

[1321]▼

IV DALIS

JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

Šią dokumentų grupę parengė Urantijos tarpinių būtybių komisija iš dvylikos narių, veikusi apreiškimo vadovo Melkizedeko priežiūroje. Šito pasakojimo pagrindą pateikė viena iš antrinių tarpinių būtybių, kuri kažkada buvo paskirta Apaštalo Andriejaus viršžmogiškajai apsaugai.

[1323]▼

120 DOKUMENTAS

MYKOLO SAVĖS PADOVANOJIMAS URANTIJOJE

GABRIELIO paskirtas vadovauti naujam suformulavimui apie Mykolo gyvenimą, kada jis gyveno Urantijoje ir mirtingojo materialaus kūno pavidalu, aš, apreiškimo komisijos, kuriai patikėta šita užduotis, vadovas Melkizedekas, esu įgaliotas pateikti šią pasakojimą apie kai kuriuos įvykius, kurie atsitiko prieš pat Sūnaus Kūrėjo atvykimą į Urantiją tam, jog pradėtų savęs padovanojimų patyrimo paskutinįjį etapą. Gyventi tokius tapačius gyvenimus, kokius jis suteikia savo paties kūrinio išmintingoms būtybėms, šitaip save padovanoti savo sukurtų būtybių įvairių kategorijų pavidalu, yra dalis tos kainos, kurią kiekvienas Sūnus Kūrėjas turi užmokėti už savo paties sutvertos daiktų ir būtybių visatos visišką ir aukščiausiąjį suverenumą.

Iki tų įvykių, kuriuos aš netrukus pavaizduosiu, Neadono Mykolas buvo šešis kartus save padovanojęs savo įvairios išmintingų būtybių kūrinijos šešių skirtingų kategorijų pavidalu. Tada jis pasirengė nusileisti į Urantiją mirtingojo materialaus kūno, savo išmintingų valinių tvarinių žemiausiosios kategorijos, pavidalu, ir, kaip toks materialiosios sferos žmogus, atlikti paskutinįjį veiksmą visatos suverenumo įgijimo dramoje sutinkamai su visatų visatos dieviškųjų Rojaus Valdovų mandatais.

Per kiekvieną ankstesnįjį savęs padovanojimą Mykolas ne tik įgydavo vienos iš savo sukurtų būtybių grupės ribinį patyrimą, bet taip pat įgydavo ir esminį patyrimą bendradarbiavimo su Rojumi srityje, kas, savaime, taip pat įneša tolimesnį indėlį į tai, kad jis būtų paskirtas savo paties sutvertos visatos aukščiausiuoju valdovu. Visos vietinės visatos praeities bet kurią akimirką, Mykolas galėjo pareikšti savo teises į asmeninį suverenumą kaip Sūnus Kūrėjas ir kaip Sūnus Kūrėjas galėjo valdyti savo visatą tokiu būdu, koks jam patinka. Tokiu atveju, Emanuelis ir susieti Rojaus Sūnūs būtų iš visatos išvykę. Bet Mykolas Neadono nenorėjo valdyti vien tiktai savo paties išskirtine teise kaip Sūnus Kūrėjas. Jis troško, pavaldžiai bendradarbiaudamas su Rojaus Trejybe, realaus patyrimo dėka pakilti į tą aukštąją vietą visatos statuse, kur jis taptų tinkamas savo visatą valdyti ir jos reikalus tvarkyti su tokiu

įžvalgos tobulumu ir tokia vykdymo išmintimi, kokia kada nors bus būdinga Aukščiausiosios Būtybės išaukštintam valdymui. Jis troško ne valdymo tobulumo kaip Sūnus Kūrėjas, bet administravimo aukštybės kaip Aukščiausiosios Būtybės visatos išminties ir dieviškojo patyrimo įkūnijimo.

Todėl, Mykolas, įgyvendindamas šituos septynis savęs padovanojimus savosios visatos tvarinių įvairioms kategorijoms, turėjo dvigubą tikslą: Pirma, jis užbaigia reikalingą tvarinio supratimo patyrimą, kurio yra reikalaujama iš visų Sūnų Kūrėjų prieš tai, kada jie gauna visišką suverenumą. Bet kuriuo metu Sūnus Kūrėjas savo visatą gali valdyti savo paties teise, bet valdyti kaip Rojaus Trejybės aukščiausiasis atstovas jis gali tiktai tada, kada būna patyręs tuos septynis visatos tvarinių savęs padovanojimus. Antra, jis troško įgyti tą teisę, kad Rojaus Trejybės valdžiai atstovautų maksimaliu laipsniu, kokį tik galima panaudoti tiesiogiai ir asmeniškai administruojant vietinę visatą. Dėl to, Mykolas iš tiesų, kiekvieno savęs padovanojimo visatoje metu, sėkmingai ir tinkamai pakluso savo noru Rojaus Trejybės asmenų skirtingų susivienijimų įvairiai išreikštai valiai. Tai yra, pirmojo savęs padovanojimo metu jis buvo pavaldus Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios valiai; antrojo savęs padovanojimo metu jis atsidavė Tėvo ir Sūnaus valiai; trečiajame savęs padovanojime jis pakluso Tėvo ir Dvasios valiai; ketvirtojo savęs padovanojimo metu jis vykdė Sūnaus ir Dvasios valią; penktojo savęs padovanojimo metu jis išreiškė Begalinės Dvasios valią; šeštojo savęs padovanojimo metu jis pakluso Amžinojo Sūnaus valiai; ir septintojo ir paskutiniojo savęs padovanojimo metu Urantijoje jis atsidavė Visuotinio Tėvo valiai.

Todėl, Mykolas savo asmeninėje aukščiausioje valdžioje Visuotinių Kūrėjų septinkarčių fazių dieviškąją valią sujungia su savosios vietinės visatos tvarinių supratimu. Šitokiu būdu jo administravimas tikrai išreiškia kokią tik įmanoma didžiausią galią ir valdžią, nors neturi jokių savavališkų prielaidų. Jo galia yra neribota, nes yra kilusi iš patirto susivienijimo su Rojaus Dievybėmis; jo valdžia yra neabejotina, kadangi ji yra įgyta realaus patyrimo dėka visatos tvarinių pavidalu; jo suverenumas yra aukščiausias, nes jis vienu ir tuo pačiu metu įkūnija Rojaus Dievybės septinkartį požiūrį su laiko ir erdvės tvarinių požiūriu.

Nustatęs paskutiniojo savęs padovanojimo laiką ir pasirinkęs planetą, kurioje šitas nepaprastas įvykis turės vykti, Mykolas surengė įprastą iki savęs padovanojimo pasitarimą su Gabrieliu, ir tada pasirodė prieš savo vyresnįjį brolių ir Rojaus patarėją, Emanuelį. Visas administravimo galias, kurios iki tol nebuvo suteiktos Gabrieliui, dabar Mykolas patikėjo Emanuelio globai. Ir prieš pat Mykolui išvykstant įsikūnyti Urantijoje, Emanuelis, priimdamas į globą visatą savęs padovanojimo Urantijoje laikotarpiui, davė patarimų, susijusių su savęs padovanojimu, kurie Mykolui tarnaus įsikūnijimo vadovu, kada jis netrukus Urantijoje užaugs kaip šios sferos mirtingasis.

Dėl šito reikėtų turėti omenyje tai, jog Mykolas šitą savęs padovanojimą mirtingojo materialaus kūno pavidalu buvo nusprendęs vykdyti paklusdamas Rojaus Tėvo valiai. Sūnui Kūrėjui nebuvo reikalingi kieno nors pamokymai tam, kad įgyvendintų šitą įsikūnijimą turėdamas vienintelį tikslą pasiekti visatos

suverenumą, bet jis buvo pradėjęs vykdyti Aukščiausiojo atskleidimo programą, kuri apėmė bendradarbiaujantį veikimą su Rojaus Dievybių skirtingomis valiomis. Dėl to jo suverenumas, kada bus įgytas galutinai ir asmeniškai, iš tikrųjų

[1325]▼

visiškai apimtų Dievybės septinkartę valią, kaip ji aukščiausiąjį tašką pasiekia Aukščiausiąjame. Todėl, prieš tai jį šešis kartus mokė įvairių Rojaus Dievybių ir jų susivienijimų asmeniniai atstovai; ir dabar jį instruktavo Dienų Sąjunga, Rojaus Trejybės ambasadorius Neadono vietinėje visatoje, veikiantis Visuotinio Tėvo vardu.

Dėl to, kad šitas galingasis Sūnus Kūrėjas dar kartą panoro savanoriškai paklusti Rojaus Dievybių valiai, šią kartą Visuotinio Tėvo valiai, buvo betarpiškų privalumų ir milžiniškų kompensavimų. Priimdamas šią sprendimą įgyvendinti tokį susietą pavaldumą, Mykolas šito įsikūnijimo metu patirtų, ne tik mirtingojo žmogaus prigimtį, bet taip pat ir visų Rojaus Tėvo valią. Ir dar daugiau, šią unikalų savęs padovanojimą jis galėjo pradėti būdamas visiškai užtikrintas ne tik dėl to, jog Emanuelis administruodamas jo visatą, kada jo nebus per savęs padovanojimą Urantijoje, naudosis Rojaus Tėvo visa valdžia, bet taip pat ir žinodamas raminančią žinią, jog supervisatos Dienų Senieji buvo priėmę dekretą dėl jo valdos saugumo per visą savęs padovanojimo laikotarpį.

Ir toks buvo šio svarbaus įvykio fonas, kada Emanuelis perdavė pavedimą, susijusį su septintuoju savęs padovanojimu. Ir iš šito nurodymo prieš savęs padovanojimą Emanuelio perduoto visatos valdovui, kuris vėliau Urantijoje tapo Jėzumi iš Nazareto (Kristumi Mykolu) man yra leidžiama pateikti tokias ištraukas:

1. SEPTINTOJO SAVĖS PADOVANOJIMO KOMISIJA

"Mano broli Kūrėjau, netrukus aš tapsiu tavo septintojo ir paskutiniojo savęs padovanojimo visatoje liudininku. Kuo ištikimiausiai ir kuo tobuliausiai tu įvykdei šešis ankstesnius pavedimus, ir aš neturiu jokios kitos minties, išskyrus tą, kad tu lygiai taip triumfuosi per šią, savo paskutinįjį, suverenumo savęs padovanojimą. Iki šiol savęs padovanojimo sferose tu pasirodydavai kaip savo paties pasirinktos kategorijos visiškai išsivysčiusi būtybė. Dabar tu netrukus turėsi pasirodyti Urantijoje, sujauktoje ir neramioje planetoje, kurią tu pats pasirinkai, ne kaip visiškai išsivystęs mirtingasis, bet kaip bejėgis kūdikis. Tai, mano drauge, tau bus naujas ir neišmėgintas patyrimas. Tu netrukus turėsi užmokėti visą savęs padovanojimo kainą ir patirti Kūrėjo įsikūnijimo užbaigtą apšvietimą tvarinio pavidalu.

"Kiekvieno ankstesniojo savęs padovanojimo metu tu savanoriškai buvai nusprendęs atsiduoti trijų Rojaus Dievybių ir jų dieviškųjų tarpusavio susivienijimų valiai. Iš Aukščiausiojo valios septynių fazių per ankstesnius savęs padovanojimus tu vykdei visų valią, išskyrus savo Rojaus Tėvo asmeninę

valią. Dabar, kada tu nusprendei septintojo savęs padovanojimo metu visiškai paklusti savo Tėvo valiai, aš, būdamas mūsų Tėvo asmeninis atstovas, tavo visatos atžvilgiu prisiimu neribotą jurisdikciją tavojo išikūnijimo laikotarpiu.

“Pradėdamas savęs padovanojimą Urantijoje, tu savanoriškai atsisakei bet kokios neplanetinės paramos ir ypatingos pagalbos, kokią galėtum suteikti savo paties kūrinijos bet koks tvarinys. Kaip ir tavo sukurtieji Nebadono sūnūs visiškai priklauso nuo tavęs, kad galėtum saugiai veikti per visą savo karjerą visatoje, taip dabar ir tu visiškai ir be jokių apribojimų turėsi priklausyti nuo savojo Rojaus Tėvo, kad galėtum saugiai veikti per bet kokius savo prasidedančios mirtingojo karjeros neatskleistus pakilimus ir nuosmukius. Ir kada tu būsi užbaigęs šitą savęs padovanojimo patyrimą, tada tu iš tiesų žinosi visą prasmingumą ir giluminę svarbą to patikinčio

[1326]▼

itikėjimo, kurį įsisavinti tu būtinai reikalauji iš savųjų tvarinių, ir kuris būtų dalis jų artimo ryšio su tavimi kaip su jų vietinės visatos Sukūrėju ir Tėvu.

“Savęs padovanojimo Urantijoje metu tu turi rūpintis tikrai vienu vieninteliu dalyku, nenutrūkstama komunija su savo Rojaus Tėvu; ir būtent tokio ryšio tobulumo dėka šis pasaulis, kuriame tu save padovanos, net ir visa tavo sutverta visata, pamatys tavojo Tėvo ir manojo Tėvo, visų Visuotinio Tėvo, naują ir suprantamesnę atskleidimą. Dėl to, Urantijoje tu turi rūpintis tikrai savo asmeniniu gyvenimu. Aš būsiu visiškai ir kvalifikuotai atsakingas už tavosios visatos saugumą ir nenutrūkstantį administravimą nuo tos akimirkos, kada tu savanoriškai atiduosi valdžią, iki pas mus sugrįši kaip Visatos Aukščiausiasis Valdovas, patvirtintas Rojaus, ir iš mano rankų susigražinsi ne vicegerento valdžią, kurią tu man dabar atiduodi, bet, vietoje šito, aukščiausiąją valdžią ir įgaliojimus savajai visatai.

"Ir, kad tu galėtum tvirtai žinoti tai, jog man yra suteikta galia padaryti viską, ką aš dabar žadu (puikiai suprastamas, kad aš esu viso Rojaus garantas tam, jog būtų tiksliai ištesėtas mano žodis), aš pranešu tau, jog man ką tik buvo perduotas Uversos Dienų Senujų mandatas, kuris užkirs kelią bet kokiems dvasiniams pavojams Nebadone per tavo savanoriško savęs padovanojimo visą laikotarpį. Nuo tos akimirkos, kada tu atsisakysi sąmonės, prasidėjus mirtingojo išikūnijimui, iki to meto, kada pas mus sugrįši kaip savo paties sutvertos ir organizuotos visatos aukščiausiasis ir besąlyginis valdovas, visame Nebadone negalės atsitikti nieko rimto. Per šitą tavo išikūnijimo laikotarpį aš turėsiu Dienų Senujų tokius įsakymus, kurie be jokių apribojimų suteikia įgaliojimus bet kokią būtybę, kuri būtų kalta dėl maišto arba numanant, jog Nebadono visatoje yra kurstomas sukilimas, sunaikinti tą patį akimirksnį ir automatiškai tuo metu, kada tu būsi išvykęs iš šitą savęs padovanojimo misiją. Mano broli, turint omeny Rojaus valdžią, kuri yra neatskirama nuo mano buvimo ir kurią padidino Uversos juridinis mandatas, tavoji visata ir visi ištikimi tvariniai bus saugūs tavojo savęs padovanojimo metu. Savąją misiją tu gali pradėti vykdyti puoselėdamas tikrai vieną vienintelę mintį – išplėstą mūsų Tėvo atskleidimą savosios visatos išmintingoms būtybėms."

"Kaip ir tavo kiekvieno ankstesniojo savęs padovanojimo metu, aš tau norėčiau priminti, jog tavosios visatos jurisdikciją aš priimu kaip broli-patikėtinis. Aš panaudoju visą valdžią ir įgyvendinu visą galią tavuoju vardu. Aš

veikiu taip, kaip veiktų mūsų Rojaus Tėvas ir sutinkamai su tavo aiškiai išreikštu prašymu, jog šitaip veikčiau vietoje tavęs. Ir esant tokiai situacijai, visa šita perduota valdžia yra vėl tavo, kad ja galėtum naudotis nuo bet kurios akimirkos, kada tau gali pasirodyti, jog yra tinkamas laikas ją susigrąžinti atgal. Tavasis savęs padovanojimas, visiškai ir iki galo, yra savanoriškas. Kaip mirtingasis, įsikūnijęs šioje valdoje, tu neturi jokių dangiškųjų sugebėjimų, bet visą perduotą savąją galią gali turėti bet kuriuo metu, kada tik nuspręstum vėl sau susigrąžinti visatos valdžią. Jeigu tu kartais nuspręstum susigrąžinti galią ir valdžią, prisimink, jog tai atsitiks vien tikrai dėl asmeninių priežasčių, kadangi aš esu tas gyvasis ir aukščiausiasis užstatas, kurio buvimas ir pažadas garantuoja, jog tavoji visata bus saugiai administruojama sutinkamai su tavojo Tėvo valia. Tokio maišto, koks tris kartus vyko Nebadone, negalės būti tuo metu, kada tu būsi išvykęs iš Salvingtono į šitą savęs padovanojimo misiją. Savęs padovanojimo Urantijoje laikotarpiui, Dienų Senieji priėmė dekretą, jog maištas Nebadone automatiškai turės savo paties susinaikinimo sėklę."

"Tol, kol tavęs nebus šito paskutiniojo ir nepaprasto savęs padovanojimo metu, aš pasižadu (bendradarbiaudamas su Gabrieliu) ištikimai valdyti tavąją visatą; ir įgaliodamas tave imtis šito dieviškojo apreiškimo tarnavimo ir patirti šitą išstobulintą žmogiškąjį supratimą, aš veikiu savo

[1327]▼

Tėvo ir tavo Tėvo vardu ir tau siūlau tokį patarimą, kuris turėtų tave vesti tau gyvenant žemiškąjį gyvenimą, kada tu vis didesniu laipsniu imsi sąmoningai suvokti savojo besitęsiančio gyvenimo materialiam kūne dieviškąją misiją."

2. SAVĖS PADOVANOJIMO APRIBOJIMAI

"1. Pagal papročius ir remdamasis Sūnaringtono metodu – sutinkamai su Rojaus Amžinojo Sūnaus mandatais – aš visais atžvilgiais pasirūpinau tu, jog tu nedelsiant galėtum pradėti šitą mirtingojo savęs padovanojimą, suderintą su tais planais, kuriuos suformulavęs esi tu ir kuriuos mano globai yra atidavęs Gabrielis. Urantijoje tu užaugsi kaip šios sferos vaikas, užbaigsi savo žmogiškąjį išsilavinimą – visą laiką būsi pavaldus savo Rojaus Tėvo valiai – gyvensi savąjį gyvenimą Urantijoje taip, kaip esi nusprendęs, užbaigsi savąjį gyvenimą planetoje, ir pasirengsi pakilti pas savo Tėvą tam, kad iš jo priiustum aukščiausiąją valdžią savajai visatai.

"2. Be savo misijos žemėje ir be savo apreiškimo visatoje, nors tai yra susiję tiek su viena, tiek ir su kita užduotimi, aš tau patariu, kad tu imtumeisi, kada užtektinai suvoksi savo dieviškąją tapatybę, papildomos užduoties, kad formaliai užbaigtum Liuciferio maištą Satanijos sistemoje, ir kad visa tai tu padarytum kaip *Žmogaus Sūnus*; šitokiu būdu, kaip šios sferos mirtingasis tvarinys, savo silpnume paverstas galingu įtikėjimo-atsidavimo savojo Tėvo valiai dėka, aš patariu tau, jog gailestingumu pasiektum viską, ką dažnai atsakydavai savavališkai įgyvendinti valdžia ir galia, kada tu buvai šituo apdovanotas tuo metu, kai kilo šitas nuodėmingas ir nepateisinamas maištas. Aš manyčiau, jog tai būtų tavo mirtingojo savęs padovanojimo tinkama

kulminacija, jeigu tu tikrai sugrįžtum pas mus kaip Žmogaus Sūnus, Urantijos Planetos Princas, o taip pat ir kaip Dievo Sūnus, savosios visatos aukščiausiasis valdovas. Kaip mirtingasis žmogus, išmintingų tvarinių žemiausiasis tipas Nebadone, susitik ir priimk nuosprendį dėl Kaligastijos ir Liuciferio šventvagiškų pretenzijų ir, savo prisiimtu nuolankiu statusu, amžiams užbaik šitų kritusių šviesos vaikų tuos gėdingus iškraipymus. Kada prieš tai tu atkakliai nesutikdavai diskredituoti šitų maištininkų, galėdamas panaudoti savo kūrėjo išskirtines teises, tai dabar derėtų, kad tu, savosios kūrinijos žemiausiųjų tvarinių pavidalu, išplėštum valdžią iš šitų puolusiųjų Sūnų rankų; ir šitokiu būdu visa tavoji vietinė visata visiškai teisingai aiškiai ir amžinai pripažintų tavo teisumą mirtingojo materialaus kūno vaidmenyje atlikus tuos veiksmus, kurių nedaryti savavališkos valdžios galia tave perspėdavo gailestingumas. Ir šitaip savęs padovanojimo dėka sukūręs Aukščiausiojo suverenumo galimybę Nebadone, tu realiai būsi užbaigęs visų anksčiau buvusių sukilimų reikalus, dėl kurių nuosprendis nebuvo priimtas, nepaisant didesnio ar mažesnio laiko uždelsimo, kuris atsiranda šitą pasiekimą įgyvendinant. Šituo veiksmu bus iš esmės likviduoti tavosios visatos neišspręsti nesutarimai. Ir vėliau tavajai visatai padovanojus aukščiausiąjį suverenumą, panašių iššūkių tavajai valdžiai niekada nebegalės būti tavo didingos asmeninės kūrinijos nė vienoje dalyje.

"3. Kada tau bus pavykę Urantijos atskilimą nutraukti, ką padaryti neabejotinai tau pavyks, tada aš patariu tau iš Gabrielio priimti "Urantijos Planetos Princo" titulą kaip tavosios visatos ženklą, išreiškiantį tavo paskutiniojo savęs padovanojimo patyrimo pripažinimą; ir, kad tu toliau darysi bet kokią darbą ir visus darbus, sutinkamai su tavojo savęs padovanojimo esme tam, kad būtų atpirktas dėl Kaligastijos išdavystės ir vėlesnės Adominės pražangos Urantiją ištikęs sielvartas ir pasimetimas.

[1328]▼

"4. Sutinkamai su tavo pageidavimu, Gabrielis ir visi tie, kurie su tuo yra susiję, bendradarbiaus su tavimi pareikštame troškime užbaigti tavąjį savęs padovanojimą Urantijoje, po kurio bus paskelbtas sferos dieviškosios tvarkos nuosprendis, kurį lydės amžiaus užbaigimas, išlikusių miegančiųjų mirtingųjų prisikėlimas, ir padovanotos Tiesos Dvasios dieviškosios tvarkos sukūrimas.

"5. Kai dėl planetos, kurioje tu save padovanoi, ir tuometinės žmonių kartos, gyvenančios joje tuo metu, kada tu gyvensi mirtingojo pavidalu, tai aš tau patariu iš esmės veikti mokytojo vaidmenyje. Pirmiausia, dėmesį kreipk į žmogaus dvasinės prigimties išlaisvinimą ir įkvėpimą. Po šito, apšviesk užtemdytą žmogiškąjį intelektą, gydyk žmonių sielas, ir išvaduok jų protus iš amžius trukusios baimės. Ir tada, sutinkamai su savąja mirtingojo išmintimi, tarnauk savo brolių materialiam kūne fizinei gerovei ir materialiam patogumui. Gyvenk idealų religinį gyvenimą visos savosios visatos įkvėpimo ir tobulinimo labui.

"6. Planetoje, kurioje atliksi savęs padovanojimo misiją, dvasiškai išlaisvink maišto izoliuotą žmogų. Urantijoje, įnešk tolesnį indėlį į Aukščiausiojo

suverenumą, šitaip praplėsdamas šito suverenumo sukūrimą per savosios asmeninės kūrinijos visas milžiniškas sferas. Šitaip, materialiam savęs padovanojime materialaus kūno pavidalu, tu netrukus patirsi galutinį laiko-erdvės Kūrėjo apšvietimą, tą dualų patyrimą, kada būna veikiamas žmogaus prigimties sferoje, atsiduodant savo Rojaus Tėvo valiai. Tavajame žemiškajame gyvenime ribinio tvarinio valia ir begalinio Kūrėjo valia turi tapti viena, net ir tokia viena, į kokią jos taip pat susivienija besivystančioje Aukščiausiosios Būtybės Dievybėje. Išliek ant tos planetos, kurioje atliksi savęs padovanojimo užduotį, Tiesos Dvasią ir šitokiu būdu padaryk visus normalius mirtinguosius toje izoliuotoje sferoje tuoj pat ir visiškai prieinamus mūsų Rojaus Tėvo atskiro buvimo, sferų Minties Derintojų, tarnavimui.

"7. Visuose darbuose, kuriuos tau tektų daryti savęs padovanojimo pasaulyje, nuolat turėk omeny, jog tokį gyvenimą tu gyveni visos savosios visatos mokymo ir tobulinimo labui. Tu dovanoji šitą mirtingojo išikūnijimo gyvenimą Urantijai, bet tokį gyvenimą tu turi gyventi kiekvieno žmogiškojo ir viršžmogiškojo išmintingo tvarinio, kuris gyveno, dabar gyvena, ar dar gali gyventi kiekviename apgyvendintame pasaulyje, kuris sudarė, dabar sudaro, ar dar gali sudaryti tavo administruojamos sferos milžiniškos galaktikos dalį, dvasinio įkvėpimo labui. Tavasis žemiškasis gyvenimas mirtingojo materialaus kūno pavidalu neturi būti gyvenamas taip, kad taptų pavyzdžiu Urantijos mirtingiesiems tavo žemiškojo gyvenimo dienomis arba bet kuriai vėlesniajai žmogiškųjų būtybių kartai Urantijoje arba bet kuriame kitame pasaulyje. Vietoje šito tavasis gyvenimas materialiam kūne Urantijoje turi būti įkvėpimas visų kartų visoms gyvybėms visuose Nebadono pasauliuose per ateinančius amžius.

"8. Tavo didingą misiją, kurią tau teks įgyvendinti ir patirti, išikūnijant mirtinguoju, sudaro tavo apsisprendimas gyventi tokį gyvenimą, kurio akstinas yra iš visos širdies vykdyti savo Rojaus Tėvo valią, šitaip apreikšti Dievą, savo Tėvą, materialiam kūne ir ypač materialaus kūno tvariniams. Tuo pačiu metu tu taip pat aiškinsi, su nauju sustiprinimu, mūsų Tėvą, viso Nebadono viršmirtingosioms būtybėms. Lygia greta su ta tarnyste, kada tu naujai apreikši ir išplėstai aiškinsi Rojaus Tėvą žmogiškojo ir viršžmogiškojo proto tipui, tu taip pat veiksi taip, kad pateiktum naują žmogaus atskleidimą Dievui. Pademonstruok savo vienu trumpu gyvenimu materialiam kūne, ko niekada anksčiau nebuvo matyta visame Nebadone, tas transcendentines galimybes, kurias gali pasiekti Dievą pažįstantis žmogus per trumpą mirtingojo egzistencijos karjerą, ir pateik žmogaus ir jo planetinio

[1329]▼

gyvenimo vingių naują ir apšviečiantį aiškinimą viso Nebadono visoms viršžmogiškosioms išmintingoms būtybėms ir visiems laikams. Tu turi vyksti žemyn į Urantiją mirtingojo materialaus kūno pavidalu, ir gyvendamas kaip savo laiko ir kartos žmogus, tu veiksi taip, kad parodytum visai savajai visatai išstobulinto metodo idealą, kaip aukščiausiu laipsniu ištraukti į savo milžiniškos kūrinijos reikalus: Tą laimėjimą, kada žmogaus ieško Dievas ir suranda jį, ir tą

reiškinį, kada Dievo ieško žmogus ir jį suranda; ir visa tai yra daroma, patiriant abipusį pasitenkinimą ir tai yra įgyvendinama per vieno trumpo gyvenimo materialiam kūne laikotarpį.

"9. Aš raginu tave visą laiką prisiminti štai ką, nors iš tikrųjų tu turi tapti paprastu šios sferos žmogumi, bet potencialiai tu liksi Rojaus Tėvo vienu iš Sūnų Kūrėjų. Per visą šitą įsikūnijimą, nors tu gyvensi ir veiksi kaip Žmogaus Sūnus, bet tavo asmeninės dieviškumo kūrybinės savybės seks paskui tave iš Salvingtono iki Urantijos. Visą laiką tu turėsi savo valios galią nutraukti įsikūnijimą bet kurią akimirką po to, kada atvyks tavo Minties Derintojas. Iki Derintojo atvykimo ir priėmimo aš garantuosiu tavosios asmenybės vientisumą. Bet po to, kada atvyks tavo Derintojas ir tuo pačiu metu, kada tu imsi vis daugiau suvokti savęs padovanojimo misijos prigimtį ir svarbą, tada tu turėtum susilaikyti nuo bet kokio noro suformulavimo, kuris vestų į viršžmogiškąjį pasiekimą, laimėjimą, arba galią, atsižvelgiant į tą faktą, jog tavo išskirtinės kūrėjo teisės liks susietos su tavo mirtingojo asmenybe dėl to, kad šitų savybių negalima atskirti nuo tavojo asmenio buvimo. Bet tavo žemiškosios karjeros nelydės joks viršžmogiškasis aidas, išskyrus Rojaus Tėvo valią, nebent tu, sąmoningu ir tiksliniu valios veiksmu, priimtum nedalomą sprendimą, kurį užbaigtų visos asmenybės pasirinkimas.

3. KITOS REKOMENDACIJOS IR PATARIMAI

"Ir dabar, mano broli, prieš palikdamas tave, kada tu ruošiesi išvykti į Urantiją, ir po to, kai tau daviau bendro pobūdžio patarimų dėl savęs padovanojimo misijos, leisk man pateikti tau kai kuriuos patarimus, kurie kilo besitariant su Gabrieliu ir kurie yra susiję su tavo mirtingojo gyvenimo antraeiliais aspektais. Mes toliau patariame:

"1. Kad, siekdamas savo žemiškojo mirtingojo gyvenimo idealo, tu taip pat kažkokį dėmesį skirsi tam, jog būtų įgyvendinami ir pateikiami pavyzdžiu kai kurie dalykai, kurie yra praktiški ir betarpiškai naudingi tavo bičiuliams žmonėms.

"2. Kai dėl šeimyninių santykių, tai pirmenybę teik šeimyninio gyvenimo pripažįstamiems papročiams, kokie bus nusistovėję savęs padovanojimo misijos laiku ir toje kartoje. Savąjį šeimyninį ir bendruomeninį gyvenimą gyvenk pagal tos tautos, kurioje tu nusprendei pasirodyti, papročius.

"3. Savo santykiuose visuomeninės tvarkos atžvilgiu mes patariame, jog savo pastangas didžiąja dalimi nukreiptum į dvasinį atgimimą ir intelektualų išlaisvinimą. Venk bet kokio įsivėlimo į savojo meto ekonominę struktūrą ir politinius išpareigojimus. Ypatingai pasišvėsk tam, kad gyventum idealų religinį gyvenimą Urantijoje.

"4. Jokiomis aplinkybėmis ir nė mažiausiu laipsniu, tu neturėtum kištis į normalią ir tvarkingą progresinę Urantijos rasių evoliuciją. Bet šito draudimo nereikėtų suprasti kaip tavo pastangų apribojimo siekiant po savęs Urantijoje palikti tvirtą ir pagerintą *pozityvios religinės etikos* sistemą.

Tau kaip naujos dieviškosios tvarkos Sūnui yra suteiktos tam tikros išskirtinės teisės, susijusios su pasaulio tautų *dvasinio ir religinio* statuso vystymu.

"5. Taip, kaip tau gali atrodyti tinkama, tu turi susitapatinti su egzistuojančiais religiniais ir dvasiniais judėjimais, kokie gali būti sutinkami Urantijoje, bet visais įmanomais būdais stenkis išvengti, kad nebūtų formaliai sukurta organizuotas kultas, sustabarėjusi religija, ar atsiskyrusi etinė mirtingųjų grupuotė. Tavasis gyvenimas ir mokymai turi tapti bendruoju palikimu visoms religijoms ir visoms tautoms.

"6. Dėl to, kad tu be reikalo neprisidėtum prie vėlesniųjų Urantijos religinių tikėjimų stereotipinių sistemų ar kitokių neprogresyvių religinių srovių sukūrimo, mes dar daugiau tau patariame: Nepalik po savęs planetoje jokių užrašų. Susilaikyk nuo bet kokio rašymo ant atsparių medžiagų; neleisk savo bičiuliams daryti tavo statulėlių ar tavęs materialiam kūne kitokių pavaizdavimų. Žiūrėk, kad planetoje neliktų nieko, ką potencialiai būtų galima garbinti tau išvykus.

"7. Nors tu gyvensi normalų ir vidutinį visuomeninį gyvenimą planetoje, būdamas vyriškosios lyties normalus individas, bet tikriausiai tu neužmegsi vedybinių santykių, o tokie santykiai būtų visiškai garbingi ir suderinami su tavuoju įsikūnijimu; bet aš privalau tau priminti, jog vienas iš Sūnaringtono mandatų dėl įsikūnijimo save padovanojančiam Rojaus kilmės Sūnui draudžia po savęs palikti žmogiškąjį palikuonį bet kurioje planetoje.

"8. Kai dėl tavo artėjančio savęs padovanojimo visų kitų niuansų, tai mes tave patikime viduje gyvenančio Derintojo vadovavimui, visą laiką esančios dieviškosios dvasios, kuri veda žmogų, mokymui, ir tavo besiplečiančio žmogiškojo proto, turinčio paveldėtus sugebėjimus, išmintingiems sprendimams. Toks tvarinio ir Kūrėjo požymių susivienijimas įgalins tave gyventi mums tobulą žmogaus gyvenimą planetinėse sferose, nebūtinai tobulą ta prasme, kokia jį laikytų bet kuris žmogus bet kurioje kartoje bet kuriame pasaulyje (tuo labiau Urantijoje), tačiau visiškai ir aukščiausiuoju laipsniu pilnakraujį, kaip jis yra vertinamas tavo toli nusidriekiančios visatos labiau išstobulintuose ir tobulėjančiuose pasauliuose.

"Ir dabar, tavo Tėvas ir mano Tėvas, kuris visą laiką mus palaikė visuose praeities žygiuose, tegu vadovauja ir palaiko tave ir būna su tavimi nuo tos akimirkos, kada tu paliksi mus ir pasieksi savo asmenybės sąmonės praradimą, per visą tą laiką, kada palaipsniui tu vėl suvoksi savo dieviškąją tapatybę, įsikūnijusią žmogiškojoje formoje, ir tada toliau per savo visą savęs padovanojimo patyrimą Urantijoje tol, kol tu išsivaduos iš materialaus kūno ir pakilsi į aukščiausią valdžią mūsų Tėvui iš dešinės. Kada aš tave vėl pamatysiu Salvingtonė, tada mes tave sveikinsime pas mus sugrįžusį kaip šitos tavo paties sutvėrimo, tarnavimo, ir užbaigto supratimo visatos aukščiausią ir besąlyginį valdovą.

"Vietoje tavęs dabar valdau aš. Aš prisiimu viso Neadono jurisdikciją kaip

laikinasis valdovas per tą laikotarpį, kada tu įgyvendinsi septintąjį ir mirtingojo savęs padovanojimą Urantijoje. O tau, Gabrieli, aš patikiu tuoj būsiančio Žmogaus Sūnaus apsaugą tol, kol jis tikrai neužilgo ir galioje ir šlovėje bus sugražintas pas mane kaip Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus. Ir, Gabrieli, aš esu tavo valdovas tol, kol šitokiu būdu sugrįš Mykolas.”

* * *

Tada, nedelsiant, viso susirinkusio Salvingtono akivaizdoje, Mykolas paliko mus, ir mes jo daugiau nematėme savo įprastoje vietoje iki to laiko,

[1331]▼

kada jis sugrįžo kaip visatos aukščiausiasis ir asmeninis valdovas, užbaigęs savęs padovanojimo karjerą Urantijoje.

4. ĮSIKŪNIJIMAS – DU PAVERČIANT VIENU

Ir taip kai kurie negarbingi Mykolo vaikai, kurie savo tėvą-Kūrėją buvo apkaltinę tuo, kad jis savanaudiškai siekia valdžios, ir buvo išitraukę į insinuacijas, jog Sūnus Kūrėjas savavališkai ir autokratiškai laikėsi valdžioje apgautos keliaklupsčiaujančių tvarinių visatos aklos ištikimybės dėka, turėjo visam laikui nutilti, ir kuriuos suglumino ir nuvyklė savąjį aš užmirštančio tarnavimo gyvenimas, kurį Dievo Sūnus dabar pradėjo kaip Žmogaus Sūnus – visą laiką paklusdamas "Rojaus Tėvo valiai."

Bet nedarykite klaidos: Kristus Mykolas, nors iš tikrųjų buvo dualios kilmės būtybė, bet nebuvo dviguba asmenybė. Jis nebuvo Dievas, susivienijęs su žmogumi, bet, vietoje šito, jis buvo Dievas, *įsikūnijęs* žmoguje. Ir visą laiką jis buvo kaip tik tokia sujungta būtybė. Vienintelis besivystantis faktorius tokiam nesuprantamame ryšyje buvo (žmogiškojo proto) besivystantis savimoningas šito fakto, jog yra Dievas ir žmogus, suvokimas ir pripažinimas.

Kristus Mykolas netapo Dievu palaiapsniui. Dievas netapo, Jėzaus žemiškajame gyvenime kažkuriuo gyvybiškai svarbiu momentu, žmogumi. Jėzus buvo Dievas *ir* žmogus – visada ir visiems laikams. Ir šitas Dievas ir šitas žmogus buvo, ir dabar yra, *vienas*, net ir taip, kaip trijų būtybių Rojaus Trejybės tikrovėje yra *viena* Dievybė.

Niekada iš akiračio neišleiskite to fakto, jog Mykolo savęs padovanojimo aukščiausiasis dvasinis tikslas buvo išplėsti *Dievo apreiškimą*.

Urantijos mirtingieji turi skirtingas sampratas apie tai, kas yra stebuklinga, bet mums tiems, kurie gyvena kaip vietinės visatos piliečiai, stebuklų būna nedaug, ir tarp jų kuo labiausiai intriguojantis yra Rojaus Sūnų savęs padovanojimais įsikūnijant. Dieviškojo Sūnaus pasirodymą jūsų pasaulyje ir jūsų pasaulyje, akivaizdžiai natūralių procesų dėka, mes laikome stebuklu – visuotinių dėsnių veikimas pranoksta mūsų supratimą. Jėzus iš Nazareto buvo stebuklingas asmuo.

Visu šituo nepaprastu patyrimu ir per visą šitą nepaprastą patyrimą, Dievas

Tėvas nusprendė pasireikšti, kaip tą jis daro visada – *įprastu būdu* – dieviškojo veikimo normaliu, natūraliu, ir patikimu būdu.

[1323]▼

121 DOKUMENTAS

MYKOLO SAVĖS PADOVANOJIMO LAIKAI

VEIKDAMAS, vadovaujant Urantijos Tarpinių Būtybių Jungtinės Brolijos komisijai iš dvylikos narių, kartu remiamas mūsų kategorijos dabartinio vadovo ir Melkizedeko, kuris yra atsakingas už šitų dokumentų sudarymą, aš esu tas antrinės kategorijos tarpinis tvarinys, kuris vienu metu buvo priskirtas prie Apaštalo Andriejaus, ir aš esu įgaliotas pateikti oficialų pasakojimą apie Jėzaus iš Nazareto gyvenimo įvykius taip, kaip juos matė žemės tvarinių manoji kategorija ir taip, kaip juos vėliau iš dalies užrašė žmogiškasis subjektas, kurį aš laikinai globojau. Žinodamas, kaip jo Mokytojas taip skrupulingai vengė palikti po savęs užrašytų įrašų, Andriejus atkakliai atsisakinėjo savo užrašytą pasakojimą padauginti kitų kopijų pavidalu. Jėzaus kitų apaštalų reiškiamas panašus požiūris labai smarkiai uždelsė Evangelijų parašymą.

1. VAKARAI PIRMAJAME AMŽIUJE PO KRISTAUS

Jėzus į šitą pasaulį atėjo ne dvasinio nuosmukio amžiuje; jo gimimo metu Urantija patyrė tokį dvasinio mąstymo ir religinio gyvenimo atgimimą, kokio ji nebuvo patyrusi per savo visą poadominę istoriją, o taip pat, kokio ji nepatyrė ir nuo to laiko nė vienoje eroje. Kada Mykolas įsikūnijo Urantijoje, tada Sūnaus Kūrėjo savęs padovanojimui šiame pasaulyje buvo pačios palankiausios sąlygos, kokių nebuvo niekada anksčiau arba kokių nebuvo pasiekta niekada vėliau. Per keletą šimtmečių prieš pat šituos laikus, graikų kultūra ir graikų kalba buvo paplitusi Vakaruose ir netoli Rytų, o žydai, būdami Levanto rasė, iš prigimties turėjo iš dalies Vakarų, iš dalies Rytų bruožų, kuo puikiausiai tiko tam, kad panaudotų tokią kultūrinę ir lingvistinę aplinką naujosios religijos veiksmingam paskleidimui tiek į Rytus, tiek į Vakarus. Šitas pačias palankiausias aplinkybes dar daugiau sustiprino romėnų pasaulio palei Viduržemio jūrą tolerantiškas politinis valdymas.

Šitą visą pasaulinių poveikių derinį gerai iliustruoja ta veikla, kurią vykdė Paulius, kuris, savo religine kultūra būdamas hebrajų hebrajus, žydų Mesijo evangeliją skelbė graikų kalba, tuo tarpu jis pats buvo Romos pilietis.

Nieko panašaus į Jėzaus laikų civilizaciją Vakaruose nebuvo nei iki tų dienų, nei po tų laikų. Europos civilizacija buvo suvienyta ir suderinta veikiant nepaprastai trigubai įtakai:

1. Romos politinei ir visuomeninei sistemai.
2. Graikų kalbai ir kultūrai – ir tam tikru laipsniu filosofijai.
3. Žydų religinių ir moralinių mokymų poveikio sparčiam plitimui.

Kada gimė Jėzus, tada visas pasaulis palei Viduržemio jūrą buvo suvienyta imperija. Geri keliai, pirmą kartą pasaulio istorijoje, tarpusavyje sujungė daug stambių

[1333]▼

centrų. Jūros buvo išvalytos nuo piratų, ir sparčiai vystėsi didinga prekybos ir kelionių era. Europa kitą tokį kelionių ir prekybos laikotarpį vėl patyrė tik tai sulaukusi devynioliktojo amžiaus po Kristaus.

Nepaisant graikų-romėnų pasaulio vidinės ramybės ir paviršutiniško klestėjimo, didžioji dauguma imperijos gyventojų kamavosi vargdama ir skursdama. Turtinga buvo nedidelė aukščiausioji klasė; eiliniai žmonės sudarė varganą ir nuskurdusią žemesniąją klasę. Tais laikais nebuvo laimingos ir klestinčios vidurinėsios klasės; ji ką tik ėmė atsirasti Romos visuomenėje.

Pirmosios kovos tarp besiplečiančių Romos ir Partos valstybių buvo užbaigtos tuometinėje netolimoje praeityje, palikus Siriją romėnų rankose. Jėzaus laikais, Palestina ir Sirija patyrė klestėjimo, sąlyginės taikos, ir plačių prekybinių ryšių tiek su Rytų, tiek ir su Vakarų kraštais laikotarpį.

2. ŽYDŲ TAUTA

Žydai priklausė senesniajai semitų rasei, kuriai taip pat priklausė babiloniečiai, finikiečiai, ir naujieji romėnų priešai, kartaginiečiai. Pirmojo amžiaus po Kristaus gimimo pirmoje pusėje, žydai buvo pati įtakingiausia semitų tautų grupė, ir taip atsitiko, kad jiems teko užimti ypatingą strateginę geografinę padėtį pasaulyje, turint omeny to meto prekybos valdymą ir organizavimą.

Daugelis iš didžiųjų kelių, sujungusių antikos tautas, ėjo per Palestiną, kuri šitokiu būdu tapo trijų kontinentų susikirtimo vieta, arba sankryža. Babilono, Asirijos, Egipto, Sirijos, Graikijos, Partos, ir Romos keliauninkai, prekybininkai, ir kariuomenės vieni po kitų perlėkdavo per Palestiną. Nuo neatmenamų laikų, daug karavanų maršrutų iš Rytų kirsdavo šito regiono kurią nors dalį, pasukdami į tą nedidelį skaičių gerų jūros uostų Viduržemio jūros rytinėje pakrantėje, iš kur krovinius laivai gabendavo į visas jūrines Vakarų šalis. Ir daugiau negu pusė šito karavanų judėjimo ėjo per mažąjį Nazareto miestą Galilėjoje arba netoli jo.

Nors Palestina buvo žydų religinės kultūros tėvynė ir krikščionybės gimtinė, bet žydai buvo pasklidę po pasaulį, gyvendami daugelyje nacijų ir prekiaudami visose Romos ir Partos valstybių provincijose.

Graikija davė kalbą ir kultūrą, Roma nutiesė kelius ir imperiją suvienijo, bet žydų pasklidimas, su daugiau negu dviem šimtais savo sinagogų ir gerai organizuotų religinių bendruomenių, išsibarsčiusių arti ir toli po visą romėnų pasaulį, parūpino tuos kultūros centrus, kuriuose dangaus karalystės naujoji evangelija surado pirminį priėmimą, ir iš kurių vėliau ji išplito iki pačių tolimiausių pasaulio kampelių.

Kiekviena žydų sinagoga toleravo pagonių tikinčiųjų pakraštį, "labai religingus" arba "Dievo-bijančius" žmones, ir būtent šitas atsivertusiųjų pakraštys ir sudarė Pauliaus pirmųjų atsivertėlių į krikščionybę pagrindą. Net ir

šventykla Jeruzalėje turėjo puošnų pagonių kiemą. Tarp Jeruzalės ir Antioko kultūros, prekybos, ir garbinimo buvo labai artimas ryšys. Antioke Paliaus mokiniai buvo pirmą kartą pavadinti "krikščionimis."

Tai, kad žydų garbinimas šventykloje buvo sutelktas Jeruzalėje, vienodai sudarė jų monoteizmo išlikimo paslaptį ir pažadą dėl brendimo ir atsiuntimo į pasaulį naujos ir išplėtos sampratos apie tą vienintelį

[1334]▼

visų nacijų Dievą ir visų mirtingųjų Tėvą. Pamaldos šventykloje Jeruzalėje reiškė religinės kultūros sampratos išlikimą tuo metu, kada vienas po kito žlugdavo pagonių nacionaliniai valdovai ir rasiniai persekiojantai.

Tais laikais žydų tauta, nors romėnų ir valdoma, bet žymiu laipsniu naudojos savivalda ir, prisimindama Judo Makabėjaus ir jo betarpiškų pasekėjų tuo metu visiškai nesena didvyrišką išsilaisvinimo kovą, nekantriai laukė, kada pasirodys dar didingesnis išlaisvintojas, tas ilgai lauktasis Mesijas.

Palestinos, žydų karalystės, kaip pusiau nepriklausomos valstybės išlikimo paslaptis glūdėjo užsienio politikoje, vykdomoje Romos vyriausybės, kuri troško išlaikyti Palestinos kelio, vykstant iš Sirijos į Egiptą, kontrolę, o taip pat norėjo valdyti karavanų maršrutų tarp Rytų ir Vakarų vakarinius centrus. Roma nepageidavo, jog Levante iškiltų kokia nors jėga, kuri ateityje galėtų pažaboti jos ekspansiją šituose regionuose. Dėl intrigų politikos, kuri savo objektu laikė Seleukidų Sirijos ir Ptolemėjų Egipto supriešinimą, kilo būtinybė skatinti Palestinos kaip atskiros ir nepriklausomos valstybės formavimąsi. Romėnų politika, Egipto degeneravimas, ir vis didesnis Seleukidų silpimas, prieš išskylant Partos galiai, paaiškina, kodėl maža ir nestipri žydų grupė per kelias kartas galėjo išlaikyti savo nepriklausomumą tiek nuo Seleukidų šiaurėje, tiek nuo Ptolemėjų pietuose. Šią atsitiktinę laisvę ir nepriklausomybę nuo aplinkinių ir galingesnių tautų politinio valdymo žydai aiškino tuo faktu, kad jie buvo "išrinktoji tauta," kad tiesiogiai įsikišo Jahvė. Dėl tokios rasinio pranašumo savybės jiems buvo dar sunkiau išverti Romos viešpatavimą, kada jis užgriuvo jų kraštą. Bet net ir tokią skausmingą valandą žydai nieko nenorėjo žinoti apie tai, kad jų misija pasaulyje buvo dvasinė, o ne politinė.

Jėzaus laikais žydai buvo neįprastai baimingi ir įtarūs, nes tuomet juos valdė kitatautis Erodas Idumėjas, kuris buvo užgrobęs Judėjos aukščiausią valdžią, gudriai įsiteikdamas Romos valdovams. Ir nors Erodas atvirai pripažino ištikimybę hebrajų ritualams, bet ir toliau statė šventyklas daugeliui svetimų dievų.

Erodo draugiški santykiai su romėnų valdovais pavertė pasaulį saugiu žydų kelionėms ir šitokiu būdu atvėrė kelią didesniam žydų išsiskverbimui su dangiškosios karalystės naująja evangelija net ir į tolimuosius Romos imperijos pakraščius ir į užsienio šalis, su kuriomis egzistavo sutartimis pagrįsti santykiai. Erodo valdymas taip pat daug prisidėjo prie tolesnio hebrajų ir graikų filosofijų susiliejo.

Erodas pastatė Cezarėjos uostą, kuris dar labiau padėjo Palestiną paversti civilizuoto pasaulio sankryža. Jis mirė 4 metais pr. Kr., ir jo sūnus Erodas

Antipas valdė Galilėją ir Perėją Jėzaus jaunystės ir tarnystės laikotarpiu iki 39 m. po Kr. gim. Antipas, kaip ir jo tėvas, buvo didis statybininkas. Jis perstatė daugelį Galilėjos miestų, įskaitant ir svarbų Sepforio prekybos centrą.

Į Galilėjos gyventojus nevisai palankiai žvelgė Jeruzalės religiniai vadovai ir mokytojai rabinai. Tuo metu, kada gimė Jėzus, Galilėja buvo daugiau pagoniška negu žydiška.

3. TARP PAGONIŲ

Nors Romos valstybės visuomeninės ir ekonominės sąlygos nebuvo aukščiausios kategorijos, bet plačiai paplitusi vidinė ramybė ir klestėjimas buvo palankūs

[1335]▼

Mykolo savęs padovanojimui. Pirmajame amžiuje po Kristaus gimimo Viduržemio jūros pakrantės pasaulio visuomenę sudarė penki aiškiai apibrėžti sluoksniai:

1. *Aristokratija*. Aukščiausiosios klasės su pinigais ir oficialiaja valdžia, privilegijuotos ir valdančios grupės.

2. *Verslo grupės*. Stambūs pirkliai ir bankininkai, prekybininkai – didieji importuotojai ir eksportuotojai – tarptautiniai komersantai.

3. *Nedidelė vidurinioji klasė*. Nors šioji grupė buvo iš tikrųjų maža, bet ji buvo labai įtakinga ir sudarė ankstyvosios krikščioniškosios bažnyčios, kuri šitas grupes skatino ir toliau užsiimti įvairiais amatais ir prekyba, moralinį stuburą. Tarp žydų didelė dalis fariziejų priklausė šitai amatininkų klasei.

4. *Laisvasis proletariatas*. Šita grupė turėjo menką visuomeninę padėtį, arba jos iš viso neturėjo. Nors šie žmonės ir didžiavosi savo laisve, bet jie atsидūrė labai nenaudingoje padėtyje, nes buvo priversti konkuruoti su vergų darbu. Aukštesniosios klasės į juos žvelgė su panieka, sutikdamos su tuo, kad jie niekam netinka, išskyrus "dauginimosi tikslą."

5. *Vergai*. Pusė Romos valstybės gyventojų buvo vergai; didelė jų dalis buvo aukštesniojo lygio individai ir greitai prasiskynė sau kelią iki laisvojo proletariato ir net iki amatininkų. Didžioji dauguma buvo arba vidutinio, arba labai menko lygio.

Vergovė, net ir aukštesniųjų tautų, buvo romėnų karinių užkariavimų bruožas. Šeiminingo valdžia vergui buvo beribė. Ankstyvųjų krikščionių bažnyčia sudarė iš esmės žemesniosios klasės ir šitie vergai.

Aukštesnio lygio vergai už darbą dažnai gaudavo užmokestį ir susitaupę savo uždarbį, galėdavo nusipirkti sau laisvę. Daug tokių išsilaisvinusių vergų iškilo į aukštas pareigas valstybėje, bažnyčioje, ir verslo pasaulyje. Ir būtent dėl tokių galimybių ankstyvoji krikščioniškoji bažnyčia buvo priversta taip toleruoti šitą modifikuotą vergovės formą.

Pirmajame amžiuje po Kristaus gimimo Romos imperijoje nebuvo nė vienos didžiulės visuomeninės problemos. Didžioji dalis gyventojų manė, kad jie priklauso tai grupei, kurioje jiems ir teko gimti. Visuomet buvo atviros durys, per kurias talentingi ir sugebantys individai galėjo pakilti iš Romos visuomenės žemesniojo sluoksnio į aukštesnįjį, bet apskritai žmonės savąja visuomenine padėtimi buvo patenkinti. Jie nesuvokė klasių, taip pat jie nelaikė šitų klasių skirtumų neteisingais ir klaidingais. Jokiu būdu krikščionybė nebuvo ekonominis judėjimas, turintis tikslą palengvinti prispaustųjų klasių kančias.

Nors visoje Romos imperijoje moteris naudojosi didesne laisve negu šita laisve ji naudojosi savo suvaržytoje padėtyje Palestinoje, bet žydų atsidavimas šeimai ir natūrali meilė toli pranoko pagoniškojo pasaulio atsidavimą šeimai ir natūralią meilę.

4. PAGONIŠKOJI FILOSOFIJA

Pagonys, moraliniu požiūriu, kažkuria prasme buvo menkesni už žydus, bet kilnesniųjų pagonių širdyse buvo didžiulė natūralaus gėrio ir potencialios žmogiškosios meilės dirva, kurioje buvo galima sudaiginti krikščionybės sėklą ir užauginti gausų moralaus charakterio ir dvasinių laimėjimų derlių. Pagonių pasaulyje tuo metu viešpatavo keturios didžiosios filosofijos, visos daugiau ar mažiau kilusios iš ankstyvesniojo graikų platonizmo. Šitos filosofijos mokyklos buvo tokios:

1. *Epikūriečių*. Šita minties mokykla buvo pasišventusi laimės siekimui. Geresnieji epikūriečiai nebuvo atsidavę kūno nesaikingumui. Šita

[1336]▼

doktrina bent jau padėjo romėnus išlaisvinti iš dar pragaištingesnės fatalizmo formos; ji mokė, kad žmonės galėtų ką nors daryti dėl to, jog savo žemiškąją padėtį pagerintų. Ji tikrai veiksmingai kovojo prieš nemokšiškus prietarus.

2. *Stoikų*. Stoicizmas buvo labiau išsivysčiusi aukščiausiųjų klasių filosofija. Stoikai tikėjo, kad visoje gamtoje viešpatuoja kontroliuojantis Protas-Likimas. Jie mokė, kad žmogaus siela yra dieviška; kad ji yra įkalinta fizinės prigimties ydingame kūne. Žmogaus siela išsilaisvinimą pasiekia gyvendama harmonijoje su gamta, su Dievu; tokiu būdu dorybė tampa savo pačios atpildu. Stoicizmas pakilo iki išaukštintos moralės, tokių idealų nuo to laiko nepranoko nė viena grynai žmogiškosios filosofijos sistema. Nors stoikai tvirtino, jog yra "Dievo palikuonys," bet jiems nepavyko jo pažinti ir dėl to jiems nepasisekė jo surasti. Stoicizmas išliko filosofija; jis niekada netapo religija. Jo pasekėjai stengėsi savąjį protą priderinti prie Visuotinio Proto harmonijos, bet jiems nepavyko save įsivaizduoti mylinčio Tėvo vaikais. Paulius labai smarkiai linko į stoicizmą, kada rašė: "Aš išmokau, kad ir kokioje būčiau padėtyje, dėl to būti patenkintas."

3. *Cinikai*. Nors cinikai savąją filosofiją kildina iš Diogeno iš Atėnų, bet didelę dalį savo doktrinų jie gavo iš Makiventos Melkizedeko mokymo liekanų.

Anksčiau cinizmas buvo daugiau religija, o ne filosofija. Cinikai savo religinę filosofiją bent jau pavertė demokratine. Laukuose ir turgavietėse jie nuolatos skelbė savo doktriną, jog "žmogus galėtų save išgelbėti, jeigu jis to norėtų." Jie skelbė paprastumą ir dorybę ir žmones ragino mirtį pasitikti be baimės. Šitie klajojantys cinikai pamokslininkai daug padarė dėl to, kad dvasiškai išalkusius gyventojus parengtų vėlesniems krikščionių misionieriams. Jų liaudiško pamokslavimo forma ir stilius didele dalimi buvo panašūs į Pauliaus Laiškus.

4. *Skeptikai*. Skepticizmas tvirtino, kad žinios yra apgaulingos ir kad įsitikinimas ir užtikrintumas yra neįmanomi. Tai buvo grynai negatyvus požiūris ir niekada plačiai neišplito.

Šitos filosofijos buvo pusiau religinės; dažnai jos būdavo sustiprinančios, etiškos, ir taurinančios, bet eiliniams žmonėms paprastai likdavo nesuprantamos. Galbūt išskyrus cinizmą, jos buvo filosofijos stipriesiems ir išmintingiesiems, bet jos nebuvo išgelbėjimo religijos, tuo labiau neturtingiesiems ir silpniesiems.

5. PAGONIŲ RELIGIJOS

Per visus ankstesnius amžius religija daugiausia būdavo genties ar nacijos reikalas; nedažnai ji būdavo toks dalykas, dėl kurio susirūpintų individas. Dievai buvo gentiniai arba nacionaliniai, bet ne asmeniniai. Tokios religinės sistemos menkai patenkino paprasto žmogaus asmeninius troškimus.

Jėzaus laikais Vakarų religijas sudarė:

1. *Pagonių kultai*. Jie buvo graikų ir lotynų mitologijos, patriotizmo, ir tradicijų derinys.

2. *Imperatoriaus garbinimas*. Šitas žmogaus kaip valstybės simbolio sudievinimas kėlė labai rimtą žydų ir ankstyvųjų krikščionių pasipiktinimą ir tiesiogiai atvedė į tokią padėtį, kada Romos vyriausybė ėmė aršiai persekioti abi bažnyčias.

[1337]▼

3. *Astrologija*. Šitas Babilono pseudomokslas išsivystė į religiją visoje graikų-romėnų imperijoje. Net ir dvidešimtajame amžiuje žmogus nevysiškai išsilaisvino iš šito prietaringo tikėjimo.

4. *Misterinės religijos*. Tokį dvasiškai išalkusį pasaulį užtvindė misteriniai kultai, naujos ir keistos Levanto religijos, kurios pavergė paprastus žmones ir kurios jiems žadėjo individualų išgelbėjimą. Šitos religijos greitai tapo graikų-romėnų pasaulio žemesniųjų klasių pripažintu tikėjimu. Ir jos tikrai daug prisidėjo prie to, kad parengtų kelią tam, jog sparčiai išplistų nepalyginamai aukštesni krikščioniškieji mokymai, kurie pateikė Dievybės nuostabią sampratą, susietą su intriguojančia teologija išmintingiesiems ir išsamiau išgelbėjimo

pasiūlymu visiems, įskaitant ir neišmananti, bet dvasiškai išalkusį tų laikų vidutinį žmogų.

Misterinės religijos užbaigė nacionalinių tikėjimų laikotarpį ir dėl to pagimdė daugelį asmeninių kultų. Tų misterijų buvo daug, bet joms visoms buvo būdinga:

1. Kokia nors mitinė legenda, misterija – dėl to ir jų toks pavadinimas. Kaip taisyklė, šita misterija būdavo susijusi su istorija apie kokio nors dievo gyvenimą ir mirtį ir sugrįžimą į gyvenimą, kaip tą pavaizduoja mitraizmo mokymai, kurie, kažkurį laikotarpį, egzistavo drauge ir varžėsi su atsirandančiu Pauliaus krikščionybės kultu.

2. Šios misterijos buvo ne nacionalinės, o tarprasinės. Jos buvo asmeninio ir draugiško pobūdžio, sukurdamos religines brolijas ir daugelį sektantiškų draugijų.

3. Joms, kada būdavo meldžiamasi, buvo būdinga iniciacijos įmantrios ceremonijos ir įspūdingi garbinimo sakramentai. Kartais jų slaptos apeigos ir ritualai būdavo siaubingi ir atstumiantys.

4. Bet nesvarbu, kad ir koks tų ceremonijų pobūdis arba kad ir kokio laipsnio jų nesaikingumas, bet šitos misterijos būtinai žadėdavo išgelbėjimą tiems, kurie joms atsiduodavo, "išlaisvinimą iš blogio, išlikimą po mirties, ir ilgalaikį gyvenimą palaimingose sferose anapus šito sielvarto ir vergystės pasaulio."

Bet nedarykite tokios klaidos ir nepainiokite Jėzaus mokymų su misterijomis. Misterijų populiarumas rodo, jog žmogus ieškojo išsigelbėjimo, šitokiu būdu atskleidamas tikrąjį alkį ir troškulį asmeninei religijai ir individualiam teisumui. Nors misterijoms šito troškimo deramai patenkinti ir nepavyko, bet jos iš tiesų parengė kelią Jėzaus, kuris iš tikrųjų į šitą pasaulį atnešė gyvenimo duoną ir gyvenimo vandenį, vėlesniajam pasirodymui.

Paulius, stengdamasis panaudoti plačiai išplitusį misterinių religijų geresniųjų tipų išpažinimą, Jėzaus mokymus adaptavo taip, kad didesnam potencialių atsivertėlių skaičiui jie taptų priimtinesni. Bet net ir Pauliaus pasiūlytas Jėzaus mokymų kompromisinis variantas (krikščionybė) pranoko tai, kas buvo geriausia misterijose, tuo, kad:

1. Paulius mokė moralinio atpirkimo, etinio išgelbėjimo. Krikščionybė parodė naują gyvenimą ir paskelbė naują idealą. Paulius atsisakė magiškų ritualų ir apeiginių burtų.

2. Krikščionybė buvo tokia religija, kuri mėgino surasti žmogiškosios problemos galutinius sprendimus, nes ji ne tik siūlė išgelbėjimą nuo sielvarto ir net nuo mirties, bet taip pat žadėjo ir išlaisvinimą iš nuodėmės, po kurio eina apdovanojimas teisiu charakteriu, turinčiu amžinojo išlikimo savybių.

3. Misterijos buvo kuriamos mitų pagrindu. Krikščionybė, kokią skelbė Paulius, buvo sukurta remiantis istoriniu faktu: Mykolo, Dievo Sūnaus, savęs padovanojimu žmonijai.

Moralė tarp pagonių nebūtinai buvo susieta su filosofija arba su religija. Už Palestinos ribų žmonėms nedažnai kildavo mintis, kad religinis dvasininkas turi gyventi moralų gyvenimą. Žydų religija, o vėliau Jėzaus mokymai, ir dar vėliau atsirandanti Pauliaus krikščionybė buvo pirmosios Europos religijos, kurios vieną ranką laikė uždėjusios ant moralės, o kitą ranką laikė ant etikos ir reikalavo, kad religininkai kreiptų tam tikrą dėmesį tiek į moralę, tiek į etiką.

Tokioje žmonių kartoje, kurioje viešpatavo tokios netobulos filosofinės sistemos ir kurią glumino tokie sudėtingi religiniai kultai, Palestinoje gimė Jėzus. Ir šitai pačiai kartai jis vėliau davė asmeninės religijos savąją evangeliją – sūnystę su Dievu.

6. HEBRAJŲ RELIGIJA

Baigiantis pirmajam amžiui prieš Kristų, Jeruzalės religinę mintį buvo smarkiai paveikę ir kažkiek modifikavę graikų kultūros mokymai ir net graikų filosofija. Ilgai trukusioje kovoje tarp hebrajų minties Rytų ir Vakarų mokyklų požiūrių, Jeruzalė ir likusioji vakarinė dalis ir Levantas apskritai laikėsi vakarinių žydų arba modifikuoto helenistinio požiūrio.

Jėzaus dienomis Palestinoje vyravo trys kalbos: Paprasti žmonės šnekėjo aramėjų kalbos viena iš tarmių; šventikai ir rabinai vartojo hebrajų kalbą; išsilavinusios klasės ir labiau pasiturintys žydų sluoksniai apskritai šnekėjo graikiškai. Hebrajų raštų ankstyvasis vertimas į graikų kalbą Aleksandrijoje nemaža dalimi prisidėjo prie to, jog vėliau išviešpatavo žydų kultūros ir teologijos graikiškasis sparnas. Ir krikščionių mokytojų raštai netrukus turėjo pasirodyti irgi ta pačia kalba. Judaizmo renesansas kyla iš hebrajų raštų vertimų į graikų kalbą. Tai buvo gyvybiškai svarbus poveikis, kuris vėliau nulėmė Pauliaus krikščioniškojo kulto dreifą į Vakarus, o ne į Rytus.

Nors helenizuotus žydų tikėjimus epikūriečių mokymai paveikė labai mažai, bet juos labai smarkiai įtakojo Platono filosofija ir stoikų savęs atsižadėjimo doktrinos. Didįjį stoikų išiveržimą iliustruoja ketvirtoji Makabėjų Knyga; tiek Platono filosofijos, tiek stoikų doktrinų išsiskverbimą iliustruoja Saliamono Išmintis. Helenizuoti žydai hebrajų raštams suteikė tokį alegorinį aiškinimą, kad jiems visiškai nebuvo sunku hebrajų teologiją suderinti su jų labai gerbiamo Aristotelio filosofija. Bet visa tai vedė į pragaištingą supainiojimą tol, kol šitas problemas pradėjo spręsti Filonas iš Aleksandrijos, kuris ėmė derinti ir sisteminti graikų filosofiją ir hebrajų teologiją į religinio tikėjimo ir praktikos kompaktišką ir pakankamai nuoseklią sistemą. Ir būtent šitas vėlyvesnis graikų filosofijos ir hebrajų teologijos apjungtas mokymas vyravo Palestinoje tuo metu, kada gyveno ir mokė Jėzus, ir kuri Paulius panaudojo pagrindu, ant kurio sukūrė labiau išvystytą ir apšviečiantį krikščionybės kultą.

Filonas buvo didis mokytojas; nuo Mozės laikų nebuvo tokio žmogaus, kuris būtų taip giliai paveikęs Vakarų pasaulio etinę ir religinę mintį. Suderinant geriausius etinių

[1339]▼

ir religinių tuometinių mokymų sistemų elementus, buvo septyni žymiausi žmonijos mokytojai: Setardas, Mozė, Zoroastra, Lao-tse, Buda, Filonas, ir Paulius.

Didelę dalį Filono prieštaravimų, bet ne visus, atsiradusių dėl pastangų sujungti graikų mistinę filosofiją ir romėnų stoikų doktrinas su įstatymo raidės prisilaikančia hebrajų teologija, Paulius suvokė ir išmintingai pašalino iš savosios pagrindinės ikikrikščioniškosios teologijos. Filonas nutiesė kelią Pauliui, kad jis galėtų daug išsamiau atstatyti sampratą apie Rojaus Trejybę, kuri iki tol ilgą laiką buvo potenciali žydų teologijoje. Tikrai vienu atžvilgiu iš tiesų Pauliui nepavyko žengti koja kojon su Filonu arba pranokti šito turtingo ir išsilavinusio žydo iš Aleksandrijos mokymų, ir tai buvo atpirkimo doktrina; Filonas mokė išsivaduoti iš tokios doktrinos, jog atleidimas yra pasiekiamas tikrai kraujo praliejimo dėka. Jis taip pat galbūt aiškiau už Paulių suvokė Minties Derintojų realybę ir buvimą. Bet Pauliaus teorija apie pirminę nuodėmę, doktrinos apie paveldėtą kaltę ir įgimtą blogį ir jų atpirkimą, iš dalies buvo mitrų kilmės, turėdamos mažai ką bendro su hebrajų teologija, Filono filosofija, ar Jėzaus mokymais. Kai kurie Pauliaus mokymų, susijusių su pirmine nuodėme ir atpirkimu, aspektai buvo sukurti jo paties.

Evangelija pagal Joną, paskutinis iš pasakojimų apie Jėzaus žemiškąjį gyvenimą, buvo adresuota Vakarų tautoms, ir jos pateikta istorija didele dalimi remiasi vėlesniųjų Aleksandrijos krikščionių, kurie taip pat buvo ir Filono mokiniai, požiūriu.

Maždaug Kristaus laikais Aleksandrijoje įvyko keistas požiūrio į žydus pasikeitimas, ir iš šito ankstesniojo žydų atramos taško pasklido kupina neapykantos persekiojimo banga, pasiekusi net ir Romą, iš kurios buvo išvyta daug tūkstančių. Bet tokia šmeižto kampanija buvo trumpalaikė; labai greitai imperijos valdžia pamintas žydų laisves iki galo atstatė visoje imperijoje.

Visame milžiniškame pasaulyje, nesvarbu, kur beatsidurdavo žydai, pasklidę dėl komercijos ar spaudos, visų kaip vieno širdies jausmas koncentruodavosi į šventąją Jeruzalės šventyklą. Žydų teologija iš tikrųjų išliko tokia, kaip ji buvo interpretuojama ir praktikuojama Jeruzalėje, nežiūrint to, jog keletą kartų nuo užmaršties ją išgelbėjo savalaikis kai kurių Babilono mokytojų įsikišimas.

Net iki dviejų su puse milijono šitų išsklaidytų žydų savo nacionalinių religinių švenčių atvykdavo švęsti į Jeruzalę. Ir nesvarbu, kokie būdavo teologiniai ar filosofiniai skirtumai tarp rytinių (babiloniečių) ir vakarinių (helininių) žydų, bet jie visi vieningai sutarė dėl to, kad jų garbinimo centras yra Jeruzalė ir kad visą laiką jie laukia Mesijo atėjimo.

7. ŽYDAI IR PAGONYS

Iki Jėzaus atėjimo žydai jau turėjo tvirtą sampratą apie savo kilmę, istoriją, ir likimą. Jie buvo pastatę tvirtą sieną, atskiriančią juos nuo pagonių pasaulio; į

visus pagoniškus papročius jie žvelgė su begaline panieka. Jie garbino įstatymo raidę ir mėgavosi tam tikra teisuoliškumo forma, kuri rėmėsi apgaulingu pasipuikavimu dėl kilmės. Jie buvo susidarę išankstinę sampratą apie pažadėtąjį Mesiją, ir dauguma šitų lūkesčių buvo susiję su tuo, kad jie išvaizdavo tokį Mesiją, kuris ateis kaip jų nacionalinės ir rasinės istorijos dalis. Tų dienų hebrajams žydų teologija buvo nekintamai nusistovėjusi, nustatyta amžiams.

Jėzaus mokymai ir praktika pakantumo ir kilnumo atžvilgiu prieštaravo seniai nusistovėjusiam žydų požiūriui į kitas tautas, kurias

[1340]▼

jie laikė pagoniškomis. Per kartų kartas išorinio pasaulio atžvilgiu žydai puoselėjo tokį požiūrį, dėl kurio jie negalėjo pritarti Mokytojo mokymams apie žmogaus dvasinę brolybę. Jie nenorėjo savo Jahve dalintis su pagonimis lygiomis teisėmis ir lygiai taip pat nenorėjo priimti kaip Dievo Sūnaus to, kuris mokė tokių naujų ir keistų doktrinų.

Raštininkai, fariziejai, ir šventikai žydus laikė siaubingoje ritualizmo ir įstatymo raidės vergovėje, nepalyginamai realesnėje už romėnų politinio valdymo vergovę. Jėzaus laikų žydus ne tik pavergė įstatymas, bet lygiai taip pat supančiojo ir *tradicijų* vergiški reikalavimai, kurie apėmė ir įsiveržė į visas asmeninio ir visuomeninio gyvenimo sferas. Šitos smulkiausios elgesio taisyklės persekiojo ir valdė kiekvieną ištikimą žydą, ir nėra nieko keisto, kad jie tuoj pat atstūmė vieną iš saviškių, kuris išdrįso ignoruoti jų šventas tradicijas, ir kuris išdrįso pažeidinėti ilgą laiką gerbtas visuomeninio elgesio taisykles. Jie vargu ar galėjo palankiai žiūrėti į mokymus to, kuris nedvejodamas susigrūmė su dogmomis, kurias jie laikė nurodytomis paties Tėvo Abraomo. Mozė jiems buvo davęs įstatymą, ir jie nedarys jokių nuolaidų.

Iki pirmojo amžiaus po Kristaus gimimo įstatymo žodinis aiškinimas, pateikiamas pripažintų mokytojų, raštininkų, buvo tapęs aukštesniu autoritetu už patį užrašytą įstatymą. Ir visa tai kai kuriems žydų religiniams lyderiams palengvino žmones nuteikti taip, kad naujosios evangelijos jie nepriimtų.

Dėl šitų aplinkybių žydams buvo neįmanoma įgyvendinti savo dieviškosios lemties, kad taptų religinės laisvės ir dvasinio laisvumo naujosios evangelijos žinianešiais. Jie nepajėgė sutraukti tradicijos pančių. Jeremijas buvo sakęs apie "įstatymą, kuris turi būti užrašytas žmonių širdyse," Ezekilis kalbėjo apie "naująją dvasią, kuri gyvens žmogaus sieloje," o Psalmininkas meldėsi, jog Dievas "viduje sukurtų tyrą širdį ir atnaujintų teisią dvasią." Tačiau kada žydų gerų darbų religija ir vergavimas įstatymui tapo tradicionalistinės inercijos sąstingio auka, tada religinės evoliucijos judėjimas slinko vakarų kryptimi link Europos tautų.

Ir šitaip kita tauta buvo pašaukta tam, jog pasauliui neštų besivystančią teologiją, mokymo sistemą, ikūnijančią graikų filosofiją, romėnų teisę, hebrajų moralę, ir asmenybės šventumo ir dvasinės laisvės evangeliją, kurią suformulavo Paulius ir kuri buvo grindžiama Jėzaus mokymais.

Pauliaus krikščionybės kulte moralė buvo žydiškasis apgamas. Žydai į istoriją žvelgė kaip į Dievo apvaizdą – Jahvės veikimą. Graikai į naująjį

mokymą įnešė aiškesnę sampratą apie amžinąjį gyvenimą. Pauliaus doktrinas teologiniu ir filosofiniu požiūriais paveikė ne tik Jėzaus mokymai, bet taip pat ir Platonas ir Filonas. Etikos srityje jį įkvėpė ne tik Kristus, bet taip pat ir stoikai.

Jėzaus evangelija, kaip ją įkūnijo Antioko krikščionybės Pauliaus kultas, susimaišė su tokiais mokymais:

1. Graikų atsivertėlių į judaizmą filosofiniais samprotavimais, įskaitant ir juos kai kurias sampratas apie amžinąjį gyvenimą.
2. Vyraujančių misterinių kultų, ypač mitrinių doktrinų apie atpirkimą, išganymą, ir išgelbėjimą aukos dėka, kurią suteikia kažkoks dievas, patraukliais mokymais.
3. Tradicinės žydų religijos griežta morale.

[1341]▼

Viduržemio jūros pakrantėje buvusi Romos imperija, Partos karalystė, ir kaimyninės tautos, gyvenusios Jėzaus laikais, visos turėjo menką ir primityvų supratimą apie pasaulio geografiją, astronomiją, sveikatą, ir ligas; ir natūralu, kad juos smarkiai nustebino dailidės iš Nazareto nauji ir pritrenkiantys pareiškimai. Idėjos apie dvasių, gerų ir blogų, turėjimą buvo taikomos ne vien tik žmogiškosioms būtybėms, bet daugelis manė, jog dvasias taip pat turi ir kiekviena uola ir medis. Tai buvo stebuklingas amžius, ir visi tikėjo stebuklais kaip įprastais atsitikimais.

8. ANKSTESNIEJI PARAŠYTI DOKUMENTAI

Kiek tik įmanoma, sutinkamai su mūsų mandatu, mes stengėmės panaudoti ir tam tikru laipsniu suderinti egzistuojančius įrašus, susijusius su Jėzaus gyvenimu Urantijoje. Nors mes turėjome priėjimą prie apaštalo Andriejaus prarasto dokumento ir gavome naudos iš bendradarbiavimo su milžiniška gausybe dangiškųjų būtybių, kurios Mykolo savęs padovanojimo laikotarpiu buvo žemėje (ypač su jo dabar Personalizuotuoju Derintoju), bet mūsų tikslas taip pat buvo pasinaudoti ir vadinamosiomis Mato, Morkaus, Luko, ir Jono Evangelijomis.

Šitie Naujojo Testamento dokumentai atsirado tokiomis aplinkybėmis:

1. *Evangelija pagal Morkų*. Jonas Morkus parašė ankstyviausią (išskyrus Andriejaus užrašus), trumpiausią, ir paprasčiausią Jėzaus gyvenimo atpasakojimą. Jis Mokytoją pavaizdavo kaip tarną, kaip žmogų tarp žmonių. Nors jaunuolis Morkus daug laiko praleido tose vietose, kurias jis aprašo, bet jo atpasakojimas tikrovėje yra Evangelija pagal Simoną Petrą. Jis anksti susidraugavo su Petru; vėliau su Pauliumi. Morkus šitą atpasakojimą rašė skatinamas Petro ir atkakliai raginamas Romos bažnyčios. Žinodamas, kaip nuosekliai Mokytojas nesutikdavo savo mokymų užrašyti tada, kada buvo žemėje ir materialiam kūne, Morkus, kaip ir apaštalai ir kiti pagrindiniai

mokiniai, abejojo dėl to, ar juos užrašinėti. Bet Petras jautė, jog bažnyčiai Romoje reikia tokio užrašyto atpasakojimo pagalbos, ir Morkus sutiko imtis parengti jį. Jis buvo daug ką užsirašęs iki to laiko, kada 67 m. po Kr. gim. Petras mirė, ir sutinkamai su tomis gairėmis, kurioms buvo pritaręs Petras ir Romos bažnyčiai, jis pradėjo savo atpasakojimą netrukus po Petro mirties. Baigiantis 68 m. po Kr. gim. Evangelija buvo užbaigta. Morkus rašė vien tikrai iš savo paties atminties ir iš Petro prisiminimų. Nuo to laiko atpasakojimas buvo žymiai pakeistas, daug fragmentų buvo išimta, o pabaigoje buvo pridėta tam tikra vėlesnioji medžiaga, kuri pakeitė pirminės Evangelijos paskutinį vieną penktadalį, kuris buvo prarastas iš pirmojo rankraščio, taip ir neperrašius naujos jo kopijos. Šitas Morkaus atpasakojimas, kartu su Andriejaus ir Mato užrašais, buvo rašytinis pagrindas visiems vėlyvesniems Evangelijos atpasakojimams, kurie stengėsi pavaizduoti Jėzaus gyvenimą ir mokymus.

2. *Mato Evangelija*. Vadinamoji Evangelija pagal Matą yra Mokytojo gyvenimo atpasakojimas, kuris buvo užrašytas žydų krikščionių dvasiniam tobulinimui. Šito atpasakojimo autorius visą laiką stengiasi parodyti, kad Jėzaus gyvenime didelė dalis to, ką jis darė, buvo tam, jog "išsipildytų tai, ką sakė pranašas." Mato Evangelija Jėzų vaizduoja kaip Dovydo sūnų, parodydama jį kaip demonstruojantį didžiulę pagarbą įstatymui ir pranašams.

Apaštalas Matas šitos Evangelijos nerašė. Ją užrašė Izidorius, vienas iš jo mokinių, kuris savo darbe pasinaudojo ne tik Mato asmeniniais

[1342]▼

prisiminimais apie šituos įvykius, bet taip pat naudojosi ir tam tikrais užrašais, kuriuose buvo Jėzaus pasisakymai, užrašyti Mato iš karto po nukryžiavimo. Šitie Mato užrašai buvo aramėjų kalba; Izidorius rašė graikiškai. Nebuvo jokio ketinimo apgauti, priskiriant šitą kūrinį Matui. Tais laikais buvo paprotys, kad mokiniai šitokiu būdu pagerbtų savo mokytojus.

Mato pirminis atpasakojimas buvo suredaguotas ir papildytas 40 m. po Kr. gim. kaip tik prieš jam išvykstant iš Jeruzalės, kad ištrauktų į evangelinį skelbimą. Tai buvo asmeninis pasakojimas, jo paskutinioji kopija buvo sunaikinta, kada sudegė vienas vienuolynas Sirijoje 416 m. po Kr. gim.

Izidorius pabėgo iš Jeruzalės 70 m. po Kr. gim., kada Tito armijos įsiveržė į miestą, pasiimdamas į Pelą Mato užrašų kopiją. 71 metais., gyvendamas Pelloje, Izidorius parašė Evangeliją pagal Matą. Jis taip pat su savimi turėjo Morkaus pasakojimo pirmuosius keturis penktadalius.

3. *Luko Evangelija*. Lukas, daktaras, gyvenęs Antioke Pisidijoje, buvo pagonis, kurį atvertė Paulius, ir jis parašė visiškai kitokią Mokytojo gyvenimo istoriją. Jis pradėjo sekti Pauliumi ir studijuoti Jėzaus gyvenimą ir mokymus 47 m. po Kr. gim. Savo atpasakojime Lukas išsaugo didelę dalį "Viešpaties Jėzaus Kristaus maloningumo," nes šituos faktus jis surinko iš Pauliaus ir kitų. Lukas pavaizduoja Mokytoją "mokesčių rinkėjų ir nuodėmingųjų draugu." Savo gausius užrašus į Evangeliją jis suformulavo tikrai po Pauliaus mirties. Lukas rašė 82 metais Achajoje. Jis ketino parašyti tris knygas, pasakojančias Kristaus ir krikščionybės istoriją, bet 90 m. po Kr. gim. numirė, nespėjęs užbaigti

antrosios iš šitų knygų, "Apaštalų Darbų."

Kai dėl medžiagos savosios Evangelijos sudarymui, tai Lukas pirmiausia priklausė nuo tos Jėzaus gyvenimo istorijos, kurią jam buvo perteikęs Paulius. Dėl to, Luko Evangelija tam tikru požiūriu yra Evangelija pagal Paulių. Bet Lukas turėjo ir kitų informacijos šaltinių. Jis ne tik kalbėjosi su dešimtimis tiesioginių liudininkų, mačiusių Jėzaus gyvenimo daugelį epizodų, kuriuos jis aprašo, bet su savimi jis taip pat turėjo ir Morkaus Evangelijos egzempliorių, tai yra, Izidoriaus atpasakojimo pirmuosius keturis penktadalius, ir trumpą paliudijimą, kurį 78 metais po Kr. gim. Antioke užrašė tikintysis vardu Sidas. Lukas taip pat turėjo iškraipytą ir daug kartų taisytą kažkokių užrašų egzempliorių, neva užrašytų Apaštalo Andriejaus.

4. *Jono Evangelija*. Evangelija pagal Joną daug pasakoja apie Jėzaus darbą Judėjoje ir aplink Jeruzalę, ko nėra kituose atpasakojimuose. Tai yra vadinamoji Evangelija pagal Joną, Zabediejaus sūnų, ir nors Jonas jos nerašė, bet iš tiesų jis įkvėpė, kad ji būtų parašyta. Nuo jos pirmojo užrašymo ji keletą kartų buvo redaguota, kad atrodytų, jog buvo parašyta paties Jono. Kada buvo rašomas šitas atpasakojimas, tada Jonas turėjo ir kitas Evangelijas, ir jis matė, jog daug kas jose buvo praleista; dėl to, 101 metais po Kr. gim. jis padarė savo padėjėją, Nataną, Graikijos žydą iš Cezarėjos, pradėti rašymą. Jonas savąją medžiagą teikė iš atminties ir pasiremdamas trimis jau egzistavusiais atpasakojimais. Jis neturėjo jokių savųjų užrašų. Laišką, žinomą kaip "Jono pirmasis," parašė pats Jonas, kaip pridedamą laišką prie to darbo, kurį, jam vadovaujant, atliko Natanas.

Visi šitie rašytojai Jėzų sąžiningai pavaizdavo tokį, kokį jie matė, prisiminė, arba ką apie jį buvo girdėję iš kitų, ir kiek jų sampratai apie šituos tolimus įvykius turėjo įtakos tai, kad vėliau jie priėmė Pauliaus krikščionybės teologiją. Ir šitų atpasakojimų, kad ir kokie jie buvo netobuli, užteko tam, jog būtų pakeistas Urantijos istorijos kursas beveik dviems tūkstančiams metų.

[1343]▼

[*Pastaba*: Įgyvendindamas man paskirtą užduotį iš naujo perteikti Jėzaus iš Nazareto mokymus ir atpasakoti jo darbus, aš laisvai naudojausi visais dokumentų ir planetinės informacijos šaltiniais. Mano pagrindinis akstinas buvo parengti tokį atpasakojimą, kuris apšviestų ne tik dabar gyvenančių žmonių kartą, tačiau kuris galėtų būti naudingas ir visoms ateities kartoms. Iš tų milžiniškų informacijos atsargų, kuriomis man buvo galima pasinaudoti, aš pasirinkau tą informaciją, kuri šito tikslo įgyvendinimui buvo tinkamiausia. Kiek tik tai įmanoma, aš informaciją imdavau iš grynai žmogiškųjų šaltinių. Tik tai, kada tokie šaltiniai nepadėdavo, tada pasiremdavau tais įrašais, kurie buvo viršžmogiški. Kada idėjas ir sampratas apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus deramai išreiškėdavo žmogiškasis protas, tada būtinai pirmenybę suteikdavau tokiems akivaizdžiai žmogiškosios minties modeliams. Nors aš ir stengiausi žodinę išraišką derinti taip, kad ji kuo geriau atitiktų mūsų sampratą apie Mokytojo gyvenimo ir mokymų realiąją prasmę ir tikrąją reikšmę, bet, kiek tik tai įmanoma, visuose savo pasakojimuose aš laikiausi realios žmogiškosios sampratos ir minties modelio. Aš puikiai suprantu, jog tos sampratos, kurios buvo kilusios žmogiškajame prote, bus daug priimtinesnės ir naudingesnės

visiems kitiems žmogiškiems protams. Kada reikalingų sampratų negalėjau surasti nei žmogiškuosiuose dokumentuose, nei žmogiškuosiuose išsireiškimuose, tada pasiremdavau žemės tvarinių savosios kategorijos, tarpinių būtybių, atminties resursais. Ir kada tas antrinis informacijos šaltinis būdavo neadekvatus, tada nedvejodamas pasiremdavau viršplanetiniais informacijos šaltiniais.

Tie prisiminimai, kuriuos aš surinkau ir kuriais remdamasis parengiau šitą pasakojimą apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus – be Apaštalo Andriejaus prisiminimų atpasakojimo – sudaro minties deimantus ir Jėzaus mokymų aukštesniojo lygio suvokimus, kurie buvo surinkti iš daugiau kaip dviejų tūkstančių žmogiškųjų būtybių, kurios žemėje gyveno, pradedant Jėzaus dienomis ir baigiant šitų apreiškimų, teisingiau naujų perteikimų, laiku. Leidimas pasiremti apreiškimu buvo panaudojamas tik tada, kada žmogiškasis dokumentas ir žmogiškosios sampratos adekvataus minties modelio suteikti negalėdavo. Manoji apreiškimo užduotis man draudė remtis tiek informacijos, tiek išsireiškimu nežmogiškaisiais šaltiniais tol, kol aš negalėdavau patvirtinti, jog savo pastangomis man nepavyko surasti reikalaujamo koncepcinio išsireiškimu grynai žmogiškuosiuose šaltiniuose.

Nors aš, bendradarbiaudamas su vienuolika savo bičiulių partnerių tarpinių būtybių ir vadovaujant Melkizedekui, atsakingam už šių dokumentų sudarymą, perteikiau šitą pasakojimą remdamasis savuoju suvokimu, kaip jį efektyviai parengti, ir atsižvelgdamas į savo betarpišką išsireiškimų pasirinkimą, bet vis tik, didžioji dalis idėjų ir net kai kurie iš puikių išsireiškimų, kuriais aš šitokiu būdu pasinaudojau, buvo kilę daugelio rasių žmonių sąmonėje, kurie gyveno žemėje įsiterpiančiose kartose iki pat tų kartų, kurios tebėra gyvos ir šiuo metu, kada yra vykdoma šitoji užduotis. Daugeliu atvejų aš tarnavau greičiau surinkėju ir redaktoriumi, o ne pirminiu atpasakotoju. Aš be dvejonių pasinaudojau tomis mintimis ir sampratomis, pirmiausia žmogiškosiomis, kurios man leido sukurti patį išpūdingiausią Jėzaus gyvenimo pavaizdavimą ir kurios mane įgalino naujai pateikti jo neprilygstamus mokymus pačia nuostabiausiai naudinga ir visuotinai kilninančia frazeologija. Urantijos Suvienytųjų Tarpinių Būtybių Brolijos vardu, mūsų dėkingumą aš kuo nuoširdžiausiai reiškiu visiems įrašų ir sampratų šaltiniams, kurie buvo panaudoti toliau pateikiamame mūsų naujajame smulkiai išdėstyame Jėzaus gyvenimo žemėje atpasakojime.]

[1344]▼

122 DOKUMENTAS

JĖZAUS GIMIMAS IR KŪDIKYSTĖ

VARGU ar bus įmanoma iki galo paaiškinti tą didelį skaičių priežasčių, dėl kurių Palestina buvo pasirinkta Mykolo savęs padovanojimo vieta, ir ypač, kodėl būtent Juozapo ir Marijos šeima turėjo būti parinkta kaip betarpiška aplinka šito Dievo Sūnaus pasirodymui Urantijoje.

Išnagrinėjęs Melkizedekų parengtą specialų pranešimą apie izoliuotą pasaulių statusą, pasitaręs su Gabrieliu, Mykolas pagaliau pasirinko Urantiją ta planeta, kurioje jis turėtų atlikti savo paskutinįjį savęs padovanojimą. Po šito sprendimo Gabrielis pats asmeniškai aplankė Urantiją, ir, išstudijavęs žmogiškąsias grupes ir apžvelgęs šio pasaulio ir jo tautų dvasinius,

intelektualius, rasinius, ir geografinius aspektus, jis nusprendė, jog hebrajai turėjo tuos santykinus pranašumus, kurie garantavo jų pasirinkimą ta rase, kurioje vyktų savęs padovanojimas. Kada šitam sprendimui pritarė Mykolas, tada Gabrielis paskyrė ir pasiuntė į Urantiją Šeimos Komisiją iš Dvylikos Narių – atrinktų iš visatos asmenybių aukščiausiųjų kategorijų – kuriai buvo patikėta užduotis ištyrinėti žydų šeimyninį gyvenimą. Kada šitoji komisija savo darbus užbaigė, tada Gabrielis buvo Urantijoje ir gavo pranešimą, nurodantį tris perspektyvias sąjungas, kurios, komisijos nuomone, buvo vienodai tinkamos kaip savęs padovanojimo šeimos numatomam Mykolo įsikūnijimui.

Iš šitų įvardintų trijų porų, Gabrielis asmeniškai pasirinko Juozapą ir Mariją, vėliau pats asmeniškai apsireiškė Marijai, ir šio apsireiškimo metu jis pranešė jai džiugią žinią, kad ji yra parinkta tam, jog taptų žemiškąja motina įsikūnijančiam vaikeliui.

1. JUOZAPAS IR MARIJA

Juozapas, žmogiškasis Jėzaus (Jošua, Juozapo sūnaus) tėvas, buvo hebrajų hebrajus, nors jis turėjo daug nežydiškų rasinių protėvių, kuriuos laikas nuo laiko prie jo protėvių medžio pridėdavo jo tiesioginių protėvių moteriškosios atšakos. Jėzaus tėvo protėviai siekė Abraomo laikus ir per šitą giliai gerbiamą patriarchą vedė tolyn į paveldėjimo dar senesnes atšakas, nusidriekiančias iki šumerų ir noditų, o per senovinio mėlynojo žmogaus pietines gentis, iki Andono ir Fontos. Dovydas ir Saliamonas nebuvo tiesioginiai Juozapo protėviai, Juozapo linija taip pat tiesiogiai nėjo ir link Adomo. Juozapo tiesioginiai protėviai buvo meistrai – statybininkai, dailidės, mūrininkai, ir kalviai. Pats Juozapas buvo dailidė, o vėliau dirbo rangovu. Jo šeima priklausė senai ir žinomai paprastų žmonių giminei, kurioje kartas nuo karto atsirasdavo nepaprastų individų, kurie pasižymėdavo sąsajoje su religijos evoliucija Urantijoje.

[1345]▼

Marija, žemiškoji Jėzaus motina, buvo kilusi iš unikalių protėvių ilgos atšakos, kurioje buvo daug pačių nuostabiausių moterų Urantijos rasinėje istorijoje. Nors Marija buvo savojo laikmečio ir savosios kartos vidutinė moteris, buvo visiškai normalaus temperamento, bet tarp jos protėvių buvo tokios gerai žinomos moterys, kaip Anona, Tamara, Rūta, Batšeba, Ansė, Kloja, Ieva, Enta, ir Rata. Nė viena to meto žydų moteris neturėjo išymesnės bendrų protėvių atšakos ar tokios linijos, kuri nusidriektų iki labiau žadančių sėkmę ištakų. Marijos protėviams, kaip ir Juozapo protėviams, buvo būdingas stiprių, bet vidutinių individų dominavimas, tarp kurių kartas nuo karto pasirodydavo daug nuostabių asmenybių, prisidėjusių prie civilizacijos žengimo į priekį ir religijos progresuojančios evoliucijos. Rasiniu požiūriu, vargu ar tiktų Mariją laikyti žydaite. Kultūra ir tikėjimu ji buvo žydė, bet paveldėjimo apdovanojimu ji daugiau buvo siriečių, hetitų, finikiečių, graikų, ir egiptiečių palikuonių derinys, jos rasinis paveldėjimas buvo platesnis už Juozapo rasinį paveldėjimą.

Iš visų porų, gyvenusių Palestinoje maždaug tuo metu, kada buvo numatytas Mykolo savęs padovanojimas, Juozapas ir Marija turėjo plačiai nusidriekusių

rasinių ryšių ir asmenybės gabumų labiau išvystyto vidurkio patį idealiausią derinį. Mykolas būtent ir buvo numatęs žemėje pasirodyti vidutiniu žmogumi tam, kad paprasti žmonės galėtų jį suprasti ir priimti jį; dėl to Gabrielis parinko kaip tik tokius asmenis, kaip Juozapą ir Mariją tam, kad taptų šio savęs padovanojimo tėvais.

2. GABRIELIS APSIREIŠKIA ELŽBIETAJAI

Jėzaus gyvenimo darbą Urantijoje iš tikrųjų pradėjo Jonas Krikštytojas. Zakarijas, Jono tėvas, priklausė žydų dvasininkijai, tuo tarpu jo motina, Elžbieta, buvo tos pačios didžiulės šeimos grupės, kuriai taip pat priklausė ir Marija, Jėzaus motina, labiau klestinčios atšakos narė. Zakarijas ir Elžbieta, nors ir buvo vedę daugelį metų, bet vaikų neturėjo.

Baigiantis birželio mėnesiui, 8 m. pr. Kr., maždaug trims mėnesiams parėjus po Juozapo ir Marijos vedybų, vienos dienos pusiaudienį Gabrielis apsireiškė Elžbietai, lygiai taip, kaip jis vėliau pasirodė Marijai. Tarė Gabrielis:

"Tuo metu, kai tavo vyras, Zakarijas, stovi prieš altorių Jeruzalėje, ir tuo metu, kai susirinkę žmonės meldžia, kad ateitų išlaisvintojas, aš, Gabrielis, atėjau pranešti, kad tu netrukus pagimdysi sūnų, kuris bus šito dieviškojo mokytojo pranašas, ir tu savo sūnui tikrai duosi Jono vardą. Jis užaugs būdamas atsidavęs Viešpačiui tavo Dievui, o kada jis bus visiškai suaugęs, tada tavo širdžiai suteiks džiaugsmo, nes daug sielų atgręš į Dievą, ir jis taip pat skelbs tavosios tautos sielos gydytojo ir visos žmonijos dvasios išlaisvintojo atėjimą. Tavoji giminaitė Marija bus šito pažadėtojo vaikelio motina, ir jai aš taip pat apsireikšiu."

Šitas regėjimas Elžbietą labai smarkiai išgąsdino. Gabrieliui pasišalinus, ji mintimis sugrįžo prie to, ką buvo patyrusi, ilgai apmąstydamą šio didingo svečio žodžius, bet apie šį apreiškimą niekam kitam, išskyrus savo vyrą, nepasakojo iki pat savo vėlesniojo apsilankymo pas Mariją kitų metų vasario pradžioje.

Tačiau, penkis mėnesius apie savąją paslaptį Elžbieta nieko nepasakė net ir savo vyrui. Atskleidus Gabrielio apsilankymo istoriją, Zakarijas sureagavo labai skeptiškai ir savaičių savaitėmis abejojo visu šituo patyrimu, tiktai nenoromis sutikęs patikėti Gabrielio apsilankymu pas jo žmoną tada, kada daugiau nebegalėjo abejoti, kad ji laukėsi kūdikio. Zakariją labai suglumino

[1346]▼

Elžbietos būsimoji motinystė, bet jis neabejojo savo žmona dora, nežiūrint savo paties solidaus amžiaus. Tiktai tada, kada iki Jono gimimo buvo likusios šešios savaitės, Zakarijas, susapnavęs išpūdingą sapną, visiškai įsitikino, jog Elžbieta turi tapti likimo sūnaus, to, kuris turi paruošti kelią ateinančiam Mesijui, motina.

Gabrielis Marijai apsireiškė maždaug apie lapkričio vidurį, 8 m. pr. Kr., tuo metu, kada ji dirbo savo namuose Nazarete. Vėliau, kada Marija nebeabejojo, kad ji turi tapti motina, ji įtikino Juozapą, kad jai leistų nukeliauti į Judaho miestą, kuris buvo už keturių mylių į vakarus nuo Jeruzalės, kalnuose, aplankyti

Elžbietos. Gabrielis, apsireikšdamas kiekvienai iš šių abiejų būsimųjų motinų buvo sakęs, kad jis apsireikš ir kitai. Natūralu, kad jos nekantravo susitikti, palyginti savo patyrimus, ir pasišnekėti apie savųjų sūnų galimą ateitį. Marija pas savo tolimą pusseserę viešėjo tris savaites. Elžbieta daug padarė, kad Marijos įtikėjimą į Gabrielio viziją sustiprintų, todėl namo ji sugrįžo daug daugiau atsidavusi tam šauksmui, kad taptų motina likimo sūnui, kurį taip greitai ji turi padovanoti pasauliui kaip bejėgį kūdikį, vidutinį ir normalų sferos kūdikį.

Jonas gimė Judaho mieste kovo 25 d., 7 m. pr. Kr. Zakarijas ir Elžbieta nepaprastai džiūgavo suvokdami, kad jiems gimė sūnus, kaip ir buvo žadėjęs Gabrielis, ir kada aštuntą dieną jie vaiką atnešė, kad apipjaustytų, tada oficialiai jį pakrikštijo Jonu, kaip jiems buvo nurodyta anksčiau. Zakarijo sūnėnas jau buvo išvykęs į Nazaretą, Marijai nunešdamas nuo Elžbietos žinią, kad jai gimė sūnelis ir kad jo vardas turi būti Jonas.

Nuo ankstyviausios kūdikystės Jonui išmintingai buvo tvirtai perteikiama mintis, kad jis turi užaugti, jog taptų dvasiniu vadovu ir religiniu mokytoju. Ir Jono širdies dirva visą laiką reaguodavo į tokių verčiančių mąstyti sėklų sėją. Net kada jis dar buvo vaikas, jį dažnai surasdavo šventykloje, kada būdavo jo tėvo tarnystės metas, ir jam darė nepaprastą įspūdį reikšmingumas viso to, ką jis matė.

3. GABRIELIO PASKELBIMAS MARIJAI

Vieną vakarą apie saulėlydį, dar Juozapui negrįžus namo, Gabrielis apsireiškė Marijai ties žemu akmens stalu ir, kada ji atgavo amą, tarė: "Aš atėjau nurodymu to, kuris yra mano Valdovas ir kurį tu tikrai mylėsi ir auginsi. Tau, Marija, aš atnešu gerąją naujieną, kada skelbiu, jog apvaisinimas, esantis tavyje, yra nulemtas dangaus ir, kad deramu laiku tu tapsi sūnaus motina; tu tikrai jam duosi Jošua vardą, ir jis iš tiesų paskelbs dangaus karalystės žemėje ir tarp žmonių pradžių. Nepasakok apie šį dalyką niekam, išskyrus Juozapą ir Elžbietą, tavo giminaitę, kuriai aš taip pat apsireiškiau, ir, kuri taip pat tikrai netrukus pagimdys sūnų, kurio vardas tikrai bus Jonas, ir kuris parengs kelią išlaisvinimo žiniai, kurią tavo sūnus tikrai skelbs žmonėms su didele galia ir giliu įsitikinimu. Ir neabejok mano žodžiais, Marija, nes šitie namai buvo parinkti kaip likimo vaikelio mirtingoji gyvenamoji vieta. Mano palaiminimas lydės tave, Pačių Aukštųjų galia sustiprins tave, ir visos žemės Viešpats tikrai bus virš tavęs."

Slapčiomis savo širdyje Marija mąstė apie šį apsilankymą daugelį savaitių tol, kol buvo visiškai tikra, kad laukiasi vaiko, prieš tai, kada išdrįso apie šiuos neįprastus įvykius

[1347]▼

papasakoti savo vyrui. Kada Juozapas visa tai išgirdo, nors jis ir labai pasitikėjo Marija, jis labai sunerimo ir daugelį naktų negalėjo užmigti. Iš pradžių Juozapas turėjo abejonių dėl Gabrielio apsilankymo. Vėliau, kada beveik buvo įtikintas,

jog Marija dieviškojo žinianešio balsą iš tikrųjų girdėjo ir matė jo formą, tada ji ėmė draskyti abejonės jam maštant, kaip gi tokie dalykai gali atsitikti. Kaip gi gali žmogiškųjų būtybių palikuonis būti dieviškojo likimo vaikas? Juozapas niekaip negalėjo suderinti šitų prieštarų minčių tol, kol, po kelių apmąstymo savaitių, tiek jis, tiek Marija priėjo išvados, kad jie buvo parinkti tam, jog taptų Mesijo tėvais, nors vargu ar tai galėjo atitikti žydų sampratą, kad laukiamas išlaisvintojas turi būti dieviškosios prigimties. Padariusi šitokią svarbią išvadą, Marija pasiskubino išvykti į viešnagę pas Elžbietą.

Sugrįžusi, Marija išvyko aplankyti savo tėvų Joakimo ir Hanos. Jos du broliai ir dvi seserys, o taip pat ir tėvai, į Jėzaus dieviškąją misiją visą laiką žiūrėjo skeptiškai, nors, aišku, šituo metu jie nieko nežinojo apie Gabrielio apsilankymą. Bet Marija su savo seserimi Salomėja iš tikrųjų pasidalino mintimis apie tai, kad ji mano, jog jos sūnus turi lemti tapti didžiu mokytoju.

4. JUOZAPO SAPNAS

Juozapas nesusitaikė su ta mintimi, kad Marija turi tapti nepaprasto vaiko motina iki to laiko, kol susapnavo labai įspūdingą sapną. Šitame sapne jam apsireiškė spindintis dangiškas žinianešys ir, tarp kitų dalykų, pasakė: "Juozapai, aš apsireiškiu, įsakius Tam, kuris dabar valdo danguje, ir man yra nurodyta tau pranešti apie tą sūnų, kurį tikrai pagimdys Marija ir kuris pasaulyje tikrai taps didinga šviesa. Jame bus gyvenimas, ir jo gyvenimas tikrai taps žmonijos šviesa. Jis tikrai iš pradžių ateis pas savuosius žmones, bet vargu ar jie priims jį; bet visiems tiems, kurie jį priims, jis apreikš, kad jie yra Dievo vaikai." Po šito patyrimo Juozapas niekada daugiau visiškai nebeabejojo Marijos pasakojimu apie Gabrielio apsilankymą ir jo pažadą, jog tas negimęs vaikas turi tapti dieviškuoju žinianešiu pasauliui.

Per visus šituos apsilankymus nieko nebuvo pasakyta apie Dovydo namus. Niekada nieko nebuvo užsiminta apie Jėzaus tapimą "žydų išvaduoju," neužsiminta net ir apie tai, kad jis turi būti tas ilgai laukiamas Mesijas. Jėzus nebuvo toks Mesijas, kokio nekantriai laukė žydai, bet jis buvo *pasaulio išlaisvintojas*. Jo misija buvo visoms rasėms ir tautoms, o ne kuriai nors vienai grupei.

Juozapas nepriklausė karaliaus Dovydo palikuonių linijai. Dovydiškųjų protėvių daugiau turėjo Marija negu Juozapas. Tas tiesa, Juozapas iš tikrųjų vyko į Dovydo miestą, Betliejų, kad būtų užregistruotas romėnų gyventojų surašymui, bet tai buvo dėl to, kad, prieš šešias kartas, Juozapo tos kartos protėvį iš tėvo pusės, kuris buvo našlaitis, įsisūnijo kažkoks Zadokas, kuris buvo Dovydo tiesioginis palikuonis; dėl to ir Juozapą priskyrė "Dovydo namams."

Senajo Testamento didžioji dauguma vadinamųjų mesijiškų pranašysčių buvo sukurtos tam, kad būtų pritaikytos Jėzui, praėjus daug laiko po jo gyvenimo žemėje. Per amžių amžius žydų pranašai buvo skelbę apie išlaisvintojo atėjimą, ir šituos pažadus viena po kitos einančios kartos aiškino kaip nurodančius į naują žydų valdovą, kuris užims Dovydo sostą ir, menamai stebuklingais Mozės metodais,

padarys žydus Palestinoje galinga nacija, laisva nuo bet kokio svetimo viešpatavimo. Be to, daug metaforinių fragmentų, sutinkamų hebrajų raštuose, vėliau klaidingai buvo pritaikyta Jėzaus gyvenimo misijai. Daug Senojo Testamento teiginių buvo taip iškraipyti tam, jog atrodytų, kad atitinka Mokytojo žemiškojo gyvenimo kokius nors epizodus. Pats Jėzus vieną kartą viešai paneigė bet kokį ryšį su karališkaisiais Dovydo namais. Net ir teiginys, "mergina pagimdys sūnų," buvo paverstas tokiu, jog būtų skaitomas "nekalta mergina pagimdys sūnų." Taip pat tą patį galima pasakyti tiek apie Juozapo, tiek apie Marijos tą didelį skaičių genealogijų, kurios buvo sudarytos, pasibaigus Mykolo karjerai žemėje. Daug iš šitų giminystės linijų turėjo didelę dalį Mokytojo protėvių, bet iš esmės jos nėra tikros ir nereikėtų jomis pasikliauti kaip realiomis. Ankstyvieji Jėzaus pasekėjai per daug dažnai pasiduodavo tai pagundai, kad visus senovės pranašiškus pasakymus padarytų tokius, jog atrodytų, kad jie buvo įgyvendinti jų Viešpaties ir Mokytojo gyvenime.

5. JĖZAUS ŽEMIŠKIEJI TĖVAI

Juozapas buvo švelnaus būdo vyras, nepaprastai doras, ir visais atžvilgiais labai ištikimas savosios tautos religiniams papročiams ir tradicijoms. Jis šnekėjo nedaug, bet mąstė daug. Apgailėtina žydų tautos padėtis Juozapui kėlė daug liūdesio. Jaunystėje, tarp savo aštuonių brolių ir seserų, jis buvo linksmesnis, bet pirmaisiais vedybinio gyvenimo metais (Jėzaus vaikystės laikotarpiu) jis ėmė patirti nedidelio dvasinio nusivylimo periodus. Šitie temperamento pasireiškimai labai pasitaisė prieš pat jo priešlaikinę mirtį ir po to, kada jo šeimos ekonominės sąlygos pagerėjo, kai iš dailidės pareigų jis pakilo į klestinčio rangovo padėtį.

Marijos temperamentas buvo visiškai priešingas jos vyro temperamentui. Ji paprastai būdavo linksma, labai retai kada būdavo nusiminusi, ir visą laiką būdavo giedrios nuotaikos. Marija savo emocinius jausmus reikšdavo laisvai ir dažnai ir niekada jos nematė nuliūdušios tol, kol Juozapą ištiko netikėta mirtis. Ir dar nespėjo ji atsigausti po šito sukrėtimo, kada ją užgriuvo tas nerimas ir abejonės, kurias sukėlė jos vyriausiojo sūnaus nepaprasta karjera, kuri taip sparčiai skleidėsi prieš jos apstulbusį žvilgsnį. Bet viso šito neįprasto patyrimo metu Marija buvo rami, drąsi, ir pakankamai išmintinga santykiuose su savo nepaprastu ir mažai suprastu pirmagimiu sūnumi ir po jo išlikusiais gyvais broliais ir seserimis.

Jėzus savo nepaprasto švelnumo ir nuostabaus užjaučiančio žmogiškosios prigimties supratimo didelę dalį gavo iš savo tėvo; didžiojo mokytojo talentą ir savo milžinišką sugebėjimą teisingam pasipiktinimui jis paveldėjo iš motinos. Savo emocinėmis reakcijomis į suaugusiųjų gyvenimo aplinką, Jėzus kartais būdavo panašus į savo tėvą, susimąstęs ir garbinantis, kartais jis būdavo akivaizdžiai nuliūdęs; bet dažniau į priekį jis ėjo panašiai, kaip ir jo motina, nusiteikęs optimistiškai ir ryžtingai. Iš esmės, Marijos temperamentas dieviškojo sūnaus karjeroje turėjo polinkį viešpatauti tuo metu, kada jis augo ir kada grėžėsi į svarbius žingsnius savo suaugusiojo gyvenime. Kai kuriomis savybėmis Jėzus buvo savo tėvų bruožų mišinys; kitais atžvilgiais jis demonstruodavo vieno iš jų bruožus, kaip kontrastą kito bruožams.

Iš Juozapo Jėzus gavo griežtą auklėjimą pagal žydų apeiginius papročius ir nepaprastą susipažinimą su hebrajų raštais; iš Marijos jis gavo platesnį požiūrį į religinį gyvenimą ir liberalesnę sampratą apie asmeninę dvasinę laisvę.

[1349]▼

Tiek Juozapo, tiek Marijos šeimos pagal savo laikmetį buvo gerai išsilavinusios. Juozapas ir Marija buvo daug geriau išsilavinę už to meto vidutinių ir savosios visuomeninės padėties lygį. Jis buvo mąstytojas; ji buvo strategė, puikiai mokanti prisitaikyti ir praktiška veikdama nedelsiant. Juozapas buvo juodaakis brunetas; Marija buvo rudakė beveik blondinė.

Jeigu Juozapas būtų gyvenęs, tai be jokios abejonės jis būtų tapęs tvirtai tikinčiu į savo vyriausiojo sūnaus dieviškąją misiją. Marija svyravo tarp tikėjimo ir abejojimo, ją labai smarkiai veikė ta nuomonė, kurios laikėsi jos kiti vaikai ir jos draugai ir giminės, bet jos galutinį požiūrį visada sustiprindavo prisiminimai apie Gabrielio apsireiškimą jai tuoj pat po to, kai tik buvo pradėtas vaikelis.

Marija buvo puiki audėja ir turėjo didesnių negu vidutinių sugebėjimų to laikmečio didžiajai daliai namų ūkio darbų; ji buvo gera šeimininkė ir puiki šeimos puoselėtoja. Tiek Juozapas, tiek Marija buvo geri mokytojai, ir jie pasirūpino, kad jų vaikai gautų gerą to laikmečio išsilavinimą.

Kai Juozapas buvo jaunuolis, Marijos tėvas jį priėmė į darbą, kad prie jo namo pastatytų priestatą, ir būtent tąsyk, kada Marija atnešė Juozapui puodelį vandens, vidurdienio valgio metu, realiai ir prasidėjo šios poros, kuri turėjo lemti tapti Jėzaus tėvais, draugystė.

Juozapas ir Marija susituokė, sutinkamai su žydų papročiu, Marijos namuose Nazareto apylinkėse, kada Juozapui buvo dvidešimt vieneri metai. Šitos vedybos užbaigė normalią draugystę, trukusią beveik dvejus metus. Netrukus po vedybų jie persikraustė į savo naująjį namą, kurį Nazarete buvo pastatęs Juozapas, padedamas dviejų savo brolių. Namas buvo šalia netoli esančios aukštymės papėdės, o nuo aukštymės atsivėrė nuostabios kaimiškos apylinkės. Šitame specialiai paruoštame name, šitie jauni ir laukiantys kūdikio tėvai galvojo pasveikinti pažadėtąjį vaikelį, nieko nesuvokdami, jog šitas svarbus visatos įvykis turės atsitikti tuo metu, kada jie bus išvykę iš namų į Judėjos Betliejų.

Juozapo šeimos didesnioji dalis tapo tikinčiaisiais į Jėzaus mokymus, bet labai mažai kas iš Marijos giminių tikėjo į jį tol, kol jis neišvyko iš šito pasaulio. Juozapas daugiau linko į laukiamo Mesijo dvasinę sampratą, bet Marija ir jos šeima, ypač jos tėvas, laikėsi idėjos apie tokį Mesiją, kuris turi būti žemiškasis išvaduotojas ir politinis valdovas. Marijos protėviai žymiu mastu dalyvavo Makabėjų veikloje, kuri nuo tų laikų buvo netolimoje praeityje.

Juozapas tvirtai laikėsi Rytų, arba Babilono, žydų religijos požiūrių; Marija stipriai linko į liberalesnį ir platesnį Vakarų, arba graikiškąjį, įstatymo ir pranašų interpretavimą.

6. NAMAI NAZARETE

Jėzaus namas stovėjo netoli aukštos kalvos Nazareto šiaurinėje dalyje, kažkiek nutolę nuo kaimo šaltinio, kuris buvo rytinėje miesto dalyje. Jėzaus šeima gyveno miesto pakraštyje, ir tai vėliau jam dar labiau palengvino mėgautis pasivaikščiėjimais po apylinkes ir užlipti į šitos netoli esančios aukštymės pačią viršūnę, aukščiausią iš visų pietinės Galilėjos kalnų, išskyrus Taboro kalno grandinę rytuose ir Naino kalną,

[1350]▼

kuris buvo maždaug tokio paties aukščio. Jų namas buvo pastatytas šiek tiek piečiau ir labiau į rytus nuo šitos kalvos pietinio iškyšulio ir maždaug per vidurį tarp šitos aukštymės pagrindo ir kelio, vedančio iš Nazareto į Kaną. Be kopimo į šį kalną, Jėzui labai patiko pasivaikščiėjimai siauru taku, pasisukančiu ties kalvos pagrindu šiaurės rytų kryptimi į tą vietą, kur jis susijungė su keliu į Sepforį.

Juozapo ir Marijos namas buvo vieno kambario akmeninis statinys su plokščiu stogu ir priestatu, kuriame buvo laikomi gyvuliai. Baldus sudarė žemas akmeninis stolas, lėkštės ir puodai iš molio ir akmens, audimo staklės, lempelės stovas, kelios mažos taburetės, ir kilimėliai miegoti ant akmeninių grindų. Galiniame kieme, šalia priestato gyvuliams, buvo pastogė, kuri dengė krosnį ir malūną grūdams malti. Šitokios rūšies malūnui tam, kad jis veiktų, reikėjo dviejų žmonių, vienas maldavo, kitas pildavo grūdus. Dar tuomet, kai buvo mažas berniukas, Jėzus dažnai pildavo grūdus į šitą malūną, tuo tarpu jo motina sukldavo viršutinę girnapusę.\

Vėlesniaisiais metais, šeimai pagausėjus, jie visi susėsdavo aplink padidintą akmeninį stalą valgyti: maistą imdavo iš bendro dubenio ar puodo. Žiemą, per vakarienę stalą apšviesdavo mažytę plokščia molinė lempelė, į kurią būdavo pripilama alyvų aliejaus. Gimus Mortai, Juozapas prie šito namo pristatė priestatą, didžiulį kambarį, kuris buvo dailidės dirbtuvės dieną ir miegamasis naktį.

7. KELIONĖ Į BETLIEJŲ

Kovo mėnesį, 8 m. pr. Kr. (tą mėnesį, kada susituokė Juozapas ir Marija), Cezaris Augustas nurodė, jog turi būti suskaičiuoti visi Romos imperijos gyventojai, jog turi vykti gyventojų surašymas, kurį bus galima panaudoti geresniam mokesčių surinkimui. Žydai visada buvo labai prietaringai nusiteikę prieš bet kokią mėginimą "suskaičiuoti tautą," ir tai, drauge su rimtais Erodo, Judėjos karaliaus, vidaus sunkumais, buvo toji priežastis, dėl kurios gyventojų surašymas žydų karalystėje buvo atidėtas vieneriems metams. Visoje Romos imperijoje šitas gyventojų surašymas vyko 8 m. pr. Kr., išskyrus Erodo Palestinos karalystę, kur jis vyko 7 m. pr. Kr., vieneriais metais vėliau.

Marijai nebuvo būtina vykti į Betliejų užsiregistruoti – Juozapas turėjo teisę užregistruoti visą savo šeimą – bet Marija, turėdama polinkį rizikuoti ir būdama aktyvus asmuo, išsireikalavo, kad galėtų jį lydėti. Pasilikti viena ji bijojo, nes

vaikelis galėjo gimti tuo metu, kada Juozapas bus išvykęs, ir, be to, kadangi Betliejus buvo netoli nuo Judaho miesto, tai Marija buvo numaciusi galimą malonų apsilankymą pas savo giminaitę Elžbietą.

Iš esmės Juozapas uždraudė Marijai lydėti jį, bet tai nedavė jokios naudos; kada buvo pakuojamas maistas trijų ar keturių dienų kelionei, tada ji paruošė dvigubą kiekį ir pasirengė kelionei. Prieš jiems iš tikrųjų išvykstant, Juozapas susitaikė su ta mintimi, jog Marija vyks kartu, ir, būdami geros nuotaikos, jie iš Nazareto išvyko dienai vos brėkstant.

Juozapas ir Marija buvo neturtingi, ir kadangi jie turėjo tiktai vieną gyvulį nešuliams, tai Marija, apsunkusi nuo joje esančio kūdikio, jojo ant gyvulio su atsargų nešuliais, tuo tarpu Juozapas ėjo pėsčias, vesdamas gyvulį. Namo statyba ir įrengimas Juozapą smarkiai išsunkė, kadangi jis taip pat turėjo prisidėti ir prie savo tėvų paramos, nes jo tėvas neseniai buvo tapęs nedarbingas. Ir taip šitoji žydų pora iš savo kuklių namų išvyko kelionėn į Betliejų ankstų rytą rugpjūčio 18 d., 7 m. pr. Kr.

[1351]▼

Pirmoji jų kelionės diena juos atvedė prie Gilbojos kalno šlaitų, kur nakčiai jie apsistojo prie Jordano upės ir pasinerė į daugybę apmąstymų, kokio gi tipo sūnus jiems gims, Juozapas laikėsi požiūrio, kad jis bus dvasinis mokytojas, o Marija puoselėjo mintį apie žydų Mesiją, hebrajų nacijos išvaduotoją.

Giedrą ir ankstyvą rugpjūčio 19-osios rytą, Juozapas ir Marija jau vėl buvo kelyje. Jie papietavo Sartabo kalno, iškilusio virš Jordano upės slėnio, papėdėje, ir patraukė tolyn, iki nakties pasiekė Jerichą, kur apsistojo užkeigoje prie kelio, miesto pakraštyje. Po vakarienės ir ilgų diskusijų apie romėnų valdžios priespaudą, apie Erodą, apie užsiregistravimą gyventojų surašymui, ir apie Jeruzalės ir Aleksandrijos kaip žydų mokymosi ir kultūros centrų santykinę įtaką, keliauninkai iš Nazareto nuėjo nakties poilsio. Ankstyvą rugpjūčio 20-osios rytmetį jie kelionę atnaujino, prieš pusiaudienį pasiekė Jeruzalę, apsilankę šventykloje, keliavo toliau į savo galutinį tikslą, Betliejuje buvo apie antros dienos pusės vidurį.

Užkeigos namai buvo perpildyti, todėl Juozapas stengėsi susirasti vietą, kur galėtų apsistoti pas tolimus giminaičius, bet Betliejuje visi kambariai buvo tiesiog užkimšti. Kada jis buvo sugrįžęs į užkeigos kiemą, jam pasakė, kad iš karavano arklidžių, ištašytų iš uolos šlaito ir esančių tiesiog po užkeiga, buvo išvesti gyvuliai ir kad jos buvo išvalytos tam, jog priimtų atvykstančiuosius. Palikęs asilą kieme, Juozapas ant pečių užsimetė savo krepšius su drabužiais ir maistu ir drauge su Marija nulipo akmeniniais laiptais į savo nakvynės vietą apačioje. Juos patalpino ten, kur buvo grūdų laikymo vieta prieš gardus ir ėdžias. Atskiriančios užuolaidos jau kabojo, ir jie manė, kad jiems pasisekė, jog turėjo tokį patogų kampą.

Juozapas buvo sugalvojęs iš karto eiti ir užsiregistruoti, bet Marija buvo pavargusi; ji labai kentėjo ir įkalbėjo jį pasilikti su ja, ką jis ir padarė.

8. JĖZAUS GIMIMAS

Visą tą naktį Marija blaškėsi, todėl ir vienas, ir kitas nedaug temiegojo. Prieš aušrą gimdymo sąrėmiai buvo visiškai akivaizdūs, ir rugpjūčio 21-osios vidurdienį, 7 m. pr. Kr., padedant ir nuoširdžiai dirbant bičiulėms moterims keliauninkėms, Marija pagimdė vyriškosios lyties vaikelį. Pasaulį išvydo Jėzus iš Nazareto, buvo suvystytas į vystyklus, kuriuos Marija buvo pasiėmusi tokiam galimam atvejui, ir paguldytas į buvusias greta ėdžias.

Lygiai tokiu pačiu būdu, kokių pasaulį išvysdavo visi kiti kūdikiai iki tos dienos ir po tos dienos, gimė šis pažadėtasis vaikelis; ir aštuntą dieną, pagal žydų paprotį, buvo apipjaustytas ir oficialiai gavo Jošua (Jėzaus) vardą.

Kitą dieną po Jėzaus gimimo, Juozapas užsiregistravo. Jis sutiko vyrą, su kuriuo prieš dvi naktis buvo šnekėjęs Jeriche, tai tas Juozapą nusivedė pas savo pasiturintį draugą, kuris turėjo kambarį užkeigoje ir kuris pasakė, kad mielai pasikeis vietomis su pora iš Nazareto. Tą pačią popietę jie persikėlė viršun į užkeigą, kur jie gyveno beveik tris savaites, kol susirado vietą, kur apsistoti Juozapo tolumo giminaičio namuose.

Antrą dieną po Jėzaus gimimo, Marija pasiuntė žinią Elžbietai, kad jos vaikelis gimė, ir sulaukė atsakymo, kviečiančio Juozapą į Jeruzalę visus reikalus aptarti su Zakariju. Kitą savaitę Juozapas išvyko į Jeruzalę pasitarti su Zakariju. Tiek Zakarijas, tiek Elžbieta buvo nuoširdžiai įsitikinę, kad Jėzus iš tikrųjų turi tapti žydu

[1352]▼

išvaduotoju, Mesiju, ir kad jų sūnus Jonas turi būti jo padėjėjų vadovas, jo dešinioji ranka, likimo žmogus. Ir kadangi Marija puoselėjo tokias pačias mintis, tai nebuvo sunku įtikinti Juozapą pasilikti Betliejuje, Dovydo mieste, tam, kad Jėzus galėtų užaugti, jog taptų Dovydo perėmėju viso Izraelio soste. Dėl to, jie pasiliko Betliejuje daugiau negu vieneriems metams, tuo tarpu Juozapas šiek tiek užsiėmė savuoju dailidės amatu.

Tuomet vidurdienį, kai gimė Jėzus, Urantijos serafimai, savo vadovų sukviesti, iš tikrųjų giedojo šlovės himnus virš Betliejaus ėdžių, bet šitų pagiriamųjų garsų žmogaus ausys negirdėjo. Nei kokie nors piemenys, nei kokie nors kiti mirtingieji tvariniai neatėjo pareikšti pagarbos Betliejaus kūdikiui iki tos dienos, kada iš Uro atvyko tam tikri šventikai, kuriuos iš Jeruzalės atsiuntė Zakarijas.

Šitiems šventikams iš Mesopotamijos jų šalies keistas religijos mokytojas prieš kurį laiką buvo sakęs, kad jis regėjo sapną, kuriame jam buvo pranešta, jog "gyvenimo šviesa" netrukus pasirodys žemėje kūdikio pavidalu ir tarp žydų. Ir išėjo į tą pusę šitie trys mokytojai ieškoti šitos "gyvenimo šviesos." Po daugelio savaičių bergždžių paieškų Jeruzalėje, jie buvo begrįžta į Urą, kai juos sutiko Zakarijas ir atskleidė savo įsitikinimą, kad jų ieškojimų objektas yra Jėzus, ir pasiuntė juos į Betliejų, kur jie surado tą kūdikį ir savo dovanas paliko Marijai, jo žemiškajai motinai. Jų apsilankymo metu kūdikiui buvo beveik trys savaitės.

Šitie išmintingi vyrai nematė jokios žvaigždės, kuri būtų atvedusi juos į Betliejų. Toji graži legenda apie Betliejaus žvaigždę atsirado šitokiu būdu: Jėzus

gimė rugpjūčio 21-osios vidurdienį, 7 m. pr. Kr. Gegužės 29 dieną, 7 m. pr. Kr., Žuvų žvaigždyne įvyko nepaprasta Jupiterio ir Saturno konjunkcija. Ir nuostabus astronominis faktas yra tai, jog panašios konjunkcijos įvyko tų pačių metų rugsėjo 29 dieną ir gruodžio 5 dieną. Remiantis šitais nepaprastais, bet visiškai natūraliais įvykiais, gero norintys vėlesniųjų kartų uolieji šalininkai sukūrė patrauklią legendą apie Betliejaus žvaigždę ir iš Rytų šalies šlovinančius išminčius, kuriuos ji atvedė prie ėdžių, kur jie pamatė ir šlovino naujagimį kūdikį. Rytietiškai ir rytietiškiems artimi protai mėgaujasi pasakiškėmis istorijomis, ir tokius gražius mitus apie savo religinių vadovų ir politinių herojų gyvenimą jie kuria nuolat. Kada spausdinto žodžio nebuvo, kada didžiausia žmogiškųjų žinių dalis iš kartos į kartą būdavo perduodama žodžiu, tai mitai labai lengvai tapdavo pasakojimais, o pasakojimai galiausiai pavirsdavo tokiais, kuriais būdavo tikima kaip faktais.

9. PATEIKIMAS ŠVENTYKLOJE

Mozė žydus mokė, jog kiekvienas pirmagimis sūnus priklauso Viešpačiui, ir kad, vietoje to, kad jis būtų paaukojamas, kaip toks paprotys vyravo pagoniškose tautose, toks sūnus galėjo gyventi, su sąlyga, jeigu jo tėvai jį išpirktų sumokėdami penkis šekelius bet kuriam įgaliojimus turinčiam šventikui. Taip pat buvo ir toks Mozės įsakymas, kuris liepė, jog motina, praėjus tam tikram laiko periodui, turi ateiti pati (arba turėti ką nors, kas tinkamai galėtų paaukoti jos vardu) į šventyklą apsivalymui. Buvo įprasta šitas abi apeigas atlikti tuo pačiu metu. Taigi, Juozapas ir Marija į šventyklą Jeruzalėje atėjo patys, kad pateiktų Jėzų šventikams ir jį išpirktų, o taip pat, kad atiduotų tinkamą auką tam, jog užtikrintų Marijos ritualinį apvalymą nuo vaiko gimdymo tariamo suteršimo.

[1353]▼

Nuolat šventyklos kiemuose laiką leido du nuostabūs personažai – dainius Simeonas ir poetė Ana. Simeonas buvo iš Judėjos, o Ana buvo iš Galilėjos. Šita pora dažnai būdavo drauge, ir abu buvo artimi su šventiku Zakariju, kuris jiems buvo patikėjęs paslaptį apie Joną ir Jėzų. Tiek Simeonas, tiek Ana labai laukė Mesijo atėjimo, o dėl to, jog jie pasitikėjo Zakariju, tai patikėjo ir tuo, kad Jėzus yra tas lauktasis žydų tautos išvaduotojas.

Zakarijas žinojo, kurią dieną reikia tikėtis Juozapo ir Marijos pasirodymo šventykloje su Jėzumi, ir jis buvo iš anksto susitaręs su Simeonu ir Ana, jog parodys, iškeldamas savo ranką pasveikinimo ženklan, kuris iš pirmagimių visoje vaikų eilėje yra Jėzus.

Šitai progai Ana buvo parašiusi poemą, kurią sugiedojo Simeonas, didele dalimi nustebindamas Juozapą, Mariją, ir visus tuos, kurie buvo susirinkę į šventyklą. Ir toks buvo jų himnas pirmagimio sūnaus išpirkimui:

Tebūnie palaimintas Viešpats, Izraelio Dievas,
Nes jis aplankė mus ir suteikė išgelbėjimą savo tautai;
Išgelbėjimo ragą jis iškėlė mums visiems
Savo tarno Dovydo namuose.

Net ir taip, kaip jis šnekėjo savo šventųjų pranašų lūpomis –
Išgelbėjimą nuo mūsų priešų ir nuo visų tų, kurie mūsų nekenčia, rankos;
Kad parodytų gailestingumą mūsų tėvams, ir primintų jo šventą susitarimą –
Tą priesaiką, kurią jis davė mūsų tėvui Abraomui,
Kad apdovanotų mus, jog mes, išvaduoti iš mūsų priešų rankų,
Tikrai tarnautume jam be baimės,
Šventai ir teisingai jo akivaizdoje per visą savo gyvenimą.
Taip, ir tu, pažadėtasis vaikelis, tikrai būsi vadinamas Paties Aukštojo
pranašu;
Nes tu tikrai eisi pirma Viešpaties tam, jog įkurtum jo karalystę;
Kad suteiktum žinių apie išgelbėjimą jo tautai
Atleisdamas jų nuodėmes.
Džiaukitės mūsų Dievo švelniu gailestingumu, nes toji aušra iš dangaus
dabar
aplankė mus,
Kad šviestų tiems, kurie sėdi tamsoje ir mirties šešėlyje;
Kad mus vestų ramybės keliais.
O dabar leisk savo tarnui pasišalinti ramybėje, o Viešpatie, kaip ir buvai
žadėjęs,
Nes manosios akys pamatė tavąjį išgelbėjimą,
Kurį tu parengi visų tautų akivaizdoje;
Tokią šviesą, kuri apšvies net ir pagonis
Ir šlovę tavosios Izraelio tautos.

Grįžtant atgal į Betliejų, Juozapas ir Marija tylėjo – suglumę ir perdėm
apimti baimingos pagarbos. Marija buvo labai sunerimusi dėl Anos,
pagyvenusios poetės, atsisveikinančio pasveikinimo, ir Juozapai buvo neramu
dėl šitų pirmalaikių pastangų parodyti Jėzų žydų tautos lauktuojų Mesijų.

10. ERODO VEIKSMAI

Bet Erodo stebėtojai nebuvo pasyvūs. Kada jie pranešė jam apie Uro
šventikų apsilankymą Betliejuje, tada Erodas šitiems kaldėjiečiams liepė

[1354]▼

atvykti pas jį. Jis šitų išmintingų vyrų uoliai klausinėjo apie naująjį "žydų
karalių," bet šie jam suteikė mažai pasitenkinimo, paaiškinę, jog kūdikis yra
gimęs iš moters, kuri yra atvykusi į Betliejų drauge su savo vyru tam, jog
užsiregistruotų gyventojų surašyme. Erodas, nepasitenkinęs šitokiu atsakymu,
išsiuntė juos su pinigais ir nurodė, kad jie surastų vaiką tam, kad ir jis galėtų
nuvykti ir pagarbinti jį, kadangi jie buvo pareiškę, kad jo karalystė turės būti
dvasinė, o ne žemiškoji. Bet išminčiams nebesugrįžus, Erodas tapo įtarus. Jam
bemažstant apie šituos reikalus, sugrįžo jo informatoriai ir pateikė visą ataskaitą
apie nesenus įvykius šventykloje, atnešė jam Simeono himno, kuris buvo
sugiedotas Jėzaus išpirkimo ceremonijos metu, dalių kopiją. Bet jiems
nepasisekė pasekti Juozapo ir Marijos, ir Erodas labai užsirūstino ant jų, kai jie
negalėjo pasakyti, kur ši pora nunešė kūdikį. Tuomet jis pasiuntė ieškovus, kad

surastų Juozapą ir Mariją. Žinodami, kad Erodas persekioja Nazareto porą, Zakarijas ir Elžbieta nesirodė Betliejuje. Kūdikis berniukas buvo paslėptas pas Juozapo gimines.

Juozapas ieškotis darbo bijojo, ir menkos jų santaupos greitai nyko. Net ir apvalymo ceremonijų metu Juozapas manė, kad yra toks neturtingas, jog už Mariją negali paaukoti dviejų jaunų karvelių, kaip Mozė buvo nurodęs apvalyti motinas varguoliams.

Kada, po daugiau negu metus trukusių paieškų, Erodo šnipai Jėzaus nebuvo suradę, ir dėl įtarimo, jog kūdikis vis dar yra slepiamas Betliejuje, jis paruošė įsakymą, nurodantį, kad Betliejuje būtų nuodugnai apieškotas kiekvienas namas ir kad visi kūdikiai berniukai iki dvejų metų amžiaus būtų nužudyti. Šitokiu būdu Erodas tikėjosi įsitikinti, jog šitas vaikiukas, kuris turi tapti "žydų karaliumi," bus sunaikintas. Ir šitaip per vieną dieną Judėjos Betliejuje žuvo šešiolika kūdikių berniukų. Bet Erodo dvare intrigos ir žmogžudystės, net ir jo paties betarpiškoje šeimoje, buvo įprastas dalykas.

Šitų kūdikių žudynės įvyko apie spalio vidurį, 6 m. pr. Kr., kada Jėzui buvo šiek tiek daugiau negu vieneri metai. Bet tikinčiųjų į Mesijo atėjimą buvo net ir tarp Erodo dvaro artimųjų, o vienas iš jų, sužinojęs apie įsakymą išskersti Betliejaus kūdikius berniukus, susisiekiė su Zakariju, kuris savo ruožtu šią žinią perdavė Juozapui; ir naktį prieš tas žudynes Juozapas ir Marija su kūdikiu išvyko iš Betliejaus į Aleksandriją Egipte. Kad išvengtų pašalinių dėmesio, į Egiptą jie keliavo su Jėzumi vieni. Jie vyko į Aleksandriją, pasinaudodami Zakarijo pinigais, ir ten Juozapas užsiėmė savuoju amatu, tuo tarpu Marija ir Jėzus glaudėsi pas Juozapo šeimos pasiturinčius giminaičius. Aleksandrijoje jie praleido ištisus dvejus metus, į Betliejų sugrįžo tiktai po Erodo mirties.

[1355]▼

123 DOKUMENTAS

JĖZAUS ANKSTYVOJI VAIKYSTĖ

DĖL jų gyvenimo Betliejuje neužtikrintumo ir neramumo, Marija kūdikio neatjunkino nuo krūties tol, kol jie buvo saugiai pasiekę Aleksandriją, kur šeima galėjo įsikurti normaliam gyvenimui. Jie gyveno pas giminaičius, ir Juozapas galėjo gerai aprūpinti šeimą, nes gavo darbą iš karto po jų atvykimo. Jis buvo priimtas dailide keliems mėnesiams, o tada buvo paaukštintas iki meistro, vadovavusio didelei darbininkų grupei, kuri buvo nusamdyta pastatyti vieną iš tuo metu statomų visuomeninių pastatų. Šitas naujas patyrimas atvedė prie minties pačiam tapti rangovu ir statybininku po to, kada jie sugrįžo į Nazaretą.

Per visus šituos pirmuosius Jėzaus bejėgiškos kūdikystės metus, Marija visą laiką ir be perstojo žiūrėjo, kad tik nieko neatsitiktų jos vaikeliui, kas galėtų sukelti pavojų jo gerovei arba kokiu nors būdu sutrukdyti jo ateities misijai žemėje; nė viena motina niekada nebuvo labiau atsidavusi savo vaikui. Tuose namuose, kuriuose Jėzui teko gyventi, buvo du kiti vaikai maždaug jo amžiaus, ir tarp artimų kaimynų buvo dar šeši, kurių amžius buvo beveik toks, kaip ir jo, dėl to jie buvo tinkami žaidimų draugai. Iš pradžių Marija buvo nusiteikusi laikyti Jėzų šalia savęs. Ji bijojo, kad jam gali kas nors atsitikti, jeigu leis jam

žaisti sode su kitais vaikais, bet Juozapas, padedamas savo giminaičių, sugebėjo ją įtikinti, jog tokia eiga iš Jėzaus atimtų naudingą mokymosi patyrimą, kaip prisitaikyti prie savo amžiaus vaikų. Ir Marija, suvokdama, jog tokia perdėtos globos ir nepaprastos apsaugos programa gali ją padaryti drovų ir kažkuria prasme egocentišką, pagaliau sutiko su tuo planu, jog pažadėtajam vaikui būtų leista augti lygiai taip, kaip ir bet kuriam kitam vaikui; ir nors šitam sprendimui ji ir pakluso, bet tai tapo jos užsiėmimu visą laiką stebėti mažuosius, kada jie žaisdavo prie namų arba sode. Tikrai mylinti motina gali žinoti, kokią naštą Marija nešiojosi savo širdyje, jaudindamasi dėl sūnaus saugumo per šituos jo kūdikystės ir ankstyvosios vaikystės metus.

Per jų gyvenimo Aleksandrijoje visus tuos dvejus metus, Jėzus buvo geros sveikatos ir toliau augo normaliai. Išskyrus kelis draugus ir giminaičius daugiau niekam nebuvo pasakyta, kad Jėzus yra "pažadėtasis vaikelis." Vienas iš Juozapo giminaičių tą Memfyje atskleidė keliems savo draugams, tolimojo Ichnatono palikuonims, ir jie, su nedidele Aleksandrijos tikinčiųjų grupele, susirinko Juozapo geradarių giminaičio prabanguose namuose likus nedaug laiko iki sugrįžimo į Palestiną, kad Nazareto šeimai palinkėtų geros kloties ir pareikštų savo pagarbą vaikeliai. Ta proga susirinkusieji draugai Jėzui padovanojo hebrajų pilnų raštų vertimo į graikų kalbą egzempliorių. Bet šitas žydų šventųjų raštų egzempliorius į Juozapo rankas buvo atiduotas tikrai po to, kada tiek jis, tiek Marija galutinai atmetė savo draugų iš Memfio ir Aleksandrijos kvietimą pasilikti Egipte. Šitie tikintieji atkakliai tvirtino, jog likimo vaikelis galėtų skleisti nepalyginamai didesnę įtaką pasauliui kaip Aleksandrijos gyventojas, o ne gyvendamas kokioje nors kitoje vietoje Palestinoje.

[1356]▼

Šitie įtikinėjimai kažkuriam laikui uždelsė jų išvykimą į Palestiną po to, kai jie buvo gavę žinią apie Erodo mirtį.

Juozapas ir Marija pagaliau Aleksandriją paliko, išplaukę laivu, kuris priklausė jų draugui Ezraeonui, vykusiam į Jopą, ir šį uostą pasiekusiam 4 metų pr. Kr. rugpjūčio pabaigoje. Jie išvyko tiesiai į Betliejų, kur praleido ištiesą rugsėjo mėnesį, besitardami su savo draugais ir giminaičiais dėl to, ar jiems reikėtų pasilikti ten, ar reikėtų sugrįžti į Nazaretą.

Marija niekada nebuvo iki galo atsisakiusi minties, kad Jėzus turi išaugti Betliejuje, Dovydo mieste. Juozapas realiai netikėjo, kad jų sūnus turi tapti karališkuoju Izraelio išvaduotoju. Be to, jis žinojo, kad jis ir pats iš tikrųjų nėra Dovydo palikuonis; tai, kad jis buvo laikomas tarp Dovydo palikuonių buvo dėl to, jog vienas iš jo protėvių buvo išūnytas į Dovydo palikuonių atšaką. Marija, aišku, manė, jog Dovydo Miestas buvo tinkamiausia vieta, kurioje būtų išaugintas naujasis kandidatas į Dovydo sostą, bet Juozapas buvo linkęs geriau rizikuoti su Erodu Antipu, o ne su jo broliu Arkelaju. Jis jautė didžiulę baimę dėl vaiko saugumo Betliejuje arba bet kuriame kitame Judėjos mieste, ir manė, kad labiau tikėtina, jog Arkelajas vykdys savo tėvo, Erodo, piktavališką politiką, negu kad ją vykdytų Antipas Galilėjoje. Ir greta visų šitų priežasčių, Juozapas atvirai reiškė savo nuostatą, teikiančią pirmenybę Galilėjai, kaip geresnei vietai auginti ir lavinti šį vaikelį, bet Marijos prieštaravimams įveikti prireikė trijų

savaičių.

Iki spalio pirmosios Juozapas buvo įtikinęs Mariją ir visus savo draugus, kad jiems būtų geriausia sugrįžti į Nazaretą. Taigi, spalio pradžioje, 4 m. pr. Kr., jie išvyko iš Betliejaus į Nazaretą, keliaudami per Lidą ir Skaitopolį. Jie išsiruošė į kelionę vieno sekmadienio ankstyvą rytmetį, Marija ir vaikelis jojo ant naujai įsigyto nešulinio gyvulio, tuo tarpu Juozapas ir penki lydintieji giminaičiai žygiavo pėsčiomis; Juozapo giminaičiai nesutiko leisti jiems vieniems keliauti į Nazaretą. Jie bijojo vykti į Galilėją per Jeruzalę ir Jordano slėnį, o vakariniai maršrutai nebuvo visiškai saugūs dviems vienišiams keliauninkams su mažu vaikiu.

1. SUGRĮŽUS Į NAZARETĄ

Ketvirtąją kelionės dieną keliauninkai saugiai pasiekė tikslą. Jie, niekam nepranešę, atvyko į savo namą Nazarete, kurį daugiau negu trejus metus buvo užėmęs vienas iš Juozapo vedusių brolių, kuris iš tikrųjų nustebo, išvydęs juos; taip ramai jie buvo susitvarkę savo reikalus, kad nei Juozapo šeima, nei Marijos šeima net ir nežinojo, kad jie išvyko iš Aleksandrijos. Kitą dieną Juozapo brolis savąją šeimą perkraustė, ir Marija, pirmą kartą po Jėzaus gimimo, įsikūrė su savo nedidele šeima, kad pasidžiaugtų gyvenimu savo pačių namuose. Greičiau negu per savaitę Juozapas gavo dailidės darbą, ir jie buvo nepaprastai laimingi.

Jėzui buvo maždaug treji metai ir du mėnesiai jų sugrįžimo į Nazaretą metu. Jis atlaikė visas keliones labai gerai ir buvo puikios sveikatos ir pilnas vaikiško atviro džiaugsmo ir susijaudinimo dėl to, jog turėjo savo nuosavas patalpas, kur galėjo lakstyti ir džiaugtis. Bet jam labai stigo Aleksandrijos žaidimo draugu savosios draugijos.

Pakeliui į Nazaretą Juozapas buvo įtikinęs Mariją, jog būtų neišmintinga savo draugams ir giminėms Galilėjoje prasitarti, kad Jėzus yra pažadėtasis vaikelis. Jie susitarė, jog apie šituos dalykus visiškai neužsimins niekam. Ir jie abu labai ištikimai šito pažado laikėsi.

[1357]▼

Jėzaus visi ketvirtieji metai buvo normalaus fizinio vystymosi ir neįprastos protinės veiklos periodas. Tuo tarpu jis labai artimai susidraugavo su kaimynu berniuku maždaug savo paties amžiaus, kurio vardas buvo Jokūbas. Jėzus ir Jokūbas visada džiaugdavosi žaisdami, ir jie užaugo būdami dideli draugai ir ištikimi bičiuliai.

Kitas svarbus įvykis šitos Nazareto šeimos gyvenime buvo antrojo vaiko, Jokūbo, gimimas ankstyvą rytmečio valandą balandžio 2-ąją, 3 m. pr. Kr. Jėzų apimdavo džiaugsmas nuo tos minties, jog turi broliuką kūdikėlį, jis valandų valandas stovėdavo šalia jo tiesiog tam, kad tik stebėtų pirmuosius kūdikio veiksmus.

Būtent tų pačių metų vidurvasarį Juozapas pasistatė mažytes dirbtuves netoli kaimo šaltinio ir šalia tos vietos, kur sustodavo karavanai. Nuo to laiko dienos metu jis labai mažai beužsiimdavo dailidės darbu. Savo partneriais jis turėjo du iš savo brolių ir kelis kitus meistrus, kuriuos siūsdavo dirbti, tuo tarpu pats pasilikdavo dirbtuvėse ir darydavo jungus ir arklus ir dirbdavo kitokius medžio

darbus. Jis taip pat šiek tiek gamindavo dirbinių iš odos ir iš virvių ir storos drobės. Ir Jėzus, kada augo, kai nebūdavo mokykloje, savo laiką maždaug po lygiai paskirdavo tam, jog padėtų motinai namų ruošoje ir stebėtų, kaip dirbtuvėse dirba tėvas, tuo pačiu metu klausydamasis karavanų varovų ir keleivių iš visų žemės kampelių pašnekesių ir apkalbų.

Šių metų liepos mėnesį, likus vienam mėnesiui iki Jėzui suėjo ketveri metai, visame Nazarete pratrūko labai pavojingas žarnyno susirgimas nuo kontaktų su karavano keliauninkais. Marija taip išsigando, kad Jėzus gali būti neapsaugotas nuo šitos ligos epidemijos, kad ji šiltai aprėdė abu vaikus ir išlėkė į savo brolio namus kaime, keletą mylių į pietus nuo Nazareto prie Megido kelio netoli Sarido. Į Nazaretą jie negrižo daugiau negu du mėnesius; Jėzui labai patiko šitas jo pirmasis patyrimas kaimo ūkyje.

2. PENKTIEJI METAI (2 m. pr. Kr.)

Šiek tiek daugiau negu metams praėjus po sugrįžimo į Nazaretą, berniukas Jėzus pasiekė tą amžių, kai priėmė pirmąjį asmeninį ir iš visos širdies moralų sprendimą; ir tuomet atvyko, kad gyventų su juo, Minties Derintojas, Rojaus Tėvo dieviškoji dovana, anksčiau tarnavęs su Makiventa Melkizedeku, tokiu būdu įgavęs patyrimo, kaip veikti ryšium su įsikūnijimu tokios viršmirtingosios būtybės, kuri gyvena mirtingojo materialaus kūno pavidalu. Šitas įvykis atsitiko vasario 11 dieną, 2 m. pr. Kr. Apie dieviškojo Pagalbininko atvykimą Jėzus nežinojo nieko, kaip ir milijonų milijonai kitų vaikų, kurie iki to laiko ir po to lygiai tokiu pat būdu gaudavo šituos Minties Derintojus tam, kad apsigyventų jų protuose ir dirbtų dėl šitų protų galutinio sudvasinimo ir jų besivystančių nemirtingų sielų amžinojo išlikimo.

Šią vasario dieną Visatos Valdovų tiesioginė ir asmeninė priežiūra, kiek ji buvo susijusi su Mykolo įsikūnijimo vaiko pavidalu vientisumu, pasibaigė. Nuo to laiko per visą įsikūnijimo žmogiškąjį vystymąsi Jėzaus apsauga buvo patikėta šito viduje apsigyvenusiojo Derintojo ir su juo susietų serafinių sargų, kuriuos kartas nuo karto papildydavo tarnaujančios tarpinės būtybės, paskirtos tam tikrų konkrečių užduočių vykdymui pagal savo planetinės vyresnybės nurodymus, globai.

Jėzui penkeri metai suėjo šitų metų rugpjūtį, ir mes, dėl to, šituos metus laikysime jo penktaisiais (kalendoriniais) metais. Šiais metais, 2 m. pr. Kr., likus šiek tiek daugiau negu vienam mėnesiui iki jo penktųjų metų, Jėzus patyrė didžiulę laimę, pasaulį išvydus jo sesutei Miriamai, kuri gimė liepos 11-osios naktį.

[1358]▼

Kitos dienos vakarą Jėzus ilgai šnekėjosi su savo tėvu apie tai, kokių būdu įvairios gyvų būtybių grupės pasaulį išvysta kaip atskiri individai. Pačią vertingiausią ankstyvojo švietimo dalį Jėzus gavo iš savo tėvų, kada jie atsakinėdavo į jo apgalvotus ir žingeidžius klausinėjimus. Niekada nebuvo taip, kad Juozapas iki galo neatliktų savosios pareigos, rūpestingai ir negailėdamas laiko atsakinėdavo į daugybę berniuko klausimų. Nuo to laiko, kada Jėzui suėjo

penkeri metai, iki dešimties metų, jis buvo nuolatinis kodėlčius. Nors Juozapas ir Marija nevisada galėdavo atsakyti į jo klausimus, bet niekada nebuvo taip, kad jie vengtų iki galo aptarti jį dominusius dalykus ir visais įmanomais būdais jam padėti, stengiantis surasti patenkinamą sprendimą tai problemai, kurią jo gubus protas būdavo sugalvojęs.

Nuo tada, kada jie sugrįžo į Nazaretą, jų namuose gyvenimas kunkuliavo, o Juozapas buvo nepaprastai užimtas savo naujųjų dirbtuvių statyba ir tuo, kad vėl iš naujo pradėjo savo verslą. Jis buvo tiek smarkiai užsiėmęs, jog nebesurado laiko tam, kad padirbtų lopšį Jokūbui, bet tas buvo ištaisyta, likus daug laiko iki Miriamos gimimo, taip, kad ji turėjo labai patogią lovę, kurioje jaukiai įsitaisydavo, kai visa šeima gėrėdavosi ja. Ir vaikas Jėzus iš visos širdies išitraukė į visus šituos natūralius ir normalius namų rūpesčius. Jam labai patiko mažasis broliukas ir mažylė sesutė, ir Marijai jis daug padėjo rūpindamasis jais.

Tų dienų pagoniškame pasaulyje nedaug buvo tokių šeimų, kurios vaikui galėjo suteikti geresnį intelektualų, moralinį, ir religinį mokymą už žydų šeimas Galilėjoje. Šitie žydai turėjo savąjį vaikų auklėjimo ir švietimo sisteminę programą. Vaiko gyvenimą jie suskirstė į septynis etapus:

1. Naujagimis kūdikis, nuo pirmosios iki aštuntosios dienos.
2. Žindantis vaikas.
3. Atjunkintas nuo krūties vaikas.
4. Priklausomybės nuo motinos periodas, trunkantis iki penktųjų metų pabaigos.
5. Vaiko nepriklausomybės pradžia, o sūnų atveju, tėvo atsakomybės prisiėmimas už jų švietimą.
6. Paaugliai berniukai ir paauglės mergaitės.
7. Jaunuoliai ir jaunuolės.

Būtent Galilėjos žydai laikėsi papročio, jog už vaiko lavinimą iki jam sueis penkeri metai buvo atsakinga motina, o tada, jeigu tas vaikas buvo berniukas, atsakingu už vaiko švietimą nuo to amžiaus buvo laikomas tėvas. Todėl, šiais metais Jėzus įžengė į Galilėjos žydų vaiko karjeros penktąjį etapą, ir dėl to rugpjūčio 21 dieną, 2 m. pr. Kr., Marija formaliai perdavė jį Juozapui, kad mokytų toliau.

Nors Juozapas dabar prisiėmė tiesioginę atsakomybę už Jėzaus intelektualų ir religinį mokymą, bet jo motina vis tiek stengėsi jį lavinti namuose. Ji mokė jį pažinti ir prižiūrėti vynuogių medžius ir gėles, augančias apie sodo sienas, kurios supo visą šeimos sklypą. Ji taip pat pasirūpino, kad ant namo stogo (vasaros miegamajame) būtų negilios dėžės su smėliu, kuriose Jėzus kurdavo žemėlapius ir daug praktikavosi, kada mokėsi rašyti aramėjiškai, graikiškai, o vėliau, ir hebrajiškai, nes savu laiku jis išmoko laisvai skaityti ir šnekėti visomis trimis kalbomis.

Pasirodė, kad Jėzus yra beveik tobulai fiziškai išsivystęs vaikas ir toliau normaliai vystėsi protiškai ir emociškai. Šitų, savo penktųjų (kalendorinių) metų

antroje pusėje jį išstiko nedidelis virškinimo sutrikimas, pirmasis nedidelis susirgimas.

[1359]▼

Nors Juozapas ir Marija dažnai šnekėdavosi apie savo vyriausiojo vaiko ateitį, bet jeigu jūs būtumėte ten buvę, tai būtumėte matę augantį normalų, sveiką, nerūpestingą, bet nepaprastai žingeidų to meto ir tos vietos vaiką.

3. ĮVYKIAI ŠEŠTAISIAIS METAIS (1 m. pr. Kr.)

Jau, padedamas motinos, Jėzus buvo įsisavinęs aramėjų kalbos Galilėjos tarmę; ir dabar tėvas jį ėmė mokyti graikų kalbos. Marija graikiškai mažai temokėjo, bet Juozapas sklandžiai šnekėjo tiek aramėjų, tiek graikų kalbomis. Graikų kalbos mokymuisi tekstų knyga buvo hebrajų raštų egzempliorius – įstatymų ir pranašų visi tekstai, įskaitant ir Psalmes – kurių jie buvo gavę dovanų išvykdami iš Egipto. Pilnų Raštų graikų kalba visame Nazarete tebuvo tiksliai du egzemplioriai, ir dėl to, jog vieną iš jų turėjo dailidės šeima, Juozapo namus norėjo aplankyti daugelis, o tai leido Jėzui, jam augant, sutikti beveik nesibaigiančią grandinę uolių studentų ir nuoširdžių tiesos ieškotojų. Prieš pasibaigiant šitiems metams, šitas neįkainojamas rankraštis buvo atiduotas Jėzui, per šeštąjį gimtadienį jam buvo pasakyta, jog šią šventą knygą jam buvo padovanoję draugai ir giminaičiai iš Aleksandrijos. Ir labai greitai jis galėjo ją be vargo skaityti.

Pirmasis didelis sukrėtimas jaunojo Jėzaus gyvenime įvyko tada, kai jam buvo nepilni šešeri. Berniukui atrodė, kad jo tėvas – bent jau tėvas ir motina drauge – žino viską. Todėl, įsivaizduokite šito žingeidaus vaiko nuostabą, kada jis paklausė tėvo, kokia buvo neseniai įvykusio nestipraus žemės drebėjimo priežastis, išgirdus Juozapą sakant: "Mano sūnau, aš iš tikrųjų nežinau." Tokiu būdu prasidėjo tas ilgas ir neraminantis iliuzijų praradimas, kurio metu Jėzui paaiškėjo, kad jo žemiškieji tėvai nėra visaišminčiai ir visažiniai.

Juozapui pirma kilusi mintis buvo pasakyti Jėzui, kad žemės drebėjimą sukėlė Dievas, bet akimirkos apmąstymas perspėjo jį, kad toks atsakymas iš karto išprovokuos tolimesnius ir dar daugiau gluminančius klausimus. Net ir ankstyvame amžiuje buvo sunku atsakyti į Jėzaus klausimus apie fizinius ar visuomeninius reiškinius, neapdairiai jam pasakius, jog dėl jų yra atsakingas Dievas arba velnias. Sutinkamai su vyraujančiu žydų tautos tikėjimu, Jėzus ilgą laiką noriai tikėjo mokymu apie geras dvasias ir blogas dvasias kaip galimu protinių ir dvasinių reiškinių paaiškinimu, bet labai anksti jis ėmė abejoti tuo, kad tokie nematomi poveikiai sukelia gamtinio pasaulio fizinius įvykius.

Prieš tai, kai Jėzui suėjo šešeri metai, 1 m. pr. Kr. vasaros pradžioje, Zakarijas su Elžbieta ir su savo sūnumi Jonu atvyko aplankyti Nazareto šeimos. Jėzus ir Jonas praleido džiugų laikmetį per šitą, jų atmintyje išlikusį, pirmąjį apsilankymą. Nors svečiai galėjo pasilikti tik keletui dienų, bet tėvai aptarė daugelį dalykų, taip pat ir savųjų sūnų ateities planus. Kada jie buvo šitaip

užsiėmę, tada berniukai ant namo viršaus žaidė su kaladėlėmis smėlyje ir visaip kitaip tiktai berniukams būdingais būdais linksmai leido laiką.

Susipažinęs su Jonu, kuris atvyko iš namų, esančių netoli Jeruzalės, Jėzus ėmė reikšti nepaprastą susidomėjimą Izraelio istorija ir labai smulkiai klausinėti apie Sabato ritualų, sinagogos pamokslų, ir besikartojančių atminimo švenčių prasmę. Tėvas jam aiškino visų šitų sezoninių šventimų prasmę. Pirmasis buvo iškilmingas žvakių uždegimas viduržiemį, trunkantis aštuonias dienas,

[1360]▼

prasidedantis nuo vienos žvakės uždegimo pirmąją naktį ir kiekvieną kitą naktį pridedant po vieną žvakę; šitai pažymi šventyklos pašventinimą po to, kada Judas Makabėjus sugrąžino pamaldas pagal Mozės įsakymus. Po to ėjo Purimo šventimas anksti pavasarį, tai yra Esteros ir jos dėka Izraelio išlaisvinimo šventė. Po šito eidavo iškilmingasis Perėjimas, kurį suaugusieji, kada tik būdavo įmanoma, švėsdavo Jeruzalėje, tuo tarpu namuose likę vaikai turėdavo prisiminti, jog ištisą savaitę negalima valgyti jokios mielinės duonos. Vėliau ateidavo pirmųjų vaisių, derliaus nuėmimo šventės; ir paskutinioji, pati iškilmingiausia iš visų švenčių, būdavo naujų metų šventė, atpirkimo diena. Nors kai kurias iš šitų švenčių ir jų ritualus Jėzaus jaunam protui buvo per sunku suprasti, bet apie tai jis galvodavo rimtai, ir tada visas pasinerdavo į tabernakulio šventės džiugesį, visos žydų tautos poilsio periodą, tą laiką, kada visi nakvodavo lapuotose palapinėse ir atsiduodavo linksmybėms ir malonumui.

Šitais metais Juozapas ir Marija turėjo vargo su Jėzumi dėl jo maldų. Jis atkakliai tvirtino, jog su savo dangiškuoju Tėvu nori kalbėtis taip, kaip kalbasi su Juozapu, savo žemiškuoju tėvu. Šitas nukrypimas nuo labiau rimto ir labiau pagarbaus bendravimo su Dievybe būdo jo tėvams sukėlė šiek tiek nerimo, ypač motinai, bet buvo neįmanoma jį įtikinti, kad savo nuostatą pakeistų; jis sukalbėdavo maldą tiksliai taip, kaip buvo išmokytas, po šito jis būtinai norėdavo “tiesiog truputį pasišnekėti su savo Tėvu danguje.”

Šitų metų birželio mėnesį Juozapas savo dirbtuvę Nazarete perdavė broliams ir oficialiai pradėjo dirbti statybininku. Metams nepasibaigus, šeimos pajamos daugiau negu patrigubėjo. Niekada daugiau, iki Juozapo mirties, Nazareto šeima iš tikrųjų nebepatyrė skurdo gniaužtų. Šeima vis augo ir augo, ir jie daug pinigų išleisdavo papildomam švietimui ir keliavimui, bet visą laiką didėjančios Juozapo pajamos neatsilikdavo nuo augančių išlaidų.

Per kelerius kitus metus Juozapas daug dirbo Kanoje, (Galilėjos) Betliejuje, Magdaloje, Naine, Seforyje, Kapernaume, ir Endore, o taip pat daug statė Nazarete ir netoli jo. Kada Jokūbas paaugo tiek, kad galėjo padėti motinai namų ruošos darbuose ir jaunesniųjų vaikų priežiūroje, tuomet Jėzus kartu su savo tėvu dažnai nuo namų nukeliaudavo į aplinkinius miestus ir kaimus. Jėzus buvo entuziastingas ir susidomėjęs stebėtojas ir iš šitų kelionių iš namų gavo daug praktinių žinių; jis stropiai kaupė žinias apie žmogų ir jo gyvenimo būdą žemėje.

Šitais metais Jėzus padarė didžiulę pažangą savo stiprius jausmus ir energingus protrūkius derindamas prie šeimyninio bendradarbiavimo ir namų drausmės reikalavimų. Marija buvo mylinti motina, bet gana griežta drausmintoją. Tačiau, daugeliu atvejų Jėzui didesnę poveikį turėjo Juozapas, kadangi būtent jis sėsdavosi drauge su berniuku ir jam iki galo aiškino tikrąsias ir svarbiausias priežastis, kodėl iš pagarbos visos šeimos gerovei ir ramybei yra būtinas asmeninių aistrų drausminis pažabojimas. Kada Jėzui paaiškino situaciją, tada jis visada išmintingai ir noriai atsižvelgdavo į tėvų pageidavimus ir šeimos taisykles.

Didelę dalį laisvalaikio – kada motina neprašydavo pagalbos namuose – jis praleisdavo dienos metu studijuodamas gėles ir augalus, o nakties metu stebėdamas žvaigždes. Jam atsirado tėvams nerimo sukėlęs įprotis gulėti ant nugaros ir su nuostaba tyrinėti žvaigždėtą dangų dar ilgai po to meto, kada šitoje tvarkingoje Nazareto šeimoje būdavo įprasta eiti miegoti.

[1361]▼

4. SEPTINTIEJI METAI (1 m. po Kr. gim.)

Jėzaus gyvenime tai iš tikrųjų buvo įvykiais gausūs metai. Sausio pradžioje Galilėjoje buvo didžiulė sniego pūga. Prisnigo per dvi pėdas, tai buvo didžiausias snigimas, kokį tik kada nors per savo visą gyvenimą matė Jėzus, ir sniego danga Nazarete buvo viena iš giliausių per šimtą metų.

Jėzaus laikais žydų vaikų žaidybinis gyvenimas buvo gana ribotas; labai dažnai vaikai žaisdavo tuos rimtesnius dalykus, kuriuos darant matydavo suaugusiuosius. Jie didele dalimi žaisdavo vestuves ir laidotuves, ritualus, kuriuos jie taip dažnai matydavo ir kurie būdavo tokie įspūdingi. Jie šokdavo ir dainuodavo, bet turėjo nedaug organizuotų žaidimų, kuriuos taip mėgsta vėlesniųjų laikų vaikai.

Jėzui, kaimynų berniuko, o vėliau savo brolio Jokūbo draugijoje, patikdavo žaisti šeimos staliaus dirbtuvių tolimajame kampe, kur jie su didžiuliu pasimėgavimu žaisdavo su drožlėmis ir medinėmis kaladėlėmis. Jėzui visada buvo sunku suvokti kai kurių žaidimų rūšių, kurios buvo uždraustos Sabato dieną, žala, bet niekada nebuvo taip, kad savo tėvų norams jis nepaklustų. Jis turėjo humoro ir žaidimų gyslelę, kuriai pasireikšti buvo mažai progų jo laikų ir kartos aplinkoje, bet iki keturiolikos metų amžiaus didžiąją laiko dalį jis buvo linksmas ir be rūpesčių.

Marija ant priestato gyvuliams laikė karvelidę, ir pajamas už parduotus balandžius panaudodavo kaip specialų labdaros fondą, kurį tvarkydavo Jėzus po to, kada jis atskaičiuodavo dešimtinę ir atiduodavo sinagogos tarnautojui.

Vienintelis rimtas nelaimingas atsitikimas, nutikęs Jėzui iki šio laiko, buvo tai, kad jis nuvirto nuo užpakalinio kiemo akmeninių laiptų, vedančių į miegamąjį, kuris buvo uždengtas stora drobe. Tai įvyko per smėlio audrą, netikėtai užgriuvusią iš rytų liepos mėnesį. Karšti vėjai, nešantys smulkaus smėlio šuorus, paprastai pūsdavo lietu sezono metu, ypač kovo ir balandžio mėnesiais. Buvo neįprasta, jog tokia audra pasitaikytų liepos mėnesį. Tuo metu, kada kilo audra, Jėzus žaidė namo viršuje, kaip ir buvo įpratęs, nes per didžiąją

sausros sezono dalį tai buvo įprasta jo žaidimo vieta. Smėlis jį apakino, kada jis lipo laiptais žemyn, ir jis parvirto. Po šito atsitikimo Juozapas padarė turėklus abiejose laiptų pusėse.

Nebuvo jokios galimybės užbėgti už akių šitam nelaimingam atsitikimui. Negalima kaltinti aplaidumu laikinųjų sargybinių tarpinių būtybių, vienos pirminės ir vienos antrinės tarpinės būtybės, kurios buvo paskirtos berniuką prižiūrėti; taip pat negalima kaltinti ir serafinių sargų. Tiesiog nebuvo galima šito išvengti. Bet šitas nedidelis nelaimingas įvykis, atsitikęs tuo metu, kada Juozapas buvo išvykęs į Endorą, sukėlė Marijai tokį didžiulį nerimą, kad ji kelis mėnesius neišmintingai mėgino Jėzų laikyti visiškai šalia savęs.

Dangiškosios asmenybės negali savavališkai įsikišti į materialius nelaimingus atsitikimus, fizinės prigimties įprastus reiškinius. Įprastinėmis aplinkybėmis į materialias sąlygas gali įsikišti tikrai tarpinės būtybės tam, kad apsaugotų likimo vyrų ir moterų asmenis, bet net ir ypatingose situacijose šitos būtybės šitaip gali veikti tikrai paklusdamos savosios vyresnybės specialioms nurodymams.

O tai buvo tikrai vienas iš daugelio tokių nereikšmingų atsitikimų, kurie vėliau nutiko šitam smalsiam ir drąsiam jaunuoliui. Jeigu jūs įsivaizduosite judraus berniuko įprastą vaikystę ir jaunystę, tuomet turėsite gana gerą supratimą apie Jėzaus jaunystės metus, ir sugebėsite įsivaizduoti kaip tik tai, kiek nerimo jis kėlė savo tėvams, ypač motinai.

[1362]▼

Ketvirtasis Nazareto šeimos narys, Juozapas, gimė trečiadienio rytą, kovo 16 dieną, 1 m. po Kr. gim.

5. MOKYKLINIS GYVENIMAS NAZARETE

Dabar Jėzus buvo septynerių metų, to amžiaus, kada žydų vaikai turėjo pradėti savo formalų švietimą sinagogų mokyklose. Dėl to, šių metų rugpjūčio mėnesį jis pradėjo kupiną įvykių mokyklinį gyvenimą Nazarete. Jau dabar šitas berniukas sklandžiai skaitė, rašė, ir šnekėjo dviem kalbomis, aramiečių ir graikų. Dabar jis turėjo susipažinti su užduotimi, kaip išmokyti skaityti, rašyti, ir šnekėti hebrajų kalba. Ir jis iš tikrųjų troško to naujojo mokyklinio gyvenimo, kuris jo laukė.

Trejus metus – iki sulaukė dešimties metų – jis lankė Nazareto sinagogos pradinę mokyklą. Per šituos trejus metus jis mokėsi Įstatymo Knygos pagrindų, nes ji buvo parašyta hebrajų kalba. Per kitus trejus metus jis mokėsi aukštesniojo lygio mokykloje ir, kartodamas balsu, atmintinai išmoko gilesnius šventųjų įstatymų mokymus. Šią sinagogos mokyklą jis užbaigė, kada jam ėjo trylikieji metai ir sinagogos valdytojai perdavė jį tėvams kaip išsilavinusį "išsakymo sūnų" – nuo šiol atsakingą Izraelio bendrijos pilietį, visa tai jam leido dalyvauti Perėjimo šventėje Jeruzalėje; dėl to, tais metais jis dalyvavo savo pirmojoje Perėjimo šventėje drauge su savo tėvu ir motina.

Nazarete mokiniai sėdėdavo ant grindų pusiau apskritimu, tuo tarpu jų mokytojas, chazanas, sinagogos pareigūnas, sėdėdavo prieš juos. Jie pradėjo

nuo Levito Knygos, tada perėjo prie kitų įstatymo knygų studijų, užbaigė Pranašų ir Psalmių knygų studijavimu. Nazareto sinagoga turėjo pilną Raštų rinkinį hebrajų kalba. Iki dvylikos metų amžiaus buvo studijuojami tikrai Raštai. Vasaros mėnesiais pamokų laikas būdavo smarkiai sutrumpinamas.

Jėzus anksti labai gerai įsisavino hebrajų kalbą, ir kada jis dar buvo jaunuolis, kai Nazarete nesilankydavo joks žymus svečias, tai jo dažnai prašydavo paskaityti hebrajų raštus ištikimiems susirinkusiesiems sinagogoje reguliarių Sabato pamaldų metu.

Šitos sinagogų mokyklos vadovėlių, aišku, neturėjo. Mokydamas, chazanas garsiai ištardavo sakinių, tuo tarpu mokiniai vieningai choru kartodavo paskui jį. Kada mokinyt turėdavo priėjimą prie rašytinių įstatymų knygų, tada jis pamoką išmokdavo skaitydamas garsiai ir nuolat pakartodamas.

Be to, papildomai prie savo daugiau formalaus mokymosi, Jėzus ėmė susipažinti su žmogiškąja prigimtimi iš visų žemės pakraščiu, nes į jo tėvo dirbtuves užeidavo žmonės iš daugelio kraštų. Kada labiau subrendo, tada jis laisvai bendravo su vilkstinių keliauninkais, apsistojusiais netoli šaltinio tam, jog pailsėtų ir pavalgytų. Gerai mokėdamas graikų kalbą, jis nesunkiai susikalbėdavo su didžiąja dauguma vilkstinių keliauninkų ir varovų.

Nazaretas buvo vilkstinių sustojimo vieta ir kelių sankryža, ir didžiąją dalį jo gyventojų sudarė neżydai; tuo pačiu jis buvo plačiai žinomas kaip toks centras, kuris žydų tradicinį įstatymą aiškino liberaliai. Galilėjoje žydai su pagonimis bendraudavo laisviau negu tai buvo daroma Judėjoje. Ir iš visų Galilėjos miestų, Nazareto žydai buvo patys liberaliausi aiškindami visuomeninius suvaržymus, grindžiamus baime susitepti dėl ryšių su

[1363]▼

pagonimis. Ir dėl šitų sąlygų atsirado įprastas Jeruzalėje posakis: "Ar kas nors gera gali kilti iš Nazareto?"

Jėzus moralinį mokymą ir dvasinę kultūrą daugiausia gavo savo paties namuose. Didelę dalį savo intelektualaus ir teologinio išsilavinimo jis gavo iš chazano. Bet tikrąjį išsilavinimą – tą proto ir širdies parengimą realiam išmėginimui, kaip nugalėti sunkias gyvenimo problemas – jis įgijo bendraudamas su savo bičiuliais žmonėmis. Būtent šitas artimas bendravimas su savo bičiuliais žmonėmis, jaunais ir senais, žydais ir pagonimis, jam suteikė galimybę pažinti žmogiškąją rasę. Jėzus buvo labai išsilavinęs tuo, kad žmones suprato giliai ir juos atsidavusiai mylėjo.

Per visus tuos metus sinagogoje jis buvo puikus mokinyt, turėdamas didžiulį pranašumą, kadangi kalbėjo trimis kalbomis. Nazareto chazanas, ta proga, kad Jėzus užbaigė mokyklos kursą, Juozapui pastebėjo, jog jam atrodo, kad jis "daugiau išmokęs iš Jėzaus skvarbių klausimų," negu pats "galėjęs išmokyti šį vaikina."

Per savo visą mokymosi kursą Jėzus daug ko išmoko ir pasisėmė didžiulio įkvėpimo iš reguliarių šeštadienių pamokslų sinagogoje. Buvo įprasta įžymių atvykėlių, apsistojusių Nazarete šeštadieniui, prašyti kreiptis į susirinkusius sinagogoje. Kada Jėzus augo, tada jis girdėjo, kaip savo požiūrį reiškė daug

didžiųjų mąstytojų iš viso žydų pasaulio, ir daugelį tokių, kurie vargu ar buvo žydai ortodoksai, kadangi Nazareto sinagoga buvo išsivystęs ir liberalus hebrajų minties ir kultūros centras.

Pradėjus mokyklą lankyti septynerių metų amžiaus (šiuo metu žydai ką tik buvo pradėję taikyti įstatymą dėl privalomojo išsilavinimo) buvo įprasta, jog mokiniai pasirinktų savo "gimtadienio tekstą," kažką panašaus į auksinę taisyklę, kad juo vadovautųsi per visą mokymosi laikmetį, ir kurį išsamiai aiškino baigdami mokyklą sulaukę trylikos metų amžiaus. Jėzus tekstą pasirinko iš Pranašo Isajo: "Viešpaties Dievo dvasia yra manyje, nes Viešpats mane patepė; jis pasiuntė mane, kad neščiau gerąją naujieną nusižeminusiems, kad sustiprinčiau palūžusiuosius, skelbčiau laisvę belaisviams, ir išlaisvinčiau dvasinius kalinius."

Nazaretas buvo hebrajų nacijos vienas iš dvidešimt keturių šventikų centrų. Bet Galilėjos dvasininkija, aiškindama tradicinius įstatymus, buvo liberalesnė už Judėjos raštininkus ir rabinus. Nazarete jų požiūris į Sabato laikymąsi taip pat buvo liberalesnis. Būtent dėl šito Juozapas buvo įpratęs pasiimti Jėzų pasivaikščioti Sabato popietėmis, viena iš mėgstamiausių jų iškylų būdavo tada, kada jie užlipdavo ant netoli namų buvusios aukštos kalvos, nuo kurios prieš jų akis atsiverdavo Galilėjos panorama. Šiaurės vakaruose, giedromis dienomis, jie galėdavo matyti ilgą Karmelio kalno keterą, besidriekiančią žemyn link jūros; ir daug kartų Jėzus girdėjo tėvą pasakojant istoriją apie Eliją, vieną iš pirmųjų toje ilgoje hebrajų pranašų virtinėje, kuris priekaištavo Ahabui ir demaskavo Baalio šventikus. Šiaurėje didingu grožiu savo sniegingą viršūnę buvo iškėlęs Hermono kalnas ir užėmė visą horizontą, beveik 3.000 pėdų aukštyje viršutinių šlaitų spindėjo baltumu, padengti nuolatiniu sniegu. Toli rytuose jie galėjo matyti Jordano slėnį, o dar toliau už jo buvo Moabo uolėti kalnai. Taip pat pietuose ir rytuose, kada saulė šviesdavo į jų marmurines sienas, jie galėdavo matyti Dekapolio graikų-romėnų miestus, su jų amfiteatrais ir pretenzingomis šventyklomis. O kada jie išbūdavo iki to meto, kai saulė imdavo leistis, tada vakaruose jie galėdavo atskirti plaukiančius laivus toli esančioje Viduržemio jūroje.

[1364]▼

Jėzus galėdavo stebėti, kaip iš keturių pusių vilkstinių virtinės atkeliaudavo į Nazaretą ir iš jo iškeliaudavo, o pietuose jiems atsiverdavo plati ir derlinga Ezdrilono lyguma, nusidriekianti link Gilbojos kalno ir Samarijos.

Kada ant šitų kalvų jie nelipdavo, kad pasižiūrėtų į toli nusidriekiantį peizažą, tada vaikščiodavo po apylinkes ir studijuodavo gamtą, kuri buvo skirtingos nuotaikos priklausomai nuo metų laiko. Jėzaus ankstyviausias mokymas, be mokymo šeimos aplinkoje, buvo susijęs su pagarbiu ir užjaučiančiu požiūriu į gamtą.

Prieš tai, kai jam suėjo aštuoneri metai, jį pažinojo visos Nazareto motinos ir jaunos moterys, kurios buvo jį sutikusios ir šnekėjusios su juo prie šaltinio, kuris buvo nelabai toli nuo jo namų, ir kuris buvo vienas iš visuomeninio bendravimo ir apkalbų centrų visam miestui. Šiais metais Jėzus išmoko melžti

šeimos karvę ir prižiūrėti kitus gyvulius. Per šiuos ir kitus metus jis taip pat išmoko padaryti sūrį ir austi. Būdamas dešimties metų amžiaus, jis sumaniai valdė audimo stakles. Būtent maždaug šituo metu Jėzus ir kaimynų berniukas Jokūbas labai susidraugavo su puodžiumi, kuris dirbo netoli tekančio šaltinio; ir kada jie stebėdavo, kaip Natano miklūs pirštai ant puodžiaus ratelio formuoja molį, tai abu daug kartų buvo pasiryžę kai užaugo tapti puodžiais. Natanas labai mylėjo berniukus ir jiems pažaisti dažnai duodavo molio, mėgindamas vystyti jų kūrybinę vaizduotę pasiūlydavo jiems pasivaržyti lipdant įvairius daiktus ir gyvūnus.

6. JO AŠTUNTIEJI METAI (2 m. po Kr.gim.)

Tai buvo įdomūs metai mokykloje. Nors Jėzus nebuvo nepaprastas mokinys, bet jis buvo stropus mokinys ir priklausė labiau išsivysčiusiam klasės trečdaliui, savo darbą atlikdavo taip gerai, kad jam buvo leista nelankyti mokyklos kiekvieno mėnesio vieną savaitę. Paprastai šitą savaitę jis praleisdavo arba su savo dėde žveju Galilėjos jūros pakrantėje netoli Magdalos, arba kito dėdės (savo motinos brolio) ūkyje už penkių mylių į pietus nuo Nazareto.

Nors jo motina be reikalo nerimavo dėl jo sveikatos ir saugumo, bet palaipsniui susitaikė su šitomis kelionėmis iš namų. Jėzaus dėdės ir tetos jį labai mylėjo, ir tarp jų prasidėjo gyvas rungtyniavimas dėl to, kad jo draugiją užsitikrintų šitų kiekvieno mėnesio apsilankymų metu per šituos ir per artimiausius vėlesnius metus. Jis pirmą kartą savaitę praleido dėdės ūkyje (nuo kūdikystės) šitų metų sausio mėnesį; jis pirmą kartą sukaupe savaitės žvejojimo patyrimą Galilėjos jūroje gegužės mėnesį.

Maždaug šituo laiku Jėzus sutiko matematikos mokytoją iš Damasko, ir sužinojęs kai kurių naujų metodų apie skaičius, per kelerių kitų metų laikotarpį jis didelę dalį laiko skyrė matematikai. Jis ėmė labai gerai jausti skaičius, atstumus, ir proporcijas.

Jėzus pradėjo labai džiaugtis savo broliu Jokūbu ir baigiantis metams ėmė jį mokyti abėcėlės.

Šitais metais Jėzus susitarė taip, jog pieno produktais būtų atsiskaitoma už arfos pamokas. Jis nepaprastai mėgo viską, kas buvo muzikalų. Vėliau jis daug prisidėjo prie to, kad paskatintų savo jaunosius padėjėjus susidomėti vokaline muzika. Iki to meto, kai jam suėjo vienuolika metų, jis puikiai grojo arfa, ir jam labai patiko linksminti tiek šeimą, tiek draugus savo nepaprastomis interpretacijomis ir talentingomis improvizacijomis.

[1365]▼

Nors Jėzus ir toliau rodė pavydėtinus pasiekimus mokykloje, bet neviskas klostėsi sklandžiai tiek tėvams, tiek mokytojams. Jis atkakliai klausinėjo daug gluminančių klausimų tiek apie mokslą, tiek apie religiją, ypač apie tai, kas susiję su geografija ir astronomija. Jis buvo ypatingai atkaklus norėdamas išsiaiškinti, kodėl Palestinoje yra sausringas metų laikas ir lietingas metų laikas. Jis nuolat ieškojo paaiškinimo, kodėl yra didžiulis temperatūros skirtumas tarp Nazareto ir Jordano slėnio. Jis tiesiog niekada nenustojo klausinėjęs tokių protingų, bet gluminančių klausimų.

Jo trečiasis brolis, Simonas, gimė penktadienio vakarą, šių metų balandžio 14-ąją, 2 m. po Kr.gim.

Vasario mėnesį, Nahoras, vienas iš mokytojų Jėruزالės rabinų akademijoje, atvyko į Nazaretą tam, jog pasižiūrėtų į Jėzų, su panašia misija anksčiau aplankęs Zakarijo namus netoli Jeruzalės. Atkeliauti į Nazaretą jį paragino Jono tėvas. Nors iš pradžių jį kažkiek pribloškė Jėzaus atvirumas ir neįprastas požiūris į religinius dalykus, bet tą jis paaiškino tuo, jog Galilėja yra toli nuo hebrajų mokymo ir kultūros centrų, ir patarė Juozapui ir Marijai leisti jam vežtis Jėzų su savimi atgal į Jeruzalę, kur jis galėtų patirti švietimo ir mokymosi žydų kultūros centre privalumus. Marija buvo beveik įtikinta, kad nusileistų; ji buvo įsitikinusi, kad jos vyriausiasis sūnus turi tapti Mesiju, žydų išlaisvintoju; Juozapas dvejojo; jis lygiai taip pat buvo įtikintas, kad Jėzus turi užaugti toks, jog taptų lemties žmogumi, bet jis visiškai nieko nežinojo, kokia turėjo būti toji lemtis. Bet jis niekada iš tikrųjų neabejojo dėl to, kad jo sūnus turi įvykdyti kažkokią didžią misiją žemėje. Kuo daugiau jis mąstė apie Nahoro pasiūlymą, tuo labiau jis abejojo siūlomo gyvenimo Jeruzalėje išmintingumu.

Dėl to, kad Juozapo ir Marijos nuomonės šitaip išsiskyrė, Nahoras paprašė leisti jam visa tai papasakoti Jėzui. Jėzus išklaušė įdėmiai, pasišnekėjo su Juozapu, Marija, ir kaimynu, Jokūbu mūrininku, kurio sūnus buvo jo geriausias žaidimų draugas, ir tada, praėjus dviems dienoms, pranešė, jog, dėl to, kad yra toks nuomonių skirtumas tarp jo tėvų ir patarėjų, ir kadangi jis nesijaučia esąs kompetentingas prisiimti atsakomybę dėl tokio sprendimo, neturi tvirto polinkio į vieną ar į kitą pusę, todėl, atsižvelgdamas į visą situaciją, jis galiausiai nusprendė "pasišnekėti su savo Tėvu, kuris yra danguje"; ir nors jis visiškai nebuvo garantuotas dėl atsakymo, bet jis labiau jautė, kad turėtų likti namuose "su savo tėvu ir motina," pridurdamas, "tie, kurie mane myli taip smarkiai, galės padaryti man daugiau ir vesti mane saugiau už svetimus, kurie gali tikrai matyti mano kūną ir stebėti mano protą, bet vargu ar gali iš tikrųjų mane pažinti." Jie visi buvo sužavėti, ir Nahoras išvyko, atgal į Jeruzalę. Ir tai atsitiko, likus daug metų iki to laiko, kada Jėzaus išvykimo iš namų tema buvo vėl aptariama.

[1366]▼

124 DOKUMENTAS

VĖLESNIOJI JĖZAUS VAIKYSTĖ

NORS Aleksandrija būtų galėjusi Jėzui suteikti geresnę galimybę mokytis negu Galilėja, bet jis nebūtų galėjęs turėti tokios puikios aplinkos tam, kad savo gyvenimo problemoms surastų sprendimus mažiausiai naudodamasis išsilavinimu, tuo pačiu metu turėdamas didžiulį privalumą dėl nuolatinio bendravimo su vyrų ir moterų, kilusių iš visų civilizuoto pasaulio pakraščiu, su visų klasių tokiu didžiuliu skaičiumi. Jeigu jis būtų likęs Aleksandrijoje, tai jo švietimą būtų reguliavę žydai ir išskirtinai pagal žydų nuostatas. Nazarete jis užsitikrino tokį išsilavinimą ir gavo tokį parengimą, kuris didesniu laipsniu jį paruošė tam, jog suprastų nežydus, ir kuris jam suteikė geresnį ir labiau pasvertą supratimą apie hebrajų teologijos požiūrių rytietiškojo, arba babiloniškojo, ir vakarietiškojo, arba graikiškojo, santykinus nuopelnus.

1. JĖZAUS DEVINTIEJI METAI (3 m. po Kr. gim.)

Nors vargu ar galima sakyti, kad Jėzus kada nors buvo rimtai sirgęs, bet šitais metais, kartu su savo broliais ir kūdikėle sesute, jis tikrai sirgo kai kuriomis lengvomis vaikiškomis ligomis.

Mokslas tęsėsi, ir jis tebebuvo privilegijuotas mokinys, kiekvieną mėnesį turėdamas vieną laisvą savaitę, ir toliau maždaug po lygiai savo laiką jis tebeskirdavo keliavimui į aplinkinius miestus su savo tėvu, gyvenimui savo dėdės ūkyje į pietus nuo Nazareto, ir žvejybos išvykoms iš Magdalos.

Rimčiausias nemalonumas, kuris buvo iškilęs iki šio laiko mokykloje, atsitiko baigiantis žiemai, kada Jėzus išdrįso mesti iššūkį chazanui dėl tokio mokymo, jog visos statulos, visi paveikslai, ir piešiniai iš esmės yra garbinimas. Jėzui labai patiko piešti peizažus, o taip pat iš puodžiaus molio lipdyti įvairiausių daiktus. Žydų įstatymas griežtai draudė viską, kas buvo panašu į tai, bet iki šio laiko jam buvo pavykę savo tėvų prieštaravimus atremti tokiu laipsniu, kad šitokia veikla jie leido jam užsiiminėti toliau.

Bet skandalas vėl iškilo mokykloje, kada vienas iš blogesniųjų mokinių pamatė Jėzų, kaip šis medžio anglimi ant klasės kambario grindų piešė mokytojo paveikslą. Piešinys ten buvo, aišku kaip dieną, ir didelė dalis seniūnų jį matė prieš tai, kada komitetas iškvietė Juozapą tam, kad pareikalautų, jog kažką reikia daryti, kad būtų nuslopinta jo vyriausiojo sūnaus neteisėta veikla. Ir nors tai buvo ne pirmas kartas, kai skundai dėl jų įvairiapusio ir aktyvaus vaiko darbų pasiekė Juozapą ir Mariją, bet dabar buvo pats rimčiausias iš visų iki tol jam kada nors šitai reiškiamų kaltinimų. Kažkurį laiką Jėzus klausėsi kaltinimų dėl savo meninių pastangų, sėdėdamas ant didžiulio akmens tiesiog už galinių durų. Jis pasipiktino dėl to, kad jie kaltino tėvą dėl jo tariamų nusikaltimų; todėl, jis įžengė į vidų, be baimės atsistodamas prieš savo kaltintojus. Senoliai buvo sugluminti. Kai kas

[1367]▼

mėgino į šį epizodą pažvelgti su humoru, tuo tarpu vienas ar du atrodo, jog laikėsi nuomonės, kad berniukas pamynė šventumą, o gal pasielgė net šventvagiškai; Juozapas visiškai pasimetė; Marija pasipiktino, bet Jėzus išsireikalavo, kad jį išklaustų. Jis pasisakė, drąsiai gynė savąjį požiūrį, ir su tobula savitvarda paskelbė, kad jis paklus savo tėvo sprendimui dėl šito ir dėl visų kitų prieštarų reikalų. Ir seniūnų komitetas išsiskirstė tyloje.

Marija stengėsi Juozapą paveikti, kad šis leistų Jėzui lipdyti iš molio namuose, su sąlyga, kad jis prižadės nebeužsiiminėti nė viena iš šitų abejotinų veiklos formų mokykloje, bet Juozapas jautė, jog yra priverstas pasirūpinti, kad įsigalėtų antrojo įsakymo rabinų aiškinimas. Ir dėl to nuo tos dienos Jėzus daugiau nieko nebepiešė ir nebelipdė tol, kol gyveno savo tėvo namuose. Bet nepavyko jo įtikinti, jog tai, ką jis buvo padaręs, yra blogai, ir atsisakyti tokio mėgstamo užsiėmimo buvo vienas iš didžiausių jo jauno gyvenimo išmėginimų.

Antroje birželio pusėje, Jėzus, drauge su savo tėvu, pirmą kartą įkopė į Taboro kalno viršūnę. Diena buvo giedra, ir vaizdas buvo nuostabus. Šitam devynerių metų berniukui atrodė, kad jis iš tikrųjų mato visą pasaulį, išskyrus Indiją, Afriką, ir Romą.

Jėzaus antroji sesutė, Morta, gimė ketvirtadienio naktį, rugsėjo 13-ąją. Praėjus trims savaitėms po Mortos gimimo, Juozapas, kuris tuo metu kurį laiką buvo namuose, ėmė prie namo statyti priestatą, vienu ir tuo pačiu metu buvusį dirbtuvėmis ir miegamuoju. Nedidelis varstotas buvo padarytas ir Jėzui, ir pirmą kartą jis turėjo nuosavus instrumentus. Prie šito varstoto nereguliariai jis dirbo daugelį metų ir išmoko meistriškai daryti jungus.

Šita žiema ir kita žiema buvo šalčiausios Nazarete per daugelį dešimtmečių. Jėzus buvo matęs sniegą ant kalnų, o keletą kartų jis buvo iškritęs Nazarete, tik trumpam išsilaikydavo ant žemės neištirpęs; bet iki šitos žiemos jam niekada nebuvo tekę matyti ledo. Tas faktas, jog vandenį galima turėti kietą, skystą, arba kaip garus – jis jau seniai mąstė apie besiveržiančius iš verdančių puodų garus – vertė berniuką daug galvoti apie fizinį pasaulį ir jo sandarą; ir vis tik ši asmenybė, kuri buvo įsikūnijusi šitame tebeaugančiame jaunuolyje, visą šitą laiką buvo visų šitų daiktų tikrasis sutvėrėjas ir organizatorius per visą toli nusidriekiančią visatą.

Nazareto klimatas nebuvo atšiaurus. Sausis buvo šalčiausias mėnuo, vidutinė temperatūra siekdavo 50 laipsnių pagal Farenheito skalę. Liepą ir rugpjūtį, karščiausiais mėnesiais, temperatūra svyrudavo nuo 75 iki 90 laipsnių pagal Farenheito skalę. Nuo kalnų iki Jordano upės ir Mirties jūros slėnio Palestinos klimatas keitėsi nuo šalto iki deginančio. Ir šitaip, tam tikra prasme, žydai buvo parengti tam, kad gyventų beveik bet kokiomis klimatinėmis sąlygomis, kurios yra pasaulyje.

Net karščiausiais vasaros mėnesiais vėsus jūros brizas paprastai pūsdavo iš vakarų nuo 10 valandos ryto iki maždaug 10 valandos vakaro. Bet kartas nuo karto siaubingi karšti vėjai iš rytų dykumos pūsdavo per visą Palestiną. Šitie karšti gūšiai paprastai pasiekdavo vasario ir kovo mėnesiais, baigiantis lietingajam sezonui. Tuo laikotarpiu, pradėdant lapkričio mėnesiu ir baigiant balandžio mėnesiu, nulydavo gaivinančios liūtys, bet ne lydavo be sustojimo. Palestinoje tebuvo du metų laikai, vasara ir žiema, sausringas ir lietingas metų laikai. Sausį pradėdavo žydėti gėlės, ir iki balandžio pabaigos visa žemė virsdavo ištisu milžinišku gėlių sodu.

Šitų metų gegužės mėnesį, savo dėdės ūkyje, Jėzus pirmą kartą padėjo nuimti javų derlių. Dar neturėdamas trylikos metų, jis sugebėjo šį tą išsiaiškinti iš esmės apie visus darbus, kuriuos aplink Nazaretą dirbo vyrai ir moterys,

[1368]▼

išskyrus metalo apdirbimą, o kada buvo vyresnis, po tėvo mirties, kelis mėnesius jis praleido kalvėje.

Kada darbų ir vilkstinių nebūdavo, tada Jėzus su tėvu daug keliaudavo savo malonumui ar su reikalais į netoli buvusius Kaną, Endorą, ir Nainą. Dar

būdamas paauglys, jis dažnai aplankydamas Seforiją, nuo Nazareto buvusį tikrai už trijų mylių į šiaurės vakarus, ir kuris buvo Galilėjos sostinė ir viena iš Erodo Antipo gyvenamųjų vietų nuo 4 m. pr. Kr. iki maždaug 25 m. po Kr. gim.

Jėzus toliau augo fiziškai, intelektualiai, visuomeniškai, ir dvasiškai. Jo kelionės iš namų daug prisidėjo prie to, kad jam suteiktų geresnį ir nuoširdesnį supratimą apie savo paties šeimą, ir iki šio laiko net ir jo tėvai ėmė mokytis iš jo, o ne tik mokyti jį. Jėzus buvo originalus mąstytojas ir sumanus mokytojas, net ir būdamas jaunas. Jis nuolat susidurdavo su vadinamuoju "žodiniu įstatymu," bet visada stengėsi pats prisitaikyti prie savosios šeimos papročių. Jis visai gerai sutarė su savo bendraamžiais, bet jį dažnai liūdindavo jų lėtai veikiantis protas. Prieš tai, kada jam suėjo dešimt metų, jis ėmė vadovauti vienai grupei, kurią sudarė septyni berniukai ir kurie susibūrė į draugiją tam, kad vystytų įgytus vyriškumo įgūdžius – fizinius, intelektualius, ir religinius. Jėzui pasisekė šituos berniukus išmokyti daug naujų žaidimų ir fizinio poilsio įvairių patobulintų metodų.

2. DEŠIMTIEJI METAI (4 m. po Kr.gim.)

Buvo liepos penktoji, pirmasis mėnesio Sabatas, kada Jėzus, vaikščiodamas su tėvu užmiestyje, pirmą kartą išreiškė jausmus ir idėjas, kurios rodė, kad jis ima sąmoningai suvokti savo gyvenimo misijos neįprastą pobūdį. Juozapas atidžiai klausėsi savo sūnaus labai svarbių žodžių, bet mažai tekomentavo; pats jis jokios informacijos neatskleidė. Kitą dieną Jėzus panašiai, bet ilgiau šnekėjosi su motina. Marija lygiai taip pat klausėsi berniuko samprotavimų, bet ir ji neatskleidė jokios informacijos. Tai atsitiko likus beveik dvejiems metams iki to laiko, kada Jėzus savo tėvams vėl prašė apie šitą jo paties sąmonėje augantį apreiškimą, susijusį su jo asmenybės prigimtimi ir su jo misijos žemėje pobūdžiu.

Jis pradėjo lankyti sinagogos aukštesniąją mokyklą rugpjūčio mėnesį. Mokykloje savo klausimais, kuriuos jis atkakliai klausdavo, jis nuolat sukeldavo vargo. Vis dažniau dėl jo kildavo didesnis ar mažesnis triukšmas visame Nazarete. Tėvai nenorėjo jam uždrausti klausinėti šitų susirūpinimą keliančių klausimų, o jo pagrindinį mokytoją labai smarkiai intrigavo berniuko smalsumas, išvalga, ir žinių troškimas.

Jėzaus žaidimų draugai jo elgesyje nematė nieko viršgamtiško; iš esmės jis buvo visiškai toks pat, kaip ir jie. Jo domėjimasis mokslais buvo kažkiek aukščiau už vidutinišką; bet nebuvo kažkoks nepaprastas. Mokykloje jis iš tikrųjų klausdavo daugiau už kitus savo klases vaikus.

Galbūt jo pats neįprasčiausias ir nuostabiausias bruožas buvo jo nenoras muštis dėl savųjų teisių. Kadangi pagal savo amžių jis buvo taip gerai išsivystęs berniukas, tai jo žaidimų bičiuliams atrodė keista, kad jis nenori gintis net ir nuo neteisingumo arba kada būdavo asmeniškai įžeidinėjamas. Kai šitaip atsitikdavo, tai dėl šito savojo bruožo jis daug nenukentėdavo, nes draugavo su Jokūbu, kaimynų berniuku, kuris buvo vieneriais metais vyresnis. Jis buvo mūrininko, Juozapo verslo partnerio, sūnus. Jokūbas labai žavėjosi Jėzumi ir pavertė tai savo reikalu pasirūpinti, kad niekam nebūtų leista piktnaudžiauti tuo, kad Jėzus vengia

fizinės kovos. Keletą kartų vyresni ir grubūs paaugliai buvo užpuolę Jėzų, pasikliaudami pagarsėjusiu jo romumu, bet kiekvieną kartą jie sulaukdavo greito ir užtikrinto atkirčio nuo save pasiskyrusio kovotojo ir visada pasirengusio gynėjo, mūrininko sūnaus Jokūbo, rankų.

Jėzus buvo visų pripažintas lyderis tiems Nazareto berniukams, kurie siekė savojo laikmečio ir savosios kartos aukštesnių idealų. Jį iš tiesų mylėjo jauni jo bičiuliai ne tik dėl to, kad jis buvo teisingas, bet taip pat ir dėl to, kad jis turėjo retą ir supratingą jautrumą, kuris rodė meilę ir ribojosi ties protinga užuojauta.

Šitais metais jis ėmė rodyti aiškiai išreikštą polinkį bendrauti su amžiumi vyresniais asmenimis. Jam labai patiko šnekėtis apie kultūros, švietimo, visuomeninius, ekonominius, politinius, ir religinius dalykus su vyresniais žmonėmis, o jo protavimo gilumas ir stebėjimo aštrumas taip žavėjo suaugusius jo bičiulius, kad jie labai norėdavo pasišnekėti su juo. Prieš tai, kada jis tapo atsakingu už šeimos aprūpinimą, jo tėvai nuolat stengėsi paveikti jį, kad jis bendrautų su savo bendraamžiais, arba beveik su bendraamžiais, o ne su vyresniais ir geriau informuotais individualais, kuriems jis pradėjo rodyti tokią pirmenybę.

Vėliau šiais metais drauge su savo dėde jis du mėnesius žvejojo Galilėjos jūroje, ir jam labai sekėsi. Prieš pasiekdamas vyro statusą, jis tapo puikiu žveju.

Jo fizinis vystymasis tęsėsi; mokykloje jis buvo vienas iš geriausių ir labiausiai privilegijuotų mokinių; namuose jis visiškai gerai sutarė su savo jaunesniaisiais broliais ir seserimis, turėdamas trijų su puse metų vyresniojo pranašumą prieš vyriausiąjį iš kitų vaikų. Nazarete apie jį buvo gera nuomonė, išskyrus kai kurių labiau išglebusių vaikų tėvus, kurie dažnai apie Jėzų šnekėdavo, kad jis yra per daug šelmiškas, kad jam stinga deramo nuolankumo ir jaunuoliško susitvardymo. Jam ėmė pasireikšti augantis polinkis savo jaunatviškų partnerių žaidybinių veiklų nukreipti į rimtesnę ir turiningesnę vagą. Jis gimė būti mokytojas ir tiesiog negalėdavo susilaikyti nuo tokios veiklos, net ir tada, kada galbūt būdavo įsitraukęs į žaidimą.

Juozapas anksti pradėjo mokyti Jėzų įvairių būdų, kaip užsidirbti pragyvenimui, aiškindamas žemdirbystės pranašumus prieš pramonę ir prekybą. Galilėja buvo gražesnis ir labiau klestintis regionas už Judėją, ir pragyvenimo kaina ten tesudarė vieną ketvirtadalį pragyvenimo kainos Jeruzalėje ir Judėjoje. Ji buvo žemės ūkio kaimų ir klestinčių pramonės miestų provincija, turinti daugiau negu du šimtus miestų, kuriuose gyveno po penkis tūkstančius gyventojų, ir trisdešimt miestų, kuriuose gyveno daugiau negu po penkiolika tūkstančių gyventojų.

Kada su tėvu jis pirmą kartą buvo išvykęs, kad pamatytų žvejybos pramonę prie Galilėjos ežero, tada Jėzus kaip tik buvo nusprendęs tapti žveju; bet artimas ryšys su tėvo profesija vėliau paveikė jį tiek, kad jis linko tapti dailide, nors dar vėliau veikiančių faktorių derinys atvedė jį prie galutinio pasirinkimo, kad jis taptų naujosios kategorijos religijos mokytoju.

3. VIENUOLIKTIEJI METAI (5 m. po Kr. gim.)

Per visus šituos metus berniukas su savo tėvu toliau tęsė išvykas iš namų, bet jis taip pat dažnai aplankydavo savo dėdės ūkį ir retkarčiais nuvykdavo į

Magdalą, kad pažvejojtu su savo dėde, kuris gyveno netoli to miesto.

Juozapui ir Marijai dažnai kildavo pagunda parodyti ypatingą palankumą Jėzui arba kitokiu būdu išduoti savo žinojimą, kad jis yra pažadėtasis vaikelis,

[1370]▼

likimo sūnus. Bet abu jo tėvai buvo nepaprastai išmintingi ir išvalgūs visuose šituose reikaluose. Tais retais atvejais, kada jie iš tiesų kokiu nors būdu jam parodydavo kokį nors didesnę palankumą, net ir mažiausiu laipsniu, tuomet vaikas tuoj pat atmesdavo bet kokį tokį ypatingą dėmesingumą.

Jėzus daug laiko praleisdavo dirbtuvėse, kurios aptarnavo vilkstines, ir besišnekėdamas su keliauninkais iš visų pasaulio kraštų, jis gaudavo stebinantį kiekį, atsižvelgiant į jo amžių, informacijos apie tarptautinius įvykius. Tai buvo paskutiniai metai, kada jis daug laiko galėjo skirti laisvalaikiui ir jaunatviškam džiaugsmui. Nuo šiol šito jaunuolio gyvenime sunkumai ir pareigos ėmė greitai augti.

Trečiadienio vakarą, birželio 24-ąją, 5 m. po Kr. gim., gimė Judas. Šio, septintojo vaiko, gimimą lydėjo komplikacijos. Kelias savaites Marija taip smarkiai sirgo, kad Juozapas pasiliko namuose. Jėzus buvo labai smarkiai užsiėmęs, vykdydamas savo tėvo pavedimus ir daugybę pareigų, kurios atsirado dėl motinos rimtos ligos. Niekada daugiau iš tiesų šitas jaunuolis nebeturėjo galimybės sugrįžti į savo ankstesniųjų metų nerūpestingą vaikystę. Nuo to laiko, kada susirgo motina – likus nedaug laiko iki jam suėjo vienuolika metų – jis buvo priverstas prisiimti pirmagimio sūnaus pareigas ir jas prisiimti turėjo vieneriais ar dvejais metais anksčiau negu šitoji našta būtų normaliai prislėgusi jo pečius.

Chazanas kiekvieną savaitę vieną vakarą praleisdavo su Jėzumi, padėdamas jam įsisavinti hebrajų raštus. Jis buvo labai suinteresuotas savo perspektyvaus mokinio pažanga; dėl to jis norėjo jam padėti įvairiais būdais. Šitas žydų pedagogas turėjo didžiulės įtakos jo augančiam protui, bet jis niekada nesugebėjo suvokti, kodėl Jėzus buvo toks abejingas visiems jo patarimams, susijusiems su galimybe išvažiuoti į Jeruzalę tęsti mokslą vadovaujant išsimokslinusiems rabinams.

Apie gegužės vidurį berniukas lydėjo savo tėvą, vykusį verslo reikalais į Skaitopolį, Dekapolio pagrindinį graikų miestą, senovės hebrajų miestą Betšaną. Pakeliui Juozapas daug pasakojo iš senosios istorijos apie karalių Saulių, apie filistiniečius, ir apie Izraelio audringos istorijos vėlesnius įvykius. Jėzui nepaprastą įspūdį padarė šito vadinamojo pagonių miesto švara ir geras suplanavimas. Jam nuostabiai patiko teatras po atviru dangumi ir sužavėjo gražioji marmuro šventykla, skirta "pagoniškujų" dievų garbinimui. Juozapą labai neramino toks vaikino entuziazmas ir jis šituos išskirtinius įspūdžius stengėsi nuslopinti, liaupsindamas žydų šventyklos grožį ir didingumą Jeruzalėje. Prieš tai Jėzus dažnai nuo Nazareto kalvos smalsiai žiūrėdavo į šitą nuostabų graikų miestą ir daug kartų teiravosi apie jo didžiulius visuomeninius statinius ir išpuoštus pastatus, bet tėvas visada stengėsi išvengti atsakymo į

šituos klausimus. Dabar gi jie betarpiškai stovėjo prieš šito pagonių miesto grožybes, ir Juozapas nebegalėjo subtiliai ignoruoti Jėzaus klausimų.

Taip jau pasitaikė, jog būtent kaip tik šituo metu Skaitopolio amfiteatre vyko kasmetinės sportinės žaidynės ir fizinio meistriškumo tarp Dekapolio graikų miestų viešas demonstravimas, ir Jėzus atkakliai prašė, kad tėvas jį nuvestų šitų žaidynių pasižiūrėti, ir jis buvo toks atkaklus, kad Juozapas nebedrįso neleisti jam pamatyti žaidynių. Berniuką žaidynės pakerėjo, ir jis iš visos širdies užsikrėtė fizinio lavinimo ir sportinio meistriškumo demonstravimo dvasia. Juozapas buvo neišpasakytai sukrėstas matydamas savo sūnaus entuziazmą, kada jis stebėjo šitą "pagoniškosios" tuštybės demonstravimą. Po to, kada žaidynės pasibaigė,

[1371]▼

Juozapas patyrė savo gyvenime didžiausią netikėtumą, kada išgirdo Jėzų reiškiantį savo pritarimą žaidynėms ir siūlantį, jog Nazareto jauniems vyrams būtų naudinga, jeigu jie galėtų šitokiu būdu pasinaudoti sveika fizine veikla lauke. Juozapas su Jėzumi šnekėjosi atvirai ir ilgai apie tokios praktikos ydingą pobūdį, bet jis puikiai suprato, kad berniuko neįtikino.

Vienintelis kartas, kada per savo gyvenimą Jėzus matė supykusį ant jo tėvą, buvo tą naktį jų kambaryje užėjo, kuomet diskusijų metu, berniukas, visiškai užmiršęs žydų mąstymo ypatumus, pasiūlė, kad jie grįžtų namo ir pradėtų organizuoti amfiteatro statybą Nazarete. Kada Juozapas išgirdo savo pirmagimį sūnų išreiškiantį tokius nežydiškus jausmus, tada jis pamiršo savo įprastą ramų elgesį ir, sugriebęs Jėzų už peties, pikta suriko: "Mano sūnau, kad daugiau iš tavęs negirdėčiau tokios nuodėmingos minties, kol gyvas būsi." Jėzų tėvo emocinis protrūkis sukrėtė; niekada anksčiau jam nebuvo tekę pajusti asmeninio įskaudinimo dėl tėvo pasipiktinimo, ir jis buvo neapsakomai pritrenktas ir priblokštas. Jis tepasakė: "Labai gerai, mano tėve, tebūnie šitaip." Ir niekada daugiau iš tiesų jis nė menkiausiu žodeliu nebeužsiminė apie graikų žaidynes ir kitokius atletinius užsiėmimus tol, kol jo tėvas buvo gyvas.

Vėliau, Jėzus pamatė graikų amfiteatrą Jeruzalėje ir sužinojo, kaip tokie dalykai yra neapkenčiami žydų požiūriu. Nežiūrint šito, per visą savo gyvenimą jis stengėsi sveikatingo poilsio idėją įtraukti į savo asmeninius planus, ir tiek, kiek leido žydų papročiai, į nuolatinės veiklos vėlesniąją programą savo dvylikai apaštalų.

Vienuoliktųjų metų pabaigoje Jėzus buvo energingas, gerai išsivystęs, turintis santūrų humoro jausmą, ir visai linksmas jaunuolis, bet nuo šitų metų jis vis daugiau ir daugiau pasinerdavo į keistus gilaus meditavimo ir rimto apmąstymo periodus. Jis daug mąstė apie tai, kaip jis turi įvykdyti savo įsipareigojimus šeimai ir tuo pačiu metu paklusti savo misijos pasauliui šauksmui; jis jau buvo suvokęs, kad jo tarnavimas neturi apsiriboti žydų tautos ugdymu.

4. DVYLIKTIEJI METAI (6 m. po Kr.gim.)

Jėzaus gyvenime šie metai buvo kupini įvykių. Jis toliau progresavo mokykloje ir nepailsdamas tyrinėjo gamtą, tuo pačiu metu jis vis daugiau

studijavo tuos būdus, kurių dėka žmonės užsidirba pragyvenimui. Jis ėmė reguliariai dirbti namuose staliaus dirbtuvėse ir jam buvo leista tvarkyti savo paties uždarbius, žydu šeimoje tą pasiekti buvo galima labai jau retai. Šitais metais jis taip pat suvokė išmintį to, jog tokius dalykus dera laikyti paslapyje šeimoje. Jis ėmė vis sąmoningiau suvokti, kodėl gi dėl jo kaime buvo kilę nemalonumų, ir nuo tol jis vis rūpestingiau ėmė saugoti paslapyje viską, dėl ko jį galėtų palaikyti kitokiu negu jo bičiuliai.

Per visus šituos metus, kas susiję su jo misijos prigimtimi, jis patyrė daug nežinios, jeigu ne tikros abejonės, periodų. Jo natūraliai besivystantis žmogiškasis protas dar ne iki galo suvokė savo dualios prigimties tikrovę. Dėl to, kad jis turėjo vienintelę asmenybę, jo sąmonei buvo sunku suvokti tų faktorių, sudariusių tą prigimtį, kuri buvo susieta su ta pačia asmenybe, dvigubą kilmę.

Nuo šito meto jam labiau sekėsi sutarti su savo broliais ir seserimis. Jis tapo vis taktiškesnis, visada užjaučiantis ir besirūpinantis jų gerove ir laime, ir palaikė su jais gerus santykius

[1372]▼

iki pat savo viešosios tarnystės pradžios. Tiksliau sakant: jis kuo nuostabiau sutarė su Jokūbu, Miriama, ir dviem jaunesniaisiais (dar negimusiais) vaikais, Amosu ir Rūta. Jis visą laiką gerai sutarė su Morta. Tuos nemalonumus, kuriuos jis patirdavo namuose, didžiąja dalimi sukeldavo trintis su Juozapu ir Judu, ypač su pastaruoju.

Juozapui ir Marijai tai buvo sunkus patyrimas imtis užduoties auginti šitą dieviškumo ir žmogiškumo precedento neturintį derinį, ir jie nusipelno didžiulės pagarbos dėl to, kad taip ištikimai ir sėkmingai vykdė tėvų pareigas. Jėzaus tėvai ėmė vis labiau suvokti, kad jų vyriausiojo sūnaus viduje gyvena kažkas viršžmogiška, bet jie niekada net ir sapnuoti nesapnavo, jog šitas pažadėtasis sūnus realiai ir iš tiesų yra daiktų ir būtybių šitos vietinės visatos tikrasis sutvėrėjas. Juozapas ir Marija gyveno ir numirė niekada nesužinoję, kad jų sūnus Jėzus tikrai buvo Visatos Kūrėjas, įsikūnijęs mirtingojo materialiu pavidalu.

Šitais metais Jėzus daugiau dėmesio negu kada nors anksčiau skyrė muzikai, ir jis toliau tebėmė savo brolius ir seseris šeimos mokyklėlėje. Būtent maždaug šituo metu berniukas aiškiai sąmoningai suvokė, kaip skiriasi Juozapo ir Marijos požiūris į jo misijos pobūdį. Jis daug mąstė apie savo tėvų nesutampančias nuomones, dažnai girdėdamas jų diskusijas, kada jie manydavo, kad jis giliai miega. Vis labiau ir labiau jis linko prie savo tėvo požiūrio, taip, kad jo motinai buvo skirta pajusti nuoskaudą, kada ji ėmė suvokti, jog palaipsniui sūnus ėmė atmesti jos vadovavimą tuose reikaluose, kurie buvo susiję su jo gyvenimo karjera. Ir, metams einant, šita nesupratimo bedugnė gilėjo. Marija vis mažiau ir mažiau besuvokė Jėzaus misijos svarbą, ir šitą gerą motiną vis daugiau skaudino jos mylimo sūnaus nesugebėjimas įgyvendinti jos puoselėtus lūkesčius.

Juozapas ėmė jausti vis labiau augantį tikėjimą į Jėzaus misijos dvasinę prigimtį. Ir tikrai dėl kitų ir svarbesnių priežasčių iš tiesų gaila, kad jis negalėjo

gyventi iki to laiko, kada būtų išvydęs, kaip išsipildo jo samprata apie Jėzaus savęs padovanojimą žemeje.

Per savo paskutiniuosius metus mokykloje, kada jis buvo dvylikos metų amžiaus, Jėzus savo tėvą atkalbėjo nuo žydų papročio kiekvieną kartą įeinant į namą, ar iš jo išeinant, paliesti prie durų staktos šulo prikaltą pergamento skiautę, o tada pabučiuoti tą pirštą, kuris šį pergamentą palietė. Šito ritualo dalį sudarė tokie išstarti žodžiai: "Viešpats mus saugos, mums išeinant ir įeinant, nuo šiol ir per amžių amžius." Juozapas ir Marija nuolat Jėzų mokė dėl kokių priežasčių negalima lipdyti statulėlių ar piešti paveikslų, aiškino, jog tokie kūriniai gali būti panaudoti sudievintais garbinimo tikslais. Nors Jėzus iki galo ir nesuvokė, kodėl jie draudė statulėles ar paveikslus, bet jis turėjo labai gerai išvystytą nuoseklumo sampratą ir dėl to savo tėvui pastebėjo, jog šitoji reiškiamą nuolatinę pagarba prie durų staktos šulo prikaltam pergamentui iš esmės turi sudievinatą garbinimo pobūdį. Ir po šitokio ginčo su Jėzumi Juozapas pergamentą nuėmė.

Laikui einant, Jėzus iš tiesų daug padarė, kad pakeistų religinių formų, tokių, kaip šeimos malda ir kitų papročių, taikymą. Ir daug tokių dalykų buvo galima įgyvendinti Nazarete, nes jo sinagogą įtakojo liberali rabinų mokykla, kurios pavyzdys buvo žymus Nazareto mokytojas, Josė.

Per visus šituos ir dar kitus dvejus metus Jėzus kentėjo didžiules intelektualias kančias nuolat stengdamasis savo asmeninį požiūrį į religinius papročius ir visuomeninio elgesio normas suderinti su savo tėvų nusistovėjusiais tikėjimais. Jį draskė konfliktas tarp siekio būti ištikimam savo paties įsitikinimams

[1373]▼

ir doro perspėjimo pareigingai paklusti savo tėvams; jo didžiausias konfliktas buvo tarp dviejų didžiųjų įsakymų, kurie turėjo reikšmingiausią poveikį jo jaunatviškam protui. Vienas įsakymas sakė: "Būk ištikimas savo tiesos ir teisumo aukščiausiųjų įsitikinimų balsui." Kitas įsakymas liepė: "Gerbk savo tėvą ir motiną, nes jie tau suteikė gyvybę ir tave užaugino." Tačiau, jis niekada nevengė pareigos, jog kasdien suderintų tai, kas yra būtina ištikimybės savo asmeniniams įsitikinimams ir pareigos savo šeimai srityje, ir jis pasiekė pasitenkinimą, vis harmoningiau sujungdamas asmeninius įsitikinimus ir šeimyninius įsipareigojimus į nuostabią sampratą apie grupinį solidarumą, grindžiamą ištikimybe, dora, pakantumu, ir meile.

5. JO TRYLIKTIEJI METAI (7 m. po Kr. gim.)

Šiais metais Nazareto berniukas iš vaikystės perėjo į vyriškojo brendimo pradžių; jo balsas ėmė keistis ir kiti proto ir kūno ypatumai rodė artėjantį vyriškėjimo periodą.

Sekmadienio naktį, sausio 9-ąją, 7 m. po Kr. gim., gimė jo brolis kūdikėlis, Amosas. Judui dar nebuvo suėję dviejų metų, o sesutė kūdikėlė, Rūta, dar tik turėjo gimti; taigi galima matyti, kad Jėzus turėjo mažų vaikų didelę šeimyną,

paliktą jo globai tuomet, kai kitais metais jo tėvas žuvo nelaimingo atsitikimo metu.

Būtent apie vasario vidurį, Jėzus tapo žmogiškai įsitikinęs, kad jam lemta žemėje atlikti misiją apšviečiant žmogų ir apreiškiant Dievą. Svarbūs sprendimai, kartu su toli siekiančiais planais, formavosi šito jaunuolio, kuris, žiūrint iš šalies, buvo eilinis Nazareto žydas jaunuolis, prote. Viso Nebadono išmintinga gyvybė stebėjo su susižavėjimu ir nuostaba, kada visa tai ėmė atsiskleisti dabartiniu metu esančio paauglio dailidės sūnaus mąstyme ir veiksmuose.

Pirmąją savaitės dieną, kovo 20-ąją, 7 m. po Kr. gim., Jėzus užbaigė vietinės mokyklos prie Nazareto sinagogos mokymo kursą. Tai buvo nuostabi diena bet kokios ambicingos žydų šeimos gyvenime, diena, kada pirmagimis sūnus būna paskelbiamas "įsakymo sūnumi" ir išpirktu Viešpaties Izraelio Dievo pirmagimi, "Paties Aukštojo vaiku" ir visos žemės Viešpaties tarnu.

Praėjusios savaitės penktadienį, Juozapas, kad dalyvautų čia šita džiugia proga, buvo pargrižęs iš Sepforio, kur, jam vadovaujant, buvo statomas naujas visuomeninis pastatas. Jėzaus mokytojas buvo tvirtai įsitikinęs, kad jo mokiniui, kuris nuolat buvo judrus ir uolus, yra lemta kažkokia įžymi karjera, kažkokia išskirtinė misija. Senoliai, nepaisant visų savo nemalonumų dėl Jėzaus neprisitaikėlišku polinkių, labai didžiavosi berniuku ir jau buvo pradėję kurti planus, kurie leistų jam vykti į Jeruzalę tam, kad savo išsilavinimą testų garsiose hebrajų akademijose.

Kada Jėzus, kartas nuo karto, išgirdavo aptarinėjant šituos planus, tada jis vis labiau buvo tikras, jog niekada nevyks į Jeruzalę tam, kad studijuotų su rabinais. Bet jis net ir neįsivaizdavo tokios tragedijos, kuri taip greitai turėjo įvykti, tikrai priversiančios atsisakyti visų tokių planų ir dėl kurios jis turės prisiimti atsakomybę aprūpinti didžiulę šeimą ir vadovauti šiai šeimai, kurią netrukus sudarys penki broliai, trys sesutės, o taip pat motina ir jis pats. Jėzus turėjo didesnę ir ilgesnę patyrimą, augindamas šitą šeimyną, negu tai buvo skirta Juozapui, jo tėvui; ir jis iš tikrųjų atitiko tą lygį, kurį vėliau nusistatė pats sau: tapti išmintingu,

[1374]▼

kantriu, supratingu, ir sumaniu mokytoju ir vyriausiuoju broliu šitai šeimai – savo šeimai – kurią taip netikėtai prislėgė sielvartas ir taip nelauktai aplankė skausmas.

6. KELIONĖ Į JERUZALĘ

Jėzus, dabar pasiekęs brandos slenkstį ir oficialiai užbaigęs sinagogos mokyklas, buvo parengtas tam, jog kartu su tėvais vyktų į Jeruzalę, kad su jais dalyvautų savo pirmosios Perėjimo šventės iškilmėse. Šiais metais Perėjimo šventė pasitaikė šeštadienį, balandžio 9-ąją, 7 m. po Kr. gim. Didžiulė kompanija (103) išvykti į Jeruzalę iš Nazareto susiruošė ankstyvą pirmadienio rytą, balandžio 4-ąją. Jie keliavo į pietus link Samarijos, bet pasiekę Jezrylą, pasuko į

rytus, apėję aplink Gilbojos kalną, pateko į Jordano slėnį, kad išvengtų keliavimo per Samariją. Juozapai ir jo šeimai būtų patikę vykti žemyn per Samariją pro Jokūbo šulinį ir Betelį, bet kadangi žydai nemėgo turėti reikalų su samariečiais, tai jie nusprendė keliauti drauge su savo kaimynais per Jordano slėnį.

Arkelajas, kurio taip bijojo, buvo nuverstas, ir jiems nedaug ko reikėjo bijoti dėl to, kad Jėzų pasiėmė į Jeruzalę. Buvo praėję dvylika metų nuo tada, kada pirmasis Erodas stengėsi Betliejaus kūdikį sunaikinti, ir dabar niekas nebūtų ir pagalvojęs ano atvejo susieti su šituo nežinomu vaikinu iš Nazareto.

Iki to meto, kada jie pasiekė Jezrylo sankirtą, ir jiems keliaujant toliau, labai greitai, kairėje pusėje, jie praėjo pro senovinį Šunemo kaimą, ir Jėzus vėl išgirdo pasakojimą apie viso Izraelio gražiausią merginą, kuri kažkada ten gyveno, ir apie Elišos stebuklus, kuriuos jis padarė ten. Keliaujant per Jezrylo slėnį, Jėzaus tėvai papasakojo apie Ahabo ir Jezebelo darbus ir apie Jehu žygdarbius. Einant aplink Gilbojos kalną, jie daug kalbėjo apie Saulių, kuris nusizudė ant šitų kalno šlaitų, apie karalių Dovydą, ir apie įvykius, susijusius su šita istorine vieta.

Kada jie apkeliavo Gilbojos kalno pagrindą, tada piligrimai dešinėje galėjo matyti graikų miestą Skaitopolį. Į marmurinius statinius jie žvelgė iš tolo, bet prie šito pagoniškojo miesto neprisiartino, kad nesusiteptų tiek, jog nebegalėtų dalyvauti artėjančiose iškilmingose ir šventose Perėjimo šventės ceremonijose Jeruzalėje. Marija negalėjo suprasti, kodėl nei Juozapas, nei Jėzus nesikalbėjo apie Skaitopolį. Ji nieko nežinojo apie jų nesutarimą praėjusiais metais, kadangi šito epizodo jie niekada nebuvo jai atskleidę.

Dabar kelias vedė tiesiai žemyn į tropinį Jordano slėnį, ir netrukus prieš Jėzaus nustebusį žvilgsnį atsivėrė išsilenkusi ir visą laiką besiranganti Jordano upė su savo spindinčiais ir raibuliuojančiais vandenimis, tekanti žemyn link Mirties jūros. Savo viršutinius drabužius jie nusirengė, kada šituo tropiniu slėniu keliavo tolyn į pietus, gėrėdamiesi puikiais javų laukais ir gražiomis oleandromis su jų rožiniais žiedais, tuo tarpu masyvią sniego kepurę užsidėjęs Hermono kalnas dunksojo toli į šiaurę, didingai iš aukšto žvelgdamas į šitą istorinį slėnį. Šiek tiek daugiau kaip po trijų valandų kelionės nuo to meto, kada jie buvo prieš Skaitopolį, jie priėjo burbuliuojantį šaltinį, ir čia apsistojo nakčiai, lauke, po žvaigždžių nušviestais dangumis.

Per antrąją savo kelionės dieną jie praėjo pro tą vietą, kur Jaboko upė, iš rytų, įteka į Jordano upę, ir žvelgdami į rytus palei šitą slėnį, jie pasakojo apie Gideono laikus, kada midianitai užplūdo šitą regioną, kad šią žemę užimtų. Kelionės antrajai dienai baigiantis, jie sustojo netoli aukščiausio kalno, iškilusio virš Jordano slėnio, Sartabo kalno, pagrindo;

[1375]▼

jo viršūnėje buvo Aleksandrijos tvirtovė, kur Erodas buvo įkalinęs vieną iš savo žmonių ir palaidojęs savo du pasmaugtus sūnus.

Trečiąją dieną jie keliavo per du kaimus, kuriuos buvo neseniai pastatęs Erodas, ir pastebėjo jų labiau išvystytą architektūrą ir gražius palmių sodus. Prieš naktį jie pasiekė Jerichą, kur pasiliko iki ryto. Tą vakarą Juozapas, Marija, ir Jėzus vieną su puse mylios nuėjo iki tos vietos, kur kažkada stovėjo senovės

Jerichas, kur, remiantis žydų padavimu, savo žymius žygdarbius buvo atlikęs Jošua, kurio garbei ir buvo pavadintas Jėzus.

Iki ketvirtosios ir paskutiniosios kelionės dienos kelias virto nenutrūkstama piligrimų procesija. Dabar jie pradėjo kilti į kalvas, vedančias į Jeruzalę. Artinantis prie viršūnės, jie per Jordano upę galėjo žvelgti į kalnus, esančius toli už jo, o pietuose aprėpti Mirties jūros aptingusius vandenį. Maždaug pusiaukelėje iki Jeruzalės, Jėzus pirmą kartą išvydo Alyvų Kalną (tą regioną, kuris tiek daug turės tapti jo vėlesniojo gyvenimo dalimi), ir Juozapas jam paaiškino, jog Šventasis Miestas įsikūręs kaip tik už šitos kalno keteros, ir vaikinuko širdis pašėlusiai daužėsi, apimta džiaugsmingo laukimo, jog netrukus išvys savo dangiškojo Tėvo miestą ir namus.

Ant Alyvų Kalno rytinių šlaitų pailsėti jie stabtelėjo mažiame kaimelyje, vadinamame Betane. Svetingi kaimiečiai ateidavo tam, kad patarnautų piligrimams, ir atsitiko taip, kad Juozapas ir jo šeima sustojo netoli namo, kuriame gyveno kažkoks Simonas, kuris turėjo tris vaikus maždaug Jėzaus amžiaus – Mariją, Mortą, ir Lozorių. Jie pakvietė Nazareto šeimą į vidų atsipūsti, ir tarp šių dviejų šeimų užsimezgė draugystė visam gyvenimui. Po šito daug kartų per savo kupiną įvykių gyvenimą Jėzus buvo apsistojęs šituose namuose.

Jie skubinosi pirmyn, neužilgo stovėjo ant Alyvų Kalno stataus skardžio, ir Jėzus pirmą kartą (savo atmintyje) matė Šventąjį Miestą, pretenzingus rūmus, ir įkvepiančią savojo Tėvo šventyklą. Niekada daugiau savo gyvenime Jėzus iš tikrųjų nebepatyrė tokio grynai žmogiškojo virpulio, kuris šituo kartu jį taip iki pat gelmių pavergė, kada šitą balandžio popietę jis stovėjo ant Alyvų Kalno, sugerdamas savo pirmąjį Jeruzalės vaizdą. Ir po kelerių metų, šitoje pačioje vietoje jis stovės ir apverks šitą miestą, kuris netrukus turėjo atstumti dar vieną pranašą, paskutinįjį ir didingiausią iš dangiškųjų jos mokytojų.

Bet jie nuskubėjo tolyn į Jeruzalę. Buvo ketvirtadienio popietė. Pasiekę miestą, jie ėjo pro šventyklą, ir niekada anksčiau Jėzus nebuvo matęs žmogiškųjų būtybių tokios gausybės. Jis giliai mąstė apie tai, kaip šitie žydai buvo susirinkę iš tolimiausių žinomo pasaulio kampelių.

Netrukus jie pasiekė tą vietą, kuri iš anksto buvo paruošta jiems gyventi Perėjimo savaitės metu, turtingo Marijos giminičio namus, giminičio, kuris, iš Zakarijo, šį tą buvo sužinojęs tiek apie Jono, tiek apie Jėzaus ankstesniąją istoriją. Kitą dieną, skirtą pasiruošimui, jie rengėsi deramoms Perėjimo Sabato išskilmėms.

Nors visa Jeruzalė ir buvo sujudusi, besiruošdama Perėjimo šventei, bet Juozapas surado laiko ir tam, jog sūnų pavedžiotų ir aprodytų jam akademiją, kur anksčiau buvo susitarta, kad savo mokslus jis tęs po dvejų metų, kai tik tai bus reikalaujama penkiolikos metų amžiaus. Juozapas iš tikrųjų buvo suglumęs, matydamas, kaip mažai Jėzus domėjosi visais šitais rūpestingai sumanytais planais.

Jėzų giliai paveikė šventyklą ir visos susijusios apeigos ir kitokia veikla. Pirmą kartą nuo to laiko, kai jam buvo ketveri metai, jis buvo tiek nugrimzdes į savo paties apmąstymus, kad daug neklausinėjo. Tačiau, jis iš tiesų savo tėvui pateikė kelis trikdančius klausimus (kaip jis tą buvo daręs ir ankstesnėmis progomis), kaip antai, kodėl dangiškasis Tėvas reikalauja, jog būtų paskerstas toks didžiulis

[1376]▼

kiekis nekaltų ir bejėgių gyvūnų. Ir iš vaikino veido išraiškos tėvas suprato, kad jo atsakymai ir mėginimai paaiškinti jo giliai mąstančio ir aštriai protaujančio sūnaus nepatenkino.

Perėjimo Sabato išvakarėse, kylantis dvasinio apšvietimo potvynis nusirito per Jėzaus mirtingąjį protą ir užpildė jo žmogiškąją širdį, iki pat kraštų užliedamas kupinu meilės gailėsčiu dvasiškai akloms ir moraliai neišmanančioms minioms, susirinkusioms švęsti senovinės Perėjimo šventės paminėjimo. Tai buvo viena iš nepaprastiausių dienų, kokią Dievo Sūnus praleido būdamas materialiam kūne; ir tą naktį, pirmą kartą žemiškosios misijos metu, jam pasirodė paskirtasis žinianešys iš Salvingtono, pasiūstas Emanuelio, kuris pasakė: "Toji valanda atėjo. Laikas tau pradėti tarnauti savojo Tėvo reikalui."

Ir taip, net ir prieš tai, kai sunkios Nazareto šeimos pareigos užgulė jaunos jo pečius, dabar atvyko dangiškasis žinianešys tam, jog primintų šitam vaikiniui, dar nevisiškai sulaukusiam trylikos metų, kad atėjo toji valanda, kada turi būti atnaujinti įsipareigojimai visatai. Tai buvo pirmasis veiksmas iš ilgos įvykių sekos, kuri galiausiai kulminaciją pasiekė tada, kada buvo užbaigtas Sūnaus savęs padovanojimas Urantijoje ir iš naujo uždėtas "visatos valdymas ant jo žmogiškųjų-dieviškųjų pečių."

Laikui einant, įsikūnijimo paslaptis tapo, visiems mums, vis labiau ir labiau nesuvokiama. Vargu ar mes galėjome suvokti, jog šitas Nazareto vaikinys yra viso Neadono sukūrėjas. Mes ir dabar nesuprantame, kaip šito paties Sūnaus Kūrėjo dvasia ir jo Rojaus Tėvo dvasia yra susietos su žmonių sielomis. Einant laikui, mes galėjome matyti, kad jo žmogiškasis protas vis labiau ėmė suvokti tai, jog, nors savo gyvenimą jis ir gyvena materialiam kūne, bet dvasioje ant jo pečių laikosi atsakomybė už visatą.

Šitaip baigiasi Nazareto berniuko etapas, ir prasideda pasakojimas apie paauglį jaunuolį – vis didesniu laipsniu sąmoningai suvokiantį dieviškąjį žmogų – kuris dabar pradeda mąstyti apie savąjį kelią pasaulyje, kada savo besiplečiantį gyvenimo tikslą stengiasi sujungti su tėvų troškimais ir savo įsipareigojimais šeimai ir to meto ir amžiaus visuomenei.

[1377]▼

125 DOKUMENTAS

JĖZUS JERUZALĖJE

NĖ VIENAS kitas epizodas per visą kupiną įvykių Jėzaus žemiškąją karjerą nebuvo malonesnis, žmogiškai labiau jaudinantis, kaip šitas, jo atmintyje įstrigęs pirmasis apsilankymas Jeruzalėje. Ypač jį sujaudino tas patyrimas, kada jis vienas savarankiškai dalyvavo diskusijoje šventykloje, ir tai ilgą laiką išliko jo atmintyje kaip didžiulis įvykis iš savo vėlesniosios vaikystės ir ankstyvosios jaunystės laikotarpio. Jam tai buvo pirmoji galimybė patirti kelias dienas savarankiško gyvenimo, pajusti džiugesį dėl to, jog išeiti ir ateiti gali be

suvaržymų ir apribojimų. Šitas trumpas nekontroliuojamo gyvenimo laikotarpis, per savaitę, ėjusią po Perėjimo šventės, buvo pirmoji kada nors prieš tai patirta visiška laisvė nuo pareigų. Ir tikrai po daugelio metų, jis vėl patyrė panašų periodą, kada buvo laisvas nuo bet kokio atsakomybės jausmo, nors tik trumpam laikui.

Moterys retai kada vykdavo į Perėjimo šventę Jeruzalėje; jų dalyvavimas nebuvo būtinas. Tačiau, Jėzus iš esmės atsisakė vykti, jeigu jų nelydės jo motina. Ir kada jo motina nusprendė vykti, tada daugelis kitų Nazareto moterų irgi nutarė keliauti, taip, kad Perėjimo šventės kompaniją sudarė didžiausias moterų skaičius, proporcingai vyrams, kuris kada nors į Perėjimo šventę buvo išvykęs iš Nazareto. Laikas nuo laiko, pakeliui į Jeruzalę, jie imdavo giedoti vienas šimtas trisdešimtąją Psalmę.

Nuo to laiko, kada jie išvyko iš Nazareto, iki to meto, kai pasiekė Alyvų Kalno viršūnę, Jėzus patyrė nenutrūkstamą jaudinančio laukimo įtampą. Per savo visą džiugią vaikystę jis buvo girdėjęs su didžiule pagarba kalbant apie Jeruzalę ir jos šventyklą; dabai jis turėjo greitai jas išvysti tikrovėje. Nuo Alyvų Kalno ir iš išorės, iš arčiau apžiūrėjus, šventykla pateisino ir net pranoko Jėzaus lūkesčius; tačiau vos tik tai jis įžengė per jos šventuosius vartus, prasidėjo didžiulis nusivylimas.

Savo tėvų draugijoje Jėzus perėjo per šventyklos prieigas pakeliui į ten, kur turėjo prisijungti prie naujųjų įstatymo sūnų tos grupės, kuri neužilgo turėjo būti iššventinta į Izraelio piliečius. Jį truputėlį nuvylė šventykloje buvusios minios bendras elgesys, bet pirmasis didžiulis tos dienos šokas jį ištiko tada, kada jo motina atsiskyrė nuo jų tam, kad eitų į moterų galeriją. Jėzui niekada anksčiau ir mintis nebuvo kilusi, kad jo motina neturi teisės lydėti jo į pašventinimo ceremonijas, ir jis buvo giliai įžeistas tuo, kad jo motina buvo priversta kentėti dėl tokios neteisingos diskriminacijos. Nors jis buvo labai pasipiktinęs dėl šito, bet be kelių protesto pastabų, išsakytų savo tėvui, jis daugiau nepasakė nieko. Bet jis mąstė, ir mąstė giliai, kaip tą parodė jo klausimai, po savaitės pateikti raštininkams ir mokytojams.

Jis dalyvavo iššventinimo ritualuose, bet nusivylė dėl to, kad jie buvo paviršutiniški ir šabloniški. Jis pasigedo to asmeninio susidomėjimo, kuris buvo būdingas apeigoms Nazareto sinagogoje. Tada jis sugrįžo pasveikinti savo motinos ir pasiruošė lydėti savo tėvą į pirmąjį susipažinimą su

[1378]▼

šventykla ir su jos įvairiais kiemais, galerijomis, ir koridoriais. Šventyklos prieigos vienu metu galėjo sutalpinti daugiau negu du šimtus tūkstančių garbintojų, ir nors šitų pastatų didybė – palyginus su bet kuriais kitais, kuriuos jam kada nors teko matyti – jo protui padarė didžiulį įspūdį, bet jį labiau domino apmąstymai apie ceremonijas šventykloje ir su jomis susijusio garbinimo dvasinė reikšmė.

Nors didelė dalis šventyklos ritualų labai jaudinančiai paveikė jo grožio ir simboliškumo pojūtį, bet jį visą laiką nuvildavo tai, kaip jo tėvai, atsakydami į daugybę jo klausimų, kurių pagalba jis ieškojo atsakymo, siūlydavo paaiškinimus apie šitų ceremonijų tikrąsias prasmes. Jėzus tiesiog nepriėmė tokių garbinimo ir religinio atsidavimo paaiškinimų, kuriuose buvo tikėjimas į

Dievo įtūžį arba Visagalio pyktį. Toliau diskutuojant šitais klausimais, užbaigus pasivaikščiojimą po šventyklą, kada jo tėvas ėmė švelniai reikalauti, kad jis pripažintų ortodoksų žydų dogmas, Jėzus netikėtai atsisuko į savo tėvus ir, maldaujančiai žvelgdamas tėvui į akis, tarė: "Mano tėve, tai negali būti tiesa – tas Tėvas danguje negali šitaip žiūrėti į savo klystančius vaikus žemėje. Dangiškasis Tėvas savo vaikų negali mylėti mažiau negu mane myli tu. Ir aš gerai žinau, nesvarbu, kokį neišmintingą dalyką bepadaryčiau, bet tu niekada neišlietumei įniršio ant manęs ir neišgiežtumei man jokio pykčio. Jeigu tu, mano žemiškasis tėvas, turi tokių Dieviškumo atspindžių, tai kiek dangiškasis Tėvas turi būti daug daugiau pripildytas gėrio ir užtvindytas gailestingumo. Aš atsisakau tikėti, jog mano Tėvas danguje mane myli mažiau už mano tėvą žemėje."

Kada Juozapas ir Marija išgirdo šituos savo pirmagimio sūnaus žodžius, tada jie nieko nebeapasakė. Ir niekada daugiau jie nebemėgino pakeisti jo nuomonės apie Dievo meilę ir Tėvo danguje gailestingumą.

1. JĖZUS APŽIŪRI ŠVENTYKLĄ

Visur, kur tik Jėzus vaikščiojo po šventyklos kiemus, jis buvo pritrenktas ir jam darėsi bloga dėl tos nepagarbumo dvasios, kurią jis matė. Jis mąstė, kad šventykloje esančios minios elgesys yra nesuderinamas su jų buvimu "jo Tėvo namuose." Bet jo jauna gyvybė buvo sukrėsta tada, kada tėvas jį palydėjo į pagonių kiemą su savo triukšmingu žargonu, garsiu šnekėjimu, ir keiksmiais, netvarkingai susiliejančiais su avių bliovimu ir triukšmingu klegesiu, kuris išdavė pinigų keitėjų ir aukojamų gyvūnų ir įvairių kitų komercinių prekių pardavėjų buvimą.

Bet labiausiai jo padoraus elgesio jausmą įžeidė lengvabūdžių kurtizanių, bevaikštinėjančių po šventyklos prieigas, vaizdas, kaip tik tokių išsidažiusių moterų, kokias jis taip neseniai buvo matęs lankydamasis Sepforyje. Šitas šventovės suteršimas visiškai sukėlė jo jaunatvišką pasipiktinimą, ir jis nedvejodamas be jokių suvaržymų tą išreiškė Juozapui.

Jėzus žavėjosi nuotaika šventykloje ir pamaldomis, bet jį pritrenkė ta dvasinė bjaurastis, kurią jis matė tokio didžiulio kiekio nemažančių garbintojų veiduose.

Dabar jie nusileido į šventikų kiemą, esantį po išsikišusia uola prieš šventyklą, kur stovėjo altorius, kad pamatyti, kaip buvo skerdziamos gyvulių bandos ir kaip skerdikai-šventikai kraują nuo savo rankų plovėsi bronziniame fontane. Krauju išteptas grindinys, kruvinos šventikų rankos, ir mirstančių gyvulių garsai buvo daugiau negu šis gamtą mylintis berniukas galėjo ištvirti. Siaubingas vaizdas pykino šitą berniuką iš Nazareto; jis suspaudė tėvo ranką ir maldavo, kad jį išvestų. Atgal jie ėjo

[1379]▼

per pagonių kiemą, ir net grubus juokas ir nešvankūs juokeliai, kuriuos jis ten girdėjo, buvo palengvėjimas po tų vaizdinių, kuriuos jis ką tik buvo matęs.

Juozapas matė, kaip jo sūnui pasidarė bloga, matant šventyklos ritualus, ir jis išmintingai vedė jį aplinkui, kad pamatyti "gražiuosius vartus," meniškuosius

vartus, padarytus iš korintietiškos bronzos. Bet Jėzui jau užteko išpūdžių po savo pirmojo apsilankymo šventykloje. Jie sugrįžo į viršutinį kiemą pasiimti Marijos ir tada valandą vaikščiojo atvirame ore ir toli nuo minios, apžiūrinėdami asmonėjų rūmus, didingus Erodo namus, ir romėnų sargybinių bokštą. Šito pasivaikščiojimo metu Juozapas aiškino Jėzui, kad kasdienius aukojimus šventykloje yra leidžiama stebėti tiktai Jeruzalės gyventojams, ir, kad Galilėjos gyventojai tam, jog dalyvautų garbinime šventykloje, atvykdavo tiktai tris kartus per metus: Perėjimo šventės metu, Pentakosto šventės metu (praėjus septynioms savaitėms po Perėjimo šventės), ir tabernakulio šventės metu spalio mėnesį. Šitas šventes buvo sukūręs Mozė. Tuomet jie aptarė dvi vėliau sukurtas pasišventimo ir Purimo šventes. Po šito jie nuėjo ten, kur buvo apsistoję, ir ruošėsi Perėjimo šventės iškilimėms.

2. JĖZUS IR PERĖJIMO ŠVENTĖ

Penkios Nazareto šeimos buvo Simono iš Betanės šeimos svečiai, ar bendravo su ja, švenčiant Perėjimo šventę, Simonas šiai draugijai buvo nupirkęs šventinį ėriuką. Būtent šitų ėriukų skerdimas tokiais milžiniškais kiekiais taip paveikė Jėzų apsilankymo šventykloje metu. Prieš tai buvo suplanuota Perėjimo šventės valgį valgyti kartu su Marijos giminaičiais, bet Jėzus įtikino savo tėvus priimti pakvietimą vykti į Betanę.

Tą naktį jie susirinko Perėjimo šventės ritualui, valgė keptą mėsą su bemiele duona ir karčiais prieskoniais. Kadangi Jėzus buvo naujasis testamento sūnus, tai jo paprašė papasakoti apie Perėjimo šventės kilmę, ir tą jis gerai atliko, bet kažkuria prasme jis suglumino savo tėvus, įterpdamas daug pastabų, švelniai atspindinčių tuos išpūdžius, kuriuos patyrė jo jaunas, bet mažus protas dėl to, ką neseniai jis buvo matęs ir girdėjęs. Tai buvo Perėjimo šventės septynių dienų ritualų pradžia.

Net ir šituo ankstyvu laiku, nors apie tokius dalykus savo tėvams jis nesakė nieko, Jėzus mintyse buvo pradėjęs svarstyti apie tinkamumą Perėjimo šventę švęsti neskerdžiant ėriuko. Savo protu jis jautė įsitikinimą, jog Tėvas danguje nėra patenkintas šituo paaukojamų aukų reginiu, ir metams einant, jis vis labiau buvo pasiryžęs kada nors įvesti bekraujės Perėjimo šventės šventimą.

Tą naktį Jėzus miegojo labai nedaug. Jo poilsį labai trikdė košmariški skerdynių ir kančių sapnai. Jo protą nepaprastai glumino, o širdį draskė visos žydų ritualinės sistemos teologijos nenuoseklumas ir absurdiškumas. Jo tėvai lygiai taip pat mažai miegojo. Jie buvo labai sunerimę dėl ką tik pasibaigusios dienos įvykių. Širdyje jie buvo visiškai nusiminę dėl, jiems, keisto ir ryžtingo berniuko požiūrio. Nakties pradžioje Marija buvo nervingai susijaudinusi, bet Juozapas liko ramus, nors ir jis buvo lygiai tiek pat suglumęs. Jie abu bijojo šitas problemas su berniuku aptarti atvirai, nors Jėzus su savo tėvais būtų mielai pasišnekėjęs, jeigu tik jie būtų išdrįsę jį padrašinti.

Kitos dienos pamaldos šventykloje Jėzui buvo priimtinesnės ir didele dalimi prisidėjo prie to, kad palengvintų nemalonius ankstesniosios dienos prisiminimus. Kitą

rytą jaunas Lozorius paėmė Jėzų už rankos, ir jie pradėjo Jeruzalės ir jos apylinkių sistemingą tyrinėjimą. Prieš pasibaigiant dienai, Jėzus šventykloje atrado įvairių vietų, kur buvo mokoma ir atsakinėjama į susirinkusių klausimus; ir be kelių apsilankymų į šventybių šventybę, kad su nuostaba pasižiūrėtų, kas gi iš tikrųjų slypi už to atskiriančiojo šydo, didžiausią laiko dalį šventykloje jis praleido šituose mokymo susirinkimuose.

Per visą Perėjimo šventės savaitę, Jėzus turėjo savo vietą tarp naujųjų įsakymo sūnų, o tai reiškė, kad jis privalėjo sėdėti už pertvaros, skiriančios visus asmenis, kurie nebuvo pilnateisiai Izraelio piliečiai. Šitokiu būdu verčiamas sąmoningai suvokti savo jaunumą, jis susilaikė nuo to, kad pateiktų daug klausimų, kurie sukosi jo mintyse; bent jau susilaikė tol, kol pasibaigė Perėjimo šventės šventimas ir šitie apribojimai naujai iššventintiems jaunuoliams buvo panaikinti.

Perėjimo šventės savaitės trečiadienį, Jėzui buvo leista eiti namo su Lozoriumi, kad naktį praleistų Betanėje. Šį vakarą Lozorius, Morta, ir Marija klausėsi Jėzaus, kaip jis aptarinėjo žemiškuosius ir amžinuosius, žmogiškuosius ir dieviškuosius dalykus, ir nuo tos nakties jie visi trys jį pamilo kaip savo tikrą brolių.

Tos savaitės pabaigoje, Jėzus su Lozoriumi susitikinėjo rečiau, kadangi šis neturėjo teisės patekti į šventykloje vykusių diskusijų net ir į išorinį žiedą, nors jis dalyvavo kai kuriuose viešuose pokalbiuose, kurie vyko išoriniuose kiemuose. Lozorius buvo tokio paties amžiaus, kaip ir Jėzus, bet Jeruzalėje retai kada jaunuoliams buvo leidžiama tapti įstatymo iššventintais sūnumis, kol jie nebuvo visiškai sulaukę keturiolikos metų amžiaus.

Labai dažnai, Perėjimo šventės savaitės metu, Jėzaus tėvai surasdavo jį vieną sėdintį nuošalėje, panarinusį savo jaunutę galvą tarp delnų, giliai susimąsčiusį. Jie niekada anksčiau nebuvo matę, kad jis elgtųsi šitaip, ir nesuvokdami, kiek buvo sujauktas jo protas ir kokia buvo sunerimusi jo dvasia dėl to, ką jis dabar betarpiškai patiria, tai jie visiškai pasimetė; jie nežinojo, ką daryti. Jie džiaugėsi tuo, jog Perėjimo šventės savaitės dienos eina į pabaigą, ir troško, jog keistai besielgiantis jų sūnus saugiai sugrįžtų į Nazaretą.

Diena iš dienos Jėzus mąstė apie savąias problemas. Iki savaitės pabaigos jis buvo daug ką pakoregavęs, tačiau, kada atėjo metas grįžti į Nazaretą, tada jo jaunatvišką protą vis dar tebekankino daugybė neaiškumų ir gausybė neatsakytų klausimų ir neišspręstų problemų.

Prieš tai, kada Juozapas ir Marija išvyko iš Jeruzalės, drauge su Jėzaus mokytoju, kuris jį mokė Nazarete, jie konkrečiai susitarė dėl to, kad Jėzus sugrįš, kada jam sueis penkiolika metų tam, jog pradėtų ilgą savo studijų kelią vienoje iš žinomiausių rabinų akademijų. Jėzus lydėjo savo tėvus ir mokytoją tuo metu, kada jie lankėsi mokykloje, bet jie visi susikrimto matydami, koks jis buvo abejingas viskam, ką jie sakė ir darė. Mariją giliai skaudino jo reakcijos į apsilankymą Jeruzalėje, o Juozapą giliai suglumino jaunuolio keistos pastabos ir neįprastas elgesys.

Galų gale, Perėjimo šventės savaitė Jėzaus gyvenime buvo didžiulis įvykis. Jis turėjo galimybę susitikti su dešimtimis berniukų, kurie buvo maždaug jo amžiaus, tokių pat kandidatų į iššventinimą, ir jis pasinaudojo šitais ryšiais kaip priemone tam, jog sužinotų, kaip žmonės gyvena Mesopotamijoje, Turkestane,

ir Partoje, o taip pat ir Tolimųjų Vakarų Romos provincijose. Jis jau buvo gana gerai susipažinęs su tuo, kaip jaunimas auga Egipte ir kituose regionuose, esančiuose netoli Palestinos. Šiuo metu Jeruzalėje jaunų žmonių buvo tūkstančiai, ir Nazareto vaikinai asmeniškai susitiko, ir daugiau ar mažiau išsamiai pasišnekėjo, su daugiau negu vienu šimtu penkiasdešimčia jaunų žmonių. Jis buvo ypač susidomėjęs tais, kurie atvyko iš tokių šalių, kurios buvo

[1381]▼

Tolimuosiuose Rytuose ir Vakaruose. Šito bendravimo dėka, vaikinai ėmė atsirasti troškimas pakeliauti po pasaulį turint tikslą sužinoti, kaip jo bičiulių žmonių įvairios grupės nepailstamai dirba tam, kad pragyventų.

3. JUOZAPO IR MARIJOS IŠVYKIMAS

Buvo susitarta, jog Nazareto grupė turėtų susirinkti netoli šventyklos vidurdienį pirmąją dieną pasibaigus Perėjimo šventės savaitei. Tą jie ir padarė ir pradėjo savo kelionę atgal į Nazaretą. Jėzus buvo nuėjęs į šventyklą pasiklausyti diskusijų, tuo tarpu jo tėvai laukė, kol susirinks jų bičiuliai keliauninkai. Netrukus kompanija pasirengė išvykti, vyrai buvo vienoje grupėje, moterys keliavo kitoje grupėje, toks buvo jų paprotys keliauti į Jeruzalės šventes, ir sugrįžti iš jų. Į Jeruzalę Jėzus atvyko kartu su savo motina ir moterimis. Dabar, būdamas jaunas išventintas vyras, jis turėjo keliauti savo tėvo ir vyrų draugijoje. Bet tuo metu, kada Nazareto grupė keliavo tolyn link Betanės, Jėzus, šventykloje, buvo visiškai pasinėręs į diskusiją apie angelus, nekreipdamas jokio dėmesio į tai, jog praėjo laikas jo tėvams išvykti. Ir, kad jį paliko, jis nesuvokė iki diskusijų šventykloje pusiaudienio pertraukos.

Nazareto keliauninkai Jėzaus nepasigedo, nes Marija manė, kad jis keliauna su vyrais, tuo tarpu Juozapas galvojo, kad jis eina kartu su moterimis, nes į Jeruzalę jis vyko su moterimis, vesdamas Marijos asilą. Kad jo nėra, jie nepastebėjo iki pasiekė Jerichą ir rengėsi nakvynei. Pasiteiravę paskutiniosios grupės, pasiekusios Jerichą, ir sužinoję, kad jų sūnaus nebuvo mačiusi nė viena iš jų, jie praleido bemiegę naktį, svarstydami, kas būtų galėję jam nutikti, prisimindami daugelį jo neįprastų reakcijų į Perėjimo šventės savaitės įvykius, ir vienas kitam švelniai priekaištaudami, jog nepasirūpino tuo, kad jis būtų grupėje prieš jiems išvykstant iš Jeruzalės.

4. PIRMOJI IR ANTROJI DIENOS ŠVENTYKLOJE

Tuo tarpu, Jėzus šventykloje pasiliko per visą antrąją dienos pusę, klausydamasis diskusijų ir džiaugdamsi ramesne ir tinkamesne atmosfera, Perėjimo šventės savaitės didžiosioms minioms beveik išnykus. Pasibaigus popietinėms diskusijoms, Jėzus nedalyvavo nė vienoje iš jų, jis išėjo į Betanę, ateidamas kaip tik tuo metu, kada Simono šeima taisėsi vakarieniauti. Šie trys paaugliai nepaprastai apsidžiaugė pamatę Jėzų, ir jis pasiliko Simono namuose nakvoti. Tą vakarą jis labai mažai bendravo, didelę laiko dalį jis praleido sode mąstydamas vienas.

Kitą dieną Jėzus atsikėlė anksti ir jau buvo pakeliui į šventyklą. Ant Alyvų Kalno viršūnės jis stabtelėjo ir apverkė tą vaizdą, kurį matė jo akys – dvasiškai nuskurdintą tautą, supančiotą tradicijų ir gyvenančią romėnų legionų priežiūroje. Ankstų rytą jis jau buvo šventykloje ir nusprendė dalyvauti diskusijose. Tuo metu, Juozapas ir Marija taip pat buvo atsikėlę su ankstyva aušra, ketindami eiti atgal į Jeruzalę. Pirmiausia, jie nuskubėjo į savo giminaičių namus, kuriuose kaip šeima jie buvo apsistoję per Perėjimo šventės savaitę, bet klausinėjant paaiškėjo, kad Jėzaus niekas nebuvo matęs. Visą dieną ieškoję ir nesuradę jokių jo pėdsakų, jie sugrižo pas savo giminaičius nakčiai.

[1382]▼

Antrajame susirinkime Jėzus įsidrąsino klausti, ir nepaprastai stebinančiu būdu dalyvavo diskusijose šventykloje, bet visą laiką tokia forma, kuri tiko jo jaunumui. Kartais jo aštrūs klausimai tam tikra prasme suglumindavo mokytus žydų įstatymo mokytojus, bet jis demonstravo tokią atviro sąžiningumo dvasią, susietą su akivaizdžiu žinių alkium, jog didžioji dauguma šventyklos mokytojų buvo linkusi su juo elgtis labai pagarbiai. Tačiau, kada jis išdrįso suabejoti teisingumu dėl to, jog buvo nužudytas girtas pagonis, kuris buvo nuklydęs už pagonims skirto kiemo ir nesąmoningai buvo įžengęs į šventyklos uždraustas ir visų manymu šventas prieigas, tada vienas iš ne tokių tolerantiškų mokytojų neteko kantrybės dėl šio vaikinuko pareikštos netiesioginės kritikos ir, rūščiai žvelgdamas iš viršaus į jį, paklausė, kiek jam metų. Jėzus atsakė: "trylika metų be šiek tiek daugiau negu keturių mėnesių." "Tuomet", atsakė dabar įtūžęs mokytojas, "kodėl tu esi čia, nes nesi pasiekęs įstatymo sūnaus pilnametystės?" Ir kada Jėzus paaiškino, kad jis iššventinimą buvo gavęs Perėjimo šventės metu ir kad jis yra visiškai užbaigęs Nazareto mokyklų mokslus, tada šie mokytojai paniekinančiai vienu balsu atsakė: "Mes gi turėjome žinoti; jis yra iš Nazareto." Bet vadovas atkakliai tvirtino, jog nereikia kaltinti Jėzaus, jeigu Nazareto sinagogos valdytojai leido jam mokslą baigti, oficialiai, kada jam buvo dvylika, o ne trylika metų; ir nepaisant to, kad keletas jo menkintojų atsistojo ir išėjo, buvo nuspręsta, jog diskusijose šventykloje šis vaikinys gali toliau nekliudomai dalyvauti kaip mokinys.

Kada šita, jo antroji diena šventykloje, pasibaigė, tada jis vėl nuėjo į Betanę nakčiai. Ir vėl jis išėjo į sodą mąstyti ir melstis. Buvo akivaizdu, kad jo protas buvo užsiėmęs sunkių problemų apmąstymu.

5. TREČIOJI DIENA ŠVENTYKLOJE

Kada Jėzus su žydų raštininkais ir mokytojais šventykloje buvo trečiąją dieną, tada susirinko daug žiūrovų, kurie, išgirdę apie šitą jaunuolį iš Galilėjos, atėjo dėl to, jog pasidžiaugtų tuo, kaip kažkoks vaikinys supainioja įstatymo išminčius. Simonas taip pat atėjo iš Betanės, kad pamatyti, ką tas berniukas yra sumanęs. Per visą šitą dieną Juozapas ir Marija sunerimę toliau ieškojo Jėzaus, kelis kartus net buvo nuėję į šventyklą, bet nė nepagalvojo pasižiūrėti į kelias diskutuojančias grupes, nors vieną kartą, jeigu būtų priėję truputėlį arčiau, tai būtų išgirdę jo nuostabų balsą.

Baigiantis dienai, šventyklos pagrindinės diskusijų grupės visas dėmesys

buvo sutelktas į tuos klausimus, kuriuos paklausė Jėzus. Tarp daugelio jo pateiktų klausimų buvo tokie:

1. Kas iš tikrųjų egzistuoja šventybių šventybėje, už šitos širmos?
2. Kodėl motinos Izraelyje turėtų būti atskirtos nuo šventykloje besimeldžiančių vyrų?
3. Jeigu Dievas yra toks tėvas, kuris myli savuosius vaikus, tai kam tada visos šitos gyvulių skerdynės, kad būtų pelnytas dieviškasis palankumas – ar Mozės mokymas buvo supras tas klaidingai?
4. Kadangi šventykla yra skirta Tėvo danguje garbinimui, ar tai derinasi su tuo, kad joje būtų tie, kurie yra įsitraukę į pasaulietinius mainus ir prekybą?
5. Ar tas laukiamas Mesijas turi tapti žemiškuoju princu, sėdinčiu Dovydo soste, ar jis turi veikti kaip gyvenimo šviesa, įkurianti dvasinę karalystę?

[1383]▼

Ir visą dieną tie, kurie klausėsi, žavėjosi šitais klausimais, ir nė vienas nebuvo taip pritrenktas, kaip Simonas. Daugiau negu keturias valandas šitas Nazareto jaunuolis nuolat klausinėjo šituos žydus mokytojus, pateikdamas tokių klausimų, kurie skatino mąstyti ir skverbėsi į širdį. Jis nedaug komentavo vyresniųjų pastabas. Savo mokymą jis perteikė tais klausimais, kuriuos užduodavo. Sumaniai ir subtiliai suformuluotu klausimu jis vienu ir tuo pačiu metu mesdavo iššūkį jų mokymui ir pasiūlydavo savąjį. Tas būdas, kuriuo jis klausimą pateikdavo, turėjo patraukiantį išminties ir humoro derinį, kuris sužavėjo net ir tuos, kurie daugiau ar mažiau buvo pasipiktinę dėl jo jaunumo. Pateikdamas šituos klausimus, jis visą laiką buvo nuostabiai sąžiningas ir taktiškas. Šitą kupiną įvykių popietę šventykloje jis pademonstravo tą patį nenorą, kuris buvo būdingas jo visai vėlesnei viešai tarnystei, nesąžiningai pasinaudoti oponentu. Kai dar buvo jaunuolis, o vėliau kai tapo vyru, atrodė, kad jis visiškai neturėjo nė mažiausio egoistinio troškimo laimėti ginčą vien tik tam, kad patirtų logišką triumfą prieš savo bičiulius, jis tebuvo aukščiausiu laipsniu suinteresuotas tikrai vienu dalyku: skelbti amžinąją tiesą ir šitaip įgyvendinti amžinojo Dievo pilnesnį apreiškimą.

Dienai pasibaigus, Simonas ir Jėzus į Betanę grįžo kartu. Didesniąją kelio dalį tiek vyras, tiek berniukas tylėjo. Ant Alyvų Kalno viršūnės Jėzus vėl stabtelėjo, bet, žvelgdamas į miestą ir jo šventyklą, jis neverkė; jis tikrai nulenkė galvą tylioje maldoje.

Po vakarienės Betanėje jis ir vėl atsisakė prisidėti prie linksmo rato, bet vietoje šito išėjo į sodą, kur išbuvo iki gilios nakties, bergždžiai stengdamasis išmąstyti kokį nors konkretų planą, kaip spręsti savo gyvenimo darbo problemą ir numatyti, kaip geriausiai galėtų jis dirbti tam, jog dvasiškai akliems savo tėvynainiams atskleistų dieviškojo Tėvo gražesnę sampratą ir šitokiu būdu juos

išvaduotų iš siaubingo vergavimo įstatymui, ritualui, apeigoms, ir pasenusioms tradicijoms. Bet tiesos siekiančio vaikinio apšvietimas neaplinkė.

6. KETVIRTOJI DIENA ŠVENTYKLOJE

Buvo keista, kad Jėzui nerūpėjo jo žemiškieji tėvai; net ir per pusryčius, kada Lozoriaus motina užsiminė, jog iki šio laiko jo tėvai tikriausiai jau bus sugrižę namo, neatrodė, kad Jėzus suvoktų, kad jie kažkuria prasme galėtų būti sunerimę dėl to, kad jis atsiliko nuo kitų.

Jis vėl keliavo į šventyklą, bet ant Alyvų Kalno viršūnės nebestabtelėjo pamąstyti. Per rytines diskusijas daug laiko buvo skirta įstatymui ir pranašams, ir mokytojai buvo pritrenkti, kad Jėzus buvo taip gerai susipažinęs su raštais, hebrajų kalba, o taip pat ir graikų kalba. Bet juos stebino ne tiek jo žinios apie tiesą, kiek jo jaunystė.

Popietinių diskusijų metu jie vos tik buvo pradėję atsakinėti į jo klausimus, susijusius su maldos prasme, kada vadovas pakvietė berniuką išeiti į priekį ir, atsisėdęs šalia jo, paprašė jo pareikšti savo paties požiūrį į maldą ir garbinimą.

Prieš tai buvusios dienos vakare, Jėzaus tėvai buvo girdėję apie šitą keistą jaunuolį, kuris taip sumaniai rungėsi su įstatymo aiškintojais, bet jiems ir minties nekilo, jog šitas vaikinas yra jų sūnus. Jie buvo beveik nusprendę vykti į Zakarijo namus, nes jie galvojo, kad Jėzus galėjo nuvykti ten, kad aplankyti Elžbietą ir Joną. Manydami, jog Zakarijas tikriausiai galėtų būti šventykloje, jie sustojo ten pakeliui į Judaho miestą. Jiems einant per šventyklos

[1384]▼

kiermus, įsivaizduokite jų netikėtą reakciją ir didžiulę nuostabą, kada jie atpažino pradingusio berniuko balsą ir pamatė jį sėdintį tarp šventyklos mokytojų.

Juozapas ir žado neteko, bet Marijai prasiveržė jos ilgą laiką slopinta baimė ir nerimas, kada, pripuolusi prie berniuko, dabar atsistojusio, kad pasisveikintų su savo nustebusiais tėvais, ji tarė: "Vaikeli mano, kodėl tu su mumis šitaip pasielgei? Dabar daugiau negu trys dienos, kai tavo tėvas ir aš ieškome tavęs, apimti sielvarto. Kas gi tave užvaldė, kad tu apleidai mus?" Įsivyravo įtampa. Visi žvelgė į Jėzų, kad išgirstų, ką jis atsakys. Jo tėvas žiūrėjo priekaištaujančiu žvilgsniu, bet nieko nepasakė.

Vertėtų prisiminti, kad Jėzus turėjo būti laikomas jaunu vyru. Jis buvo užbaigęs įprastą vaiko mokslą, buvo pripažintas įstatymo sūnumi, ir buvo gavęs išventinimą į Izraelio piliečius. Ir vis tik jo motina daugiau negu švelniai jam papriekaištavo visų susirinkusių žmonių akivaizdoje, kaip tik tuo metu, kada jo jauna gyvybė rodė, kuo rimčiausias ir drąsiausias pastangas, šitaip nešlovingai atimdama jam vieną iš didžiausių galimybių, kokia tik kada nors jam buvo suteikta veikti tiesos mokytoju, teisumo skelbėju, jo Tėvo danguje mylinčio charakterio apreiškėju.

Bet šitoji padėtis berniuko nesuglumino. Kada jūs sąžiningai atsižvelgsite į visus susidėjusius faktorius, kurie sukūrė šitą situaciją, tada būsite geriau

pasirengę suvokti berniuko atsakymo į motinos nesąmoningą priekaištą išmintį. Po akimirkos apmąstymo, Jėzus savo motinai atsakė: "Kodėl gi jūs manęs taip ilgai ieškojote? Ar gi jūs nesitikėjote mane surasti mano Tėvo namuose, nes atėjo laikas, kai aš turėčiau užsiimti savo Tėvo reikalu?"

Visus pritrenkė tai, kaip kalbėjo šis vaikinasis. Jie visi tyliai išsiskirstė ir paliko jį stovintį vieną su savo tėvais. Netrukus jaunuolis visus tris išvadavo iš suglumimo, kada tyliai tarė: "Eime, mano tėvai, niekas nepadarė nieko, išskyrus tai, ką manė, jog taip bus geriausia. Mūsų Tėvas danguje nulėmė šituos dalykus; keliaukime namo."

Tylėdami jie iškeliavo, nakčiai atvyko į Jerichą. Tik vieną kartą jie buvo stabtelėję, ir tą padarė ant Alyvmedžių Kalno viršūnės, kai berniukas savo lazda iškėlė į viršų ir, nuo galvos iki kojų virpėdamas nuo gilių emocijų antplūdžio, ištare: "O Jeruzale Jeruzale, ir tavieji žmonės, kokie vergai jūs esate – velkantys romėnų jungą ir tapę savo pačių tradicijų aukomis – bet aš tikrai sugrįšiu, kad išvalyčiau ten matomą šventovę ir išlaisvinčiau savo tautą iš šitos vergystės!"

Per kelionės į Nazaretą tris dienas Jėzus kalbėjo mažai; jo akivaizdoje nedaug šnekėjo ir tėvai. Jie iš tikrųjų buvo pasimėtę, kad suprastų savo pirmagimio sūnaus elgesį, bet širdies gilumoje jie iš tiesų brangino jo pasisakymus, nors ir negalėjo iki galo suvokti jų prasmės.

Pasiekus namus, Jėzus į tėvus kreipėsi su trumpu pareiškimu, užtikrindamas juos dėl savo meilės ir netiesiogiai leisdamas suprasti, kad jiems nereikia bijoti, kad jis dar kartą, kokia nors proga savo elgesiu sukels jiems kankinančio nerimo. Jis šitą svarbų pareiškimą užbaigė sakydamas: "Nors aš turiu vykdyti savo Tėvo danguje valią, bet aš taip pat tikrai būsiu paklusnus savo tėvui žemėje. Aš lauksiu savosios valandos."

Nors Jėzus, širdies gilumoje, dažnai nesutikdavo pritarti geranoriškoms, bet klaidingoms savo tėvų pastangoms priversti jį mąstyti tam tikra kryptimi arba sukurti jo veiklos žemėje planą, vis tik, visais būdais, atitinkančiais jo atsidavimą vykdyti savo Tėvo Rojuje valią, jis iš tiesų, kuo nuolankiausiai pakludavo savo žemiškojo tėvo norams ir savo šeimos materialiam

[1385]▼

kūne papročiams. Net ir kai jis negalėdavo sutikti, tai darydavo viską, kas įmanoma, kad paklustų. Jis meistriškai suderindavo savo atsidavimą pareigai ir savo įsipareigojimus šeimos ištikimybei ir visuomeninei tarnystei.

Juozapas buvo suglumęs, bet Marija, kada ji mąstė apie tai, ką ten buvo patyrusi, nusiramino, galiausiai jo žodžius, išstartus ant Alyvų Kalno, palaikė pranašaujančiais savo sūnui Mesijo, Izraelio išlaisvintojo, misiją. Su nauja energija ji ėmėsi darbo, kad jo mintis formuotų patriotizmo ir nacionalizmo dvasioje ir į savo pusę patraukė savo brolių, kurių Jėzus ypač mėgo; ir visais kitais būdais iš tiesų Jėzaus motina ėmėsi užduoties savo pirmagimį sūnų paruošti tam, kad jis prisiimtų vadovavimą tiems, kurie atstatys Dovydo sostą ir amžiams nusimes pagonių politinės vergystės jungą.

[1386]▼

126 DOKUMENTAS

ŠIE DVEJI LEMIAMI METAI

IŠ VISŲ Jėzaus žemiškojo gyvenimo patyrimų, keturioliktieji ir penkioliktieji metai buvo patys labiausiai lemiami. Šitie dveji metai, kada jis ėmė sąmoningai suvokti savąjį dieviškumą ir likimą, ir prieš tai, kada jis pasiekė didžiulio laipsnio bendravimą su viduje gyvenančiu savuoju Derintoju, buvo patys sunkiausi jo kupiname įvykių gyvenime Urantijoje. Būtent šitą dvejų metų laikotarpį reikėtų pavadinti didžiu išbandymu, tikruoju gundymu. Nė vienas kitas žmogiškasis jaunuolis, žengdamas per ankstyvuosius susipainiojimus ir paauglystės problemų derinimą, niekada nepatyrė didesnio išmėginimo už tą, kokį patyrė Jėzus, pereidamas iš vaikystės laikotarpio į jaunatviškos brandos laikotarpį.

Šitas svarbus Jėzaus jaunuoliško vystymosi laikotarpis prasidėjo jam užbaigus apsilankymą Jeruzalėje ir sugrįžus į Nazaretą. Iš pradžių Marija džiaugėsi ta mintimi, kad ji dar kartą susigražino savo berniuką, kad Jėzus sugrįžo namo tam, jog būtų paklusnus sūnus – kitoks jis niekada ir nebuvo – ir kad nuo šiol jis labiau atsižvelgs į jos planus, susijusius su jo ateities gyvenimu. Bet neilgai ji maudėsi motiniškos apgaulės ir nesuvokto šeimyninio pasididžiavimo saulės spinduliuose; labai greitai jos laukė dar didesnis nusivylimas. Berniukas vis daugiau laiko praleisdavo tėvo draugijoje; vis rečiau su savo problemomis jis kreipdavosi į ją, tuo tarpu abu jo tėvai vis mažiau besuvokė jo dažnus svyravimus tarp šito pasaulio reikalų ir apmąstymų apie savąjį ryšį su savo Tėvo reikalu. Atvirai tariant, jie nebesuprato jo, bet jie iš tiesų jį mylėjo.

Su amžiumi, Jėzaus gailestis ir meilė žydų tautai gilėjo, bet, metams einant, jo prote vystėsi augantis teisingas pasipiktinimas dėl to, jog Tėvo šventykloje yra politiniais interesais remiantis paskirti šventikai. Jėzus jautė didžiulę pagarbą nuoširdiems fariziejams ir sąžiningiems raštininkams, bet jis labai niekino veidmainius fariziejus ir nesąžiningus teologus; jis niekino visus tuos religinius vadovus, kurie buvo nenuoširdūs. Kada jis atidžiai tyrinėdavo Izraelio vadovus, kartais jam kildavo pagunda palankiai pasižiūrėti į galimybę tapti žydų lūkesčių Mesijumi, bet tokiai vilionei jis niekada nepasidavė.

Pasakojimas apie jo žygdarbius tarp šventovės išminčių Jeruzalėje teikė pasitenkinimo visam Nazaretui, ypač jo buvusiems mokytojams iš sinagogos mokyklos. Kurį laiką pagyros jam buvo visų lūpose. Visas kaimas smulkiai pasakojo apie jo vaikišką išmintį ir pagyrimo vertą elgesį ir pranašavo, kad jis turi lemtį tapti didžiu vadovu Izraelyje; pagaliau tikrai didis mokytojas turi kilti iš Nazareto Galilėjoje. Ir jie visi nekantriai laukė to meto, kada jis

[1387]▼

bus penkiolikos metų amžiaus, kad jam būtų leista reguliariai skaityti raštus sinagogoje Sabato dieną.

1. JO KETURIOLIKTIEJI METAI (8 m. po Kr. gim.)

Tai yra kalendoriniai jo keturioliktojo gimtadienio metai. Jis buvo tapęs geru jungų gamintoju ir darė gerus dirbinius tiek iš storos drobės, tiek iš odos. Jis taip pat greitai tobulėjo kaip puikus dailidė ir baldžius. Šitą vasarą jis dažnai nukeliaudavo ant kalvos viršaus į šiaurės vakarus nuo Nazareto tam, kad pasimelstų ir pamedituotų. Palaipsniui jis ėmė vis sąmoningiau suvokti savęs padovanojimo žemėje prigimtį.

Šita kalva, šiek tiek daugiau negu prieš vieną šimtą metų, buvo "Baalio aukštoji vieta," o dabar ji yra Simeono, įžymaus Izraelio šventojo vyro kapo vieta. Nuo šitos Simeono kalvos viršūnės Jėzus nužvelgdavo Nazaretą ir aplinkinius kaimus. Jis žiūrėdavo į Megidą ir prisimindavo pasakojimą apie egiptiečių armiją, laimėjusią savo pirmąją didžiąją pergalę Azijoje; ir kaip, vėliau, kita tokia armija sumušė Judėjos karalių Josiją. Jis galėjo matyti netoli esantį Taanaką, kur Debora ir Barakas sumušė Siserą. Tolumoje jis galėjo matyti Dotano kalvas, kur, kaip jį anksčiau buvo mokę, Juozapo sielos broliai buvo jį pardavę į Egipto vergovę. Tada savo žvilgsnį jis nukreipdavo tolyn į Ebalą ir Gerizimą ir mintyse sau atkartodavo pasakojimus apie Abraomą, Jakovą, ir Abimeleką. Ir šitokiu būdu jis prisimindavo ir apmąstydavo savo tėvo Juozapo tautos istorinius ir legendinius įvykius.

Jis toliau mokėsi aukštesniuose skaitymo kursuose, vadovaujant sinagogos mokytojams, ir taip pat tęsė savo brolių ir seserų mokymą namuose, kada jie paaugdavo iki tinkamo amžiaus.

Šitų metų pradžioje Juozapas susitvarkė taip, jog pajamas, kurias gaudavo iš savosios nuosavybės Nazarete ir Kapernaume, pataupytų tam, kad galėtų užmokėti už ilgą Jėzaus mokslų kursą Jeruzalėje, nes buvo suplanuota, jog į Jeruzalę jis turėtų vykti kitų metų rugpjūtį, kada jam sueis penkiolika metų.

Iki šitų metų pradžios tiek Juozapą, tiek Mariją dažnai aplankydavo abejonės dėl savojo pirmagimio sūnaus likimo. Jis iš tikrųjų buvo nuostabus ir mielas vaikas, bet jį buvo taip sunku suprasti, taip sunku suvokti, ir vis tik, niekada neatsitiko nieko nepaprasto ar stebuklingo. Dešimtis kartų jo išdidi motina sulaikiusi kvapą nekantriai laukė, tikėdamasi pamatyti savo sūnų, kaip jis atliks kokį nors viršžmogišką ar stebuklingą veiksma, bet visada jos viltys suduždavo žiauriai nusivylus. Ir visa tai ją slėgė, netgi draskė širdį. Tų laikų religingi žmonės iš tikrųjų tikėjo, kad pranašai ir pažadėtieji žmonės visuomet demonstruodavo savo pašaukimą ir įtvirtindavo savo dieviškąją valdžią darydami stebuklus ir atlikdami stebinančių dalykų. Bet Jėzus nedarė nei vieno, nei kito; dėl to jo tėvų pasimetimas, kada jie mąstė apie jo ateitį, visą laiką augo.

Daug įvairių daiktų namuose atspindėjo Nazareto šeimos pagerėjusią ekonominę padėtį ir ypač padidėjus kiekis lygių baltų lentelių, kurios buvo naudojamos kaip rašymo grifelinės lentelės, buvo rašoma medžio anglimi. Jėzui taip pat buvo leista atnaujinti muzikos pamokas; jam labai patiko groti arfa.

Per visus šiuos metus tikrai galima sakyti, kad Jėzui "didesnį palankumą rodė ir žmogus, ir Dievas." Šeimos perspektyvos atrodė geros; ateitis buvo šviesi.

2. JUOZAPO MIRTIS

Viskas klojosi gerai iki tos lemtingos antradienio dienos, rugsėjo 25-osios, kada bėgikas iš Sepforio į šituos Nazareto namus atnešė tragišką žinią, kad Juozapą, dirbusi valdovo rezidencijos statyboje, sunkiai sužeidė virstantis keltuvas. Žinianešys iš Sepforio pakeliui į Juozapo namus užsuko į dirbtuves, pranešdamas Jėzui apie jo tėvo sužeidimą nelaimingo atsitikimo metu, ir jie kartu nuėjo į namus, kad liūdną žinią praneštų Marijai. Jėzus troško tuoj pat vykti pas tėvą, bet Marija nenorėjo ir girdėti nieko kito, išskyrus tai, kad pas savo vyrą skubėti turi ji. Ji nurodė, kad į Sepforį ją lydėtų Jokūbas, tuo metu dešimties metų amžiaus, tuo tarpu, kad Jėzus liktų namuose su jaunesniaisiais vaikais tol, kol ji sugrįš, nes ji nežinojo, kiek sunkiai buvo sužeistas Juozapas. Tačiau nuo sužalojimų Juozapas numirė iki Marijos atvykimo. Jie atvežė jį į Nazaretą, ir kitą dieną jis buvo palaidotas šalia savo tėvų.

Kaip tik tuo metu, kada perspektyvos buvo geros ir ateitis atrodė šviesi, akivaizdžiai žiauri ranka atėmė šitos Nazareto šeimos galvą, šitos šeimos reikalai buvo sujaukti, ir visi planai, susiję su Jėzumi ir jo ateities mokymusi, buvo sugriauti. Šitas dailidė jaunuolis, dabar ką tik sulaukęs keturiolikos metų amžiaus, suvokė, kad jis turi ne tik įgyvendinti savo dangiškojo Tėvo užduotį apreikšti dieviškąją prigimtį žemėje ir materialiam kūne, bet ir tai, kad jauna jo žmogiškoji prigimtis taip pat turi prisiimti pareigą rūpintis našle tapusia savo motina ir septyniais broliais ir seserimis – ir dar vienu vaiku, kuris turės gimti. Šitas vaikinys iš Nazareto dabar tapo šitos šeimos, kurią taip netikėtai ištiko sielvartas, pagrindine parama ir paguoda. Šitai Urantijoje buvo leista natūraliai vystyti įvykių sekai, kuri priverstų šitą likimo jaunuolį taip anksti prisiimti tas sunkias, bet labai lavinančias ir drausminančias pareigas, kurios atsirado jam tapus žmogiškosios šeimos galva, tapus tėvu savo paties broliams ir seserims, tapus savo motinos rėmėju ir gynėju, savo tėvo šeimos, vienintelės šeimos, kurią jis turėjo pažinti, gyvendamas šitame pasaulyje, saugotoju.

Jėzus noriai prisiėmė tas pareigas, kurios taip netikėtai jį užgriuvo, ir jas vykdė ištikimai iki pat pabaigos. Bent jau viena didžiulė problema ir neramiai laukiamas sunkumas jo gyvenime išsprendė tragiškai – dabar iš jo nebebuvo tikimasi, kad jis važiuotų į Jeruzalę studijuoti vadovaujant rabinams. Visada tai buvo tiesa, kad "Jėzus nebuvo pavaldus kitam žmogui." Jis visą laiką norėjo mokytis net ir iš paties nuolankiausio mažo vaiko, bet jo kompetencija mokytis tiesos niekada nebuvo kilusi iš žmogiškųjų šaltinių.

Vis dar jis nieko nežinojo apie Gabrielio apsilankymą pas jo motiną prieš jam gimstant; apie tai jis sužinojo tiktai iš Jono savo krikšto dieną, savo viešosios tarnystės pradžioje.

Metams einant, šitas jaunas Nazareto dailidė bet kokią visuomeninę instituciją ir bet koki religinį paprotį vis labiau vertino nesikeičiančiu matu: Ką tai suteikia žmogiškajai sielai? ar prie žmogaus priartina Dievą? ar tai atveda žmogų pas Dievą? Nors šitas jaunuolis nevysiškai ignoravo poilsio ir visuomeninio gyvenimo aspektus, bet vis labiau ir labiau savo laiką ir energiją jis skyrė tik dviem tikslams: rūpintis savo šeima ir pasirengti tam, jog vykdytų savo Tėvo dangiškąją valią žemėje.

Šitais metais kaimynams tapo įpročiu žiemos vakarais užsukti į svečius pasiklaudyti, kaip Jėzus groja arfa, pasiklaudyti jo pasakojimų (nes vaikinai buvo nuostabus pasakotojas), ir pasiklaudyti, kaip jis skaito raštus graikiškai.

Šeimos ekonominiai reikalai tebesiklostė visiškai sklandžiai, nes Juozapo mirties metu jie turėjo nemenką pinigų sumą. Jėzus anksti pademonstravo, kad turi skvarbų dalykinį mąstymą ir finansinę išmintį. Jis buvo liberalus, bet ekonomiškai; jis buvo taupus, bet dosnus. Jis įrodė, kad yra išmintingas ir sumanus savo tėvo reikalų tvarkytojas.

Bet nepriklausomai nuo visų Jėzaus ir Nazareto kaimynų pastangų atnešti gyvumo į namus, Marija, ir net vaikai, buvo apimti liūdesio. Juozapo nebebuvo. Juozapas buvo nepaprastas vyras ir tėvas, ir jiems visiems jo trūko. Ir visa tai atrodė dar tragiškiau, pagalvojus, kad jis mirė anksčiau negu jie galėjo pasikalbėti su juo ar išgirsti jo atsisveikinimo palaiminimą.

3. PENKIOLIKTIEJI METAI (9 m. po Kr. gim.)

Įpusėjus šitiems penkioliktiesiems metams – o mes laiką skaičiuojame pagal dvidešimtojo amžiaus kalendorių, ne pagal žydų metus – Jėzus savo šeimos reikalus ėmė valdyti tvirtai. Iki šitų metų pabaigos, jų santaupos beveik išnyko, ir jie tiesiogiai susidūrė su būtinybe Nazarete atsisakyti vieno iš namų, kuris Juozapui ir jo kaimynui Jokūbui priklausė partnerystės pagrindu.

Trečiadienio vakarą, balandžio 17-ąją, 9 m. po Kr. gim. gimė Rūta, šeimos kūdikėlė, ir Jėzus, kiek tik sugebėjo, stengėsi užimti savo tėvo vietą, guosdamas savo motiną ir jai padėdamas, šituo sunkiu ir ypatingai liūdnu išbandymo metu. Maždaug dvi dešimtis metų (kol jis pradėjo savo viešąją tarnystę) nė vienas tėvas negalėjo mylėti ir auginti savo dukters su didesne meile ir ištikimybe, kaip mažąją Rūta rūpinosi Jėzus. Ir jis lygiai taip buvo geras tėvas ir visiems kitiems savo šeimos nariams.

Šitais metais Jėzus pirmą kartą suformulavo tą maldą, kurios vėliau mokė savo apaštalus, ir kuri daugeliui tapo žinoma kaip "Viešpaties Malda." Tam tikra prasme tai buvo šeimos altoriaus evoliucija; jie turėjo daug padėkos formų ir keletą formalių maldų. Po tėvo mirties Jėzus stengėsi vyresnius vaikus išmokyti, kad maldoje jie išsireikštų individualiai – didele dalimi taip, kaip tą daryti patikdavo jam – bet jie negalėjo suvokti jo minties ir būtinai sugrįždavo prie savo išmoktų maldos formų. Būtent šitaip mėgindamas sužadinti savo vyresnius brolius ir seseris sukalbėti individualią maldą, Jėzus stengėsi jiems padėti, pasufleruodamas eilutes, ir netrukus, jam sąmoningai nesiekiant, atsitiko taip, kad jie visi ėmė naudoti tokią maldos formą, kuri didžiąja dalimi buvo sudaryta iš šitų pasufleruotų eilučių, kurias jie buvo išmokę iš Jėzaus.

Pagalčiau Jėzus atsisakė tos minties, jog kiekvienas šeimos narys formuluotų spontanišką maldą, ir vieną spalio vakarą jis prisėdo prie mažytės lempelės, padėtos ant žemo akmeninio stalo, ir, ant maždaug aštuoniolikos kvadratinių colių glotnios kedro lentelės, medžio anglies gabaliuku užrašė tą maldą, kuri nuo to laiko tapo standartiniu šeimyniniu prašymu.

Šitais metais Jėzus buvo sunerimęs dėl susipainiojusio mąstymo. Šeimyninės pareigos visiškai pašalino bet kokią mintį apie nedelsiamą kokio nors plano įgyvendinimą, reaguojant į apsireiškimą Jeruzalėje, nurodžiusį jam "tarnauti savo Tėvo reikalui." Jėzus teisingai samprotavo, kad rūpinimasis

[1390]▼

savo žemiškojo tėvo šeima yra svarbiausia iš visų pareigų; kad parama savo šeimai turi tapti jo pirmuoju įsipareigojimu.

Per šituos metus Jėzus surado pastraipą vadinamojoje Enocho Knygoje, kuri turėjo įtakos jam vėliau pasirenkant terminą "Žmogaus Sūnus," kaip savęs padovanojimo misijos Urantijoje įvardijimą. Jis buvo giliai apsvarstęs idėją apie žydų Mesiją ir buvo tvirtai įsitikinęs, kad jis neturi būti tas Mesijas. Jis troško padėti savo tėvo tautai, bet niekada nemanė vadovauti žydų armijoms, kad nuverstų svetimus Palestinos pavergėjus. Jis žinojo, jog niekada nesėdės Dovydo soste Jeruzalėje. Taip pat jis netikėjo ir tuo, kad jo misija yra dvasinio išlaisvintojo arba moralės mokytojo misija, skirta vien tiktai žydų tautai. Dėl to, jo gyvenimo misija negalėjo būti kokia nors prasme didžiulių troškimų ir hebrajų raštų tariamų mesijiškų pranašysčių išsipildymas; bent jau toks išsipildymas, kaip pranašų šitas pranašystes suprato žydai. Lygiai taip pat jis buvo tikras, jog niekada nepasirodys kaip toks Žmogaus Sūnus, kokį buvo pavaizdavęs Pranašas Danielius.

Tačiau, kada jam ateis laikas pradėti veikti pasaulio mokytojo vaidmenyje, kaip tada jis save vadins? Ką jis turėtų sakyti apie savąją misiją? Kokiu vardu ji vadintų tie žmonės, kurie taptų tikinčiaisiais į jo mokymus?

Mąstydamas apie visas šitas problemas, sinagogos bibliotekoje Nazarete, tarp tų apokaliptinių knygų, kurias buvo studijavęs, jis surado šitą rankraštį, pavadintą "Enocho Knyga"; ir nors jis buvo tikras, kad šio rankraščio nebuvo parašęs senovės Enochas, bet rankraštis jį labai suintrigavo, ir jis skaitė jį vėl ir vėl. Viena ištrauka jam padarė ypatingą poveikį, ištrauka, kurioje pasirodė šitas terminas "Žmogaus Sūnus." Šitos vadinamosios Enocho Knygos rašytojas toliau pasakojo apie šitą Žmogaus Sūnų, pavaizduodamas tą darbą, kurį jis dirbs žemėje, ir aiškindamas, jog šitas Žmogaus Sūnus, prieš nusileisdamas ant šitos žemės tam, kad atneštų išgelbėjimą žmonijai, buvo perėjęs per dangiškosios šlovės rūmus su savuoju Tėvu, visų Tėvu; ir, kad buvo nusiųsęs nuo visų šitų grožybių ir šlovės tam, jog nusileistų ant žemės skelbti išgelbėjimą kenčiantiems mirtingiesiems. Kada Jėzus skaitydavo šitas ištraukas (gerai suprasdamas, jog didelė dalis Rytų misticizmo, sumaišyto su šitais mokymais, buvo klaidinga), širdyje jis reaguodavo ir savo protu suvokdavo, jog iš visų hebrajų raštų apie mesijiškas pranašystes ir iš visų teorijų apie žydų išlaisvintoją, niekas nebuvo taip arti tiesos, kaip šitas pasakojimas, užslėptas šitoje tiktai iš dalies pripažintoje Enocho Knygoje; ir jis tuoj pat apsisprendė, jog nuo pat pradžių pasivadins "Žmogaus Sūnumi." Ir šitą jis iš tiesų padarė, kada vėliau pradėjo savo viešąjį darbą. Jėzus turėjo neklystamą sugebėjimą tam, jog suvoktų tiesą, ir jis niekada nedvejojo, kad iš karto priimtų tiesą, nesvarbu iš kokio šaltinio ji pasirodydavo besklindanti.

Iki šito laiko jis buvo gana nuodugnai išsprendęs daugelį dalykų, susijusių su savo būsimuoju darbu pasauliui, bet apie šituos reikalus jis nieko nepasakojo

savo motinai, kuri vis dar tvirtai laikėsi minties, kad jis yra žydų Mesijas.

Dabar iškilo Jėzaus jaunesniųjų dienų didysis suglumimas. Ši tą išsiaiškines apie savo misijos žemėje prigimtį, "tarnauti savo Tėvo reikalui" – savo Tėvo kupiną meilės prigimtį parodyti visai žmonijai – jis ėmė iš naujo mąstyti apie tą daugelį teiginių, esančių raštuose, kurie užsimena apie tai, jog ateis nacionalinis išlaisvintojas, žydų mokytojas ar karalius. Apie kokį įvykį šitos pranašystės užsimena? Argi jis nėra žydas? ar gal yra? Ar jis priklauso ar nepriklauso Dovydo namams? Jo

[1391]▼

motina tvirtino, kad jis priklauso; jo tėvas buvo sakęs, kad jis nepriklauso. Pats jis nusprendė, kad nepriklauso. Bet ar tie pranašai buvo supainioję Mesijo prigimtį ir misiją?

Pagaliau, ar gali būti taip, kad jo motina yra teisi? Kada praesityje nuomonės išsiskirdavo, tada daugeliu klausimų ji būdavo teisi. Jeigu jis būtų naujasis mokytojas, o ne Mesijas, tai kaip tada jis atpažintų žydų Mesiją, jeigu toksai pasirodytų Jeruzalėje jo žemiškosios misijos metu; ir, toliau, koks būtų jo ryšys su šituo žydų Mesiju? Ir koks būtų jo ryšys, pradėjus savo gyvenimo misiją, su savo šeima? su žydų bendrija ir religija? su Romos imperija? su pagonimis ir jų religijomis? Kiekvieną iš šitų svarbių problemų šitas jaunas galilėjietis perkratė savo mintyse ir rimtai apmąstė, toliau tebedirbdamas prie staliaus varstoto, sunkiu darbu uždirbdamas pragyvenimą sau, savo motinai, ir kitoms aštuonioms alkanoms burnoms.

Baigiantis šitiems metams, Marija pamatė, kaip šeimos santaupos tirpsta. Balandžių pardavinėjimą ji perleido Jokūbui. Netrukus jie nusipirko antrą karvę, ir, padedant Miriamai, ėmė pardavinėti pieną savo kaimynams Nazarete.

Jo gilių apmąstymų periodai, jo dažnos išvykos į kalvos viršūnę pasimelsti, ir ta gausa keistų idėjų, kurias kartas nuo karto Jėzus išsakydavo, jo motinai kėlė didžiulį nerimą. Kartais jai atrodė, jog berniukas yra beveik pamišęs, ir tada savo baimę ji slopindavo prisimindama, kad, galų gale, jis yra pažadėtasis vaikelis ir kažkuria prasme nuo kitų jaunuolių skiriasi.

Bet Jėzus palaipsniui mokėsi išsakyti ne visas savo mintis, pateikti ne visas savo idėjas pasauliui, net ir savo paties motinai. Pradedant šitais metais, Jėzus nuolat vis mažiau atskleisdavo to, kas vyksta jo prote; tai yra, jis mažiau kalbėdavo apie tuos dalykus, kurių negalėjo suvokti vidutinis asmuo, ir dėl kurių jį palaikytų keistu arba skirtingu nuo eilinių žmonių. Visu savo išoriniu elgesiu jis tapo eiliniu ir paprastu individu, nors iš tiesų jis troško, jog kas nors jo problemas suprastų. Jis labai troško, jog būtų patikimas ir artimas draugas, bet jo problemos buvo per daug sudėtingos, kad jas suvoktų jo žmogiškieji bičiuliai. Neįprastos padėties unikalumas vertė, kad savąją naštą jis neštų vienas.

4. PIRMASIS PAMOKSLAS SINAGOGOJE

Atėjus penkioliktajam gimtadieniui, Jėzus oficialiai galėjo užimti sinagogos sakyklą Sabato dieną. Daug kartų iki to meto, kai nebūdavo kalbėtojų, Jėzų

prašydavo paskaityti iš raštų, bet dabar atėjo toji diena, kada, pagal įstatymą, jis galėjo vadovauti pamaldoms. Todėl per pirmąjį Sabatą po jo penkioliktojo gimtadienio chazanas pasirinko, kad Jėzus vadovautų rytinėms pamaldoms sinagogoje. Ir kada susirinko visi Nazareto tikintieji, tada jaunuolis, pats išsirinkęs ištrauką iš raštų, atsistojo ir ėmė skaityti:

"Viešpaties Dievo dvasia yra manyje, nes Viešpats mane patepė; jis pasiuntė mane, kad neščiau gerąją naujieną nusižeminusiems, kad sustiprinčiau palūžusiuosius, skelbčiau laisvę belaisviams, ir išlaisvinčiau dvasinius kalinius; kad skelbčiau Dievo malonės metus ir Dievo paskutiniojo teismo mums dieną; kad guosčiau visus liūdinčiuosius, suteikčiau jiems grožį vietoje pelenų, džiaugsmo aliejų vietoje gedėjimo, padėkos giesmę vietoje skausmo dvasios, kad juos būtų galima vadinti teisumo medžiais, Viešpaties sodinukais, su kuriais būtų galima jį šlovinti.

[1392]▼

"Siek gėrio, o ne blogio, kuriuo tu galėtum gyventi, ir šitaip Viešpats, gausybių Dievas, tikrai bus su tavimi. Neapkęsk blogio ir mylėk gėrį; apsispręsk prie vartų. Galbūt Viešpats Dievas bus maloningas tam, kas liko po Juozapo.

"Apsiplaukite, apsišvarinkite; pašalinkite savo darbų blogį, kad jo nebeliktų prieš mano akis; nustokite darę blogį ir mokykitės daryti gėrį; siekite teisingumo, išlaisvinkite engiamuosius. Ginkite našlaičius ir užtarkite našles.

"Su kuo aš ateisiu pas Viešpatį tam, kad nusilenkčiau prieš visos žemės Viešpatį? Ar ateisiu pas jį su sudegintomis aukomis, su vienerių metų amžiaus veršiukais? Ar Viešpats bus patenkintas tūkstančiais avinų, dešimtimis tūkstančių avių, ar aliejaus upėmis? Ar aš atiduosiu savąjį pirmagimį už savo nusidėjimą, savo kūno vaisių už savosios sielos nuodėmes? Ne! nes Viešpats mums parodė, o žmonės, kas yra gėris. Ir ko Viešpats prašo iš jūsų yra tai, kad elgtumėtės teisingai, mylėtumėte gailestingumą, ir eitumėte nuolankiai su savo Dievu?

"Tada, su kuo palyginsite Dievą, kuris sėdi virš žemės apskritimo? Pakelkite akis ir pasižiūrėkite, kas sukūrė visus šituos pasaulius, kas suskaičiuoja jų gausybes ir jas visas vadina vardais. Jis visus šituos dalykus daro savosios galios didingumu, ir dėl to, kad jis yra stiprus galia, neprapuola nė vienas. Jis suteikia galios silpniesiems, o tiems, kurie yra išsekę, jis padidina stiprybę. Nebijokite, nes aš esu su jumis; nenusiminkite, nes aš esu jūsų Dievas. Aš sustiprinsiu jus ir padėsiu jums; taip, aš tikrai jus paremsiu savo teismo dešine ranka, nes aš esu Viešpats jūsų Dievas. Ir aš laikysiu jūsų dešinę ranką, sakydamas jums, nebijokite, nes aš jums tikrai padėsiu.

"Ir jūs esate mano liudininkai, sako Viešpats, ir mano tarnai, kuriuos aš pasirinkau, kad galėtumėte viską žinoti ir tikėti manimi ir suprasti, jog aš esu Amžinasis. Aš, tik aš, esu Viešpats, ir be manęs nėra jokio kito išgelbėtojo."

Ir kada jis šitaip perskaitė, tada atsisėdo, o žmonės išėjo namo, apmąstydami tuos žodžius, kuriuos jis taip maloningai buvo jiems perskaitęs. Niekada šio miesto gyventojai nebuvo matę jo tokio didingai rimto; niekada jie nebuvo girdėję jo balso tokio energingo ir tokio nuoširdaus; niekada jie nebuvo matę jo

tokio vyriško ir ryžtingo, tokio valdingo.

Šią Sabato popietę ant Nazareto kalvos Jėzus užkopė su Jokūbu ir, kada jie sugrįžo namo, tada ant dviejų glotnių lentelių medžio anglimi jis graikiškai užrašė Dešimt Įsakymų. Vėliau Morta šitas lenteles nuspalvino ir papuošė, ir ilgą laiką jos kabėjo ant sienos virš Jokūbo nedidelio varstoto.

5. FINANSINĖ KOVA

Palaipsniui Jėzus ir jo šeima sugrįžo prie ankstesniųjų metų paprasto gyvenimo. Jų drabužiai ir net maistas tapo paprastesni. Jie turėjo daug pieno, sviesto, ir sūrio. Sezono metu jie vartodavo savo sodo derlių, bet kiekvienas praeinantis mėnuo vertė juos labiau taupyti. Jų pusryčiai buvo labai kuklūs; geriausią maistą jie palikdavo vakarienei. Tačiau, tarp šitų žydų turto stoka nereiškę menkesnės visuomeninės padėties.

Šitas jaunuolis jau buvo beveik pasiekęs suvokimą apie tai, kaip tuo laiku gyveno žmonės. O tai, kaip gerai jis suprato gyvenimą namie, laukuose, ir dirbtuvėse, parodo jo vėlesnieji mokymai, kurie taip išsamiai atskleidžia jo artimą ryšį su žmogiškojo patyrimo visomis fazėmis.

Nazareto chazanas toliau laikėsi tikėjimo, kad Jėzus turi tapti didžiu mokytoju, galbūt garsiojo Gamalilo Jeruzalėje perėmėju.

[1393]▼

Akivaizdžiai visi Jėzaus karjeros planai sugriuvo. Ateitis nebeatrodė šviesi sprendžiant iš to, kaip reikalai klostėsi dabar. Bet jis neprarado tvirtumo; jis neprarado drąsos. Jis gyveno toliau, diena iš dienos, gerai atlikdamas savo dabartinę pareigą ir ištikimai vykdydamas tiesiogines pareigas, susijusias su savo gyvenimo padėtimi. Jėzaus gyvenimas yra amžinoji paguoda visiems nusivylusiems idealistams.

Sunkiai dirbančio paprasto padienio dailidės uždarbis palaipsniui tirpo. Metams baigiantis, Jėzus, dirbdamas anksti ryte ir vėlai vakare, galėjo uždirbti tokią sumą, kuri prilygo maždaug dvidešimt penkiems centams per dieną. Iki kitų metų pradžios jiems buvo sunku sumokėti pilietinius mokesčius, nekaltant jau apie sinagogos nustatytą turtinį mokesčių ir pusės šekelio šventyklos mokesčių. Per šituos metus mokesčių rinkėjas mėgino išspausti iš Jėzaus papildomų įplaukų, net grasindamas paimti ir jo arfą.

Bijodamas, jog graikiškų raštų egzempliorių gali pastebėti ir konfiskuoti mokesčių rinkėjai, Jėzus, savo penkioliktojo gimtadienio proga, padovanojo jį Nazareto sinagogos bibliotekai kaip savosios brandos auką Viešpačiui.

Savo penkioliktaisiais metais Jėzus patyrė didžiulį sukrėtimą, kada jis nuvyko į Sepforį, tam, jog gautų Erodo nuosprendį dėl jam įteiktos apeliacijos, susijusios su ginču dėl pinigų sumos, kuri priklausė Juozapui jį ištikusios tragiškos mirties metu. Jėzus ir Marija vylėsi gauti žymią pinigų sumą, kada išdininkas Sepforyje jiems pasiūlė niekingą sumą. Juozapo broliai apeliaciją padavė pačiam Erodui, ir dabar Jėzus stovėjo rūmuose ir klausėsi Erodo dekreto, kad mirties metu jo tėvui nepriklausė jokių pinigų. Ir dėl tokio neteisingo sprendimo Jėzus niekada daugiau nebepasitikėjo Erodu Antipu.

Nieko nuostabaus, jog kartą jis apie Eroda užsiminė kaip apie "tą lapiną."

Tiesioginis darbas prie dailidės varstoto šitais ir vėlesniaisiais metais iš Jėzaus atėmė galimybę bendrauti su vilkstinių keleiviais. Šeimynines vilkstinių aptarnavimo dirbtuves jau buvo perėmęs jo dėdė, ir Jėzus dirbo vien tik namų dirbtuvėje, kur jis būdavo šalia, kad pagelbėtų Marijai rūpintis šeima. Maždaug šituo laiku jis ėmė siuntinėti Jokūbą į kupranugarių sustojimo vietą tam, jog surinktų informaciją apie pasaulio įvykius, ir šitaip jis stengėsi sužinoti tos dienos naujienas.

Kada jis vyriškėjo, tada patyrė visus tuos prieštaravimus ir susipainiojimus, kuriuos patyrė eiliniai jauni asmenys ankstesniaisiais ir vėlesniaisiais amžiais. Ir tas žiaurus patyrimas rūpinantis savo šeima buvo užtikrinta apsauga nuo to, kad jis neturėtų per daug laiko tuščiai medituoti ar įsitraukti į mistinius polinkius.

Tai buvo tie metai, kada Jėzus kaip tik į šiaurę nuo savųjų namų išsinuomavo nemažą žemės sklypą, kuris buvo padalintas kaip šeimyninio daržo laukas. Kiekvienas iš vyresniųjų vaikų turėjo atskirą daržą, ir jie pradėjo su entuziazmu lenktyniauti žemdirbystės srityje. Jų vyriausiasis brolis daržovių auginimo sezono metu darže su jais šiek tiek laiko praleisdavo kiekvieną dieną. Kada Jėzus dirbdavo su savo jaunesniaisiais broliais ir seserimis darže, tada jis dažnai puoselėdavo mintį, kad jie visi gyventų kaimo ūkyje, kur galėtų džiaugtis netrikdomo gyvenimo laisve ir nevaržymu. Bet neatsitiko taip, kad jie būtų augę kaime; ir Jėzus, būdamas labai praktiškas jaunuolis, o taip pat ir idealistas, ėmėsi savo problemą išmintingai ir energingai spręsti, kai tik ją pastebėjo, ir padarė viską, kas tik buvo jo galioje, kad prisitaikytų pats ir priderintų savo šeimą prie savo padėties realybės ir, kad savo sąlygas pakeistų tiek, jog kiek įmanoma aukščiausiu laipsniu jos patenkintų jų individualius ir kolektyvinius troškimus.

Vienu metu Jėzus puoselėjo mažytę viltį, kad jis būtų pajėgus sukaupti pakankamai lėšų, su sąlyga, jeigu jie gautų tą žymią pinigų sumą, kuri priklausė jo tėvui

[1394]▼

už darbą prie Erodo rūmų, tam, jog būtų galima nusipirkti nedidelį ūkį. Jis iš tiesų rimtai galvojo apie šitą planą, kaip savo šeimą perkelti į kaimą. Tačiau, kada Erodas iš viso atsisakė sumokėti bet kokius pinigus, kuriuos buvo skolingas Juozapui, tada jie atsižadėjo ketinimų turėti namą kaime. Taigi, jie išsigudrino, kaip didele dalimi patirti tai, kas yra patiriama gyvenant ūkyje, nes dabar jie turėjo tris karves, keturias avis, būrį viščiukų, asilą, ir šunį, papildomai prie balandžių. Net ir mažyliai turėjo savo nuolatinės pareigas, kurias turėjo atlikti gerai sureguliuotame valdymo plane, kuris apibūdino šitos Nazareto šeimos namų gyvenimą.

Baigiantis šitiems penkioliktiesiems metams Jėzus užbaigė perėjimą per šitą pavojingą ir sunkų periodą žmogiškojoje egzistencijoje, tą perėjimo laiką tarp vaikystės nerūpestingų metų ir artėjančios vyrystės sąmonės, su jos padidintomis pareigomis ir galimybėmis tam, jog būtų įgytas sudėtingesnis

patyrimas vystant kilnų charakterį. Augimo periodas protui ir kūnui pasibaigė, ir dabar prasidėjo šito jaunojo vyro iš Nazareto tikroji karjera.

[1395]▼

127 DOKUMENTAS

PAAUGLYSTĖS METAI

KAI JĖZUS įžengė į paauglystės metus, tada jis atsidūrė didelės šeimynos galvos ir pagrindinio ramsčio vaidmenyje. Per kelerius metus po tėvo mirties jie neteko visos savosios nuosavybės. Laikui einant, jis ėmė vis sąmoningiau suvokti savąją ikiegzistenciją; tuo pačiu metu jis ėmė vis geriau suprasti, jog žemėje ir materialiam kūne jis yra tam, kad savąjį Rojaus Tėvą apreikštų žmonių vaikams.

Nė vienas bręstantis jaunuolis, kuris buvo gyvenęs iki tol arba kuris kada nors gyvens šitame pasaulyje arba bet kuriame kitame pasaulyje, niekada neturėjo arba niekada neturės spręsti sunkesnių problemų arba išpainioti painesnių sunkumų. Nė vienas Urantijos jaunuolis niekada nebus pašauktas patirti sudėtingesnių prieštaravimų arba sunkesnių situacijų, ką ištvėrė pats Jėzus per tą įtemptą laikotarpį nuo penkiolikos iki dvidešimties metų.

Šitokiu būdu paragavęs realaus patyrimo, gyvendamas šituos paauglystės metus tokiame pasaulyje, kuris yra apimtas blogio ir pamišęs dėl nuodėmės, Žmogaus Sūnus įgavo visas žinias apie Nebadono visų sferų jaunuolišką gyvenimo patyrimą, ir šitaip jis visam laikui tapo supratingu prieglobsčiu prislėgtiems ir susipainiojusiems visų amžių paaugliams ir visuose pasauliuose per visą vietinę visatą.

Lėtai, bet tvirtai ir realiu patyrimu, šitas dieviškasis sūnus užsitarnauja teisę tapti savosios visatos nepriklausomu valdovu, visų sukurtų protingų būtybių visuose vietinės visatos pasauliuose neabejotinu ir aukščiausiuoju valdytoju, supratingu prieglobsčiu visų amžių būtybėms, turinčioms bet kokio laipsnio asmeninį talentą ir patyrimą.

1. ŠEŠIOLIKTIEJI METAI (10 m. po Kr.gim.)

Įsikūnijusio sūnaus patirta kūdikystė ir vaikystė nebuvo kupinos įvykių. Po šito jis perėjo per tą sunkų ir išmėginantį pereinamąjį etapą tarp vaikystės ir paauglystės – jis tapo paaugliu Jėzumi.

Šitais metais jis pasiekė savo visišką fizinį išsivystymą. Jis buvo vyriškas ir patrauklus jaunuolis. Palaipsniui jis tapo vis nuosaikesnis ir rimtesnis, bet jis buvo nuoširdus ir užjaučiantis. Jo žvilgsnis buvo nuoširdus, bet tiriantis; jo šypsena visada buvo patraukianti ir nuraminanti. Jo balsas buvo melodingas, bet valdingas; jo pasisveikinimas buvo širdingas, bet natūralus. Visuomet, net ir pačiuose buitishiausiuose santykiuose, atrodė, jog matėsi dvigubos prigimties, žmogiškosios ir dieviškosios, potepiai. Jame visą laiką matėsi užjaučiančio draugo ir autoritetingo mokytojo derinys. Ir šitie asmenybės bruožai ėmė pasireikšti anksti, net ir šitais paauglystės metais.

Šitas fiziškai stiprus ir sveikas jaunuolis taip pat pasiekė savo žmogiškojo intelekto visišką išsivystymą, ne žmogiškojo mąstymo visą patyrimą, bet

sugebėjimo tokiam intelektualiam vystymuisi pilnatvę. Jis turėjo sveiką ir gerai sudėtą kūną, aštrų ir analitinį protą, nuoširdų ir užjaučiantį

[1396]▼

požiūrį, kažkiek besikeičiantį, bet energingą temperamentą, visa tai buvo jungiama į stiprią, nepaprastą, ir patrauklią asmenybę.

Laikui einant, jo motina, jo broliai ir seserys jį vis sunkiau suprasdavo; jie nesuprasdavo jo pasakymų ir klaidingai aiškino jo poelgius. Visi jie buvo nepajėgūs suvokti savo vyriausiojo brolio gyvenimo, nes jų motina buvo jiems davusi suprasti, kad jo lemtis yra tapti žydų tautos išvaduotoju. Kada jie iš Marijos buvo gavę tokius asmeninius paaiškinimus kaip šeimos paslaptis, įsivaizduokite jų suglumimą, kada Jėzus visas tokias mintis ir ketinimus atvirai paneigdavo.

Šitais metais mokyklą pradėjo lankyti Simonas, ir jie buvo priversti parduoti kitą namą. Dabar Jokūbas ėmėsi užduoties mokytį savo tris sesutes, iš kurių dvi buvo užtektinai didelės, jog pradėtų rimtus mokslus. Kai tik paaugo Rūta, ją globoti ėmėsi Miriama ir Morta. Paprastai žydų šeimose mergaitės gaudavo nedidelį išsilavinimą, bet Jėzus manė (ir jo motina sutiko), kad mergaitės turėtų lankyti mokyklą lygiai taip, kaip ir berniukai, ir kadangi sinagogos mokyklą jų nepriėmė, tai neliko nieko kito, kaip tik organizuoti namų mokyklėlę specialiai joms.

Per visus šituos metus Jėzus visiškai nesitraukė nuo savo varstoto. Laimei, jis turėjo daug darbo; jo darbas buvo tokios aukštos kokybės, kad jam niekada neteko būti be darbo, kad ir kiek mažai darbo galėjo būti tame regione. Kartais jis turėdavo padaryti tiek daug, kad jam padėdavo ir Jokūbas.

Iki šitų metų pabaigos jis buvo beveik nusprendęs, jog, užauginęs savo šeimą ir matydamas juos vedusius, pradės dirbti viešai kaip tiesos mokytojas, dangiškojo Tėvo apreiškėjas pasauliui. Jis žinojo, kad jis neturi tapti lauktuoju žydų Mesiju, ir jis priėjo išvados, jog tai buvo beveik beviltiška šituos reikalus svarstyti su savo motina; jis nusprendė leisti jai puoselėti bet kokias mintis, kokios tik jai patinka, nes visa, ką jis buvo sakęs praeityje, padarė jai nedidelį poveikį arba iš viso nepadarė jokio, ir jis prisiminė, kad jo tėvas negalėdavo pasakyti nieko, kas jos nuomonę pakeistų. Nuo šitų metų jis vis mažiau ir mažiau apie šitas problemas kalbėdavosi su savo motina, ar su kuo nors kitu. Jo misija buvo tokia ypatinga, jog nė vienas iš tų, kas gyveno žemėje, negalėjo jam patarti, kaip ją įvykdyti.

Savo šeimai jis buvo tikras, nors ir jaunas tėvas; kiekvieną laisvą valandą jis praleisdavo su jaunėliais, ir jie tikrai jį mylėjo. Jo motina sielėjosi, matydama, kaip jis dirba taip įtemptai; ji liūdėjo, kad jis diena iš dienos sunkiai dirba prie dailidės varstoto, uždirbdamas duoną šeimynai, vietoje to, kad Jeruzalėje mokytųsi su rabinais, kaip jie buvo taip nepagrįstai suplanavę. Nors jos sūnus ir turėjo daug to, ko Marija negalėjo suprasti, bet ji tikrai jį mylėjo, ir ji buvo kuo nuoširdžiausiai dėkinga jam už tą norą, su kuriuo jis prisiėmė atsakomybę už savo šeimą.

2. SEPTYNIOLIKTIEJI METAI (11 m. po Kr.gim.)

Maždaug šituo laiku vyko didelė agitacija, ypatingai Jeruzalėje ir Judėjoje, už maištą prieš mokesčių mokėjimą Romai. Ėmė kurtis stipri nacionalistinė partija, kuri netrukus turėjo būti pavadinta Uoliaisiais. Uolieji, ne taip, kaip fariziejai, nenorėjo laukti Mesijo atėjimo. Jie siūlė reikalus spręsti politinio maišto keliu.

Viena organizatorių grupė iš Jeruzalės atvyko į Galilėją ir jiems gerai sekėsi tol, kol pasiekė Nazaretą. Kada jie atėjo susitikti su Jėzumi, tada jis

[1397]▼

atidžiai juos išklausė ir pateikė daug klausimų, bet stoti į partiją atsisakė. Jis visiškai atsisakė atskleisti priežastis, kodėl nestoja, o jo atsisakymo paveikti Nazarete taip pat nestojo ir daug jo jaunųjų bičiulių.

Marija iš visų jėgų stengėsi jį įtikinti, kad jis į partiją įstotų, bet ji negalėjo priversti jo atsisakyti savosios nuomonės. Ji nuėjo net tiek toli, jog pareiškė, kad jo atsisakymas paremti nacionalistinį reikalą jai prašant yra nepaklusnumas, sulaužymas savojo pažado, kuri buvo davęs jiems sugrįžus iš Jeruzalės, kad jis paklus savo tėvams; bet atsakydamas į šitą insinuaciją, jis tikrai švelniai uždėjo savo ranką ant jos peties, ir žiūrėdamas jai į akis, tarė: "Mano motina, kaip tu galėjai?" Ir Marija savąjį prašymą atsiėmė.

Vienas iš Jėzaus dėdžių (Marijos brolis Simonas) prie šitos grupės jau buvo prisijungęs, vėliau tapo vienu iš Galilėjos skyriaus pareigūnų. Ir keletą metų tarp Jėzaus ir jo dėdės buvo tarsi kažkoks susvetimėjimas.

Bet Nazarete ėmė kauptis nemalonumai. Dėl Jėzaus požiūrio į šituos reikalus žydų jaunimas mieste suskilo. Maždaug pusė jaunimo įstojo į nacionalistinę organizaciją, o kita pusė ėmė formuoti oponuojančią grupę iš nuosaikesnių patriotų, tikėdamiesi, kad jiems vadovauti imsis Jėzus. Jie buvo nustebinti, kada jam pasiūlytos garbės jis atsisakė, teisindamasis savo sunkiomis šeimyninėmis pareigomis, kurias jie visi pripažino. Bet padėtį dar labiau sukomplikavo, kada, netrukus, vienas turtingas žydas, Izaokas, palūkininkas, skolinantis pinigus pagonims, pasisiūlė Jėzaus šeimyną paremti, jeigu šis instrumentus atidės į šalį ir imsis vadovauti šitiems Nazareto patriotams.

Jėzus, tuo metu vos sulaukęs septyniolikos metų, susidūrė su viena iš subtiliausių ir sunkiausių situacijų per savo jaunystės laikotarpį. Dvasiniams vedliams visada sunku save susieti su patriotinėmis problemomis, ypač kada jas sukomplikuoja mokesčius renkantis svetimtaučiai pavergėjai, o šiuo atveju buvo dvigubai sunkiau, nes į visą šitą agitaciją prieš Romą buvo įtraukta ir žydų religija.

Jėzaus padėtis buvo dar sunkesnė, nes jo motina ir dėdė, ir net jo jaunesnysis brolis Jokūbas, visi jį ragino prisijungti prie šio nacionalistinio reikalo. Visi geresnieji Nazareto žydai buvo įstoję, o tie jauni vyrai, kurie prie šio judėjimo nebuvo prisijungę, į jį visi išitrauks tą patį akimirksnį, kai tik Jėzus savąją nuomonę pakeis. Visame Nazarete jis turėjo tikrai vieną vienintelį išmintingą patarėją, savo senąjį mokytoją, chazaną, kuris patarė jam, kaip atsakyti Nazareto piliečių komitetui, kada jie atėjo išklausti jo atsakymo į viešą kreipimąsi, kuris buvo pateiktas anksčiau. Per visą Jėzaus jauną gyvenimą tai buvo pirmas kartas, kada jis sąmoningai pasinaudojo vieša strategija. Iki tol, jis visada pasikliaudavo

tuo, jog atvirai pareikšdavo tiesą tam, kad paaiškintų padėtį, bet dabar visos tiesos jis negalėjo pasakyti. Jis negalėjo paaiškinti, kad jis yra daugiau negu žmogus; jis negalėjo atskleisti savosios idėjos apie misiją, kuri jo laukia, kada jis pasieks brandesnę vyriškumą. Nepaisant šitų apribojimų, buvo mestas tiesioginis iššūkis jo religinei ištikimybei ir nacionaliniam lojalumui. Jo šeima buvo pasimetusi, jauni jo draugai suskilo, o visa žydų bendruomenė mieste šurmuliavo. Ir tik pagalvokit, kad dėl viso šito kaltino jį! Jis ir minties neturėjo pridaryti kokių nors nemalonumų, tuo labiau sukelti tokio pobūdžio neramumus.

Reikėjo kažką daryti. Jis privalo pareikšti savąjį požiūrį, ir šitą jis iš tiesų padarė drąsiai ir diplomatiškai daugelio pasitenkinimui, bet ne visų. Jis laikėsi savo pirmojo pasiteisinimo nuostatų, pareikšdamas, kad pirmoji jo pareiga yra skirta šeimai, kad našle tapusiai motinai ir aštuoniems broliams ir seserims reikia kažko daugiau negu vien tik to, ką galima nupirkti už pinigus – pirmojo būtinumo dalykų – kad jie turi teisę į tėvo globą ir vadovavimą, ir kad jis negali ramia sąžine išlaisvinti savęs nuo to įsipareigojimo, kurį ant jo pečių uždėjo žiaurus nelaimingas atsitikimas.

[1398]▼

Jis pagyrė savo motiną ir vyriausiąjį brolių už norą atleisti ją nuo įsipareigojimo, bet pakartojo, jog ištikimybė mirusiam tėvui draudė jam palikti savo šeimą, nesvarbu, kiek pinigų gali būti siūloma jų materialiai paramai, pasakydamas teiginį, kuris niekada nebus užmirštas "pinigai negali mylėti." Šito kreipimosi metu Jėzus kelis kartus užmaskuotai užsiminė apie savo "gyvenimo misiją," bet paaiškino, jog nepriklausomai nuo to, ar tai yra suderinama ar nesuderinama su karine idėja, jis jos atsisakė, drauge su visa kuo kitu savo gyvenime, kad galėtų ištikimai atlikti savąją pareigą šeimai. Nazarete visi puikiai žinojo, kad savo šeimai jis yra geras tėvas, o šitas dalykas buvo toks artimas kiekvieno kilnaus žydo širdžiai, kad Jėzaus pasiteisinimas sulaukė pritariančio atsakymo daugelio klausytojų širdyse; o kai kuriuos iš tų, kurie šitaip nemanė, nuginklavo Jokūbo pasakyta kalba, kuri, nors ir nebuvo planuota, bet buvo pasakyta šituo metu. Tą pačią dieną chazanas su Jokūbu buvo surepetavę jo pasisakymą, bet tai buvo jų paslaptis.

Jokūbas pareiškė, kad jis yra įsitikinęs, kad Jėzus padėtų išlaisvinti savo tautą, jeigu tiktai jis (Jokūbas) būtų pakankamai suaugęs, kad galėtų prisiimti atsakomybę už šeimą, ir kad, jeigu tiktai jie sutiktų leisti Jėzui pasilikti "su mumis, kad būtų mūsų tėvas ir mokytojas, tuomet iš Juozapo šeimos jūs turėsite ne tik vieną vadą, bet netrukus jūs turėsite penkis ištikimus nacionalistus, nes, argi nėra tarp mūsų penkių berniukų, kurie išaugs ir eis pirmyn vadovaujami savo brolio-tėvo, kad tarnautų savo nacijai?" Ir šitokiu būdu šis vaikinukas iš tikrųjų visiškai laimingai užbaigė labai įtemptą ir grėsmingą situaciją.

Krizė tam kartui pasibaigė, bet šito incidento niekada neužmiršo Nazarete. Susijaudinimas išsilaikė; niekada daugiau Jėzus nebeturėjo visuotinio palankumo, nuomonių susiskaidymas niekada iki galo nebebuvo įveiktas. Ir visa tai, pridėjus kitus ir vėlesnius įvykius, buvo viena iš pagrindinių priežasčių, kodėl vėlesniaisiais metais jis persikėlė į Kapernaumą. Nuo to laiko Nazaretas išsaugojo nuomonių susiskaidymą Žmogaus Sūnaus atžvilgiu.

Šitais metais Jokūbas užbaigė mokyklą ir pradėjo visą dieną dirbti namuose dailidės dirbtuvėse. Jis turėjo geras rankas ir dabar perėmė jungų ir arklų darymą, tuo tarpu Jėzus ėmėsi daugiau namų apdailos ir sudėtingų baldžiaus darbų.

Šitais metais Jėzus padarė didžiulę pažangą organizuodamas savo protą. Palaipsniui jis suvedė savo dieviškąsias ir žmogiškąsias savybes į vienovę, ir visą šitą intelekto organizavimą jis įgyvendino savo paties *sprendimų* jėga, ir padedant tikrai jo viduje gyvenančiam Pagalbininkui, tiesiog tokiam Pagalbininkui, kokį savo proto viduje turi visi normalūs mirtingieji visuose pasauliuose, kuriuose yra gyvenęs save padovanojantis Sūnus. Kol kas, šito jauno vyro karjeroje nebuvo atsitikę nieko nepaprasto, išskyrus tai, kad jį aplankė žinianešys, pasiūstas jo vyresniojo brolio Emanuelio, kuris vieną kartą naktį jam pasirodė Jeruzalėje.

3. AŠTUONIOLIKTIEJI METAI (12 m. po Kr.gim.)

Per šituos metus visa šeimos nuosavybė, išskyrus namą ir sodą, buvo prarasta. Kapernaumo nuosavybės paskutinioji dalis (išskyrus jų dalį kitoje nuosavybėje), jau užstatyta, buvo parduota. Už gautas pajamas buvo sumokėti mokesčiai, Jokūbui buvo nupirkta kažkiek naujų instrumentų, ir užmokėta dalis už senąsias šeimynines aptarnavimo ir remonto dirbtuves netoli vilkstinių sustojimo vietos, kurias Jėzus dabar pasiūlė atpirkti, nes Jokūbas buvo pakankamai suaugęs, kad dirbtų namų dirbtuvėje ir padėtų Marijai tvarkytis namuose.

[1399]▼

Šitaip finansiniam spaudimui kažkuriam laikui atslūgus, Jėzus nusprendė pasiimti Jokūbą į Perėjimo šventę. Į Jeruzalę jie išėjo viena diena anksčiau tam, jog pabūtų vieni du, keliavo per Samariją. Jie ėjo, ir Jėzus pakeliui pasakojo Jokūbui apie istorines vietas taip, kaip jo tėvas jį mokė prieš penkerius metus tokios pačios kelionės metu.

Eidami per Samariją jie matė daug keistų vaizdų. Šitos kelionės metu jie aptarė daug problemų, asmeninių, šeimos, ir nacionalinių. Jokūbas buvo labai religingas jaunuolis, ir nors jis ne iki galo pritarė savo motinai dėl to, ką jis nedidele dalimi žinojo apie planus, susijusius su Jėzaus gyvenimo darbu, bet jis iš tikrųjų nekantriai laukė to laiko, kada galės prisiimti atsakomybę dėl šeimos, kad Jėzus galėtų pradėti savąją misiją. Jis buvo labai dėkingas Jėzui už tai, kad jį pasiėmė į Perėjimo šventę, ir apie ateitį jie šnekėjosi išsamiau negu kada nors anksčiau.

Jėzus daug mąstė, kada jie keliavo per Samariją, ypač Betelyje ir kada gėrė iš Jokūbo šulinio. Jis ir jo brolis aptarė pasakojimus apie Abraomą, Izaoką, ir Jokūbą. Jis daug padarė dėl to, jog parengtų Jokūbą tam, ką jis netrukus turi pamatyti Jeruzalėje, šitaip stengdamasis sumažinti tą šoką, kokį jis pats buvo patyręs pirmojo apsilankymo šventykloje metu. Bet Jokūbas nebuvo toks jautrus kai kuriems iš tų vaizdų. Jis pareiškė kritinių pastabų dėl tos abejingos ir beširdės manieros, kokia kai kurie šventikai vykdė savo pareigas, bet apskritai

viešnagė Jeruzalėje jam labai patiko.

Jėzus nusivedė Jokūbą į Betanę Perėjimo šventės vakarienei. Simonas buvo palaidotas šalia savo protėvių, ir Jėzus vadovavo šitiems namiškiams kaip Perėjimo šventės šeimos galva, iš šventyklos atsinešęs šventinį ėriuką.

Po Perėjimo šventės vakarienės Marija prisėdo pasišnekėti su Jokūbu, tuo tarpu Morta, Lozorius, ir Jėzus kartu šnekėjosi iki gilios nakties. Kitą dieną jie dalyvavo pamaldose šventykloje, ir Jokūbas buvo priimtas į Izraelio bendriją. Tą rytą, kai jie stabtelėjo ant Alyvų Kalno viršūnės tam, kad pasižiūrėtų į šventyklą, tuomet, kai Jokūbas sušuko iš nuostabos, Jėzus į Jeruzalę žvelgė tylėdamas. Jokūbas savo brolio elgesio negalėjo suprasti. Tą naktį jie vėl sugrįžo į Betanę ir kitą dieną būtų iškeliavę namo, bet Jokūbas išsireikalavo, kad jie dar kartą sugrįžtų į šventyklą, paaiškindamas, kad jis nori pasiklausyti mokytojų. Ir nors tai buvo tiesa, bet slapta savo širdyje jis norėjo pasiklausyti diskusijose dalyvaujančio Jėzaus, apie ką jis buvo girdėjęs savo motiną šnekant. Todėl, jie nuėjo į šventyklą ir klausėsi diskusijų, bet Jėzus nieko neklausė. Visa tai atrodė taip naivu ir nereikšminga šitam bundančiam žmogaus ir Dievo protui – jis galėjo tik užjausti juos. Jokūbas buvo nusivylęs dėl to, kad Jėzus nieko nepasakė. Į jo klausinėjimus Jėzus tikrai teatsakė: "Manoji valanda dar neatėjo."

Kitą dieną jie keliavo namo per Jerichą ir Jordano slėnį, ir pakeliui Jėzus pasakojo apie daugelį dalykų, taip pat ir apie savo ankstesnę kelionę šituo keliu, kada jam buvo trylika metų.

Sugrįžęs į Nazaretą, Jėzus pradėjo dirbti senojoje šeimos remonto dirbtuvėje ir labai džiaugėsi dėl to, jog kiekvieną dieną gali sutikti tiek daug žmonių iš visų šalies vietų ir aplinkinių regionų. Jėzus tikrai mylėjo žmones – pačius paprasčiausius žmones. Kiekvieną mėnesį jis mokėdavo už dirbtuvę ir, su Jokūbo pagalba, toliau aprūpindavo šeimą.

Keletą kartų per metus, kai nebūdavo svečių, kad šitą padarytų jie, Jėzus toliau skaitė Sabato raštus sinagogoje ir dažnai pats pakomentuodavo perskaitytas vietas, bet paprastai jis ištraukas parinkdavo taip, jog komentaras būdavo ir nebereikalingas. Jis taip sumaniai parinkdavo

[1400]▼

įvairių ištraukų skaitymo tvarką, jog viena ištrauka paaiškindavo kitą. Jis niekada nepraleisdavo progos, jeigu oras tam būdavo palankus, per Sabato popietes brolius ir seseris pasiimti į iškylas į gamtą.

Maždaug šituo metu chazanas organizavo filosofinių diskusijų jaunuolių klubą, kuris rinkdavosi savo narių namuose, o dažnai ir jo paties namuose, ir Jėzus tapo ryškiu šitos grupės nariu. Šitų priemonių dėka vietinių žmonių akyse jis galėjo kažkiek atgauti savo prestižą, kurį buvo praradęs per neseniai vykusius nacionalinius ginčus.

Jo visuomeninis gyvenimas, nors ir buvo apribotas, bet iki galo ignoruojamas nebuvo. Jis turėjo daug artimų draugų ir ištikimų gerbėjų tarp Nazareto tiek jaunuolių, tiek ir merginų.

Rugsėjo mėnesį, Elžbieta ir Jonas atvyko aplankyti šitos Nazareto šeimos. Jonas, netekęs tėvo, ketino sugrįžti į Judėjos kalnus, kad užsiimtų žemdirbyste ir avių auginimu, nebent Jėzus jam patartų pasilikti Nazarete tam, jog imtųsi dailidės amato ar kitokio pobūdžio darbų. Jie nežinojo, kad Nazareto šeima iš

esmės skurdo. Kuo daugiau Marija ir Elžbieta šnekėjosi apie savo sūnus, tuo labiau jos ėmė įsitikinti, kad abiems jaunuoliams būtų gerai dirbti kartu ir daugiau matyti vienam kitą.

Jėzus ir Jonas šnekėjosi daug kartų; ir jie aptarė kai kuriuos labai slaptus ir asmeninius reikalus. Baigiantis šitai viešnagei, jie nusprendė vienas su kitu daugiau nebesimatyti iki to laiko, kada jie turės susitikti savo viešosios tarnystės metu po to, kai "dangiškasis Tėvas pašauks" juos į jų darbą. Joną nepaprastai paveikė tai, ką jis pamatė Nazarete, taip, kad jam reikėjo sugrįžti namo ir dirbti tam, jog aprūpintų savo motiną. Jis įsitikino dėl to, kad turi būti Jėzaus gyvenimo misijos dalis, bet pamatė, kad Jėzui tam, jog užaugintų savo šeimą, prireiks daug metų; todėl jam buvo daug lengviau sugrįžti į savo namus ir užsiimti savo nedidelio ūkio priežiūra ir dirbti tam, jog būtų patenkinti jo motinos poreikiai. Ir niekada daugiau Jonas ir Jėzus vienas kito nebematė iki tos dienos prie Jordano upės, kada Žmogaus Sūnus pasirodė tam, jog būtų pakrikštytas.

Šitų metų šeštadienio popietę, gruodžio 3-ąją, antrą kartą šitai Nazareto šeimai sudavė smūgį mirtis. Mažylis Amosas, jų kūdikėlis broliukas, mirė po savaitę trukusios ligos, kuri pasireiškė ir aukšta temperatūra. Perėjusi per šitą skausmo laikotarpį turėdama vienintelę atramą savo pirmagimį sūnų, Marija pagaliau ir šio žodžio tikrąją prasmę Jėzų pripažino tikrąją šeimos galva; ir jis iš tikrųjų buvo gerbtina galva.

Ketverius metus jų pragyvenimo lygis nuolat smuko; jie metai iš metų juto vis stipresnius skurdo gniaužtus. Baigiantis šitiems metams, jie susidūrė su vienu iš sunkiausių patyrimų savo varginančioje kovoje. Jokūbo uždarbis dar nebuvo didelis, o laidotuvių išlaidos papildomai prie viso kito juos dar labiau prispaudė. Bet Jėzus savo sunerimusiai ir sielvartaujančiai motinai tepasakydavo: "Motina-Marija, liūdesys mums nepadės; mes visi stengiamės, kiek tik galime, ir motinos šypsena, galbūt, galėtų net ir įkvėpti mus stengtis dar daugiau. Diena iš dienos šitoms užduotims mus stiprina viltis, jog ateityje bus geresnių dienų." Jo tvirtas ir praktinis optimizmas buvo tikrai užkrečiantis; visi vaikai gyveno geresnių laikų ir geresnių dalykų laukimo atmosferoje. Ir šita viltinga drąsa milžinišku laipsniu prisidėjo prie stiprių ir kilnių charakterių vystymo, nežiūrint to, kad juos spaudė skurdas.

Jėzus turėjo sugebėjimą efektyviai sutelkti visas savo proto, sielos, ir kūno galias ties ta užduotimi, kurią reikėjo spręsti nedelsiant. Jis galėjo sukoncentruoti savo giliai mąstantį protą ties ta vienintele problema, kurią jis norėjo išspręsti, ir šitai, kartu su jo

[1401]▼

neišsenkančia kantrybe, įgalino jį ramiai išverti sunkios mirtingojo egzistencijos išbandymus – gyventi taip, tarsi jis "matytų Tą, kuris yra nematomas."

4. DEVYNIOLIKTIEJI METAI (13 m. po Kr. gim.)

Iki šito laiko Jėzus ir Marija ėmė sutarti daug geriau. Ji ėmė mažiau žiūrėti į jį kaip į sūnų; jis jai daugiau buvo tapęs tėvu jos vaikams. Kiekvienos dienos gyvenime buvo pilna praktinių ir tiesioginių sunkumų. Jie ėmė rečiau šnekėtis apie jo gyvenimo darbą, nes, laikui einant, jų abiejų visos mintys buvo skirtos keturių berniukų ir trijų mergaičių šeimos aprūpinimui ir auklėjimui.

Iki šitų metų pradžios Jėzus buvo visiškai pasiekęs tai, kad motina ėmė pritarti jo metodikai, kaip mokyti vaiką – teigiamu nurodymu daryti gera vietoje senesniojo žydų metodo, draudusio daryti bloga. Savo namuose ir per visą viešojo mokymo karjerą Jėzus būtinai taikydavo pamokymo teigiamą formą. Visada ir visur jis tikrai sakydavo "Darykite šitaip – jums reikia daryti taip." Jis niekada nenaudojo negatyvaus mokymo metodo, kilusio iš senovinių tabu. Jis susilaikydavo nuo to, jog pabrėžtų blogį, jį drausdamas, tuo tarpu gėrį jis aukštino, liepdamas jį daryti. Maldos laikas šituose namuose buvo toji proga, kada buvo galima apsvarstyti bet ką ir viską, kas susiję su šeimos gerove.

Jėzus savo brolius ir seseris išmintingai ėmė drausminti tokiam ankstyvame amžiuje, jog užtekdavo nedidelės bausmės ardo jos iš viso niekada neprireikdavo tam, kad jie garantuotai paklustų iš karto ir nuoširdžiai. Vienintelė išimtis buvo Judas, kurį įvairiomis progomis Jėzui prireikdavo nubausti už tai, kad jis pažeisdavo šeimos taisykles. Tris kartus, kada buvo prieita nuomonės, jog išmintinga Judą nubausti už sąmoningus ir tyčinius šeimos elgesio taisyklių pažeidimus, jam bausmę paskyrė vyresnieji vaikai vieningu sprendimu ir pačiam Judui sutikus prieš tai, kada ji buvo pritaikyta.

Nors Jėzus viską, ką bedarė, darė labai metodiškai ir sistemingai, bet jo administraciniai nurodymai taip pat turėjo paaiškinimo gaivinanti lankstumą ir pritaikymo individualumą, kas visiems vaikams įteigė labai didžiulę teisingumo dvasią, kuri motyvavo ir jų tėvą-brolį. Jis niekada savo brolių ir seserų nedrausmindavo savavališkai, ir dėl tokio vienodo sąžiningumo ir asmeninio rūpestingumo Jėzų labai mylėjo visi šeimos nariai.

Jokūbas ir Simonas išaugo stengdamiesi vadovautis Jėzaus planu ir savo žaidimų draugus, mėgstančius pasimušti ir kartais įniršančius, mėgindami nuraminti įtikinėjimais ir nesipriešinimu, ir jiems tą padaryti pavykdavo visiškai gerai; bet Juozapas ir Judas, nors ir sutikdavo su tokiais mokymais namuose, bet vis tiek tuoj pat imdavo gintis, kai tik juos užpuldavo jų draugai; ypač tokių mokymų dvasią pažeidinėdavo Judas. Bet nesipriešinimas nebuvo šeimos taisyklė. Už asmeninių mokymų pažeidimą nebuvo skiriama jokios bausmės.

Apskritai, visi vaikai, ypač mergaitės, tardavosi su Jėzumi dėl savo vaikiškų problemų ir pasitikėdavo juo lygiai taip, kaip pasitikėtų mylinčiu tėvu.

Jokūbas išaugo toks, jog buvo neprarandantis pusiausvyros ir santūrus jaunuolis, bet jis neturėjo tokių dvasinių polinkių, kokius turėjo Jėzus. Jis buvo daug geresnis studentas už Juozapą, kuris, nors ir buvo patikimas darbininkas, bet turėjo dar mažiau dvasingą mąstymą. Juozapas buvo darbo pelė ir neprilygo kitų vaikų intelektualiam lygiui. Simonas buvo gero norintis berniukas, bet per didelis svajotojas. Jis ilgai negalėjo rasti savo vietos gyvenime ir buvo didžiulio nerimo priežastis Jėzui ir Marijai. Bet jis

visada buvo geras ir gerus ketinimus puoselėjantis vaikinys. Judas buvo kurstytojas. Jis turėjo aukščiausius idealus, bet jo temperamentas buvo nepastovus. Iš savo motinos jis gavo ir net pranoko jos ryžtingumą ir agresyvumą, bet jam didele dalimi trūko jos saiko pojūčio ir apdairumo.

Miriama buvo neprarandanti savitvardos ir rami dukra, puikiai suvokdama dvasingus ir kilnius dalykus. Morta buvo lėtai mąstantis ir veikiantis, bet labai patikimas ir sumanus vaikas. Kūdikėlė Rūta buvo saulės spindulėlis šeimoje; nors ji ir šnekėjo daug negalvodama, bet buvo pati nuoširdžiausia. Ji tiesiog beveik dievino savo vyriausiąjį brolių ir tėvą. Bet jie nelepus jos. Ji buvo gražus vaikas, bet nevisai tokia graži, kaip Miriama, kuri buvo šeimos, jeigu ne miesto, gražuolė.

Laikui einant, Jėzus daug padarė dėl to, jog išlaisvintų ir pakeistų šeimos mokymus ir papročius, susijusius su Sabato apeigomis ir su didele dalimi kitų religinių aspektų, ir visiems šitiems pakeitimams Marija nuoširdžiai pritarė. Iki šito laiko Jėzus buvo tapęs neabejotina namų galva.

Šitais metais mokyklą pradėjo lankyti Judas, ir Jėzui reikėjo parduoti savo arfą tam, jog galėtų padengti šitas išlaidas. Tokiu būdu išnyko ir paskutinis iš jo laisvalaikio malonumų. Jam labai patikdavo groti arfa, kai būdavo pavargęs jo protas ir išsekęs kūnas, bet jis guodėsi ta mintimi, jog bent jau arfa yra saugi, kad jos nepaims mokesčių rinkėjas.

5. REBEKA, EZRO DUKRA

Nors Jėzus buvo neturtingas, bet tai jokia būdu nesumažino jo visuomeninės padėties Nazarete. Jis buvo vienas iš svarbiausių miesto jaunuolių ir labai aukštai vertinamas didžiosios dalies moterų. Kadangi Jėzus buvo toks nuostabus tvirtas ir intelektualaus vyro pavyzdys, ir atsižvelgiant į jo kaip dvasinio vadovo reputaciją, nebuvo keista, kad Rebeka, Ezro, turtingo pirklio ir prekybininko iš Nazareto, vyriausioji duktė pamatė, jog šitą Juozapo sūnų ima palaiapsniui įsimylėti. Iš pradžių apie savo meilę ji pasipasakojo Miriamai, Jėzaus seseriai, o Miriama savo ruožtu visa tai apšnekėjo su savo motina. Marija labai smarkiai susirūpino. Ar ji greitai praras savo sūnų, dabar tapusį nepakeičiama šeimos galva? Ar vargai niekada nesibaigs? Kas gali nutikti po šito? Ir tuomet ji susimąstė apie tai, kokį poveikį vedybos turėtų Jėzaus ateities karjerai; nedažnai, bet bent jau retkarčiais ji iš tiesų prisimindavo tą faktą, kad Jėzus yra "pažadėtasis kūdikėlis." Po to, kada ji ir Miriama šitą reikalą buvo aptarusios, tada jos nusprendė pasistengti šitam užbėgti už akių, kol to nesužinojo Jėzus, nueidamos tiesiai pas Rebeką, pateikdamos visą istoriją, ir sąžiningai papasakodamos jai apie savo tikėjimą, kad Jėzus yra likimo sūnus; kad jis turi tapti didžiu religiniu vadovu, galbūt Mesiju.

Rebeka klausėsi įdėmiai; pasakojimas ją labai sujaudino; ir ji dar labiau pasiryžo savo gyvenimą susieti su šituo savo pasirinktuoju vyru ir dalintis jo kaip vadovo gyvenimu. Ji įrodinėjo (pati sau), jog tokiam vyrui tuo labiau reikės ištikimos ir sumanos žmonos. Marijos pastangas ją nuo šito atkalbėti ji sau išsiaiškino kaip natūralią reakciją bijant prarasti savo šeimos galvą ir vienintelį

maitintoją; bet žinodama, kad jos tėvas pritaria jos potraukiui dailidės sūnui, ji teisingai samprotavo, kad jis su džiaugsmu aprūpins tą šeimą pakankamomis pajamomis, jog visiškai kompensuotų Jėzaus uždarbio praradimą. Kada jos tėvas pritarė tokiam planui, tada Rebeka toliau tarėsi su Marija ir Miriama, ir kada jai

[1403]▼

nepasisekė pasiekti jų paramos, tada ji išdrįso kreiptis tiesiai į Jėzų. Šitą ji padarė padedama savo tėvo, kuris pasikvietė Jėzų į savo namus atšvesti Rebekos septynioliktojo gimtadienio.

Jėzus įdėmiai ir pritariamai klausėsi pasakojimo apie šituos dalykus, iš pradžių tėvo, o tada pačios Rebekos. Jis nuoširdžiai atsakė, kad jokia pinigų suma negali atstoti jo įsipareigojimo asmeniškai užauginti savo tėvo šeimyną, "įvykdyti iš visų žmogiškųjų pareigų pačią švenčiausią – likti ištikimu savo paties kūnui ir kraujui." Rebekos tėvą giliai sujaudino Jėzaus žodžiai apie atsidavimą šeimai, ir jis pokalbyje daugiau nebedalyvavo. Jo vienintelė pastaba Marijai, savo žmonai, buvo tokia: "Jis negali mums būti sūnus; mums jis yra per daug kilnus."

Tada jis pradėjo tą įsimintiną pokalbį su Rebeka. Iki tol savo gyvenime, Jėzus darė mažą skirtumą, bendraudamas su berniukais ir mergaitėmis, su jaunuoliais ir merginomis. Jo protas buvo iš viso per daug užimtas praktinėmis žemiškųjų reikalų aktualiomis problemomis ir susidomėjimą keliančiu apmąstymu apie savo galiausia būsiančią karjerą "tarnaujant savo Tėvo reikalui," kad jis kada nors būtų rimtai svarstęs asmeninę meilę užbaigti žmogiškosiomis vedybomis. Bet dabar jis betarpiškai susidūrė su dar viena iš tų problemų, su kuria susiduria ir kurią turi spręsti kiekviena eilinė žmogiškoji būtybė. Iš tikrųjų jis buvo "patikrintas visais atžvilgiais, kaip ir jūs esate tikrinami."

Įdėmiai išklausęs, jis padėkojo Rebekai už jos pareikštą susižavėjimą, pridurdamas, "tai man suteiks džiaugsmo ir paguodos per visą likusį mano gyvenimą." Jis paaiškino, jog nėra laisvas su moterimi sueiti į kokius nors kitokius santykius, išskyrus tiesiog broliškos pagarbos ir grynos draugystės ryšius. Jis paaiškino, kad jo pirmoji ir svarbiausioji pareiga yra užauginti savo tėvo šeimą, kad jis negali galvoti apie vedybas, kol šita pareiga nėra įvykdyta; po to jis pridūrė: "Jeigu aš esu likimo sūnus, tai aš negaliu prisiimti įsipareigojimų, truksiančių visą gyvenimą, iki to meto, kada mano likimas taps visiškai aiškus."

Rebeka labai sielvartavo. Ji nesileido būti paguodžiama ir atkakliai prašė, kad tėvas išvyktų iš Nazareto, kol galiausiai jis sutiko persikraustyti į Seforį. Vėlesniaisiais metais, tiems daugeliui vyrų, kurie siekė jos rankos, Rebeka turėjo vienintelį atsakymą. Ji gyveno, turėdama tikrai vieną vienintelį tikslą – sulaukti tos valandos, kada šitas, jai, didingiausias vyras iš visų kada nors gyvenusiųjų, pradės savo karjerą kaip gyvosios tiesos mokytojas. Ir ji atsidavusiai sekė paskui jį per visus jo viešojo darbo kupinus įvykių metus, ji buvo (nepastebėta Jėzaus) ir tą dieną, kada jis įjojo triumfuodamas į Jeruzalę; ir ji stovėjo "tarp kitų moterų" šalia Marijos tą lemtingą ir tragišką popietę, kada Žmogaus Sūnus kabėjo ant kryžiaus, jai, o taip pat ir nesuskaičiuojamiems

pasauliams danguje "tas vienintelis mylimiausias ir didingiausias tarp dešimties tūkstančių."

6. JO DVIDEŠIMTIEJI METAI (14 m. po Kr. gim.)

Rebekos meilės istorija paslapčiomis išplito po Nazaretą, o vėliau ir po Kapernaumą, taip kad, nors vėlesniaisiais metais Jėzų mylėjo daug moterų, net ir taip, kaip jį mylėjo ir vyrai, bet jam daugiau tikrai neberekėjo atstumti asmeninio atsidavimo, siūlomo kokios nors kitos geros moters. Nuo šiol Jėzui rodoma žmogiškoji meilė daugiau turėjo garbinančio ir dievinančio dėmesio pobūdį. Tiek vyrai, tiek moterys mylėjo jį atsidavusiai ir už tai, kas jis buvo, neturintis jokio pasitenkinimo savimi atspalvio ar troškimo valdyti prieraišumo dėka. Bet daugelį metų, kada tik būdavo pasakojama Jėzaus žmogiškosios asmenybės istorija, tada taip pat būdavo prisimenamas ir Rebekos atsidavimas.

[1404]▼

Miriama, iki galo žinodama apie Rebekos meilę ir žinodama, kaip jos brolis atsisakė gražios merginos net meilės (nesuvokdama jo būsimos likimo karjeros aspekto), ėmė Jėzų idealizuoti ir gilia meile jį mylėti kaip tėvą ir taip pat kaip brolių.

Nors vargu ar jie galėjo sau tą leisti, bet Jėzus turėjo keistą didžiulį norą vykti į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Jo motina, žinodama apie jo nesena patyrimą su Rebeka, išmintingai ragino jį vykti į šitą kelionę. Jis iki galo sąmoningai to nesuvokė, bet tai, ko jis troško daugiausia, tai galimybės pasišnekėti su Lozoriumi ir pabendrauti su Morta ir Marija. Po savo paties šeimos šituos tris jis mylėjo iš visų labiausiai.

Šikart į Jeruzalę jis keliavo per Megidą, Antipatrią, ir Lydą, iš dalies ėjo tuo pačiu maršrutu, kuriuo jis buvo gabenamas atgal į Nazaretą, kada grįžo iš Egipto. Eidamas į Perėjimo šventę, jis užtruko keturias dienas, ir jis daug mąstė apie praeities įvykius, kurie rutuliojosi Megide ir aplink jį, Palestinos tarptautinį mūšio lauką.

Jėzus perėjo per Jeruzalę, stabtelėjo tikrai tam, jog pasižiūrėtų į šventyklą ir į besirenkančias atvykėlių minias. Šitai Erodo pastatytai šventyklai su savo dvasininkija, kuri buvo skiriama remiantis politiniais interesais, jis jautė keistą ir vis stiprėjančią antipatiją. Labiausiai jis norėjo pamatyti Lozorijų, Mortą, ir Mariją. Lozorius buvo Jėzaus bendraamžis, o dabar ir šeimos galva; iki šito apsilankymo Lozorius motina taip pat jau buvo palaidota. Morta buvo šiek tiek daugiau negu vieneriais metais vyresnė už Jėzų, tuo tarpu Marija buvo dviem metais jaunesnė. Ir Jėzus buvo jų visų trijų dievinamas idealas.

Šito apsilankymo metu įvyko vienas iš tų periodinių maištavimo prieš tradiciją protrūkių – buvo reiškiamas pasipiktinimas dėl tokių ritualinių papročių, kurie, Jėzaus nuomone, jo Tėvą danguje apibūdina klaidingai. Nežinodamas, jog atvyksta Jėzus, Lozorius buvo susitaręs Perėjimo šventę atšvęsti su draugais gretimame kaime prie Jericho kelio. Jėzus dabar pasiūlė, kad jie švęstų ten, kur jie yra, Lozorius namuose. "Bet," sakė Lozorius, "mes

neturime šventinio ėriuko." Ir tada Jėzus pradėjo ilgą ir įtikinančią kalbą, aiškindamas, jog Tėvas danguje tikrai nesidomi tokiais vaikiškais ir beprasmyiais ritualais. Po iškilmingos ir karštos maldos jie pakilo, ir Jėzus tarė: "Tegu vaikiški ir tamsūs mano tautos protai tarnauja savo Dievui taip, kaip nurodė Mozė; geriau būtų, kad jie šitaip darytų, bet tie iš mūsų, kurie pamatė gyvenimo šviesą, tegu daugiau nebesiartina prie mūsų Tėvo mirties tamsos dėka. Būkime laisvi žinodami tiesą apie mūsų Tėvo amžinąją meilę."

Tą vakarą, kada ėmė temti, šie keturi sėdo prie stalo ir valgė vakarienę, kuri tapo pirmąja Perėjimo švente, kurią kada nors šventė religingi žydai be ėriuko. Šitai Perėjimo šventei be mielių iškepta duona ir vynas buvo paruošti iš anksto, ir šituos simbolius, kuriuos Jėzus pavadino "gyvenimo duona" ir "gyvenimo vandeniu," jis patarnavo savo bičiuliams, ir jie valgė rimtai laikydamiesi ką tik perteiktų mokymų. Tai tapo jo papročiu šito sakramentinio ritualo laikytis visada, kada tik jis vėliau beaplankydamas Betanę. Kada jis sugrįžo namo, tada jis viską papasakojo savo motinai. Iš pradžių ji buvo pritrenkta, bet palaipsniui ji ėmė suprasti jo požiūrį; vis tik, jai labai palengvėjo, kada Jėzus nuramino ją, kad jis neketina įdiegti šitos naujos Perėjimo šventės idėjos jų šeimoje. Namuose su vaikais jis ir toliau, metai iš metų, valgė Perėjimo vakarienę "pagal Mozės įstatymą."

Būtent šitais metais įvyko ilgas Marijos pokalbis su Jėzumi apie vedybas. Ji atvirai jo paklausė, ar jis vestų, jeigu būtų laisvas nuo įsipareigojimų

[1405]▼

savo šeimai. Jėzus jai paaiškino, jog, kadangi tiesioginė pareiga jam vedybas draudė, tai šita tema jis mažai temastė. Jis kalbėjo, kad abejoja, jog kada nors vesiąs; jis aiškino, jog visi tokie reikalai turi palaukti tol, kol bus "manoji valanda," tas metas, kada "turės prasidėti mano Tėvo darbas." Mintyse apsisprendęs dėl to, kad jis neturi tapti materialaus kūno vaikų tėvu, jis labai mažai temastė žmogiškųjų vedybų tema.

Šitais metais jis iš naujo ėmėsi užduoties savo mirtingąją ir dieviškąją prigimtį toliau austi į paprastą ir veiksmingą *žmogiškąją individualybę*. Ir jo moralinis statusas ir dvasinis supratimas vystėsi toliau.

Nors jie ir neteko savo visos nuosavybės Nazarete (išskyrus savo namus), bet šitais metais jie gavo nedidelę finansinę paramą, pardavę savąją dalį, kurią turėjo kitoje nuosavybėje Kapernaume. Tai buvo Juozapo viso turto paskutinioji dalis. Šitas nekilnojamosios nuosavybės sandėris Kapernaume buvo sudarytas su valčių meistrų, kurio vardas buvo Zabediejus.

Šitais metais sinagogos mokyklą užbaigė Juozapas ir rengėsi imtis darbo prie mažojo varstoto namų dailidės dirbtuvėse. Nors jų tėvo turtas buvo išekvotas, bet buvo vilties, kad skurdą jie sėkmingai įveiks, kadangi dabar trys iš jų dirbo nuolat.

Jėzus sparčiai tampa vyru, ne tiesiog jaunuoliu, bet suaugusiuoju. Jis gerai išmoko vykdyti pareigą. Jis žinojo, kaip laikytis nusivylimo akivaizdoje. Jis elgiasi narsiai, kada jo planams trukdoma ir kada jo tikslai laikinai būna žlugdomi. Jis išmoko, kaip būti sąžiningam ir teisingam net ir neteisingumo akivaizdoje. Jis mokosi, kaip savo dvasinio gyvenimo idealus suderinti su žemiškosios egzistencijos praktiniais reikalavimais. Jis mokosi, kaip planuoti,

kad būtų pasiektas aukštesnis ir tolimas idealizmo tikslas, tuo metu, kada jis atkakliai sunkiai dirba tam, jog būtų pasiektas artimesnis ir betarpiškas būtinybės tikslas. Jis užtikrintai įgauna tą meistriškumą, kaip savo troškimus suderinti su žmogiškojo poreikio kasdieniais reikalavimais. Jis beveik jau įvaldė dvasinio postūmio energijos panaudojimo metodą tam, kad būtų įjungiamas materialaus pasiekimo mechanizmas. Jis palaipsniui mokosi gyventi dangiškąjį gyvenimą tuo metu, kada jis toliau tęsia savo žemiškąją egzistenciją. Vis daugiau ir daugiau jis priklauso nuo savo dangiškojo Tėvo galutinio vadovavimo, tuo tarpu jis prisiima tėviškąjį vaidmenį vesti ir nukreipti savo žemiškosios šeimos vaikus. Jis įgauna patyrimo, kaip sumaniai išplėsti pergalę iš pačių pralaimėjimo nasrų; jis mokosi, kaip laiko sunkumus paversti amžinybės triumfu.

Ir tokiu būdu, einant metams, šitas jaunuolis iš Nazareto toliau patiria gyvenimą, kaip jis yra gyvenamas mirtingame materialiam kūne laiko ir erdvės pasaulyuose. Jis gyvena pilnakraujį, tipišką, ir įvairiapusį gyvenimą Urantijoje. Šitą pasaulį jis paliko sukaupęs visą patyrimą, kokį jo tvariniai sukaupia per savo pirmojo gyvenimo, gyvenimo materialiam kūne, trumpų ir įtemptų metų laikotarpį. Ir visas šitas žmogiškasis patyrimas yra Visatos Valdovo amžinoji nuosavybė. Jis yra mūsų supratingas brolis, užjaučiantis draugas, patyręs valdovas, ir gailestingas tėvas.

Vaikystėje jis sukaupė milžinišką kiekį informacijos; kada buvo jaunuolis, tada šitą informaciją surūšiojo, suklasifikavo, ir tarpusavyje susiejo; o dabar kaip šios sferos vyras šituos intelektualius turtus pradeda organizuoti, rengdamasis juos panaudoti savo vėlesniuose mokymuose, dirbdamas, ir tarnaudamas savo bičiulių mirtingųjų labai šitame pasaulyje ir visose kitose gyvenimo sferose per visą Neadono visatą.

Pasaulyje gimęs šios sferos kūdikiu, jis gyveno savo vaikystės gyvenimą ir perėjo per viena po kitos einančias jaunystės ir jauno vyro pakopas; dabar jis stovi ant visiško vyriškumo slenksčio, turtingas žmogiškojo gyvenimo patyrimu, puikiai

[1406]▼

suprantantis žmogiškąją prigimtį, ir kupinas užuojautos žmogiškosios prigimties silpnybių atžvilgiu. Jis tampa dieviškojo meno meistras, kaip apreikšti savo Rojaus Tėvą mirtingųjų tvarinių visiems amžiams ir visoms pakopoms.

Ir dabar, kaip visiškai suaugęs vyras – šios sferos suaugęs žmogus – jis ruošiasi tęsti savo aukščiausiąją misiją, kad apreikštų Dievą žmonėms ir vestų žmones pas Dievą.

[1407]▼

128 DOKUMENTAS

JĖZAUS ANKSTYVOJI VYRYSTĖ

KAI JĖZUS iš Nazareto įžengė į savo pirmuosius suaugusiojo gyvenimo metus, tai iki tol jis buvo gyvenęs, ir toliau gyveno, normalaus ir eilinio

žmogaus gyvenimą žemėje. Jėzus atėjo į šitą pasaulį lygiai taip, kaip ateina ir kiti vaikai; jis neturėjo nieko bendro su savo tėvų pasirinkimu. Jis iš tiesų šitą konkretų pasaulį pasirinko kaip tą planetą, kurioje įgyvendintų savo septintąjį ir paskutinįjį savęs padovanojimą, savo įsikūnijimą mirtingojo materialaus kūno pavidalu, bet visais kitais atžvilgiais į šį pasaulį jis įžengė natūraliu būdu, augo kaip šios sferos vaikas ir grūmėsi su savo aplinkos netikėtumais lygiai taip, kaip tą daro ir kiti mirtingieji šitame pasaulyje ir kituose panašiuose pasauliuose.

Visada prisiminkite Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje dvigubą tikslą:

1. Įsisavinti patyrimą, kaip žmogiškojo tvarinio mirtingo materialaus kūno pavidalu yra gyvenamas pilnakraujis gyvenimas, įgyti aukščiausiąją valdžią Neadone.

2. Visuotinį Tėvą apreikšti mirtingiesiems gyventojams laiko ir erdvės pasauliuose ir šituos pačius mirtinguosius veiksmingiau vesti į geresnį Visuotinio Tėvo supratimą.

Visa kita nauda tvariniui ir visatos privalumai buvo šalutiniai ir antraeiliai šitų mirtingojo savęs padovanojimo pagrindinių tikslų atžvilgiu.

1. DVIDEŠIMT PIRMIEJI METAI (15 m. po Kr. gim.)

Pasiekęs suaugusiojo amžių, Jėzus pradėjo rimtai ir visiškai sąmoningai vykdyti užduotį, jog užbaigtų patyrimą įsisavindamas žinias apie savo išmintingų tvarinių žemiausios formos gyvenimą, šituo galutinai ir visiškai užsitarnaudamas teisę be jokių apribojimų valdyti savo paties sukurtą visatą. Jis pradėjo vykdyti šitą stulbinančią užduotį iki galo suvokdamas savo dualistinę prigimtį. Bet šitas dvi prigimtis jis jau buvo veiksmingai sujungęs į vieną – į Jėzų iš Nazareto.

Jošua, Juozapo sūnus, puikiai žinojo, kad jis yra vyras, mirtingas žmogus, gimęs iš moters. Tai rodo ir jo pirmojo pavadinimo, *Žmogaus Sūnus*, pasirinkimas. Jis iš tikrųjų turėjo materialų kūną ir kraują, ir net dabar, kada jis suverenia valdžia valdo visatos likimus, tarp savo daugelio dorai užsitarnautų vardų tebeturi Žmogaus Sūnaus vardą. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, jog Visuotinio Tėvo kuriantis Žodis – Sūnus Kūrėjas – "tapo kūnu ir kaip šios sferos žmogus gyveno Urantijoje." Jis sunkiai dirbdavo, pavargdavo, ilsėdavosi, ir miegodavo. Jis išalkdavo ir tokį poreikį malšindavo maistu; jis ištrokšdavo ir savo troškulį numalšindavo vandeniu. Jis patyrė visą gamą žmogiškųjų jausmų ir emocijų; jis buvo "visais atžvilgiais išmėgintas, net ir taip, kaip ir jūs esate išmėginami," ir jis kentėjo ir mirė.

Jis įgavo žinių, įgijo patyrimo, ir šitas žinias ir patyrimą sujungė į išmintį lygiai taip, kaip tą daro ir kiti mirtingieji. Iki savo krikšto jis nesinaudojo

jokia viršgamtinė galia. Jis nesinaudojo jokiais priemonėmis, kurios nebuvo jo žmogiškojo sugebėjimo kaip Juozapo ir Marijos sūnaus dalis.

Kas susiję su jo ikižmogiškosiomis egzistencijos savybėmis, tai jis pats buvo jų atsisakęs. Iki savo viešojo darbo pradžios jo žinios apie žmones ir įvykius visiškai ribojosi juo pačiu. Jis buvo tikras žmogus tarp žmonių.

Tai yra amžinai ir nuostabiai teisinga: "Mes turime aukštą valdovą, kurią gali jaudinti mūsų silpnybių jausmas. Mes turime tokį Valdovą, kuris visais požiūriais buvo išbandytas ir gundomas taip, kaip ir mes esame išbandomi ir gundomi, ir vis tik jis yra be nuodėmės." Ir kadangi jis pats kentėjo, kada buvo bandomas ir išmėginamas, tai jis puikiai sugeba suprasti tuos ir tarnauti tiems, kurie yra susipainioję ir prislėgti.

Nazareto dailidė dabar iki galo suprato jo laukiantį darbą, bet jis nusprendė savo žmogiškąjį gyvenimą gyventi taip, kad jis tekėtų natūralia vaga. Ir kai kuriuose iš šitų reikalų jis iš tiesų yra pavyzdys savo mirtingiesiems tvariniams, yra net ir užrašyta: "Tegu jūsų viduje būna šitas protas, kuris taip pat buvo ir Kristuje Jėzuse, kuris, turėdamas Dievo prigimtį, nemanė, jog būti lygiam su Dievu yra keista. Bet jis pavertė save mažareikšmiu ir, įgaudamas tvarinio formą, gimė žmogiškuoju pavidalu. Ir šitaip sumodeliuotas žmogaus pavidalu, jis nusizemino tiek, jog sutiko mirti, mirti net ir ant kryžiaus."

Savo mirtingąjį gyvenimą jis gyveno tiesiog taip, kaip žmogiškosios šeimos ir kiti nariai gali gyventi savąjį, "kuris tuo metu, kada gyveno materialiam kūne, taip dažnai siūlė į viršų maldas ir nuolankius prašymus, net ir su stipriais jausmais ir ašaromis, Tam, kuris gali išgelbėti nuo viso blogio, ir jo maldos buvo veiksmingos, nes jis tikėjo." Dėl to jam reikėjo gimti tokiam, kaip ir jo sielos broliai *visais atžvilgiais* tam, kad galėtų tapti gailestingu ir supratingu jų aukščiausiuoju valdovu.

Dėl savo žmogiškosios prigimties jis niekada neabejojo; ji buvo savaime akivaizdi ir visada buvo jo sąmonėje. Bet kai dėl jo dieviškosios prigimties, tai visada likdavo vietos abejonei ir spėliojimui, bent jau taip buvo iki pat jo krikšto. Dieviškumo sąmoningas suvokimas buvo lėtas ir, žmogiškuoju požiūriu, natūralus evoliucinis atskleidimas. Šitas dieviškumo atskleidimas ir sąmoningas suvokimas prasidėjo Jeruzalėje, kada jam dar nebuvo trylikos metų, kai jo žmogiškojoje egzistencijoje įvyko pirmasis viršgamtinis atsitikimas; ir šitas patyrimas, siekiant savo dieviškosios prigimties sąmoningo suvokimo, buvo užbaigtas jo antrojo viršgamtinio patyrimo metu materialiam kūne, tai buvo tas epizodas, kuris atsitiko tuomet, kada Jonas jį pakrikštijo Jordano upėje, tas įvykis pažymėjo jo tarnavimo ir mokymo viešos karjeros pradžią.

Tarp šitų dviejų dangiškųjų apsiareiškimų, pirmojo, kai jam ėjo tryliktieji metai, ir, antrojo, kada jį krikštijo, šito įsikūnijusio Sūnaus Kūrėjo gyvenime neįvyko nieko viršgamtiško ar viršžmogiško. Nepaisant šito, Betliejaus kūdikis, berniukas, jaunuolis, ir vyras iš Nazareto, tikrovėje buvo įsikūnijęs visatos Kūrėjas; bet jis niekada nė menkiausiu laipsniu nepasinaudojo šita galia, taip pat jis nepasinaudojo ir dangiškųjų asmenybių vadovavimu, išskyrus savo sargo serafimo vadovavimą, gyvendamas savo žmogiškąjį gyvenimą iki tos dienos, kada jį pakrikštijo Jonas. Ir mes tie, kurie šitaip liudijame, žinome, ką sakome.

Ir vis tik, per visus šituos metus, kada jis gyveno materialiam kūne, jis iš tiesų buvo dieviškas. Jis iš tikrųjų buvo Rojaus Tėvo vienas iš Sūnų Kūrėjų. Kada kartą jis pradėjo savo viešą karjerą, po to, kai formaliai užbaigė savo grynai mirtingą patyrimą tam, kad įgytų aukščiausiąją valdžią, jis be jokių dvejonų viešai pripažino, jog yra Dievo Sūnus, jis be jokių dvejojimų viešai pareiškė, "Aš esu Alfa ir Omega, pradžia ir pabaiga, pirmasis ir paskutinis." Vėlesniaisiais metais jis neprieštaravo,

[1409]▼

kada buvo vadinamas Šlovės Viešpačiu, Visatos Valdovu, visos kūrinijos Viešpačiu Dievu, Izraelio Šventuoju, visų Viešpačiu, mūsų Viešpačiu ir mūsų Dievu, Dievu su mumis, turinčiu vardą aukštesnį už bet kokį kitą vardą ir visuose pasauliuose, visatos Visagalybe, šitos kūrinijos Visatos Protu, Tuo Vienu, kuriame yra paslėpti visi išminties ir žinių turtai, To, kuris užpildo visus daiktus, pilnatve, amžinojo Dievo amžinuoju Žodžiu, Tuo, kuris buvo iki visų daiktų ir iš kurio susideda visi daiktai, dangaus ir žemės Kūrėju, visatos Rėmėju, visos Žemės teisėju, amžinojo gyvenimo Suteikėju, Tikruoju Piemeniu, pasaulių Išlaisvintoju, ir mūsų išgelbėjimo Vadovu.

Jis niekada neprieštaravo nė dėl vieno iš šitų vardų, kada buvo jais vadinamas po to, kai vėlesniaisiais metais iš savo grynai žmogiškojo gyvenimo jis pakilo į sąmoningą suvokimą apie dieviškumo tarnavimą žmonijoje, ir žmonijos labui, ir žmonijai šitame pasaulyje ir visuose kituose pasauliuose. Jėzus paprieštaravo tikrai dėl vieno jam taikyto vardo: Kada vieną kartą jis buvo pavadintas Emanueliu, tada jis tiesiog atsakė, "Tai ne aš, tai yra mano vyresnysis brolis."

Visada, net ir po to, kai jis ėmė gyventi daug platesnės reikšmės gyvenimą žemėje, Jėzus nuolankiai pakludavo Tėvo danguje valiai.

Po savo krikšto jis nieko negalvojo apie tai, jog savo nuoširdiems tikintiesiems ir dėkingiems pasekėjams leistų save garbinti. Net ir tuo metu, kada jis grūmėsi su skurdu ir savo rankomis sunkiai dirbo tam, kad patenkintų savo šeimos būtiniausias poreikius, jo suvokimas, kad jis yra Dievo Sūnus, augo; jis žinojo, kad yra sutvėręs dangų ir šitą pačią žemę, kurioje dabar jis gyvena savo žmogiškąjį gyvenimą. Ir dangiškųjų būtybių gausybės per visą didingą ir stebingą visatą lygiai taip pat žinojo, jog šitas Nazareto vyras yra jų mylimas Valdovas ir tėvas-Kūrėjas. Gili nežinomybė buvo persmelkusi Neadono visatą per visus šituos metus; visos dangiškosios akys savo žvilgsnį buvo nukreipusios į Urantiją – į Palestiną.

Šitais metais į Jeruzalę Jėzus nuėjo su Juozapu, kad atšvęstų Perėjimo šventę. Į šventyklą nuvedęs išventinimui Jokūbą, jis manė, kad jo pareiga yra nuvesti ir Juozapą. Jėzus niekada nerodė nė menkiausio šališkumo santykiuose su savo šeimos nariais. Į Jeruzalę jis su Juozapu keliavo įprastu maršrutu per Jordano slėnį, bet į Nazaretą jis grįžo rytiniu Jordano upės keliu, kuris vedė per Amatusą. Einant palei Jordano upę, Jėzus pasakojo Juozapui žydų istoriją, o keliaujant atgal jis aiškino apie Rubeno, Gado, ir Gilijado žinomų genčių, kurios tradiciškai gyveno šituose regionuose ir rytus nuo upės, patyrimus.

Juozapas Jėzui pateikė daug orientacinių klausimų apie jo gyvenimo misiją, bet į didžiąją dalį šitų klausinėjimų Jėzus tikrai atsakydavo, "Manoji valanda dar neatėjo." Tačiau, šitų atvirų diskusijų metu buvo išsakyta daug tokių žodžių,

kuriuos Juozapas prisiminė per vėlesniųjų metų sukrečiančius įvykius. Jėzus, su Juozapu, šitas Perėjimo šventes praleido su savo trimis draugais Betanėje, tai tapo jo tradicija, kada jis lankydavosi Jeruzalėje tam, kad dalyvautų šitoje šventėje.

2. DVIDEŠIMT ANTRIEJI METAI (16 m. po Kr. gim.)

Šitie metai buvo vieneri iš kelerių metų, kada Jėzaus broliai ir seserys susidūrė su tokiais išbandymais ir sunkiais išmėginimais, kurie yra būdingi paauglystės amžiui su savo problemomis ir prisiderinimais. Dabar Jėzaus brolių ir seserų amžius apėmė spektrą nuo septynerių metų iki aštuoniolikos metų, ir jis visą laiką buvo užsiėmęs padėdamas jiems prisiderinti prie savojo gyvenimo naujų intelektualių ir emocijų impulsų atsiradimo. Jis šitokiu būdu turėjo kovoti su

[1410]▼

paauglystės problemomis, kada jos ėmė pasireikšti jo jaunesniųjų brolių ir seserų gyvenime.

Šitais metais mokyklą užbaigė Simonas ir pradėjo dirbti su Jėzaus senu vaikystės žaidimų draugu ir visuomet pasirengusiu gynėju, Jokūbu mūriniu. Po kelių šeimyninių pasitarimų buvo nuspręsta, jog visiems vaikinams imtis dailidės amato nėra išmintinga. Buvo manoma, jog įsisavinę įvairių amatų, jie bus pasirengę imtis kontraktų statyti ištisus pastatus. Be to, visiems darbo neužteko, nes trys iš jų dailidėmis dirbo visą darbo dieną.

Šitais metais Jėzus toliau įrenginėjo namus ir toliau dirbo baldžiaus darbus, bet didžiausią laiko dalį jis praleisdavo remonto dirbtuvėse, kurios aptarnavo vilkstines. Šitose dirbtuvėse pakaitomis su juo ėmė dirbti ir Jokūbas. Šitų metų antroje pusėje, kada dailidės darbų aplink Nazaretą beveik nebebuvo, Jėzus paliko Jokūbą atsakingu už remonto dirbtuves, o Juozapą paliko šeimyninėje staliaus dirbtuvėje, tuo tarpu jis pats išėjo į Sepforį dirbti pas kalvį. Jis šešis mėnesius dirbo su metalais ir įgijo nemažų įgūdžių prie priekalo.

Prieš imdamasis naujojo darbo Sepforyje, Jėzus surengė vieną iš savo reguliarių šeimyninių pasitarimų ir Jokūbą, tuomet tik sulaukusį aštuoniolikos metų amžiaus, iškilmingai paskyrė laikinai einančiu šeimos galvos pareigas. Jis savo broliui pažadėjo visokeriopą paramą ir visišką bendradarbiavimą ir iš kiekvieno šeimos nario gavo formalų pasižadėjimą paklusti Jokūbui. Nuo šitos dienos Jokūbas prisiėmė visišką finansinę atsakomybę už šeimą, Jėzus kas savaitę savo uždarbį atiduodavo broliui. Niekada daugiau Jėzus nebeperėmė vadžių iš Jokūbo rankų. Tuo metu, kada jis dirbo Sepforyje, jis būtų galėjęs kiekvieną naktį pareiti namo, iškilus reikalui, bet namo jis negrįždavo sąmoningai, teisindamasis oru ir kitokiomis priežastimis, bet jo tikrasis motyvas buvo noras išmokyti Jokūbą ir Juozapą nešti šeimos atsakomybės naštą. Jis buvo pradėjęs tą lėtą procesą šeimą atskirti nuo savęs. Į Nazaretą Jėzus sugrįždavo kiekvieną Sabatą, o kartais ir paprastomis savaitės dienomis, kada iškildavo reikalas, jog pasižiūrėtų, kaip veikia naujasis planas, suteiktų patarimą arba pasiūlytų naudingų minčių.

Dėl to, jog per šešis mėnesius didelę laiko dalį jis gyveno Sepforyje, Jėzus

gavo naują galimybę geriau susipažinti su pagonių požiūriu į gyvenimą. Jis dirbo su pagonimis, gyveno su pagonimis, ir visais įmanomais būdais jis iš tikrųjų išsamiai ir uoliai studijavo jų gyvenimo įpročius ir pagonišką mąstymą.

Erodo Antipo gimtojo miesto moraliniai standartai buvo tiek smarkiai žemesni net ir už vilkstinių miesto Nazareto moralinius standartus, jog po šešių mėnesių gyvenimo Seforyje Jėzus buvo linkęs ieškoti preteksto tam, kad sugrįžtų į Nazaretą. Toji grupė, kuriai jis dirbo, turėjo dalyvauti visuomeninių pastatų statyboje tiek Seforyje, tiek ir naujajame Tiberijaus mieste, o Jėzus nebuvo linkęs ką nors dirbti Erodo Antipo priežiūroje. Ir vis tik buvo dar ir kitų priežasčių, dėl kurių buvo išmintinga, Jėzaus nuomone, jam sugrįžti į Nazaretą. Jam sugrįžus į remonto dirbtuves, jis daugiau šeimos reikalų asmeniškai nebereguliuojo. Dirbtuvėje jis dirbo kartu su Jokūbu ir kiek tik įmanoma leido jam toliau vadovauti šeimai. Jokūbas tvarkė šeimos išlaidas ir valdė šeimos biudžetą netrukdomas.

Būtent kaip tik tokiu išmintingu ir apgalvotu suplanavimu Jėzus ruošė kelią tam, jog galiausiai galėtų pasitraukti iš aktyvaus dalyvavimo savosios šeimos reikaluose. Kada Jokūbas buvo sukaupęs dvejų metų patirtį kaip laikinoji šeimos galva – ir likus dvejiems metams iki jo (Jokūbo) vedybų – Juozapui buvo pavesta tvarkyti šeimos pinigus ir buvo patikėtas bendras šeimos valdymas.

[1411]▼

3. DVIDEŠIMT TRETIEJI METAI (17 m. po Kr. gim.)

Šitais metais finansinis spaudimas šiek tiek atlėgo, nes dirbo keturiose. Miriama nemažai uždirbdavo pardavinėdama pieną ir sviestą; Morta buvo tapusi puikia audėja. Už remonto dirbtuves buvo sumokėta daugiau negu vienas trečdalis pirkinio kainos. Tokia padėtis leido Jėzui nutraukti darbą trims savaitėms tam, kad į Jeruzalę į Perėjimo šventę nuvestų Simoną, ir po tėvo mirties tai buvo ilgiausias laikotarpis, praleistas nedirbant kasdienio sunkaus darbo.

Į Jeruzalę jie keliavo Dekapolio keliu ir per Pelą, Gerasą, Filadelfiją, Hešboną, ir Jerichą. Į Nazaretą jie sugrįžo pakrantės maršrutu, per Lidą, Jopą, Cezarėją, nuo ten, apeidami aplink Karmelio kalną, pateko į Ptolemėją ir Nazaretą. Šita kelionė gana gerai supažindino Jėzų su visa Palestinos dalimi į šiaurę nuo Jeruzalės rajono.

Filadelfijoje Jėzus ir Simonas susipažino su pirkliu iš Damasko, kuriam šita Nazareto pora taip smarkiai patiko, jog šis išsireikalavo, kad jie apsistotų su juo drauge jo rezidencijoje Jeruzalėje. Tuo metu, kada Simonas būdavo šventykloje, Jėzus didžiąją laiko dalį praleisdavo šnekėdamasis apie pasaulio reikalus su šituo gerai išsilavinusiu ir daug keliavusiu vyru. Šitam pirkliui priklausė daugiau negu keturi tūkstančiai vilkstinės kupranugarių; jis turėjo interesų visame romėnų pasaulyje, ir dabar jis buvo pakeliui į Romą. Jis pasiūlė Jėzui atvykti į Damaską tam, jog imtų dalyvauti savame importo iš Rytų versle, bet Jėzus paaiškino, kad jis nemanė, jog turėtų kokį nors pasiteisinimą dėl to, kad išvyktų taip toli nuo savo šeimos kaip tik tokiu metu. Bet grįžtant namo, jis daug mąstė apie šituos tolimus miestus ir net apie dar toliau nutolusias šalis Tolimuosiuose Vakaruose ir Tolimuosiuose Rytuose, šalis, apie kurias taip

dažnai buvo girdėjęs šnekant vilkstinių keliauninkus ir varovus.

Simonui viešnage Jeruzalėje labai patiko. Jis buvo deramu būdu priimtas į Izraelio bendriją, kada Perėjimo šventės metu buvo išventinti nauji įsakymo sūnūs. Tuo metu, kai Simonas dalyvavo Perėjimo šventės ceremonijose, Jėzus vaikštinėjo tarp gausybės atvykėlių ir dalyvavo daugelyje įdomių asmeninių pokalbių su didžiuliu skaičiumi atsivertėlių ir žydų tikėjimą pagonių.

Galbūt pats reikšmingiausias iš visų šitų susitikimų buvo su jaunu graiku, vardu Steponas. Šitas jaunas vyras Jeruzalėje lankėsi pirmą kartą ir atsitiktinai sutiko Jėzų Perėjimo šventinės savaitės ketvirtadienio popietę. Tuo metu, kada jie abu vaikštinėjo, apžiūrinėdami asmonėjų rūmus, Jėzus pradėjo nereikšmingą kasdienį pokalbį, kuris baigėsi tuo, kad jie susidomėjo vienas kitu ir kuris atvedė į keturių valandų diskusiją apie gyvenimo būdą ir apie tikrąjį Dievą ir jo garbinimą. Steponą nepaprastai paveikė tai, ką Jėzus pasakė; jis niekada nepamiršo jo žodžių.

Ir tai buvo tas pats Steponas, kuris vėliau tapo tikinčiuoju ir Jėzaus mokymus ir už kurio drąsumą skelbiant šią ankstyvąją evangeliją įniršę žydai jį užmėtė negyvai akmenimis. Kai kada šis nepaprastas Stepono drąsumas, skelbiant savo požiūrį į naująją evangeliją, buvo tiesioginė šio ankstyvesniojo pasikalbėjimo su Jėzumi pasekmė. Bet Steponas niekada net ir menkiausiu laipsniu neįtarė, jog tas galilėjietis, su kuriuo jis buvo šnekėjęs maždaug prieš penkiolika metų, buvo tas pats asmuo, kurį jis vėliau paskelbė pasaulio Išgelbėtoju, ir dėl kurio taip greitai jis turėjo paaukoti savąją gyvybę, tokiu būdu tapdamas naujai atsirandančio krikščioniškojo tikėjimo pirmuoju kankiniu. Kada Steponas savąją gyvybę aukojo dėl to, kad užsipuolė žydų šventyklą ir jos tradicinius papročius, ten stovėjo vienas vyras vardu Saulius, Tarsos gyventojas. Ir kada Saulius pamatė, kaip šitas graikas gali gyvybę aukoti už savąjį tikėjimą, tada jo širdyje buvo sukeltos tos emocijos, kurios galiausiai jį atvedė į tai, kad jis ėmė remti tą reikalą, už kurį mirė

[1412]▼

Steponas; vėliau jis tapo tuo energinguoju ir nepalenkiamuoju Pauliumi, filosofu, jeigu ne vieninteliu krikščionių religijos įkūrėju.

Sekmadienį po Perėjimo šventinės savaitės Simonas ir Jėzus iškeliavo atgal į Nazaretą. Simonas niekada nepamiršo, ko jį mokė Jėzus šitos kelionės metu. Jis visada mylėjo Jėzų, bet dabar pajuto, jog savo tėvą-brolį pradeda suprasti. Jie daug kartų nuoširdžiai šnekėjosi, keliaudami per šalį ir ruošdami valgį šalia kelio. Į namus jie parvyko ketvirtadienio popietę, ir Simonas tą naktį ilgai neleido šeimai eiti miegoti pasakodamas savuosius įspūdžius.

Mariją labai nuliūdino Simono paaiškinimas, kad Jėzus, lankydamasis Jeruzalėje, didžiąją laiko dalį praleido, "bendraudamas su svetimšaliais, ypač su tais, kurie buvo iš tolimųjų šalių." Jėzaus šeima niekada negalėjo suvokti jo didžiulio susidomėjimo žmonėmis, jo troškimo bendrauti su jais, susipažinti su jų gyvenimo būdu, ir išsiaiškinti, apie ką jie galvoja.

Nazareto šeimą vis labiau ir labiau ėmė spausti tiesioginės ir žmogiškos problemos; nebe dažnai buvo minima Jėzaus ateities misija, ir tikrai labai retai

jis ir pats kalbėjo apie savo būsimą karjerą. Jo motina retai kada bemažė apie tai, kad jis yra pažadėtasis vaikelis. Palaipsniui ji ėmė atsisakyti tos minties, kad Jėzus turi vykdyti kažkokią dieviškąją misiją žemėje, bet kartais jos įtikėjimas būdavo atgaivinamas tada, kada ji susimąstydavo, prisimindama Gabrielio apsilankymą prieš vaiko gimimą.

4. DAMASKO EPIZODAS

Šitų metų paskutiniuosius keturis mėnesius Jėzus praleido Damaske, svečiuodamasis pas pirklių, kuri pakeliui į Jeruzalę pirmą kartą buvo sutikęs Filadelfijoje. Šito pirklio atstovas, vykdamas per Nazaretą, surado Jėzų ir palydėjo jį į Damaską. Šitas iš dalies žydas pirklys pasiūlė paskirti labai stambia pinigų sumą tam, jog Damaske būtų įkurta religinės filosofijos mokykla. Jis planavo sukurti tokį švietimo centrą, kuris pralenktų Aleksandriją. Ir jis pasiūlė Jėzui nedelsiant išvykti į ilgą kelionę po pasaulio švietimo centrus tam, kad pasirengtų tapti šito naujojo projekto vadovu. Tai buvo viena iš didžiausių pagundų, kurią kada nors savo grynai žmogiškosios karjeros metu patyrė Jėzus.

Netrukus šitas pirklys pristatė Jėzui dvylikos pirklių ir bankininkų grupę, kuri sutiko paremti šitą naujai projektuojamą mokyklą. Jėzus išreiškė didžiulį susidomėjimą siūloma mokykla, padėjo jiems suplanuoti jos organizavimą, bet visada išsakydavo nuogastavimą, kad jo kiti ir neišreikšti, bet ankstesni įsipareigojimai neleis jam priimti vadovavimo tokiam pretenzingam projektui. Jo būsimasis geradarys buvo atkaklus, ir jis Jėzų pelningai įdarbino savo namuose, kad jis galėtų vertėjauti, tuo tarpu jis pats, jo žmona, ir sūnūs ir dukros stengėsi Jėzų įtikinti, kad šis priimtų jam siūlomą garbę. Bet jis nesutikdavo. Jis puikiai žinojo, kad jo misijos žemėje neturi remti mokymosi institucijos; jis žinojo, kad jis nė mažiausiu laipsniu neturi įsipareigoti dėl to, kad jam vadovautų "žmonių tarybos," nesvarbu, kad ir kokius taurius ketinimus jos puoselėtų.

Tą, kuri atstūmė Jeruzalės religiniai vadovai, net jam ir pademonstravus savo savybes vadovauti, pripažino ir entuziastingai pasveikino kaip nuostabų mokytoją Damasko verslininkai ir bankininkai, ir visa tai vyko tuo metu, kada jis buvo negarsus ir nežinomas dailidė iš Nazareto.

Savo šeimai jis niekada nepasakojo apie šitą pasiūlymą, ir šitų metų pabaigoje jis buvo sugrįžęs į Nazaretą ir toliau vykdė savo kasdienes pareigas tarsi jo niekada ir nebūtų

[1413]▼

vilioję jo draugai iš Damasko savimeilę glostančiais pasiūlymais. Šitie Damasko vyrai vėlesnio Kapernaumo gyventojų, kuris apvertė visą žydiją aukštyn kojomis, taip pat niekada nesusiejo su buvusiu dailide iš Nazareto, kuris išdrįso atsisakyti tos garbės, kurią galėjo užtikrinti jų apjungtas turtas.

Jėzus savo gyvenimo įvairius epizodus sugebėjo labai protingai ir sąmoningai atskirti taip, kad, žmonių akimis žiūrint, jie niekada nebuvo tarpusavyje susiejami kaip vieno ir to paties individo veiksmai. Vėlesniaisiais metais jis ne kartą klausėsi, kaip buvo pasakojama šita pati istorija apie keistą

galilėjietį, kuris atmetė galimybę įkurti mokyklą Damaske, kad ši galėtų varžytis su Aleksandrija.

Vienas iš tikslų, kurių siekė Jėzus, stengdamasis atskirti kai kuriuos savo žemiškojo patyrimo epizodus, buvo užkirsti kelią tam, jog nebūtų suformuota tokia įvairiapusė ir išpūdinga karjera, dėl kurios vėlesniosios kartos imtų garbinti mokytoją vietoje to, kad paklustų tai tiesai, kuria jis gyveno ir kurios mokė. Jėzus nenorėjo sukurti tokio žmogiškojo pasiekimo grandinės, kuri atitrauktų dėmesį nuo jo mokymų. Jis labai anksti suvokė, kad jo pasekėjai jaus pagundą suformuluoti religiją apie jį ir kuri gali tapti karalystės evangelijos, kurią jis ketino skelbti pasauliui, varžove. Todėl, per kupiną įvykių savo gyvenimą jis nuosekliai stengėsi užgniaužti viską, kas, jo manymu, gali būti paversta tuo, kas pasitarnautų šiam natūraliam žmogiškajam polinkiui aukštinti mokytoją, o ne skelbti jo mokymus.

Šitas pats motyvas taip pat paaiškina, kodėl jis sutiko, kad jį pažintų skirtingais vardais savo įvairiapusio gyvenimo žemėje skirtingais laikotarpiais. Ir vėl, jis nenorėjo, kad jo šeima ar kiti žmonės, patirtų kokį nors netinkamą poveikį, kuris vestų juos į tikėjimą į jį prieš savo pačių nuoširdų įsitikinimą. Jis visada atsakydavo pasinaudoti žmogiškuoju protu nepelnytai ar nedorai. Jis nenorėjo, kad žmonės tikėtų į jį, jeigu jų širdys nereaguoja į tas dvasines realybes, kurios yra apreiškiamos jo mokymuose.

Iki šitų metų pabaigos Nazareto šeima tvarkėsi gana sklandžiai. Vaikai augo, o Marija ėmė priprasti prie to, kad Jėzus būdavo išvykęs iš namų. Jis ir toliau savo uždarbį perduodavo Jokūbui, kad paremtų šeimą, sau pasilikdamas tik tai mažą dalį savo tiesioginėms asmeninėms išlaidoms.

Metams einant, vis sunkiau buvo galima suvokti, jog šitas vyras yra Dievo Sūnus žemėje. Atrodė, kad jis tapo visiškai panašus į šios sferos individą, tiesiog dar vienas žmogus tarp žmonių. Ir taip buvo nurodęs Tėvas danguje, kad šis savęs padovanojimas vystytųsi būtent šitokiu būdu.

5. DVIDEŠIMT KETVIRTIEJI METAI (18 m. po Kr. gim.)

Tai buvo pirmieji metai, kada Jėzus buvo santykinai laisvas nuo šeimyninių pareigų. Jokūbui labai gerai sekėsi tvarkyti namus su Jėzaus patarimų ir pinigų pagalba.

Kitą savaitę po šitų metų Perėjimo šventės iš Aleksandrijos į Nazaretą atvyko jaunas vyras tam, kad, kada nors vėliau šiais metais, tarp Jėzaus ir vienos Aleksandrijos žydų grupės kokioje nors vietoje Palestinos pakrantėje surengtų susitikimą. Šitas pasitarimas buvo numatytas, kad vyks birželio vidurį, ir Jėzus išvyko į Cezariją, kad susitiktų su penkiais žymiais Aleksandrijos žydais, kurie maldavo jį įsikurti jų mieste ir tapti religiniu mokytoju, pasiūlydami kaip pradinį paskatinimą chazano padėjėjo vietą pagrindinėje jų sinagogoje.

Šito komiteto atstovas Jėzui aiškino, kad Aleksandrijai yra lemta tapti viso pasaulio žydų kultūros būstine; kad žydų reikalų helenistinė srovė iš tikrųjų buvo pranokusi Babilono minties mokyklą. Jie priminė Jėzui apie nelaimę pranašaujančius gandus apie maištą Jeruzalėje ir visoje Palestinoje ir užtikrino jį, kad bet koks Palestinos žydų sukilimas bus tolygus nacionalinei savižudybei, kad Romos geležinė ranka nuslopins maištą per tris mėnesius, ir kad Jeruzalė bus sugriauta, o šventykla bus sulyginta su žeme, kad nebus palikta akmenų ant akmenų.

Jėzus išklausė viską, ką jie norėjo pasakyti, padėkojo jiems už jam pareikštą pasitikėjimą, ir, atsisakydamas vykti į Aleksandriją, iš esmės tepasakė, "Manoji valanda dar neatėjo." Juos pritrenkė jo akivaizdus abejingumas tai garbei, kurią jie stengėsi jam suteikti. Prieš išsiskirdami su Jėzumi, jie padovanojo jam piniginę su pinigais kaip jo Aleksandrijos draugų pagarbos ženklą ir kaip kompensaciją už sugaištą laiką ir išlaidas, kurias jis patyrė, atvykdamas į Cezarėją pasitarti su jais. Bet jis lygiai taip pat atsisakė ir pinigų, tardamas: "Juozapo namai niekada nepriimdavo išmaldu, ir mes negalime valgyti svetimo duonos tol, kol stiprias rankas turiu aš pats ir kol gali dirbti mano broliai."

Jo draugai iš Egipto išplaukė atgal į namus, o vėlesniaisiais metais, kada jie išgirdo gandus apie Kapernaumo valčių gamintoją, kuris kėlė tokį sujudimą Palestinoje, nedaugelis iš jų pamanė, jog tai buvo tas pats išaugęs Betliejaus kūdikis ir tas pats keistai besielgiantis galilėjietis, kuris be ceremonijų atmetė kvietimą tapti didžiu mokytoju Aleksandrijoje.

Jėzus sugrįžo į Nazaretą. Šitų metų likę šeši mėnesiai buvo toks laikotarpis, kada įvykių atsitiko mažiausia per jo visą karjerą. Jis džiaugėsi šituo laikinuoju poilsiu nuo įprastų savo gyvenimo problemų, kurias reikėdavo spręsti, ir sunkumų, kuriuos reikėdavo nugalėti. Jis daug bendravo su savo Tėvu danguje ir padarė milžinišką pažangą įsisavindamas savo žmogiškąjį protą.

Bet laiko ir erdvės pasauliuose žmogiškieji reikalai sklandžiai klostosi neilgai. Gruodžio mėnesį Jokūbas privačiai kalbėjosi su Jėzumi, paaiškindamas jam, kad jis yra labai įsimylėjęs Estą, merginą iš Nazareto, ir kad jie kada nors norėtų susituokti, jeigu tą būtų galima sutvarkyti. Jis atkreipė dėmesį į tą faktą, kad Juozapui greitai bus aštuoniolika metų, ir jam tai būtų geras patyrimas pasinaudoti galimybe tapti laikinąja šeimos galva. Jėzus davė sutikimą tam, kad Jokūbas vestų po dvejų metų, su sąlyga, jog, per šį laikotarpį, tinkamai parengs Juozapą tam, kad šis prisiimtų vadovavimą namams.

Ir dabar pasipylė įvykiai – vedybos buvo nebetoli. Jokūbo sėkmė, gaunant Jėzaus sutikimą dėl vedybų, padrąsino ir Miriamą kreiptis į savo brolių-tėvą su savaisiais planais. Jokūbas, jaunesnysis mūrininkas, kažkada pats save pasiskyręs Jėzaus gynėju, dabar Jokūbo ir Juozapo verslo partneris, jau daug laiko siekė Miriamos rankos. Po to, kada Miriama savo planus išdėstė Jėzui, tuomet jis nurodė, kad Jokūbas ateitų pas jį jos rankos paprašyti oficialiai, ir pažadėjo, kad šias vedybas palaimins iš karto, kai tik ji pajaus, jog Morta yra pasirengusi tinkamai prisiimti vyriausiosios dukters pareigas.

Kada Jėzus būdavo namuose, tada jis toliau mokė vakarais triskart per savaitę, per Sabatą dažnai skaitydavo raštus sinagogoje, bendravo su savo

motina, mokė vaikus, ir apskritai elgėsi kaip garbingas ir gerbiamas Nazareto gyventojas Izraelio bendrijoje.

[1415]▼

6. DVIDEŠIMT PENKTIEJI METAI (19 m. po Kr. gim.)

Šituos metus visa Nazareto šeima pradėjo būdama geros sveikatos ir šitais metais įprastą mokslą užbaigė visi vaikai, išskyrus tai, jog Morta dar turėjo šiek tiek padirbėti su Rūta.

Jėzus buvo vienas iš stipriausių ir tobuliausių žmonijos atstovų, pasirodžiusių žemėje nuo Adomo dienų. Jo fizinis išsivystymas buvo nuostabus. Jo protas buvo aktyvus, aštrus, ir skvarbus – palyginus su savo amžininkų vidutiniu mentalitetu, jis buvo pasiekęs milžiniškų proporcijų – ir jo dvasia tikrai buvo žmogiškai dieviška.

Šeimos finansinė padėtis buvo geriausia nuo to meto, kada ji neteko Juozapo nekilnojamojo turto. Buvo sumokėti paskutiniai įnašai už remonto dirbtuves, aptarnaujančias vilkstines; jie nebebuvo skolingi nė vienam žmogui, ir pirmą kartą per daugelį metų šiek tiek pinigų turėjo ateičiai. Esant tokiai padėčiai, ir kadangi savo kitus brolius jis buvo nuvedęs į Jeruzalę tam, kad jie dalyvautų savo pirmose Perėjimo šventės ceremonijose, tai Jėzus nusprendė lydėti ir Judą (kuris buvo ką tik baigęs sinagogos mokyklą) per pirmąjį jo apsilankymą šventykloje.

Jie vyko į Jeruzalę ir sugrįžo atgal tuo pačiu maršrutu, per Jordano slėnį, kadangi Jėzus bijojo nemalonumų, kurie galėtų kilti, jeigu savo jaunąjį brolių jis vestų per Samariją. Jau Nazarete Judas keletą kartų turėjo vargo dėl savo ūmaus elgesio, paremto stipriais patriotiniais jausmais.

Į Jeruzalę jie atvyko tinkamu laiku, ir buvo pakeliui į šventyklą, kad pirmą kartą aplankytų ją, kurios pats vaizdas Judą sujaudino ir suvirpino iki pat sielos gelmių, kai atsitiktinai jie sutiko Lozorių iš Betanės. Kol Jėzus šnekėjosi su Lozoriumi ir stengėsi susitarti dėl to, jog Perėjimo šventę atšvęstų kartu, Judas jiems visiems užvirė tikrą košę. Visiškai greta stovėjęs romėnų sargybinis, kelis kartus nepadoriai replikavo žydaitės merginos, kuri tuo metu praėjo, adresu. Judas paraudo iš įniršio ir tuoj pat savo pasipiktinimą dėl tokio nepadorumo išreiškė tiesiogiai kareiviui ir tiek garsiai, kad šis išgirstų. Romėnų legionieriai dabar labai jautriai reaguodavo į viską, kas buvo susiję su žydų rodoma nepagarba; todėl sargybinis Judą tuoj pat suėmė. Jaunajam patriotui to jau buvo per daug, ir anksčiau negu Jėzus galėjo jį išpėti žvilgsniu, jis pats davė laisvę slopintiems antiromėniškiems jausmams, išsakydamas daugiažodį pasmerkimą, kuris dar labiau pablogino ir taip jau blogą padėtį. Judą, su greta einančiu Jėzumi, iš karto nuvedė į karinį kalėjimą.

Jėzus stengėsi pasiekti, kad Judo byla būtų nagrinėjama tuoj pat, arba priešingu atveju, kad jį laiku paleistų ir jis galėtų tą vakarą atšvęsti Perėjimo šventę, bet jam šitie mėginimai nepasisėkė. Kadangi kita diena buvo "šventojo susirinkimo" diena Jeruzalėje, tai net ir romėnai nediršo pateikti kaltinimų žydui. Dėl to, Judas liko įkalintas iki antrosios dienos po jo suėmimo ryto, ir Jėzus kalėjime liko kartu su juo. Jų nebuvo šventykloje ceremonijos metu, kada

įstatymo sūnūs buvo priimti į Izraelio pilnateisę pilietybę. Judas tokioje oficialioje ceremonijoje nedalyvavo keletą metų tol, kol kitą kartą lankėsi Jeruzalėje Perėjimo šventės metu, ir tai įvyko ryšium su jo propagandiniu darbu uoliųjų, tos patriotinės organizacijos, kuriai jis priklausė ir kurioje buvo labai aktyvus, vardu.

Jų antrosios dienos kalėjime rytą Jėzus pasirodė prieš karinį teisėją Judo vardu. Atsiprašęs dėl savo brolio jaunystės ir toliau aiškindamas tikrai juridinį pareiškimą, susijusį

[1416]▼

su incidento provokaciniu pobūdžiu, dėl kurio jo brolis ir buvo suimtas, Jėzus taip pateikė bylą, jog teisėjas pareiškė nuomonę, kad jaunasis žydas savo įnirtingam išsišokimui galėjo turėti kažkokį įmanomą pateisinimą. Įspėjęs Judą, kad šis daugiau nebeduotų sau valios dar kartą prasižengti dėl tokio neatsargaus elgesio, paleisdamas juos, jis tarė Jėzui: "Tu geriau nenuleisk akių nuo šito vaikino; jis gali pridaryti daug nemalonumų jums visiems." Ir romėnų teisėjas sakė tiesą. Judas iš tiesų Jėzui pridarė daug vargo, ir visą laiką problemos būdavo tokio paties pobūdžio – susirėmimai su pilietine valdžia dėl savo neapgalvotų ir neišmintingų patriotinių protrūkių.

Jėzus ir Judas nuėjo nakvynės į Betanę, paaiškinę, kodėl jiems nepavyko laikytis susitarimo dėl Perėjimo šventės vakarienės, o kitą dieną jie iškeliavo į Nazaretą. Jėzus nieko nepasakojo šeimai apie savo jaunojo brolio suėmimą Jeruzalėje, bet apie šitą epizodą jis ilgai šnekėjosi su Judu, praėjus maždaug trims savaitėms po jų sugrįžimo. Po šito pokalbio su Jėzumi šeimai Judas pasisakė pats. Jis niekada neužmiršo to kantrumo ir atkaklumo, kokį per visą šitą varginantį patyrimą rodė jo brolis-tėvas.

Tai buvo paskutinioji Perėjimo šventė, kurioje Jėzus buvo kartu su kuriuo nors iš savosios šeimos narių. Vis labiau Žmogaus Sūnus turėjo atitrūkti nuo artimo bendravimo su savo paties gimine.

Šitais metais jo gilaus apmąstymo periodus dažnai nutraukdavo Rūta ir jos draugės. Ir visada Jėzus tikrai buvo pasirengęs atidėti apmąstymus apie savąjį ateities darbą pasaulio ir visatos labui, kad galėtų kartu pasidalinti šitų vaikelių vaikišku džiaugsmu ir jaunatvišku linksmumu, kurie niekada nepavargdavo klausytis Jėzaus, kada jis pasakodavo apie savo patyrimus įvairių kelionių į Jeruzalę metu. Joms taip pat labai patiko jo pasakojimai apie gyvūnus ir gamtą.

Vaikai visada būdavo laukiami remonto dirbtuvėse. Prie dirbtuvės sienos Jėzus parūpino smėlio, medžio kaladėlių, ir akmenų, ir vaikų grupelės susiburdavo ten, kad linksmiai praleistų laiką. Kada pavargdavo nuo žaidimų, patys drąsiausieji dirstelėdavo į dirbtuvių vidų, ir jeigu jų savininkai nebūdavo užsiėmę, tuomet jie įsidrąsindavo įeiti vidun ir tarti: "Dėde Jošua, išeišk į lauką ir papasakok mums ilgą istoriją." Tuomet jie išsivesdavo jį laukan, tempdami už rankų tol, kol jis atsisėdavo ant mėgstamiausio didžiulio akmens ties dirbtuvių kampu, o vaikai susėdavo ant žemės pusrąčiu prieš jį. Ir iš tiesų, kaip šitie mažyliai mylėjo savo Dėdę Jošua. Jie mokėsi juoktis, ir juoktis iš širdies. Buvo įprasta, jog vienas ar du mažiausieji užsiropšdavo ant jo kelių ir sėdėdavo ten, su nuostaba žiūrėdami į viršų į jo išraiškingus bruožus, kada jis pasakodavo savo istorijas. Vaikai Jėzų mylėjo, ir Jėzus mylėjo vaikus.

Jo draugams buvo sunku suvokti jo intelektualios veiklos spektrą, kaip jis gali taip staiga ir taip visiškai pereiti nuo gilios diskusijos apie politiką, filosofiją, ar religiją prie šitų vaikų nuo penkerių iki dešimties metų amžiaus nerūpestingo ir džiaugsmingo žaismingumo. Jo paties broliams ir seserims užaugus, kada jis turėjo daugiau laisvalaikio, ir prieš atsirandant anūkams, jis daug dėmesio skyrė šitiems mažyliams. Bet žemėje jis negyveno pakankamai ilgai, kad iš tikrųjų pasidžiaugtų anūkais.

7. DVIDEŠIMT ŠEŠTIEJI METAI (20 m. po Kr. gim.)

Kada prasidėjo šitie metai, Jėzus iš Nazareto labai stipriai suvokė, kad jis turi potencialios galios platų diapazoną. Bet jis lygiai taip pat buvo visiškai įsitikinęs,

[1417]▼

jog šitos galios neturi panaudoti jo asmenybė kaip Žmogaus Sūnus, bent jau iki ateis jo valanda.

Šituo metu jis mąstė daug, bet apie savąjį ryšį su savo Tėvu danguje pasakodavo mažai. Ir visų šitų apmąstymų išvada buvo vieną kartą išreikšta jo maldoje ant kalvos viršūnės, kada jis ištarė: "Nepriklausomai nuo to, kas aš esu, ir nesvarbu, kokią galią aš galiu ar negaliu turėti, aš visada paklusau ir visada paklusu savo Rojaus Tėvo valiai." Ir vis tik, kada šitas žmogus Nazarete eidavo į savo darbą ir grįždavo iš jo, tiesiogine prasme tai buvo tiesa – kas susiję su milžiniška visata – kad "jame buvo paslėpti visi išminties ir žinių turtai."

Per visus šituos metus šeimyniniai reikalai klostėsi sklandžiai visiems, išskyrus Judą. Daug metų Jokūbas turėjo problemų su savo jauniausiu broliu, kuris nebuvo linkęs imtis darbo, taip pat nebuvo galima juo pasitikėti ir dėl to, kad jis įneš savąją dalį šeimos išlaidoms padengti. Nors jis ir gyveno namie, bet nebuvo sąžiningas tuo atžvilgiu, jog šeimos paramai uždirbtų savąją dalį.

Jėzus buvo ramus žmogus, ir kartas nuo karto jį tikrai suglumindavo Judo agresyvūs išsišokimai ir gausūs patriotiniai protrūkiai. Jokūbas ir Juozapas buvo linkę jį išvaryti iš namų, bet Jėzus nesutikdavo. Kada jų kantrybė būdavo žiauriai išbandoma, tada Jėzus tiktai patardavo: "Būkite kantrūs. Būkite išmintingi, duodami patarimą, ir savo gyvenimu rodykite pavyzdį, kad jūsų jaunasis brolis galėtų iš pradžių sužinoti geresnį kelią, o tada būtų priverstas šituo keliu eiti paskui jus." Jėzaus išmintingas ir kupinas meilės patarimas užkirto kelią skilimui šeimoje; jie liko kartu. Bet Judas niekada nemąstė blaiviai iki savo vedybų.

Marija retai kada šnekėjo apie Jėzaus būsimąją misiją. Kada tik būdavo užsimenama šita tema, tada Jėzus tepasakydavo: "Manoji valanda dar neatėjo." Jėzus buvo beveik įvykdeš sunkią užduotį, atpratinti šeimą priklausyti nuo jo asmenybės betarpiško buvimo. Jis sparčiai rengėsi tai dienai, kada galės visiškai logiškai palikti Nazareto namus tam, jog pradėtų aktyvesnį pasiruošimą savo tikrajai tarnystei žmonių labui.

Niekada iš akiračio neišleiskite to fakto, kad Jėzaus svarbiausioji užduotis septintojo savęs padovanojimo metu buvo tvarinio patyrimo igijimas, Nebadono suverenumo pasiekimas. Ir kaupdamas šitą patį patyrimą, jis aukščiausiu

laipsniu atskleidė Rojaus Tėvą Urantijai ir visai savajai vietinei visatai. Kartu su šitais tikslais jis taip pat apsiėmė išpainioti šitos planetos sudėtingus reikalus, nes jie buvo susiję su Liuciferio maištu.

Šitais metais laisvo laiko Jėzus turėjo daugiau negu įprasta, ir didelę laiko dalį jis paskyrė tam, kad Jokūbą išmokytų, kaip valdyti remonto dirbtuves, o Juozapą, kaip tvarkyti namų reikalus. Marija jautė, kad jis ruošiasi juos palikti. Palikti juos, kad išeitų, kur? Kad darytų, ką? Ji buvo beveik atsisakiusi minties, kad Jėzus yra Mesijas. Ji negalėjo suprasti jo; savo pirmagimio sūnaus ji tiesiog negalėjo suvokti.

Jėzus šitais metais daug laiko praleido su savo šeimos nariais individualiai. Jis išsivesdavo juos į ilgus ir dažnus pasivaikščiojimus į kalvos viršų ir po apylinkes. Prieš derliaus nuėmimą jis nusivedė Judą pas dėdę ūkininką, gyvenantį į pietus nuo Nazareto, bet Judas nepasiliko ilgam po derliaus sudorojimo. Jis pabėgo, ir Simonas vėliau surado jį su žvejais prie ežero. Kada Simonas parvedė jį atgal namo, tada Jėzus šiuos dalykus aptarė su pabėgėliu vaikinuku ir, kadangi jis norėjo būti žvejys, tai su juo nuėjo į Magdalą ir paliko jį giminaičio, žvejo, globoje; ir nuo to laiko iki savo vedybų Judas dirbo visiškai gerai ir reguliariai, o po vedybų ir toliau užsiėmė žvejo darbu.

[1418]▼

Pagaliau atėjo toji diena, kada visi Jėzaus broliai gyvenime buvo pasirinkę savo darbą ir jame įsitvirtinę. Viskas buvo rengiama Jėzaus išvykimui iš namų.

Lapkričio mėnesį įvyko dvigubos vestuvės. Jokūbas vedė Estą, o Miriama ištekėjo už kaimyno mūrininko Jokūbo. Tai iš tiesų buvo džiaugsmingas įvykis. Net ir Marija vėl buvo laiminga, išskyrus tas akimirkas, kai imdavo suvokti, kad Jėzus ruošiasi išeiti. Ji kentėjo nuo didžiulio netikrumo naštos: Jeigu tikrai Jėzus atsisėstų ir su ja apie viską atvirai pasišnekėtų, kaip tą darydavo būdamas vaikas, bet jis visą laiką buvo užsisklendęs; jis apie ateitį nekalbėjo visiškai nieko.

Jokūbas ir jo jaunoji žmona, Esta, persikraustė į dailų nedidelį namą miesto rytiniame pakraštyje, jos tėvo padovanotą. Nors Jokūbas ir toliau rėmė savo motinos namus, bet dėl vedybų jo dalis buvo sumažinta perpus, ir Jėzus oficialiai šeimos galva paskyrė Juozapą. Dabar Judas labai tiksliai kiekvieną mėnesį į namus siųsdavo savąją dalį pinigų. Jokūbo ir Miriamos vedybos labai teigiamai paveikė Judą, ir, kitą dieną po šitų dvejų vestuvių, prieš išvykdamas į žvejybos vietą, jis užtikrina Juozapą, kad šis gali pasikliauti juo, kad "savąją pareigą įvykdysiu iki galo, o jeigu reikės, tai ir daugiau." Ir savo pažadą jis ištesėjo.

Miriama gyveno Marijos kaimynystėje Jokūbo namuose, Jokūbas vyresnysis buvo palaidotas šalia savo tėvų. Morta namuose užėmė Miriamos vietą, ir naujoji organizacija veikė sklandžiai iki metų pabaigos.

Kitą dieną po šitų dvejų vestuvių Jėzus surengė svarbų pasikalbėjimą su Jokūbu. Jis pasakė Jokūbui, slaptai, kad ruošiasi iš namų išeiti. Visas teises į remonto dirbtuves jis perdavė Jokūbui, oficialiai ir iškilmingai atsisakė savo

pareigų kaip Juozapo namų galva, ir savo brolių Jokūbą nepaprastai jaudinančiai paskyrė "savo tėvo namų galva ir gynėju." Jis surašė, ir jie abudu pasirašė, slaptą sutartį, kuri sąlygojo, jog už remonto dirbtuvių padovanojimą Jokūbas nuo šiol prisiima visišką finansinę atsakomybę už šeimą, šitokiu būdu Jėzus buvo atleistas nuo bet kokių tolimesniųjų įsipareigojimų šitoje srityje. Kai kontraktas buvo pasirašytas, kai biudžetas buvo sutvarkytas taip, kad šeimos realiosios išlaidos būtų padengiamos be Jėzaus įnašų, tuomet Jėzus tarė Jokūbui: "Bet, mano sūnau, aš ir toliau jums tikrai kažkiek pinigų atsiųsiu kas mėnesį tol, kol manoji valanda nebus atėjusi, tačiau tą, ką atsiųsiu, tu iš tiesų panaudosi taip, kaip to reikalaus aplinkybės. Naudok mano pinigus šeimos būtiniausioms reikmėms ar pramogoms, kaip tau atrodys tinkama. Panaudok juos ligos arba nenumatytų aplinkybių atvejais, kurie gali ištikti bet kurią šeimos narį."

Ir prieš tai, kada Jėzus pradėjo viešai tarnauti savo Tėvui, šitokiu būdu jis iš tikrųjų pasiruošė įžengti į savo suaugusiojo gyvenimo antrąją fazę, kurią jis patyrė ne namuose.

[1419]▼

129 DOKUMENTAS

JĖZAUS VĖLESNIS SUAUGUSIOJO GYVENIMAS

JĖZUS visiškai ir galutinai atsiribojo nuo Nazareto šeimos reikalų valdymo ir nuo tiesioginio vadovavimo jos nariams. Jis ir toliau, iki pat savo krikšto, rėmė šeimą finansiškai ir asmeniškai labai domėjosi kiekvieno iš savo brolių ir kiekvienos iš savo seserų dvasine gerove. Ir visuomet jis buvo iš tiesų pasirengęs padaryti viską, kas žmogiškai įmanoma, kad paguostų ir padarytų laimingą savo motiną našlę.

Žmogaus Sūnus dabar buvo visiškai pasirengęs visam lakui atsiskirti nuo Nazareto šeimos; o šitą padaryti jam buvo nelengva. Jėzus natūraliai mylėjo savo artimuosius; jis mylėjo savo šeimą, ir šitą natūralią meilę milžiniškai padidino jo nepaprastas atsidavimas jiems. Kuo daugiau save padovanojame savo bičiuliams, tuo labiau juos imame mylėti; ir kadangi Jėzus taip iki galo buvo atsidavęs savajai šeimai, tai jis mylėjo juos didžiule ir karšta meile.

Visa šeima pamažu ėmė suprasti, kad Jėzus ruošiasi juos palikti. Nujaučiamo išsiskyrimo liūdesį švelnino tikrai šitas palaipsnis metodas, kurio pagalba jie buvo rengiami tai akimirkai, kada jis paskelbs apie savo numatomą išvykimą. Per daugiau negu ketverių metų laikotarpį jie matė, kad jis ruošėsi šitam galutiniam išsiskyrimui.

1. DVIDEŠIMT SEPTINTIEJI METAI (21 m. po Kr. gim.)

Šitų metų sausio mėnesį, 21 m. po Kr. gim., lietingą sekmadienio rytą, Jėzus paprastai atsisveikino su savo šeima, tikrai paaiškinęs, jog iškeliauja į Tiberiją, o po to vyks į kitus miestus prie Galilėjos Jūros. Ir šitaip jis paliko juos, niekada daugiau nebebuvo šitų namų nuolatinis narys.

Vieną savaitę jis praleido Tiberijoje, naujajame mieste, kuris netrukus turėjo vietoje Sepforio tapti Galilėjos sostine; ir pamatęs, kad mažai kas ten jį sudomino, jis iš eilės perėjo per Magdalą ir Betsaidą ir pasiekė Kapernaumą, kur jis sustojo tam, kad aplankyti savo tėvo draugą Zabediejų. Zabediejaus sūnūs

buvo žvejai; pats jis gamino valtis. Jėzus iš Nazareto puikiai ir projektavo, ir gamino; jis labai meistriškai darbavosi su medžiu; o Zabediejus apie šito meistro iš Nazareto sugebėjimus seniai žinojo. Zabediejus jau daug laiko mąstė apie patobulintų valčių gamybą; dabar šituos planus jis išdėstė Jėzui ir pasiūlė besisvečiuojančiam dailidei šitą sumanymą įgyvendinti drauge su juo, ir Jėzus be jokių dvejonų sutiko.

Jėzus su Zabediejumi dirbo tikrai truputį ilgiau negu vienerius metus, bet per šitą laiką jis sukonstravo naujo stiliaus valtį ir sukūrė visiškai naują valčių gaminimo metodiką. Geresnės technikos ir labai patobulintos bortų garinimo

[1420]▼

metodikos dėka, Jėzus ir Zabediejus ėmė gaminti daug aukštesnio tipo valtis, laivus, kuriais ežere buvo galima plaukioti nepalyginamai saugiau už senesnius tipus. Kelerius metus Zabediejus, gamindamas šitas naujo stiliaus valtis, darbo turėjo tiek daug, kad jo maža įmonė visko padaryti nebepajėgė; greičiau negu po penkerių metų iš esmės visi laivai, plaukiojantys tame ežere, buvo pagaminti Zabediejaus dirbtuvėse Kapernaume. Galilėjos žvejams Jėzus tapo gerai žinomas kaip šitų naujųjų valčių projektuotojas.

Zabediejus buvo pakankamai pasiturintis žmogus; jo valčių gamybos dirbtuvės buvo prie ežero į pietus nuo Kapernaumo, o jo namai buvo ant ežero kranto netoli nuo Betsaidos žvejybos centro. Per tą ilgesnį negu vienerių metų laikotarpį, kada Jėzus buvo pasilikęs Kapernaume, jis gyveno Zabediejaus namuose. Jis ilgą laiką pasaulyje dirbo vienas, tai yra, be tėvo, ir jam labai patiko šitas periodas, kada jis dirbo drauge su tėvo partneriu.

Zabediejaus žmona, Salomėja, buvo Anaso, kuris vienu metu Jeruzalėje buvo aukštasis šventikas ir vis dar tebebuvo sedukiečių grupės įtakingiausias narys, savo posto netekęs tikrai prieš aštuonerius metus, giminaitė. Salomėja tapo didžiule Jėzaus gerbėja. Ji mylėjo jį taip, kaip mylėjo savo pačios sūnus, Jokūbą, Joną, ir Dovydą, tuo tarpu jos keturios dukros į Jėzų žiūrėjo kaip į savo vyresnįjį brolių. Jėzus dažnai išplaukdavo žvejoti su Jokūbu, Jonu, ir Dovydu, ir jie sužinojo, kad jis yra patyręs žvejys, o taip pat ir puikus valčių meistras.

Per visus šituos metus kiekvieną mėnesį Jėzus siuntė pinigus Jokūbui. Į Nazaretą jis sugrįžo spalio mėnesį tam, jog dalyvautų Mortos vestuvėse, ir jo vėl nebuvo Nazarete daugiau negu dvejus metus, kada jis sugrįžo prieš pat Simono ir Judo dvigubas vedybas.

Per visus šituos metus Jėzus gamino valtis ir toliau stebėjo, kaip žemėje gyvena žmonės. Dažnai jis eidavo aplankyti vilkstinių sustojimo vietas, per Kapernaumą ėjo tiesioginis maršrutas iš Damasko į pietus. Kapernaumas buvo stiprus romėnų karinis postas, o garnizonui vadovavo karininkas, kuris buvo pagonis tikintysis į Jahvę, "dievobaimingas žmogus," kaip žydai buvo įpratę vadinti tokius prozelitus. Šitas karininkas buvo iš turtingos romėnų šeimos, ir jis pats ėmėsi Kapernaume pastatyti gražią sinagogą, kuri buvo padovanota žydams šiek tiek anksčiau negu Jėzus atvyko gyventi pas Zabediejų. Jėzus šitoje naujojoje sinagogoje per šituos metus vadovavo daugiau negu pusei pamaldų, ir kai kurie vilkstinių keliauninkai, kuriems teko būti sinagogoje, jį prisiminė kaip

dailidę iš Nazareto.

Kada atėjo laikas mokėti mokesčius, tada Jėzus užsiregistravo "kvalifikuotu amatininku iš Kapernaumo." Nuo šios dienos iki savo žemiškojo gyvenimo pabaigos jis buvo žinomas kaip Kapernaumo gyventojas. Jis niekada netvirtino, jog oficialiai gyvena kitur, nors dėl įvairių priežasčių leido kitiems jo gyvenamąją vietą priskirti Damaskui, Betanei, Nazaretui, ir net Aleksandrijai.

Kapernaumo sinagogoje jis surado daug naujų knygų bibliotekos dėžėse, ir bent jau penkis vakarus per savaitę jis praleisdavo intensyviai studijuodamas. Vieną laisvą vakarą jis skirdavo bendravimui su vyresniojo amžiaus žmonėmis, o kitą vakarą jis praleisdavo su jaunimu. Jėzaus asmenybė turėjo kažką kilnaus ir įkvepiančio, kas neabejotinai patraukdavo prie jo jaunos žmones. Jo akivaizdoje jie visada jausdavosi patogiai. Galbūt jo didžiąją paslaptį gerai sutarti su jais sudarė du dalykai, jis visada domėjosi tuo, ką jie veikia, tuo tarpu jiems patarinėjo retai, nebent jie prašydavo patarimo.

Zabediejaus šeima Jėzų beveik garbino, ir jie niekada nepraleisdavo klausimų ir atsakymų susiejimų, kuriuos jis organizuodavo kiekvieną vakarą po

[1421]▼

vakarienės prieš tai, kada išeidavo į sinagogą studijuoti. Jauni kaimynai taip pat dažnai ateidavo, kad dalyvautų šituose susirinkimuose po vakarienės. Šitų nedidelių susiejimų metu Jėzus suteikdavo įvairų ir aukšto lygio mokymą, tiesiog tokio lygio, kokį tik jie galėjo suvokti. Su jais jis šnekėjosi gana atvirai, išreikšdamas savo idėjas ir idealus politikos, sociologijos, mokslo, ir filosofijos atžvilgiu, bet niekada neleisdavo sau kalbėti tarsi būtų galutinis autoritetas, išskyrus tuos atvejus, kada aptarinėdavo religiją – žmogaus ryšį su Dievu.

Kartą per savaitę Jėzus rengdavo susirinkimą su visais namiškiais, dirbtuvių pameistriais, ir pagalbiniais kranto darbininkais, nes Zabediejus turėjo daug samdinių. Ir būtent tarp šitų darbininkų Jėzus pirmą kartą buvo pavadintas "Mokytoju." Jie visi jį mylėjo. Jam patiko dirbti su Zabediejumi Kapernaume, bet jam trūko tų vaikų, žaidžiančių lauke prie Nazareto dailidės dirbtuvių sienos.

Iš Zabediejaus sūnų Jokūbas labiausiai susidomėjo Jėzumi kaip mokytoju, kaip filosofu. Jonas daugiausia dėmesio kreipė į jo religinį mokymą ir į jo pažiūras. Dovydas jį gerbė kaip mechaniką, bet mažai galvodavo apie jo religines pažiūras ir filosofinius mokymus.

Per Sabatą dažnai ateidavo Judas, kad pasiklausytų, kaip Jėzus kalba sinagogoje, ir pasilikdavo, kad su juo pabendrautų. Ir kuo daugiau Judas bendravo su savo vyriausiuoju broliu, tuo daugiau jis ėmė įsitikinti, kad Jėzus tikrai yra didis žmogus.

Šitais metais Jėzus padarė didžiulę pažangą, aukštesniu lygiu įvaldydamas savo žmogiškąjį protą ir pasiekdamas naujas ir aukštas sąmoningo ryšio pakopas su viduje gyvenančiu savo Minties Derintoju.

Tai buvo paskutiniai jo sėslaus gyvenimo metai. Niekada daugiau Jėzus nebepraleido ištisų metų vienoje vietoje ar ties vienu užsiėmimu. Jo žemiškųjų kelionių metas sparčiai artėjo. Intensyvios veiklos periodai nebebuvo toli ateityje, bet dabar tarp paprasto, bet aktyvaus jo praeities gyvenimo ir dar intensyvesnės ir atkaklesnės jo viešosios tarnystės netrukus turėjo įsiterpti keleri

metai intensyvaus keliavimo ir labai įvairios asmeninės veiklos. Jo kaip šios sferos žmogaus mokymas turėjo būti užbaigtas iki to laiko, kada jis galės pradėti savo mokymo ir pamokslavimo karjerą kaip savęs padovanojimo Urantijoje dieviškosios ir požmogiškosios fazių išstobulintas Dievas-žmogus.

2. DVIDEŠIMT AŠTUNTIEJI METAI (22 m. po Kr. gim.)

Kovo mėnesį, 22 m. po Kr. gim., Jėzus paliko Zabediejų ir Kapernaumą. Jis paprašė nedidelės sumos pinigų, kad padengtų savo išlaidas Jeruzalėje. Dirbdamas su Zabediejumi, jis gaudavo tikrai nedidelę pinigų sumą, kurią kiekvieną mėnesį siųsdavo šeimai į Nazaretą. Vieną mėnesį pinigų į Kapernaumą ateidavo Juozapas; kitą mėnesį į Kapernaumą ateidavo Judas, paimdavo pinigus iš Jėzaus ir nunešdavo į Nazaretą. Judo žvejybos centras buvo tik už kelių mylių į pietus nuo Kapernaumo.

Kada Jėzus atsisveikino su Zabediejaus šeima, tada jis sutiko pasilikti Jeruzalėje iki Perėjimo šventės, ir jie visi pažadėjo į tą šventę atvykti. Jie net susitarė Perėjimo vakarieneį valgyti drauge. Jie visi liūdėjo, kada Jėzus paliko juos, ypač Zabediejaus dukros.

Prieš išeidamas iš Kapernaumo, Jėzus ilgai šnekėjosi su savo nauju draugu ir artimu partneriu Jonu Zabediejumi. Jis sakė Jonui, jog galvoja daug keliauti, kol "ateis manoji valanda" ir paprašė Joną, kad vietoje jo kiekvieną mėnesį šiek tiek pinigų siųstų šeimai į Nazaretą tol, kol

[1422]▼

jam priklausantys pinigai bus išnaudoti. Ir Jonas prižadėjo šitaip: "Mano Mokytojau, tvarkyk savo reikalą, atlik savo darbą šiame pasaulyje; aš veiksiu vietoje tavęs šitame ar bet kuriame kitame reikale, ir aš tikrai prižiūrėsiu tavo šeimą, net ir taip, kaip aš padėčiau savo paties motinai ir kaip rūpinčiausi savo paties broliais ir seserimis. Tavo pinigus, kuriuos turi mano tėvas, aš išmokėsi taip, kaip tu nurodei ir priklausomai nuo būtinybės, o kai tavo pinigai bus išnaudoti, jeigu aš daugiau jų negausiu iš tavęs ir jeigu tavo motina bus varge, tada aš pasidalinsiu su ja savo paties uždarbiu. Eik savo keliu ramus. Aš tvarkysiu visus šituos reikalus vietoje tavęs."

Dėl to, kada Jėzus išvyko į Jeruzalę, tai dėl tų pinigų, kurie priklausė Jėzui, Jonas pasitarė su savo tėvu, Zabediejumi, ir jis buvo nustebintas, kad buvo tokia didžiulė suma. Kadangi Jėzus šitą reikalą buvo iki galo patikėjęs jiems, tai jie sutarė, kad geriau būtų šituos pinigus investuoti į nuosavybę, o pajamas panaudoti Nazarteto šeimos paramai; ir kadangi Zabediejus žinojo apie nedidelį namą Kapernaume, kuris buvo užstatytas ir kuris buvo parduodamas, tai jis paliepė Jonui šitą namą nupirkti už Jėzaus pinigus ir savo draugo turtą valdyti patikėtinio teise. Ir Jonas padarė taip, kaip jam patarė tėvas. Dvejus metus nuomos mokestis už šitą namą buvo naudojamas tam, jog būtų padengiamas užstatas, ir šie pinigai, kartu su tam tikra didžiule suma, kurią Jėzus neužilgo atsiuntė Jonui, kad būtų naudojama, kai to prireiks šeimai, beveik prilygo šito skolinio įsipareigojimo dydžiui; o Zabediejus davė tą skirtumą, taip, kad Jonas, kada atėjo tam laikas, sumokėjo užstato likutį, šituo užtikrindamas visišką teisę į

šitą dviejų kambarių namą. Šitaip Jėzus tapo namo Kapernaume savininku, bet jam apie tai nebuvo pranešta.

Kada šeima Nazarete sužinojo, kad Jėzus iš Kapernaumo išėjo, tai jie, nieko nežinodami apie šitą finansinį susitarimą su Jonu, manė, kad jiems atėjo laikas toliau gyventi nebegaunant jokios paramos iš Jėzaus. Jokūbas prisiminė savo sutartį su Jėzumi ir, padedamas savo brolių, nuo šiol prisiėmė visišką atsakomybę dėl to, jog pasirūpintų šeima.

Bet sugrįžkime atgal pas Jėzų Jeruzalėje. Beveik du mėnesius didžiąją laiko dalį jis praleido klausydamasis diskusijų šventykloje, retkarčiais apsilankydamas įvairiose rabinų mokyklose. Sabato dienomis didžiąją laiko dalį jis praleisdavo Betanėje.

Į Jeruzalę Jėzus buvo atsinešęs laišką nuo Salomėjos, Zabediejaus žmonos, jį pristatantį buvusiam aukštajam šventikui, Anasui, kaip "tą, kuris yra toks pat, kaip ir mano sūnūs." Anasas praleido daug laiko su juo, asmeniškai nusivedė į tą daugelį Jeruzalės religinių mokytojų akademijų. Nors Jėzus išsamiai susipažino su šitomis mokyklomis ir atidžiai stebėjo jų mokymo metodiką, bet viešai jis nė karto nepaklausė nė vieno klausimo. Nors Anasas į Jėzų žiūrėjo kaip į didį žmogų, bet jis buvo pasimetęs dėl to, kaip jam galėtų patarti. Jis suprato, kaip tai būtų kvaila patarti jam stoti į bet kurią iš šitų Jeruzalės mokyklų studentu, ir vis tik jis puikiai žinojo, kad Jėzui niekada nebus suteiktas oficialaus mokytojo statusas, kadangi jis niekada nesimokė šitose mokyklose.

Netrukus atėjo Perėjimo šventės metas, ir kartu su miniomis iš visų kampelių į Jeruzalę iš Kapernaumo atkeliavo Zabediejus ir jo visa šeima. Jie visi apsistojo erdviuose Anaso namuose, kur atšventė Perėjimo šventę kaip viena laiminga šeima.

Prieš pasibaigiant šitai Perėjimo šventinei savaitei, visiškai atsitiktinai, Jėzus sutiko turtingą keliauninką ir jo sūnų, jauną vyrą maždaug septyniolikos metų amžiaus. Šitie keliauninkai buvo kilę iš Indijos, ir dabar vyko aplankyti Romos ir įvairių kitų vietų prie Viduržemio jūros, jie buvo pasirūpinę, kad į Jeruzalę atvyktų

[1423]▼

Perėjimo šventės metu, tikėdamiesi surasti ką nors, kas galėtų būti vertėjas abiemis ir repetitorius sūnui. Tėvas atkakliai prašė, kad Jėzus sutiktų keliauti su jais. Jėzus papasakojo jam apie savo šeimą ir paaiškino, jog vargu ar tai būtų dora išvykti beveik dvejiems metams, per šį laiką ji galėtų patekti į vargą. Tuomet, šitas keliautojas iš Rytų pasiūlė Jėzui iš anksto sumokėti vienerių metų užmokestį, kad jis galėtų šiuos pinigus patikėti savo draugui tam, kad apsaugotų jo šeimą nuo nepriteklių. Ir Jėzus sutiko išvykti į šitą kelionę.

Jėzus šitą didžiulę sumą perdavė Jonui, Zabediejaus sūnui. Ir jums buvo papasakota, kaip Jonas šiuos pinigus panaudojo tam, kad padengtų Kapernaumo nuosavybės užstatą. Jėzus iki galo atskleidė Zabediejui viską, kas buvo susiję su šita kelione Viduržemio jūra, bet liepė apie tai nepasakoti niekam, net ir savo paties šeimai, ir Zabediejus iš tikrųjų niekada neatskleidė, kad jis žinojo, kur Jėzus buvo per šitą ilgą beveik dvejų metų laikotarpį. Prieš Jėzui sugrįžtant iš šitos kelionės, Nazareto šeima buvo jau beveik susitaikiusi su mintimi, kad jis yra nebegyvas. Tiktai Zabediejaus, kuris keletą progų buvo nuvykęs į Nazaretą su savo sūnumi Jonu, užtikrinimai Marijos širdyje palaikė

rusenančią viltį.

Per šią laiką Nazareto šeima gyveno labai gerai; Judas žymiai padidino savąją dalį ir šią papildomą dalį davė tol, kol vedė. Nepaisant to, kad jiems mažai bereikėjo pagalbos, Jonas Zabediejus buvo įpratęs kiekvieną mėnesį nuvežti dovanų Marijai ir Rūtai, kaip tą buvo nurodęs Jėzus.

3. DVIDEŠIMT DEVINTIEJI METAI (23 m. po Kr. gim.)

Jėzus visus savo dvidešimt devintuosius metus praleido užbaigdamas kelionę Viduržemio jūra ir po šalis, esančias prie jos. Pagrindiniai įvykiai, tiek, kiek mums yra suteiktas leidimas šituos patyrimus atskleisti, sudaro temas tų pasakojimų, kurie bus pateikti iš karto po šito dokumento.

Per visą šią kelionę po romėnų pasaulį, dėl daugelio priežasčių, Jėzus buvo žinomas, kaip *Damasko raštininkas*. Tačiau, Korinte ir kitose vietose, jam keliaujant atgal, jis buvo žinomas *žydų repetitoriaus* vardu.

Jėzaus gyvenime tai buvo gausus įvykiais periodas. Nors šitoje kelionėje jis užmezgė daug ryšių su savo bičiuliais žmonėmis, bet šitas patyrimas yra jo gyvenimo tokia fazė, kurios jis niekada neatskleidė nei savo šeimos kuriam nors nariui, nei kuriam nors iš apaštalų. Jėzus nugyveno savo gyvenimą materialiam kūne ir išvyko iš šito pasaulio niekam nežinant (išskyrus Zabediejų iš Betsaidos), kad jis buvo atlikęs šią didžiulę kelionę. Kai kurie jo draugai galvojo, kad jis sugrįžo į Damaską; kiti manė, kad jis buvo išvykęs į Indiją. Jo paties šeima buvo linkusi patikėti, kad jis buvo Aleksandrijoje, nes jie žinojo, kad kažkada jis buvo kviečiamas vykti ten ir tapti chazano padėjėju.

Kada Jėzus sugrįžo į Palestiną, tada jis nedarė nieko, jog pakeistų savo šeimos nuomonę, kad jis iš Jeruzalės buvo išvykęs į Aleksandriją; jis leido jiems ir toliau tikėti, kad visą tą laiką, kada jo nebuvo Palestinoje, jis praleido tame žinių ir kultūros centre. Tikrai Zabediejus, valčių meistras iš Betsaidos, žinojo tiesą apie šituos reikalus, o Zabediejus apie tai nepasakojo niekam.

Visuose savo mėginimuose iššifruoti Jėzaus gyvenimo *Urantijoje* prasmę, jūs turėtumėte prisiminti Mykolo savęs padovanojimo motyvaciją. Jeigu jūs norėtumėte suvokti daugelio jo darbų, kurie akivaizdžiai buvo keisti, prasmę, tai jūs turėtumėte suprasti jo gyvenimo jūsų pasaulyje tikslą. Jis buvo nuolat atsargus, kad nesukurtų

[1424]▼

per daug patrauklios ir dėmesį pritraukiančios asmeninės karjeros. Jis nenorėjo savo bičiulių žmonių patraukti kokiais nors neįprastais ar nepaprastais dalykais. Jis buvo atsidavęs tokiam darbui, kurio dėka dangiškąjį Tėvą apreiškė savo bičiuliams mirtingiesiems ir tuo pačiu metu jis buvo pasišventęs didingai užduočiai savo mirtingąjį žemiškąjį gyvenimą nugyventi taip, kad visą laiką paklustų šito paties Rojaus Tėvo valiai.

Jėzaus gyvenimą žemėje taip pat visada padės suprasti tai, jeigu visi mirtingieji, studijuojantys šią dieviškąjį savęs padovanojimą, prisimins, kad, nors jis gyveno šį įsikūnijimo gyvenimą *Urantijoje*, bet gyveno jį savo visai *visatai*. Su tuo gyvenimu, kurį jis gyveno mirtingosios prigimties materialiam kūne kiekvienos atskiros apgyvendintos sferos labai visoje Neadono visatoje,

buvo susieta kažkas tokio, kas yra ypatinga ir kas įkvepia. Lygiai taip pat tas taikytina ir visiems tiems pasauliams, kurie buvo apgyvendinti nuo jo gyvenimo Urantijoje išimintinų laikų. Ir lygiai taip pat tą bus galima pasakyti ir apie visus pasaulius, kurie gali būti apgyvendinti valiniais tvariniais per šitos vietinės visatos visą ateities istoriją.

Žmogaus Sūnus, šitos kelionės po romėnų pasaulį laikotarpiu ir šitos kelionės patyrimų dėka, savąjį švietimą iš esmės užbaigė užmegzdamas ryšius su savo laikmečio ir savo kartos įvairiomis pasaulio tautomis. Iki savo sugrįžimo į Nazaretą, dėl to, kad jis šitaip mokėsi kelionių metu, jis beveik iki galo sužinojo, kaip gyvena ir dirba žmogus Urantijoje.

Jo kelionės po Viduržemio jūros baseino šalis tikslas buvo *pažinti žmones*. Šitos kelionės metu jis glaudžiai suartėjo su šimtais žmonių. Jis sutiko ir mylėjo visų rūšių žmones – turtingus ir skurdžius, aukštus ir žemus, juodus ir baltus, mokytus ir nemokytus, kultūringus ir nekultūringus, gyvuliškus ir dvasingus, religingus ir nereligingus, moralius ir amoralius.

Šitos kelionės po Viduržemio jūrą metu Jėzus padarė didžiulę pažangą savo žmogiškojoje užduotyje įvaldydamas materialų ir mirtingą protą, o viduje gyvenantis jo Derintojas pasiekė didžiulės pažangos iškeldamas ir dvasiškai užkariaudamas šitą patį žmogiškąjį intelektą. Šitai kelionei baigiantis Jėzus iš tikrųjų žinojo – su visu žmogiškuoju tvirtumu – kad jis yra Dievo Sūnus, Visuotinio Tėvo vienas iš Sūnų Kūrėjų. Derintojas vis daugiau ir daugiau galėjo Žmogaus Sūnaus prote atkurti neryškius prisiminimus apie jo patyrimą Rojuje bendraujant su savo dieviškuoju Tėvu prieš tai, kada jis ėmėsi organizuoti ir valdyti šitą Nebadono vietinę visatą. Tokiu būdu iš tikrųjų Derintojas, po truputėlį, atstatė į Jėzaus žmogiškąją sąmonę tuos reikalingus prisiminimus apie jo ankstesniąją ir dieviškąją egzistenciją beveik amžinos praeities įvairiose epochose. Iki žmogiškojo patyrimo paskutinis epizodas, kurį pateikė Derintojas, buvo atsisveikinimo metu jo pokalbis su Emanueliu iš Salvingtono, prieš pat atsisakant sąmoningos asmenybės tam, kad pradėtų Urantijos įsikūnijimą. Ir šitas paskutinis atminties vaizdinys apie iki žmogiškąją egzistenciją Jėzaus sąmonėje buvo ryškiai atkurtas tą pačią dieną, kada Jonas jį pakrikštijo Jordano upėje.

4. ŽMOGIŠKASIS JĖZUS

Stebintiems vietinės visatos dangiškiesiems protingiems tvariniams šita kelionė po Viduržemio jūrą buvo labiausiai jaudinantis iš visų Jėzaus žemiškųjų patyrimų, bent jau imant jo visą karjerą iki pat jo nukryžiuavimo ir mirtingojo mirties. Tai buvo jo *asmeninio tarnavimo* nuostabus periodas, kaip kontrastas netrukus prasidėsiančiai viešojo tarnavimo epochai. Šitas unikalus epizodas dar daugiau patraukė dėmesį, nes šituo metu jis vis dar tebebuvo dailidė iš Nazareto, valčių meistras iš Kapernaumo, raštininkas iš Damasko; jis vis dar tebebuvo Žmogaus Sūnus. Jis dar nebuvo

[1425]▼

iki galo įvaldęs savo žmogiškojo proto; Derintojas nebuvo iki galo įvaldęs ir nebuvo padaręs savo neatskiriama dalimi mirtingojo tapatybės. Jis vis dar

tebebuvo žmogus tarp žmonių.

Žmogaus Sūnaus grynai žmogiškasis religinis patyrimas – asmeninis dvasinis augimas – per šituos, dvidešimt devintuosius, metus pakilo beveik į aukščiausią pasiekimo tašką. Šitas dvasinio vystymosi patyrimas visą laiką buvo palaipsnis augimas nuo tos akimirkos, kada atvyko jo Minties Derintojas, iki tos dienos, kada buvo užbaigtas ir patvirtintas tas natūralus ir normalus žmogiškasis ryšys tarp žmogaus materialaus proto ir dvasia apdovanoto proto – reiškiny, paverčiantis šituos du protus vienu, patyrimas, kurį Žmogaus Sūnus pasiekė visiškai ir galutinai, kaip įsikūnijęs šios sferos mirtingasis, tą dieną, kada buvo pakrikštytas Jordano upėje.

Nors neatrodė, jog, per savo gyvenimo metus, jis būtų įsitraukęs į tokį didelį skaičių formalaus bendravimo su savo Tėvu danguje periodų, bet jis išstobulino vis veiksmingesnius būdus, kaip asmeniškai bendrauti su viduje gyvenančios Rojaus Tėvo dvasios buvimu. Jis gyveno realų gyvenimą, pilnakraujį gyvenimą, ir tikrai normalų, natūralų, ir vidutinį gyvenimą materialiam kūne. Jis iš savojo asmeninio patyrimo žino tai, kas prilygsta žmogiškųjų būtybių gyvenimo laiko ir erdvės materialiuose pasauliuose visumos tikrovei.

Žmogaus Sūnus patyrė žmogiškųjų emocijų tuos plačius spektrus, kurie prasideda nuo didžiausio džiaugsmo ir baigiasi giliausiu skausmu. Jis buvo džiaugsmo vaikas ir būtybė, turinti retą gero humoro jausmą; lygiai taip pat jis buvo "žmogus, pažinęs liūdesį ir patyręs sielvartą." Dvasine prasme, jis iš tiesų gyveno mirtingojo gyvenimą nuo apačios iki viršaus, nuo pradžios iki pabaigos. Materialiu požiūriu, galėtų atrodyti, kad jis išvengė tokio gyvenimo, kuris sudaro žmogiškosios egzistencijos abu visuomeninius kraštutinumus, bet intelektualiai jis visiškai susipažino su žmonijos visapusių ir užbaigtų patyrimu.

Jėzus žino sferų evoliucinių ir kylančiųjų mirtingųjų mintis ir jausmus, akstinus ir impulsus, nuo gimimo iki mirties. Žmogiškąjį gyvenimą jis gyveno nuo fizinio, intelektualaus, ir dvasinio savojo aš pačios pradžios, toliau patyrė kūdikystę, vaikystę, jaunystę, ir suaugusiojo gyvenimą – net patyrė žmogiškąją mirtį. Jis ne tik perėjo per šituos įprastus ir pažįstamus intelektualaus ir dvasinio vystymosi žmogiškuosius periodus, bet jis *taip pat* iki galo patyrė tas aukštesnes ir labiau išsivysčiusias žmogaus ir Derintojo susiderinimo fazes, kurias iš viso pasiekia toks nedidelis skaičius Urantijos mirtingųjų. Ir šitokiu būdu jis patyrė mirtingojo žmogaus visą gyvenimą, ne vien tik taip, kaip jis yra nugyvenamas jūsų pasaulyje, bet taip pat ir taip, kaip jis yra nugyvenamas visuose kituose laiko ir erdvės evoliuciniuose pasauliuose, net aukščiausiuose ir labiausiai išsivysčiusiuose iš visų pasaulių, kurie yra įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime.

Nors šitas tobulas gyvenimas, kurį jis gyveno mirtingojo materialaus kūno pavidalu, nesulaukė beribio ir visuotinio pritarimo iš jo bičiulių mirtingųjų, iš tų, kuriems atsitiktinai teko būti jo bendraamžininkais žemėje, bet vis tik, tas gyvenimas, kurį Jėzus iš Nazareto nugyveno materialiam kūne ir Urantijoje, tikrai gavo visišką ir besąlygišką Visuotinio Tėvo patvirtinimą, kadangi jis vienu ir tuo pačiu metu, ir per vieną ir tą patį asmenybės gyvenimą, kuo pilniausiai apreiškė amžinąjį Dievą mirtingajam žmogui ir pristatė išstobulintą žmogiškąją asmenybę Begalinio Kūrėjo pasitenkinimui.

Ir tai buvo jo teisingas ir aukščiausias tikslas. Jis nenusileido žemyn tam, kad Urantijoje gyventų kaip tobulas ir išsamus pavyzdys bet kuriam vaikui ar suaugusiajam, bet kuriam vyrui ar moteriai, tame amžiuje ar bet kuriame kitame amžiuje. Tai, iš tikrųjų, yra tiesa, kad jo pilnakraujame, turtingame, gražiame, ir kilniame gyvenime visi mes galime surasti daug to, kas yra nuostabus pavyzdys,

kas dieviškai įkvepia, bet tai yra dėl to, kad jis gyveno teisingą ir tikrai žmogišką gyvenimą. Jėzus

[1426]▼

savojo gyvenimo žemėje negyveno tam, jog visoms kitoms žmogiškosioms būtybėms parodytų tokį pavyzdį, kad jį kopijuotų. Jis gyveno šitą gyvenimą materialiam kūne tarnaudamas su tokiu gailėstingumu, su koku ir jūs visi galite žemėje nugyventi savąjį gyvenimą; ir kada jis gyveno savo mirtingą gyvenimą savo laiku ir *toks, koks jis buvo*, tuo jis rodė pavyzdį mums visiems, jog mes šitaip gyventume savo gyvenimą savo laiku ir *tokie, kokie mes esame*. Jūs galite ir netrokšti gyventi jo gyvenimo, bet jūs galite nuspręsti *gyventi savo gyvenimą*, net ir taip, ir tokiu pat būdu, kaip gyveno jis. Jėzus gali ir nebūti formalus ir išsamus pavyzdys visų amžių visiems mirtingiesiems šitos vietinės visatos visose sferose, bet jis amžinai yra įkvėpimas ir vadovas visiems Rojaus piligrimams iš pirminio kilimo pasaulių žengiantiems aukštyn per visatą visatą ir toliau per Havoną į Rojų. Jėzus yra *naujasis ir gyvasis kelias* nuo žmogaus iki Dievo, nuo to, kas yra dalinis, iki to, kas yra tobulas, nuo to, kas yra žemiškas, iki to, kas yra dangiškas, iš laiko į amžinybę.

Iki dvidešimt devintųjų metų pabaigos Jėzus iš Nazareto iš esmės užbaigė nugyventi tokį gyvenimą, kokio yra reikalaujama iš mirtingųjų, gyvenančių materialiam kūne. Jis atėjo į žemę toje Dievo pilnatvėje, kuri turėjo būti parodyta žmogui; dabar jis buvo tapęs beveik žmogaus tobulumu, laukiančiu savosios progos, kad pasirodytų Dievui. Ir visa tai jis padarė iki jam suėję trisdešimt metų.

[1427]▼

130 DOKUMENTAS

PAKELIUI Į ROMA

KELIAVIMAS po romėnų pasaulį užėmė Jėzaus gyvenimo žemėje didžiąją dalį dvidešimt aštuntųjų metų ir visus dvidešimt devintuosius metus. Jėzus ir du iš Indijos kilę vyrai – Gonodas ir jo sūnus Ganidas – paliko Jeruzalę sekmadienio rytą, balandžio 26 dieną, 22 m. po Kr. gim. Jie keliavo pagal numatytą tvarkaraštį, ir Jėzus atsisveikino su tėvu ir sūnumi Karakso mieste Persų įlankos pakrantėje kitų metų, 23 m. po Kr. gim., gruodžio dešimtą dieną.

Iš Jeruzalės į Cezarėją jie nuvyko Jopos keliu. Cezarėjoje jie įsėdo į laivą, plaukiantį į Aleksandriją. Iš Aleksandrijos jie išplaukė į Lasėją, esančią Kretos saloje. Iš Kretos jie pasiekė Kartageną, užsukdami į Sirenę. Iš Kartagenos jie išplaukė į Neapolį, pakeliui atplaukę į Malta, Sirakūzus, ir Mesiną. Iš Neapolio jie nuvyko į Kapua, iš kur jie Apijaus keliu pasiekė Romą.

Po viešnagės Romoje jie sausuma keliavo į Tarentumą, iš kur išplaukė į Atėnus Graikijoje, sustodami Nikapolyje ir Korinte. Iš Atėnų per Troją jie nuvyko į Efesą. Iš Efeso nuplaukė į Kiprą, pakeliui užsukdami Rodą. Nemažai laiko jie praleido viešėdami ir ilsėdamiesi Kipre, o tada išplaukė į Antioką Sirijoje. Iš Antioko jie iškeliavo į pietus, į Sidoną, o vėliau pasiekė Damaską. Iš

ten su vilkstine jie nukeliavo į Mesopotamiją, pereidami per Tapsaką ir Larisą. Šiek tiek laiko jie praleido Babilone, aplankė Urą ir kitas vietas, o tada nuvyko į Šušą. Iš Šušos jie nukeliavo į Karaksą, iš kur Gonodas ir Ganidas išvyko į Indiją.

Būtent tuo metu, kada Jėzus keturis mėnesius dirbo Damaske, jis išmoko kalbos, kuria šnekėjo Gonodas ir Ganidas, pagrindų. Būdamas ten jis daug laiko dirbo ties vertimais iš graikų kalbos į vieną iš Indijos kalbų, padedamas vieno vyro, kilusio iš Gonodo tėviškės regiono.

Šitos kelionės po Viduržemio jūrą metu Jėzus maždaug pusę kiekvienos dienos praleisdavo mokydamas Ganidą ir dirbdamas Gonodo vertėju dalykinių pasitarimų ir draugiškų susitikimų metu. Kiekvienos dienos likusiąją dalį, kuri buvo skirta jo paties poreikiams, jis paskirdavo tam, kad užmegztų tuos glaudžius asmeninius ryšius su savo bičiuliais žmonėmis, kad artimai pabendrautų su šios sferos mirtingaisiais, kas taip buvo būdinga jo veiklai per šituos keletą metų, kurie ėjo prieš pat jo viešąją tarnystę.

Tiesioginio stebėjimo ir realaus ryšio dėka Jėzus susipažino su Vakarų ir Levanto aukštesne materialia ir intelektualia civilizacija; iš Gonodo ir jo nuostabaus sūnaus jis daug sužinojo apie Indijos ir Kinijos civilizaciją ir kultūrą, kadangi Gonodas, pats būdamas Indijos gyventojas, buvo atlikęs tris didžiules keliones po geltonosios rasės imperiją.

Ganidas, jaunasis vyras, šito ilgo ir artimo bendravimo metu daug išmoko iš Jėzaus. Jie vienas kitam pajuto didžiulę meilę, ir vaikinų tėvas

[1428]▼

daug kartų mėgino įtikinti Jėzų sugrįžti su jais į Indiją, bet Jėzus visą laiką atsisakinėjo, aiškindamasis būtinybe sugrįžti pas savo šeimą Palestinoje.

1. JOPOJE – POKALBIS APIE JONĄ

Viešėdamas Jopoje, Jėzus sutiko Gadiją, filistiniečių vertėją, kuris dirbo kažkokiam Simonui, kailininkui. Gonodo agentai Mesopotamijoje su šituo Simonu vykdė didelę dalį verslo operacijų; todėl Gonodas ir jo sūnus labai norėjo jį aplankyti pakeliui į Cezarėją. Tuo metu, kada jie buvo Jopoje, Jėzus ir Gadijas nuoširdžiai susidraugavo. Šitas jaunasis filistinietis buvo tiesos ieškotojas. Jėzus buvo tiesos suteikėjas; jis buvo tiesa tajai kartai Urantijoje. Kada susitinka didis tiesos ieškotojas ir didis tiesos suteikėjas, tai tokio susitikimo pasekmė yra didingas ir išlaisvinantis apšvietimas, kilęs iš naujos tiesos patyrimo.

Vieną dieną po vakarienės Jėzus ir jaunasis filistinietis vaikščiojo palei jūrą, ir Gadijas, nežinodamas, kad šitas "raštininkas iš Damasko" yra taip gerai susipažinęs su hebrajų padavimais, parodė Jėzui laivų priplauką, iš kurios buvo manoma, kad Jona buvo pradėjęs savo nelemtą kelionę jūra į Taršišą. Ir kada jis išsakė savo pastabas, tada Jėzaus paklausė: "Bet, ar tu manai, jog toji didelė žuvis iš tikrųjų prarijo Joną?" Jėzus suvokė, jog šitas padavimas nepaprastai įtakoją šito jauno vyro gyvenimą, ir jog apmąstymai apie šį padavimą privertė jį padaryti tokią kvailystę, kad jis mėgintų pabėgti nuo pareigos; dėl to Jėzus nepasakė nieko tokio, kas dabartinius Gadijo praktinio gyvenimo motyvacijos

pagrindus staiga sugriautų. Atsakydamas į šitą klausimą, Jėzus tarė: "Mano drauge, mes visi esame jonos, turime nugyventi savo gyvenimą, sutinkamai su Dievo valia, ir visais atvejais, kada tik stengiamės išvengti kasdienio gyvenimo dabartinės pareigos bėgdami link tolimų pagundų, tada šituo mes atsiduodame tam, kad mus tiesiogiai valdytų tie poveikiai, kurių nereguliuoja tiesos galios ir teismo jėgos. Bėgimas nuo pareigos yra tiesos paaukojimas. Bėgimas nuo šviesos ir gyvenimo tarnystės gali atnešti tikrai tokius kankinančius susidūrimus su atkakliais savanaudiškumo banginiais, kurie galų gale atveda į tamsą ir mirtį, nebent tokie Dievą apleidę jonas tikrai atsuktų savo širdį, net ir apimti didžiausios nevirties, į Dievo ir jo gėrio ieškojimą. Ir kada tokios nevirties apimtos sielos Dievo ieško nuoširdžiai – yra išalkusios tiesos ir ištroškusios teismo – nėra visiškai nieko, kas galėtų juos toliau laikyti nelaisvėje. Kad ir kokiam dugne jie būtų atsidūrę, tačiau kada šviesos jie ieškos iš visos širdies, tada dangiškojo Viešpaties Dievo dvasia juos išlaisvins iš jų nelaisvės; gyvenimo nepalankios aplinkybės juos išmes į naujų galimybių sausą žemę atnaujintam tarnavimui ir išmintingesniam gyvenimui."

Jėzaus mokymas Gadiją nepaprastai sujaudino, ir jie prie jūros šnekėjosi iki išnaktų, o prieš jiems sugrįžtant ten, kur buvo apsistoję, jie kartu pasimeldė ir vienas už kitą. Tai buvo tas pats Gadijas, kuris vėliau klausėsi Petro pamokslavimo, tapo giliai įtikėjęs į Jėzų iš Nazareto, ir vieną vakarą Dorko namuose dalyvavo atmintiname ginče su Petru. Ir Gadijas daug prisidėjo prie to, kad Simonas, turtingas odos pirklys, galutinai apsisprendė priimti krikščionybę.

(Šitame pasakojime apie Jėzaus asmeninį darbą su savo bičiuliais mirtingaisiais šitos kelionės po Viduržemio jūrą metu, mes, sutinkamai su mūsų leidimu, laisvai versime jo žodžius į šiuolaikinę frazeologiją, vartojamą Urantijoje šito perteikimo metu.)

[1429]▼

Jėzaus paskutinis susitikimas su Gadijumi buvo susijęs su diskusija apie gėrį ir blogį. Šitas jaunas filistinietis buvo labai sunerimęs dėl neteisingumo jausmo, dėl to, jog pasaulyje blogis egzistuoja šalia gėrio. Jis sakė: "Kaip gali Dievas, jeigu jis yra be galo geras, leisti mums kentėti skausmą, kurį sukelia blogis; galų gale, kas sukuria blogį?" Tomis dienomis daugelis vis dar tikėjo, kad Dievas sukuria tiek gėrį, tiek blogį, bet Jėzus niekada nemokė tokios klaidos. Atsakydamas į šitą klausimą, Jėzus pasakė: "Mano broli, Dievas yra meilė; dėl to jis turi būti geras, ir jo gėris yra toks didžiulis ir tikras, kad jame negali būti mažų ir netikrų blogio dalykų. Dievas yra toks teigiamai geras, kad jame absoliučiai nėra vietos neigiamam blogiui. Blogis yra nesubrendęs pasirinkimas ir neapgalvotas klaidingas žingsnis tų, kurie priešinasi gėriui, atstumia grožį, ir yra neištikimi tiesai. Blogis yra tikrai nesubrendimo klaidingas prisitaikymas arba griauantis ir iškreipiantis nežinojimo poveikis. Blogis yra neišvengiama tamsa, kuri seka įkandin neišmintingo šviesos atstūmimo. Blogis yra tai, kas yra tamsu ir netiesa, ir kuris, kada būna pasirenkamas sąmoningai ir patvirtinamas savąja valia, tampa nuodėme.

"Tavo Tėvas danguje, apdovanodamas tave galia pasirinkti tarp tiesos ir klaidos, sukūrė šviesos ir gyvenimo teigiamo kelio potencialų neiginį; bet tokios

blogio klaidos iš tikrųjų neegzistuoja tol, kol protingas tvarinys panori to, kad jos egzistuotų, klaidingai pasirinkdamas gyvenimo būdą. Ir tada toks blogis vėliau iš tikrųjų tokio užsispyrusio ir maištingo tvarinio sąmoningu ir tyčiniu pasirinkimu yra pakeliamas iki nuodėmės. Būtent dėl to mūsų Tėvas danguje leidžia gėriui ir blogiui būti greta iki gyvenimo pabaigos, lygiai taip, kaip gamta leidžia kviečiams ir vikiams augti vieniems šalia kitų iki derliaus nuėmimo." Gadijas buvo visiškai pateiktas Jėzaus atsakymu į šitą klausimą po to, kai vėlesnioji diskusija išaiškino šitų svarbių teiginių tikrąją prasmę.

2. CEZARĖJOJE

Jėzus ir jo draugai Cezarėje užtruko ilgiau negu tikėjosi, nes buvo pastebėta, jog gali suskilti laivo, kuriuo jie ketino pradėti kelionę, viena iš didžiulių vairuojančiųjų menčių. Kapitonas nusprendė pasilikti uoste, kol bus padaryta nauja. Šitai užduočiai atlikti trūko kvalifikuotų darbininkų, dirbančių su medžiu, todėl Jėzus savo noru pasisiūlė padėti. Vakaraus Jėzus ir jo draugai vaikštinėdavo ant gražios sienos, kuri buvo kaip pasivaikščiojimo takas aplink uostą. Ganidui labai patiko Jėzaus aiškinimas apie miesto vandens sistemą ir apie tą metodą, kurio dėka potvyniai buvo panaudojami tam, kad išplautų miesto gatves ir kanalizacijos kanalus. Šitam jaunuoliui iš Indijos didžiulį įspūdį padarė Augusto šventykla, kuri buvo pastatyta ant kalvos ir kurią vainikavo romėnų imperatoriaus milžiniška statula. Savo viešnagės antrosios dienos popietę jie trys buvo spektaklyje, vykusiame milžiniškame amfiteatre, kuriame galėjo sėdėti dvidešimt tūkstančių žmonių, ir tą vakarą jie žiūrėjo graikų pjesę. Tai buvo pirmieji tokios rūšies vaidinimai, kuriuos kada nors buvo matęs Ganidas, ir apie juos jis pateikė Jėzui daug klausimų. Trečiosios dienos rytą jie oficialiai aplankė gubernatoriaus rūmus, kadangi Cezarėja buvo Palestinos sostinė ir romėnų prokuratoriaus rezidencija.

Jų užėjo taip pat buvo apsistojęs ir pirklys iš Mongolijos, ir kadangi šitas Tolimųjų Rytų gyventojas graikiškai šnekėjo visiškai gerai, tai Jėzus keletą kartų su juo ilgai bendravo. Šitam vyrui gilų įspūdį padarė Jėzaus filosofija apie gyvenimą ir jis niekada neužmiršo jo išmintingų žodžių apie "dangiškojo gyvenimo nugyvenimą žemėje,

[1430]▼

kasdien paklūstant dangiškojo Tėvo valiai." Šitas pirklys buvo daoistas, ir šitokiu būdu jis tvirtai įtikėjo į visuotinės Dievybės doktriną. Sugrįžęs į Mongoliją, jis pradėjo mokyti šitų išvystytų tiesų savo kaimynus ir verslo partnerius, ir būtent tokios veiklos įtakoje, jo vyriausiasis sūnus nusprendė tapti daoistų šventiku. Per visą savo gyvenimą šitas jaunas vyras demonstravo didžiulę įtaką išvystytos tiesos labui, ir juo pasekė jo sūnus ir anūkas, kurie lygiai taip pat buvo visiškai atsidavę Vieno Dievo – Aukščiausiojo Dangaus Valdovo – doktrinai.

Nors ankstyvosios krikščionių bažnyčios rytinė atšaka, kurios centras buvo Filadelfijoje, Jėzaus mokymų laikėsi ištikimiau už savo sielos brolius Jeruzalėje, bet gaila, jog nebuvo nė vieno panašaus į Petrą, kuris būtų nuėjęs į Kiniją, arba kaip Pauliaus, kuris būtų patekęs į Indiją, kur tuo metu dvasinė dirva buvo tokia

palanki sėti naujosios karalystės evangelijos sėklas. Tie patys Jėzaus mokymai, kaip jų laikėsi filadelfijiečiai, būtų padarę tiesioginį ir veiksmingą poveikį dvasiškai išalkusių Azijos tautų protams, kaip tą padarė Petro ir Pauliaus pamokslavimai Vakaruose.

Vienas iš jaunų vyrų, kuris vieną dieną su Jėzumi dirbo prie vairavimo menties, labai susidomėjo tais žodžiais, kuriuos jis kartas nuo karto išsakydavo, jiems bedirbant laivų statykloje. Kada Jėzus užsiminė, jog Tėvas danguje rūpinasi savo vaikų žemėje gerove, tada šitas jaunas graikas, Anaksandas, tarė: "Jeigu šie Dievai rūpinasi manimi, tada kodėl gi jie nepašalina šitų dirbtuvių žiauraus ir neteisingo dešimtininko?" Jis buvo pritrenktas, kada Jėzus atsakė: "Kadangi tu žinai gėrio kelius ir vertini teisingumą, galbūt šie Dievai šitą klystantį žmogų atvedė prie tavęs tam, jog tu galėtum jį atvesti į šitą geresnįjį kelią. Galbūt tu esi toji druska, kuri šitą brolių turi padaryti priimtinesnį visiems kitiems žmonėms; tai yra, jeigu tu nepraradai savojo skonio. Taip, kaip yra, tai šitas žmogus yra tavo šeimininkas tuo, kad jo blogi poelgiai tau daro blogą poveikį. Kodėl gi tau neparodžius savojo pranašumo prieš blogį gėrio galios dėka ir šitaip netapus visų santykių tarp judviejų šeimininku? Aš numatau, jog tavo viduje esantis gėris gali nugalėti jo viduje esantį blogį, jeigu šiam gėriui suteiktum sąžiningą ir gyvą galimybę pasireikšti. Mirtingojo egzistencijoje nėra jokio kito labiau pavergiančio ir jaudinančio patyrimo už tą džiugesį, kada materialioji gyvybė tampa dvasinės energijos ir dieviškosios tiesos partneriu vienoje iš jų triumfuojančių kovų prieš suklydimą ir blogį. Nuostabus ir transformuojantis yra toks patyrimas, kada tampama dvasinės šviesos gyvuoju kanalu tokiam mirtingajam, kuris sėdi dvasinėje tamsoje. Jeigu tu tiesa esi palaimintas labiau negu ja palaimintas yra šitas žmogus, tai jo nepriteklis turėtų tau mesti iššūkį. Tikrai tu nesi tas bailys, kuris galėtų stovėti ant jūros kranto ir stebėti, kaip skęsta nemokantis plaukti bičiulis žmogus! Kiek daug vertingesnė yra šito žmogaus siela, pasimetusi tamsoje, palyginus su vandenyje skęstančiu jo kūnu!"

Anaksandą nepaprastai sujaudino Jėzaus žodžiai. Netrukus jis papasakojo savo viršininkui, ką buvo sakęs Jėzus, ir tą vakarą jie abu paprašė Jėzaus patarimo dėl savo sielų gerovės. Ir vėliau, po to, kai krikščioniškoji žinia buvo paskelbta Cezarėjoje, abu šitie vyrai, vienas graikas, o kitas romėnas, įtikėjo į tai, ką skelbė Pilypas, ir tapo jo įkurtos bažnyčios žymiais nariais. Vėliau šitas jaunas graikas buvo paskirtas pasiuntiniu romėnų centurionui, Kornelijui, kuris tapo tikinčiuoju Petro tarnystės dėka. Anaksandas ir toliau nešė šviesą tiems, kurie sėdėjo tamsybėje iki Pauliaus įkalinimo Cezarėjoje dieną, kada jis, atsitiktinai, žuvo per didžiąsias dvidešimties tūkstančių žydų skerdynes tuo metu, kada teikė pagalbą kenčiantiems ir mirštantiesiems.

[1431]▼

Ganidas, iki šito laiko, po truputį sužinojo, kaip jo repetitorius praleidžia laisvalaikį, šitaip neįprastai asmeniškai tarnaudamas savo bičiuliams žmonėms, ir jaunasis indas nusprendė išsiaiškinti šitos nenutrūkstamos veiklos motyvą. Jis paklausė: "Kodėl tu nuolat skiri laiką šitiems susitikimams su svetimais žmonėmis?" Ir Jėzus atsakė: "Ganidai, nė vienas žmogus nėra svetimas tam, kuris pažįsta Dievą. Tame patyrimo, kada surandi Tėvą danguje, tu atrandi, jog

visi žmonės yra tavo broliai, ir argi tai atrodo keista, jog žmogus turėtų patirti džiaugsmą, sutikdamas naujai atrastą brolių? Susipažinti su savo broliais ir seserimis, sužinoti jų problemas ir išmokyti juos mylėti, yra aukščiausias gyvenimo patyrimas."

Šito iki gilios nakties užtrukusio pasikalbėjimo metu jaunas vyras paprašė Jėzaus, kad šis jam paaiškintų skirtumą tarp Dievo valios ir to žmogiškojo proto pasirinkimo veiksmo, kuris taip pat yra vadinamas valia. Iš esmės Jėzus paaiškino: Dievo valia yra Dievo kelias, partnerystė su Dievo pasirinkimu bet kokios potencialios alternatyvos akivaizdoje. Dėl to, Dievo valios vykdymas yra toks augantis patyrimas, kada yra tampama vis labiau ir labiau panašiu į Dievą, o Dievas yra šaltinis ir likimas viso to, kas yra gera ir gražu ir teisinga. Žmogaus valia yra žmogaus kelias, visuma to, kuo mirtingasis nusprendžia būti ir ką nusprendžia daryti. Valia yra savimoningos būtybės sąmoningas pasirinkimas, kuris veda į sprendimo motyvuotą elgesį, kuris remiasi protingu apmąstymu.

Tą popietę Jėzus ir Ganidas abu mėgavosi žaisdami su labai protingu aviganiu, ir Ganidas norėjo sužinoti, ar šuo turi sielą, ar jis turi valią, ir atsakydamas į jo klausimus, Jėzus aiškino: "Šuo turi tokį protą, kuris gali pažinti materialų žmogų, savo šeimnininką, bet negali pažinti Dievo, kuris yra dvasia; dėl to šuo neturi dvasinės prigimties ir negali turėti dvasinio patyrimo. Šuo gali turėti valią, suteiktą gamtos ir padidintą treniravimo dėka, bet tokia proto galia nėra dvasinė jėga, taip pat jos negalima lyginti ir su žmogiškąja valia, ta prasme, kad ji nėra apmąstanti – ji nėra pasekmė to, kad sugebama atskirti aukštesnes ir moralias prasmes arba pasekmė to, kad yra pasirenkamos dvasinės ir amžinosios vertybės. Būtent tai, jog mirtingasis žmogus turi tokias dvasinio suvokimo ir tiesos pasirinkimo galias, jį padaro moralia būtybe, tokiu tvariniu, kuris yra apdovanotas dvasinės atsakomybės savybėmis ir amžinojo išlikimo potencialu." Jėzus toliau aiškino, jog būtent dėl to, kad gyvulys tokių protinių galių neturi, tai gyvulių pasaulis niekada negalės sukurti kalbos laike arba patirti, ką nors tokio, kas prilygtų asmenybės išlikimui amžinybėje. Po šios dienos mokymo Ganidas daugiau niekada nebepuoselėjo tikėjimo į žmonių sielų persikėlimą į gyvūnų kūnus.

Kitą dieną Ganidas visa tai aptarė su savo tėvu, ir būtent atsakydamas į Gonodo klausimą, Jėzus paaiškino, jog "žmogiškieji norai, kurie yra visiškai susiję vien tik su žemiškaisiais sprendimais dėl gyvulinės egzistencijos materialių problemų, yra pasmerkti tam, jog pražūtų laike. Tie, kurie priima nuoširdžius moralius sprendimus ir beribius dvasinius pasirinkimus, šitokiu būdu yra vis labiau sutapatinami su viduje gyvenančia ir dieviškąja dvasia, ir tuo jie iš tiesų vis didesniu laipsniu yra transformuojami į amžinojo išlikimo vertybes – dieviškosios tarnystės nesibaigiantį vystymąsi.

Būtent šitą pačią dieną mes pirmą kartą išgirdome tą svarbią tiesą, kuri, išreikšta šiuolaikine kalba, skambėtų taip: "Valia yra tas žmogiškojo proto pasireiškimas, kuris įgalina subjektyvią sąmonę save išreikšti objektyviai ir patirti tokį reiškinių, kai yra siekiama būti panašiu į Dievą." Ir būtent šita pačia

prasme kiekviena maštanti ir dvasinga žmogiškoji būtybė gali tapti kurianti.

3. ALEKSANDRIJOJE

Tai buvo kupinas įvykių apsilankymas Cezarėjoje, o kada laivas buvo parengtas, Jėzus ir du jo draugai vienos dienos pusiaudienį išvyko į Aleksandriją Egipte.

Tiems trims kelionė į Aleksandriją buvo viena iš maloniausių. Ganidas susižavėjo ta kelione ir nuolat klausinėjo Jėzų. Jiems artėjant prie miesto uosto, jaunąjį vyrą sujaudino didžiulis Faroso švyturys, pastatytas saloje, kuria Aleksandras molu sujungė su žemynine sausuma, šitaip sukurdamas dvi puikias priplaukas ir šituo Aleksandriją paversdamas Afrikos, Azijos, ir Europos prekybine jūros kryžkele. Šitas didžiulis švyturys buvo vienas iš septynių pasaulio stebuklų ir visų vėlesniųjų švyturių pirmtakas. Jie atsikėlė anksti ryte, kad pamatytų šitą nuostabų gyvybę gelbstintį žmogaus įrenginį, ir tarp Ganido susižavėjimo šūksnių Jėzus sakė: "Ir tu, mano sūnau, būsi panašus į šitą švyturį, kada sugrįši į Indiją, net ir po to, kai tavo tėvas ilsėsis ramybėje; tu tapsi panašiu į gyvenimo šviesą tiems, kurie sėdi aplink tave tamsoje, rodydamas visiems, kurie taip trokšta surasti tą kelią, kad saugiai pasiektų išsigelbėjimo uostą." Ir, suspausdamas Jėzaus ranką, Ganidas tarė: "Aš tikrai juo būsiu."

Ir vėl mes pastebime, jog krikščioniškosios religijos ankstyvieji mokytojai padarė didžiulę klaidą, kada jie taip išskirtinai savo dėmesį nukreipė į romėnų pasaulio vakarietiškąją civilizaciją. Tokius Jėzaus mokymus, kokius išpažino Mesopotamijos tikintieji pirmajame amžiuje, būtų iš karto priėmusios įvairios Azijos religininkų grupės.

Nepraėjus ir keturioms valandoms po atplaukimo, jie buvo įsikūrę ilgo ir plataus prospekto, vieno šimto pėdų pločio ir penkių mylių ilgio, kuris toliau tęsėsi iki šito miesto, turinčio vieną milijoną gyventojų, vakarinio pakraščio, beveik pačiame rytiniame gale. Pirmą kartą apžiūrėjus miesto pagrindines įžomybes – universitetą (muziejų), biblioteką, karališkąjį Aleksandro mauzoliejų, rūmus, Neptūno šventyklą, teatrą, ir sporto salę – Gonodas ėmėsi savųjų reikalų, tuo tarpu Jėzus ir Ganidas nuėjo į biblioteką, didžiausią pasaulyje. Čia buvo surinkta beveik milijonas rankraščių iš viso civilizuoto pasaulio: Graikijos, Romos, Palestinos, Partos, Indijos, Kinijos, ir net Japonijos. Šitoje bibliotekoje Ganidas pamatė didžiausią visame pasaulyje indų literatūros rinkinį; ir čia jie kažkiek laiko praleisdavo kiekvieną dieną per visą savo viešnagę Aleksandrijoje. Jėzus papasakojo Ganidui apie tai, kaip šitoje vietoje hebrajų raštai buvo išversti į graikų kalbą. Vėl ir vėl jie diskutavo apie visas pasaulio religijas, Jėzus šitam jaunam protui stengėsi nurodyti tiesą kiekvienoje iš religijų, visuomet pridurdamas: "Bet Jahvė yra tas Dievas, kuris išsivystė iš Melkizedeko apreiškimų ir susitarimo su Abraomu. Žydai buvo Abraomo palikuonys ir vėliau užėmė tą pačią žemę, kurioje gyveno ir mokė Melkizedekas, ir iš kurios jis išsiuntė mokytojus po visą pasaulį; ir galų gale jų

religija pateikė aiškesnį supratimą apie Viešpatį Izraelio Dievą kaip Visuotinį Tėvą danguje negu bet kuri kita pasaulio religija."

Vadovaujant Jėzui, Ganidas sudarė pasaulio visų tų religijų, kurios pripažino Visuotinę Dievybę, nors jos galėjo daugiau ar mažiau pripažinti ir antrailes dievybes, mokymų rinkinį. Po daugybės diskusijų Jėzus ir Ganidas nusprendė, kad romėnai savo religijoje tikrojo Dievo neturi, kad jų religija vargu ar yra daugiau negu imperatoriaus garbinimas. Jie priėjo

[1433]▼

išvados, jog graikai turi filosofiją, bet vargu ar turi religiją su asmeniu Dievu. Misteriniai kultai, kurių jie atsisakė dėl painiavos, kuri kildavo dėl jų didžiulio skaičiaus, ir dėl to, kad jų skirtingos sampratos apie Dievybę, atrodo, jog buvo atsiradusios iš kitų ir senesnių religijų.

Nors Ganidas visa tai išvertė Aleksandrijoje, bet šituos rinkinius iki galo suklasifikavo ir savo paties asmenines išvadas pridėjo tikrai tuomet, kada jie beveik baigė savo viešnagę Romoje. Jis labai nustebė, kai pamatė, jog pasaulio bažnytinės literatūros visi geriausiai autoriai daugiau ar mažiau aiškiai pripažino amžinojo Dievo egzistavimą ir didele dalimi sutarė dėl jo charakterio ir jo ryšio su mirtinguoju žmogumi.

Jėzus ir Ganidas, viešėdami Aleksandrijoje, daug laiko praleido muziejuje. Šitas muziejus neturėjo sukaupęs retų daiktų, jis greičiau buvo vaizduojamojo meno, mokslo, ir literatūros universitetas. Mokyti profesoriai čia kasdien skaitydavo paskaitas, ir tais laikais tai buvo Vakarų pasaulio intelektualinis centras. Diena iš dienos Jėzus paskaitas versdavo Ganidui; vieną antrosios savaitės dieną jaunas vyras sušuko: "Mokytojau Jošua, tu žinai daugiau už šituos profesorius; tu turėtum atsistoti ir papasakoti tuos didžius dalykus, apie kuriuos tu pasakojai man; jie susipainiojo dėl savo per didelio mąstymo. Aš pasišnekėsiu su savo tėvu ir pasirūpinsiu, kad jis dėl to susitartų." Jėzus nusišypsojo, tardamas: "Tu esi susižavėjęs mokinys, bet šitie mokytojai nemąsto taip, kad tu ir aš mokytumė juos. Nesudvasinto mokytumo puikavimasis žmogaus patyrimo yra klastingas dalykas. Tikrasis mokytojas savo intelektualų vientisumą išlaiko tuo, kad visą laiką jis lieka mokinys."

Aleksandrija buvo susimaišiusios Vakarų kultūros centras ir po Romos buvo didžiausias ir nuostabiausias miestas pasaulyje. Čia buvo didžiausia pasaulyje žydų sinagoga, Aleksandrijos Sanhedrino, septyniasdešimties valdančiųjų senolių, valdymo vieta.

Tarp tų daugelio vyrų, su kuriais Ganidas turėjo verslo reikalų, buvo vienas žydas bankininkas, Aleksandras, kurio brolis, Filonas, buvo to laiko įžymus religinis filosofas. Filonas buvo užsiėmęs pagirtina, bet nepaprastai sunkia graikų filosofijos ir hebrajų teologijos suderinimo užduotimi. Ganidas ir Jėzus daug kalbėjosi apie Filono mokymus ir tikėjosi dalyvauti kai kuriose jo paskaitose, bet per visą jų viešnagę Aleksandrijoje šitas įžymus helenistas žydas sirgdamas pragulėjo lovoje.

Jėzus rekomendavo Ganidui daug ką iš graikų filosofijos ir stoikų doktrinų, bet šiam vaikinui jis įteigė tiesą, jog šitos tikėjimo sistemos, kaip ir kai kurių jo paties tautiečių neaiškūs mokymai, religijos buvo tikrai ta prasme, kad jie vedė

žmones į Dievo ieškojimą ir į tokių gyvųjų patyrimą, kada būna pažįstamas Amžinasis.

4. PASIKALBĖJIMAS APIE TIKROVĘ

Paskutinį vakarą prieš išvykstant iš Aleksandrijos, Ganidas ir Jėzus ilgai bendravo su vienu iš universiteto profesorių, kuris specializavosi valstybės valdymo srityje ir kuris skaitė paskaitas apie Platono mokymus. Mokytam graikų mokytojui Jėzus atliko vertėjo vaidmenį, bet savo paties mokymo neįterpė, kad paneigtų graikų filosofiją. Gonodas tą vakarą buvo išvykęs verslo reikalais; taigi, profesoriui išėjus, mokytojas ir jo mokinys ilgai ir nuoširdžiai šnekėjosi apie Platono doktrinas. Nors Jėzus su išlygomis ir pritarė kai kuriems graikų mokymams, kurie buvo susiję su ta teorija, jog pasaulio materialūs daiktai yra nematomų, bet daug tikresnių dvasinių realybių šešėliniai atspindžiai, tačiau vaikino mąstymui jis stengėsi pakloti

[1434]▼

patikimesnį pamatą; taigi jis pradėjo ilgą traktatą apie tikrovės prigimtį visatoje. Iš esmės ir šiuolaikine frazeologija perteikus, Jėzus Ganidui aiškino:

Visatos tikrovės šaltinis yra Begalinysis. Ribinės kūrinijos materialūs daiktai yra Rojaus Modelio ir amžinojo Dievo Visuotinio Proto laiko-erdvės pasekmės. Priežastingumas fiziniame pasaulyje, savimone intelektualiam pasaulyje, ir besivystantis vidinis aš dvasiniame pasaulyje – šitos realybės, projektuojamos visuotiniu mastu, sujungtos amžinojoje sąsajoje, ir patiriamos kaip kokybės tobulumas ir vertybės dieviškumas – sudaro *Aukščiausiojo tikrovę*. Bet visą laiką besikeičiančioje visatoje priežastingumo, intelekto, ir dvasinio patyrimo Pirminė Asmenybė yra nekintanti, absoliuti. Visi daiktai, net ir beribių vertybių ir dieviškųjų savybių amžinojoje visatoje, gali keistis, ir dažnai iš tiesų keičiasi, išskyrus Absolūtus ir tą, kas pasiekė absoliutų fizinių statusą, absoliutų intelektualų aprėpimą, ar absoliučią dvasinę tapatybę.

Aukščiausias lygis, iki kurio gali progresuoti ribinis tvarinys, yra Visuotinio Tėvo atpažinimas ir Aukščiausiojo pažinimas. Ir net tada, tokios užbaigtumo likimo būtybės toliau patiria keitimąsi fizinio pasaulio judėjimuose ir jo materialiuose reiškiniuose. Lygiai taip jie iš tikrųjų toliau suvokia, kad jų vidinis aš vystosi, jiems toliau kylant dvasinėje visatoje, ir, kad jų sąmonė plečiasi, kada jie vis giliau suvokia intelektualų kosmosą ir kada vis giliau reaguoja į šį intelektualų kosmosą. Tiktai valios tobulumo, harmonijos, ir vienovės dėka iš tiesų tvarinys su Kūrėju gali susivienyti; ir tokia dieviškumo būseną yra pasiekama ir palaikoma tiktai tada, kada tvarinys toliau gyvena laike ir amžinybėje taip, kad jo ribinė asmeninė valia nuolat paklūsta Kūrėjo dieviškajai valiai. Visada troškimas vykdyti Tėvo valią turi būti aukščiausias sieloje ir vyrauti kylančiojo Dievo sūnaus prote.

Vienaakis žmogus niekada negali tikėtis pamatyti perspektyvos gelmės. Taip pat ir vienaakiai materialistai mokslininkai ar vienaakiai dvasiniai mistikai ir alegorininkai negali teisingai matyti ir adekvačiai suvokti tikrųjų visatos tikrovės gelmių. Visos tikrosios tvarinio patyrimo vertybės yra paslėptos

suvokimo gelmėje.

Neprotingas priežastingumas iš to, kas yra primityvus ir paprastas, negali išvystyti to, kas yra subtilus ir sudėtingas, taip pat ir nedvasingas patyrimas iš laiko mirtingųjų materialių protų negali išvystyti amžinojo išlikimo dieviškojo charakterio. Tas vienintelis visatos bruožas, kuris taip išskirtinai apibūdina begalinę Dievybę, yra šitas nesibaigiantis kūrybinis asmenybės, kuri gali išlikti vis labiau siekdama Dievybės, padovanojimas.

Asmenybė yra toji kosminė dovana, toji visuotinės tikrovės fazė, kuri gali egzistuoti kartu su neribota kaita ir tuo pačiu metu išlaikyti savo tapatybę visų tokių pasikeitimų akivaizdoje, ir per amžius po šito.

Gyvybė yra pirminio kosminio priežastingumo prisitaikymas prie visatos situacijų reikalavimų ir galimybių, ir ji atsiranda Visuotinio Proto veiksmu ir Dievo, kuris yra dvasia, dvasinės kibirkšties sužadinimu. Gyvybės prasmė yra jos prisitaikymas; gyvybės vertybė yra jos sugebėjimas progresuoti – net iki Dievo-sąmonės aukštybių.

Dėl savimoningos gyvybės klaidingo prisitaikymo prie visatos atsiranda kosminė disharmonija. Galutinis asmenybės valios nusigrėžimas nuo visatų kurso atveda į intelektualią izoliaciją, asmenybės atsiskyrimą. Praradus viduje gyvenantį

[1435]▼

dvasinį šturmaną, ištinka dvasinis egzistencijos nutraukimas. Protinga ir progresuojanti gyvybė tada tampa, pati savaime, nepaneigiamu įrodymu, jog egzistuoja tikslinga visata, išreiškianti dieviškojo Kūrėjo valią. Ir šitoji gyvybė, apskritai, kovodama žengia į aukštesnes vertybes, savo galutiniu metu tikslu turėdama Visuotinį Tėvą.

Žmogus turi protą, kuris skiriasi nuo gyvulinio proto tiksliai išsivystymo laipsniu, jeigu nežiūrėti į intelekto aukštesnę ir panašesnę į dvasinę tarnystę. Dėl to gyvūnai (neturėdami garbinimo ir išminties) negali patirti viršsąmonės, sąmonės sąmonės. Gyvulio protas suvokia tiksliai objektyvią visatą.

Žinojimas yra materialaus arba faktą suvokiančio proto sfera. Tiesa yra ta sfera, kuri priklauso dvasiškai apdovanotam intelektui, kuris suvokia, jog pažįsta Dievą. Žinojimas yra įrodomas; tiesa yra patiriama. Žinojimas yra proto nuosavybė; tiesa yra sielos patyrimas, besivystantis savaime. Žinojimas yra nedvasinio lygio funkcija; tiesa yra visatų intelektualaus-dvasinio lygio fazė. Materialus protas suvokia faktinio žinojimo pasaulį; sudvasintas intelektas suvokia tikrųjų vertybių pasaulį. Šitie du požiūriai, sinchronizuoti ir harmonizuoti, atskleidžia tikrovės pasaulį, kuriame išmintis paaiškina visatos reiškinius, besivystančio asmeninio patyrimo požiūriu.

Suklydimas (blogis) yra bausmė už netobulumą. Netobulumo savybes arba klaidingo prisitaikymo faktus materialiam lygyje atskleidžia kritiškas stebėjimas ir mokslinė analizė; moraliniame lygyje tą atskleidžia žmogiškasis patyrimas. Blogio buvimas sudaro proto suklydimų ir besivystančio savojo aš nesubrendimo įrodymą. Dėl to, blogis taip pat yra netobulumo matas aiškinant visatą. Galimybė padaryti klaidų yra neatskiriama nuo išminties įgijimo, nuo plano, kada į priekį žengiamo nuo to, kas yra dalinis ir laikinas, į tai, kas yra užbaigtas ir amžinas, nuo to, kas yra santykinis ir netobulas, į tai, kas yra galutinis ir išstobulintas. Suklydimas yra santykinio neužbaigtumo šešėlis, kuris

būtinai turi kristi ant žmogaus kylančio visatos kelio, kuris veda į Rojaus tobulumą. Suklydimas (blogis) nėra tikroji visatos savybė; jis tiesiog yra santykinumo stebėjimas tuo požiūriu, kaip neužbaigto ribinio netobulumas yra susijęs su Aukščiausiojo ir Galutiniojo kylančiais lygiais.

Nors Jėzus visa tai vaikinui pasakojo jam suprantamiausia kalba, bet diskusijos pabaigoje Ganido akys ėmė merktis ir netrukus jis nugrimzdo į miegą. Kitą rytą jie atsikėlė anksti, kad įsėstų į laivą, plaukiantį į Lasėją, esančią Kretos saloje. Bet prieš jiems išvykstant, vaikinai vis dar turėjo daugiau klausimų apie blogį, į kuriuos Jėzus atsakė:

"Blogis yra santykinė sąvoka. Jis iškyla stebint netobulumus, kurie pasirodo šešėlyje, kurį meta daiktų ir būtybių ribinė visata, nes toks kosmosas užtemdo Begaliniojo amžinųjų realybių visuotinės išraiškos gyvą šviesą.

Potencialus blogis yra būdingas būtinai neužbaigtam Dievo atskleidimui kaip begalybės ir amžinybės laiko-erdvės apribotai išraiškai. Tas faktas, jog tai, kas yra dalinis, egzistuoja to, kas yra užbaigtas, akivaizdoje, sudaro tikrovės santykinumą; sukuria būtinybę intelektualiam pasirinkimui, ir nustato dvasinio suvokimo ir reagavimo vertybių lygius. Toji Begaliniojo neužbaigta ir ribinė samprata, kurios laikosi žemiškas ir apribotas tvarinio protas, pati savaime, yra *potencialus blogis*. Bet didėjantis klydimas, kada šitų pirminių intelektualių sutrikimų ir dvasinių trūkumų

[1436]▼

ir toliau nepateisinamai nesistengiama protingai dvasiškai ištaisyti, prilygsta *aktualaus blogio* įgyvendinimui.

Visos statinės, negyvos, sampratos potencialiai yra blogis. Santykinės ir gyvosios tiesos ribinis šešėlis yra nuolatiniame judėjime. Statinės sampratos nuolat trukdo mokslui, politikai, visuomenei, ir religijai. Statinės sampratos gali išreikšti tam tikrą žinojimą, bet joms trūksta išminties ir jose nėra tiesos. Bet žiūrėkite, jog santykinumo samprata jūsų nesuklaidintų tiek, kad jūs nebesuvoktumėte to, jog visata yra koordinuojama vadovaujant kosminiam protui, ir, kad ją stabiliai kontroliuoja Aukščiausiojo energija ir dvasia.

5. KRETOS SALOJE

Keliauninkai, vykdami į Kretą, turėjo vienintelį tikslą, pailsėti, pasivaikščioti po salą, ir įkopti į kalnus. To meto kretiečiai tarp aplinkinių tautų geros reputacijos neturėjo. Nepaisant šito, Jėzus ir Ganidas daug sielų patraukė į aukštesnius mąstymo ir gyvenimo lygius ir šitaip paklojo pamatus tam, kad jie greitai priimtų vėlesnius evangelijos mokymus, kada iš Jeruzalės atvyko pirmieji pamokslininkai. Jėzus šituos kretiečius mylėjo, nepaisant tų šiurkščių žodžių, kuriais vėliau juos apibūdino Paulius, kada po to į šią salą jis pasiuntė Titą, kad pertvarkytų jų bažnyčias.

Ant kalno šlaito Kretoje Jėzus pirmą kartą ilgai šnekėjosi apie religiją su Gonodu. Ir tėvui tai padarė didžiulį įspūdį, kad jis tarė: "Nieko nuostabaus, kad berniukas tiki viskuo, ką tu jam sakai, bet aš niekada nežinojau, kad jie turėjo

tokią religiją net ir Jeruzalėje, tuo labiau, Damaske." Būtent jiems gyvenant šioje saloje, Gonodas pirmą kartą pasiūlė Jėzui, kad jis kartu su jais vyktų į Indiją, ir Ganidas buvo sužavėtas tos minties, kad Jėzus galėtų sutikti su tokiu pasiūlymu.

Vieną dieną, kada Ganidas paklausė Jėzaus, kodėl jis neatsidavė pamokslininko darbui, šis atsakė: "Sūnau mano, viskam savas laikas. Tu gimsti šitame pasaulyje, bet, kad ir kiek trokštum ir kad ir kiek nekantrautum, bet tai nepadės tau užaugti. Tu turi, visuose tokiuose dalykuose, sulaukti savosios valandos. Žalią vaisių ant medžio sunokins vien tiktai laikas. Metų laikai keičia vienas kitą, po saulėtekio ateina saulėlydis tiktai einant laikui. Dabar aš esu pakeliui į Romą su tavimi ir tavo tėvu, ir šito pakanka šiai dienai. Manoji rytdiena yra vien tiktai manojo Tėvo danguje rankose." Ir tada jis papasakojo Ganidui pasakojimą apie Mozę ir tuos keturiasdešimt budraus laukimo ir nuolatinio ruošimosi metų.

Lankantis Fare Havense atsitiko vienas dalykas, kurio Ganidas niekada neužmiršo; prisiminimai apie šitą epizodą jam visada sukeldavo troškimą daryti kažką dėl to, kad būtų pakeista kastų sistema gimtojoje Indijoje. Vieškelyje girtas išsigimėlis užpuolė mergaitę vergę. Kada Jėzus pamatė pavojingą mergaitės padėtį, tada jis nulėkė pirmyn ir nuvedė ją šalin nuo užpuolusio pamišėlio. Tuo metu, kada išsigandęs vaikas spaudėsi prie jo, jis, ištiesęs savo tvirtą dešinę ranką, įniršusį vyrą laikė per saugų atstumą tol, kol vargšas žmogelis išsikvėpė, talžydamas orą įnirtingais smūgiais. Ganidas energingai veržėsi padėti Jėzui išspręsti šią problemą, bet tėvas jį sulaikė. Nors jie ir negalėjo šnekėti merginos kalba, bet ji galėjo suprasti jų gailestingumo poelgį ir ženklais rodė, jog širdingai tą vertina, kada jie visi trys ją lydėjo namo. Tai buvo galbūt beveik labiausiai asmeninis susirėmimas su savo bičiuliais, kokį tik Jėzui teko patirti per ištisą savo gyvenimą materialiam kūne. Bet tą vakarą jam buvo sunki užduotis, mėginant Ganidui

[1437]▼

paiškinti, kodėl prisigėrusio vyro jis nesumušė. Ganidas manė, jog šitam vyrui turėjo būti kiršta bent jau tiek kartų, kiek kartų jis trenkė merginai.

6. JAUNAS VYRAS, KURIS BIJOJO

Tuo metu, kada jie buvo kalnuose, Jėzus ilgai šnekėjosi su jaunu vyru, kuris buvo apimtas baimės ir palūžęs. Negavęs paguodos ir neįgavęs drąsos iš bendravimo su savo bičiuliais, šis jaunuolis stengėsi pabūti vienas kalnuose; jis buvo užaugęs su bejėgiškumo ir nepilnavertiškumo jausmu. Šiuos natūralius polinkius padidino ir daug sunkių aplinkybių, su kuriomis vaikas buvo susidūręs beaugdamas, ypač, tėvo netektis, kada jam buvo dvylika metų. Kada jie susitiko, Jėzus tarė: "Sveikinu tave, mano drauge! kodėl gi toks nusimineš tokią gražią dieną? Jeigu kažkas atsitiko, kas tave prislėgė, tai galbūt aš kuo nors galiu tau padėti. Bet kokiu atveju man būtų labai malonu pasiūlyti savo paslaugas."

Jaunasis vyras nebuvo linkęs šnekėtis, ir dėl to Jėzus antrą kartą kreipėsi į jo sielą, sakydamas: "Aš suprantu, jog į šituos kalnus užlipai tam, kad pasišalintum

nuo žmonių; todėl, aišku, jog su manimi šnekėtis tu nenori, bet aš norėčiau sužinoti, ar tu pažįsti šitas kalvas; ar žinai, kur veda šie takai? Ir, gal kartais, galėtum man pasakyti, koks geriausias kelias į Feniksą?" Reikia pasakyti, jog šitas jaunuolis labai gerai pažinojo šituos kalnus, ir iš tikrųjų jam buvo labai įdomu nupasakoti kelią į Feniksą, taip įdomu, kad jis ant žemės nupiešė visus takus ir išsamiai paaiškino kiekvieną smulkmeną. Bet jis buvo pritrenktas ir pajuto smalsumą, kada Jėzus atsisveikinęs ir parodęs tarsi nueina, netikėtai atsisuko į jį, tardamas: "Aš puikiai žinau, jog tu nori, kad tave paliktų vieną su savo skauduliu, bet tai nebūtų nei kilnu, nei dora iš mano pusės, jog sulaukęs iš tavęs tokios nuoširdžios pagalbos, kaip būtų galima geriausia surasti kelią į Feniksą, o tada negalvodamas nueičiau, nè kiek net ir nepamėginęs atsiliiepti į tavo prašymą padėti ir parodyti geriausią maršrutą į likimo tikslą, kurio tu ieškai savo širdyje būdamas čia ant kalno šlaito. Kaip tu šitaip puikiai žinai takus į Feniksą, keliavęs jais daug kartų, taip ir aš iš tiesų puikiai žinau kelią į tavo žlugusių vilčių ir neišsipildžusių troškimų miestą. Ir kadangi tu prašei manęs padėti, tai aš tavęs neapvilsiu." Jaunuolis buvo beveik nugalėtas, bet jis sugebėjo išmykčioti "Bet – iš tavęs aš nieko neprašiau –" Ir Jėzus, švelniai uždėdamas ranką ant jo peties, tarė: "Ne, sūnau, ne žodžiais, bet ilgesingais žvilgsniais tu iš tikrųjų kreipeisi į mano širdį. Berniuk mano, tam, kuris myli savo bičiulius, iškalbingą pagalbos šauksmą parodo tavo liūdna ir nusivylusi veido išraiška. Prisėsk šalia manęs, tuo tarpu aš tau papasakosiu apie tarnavimo takus ir laimės kelius, kurie veda iš savojo aš liūdesio į meilės kupinos veiklos džiaugsmą žmonių brolystėje ir tarnaujant Dievui danguje."

Šiuo momentu jaunasis vyras jau labai troško pasišnekėti su Jėzumi, ir jis parklupo prie jo kojų, maldaudamas Jėzų padėti jam, parodyti jam išsigelbėjimo kelią iš savojo pasaulio, kuriame jis patyrė tikrai skausmą ir nesėkmes. Jėzus tarė: "Mano drauge, stokis! Atsistok kaip vyras! Tave gali aplinkui supti smulkūs priešai ir tau gali iškilti daug kliūčių, bet šito pasaulio ir visatos didieji reikalai ir tikrieji reikalai yra tavo pusėje. Saulė kasryt pateka, kad pasveikintų tave lygiai taip, kaip ji pasveikina patį galingiausią ir labiausiai klestintį žmogų žemėje. Pažvelk – tu turi stiprų kūną ir galingus raumenis – tavo fizinė būseną yra geresnė už vidutinišką. Aišku, ji iš esmės beveik nenaudinga tuo metu, kai sėdi čia atsiskyres ant kalno šlaito ir

[1438]▼

liūdi dėl savųjų nelaimių, tikrų ir išsigalvotų. Bet savojo kūno dėka tu galėtum padaryti didelių darbų, jeigu iš tiesų nuskubėtum ten, kur laukia dideli reikalai, kad juos atliktų. Nuo nelaimingo savojo aš tu stengiesi pabėgti, bet šito padaryti neįmanoma. Tu ir tavo gyvenimo problemos yra realios, nuo jų pabėgti negali tol, kol gyveni. Bet vėl pažiūrėk, tavo protas yra aiškus ir gabus. Tavo stiprus kūnas turi protingą protą, kad jam vadovautų. Priversk savo protą dirbti, kad spręstų savąsias problemas; išmokyk savo intelektą dirbti tau; neleisk, kad tave kaip nemąstantį gyvūną valdytų baimė. Tavo protas turėtų būti tavo drąsus sąjungininkas sprendžiant tavo gyvenimo problemas, vietoje to, jog būtų, kaip ir buvo iki šiol, degraduotas baimės vergas ir depresijos ir pralaimėjimo supančiotas tarnas. Bet iš visų pats vertingiausias, tavo realaus pasiekimo potencialas yra toji dvasia, kuri gyvena tavo viduje, ir kuri skatins ir įkvėps tavo protą tam, kad jis save valdytų pats ir stimuliuotų kūną, jeigu gyvojo įtikėjimo

galios buvimo dėka tu tikrai jį išlaisvinsi iš baimės pančių ir šitokiu būdu įgalinsi savąją dvasinę prigimtį pradėti savo išsilaisvinimą iš neveiklos blogio. Ir tada, nedelsiant, šitas įtikėjimas tikrai nugalės žmonių baimę naujos ir viską apimančios *meilės tavo bičiuliams* įtikinamo buvimo dėka, meilės, kuri dėl tavojoje širdyje gimusios sąmonės, jog tu esi Dievo vaikas, tavąją sielą taip greitai užpildys iki pat kraštų.

"Šitą dieną, mano sūnau, tu turi iš naujo užgimti, iš naujo įsitvirtinti kaip įtikėjimo, drąsos, ir atsidavusios tarnystės žmogui, Dievo labui, žmogus. Ir kada tu esi šitaip iš naujo prisiderinęs prie gyvenimo savo paties viduje, tada lygiai taip pat esi iš naujo prisiderinęs ir prie visatos; tu esi vėl užgimęs – užgimęs iš dvasios – ir toliau visas tavasis gyvenimas taps vienu pergalingu laimėjimu. Vargas tau suteiks jėgos; nusivylimas skatins tave eiti toliau; sunkumai tau mes iššūkį; o kliūtys tave stimuliuos. Kilk, jaunasis žmogau! Pasakyk sudie keliaklupsčiaujančios baimės ir bėgančio bailumo gyvenimui. Paskubėk sugrįžti prie pareigos ir gyvenk savąjį gyvenimą materialiam kūne kaip Dievo sūnus, mirtingasis, atsidavęs kilninančiai tarnystei žmogui žemėje ir turintis likimą nuostabiai ir amžinai tarnauti Dievui amžinybėje."

Ir šitas jaunuolis, Fortūnas, vėliau tapo krikščionių vadovu Kretoje ir artimu Tito bendražygiu, jam stengiantis ugdyti Kretos tikinčiuosius.

Keliauninkai buvo tikrai pailsėję ir atsigavę, kada apie vienos dienos pusiaudienį susiruošė išplaukti į Kartageną Šiaurės Afrikoje, dviems dienoms sustojant Sirenėje. Būtent čia Jėzus ir Ganidas suteikė pirmąją pagalbą vaikinui, vardu Rufas, kuris buvo sužeistas, kada lūžo jaučių tempiamas pakrautas vežimas. Vaikiną jie nunešė namo pas motiną, o jo tėvas, Simonas, ir nenumanė, jog tas vyras, kurio kryžių jis vėliau nešė romėnų kareivio įsakymu, buvo tas pats nepažįstamasis, kuris kažkada padėjo jo sūnui.

7. KARTAGENOJE – DISKUSIJA APIE LAIKĄ IR ERDVĘ

Didžiąją laiko dalį pakeliui į Kartageną Jėzus su savo bičiuliais keliauninkais aptarinėjo visuomeninius, politinius, ir prekybinius reikalus; beveik nė vienu žodžiu nebuvo užsiminta apie religiją. Pirmą kartą Gonodas ir Ganidas pamatė, kad Jėzus yra geras istorijų pasakotojas, ir jie visą laiką jo prašė pasakoti apie savo ankstesnįjį gyvenimą Galilėjoje. Jie taip pat sužinojo, kad jis užaugo Galilėjoje, o ne Jeruzalėje ar Damaske.

Kada Ganidas pasiteiravo, ką reikia daryti, kad susidraugautum su žmonėmis, pastebėjęs, jog didžiąją dalį žmonių, kuriuos jie sutikdavo atsitiktinai, prie Jėzaus traukė, jo

[1439]▼

mokytojas pasakė: "Rodyk susidomėjimą savo bičiuliais; išmok pamilti juos ir ieškok galimybės padaryti jiems ką nors, dėl ko tu esi tikras, kad jie šito nori," ir tada jis pacitavo senovės žydų patarlę – "Žmogus, kuris norėtų turėti draugą, turi ir pats būti draugiškas."

Kartagenoje įvyko Jėzaus ilgas ir atmintinas pokalbis su mitraistų šventiku apie nemirtingumą, apie laiką ir amžinybę. Šitas persas išsilavinimą buvo gavęs

Aleksandrijoje, ir jis tikrai iš Jėzaus troško mokytis. Šiandieniniais žodžiais sakant, Jėzus, atsakydamas į didelį skaičių jo klausimų, iš esmės paaiškino:

Laikas yra tvarinio sąmonės suvokiamų tekančių laikinųjų įvykių srovė. Laikas yra pavadinimas, suteiktas įvykių sekos išsidėstymui, kurio dėka įvykiai yra suvokiami ir atskiriami. Erdvės visata yra su laiku susietas reiškinys, žvelgiant į ją, iš bet kurio vidinio taško, esančio už nesikeičiančios Rojaus gyvenamosios buveinės išorinių ribų. Laiko judėjimas yra atskleidžiamas tiktai atžvilgiu to, kas erdvėje nejuda kaip laiko reiškinys. Visatų visatoje Rojus ir jo Dievybės pranoksta tiek laiką, tiek erdvę. Apgyvendintuose pasauliuose asmenybė (kurios viduje gyvena ir kurią orientuoja Rojaus Tėvo dvasia) yra vienintelė fiziškai susieta tikrovė, kuri gali pranokti laikinųjų įvykių materialią seką.

Gyvūnai neturi laiko pojūčio, kokį turi žmogus, ir net žmogui, dėl jo siauro ir apriboto požiūrio, laikas atrodo kaip įvykių seką, bet žmogui kylant, kada jis žengia pirmyn į vidų, besiplečiantis šitos įvykių procesijos vaizdas atsiskleidžia vis daugiau ir daugiau savo visuma. Į tai, kas anksčiau atrodė kaip įvykių seką, tada bus žvelgiama kaip į ištisą ir tobulai susietą ciklą; šitokiu būdu cirkuliarinis vienalaikiškumas vis labiau pakeis ankstesnę linijinės įvykių sekos sąmonę.

Taip, kaip erdvę sąlygoja laikas, egzistuoja septynios skirtingos jos sampratos. Erdvė yra matuojama laiku, o ne laikas erdve. Mokslininko susipainiojimas kyla iš nesugebėjimo suvokti erdvės tikrovę. Erdvė yra ne vien tikrai intelektualiai samprata apie keitimąsi visatos objektų susivienijime. Erdvė nėra tuščia, ir vienintelis dalykas, kurį pažįsta žmogus ir kuris gali bent iš dalies pranokti erdvę, yra protas. Protas gali veikti nepriklausomai nuo sampratos apie materialių objektų susiejimą erdvės dėka. Erdvė yra santykinai ir palyginti ribinė visoms tvarinio statuso būtybėms. Kuo arčiau sąmonė priartėja prie septynių kosminių dimensijų suvokimo, tuo daugiau samprata apie potencialią erdvę priartėja prie galutinybės. Bet erdvės potencialas tikrai galutinis yra tikrai absoliuto lygmenyje.

Turėtų būti akivaizdu, jog kylančiuose ir tobulėjančiuose kosmoso lygiuose visuotinė tikrovė turi besiplečiančią ir visada santykinę prasmę. Galiausiai, išliekantieji mirtingieji tapatybę pasiekia septinmatėje visatoje.

Materialios kilmės proto samprata apie laiką-erdvę turi lemti patirti vienas po kito einančius išplėtimus tuo metu, kada sąmoninga ir suvokianti asmenybė kyla per visatų lygius. Kada žmogus įgaus tokį protą, kuris įsiterpia tarp materialaus ir dvasinio egzistavimo lygių, tada jo idėjos apie laiką-erdvę bus milžiniškai išplėtos tiek suvokimo kokybės, tiek patyrimo kiekybės požiūriu.

Besivystančios dvasinės asmenybės besiplečiančios kosminės sampratos yra dėl to, kad padidėja tiek įžvalgos gelmė, tiek sąmonės diapazonas. Ir asmenybei žengiant tolyn, į viršų ir į vidų, link panašumo į Dievybę transcendentinių lygių, laiko-erdvės samprata vis labiau artės prie Absoliutų belaikių ir beerdvių sampratų. Santykinai, ir sutinkamai su

[1440]▼

transcendentiniu pasiekimu, šitas sampratas apie absoliutų lygį turi įsivaizduoti galutiniojo likimo vaikai.

8. PAKELIUI Į NEAPOLĮ IR ROMA

Pirmasis sustojimas pakeliui į Italiją buvo Maltos saloje. Čia Jėzus ilgai kalbėjosi su nusiminusiu ir praradusiu drąsą jaunu vyru, kurio vardas buvo Klaudijus. Šitas vaikinys galvojo apie savižudybę, tačiau, kada jis baigė pašnekesį su raštininku iš Damasko, tada jis tarė: "Aš žvelgsiu į gyvenimą kaip vyras; aš užbaigiau bailio žaidimą. Aš tikrai sugrįšiu pas savo tautiečius ir viską pradėsiu nuo pat pradžių." Netrukus jis tapo entuziastingu cinikų pamokslininku, o dar vėliau jis susijungė su Petru skelbdamas krikščionybę Romoje ir Neapolyje, o po Petro mirties jis nukeliavo tolyn į Ispaniją skelbdamas evangeliją. Bet jis niekada nesužinojo, jog tas žmogus, kuris jį įkvėpė Maltoje, buvo tas Jėzus, kurį vėliau jis skelbė pasaulio Išlaisvintoju.

Sarakūzuose jie praleido visą savaitę. Reikšmingas įvykis jų viešnagės metu buvo tikėjimo sugražinimas Ezrui, tam atsimetusiam žydui, kuris laikė taverną, kurioje buvo apsistoję Jėzus ir jo partneriai. Ezra sužavėjo Jėzaus požiūris ir paprašė jo padėti jam sugrįžti į Izraelio tikėjimą. Jis išreiškė savo beviltiškumą, sakydamas: "Aš noriu būti tikrasis Abraomo sūnus, bet Dievo negaliu surasti." Jėzus tarė: "Jeigu tu tikrai nori surasti Dievą, tai tas troškimas pats savaime yra įrodymas, kad jį tu jau suradai. Tavoji problema yra ne ta, kad tu Dievo negali surasti, kadangi Tėvas jau surado tave; tavoji problema yra tiesiog tai, kad tu Dievo nepažįsti. Argi tu neskaitei, ką sakė Pranašas Jeremijas: 'Jūs tikrai ieškosite manęs ir tikrai surasite tada, kada manęs ieškosite iš visos širdies'? Ir dar, argi tas pats pranašas nesako: 'Ir aš duosiu jums tokią širdį tam, kad pažintumėte mane, jog aš esu Viešpats, ir jūs priklausysite mano tautai, o aš būsiu jūsų Dievas'? Ir argi tu taip pat neskaitei Raštuose, kur yra sakoma: 'Jis žiūri žemyn į žmones, ir jeigu kuris nors tikrai pasakys: Aš padariau nuodėmę ir iškreipiau tai, kas teisinga, ir man tai neatnešė naudos, tada Dievas tikrai išvaduos to žmogaus sielą iš tamsos, ir jis tikrai pamatys šviesą?'" Ir Ezra surado Dievą ir savosios sielos pasitenkinimui. Vėliau šitas žydas drauge su vienu turtingu graiku prozelitu Sarakūzuose pastatė pirmą krikščioniškąją bažnyčią.

Mesinoje jie sustojo tiktai vienai dienai, tačiau to užteko, kad pakeistų mažo berniuko, vaisių pardavėjo, iš kurio Jėzus gatvėje nusipirko vaisių, ir kurį savo ruožtu pavalgydino gyvybės duona, gyvenimą. Vaikinukas niekada neužmiršo tų Jėzaus žodžių ir nuoširdaus žvilgsnio, kada uždėjęs ranką ant berniuko peties, jis tarė: "Lik sveikas, mano berniuk, augdamas ir tapdamas vyru, būk tikrai drąsus, o pamaitinęs kūną, taip pat išmok pamaitinti ir sielą. O mano Tėvas danguje bus su tavimi ir eis pirmą tavęs." Šitas vaikinys tapo atsidavusiu mitraizmo pasekėju, o vėliau atsisuko į krikščioniškąjį tikėjimą.

Pagaliau jie pasiekė Neapolį ir pajuto, jog yra nebetoli nuo savo galutiniojo tikslo – Romos. Gonodas turėjo sutvarkyti daug verslo reikalų Neapolyje, ir išskyrus tą laiką, kada Jėzus buvo reikalingas kaip vertėjas, jis ir Ganidas savo laisvalaikį leido vaikščiodami po miestą ir susipažindami su juo. Palaiptiesiems Ganidas ėmė puikiai pastebėti tuos, kurie buvo varge. Šitame mieste jie atrado daug skurdo ir išdalino daug išmaldų. Bet Ganidas niekada nesuprato Jėzaus žodžių prasmės, kada, atidavęs monetą gatvės elgetai, jis nesustojo ir nepaguodė šito vyro. Jėzus tarė: "Kam eikvoti žodžius tam, kuris negali suvokti

[1441]▼

prasmės to, ką tu sakai? Tėvo dvasia negali išmokyti ir išgelbėti to, kuris neturi sugebėjimo sūnystei." Jėzus turėjo omeny tai, kad tas žmogus nebuvo normalaus proto; kad jis stokojo sugebėjimo reaguoti į dvasinį vadovavimą.

Neapolyje jie nepatyrė nieko, kas būtų nepaprasta; Jėzus ir jaunuolis išsamiai ištyrinėjo miestą ir savo šypsenomis pakėlė nuotaiką šimtams vyrų, moterų, ir vaikų.

Iš čia jie išvyko per Kapują į Romą, trims dienoms sustodami Kapujoje. Šalia savųjų nešulinių gyvulių Apijų keliu jie žingsniavo tolyn link Romos, visi trys nekantraudami pamatyti šitą imperijos sostinę ir viso pasaulio didingiausią miestą.

[1442]▼

131 DOKUMENTAS

PASAULIO RELIGIJOS

TUO METU, kada Jėzus, Gonodas, ir Ganidas gyveno Aleksandrijoje, šis jaunuolis didelę dalį savo laiko ir nemažą sumą savo tėvo pinigų paskyrė tam, jog sukauptų pasaulio religijų mokymų apie Dievą ir jo ryšius su mirtinguoju žmogumi rinkinį. Ganidas įdarbino daugiau negu šešias dešimtis mokytų vertėjų tam, jog būtų sukurta šita pasaulio religinių doktrinų, susijusių su Dievybėmis, apžvalga. Ir šitame dokumente reikėtų aiškiai pasakyti, jog visi šitie mokymai, vaizduojantys monoteizmą, didžiąja dalimi kilo tiesiogiai ar netiesiogiai iš Makiventos Melkizedeko misionierių pamokslavimų, kurie iš savosios Salemo būstinės pasklido tam, kad doktriną apie vieną Dievą – Patį Aukštąjį – paskleistų iki žemės pakraščių.

Toliau yra pateikiama Ganido rankraščio, kuriį jis parengė Aleksandrijoje ir Romoje ir kuris buvo išsaugotas Indijoje šimtus metų po jo mirties, santrauka. Jis surinko šitą medžiagą ir ją suskirstė į dešimt tokių skyrių:

1. CINIZMAS

Melkizedeko mokinių mokymų likučius, išskyrus tuos, kurie išsilaikė žydų religijoje, geriausiai išlaikė cinikų doktrinos. Tai, ką atsirinko Ganidas, atskleidė štai ką:

“Dievas yra aukščiausias; jis yra Pats Aukštasis danguje ir žemėje. Dievas yra ištobulintas amžinybės apskritimas, ir jis valdo visatą visatą. Jis yra vienintelis dangaus ir žemės sutvėrėjas. Kada jis nusprendžia dėl kokio nors dalyko, tas dalykas įvyksta. Mūsų Dievas yra vienas Dievas, ir jis yra užjaučiantis ir gailestingas. Visa tai, kas yra išaukštinta, šventa, teisinga, ir gražu, yra kaip mūsų Dievas. Pats Aukštasis yra dangaus ir žemės šviesa; jis yra rytų, vakarų, šiaurės ir pietų Dievas.

“Net jeigu žemė kartais ir išnyktų, tai Aukščiausiojo nuostabiai spindintis veidas toliau spindėtų didybėje ir šlovėje. Pats Aukštasis yra pirmasis ir

paskutinysis, visko pradžia ir pabaiga. Nėra jokio kito, išskyrus šią vieną Dievą, ir jo vardas yra Tiesa. Dievas yra savaime egzistuojantis, ir jis neturi jokio pykčio ir priešiško; jis yra nemirtingas ir begalinis. Mūsų Dievas yra visagalis ir dosnus. Nors jis pasireiškia daugeliu būdų, bet mes garbiname tik patį Dievą. Dievas žino viską – mūsų paslaptis ir mūsų deklaravimus; jis taip pat žino, ko nusipelno be kuris iš mūsų. Jo galia yra vienoda visiems.

“Dievas yra ramybės suteikėjas ir ištikimas saugotojas visų tų, kurie jo bijo ir kurie juo pasitiki. Jis suteikia išgelbėjimą visiems tiems, kurie jam tarnauja. Visa kūrinija egzistuoja Paties Aukštojo galioje. Jo dieviškoji meilė kyla iš jo galios šventumo,

[1443]▼

ir meilė gimsta iš jo didingumo galios. Pats Aukštasis yra nustatęs kūno ir sielos sąjungą, ir žmogui yra padovanojęs savo paties dvasią. Tai, ką daro žmogus, turi pasibaigti, bet tai, ką daro Kūrėjas, tęsiasi amžinai. Žinojimą mes gauname iš žmogaus patyrimo, bet išmintį mes gauname iš apmąstymo apie Patį Aukštąjį.

“Dievas pila lietų ant žemės, jis priverčia saulę šviesti ant dygstančių javų, ir mums jis duoda šito gyvenimo gerų dalykų gausų derlių ir amžinąjį išgelbėjimą būsimajame pasaulyje. Mūsų Dievas turi didžią valdžią; jo vardas yra Nuostabasis ir jo prigimtis yra nesuvokiama. Kada jūs sergate, tada būtent Pats Aukštasis jus išgydo. Dievas yra kupinas gėrio visiems žmonėms; mes neturime nė vieno tokio draugo, kaip Pats Aukštasis. Jo gailestingumas pripildo visas vietas, o jo gėris apima visas sielas. Pats Aukštasis yra nesikeičiantis; ir jis yra mūsų pagalbininkas kaskart, kai atsiduriame varge. Kur tik jūs imate melstis, ten atsisuka Paties Aukštojo veidas ir girdi mūsų Dievo ausis. Jūs galite pasislėpti nuo žmonių, bet ne nuo Dievo. Dievas nėra toli nutolęs nuo mūsų; jis yra visur. Dievas užima visas vietas ir gyvena širdyje to žmogaus, kuris bijo jo švento vardo. Kūrinys yra Kūrėjuje, o Kūrėjas yra savajame kūrinyje. Mes ieškome Paties Aukštojo, o tada surandame jį savojoje širdyje. Jūs ieškote brangaus draugo, o tada atrandate jį savo sielos viduje.

“Tas žmogus, kuris pažįsta Dievą, į visus žmones žiūri kaip į lygius; jie yra jo sielos broliai. Tie, kurie yra savanaudžiai, tie, kurie savo sielos brolius materialiam kūne ignoruoja, kaip savo atpildą gauna tikrai nuovargį. Tie, kurie savo bičiulius myli ir kurie turi tyrą širdį, tikrai pamatys Dievą. Dievas niekada neužmiršta nuoširdumo. Jis nuoširdžiai sąžiningus ves į tiesą, nes Dievas yra Tiesa.

“Savo gyvenime pašalinkite suklydimą ir nugalėkite blogį gyvosios tiesos meile. Visuose savo santykiuose su žmonėmis, atsilygindami už blogį, darykite gėrį. Viešpats Dievas yra gailestingas ir myli; jis atleidžia. Mylėkime Dievą, nes jis pirmasis pamilo mus. Dievo meilės ir jo gailestingumo dėka mes būsimė išgelbėti. Beturčiai žmonės ir turtingi žmonės yra broliai. Dievas yra jų Tėvas. To blogio, kurio nenorėtumėte, kad darytų jums, nedarykite kitiems.

“Visais laikais šaukitės jo vardo, ir taip, kaip jūs tikėsite į jo vardą, taip jūsų malda bus išgiršta. Kokia didi garbė yra garbinti Patį Aukštąjį! Visi pasauliai ir visos visatos garbina Patį Aukštąjį. Ir visomis savo maldomis padėkokite – pakilkite iki garbinimo. Maldingas garbinimas apsaugo nuo blogio ir užkerta kelią nuodėmei. Visais laikais girkime Paties Aukštojo vardą. Tas žmogus, kuris pastogę suranda Pačiame Aukštajame, tas žmogus paslepia savo trūkumus nuo

visatos. Kada jūs stovite prieš Dievą su švaria širdimi, tada jūs nebejučiate baimės visai kūrinijai. Pats Aukštasis yra kaip mylintis tėvas ir motina; jis iš tiesų myli mus, savo vaikus žemėje. Mūsų Dievas atleis mums ir ves mus į išgelbėjimo kelius. Jis paims mus už rankos ir nusives pas save. Dievas saugo tuos, kurie pasitiki juo; jis neverčia žmogaus, kad šis tarnautų jo vardui.

“Jeigu įtikėjimas į Patį Aukštąjį įžengė į jūsų širdį, tada jūs tikrai gyvensite išsilaisvinę iš baimės per savojo gyvenimo visas dienas. Nesigraukite dėl to, kad klesti nedievingi; nebijokite tų, kurie rezga blogį; tegu siela nususuka nuo nuodėmės ir visiškai pasitikėkite išgelbėjimo Dievu. Klaidžiojančio mirtingojo suvargusi siela amžinąjį poilsį suranda Paties Aukštojo glėbyje; išmintingas žmogus yra išalkęs dieviškojo apkabinimo; žemės vaikas ilgisi Visuotinio Tėvo rankų saugumo. Kilnus žmogus ieško tos aukštos padėties, kurioje mirtingojo siela susilieja su Aukščiausiojo dvasia. Dievas yra teisingas: Kokio vaisiaus iš savo sodinukų negauname šitame pasaulyje, tokį vaisių gausime kitame pasaulyje.”

[1444]▼

2. JUDAIZMAS

Palestinos kenitai išgelbėjo didelę dalį Melkizedeko mokymų, ir iš šitų įrašų, kaip juos buvo išsaugoję ir modifikavę žydai, Jėzus ir Ganidas padarė tokią atranką:

"Iš pradžių Dievas sukūrė dangų ir žemę ir visa tai, kas yra juose. Ir, žiūrėkite, viskas, ką jis sukūrė, buvo labai gera. Viešpats, jis yra Dievas; be jo nėra jokio kito viršuje danguje ir apačioje žemėje. Dėl to jūs iš tiesų mylėsite Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi ir visa siela ir iš visų jėgų. Žemė bus kupina Viešpaties žinojimo taip, kaip vandens užpildyta jūra. Dangus skelbia Dievo šlovę, o dangaus skliautas rodo jo rankų darbą. Diena po dienos garsiai šneka; naktis po nakties rodo žinias. Nėra nė vienos šnektos ar kalbos, kur jų balsas nebūtų girdimas. Viešpaties darbas yra didis, ir viską jis iš tikrųjų sukūrė išmintingai; Viešpaties didingumo negalima iširti. Jis žino žvaigždžių skaičių; visas jas vadina vardais.

"Viešpaties galia yra didinga, ir jo supratimas yra begalinis. Viešpats sako: 'Kaip tas dangus yra aukštesnis už žemę, taip iš tiesų ir mano keliai yra aukštesni už jūsų kelius, ir mano mintys yra aukštesnės už jūsų mintis.' Dievas atskleidžia slaptus ir gilius dalykus, kadangi šviesa gyvena su juo. Viešpats yra gailestingas ir maloningas; jis yra kantrus ir kupinas gėrio ir tiesos. Viešpats yra geras ir teisingas; nusižemintiems jis vadovaus jiems priimant sprendimus. Paragaukite ir pamatykite, jog Viešpats yra geras! Palaimintas yra tas žmogus, kuris pasitiki Dievu. Dievas yra mūsų prieglobstis ir stiprybė, pagalba, kuri tikrai yra suteikiama nelaimėje.

“Viešpaties gailestingumas yra per amžių amžius suteikiamas tiems, kurie jo bijo ir jo teisingumas pasiekia net mūsų vaikų vaikus. Viešpats yra gailestingas ir kupinas užuojautos. Viešpats yra geras visiems, ir jo švelnus gailestingumas sklinda per visą jo kūriniją; jis gydo palūžusiuosius ir apriša jų žaizdas. Kur aš eisiu nuo Dievo dvasios? kur aš bėgsiu nuo dieviškojo buvimo? Šitai sako Tas Aukštasis ir Išaukštintasis, kuris gyvena amžinybėje, kurio vardas yra Šventas:

‘Aš gyvenu aukštoje ir šventoje vietoje; taip pat gyvenu su tuo, kuris turi atgailaujančią širdį ir nuolankią dvasią!’ Niekas negali pasislėpti nuo mūsų Dievo, nes jis užpildo dangų ir žemę. Tegu dangus džiaugiasi ir tegu žemė džiūgauja. Tegu visos nacijos sako: valdo Viešpats! Padėkokite Dievui, nes jo gailestingumas trunka amžinai.

"Dangus skelbia Dievo teisingumą, ir visi žmonės pamatė jo šlovę. Būtent Dievas mus sutvėrė, o ne mes patys; mes esame jo žmonės, jo ganyklos avys. Jo gailestingumas tęsiasi amžinai, o jo tiesa nusidriekia per visas kartas. Mūsų Dievas yra tautų valdovas. Tegul žemė būna pripildyta jo šlovės! O, kad žmonės dėkotų Viešpačiui už jo gerį ir už jo puikias dovanas žmonių vaikams!

"Dievas sutvėrė žmogų tik šiek tiek mažesni už dievišką ir apvainikavo jį meile ir gailestingumu. Viešpats žino teisiųjų kelią, o nedievingųjų kelias žlugs. Viešpaties baimė yra išminties pradžia; Aukščiausiojo žinojimas yra supratingumas. Visagalis Dievas sako: ‘Eik pirma manęs ir būk tobulas.’ Neužmirškite, jog pasididžiavimas eina prieš sugriovimą, o išpuikusi dvasia būna prieš nuopuolį. Tas, kuris valdo savo paties dvasią, yra galingesnis už tą, kuris paima miestą. Viešpats Dievas, Tas Šventas, sako: ‘Sugrižę į savo dvasinę ramybę, jūs tikrai būsite išgelbėti; jūsų stiprybė tikrai bus ramume ir pasitikėjime.’ Tie, kuriuos lydi Viešpats, tikrai atstatys savo jėgą; jie iškils su sparnais kaip ereliai. Jie

[1445]▼

bėgs ir neišsėks; jie eis ir nepavargs. Viešpats tikrai suteiks jums ramybę nuo jūsų baimės. Viešpats sako: "Nebijokite, nes su jumis esu aš. Nepalūžkite, nes aš esu jūsų Dievas. Aš jus tikrai sustiprinsiu; aš jums tikrai padėsiu; taip, aš tikrai paremsiu jus savo teisumo dešiniąja ranka."

"Dievas yra mūsų Tėvas; Viešpats yra mūsų atpirkėjas. Dievas sukūrė visuotines gausybes, ir jis išsaugo jas visas. Jo teisumas yra kaip kalnai, ir jo mąstymas yra kaip didinga gelmė. Jis pasirūpina tuo, kad mes gertume iš jo malonumų upės, ir jo šviesoje mes tikrai pamatysime šviesą. Gera dėkoti Viešpačiui ir reikšti garbinimą Pačiam Aukštajam; kupiną meilės gerį skleisti ryte, ir dieviškąją ištikimybę skleisti kiekvieną naktį. Dievo karalystė yra amžinai trunkanti karalystė, ir jo viešpatija nusitęsia per visas kartas. Viešpats yra mano piemuo; aš tikrai nepatirsiu nepriteklaus. Jis priverčia mane atsigulti žaliose ganyklose; jis atveda mane prie ramių vandenių. Jis atgaivina mano sielą. Jis veda mane teisumo keliais. Taip, nors aš ir eisiu per mirties šešelio slėnį, bet tikrai nebijosiu blogio, nes su manimi yra Dievas. Tikrai gėris ir gailestingumas bus su manimi per visas mano gyvenimo dienas, ir Viešpaties namuose aš gyvensiu amžinai.

"Jahvė yra manojo išgelbėjimo Dievas; dėl to dieviškuoju vardu aš pasitikėsiu. Viešpačiu aš tikrai pasitikėsiu iš visos savo širdies; aš tikrai nesiremsiu savo paties supratimu. Visais atvejais aš tikrai pripažinsiu jį, ir jis tikrai mane ves manaisiais takais. Viešpats yra ištikimas; jis išteši savąjį žodį tiems, kurie tarnauja jam; teisieji tikrai gyvens įtikėjimo į jį dėka. Jeigu jūs elgiatės negerai, tai dėl to, kad prie durų yra nuodėmė; žmonės pjauna tą blogį, kurį jie aparia ir tą nuodėmę, kurią pasėja. Nesigrauzkite dėl blogi darančiųjų. Jeigu savo širdyje puoselėjate blogį, tai Viešpats tikrai jūsų neišgirs; jeigu nusidėsite prieš Dievą, tada jūs taip pat pakenksite ir savajai sielai. Dievas

kiekvieną žmogaus darbą įvertins, kad ir koks slaptas jis būtų, geras ar blogas. Taip, kaip žmogus galvoja savo širdyje, toks jis ir yra.

“Viešpats yra arti visų tų, kurie jo šaukiasi nuoširdžiai ir tiesoje. Verksmas gali tęstis visą naktį, bet ryte ateina džiaugsmas. Džiugi širdis padeda kaip vaistai. Nė vieno gero dalyko Dievas tikrai neslėps nuo tų, kurie gyvena dorai. Bijokite Dievo ir laikykitės jo įsakymų, nes tai ir yra žmogaus visa pareiga. Šitaip sako Viešpats, kuris sukūrė dangų ir kuris suformavo žemę: ‘Be manęs nėra jokio kito Dievo, teisingo Dievo ir išgelbėtojo. Žvelkite į mane ir būkite išgelbėti, visi žemės pakraščiai. Jeigu jūs manęs ieškosite, tikrai mane surasite, jeigu ieškosite iš visos širdies.’ Nusizėminusieji tikrai paveldės žemę ir tikrai džiaugsis ramybės gausa. Kas besėtų blogi, tas tikrai pjaus nelaimę; tie, kurie sėja vėją, tikrai pjaus audrą.

“Ateikite dabar, pasvarstykime kartu, sako Viešpats, “Nors jūsų nuodėmės bus tokios raudonos, bet jos tikrai bus tokios baltos, kaip sniegas. Nors jos bus raudonos kaip kraujo spalva, bet jos tikrai bus tokios, kaip vilna.’ Bet nėra ramybės nusidėjėliams; būtent jūsų pačių nuodėmės nuo jūsų sulaukė visa tai, kas yra gera. Dievas yra mano kūno sveikata ir mano sielos džiaugsmas. Amžinasis Dievas yra manoji stiprybė; jis yra mūsų gyvenamoji vieta, o apačioje yra amžinosios rankos. Viešpats yra netoli tų, kurie yra palūžę; jis išgelbsti visus tuos, kurie savo dvasia yra panašūs į vaiką. Teisus žmogus patiria daug kančių, bet iš jų visų Viešpats jį išvaduoja. Patikėk savo kelią Viešpačiui – pasitikėk juo – ir jis pasirūpins, kad juo eitum. Tas, kuris gyvena Paties Aukštojo slaptojoje vietoje, tas tikrai gyvens Visagalio šešėlyje.

“Mylėkite savo artimą kaip save; nejauskite pagiežos nė vienam žmogui. Kas patiems nepatinka, to nedarykite nė vienam žmogui. Mylėkite savo brolių, nes Viešpats pasakė: ‘Aš tikrai mylėsiu savo vaikus dosniai.’ Teisingojo kelias yra kaip spindinti šviesa, kuri šviečia vis labiau ir labiau iki tobulos dienos. Tie, kurie yra išmintingi, tikrai švies kaip

[1446]▼

dangaus skliauto šviesa, ir tie, kurie daugelį nukreipia į teisingumą, spindės kaip žvaigždės per amžių amžius. Tegu nusidėjėliai apleidžia blogio kelią, o neteisus žmogus tegu atsisako savo maištingų minčių. Viešpats sako: ‘Tegu jie sugrižta pas mane, ir aš tikrai jiems būsiu gailestingas; aš tikrai atleisiu su kaupu.’

“Sako Dievas, dangaus ir žemės kūrėjas: ‘Didžią ramybę turi tie, kurie myli mano įstatymą. Mano įsakymai yra tokie: Mylėk mane iš visos širdies; be manęs neturėk jokių kitų dievų; neminėk mano vardo tuščiai; prisimink laikytis Sabato šventos dienos; gerbk savo tėvą ir motiną; nežudyk; nesvetimauk; nevok; nešmeižk kitų; netrokšk nieko svetimo.’

“Ir visiems tiems, kurie aukščiausiai laipsniu myli Viešpatį, o savo artimus myli kaip save pačius, dangaus Tėvas sako: ‘Aš tikrai išpirksiu jus iš kapo; aš tikrai atpirksiu jus iš mirties. Aš tikrai būsiu gailestingas jūsų vaikams, o taip pat ir teisingas. Argi aš nesakiau apie savo tvarinius žemėje, kad jūs esate gyvojo Dievo sūnūs? Ir argi aš nemylėjau jūsų amžinai trunkančia meile? Argi aš neraginau jūsų tapti tokiems, kaip aš ir amžinai su manimi gyventi Rojuje?’”

3. BUDIZMAS

Ganidas buvo pritrenktas, sužinojęs, kaip budizmas buvo arti to, jog būtų didi ir nuostabi religija be Dievo, be asmenės ir visuotinės Dievybės. Tačiau, jis iš tiesų surado kai kokių įrašų apie tam tikrus ankstyvesnius tikėjimus, kurie šiek tiek atspindėjo Melkizedeko misionierių, savo darbą tęsusių Indijoje net ir iki Budos laikų, mokymų poveikį. Jėzus ir Ganidas iš budistinės literatūros surinko tokius teiginius:

"Iš tyros širdies džiugesys tikrai pasklis iki Begaliniojo; visa mano esybė bus rami su šituo viršmirtingu džiūgavimu. Manoji siela yra pripildyta pasitenkinimo, o manoji širdis yra kupina ramios pasitikėjimo palaimos. Aš nejaučiu baimės; aš nejaučiu nerimo. Aš gyvenu saugiai, ir mano priešai negali manęs išgąsdinti. Aš esu patenkintas savo pasitikėjimo vaisiais. Aš suradau tą kelią pas Nemirtingąjį, pas kurį lengva patekti. Aš meldžiu to įtikėjimo, kuris palaikytų mane šitoje ilgoje kelionėje; aš žinau, jog įtikėjimas, ateinantis iš anapus, manęs neapvils. Aš žinau, jog mano sielos broliai klestės, jeigu jie bus pripildyti įtikėjimo į Nemirtingąjį, netgi tokio įtikėjimo, kuris sukuria kuklumą, dorumą, išmintį, drąsą, žinojimą, ir atkaklumą. Apleiskime liūdesį ir atsikratykime baimės. Įtikėjimu remkimės į tikrąjį teisumą ir tikrąjį vyriškumą. Išmokime medituoti apie teisingumą ir gailestingumą. Įtikėjimas yra tikrasis žmogaus turtas; jis yra dorybės ir šlovės dovana.

"Neteisumas yra niekintinas; nuodėmė yra smerktina. Blogis yra degraduojantis, nesvarbu, ar jis yra laikomas mintyse ar įgyvendinamas veiksmais. Skausmas ir liūdesys seka blogio keliu taip, kaip dulkės seka paskui vėją. Laimė ir proto ramybė šalia tyro mąstymo ir doro gyvenimo yra taip, kaip šešėlis yra šalia materialių daiktų substancijos. Blogis yra klaidingai nukreipto mąstymo vaisius. Matyti nuodėmę ten, kur jos nėra, yra blogis; kaip ir nematyti nuodėmės ten, kur nuodėmė yra. Blogis yra netikrų mokymų kelias. Tie, kurie vengia blogio, matydami daiktus tokius, kokie jie yra, gauna džiaugsmą šitaip apkabindami tiesą. Savo varganai būsenai padarykite galą pasibjaurėdami nuodėme. Kada žvelgiate viršun į Kilnujį, tada iš visos širdies nusigręžkite nuo nuodėmės. Neatsiprašinėkite dėl blogio; nesiteisinkite dėl nuodėmės. Stengdamiesi atsilyginti už praeities nuodėmes, jūs įgaunate stiprybės pasipriešinti polinkiui į nuodėmę ateityje. Susilaikymas gimsta iš atgailavimo. Nepalikite jokio prasižengimo, kuris būtų neišpažintas Kilniajam.

[1447]▼

"Atpildas už gerai atliktus darbus ir skirtus Nemirtingojo šlovei yra linksmumas ir džiugesys. Nė vienas žmogus iš jūsų negali pavogti jūsų paties proto laisvės. Kada jūsų religijos tikėjimas yra išvadavęs jūsų širdį, kada tas protas, kaip kalnas, yra nusistovėjęs ir nepajudinamas, tada iš tikrųjų sielos ramybė tekės ramiai kaip vandenų upė. Tie, kurie yra įsitikinę dėl išgelbėjimo, tie yra amžiams išsilaisvinę iš gašlumo, pavydo, neapykantos, ir turto iliuzijos. Nors įtikėjimas yra geresniojo gyvenimo energija, bet, nepaisant šito, jūs turite atkakliai rengti savo paties išgelbėjimą. Jeigu jūs tikrai norite būti tikri dėl savo galutinio išgelbėjimo, tada pasirūpinkite tuo, jog nuoširdžiai stengtumėtės

įgyvendinti visą teisumą. Vystykite savo širdies įsitikinimą, kuris kyla iš vidaus, ir šitokiu būdu džiaukitės amžinojo išgelbėjimo ekstaze.

“Nė vienas religininkas negali tikėtis pasiekti nemirtingos išminties apšvietimo, jeigu jis atkakliai tinginiauja, nieko neveikia, yra suglebę, nedirba, yra begėdis, ir savanaudis. Tačiau tas, kuris yra mąstantis, rūpestingas, apgalvojančias, veiklus, ir atkaklus – net ir tuo laiku, kai jis dar tebegyvena žemėje – gali pasiekti dieviškosios išminties ramybės ir laisvės aukščiausią apšvietimą. Prisiminkite, už kiekvieną veiksma tikrai bus atpildas. Blogis suteikia liūdesį, o dėl nuodėmės kyla skausmas. Džiaugsmas ir laimė yra geradariško gyvenimo pasekmė. Net ir blogadarys džiaugiasi gailėstingumo laikotarpiu, kol jo blogi darbai subręsta iki galo, bet neišvengiamai turi ateiti blogų darbų derliaus nuėmimas. Tegul nė vienas žmogus apie nuodėmę nemano lengvabūdiškai, sau širdyje tardamas: ‘Bausmės už mano klaidingus poelgius tikrai neprisiartins prie manęs.’ Tai, ką darote jūs, tikrai bus padaryta ir jums, išminties nuosprendžio dėka. Tas neteisingumas, kurį esate padarę savo bičiuliams, tikrai sugrįš pas jus. Tvarinys negali išvengti savo darbų lemties.

“Kvailys sau širdyje tarė: ‘Blogis neužvaldys manęs,’ bet saugumą galima surasti tik tada, kada siela trokšta priekaišto, o protas ieško išminties. Išmintingas žmogus yra kilni siela, kuri yra draugiška tarp savo priešų, rami tarp sunerimusiujų, ir dosni tarp gobšųjų. Savimyliškumas yra kaip piktžolės gražiame lauke. Savanaudiškumas veda į sielvartą; nuolatinis rūpinimasis pribaiigia. Pažabotas protas atneša laimę. Tas yra didingiausias karžygis, kuris įveikia ir pažaboja save. Santūrumas visose srityse yra gerai. Tik tai yra geresnis asmuo, kuris gerbia dorybę ir atlieka savąją pareigą. Neleiskite pykčiui ir neapykantai valdyti jūsų. Nekalbėkite grubiai apie nieką. Didžiausias turtas yra pasitenkinimas. Kas yra duodama išmintingai, tas yra gerai apsaugota. Nedarykite kitiems nieko tokio, ko nenorėtumėte, kad darytų jums. Atsilyginkite gėriu už blogį; nugalėkite blogį gėriu.

“Teisios sielos yra trokštama daug labiau negu visos žemės aukščiausiosios valdžios. Nemirtingumas yra nuoširdumo tikslas; mirtis yra nemažtančio gyvenimo pabaiga. Tie, kurie yra nuoširdūs, nemiršta; nemažtantys jau yra mirę. Palaiminti yra tie, kurie yra pasiekę įžvalgą į nemirtingumo būseną. Tie, kurie kankina gyvuosius, vargu ar suras laimę po mirties. Nesavanaudžiai eina į dangų, kur džiaugiasi begalinės laisvės palaima ir toliau plečia savo kilnų nuoširdumą. Kiekvienas mirtingasis, kuris mąsto teisingai, šneka kilniai, ir veikia nesavanaudiškai, ne tik įgaus dorybių čia per šitą trumpą gyvenimą, bet taip pat, po kūno suirimo, toliau džiaugsis dangaus malonumais.

4. INDUIZMAS

Melkizedeko misionieriai mokymus apie vieną Dievą nunešdavo visur, kur tik nukeliaudavo. Šitos monoteistinės doktrinos didelė dalis, kartu su kitomis ir ankstesnėmis sampratomis, buvo įkūnyta vėlesniuose induizmo mokymuose. Jėzus ir Ganidas parengė tokias ištraukas:

"Jis yra didis Dievas, visais atžvilgiais aukščiausias. Jis yra Viešpats, kuris apima visus ir viską. Jis yra visatų visatos kūrėjas ir kontrolierius. Dievas yra vienas Dievas; jis yra vienas ir pats savaime; jis yra vienintelis. Ir šitas vienas Dievas yra mūsų Sutvėrėjas ir paskutinis sielos likimas. Aukščiausiasis yra toks nuostabus, kad to neįmanoma pavaizduoti; jis yra Šviesų Šviesa. Šita dieviškoji šviesa apšviečia kiekvieną širdį ir kiekvieną pasaulį. Dievas yra mūsų gynėjas – jis yra šalia savo tvarinių – ir tie, kurie išmoksta jį pažinti, tampa nemirtingi. Dievas yra didis energijos šaltinis; jis yra Didi Siela. Jis viešpatauja visur. Šitas vienas Dievas yra mylintis, šlovingas, ir garbintinas. Mūsų Dievas yra aukščiausias galia ir gyvena aukščiausioje buveinėje. Šitas teisingas Asmuo yra amžinas ir dieviškas; jis yra pirminis dangaus Viešpats. Visi pranašai šlovino jį, o jis atskleidė save mums. Mes garbiname jį. O Aukščiausiasis Asmuo, būtybių šaltini, kūrinijos Viešpatie, ir visatos valdove, apreišk mums, savo tvariniams, tą galią, kurios dėka tu nuolat gyveni visatoje! Dievas sutvėrė saulę ir žvaigždes; jis yra ryškus, tyras, ir egzistuoja savaime. Jo amžinosios žinios yra dieviškai išmintingos. Amžinojo nepersmelkia blogis. Dėl to, kad visata kilo iš Dievo, tai atitinkamai jis iš tiesų ją ir valdo. Jis yra kūrinijos priežastis, ir dėl to visi daiktai yra įsitvirtinę jame.

"Kiekvienam geram žmogui Dievas yra garantuotas prieglobstis, kada ištinka nelaimė; Nemirtingasis rūpinasi visa žmonija. Dievo išgelbėjimas yra stiprus, o jo gėris yra maloningas. Jis yra mylintis saugotojas, palaimintas gynėjas. Viešpats sako: 'Aš gyvenu jų sielų viduje kaip išminties šviestuvą. Aš esu nuostabiųjų nuostabumas ir gerųjų gerumas. Kur du ar trys susirenka draugėn, ir aš ten esu.' Tvarinys nuo kūrėjo buvimo pabėgti negali. Viešpats suskaičiuoja kiekvieno mirtingojo net ir nenutrūkstanti akių mirksėjimą; ir šitą dieviškąją Būtybę mes garbiname kaip savo neatskiriamą palydovą. Jis vyrauja visur, jo yra gausu visur, jis yra visur, ir jis yra iki begalybės geras. Viešpats yra mūsų valdovas, pastogė, ir aukščiausiasis kontrolierius, o jo pirminė dvasia gyvena mirtingojo sielos viduje. Ydos ir dorybės Amžinasis Liudininkas gyvena žmogaus viduje. Ilgai medituokime apie garbintą ir dieviškąją Atgaivintoją; tegul jo dvasia iki galo reguliuoja mūsų mintis. Iš šito nerealaus pasaulio vesk mus į realųjį! Iš tamsos vesk mus į šviesą! Iš mirties vesk mus į nemirtingumą!

"Savo širdimi, išsivaliusia nuo bet kokios neapykantos, garbinkime Amžinąjį. Mūsų Dievas yra maldos Viešpats; jis girdi savo vaikų verksmą. Tegul visi žmonės savuosius norus atiduoda jam, Ryžtingajam. Džiaukitės maldos Viešpaties kilniaširdingumu. Padarykite taip, jog malda taptų jūsų slapčiausiu draugu ir garbinkite savo sielos paramą. 'Jeigu tu tikrai garbinsi mane su meile,' sako Amžinasis, 'aš tikrai suteiksiu tau tą išmintį, kaip pasiekti mane, nes manęs garbinimas yra toji dorybė, kuri yra bendra visiems tvariniams.' Dievas yra nuliūdusiųjų apšvietėjas ir galia tų, kurie yra išsekę. Kadangi Dievas yra mūsų stiprus draugas, tai mes daugiau nebejaučiame baimės. Mes reiškiamo gyrių niekada nenugalėto Nugalėtojo vardui. Mes garbiname jį, nes jis yra žmogaus ištikimas ir amžinas pagalbininkas. Dievas yra mūsų užtikrintas lyderis ir ištikimas vadovas. Jis yra didis žemės ir dangaus šaltinis, turintis neribotą energiją ir begalinę išmintį. Jo nuostabumas yra didingas, o jo grožis yra dieviškas. Jis yra visatos aukščiausias prieglobstis ir amžinai trunkančio dėsnio nesikeičiantis saugotojas. Mūsų Dievas yra

gyvenimo Viešpats ir visų žmonių Guodėjas; jis myli žmoniją ir padeda tiems, kurie yra prislėgti. Jis yra mūsų gyvybės suteikėjas ir žmogiškųjų kaimenių Gerasis Piemuo. Dievas yra mūsų tėvas, brolis, ir draugas. Ir šitą Dievą mes trokštame pažinti savo vidine būtimi.

"Mes išmokome pasiekti įtikėjimą savo širdies troškimu. Mes įgavome išminties pažabodami savuosius jausmus, o išminties dėka mes patyrėme ramybę Aukščiausiąjame. Tas, kuris yra kupinas įtikėjimo, tikrai garbina tada, kada jo vidinis aš yra susitelkęs ties Dievu. Mūsų Dievas dangų vilki kaip mantiją; jis taip pat gyvena ir kitose

[1449]▼

šešiose plačiai nusidriekusiose visatose. Jis yra aukščiausiasis visiems ir visuose. Mes trokštame, kad Viešpats mums atleistų už mūsų visus nusižengimus savo bičiuliams; ir mes norime atleisti savo draugui už tą blogį, kurį jis padarė mums. Mūsų dvasia bjaurisi bet koku blogiu; dėl to, O Viešpatie, išlaisvink mus nuo bet kokių nuodėmės pėdsakų. Mes meldžiamės Dievui kaip guodėjui, globėjui, ir gelbėtojui – tam, kuris mus myli.

"Visatos Saugotojo dvasia įeina į paprasto tvarinio sielą. Išmintingas yra tas žmogus, kuris garbina Vieną Dievą. Tie, kurie siekia tobulumo, iš tikrųjų turi pažinti Viešpatį Aukščiausiąjį. Kas pažįsta Aukščiausiojo palaimingą saugumą, tas niekada nebijo, nes Aukščiausiasis sako tiems, kurie tarnauja jam: 'Nebijokite, nes su jumis esu aš.' Apvaizdos Dievas yra mūsų Tėvas. Dievas yra tiesa. Ir būtent toks yra Dievo noras, kad jo tvariniai jį suprastų – visiškai pažintų tiesą. Tiesa yra amžina; ji maitina visatą. Didžiausias mūsų troškimas iš tiesų bus sąjunga su Aukščiausiuoju. Didysis Kontrolierius yra visų daiktų sutvėrėjas – viskas išsivysto iš jo. Ir tai yra pareigos visuma: Tegul nė vienas žmogus nedaro kitam to, kas būtų nepriimtina jam pačiam; nepuoselėkite blogio kitam, nekirkite tam, kas kirto jums, pyktį įveikite gailestingumu, ir neapykantą nugalėkite geranoriškumu. Ir visa tai mes turėtume daryti, nes Dievas yra geras draugas ir gailestingas tėvas, kuris atleidžia už visus mūsų žemiškus nusižengimus.

"Dievas yra mūsų Tėvas, žemė yra mūsų motina, o visata yra mūsų gimimo vieta. Be Dievo siela yra kalinys; Dievo pažinimas išlaisvina sielą. Meditavimo apie Dievą, sąjungos su juo, dėka ateina išsilaisvinimas iš blogio iliuzijų ir galutinis išsigelbėjimas iš visų materialiujų pančių. Kada žmogus tikrai suvynios erdvę taip, kaip odos gabalą, tuomet ateis blogio pabaiga, nes žmogus bus suradęs Dievą. O Dieve, apsaugok mus nuo pragaro trigubo griovimo – geidulingumo, įniršio, ir godumo! O siela, pasiruošk dvasinei kovai už nemirtingumą! Kada ateina mirtingojo gyvenimo pabaiga, nedvejodami apleiskite šitą kūną, kad pakeistumėte tinkamesne ir gražesne forma ir kad atsibustumėte Aukščiausiojo ir Nemirtingojo valdose, kur nėra baimės, alkio, liūdesio, troškulio, ar mirties. Pažinti Dievą, reiškia nutraukti mirties gijas. Dievą pažįstanti siela visatoje kyla taip, kaip pieno paviršiuje susidaro grietinėlė. Mes garbiname Dievą, šitą visadarių, Didžiąją Sielą, kuri visą laiką yra patalpinta savo tvarinių širdyje. Ir tie, kurie žino, jog Dievas viešpatauja žmogiškojoje širdyje, turi lemtį būti tokie, kaip jis – nemirtingi. Blogis turi būti paliktas šitame pasaulyje, bet dorybė eina su siela į dangų.

"Būtent nusidėjėliai sako: Visata neturi nei tiesos, nei valdovo; ji buvo

sumanyta tikrai mūsų geiduliams. Tokias sielas apgauna jų menkas intelektas. Jos šitaip apleidžia save tam, kad pasidžiaugtų geiduliais ir kad iš savo sielų atimtų dorybės džiaugsmus ir teismo malonumus. Kas gali būti didingiau už išsigelbėjimo iš nuodėmės patyrimą? Tas žmogus, kuris matė Aukščiausiąjį, yra nemirtingas. Žmogaus draugai materialiam kūne negali išlikti po mirties, vien tikrai dorybė eina greta žmogaus, kada jis keliauja tolyn link džiugių ir saulės apšviestų Rojus laukų."

5. ZOROASTRIZMAS

Zoroastra pats tiesiogiai bendravo su Melkizedeko ankstyvųjų misionierių palikuonimis, ir jų doktrina apie vieną Dievą tapo centriniu mokymu toje religijoje, kurią jis sukūrė Persijoje. Šitų Salemo mokymų nebuvo nė vienoje kitoje to meto religijoje, išskyrus judaizmą. Iš šitos religijos įrašų Ganidas pateikė tokias ištraukas:

[1450]▼

"Viskas kyla iš Vieno Dievo – visaišminčio, gero, teisingo, švento, nuostabaus, ir šlovingo – ir viskas priklauso jam. Jis, mūsų Dievas, yra viso švytėjimo šaltinis. Jis yra Kūrėjas, visų gerų tikslų Dievas, ir visatos teisingumo saugotojas. Išmintingas gyvenimo kursas yra veikti sutinkamai su tiesos dvasia. Dievas mato viską, ir jis mato tiek nusidėjėlių blogus poelgius, tiek teisiųjų gerus darbus; mūsų Dievas viską pastebi per akimirksnį. Jo prisilietimas yra gydantis prisilietimas; Viešpats yra visagalis geradarys. Dievas ištiesia savo geraivališką ranką tiek teisingiesiems, tiek nusidėjėliams. Dievas sukūrė pasaulį ir nustatė atpildą už gėrį ir už blogį. Visaišmintis Dievas pažadėjo nemirtingumą pamaldžioms sieloms, kurios mąsto tyrai ir veikia teisingai. Kokie būti jūs trokštate labiausiai, tokie iš tiesų ir būsite. Saulės šviesa yra kaip išmintis tiems, kurie mato Dievą visatoje.

"Šlovinkite Dievą siekdami to, kas suteikia malonumo Išmintingajam. Garbinkite šviesos Dievą džiaugsmingai eidami tais keliais, kuriuos nurodė jo apreikšta religija. Yra tik vienas vienintelis Aukščiausiasis Dievas, Šviesų Viešpats. Mes garbiname jį, sutvėrusį vandenį, augalus, gyvūnus, žemę, ir dangų. Mūsų Dievas yra Viešpats, pats geranoriškiausias. Mes garbiname gražiausią, dosniausią Nemirtingąjį, apdovanotą amžinąja šviesa. Dievas nuo mūsų yra toliausia ir tuo pačiu metu yra arčiausia, nes jis gyvena mūsų sielų viduje! Mūsų Dievas yra dieviškoji ir švenčiausioji Rojus Dvasia, ir vis tik jis žmogui yra draugiškesnis už patį draugiškiausią iš visų tvarinių. Dievas mums labai padeda šitame didingiausiame iš visų reikalų, jo paties pažinime. Dievas yra labiausiai dievinamas ir teisingiausias mūsų draugas; jis yra mūsų išmintis, gyvastis, ir sielos ir kūno jėga. Mūsų geranoriško mąstymo dėka išmintingasis Kūrėjas tikrai mus įgalins vykdyti jo valią, šitaip pasiekti tai, jog būtų įgyvendinama visa tas, kas yra dieviškai tobula.

"Viešpatie, išmokyk mus, kaip nugyventi šitą gyvenimą materialiam kūne ruošiantis kitam gyvenimui dvasioje. Pasakyk mums, Viešpatie, ir mes įvykdysime tavo raginimą. Išmokyk mus eiti gėrio keliais, ir mes tikrai eisime teisingai. Leisk mums susijungti su tavimi. Mes žinome, jog teisinga yra toji

religija, kuri veda į susijungimą su teisingumu. Dievas yra mūsų išmintingoji prigimtis, geriausioji mintis, ir teisingas veiksmas. Teleidžia mums Dievas susivienyti su dieviškąja dvasia ir nemirtingumu jo paties viduje!

"Šita Išmintingojo religija tikintįjį apvalo nuo bet kokios blogos minties ir nuodėmingo poelgio. Aš nusilenkiu prieš dangaus Dievą atgailaudamas, jeigu prasikaltau mintimi, žodžiu, ar veiksniu – sąmoningai ar nesąmoningai – ir siūlau maldas už gailestingumą ir šlovinimą už atleidimą. Aš žinau, kada išpažįstu savąsias kaltes, jeigu rengiuosi daugiau nebedaryti blogų darbų, tai toji nuodėmė bus nuimta nuo manosios sielos. Aš žinau, jog atleidimas pašalina nuodėmės pančius. Tie, kurie nusideda, tikrai susilauks bausmės, bet tie, kurie vadovaujasi tiesa, tikrai patirs amžinojo išgelbėjimo palaimą. Maloningumu išlaikyk mus ir gelbstinčia galia padėk mūsų sieloms. Mes prašome gailestingumo, nes mes trokštame pasiekti tobulumą; mes norime būti tokie, kaip Dievas."

6. SUDUANIZMAS (DŽAINIZMAS)

Religinių tikinčiųjų, kurie išsaugojo mokymą apie vieną Dievą Indijoje – Melkizedeko mokymų liekanas – trečioji grupė tais laikais buvo žinoma kaip suduanistai. Vėliau jie tapo žinomi kaip džainizmo pasekėjai. Jie mokė:

"Dangaus Viešpats yra aukščiausias. Tie, kurie nusideda, į dangų nepakils, bet tie, kurie žengia teisingumo keliais, tikrai suras vietą danguje. Mes esame tikri dėl pomirtinio gyvenimo, jei pažiūrėtume tiesą. Žmogaus siela gali kilti

[1451]▼

į aukščiausią dangų, ten išvystyti savo tikrąją dvasinę prigimtį tam, jog pasiektų tobulumą. Dangiškasis statusas žmogų išlaisvina iš nuodėmės vergovės ir jį supažindina su galutine palaima; teisingas žmogus jau patyrė nuodėmės ir su ja susijusių vargų pabaigą. Vidinis aš yra žmogaus nenugalimas priešas, ir vidinis aš pasireiškia kaip žmogaus keturios didžiausios aistros: pyktis, puikybė, apgaulė, ir godumas. Didžiausia žmogaus pergalė yra paties savęs nugalėjimas. Kada žmogus laukia iš Dievo atleidimo, ir kada jis išdrįsta pasinaudoti tokia laisve, tada šituo jis yra išvaduojamas iš baimės. Žmogus per gyvenimą turėtų keliauti elgdamasis su savo bičiuliais tvariniais taip, kaip jis norėtų, kad būtų elgiamasi su juo."

7. SINTOIZMAS

Tiktai neseniai šitos Tolimųjų Rytų religijos rankraščiai buvo priglausti Aleksandrijos bibliotekoje. Tai buvo būtent ta viena pasaulio religija, apie kurią Ganidas nebuvo girdėjęs nieko. Šitame tikėjime taip pat buvo ankstyvųjų Melkizedeko mokymų liekanų, kaip tą rodo šita ištrauka:

"Viešpats sako: "Jūs visi gaunate mano dieviškąją galią; visi žmonės patiria mano gailestingumo tarnystę. Aš patiriu didžiulį malonumą, daugindamas teisingus žmones visoje žemėje. Tiek gamtos grožybėmis, tiek žmonių

dorybėmis iš tikrųjų Dangaus Princas siekia apreikšti save ir parodyti savo teisiają prigimtį. Kadangi senovės žmonės mano vardo nežinojo, tai aš apsireiškiau pats, pasaulyje gimdamas matomos egzistencijos pavidalu ir patyriau tokį susimąžinimą, kad manojų vardo neturėtų užmiršti net ir žmogus. Aš esu dangaus ir žemės sutverėjas; saulė ir mėnulis ir visos žvaigždės paklūsta manajai valiai. Aš esu visų tvarinių sausumoje ir keturiose jūrose valdovas. Nors aš esu didis ir aukščiausias, vis tiek aš atsižvelgiu ir į vargingiausiojo žmogaus maldą. Jeigu bet koks tvarinys tikrai garbins mane, aš iš tiesų išgirsiu jo maldą ir patenkinsiu jo širdies troškimą."

"Kaskart, kada tik žmogus pasiduoda nerimui, tada jis žengia vieną žingsnį tolyn nuo savo širdies dvasios vedimo.' Išdidumas užtemdo Dievą. Jei jūs tikrai norite gauti dangiškąją pagalbą, tada atsisakykite išdidumo; kiekviena išdidumo dalelė gelbstinčiai tiesai trukdo prasiskverbti tarsi per didžiulį debesį. Jeigu jūs nesate teisingi viduje, tai bergždžia melsti to, kas yra išorėje. 'Jeigu aš girdžiu jūsų maldas, tai yra dėl to, kad jūs ateinate prieš mane su švaria širdimi, laisvi nuo melo ir apgaulės, su tokia siela, kuri atspindi tiesą kaip veidrodis. Jeigu jūs tikrai norite pasiekti nemirtingumą, tuomet apleiskite šį pasaulį ir ateikite pas mane."

8. DAOIZMAS

Melkizedeko žinianešiai įsiskverbė toli į Kiniją, ir doktrina apie vieną Dievą tapo kelių kiniečių religijų ankstyvesniųjų mokymų dalimi; ta, kuri išsilaikė ilgiausia ir kuri turėjo daugiausia monoteistinės tiesos buvo daoizmas, ir iš jos įkūrėjo mokymų Ganidas surinko štai ką:

"Koks tyras ir ramus yra Aukščiausiasis, ir vis tik, koks yra galingas ir stiprus, koks yra gilus ir nesuvokiamas! Šitas dangaus Dievas yra visų gerbiamas protėvis. Jeigu jūs pažįstate Amžinąjį, tuomet jūs esate apšviestas ir išmintingas. Jeigu jūs Amžinojo nepažįstate, tuomet neišmanymas tikrai pasireiškia kaip blogis, ir šitokiu būdu iš tiesų kyla nuodėmės aistros. Šita nuostabi Būtybė egzistavo prieš tai, kada atsirado dangus ir žemė. Jis yra tikrai dvasinis; jis stovi vienas ir nesikeičia. Jis iš tikrųjų yra pasaulio motina, ir visa kūrinija juda aplink jį. Šitas Didysis perteikia save

[1452]▼

žmonėms, ir šituo įgalina juos tapti geresniems ir išlikti. Net jeigu kas nors turi ir nedaug žinių, tas vis tiek gali eiti Aukščiausiojo keliais; jis gali paklusti dangaus valiai.

"Tikrosios tarnystės visi geri darbai kyla iš Aukščiausiojo. Viskas amžinai priklauso nuo Didžiojo Šaltinio. Didysis Aukščiausiasis už savo dovanas nesiekia pripažinimo. Jis yra aukščiausiasis galia, tačiau mūsų žvilgsniui jis lieka nematomas. Jis nenutrūkstamai perduoda savašias savybes tobulindamas savo tvarinius. Planuodamas dangiškasis Protas neskuba ir būna kantrus, bet savuosius planus jis įgyvendina užtikrintai. Aukščiausiasis pasklinda po visatą visur ir ją visą palaiko. Kokia didinga ir galinga yra jo viską pripildanti įtaka ir traukiamoji galia! Tikrasis gėris yra kaip vanduo tuo, kad jis laimina visus ir

viską ir žalos nedaro niekam. Ir kaip vanduo, tikrasis gėris ieško žemiausių vietų, net ir tokio lygio, kurio kiti vengia, ir tai yra dėl to, kad jis yra giminingas Aukščiausiam. Aukščiausiasis sukuria visus daiktus, maitina jų prigimtį, ir tobulina jų dvasią. Ir tai, kaip Aukščiausiasis globoja, saugo, ir tobulina tvarinį be prievartos, yra paslaptis. Jis vadovauja ir nukreipia, bet nepareikšdamas savųjų teisių. Jis padeda vystymuisi, bet nerodydamas valdžios.

"Išmintingas žmogus universalizuoja savo širdį. Mažas žinojimas yra pavojingas dalykas. Tie, kurie siekia didingumo, turi išmokti nuolankumo. Kurdamas Aukščiausiasis tapo pasaulio motina. Pažinti savo motiną, reiškia suvokti savo sūnybę. Tas yra išmintingas žmogus, kuris į visas dalis žvelgia visumos požiūriu. Susiekite save su kiekvienu žmogumi, tarsi būtumėte jo vietoje. Už įskaudinimą atsilyginkite nuoširdumu. Jeigu jūs žmones mylite, tuomet jie links prie jūsų – jums bus nesunku pasiekti jų palankumą.

"Didis Aukščiausiasis persmelkia viską; jis yra kairėje ir dešinėje pusėje; jis remia visą kūriniją ir gyvena visų teisingų būtybių viduje. Jūs negalite surasti Aukščiausiojo, taip pat jūs negalite nueiti į tokią vietą, kur jo nebūtų. Jeigu žmogus suvokia savo darbų blogį ir iš širdies atgailauja dėl nuodėmės, tada jis gali siekti atleidimo; jis gali išvengti bausmės; jis gali nelaimę pakeisti į palaimą. Aukščiausiasis yra patikima prieglauda visai kūrinijai; jis yra žmonijos saugotojas ir gelbėtojas. Jeigu jūs ieškosite jo kasdien, tuomet jūs tikrai jį surasite. Kadangi jis gali nuodėmės atleisti, dėl to jis iš tikrųjų visiems žmonėms yra pats brangiausias. Visada prisiminkite, jog Dievas žmogui neatlygina už tai, ką jis daro, bet atlygina už tai, kuo jis yra; dėl to jūs tikrai turėtumėte suteikti pagalbą savo bičiuliams negalvodami apie atlygį. Darykite gerį negalvodami apie naudą sau pačiam.

"Tie, kurie žino Amžinojo įstatymus, yra išmintingi. Dieviškojo įstatymo nežinojimas yra vargas ir nelaimė. Tie, kurie žino Dievo įstatymus, yra kilnūs. Jeigu jūs pažįstate Amžinąjį, nors jūsų kūnas ir žus, bet jūsų siela tikrai išliks dvasios tarnystėje. Jūs iš tiesų esate išmintingi, kada suvokiate savo nereikšmingumą. Jeigu jūs gyvensite Amžinojo šviesoje, tuomet jūs tikrai patirsite Aukščiausiojo apšvietimą. Kurie pasišvenčia Aukščiausiojo tarnystei, tie stengiasi su džiaugsmu pasiekti Amžinąjį. Kada žmogus miršta, tada dvasia pradeda savo ilgą skrydį didingoje kelionėje į namus."

9. KONFUCIJONIZMAS

Iš pasaulio didžiųjų religijų net ir mažiausia dalimi suvokusi Dievą ji pripažino Melkizedeko misionierių ir atkaklių jų perėmėjų monoteizmą. Ganido santrauka apie konfucijonizmą buvo tokia:

"Ką paliopia dangus, tas yra neklaidinga. Tiesa yra tikra ir dieviška. Viskas kyla iš Dangaus, o Didysis Dangus nedaro jokių klaidų. Dangus paskyrė daug pavaldinių tam, kad jie padėtų mokant ir ugdant

[1453]▼

mažiau išsivysčiusius tvarinius. Didis, labai didis yra tas Vienas Dievas, kuris žmogų valdo iš dangaus. Dievas yra didingas galia ir baisus teisdamas. Bet šitas

didis Dievas moralės jausmą suteikė net daugeliui ir mažiau išsivysčiusių žmonių. Dangaus dosnumas niekada nenutrūksta. Geranoriškumas yra geriausia Dangaus dovana žmonėms. Dangus padovanojo savo kilnumą žmogaus sielai; žmogaus dorybės yra šito Dangaus padovanoto kilnumo vaisius. Didis Dangus mato viską ir su žmogumi yra visuose jo poelgiuose. Ir mes elgiamės gerai, kada Didįjį Dangų vadiname savo Tėvu ir savo Motina. Todėl, jeigu mes esame savo dieviškųjų protėvių tarnai, tuomet iš tikrųjų galime su pasitikėjimu melstis Dangui. Visais laikais ir visame kame jauskime baimingą pagarbą Dangaus didybei. Mes pripažįstame, O Dieve, Patsai Aukštasis ir Valdove Galingasis, jog nuosprendis priklauso tau, ir jog visas gailėstingumas kyla iš dieviškosios širdies.

"Dievas yra su mumis; dėl to savo širdyje mes neturime jokios baimės. Jeigu manyje būtų surasta kokia nors dorybė, tai ji yra Dangaus, kuris gyvena su manimi, pasireiškimas. Bet šitas Dangus, esantis mano viduje, pateikia sunkius reikalavimus mano įtikėjimui. Jeigu Dievas yra su manimi, tai aš esu pasiryžęs savo širdyje nebeturėti jokių abejonių. Įtikėjimas turi būti labai arti daiktų tiesos, ir aš nesuprantu, kaip žmogus gali gyventi be šito gero įtikėjimo. Gėris ir blogis neatsitinka žmonėms be priežasties. Dangus turi reikalo su žmogaus siela sutinkamai su jos ketinimu. Kada jūs klystate, tada nedvejodami pripažinkite savąjį suklydimą ir nedelsdami pasitaisykite.

"Išmintingas žmogus yra užimtas tiesos ieškojimu, o ne vien tiktai ieško, kaip pragyventi. Žmogaus tikslas yra pasiekti Dangaus tobulumą. Labiau išsivystęs žmogus stengiasi suderinti savąjį aš, ir jis yra išsivadavęs iš nerimo ir baimės. Dievas yra su jumis; neabejokite savojoje širdyje. Už kiekvieną gerą poelgį yra atlygis. Labiau išsivystęs žmogus neburnoja prieš Dangų, taip pat jis nejaučia pykčio žmonėms. Ko nenorite, kad darytų jums, to nedarykite kitiems. Tegul kiekvienos bausmės dalis būna užuojauta; visada stenkitės bausmę paversti palaima. Toks yra Didžio Dangaus kelias. Nors visi tvariniai turi mirti ir sugrįžti į žemę, bet kilnaus žmogaus dvasia eina į priekį tam, kad būtų pademonstruota danguje ir kad pakiltų į galutinio ryškumo šlovingąją šviesą."

10. "MŪSŲ RELIGIJA"

Po šio įtempto darbo surenkant iš įvairių šaltinių medžiagą apie pasaulio religijų mokymus apie Rojaus Tėvą, Ganidas ėmėsi užduoties suformuluoti tai, kas, jo nuomone, yra santrauka to tikėjimo, į kurį jį atvedė požiūris į Dievą, susidaręs Jėzaus mokymo dėka. Šitas jaunuolis turėjo įprotį tokius tikėjimus vadinti "mūsų religija." Štai ką jis užrašė:

"Viešpats mūsų Dievas yra vienas Viešpats, ir jūs turėtumėte jį mylėti visu savo protu ir iš visos širdies, tuo tarpu jūs turėtumėte daryti viską, kas tik įmanoma, kad visus jo vaikus mylėtumėte taip, kaip mylite save. Šitas vienas Dievas yra mūsų dangiškasis Tėvas, iš kurio susideda viskas, ir kuris gyvena, savo dvasia, kiekvienos nuoširdžios žmogiškosios sielos viduje. Ir mes tie, kurie esame Dievo vaikai, turėtume išmokti, kaip savo sielas tam, kad jos būtų saugomos, patikėti jam kaip ištikimam Kūrėjui. Su mūsų dangiškuoju Tėvu viskas yra įmanoma. Kadangi jis yra Kūrėjas, sutvėręs visus daiktus ir visas būtybes, tai kitaip ir būti negali. Nors Dievo mes matyti negalime, bet galime jį pažinti. Ir gyvendami kasdien pagal Tėvo danguje valią, mes galime jį atskleisti savo bičiuliams žmonėms.

"Dievo charakterio dieviškieji turtai turi būti be galo gilūs ir amžinai

išmintingi. Žinių dėka Dievo surasti mes negalime, bet asmeninio patyrimo dėka galime jį pažinti savo širdyje. Nors gali būti, kad jo teisingumo neįmanoma išsiaiškinti, bet jo gailestingumą žemėje gali gauti ir pati nuolankiausia būtybė. Nors Tėvas užpildo visatą,

[1454]▼

bet taip pat jis gyvena ir mūsų širdyse. Žmogaus protas yra žmogiškas, mirtingas, bet žmogaus dvasia yra dieviška, nemirtinga. Dievas yra ne tiktai visagalis, bet taip pat ir visaišmintis. Jeigu mūsų žemiškieji tėvai, turėdami polinkį į blogį, žino, kaip mylėti savuosius vaikus ir suteikia jiems gėrio dovanų, tai kiek daug daugiau turi žinoti gerasis Tėvas danguje, kaip išmintingai mylėti savuosius vaikus žemėje ir kaip jiems padovanoti tinkamą palaiminimą.

"Tėvas danguje neleis žūti nė vienam vaikui žemėje, jeigu tas vaikas turi troškimą surasti Tėvą ir iš tiesų stengiasi būti toks, kaip ir jis. Mūsų Tėvas myli net ir nusidėjėlius ir visada yra geraširdis nedėkingiesiems. Jeigu tiktai daugiau žmogiškųjų būtybių galėtų žinoti apie Dievo gerumą, tuomet juos tikrai būtų galima atvesti į atgailą už savo blogus poelgius ir, kad jie atsisakytų visų žinomų nuodėmių. Visi geranoriški dalykai nusileidžia iš šviesos Tėvo, kuriame nėra nepastovumo, o taip pat nėra nė šešėlio keitimosi. Tikro Dievo dvasia yra žmogaus širdyje. Jis nori, kad visi žmonės tikrai būtų broliai. Kada žmonės pradeda jausti, kad jie ieško Dievo, tai ir yra įrodymas, jog Dievas surado juos, ir kad jie ieško žinių apie jį. Mes gyvename Dieve, o Dievas gyvena mumyse.

"Aš daugiau tikrai nesitenkinsiu tuo, jog tikėčiau, kad Dievas yra visos mano tautos Tėvas; nuo šiol aš tikėsiu, kad jis taip pat yra ir manasis Tėvas. Visuomet aš iš tiesų mėginasiu garbinti Dievą, padedant Tiesos Dvasiai, kuri yra mano pagalbininkė, kada aš iš tikrųjų esu tapęs Dievą pažįstančiu. Bet pirmiausia aš ketinu garbinti Dievą mokydamasis, kaip vykdyti Dievo valią žemėje; tai yra, aš ketinu daryti viską, kas įmanoma, kad su kiekvienu bičiuliu mirtinguoju elgčiausi taip, kaip, aš manau, jog su juo būtų elgiamasi norėtų Dievas. Ir kada mes gyvename tokį gyvenimą materialiam kūne, tada galime Dievo prašyti daugelio dalykų, ir jis patenkins mūsų širdies troškimą tam, kad mes būtume geriau pasirengę tarnauti savo bičiuliams. Ir visa šita kupina meilės Dievo vaikų tarnystė išplečia mūsų sugebėjimą priimti ir patirti dangiškuosius džiaugsmus, dangiškosios dvasios tarnystės nuostabius malonumus.

"Aš tikrai kasdien dėkosiu Dievui už jo neapsakomas dovanas; aš tikrai jį šlovinsiu už nuostabius jo darbus žmonių vaikams. Man jis yra Visagalis, Kūrėjas, Energija, ir Gailestingumas, bet geriausiai iš visų, jis yra mano dvasinis Tėvas, ir kaip jo žemiškasis vaikas, kada nors ir aš išvyksiu, kad pamatyčiau jį. Ir mano mokytojas man sakė, kad, ieškodamas jo, aš tapsiu toks, kaip jis. Įtikėjimo į Dievą dėka aš įgavau ramybę su juo. Šita naujoji mūsų religija yra tokia kupina džiaugsmo, ir ji pagimdo amžiną laimę. Aš esu tikras, kad būsiu ištikimas net ir iki mirties, ir kad tikrai gausiu amžinojo gyvenimo karūną.

"Aš mokausi, kad įrodyčiau viską ir kad laikyčiausi to, kas yra gera. Ko norėčiau, kad žmonės darytų man, tą aš darysiu savo bičiuliams. Šito naujojo įtikėjimo dėka aš žinau, jog žmogus gali tapti Dievo sūnumi, bet kartais mane baugina, kada pamąstau, kad visi žmonės yra mano broliai, bet tai turėtų būti tiesa. Aš nematau, kaip aš galiu džiaugtis Dievo tėvyste, tuo metu, kada aš atsisakau priimti žmogaus brolystę. Kad ir kas besišauktų Viešpaties vardo, tas

tikrai bus išgelbėtas. Jeigu tai yra tiesa, tuomet visi žmonės turi būti mano broliai.

"Nuo šiol savo gerus poelgius aš tikrai darysiu paslapčiomis; aš taip pat labiausiai melsiuosi tada, kada būsiu vienas. Aš tikrai neteisiu, kad nebūčiau neteisingas savo bičiuliams. Aš ketinu mokytis pamilti savo priešus; šitos praktikos aš neįsisavinau iki galo, kad būčiau panašus į Dievą. Nors aš ir matau Dievą šitose kitose religijose, bet "mūsų religijoje" matau jį gražesni, mylintį, gailėtingą, asmeninį, ir teigiamą. Bet svarbiausia yra tai, kad šita didi ir šlovinga Būtybė yra mano dvasinis Tėvas; aš esu jo vaikas. Ir vien tiktai mano paties nuoširdaus troškimo dėka būti toks, kaip jis, aš galiausiai turiu surasti jį ir amžinai tarnauti jam. Pagaliau aš turiu religiją su tokiu Dievu, nuostabiu Dievu, ir jis yra amžinojo išgelbėjimo Dievas.

[1455]▼

132 DOKUMENTAS

VIEŠNAGĖ ROMOJE

KADANGI Gonodas atvežė Indijos princesės sveikinimus Tiberijui, Romos valdovui, tai trečiąją dieną po savo atvykimo į Romą abu indai ir Jėzus pasirodė prieš jį. Niūrusis imperatorius buvo neįprastai gerai nusiteikęs tą dieną ir su šiuo trejetu ilgai šnekėjosi. O jiems išėjus, imperatorius, turėdamas omeny Jėzų, pastebėjo savo padėjėjui, stovėjusiam jo dešinėje, "Jeigu aš turėčiau to vaikiną karališką laikyseną ir malonų būdą, tai tikrai būčiau tikras imperatorius, a?"

Viešint Romoje, Ganidui buvo nuolatinės valandos studijoms ir miesto įžymių vietų lankymui. Jo tėvas turėjo sutvarkyti daug verslo reikalų, ir trokšdamas, kad jo sūnus užaugtų toks, jog taptų vertu perimti jo plačių komercinių interesų valdymą, jis manė, kad atėjo tas metas, kada berniuką reikia supažindinti su verslo pasauliu. Romoje buvo daug Indijos piliečių, ir dažnai vienas iš paties Gonodo tarnautojų jį lydėdavo kaip vertėjas, todėl Jėzus išstisias dienas galėjo leisti savo paties nuožiūra; tai suteikė jam laiko išsamiai susipažinti su šituo miestu, turinčiu du milijonus gyventojų. Dažnai jį buvo galima surasti forume, politinio, teisinio, ir verslo pasaulio centre. Neretai jis eidavo į Kapitolijų ir žvelgdamas į šitą nuostabią šventovę, skirtą Jupiteriui, Junonai, ir Minervai, mąstydamas apie neišmanymo vergovę, kurioje buvo laikomi šitie romėnai. Jis taip pat daug laiko praleisdavo ant Palatino kalvos, kur buvo imperatoriaus rezidencija, Apolono šventykla, ir graikų ir lotynų bibliotekos.

Šituo metu Romos imperiją sudarė visa pietinė Europa, Mažoji Azija, Sirija, Egiptas, ir šiaurės vakarų Afrika; ir jos gyventojai buvo Rytų Pusrutulio visų šalių piliečiai. Jo troškimas tyrinėti šitą kosmopolitinę Urantijos mirtingųjų visumą ir bendrauti su ja buvo pagrindinė priežastis, dėl kurios Jėzus ir sutiko vykti į šitą kelionę.

Viešėdamas Romoje Jėzus daug sužinojo apie žmones, bet per jo šešių mėnesių gyvenimą tame mieste pats vertingiausias iš visų daugiapusių patyrimų buvo jo ryšys su imperijos sostinės religiniais vadovais ir poveikis jiems. Baigiantis savo viešnagės Romoje pirmajai savaitei Jėzus susirado cinikų,

stoikų, ir misterinių kultų, konkrečiai mitraistinės grupės, svarbius vadovus ir susipažino su jais. Ar Jėzui buvo akivaizdu ar ne, jog žydai ketina atmesti jo misiją, bet jis kuo tikriausiai numatė, kad jo pasiuntiniai neužilgo atvyks į Romą tam, kad skelbtų dangaus karalystę; ir dėl to jis ėmėsi, labiausiai stebinančiu būdu, ruošti tą kelią, kad jų žinia būtų priimta kuo geriau ir patikimiau. Jis iš vadovaujančių stoikų pasirinko penkis, iš cinikų pasirinko vienuolika, ir iš misterinių kultų vadovų pasirinko šešiolika, ir

[1456]▼

didelę savo laisvalaikio dalį jis praleido beveik šešis mėnesius artimai bendraudamas su šitais religiniais mokytojais. Ir jo mokymo metodas buvo toks: Nė vieno karto jis nekritikavo jų klaidų arba net ir neužsiminė apie jų mokymų ydas. Kiekvienu atveju jis pasirinkdavo tiesą iš to, ko mokė jie, ir tuomet imdavo taip gražinti ir nušviesti šitą tiesą jų prote, jog per labai trumpą laiką šitas tiesos išplėtimas veiksmingai išstūmė su tuo susijusį suklydimą; ir šitokiu būdu šitie vyrai ir moterys, kuriuos mokė Jėzus, buvo parengti tam, kad vėliau suvoktų papildomas ir panašias tiesas ankstyvųjų krikščionybės misionierių mokymuose. Būtent tai, jog evangelijos skelbėjų mokymai buvo priimti anksti, ir suteikė tą galingą postūmį sparčiam krikščionybės pasklidimui Romoje, o iš čia ir po visą imperiją.

Šito nuostabaus poelgio reikšmę galima suprasti geriau, kada mes atsižvelgiame į tą faktą, jog iš šitos trisdešimt dviejų religinių vadovų, kuriuos Jėzus mokė Romoje, grupės neištikimi buvo tikrai du; tie trisdešimt tapo pagrindiniais asmenimis įvedant krikščionybę Romoje, o kai kurie iš jų taip pat prisidėjo ir prie pagrindinės mitrų šventyklos pavertimo į to miesto pirmąją krikščioniškąją bažnyčią. Mes tie, kurie stebime žmogiškąją veiklą iš už užkulisių ir devyniolikos amžių laiko šviesoje, suvokiame tikrai tris faktorius, turėjusius didžiulės reikšmės tam, jog buvo anksti parengta arena sparčiam krikščionybės išplitimui po visą Europą, ir jie yra tokie:

1. Simono Petro pasirinkimas ir laikymas apaštalu.
2. Pašnekesys Jeruzalėje su Steponu, kurio mirtis atvedė prie to, kad buvo laimėtas Saulius iš Tarsos.
3. Šitų trisdešimties romėnų išankstinis parengimas tam, kad vėliau vadovautų naujai religijai Romoje ir visoje imperijoje.

Per visus savo išmėginimus, nei Steponas, nei tie trisdešimt pasirinktųjų niekada nesuvokė, kad jie kažkada šnekėjosi su tuo žmogumi, kurio vardas tapo jų religinio mokymo pagrindu. Jėzaus darbas pirmųjų trisdešimties labai buvo visiškai asmeninis. Dirbdamas su šitais individualiais raštininkais iš Damasko niekada nesusitiko daugiau kaip su trimis vienu metu, retai kada susitiko daugiau kaip su dviem, tuo tarpu dažniausia juos mokė po vieną. Ir jis galėjo atlikti šitą didžiulį religinio mokymo darbą, nes šitų vyrų ir moterų nebuvo supančiojusios tradicijos; jie nebuvo tokios aukos, kurios būtų turėjusios įsišaknijusią išankstinę nuomonę visų būsimųjų religinių įvykių atžvilgiu.

Visiškai nebetoli buvo tas laikas, kada Petras, Paulius, ir kiti krikščionybės mokytojai Romoje ėmė dažnai išgirsti apie šitą raštininką iš Damasko, kuris buvo iki jų ir kuris taip aiškiai (ir kaip jie manė nesąmoningai) parengė kelią jų atėjimui su naująja evangelija. Nors Paulius niekada iš tikrųjų nenumanė šito raštininko iš Damasko tapatybės, bet jis iš tiesų, prieš pat savo mirtį, dėl asmens apibūdinimų panašumo, priėjo išvados, jog "palapinių meistras iš Antioko" taip pat buvo ir "raštininkas iš Damasko." Viena kartą, kada pamokslavo Romoje, Simonas Petras, išgirdęs, kaip yra apibūdinamas raštininkas iš Damasko, pamanė, jog šitas žmogus galėjo būti Jėzus, bet greitai šios minties atsisakė, puikiai žinodamas (jis taip manė), jog Mokytojas niekada nėra buvęs Romoje.

1. TIKROSIOS VERTYBĖS

Būtent su Angamonu, stoikų vadovu, Jėzus visą naktį šnekėjosi savo viešnagės Romoje pradžioje. Šitas žmogus vėliau tapo didžiuliu

[1457]▼

Pauliaus draugu ir pasirodė vienu iš stipriųjų krikščioniškosios bažnyčios Romoje rėmėjų. Iš esmės, ir perteikus šiuolaikine frazeologija, Jėzus mokė Angamoną:

Tikrųjų vertybių standarto reikia ieškoti dvasiniame pasaulyje ir amžinosios tikrovės dieviškuosiuose lygiuose. Kylantysis mirtingasis visas žemesnes ir materialias normas turi suvokti kaip laikinas, dalines, ir menkesnio lygio. Mokslininkas, kaip toks, yra apribojamas taip, kad atrastų materialių faktų tarpusavio ryšius. Formaliai, jis neturi teisės tvirtinti, kad jis yra materialistas arba idealistas, nes šitaip elgdamasis jis iš anksto atsisako tikrojo mokslininko požiūrio, kadangi bet koks tokio požiūrio teigimas ir visi tokie teigimai yra pati filosofijos esmė.

Jeigu mirtingojo išvalga ir dvasinis žmonijos pasiekimas nėra proporcingai padidinami, tai neribotas grynai materialistinės kultūros vystymasis galiausiai gali tapti grėsme civilizacijai. Grynai materialistinis mokslas savyje talpina bet kokio mokslinio siekio sunaikinimo potencialią sėklą, nes šitas pats požiūris numato tokios civilizacijos, kuri atsisakė savo moralinių vertybių jausmo ir atmetė savo dvasinį pasiekimo tikslą, galutinį žlugimą. Mokslininkui materialistui ir kraštutiniam idealistui yra lemta visada ginčytis. Tai netaikoma tokiems mokslininkams ir idealistams, kurie turi aukštų moralinių vertybių ir dvasinių patikrinimo lygių bendrą standartą. Kiekviename amžiuje mokslininkai ir religininkai turi suvokti, kad jie yra teisiami vertinant juos pagal žmogiškuosius poreikius. Jie turi vengti bet kokio tarpusavio nesutarimo stengdamiesi narsiai pateisinti savo tebesitęsiantį išlikimą padidintu atsidavimu tarnauti žmogiškajai pažangai. Jeigu bet kurio amžiaus vadinamasis mokslas arba religija yra klaidingi, tuomet jie turi savo veiklą arba apvalyti, arba užleisti kelią teisingesnės ir vertingesnės kategorijos materialiam mokslui arba dvasinei religijai.

2. GĖRIS IR BLOGIS

Mardus buvo pripažintas Romos cinikų vadovas, ir jis tapo raštininko iš Damasko didžiuliu draugu. Diena iš dienos jis šnekėjosi su Jėzumi, ir naktis po nakties klausėsi jo nuostabaus mokymo. Tarp svarbesniųjų aptarimų su Mardu buvo viena diskusija, sumanyta tam, kad atsakytų į šito nuoširdaus ciniko klausimą apie gėrį ir blogį. Iš esmės, ir dvidešimtojo amžiaus frazeologija, Jėzus pasakė:

Mano broli, gėris ir blogis yra vien tikrai žodžiai, simbolizuojantys matomos visatos žmogiškojo suvokimo santykinis lygius. Jeigu tu esi etiškai tingus ir visuomeniškai abejingas, tai savo gėrio norma gali laikyti dabartinius visuomeninius papročius. Jeigu tu esi dvasiškai neveiklus ir moraliai nesivystai, tai savo gėrio norma gali laikyti savo amžininkų religinius papročius ir tradicijas. Tačiau toji siela, kuri pranoksta laiką ir patenka į amžinybę, turi priimti gyvą ir asmeninį sprendimą rinkdamasi tarp gėrio ir blogio, kaip juos apsprendžia tikrosios dvasinių normų vertybės, nustatytos dieviškosios dvasios, kurią Tėvas danguje yra pasiuntęs apsigyventi žmogaus širdyje. Šita viduje gyvenanti dvasia yra asmenybės išlikimo norma.

Gėris, kaip ir tiesa, visada yra santykinis ir būtinai priešingas blogiui. Būtent šitų gėrio ir tiesos savybių suvokimas ir įgalina

[1458]▼

besivystančias žmonių sielas priimti tokius asmeninius pasirinkimo sprendimus, kurie yra esminiai amžinajam išlikimui.

Dvasiškai aklas individas, kuris logiškai vadovaujasi moksliniu diktatu, visuomeninėmis nuostatomis, ir religine dogma, atsiduria didžiuliam pavojui, kad paaukos savo moralinę laisvę ir praras savo dvasinę nepriklausomybę. Tokia siela turi lemtį tapti intelektualia papūga, visuomeniniu automatu, ir religinės valdžios vergu.

Gėris visada auga link moralinės saviraiškos ir dvasinio asmenybės pasiekimo didėjančios laisvės naujų lygių – gyvenančio viduje Derintojo atradimo ir susitapatinimo su juo. Patyrimas yra geras tada, kada jis išaukština grožio suvokimą, didina moralinę valią, plečia tiesos supratimą, didina sugebėjimą mylėti savo bičiulius ir tarnauti jiems, iškelia dvasinius idealus, ir aukščiausius žmogiškuosius laiko motyvus suvienija su viduje gyvenančio Derintojo amžiniais planais, kurie visi veda tiesiai į padidintą troškimą vykdyti Tėvo valią, šituo puoselėdamas dieviškąją aistrą surasti Dievą ir būti labiau panašiam į jį.

Kada jūs kilsite tvarinio vystymosi visatoje laiptais, tada pamatysite augantį gėrį ir mažėjantį blogį, tobulai atitinkantį jūsų sugebėjimą patirti gėrį ir suvokti tiesą. Galimybė suklysti ar patirti blogį nebus iki galo išnykusi tol, kol kylanti žmogiškoji siela pasieks paskutiniuosius dvasinius lygius.

Gėris yra gyvas, santykinis, visada progresuojantis, būtinai asmeninis patyrimas, ir amžinai sąveikaujantis su tiesos ir grožio supratimu. Gėris yra surandamas suvokiant dvasinio lygio pozityvias tiesos vertybes, kurias turi,

žmogiškajame patyrimo, kontrastuoti su kita tokia neigiama dalimi – potencialaus blogio šešėliais.

Tol, kol jūs pasieksite Rojaus lygius, gėris visada bus daugiau ieškojimas negu nuosavybė, daugiau tikslas negu pasiekimo patyrimas. Bet net ir tuomet, kai jūs esate išalkę ir ištroškę teisingumo, jūs patiriate vis didesnę pasitenkinimą gėrį pasiekdami iš dalies. Gėrio ir blogio buvimas pasaulyje pats savaime yra žmogaus moralios valios, asmenybės, kuri šitas vertybes šitaip identifikuoja ir taip pat gali iš jų rinktis, egzistavimo ir realybės teigiamas įrodymas.

Iki to meto, kada bus pasiektas Rojus, kylančiojo mirtingojo sugebėjimas savąjį aš sutapatinti su tikrosiomis dvasinėmis vertybėmis yra tapęs toks išplėstas, kad dėl to pasiekia gyvenimo šviesos turėjimo tobulumą. Tokia išstobulinta dvasinė asmenybė tampa taip visiškai, dieviškai, ir dvasiškai suvienyta su gėrio, grožio, ir tiesos teigiamomis ir aukščiausiomis savybėmis, kad nelieka jokios galimybės tam, jog tokia teisi dvasia mestų kokį nors potencialaus blogio negatyvų šešėlį, kada ją apšviečia begalinių Rojaus Valdovų dieviškosios šviesos tyrinėjantis švytėjimas. Visose tokiose dvasinėse asmenybėse, gėris daugiau nebėra dalinis, kontrastinis, ir palyginamasis; jis yra tapęs dieviškai užbaigtas ir dvasiškai pripildytas; jis priartėja prie Aukščiausiojo tyrumo ir tobulumo.

Mirtingojo pasirinkimui reikalinga blogio galimybė, bet ne jo realybė. Šešėlis tikrai santykinai yra realus. Realus blogis nėra būtinas kaip asmeninis patyrimas. Dvasinio vystymosi žemesniuose lygiuose potencialus blogis lygiai taip pat veiksmingai veikia kaip akstinas sprendimui moralinio vystymosi sferoje. Blogis tampa asmeninio patyrimo realybe tikrai tada, kada moralus protas blogį pasirenka pats.

[1459]▼

3. TIESA IR ĮTIKĖJIMAS

Nabonas buvo Graikijos žydas ir savo rangu pirmasis tarp svarbiausio misterinio kulto Romoje, mitraizmo, lyderių. Nors šitas aukštas mitraizmo šventikas su raštininku iš Damasko diskutavo daug kartų, bet jį ilgam laikui paveikė jų diskusija vieną vakarą apie tiesą ir įtikėjimą. Nabonas buvo sumanęs Jėzų atversti į mitraizmą ir net buvo pasiūlęs jam grįžti į Palestiną mitraizmo mokytoju. Vargu ar jis suvokė, kad Jėzus ruošia būtent jį, kad jis taptų vienu iš pirmųjų atsivertėlių į karalystės evangeliją. Perteikus šiuolaikine kalba, Jėzaus mokymo esmė buvo tokia:

Tiesos negalima apibrėžti žodžiais, ją galima apibrėžti tikrai gyvenimu. Tiesa visada yra daugiau negu žinojimas. Žinojimas yra susijęs su matomais dalykais, bet tiesa pranoksta tokius grynai materialius lygius tuo, kad ji derinasi su išmintimi ir apima tokius neapčiuopiamus dalykus, kaip žmogiškąjį patyrimą, net dvasines ir gyvas realybes. Žinojimas kyla iš mokslo; išmintis atsiranda iš tikros filosofijos; tiesa gimsta iš dvasinio gyvenimo religinio patyrimo. Žinojimas turi reikalo su faktais; išmintis, su ryšiais; tiesa, su tikrovės vertybėmis.

Žmogus yra linkęs mokslą kristalizuoti, filosofiją formalizuoti, ir tiesą dogmatizuoti, nes jis yra intelektualiai tingus, kad prisiderintų prie augančios gyvenimo kovos, tuo pačiu metu jis taip pat siaubingai bijo to, kas yra

nežinoma. Paprastas žmogus delsia keisti savo mąstymo įpročius ir gyvenimo būdą.

Atskleista tiesa, asmeniškai atrasta tiesa, yra žmogiškosios sielos aukščiausias pasitenkinimas; tokia tiesa yra materialaus proto ir viduje gyvenančios dvasios bendras kūrinys. Šitos tiesą suvokiančios ir grožį mylinčios sielos amžiną išgelbėjimą užtikrina tas alkis ir troškulys gėriui, kuris veda šitą mirtingąjį į tai, kad jis išsiugdytų vienintelio tikslo siekimą vykdyti Tėvo valią, surasti Dievą, ir tapti tokiam, kaip jis. Niekada nebūna konflikto tarp tikrojo pažinimo ir tiesos. Gali būti konfliktas tarp pažinimo ir žmogiškųjų tikėjimų, tikėjimų, kurie yra nuspalvinti prietarų, iškreipti baimės, ir valdomi siaubo, jog bus susidurta su naujais materialaus atradimo ar dvasinio vystymosi faktais.

Bet tiesa niekada negali tapti žmogaus nuosavybe be įtikėjimo. Tai yra tiesa, nes žmogaus mintys, išmintis, etika, ir idealai niekada nepakils aukščiau negu jo įtikėjimas, jo išaukštinta viltis. Ir bet koks toks tikras įtikėjimas remiasi giluminiu apmąstymu, nuoširdžia savikritika, ir bekompromisine moralia sąmone. Įtikėjimas yra sudvasintos kūrybinės vaizduotės įkvėpimas.

Įtikėjimas veikia tam, kad išlaisvintų dieviškosios kibirkšties, nemirtingumo užuomazgos, kuri gyvena žmogaus proto viduje ir kuri yra amžinojo išlikimo potencialas, viršžmogiškąjį veikimą. Augalai ir gyvūnai išlieka laike, savo pačių identiškas daleles perduodami iš vienos kartos į kitą. Žmogiškoji siela (asmenybė) po mirtingojo mirties išlieka tapatybei susivienijant su šita viduje gyvenančia dieviškumo kibirkštimi, kuri yra nemirtinga, ir kuri veikia tam, jog žmogiškąją asmenybę įamžintų visatoje besivystančios egzistencijos tolimesniame ir aukštesniame lygyje. Žmogiškosios sielos paslėptoji sėkla yra nemirtingoji dvasia. Sielos antroji karta yra pirmasis pasireiškimas toje dvasinės ir besivystančios egzistencijos asmenybės pasireiškimų sekoje, pasibaigiančioje tiktai tada, kada šita dieviškoji esybė pasiekia savo egzistencijos šaltinį, visos egzistencijos asmenį šaltinį, Dievą, Visuotinį Tėvą.

Žmogiškoji gyvastis tęsiasi toliau – išlieka – nes ji turi visatos funkciją, užduotį surasti Dievą. Įtikėjimu sužadinta žmogaus siela negali sustoti tol, kol pasiekia

[1460]▼

šitą likimo tikslą; ir kada ji iš tiesų kartą yra pasiekusi šitą dieviškąjį tikslą, tada ji niekada neišnyksta, ne ji yra tapusi tokia, kaip Dievas – amžina.

Dvasinė evoliucija yra toks patyrimas, kada gėris yra pasirenkamas vis didesniu mastu ir savo noru, ir šitą pasirinkimą lydi lygiai toks pat ir besivystantis blogio galimybės mažėjimas. Kada yra pasiekiamas gėrio pasirinkimo ir tobulo sugebėjimo suvokti tiesą užbaigtumas, tada ima egzistuoti grožio ir šventumo tobulumas, kurio teisumas amžiams užkerta kelią tam, kad iškiltų net ir sampratos apie potencialų blogį galimybė. Tokia Dievą pažįstanti siela nemeta jokio abejojančio blogio šešėlio, kada veikia dieviškojo gėrio tokiam aukštame dvasiniame lygyje.

Rojaus dvasios buvimas žmogaus prote sudaro apreiškimo pažadą ir įtikėjimo garantiją dėl dieviškojo progresavimo amžinojo egzistavimo kiekvienai sielai, kuri stengiasi pasiekti susitapatinimą su šituo nemirtingu ir viduje gyvenančiu Visuotinio Tėvo dvasios fragmentu.

Pažangą visatoje apibūdina didėjanti asmenybės laisvė, nes ji yra susieta su savojo aš supratimo vis aukštesnių ir aukštesnių lygių augančiu pasiekimu ir iš to atsirandančiu savojo aš savanorišku suvaržymu. Savojo aš dvasinio suvaržymo tobulumo pasiekimas prilygsta visatos laisvės ir asmeninės laisvės užbaigtumui. Įtikėjimas ugdo ir palaiko žmogaus sielą, kada jis pasimeta savo pirminės orientacijos metu tokioje milžiniškoje visatoje, tuo tarpu malda tampa kūrybinės vaizduotės įvairių įkvėpimų ir tokios sielos, kuri mėgina susitapatinti su viduje gyvenančio ir susieto dieviškojo buvimo dvasiniais idealais, įtikėjimo akstinių didžiuoju suvienytoju.

Nabonui šitie žodžiai padarė didžiulį įspūdį, lygiai taip, kaip ir kiekvienas iš jo pasikalbėjimų su Jėzumi. Šitos tiesos toliau degė jo širdyje, ir jis daug padėjo vėliau atvykusiems Jėzaus evangelijos skelbėjams.

4. ASMENINIS TARNAVIMAS

Jėzus, būdamas Romoje, ne visą savo laisvalaikį paskyrė šitam darbui, kad vyrus ir moteris ruoštų ateityje tapti mokiniais artėjančioje karalystėje. Jis daug laiko praleido kaupdamas asmenines žinias apie žmonių, kurie gyveno šitame didžiausiam ir kosmopolitiškiausiam pasaulio mieste, visas rases ir klases. Kiekvieno iš šitų gausių susitikimų su žmonėmis metu Jėzus turėjo dvigubą tikslą: Jis troško sužinoti jų požiūrį į tą gyvenimą, kurį jie gyvena materialiam kūne, ir taip pat jis galvojo, ką nors pasakyti ar padaryti, kad šitas gyvenimas taptų turtingesnis ir vertingesnis. Jo religiniai mokymai per šitas savaites niekuo nesiskyrė nuo tų mokymų, kurie apibūdino jo vėlesnį gyvenimą, kada jis buvo tų dvylikos mokytojas ir pamokslininkas minioms.

Jo žinios turinys visada buvo toks: dangiškojo Tėvo meilės ir jo gailestingumo tiesos realybė, kartu su gera naujiena, jog žmogus yra šito paties meilės Dievo įtikėjimo sūnus. Jėzaus įprastas visuomeninio bendravimo būdas buvo žmones išjudinti ir įtraukti į pašnekesį su juo pateikiant jiems klausimų. Paprastai klausinėjimas prasidėdavo nuo jo klausimų jiems, o baigdavosi jų klausimais jam. Jis vienodai puikiai mokė tiek klausdamas, tiek ir atsakinėdamas į klausimus. Kaip taisyklė, tiems, kuriuos išmokė daugiausia, jis sakydavo mažiausia. Tie, kurie gavo daugiausia naudos iš jo asmeninio tarnavimo, buvo per daug prislėgti, neramūs, ir atstumti mirtingieji, kuriems labai palengvėdavo savo sielą išliejus užjaučiančiam ir supratingam klausytojui, o jis buvo

[1461]▼

toks ir dar daugiau. Ir kada šitos neprisitaikiusios prie aplinkos žmogiškosios būtybės išsipasakodavo Jėzui savuosius vargus, tada visada jis sugebėdavo pasiūlyti praktiškų ir iš karto padedančių patarimų, kurie buvo nukreipti į jų tikrų sunkumų ištaisymą, nors jis nevensgė pasakyti ir tuokart nuraminančių ir betarpiškai paguodžiančių žodžių. Ir šitiems prislėgtiems mirtingiesiems jis būtinai pasakodavo apie Dievo meilę ir perteikdavo, įvairiais ir skirtingais būdais, tą informaciją, kad jie yra šito mylinčio Tėvo danguje vaikai.

Šitokiu būdu, viešnagės Romoje metu, Jėzus asmeniškai užmezgė kupinus

meilės ir pakeliančius dvasią ryšius su daugiau negu penkiais šimtais šios sferos mirtingųjų. Šitaip jis sukaupe žinias apie žmonijos skirtingas rases, kurių jis niekada nebūtų įgijęs Jeruzalėje, ir vargu ar jis būtų jas įgijęs net ir Aleksandrijoje. Į šituos šešis mėnesius jis visada žiūrėjo kaip į vieną iš turtingiausių ir informatyviausių iš visų panašių periodų savo žemiškajame gyvenime.

Kaip ir buvo galima tikėtis, toks įvairiapusis ir aktyvus žmogus negalėjo šešis mėnesius pasaulio metropolijoje šitaip veikti, kad prie jo neprieitų daugybė žmonių, kurie labai norėjo užsitikrinti jo paslaugas, susijusias su koku nors verslu arba, dažniau, su koku nors mokymo, visuomeninės reformos, ar religinio judėjimo projektu. Buvo pateikta daugiau negu tuzinas tokių pasiūlymų, ir jis pasinaudojo kiekvienu kaip galimybe perteikti kokią nors mintį apie dvasinį sukilinimą gerai parinktais žodžiais arba kokia nors įpareigojančia paslauga. Jėzui labai patiko atlikti darbus – net ir nedidelius – įvairiausios rūšies žmonėms.

Jis šnekėjosi su romėnų senatoriumi apie politiką ir valstybės valdymo meną, ir šitas vienas susitikimas su Jėzumi šitam įstatymų leidėjui padarė tokį poveikį, kad savo likusį gyvenimą jis praleido tuščiai stengdamasis priversti savo kolegas pakeisti valdymo politikos kursą nuo idėjos apie valdymą, kuris remia ir maitina liaudį, į idėją apie liaudį, kuri remia valdymą. Jėzus vieną vakarą praleido su turtingu vergvaldžiu, kalbėjosi apie žmogų kaip apie Dievo sūnų, ir kitą dieną šitas vyras, Klaudijus, suteikė laisvę vienam šimtui septyniolikai vergų. Per pietus jis bendravo su graiku gydytoju, pasakydamas jam, kad jo pacientai turi tiek kūną, tiek protą ir sielą, ir šitokiu būdu padėjo šitam gabiam gydytojui stengtis bičiuliams žmonėms suteikti daug platesnę pagalbą. Jis šnekėjosi su įvairiausiais žmonėmis iš visų visuomenės sluoksnių. Vienintelė vieta Romoje, kurios jis neaplinkė, buvo viešos pirtys. Jis atsisakė lydėti savo draugus į pirtis dėl ten vyravusio lyčių susimaišymo.

Romėnų kareiviui, kada jis vaikščiojo palei Tiberio upę, jis sakė: "Būk drąsus širdyje, o taip pat ir veikdamas. Išdrįsk įvykdyti teisingumą ir būk pakankamai didis, kad parodytum gailestingumą. Priversk savo žemesniąją prigimtį paklusti savo aukštesniajai prigimčiai taip, kaip tu paklūsti savo vadams. Gerbk gerį ir aukštink tiesą. Pasirink tai, kas yra gražu, vietoje to, kas yra bjauru. Mylėk savo bičiulius ir siek Dievo iš visos širdies, nes Dievas yra tavo Tėvas danguje."

Kalbėjusiajam forume jis tarė: "Tavo iškalba yra miela, tavo logika yra žavi, tavo balsas yra malonus, bet tavo mokymas vargu ar yra teisingas. Jeigu tikrai tu galėtum patirti tą įkvepiantį pasitenkinimą, pažindamas Dievą kaip savo dvasinį Tėvą, tada tu galėtum panaudoti savo kalbos galias tam, kad išlaisvintum savo bičiulius iš tamsos pančių ir iš neišmanymo vergovės." Tai buvo tas Morkus, kuris klausėsi Petro, pamokslaujančio Romoje, ir kuris tapo jo perėmėju. Kada jie nukryžiuvo Simoną Petrą, tada būtent šitas vyras metė iššūkį romėnų persekiotojams ir drąsiai tęsė naujosios evangelijos skelbimą.

Sutikęs neturtingą vyrą, kuris buvo neteisingai apkaltintas, Jėzus su juo nuėjo pas taikos teisėją ir, gavęs specialų leidimą kalbėti jo vardu, pateikė tą nuostabų kreipimąsi, kurio metu jis sakė: "Teisingumas paverčia naciją didinga, ir kuo didingesnė nacija, tuo labiau ji trokš pasirūpinti, jog neteisingumo tikrai nepatirtų net ir patys nuolankiausi jos piliečiai. Bet kuriai nacijai yra didžiulė nelaimė, kada tiktai tie, kurie turi pinigų ir įtakos, gali užsitikrinti jos teismuose parengtą teisingumą! Šventa teisėjo pareiga yra nekaltąjį išteisinti, lygiai taip, kaip ir kaltąjį nubausti. Nacijos tvirtumas priklauso nuo teismų nešališkumo, sąžiningumo, ir dorumo. Pilietinis valdymas remiasi teisingumu, net ir taip, kaip ir tikroji religija yra grindžiama galestingumu." Teisėjas iš naujo peržiūrėjo tą bylą, ir kada įrodymai buvo rūpestingai patikrinti iš naujo, tada suimtąjį jis paleido. Iš visos Jėzaus veiklos tomis dienomis, kada jis tarnavo asmeniškai, šitoji priartėjo arčiausiai prie viešo pasirodymo.

5. PATARIMAI TURTINGAM VYRUI

Vienas turtingas vyras, Romos pilietis ir stoikas, labai susidomėjo Jėzaus mokymu, kada jį supažindino Angamonas. Po daugelio atvirų pasikalbėjimų šitas turtingas pilietis paklausė Jėzaus, ką jis darytų su turtais, jeigu jų turėtų, ir Jėzus jam atsakė: "Materialų turtą aš tikrai padovanočiau tam, jog būtų gerinamas materialus gyvenimas, lygiai taip ir žinias, išmintį, ir dvasinį tarnavimą aš tikrai suteikčiau tam, jog intelektualus gyvenimas būtų turtingesnis, visuomeninis gyvenimas taptų kilnesnis, ir toliau vystytųsi dvasinis gyvenimas. Materialų turtą aš naudočiau kaip išmintingas ir sumanus vienos kartos resursų patikėtinis kitos kartos ir vėlesniųjų kartų naudai ir kilninimui."

Bet turtingasis vyras Jėzaus atsakymu nebuvo iki galo patenkintas. Jis išdrįso vėl paklausti: "Tačiau ką, tavo nuomone, turėtų daryti su turtais žmogus būdamas mano vietoje? Ar aš juos turėčiau laikyti ar išdalinti?" Ir kada Jėzus suvokė, kad jis iš tikrųjų trokšta sužinoti daugiau tiesos apie savo ištikimybę Dievui ir apie savo pareigą žmonėms, tada jis atsakinėjo toliau: "Mano gerasis drauge, aš matau, jog tu esi nuoširdus išminties ieškotojas ir doras tiesos mylėtojas; dėl to aš tikrai esu linkęs pateikti tau savo požiūrį, kaip spręsti tavo problemas, susijusias su turтинiais įsipareigojimais. Aš tą darau, nes tu paprašei mano patarimo, ir suteikdamas šitą patarimą, aš jo nesieju su kokio nors kito turtingo žmogaus turtu; aš siūlau patarimą tiktai tau ir, kad juo vadovautumėsi asmeniškai tu. Jeigu tu nuoširdžiai nori į savo turtą žvelgti kaip į atsakomybę, jeigu tu iš tiesų pageidauji tapti savo sukaupto turto išmintingu ir sumaniu prižiūrėtoju, tuomet aš tau iš tikrųjų patarčiau atlikti savo turto šaltinių tokią analizę: Paklausk savęs, ir padaryk viską, kas tik įmanoma, jog surastum sąžiningą atsakymą, iš kur yra šitas turtas? Ir kaip pagalbą nagrinėjant savo didžiulio turto šaltinius patarčiau turėti galvoje tokius dešimt skirtingų materialaus turto sukauptimo būdų:

"1. Paveldėtas turtas – turtai, gauti iš tėvų ir kitų protėvių.

"2. Atrastas turtas – turtai gauti iš nenaudotų motinos žemės resursų.

"3. Prekybinis turtas – turtai gauti kaip sąžiningas pelnas prekiaujant ir barteriu keičiantis materialiomis prekėmis.

"4. Nesąžiningas turtas – turtai gauti nedorai išnaudojant arba pavergiant savo bičiulius.

[1463]▼

"5. Palūkanų turtas – pajamos, gautos iš investuoto kapitalo dorų ir teisingų uždarbų galimybių.

"6. Turtas iš gabumų – turtai, sukaupti iš atlygių už žmogiškojo proto kūrybinius ir išradimus sugebėjimus.

"7. Atsitiktinis turtas – turtai, įgyti iš savo bičiulių dosnumo ar atsiradę dėl gyvenimo aplinkybių.

"8. Pavogtas turtas – turtai, įgyti nedorai, nesąžiningai, vagystės būdu, ar apgaule.

"9. Patikėti turtai – turtai, tavo bičiulių patikėti į tavo rankas, kad juos panaudotum kam nors specialiai dabar arba ateityje.

"10. Uždirbtas turtas – turtai, tiesiogiai kilę iš tavo asmeninio darbo, sąžiningas ir teisingas atlygis už tavo paties proto ir kūno kasdienes pastangas.

"Ir taip, mano drauge, jeigu tu tikrai nori būti ištikimas ir teisingas savo didžiulio turto prižiūrėtojas, prieš Dievą ir tarnaudamas žmonėms, tuomet tu turi savo turtą apytiksliai suskirstyti į šituos dešimt didžiulių skyrių, ir tada pradėti tvarkyti kiekvieną dalį sutinkamai su teisingumu, nešališkumu, dorumu, ir tikrojo sumanumo įstatymų išmintingu ir sąžiningu interpretavimu; nors dangiškasis Dievas tavęs nepasmerks, jeigu tu kartais ir suklystum, abejotiniuose situacijose, gailestingai ir nesavanaudiškai pažvelgdamas į nelaimės tų aukų, kurios kenčia nuo nepalankių mirtingojo gyvenimo aplinkybių. Kada nuoširdžiai abejoji dėl materialių situacijų nešališkumo ir teisingumo, tada tegul tavo sprendimai būna palankūs tiems, kurie skursta, būk palankus tiems, kurie kenčia nepriteklių vargus, kurių nenusipelnė."

Po keleto valandų trukusio šitų reikalų aptarimo ir atsakydamas į turtingo vyro prašymą daugiau ir išsamiau paaiškinti, Jėzus savo patarimą toliau išplėtė, iš esmės pasakydamas: "Nors aš toliau tau siūlau patarimus dėl tavojo požiūrio į turtą, bet norėčiau tave įspėti, kad mano patarimą priimtum kaip duotą tiktai tau ir kad juo vadovautumeisi tu asmeniškai. Aš kalbu tiktai savo paties vardu ir tą sakau tau kaip besiteiraujančiam draugui. Aš tave nuoširdžiai perspėju, kad netaptum diktatoriumi dėl to, kaip į savąjį turtą turi žvelgti kiti turtingi žmonės. Aš tikrai tau patarčiau:

“1. Kaip paveldėto turto prižiūrėtojas tu turėtum atsižvelgti į jo šaltinius. Tu turi moralinį įsipareigojimą atstovauti praeities kartai dėl to, kad kitoms kartoms dorai perduotum teisėtą turtą, atėmęs sąžiningą mokestį dabartinės kartos naudai. Bet tu nesi įpareigotas įamžinti kokį nors nesąžiningumą arba neteisingumą, kuriuo pasinaudojo tavo protėviai, kad turtą sukauptų nedorai. Savo paveldėto turto bet kurią dalį, kuri atrodo, jog buvo įgyta apgavystės ar nesąžiningumo dėka, tu gali išleisti pagal savo teisingumo, dosnumo, ir žalos atlyginimo įsitikinimus. Savo teisėto paveldėto turto likusią dalį tu gali panaudoti teisingai ir perduoti saugiai kaip vienos kartos patikėtinis kitai kartai. Išmintinga atranka ir blaivus mąstymas tau turėtų padiktuoti sprendimus, susijusius su turtų perdavimu tavo perėmėjams.

“2. Kiekvienam, kas turi turto, įgyto atradimo dėka, reikėtų prisiminti, jog žemėje individas gali gyventi tikrai trumpą laikotarpį ir, dėl to, reikėtų atitinkamai pasirūpinti, kad šiais atradimais naudingai pasinaudotų kiek įmanoma didesnis skaičius bičiulių žmonių. Nors atradėjui reikėtų atiduoti visą atlygį už atradimo pastangas, bet jis taip pat neturėtų savanaudiškai reikalauti visų išskirtinių teisių ir palaiminimų, kylančių suradus gamtos paslėptus išteklius.

[1464]▼

“3. Tol, kol žmonės pasaulio verslą tvarko prekybos ir barterio būdu, tol jie turi teisę gauti sąžiningą ir teisėtą pelną. Kiekvienas prekybininkas už savo paslaugas nusipelno darbo užmokesčio; pirklys turi teisę į savąją dalį. Prekybos sąžiningumas ir doras elgesys su savo bičiuliais organizuotame pasaulio versle sukuria daug skirtingų iš pelno gaunamo turto rūšių, ir visus šituos turto šaltinius reikia įvertinti pagal aukščiausius teisingumo, nuoširdumo, ir dorumo principus. Doras prekybininkas turėtų nedvejodamas imti tokį patį pelną, kokį panašioje situacijoje jis mielai pasiūlytų savo bičiuliui prekybininkui. Nors šita turto rūšis nėra identiška individualiai uždirbamoms pajamoms, kada verslo reikalai yra tvarkomi plačiu mastu, bet, tuo pačiu metu, toks sąžiningai sukauptas turtas jo savininkui suteikia žymią balso teisę jam nusprendžiant, kaip šį turtą vėliau paskirstyti.

“4. Nė vienas mirtingasis, pažįstantis Dievą ir siekiantis vykdyti dieviškąją valią, negali nusiristi tiek, kad pakliūtų į turto priespaudą. Nė vienas kilnus žmogus nesieks sukaupti turtų ir padidinti valdžios, kurią suteikia turtas, pavergdamas arba nesąžiningai išnaudodamas savo brolius materialiam kūne. Turtai tampa moraliniu prakeikimu ir dvasine stigma, kada jie yra gaunami iš engiamo mirtingojo žmogaus prakaito. Visas toks turtas turėtų būti sugražintas tiems, kurie šitokiu būdu buvo apiplėšti, arba jų vaikams ir jų vaikų vaikams. Negalima sukurti tvirtos civilizacijos remiantis tokia praktika, kada apgavystės būdu iš darbininko yra atimamas jo uždarbis.

“5. Doras turtas turi teisę atnešti palūkanų. Tol, kol žmonės skolinasi ir skolina, tol tai, kas yra doros palūkanos, gali būti gaunamos su sąlyga, kad paskolintas kapitalas buvo teisėtai įgytas turtas. Iš pradžių prieš pateikdamas

teisėtą reikalavimą dėl palūkanų savo kapitalą išvalyk. Netapk toks menkas ir gobšus, kad nusiristum iki lupikavimo. Niekada neleisk sau būti toks savanaudis, kad pinigų valdžią panaudotum tam, jog pasiektum nesąžiningą pranašumą su sunkumais kovojančių savo bičiulių atžvilgiu. Nepasiduok pagundai lupikauti iš savo brolio, atsidūrusio finansinėje nelaimėje.

“6. Jei tau kartais pavyktų užsigarantuoti turtą genijaus polėkio dėka, jeigu tavo turtai yra kilę iš atlygių už išradingus sugebėjimus, nereikalauk nepelnytos tokių atlygių dalies. Talentas kažkiek yra skolingas tiek savo protėviams, tiek ir savo palikuonims; lygiai taip pat jis iš tikrųjų yra įsipareigojęs savo rasei, nacijai, ir savo išradingų atradimų aplinkybėms; jam taip pat reiktų prisiminti, kad jis dirbo ir suformulavo savo išradimus būtent kaip žmogus tarp žmonių. Lygiai taip pat būtų neteisinga iš genijaus atimti visą jo turto padidėjimą. Ir niekada žmonės negalės nustatyti taisyklių ir nuostatų, kurios būtų taikomos vienodai sprendžiant visas šitas nešališko turto paskirstymo problemas. Tu iš pradžių turi žmogų pripažinti kaip savo brolių, ir jeigu tu nuoširdžiai trokšti, kad jis darytų tą, ką būtumei jam padaręs tu, tai įprastas teisingumo, nuoširdumo, ir dorumo diktatas atves tave į tai, jog kiekviena naujai išskylanti ekonominio atlygio ir visuomeninio teisingumo problema bus sprendžiama teisingai ir nešališkai.

“7. Nė vienas žmogus neturėtų reikšti asmeninių teisių į tą turtą, kurį laikas ar atsitiktinumas nulėmė, kad jis patektų į jo rankas, išskyrus teisingą ir teisėtą užmokestį, uždirbtą jį administruojant. Į atsitiktiniu būdu įgytus turtus reiktų žvelgti kažkuria prasme kaip į patikėtą turtą, kuris turėtų būti panaudojamas savo visuomeninės ar ekonominės grupės naudai. Tokio turto turėtojams turėtų būti suteiktas pagrindinis balsas priimant sprendimus, kaip išmintingai ir veiksmingai paskirstyti tokius neuždirbtus resursus. Civilizuotas žmogus ne visą laiką į viską, ką jis valdo, žiūrės kaip į savo asmeninę ir privačią nuosavybę.

[1465]▼

“8. Jeigu yra žinoma, jog kuri nors tavojo turto dalis buvo įgyta apgavystės būdu; jeigu tavojo turto bet koks dydis buvo sukauptas nesąžiningu keliu ar nedorais metodais; jeigu tavasis turtas yra sukauptas neteisių sandėrių su savo bičiuliais dėka, tuomet paskubėk visus šituos nešvariai gautus turtus sugrąžinti teisėtiems savininkams. Iki galo atsiskaityk ir šitokiu būdu savo turtą išvalyk nuo bet kokių nesąžiningų turtų.

“9. Vieno asmens turto patikėjimas kitų naudai yra rimta ir šventa atsakomybė. Nerizikuok tokiu pasitikėjimu ir nestatyk į pavojų tokio pasitikėjimo. Pasiimk sau iš bet kokios patikėtos nuosavybės tik tai tiek, kiek sau leistų pasiimti bet kuris sąžiningas žmogus.

“10. Tavojo turto toji dalis, kurią uždirbai savo paties intelektualių ir fizinių pastangų dėka – jeigu tavo darbas buvo atliktas sąžiningai ir teisingai – iš tiesų priklauso tau. Nė vienas žmogus negali prieštarauti dėl tavo teisės turėti ir

naudoti tokį turtą taip, kaip tau atrodys tinkama, jeigu tikrai šitos teisės panaudojimas nedaro žalos tavo bičiuliams.

Kada Jėzus baigė jam patarinėti, tada šitas turtingas romėnas atsikėlė nuo sofos ir atsisveikindamas nakčiai ištarė šitą pažadą: "Mano gerasis drauge, aš suvokiu, jog tu esi didžios išminties ir didžiulio gėrio žmogus, ir rytoj aš tikrai pradėsiu savo turtą tvarkyti remdamasis tavuoju patarimu."

6. VISUOMENINIS TARNAVIMAS

Čia, Romoje, taip pat nutiko tas jaudinantis atsitikimas, kada visatos Kūrėjas keletą valandų paskyrė tam, jog pasimetusį vaiką sugrąžintų sunerimusiai motinai. Šitas mažylis berniukas nuklydo nuo savo namų, o Jėzus surado jį verkiantį iš sielvarto. Jis ir Ganidas ėjo į bibliotekas, bet jie atsidėjo tam, kad sugrąžintų vaiką atgal į namus. Ganidas niekada neužmiršo Jėzaus pastabos: "Tu žinai, Ganidai, didžioji dauguma žmogiškųjų būtybių yra kaip šis pasimetęs vaikas. Jie didelę dalį laiko praleidžia verkdami iš baimės ir kentėdami iš liūdesio, kada, kuo tikriausiai, jie yra tikrai per nedidelį atstumą nuo užtikrintumo ir saugumo, net ir taip, kaip ir šitas vaikas buvo visiškai netoli nuo namų. Ir visi tie, kurie žino tiesos kelią ir jaučia pasitikėjimą, kurį suteikia Dievo pažinimas, turėtų laikyti privilegija, o ne pareiga, pasiūlyti pagalbą savo bičiuliams, kada jie stengiasi surasti gyvenimo pasitenkinimus. Argi mes aukščiausiu laipsniu nesidžiaugėme šita tarnyste sugrąžinę vaikučių motinai? Taip ir tie, kurie veda žmones pas Dievą, patiria žmogiškosios tarnystės aukščiausią pasitenkinimą." Ir nuo tos dienos, per likusį savo natūralų gyvenimą, Ganidas visą laiką ieškojo pasimetusių vaikų, kuriuos jis galėtų sugrąžinti į jų namus.

Su penkiais vaikais gyveno našlė, kurios vyras žuvo nelaimingo atsitikimo metu. Jėzus papasakojo Ganidui apie savojo tėvo netektį per nelaimingą atsitikimą, ir jie ne vieną kartą lankėsi pas šitą motiną ir jos vaikus, kad juos paguostų, tuo tarpu Ganidas savo tėvo paprašė pinigų tam, kad juos aprūpintų maistu ir drabužiais. Jie nenutraukė savo pastangų tol, kol surado darbą vyriausiajam berniukui, kad jis galėtų padėti rūpintis šeima.

Tą vakarą, kai Gonodas klausėsi šitų patarimų atpasakojimo, jis geranoriškai tarė Jėzui: "Aš ketinu iš savo sūnaus padaryti mokslininką ar verslininką, o dabar tu pradėdi iš jo daryti filosofą ar filantropą." O Jėzus šypsodamasis atsakė: "Galbūt mes padarysime iš jo visus keturis; tuomet gyvenime jis galės džiaugtis keturgubu pasitenkinimu, kadangi jo klausia, atpažįstant žmogiškąją melodiją, sugebės atskirti keturis tonus vietoje vieno." Tada Gonodas tarė: "Aš matau,

[1466]▼

jog tu tikrai esi filosofas. Tu turi parašyti knygą ateities kartoms." O Jėzus atsakė: "Ne knygą – manoji misija yra nugyventi gyvenimą šitoje kartoje ir visoms kartoms. Aš –" bet jis neužbaigė, tuomet tarė Ganidui, "Mano sūnau, laikas eiti poilsio."

7. IŠVYKOS APLINK ROMA

Jėzus, Gonodas, ir Ganidas penkis kartus buvo išvykę už Romos į įdomias vietas aplinkinėse vietovėse. Jiems lankantis prie šiaurės Italijos ežerų Jėzus ilgai šnekėjosi su Ganidu apie tai, jog neįmanoma žmogui suteikti žinių apie Dievą, jeigu šis žmogus netrokšta pažinti Dievo. Pakeliui prie ežerų jie atsitiktinai buvo sutikę nemažantį pagonį, ir Ganidas buvo nustebintas, kad Jėzus nepasinaudojo savo įprastu metodu, jog tą vyrą įtrauktų į pokalbį, kurio metu natūraliai būtų prieita prie dvasinių klausimų aptarimo. Kada Ganidas paklausė savo mokytojo, kodėl jis parodė tiek mažai susidomėjimo šituo pagonimi, tada Jėzus atsakė:

"Ganidai, tas vyras nebuvo išalkęs tiesos. Jis nebuvo nepatenkintas savimi. Jis nebuvo pasirengęs prašyti pagalbos, o jo vaizduotė nebuvo atsivėrusi tam, kad priimtų šviesą sielai. Tas žmogus nebuvo prinokęs išgelbėjimo derliui; jam turi būti suteikta daugiau laiko gyvenimo išbandymams ir sunkumams, kad jį paruoštų priimti išmintį ir aukštesnį mokymą. Arba, jeigu jis galėtų gyventi su mumis, tada mes galėtume savo gyvenimu parodyti jam Tėvą danguje, ir šitokiu būdu jį patrauktų mūsų kaip Dievo sūnų gyvenimas, kad jis būtų priverstas pasiteirauti apie mūsų Tėvą. Tu negali atskleisti Dievo tiems, kurie jo neieško; tu negali nenorinčių sielų vesti į išgelbėjimo džiaugsmus. Žmogus turi pajusti alkį tiesai dėl gyvenimo patyrimų, arba jis turi troškinti pažinti Dievą dėl ryšių su gyvenimu tų, kurie yra susipažinę su dieviškuoju Tėvu, prieš tai, kada kita žmogiškoji būtybė gali veikti kaip priemonė, kuri tokį bičiulį mirtingąjį vestų pas Tėvą danguje. Jeigu mes pažįstame Dievą, tai mūsų tikrasis reikalas žemėje yra gyventi taip, kad leistume Tėvui save atskleisti mūsų gyvenimu, ir šitokiu būdu iš tikrųjų visi Dievo ieškantys žmonės pamatys Tėvą ir paprašys mūsų pagalbos, kad sužinotų daugiau apie tą Dievą, kuris šitokiu būdu pasireiškia mūsų gyvenime."

Būtent viešnage Šveicarijoje metu, aukštai kalnuose, Jėzus visą dieną kalbėjosi tiek su tėvu, tiek su sūnumi apie budizmą. Daug kartų Ganidas buvo pateikęs tiesių klausimų apie Budą, bet visada sulaukdavo daugiau ar mažiau išsisukinėjančių atsakymų. Dabar, sūnaus akivaizdoje, tėvas uždavė tiesų klausimą apie Budą, ir gavo tiesų atsakymą. Gonodas pasakė: "Aš iš tikrųjų norėčiau žinoti, ką tu galvoji apie Budą." Ir Jėzus atsakė:

"Jūsų Buda buvo daug geresnis negu jūsų budizmas. Buda buvo didis žmogus, net pranašas savo tautai; bet jis buvo našlaitis pranašas; tuo aš noriu pasakyti, kad jis anksti prarado iš akiračio savo dvasinį Tėvą, Tėvą danguje. Jo patyrimas buvo tragiškas. Jis mėgino gyventi ir mokyti kaip Dievo pasiuntinys, bet be Dievo. Buda atplukdė savo išgelbėjimo laivą iki pat saugaus uosto, iki pat įėjimo į mirtingojo išgelbėjimo prieglobstį, ir ten, dėl klaidingų navigacinių žemėlapių, tas geras laivas užplaukė ant seklumos. Ten jis ir liko per daugelio kartų laikmetį, nejudantis ir beveik beviltiškai išmestas į sausumą. Ir jame iš tiesų daug jūsų žmonių ir liko per visus šituos metus. Jie gyvena per šūksnio atstumą nuo saugių ramybės vandenų, bet į juos įplaukti jie atsisako, nes gerojo Budos

kilnus laivas patyrė nelaimę užplaukęs ant seklumos tiesiog prie pat uosto. Ir budistų tautos niekada neįplauks į šitą uostą, jeigu jos neapleis savo pranašo filosofinio laivo ir nesugriebs jo kilnios dvasios. Jeigu jūsų žmonės būtų likę ištikimi Budos dvasiai, tai jūs jau seniai būtumėte įplaukę į savo dvasinės ramybės, sielos poilsio, ir išgelbėjimo tikrumo prieglobstį.

"Matai, Gonodai, Buda pažino Dievą dvasia, bet nesugebėjo jo atrasti protu; žydai atrado Dievą protu, bet didžiąja dalimi nepajėgė jo pažinti dvasia. Šiandien budistai klaidžioja filosofijoje be Dievo, tuo tarpu mano tautiečius apgailėtinais pavergė Dievo baimė be gelbstinčios gyvenimo filosofijos ir laisvės. Jūs turite filosofiją be Dievo; žydai turi Dievą, bet didžiąja dalimi be gyvenimo filosofijos, kaip ji yra siejama su Juo. Buda, nepajėgdamas įsivaizduoti Dievo dvasia ir Tėvu, nepajėgė savo mokymui suteikti tos moralinės energijos ir dvasinės varomosios jėgos, kurią privalo turėti religija, jeigu ji turi keisti rasę ir išaukštinti naciją."

Tada sušuko Ganidas: "Mokytojau, tu ir aš sukurkime naują religiją, kuri būtų pakankamai gera Indijai ir užtektinai reikšminga Romai, ir galbūt mes galėtume ją pasiūlyti žydams vietoje Jahvės." Ir Jėzus atsakė: "Ganidai, religijos nėra sukuriamos. Žmonių religijos išsivysto per ilgą laiką, tuo tarpu Dievo apreiškimai žemę nutvieskia gyvenimu tų žmonių, kurie savo bičiuliams Dievą atskleidžia." Bet jie šitų pranašišku žodžių prasmės nesuvokė.

Tą naktį po to, kai jie nuėjo gulti, Ganidas negalėjo užmigti. Jis ilgą laiką šnekėjosi su savo tėvu ir galiausiai tarė: "Žinai, tėve, aš kartais pagalvoju, kad Jošua yra pranašas." Ir tėvas tikrai mieguistai atsakė: "Mano sūnau, yra kitų – "

Nuo šios dienos, per likusį savo natūralų gyvenimą, Ganidas toliau vystė savo paties religiją. Jo protą labai smarkiai sujaudino Jėzaus platus mąstymas, sąžiningumas, ir pakantumas. Visose jų diskusijose apie filosofiją ir religiją šitas jaunuolis niekada nepatyrė pasipiktinimo jausmų arba priešiško reakcijų.

Kokią sceną stebėjo dangiškosios protingos būtybės, kokį jos matė reginį, kada šis indas vaikas visatos Kūrėjui siūlo, kad jie sukurtų naują religiją! Ir nors jaunas žmogus šito nežinojo, bet naują ir amžiną religiją jie kūrė kaip tik tada ir kaip tik ten – šitą naują išgelbėjimo kelią, Dievo apreiškimą žmogui per Jėzų, ir Jėzuję. Ką šitas vaikas norėjo daryti labiausiai, tą iš tikrųjų jis nesąmoningai ir darė. Ir taip buvo, ir taip yra, visą laiką. Ką dvasiškai mokoma ir vedama apšviesta ir mąstanti žmogiškoji vaizduotė iš visos širdies ir nesavanaudiškai nori daryti ir kuo nori būti, tas tampa kūrybingas tokiu laipsniu, kuris atitinka mirtingojo atsidavimo laipsnį dieviškai vykdyti Tėvo valią. Kada žmogus yra Dievo partneris, tada gali atsitikti, ir iš tikrųjų atsitinka, didingi dalykai.

133 DOKUMENTAS

SUGRĮŽIMAS IŠ ROMOS

RUOŠDAMASIS palikti Romą, Jėzus neatsisveikino nė su vienu iš savo draugų. Raštininkas iš Damasko Romoje pasirodė be išankstinės žinios ir išnyko lygiai tokiu pačiu būdu. Praėjo visi metai, kol tie, kurie pažinojo ir mylėjo jį, prarado viltį pamatyti jį vėl. Prieš pasibaigiant antriesiems metams mažos grupės tų, kurie pažinojo jį, suartėjo vedinos bendro susidomėjimo jo mokymais ir bendrų prisiminimų apie tuos gerus laikus su juo. Ir šitos mažos stoikų, cinikų, ir misterinių kultų grupės šituos neregularius ir neoficialius susitikimus rengė toliau iki pat to meto, kada Romoje pasirodė krikščioniškosios religijos pirmieji pamokslininkai.

Gonodas ir Ganidas nusipirko tiek daug daiktų Aleksandrijoje ir Romoje, kad jie savo daiktus išsiuntė su krovinių vilkstine į Tarentumą anksčiau, tuo tarpu šie trys keliauninkai neskubėdami žingsniavo per Italiją didžiuoju Apijų Keliu. Šitoje kelionėje jie sutiko įvairiausių žmogiškųjų būtybių. Palei šitą kelią gyveno daug kilnių romėnų piliečių ir graikų kolonistų, bet iš menkesniųjų vergų jau ėmė atsirasti ir daugybė palikuonių.

Vieną dieną, tuo metu, kada ilsėjosi per pietus, maždaug pusiaukelėje į Tarentumą, Ganidas uždavė Jėzui tiesų klausimą, ką jis galvoja apie Indijos kastų sistemą. Jėzus tarė: "Nors žmogiškosios būtybės skiriasi daugeliu būdų, viena nuo kitos, bet prieš Dievą ir dvasiniame pasaulyje visi mirtingieji stovi ant vienodo pagrindo. Dievo akyse yra tikrai dvi grupės mirtingųjų: tie, kurie trokšta vykdyti jo valią, ir tie, kurie šito daryti nenori. Kada į apgyvendintą pasaulį žiūri visata, tada lygiai taip pat ji mato dvi didžiules klases: tuos, kurie Dievą pažįsta, ir tuos, kurie jo nepažįsta. Tie, kurie Dievo pažinti negali, yra priskiriami prie kurios nors konkrečios sferos gyvūnų. Žmoniją atitinkamai galima suskirstyti į daugelį klasių pagal įvairias savybes, taip, kaip į jas galima būtų žvelgti fiziniu, protiniu, visuomeniniu, profesiniu, ar moraliniu požiūriu, bet, kada šitos skirtingos mirtingųjų klasės pasirodo prieš Dievo teismą, tada jos stovi ant vienodo pagrindo; Dievas iš tiesų nėra asmenų gerbėjas. Nors neįmanoma nepripažinti žmogiškųjų sugebėjimų ir talentų skirtumo intelektualiuose, visuomeniniuose, ir moraliniuose reikaluose, bet jūs neturėtumėte daryti tokių skirtumų dvasinėje žmonių brolystėje, kada jie susirenka garbinti Dievo akivaizdoje."

1. GAILESTINGUMAS IR TEISINGUMAS

Vieną popietę labai įdomus epizodas atsitiko ties šalikele, kada jie artinosi prie Tarentumo. Jie pamatė, kaip grubus ir agresyvus jaunuolis brutaliai mušė mažesnį vaikina. Jėzus nuskubėjo padėti užpultajam jaunuoliui, ir kada jį išvadavo, tada užpuoliką tvirtai laikė tol, kol mažesnis vaikinai

pabėgo. Tą akimirką, kai Jėzus mažąjį chuliganą paleido, Ganidas puolė berniuką ir ėmė jį smarkiai mušti, ir Ganido nuostabai Jėzus tuoj pat įsiterpė. Po to, kai jis sulaikė Ganidą ir leido išsigandusiam berniukui pasprukti, jaunuolis, kai tik atgavo kvapą, susijaudinęs sušuko: "Aš negaliu tavęs suprasti, Mokytojau. Jeigu gailestingumas reikalauja, kad tu išlaisvintum mažesnį vaikinuką, tai argi teisingumas nereikalauja, kad būtų nubaustas didesnis ir nusikaltęs jaunuolis?" Atsakydamas Jėzus tarė:

"Ganidai, tu tikrai nesupranti. Gailestingumo tarnystė visada yra individo darbas, bet teisingumo bausmė yra visuomeninių, valdymo, ar visatos administracinių grupių funkcija. Kaip individas aš esu dėkingas, kad galiu parodyti gailestingumą; aš turiu ateiti į pagalbą užpultajam berniukui, ir visiškai logiška, jog aš galiu pavartoti jėgos tiek, kad suvaldyčiau užpuoliką. Ir būtent tą aš ir padariau. Aš išlaisvinau užpultą vaikinuką; tuo gailestingumo tarnystė ir baigėsi. Tada aš jėga sulaikiau užpuoliką pakankamai ilgai, kad silpnesnioji pusė ginče galėtų pabėgti, po šito aš pasitraukiau iš šio reikalo. Aš nesiėmiau užpuoliko teisti, kad šitokiu būdu pereičiau prie jo motyvų – kad apsvarstyčiau viską, kodėl jis savo bičiulį užpuolė – o tada imčiau vykdyti tokią bausmę, kurią galėtų padiktuoti mano protas kaip teisingą atpildą už jo blogą poelgį. Ganidai, gailestingumas gali būti dosnus, bet teisingumas yra tikslus. Argi tu negali suprasti, jog nepanašu, kad du žmonės susitartų dėl tokios bausmės, kuri atitiktų teisingumo reikalavimus? Vienas paskirtų keturiasdešimt rimbo kirčių, kitas duotų dvidešimt kirčių, tuo tarpu dar kitas kaip bausmę patartų įkalinimą vienatvėje. Argi tu negali matyti, jog šitame pasaulyje tokios pareigos geriau turi priklausyti grupei arba jas turi vykdyti išrinkti grupės atstovai? Visatoje, nuosprendžio priėmimas yra suteikiamas tiems, kurie iki galo žino bet kokios pražangos priešistoriją, o taip pat ir jos motyvaciją. Civilizuotoje visuomenėje ir organizuotoje visatoje teisingumo administravimas numato teisingo nuosprendžio priėmimą po sąžiningo nagrinėjimo, ir tokios išimtinės teisės yra suteiktos juridinėms pasaulių grupėms ir visos kūrinijos aukštesniųjų visatų visažiniams administratoriams."

Per dienų dienas jie kalbėjo apie šią gailestingumo pasireiškimo ir teisingumo vykdymo problemą. Ir Ganidas, bent jau tam tikru laipsniu, suprato, kodėl Jėzus neįsitraukdavo į asmeninę kovą. Bet Ganidas uždavė vieną paskutinį klausimą, į kurį jis niekada negavo iki galo patenkinamo atsakymo; ir tas klausimas buvo toks: "Bet, Mokytojau, jeigu kartais tave užpultų stipresnis ir blogo charakterio tvarinys ir grasintų tave sunaikinti, ką tu darytum? Argi tu nesistengtum apsiginti?" Nors Jėzus negalėjo iki galo ir patenkinamai atsakyti į vaikino klausimą, kadangi jis nenorėjo jam atskleisti, kad jis (Jėzus) žemėje gyvena kaip Rojaus Tėvo meilės pavyzdys stebinčiai visatai, tai jis paaiškino tiek:

"Ganidai, aš galiu gerai suprasti, kaip kai kurios iš šitų problemų tave glumina, ir aš pasistengsiu į tavo klausimą atsakyti. Pirmiausia, visuose užpuolimuose, kurie gali būti vykdomi prieš mano asmenį, aš nustatyčiau, ar užpuolikas yra ar nėra Dievo sūnus – mano brolis materialiam kūne – ir jeigu aš manyčiau, kad toks tvarinys neturi moralaus mąstymo ir dvasingo samprotavimo, tada aš tikrai nedvejodamas ginčiausi, iki galo panaudodamas savo pasipriešinimo galių sugebėjimus, nesvarbu, kokios būtų pasekmės

užpuolikui. Bet šitaip aš nepulčiau sūnystės statuso bičiulio žmogaus, net ir besigindamas. Tai yra, aš jo nebausčiau iš anksto ir neapsvarstęs, kodėl gi jis mane užpuolė. Aš visomis įmanomomis gudrybėmis stengčiausi jam sutrukdyti ir atkalbėti jį nuo tokio užpuolimo ir sušvelninti užpuolimą, jeigu man nepasisektų

[1470]▼

jo sustabdyti. Ganidai, aš turiu absoliutų pasitikėjimą savo dangiškojo Tėvo globa iš viršaus; aš esu pasišventęs savo Tėvo danguje valios vykdymui. Aš netikiu, kad reali skriauda gali ištikti mane; aš netikiu, jog mano gyvenimo darbui gali realiai sukelti pavojų, kas nors tokio, ko norėtų mano priešai, kad man atsitiktų, ir tikrai mums nėra ko bijoti prievartos iš savųjų draugų. Aš esu absoliučiai tikras, jog visa visata yra man draugiška – aš atkakliai tikiu šita visagale tiesa, iš visos širdies pasitikėdamas, nepaisant to, jog viskas atrodo priešingai.

Bet Ganidas nebuvo iki galo patenkintas. Daug kartų jie aptarė šituos reikalus, ir Jėzus papasakojo jam apie kai kuriuos epizodus iš savosios vaikystės, o taip pat ir apie mūrininko sūnų Jokūbą. Sužinojęs, kaip Jokūbas pats save pasiskyrė ginti Jėzų, Ganidas tarė: "O, aš pradėdu suprasti! Pirma, labai jau reta, jog kokia nors normali būtybė norėtų užpulti tokį gerą žmogų, kaip tu, ir net jeigu kas nors ir būtų toks nemažantis, kad šitaip pasielgtų, tai beveik garantuota, kad netoli galėtų būti koks nors kitas mirtingasis, kuris atskubės tau į pagalbą, net ir taip, kaip ir tu visada ateini į pagalbą bet kokiam žmogui, kurį pamatai patekusį į nelaimę. Mokytojau, širdyje, aš sutinku su tavimi, bet savo protu aš vis dar mąstau, jeigu aš būčiau buvęs Jokūbo vietoje, tai man būtų patikę bausti tuos grubius jaunuolius, kurie išdrįsdavo tave užpulti tik dėl to, kad jie manė, jog tu nesiginsi. Aš manau, jog tu esi visiškai saugus savo kelionėje per gyvenimą, nes tu daug laiko skiri tam, kad padėtum ir tarnautum savo bičiuliams ištiktiems nelaimės – na, visiškai panašu, jog visada šalia bus kažkas, kad tave apgintų." O Jėzus atsakė: "Tas išbandymas dar neatėjo, Ganidai, ir kada jis ateis, tada mes tikrai turėsime paklusti Tėvo valiai." Ir tai buvo maždaug viskas, ką tas vaikinys iš savojo mokytojo galėjo išgirsti šita sunkia savigynos ir nesipriešinimo tema. Kita proga jis iš tikrųjų iš Jėzaus išpešė nuomonę, jog organizuota visuomenė turi visas teises panaudoti jėgą tam, kad įgyvendintų savuosius teisingus mandatus.

2. LIPANT Į LAIVĄ TARENTUME

Leisdami laiką laivų prieklaukoje, laukdami, kol iš laivo bus iškrauti kroviniai, keliauninkai pamatė vyrą, skriaudžiantį savo žmoną. Kaip buvo jam įprasta, Jėzus įsikišo užpultojo asmens pusėje. Jis priėjo prie įniršusio vyro iš užpakalio ir, švelniai tapšnodamas jam per petį, tarė: "Mano drauge, ar galiu minutėlę su tavimi pasišnekėti asmeniškai?" Įpykęs vyras buvo priblokštas dėl tokio kreipimosi ir, po akimirkos gluminančio abejojimo, išmikčiojo – "ė – kodėl – taip, ko tu nori iš manęs?" Kada Jėzus jį pasivedė į šoną, tada tarė: "Mano drauge, aš suvokiu, jog tau turėjo atsitikti kažkas siaubinga; aš labai noriu, kad tu man papasakotum, kas gi galėjo atsitikti tokiam stipriam vyrui, kad

tai tave privertė taip užpulti savąją žmoną, savo vaikų motiną, ir užpulti tiesiog čia, visų akyse. Esu įsitikinęs, jog tu turi jausti, kad yra kažkokia svari priežastis šitai užpulti. Ką gi ši moteris padarė, kad nusipelno savojo vyro tokio elgesio? Žiūrėdamas į tave, aš manau, jog tavo veide pastebiu meilę teisingumui, jeigu ne troškimą parodyti gailėstingumą. Aš drįstu pasakyti, jeigu tu pamatytum mane šalikelėje, užpultą plėšikų, tai nedvejodamas atskubėtum manęs gelbėti. Drįstu pareikšti, jog per savo gyvenimą esi padaręs daug tokių drąsių dalykų. Dabar, mano drauge, pasakyk man, kas gi atsitiko? Ar ta moteris padarė kažką negerai, ar tu kvailai netekai galvos ir nemąstydamas užpuolei ją?" Ir šito vyro širdį suvirpino ne tiek tai, ką jis sakė, kiek tas nuoširdus žvilgsnis ir užjaučianti šypsena, kuria Jėzus jį apdovanojo užbaigęs savo pastabas. Vyras tarė: "Aš matau, jog tu esi cinikų šventikas, ir aš dėkingas, kad tu suvaldei

[1471]▼

mane. Mano žmona nepadarė jokio didelio nusižengimo; ji yra gera moteris, bet mane erzina savo būdu, kaip ji viešai kabinėjasi prie manęs, ir aš prarandu savitvardą. Aš gailiuosi dėl to, jog netekau savitvardos, ir prižadu pamėginti gyventi pagal savo ankstesnį pasižadėjimą, duotą vienam iš tavo brolių, kuris prieš daugelį metų mane mokė geresnio elgesio. Aš prižadu tau."

Ir tada, atsisveikindamas su juo, Jėzus pasakė: "Mano broli, visada prisimink, jog vyras neturi jokios teisėtos valdžios moteriai, jeigu tokios valdžios ta moteris su noru ir savanoriškai jam nesuteikė. Tavo žmona įsipareigojo per gyvenimą eiti kartu su tavimi, padėti tau kovoti su gyvenimo sunkumais, ir priimti daug didesnę naštos dalį gimdydama ir auklėdama jūsų vaikus; ir kaip atsakas į šitą ypatingą tarnystę, būtų tikrai visiškai teisinga, kad iš tavęs ji sulauktų ypatingos apsaugos, kokią gali suteikti vyras moteriai kaip partnerei, kuri turi išnešioti, gimdyti, ir auklėti vaikus. Kupinas meilės rūpinimasis ir atidumas, kurį vyras nori skirti savo žmonai ir jų vaikams, yra to vyro kūrybinės ir dvasinės savimonės aukštesniųjų lygių pasiekimo matas. Argi tu nežinai, jog vyrai ir moterys yra partneriai su Dievu tuo, kad jie bendradarbiauja, jog sukurtų būtybes, kurios užauga, kad ir pačios turėtų nemirtingų sielų potencialą? Tėvas danguje su visatos vaikų Motina Dvasia elgiasi kaip su sau lygia. Tai yra panašu į Dievą, kada savo gyvenimu ir visu tuo, kas yra susiję su gyvenimu, lygiomis sąlygomis daliniesi su motina partnere, kuri taip iki galo dalinasi su tavimi tuo dieviškuoju patyrimu, kad jus atgamintų jūsų vaikų gyvenimu. Jeigu tikrai tu galėtum savo vaikus mylėti taip, kaip Dievas myli tave, tada tu mylėtum ir puoselėtum savo žmoną taip, kaip Tėvas danguje gerbia ir aukština Begalinę Dvasią, milžiniškos visatos visų dvasinių vaikų motiną."

Kada jie lipo į laivą, tada vėl atsisuko į tą vietą, kur su ašaromis akyse apsikabinusi pora stovėjo tylėdama. Išgirdęs pastarąją dalį to, ką Jėzus pasakė vyrui, Gonodas visą dieną mąstė apie tai, ką išgirdo, ir jis apsisprendė pertvarkyti savo šeimos gyvenimą po sugrįžimo į Indiją.

Kelionė į Nikopolį buvo maloni, bet lėta, nes vėjas nebuvo palankus. Tie trys daug valandų praleido smulkiai atpasakodami savo patyrimus Romoje ir prisimindami viską, kas jiems buvo nutikę nuo pat pirmojo savo susitikimo Jeruzalėje. Ganidą pradėjo apimti asmeninės tarnystės dvasia. Jis ėmė dirbti su laivo stiuardu, bet antrąją dieną, kada jis pateko į gilius religinius vandenis, tada į pagalbą jis pasišaukė Jošua.

Keletą dienų jie praleido Nikopolyje, tame mieste, kuri maždaug prieš penkiasdešimt metų Augustas buvo įkūręs kaip "pergalės miestas," prisimenant Akcijaus mūšį, šitoje vietoje prieš mūšį jis su savo armija buvo įrengęs stovyklavietę. Jie apsistojo kažkokio Jeremijo, atsivertusio į žydų tikėjimą graiko, kuri buvo sutikę laive, namuose. Apaštalas Paulius su Jeremijo sūnumi praleido visą žiemą tame pačiame name savo trečiosios misionieriškos kelionės metu. Iš Nikopolio jie tuo pačiu laivu išplaukė į Korintą, romėnų Achajos provincijos sostinę.

3. KORINTE

Iki to laiko, kada jie pasiekė Korintą, Ganidas labai susidomėjo žydų religija, ir todėl nebuvo keista, jog vieną dieną, jiems einant pro sinagogą ir pamačius įeinančius žmones, jis paprašė Jėzų pasiimti jį į pamaldas. Tą dieną jie išgirdo mokyto rabino pokalbį apie "Izraelio likimą," o po pamaldų jie susitiko su kažkokiu Krispumi, šitos sinagogos pagrindiniu valdytoju.

[1472]▼

Daug kartų jie buvo atėję į sinagogos pamaldas, bet daugiausia dėl to, kad susitiktų su Krispumi. Ganidas labai pamėgo Krispą, jo žmoną, ir jų šeimą, turėjusią penkis vaikus. Jam labai patiko stebėti, kaip žydas vadovauja savosios šeimos gyvenimui.

Tuo metu, kada Ganidas studijavo šeimyninį gyvenimą, Jėzus mokė Krispą religinio gyvenimo geresniųjų metodų. Jėzus daugiau negu dvidešimt kartų surengė pasikalbėjimus su šituo į ateitį žvelgiančiu žydu; ir nieko nuostabaus, kad po daug metų, kada Paulius pamokslavo šitoje pačioje sinagogoje, ir kada žydai jo žinią buvo atmetę ir buvo nubalsavę uždrausti jam toliau pamokslauti sinagogoje, ir kada jis tuomet nuėjo pas pagonis, tai Krispus su visa savo šeima priėmė naująją religiją, ir jis tapo vienu iš pagrindinių krikščioniškosios bažnyčios, kurią Paulius vėliau organizavo Korinte, ramsčių.

Per tuos aštuoniolika mėnesių, kai Paulius pamokslavo Korinte, vėliau prie jo prisidėjo Silas ir Timofiejus, jis sutiko daug ir kitų, kuriuos buvo mokęs "indų pirklio sūnaus repetitorius žydas."

Korinte jie sutiko visų rasių žmonių, kilusių iš trijų kontinentų. Po Aleksandrijos ir Romos, tai buvo pats kosmopolitiškiausias Viduržemio jūros imperijos miestas. Šitame mieste daug kas traukė kiekvieno dėmesį, ir Ganidui niekada neatsibodo lankytis tvirtovėje, kuri stovėjo maždaug du tūkstančius pėdų virš jūros lygio. Jis taip pat didelę dalį savo laisvalaikio praleisdavo sinagogoje ir Krispo namuose. Iš pradžių jį pritrenkė, o vėliau sužavėjo, moters statusas žydų namuose; šitam jaunajam indui tai buvo atradimas.

Jėzus ir Ganidas dažnai svečiuodavosi kitoje žydų šeimoje, Justo, religingo pirklio, šeimoje, kuri gyveno šalia sinagogos. Ir, vėliau, kada apaštalas Paulius gyveno šituose namuose, jis daug kartų tikrai klausėsi išsamių pasakojimų apie šituos indo vaikinų ir repetitoriaus žydo apsilankymus, tuo tarpu tiek Paulius, tiek Justas galvojo, kaip susiklostė tokio išmintingo ir puikaus hebrajų mokytojo tolimesnis gyvenimas.

Viešint Romoje, Ganidas pastebėjo, kad Jėzus atsisakydavo juos lydėti į

viešas pirtis. Po šito jaunuolis kelis kartus stengėsi Jėzų įtikinti, kad jis daugiau paaiškintų savąjį požiūrį į santykius tarp lyčių. Nors jis ir atsakydavo į vaikinio klausimus, bet niekada neatrodė, kad jis būtų linkęs šita tema diskutuoti išsamiai. Vieną vakarą, kada jie vaikštinėjo po Korintą, netoli tos vietos, kur tvirtovės siena leidosi į jūrą, juos užkalbino dvi laisvo elgesio moterys. Ganidas buvo įsisąmoninęs mintį, ir teisingai, kad Jėzus yra aukštų idealų žmogus, ir kad jis bjaurisi viskuo, kas turi nešvarumo arba blogio atspalvį; todėl su šitomis moterimis jis griežtai pasikalbėjo ir grubiai jas nuvijo šalin. Kada Jėzus tai pamatė, tada Ganidui jis tarė: "Tu nori gero, bet tau nereikėtų šitaip kalbėti su Dievo vaikais, net jeigu jiems ir pasitaikė būti jo klystančiais vaikais. Kas mes tokie esame, kad teistume šitas moteris? Ar tu kartais žinai visas tas aplinkybes, kurios jas atvedė prie to, kad jos griebėsi tokio pragyvenimo būdo? Pastovėk čia su manimi tuo metu, kai mes šnekėsime apie šituos reikalus." Tai, ką jis pasakė, kurtizanes pribloškė net labiau negu Ganidą.

Jiems ten stovint mėnulio šviesoje, Jėzus šnekėjo toliau: "Kiekviename žmogiškame prote gyvena dieviškoji dvasia, dangiškojo Tėvo dovana. Šita geroji dvasia visą laiką stengiasi mus vesti pas Dievą, padėti mums Dievą surasti ir Dievą pažinti; bet taip pat mirtingųjų viduje yra daug ir natūralių fizinių polinkių, kuriuos Kūrėjas ten įdėjo tam, kad tarnautų individo ir rasės gerovei. Dabar, dažnai, vyrai ir moterys susipainioja stengdamiesi suprasti patys save ir susidoroti su daugybe sunkumų, kad pragyventų tokiame pasaulyje,

[1473]▼

kuriame tokia didele dalimi viešpatauja savanaudiškumas ir nuodėmė. Aš suprantu, Ganidai, kad nė viena iš šitų moterų nėra tyčia nedoros. Aš galiu spręsti iš jų veidų, kad jos patyrė daug sielvarto; jos daug prisikentėjo nuo savosios akivaizdžiai žiaurios dalios; šitokio pobūdžio gyvenimą jos pasirinko nesąmoningai; netekusios drąsos, o tai buvo beveik neviltis, jos pasidavė tos akimirkos spaudimui ir šitą nemalonią pragyvenimo priemonę pasirinko kaip geriausią būdą toje situacijoje, kuri joms atrodė beviltiška. Ganidai, kai kurie žmonės tikrai yra blogi savo širdyje; jie sąmoningai apsisprendžia daryti nedorus darbus, bet, pasakyk man, kai tu žiūri į šituos, dabar ašarų išmurzintus veidus, ar tu juose matai ką nors bloga ar pikta?" Ir kai Jėzus nutilo, laukdamas jo atsakymo, Ganido balsas užspringo, kada jis išmikčiojo savąjį atsakymą: "Ne, Mokytojau, aš nematau. Ir aš atsiprašau, kad su jomis buvau grubus – aš maldauju jų atleidimo." Tuomet tarė Jėzus: "Ir aš jų vardu sakau, kad tau jos atleido, kaip ir savo Tėvo danguje vardu aš sakau, kad ir jis atleido joms. Dabar visi kartu eikime į mano draugo namus, kur pasistengsime pailsėti, ir suplanuosime naują ir geresnę gyvenimą ateičiai." Iki šito meto nustebusios moterys nebuvo pratarusios nė žodžio; jos viena su kita susižvalgė ir tyliai nuėjo paskui vyrus.

Įsivaizduokite Justo žmonos nustebimą, kada, šitokią vėlyvą valandą, Jėzus pasirodė su Ganidu ir šitomis dviem nepažįstamosiomis, sakydamas: "Tu atleisi mums, kad mes atėjome šituo laiku, bet Ganidas ir aš norime šiek tiek užkąsti, ir mes drauge pasidalintume ir su šitomis naujai surastomis draugėmis, kurioms taip pat reikia užvalgyti; ir be viso šito, mes atėjome pas jus, turėdami tokią mintį, kad jums bus įdomu kartu su mumis pamąstyti, koks būtų geriausias būdas padėti šitoms moterims pradėti naują gyvenimą. Jos gali papasakoti savo

istoriją, bet aš manau, kad jos patyrė daug vargo, ir, kad jų pats buvimas čia, jūsų namuose, liudija, kaip nuoširdžiai jos trokšta pažinti gerus žmones ir kaip noriai jos pasinaudos ta galimybe, jog parodytų visam pasauliui – net ir dangaus angelams – kokiomis drašiomis ir kilniomis moterimis jos gali tapti."

Kada Morta, Justo žmona, patiekė maistą ant stalo, Jėzus, netikėtai atsisveikindamas, tarė: "Kadangi darosi vėlu, ir kadangi jaunuolio tėvas mūsų lauks, mes meldžiame, jog mums atleistumėte, kad tuo tarpu mes paliekame jus čia kartu – tris moteris – Pačių Aukštųjų mylimus vaikus. Ir aš tikrai melsiuosi už dvasinį vadovavimą jums, tuo metu, kai jūs kursite planus naujam ir geresniam gyvenimui žemėje ir amžinajam gyvenimui didingame anapus."

Šitaip iš tiesų Jėzus ir Ganidas išsiskyrė su šiomis moterimis. Iki šiol abi kurtizanės nebuvo pasakiusios nieko; lygiai taip pat tylėjo ir Ganidas. Keletą sekundžių ir Morta nepratarė nė žodžio, bet netrukus ji susiorientavo situacijoje ir padarė šitoms atvykėlėms viską, ko tikėjosi Jėzus. Neužilgo po šito vyresnioji iš šių moterų numirė, puoselėdama šviesias viltis dėl amžinojo išlikimo, o jaunesniąją moterį Justas įdarbino savo versle, o vėliau ji tapo pirmosios krikščionių bažnyčios Korinte narė ir ja liko visą gyvenimą.

Keletą kartų Krispaus namuose Jėzus ir Ganidas buvo sutikę kažkokį Gajų, kuris vėliau tapo ištikimu Pauliaus rėmėju. Per šituos du mėnesius, praleistus Korinte, jie atvirai šnekėjosi su dešimtimis vertų žmonių, ir dėl šitų akivaizdžiai atsitiktinių kontaktų įtakos daugiau negu pusė iš tų, su kuriais buvo šnekėtasi, tapo vėlesnės krikščionių bendruomenės nariais.

Kada Paulius pirmą kartą nuvyko į Korintą, tada jis nesiruošė ten viešėti ilgą laiką. Bet jis nežinojo, kaip puikiai žydas repetitorius buvo parengęs dirvą jo darbui. Ir dar, jis pamatė, jog didžiulį susidomėjimą jau buvo sukėlęs Akvila ir Priskila, Akvila buvo vienas iš tų cinikų, su kuriais Jėzus buvo susitikęs tuo metu, kada viešėjo Romoje. Šita pora buvo žydų pabėgėliai iš Romos,

[1474]▼

ir Pauliaus mokymus jie greitai priėmė. Jis gyveno kartu su jais ir dirbo su jais, nes jie taip pat buvo palapinių meistrai. Būtent dėl šitų aplinkybių savąją viešnagę Korinte Paulius ir prailgino.

4. ASMENINIS DARBAS KORINTE

Jėzus ir Ganidas turėjo daug daugiau įdomių patyrimų Korinte. Jie atvirai šnekėjosi su didžiuliu skaičiumi žmonių, kuriems buvo labai naudingi mokymai, gauti iš Jėzaus.

Malūnininką jis mokė, kaip malti tiesos grūdus gyvenimo patyrimo malūne, kad dieviškojo gyvenimo sunkius dalykus galėtų iš karto priimti net ir tokie mirtingieji bičiuliai, kurie yra silpni ir bejėgiai. Jėzus sakė: "Duok tiesos pieno tiems, kurie yra kūdikiai pagal savo dvasinį suvokimą. Savo gyvoje ir kupinoje meilės tarnystėje dvasinį maistą patiek patrauklia forma ir pagal kiekvieno į tavo besikreipiančiojo sugebėjimus suvokti."

Romėnų centurionui jis sakė: "Atiduok Cezariui tai, kas yra Cezario, o Dievui atiduok tai, kas yra Dievo. Nuoširdus tarnavimas Dievui ir ištikima tarnyba Cezariui nesusikerta, nebent Cezaris tikrai išdrįstų įžūliai reikalauti sau tokios pagarbos, kokios nusipelno vien tikrai Dievybė. Ištikimybė Dievui, jeigu tu tikrai pažintumei jį, savo atsidavimu tave padarytų dar ištikimesniu ir lojalesniu garbingam imperatoriui."

Mitraizmo kulto nuoširdžiam vadovui jis sakė: "Tu elgiesi teisingai ieškodamas amžinojo išgelbėjimo religijos, bet tu klysti dėl to, kad tokios šlovingos tiesos ieškai tarp žmogaus sukurtų misterijų ir žmogiškųjų filosofijų. Argi tu nežinai, kad amžinojo išgelbėjimo paslaptis gyvena tavo paties sielos viduje? Argi tu nežinai, kad dangiškasis Dievas savo dvasią pasiuntė tam, kad ji gyventų jūsų viduje, ir kad visus mylinčius tiesą ir Dievui tarnaujančius mirtinguosius šitoji dvasia ves iš šito gyvenimo ir per mirties vartus į šviesos amžinąsias aukštybes, kur Dievas laukia, kad savuosius vaikus priimtų? Ir niekada nepamiršk: Jūs tie, kurie Dievą pažįstate, esate Dievo sūnūs, jeigu iš tikrųjų trokštate būti tokie, kaip jis."

Epikūriečių mokytojui jis aiškino: "Tu gerai darai, kad pasirenki tai, kas yra geriausia, ir gerbi gėrį, bet ar esi išmintingas, kada nematai mirtingojo gyvenimo didesnių dalykų, kurie yra įkūnyti dvasinėje sferoje, kuri yra kilusi iš suvokimo, jog žmogiškojoje širdyje yra Dievas? Didis dalykas bet kokiam žmogiškajame patyrimo yra suvokimas, jog pažįsti tą Dievą, kurio dvasia gyvena tavo viduje ir stengiasi tave vesti pirmyn į tą ilgą ir beveik begalinę kelionę, kad pasiektumei mūsų bendro Tėvo, visos kūrinijos Dievo, visatų Viešpaties, asmeninį buvimą."

Graikui rangovui ir statybininkui jis sakė: "Mano drauge, statydamas materialius žmonių statinius, ugdyk savo dvasinį charakterį, panašų į dieviškąją dvasią, kuri yra tavosios sielos viduje. Neleisk, kad tavo žemiškojo statybininko pasiekimas pralenktų tavo dangiškosios karalystės dvasinio sūnaus pasiekimą. Nors tu statai laiko buveines kitiems, bet neignoruok to, kad teisę į amžinybės buveinę užsitikrintum ir sau. Visą laiką prisimink, kad yra toks miestas, kurio pamatai yra teisumas ir tiesa ir kurio statybininkas ir sutvėrėjas yra Dievas."

Romėnų teisėjui jis sakė: "Teisdamas žmones, prisimink, jog tau pačiam taip pat kažkurią dieną paskelbs nuosprendį visatos Valdovų teismas.

[1475]▼

Teisk teisingai, net gailestingai, net ir taip, kaip ir tu kažkurią dieną šitaip iš tiesų geisi gailestingo nagrinėjimo būdamas Aukščiausiojo Teisėjo rankose. Teisk taip, kaip panašiomis aplinkybėmis būtum teisiamas ir tu, šitokiu būdu paklusdamas įstatymų dvasiai, o taip pat ir jo raidei. Ir net taip, kaip tu vykdamas teisingumą, paklūstantį sąžiningumui, atsižvelgdamas į poreikius tų, kurie atvedami tavo akivaizdon, taip ir tu iš tiesų turėsi teisę tikėtis teisingumo, sušvelninto gailestingumu, kuomet kada nors stosi prieš visos žemės Teisėją."

Graikų užėigos šeimininkei jis pasakė: "Parodyk svetingumą kaip žmogus, priimantis Paties Aukštojo vaikus. Savo kasdienį sunkų darbą išaukštink iki nuostabaus meno aukštųjų lygių, vis didesniu laipsniu suvokdama, jog tu tarnauji Dievui per tuos asmenis, kurių viduje jis gyvena savo dvasia, kuri nusileido tam, kad gyventų žmonių širdyse, šituo siekdama transformuoti jų protą ir jų sielas vesti į tai, kad jos pažintų visų šitų dieviškosios dvasios suteiktų dovanų Rojaus Tėvą."

Jėzus daug kartų bendravo su kiniečiu pirkliu. Atsisveikindamas jis perspėjo: "Garbink tikrai Dievą, kuris yra tavo tikrasis dvasinis protėvis. Prisimink, jog Tėvo dvasia visą laiką gyvena tavo viduje ir rodo tavo sielos kryptį link dangaus. Jeigu tu naudosiesi šitos nemirtingos dvasios nesuvokiamu vedimu, tai tu tikrai išaukštintu būdu toliau ieškosi Dievo. Ir kada tu tikrai pasieksi Tėvą danguje, tai bus dėl to, kad, ieškodamas jo, tu būsi tapęs vis labiau ir labiau panašus į jį. Ir taip, Čangai, viso gero, bet tikrai trumpam, nes mes vėl susitiksime šviesos pasauliuose, kur dvasinių sielų Tėvas pasirūpino daugybe sustojimo vietų tiems, kurie eina į Rojų."

Keliauninkui iš Britanijos jis pasakė: "Mano broli, aš suprantu, kad tu ieškai tiesos, ir aš manau, kad visos tiesos Tėvo dvasia gyvena tavo viduje. Ar tu kada nors nuoširdžiai stengeisi pasišnekėti su savo paties sielos dvasia? Toks dalykas iš tikrųjų yra sunkus ir retai kada duoda suvokiamų rezultatų; bet kiekvienas nuoširdus materialaus proto bandymas bendrauti su jo viduje gyvenančia dvasia būna tikrai sėkmingas, nepaisant to, kad didžioji dauguma visų tokių nuostabių žmogiškųjų patyrimų turi ilgam likti virššąmoniniais užregistruojamais tokių Dievą pažįstančių mirtingųjų sielose."

Bėgliui vaikinui Jėzus tarė: "Atsimink, yra du dalykai, nuo kurių pabėgti negali – Dievas ir tu pats. Kad ir kur tu beeitum, visur su savimi pasiimi patį save ir dangiškojo Tėvo dvasią, kuri gyvena tavo širdyje. Mano sūnau, nebesistenk apgaudinėti pats savęs; apsistok ties įpročiu, kad į gyvenimo faktus žvelgtum drąsiai; tvirtai remkis į sūnystės su Dievu užtikrinimą ir amžinojo gyvenimo garantiją, taip, kaip aš tave mokiau. Nuo šios dienos stenkis būti tikras žmogus, toks žmogus, kuris pasiryžo į gyvenimą žvelgti drąsiai ir išmintingai."

Pasmerktam nusikaltėliui paskutiniąją valandą jis pasakė: "Mano broli, tau atėjo blogi laikai. Tu pasiklydai savame kelyje; tu susipainiojai nusikaltimų tinkluose. Iš pokalbio su tavimi aš gerai žinau, jog tu neketinai padaryti to, dėl ko tau netrukus teks užmokėti savo žemiškąją gyvybę. Bet tu tikrai įvykdei šitą blogį, ir tavo bičiuliai pripažino tave kalnu; jie nusprendė, jog tu turi mirti. Nei tu, nei aš negalime paneigti valstybės teisės į savigyną tokiu būdu, kokį ji pasirenka pati. Atrodo, kad nėra jokio žmogiškojo būdo, kaip tu galėtum išvengti bausmės už savo nusikaltimą. Tavo bičiuliai turi teisti tave, remdamiesi tuo, ką tu padarei, bet yra toks Teisėjas, į kurį tu gali kreiptis atleidimo, ir kuris tave teis remdamasis tavo tikraisiais motyvais

ir geresniais ketinimais. Tau nereikia bijoti Dievo nuosprendžio, jeigu tavo atgaila yra tikra ir tavo įtikėjimas yra nuoširdus. Tas faktas, kad už tavo suklydimą žmogus skiria mirties bausmę, nesumažina tavo sielai galimybės sulaukti teisingumo ir patirti gailestingumą dangiškajame teisme."

Jėzus daug kartų atvirai šnekėjosi su daugybe išalkusių sielų, tų pokalbių buvo per daug, kad jiems atsirastų vietos šitame pasakojime. Šie trys keliauninkai buvo patenkinti savo gyvenimu Korinte. Išskyrus Atėnus, kurie buvo labiau pagarsėję kaip švietimo centras, Korintas buvo svarbiausias miestas Graikijoje šitais romėnų laikais, ir dviejų mėnesių viešnagė šitame klestinčiame prekybos centre visiems trims suteikė galimybę sukaupti daug vertingo patyrimo. Jų viešėjimas šitame mieste buvo vienas įdomiausių iš visų jų sustojimų jiems grįžtant iš Romos.

Gonodas turėjo daug reikalų Korinte, bet pagaliau jo reikalai buvo baigti, ir jie pasiruošė išplaukti į Atėnus. Jie plaukė nedideliu laiveliu, kurį buvo galima pergabenti sausuma žemės vėžėmis iš vienos Korinto prieplaukos į kitą už dešimties mylių.

5. ATĖNUOSE – POKALBIS APIE MOKSLĄ

Netrukus jie atvyko į senąjį graikų mokslo ir švietimo centrą, ir Ganidą jaudino toji mintis, kad jis yra Atėnuose, kad yra Graikijoje, kažkada buvusios Aleksandro imperijos, kuri savo sienas buvo išplėtusi net ir iki jo paties Indijos žemės, kultūros centre. Reikalų nebuvo daug; todėl Gonodas didžiąją laiko dalį praleido su Jėzumi ir Ganidu, aplankydamas daug įdomių vietų ir klausydamasis vaikino ir jo įvairiapusio mokytojo įdomių diskusijų.

Nuostabus universitetas Atėnuose tebeklestėjo, ir tas trejetas dažnai užsukdavo į jo mokymosi sales. Jėzus ir Ganidas buvo išsamiai aptarę Platono mokymus tada, kada jie lankė paskaitas muziejuje Aleksandrijoje. Jiems visiems patiko Graikijos menas, kurio pavyzdžių tai šen tai ten mieste dar tebebuvo surandama.

Tiek tėvui, tiek sūnui labai patiko diskusija apie mokslą, į kurią savo užėjoje vieną vakarą Jėzus įsitraukė su filosofu graiku. Po to, kada šitas pedantas kalbėjo beveik tris valandas, ir, kada jis užbaigė savo aiškinimą, tada Jėzus, šiuolaikinės minties požiūriu, pasakė:

Mokslininkai gali kažkurią dieną išmatuoti gravitacijos, šviesos, ir elektros energiją, arba jėgos pasireiškimus, bet šitie patys mokslininkai niekada negalės jums (mokslininkai) pasakyti, kas šitie visatos reiškiniai yra. Mokslas nagrinėja fizinės energijos veiklas; religija reikalą turi su amžinosiomis vertybėmis. Tikroji filosofija iškyla iš tokios išminties, kuri daro viską, kas įmanoma, kad tarpusavyje susietų šiuos kiekybinius ir kokybinius stebėjimus. Visada yra pavojus, jog mokslininkas, žvelgiantis iš grynai fizinių pozicijų, gali užsikrėsti matematiniu pasididžiavimu ir statistiniu egoizmu, jau nekalbant apie dvasinį aklumą.

Logika yra veiksminga materialiam pasaulyje, ir matematika yra patikima

tada, kada jos pritaikymas ribojasi fiziniais daiktais; bet nei vienos, nei kitos nereikia laikyti visiškai patikima arba neklystančia, kada būna taikoma gyvenimo problemoms. Gyvenimas apima reiškinius, kurie nėra iki galo materialūs. Aritmetika sako, jeigu vienas vyras galėtų nukirpti vieną avį per dešimt minučių, tai dešimt vyrų ją galėtų nukirpti per vieną minutę. Tai yra racionali matematika, bet taip nėra, nes tie dešimt vyrų negalėtų to padaryti; jie vienas kitam taip smarkiai trukdytų, kad tas darbas labai sulėtėtų."

[1477]▼

Matematika tvirtina, kad, jeigu vienas asmuo atitinka tam tikrą intelektualios ir moralios vertės vienetą, tai dešimt asmenų išreikštų dešimt kartų didesnę vertę. Bet turint reikalą su žmogiškąja asmenybe, arčiau tiesos būtų sakyti, jog toks asmenybių susivienijimas yra suma, kuri prilygsta konkrečių asmenybių, esančių lygtyje, skaičiaus kvadratui vietoje to, kad prilygtų jų paprastai aritmetinei sumai. Žmogiškųjų būtybių visuomeninė grupė, kuri darniai dirba harmonijoje, atitinka tokią jėgą, kuri yra daug didesnė negu paprasta jos dalių suma.

Kiekybę galima identifikuoti kaip *faktą*, tokiu būdu tampančią moksliniu vienaarūšišku. Kokybė, būdama proto interpretavimo dalykas, išreiškia vertybių nustatymą, ir, dėl to, turi likti individo patyrimu. Kada tiek mokslas, tiek religija taps mažiau dogmatiški ir pakantesni kritikai, tada iš tikrųjų filosofija visatą suvokdama išmintingai pradės pasiekti vienybę.

Kosminėje visatoje yra vienybė, jeigu tikrai jūs galėtumėte pamatyti jos veikimą aktualybėje. Reali visata yra draugiška kiekvienam amžinojo Dievo vaikui. Tikroji problema yra tokia: Kaip gali žmogaus ribinis protas pasiekti loginę, teisingą, ir adekvačią minties vienybę? Šitą visatą pažįstančio proto būseną galima pasiekti tikrai suvokus, jog kiekybinio fakto ir kokybinės vertybės bendras priešastingumas yra Rojaus Tėvas. Toks tikrovės suvokimas suteikia platesnę išvalgą į visatos reiškinių tikslingą vienybę; jis net atskleidžia vis augančio asmenybės pasiekimo dvasinį tikslą. Ir tokia vienybės samprata leidžia pajusti nuolat besikeičiančių neasmeninių santykių ir besivystančių asmeninių ryšių nekintantį gyvos visatos foną.

Materija ir dvasia ir tas būvis, kuris įsiterpia tarp jų, yra realios visatos tikros vienybės trys tarpusavyje susiję ir tarpusavyje sujungti lygiai. Nepriklausomai nuo to, kokie skirtingi gali atrodyti fakto ir vertybės visatos reiškiniai, bet jie, galiausiai, yra suvienyti Aukščiausiajame.

Materialiosios egzistencijos tikrovė yra susieta su nematoma energija, o taip pat ir su matoma materija. Kada visatos energijos yra tiek sulėtinamos, kad jos įgauna reikalingą judėjimo lygį, tada, esant palankioms sąlygoms, tos pačios energijos tampa mase. Ir neužmirškite, jog protas, kuris vienintelis gali suvokti akivaizdžių realybių buvimą, taip pat ir pats yra realus. Ir šitos visatos energijos-masės, proto, ir dvasios fundamentali priešastis yra amžina – ji egzistuoja Visuotinio Tėvo ir jo absoliučių partnerių prigimtyje ir reakcijose ir susideda iš šios prigimties ir šių reakcijų.

Juos visus daugiau negu pritrenkė Jėzaus žodžiai, ir atsisveikindamas su jais, graikas pasakė: "Pagaliau mano akys pamatė žydą, kuris galvoja ne vien tikrai apie rasinį pranašumą ir kalba ne vien tik apie religiją." Ir jie nuėjo miegoti.

Viešėjimas Atėnuose buvo malonus ir naudingas, bet jis nebuvo ypatingai vaisingas žmogiškaisiais ryšiais. Per daug to meto atėniečių buvo arba intelektualiai besididžiuojantys kitais laikais įgyta reputacija, arba protiškai kvaili ir nemokšos, būdami menkesniųjų vergų iš ankstesniųjų laikotarpių, kada Graikijoje buvo šlovė, o jos liaudis pasižymėjo išmintimi, palikuonys. Net ir tada, tarp Atėnų piliečių dar buvo galima surasti daug aštrių protų.

6. EFESE – POKALBIS APIE SIELĄ

Palikę Atėnus, keliauninkai per Troją vyko į Efesą, romėnų Azijos provincijos sostinę. Jie daug kartų lankėsi efesiečių Artemidės įžymioje šventykloje, maždaug už dviejų mylių nuo miesto. Artemidė buvo garsiausia

[1478]▼

visos Mažosios Azijos deivė ir dar anksčiau buvusios senovės Anatolijaus laikų motinos deivės įamžinimas. Primityvus stabas, demonstruojamas milžiniškoje šventykloje, skirtas jos garbinimui, buvo manoma, jog yra nukritęs iš dangaus. Iš Ganido ankstesniojo mokymo gerbti atvaizdus kaip dieviškumo simbolius buvo išrauta neviskas, ir jis manė, jog geriausia nusipirkti mažytę sidabrinę apvalią dėžutę šitos Mažosios Azijos derlingumo deivės garbei. Tą naktį jie ilgai kalbėjosi apie daiktų, pagamintų žmogaus rankomis, garbinimą.

Savo viešėjimo trečiąją dieną jie ėjo palei upę pasroviui, kad pasižiūrėtų, kaip gilinama įplauka į uostą. Pusiaudienio metu jie šnekėjosi su jaunu finikiečiu, kuris jautė nostalgiją namams ir buvo labai nusiminęs; bet labiausiai jis pavydėjo kažkokiam jaunam vyrui, kuris gavo aukštesnes pareigas, peršokdamas per jo galvą. Jėzus jam tarė paguodžiančius žodžius ir pacitavo senovės hebrajų patarlę: "Žmogaus talentas suteikia jam galimybių ir atveda jį pas didžius žmones."

Iš visų didžiųjų miestų, kuriuos jie aplankė per šitą kelionę po Viduržemio jūros kraštus, jų veikla, atlikta čia, turėjo mažiausios vertės vėlesniųjų krikščionių misionierių darbui. Krikščionybė užsitikrino savo pradžią Efese daugiausia dėl tų pastangų, kurias dėjo Paulius, kuris čia gyveno daugiau negu dvejus metus darydamas palapines, kad pragyventų, ir kiekvieną vakarą skaitydavo paskaitas apie religiją ir filosofiją Tirano mokyklos pagrindinėje auditorijoje.

Su šita vietine filosofijos mokykla buvo susijęs vienas progresyvus mąstytojas, ir Jėzus kelis kartus su juo naudingai pasikalbėjo. Šitų pokalbių metu Jėzus ne vieną kartą pavartojo žodį "siela." Šitas mokytas graikas pagaliau jo paklausė, ką jis turi omeny, sakydamas "siela," ir jis atsakė:

"Siela yra toji žmogaus dalis, kuri mąsto apie savąjį aš, mato tiesą, ir suvokia dvasią, kuri amžiams iškelia žmogiškąją būtybę virš gyvulinio pasaulio lygio. Savimonė, savaimė, nėra siela. Morali savimonė yra tikroji žmogiškoji saviraiška ir sudaro žmogiškosios sielos pamatą, o siela yra toji žmogaus dalis, kuri išreiškia žmogiškojo patyrimo potencialaus išlikimo vertybę. Moralus pasirinkimas ir dvasinis pasiekimas, sugebėjimas pažinti Dievą ir potraukis būti toks, koks yra jis, yra sielos bruožai. Žmogaus siela negali egzistuoti be

moralaus mąstymo ir dvasinės veiklos. Neveikli siela yra mirštanti siela. Bet žmogaus siela skiriasi nuo tos dieviškosios dvasios, kuri gyvena jo proto viduje. Dieviškoji dvasia atvyksta vienu ir tuo pačiu metu su žmogiškojo proto pirmuoju moraliu poelgiu, ir tai yra sielos gimimo pagrindas.

“Sielos išgelbėjimas arba praradimas yra susijęs su tuo, ar morali sąmonė pasiekia išlikimo statusą dėka to, kad amžinai susijungia su nemirtinga dvasine dovana, kuri yra su ja susieta, ar šito statuso nepasiekia. Išgelbėjimas yra moralios sąmonės savojo aš suvokimo sudvasinimas, kuris šituo įgauna išlikimo vertybę. Bet kokią sielos konflikto formą sudaro darnos trūkumas tarp moralios, arba dvasinės, savimonės ir grynai intelektualios savimonės.

“Žmogiškoji siela, kada yra subrendusi, sukilninta, ir sudvasinta, tada priartėja prie dangiškojo statuso tuo, kad ji beveik tampa tokia esybe, kuri įsiterpia tarp to, kas yra materialu, ir to, kas yra dvasiška, tarp materialiojo savojo aš ir dieviškosios dvasios. Besivystančią žmogiškosios būtybės sielą apibūdinti sunku ir dar sunkiau ją pademonstruoti, nes jos negalima atrasti nei materialaus tyrinėjimo, nei dvasinio įrodinėjimo metodais. Materialus mokslas negali pademonstruoti sielos egzistavimo, negali šito padaryti ir grynai dvasinis testavimas. Nepaisant to, kad nei materialus mokslas, nei dvasiniai kriterijai negali atrasti žmogiškosios sielos egzistavimo, bet kiekvienas

[1479]▼

moraliai sąmoningas mirtingasis žino, kad jo siela egzistuoja kaip realus ir aktualus asmeninis patyrimas.”

7. VIEŠĖJIMAS KIPRE – POKALBIS APIE PROTA

Netrukus keliauninkai išplaukė į Kiprą, pakeliui sustodami Rodose. Jie mėgavosi ta ilga kelione jūra ir į savo galutinio tikslo salą atvyko gerai pailsėję fiziškai ir atsigavę dvasiškai.

Jie buvo suplanavę pasidžiaugti tikro poilsio ir pramogų laikotarpiu šito vizito į Kiprą metu, kadangi jų kelionė po Viduržemio jūros kraštus artėjo prie pabaigos. Jie išlipo Pafose ir iš karto ėmė ruošti atsargas savo kelių savaitių gyvenimui netoli esančiuose kalnuose. Trečiąją dieną po savo atvykimo jie patraukė į kalnus su sunkiai apkrautais gyvuliais.

Dvi savaites šis trejetas laiką leido puikiai, ir tada, be jokių išankstinių simptomų, staiga labai rimtai susirgo jaunasis Ganidas. Dvi savaites jis kankinosi nuo alinančio karščiavimo, dažnai kliedėjo; tiek Jėzus, tiek Gonodas visą laiką buvo užsiėmę sergančiojo jaunuolio slaugymu. Jėzus sumaniai ir švelniai rūpinosi vaikinu, ir tėvą nustebino tiek švelnumas, tiek nusimanymas, kuriuos jis parodė per visą savo tarnavimą kenčiančiam jaunuoliui. Jie buvo toli nuo žmonių gyvenamų vietų, ir berniukas per daug rimtai sirgo, kad jį būtų galima judinti; taigi jie pasiruošė, kiek tik įmanoma kuo geriau jį prižiūrėti, kad sugrąžintų jam sveikatą tiesiog ten kalnuose.

Ganido sveikimo trijų savaitių laikotarpiu Jėzus papasakojo jam daug įdomių dalykų apie gamtą ir jos įvairias nuotaikas. Ir kiek daug malonumo jie patyrė tuomet, kai klajojo po kalnus, berniukui klausinėjant, Jėzui atsakinėjant, o tėvui žavintis visu šituo reginiu.

Per paskutinę savo išvykos į kalnus savaitę Jėzus ir Ganidas ilgai kalbėjosi apie žmogiškojo proto funkcijas. Po kelias valandas trukusių diskusijų vaikinai paklausė: "Bet, Mokytojau, ką tu turi omeny, sakydamas, jog žmogus turi aukštesnę savimonės formą negu aukščiausieji gyvūnai?" Ir tą perteikus šiuolaikine kalba, Jėzus atsakė:

Mano sūnau, aš jau tau esu daug ką pasakojęs apie žmogaus protą ir dieviškąją dvasią, kuri gyvena proto viduje, bet dabar leisk man pabrėžti, kad savimonė yra realybė. Kada bet koks gyvūnas tampa savimoningas, tada jis tampa primityviu žmogumi. Toks pasiekimas atsiranda dėl funkcijos koordinavimo tarp neasmenės energijos ir dvasių suvokiančio proto, ir būtent šitas reiškinys garantuoja, jog žmogiškajai asmenybei yra padovanojamas absoliutaus koncentravimo taškas, Tėvo danguje dvasia.

Mintys nėra tiesiog pojūčių užregistravimas, mintys yra pojūčiai, plius savojo aš asmeniniai apmąstantys aiškinimai; o savasis aš yra daugiau negu savo pojūčių paprasta suma. Čia prasideda tai, kas būtų panašu į priartėjimą prie vienybės besivystančiame savajame aš, ir toji vienybė kyla iš viduje gyvenančios absoliučios vienybės dalies buvimo, kuris dvasiškai sužadina tokią savimoningą gyvulinės kilmės protą.

Niekas, būdamas vien tik gyvūnas, negali savojo aš suvokti laike. Gyvūnai turi fiziologinį susieto pojūčio-suvokimo ir prisiminimo apie jį koordinavimą, bet nė vienas iš jų nepatiria prasmingo pojūčio suvokimo arba nedemonstruoja šitų sujungtų fizinių patyrimų tikslingo suvienijimo, kaip tas pasireiškia žmogaus išmintingų ir apmąstytų interpretavimų išvadose. Ir šitas savimoningos egzistencijos faktas, susietas su jo vėlesniojo

[1480]▼

dvasinio patyrimo tikrove, žmogų padaro potencialiu visatos sūnumi ir pranašauja tai, kad jis galiausiai pasieks visatos Aukščiausiąją Vienybę.

Žmogiškasis aš taip pat nėra ir viena po kitos einančių sąmonės būsenų paprastoji suma. Be sąmonės klasifikuotojo ir suvienytojo veiksmingo veikimo neegzistuojant pakankamos vienybės tam, kad būtų garantija savąjį aš įvardinti. Toks nesuvienytas protas vargu ar gali pasiekti sąmoningus žmogiškojo statuso lygius. Jeigu sąmonės asociacijos būtų tiesiog atsitiktinumas, tai tuomet kiekvieno žmogaus protas demonstruotų nekontroliuojamas ir netvarkingas asociacijas, kurios yra būdingos tam tikroms protinio pamišimo fazėms.

Žmogiškasis protas, remdamasis vien tik fizinių pojūčių sąmone, niekada negalėtų pasiekti dvasinių lygių; šitokios rūšies materialus protas visiškai neturėtų moralinių vertybių jausmo ir dvasinio viešpatavimo nukreipiančio jausmo, kuris yra toks esminis tam, jog būtų pasiekta harmoningos asmenybės vienybė laike, ir kuris yra neatskiriamas nuo asmenybės išlikimo amžinybėje.

Žmogiškasis protas anksti pradeda demonstruoti savybes, kurios yra viršmaterialios; tikrai mąstantį žmogiškąjį intelektą nė kiek nesuvaržo laiko apribojimai. Tai, kad individai taip skiriasi savo veiksmis gyvenime, rodo ne tik nevienodus paveldėtus sugebėjimus ir skirtingus aplinkos poveikius, bet taip pat ir susivienijimo su viduje gyvenančia Tėvo dvasia laipsni, kuri yra pasiekęs savasis aš, vieno su kitu susitapatavimo mastą.

Žmogiškasis protas menkai susidoroja su tuo, kada yra dvigubo atsidavimo

konfliktas. Sielai tai yra didžiulė įtampa pereiti per tokį patyrimą, kada stengiamasi tarnauti tiek gėriui, tiek blogiui. Aukščiausiuoju laipsniu laimingas ir veiksmingai suvienytas protas yra toks protas, kuris yra visiškai atsidavęs Tėvo danguje valios vykdymui. Neišspręsti konfliktai griauna vienybę ir gali baigtis proto sutrikimu. Bet išliekantis po mirties sielos charakteris nėra ugdomas mėginant užsitikrinti proto ramybę bet kokia kaina, kada yra atsisakoma kilnių troškimų, ir kada yra daromi kompromisai dvasinių idealų atžvilgiu; bet vietoje šito tokia ramybė yra pasiekama ryžtingai ginant triumfą to, kas yra teisinga, ir šitoji pergalė yra pasiekama blogį įveikiant galingąją gėrio jėga.

Kitą dieną jie išvyko į Salami, iš kur pradėjo kelionę į Antioką, esantį Sirijos pakrantėje.

8. ANTIOKE

Antiokas buvo romėnų Sirijos provincijos sostinė, ir čia imperijos valdytojas turėjo savo rezidenciją. Antioke gyveno pusė milijono gyventojų; savo dydžiu jis buvo trečiasis imperijos miestas ir pirmasis miestas savo blogiu ir pasipiktinimą keliančiu amoralumu. Gonodas turėjo sutvarkyti gana daug reikalų; taigi Jėzus ir Ganidas daug laiko praleido dviese. Šitame daugiakalbiame mieste jie aplankė visas vietas, išskyrus Dafnės giraitę. Gonodas ir Ganidas lankėsi šitoje liūdnai pagarsėjusioje gėdos šventykloje, bet Jėzus juos lydėti atsisakė. Tokios scenos nebuvo tiek pritrenkiančios indams, bet jos buvo pasibjaurėtinos idealistui hebrajui.

Jėzus tapo rimtas ir susimąstęs, kada jie artėjo prie Palestinos ir prie savo kelionės pabaigos. Antioke jis bendravo su nedideliu skaičiumi žmonių; jis retai kada vaikštinėjo po miestą. Po daugelio klausinėjimų, kodėl jo mokytojas rodė tokį nedidelį susidomėjimą Antioku, Ganidas galiausiai privertė Jėzų pasakyti: "Šitas miestas yra netoli Palestinos; galbūt kada nors aš čia sugrįšiu."

[1481]▼

Ganidas sukaupe labai įdomų patyrimą Antioke. Šitas jaunuolis pasirodė, jog yra sumanus mokinys ir jau buvo pradėjęs praktiškai panaudoti kai kuriuos Jėzaus mokymus. Vienas indas, susijęs su jo tėvo verslu Antioke, buvo tapęs toks nemalonus ir nepatenkintas, kad buvo svarstomas jo atleidimas iš darbo. Kada Ganidas tai išgirdo, tada jis nuėjo į savo tėvo verslo vietą ir ilgai kalbėjosi su savo tėvynainiu. Šitas vyras jautė, kad dirba ne savo vietoje. Ganidas jam papasakojo apie Tėvą danguje ir didele dalimi praplėtė jo požiūrį į religiją. Bet iš visko, ką Ganidas pasakė, hebrajų patarlės pacitavimas atnešė daugiausia naudos, o šitas išminties žodis buvo toks: "Kad ir ką dirbtum, dirbk iš visų jėgų."

Paruošę savo bagažą kupranugarių vilkstinei, jie išvyko į Sidoną, o iš ten tolyn į Damaską, ir po trijų dienų jie buvo pasiruošę ilgai ir sunkiai kelionei per dykumos smėlynus.

9. MESOPOTAMIJOJE

Kelionė su vilkstine per dykumą nebuvo naujas patyrimas šitiems daug keliavusiems vyrams. Ganidas, stebėjęs savo mokytoją, kaip jis padėjo nešuliais apkrauti jų dvidešimt kupranugarių, ir pamatęs, kaip jis pasisiūlė vesti jų pačių gyvulį, sušuko: "Mokytojau, ar yra kas nors tokio, ko tu negali padaryti?" Jėzus tik nusišypsojo, tardamas: "Mokytojas aiškiai turi pagarbą tokio uolaus mokinio akyse." Ir šitaip jie pajudėjo į senąjį Uro miestą.

Jėzus labai domėjosi ankstyvąja Uro istoriją, Abraomo gimimo vieta, ir jį lygiai taip pat sužavėjo Šušos griuvėsiai ir tradicijos, ir tiek sužavėjo, kad Gonodas ir Ganidas savo viešnagę šitose vietose pratęsė trims savaitėms tam, kad Jėzui suteiktų daugiau laiko tęsti savuosius tyrinėjimus, o taip pat ir tam, jog turėtų geresnę galimybę jį įtikinti, kad jis sugrįžtų su jais į Indiją.

Būtent Ure Ganidas ilgai šnekėjosi su Jėzumi apie skirtumą tarp pažinimo, išminties, ir tiesos. Ir jį didžiai sužavėjo hebrajų išminčiaus posakis: "Išmintis yra pagrindinis dalykas; dėl to įgyk išminties. Visu savo siekiu pažinti, įgyk supratimo. Išaukštink išmintį, ir ji iškels tave. Ji atneš tau garbę, jeigu tiktai tu ją pasirinksi."

Pagaliau atėjo išsiskyrimo diena. Jie visi laikėsi vyriškai, ypač vaikinai, bet tai buvo sunkus išmėginimas. Jų akyse buvo ašaros, bet širdis buvo bebaimė. Atsisveikindamas su savuoju mokytoju, Ganidas pasakė: "Viso gero, Mokytojau, bet ne visam laikui. Kada aš vėl atvyksiu į Damaską, aš tikrai ieškosiu tavęs. Aš myliu tave, nes manau, jog Tėvas danguje turi būti kažkuo panašus į tave; bent jau aš žinau, kad tu didelė dalimi esi panašus į tai, ką esi man pasakojęs apie jį. Aš tikrai prisiminsiu tavąjį mokymą, bet visų pirma, aš tikrai niekada neužmiršiu tavęs." Tėvas pasakė: "Viso geriausio didžiajam mokytojui, tam, kuris padarė mus geresnius ir padėjo mums pažinti Dievą." Ir Jėzus atsakė: "Telydi jus ramybė ir visą laiką su jumis tegyvena Tėvo danguje palaiminimas." Ir Jėzus stovėjo ant kranto ir žiūrėjo, kaip maža valtelė juos plukdė prie išmetusio inkarą jų laivo. Šitaip Mokytojas išsiskyrė su savo draugais iš Indijos Karakse, kad jų niekada daugiau nebepamatytų šitame pasaulyje; taip pat ir jie niekada, šitame pasaulyje, nesužinojo, jog tas vyras, kuris vėliau pasirodė kaip Jėzus iš Nazareto, buvo tas pats draugas, su kuriuo ką tik išsiskyrė – jų mokytojas Jošua.

Indijoje, Ganidas suaugo, kad taptų įtakingu vyru, vertu savo žymaus tėvo perėmėju, ir jis toli paskleidė didelę dalį iš tų kilnių tiesų, kurias jis

[1482]▼

buvo sužinojęs iš Jėzaus, savo mylimojo mokytojo. Vėliau, kada Ganidas išgirdo apie keistąjį mokytoją Palestinoje, kuris savo karjerą užbaigė ant kryžiaus, nors jis ir atpažino tą panašumą tarp Žmogaus Sūnaus evangelijos ir šito žydo repetitoriaus mokymų, bet jam niekada neatėjo mintis, jog šitie abu iš tikrųjų yra tas pats asmuo.

Šitaip Žmogaus Sūnaus gyvenime baigėsi tas skyrius, kurį būtų galima pavadinti: *Mokytojo Jošua* misija.

[1483]▼

134 DOKUMENTAS

PEREINAMIEJI METAI

KELIONĖJE po Viduržemio jūros kraštus Jėzus atidžiai tyrinėjo tuos žmones, kuriuos sutiko, ir tas šalis, per kurias keliavo, ir maždaug šituo metu jis priėmė galutinį sprendimą dėl savojo gyvenimo žemėje likusios dalies. Jis buvo iki galo apsvarstęs ir dabar galutinai pritarė tam planui, kuris numatė, kad jis turėjo gimti iš žydų tėvų Palestinoje, ir dėl to jis sąmoningai sugrįžo į Galilėją tam, kad lauktų, kol prasidės jo kaip viešo tiesos mokytojo gyvenimo darbas; jis ėmė rengti planus viešai karjerai savo tėvo Juozapo tautos žemėje, ir tą jis padarė savo laisva valia.

Jėzus išsiaiškino asmeniniu ir žmogiškuoju patyrimu, jog Palestina yra geriausia vieta visame romėnų pasaulyje pradėti savojo gyvenimo žemėje baigiamuosius skyrius, ir įgyvendinti baigiamąsias scenas. Pirmą kartą jis buvo visiškai patenkintas ta programa, kuri atvirai išreiškia jo tikrąją prigimtį ir atskleidžia jo dieviškąją tapatybę tarp savo gimtosios Palestinos žydų ir pagonių. Jis aiškiai nusprendė užbaigti savąjį gyvenimą žemėje ir pabaigti savo mirtingojo egzistencijos karjerą tame pačiame krašte, kur jis įžengė į žmogiškąjį patyrimą bejėgiu kūdikiu. Jo Urantijos karjera prasidėjo tarp žydų Palestinoje, ir jis nusprendė savąjį gyvenimą užbaigti Palestinoje ir tarp žydų.

1. TRISDEŠIMTIEJI METAI (24 m. po Kr. gim.)

Išsiskyres su Gonodu ir Ganidu Karakse (gruodžio mėnesį 23 m. po Kr. gim.), Jėzus per Urą sugrįžo į Babiloną, kur jis prisijungė prie dykumos vilkstinės, žygiavusios į Damaską. Iš Damasko jis išvyko į Nazaretą, tik tai kelioms valandoms sustodamas Kapernaume, kuriame stabtelėjo tik tam, kad aplankyti Zabediejaus šeimą. Ten jis sutiko savo brolių Jokūbą, kuris atvyko šiek tiek anksčiau, kad vietoje jo dirbtų Zabediejaus valčių dirbtuvėse. Pasišnekėjęs su Jokūbu ir Judu (kuris taip pat atsitiktinai buvo Kapernaume) ir perdavęs savo broliui Jokūbui tą mažąjį namą, kurį Jonas Zabediejus buvo sugebėjęs nupirkti, Jėzus tęsė kelionę į Nazaretą.

Savo kelionės po Viduržemio jūros kraštus pabaigoje Jėzus buvo gavęs pakankamai pinigų, kad padengtų savo gyvenimo išlaidas beveik iki to meto, kada jis pradėjo savo viešą tarnavimą. Bet be Zabediejaus iš Kapernaumo ir tų žmonių, su kuriais susitiko šitos nepaprastos kelionės metu, pasaulis niekada ir nesužinojo, kad jis buvo šitoje kelionėje. Jo šeima visą laiką manė, kad šitą laiką jis praleido studijuodamas Aleksandrijoje. Jėzus niekada nepatvirtino šito įsitikinimo, o taip pat atvirai ir nepaneigė tokios klaidingos nuomonės.

Per kelių savaitių viešnagę Nazarete, Jėzus bendravo su savo šeima ir draugais, šiek tiek laiko praleido remonto dirbtuvėse su savo broliu Juozapu, bet daugiausia dėmesio jis paskyrė Marijai ir Rūtai. Rūta tuomet buvo beveik penkiolikos

metų amžiaus, ir Jėzui tai buvo pirmoji proga nuodugniai kalbėtis su ja, kadangi ji buvo tapusi jauna moterimi.

Tiek Simonas, tiek Judas jau kurį laiką norėjo vesti, bet nenorėjo šito daryti be Jėzaus sutikimo; dėl to šituos įvykius jie buvo atidėję, tikėdamiesi savo vyriausiojo brolio sugrįžimo. Nors Jokūbą visi laikė šeimos galva didžiojoje daugumoje reikalų, bet, kas susiję su vedybomis, tai jie norėjo Jėzaus palaiminimo. Šitaip Simonas ir Judas vedė tuo pačiu laiku šitų metų kovo mėnesio pradžioje, 24 m. po Kr. gim. Dabar visi vyresnieji vaikai buvo vedę; tik tai Rūta, jauniausioji, liko namuose su Marija.

Jėzus su atskirais savo šeimos nariais bendravo gana paprastai ir natūraliai, tačiau kada kartu būdavo jie visi, tada jis tiek mažai turėjo ką pasakyti, kad jie apie tai ėmė kalbėtis tarpusavyje. Marija buvo ypatingai sunerimusi dėl savo pirmagimio sūnaus neįprastai keisto elgesio.

Maždaug tuo metu, kada Jėzus rengėsi iš Nazareto išvykti, didelės vilkstinės, kuri ėjo per miestą, vedlys labai sunkiai susirgo, ir Jėzus, mokėdamas kelias kalbas, savanoriškai pasisiūlė užimti jo vietą. Kadangi dėl šitos kelionės jo nebūtų ištisus metus, ir kadangi visi jo broliai buvo vedę, o motina gyveno namuose su Rūta, tai Jėzus sukviėtė šeimos pasitarimą, kurio metu jis pasiūlė, kad jo motina ir Rūta vyktų į Kapernaumą ir gyventų tame name, kurį taip neseniai buvo atidavęs Jokūbui. Todėl, kelioms dienoms praėjus po Jėzaus išvykimo su vilkstine, Marija ir Rūta persikėlė į Kapernaumą, kur jos gyveno tame Jėzaus parūpintame name per likusį Marijos gyvenimą. Juozapas ir jo šeima persikėlė į senuosius namus Nazarete.

Žmogaus Sūnaus vidiniame patyrimo tai buvo vieni iš neįprastesniųjų metų; buvo pasiekta didžiulė pažanga, įgyvendinant darbinę harmoniją tarp jo žmogiškojo proto ir viduje gyvenančio Derintojo. Derintojas buvo labai aktyviai užsiėmęs mąstymo pertvarkymu ir proto parengimu didiesiems įvykiams, kurie turėjo atsitikti netolimoje nuo to meto ateityje. Jėzaus asmenybė ruošėsi savo požiūrio į pasaulį didžiam pasikeitimui. Tai buvo tarpiniai laikai, pereinamasis etapas tos būtybės, kuri gyvenimą pradėjo kaip Dievas, pasirodęs kaip žmogus, ir kuris savo žemiškąją karjerą dabar rengėsi užbaigti kaip žmogus, pasirodantis kaip Dievas.

2. VILKSTINĖS KELIONĖ PRIE KASPIJOS JŪROS

Buvo balandžio pirmoji, 24 m. po Kr. gim., kada Jėzus su vilkstine išvyko iš Nazareto į Kaspijos jūros regioną. Ta vilkstinė, prie kurios Jėzus prisijungė kaip jos vedlys, keliavo iš Jeruzalės per Damaską ir palei Urmijos ežerą, toliau per Asiriją, Mediją, ir Partą į Kaspijos jūros pietryčių regioną. Iš šitos kelionės jis sugrįžo tik tai po ištisų metų.

Jėzui šita vilkstinės kelionė buvo tyrinėjimo ir asmeninio tarnavimo kitas jaudinantis patyrimas. Jis sukaupė įdomios patirties su savosios vilkstinės šeima – keleiviais, sargybiniais, ir kupranugarių varovais. Dešimtys vyrų, moterų, ir vaikų, gyvenančių palei maršrutą, kuriuo keliavo vilkstinė, savo gyvenimą praturtino dėl ryšių su Jėzumi, jiems įprastos vilkstinės nepaprastu vedliu. Nevisi, kurie patyrė šituos jo asmeninio tarnavimo epizodus, turėjo iš šito naudos, bet absoliuti dauguma tų, kurie susitiko ir šnekėjosi su juo, tapo geresni

per savo žemiškojo gyvenimo likusią dalį.

Iš jo visų keliavimų po pasaulį šita kelionė prie Kaspijos jūros Jėzų labiausiai priartino prie Rytų ir įgalino jį geriau suprasti Tolimųjų Rytų

[1485]▼

tautas. Jis artimai ir asmeniškai bendravo su Urantijos visomis išlikusiomis rasėmis, išskyrus raudonąją. Jam buvo vienodai malonu asmeniškai tarnauti kiekvienai iš šitų skirtingų rasių ir susimaišiusių tautų, ir jos visos sureagavo į tą gyvąją tiesą, kurią jis atnešė joms. Europiečiai iš Tolimųjų Vakarų ir azijiečiai iš Tolimųjų Rytų vienodai atkreipė dėmesį į jo žodžius apie viltį ir amžinąjį gyvenimą ir juos vienodai paveikė kupino meilės tarnavimo ir dvasinės tarnystės gyvenimas, kurį jis taip mielai gyveno tarp jų.

Kelionė vilkstine buvo sėkminga visais atžvilgiais. Tai buvo vienas įdomiausių epizodų žmogiškajame Jėzaus gyvenime, nes per šituos metus jis atliko vykdytojo vaidmenį, būdamas atsakingas už krovinius, patikėtus jo priežiūrai, ir už keliauninkų, sudarančių vilkstinės partiją, saugų elgesį. Ir jis kuo ištikimiausiai, sumaniausiai, ir išmintingiausiai įvykdė savo daugiapuses pareigas.

Sugrįždamas iš Kaspijos regiono, Jėzus nustojo vadovauti vilkstinei prie Urmijos ežero, kur jis prabuvo šiek tiek daugiau negu dvi savaites. Jis kaip keleivis su kita vilkstine sugrįžo į Damaską, kur kupranugarių savininkai jį nuoširdžiai prašė pasilikti jų tarnyboje. Atmetęs šitą pasiūlymą, jis su vilkstinės karavanu keliavo toliau į Kapernaumą, kurį pasiekė balandžio pirmąją, 25 m. po Kr. gim. Daugiau jis iš tikrųjų nebelaikė Nazareto savaisiais namais. Jėzaus, Jokūbo, Marijos, ir Rūtos namais buvo tapęs Kapernaumas. Bet Jėzus niekada daugiau nebegyveno su savąja šeima; kada jis būdavo Kapernaume, tada apsistodavo Zabediejaus šeimoje.

3. URMIJOS PASKAITOS

Pakeliui į Kaspijos jūros regioną, pailsėti ir atstatyti jėgų Jėzus keletui dienų buvo sustojęs senajame Persijos mieste Urmijoje, kuris buvo vakarinėje Urmijos ežero pakrantėje. Iš salų grupės didžiausioje saloje, esančioje netoli nuo kranto, kur buvo Urmija, stovėjo didžiulis pastatas – amfiteatras paskaitoms – pašvęstas "religijos dvasiai." Šitas statinys iš tikrųjų buvo religijų filosofijos šventykla.

Religijos šventyklą buvo pastatęs turtingas pirklys Urmijos pilietis ir trys jo sūnūs. Šito vyro vardas buvo Simboitonas, o tarp jo protėvių buvo daug skirtingų tautų.

Šitoje religijos mokykloje paskaitų ir diskusijų pradžia būdavo 10.00 valandą ryte kiekvieną savaitės dieną. Popietinės diskusijos prasidėdavo 3.00 valandą, o vakariniai debatai būdavo tęsiami nuo 8.00 valandos. Šitoms mokymų, diskusijų, ir debatų sesijoms visuomet vadovaudavo Simboitonas arba vienas iš trijų jo sūnų. Šitos unikalios religijų mokyklos įkūrėjas gyveno ir numirė niekada neatskleidęs savojo asmeninio religinio tikėjimo.

Kelis kartus Jėzus dalyvavo šitose diskusijose, ir prieš jam išvykstant iš Urmijos, Simboitonas susitarė su Jėzumi, kad su jais pagyventų dvi savaites,

kada kelias atgal, ir paskaitytų dvidešimt keturias paskaitas apie "Žmonių Brolystę," ir surengtų klausimų, diskusijų, ir debatų vakarines sesijas, skirtas konkrečiai savo paskaitoms ir apskritai žmonių brolystei.

Sutinkamai su šitokiu susitarimu, Jėzus keliaudamas atgal sustojo ir surengė šitas paskaitas. Tai buvo labiausiai susistemintas ir formalus iš visų mokymų, kuriuos Urantijoje pateikė Mokytojas. Niekada iki tol ir po šito jis iš tikrųjų tiek daug nekalbėjo viena tema, kiek ji buvo nagrinėjama per šitas paskaitas ir diskusijas apie žmonių brolystę. Tikrovėje šitos paskaitos buvo apie "Dievo Karalystę" ir "Žmonių Karalystes."

[1486]▼

Šitos religinės filosofijos šventovės fakultete buvo daugiau negu trisdešimties religijų ir religinių kultūrų atstovų. Šituos mokytojus parinkdavo, remdavo, ir suteikdavo visus įgaliojimus atitinkamos jų religinės grupės. Šituo metu fakultete buvo maždaug septyniasdešimt penki mokytojai, ir jie gyveno trobelėse, kiekvienoje maždaug po tuziną asmenų. Per kiekvieną jauną mėnulį šitos grupės būdavo pakeičiamos metant burtus. Dėl nepakantumo, vaidingos dvasios, arba bet kokio kito polinkio trukdyti sklandžiam bendruomenės gyvenimui mokytojas pažeidėjas būdavo nedelsiant ir visiškai pašalinamas. Jis būdavo be ceremonijų atleidžiamas, o jį pakeičiantis mokytojas, kuris laukdavo savosios eilės, būdavo tuoj pat priimamas į jo vietą.

Šitie įvairių religijų mokytojai dėjo daug pastangų, kad parodytų kokios panašios yra jų religijos, kas susiję su šito ir kito gyvenimo fundamentaliais dalykais. Tam, kad šitame fakultete būtų gaunama mokytojo vieta, reikėjo pripažinti tikrai vieną doktriną – kiekvienas mokytojas turėjo atstovauti tokiai religijai, kuri pripažįsta Dievą – kokios nors rūšies aukščiausiąją Dievybę. Fakultete buvo penki nepriklausomi mokytojai, kurie neatstovavo jokiai organizuotai religijai, ir būtent tokiu nepriklausomu mokytoju prieš juos pasirodė Jėzus.

[Kada mes, tarpinės būtybės, iš pradžių parengėme Jėzaus mokymų Urmijoje santrauką, tada tarp bažnyčių serafimų ir pažangos serafimų kilo nesutarimas, ar išmintinga šituos mokymus įtraukti į Urantijos Apreiškimą. Dvidešimtojo amžiaus sąlygos, vyraujančios tiek religijoje, tiek žmogiškojo valdymo formose taip skiriasi nuo tų sąlygų, kurios vyravo Jėzaus laikais, jog iš tiesų buvo sunku Mokytojo mokymus Urmijoje pritaikyti prie Dievo karalystės ir žmonių karalysčių, kaip šitokios pasaulio funkcijos egzistuoja dvidešimtajame amžiuje, problemų. Mes taip ir nesugebėjome suformuluoti Mokytojo mokymų trumpo išdėstymo, kuris būtų patenkinęs planetinio valdymo šitų serafimų abi grupes. Galiausiai, apreiškimo komisijos pirmininkas Melkizedekas paskyrė komisiją iš trijų narių, priklausančių mūsų kategorijai, tam, kad parengtų mūsų požiūrį į Mokytojo mokymus Urmijoje, pritaikytus dvidešimtojo amžiaus religinėms ir politinėms sąlygoms Urantijoje. Dėl to, mes trys antrinės kategorijos tarpinės būtybės užbaigėme tokį Jėzaus mokymų adaptavimą, iš naujo pateikdami jo skelbtus mokymus, kaip juos pritaikytume šiandieninio pasaulio sąlygoms, ir dabar šituos teiginius pateikiame tokius, kaip jie atrodo po apreiškimo komisijos pirmininko Melkizedeko suredagavimo.]

4. SUVERENUMAS – DIEVIŠKASIS IR ŽMOGIŠKASIS

Žmonių brolystė remiasi Dievo tėvyste. Dievo šeima yra kilusi iš Dievo meilės – Dievas yra meilė. Dievas Tėvas dieviškai myli savo vaikus, juos visus.

Dangaus karalystė, dieviškasis valdymas, remiasi dieviškojo suverenumo faktu – Dievas yra dvasia. Kadangi Dievas yra dvasia, tai šitoji karalystė yra dvasinė. Dangaus karalystė nėra nei materialinė, nei vien tik intelektualinė; ji yra dvasinis ryšys tarp Dievo ir žmogaus.

Jeigu skirtingos religijos pripažįsta Dievo Tėvo dvasinį suverenumą, tuomet iš tikrųjų visos tokios religijos sugyvena taikiai. Tikrai kada viena religija laikosi nuostatos, kad ji koku nors požiūriu yra aukštesnė už visas kitas, ir kad ji turi išskirtinę valdžią kitų religijų atžvilgiu, tada iš tikrųjų tokia religija išdrįsta būti nepakanti kitoms religijoms arba drįsta persekioti kitų religijų tikinčiuosius.

[1487]▼

Religinė taika – brolystė – niekada negali egzistuoti nebent visos religijos nori visiškai atiduoti visą bažnytinę valdžią ir iki galo atsisakyti bet kokios sampratos apie dvasinį suverenumą. Vien tikrai Dievas yra dvasinis suverenasis.

Jūs negalite turėti lygybės tarp religijų (religinės laisvės) be religinių karų, nebent visos religijos sutiktų visą religinį suverenumą perduoti kokiam nors viršžmogiškajam lygiui, pačiam Dievui.

Žmogaus širdyje dangaus karalystė sukurs religinę vienybę (nebūtinai vienodumą), nes bet kuri religinė grupė ir visos religinės grupės, susidedančios iš tokių religinių tikinčiųjų, neturės jokių minčių apie bažnytinę valdžią – religinį suverenumą.

Dievas yra dvasia, ir Dievas dvasinio savojo aš fragmentą atiduoda tam, kad jis apsigyventų žmogaus širdyje. Dvasiškai, visi žmonės yra lygūs. Dangaus karalystėje nėra kastų, klasių, visuomeninių lygių, ir ekonominių grupių. Jūs visi esate sielos broliai.

Bet tą patį akimirksnį, kada tikrai iš savojo akiračio išleisite Dievo Tėvo dvasinį suverenumą, tada, kokio nors vieno religija ims tvirtinti, kad ji yra pranašesnė už kitas religijas; ir tada, vietoje ramybės žemėje ir geros valios tarp žmonių, prasidės nesutarimai, abipusiai kaltinimai, net ir religiniai karai, bent jau karai tarp religininkų.

Laisvą valią turinčios būtybės, kurios save laiko lygiomis, jeigu jos tarpusavyje nepripažįsta to, kad paklūsta kažkokiam viršsuverenumui, kažkokiai valdžiai, kuri juos valdo ir kuri yra aukštesnė, tai anksčiau ar vėliau pasiduos pagundai išmėginti savo sugebėjimus tam, jog įgytų galią ir valdžią kitų asmenų ir grupių atžvilgiu. Lygybės koncepcija niekada neatneša ramybės, išskyrus tuomet, kada tarpusavyje yra pripažįstamas kažkoks iš aukščiau valdantis viršsuverenumo poveikis.

Urmijos religininkai drauge gyvena santykinai taikiai ir ramiai, nes jie buvo visiškai atsisakę visų savo minčių apie religinį suverenumą. Dvasiškai, jie visi tikėjo į suverenų Dievą; visuomeniškai, visą ir neginčijamą valdžią turėjo pirmininkaujantis vadovas – Simboitonas. Jie puikiai žinojo, kas atsitiktų bet kuriam mokytojui, kuris imtųsi įsakinėti savo bičiuliams mokytojams. Negali būti tvirtos religinės ramybės Urantijoje tol, kol visos religinės grupės

savanoriškai neatsisakys savųjų minčių apie dieviškąją palankumą, išrinktąją tautą, ir religinį suverenumą. Tikrai kada Dievas Tėvas taps aukščiausiuoju, tada žmonės tikrai taps religiniais broliais ir žemėje gyvens religinės ramybės sąlygomis.

5. POLITINIS SUVERENUMAS

[Nors Mokytojo mokymas apie Dievo suverenumą yra tiesa – tikrai ši mokymą sukomplicavo tai, kad tarp pasaulio religijų vėliau atsirado religija apie jį – bet jo teiginius apie politinį suverenumą nepaprastai sukomplicavo nacijos gyvenimo politinė evoliucija per paskutiniuosius tūkstantį devynis šimtus ir daugiau metų. Jėzaus laikais tebuvo dvi didžiosios pasaulio jėgos – Romos imperija Vakaruose ir Hano imperija Rytuose – ir jas plačiai atskyrė Partos karalystė ir kiti Kaspijos jūros ir Turkestanio regionų įsiterpiančios kraštai. Dėl to, dabar pateikiamame pasakojime mes didesne dalimi atitrūkome nuo Mokytojo mokymų Urmijoje apie politinį suverenumą esmės, tuo pačiu metu pamėgindami pavaizduoti tokių mokymų svarbą, kaip jie yra taikytini politinio suverenumo evoliucijos ypatingai kritiniam etapui dvidešimtajame amžiuje po Kristaus.]

Karas Urantijoje niekada nesibaigs tol, kol nacijos laikysis apgaulingų pažiūrų apie neribotą nacionalinį suverenumą. Apgyvendintame pasaulyje yra tikrai du santykinio suverenumo

[1488]▼

lygiai: atskiro mirtingojo dvasinė laisva valia ir žmonijos kaip visumos kolektyvinis suverenumas. Tarp atskiros žmogiškosios būtybės lygio ir žmonijos kaip visumos lygio, visos grupuotės ir asociacijos yra santykinės, laikinos, ir turinčios vertės tikrai tiek, kiek jos padidina to individo ir planetinės visos visumos – žmogaus ir žmonijos – gerovę, gerbūvį, ir pažangą.

Religijos mokytojai visada turi prisiminti, jog Dievo dvasinis suverenumas pranoksta visus įsiterpiančius ir tarpinius dvasinės ištikimybės lygius. Kada nors pilietiniai valdovai sužinos, kad žmogaus karalystėse valdo Patys Aukštieji.

Šitas Pačių Aukštųjų valdymas žmonių karalystėse nėra skirtas tam, jog suteiktų ypatingos naudos kokiam nors mirtingųjų grupei, kuriai būtų rodomas ypatingas palankumas. Nėra tokio dalyko, kaip "išrinktoji tauta." Pačių Aukštųjų, politinės evoliucijos kontrolierių iš viršaus, valdymas yra toks valdymas, kuris yra numatytas puoselėti didžiausią gėrį didžiausiam visų žmonių skaičiui ir per didžiausią laiko tarpą.

Suverenumas yra valdžia ir jis auga organizacijos dėka. Šitas politinės valdžios organizacijos augimas yra geras ir tinkamas, nes jis turi polinkį apimti visos žmonijos visą laiką besiplečiančius segmentus. Bet šitas pats politinių organizacijų augimas sukuria problemą kiekviename etape, kuris įsiterpia tarp politinės valdžios pirminės ir natūralios organizacijos – šeimos – ir galutinio politinio augimo užbaigimo – tokio valdymo, kuris apima visą žmoniją, kuriame dalyvauja visa žmonija, ir kuris yra visos žmonijos labui.

Pradedant tėvų valdžia šeimyninėje grupėje, politinis suverenumas vystosi

organizacijos dėka, kada šeimos perauga į giminingus klanus, kurie susivienija, dėl įvairių priežasčių, į gentinius vienetus – pranokstančius giminingas politines grupuotes. Ir tada, prekybos, komercijos, ir užkariavimų dėka gentys susivienija į naciją, nors pačias nacijas kartais suvienija ir imperija.

Suverenumui pereinant iš mažesniųjų grupių į didesnes grupes, karų sumažėja. Tai yra, sumažėja nedidelių karų tarp mažesniųjų nacijų, bet padidėja potencialas kilti didesniems karams, kai nacijos, turinčios suverenumą, tampa vis didesnės ir didesnės. Netrukus, kada visas pasaulis bus ištyrinėtas ir užimtas, kada nacijų bus nedaug, ir jos bus stiprios ir galingos, kada šitos didžiulės ir tariamai nepriklausomos nacijos pasieks sienas, kada jas atskirs tiktai vandenynai, tada arena iš tiesų bus parengta didžiuliams karams, pasaulinio masto konfliktams. Vadinamosios suverenios nacijos negali stumdytis, nesukeldamos konfliktų ir neišprovokuodamos karų.

Politinio suverenumo evoliucijoje nuo šeimos iki visos žmonijos sunkumą sudaro tas inercinis pasipriešinimas, kuris būna visuose tarpiniuose lygiuose. Šeimos, kartais, drąsiai priešindavosi saviesiems klanams, tuo tarpu klanai ir gentys dažnai griaudavo teritorinių valstybių suverenumą. Politinio suverenumo kiekvieną naują ir žengiančią į priekį evoliuciją apsunkina ir jai trukdo (ir visada ją apsunkindavo ir jai trukdydavo) politinės organizacijos ankstesniosios evoliucijos "atraminiai etapai." Ir tai yra tiesa, nes žmogiškąjį atsidavimą, kartą mobilizuotą, sunku pakeisti. Ta pati ištikimybė, kuri padaro įmanoma genties evoliuciją, apsunkina viršgentinę – teritorinės valstybės – evoliuciją. Ir tas pats atsidavimas (patriotizmas), kuris padaro įmanomu teritorinės valstybės vystymąsi, milžinišku laipsniu sukomplikuoja visos žmonijos valdymo evoliucinį vystymąsi.

Politinis suverenumas yra sukuriamas atsisakant apsisprendimo teisės, iš pradžių apsisprendimo teisės atsisako individas šeimos viduje, o tada šeimos ir klanai apsisprendimo teisės atsisako genties ir didesnių grupuočių atžvilgiu. Šitas progresinis apsisprendimo teisės perkėlimas iš mažesniųjų politinių organizacijų į vis didesnes apskritai nemažėjančiu laipsniu vyko Rytuose nuo Mingo ir

[1489]▼

Mogulo dinastijų sukūrimo. Vakaruose šitas procesas tęsėsi daugiau negu tūkstantį metų iki pat pasaulinio karo pabaigos, kada nevykęs retrogradinis judėjimas šitą normalią kryptį laikinai pasuko atgal iš naujo atkurdamas pranykusį didelio skaičiaus mažų grupių Europoje politinį suverenumą.

Urantijoje tvirtos taikos nebus tol, kol vadinamosios suverenios nacijos išmintingai ir iki galo savo suverenių galių neperduos į žmonių brolijos – žmonijos vyriausybės – rankas. Internacionalizmas – Nacijų Lyga – tvirtos taikos žmonijai niekada negalės užtikrinti. Pasaulinės nacijų konfederacijos veiksmingai užkirs kelią mažesniems karams ir deramai valdys mažesnes nacijas, bet jos neužkirs kelio pasauliniams karams, o taip pat nekontroliuos tų trijų, keturių, ar penkių galingiausių vyriausybių. Realių konfliktų akivaizdoje, viena iš šitų pasaulio jėgų iš Lygos pasitrauks ir paskelbs karą. Jūs negalite užkirsti kelio tam, jog nacijos neištrauktų į karą, tol, kol jos liks užsikrėtusios apgaulingu nacionalinio suverenumo virusu. Internacionalizmas yra žingsnis teisinga kryptimi. Tarptautinė policinė jėga užkirs kelią daugeliui mažesniųjų

karų, bet ji nebus veiksminga, jog užkirstų kelią didesniems karams, konfliktams tarp žemės didžiųjų karinių vyriausybių.

Mažėjant tikrai suverenių nacijų (didžiųjų jėgų) skaičiui, tuo pačiu iš tiesų didėja tiek galimybė, tiek poreikis žmonijos vyriausybei. Kada yra tikrai kelios realiai suverenios (didžiosios) jėgos, tada jos turi arba pradėti gyvenimo ir mirties kovą dėl nacionalinės (imperinės) aukščiausiosios valdžios, arba priešingu atveju, savo noru atsisakydamos kai kurių suverenumo išskirtinių teisių, jos turi sukurti viršnacionalinės jėgos esminį branduolį, kuris tarnaus kaip visos žmonijos tikrojo suverenumo pradžia.

Taika neateis į Urantiją tol, kol kiekviena vadinamoji suvereni nacija neperduos savosios galios sukelti karą į visai žmonijai atstovaujančiosios vyriausybės rankas. Politinis suverenumas pasaulio tautoms yra įgimtas. Kada visos Urantijos tautos sukurs pasaulinę vyriausybę, tada jos turės tą teisę ir valdžią tokią vyriausybę padaryti SUVERENIA; ir kada tokia atstovaujamoji arba demokratinė pasaulinė valdžia valdys pasaulio sausumos, oro, ir jūrų laivyno pajėgas, tada taika žemėje ir gera valia tarp žmonių galės įsivyrauti – bet ne anksčiau.

Pavartojant svarbią devynioliktojo ir dvidešimtojo amžių iliustraciją tai yra taip: Amerikos Federalinės Sąjungos keturiasdešimt aštuonios valstijos ilgai gyvena taikos sąlygomis. Tarpusavyje jos daugiau nebekariauja. Savo suverenumą jos perdavė federalinei vyriausybei, ir karo klausimus sprendamos arbitražo metodu, atsisakė bet kokių reikalavimų į apsisprendimo teisės iliuziją. Nors kiekviena valstija reguliuoja savuosius vidaus reikalus, bet ji nesirūpina užsienio reikalais, tarifais, imigracija, kariniais reikalais, ar tarpvalstybine prekyba. Taip pat atskiros valstijos nesirūpina ir pilietybės reikalais. Tos keturiasdešimt aštuonios valstijos kenčia nuo karo nuniokojimų tikrai tada, kada kokiu nors būdu pavojus iškyla federalinės vyriausybės suverenumui.

Šitos keturiasdešimt aštuonios valstijos, atsisakiusios kaip dvyniai panašių suverenumo ir apsisprendimo teisių išvedžiojimų, turi taiką ir ramybę tarp valstijų. Taip ir Urantijos nacijos tikrai pradės džiaugtis taika tada, kada kiekviena iš jų savo suverenumą savanoriškai perduos į globalinės vyriausybės – žmonių brolijos suverenumo – rankas. Šitokiame pasaulyje mažosios nacijos bus tokios pat galingos, kaip ir didžiosios, panašiai, kaip ir mažoji Roud Ailendo valstija turi du savo senatorius Amerikos Kongrese, lygiai taip, kaip ir pati daugiausia gyventojų turinti Niujorko valstija ar didžioji Teksaso valstija.

[1490]▼

Šitų keturiasdešimt aštuonių valstijų ribotą (valstybinį) suverenumą sukūrė žmonės ir žmonių labui. Amerikos Federalinės Sąjungos aukštesnį už valstijos (nacionalinį) suverenumą sukūrė pirmosios trylika iš šitų valstijų savo pačių naudai ir žmonių naudai. Kada nors žmonijos planetinės vyriausybės viršnacionalinį suverenumą panašiai sukurs ir nacijos savo pačių labui ir visų žmonių labui.

Piliečiai negimsta vyriausybės labui; vyriausybės yra organizacijos, sukurtos ir sumanytos žmonių labui. Negali būti pabaigos politinio suverenumo evoliucijai tol, kol atsiras visų žmonių suverenumo vyriausybė. Visi kiti suverenumo tipai yra santykiniai savo verte, tarpiniai savo prasme, ir antraeiliai savo statusu.

Vystantis mokslui, karai taps vis daugiau ir daugiau griaunantys tol, kol jie taps beveik savižudiški visai rasei. Kiek dar reikės pasaulinių karų ir kiek dar nacijų lygų turi žlugti prieš tai, kada žmonės panorės sukurti žmonijos vyriausybę ir pradėti džiaugtis nuolatine taikos palaima ir suklestėjimu, kurie remtųsi geros valios – visą pasaulį apėmusios geros valios – ramybe tarp žmonių?

6. ĮSTATYMAS, LAISVĖ, IR SUVERENITETAS

Jeigu vienas žmogus trokšta nepriklausomybės – laisvės – tai jis turi prisiminti, kad visi kiti žmonės ilgisi tos pačios laisvės. Tokių laisvę mylinčių mirtingųjų grupės negali drauge gyventi taikiai nepakludamos tokiems įstatymams, taisyklėms, ir reguliavimams, kurie kiekvienam asmeniui suteiktų tokį patį laisvės laipsnį, nors tuo pačiu metu išsaugodami vienodą laisvės laipsnį visiems bičiuliams mirtingiesiems. Jeigu vienas žmogus turi būti absoliučiai laisvas, tuomet kitas žmogus turi tapti absoliučiu vergu. Ir laisvės santykinė prigimtis yra tikra visuomeniniu, ekonominiu, ir politiniu požiūriu. Laisvė yra civilizacijos dovana, kuri tapo įmanoma ĮSTATYMO įgyvendinimo dėka.

Religija padaro įmanomu tai, jog dvasiškai būtų įgyvendinta žmonių brolystė, bet jai bus reikalinga žmonijos vyriausybė tam, kad būtų reguliuojamos visuomeninės, ekonominės, ir politinės problemos, kurios yra susietos su tokiu žmogiškosios laimės ir efektyvumo tikslu.

Tikrai bus karų ir gandų apie karus – nacija kils prieš naciją – tiesiog tol, kol pasaulio politinį suverenitetą yra pasidalinusi ir neteisėtai laiko nacijų-valstybių grupė. Anglija, Škotija, ir Velsas visada kovojo viena prieš kitą tol, kol savojo suvereniteto atsisakė ir jį perdavė Jungtinei Karalystei.

Kitas pasaulinis karas vadinamąsias suverenias valstybes privers suformuoti kokio nors tipo federaciją, šitaip sukuriant mechanizmą, kuris užkirs kelią mažiems karams, karams tarp mažesniųjų nacijų. Bet globaliniai karai tęsis toliau, kol bus sukurta žmonijos vyriausybė. Globalinis suverenumas užkirs kelią globaliniams karams – jo negali užkirsti niekas kitas.

Tos laisvos keturiasdešimt aštuonios Amerikos valstijos gyvena drauge taikiai. Tarp šitų keturiasdešimt aštuonių valstijų gyventojų yra atstovų iš visų tų įvairių tautybių ir rasių, kurios gyvena visą laiką kariaujančiose Europos nacijose. Šitie amerikiečiai atstovauja viso plataus pasaulio beveik visoms religijoms ir religinėms sektoms ir kultams, ir vis tik čia, Šiaurės Amerikoje, jie gyvena drauge taikiai. Ir visa tai yra įmanoma, dėl to, kad šitos keturiasdešimt aštuonios valstijos atsisakė savojo suvereniteto ir bet kokių minčių apie tariamas atsiskyrimo teises.

Tai nėra ginklavimosi ar nusiginklavimo klausimas. Taip pat ir privalomos ar savanoriškos karinės tarnybos klausimas nėra susijęs su šitomis taikos palaikymo

[1491]▼

pasauliniu mastu problemomis. Jeigu iš stipriųjų nacijų atimsite visas šiuolaikinės mechaninės ginkluotės formas ir visas sprogmenų rūšis, tai jos kovos kumščiais, su akmenimis, ir lazdomis tol, kol įsitvėrusios laikysis

apgaulės, jog nacionalinis suverenitetas yra dieviškoji teisė.

Karas nėra žmogaus didelė ir siaubinga liga; karas yra simptomas, pasekmė. Tikroji liga yra nacionalinio suvereniteto virusas.

Urantijos nacijos tikrojo suvereniteto neturėjo; jos niekada neturėjo tokio suvereniteto, kuris jas apgintų nuo pasaulinių karų sunaikinimo ir sugriovimo. Sukurdamos žmonijos globalinę vyriausybę, nacijos neatsisako suvereniteto tokia dalimi, kokia dalimi jos iš tikrųjų sukuria tikrą, bona fide, ir tvirtą pasaulinį suverenitetą, kuris nuo tol visiškai sugebės jas apsaugoti nuo bet kokio karo. Vietinius reikalus tvarkys vietinės vyriausybės; nacionalinius reikalus tvarkys nacionalinės vyriausybės; tarpnacionalinius reikalus administruos pasaulinė vyriausybė.

Pasaulinės taikos negali palaikyti sutartys, diplomatija, užsienio politika, sąjungos, jėgos balansas, arba bet kokios rūšies laikinas pakaitalas, kada yra žongliuojama nacionalizmo suverenitetais. Pasaulinį įstatymą turi sukurti ir įgyvendinti pasaulinė vyriausybė – visos žmonijos suverenitetas.

Individas turės nepalyginamai daugiau laisvės, kada jam vadovaus pasaulinė vyriausybė. Šiandien, didžiųjų valstybių piliečiai yra apmokestinami, reguliuojami, ir kontroliuojami beveik despotiškai, ir didelė dalis šito dabartinio kišimosi į individo laisvės išnyks, kada nacionalinės vyriausybės savo suverenitetą, susijusį su tarptautiniais reikalais, norės patikėti į globalinės vyriausybės rankas.

Kada valdys globalinė vyriausybė, tada nacionalinėms grupėms bus suteikta tikroji galimybė įgyvendinti tikrosios demokratijos asmenines laisves ir jomis naudotis. Klaidingai nuomonei apie teisę į apsisprendimą ateis pabaiga. Kada pinigai ir prekyba bus reguliuojami pasauliniu mastu, tada ateis naujoji pasaulinės taikos era. Greitai gali atsirasti pasaulinė kalba, ir atsiras bent jau kažkokia viltis kada nors turėti globalinę religiją – arba religijas, turinčias globalinį požiūrį.

Kolektyvinis saugumas niekada neatneš taikos tol, kol tas kolektyviškumas neapreps visos žmonijos.

Žmonijai atstovaujančios vyriausybės politinis suverenitetas atneš tvirtą taiką žemėje, ir dvasinė žmogaus brolystė amžiams užtikrins gerą valią tarp visų žmonių. Ir nėra jokio kito būdo, kurio dėka gali būti pasiekta taika žemėje ir gera valia tarp žmonių.

Po Simboitono mirties, jo sūnūs susidūrė su didžiuliais sunkumais, stengdamiesi fakultete išlaikyti ramybę. Jėzaus mokymų pasekmės būtų buvusios daug didesnės, jeigu vėlesnieji mokytojai krikščionys, kurie pateko į Urmijos fakultetą, būtų parodę daugiau išminties ir pademonstravę daugiau pakantumo.

Simboitono vyriausiasis sūnus pagalbos kreipėsi į Abnerį Filadelfijoje, bet Abneris mokytojus parinko labai nesėkmingai tuo, kad jie pasirodė, jog yra nenuolaidūs ir nepripažįstantys kompromisų. Šitie mokytojai stengėsi savo religiją paversti viešpataujančia visų kitų tikėjimų atžvilgiu. Jie niekada neįtarė, jog dažnai minimas vilkstinės vadovo paskaitas buvo pateikęs pats Jėzus.

Netvarkai fakultete augant, trys broliai savo finansinę paramą nutraukė, ir po penkerių metų mokykla užsidarė. Vėliau ji buvo vėl atidaryta kaip

mitraizmo šventykla ir galiausiai visiškai sudegė per vieną iš savo orgišku šventimų.

7. TRISDEŠIMT PIRMIEJI METAI (25 m. po Kr. gim.)

Kada Jėzus sugrižo iš kelionės prie Kaspijos jūros, tada jis žinojo, kad jo keliavimai po pasaulį beveik pasibaigė. Iš Palestinos jis dar iškeliavo tikrai vieną kartą, ir tai buvo kelionė į Siriją. Po trumpo apsilankymo Kapernaume, jis nuvyko į Nazaretą, kelioms dienoms pasiliko pavierėti. Balandžio vidurį jis iš Nazareto išėjo į Tira. Iš ten jis nukeliavo į šiaurę, kelias dienas praleido Sidone, bet galutinis jo tikslas buvo Antiokas.

Šitie metai buvo tie metai, kada Jėzus vienas klajojo po Palestiną ir Siriją. Per visus šiuos kelionių metus skirtingose šalies vietose jį pažinojo įvairiais vardais: dailidė iš Nazareto, valčių meistras iš Kapernaumo, raštininkas iš Damasko, ir mokytojas iš Aleksandrijos.

Antioke Žmogaus Sūnus viešėjo ilgiau negu du mėnesius, dirbdamas, stebėdamas, tyrinėdamas, bendraudamas, tarnaudamas, ir visą laiką sužinodamas, kaip gyvena žmogus, kaip jis mąsto, jaučia, ir reaguoja į žmogiškosios egzistencijos aplinką. Per šitą laikotarpį jis tris savaites dirbo palapinių meistru. Antioke jis pasiliko ilgiau negu bet kurioje kitoje vietoje šitos kelionės metu. Po dešimties metų, kada apaštalas Paulius pamokslavo Antioke ir girdėjo savo pasekėjus kalbant apie Damasko raštininko doktrinas, jis ir nenumanė, kad jo mokiniai buvo girdėję paties Mokytojo balsą, ir klausėsi jo paties mokymų.

Iš Antioko Jėzus keliavo pakrante į pietus į Cezarėją, kur jis išbuvo kelias savaites, toliau jis žygiavo į pietus pakrante į Jopą. Iš Jopos jis pasuko į šalies gilumą į Jamniją, Ašdodą, ir Gazą. Iš Gazos jis ėjo dar toliau į Bieršebą, kur prabuvo savaitę.

Tada Jėzus išvyko į paskutiniąją kelionę, kaip privatus asmuo, per Palestinos centrinius regionus, patraukdamas iš Bieršebos pietuose į Daną šiaurėje. Per šitą kelionę į šiaurę jis buvo sustojęs Hebrone, Betliejuje (kur jis pamatė savo gimimo vietą), Jeruzalėje (į Betanę jis neužsuko), Bierote, Lebone, Saikare, Šikeme, Samarijoje, Gebe, En-Ganime, Endore, Madone; perėjęs per Magdalą ir Kapernaumą, jis nukeliavo tolyn į šiaurę; ir eidamas į rytus nuo Meromo Vandenu, jis nuėjo per Karatą į Daną, ar Pilypo Cezarėją.

Viduje gyvenantis Minties Derintojas dabar vedė Jėzų taip, kad jis aplenktų žmonių gyvenamas vietas ir eitų aukštyn į Hermono kalną tam, kad galėtų užbaigti savąjį darbą, įvaldydamas savo žmogiškąją protą, ir, kad galėtų užbaigti šią užduotį, pasiekdamas visišką pasišventimą savo gyvenimo darbo žemėje likusiai daliai.

Mokytojo žemiškajame gyvenime Urantijoje tai buvo viena iš tų neįprastų ir nepaprastų lūžio akimirų. Kita ir labai panaši lūžio akimirka buvo tas patyrimas, kurį jis ištvėrė būdamas vienas kalnuose netoli Pelos iškart po savojo krikšto. Šitas atsiskyrimo laikotarpis ant Hermono kalno pažymėjo jo grynai žmogiškosios karjeros užbaigimą, tai yra, mirtingojo savęs padovanojimo formalų užbaigimą, tuo tarpu vėlesnis atsiskyrimas pažymėjo savęs

padovanojimo dieviškesnės fazės pradžia. Ir Jėzus gyveno vienas su Dievu šešias savaites ant Hermono Kalno šlaitų.

8. GYVENIMAS ANT HERMONO KALNO

Šiek tiek laiko praleidęs Pilypo Cezarėjos apylinkėse, Jėzus pasiruošė maisto atsargų, ir gavęs nešuliams gyvulį ir vaikiną, vardu Tiglatas,

[1493]▼

patraukė Damasko keliu į kaimą, kuris kažkada buvo žinomas kaip Beit Jenas Hermono Kalno papėdėje. Čia, beveik rugpjūčio viduryje, 25 m. po Kr. gim., jis įkūrė savo būstinę, ir palikęs atsargas Tiglato apsaugoje, jis lipo vienišais kalno šlaitais. Šią pirmą dieną Tiglatas lydėjo Jėzų kylant į kalną iki numatyto taško maždaug 6.000 pėdų aukštyje virš jūros lygio, kur jie iš akmenų sukrovė konteinerį, į kurį Tiglatas turėjo įdėti maisto dukart per savaitę.

Pirmąją dieną, po to, kai jis paliko Tiglatą, Jėzus į kalną buvo įkopęs visai nedaug, kada stabtelėjo maldai. Tarp kitų dalykų savo Tėvo jis paprašė, jog serafimą sargą nusiųstų atgal, kad "būtų su Tiglatu." Jis paprašė, kad jam būtų leista eiti į viršų į savo paskutinią kovą su mirtingosios egzistencijos realybėmis vienam. Ir jo prašymas buvo patenkintas. Jis žengė į didįjį išbandymą, vedamas ir palaikomas tikrai viduje gyvenančio savo Derintojo.

Būdamas ant kalno Jėzus valgė kukliai; jis visiškai nieko nevalgė tikrai vieną dieną ar dvi dienas iš eilės. Tos viršžmogiškosios būtybės, kurios susidūrė su juo ant šito kalno, ir su kuriomis jis kovėsi dvasiškai, ir kurias jis visiškai sutriuškino, buvo realios; jos buvo jo pagrindiniai priešai Satanijos sistemoje; jos nebuvo vaizduotės vaiduokliai, atsiradę dėl intelektualių klejojimų, kuriuos patiria nusilpęs ir badaujantis mirtingasis, kuris nebegali atskirti tikrovės nuo sutrikusio proto vizijų.

Jėzus rugpjūčio paskutines tris savaites ir rugsėjo pirmas tris savaites praleido ant Hermono Kalno. Per šitas savaites jis užbaigė mirtingojo užduotį, pasiekdamas proto supratimo ir asmenybės kontrolės apskritimus. Per šią komunikaciją su savo dangiškuoju Tėvu laikotarpį viduje gyvenantis Derintojas taip pat užbaigė paskirtą tarnystę. Šito žemės tvarinio mirtingas tikslas buvo pasiektas ten. Beliko tikrai užbaigti proto ir Derintojo baigiamąjį suderinimo fazę.

Po daugiau kaip penkių savaitų nepertraukiamos komunikacijos su savuoju Rojaus Tėvu, Jėzus buvo absoliučiai tikras dėl savosios prigimties ir buvo įsitikinęs, kad triumfuos laiko-erdvės asmenybės pasireiškimo materialijų lygiu atžvilgiu. Jis visiškai tikėjo, ir nedvejojo apie tai pareikšti, kad jo dieviškoji prigimtis valdo jo žmogiškąją prigimtį.

Kada jo buvimas ant kalno artėjo į pabaigą, tada Jėzus savo Tėvo paklausė, ar jam būtų leista surengti pasitarimą su savo priešais iš Satanijos kaip Žmogaus Sūnui, kaip Jošua Juozapo sūnui. Šitas prašymas buvo patenkintas. Per paskutiniąją savo buvimo ant Hermono Kalno savaitę įvyko didžiulis gundymas, visatos išbandymas. Šėtonas (atstovaujantis Liuciferiui) ir

maištaujantis Planetos Princas, Kaligastija, susitiko su Jėzumi ir jie buvo paversti jam visiškai matomais. Ir šitas "gundymas," šitas baigiamasis žmogiškosios ištikimybės išbandymas maištaujančiųjų asmenybių klaidingų idėjų akivaizdoje, neturėjo nieko bendro su maistu, šventyklų smailiais bokštais, ar arogantiškais veiksmais. Jis nebuvo susijęs su šito pasaulio karalystėmis, bet reikalą turėjo su galingos ir šlovingos visatos suverenumu. Jūsų įrašų simbolizmas buvo skirtas tiems atsilikusiems amžiams, kada pasaulyje vyravo vaikiškai naivus mąstymas. Ir vėlesniosios kartos turėtų suprasti, kokią didžiulę įtampą patyrė Žmogaus Sūnus tą reikšmingą dieną ant Hermono Kalno.

Į daugybę Liuciferio emisarų pasiūlymų ir kontrpasiūlymų, Jėzus tiktai atsakydavo: "Tebūnie mano Rojaus Tėvo valia, o tave, maištaujantis mano sūnau, tegul Dienų Senieji nuteisia dieviškai. Aš esu tavo

[1494]▼

tėvas-Kūrėjas; vargu ar tave aš galiu teisti teisingai, o manąjį gailestingumą tu jau atstūmei su panieka. Aš tave perduodu, kad teistų tave didingesnės visatos Teisėjai."

Į visus Liuciferio siūlomus kompromisus ir laikinas priemones, į visus tokius apgaulingus pasiūlymus, susijusius su savęs padovanojimo įsikūnijimu, Jėzus tiktai atsakydavo: "Tebūnie manojų Tėvo Rojuje valia." Ir kada šis sunkus išmėginimas pasibaigė, tada atskirtasis serafimas sargas sugrįžo prie Jėzaus ir tarnavo jam.

Vieną popietę baigiantis vasarai, tarp medžių ir gamtos tylumoje, Neadono Mykolas iškovojo neabejotiną savosios visatos suverenitetą. Tą dieną jis įvykdė užduotį, numatytą Sūnams Kūrėjams, kad iki pilnatvės nugyventų įsikūnijimo gyvenimą mirtingojo kūno pavidalu laiko ir erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Apie šitą svarbų pasiekimą visatoje nebuvo paskelbta iki jo krikšto dienos, praėjus daug mėnesių po šito, bet iš tikrųjų visa tai įvyko tą dieną ant kalno. Ir kada Jėzus nusileido žemyn, užbaigęs savo buvimą ant Hermono Kalno, tada Liuciferio maištas Satanijoje ir Kaligastijos atsiskyrimas Urantijoje buvo iš esmės užbaigti. Jėzus buvo įvykdes paskutiniąją sąlygą, kurią jis turėjo įvykdyti tam, kad pasiektų savosios visatos suverenitetą, kuris pats savaimė reguliuoja visų maištininkų statusą ir nulemia, jog su visais tokiais sukilimais ateityje (jeigu jie kada nors įvyks), būtų galima susitvarkyti greitai ir veiksmingai. Todėl, galima matyti, kad vadinamasis Jėzaus "didysis gundymas" įvyko kažkiek laiko iki jo krikšto, o ne tiesiog po to įvykio.

Savo buvimo ant kalno pabaigoje, kada Jėzus leidosi žemyn, jis sutiko Tiglatą, nešantį maistą į viršų į susitikimo vietą. Sakydamas jam sukti atgal, jis teištare: "Poilsio metas baigėsi; aš privalau grįžti prie savojo Tėvo reikalo." Jis buvo tylus ir labai pasikeitęs žmogus, jiems keliaujant atgal į Daną, kur su šiuo vaikinu jis išsiskyrė, atidavęs jam asilą. Tada jis pasuko į pietus tuo pačiu keliu, kuriuo buvo atėjęs, į Kapernaumą.

9. LAUKIMO LAIKAS

Dabar buvo beveik vasaros pabaiga, maždaug atpirkimo dienos ir tabernakulių šventės metas. Jėzus Kapernaume per Sabatą surengė šeimyninį pasitarimą, o kitą dieną drauge su Jonu, Zabediejaus sūnumi, iškeliavo į Jeruzalę, apeidami ežerą iš rytų, pereidami per Gerasą, ir toliau eidami į pietus Jordano slėniu. Nors pakeliui jis su savo kompanionu kažkiek bendravo, bet Jonas pastebėjo didžiulį Jėzaus pasikeitimą.

Jėzus ir Jonas apsistojo nakčiai Betanėje pas Lozorių ir jo seseris, kitą rytą anksti išėjo į Jeruzalę. Mieste ir jo apylinkėse jie praleido beveik tris savaites, bent jau tiek praleido Jonas. Daug dienų į Jeruzalę Jonas nueidavo vienas, tuo tarpu Jėzus vaikščiodavo po netoli esančias kalvas ir daug kartų buvo įsitraukęs į dvasinę komuniją su savuoju Tėvu danguje.

Jie abu dalyvavo atpirkimo dienos iškilmingose pamaldose. Iš žydų religinių ritualų visų dienų šitos dienos ceremonijos Joną labai paveikė, bet Jėzus išliko susimąstęs ir tylus žiūrovas. Žmogaus Sūnui šitas spektaklis atrodė apgailėtinas ir keliantis užuojautą. Į visą tai jis žvelgė kaip į Tėvo danguje charakterio ir savybių iškraipymą. Į šitos dienos įvykius jis žiūrėjo kaip į dieviškojo teisingumo faktų ir begalinio gailingumo tiesų parodiją. Jis degė troškimu paskelbti tikrąją tiesą apie savo Tėvo kupiną meilės charakterį ir gailingą elgesį visatoje, bet jo ištikimas Pagalbininkas perspėjo jį, kad jo valanda dar neatėjo. Bet tą naktį,

[1495]▼

Betanėje, Jėzus iš tikrųjų pareiškė daug pastabų, kurios Jonui sukėlė didžiulį nerimą; ir Jonas niekada iki galo nesuprato tikrosios reikšmės to, ką Jėzus pasakė apie tai, ką jie buvo išgirdę tą vakarą.

Jėzus planavo per tabernakulių šventės visą savaitę pasilikti su Jonu. Šią šventę kasmet švėsdavo visoje Palestinoje; tai buvo žydų poilsio metas. Nors Jėzus šita proga surengtuose pasilinksminimuose ir nedalyvavo, bet buvo akivaizdu, kad jam buvo malonu ir kad jis patyrė pasitenkinimą, kada stebėjo iš jaunų ir senų besiliejančių nerūpestingumą ir džiaugsmą.

Šventinės savaitės viduryje ir anksčiau negu pasibaigė linksmybės, Jėzus išsiskyrė su Jonu, sakydamas, kad jis trokšta pasišalinti į kalnus, kur galėtų geriau palaikyti komuniją su savuoju Rojaus Tėvu. Jonas būtų ėjęs su juo, bet Jėzus atkakliai prašė, kad šis pasiliktu per visą šventimą, tardamas: "Tau nereikia nešti Žmogaus Sūnaus naštos; tiktai sargas turi budėti tuo metu, kada miestas ramiai miega." Į Jeruzalę Jėzus nebegrižo. Beveik savaitę praleidęs vienas kalnuose netoli Betanės, jis pasuko į Kapernaumą. Pakeliui į namus jis vieną dieną ir vieną naktį praleido vienas ant Gilbojos šlaitų, netoli tos vietos, kur karalius Saulius atėmė sau gyvybę; ir kada jis atėjo į Kapernaumą, tada atrodė linksmesnis, negu buvo tuomet, kai išsiskyrė su Jonu Jeruzalėje.

Kitą rytą Jėzus nuėjo prie skrynios, kurioje laikė savo asmeninius daiktus, kurie buvo likę Zabediejaus dirbtuvėse, užsirišo savo prijuostę, ir ėmė dirbti, sakydamas: "Man reikia būti užsiėmusiam belaukiant, kol ateis manoji valanda." Ir jis dirbo kelis mėnesius, iki kitų metų sausio mėnesio, valčių dirbtuvėje, kartu su savo broliu Jokūbu. Po šito darbo laikotarpio su Jėzumi, nesvarbu, kokios dvejones užtemdydavo Jokūbo supratimą apie Žmogaus

Sūnaus gyvenimo darbą, bet daugiau jis niekada realiai ir iki galo nebeatsisakė savojo įtikėjimo į Jėzaus misiją.

Per šitą paskutinįjį savo darbo laikotarpį valčių dirbtuvėje, Jėzus daugiausia laiko skyrė kai kurių didesniųjų laivų vidaus apdailai. Bet kokį rankų darbą jis dirbo labai kruopščiai ir atrodė, kad jis patiria pasitenkinimą dėl žmogiškojo laimėjimo, kada užbaigdavo vertą pagyrimo darbo dalį. Nors jis mažai švaistė laiko smulkmenoms, bet jis buvo uolus darbininkas, kada reikalas būdavo susijęs su bet kokios konkrečios užduoties esminiais dalykais.

Laikui einant, Kapernaumą pasiekė gandai apie Joną, kuris pamokslavo, tuo pačiu metu atgailaujančius krikštydamas Jordane, o Jonas pamokslavo: "Dangaus karalystė yra šalia; atgailaukite ir krikštykitės." Jėzus klausėsi šitų kalbų, kuomet Jonas dirbdamas lėtai judėjo į šiaurę Jordano slėniu nuo tos brastos per upę, kuri buvo arčiausia prie Jeruzalės. Bet Jėzus dirbo toliau, darė valtis, kol Jonas prieš srovę buvo nukeliavęs palei upę iki tos vietos, kuri buvo netoli Pelos, kitų metų sausio mėnesį, 26 m. po Kr. gim., tuomet jis padėjo savo instrumentus į šalį, pareikšdamas: "Manoji valanda atėjo," ir netrukus pasirodė prieš Joną, kad jį pakrikštytų.

Bet Jėzus ėmė labai smarkiai keistis. Nedaug iš tų žmonių, kurie buvo bendravę su juo ir kurie buvo sulaukę iš jo pagalbos, kada jis vaikščiojo skersai išilgai po šalį, vėliau iš viso atpažino viešą mokytoją kaip tą patį asmenį, kurį jie pažinojo ir mylėjo kaip privatų individą ankstesniaisiais metais. Ir tam yra priežastis, kad tie žmonės, kurie anksčiau iš jo buvo sulaukę pagalbos, nesugebėjo jo atpažinti vėlesniame viešo ir autoritetingo mokytojo vaidmenyje. Šita proto ir dvasios transformacija vyko ilgai metų metais, ir ji buvo užbaigta jo reikšmingo buvimo ant Hermono Kalno metu.

[1496]▼

135 DOKUMENTAS

JONAS KRIKŠTYTOJAS

JONAS Krikštytojas gimė kovo 25 dieną, 7 m. pr. Kr., sutinkamai su tuo pažadu, kurį Gabrielis davė Elžbietai ankstesniųjų metų birželio mėnesį. Elžbieta Gabrielio apsilankymą penkis mėnesius laikė paslapyje; o kada ji papasakojo savo vyrui, Zakarijui, tai jis labai sunerimo ir jos pasakojimu patikėjo iki galo tikrai po to, kai susapnavo neįprastą sapną, likus maždaug šešioms savaitėms iki Jono gimimo. Išskyrus Gabrielio apsilankymą pas Elžbietą ir Zakarijo sapną, nebuvo nieko neįprasto ar viršgamtiško, kas būtų susiję su Jono Krikštytojo gimimu.

Aštuntąją dieną Joną apipjaustė pagal žydų paprotį. Diena iš dienos ir metai iš metų, jis augo kaip paprastas vaikas mažame kaime, kuris tomis dienomis buvo žinomas kaip Judaho Miestas, maždaug už keturių mylių į vakarus nuo Jeruzalės.

Pats reikšmingiausias įvykis ankstyvojoje Jono vaikystėje buvo viešnagė, kartu su savo tėvais, Jėzaus iš Nazareto šeimoje. Šitas vizitas įvyko birželio mėnesį, 1 m. prieš Kr., kada jis buvo šiek tiek daugiau negu šešerių metų amžiaus.

Sugrįžus iš Nazareto, Jono tėvai pradėjo berniuko sistemingą lavinimą.

Šitame mažame kaime sinagogos mokyklos nebuvo; tačiau kadangi Zakarijas buvo šventikas, tai jis buvo gana gerai išsilavinęs, ir Elžbieta buvo daug labiau išsilavinusi negu vidutinė Judėjos moteris; ji taip pat buvo susijusi su dvasininkija, nes buvo "Aarono dukterų" palikuonė. Kadangi Jonas buvo vienintelis vaikas, tai jie daug laiko skyrė jo protiniam ir dvasiniam lavinimui. Zakarijo tarnystės periodai Jeruzalės šventykloje užtrukdavo neilgai, taip, kad jis didelę savo laiko dalį skyrė savojo sūnaus mokymui.

Zakarijas ir Elžbieta turėjo mažą ūkį, kur jie augino avis. Vargu ar iš šitos žemės jie būtų galėję pragyventi, bet Zakarijas gaudavo nuolatinę pašalpą iš šventyklos lėšų, skirtų dvasininkijai.

1. JONAS TAMPA NAZARIEČIU

Jonas nelankė jokios mokyklos, kurią būtų užbaigęs keturiolikos metų amžiaus, bet jo tėvai nusprendė, jog būtent šitame amžiuje jam tinka duoti oficialius nazariečio įžadus. Dėl to, Zakarijas ir Elžbieta su sūnumi nuvyko į Engedį, žemyn prie Mirties jūros. Tai buvo nazariečių brolijos pietinė būstinė, ir ten berniukas buvo deramai ir iškilmingai priimtas į šitą ordiną visam gyvenimui. Po šitų ceremonijų ir davęs įžadus, susilaikyti nuo bet kokių svaiginančių gėrimų, leisti augti plaukams, ir neliesti mirusiųjų, su šeima išvyko tolyn į Jeruzalę, kur, prieš šventyklą, Jonas užbaigė paaukojimus, kurių buvo reikalaujama iš tų, kurie duodavo nazariečių įžadus.

Jonas davė visam gyvenimui tuos pačius įžadus, kokius buvo davę įzymieji jo pirmtakai, Samsonas ir pranašas Samuelis. Visam gyvenimui davęs įžadus nazarietis buvo laikomas pašventinta ir šventa asmenybe. Žydai į nazarietį žvelgė beveik su tokia pačia pagarba ir garbinimu, kokie buvo rodomi aukštiesiems šventikams, ir tai nebuvo keista, kadangi

[1497]▼

visam gyvenimui pasišventusieji nazariečiai buvo vieninteliai asmenys, išskyrus aukštuosius šventikus, kuriems visada buvo leidžiama šventykloje įeiti į šventybių šventybę.

Jonas sugrįžo iš Jeruzalės namo, kad prižiūrėtų savo tėvo avis ir išaugtų į stiprų kilnaus charakterio vyrą.

Sulaukus šešiolikos metų, Jonui, dėl to, jog skaitė apie Eliją, didžiulį įspūdį padarė Karmelio Kalno pranašas ir jis nusprendė nešioti jo stiliaus drabužį. Nuo tos dienos Jonas visada dėvėjo plaukuotą aprėdą su odiniu diržu. Šešiolikos metų jis buvo aukštesnis negu šešių pėdų ir beveik visiškai užaugęs. Su savo ilgais laisvai krentančiais plaukais ir savita maniera rengtis jis iš tikrųjų buvo spalvingas jaunuolis. Ir jo tėvai iš savo vienintelio sūnaus, pažadėtojo vaikelio ir visam gyvenimui davusio nazariečio įžadus, tikėjosi didingų dalykų.

2. ZAKARIJO MIRTIS

Po kelis mėnesius trukusios ligos Zakarijas mirė liepos mėnesį, 12 m. po Kr. gim., kada Jonui buvo ką tik suėję aštuoniolika metų. Tai buvo labai kebli

padėtis Jonui, nes nazariečio įžadas draudė prisiliesti prie mirusiojo, net ir savo paties šeimoje. Nors Jonas ir stengėsi laikytis savo priesaikos suvaržymų, kad nesusiteptų nuo mirusiojo, bet jis abejojo, jog tiems nazariečių ordino reikalavimams pakluso iki galo; dėl to, po savo tėvo laidotuvių jis nuėjo į Jeruzalę, kur moterų sekcijos nazariečių kampe pasiūlė aukų, reikalingų savajam apvalymui.

Šitų metų rugsėjo mėnesį Elžbieta ir Jonas nukeliavo į Nazaretą, kad aplankyti Mariją ir Jėzų. Jonas jau buvo beveik nusprendęs savo gyvenimo darbą pradėti, bet jį perspėjo ne tik Jėzaus žodžiai, bet taip pat ir jo pavyzdys, sugrįžti namo, rūpintis savo motina, ir laukti “Tėvo valandos atėjimo.” Šito malonaus apsilankymo pabaigoje su Jėzumi ir Marija atsisveikinęs, Jonas daugiau Jėzaus nebematė iki jo krikšto Jordano upėje.

Jonas ir Elžbieta sugrįžo namo ir ėmė rengti planus ateičiai. Kadangi Jonas atsisakė imti šventiko pašalpą, priklausančią jam iš šventyklos lėšų, tai baigiantis antriesiems metams savo namą jie buvo praradę; taigi jie nusprendė traukti su savo avių banda į pietus. Dėl to, tą vasarą, kai Jonui suėjo dvidešimt metų, jie iškeliavo į Hebroną. Vadinamuosiuose “Judėjos tyrlaukiuose” Jonas ganė savo avis palei upelį, kuris buvo intakas į didesnę upę, prie Engedžio įtekančią į Mirties jūrą. Engedžio kolonijoje buvo ne tik tai visam gyvenimui ir kuriam nors laikotarpiui išsventinti nazariečiai, bet daug ir kitokių asketiškų piemenų, kurie susirinkdavo šitame regione su savo bandomis ir bičiuliaudavosi su nazariečių brolija. Jie išsilaikydavo augindami avis ir iš dovanų, kurias turtingi žydai padovanodavo ordinui.

Laikui einant, Jonas vis rečiau sugrįždavo į Hebroną, tuo tarpu jis vis dažniau ėmė lankytis Engedyje. Jis tiek skyrėsi nuo nazariečių daugumos, kad jam buvo labai sunku artimai bičiuliauti ir su brolija. Bet jam labai patiko Abneris, pripažintas Engedžio kolonijos lyderis ir vadovas.

3. PIEMENS GYVENIMAS

Šitame mažo upelio slėnyje Jonas pastatė ne mažiau kaip tuziną akmeninių priedangų ir naktinių užtvarų iš vienas ant kito sudėtų akmenų, kuriose jis galėjo stebėti

[1498]▼

ir saugoti savo avių ir ožkų bandas. Jono kaip piemens gyvenimas leido jam daug laiko paskirti apmąstymams. Jis ilgai šnekėdavosi su Ezda, našlaičiu berniuku iš Betzuro, kurį jis tam tikra prasme buvo įsisūnijęs, ir kuris gandydavo bandas, kada jis išvykdavo į Hebroną aplankyti savo motinos ir parduoti avių, o taip pat kada nueidavo į Engedį į Sabato pamaldas. Jonas ir berniukas gyveno paprastai, maitinosi aviena, ožkų pienu, laukiniu medumi, ir to regiono valgomais skėriais. Šitą jų įprastą dietą, papildydavo atsargos, kurias kartas nuo karto atsinešdavo iš Hebrono ir Engedžio.

Elžbieta perteikdavo Jonui informaciją apie Palestinos ir pasaulio reikalus, ir jo įsitikinimas vis gilėjo ir gilėjo, kad sparčiai artėja tas metas, kada senoji

tvarka turi pasibaigti; kad jis turi tapti artėjančio naujojo amžiaus, “dangaus karalystės,” šaukliu. Šitam atšiauriam piemeniui labai patiko Pranašo Danieliaus rašymai. Jis šimtus kartų skaitė Danieliaus aprašymą apie didingą įvaizdį, kuris, kaip jam buvo pasakojęs Zakarijas, pavaizdavo pasaulio didžiųjų karalysčių, pradėdant Babilonu, po to Persija, Graikija, ir galiausiai Roma, istoriją. Jonas suvokė, kad jau Romą sudarė tokios daugiakalbės tautos ir rasės, kad ji niekada negalės tapti stipriai suvienyta ir tvirtai sutelkta imperija. Jis manė, kad Roma jau tuomet buvo padalinta į Siriją, Egiptą, Palestiną, ir kitas provincijas; ir tada jis toliau skaitė, jog “šitų karalių laikais dangiškasis Dievas iš tiesų įkurs karalystę, kuri tikrai niekada nebus sunaikinta. Ir šitoji karalystė nebus palikta kitai tautai, bet ji sugriaus ir pasiglemš šitas karalystes, ir tikrai ji išliks amžinai.” “Ir ten jam buvo suteikta valdžia ir šlovė ir tokia karalystė, kurioje visos tautos, nacijos, ir kalbos tikrai tarnaus jam. Jo valdžia yra amžinai trunkantis viešpatavimas, kuris tikrai niekada neišnyks, o jo karalystė tikrai niekada nebus sunaikinta.” “Ir ta karalystė ir viešpatavimas ir tos karalystės didybė po visu dangumi bus suteikti Paties Aukštojo, kurio karalystė yra amžinoji karalystė, ir visi valdovai tarnaus ir paklus jam, šventųjų tautai.”

Jonas niekada nesugebėjo iki galo susidoroti su tuo susipainiojimu, kuri sukėlė tai, ką jis buvo girdėjęs apie Jėzų iš savo tėvų ir ką jis sužinojo, perskaitęs šitas vietas iš Raštų. Iš Danieliaus jis skaitė: “Naktį aš mačiau vizijas, ir, štai, vienas panašus į Žmogaus Sūnų atėjo su dangaus debesimis, ir jam buvo suteikta valdžia ir šlovė ir karalystė.” Bet šitie pranašo žodžiai nesiderino su tuo, ko jį buvo mokę tėvai. Taip pat ir jo pokalbis su Jėzumi, kuomet jį aplankė sulaukęs aštuoniolikos metų, nesiderino su Raštų teiginiais. Nepaisant šito susipainiojimo, per savo visą suglumimo laikmetį jo motina tikino jį, kad jo tolimasis pusbrolis, Jėzus iš Nazareto, yra tas tikrasis Mesijas, kad jis atėjo tam, kad užimtų Dovydo sostą, ir kad jis (Jonas) turi tapti jo išankstiniu šaukliu ir pagrindiniu rėmėju.

Iš viso to, ką Jonas buvo girdėjęs apie Romos ydas ir blogybes ir apie imperijos palaidumą ir moralinį bergždumą, iš to, ką jis žinojo apie Erodo Atipo ir Judėjos valdovų piktadarybes, jis buvo linkęs patikėti tuo, kad artinasi epochos pabaiga. Šitam atšiauriam ir kilniam gamtos vaikui atrodė, jog pasaulis pribrendo žmogaus epochos pabaigai ir naujosios ir dieviškosios epochos – dangaus karalystės – aušrai. Jono širdyje augo jausmas, kad jis turi būti paskutinysis iš senųjų pranašų ir pirmasis iš naujųjų. Ir jis tiesiog virpėjo nuo kylančio entuziazmo išeiti ir visiems žmonėms skelbti: “Atgailaukite! Teisingai elkitės su Dievu! Pasiruoškite pabaigai; pasirenkite žemiškųjų reikalų naujosios ir amžinosios tvarkos, dangaus karalystės, atėjimui.”

[1499]▼

4. ELŽBIETOS MIRTIS

Rugpjūčio 17 dieną, 22 m. po Kr. gim., kada Jonui buvo dvidešimt aštuoneri metai, netikėtai mirė jo motina. Elžbietos draugai, žinodami apie nazariečių apribojimus neprisiliesti prie mirusiojo, net ir savojoje šeimoje, viskuo pasirūpino Elžbietos laidotuvėmis prieš pasiūsdami žinią Jonui. Kada jis gavo žinią apie motinos mirtį, tada Ezdai nurodė bandą ginti į Engedį, o pats išvyko į

Hebroną.

Po motinos laidotuvių sugrižęs į Engedį, savo bandas jis padovanojo brolijai ir kuriam laikui iš išorinio pasaulio pasitraukė ir tuo metu pasninkavo ir meldėsi. Jonas žinojo tikrai senuosius būdus, kaip priartėti prie dieviškumo; jis žinojo tikrai tą, ką apie tai rašė Elijas, Samuelis, ir Danielius. Elijas buvo jo pranašas idealas. Elijas buvo pirmasis iš Izraelio mokytojų, kuris buvo laikomas pranašu, ir Jonas iš tikrųjų tikėjo, kad jis turi būti paskutinysis iš šitos ilgos ir įžymios dangiškųjų pasiuntinių eilės.

Dvejus su puse metų Jonas gyveno Engedyje, ir didžiąją brolijos dalį jis įtikino, jog “epochos pabaiga yra šalia”; jog “netrukus turi ateiti dangiškoji karalystė.” Ir jo visas ankstyvasis mokymas rėmėsi tuometine žydų idėja ir samprata apie Mesiją, kuris yra pažadėtasis žydų nacijos išlaisvintojas iš pagoniškųjų valdovų viešpatavimo.

Per visą šitą laikotarpį Jonas daug skaitė iš tų šventųjų užrašų, kuriuos surado nazariečių namuose Engedyje. Jam ypač didžiulį įspūdį paliko Isajas ir Malakis, paskutinysis iš iki to laiko buvusių pranašų. Jis perskaitė ir vėl ir vėl skaitė paskutinius penkis skyrius iš Isajo, ir tikėjo šitomis pranašystėmis. Tada jis imdavo skaityti iš Malakio: “Stebėk, aš tikrai atsiųsiu tau pranašą Eliją prieš ateinant Viešpaties didingai ir siaubingai dienai; ir jis tikrai atsuks tėvų širdis į savuosius vaikus, o vaikų širdis atsuks į savuosius tėvus, kad aš neateičiau ir nesmogčiau žemei prakeikimu.” Ir būtent tikrai šitas Malakio pažadas, kad Elijas sugrįš, ir sulaukė Joną nuo to, kad jis pradėtų pamokslauti apie dangaus karalystės atėjimą ir išpėtų savo bičiulius žydus, kad jie bėgtų nuo būsimo įniršio. Jonas buvo pribrendęs žinios apie ateinančią karalystę skelbimui, bet šitas lūkestis, susietas su Elijo atėjimu, sulaukė jį nuo šito žingsnio daugiau negu dvejus metus. Jis žinojo, kad jis nėra Elijas. Ką Malakis turėjo galvoje? Ar ši pranašystė turėjo tiesioginę ar perkeltinę prasmę? Kaip jis galėtų sužinoti tiesą? Pagaliau jis išdrįso galvoti taip, kadangi pirmasis iš pranašų buvo vadinamas Eliju, tai paskutinysis turėtų būti žinomas, galiausiai, tuo pačiu vardu. Nepaisant šito, jis turėjo abejonių, pakankamų abejonių, kad jam užkirstų kelią kada nors pasivadinti Elijumi.

Būtent dėl Elijo įtakos Jonas pasinaudojo jo metodu, kad tiesiai ir šiurkštokai užsipultų savo amžininkų nuodėmes ir ydas. Jis stengėsi rengtis kaip Elijas ir mėgino kalbėti kaip Elijas; ir kiekvienu išoriniu aspektu jis buvo panašus į senovės pranašą. Jis buvo tiesiog toks tvirtas ir spalvingas gamtos vaikas, tiesiog toks bebaimis ir drąsus teisumo pamokslininkas. Jonas nebuvo nemokytas, iš tiesų jis gerai žinojo žydų šventuosius raštus, bet vargu ar jis buvo kultūringas. Jis buvo skaidrus mąstytojas, stiprus oratorius, ir ugingas pasmerkėjas. Vargu ar jis buvo pavyzdys savo amžiui, bet jis buvo iškalbingas barėjas.

Pagaliau jis išmąstė naujojo amžiaus, Dievo karalystės, skelbimo būdą; jis nusprendė, jog turi tapti Mesijo šaukliu; jis atmetė visas dvejones ir iš Engedžio išvyko vieną kovo mėnesio dieną, 25 m. po Kr. gim., kad pradėtų savo trumpą, bet nuostabią viešo pamokslininko karjerą.

5. DIEVO KARALYSTĖ

Tam, kad būtų galima suprasti Jono žinią, vertėtų paaiškinti žydų tautos statusą tuo metu, kada jis pasirodė veiklos arenoje. Jau beveik šimtą metų visas Izraelis buvo sunkioje padėtyje; jie niekaip negalėjo paaiškinti, kodėl jie nuolat yra pavergti pagoniškųjų valdovų. Argi Mozė nemokė, jog už teisumą visada yra atlyginama klestėjimu ir galia? Argi jie nebuvo Dievo išrinktoji tauta? Kodėl Dovydo sostas buvo apleistas ir tuščias? Mozės doktrinų ir pranašų pamokymų šviesoje žydams buvo sunku paaiškinti savo ilgai trunkantį nacionalinį nykimą.

Maždaug prieš vieną šimtą metų iki Jėzaus ir Jono laikų Palestinoje iškilo nauja religinių mokytojų mokykla, apokalipsiečių. Šitie naujieji mokytojai sukūrė tikėjimo sistemą, kuri paaiškino žydų kančias ir pažeminimą remiantis tuo, kad jie buvo baudžiami už nacijos nuodėmes. Jie sugrįžo prie gerai žinomų priežasčių, skirtų tam, jog paaiškintų ankstesniųjų laikų nelaisvę Babilone ir kitas nelaisves. Bet, taip mokė apokalipsiečiai, Izraelis turėtų išlaikyti dvasią; jų kančių dienos beveik pasibaigė; Dievo išrinktosios tautos bausmė yra beveik pasibaigusi; Dievo kantrybė pagonims užsieniečiams yra beveik išsemta. Romėnų valdymo galas buvo sinonimiškas epochos pabaigai, tam tikra prasme, pasaulio pabaigai. Šitie naujieji mokytojai labai rėmėsi Danieliaus pranašystėmis, ir jie nuolat mokė, jog kūrinią netrukus turi įžengti į baigiamąjį etapą; šito pasaulio karalystės netrukus turi tapti Dievo karalyste. Tų laikų žydų protas suteikė būtent tokią prasmę tai frazei – dangaus karalystė – kuri eina per visus tiek Jono, tiek Jėzaus mokymus. Palestinos žydams frazė “dangaus karalystė” turėjo vienintelę prasmę: absoliučiai teisingą valstybę, kurioje Dievas (Mesijas) valdys žemės nacijas tobula valdžia, lygiai taip, kaip jis valdo danguje – “Tebūnie Tavoji valia žemėje kaip ir danguje.”

Jono dienomis visi žydai su viltimi klausė, “Kaip greitai ateis dangaus karalystė?” Apskritai visur buvo jaučiama, kad pagonių nacijų valdymo pabaiga artėja. Visoje žydijoje buvo gyva viltis ir didžiuliai lūkesčiai, jog amžių troškimas išsipildys šitos kartos gyvenimo tarpsnyje.

Nors žydų nuomonės dėl ateinančios karalystės pobūdžio labai išsiskyrė, bet jie sutarė dėl to, jog tas įvykis artėja, yra netoli, net visai prie slenksčio. Daug tų, kurie skaitė Senąjį Testamentą, tiesiogine prasme su viltimi laukė naujojo karaliaus Palestinoje, atgimusios žydų nacijos, išvaduotos iš priešų, ir vadovaujamos karaliaus Dovydo perėmėjo, Mesijo, kuris greitai bus pripažintas teisėtu ir teisingu viso pasaulio valdovu. Kita, nors ir mažesnė, pamaldžių žydų grupė laikėsi visiškai skirtingo požiūrio į šią Dievo karalystę. Jie mokė, kad ateinanti karalystė yra ne iš šito pasaulio, kad pasaulis artėja prie savo tikrosios pabaigos, ir, kad “naujasis dangus ir naujoji žemė” turi paskelbti apie Dievo karalystės sukūrimą; kad šitoji karalystė turi viešpatauti amžinai, kad nuodėmė turi išnykti, ir, kad naujosios karalystės gyventojai turi tapti nemirtingi, patirdami šią nesibaigiančią palaimą.

Visi sutarė, kad kažkoks drastiškas išvalymas ar apšvarinanti bausmė būtinai turi eiti prieš naujosios karalystės įkūrimą žemėje. Tiesioginio požiūrio atstovai mokė, kad prasidės pasaulinis karas, kuris visus netikinčiuosius sunaikins,

tuo tarpu ištikimieji pasieks visuotiną ir amžiną pergalę. Dvasinio požiūrio atstovai mokė, kad apie tą karalystę paskelbs Dievo didysis nuosprendis, kuris neteisuosius nužemins tiek, kad jie gaus pelnytą bausmę ir bus galutinai sunaikinti, tuo pačiu metu išrinktosios tautos tikintieji šventieji bus iškelti į garbės ir valdžios aukštas vietas su Žmogaus Sūnumi, kuris atpirktas nacijas valdys Dievo vardu. Ir šita pastaroji grupė net tikėjo, kad į naujosios karalystės draugiją galėtų būti priimta ir daug pamaldžių pagonių.

Kai kurie žydai laikėsi nuomonės, jog Dievas šitą naująją karalystę galbūt gali įkurti tiesiogiai ir dieviškai įsikišdamas, bet milžiniška dauguma tikėjo, kad jis suteiks kokį nors atstovaujantį tarpininką, Mesiją. Ir tai buvo vienintelė įmanoma reikšmė, kurią Mesijo terminas galėjo sukelti žydų protui Jono ir Jėzaus kartoje. *Mesiju* tikrai nebuvo galima laikyti to, kuris vien tiktai mokė Dievo valios ir skelbė būtinybę gyventi teisingai. Visiems tokiems šventiesiems asmenims žydai davė *pranašo* vardą. Mesijas turėjo būti daugiau negu pranašas; Mesijas turėjo įkurti naująją karalystę – Dievo karalystę. Tas, kuriam šito padaryti nepavyko, negalėjo būti Mesijas tradicine žydų prasme.

Kas galėtų būti šitas Mesijas? Vėl žydų mokytojų nuomonės išsiskyrė. Senesnieji mokytojai laikėsi doktrinos apie Dovydo sūnų. Naujieji mokė, kadangi naujoji karalystė yra dangiškoji karalystė, tai naujasis valdovas taip pat galėtų būti dieviškoji asmenybė, ta asmenybė, kuri ilgą laiką sėdėjo danguje Dievui iš dešinės. Ir, kad ir kaip tai gali atrodyti keista, bet tie, kurie naujosios karalystės valdovą suvokė šitaip, į jį žiūrėjo ne kaip į žmogiškąjį Mesiją, ne tiesiog kaip į žmogų, bet kaip į “Žmogaus Sūnų” – Dievo Sūnų – dangiškąjį Prinčą, kuris ilgai laukė, kad šitokiu būdu pradėtų vadovauti atnaujintai žemei. Tokia buvo žydų pasaulio religinė aplinka tada, kada Jonas pradėjo skelbti: “Atgailaukite, nes dangaus karalystė yra šalia.”

Dėl to akivaizdu, kad Jono skelbimas apie karalystės atėjimą tų, kurie klausėsi jo aistringą pamokslavimo, mintyse sukėlė ne mažiau kaip pusę tuzino skirtingų prasmų. Bet nesvarbu, kokią reikšmę jie suteikė toms frazėms, kurias vartojo Jonas, kiekvieną iš šitų įvairių grupių, belaukiančių žydų karalystės, suintrigavo šito teisumo ir atgailavimo nuoširdaus, entuziastingo, šiurkštaus pamokslininko, kuris taip iškilmingai perspėdavo savo klausytojus “bėgti nuo to įtūžio, kuris ateis,” raginimai.

6. JONAS PRADEDA PAMOKSLAUTI

Kovo mėnesio pradžioje, 25 m. po Kr. gim., Jonas keliavo Mirties jūros vakarine pakrante ir palei Jordano upę prieš srovę iki tos senosios brastos priešais Jerichą, per kurią Jošua ir Izraelio vaikai perėjo tada, kada į pažadėtąją žemę įžengė pirmą kartą; ir perėjęs į kitą upės krantą, jis įsikūrė netoli brastos ir pradėjo pamokslauti tiems žmonėms, kurie brisdavo per upę į vieną ir į kitą pusę. Šia brasta palyginus su kitais perėjimais per Jordano upę buvo naudojama dažniausia.

Visiems, kurie girdėjo Joną, buvo akivaizdu, kad jis yra daugiau negu pamokslininkas. Didžioji dauguma tų, kurie klausėsi šito keistojo vyro, kuris buvo atėjęs iš Judėjos tyrų, nuedavo tikėdami, kad jie klausėsi pranašo balso.

Nieko nuostabaus, jog šitų išvargintų ir puoselėjusių viltį žydų sielas toks reiškiny s giliai sujaudino. Niekada per visą žydų istoriją tikintieji

[1502]▼

Abraomo vaikai taip netroško “Izraelio sutelkimo” arba taip karštai nelaukė “karalystės atstatymo.” Niekada per visą žydų istoriją Jono žinia, “dangaus karalystė yra šalia,” nebūtų galėjusi taip giliai ir visuotinai patraukti, kaip patraukė būtent tuo metu, kada jis taip paslaptinai pasirodė ant Jordano upės šitos pietinės brastos kranto.

Jis buvo iš piemenų, kaip Amosas. Jis buvo apsirengęs kaip senovės Elijas, ir jis griaudėjo savo priekaištus ir liejo perspėjimus “Elijo dvasia ir galia.” Nieko nuostabaus, jog šitas keistasis pamokslininkas sukėlė galingą sujudimą visoje Palestinoje, kada keliauninkai naujieną apie jo pamokslavimą prie Jordano nešė tolyn.

Buvo dar vienas ir *naujas* bruožas, susijęs su šito nazariečio pamokslininko darbu: Jis kiekvieną iš savo tikinčiųjų Jordano upėje pakrikštydavo, “kad būtų atleistos nuodėmės.” Nors tarp žydų krikštijimas nebuvo nauja ceremonija, bet jie niekada nebuvo matę, kad ji būtų tokia, kokios laikėsi Jonas. Ilgą laiką buvo laikomasi papročio šitaip krikštyti pagonis atsivertėlius, kad jie būtų priimti į šventyklos išorinio kiemo draugiją, bet niekada anksčiau nebuvo prašoma, kad patys žydai krikštytųsi dėl atgailos. Tiktai penkiolika mėnesių praėjo nuo to meto, kada Jonas pradėjo pamokslauti ir krikštyti ir kada jis buvo suimtas ir įkalintas Erodo Antipo įsakymu, bet per šitą trumpą laiką jis pakrikštijo gerokai daugiau negu vieną šimtą tūkstančių atgailaujančiųjų.

Jonas pamokslavo keturis mėnesius ties Betanės brasta prieš pajudėdamas į šiaurę link Jordano upės aukštupio. Dešimtys tūkstančių klausytojų, kai kurie smalsūs, bet daugelis nuoširdūs ir rimti, jo pasiklausti ateidavo iš Judėjos, Perėjos, ir Samarijos visų kraštų. Kažkiek jų ateidavo net iš Galilėjos.

Šitų metų gegužės mėnesį, tuo metu, kada jis tebebuvo prie Betanės brastos, šventikai ir levitai pasiuntė delegaciją, kad pasiteirautų Jono, ar jis tvirtina, jog yra Mesijas, ir kas jam suteikė teisę pamokslauti. Jonas šitiems klausiantiems atsakė: “Eikite ir pasakykite savo šeiminkams, kad jūs girdėjote ‘balsą to, kuris šaukia tyruose,’ kaip sakė pranašas, tardamas, ‘parenkite Viešpaties kelią, paruoškite tiesų kelią mūsų Dievui. Kiekvienas slėnys tikrai bus užpildytas, ir kiekvienas kalnas ir kiekviena kalva tikrai bus paversti žemais; kalvota žemė taps lyguma, tuo tarpu sunkiai praeinamos vietos tikrai taps lygiu slėniu, ir visi materialūs kūnai tikrai pamatys Dievo išgelbėjimą.”

Jonas buvo drąsus, bet netaktiškas pamokslininkas. Vieną dieną, kada jis pamokslavo ir krikštijo Jordano vakariniame krante, pasikrikštyti atėjo grupė fariziejų ir keli sedukiečiai. Prieš įvesdamas juos į vandenį, Jonas, kreipdamasis į juos kaip į grupę, tarė: “Kas perspėjo jus bėgti kaip angis prieš gaisrą, nuo iniršio, kuris bus? Aš jus tikrai pakrikštysiu, bet įspėju jus, kad neštumėte vaisius, kurie būtų verti nuoširdžios atgailos, jeigu norite gauti atleidimą už savąsias nuodėmes. Nepasakokite man, jog Abraomas yra jūsų tėvas. Aš pareiškiu, kad Dievas iš šitų dvylikos akmenų, esančių čia prieš jus, sugeba sukurti vertus vaikus Abraomui. Ir net dabar kirvis yra nuleistas iki pat pačių medžio šaknų. Kiekvienas medis, nevedantis gero vaisiaus, yra pasmerktas, kad jį nukirstų ir įmestų į ugnį.” (Tie dvylika akmenų, kuriuos jis turėjo minty, buvo

tie žinomi memorialiniai akmenys, kuriuos Jošua sudėjo kaip atminimą apie tai, kad šitoje pačioje vietoje perėjo “dvylika genčių,” kada jos pirmą kartą įžengė į pažadėtąją žemę.)

Savo mokiniams Jonas rengdavo pamokas, kurių metu iki smulkmenų juos mokė naujojo gyvenimo ir stengėsi atsakyti į daugybę jų klausimų. Jis mokytojams patarė, kad jie mokytų remdamiesi tiek įstatymo dvasia, tiek ir įstatymo raide. Turtinguosius jis mokė, kad jie pamaitintų vargšus; mokesčių rinkėjams jis sakė:

[1503]▼

”Imkite ne daugiau už tai, kas jums priklauso.” Kareiviams jis sakė: “Nenaudokite prievartos ir nieko nereikalaukite neteisėtai – pasitenkinkite savuoju užmokesčiu.” Tuo tarpu visiems jis patardavo: “Pasiruoškite amžiaus pabaigai – dangaus karalystė yra šalia.”

7. JONAS KELIAUJA Į ŠIAURĘ

Jono mintys apie ateinančią karalystę ir jos karalių tebebuvo supainiotos. Kuo ilgiau jis pamokslavo, tuo labiau jis painiojosi, bet niekada šitas intelektualus netikrumas, susijęs su ateinančios karalystės prigimtimi, nė mažiausiu laipsniu nesumažino jo įsitikinimo, kad karalystė tikrai pasirodys tuoj pat. Jono protas galėjo būti suglumęs, bet dvasioje jis niekada nebuvo pasimetęs. Jis neturėjo jokių abejonių dėl karalystės atėjimo, bet jis toli gražu nebuvo tikras dėl to, ar Jėzus turi ar neturi būti tos karalystės valdovas. Kol Jonas laikėsi minties apie Dovydo sosto atstatymą, savo tėvų mokymo, kad Jėzus, gimęs Dovydo Mieste, turi būti tas ilgai lauktasis išlaisvintojas, tol viskas atrodė nuoseklu; bet tomis akimirkomis, kada jis daugiau linko į doktriną apie dvasinę karalystę ir laikinojo amžiaus žemėje pabaigą, tada jis labai abejojo dėl to, kokį vaidmenį šituose įvykiuose vaidins Jėzus. Kartais jis suabejodavo dėl visko, bet neilgam. Jis iš tikrųjų troško, kad apie visa tai galėtų pasikalbėti su savo pusbroliu, bet tai prieštaravo jų išreikštam susitarimui.

Kada Jonas keliavo į šiaurę, tada jis daug mąstė apie Jėzų. Jis buvo sustojęs daugiau negu dešimtyje vietų bekeliaudamas į viršų palei Jordano upę. Būtent Adome jis pirmą kartą paminėjo “kitą, kuris turi ateiti po manęs,” atsakydamas į tiesų klausimą, kurį jam uždavė jo mokinys: “Ar tu esi Mesijas?” Ir jis toliau tęsė: “Po manęs ateis tas, kuris yra didingesnis už mane, aš nesu vertas, kad jam pasilenkęs atriščiau sandalų raiščius. Aš jus krikštiju vandeniui, bet jis jus krikštys Šventąja Dvasia. Ir savo semtuvą jis laiko rankoje, kad labai švariai išvalytų klijimą, jis surinks tuos kviečius į svirną, o pelus sudėgins nuosprendžio ugnimi.”

Atsakydamas į savo mokinių klausimus, Jonas toliau plėtė savo mokymus, diena iš dienos papildydamas tuo, kas buvo naudinga ir kas guodė, palyginus su jo ankstyvąja ir paslaptinę žinia: ”Atgailaukite ir krikštykitės.” Iki šito laiko ėmė eiti minios iš Galilėjos ir Dekapolio. Dešimtys nuoširdžių tikinčiųjų diena po dienos leido laiką su savo mylimu mokytoju.

8. JĖZAUS IR JONO SUSITIKIMAS

Iki gruodžio mėnesio, 25 m. po Kr. gim., kada Jonas, keliaudamas prieš srovę palei Jordano upę, pasiekė Pelos apylinkes, tada jo šlovė buvo išplitusi po visą Palestiną, o jo darbas buvo tapęs pagrindine pašnekesių tema visuose miestuose aplink Galilėjos ežerą. Jėzus palankiai atsiliepė apie Jono žinią, ir dėl to didelė dalis Kapernaumo gyventojų prisijungė prie Jono atgailavimo ir krikšto kulto. Zabediejaus sūnūs žvejai Jokūbas ir Jonas nuėjo pasikrikštyti gruodžio mėnesį, neužilgo po to, kada Jonas užėmė savo pamokslavimo vietą prie Pelos. Jie pas Joną nueidavo kartą per savaitę ir Jėzui atnešdavo šviežių ir iš pirmųjų lūpų žinių apie šito evangelininko darbą.

Jėzaus broliai Jokūbas ir Judas pašnekėdavo, kad nueis pas Joną pasikrikštyti; ir dabar, kada Judas buvo atvykęs į Kapernaumą į Sabato

[1504]▼

pamaldas, tiek jis, tiek Jokūbas, išklausę Jėzaus kalbos sinagogoje, nusprendė dėl savo planų pasitarti su juo. Tai buvo šeštadienio naktį, sausio mėnesio 12 dieną, 26 m. po Kr. gim. Jėzus paprašė šią diskusiją atidėti iki kitos dienos, kada jis duos jiems savo atsakymą. Tą naktį jis labai mažai miegojo artimai bendraudamas su Tėvu danguje. Jis buvo pasirūpinęs, kad vidurdienio priešpiečius pavalgytų su savo broliais ir jiems duotų patarimą dėl to, kad juos pakrikštytų Jonas. Tą sekmadienio rytą Jėzus dirbo kaip paprastai valčių dirbtuvėje. Jokūbas ir Judas buvo atėję su priešpiečiais ir jo laukė medienos sandėlyje, nes dar nebuvo atėjęs metas vidurdienio pertraukai, o jie žinojo, kad Jėzus tokių dalykų labai laikėsi.

Prieš pat vidurdienio poilsį Jėzus padėjo įrankius, nusiėmė savo darbinę prijuostę ir trims darbininkams, patalpoje buvusiems su juo, paprasčiausiai tepasakė: “Manoji valanda atėjo.” Jis nuėjo pas savo brolius Jokūbą ir Judą ir pakartojo: “Manoji valanda atėjo – eikime pas Joną.” Ir jie nedelsiant išėjo į Pelą, priešpiečius valgė eidami. Tai buvo sekmadienį, sausio 13-ąją. Naktį jie praleido Jordano slėnyje ir atvyko į Jono krikštijimo vietą apie kitos dienos vidurdienį.

Jonas ką tik buvo pradėjęs krikštyti tos dienos kandidatus. Dešimtys atgailaujančiųjų stovėjo eilėje laukdami savosios akimirkos, kada Jėzus ir du jo broliai užėmė savo vietas šitoje nuoširdžių vyrų ir moterų, kurie buvo tapę tikinčiaisiais į Jono skelbiamą dangaus karalystę, eilėje. Zabediejaus sūnų Jonas klausinėjo apie Jėzų. Jis buvo girdėjęs Jėzaus atsiliepimus apie savo pamokslavimą, ir jis diena iš dienos tikėjosi pamatyti jį atėjusį į šią vietą, bet jis nesitikėjo to, kad pasveikintų jį kandidatų pasikrikštyti eilėje.

Visiškai pasinėręs į tokio didelio skaičiaus atsivertėlių greito krikštijimo procesą Jonas nepakėlė ir galvos, kad pamatytų Jėzų, tol, kol Žmogaus Sūnus stovėjo tiesiai prieš jį. Kada Jonas atpažino Jėzų, tada ritualas buvo trumpam nutrauktas, kol jis pasveikino savo pusbrolių materialiam kūnei ir paklausė: “Bet kodėl gi tu įbridai į vandenį, kad pasveikintum mane?” Ir Jėzus atsakė: “Kad tu mane pakrikštytum.” Jonas atsakė: “Bet gi reikia, kad pakrikštytum mane tu. Kodėl tu atėjai pas mane?” Ir Jėzus pašnibždėjo Jonui: ”Dabar pakrikštyk mane,

nes mums reikia parodyti šitą pavyzdį mano broliams, stovintiems čia su manimi, ir kad žmonės galėtų žinoti, jog manoji valanda atėjo.”

Jėzaus balse skambėjo kategoriškumo ir valdžios tonas. Jonas virpėjo iš susijaudinimo ruošdamasis krikštyti Jordano upėje Jėzų iš Nazareto pirmadienio vidurdienį, sausio mėnesio 14 dieną, 26 m. po Kr. gim. Tokiu būdu iš tikrųjų Jonas pakrikštijo Jėzų ir du jo brolius Jokūbą ir Judą. Ir kada Jonas pakrikštijo šituos tris, tada likusius tos dienos kandidatus jis paleido paskelbęs, kad krikštijimą atnaujins kitos dienos vidurdienį. Žmonėms besiskirstant, tie keturi vyrai vis dar tebestovėdami vandenyje išgirdo keistą garsą, ir netrukus tiesiai virš Jėzaus galvos akimirkai pasirodė vaizdinys, ir jie išgirdo balsą tariant: “Tai yra mano mylimas sūnus, kuriuo aš esu labai patenkintas.” Jėzaus veido išraiška labai pasikeitė, ir brisdamas iš vandens tyloje jis paliko juos, nueidamas link kalvų rytuose. Ir nė vienas žmogus Jėzaus nematė keturiasdešimt dienų.

Jonas ėjo su Jėzumi pakankamą kelią, kad papasakotų jam istoriją apie Gabrielio apsilankymą pas jo motiną iki to meto, kai nė vienas iš jų dar nebuvo gimęs, kaip jis tą pasakojimą buvo tiek daug kartų girdėjęs iš savo motinos. Jis leido Jėzui toliau eiti savo keliu po to, kada pasakė: “Dabar aš tikrai žinau, jog tu esi tas Išlaisvintojas.” Bet Jėzus neatsakė nieko.

[1505]▼

9. KETURIASDEŠIMT PAMOKSLAVIMO DIENŲ

Kada Jonas sugrįžo pas savo mokinius (dabar jis turėjo maždaug dvidešimt penkis ar trisdešimt, kurie su juo gyveno nuolat), tada jis rado juos nuoširdžiai diskutuojančius, aptariančius tai, kas ką tik buvo atsitikę, sąsajoje su Jėzaus pakrikštijimu. Visi jie buvo dar labiau pritrenkti, kada Jonas dabar atskleidė istoriją apie Gabrielio apsilankymą pas Mariją, kai Jėzus dar nebuvo gimęs, o taip pat ir tai, kad Jėzus jam neištarė nė žodžio, net ir po to, kai šitą istoriją jis papasakojo jam. Tą vakarą nelijo, ir šita grupė iš trisdešimties ar daugiau žmonių šnekėjosi iki žvaigždėmis nusėtos vėlumos. Jie smalsavo, kur nuėjo Jėzus, ir kada jį pamatys vėl.

Po šitos dienos patyrimo Jono pamokslavimas įgavo naujų ir neabejojančių gaidų, kada jis skelbė tą, kas buvo susiję su ateinančia karalyste ir lauktuoju Mesiju. Tai buvo įtemptas laikas, kada buvo laukiama, laukiama keturiasdešimt dienų, kol sugrįš Jėzus. Bet toliau Jonas pamokslavo su didžiule galia, ir maždaug tuo laiku jo mokiniai pradėjo pamokslauti plūstančioms minioms, kurios susirinkdavo aplink Joną prie Jordano upės.

Per šitas keturiasdešimt laukimo dienų, daug gandų pasklido po apylinkes ir net pasiekė Tiberiją ir Jeruzalę. Tūkstančiai ateidavo tam, kad pamatytų naująjį traukos objektą Jono stovykloje, tariamąjį Mesiją, bet Jėzaus nebuvo matyti. Kada Jono mokiniai pareikšdavo, jog keistasis Dievo žmogus nuėjo į kalnus, tada visa istorija daugelis suabejodavo.

Praėjus maždaug trimis savaitėms nuo to laiko, kai juos buvo palikęs Jėzus, į Pelos areną atvyko nauja delegacija nuo šventikų ir fariziejų iš Jeruzalės. Jie Jono tiesiai paklausė, ar jis yra Elisas, ar tas pranašas, kurį buvo pažadėjęs Mozė; ir kada Jonas atsakė, “Aš nesu,” tada jie išdrįso paklausti: “Ar tu esi

Mesijas?” ir Jonas atsakė: “Aš nesu.” Tuomet šitie vyrai iš Jeruzalės tarė: “Jeigu tu nesi nei Elijas, nei pranašas, nei Mesijas, tuomet, kodėl gi tu krikštiji žmones ir sukuri visą šitą šurmulį?” Ir Jonas atsakė: “Kas aš esu turėtų pasakyti būtent tie, kurie išgirdo mane ir gavo iš manęs krikštą, bet aš pareiškiu jums, jog tuo metu, kai aš krikštiju vandeniui, tarp mūsų buvo tas, kuris sugrįš tam, kad krikštytų jus Šventąja Dvasia.”

Šitos keturiasdešimt dienų buvo sunkus laikotarpis Jonui ir jo mokiniams. Koks turi būti Jono ryšys su Jėzumi? Iškildavo daugybė klausimų, kuriuos reikėjo aptarti. Ėmė reikštis politikavimas ir savanaudiškas siekis iškilti. Kilo intensyvios diskusijos apie Mesijo įvairias idėjas ir sampratas. Ar jis taps kariniu vadu ir karaliumi iš Dovydo giminės? Ar jis sunaikins romėnų kariuomenes, kaip Jošua sunaikino kanaanitus? Ar jis ateis, kad įkurtų dvasinę karalystę? Jonas, su mažuma kitų, buvo linkęs manyti, kad Jėzus atėjo tam, jog įkurtų dangaus karalystę, nors jam pačiam iš viso nebuvo aišku, kas būtent sudaro šitą dangaus karalystės įkūrimo misiją.

Tai buvo įtemptos dienos Jono patirtyje, ir jis meldėsi, kad Jėzus sugrįžtų. Kai kurie Jono mokiniai organizavo paieškų grupes, kad eitų Jėzaus ieškoti, bet Jonas uždraudė, sakydamas: “Mūsų laikai yra dangiškojo Dievo rankose; jis nukreips savo išrinktąjį Sūnų.”

Ankstyvą Sabato rytą, vasario 23-ąją, Jonas ir jo mokiniai, valgydami pusryčius, savo žvilgsnį nukreipė aukštyne šiaurės kryptimi ir pamatė pas juos ateinantį Jėzų. Kai jis priėjo prie jų, Jonas užlipo ant didžiulės

[1506]▼

uolos ir, pakeldamas savo skardų balsą, pasakė: “Štai Dievo Sūnus, pasaulio išlaisvintojas! Tai apie jį aš kalbėjau, kai sakiau, ‘Po manęs ateis tas, kuriam teikiama pirmenybė prieš mane, nes jis buvo iki manęs.’ Dėl šitos priežasties aš atėjau iš tyrų, kad pamokslaučiau atgailavimą ir krikštyčiau su vandeniui, skelbdamas, jog dangaus karalystė yra šalia. Ir dabar ateina tas, kuris jus krikštys Šventąja Dvasia. Ir aš mačiau, kaip toji dieviškoji dvasia nusileido ant šito žmogaus, ir aš girdėjau, kaip Dievo balsas pareiškė, “Tai yra mano mylimas Sūnus, kuriuo aš esu labai patenkintas.”

Jėzus paprašė, kad jie valgytų toliau, tuo tarpu jis atsisėdo valgyti su Jonu, jo broliai Jokūbas ir Judas buvo sugrįžę į Kapernaumą.

Ankstų kitos dienos rytą jis atsisveikino su Jonu ir jo mokiniais, pasukdamas atgal į Galilėją. Jis nieko jiems nepaaiškino, kada jį pamatys vėl. Į Jono klausinėjimus apie savo paties pamokslavimą ir misiją, Jėzus tepasakė: “Mano Tėvas tave ves dabar ir ateityje, kaip jis vedė ir praeityje.” Ir šitie du didingi vyrai tą rytą išsiskyrė ant Jordano upės krantų, jog niekada daugiau nebepasveikintų vienas kito materialiam kūne.

10. JONAS KELIAUJA Į PIETUS

Kadangi Jėzus nuėjo į šiaurę į Galilėją, tai Jonas jautė norą eiti į pietus. Dėl to, sekmadienio rytą, kovo 3-iąją, Jonas ir jo mokinių likučiai pradėjo savo

kelionę į pietus. Maždaug vienas ketvirtadalis tiesioginių Jono pasekėjų tuo metu buvo išėję į Galilėją ieškoti Jėzaus. Jonas jautė kažkokį gluminantį liūdesį. Niekada daugiau jis nebepamokslavo taip, kaip pamokslavo iki Jėzaus pakrikštijimo. Jis kažkaip jautė, jog atsakomybė dėl artėjančios karalystės ant jo pečių daugiau nebeguli. Jis jautė, kad jo darbas yra beveik užbaigtas; jis buvo liūdnas ir vienišas. Bet jis pamokslavo, krikštijo, ir keliavo į pietus.

Netoli Adomo kaimo, Jonas užtruko keletą savaičių, ir būtent čia jis išsakė įsimintiną kritiką, nukreiptą prieš Erodo Antipą dėl neteisėtai paimtos kito vyro žmonos. Iki šitų metų (26 m. po Kr. gim.) birželio mėnesio Jonas sugrįžo prie Jordano upės brastos ties Betane, kur daugiau negu prieš metus jis buvo pradėjęs pamokslauti apie ateinančią karalystę. Per tas savaites po Jėzaus pakrikštijimo Jono pamokslavimo pobūdis palaipsniui pasikeitė į gailėstingumo paprastiesiems žmonėms skelbimą, tuo tarpu jis su nauja jėga ėmė smerkti korumpuotus religinius ir politinius valdovus.

Erodas Antipas, kurio teritorijoje pamokslavo Jonas, sunerimo, kad jis ir jo mokiniai nesukeltų maišto. Erodas taip pat išsėdėjo dėl to, kad Jonas viešai kritikavo jo šeimyninius reikalus. Turėdamas visa tai omenyje, Erodas nusprendė pasodinti Joną į kalėjimą. Dėl to, labai ankstyvą birželio 12-osios rytą, prieš atvykstant minioms pasiklaudyti pamokslavimo ir pamatyti krikštijimą, Erodo agentai Joną suėmė. Kada ėjo savaitės ir jo nepaleido, tada jo mokiniai išsisklaidė po visą Palestiną, daugelis iš jų nuėjo į Galilėją, kad prisijungtų prie Jėzaus pasekėjų.

11. JONAS KALĖJIME

Kalėjime Jonas turėjo vienišumo ir tam tikra prasme kartų patyrimą. Pasimatyti su juo buvo leidžiama nedaugeliui iš jo pasekėjų. Jis labai norėjo pamatyti Jėzų, bet turėjo pasitenkinti

[1507]▼

tuo, ką išgirdavo apie jo darbą iš tų savo pasekėjų, kurie buvo tapę tikinčiaisiais į Žmogaus Sūnų. Jam dažnai kildavo pagunda suabejoti Jėzumi ir jo dieviškąja misija. Jeigu Jėzus yra Mesijas, tai kodėl gi jis nieko nepadaro, kad jį išvaduotų iš šito nepakenčiamo įkalinimo? Šitas griežtas Dievo lankų vyras tame niekingame kalėjime kamavosi daugiau negu pusantrų metų. Ir šitas patyrimas buvo didžiulis tikėjimo į Jėzų, ir ištikimybės jam, išmėginimas. Iš tikrųjų, visas šitas patyrimas buvo didžiulis Jono tikėjimo net ir į Dievą išbandymas. Daug kartų jis jautė pagundą suabejoti net ir savo paties misijos ir patyrimo tikrumu.

Po to, kada kalėjime jis buvo praleidęs kelis mėnesius, tada jo mokinių grupė atvyko pas jį, ir pranešusi apie Jėzaus viešą veiklą, pasakė: “Taigi, tu matai, Mokytojau, jog tas, kuris su tavimi buvo prie Jordano aukštupio, klesti ir priima visus, kas tik pas jį ateina. Jis net puotauja su mokesčių rinkėjais ir nusidėjėliais. Tu drąsiai liudijai jį, ir vis tiek jis nieko nedaro, kad tave išlaisvintų.” Bet Jonas savo draugams atsakė: “Šitas vyras negali daryti nieko, nebent jam leistų jo Tėvas danguje. Jūs gerai prisiminate, jog aš sakiau: ‘Aš nesu Mesijas, bet aš esu

tas, kurį pasiuntė iki jo, kad parengčiau kelią jam.' Ir tą aš dariau. Tas, kuris turi nuotaką, yra jaunikis, bet jaunikio draugą, stovintį greta ir jį girdintį, jaunikio balsas labai džiugina. Dėl to mano šitas džiaugsmas išsipildė. Jis turi tapti didesnis, bet aš turiu tapti mažesnis. Aš esu iš šitos žemės ir savąją žinią aš paskelbiau. Jėzus iš Nazareto nužengia žemyn į žemę iš dangaus ir yra aukščiau už mus visus. Žmogaus Sūnus nusileido nuo Dievo, ir Dievo žodžius jis skelbs jums. Kadangi Tėvas danguje nedalina tos dvasios dalimis savo paties Sūnui. Tėvas myli savo Sūnų ir netrukus patikės visus reikalus į šito Sūnaus rankas. Tas, kas tiki į šitą Sūnų, tas turi amžinąjį gyvenimą. Ir šitie žodžiai, kuriuos aš sakau, yra teisingi ir tvirti.”

Jono žodžiai šituos mokinius nustebino taip smarkiai, kad jie išsiskyrė tylėdami. Jonas taip pat buvo labai susijaudinęs, nes jis suvokė, kad išsakė pranašystę. Niekada daugiau jis nebeabejojo Jėzaus misija ir dieviškumu. Bet Jonas jautė skausmingą nusivylimą dėl to, kad Jėzus neatsiuntė jam jokios žinios, kad jis neatėjo aplankyti jo, ir kad jis nepanaudojo nė vienos iš savo galių tam, kad jį iš kalėjimo išlaisvintų. Bet Jėzus apie tai žinojo viską. Jonui jis jautė didžiulę meilę, bet dabar suvokdamas savo dieviškąją prigimtį ir iki galo žinodamas, kokie didingi dalykai buvo rengiami Jonui, kada jis paliks šitą pasaulį, ir taip pat žinodamas, kad Jono darbas žemėje yra užbaigtas, jis susilaikė nuo to, kad įsikištų į didžiojo pamokslininko-pranašo karjeros natūralią įvykių raidą.

Šitas įtemptas laukimas kalėjime buvo žmogiškai neištveriamas. Tiesiog likus kelioms dienoms iki savo mirties, Jonas vėl pasiuntė patikimus žinianešius pas Jėzų, teiraudamasis: “Ar mano darbas padarytas? Kodėl aš kankinuosi kalėjime? Ar tu iš tikrųjų esi Mesijas, ar mums laukti kito?” Ir kada šitie du mokiniai perteikė šitą žinią Jėzui, tada Žmogaus Sūnus atsakė: ”Grįžkite pas Joną ir pasakykite jam, kad aš neužmiršau, bet dėl to taip pat kenčiu ir aš, nes mums tenka įgyvendinti visą teisumą. Papasakokite Jonui, ką matėte ir girdėjote – kad vargšai turi gerą naujieną, kuri skelbiama jiems – ir, pagaliau, pasakykite mano žemiškosios misijos mylimajam šaukliui, kad jis tikrai su kaupu patirs palaimą ateities amžiuje, jeigu neturės progos suabejoti ir suklupti dėl manęs.” Ir tai buvo paskutinioji žinia, kurią Jonas gavo iš Jėzaus. Šita žinia jį labai nuramino ir daug prisidėjo prie to, kad stabilizuotų jo tikėjimą ir paruoštų jį savo gyvenimo materialiam kūne tragiškai pabaigai, kuri taip greitai atėjo po šito įsimintino įvykio.

[1508]▼

12. JONO KRIKŠTYTOJO MIRTIS

Kadangi Jonas dirbo pietinėje Perėjoje, kai jį suėmė, tai iš karto jį nugabeno į Makajero tvirtovės kalėjimą, kur laikė įkalintą iki pat nužudymo. Erodas valdė Perėją, taip pat ir Galilėją, ir šituo laiku Perėjoje jis rezidencijas turėjo tiek Julijuje, tiek Makajere. Galilėjoje oficialioji rezidencija buvo perkelta iš Sepforio į naująją sostinę Tiberijuje.

Erodas išleisti Joną bijojo, kad nesukurstytų maišto. Jį nužudyti jis baiminosi, kad sostinėje minios nesukeltų riaušių, nes tūkstančiai perėjiečių

tikėjo, kad Jonas yra šventas žmogus, pranašas. Dėl to Erodas laikė nazarietį pamokslininką kalėjime, nežinodamas, ką dar su juo daryti. Keletą kartų Joną buvo atvedę pas Erodą, bet nė karto jis nesutiko nei palikti Erodo valdų, nei susilaikyti nuo bet kokios viešos veiklos, jeigu jį paleistų. Ir šitas naujas susijaudinimas dėl Jėzaus iš Nazareto, kuris nuolat augo, išpėjo Erodą, kad Joną paleisti ne metas. Be to, Jonas taip pat buvo ir Erodijos, Erodo neteisėtos žmonos, didžiulės ir aršios neapykantos auka.

Ne vieną kartą Erodas šnekėjosi su Jonu apie dangaus karalystę, ir nors kartais ši žinia jam padarydavo gilų išpūdį, bet jį išleisti iš kalėjimo jis bijojo.

Kadangi Tiberijuje vis dar daug buvo statoma, tai Erodas nemažai laiko praleisdavo savo rezidencijose Perėjoje, ir jam labai patiko Makajero tvirtovė. Iki visų visuomeninių pastatų ir oficialiosios rezidencijos Tiberijuje statybos visiškos pabaigos reikėjo dar kelerių metų.

Švęsdamas savo gimtadienį, Makajero rūmuose Erodas surengė didžiulį pobūvį savo aukštiesiems karininkams ir kitiems vyrams, užimantiems aukštus postus Galilėjos ir Perėjos valdymo tarybose. Kadangi Erodijai tiesiogiai be užuolankų apeliuojant į Erodą nepasisėkė pasiekti to, kad Jonas būtų nužudytas, tai dabar ji ėmėsi užduoties tą įgyvendinti klastos būdu.

Vykstant vakaro linksmybėms ir pramogoms, Erodija pristatė savo dukrą, kad pašoktų pobūvio dalyviams. Erodui merginos pasirodymas labai patiko ir pasikvietęs ją prie savęs jis tarė: “Tu esi žavi. Aš esu labai patenkintas tavimi. Prašyk manęs per šitą mano gimtadienį, ko tu tik trokšti, ir aš tikrai tą suteiksiu tau, net iki pusės savosios karalystės.” Ir Erodas tą pasakė, būdamas gerokai apsvaigęs nuo didelio kiekio vyno. Mergina pasitraukė į šalį ir pasiteiravo savo motinos, ko jai reiktų iš Erodo paprašyti. Erodija tarė: “Eik prie Erodo ir paprašyk Jono Krikštytojo galvos.” Ir jaunoji panelė, sugrįžusi prie pobūvio stalo, tarė Erodui: “Aš prašau, kad nedelsiant man duotumei ant lėkštės Jono Krikštytojo galvą.”

Erodą visą apėmė baimė ir liūdesys, bet dėl savo priesaikos ir dėl visų tų, kurie kartu su juo buvo prie stalo, jis negalėjo atsisakyti išpildyti šį prašymą. Ir Erodas Antipas pasiuntė kareivį, paliepęs jam atnešti Jono galvą. Tokiu būdu iš tiesų tą naktį kalėjime Jonui buvo nukirsta galva, tas kareivis atnešė ant lėkštės pranašo galvą ir ją įteikė jaunajai paneliui, buvusiai pobūvių salės gale, o mergina lėkštę padavė savo motinai. Kada Jono mokiniai tą sužinojo, tada jie atėjo į kalėjimą Jono kūno, ir jį palaidojo, jie nuėjo ir papasakojo apie tai, kas atsitiko, Jėzui.

[1509]▼

136 DOKUMENTAS

PAKRIKŠTIJIMAS IR TOS KETURIASDEŠIMT DIENŲ

JĖZUS savo viešąją veiklą pradėjo tuo metu, kada liaudies susidomėjimas Jono pamokslavimu pasiekė aukščiausią tašką ir tuo pačiu metu, kada Palestinos žydų tauta entuziastingai laukė Mesijo pasirodymo. Tarp Jono ir Jėzaus buvo didžiulis kontrastas. Jonas buvo atkaklus ir nuoširdus darbininkas, bet Jėzus buvo ramus ir laimingas darbininkas; per visą savo gyvenimą jis skubėjo tikrai

keletą kartų. Jėzus buvo paguodžiantis nuraminimas pasauliui ir tam tikra prasme pavyzdys; vargu ar Jonas buvo paguoda ar pavyzdys. Jis pamokslavo apie dangaus karalystę, bet vargu ar buvo įžengęs į jos laimę. Nors Jėzus apie Joną kalbėjo kaip apie didingiausią iš senosios kategorijos pranašų, bet jis taip pat sakė, jog mažiausias iš tų, kurie matė naujojo kelio didingą šviesą ir juo įžengė į dangaus karalystę, iš tikrųjų yra didingesnis už Joną.

Kada Jonas pamokslavo apie ateinančią karalystę, tada jo žinios našta buvo: Atgailaukite! bėkite nuo ateinančio įniršio. Kada pradėjo pamokslauti Jėzus, tada raginimas atgailauti išliko, bet po tokios žinios visada ėjo evangelija, geroji naujiena apie naujosios karalystės džiaugsmą ir laisvę.

1. SAMPRATOS APIE LAUKIAMĄ MESIJĄ

Žydai turėjo daug idėjų apie laukiamą išvaduotoją, ir kiekviena iš šitų skirtingų mesijietišku mokyklų galėjo pasiremti teiginiais iš hebrajų raštų, kad įrodytų savąjį požiūrį. Apskritai paėmus, žydai manė, kad jų nacionalinė istorija prasideda nuo Abraomo, o aukščiausiąjį tašką pasieks su Mesiju ir Dievo karalystės naujuoju amžiumi. Ankstesniaisiais laikais šitą išvaduotoją jie įsivaizdavo kaip “Viešpaties tarną,” vėliau kaip “Žmogaus Sūnų,” tuo tarpu pastaruoju laiku kai kurie nuėjo net ir tiek toli, kad Mesiją laikė “Dievo Sūnumi.” Bet nesvarbu, ar jis buvo vadinamas “Abraomo sėkla” ar “Dovydo sūnumi,” bet visi sutiko, kad jis turi būti Mesijas, “pateptasis.” Tokiu būdu ši samprata vystėsi nuo “Viešpaties tarno” iki “Dovydo sūnaus,” “Žmogaus Sūnaus,” ir “Dievo Sūnaus.”

Jono ir Jėzaus laikais labiau mokyti žydai buvo išvystę mintį apie ateinančią Mesiją kaip apie ištobulintą ir pavyzdinį izraelitą, kuris kaip “Viešpaties tarnas” savyje sujungia trigubas pranašo, šventiko, ir karaliaus pareigas.

Žydai dievobaimingai tikėjo, jog, kaip jų tėvus iš Egipto vergovės Mozė išlaisvino nuostabių stebuklų dėka, taip ir ateinantis Mesijas žydų tautą iš romėnų priespaudos išvaduos net ir didingesnių galios stebuklų ir rasinio triumfo stebuklų dėka. Rabinai iš Raštų buvo surinkę beveik penkis šimtus ištraukų, kurios, nors ir buvo akivaizdžiai

[1510]▼

prieštaringos, bet jiems netrukdė tvirtinti, kad jos pranašavo Mesijo atėjimą. Ir tarp visų šitų laiko, metodo, ir funkcijos detalių jie beveik visiškai iš akiračio išleido pažadėtojo Mesijo *asmenybę*. Jie laukė žydų nacionalinės šlovės atstatymo – Izraelio žemiškojo išaukštinimo – o ne pasaulio išgelbėjimo. Dėl to tampa akivaizdu, kad Jėzus iš Nazareto niekada nebūtų galėjęs patenkinti šitos materialistinės žydų proto sampratos apie Mesiją. Didelė dalis iš jų tariamų mesijietišku pranašavimų, jeigu tikėtai į šituos pranašiškus pasakymus jie būtų pažvelgę kitokioje šviesoje, būtų labai natūraliai jų protą parengę tam, kad Jėzų pripažintų kaip užbaigiantį vieną amžių ir pradėdantį gailėstingumo ir išgelbėjimo visoms nacijoms naują ir geresnį laikotarpį.

Žydai buvo auklėjami taip, kad tikėtų Šekino doktrina. Bet šito tariamo Dieviškojo Buvimo simbolio nebuvo matyti šventykloje. Jie tikėjo, kad Mesijo

atėjimas jį atstatys. Jie laikėsi painių idėjų apie rasinę nuodėmę ir tariamai nuodėmingą žmogaus prigimtį. Vieni mokė, jog Adomo nuodėmė žmogiškąją rasę prakeikė, ir, kad Mesijas panaikins tą prakeikimą ir atstatys žmogui dieviškąjį palankumą. Kiti mokė, jog Dievas, kurdamas žmogų, į jo būtį įdėjo tiek gėrio, tiek blogio prigimtį; jog, kada jis pamatė savo sukurtą galutinį rezultatą, tada labai nusivylė, ir, kad “Jis gailėjosi, jog žmogų buvo sutvėręs šitoki.” Ir tie, kurie mokė šitaip, tikėjo, kad Mesijas turi ateiti tam, kad žmogų atpirktų iš įgimtos nuodėmingos prigimties.

Dauguma žydų tikėjo, kad spaudžiami romėnų valdžios jie toliau kankinasi už savo nacionalines nuodėmes ir dėl pagonių atsivertėlių į žydų tikėjimą nenuoširdumo. Žydų nacija iš visos širdies neatgailavo; dėl to iš tikrųjų Mesijas savąjį atėjimą uždelsė. Buvo daug kalbama apie atgailavimą; dėl šitos priežasties buvo tas galingas ir betarpiškas Jono pamokslavimo raginimas, “Atgailaukite ir krikštykitės, nes dangaus karalystė yra šalia.” Ir dangaus karalystė bet kuriam dievobaimingam žydui galėjo reikšti tikrai vieną dalyką: Mesijo atėjimą.

Mykolo savęs padovanojimas turėjo vieną bruožą, kuris buvo visiškai svetimas žydų sampratai apie Mesiją, ir tai buvo dviejų prigimčių, žmogiškosios ir dieviškosios, sąjunga. Žydai Mesiją suvokė įvairiai, kaip išstobulintą žmogų, viršžmogį, ir net kaip dievišką, bet jie niekada nesilaikė tokios sampratos, jog tai yra sąjunga to, kas yra žmogiška ir dieviška. Ir tai buvo toji kliūtis, ties kuria klupdavo pirmieji Jėzaus mokiniai. Jie suvokė žmogiškąją Mesijo kaip Dovydo sūnaus sampratą, kaip ją buvo pateikę ankstesnieji pranašai; kaip Žmogaus Sūnų, Danieliaus ir kai kurių vėlesniųjų pranašų viršžmogiškąją idėją; ir net kaip Dievo Sūnų, kaip jį pavaizdavo Enocho Knygos autorius ir kai kurie jo amžininkai; bet niekada net ir akimirksniai jie neturėjo tikrosios sampratos apie tų dviejų prigimčių, žmogiškosios ir dieviškosios, sąjungą vienoje žemiškoje asmenybėje. Kūrėjo įsikūnijimas tvarinio pavidalu nebuvo iš anksto apreikštas. Tą apreikšė tikrai Jėzus; pasaulis nieko nežinojo apie tokius dalykus tol, kol Sūnus Kūrėjas tapo materialiu kūnu ir gyveno tarp sferos mirtingųjų.

2. JĖZAUS PAKRIKŠTIJIMAS

Jėzus buvo pakrikštytas, kada Jono pamokslavimas buvo pasiekęs aukščiausią viršūnę, kada Palestina liepsnojo jo žinios viltimi – “Dievo karalystė yra šalia” – kada visa žydija buvo pasinėrusi į rimtą ir iškilmingą savianalizę. Žydų

[1511]▼

rasinis solidarumo jausmas buvo labai gilus. Žydai ne tik tikėjo, kad tėvo nuodėmės gali sukelti kančių jo vaikams, bet jie tvirtai tikėjo, kad vieno individo nuodėmė gali prakeikti naciją. Todėl, nevise tie, kuriuos pakrikštijo Jonas, laikė save kaltais dėl konkrečių nuodėmių, kurias Jonas pasmerkė. Izraelio gerovei Jonas pakrikštijo daug dievobaimingų sielų. Jie bijojo, kad kažkokia jiems nežinoma nuodėmė Mesijo atėjimą gali uždelsti. Jie patys jautė, kad priklauso nusikaltusiai ir nuodėme prakeiktai nacijai, ir jie ateidavo krikštytis, kad šitaip elgdamiesi galėtų parodyti rasės atgailavimo vaisius. Dėl to

akivaizdu, kad Jėzus Jono krikštą priėmė visiškai ne kaip atgailos ritualą ar atleidimą už nuodėmes. Priimdamas krikštą iš Jono rankų, Jėzus tikrai sekė daugelio pamaldžių izraeliečių pavyzdžiu.

Kada Jėzus iš Nazareto įbrido į Jordano upę tam, kad jį pakrikštytų, tada jis buvo šios sferos mirtingasis, kuris žmogaus evoliucinio pakilimo viršūnę buvo pasiekęs visose srityse, kurios yra susijusios su proto užkariavimu ir susitapatinimu su dvasia. Tą dieną upėje jis stovėjo kaip evoliucinių laiko ir erdvės pasaulių išstobulintas mirtingasis. Tarp Jėzaus mirtingojo proto ir viduje gyvenančio dvasinio Derintojo, Rojaus Tėvo dieviškosios dovanos, buvo sukurtas tobulas sinchroniškumas ir pilnutinis ryšys. Ir kaip tik toks Derintojas gyvena visose normaliose būtybėse, kurios Urantijoje gyvena nuo to meto, kada Mykolas pakilo vadovauti savajai visatai, išskyrus tai, kad Jėzaus Derintojas šitai ypatingai misijai buvo anksčiau parengtas, kada tokiu pačiu būdu buvo apsigyvenęs kitoje viršžmogiškoje būtybėje, įsikūnijusioje mirtingojo materialaus kūno pavidalu, Makiventos Melkizedeko viduje.

Paprastai, kada šios sferos mirtingasis pasiekia tokius aukštus asmenybės tobulumo lygius, tada įvyksta tie preliminarūs dvasinio pakilimo reiškiniai, kurie galiausiai pasibaigia mirtingojo subrendusios sielos susiliejimu susietu su ja dieviškuoju Derintoju. Ir toks pasikeitimas akivaizdžiai turėjo įvykti Jėzaus iš Nazareto asmenybės patyrimė tą pačią dieną, kada į Jordano upę jis įbrido drauge su savo dviem broliais tam, kad Jonas juos pakrikštytų. Šitas ritualas buvo jo grynai žmogiškosios gyvybės Urantijoje baigiamasis aktas, ir daug viršžmogiškųjų stebėtojų tikėjosi pamatyti Derintojo susiliejimą su tuo protu, kuriame jis gyveno, bet jiems visiems buvo lemta patirti nusivylimą. Įvyko kažkas naujo ir netgi didingesnio. Kada Jonas savo rankas uždėjo ant Jėzaus tam, kad jį pakrikštytų, tada viduje gyvenantis Derintojas galutinai paliko Jošua, Juozapo sūnaus, išstobulintą žmogiškąją sielą. Ir vos po kelių akimirku šita dieviškoji esybė iš Dieviningtono sugrįžo kaip Personalizuotas Derintojas ir savosios kategorijos vadovas visoje Neadono vietinėje visatoje. Tokiu būdu iš tikrųjų Jėzus matė savo paties ankstesnę dieviškąją dvasią po sugrįžimo nusileidžiančią pas jį personalizuota forma. Ir jis išgirdo šitą pačią Rojaus kilmės dvasią prakalbusią, kuri tarė, "Tai yra mano mylimas Sūnus, kuriuo aš esu labai patenkintas." Ir Jonas, su Jėzaus dviem broliais, šiuos žodžius taip pat girdėjo. Jono mokiniai, stovėdami prie vandens krašto, šitų žodžių negirdėjo, taip pat jie nematė ir Personalizuoto Derintojo vaizdinio. Personalizuotą Derintoją matė tikrai Jėzaus akys.

Kada sugrįžęs ir dabar išaukštintas Personalizuotas Derintojas šitai tarė, tuomet įsivyravo tylą. Ir tuo metu, kai tie keturi stovėjo vandenyje, Jėzus, žiūrėdamas į viršų, į šalia esantį Derintoją, meldėsi: "Mano Tėve, kuris valdai danguje, tebūnie pagarbintas tavo vardas. Teateinie tavoji karalystė! Tebūnie tavoji valia žemėje, net ir taip, kaip ir danguje." Kada jis pasimeldė, tada tie "dangūs atsivėrė," ir Žmogaus Sūnus

pamatė vaizdinį, kurį pateikė dabar jau Personalizuotas Derintojas, regėdamas save patį kaip Dievo Sūnų, koks jis buvo prieš atvykdamas į žemę mirtingojo materialaus kūno pavidalu, ir koks jis bus tada, kada šitas įsikūnijimo gyvenimas bus užbaigtas. Šitą dangiškąją viziją matė tiktai Jėzus.

Jonas ir Jėzus girdėjo būtent Personalizuoto Derintojo balsą, kalbantį Visuotinio Tėvo vardu, nes Derintojas yra Rojaus Tėvo ir kaip Rojaus Tėvas. Per Jėzaus visą likusį žemiškąjį gyvenimą šitas Personalizuotas Derintojas buvo susietas su juo visuose jo darbuose; Jėzus palaikė nuolatinę komuniką su šituo išaukštintu Derintoju.

Kada Jėzus buvo pakrikštytas, tada jis neatgailavo dėl kokių nors piktadarių; jis neišpažino jokių nuodėmių. Šituo krikštu jis pasišventė vykdyti dangiškojo Tėvo valią. Savo krikšto metu jis girdėjo neklystantį savojo Tėvo raginimą, baigiamąjį nurodymą imtis savojo Tėvo reikalo, ir jis keturiasdešimčiai dienų pasišalino, kad šitą gausybę problemų apmąstytų vienatvėje. Šitaip kuriam laikui pasitraukdamas iš aktyvių asmenybės ryšių su savo žemiškaisiais bičiuliais, Jėzus, toks, koks jis buvo ir koks buvo Urantijoje, tiksliai laikėsi tos procedūros, kuri galioja morontiniuose pasauliuose, kada tik kylantysis mirtingasis susilieja su Visuotinio Tėvo vidiniu buvimu.

Šitoji krikšto diena užbaigė Jėzaus grynai žmogiškąjį gyvenimą. Dieviškasis Sūnus savąjį Tėvą surado, Visuotinis Tėvas surado savo įsikūnijusį Sūnų, ir jie kalbasi vienas su kitu.

(Jėzus buvo beveik trisdešimt vienerių su puse metų amžiaus, kada buvo pakrikštytas. Nors Lukas ir sako, kad Jėzus buvo pakrikštytas Tiberijaus Cezario penkioliktaisiais valdymo metais, kas būtų 29 m. po Kr. gim., kadangi Augustas mirė 14 m. po Kr. gim., bet reikėtų prisiminti, jog Tiberijus buvo imperatorius drauge su Augustu dvejus su puse metų prieš Augusto mirtį, nukaldinęs monetas jo garbei spalio mėnesį 11 m. po Kr. gim. Dėl to, jo faktiško valdymo penkioliktieji metai buvo būtent šitie patys 26 m. po Kr. gim., Jėzaus pakrikštijimo metai. Ir taip pat tai buvo tie metai, kada Pontijus Pilotas pradėjo savo valdymą kaip Judėjos valdytojas.)

3. TOS KETURIASDEŠIMT DIENŲ

Jėzus mirtingojo savęs padovanojimo didįjį gundymą buvo iškentęs iki savojo krikšto, kada šešias savaites jį drėkino Hermono Kalno rasos. Ten ant Hermono Kalno, kaip šios sferos mirtingasis, kuriam nepadėjo niekas, jis buvo sutikęs ir nugalėjo Urantijos apsimetėlį, Kaligastiją, šito pasaulio prinčą. Tą reikšmingą dieną, kaip liudija visatos dokumentai, Jėzus iš Nazareto tapo Urantijos Planetos Princu. Ir šitas Urantijos Princas, taip neužilgo būsiantis paskelbtas aukščiausiuoju Neadono Valdovu, dabar keturiasdešimčiai dienų pasitraukė į vienatvę tam, jog pasirengtų planus ir nuspręstų, koku būdu skelbti naująją Dievo karalystę žmonių širdyse.

Po krikšto jis per tas keturiasdešimt dienų stengėsi prisitaikyti prie pasikeitusių šio pasaulio ir šios visatos ryšių, kurie pasikeitė dėl to, kad jo

Derintojas buvo personalizuotas. Per šią vienumos laikotarpį Perėjos kalnuose jis apsisprendė dėl savosios veiklos krypties, kurios laikysis, ir dėl tų metodų, kuriuos panaudos naujoje ir pasikeitusioje žemiškojo gyvenimo fazėje, kurią jis netrukus pradės.

Jėzus pasitraukė į vienvietę ne tam, jog pasninkautų ir kankintų savo sielą. Jis nebuvo asketas, ir jis atėjo, kad visas tokias nuostatas, susijusias su požiūriu į Dievą, sugriautų amžiams. Tos priežastys, kurios jį privertė ieškoti šitos vienvietės,

[1513]▼

visiškai skyrėsi nuo tų priežasčių, kurios skatino Mozę ir Eliją, ir net Joną Krikštytoją. Tuo metu Jėzus visiškai sąmoningai suvokė savo ryšį su savo sukurtąja visata, o taip pat ir su visatų visata, vadovaujama Rojaus Tėvo, jo Tėvo danguje. Dabar jis iki galo prisiminė įpareigojimus ir nurodymus, kurie buvo susiję su šiuo savęs padovanojimu ir kuriuos jam buvo perteikę jo vyresnysis brolis, Emanuelis, prieš jam pradėdant savo įsikūnijimą Urantijoje. Dabar jis aiškiai ir iki galo suvokė visus šituos toli nusidriekiančius ryšius, ir jis troško pasišalinti kažkuriam ramaus meditavimo laikotarpiui, kad galėtų apmąstyti planus ir nuspręsti, kokiais metodais jis atliks savo viešus darbus šito pasaulio ir visų likusių pasaulių savo vietinėje visatoje labui.

Tuo metu, kada klajojo kalnuose, ieškodamas tinkamos priedangos, Jėzus sutiko savo visatos pagrindinį tvarkytoją Gabrielį, Neadono Ryškiają ir Ryto Žvaigždę. Gabrielis dabar vėl atstatė asmeninį ryšį su šios visatos Sūnumi Kūrėju; tiesiogiai jie susitiko pirmą kartą po to, kada Mykolas atsisveikino su savo bičiuliais Salvingtonė, kada jis išvyko į Edentiją, kad pasiruoštų pradėti savęs padovanojimą Urantijoje. Gabrielis, Emanuelio nurodymu ir įpareigotas Uversos Dienų Senujų, dabar Jėzui pateikė informaciją, pažymintį, kad jo savęs padovanojimo patyrimas Urantijoje iš esmės yra užbaigtas, kiek tai yra susiję su jo visatos išstobulinto suverenumo užtarnavimu ir Liuciferio maišto užbaigimu. Pirmąjį tikslą jis pasiekė savojo krikšto dieną, kada personalizuotas jo Derintojas pademonstravo jam savęs padovanojimo mirtingojo materialaus kūno pavidalu tobulumą ir užbaigtumą, o antrasis tikslas tapo istorijos faktu tą dieną, kada jis nusileido nuo Hermono Kalno, kad prisijungtų prie jo laukiančio vaikinio, Tiglato. Dabar Jėzui buvo pranešta, vietinės visatos ir supervisatos aukščiausiosios valdžios vardu, kad jo savęs padovanojimo darbas yra užbaigtas tiek, kiek tai turi įtakos jo asmeniniam statusui ryšium su suverenumu ir maištu. Šią užtikrinimą jis jau buvo gavęs tiesiai iš Rojaus vizijos būdu savojo krikšto metu ir viduje gyvenančio Minties Derintojo personalizavimo reiškiniu dėka.

Tuo metu, kai jis leido laiką ant kalno, kalbėdamasis su Gabrieliu, Edentijos Žvaigždyno Tėvas asmeniškai pasirodė Jėzui ir Gabrieliui, sakydamas: “Dokumentai yra užbaigti. Mykolo Nr. 611.121 suverenumas savajai Neadono visatai yra pasiektas ir laukia Visuotiniam Tėvui iš dešinės. Aš tau atnešu atleidimą nuo savęs padovanojimo misijos, perduotą Emanuelio, tavojo brolio-rėmėjo Urantijos įsikūnijimo metu. Dabar arba bet koku metu vėliau, ir tokiu būdu, kokį tu pats pasirinksi, tu gali užbaigti įsikūnijantį savęs padovanojimą, pakilti pas savąjį Tėvą iš dešinės, gauti savo suverenumą, ir priimti savo tikrai pelnytą besąlygišką valdžią visam Neadonui. Dienų Senujų įgaliojimu, aš taip

pat liudiju, jog yra užbaigti visi supervisatos dokumentai, susiję su visų nuodėmių maišto užbaigimu tavojoje visatoje ir tave apdovanojantys visiškai ir neribota valdžia, kad ateityje susitvarkytum su bet koku įmanomu sukilimu ir su visais įmanomais sukilimais. Formaliai, tavasis darbas Urantijoje ir mirtingojo tvarinio materialaus kūno pavidalu yra užbaigtas. Nuo šiol tavasis kelias yra tavo paties pasirinkimo reikalas.”

Kada Edentijos Pats Aukštasis Tėvas išvyko, tada Jėzus ilgai šnekėjosi su Gabrieliu apie visatos gerovę ir, pasiūsdamas sveikinimus Emanueliui, užtikrino jį, kad tame darbe, kurio netrukus imsis Urantijoje, jis visą laiką prisimins tą patarimą, kurį buvo gavęs Salvingtone ryšium su įpareigojimais, perduotais prieš savęs padovanojimo misiją.

[1514]▼

Per visas šitas keturiasdešimt atsiskyrimo dienų Jokūbas ir Jonas, Zabediejaus sūnūs, buvo užsiėmę Jėzaus paieškomis. Daug kartų jie buvo netoli tos vietos, kur jis buvo apsistojęs, bet niekada iš tiesų jo nesurado.

4. PLANAI VIEŠAM DARBUI

Diena iš dienos, viršuje kalnuose, Jėzus rengė planus savęs padovanojimo Urantijoje likusiajai daliai. Iš pradžių jis nusprendė, jog nemokys tuo pačiu laiku, kada moko Jonas. Jis planavo likti santykinai atsiskyręs iki to meto, kada Jono darbas pasieks tikslą, arba kol Joną netikėtai sustabdys įkalinimas. Jėzus puikiai žinojo, kad Jono bebaimis ir netaktiškas pamokslavimas netrukus sukels pilietinių valdovų baimę ir priešišumą. Turėdamas omenyje Jono nesaugią padėtį, Jėzus pradėjo konkrečiai planuoti savo viešojo darbo programą savo tautos ir pasaulio labui, savo visos milžiniškos visatos kiekvieno apgyvendinto pasaulio labui. Mykolo mirtingojo savęs padovanojimas buvo *Urantijoje*, bet jis buvo Nebadono *visiems* pasauliams.

Pirmiausia, ką padarė Jėzus, apmąstęs bendrą planą, kaip savo programą derinti su Jono judėjimu, tai iš naujo išanalizavo Emanuelio nurodymus. Jis įdėmiai apmąstė jam duotą patarimą dėl jo darbo metodų, ir tai, kad planetoje jis neturi palikti jokių išliekančių užrašų. Iš tiesų Jėzus daugiau niekada neberašė ant ko nors kito, išskyrus smėlį. Savo kito apsilankymo Nazarete metu, dideliam savo brolio Juozapo skausmui, Jėzus sunaikino visus savo užrašus, kurie buvo išlikę ant lentelių dailidės dirbtuvėje, ir kurios kabėjo ant senojo namo sienų. Ir Jėzus daug mąstė apie Emanuelio patarimą dėl savo ekonominio, visuomeninio, ir politinio požiūrio į šį pasaulį, su kuriuo jam teks susidurti.

Per šią keturiasdešimties dienų atsiskyrimo laikotarpį Jėzus nepasninkavo. Ilgiausias periodas, kada jis gyveno be maisto, buvo jo pirmosios dvi dienos kalnuose, kada jis buvo taip pasinėręs į apmąstymus, kad visiškai užmiršo pavalgyti. Bet trečiąją dieną jis ėmė ieškoti maisto. Šituo metu jo taip pat negundė nei kokios nors blogos dvasios, nei maištaujančios asmenybės, gyvenančios šitame pasaulyje ar iš kurio nors kito pasaulio.

Šitos keturiasdešimt dienų buvo ta proga, kada paskutinį kartą tarėsi dieviškasis protas ir žmogiškasis protas, arba tiksliau tai buvo pirmasis realus veikimas, kada šitie du protai dabar tapo vienu. Šito svarbaus meditavimo laikotarpio rezultatai įtikinamai parodė, jog dieviškasis protas triumfuojančiai ir dvasiškai viešpatavo žmogiškojo intelekto atžvilgiu. Nuo šiol žmogaus protas tapo Dievo protu, ir nors žmogaus proto savasis aš yra visą laiką, bet visada šitas sudvasintas žmogiškasis protas tikrai sako "tebūnie ne manoji, bet tavoji valia."

Šito reikšmingo laikotarpio transakcijos nebuvo badavusio ir nusilpusio proto nerealaus vizijos, taip pat jos nebuvo ir painiojantys ir naivūs simboliai, kurie vėliau tapo žinomi kaip "Jėzaus gundymai tyruose." Vietoje šito tai buvo laikotarpis, skirtas apmąstyti visą kupiną įvykių ir įvairių savęs padovanojimo karjerą ir tolimesniam tarnavimui rūpestingai parengti tokius planus, kurie geriausiai pasitarnautų šito pasaulio labui, tuo pačiu metu taip pat kažkuo prisidėtų ir prie to, jog būtų pagerintos ir visos kitos dėl maišto izoliuotos sferos. Jėzus mąstė apie visą žmogiškojo gyvenimo Urantijoje tarpsnį, pradedant Andono ir Fontos laikais, einant artyn iki Adomo pražangos, ir dar artyn iki Melkizedeko iš Salemo tarnystės.

Gabrielis priminė Jėzui, jog yra du keliai, kurių pagalba jis gali pasirodyti pasauliui tuo atveju, jeigu jis nuspręs kažkurį laiką pasilikti

[1515]▼

Urantijoje. Ir jis paaiškino Jėzui, kad jo pasirinkimas šitame reikale neturės nieko bendro nei su jo visatos suverenumu, nei su Liuciferio maišto užbaigimu. Šie du tarnystės pasaulyje keliai yra tokie:

1. Savo paties kelias – tas kelias, kuris galėtų atrodyti maloniausias ir naudingiausias šito pasaulio betarpiškų poreikių ir savo paties visatos dabartinio dvasinio pagerinimo požiūriu.

2. Tėvo kelias – toliaregiško tvarinio gyvenimo idealo pavyzdys, kaip jį įsivaizduoja visatų visatos Rojaus administracijos aukštosios asmenybės.

Šitokiu būdu Jėzui buvo paaiškinta, jog yra du būdai, kuriais jis gali sutvarkyti savo žemiškojo gyvenimo likusią dalį. Kiekvienas iš šitų kelių turėjo savų privalumų, žvelgiant į juos tos konkrečios situacijos šviesoje. Žmogaus Sūnus aiškiai matė, kad jo pasirinkimas tarp šitų dviejų elgesio būdų neturi nieko bendro su visatos suverenumu suteikimu jam; tai jau buvo išspręstas reikalas ir patvirtintas visatų visatos dokumentais, ir tikrai laukė, kada jis to paprašys, atvykęs pats asmeniškai. Bet Jėzui buvo pastebėta, kad jo Rojaus broliui, Emanueliui, suteiktų didžiulį pasitenkinimą, jeigu jam, Jėzui, atrodytų tinkama savo įsikūnijimo žmogiškąją karjerą užbaigti taip kilniai, kaip ją ir buvo pradėjęs, visada atsiduodamas Tėvo valiai. Šito atsiskyrimo trečiąją dieną Jėzus pasižadėjo, kad jis sugrįš į pasaulį, kad užbaigtų savo žemiškąją karjerą, ir kad bet kokiaje situacijoje, kurioje bus galimi bet kokie du keliai, jis visada pasirinktų Tėvo valią. Ir jis pragyveno savo žemiškojo gyvenimo likusiąją dalį visada laikydamasis šito sprendimo. Net iki pat skaudžiausios pabaigos jo

nepriklausoma valia visada pakludavo dangiškojo Tėvo valiai.

Tos keturiasdešimt dienų kalnų tyruose nebuvo didžiojo gundymo laikotarpis, bet vietoje šito tai buvo Mokytojo *didžiųjų sprendimų* laikotarpis. Per šitas dienas, kada jis vienas artimai bendravo su savimi ir su savojo Tėvo betarpišku buvimu – Personalizuotu Derintoju (jis daugiau nebeturėjo asmeninio serafinio sargo) – tada jis priėmė, po vieną, didžiuosius sprendimus, kurie turėjo kontroliuoti jo veiklos kryptį ir elgesį per jo žemiškosios karjeros likusiąją dalį. Vėliau pasakojimą apie didįjį gundymą imta sieti su šituo atsiskyrimo laikotarpiu dėl supainiojimo su fragmentiškais pasakojimais apie kovas ant Hermono Kalno, o taip pat ir dėl to, jog tuo metu egzistavo paprotys, pagal kurį visi didieji pranašai ir žmogiškieji lyderiai savo viešąją karjerą turėdavo pradėti tariamu pasninkavimu ir meldimosi laikotarpiu. Jėzus visada elgdavosi taip, kada reikėdavo priimti bet kokią naują arba rimtą sprendimą, pasišalindavo komunikacijai su savo paties dvasia tam, kad galėtų sužinoti Dievo valią.

Ir visa tai planuojant savo žemiškojo gyvenimo likusiai daliai, Jėzus žmogiškąją širdį visą laiką draskė dvi priešingos elgesio kryptys:

1. Jis turėjo stiprų troškimą patraukti savąją tautą – ir visą pasaulį – kad tikėtų į jį ir priimtų jo naująją dvasinę karalystę. Ir jis puikiai žinojo apie jų idėjas, susijusias su Mesijo atėjimu.

2. Gyventi ir dirbti taip, kaip, jo įsitikinimu, tam pritartų jo Tėvas, savąjį darbą atlikti kitų pasaulių, reikalingų pagalbos, labui, ir toliau tęsti, įkuriant karalystę, Tėvo atskleidimą ir parodyti jo dieviškąją kupiną meilės charakterį.

Per visas šitas reikšmingas dienas Jėzus gyveno senos uolos urve, priedangoje, buvusioje kalnų šlaite, netoli kaimo, kažkada vadinto Beit Adis. Jis gėrė iš mažo šaltinio, kuris tryško iš kalno šlaito netoli šitos uolinės pastogės.

[1516]▼

5. PIRMASIS DIDYSIS SPRENDIMAS

Trečiąją dieną po to, kada jis buvo pradėjęs šitą pasitarimą pats su savimi ir su savo Personalizuotu Derintoju, Jėzui buvo pateikta Neadono susirinkusiųjų dangiškųjų gausybių, kurias pasiuntė jų vadai, kad lauktų savo mylimojo Valdovo valios nurodymo, vizija. Šitą galingą gausybę sudarė dvylika serafinių legionų ir proporcingas skaičius protingų būtybių iš visatos kiekvienos kategorijos. Ir pirmasis didis sprendimas, kurį Jėzus priėmė vienatvės metu, buvo susijęs su tuo, ar jis naudosis ar nesinaudos šitomis galingomis asmenybėmis, ryšium su savo viešo darbo Urantijoje pradeda programa.

Jėzus nusprendė, kad iš šitos milžiniškos susirinkusios gausybės nė viena asmenybe jis nesinaudos, nebent taptų akivaizdu, jog tokia yra jo Tėvo valia. Nepaisant šito bendro pobūdžio sprendimo, šitoji milžiniška gausybė pasiliko su juo per visą jo žemiškojo gyvenimo likusiąją dalį, būdama visuomet pasirengusi paklusti savojo valdovo valios menkiausiam pareiškimui. Nors Jėzus savo žmogiškosiomis akimis šitų lydinčiųjų asmenybių nematė nuolat, bet su juo susietas Personalizuotas Derintojas iš tiesų jas visas matė visą laiką, ir su jomis visomis galėjo palaikyti ryšį.

Prieš nusileisdamas žemyn po keturiasdešimties dienų vienatvės kalnuose, Jėzus savąjį neseniai Personalizuotą Derintoją paskyrė tiesiogiai vadovauti šitai lydinčiajai visatos asmenybių gausybei, ir ilgiau negu ketverius metus Urantijos laiku iš tikrųjų šitos atrinktos asmenybės iš visatos protingų būtybių visų kategorijų paklusniai ir pagarbiai veikė, išmintingai vadovaujant šitam išaukštintam ir patyrusiam Personalizuotam Paslaptinajam Pagalbininkui. Priimdamas vadovavimą šitai galingai asamblėjai, šis Derintojas, kažkada buvęs Rojaus Tėvo dalis ir esmė, užtikrino Jėzų, kad jokių būdu šitoms viršžmogiškosioms agentūroms nebus leista tarnauti, arba pačioms pasireikšti, ryšium su jo žmogiškąja karjera, arba jo žmogiškosios karjeros labui, nebent atsitiktų taip, jog tokio įsikišimo panorėtų pats Tėvas. Tokiu būdu vienu didingu sprendimu Jėzus savanoriškai atsisakė bet kokios viršžmogiškosios pagalbos visuose reikaluose, susijusiuose su savo mirtingojo karjeros likusia dalimi, nebent Tėvas galėtų savarankiškai nuspręsti taip, kad dalyvautų šio Sūnaus žemiškųjų darbų tam tikrame konkrečiame veiksmo ar epizode.

Priimdamas šitą vadovavimą visatos gausybėms, lydinčioms Kristų Mykolą, Personalizuotas Derintojas dėjo dideles pastangas, jog atkreiptų Jėzaus dėmesį į tai, kad, nors visatos tvarinių tokios asamblėjos veiklą erdvėje ir gali apriboti jų Kūrėjo suteiktas įgaliojimas, bet tokie apribojimai neturi poveikio jų veiklai laike. Ir šitas apribojimas paaiškinamas tuo, jog Derintojai, kada yra personalizuojami, tada yra nelaikės būtybės. Todėl Jėzus buvo įspėtas, kad, nors Derintojo kontrolė gyvoms protingoms būtybėms, kurioms vadovauti buvo patikėta jam, bus visiška ir tobula, kiek tai yra susiję su bet kokiais reikalais erdvėje, bet tokių tobulų apribojimų negali būti laiko atžvilgiu. Derintojas tarė: “Aš tikrai įsakysiu, kaip tu esi nurodęs, uždrausti panaudoti bet kokių būdu šitas lydinčiąsias visatos protingų būtybių gausybes, ryšium su tavo žemiškąja karjera, išskyrus tuos atvejus, kur Rojaus Tėvas man nurodys, jog tokioms agentūroms aš leisčiau veikti tam, kad būtų įvykdyta jo dieviškoji valia taip, kaip nuspręsi tu, ir tomis akimirkomis, kada tavo žmogiškoji-dieviškoji valia gali būti užsiėmusi bet kokių sprendimų ar veiksmu, kuris tikrai bus atsietas tikrai nuo natūralios žemiškosios laiko tėkmės. Visais tokiais atvejais aš esu bejėgis, ir tavo tvariniai, čia susurinkę su galios ir vienybės tobulumu, yra

[1517]▼

lygiai tokie pat bejėgiai. Jeigu tavo suvienytos prigimtys išreikš tokius troškimus, tuomet šitie tavo sprendimo mandatai bus nedelsiant įvykdyti. Tavo noras visuose tokiuose reikaluose pasireikš laiko sutrumpinimu, ir tas mintyse įsivaizduojamas dalykas *ims* egzistuoti. Man vadovaujant toks gali būti didžiausiu laipsniu įmanomas tavojo potencialaus suverenumo apribojimas. Mano savimonėje laikas neegzistuoja, ir dėl to tavo tvarinių aš negaliu apriboti ten, kur yra sąsaja su laiku.”

Tokiu būdu iš tiesų Jėzus sužinojo, kaip jo sprendimas toliau gyventi kaip žmogui tarp žmonių bus įgyvendinamas praktikoje. Jis vieninteliu sprendimu visas jį lydinčias visatos įvairių protingų būtybių gausybes pašalino iš dalyvavimo savo prasidedančioje viešojoje tarnystėje, išskyrus jų dalyvavimą tokiuose reikaluose, kurie yra susiję tikrai su laiku. Todėl tampa akivaizdu, kad bet kokie įmanomi viršgamtiniai arba tariamai viršžmogiški reiškiniai, lydėję

Jėzaus tarnavimą, buvo susiję tikrai su laiko pašalinimu, nebent Tėvas danguje specialiai priimdavo kitokį sprendimą. Joks stebuklas, jokia gailėstingumo tarnystė, ar joks kitas įmanomas įvykis, atsitikęs ryšium su Jėzaus žemiškosios veiklos likusia dalimi, negalėjo turėti tokio veiksmo pobūdžio ar charakterio, kuris pranoksta gamtos dėsnius, nustatytus ir nuolat veikiančius žmogaus veikloje, kada jis gyvena Urantijoje, išskyrus šitą aiškiai konstatuotą *laiko* aspektą. Aišku, jokių apribojimų negali būti taikoma “Tėvo valios” pasireiškimams. Laiko pašalinimo, ryšium su šito potencialaus visatos Valdovo išreikštu troškimu, galima buvo išvengti tikrai šito Dievo-žmogaus *valios* tiesioginio ir aiškaus veiksmo dėka tokiu būdu, kad laikas, susijęs su konkrečiu veiksmu ar įvykiu, *neturėtų būti sutrumpinamas arba pašalinamas*. Tam, kad būtų užkirstas kelias menamų *laiko stebuklų* atsiradimui, Jėzus laiką turėjo visuomet suvokti sąmoningai. Nors kiek jam praradus laiko sąmoningą suvokimą, ryšium su konkretaus noro pareiškimu, tai prilygo įgyvendinimui to dalyko, kurį suvokė Sūnaus Kūrėjo protas, ir be laiko įsiterpimo.

Su juo susieto ir Personalizuoto Derintojo prižiūrinčios kontrolės dėka Mykolui buvo įmanoma tobulai apriboti savo asmeninę žemiškąją veiklą erdvės atžvilgiu, bet buvo neįmanoma Žmogaus Sūnui šitokiu būdu apriboti savo naują kaip potencialaus Nebadono Valdovo žemiškąją statusą, kiek šis yra susiję su *laiku*. Ir toksai buvo Jėzaus iš Nazareto realusis statusas, kada jis rengėsi pradėti savo viešąją veiklą Urantijoje.

6. ANTRASIS SPRENDIMAS

Numatęs savo elgesį savo sukurtų protingų būtybių visų klasių visų asmenybių atžvilgiu, tiek, kiek tą buvo galima apspręsti, atsižvelgiant į neatskiriamą nuo savo naujojo dieviškumo statuso potencialą, dabar Jėzus savo mintis nukreipė į save. Ką jis, dabar visiškai savimoningas visų daiktų ir būtybių, egzistuojančių šitoje visatoje, kūrėjas, darys su šitomis išimtinėmis kūrėjo teisėmis pasikartojančiose gyvenimo situacijose, su kuriomis jis tuoj pat susidurs, kada tik sugrįš į Galilėją tam, kad atnaujintų savo darbą tarp žmonių? Iš esmės, jau, ir būtent ten, kur jis buvo šituose vienišuose kalnuose, jis susidūrė su šita problema, nes jam reikėjo susirasti maisto. Iki trečiosios jo meditavimų vienatvėje dienos žmogiškasis kūnas išalko. Ar jam reikėtų eiti ieškoti maisto taip, kaip jo ieškoti eitų eilinis žmogus, ar tiesiog jam reikėtų panaudoti savo normalias kūrybines galias ir sukurti tinkamą kūnui maistą tiesiog parengtą šalia? Ir šitas didis Mokytojo sprendimas jums buvo pateiktas kaip gundymas – kaip tariamų priešų iššūkis, kad jis “palieptų taip, kad šitie akmenys taptų duonos kepalais.”

[1518]▼

Šitaip Jėzus nusistatė kitą ir nuoseklų elgesį savo likusiems žemiškiesiems darbams. Kiek tai yra susiję su jo asmeninėmis reikmėmis, ir apskritai net ir savo santykiuose su kitomis asmenybėmis, dabar jis sąmoningai apsisprendė eiti normalios žemiškosios egzistencijos keliu; jis aiškiai nusprendė nesielti taip, kad pranoktų, sulaužytų, arba šiurkščiai pažeistų savo paties sukurtus gamtos dėsnius. Bet jis negalėjo prisizadėti sau pačiam, kaip jį jau buvo išpėjęs jo

Personalizuotas Derintojas, jog šitie gamtos dėsniai negali būti, tam tikromis suvokiamomis aplinkybėmis, smarkiai *pagreitinti*. Iš esmės, Jėzus nusprendė savo gyvenimo darbą organizuoti ir atlikti sutinkamai su gamtos dėsniais ir derinant su egzistuojančia visuomenine organizacija. Šituo Mokytojas pasirinko tokią gyvenimo programą, kuri prilygo apsisprendimui nedaryti stebuklų ir keliančių nuostabą veikslių. Vėl jis apsisprendė “Tėvo valios” naudai; vėl jis viską atidavė į savo Rojaus Tėvo rankas.

Jėzaus žmogiškoji prigimtis diktavo, jog pirmoji pareiga turi būti savisauga; laiko ir erdvės pasaulyuose tai yra normalaus žmogaus normalus požiūris, ir, dėl to, tai yra pagrįsta Urantijos mirtingojo reakcija. Bet Jėzus rūpinosi ne vien tik šituo pasauliu ir jo tvariniais; jis gyveno tokį gyvenimą, kuris buvo numatytas tam, jog mokytų ir įkvėptų toli nusidriekiančios visatos daugybę tvarinių.

Prieš savo krikšto apšvietimą jis gyveno tobulai atsiduodamas savo dangiškojo Tėvo valiai ir vadovavimui. Jis besąlygiškai nusprendė taip gyventi ir toliau, kaip mirtingasis aiškiai priklausydamas nuo Tėvo valios. Jis pasirinko nenatūralų kelią – jis nusprendė nesiekti savęs išsaugojimo. Jis priėmė sprendimą toliau gyventi, atsisakydamas savignyos. Savo išvadas jis suformulavo savo žmogiškajam protui žinomais Raštų žodžiais: “Žmogus yra gyvas ne vien tik duona, bet ir kiekvienu žodžiu, sklindančiu iš Dievo lūpų.” Priėjęs šitos išvados fizinės prigimties apetito atžvilgiu, kuris pasireiškia alkiu maistui, Žmogaus Sūnus pateikė savo galutinę nuostatą dėl visų kitų materialaus kūno troškimų ir žmogiškosios prigimties natūralių akstinių.

Savo viršžmogiškąją galią jis galbūt galėtų panaudoti dėl kitų, bet dėl savęs, niekada. Ir šitaip jis elgėsi visą laiką iki pat galo, kuomet apie jį su pašaipa buvo sakoma: “Jis gelbėjo kitus; o savęs išgelbėti negali” – nes jis nenorėjo.

Žydai laukė tokio Mesijo, kuris darytų net ir didesnius stebuklus už Mozę, kuris, buvo manoma, padarė taip, kad vanduo ėmė tekėti iš uolos dykumoje ir jų protėvius pamaitino mana tyruose. Jėzus žinojo, kokio Mesijo laukė jo tėvynainiai, ir jis turėjo visas tas galias ir išimties teises, kad patenkintų jų pačius viltingiausias lūkesčius, bet jis nusprendė nesinaudoti tokia nuostabia galios ir šlovės programa! Jėzus į tokią laukiamų stebuklų darymo kryptį žiūrėjo kaip į sugrįžimą atgal į laikinių šamanų nemokšiškos magijos ir žeminančių papročių senuosius laikus. Galbūt, dėl savo tvarinių išgelbėjimo, jis ir galėtų paspartinti gamtos dėsnį, bet pažeisti savo paties dėsnius savo paties naudai ar savo bičiulių žmonių įbauginimui, šito tai jis nedarys. Ir Mokytojo sprendimas buvo galutinis.

Jėzui buvo skaudu dėl savosios tautos; jis visiškai suprato, kaip jie buvo atvesti iki to, jog ėmė laukti Mesijo atėjimo, to meto, kada “žemė duos savo vaisius dešimt tūkstančių kartų daugiau, ir ant vieno vynuogių medžio bus tūkstantis šakų, ir kiekviena šaka išaugins tūkstantį kekių, ir kiekviena kekę turės tūkstantį vynuogių, ir iš kiekvienos vynuogės bus padaryta po galoną vyno.” Žydai tikėjo, kad tas Mesijas atneš stebuklingos gausos erą. Hebrajai ilgą laiką buvo auklėjami pasakojimais apie stebuklus ir legendomis apie nuostabius dalykus.

[1519]▼

Jis nebuvo toks Mesijas, kuris ateina padauginti duonos ir vyno. Jis atėjo ne tam, kad tarnautų vien tiktai žemiškiesiems poreikiams; jis atėjo tam, kad savąjį

Tėvą danguje apreikštų savo vaikams žemėje, tuo pačiu stengdamasis savo žemės vaikus vesti taip, kad jie nuoširdžiai prisijungtų prie jo gyvendami taip, jog vykdytų Tėvo danguje valią.

Šituo sprendimu Jėzus iš Nazareto visai stebinčiai visatai parodė, kokia yra beprotystė ir nuodėmė niekingai pardavinėti dieviškąjį talentą ir Dievo suteiktus gabumus asmeninio išaukštinimo labui arba dėl grynai savanaudiškos naudos ir šlovės. Tokia buvo Liuciferio ir Kaligastijos nuodėmė.

Šitas didingas Jėzaus sprendimas akivaizdžiai parodo tiesą, jog savanaudiškas pasitenkinimas ir jutiminis malonumas, patys ir savaime, besivystančioms žmogiškosioms būtybėms laimės suteikti negali. Mirtingojo egzistencijoje yra aukštesnių vertybių – intelekto įvaldymas ir dvasinis pasiekimas – kurie toli pranoksta būtina žmogaus grynai fizinių troškimų ir akstinių patenkinimą. Žmogaus natūralus apdovanojimas talentu ir sugebėjimu iš esmės turėtų būti paskirtas savo aukščiausių intelektualių ir dvasinių galių vystymui ir sukilnimui.

Šitokiu būdu Jėzus savo visatos tvariniams apreiškė naujo ir geresnio kelio metodą, evoliucinės žmogiškosios egzistencijos erdvės pasaulyuose aukštesnes moralines gyvenimo vertybes ir gilesnę dvasinį pasitenkinimą.

7. TREČIASIS SPRENDIMAS

Priėmęs sprendimus dėl tokių dalykų, kaip maistas ir fizinė pagalba, tenkinant savojo materialaus kūno poreikius, pasirūpindamas savo paties ir savo bičiulių sveikata, bet vis tiek dar buvo likusių kitų problemų, kurias reikėjo išspręsti. Kaip jis elgsis susidūręs su asmeniniu pavojumi? Jis nusprendė naudotis įprastu atsargumu dėl savo žmogiškojo saugumo ir imtis protingų atsargumo priemonių tam, kad užkirstų kelią savosios karjeros materialiam kūne priešlaikiniam nutraukimui, bet susilaikyti nuo bet kokio viršžmogiškojo įsikišimo, jeigu jo gyvenimas materialiam kūne tikrai patektų į krizę. Kada jis formulavo šitą sprendimą, tada Jėzus sėdėjo medžio šešėlyje ant išsikišusios uolos, kurios kraštas buvo tiesiai prieš jį. Jis visiškai suvokė, jog nuo šio uolos krašto galėtų šokti žemyn ir tolyn į erdvę, ir, jog nieko jam neatsitiktų, su sąlyga, kad jis anuliuos savo pirmąjį didįjį sprendimą neprašyti savo dangiškųjų protingų būtybių įsikišimo į savo gyvenimo darbo vykdymą Urantijoje, ir su sąlyga, kad jis panaikins savo antrąjį sprendimą dėl savo požiūrio į savęs išsaugojimą.

Jėzus žinojo, kad jo tėvynainiai laukė tokio Mesijo, kuris būtų aukščiau už gamtos dėsnius. Jis buvo gerai išmokęs tą vietą iš Rašto: “Joks blogis tavęs tikrai nepalies, taip pat ir jokia nelaimė prie tos vietos, kur tu gyvensi, tikrai neprisiartins. Nes jis tikrai tave patikės savo angelams, kad tave saugotų visuose tavo poelgiuose. Jie tikrai pakels tave ant savo rankų, kad tu neužkliūtum už akmenų.” Ar būtų pateisinamas šitoks perdėtas pasitikėjimas savimi, šitoks savo Tėvo gravitacijos dėsnių ignoravimas tam, kad apsaugotų save nuo galimos žalos ar, galbūt, tam, kad laimėtų klaidingai mokyto ir neteisingu keliu nukreiptos savo tautos pasitikėjimą? Bet toks kelias, kad ir kokį pasitenkinimą sukeltų ženklų ieškantiems žydams, būtų ne jo Tėvo apreiškimas, bet abejotinas žaidimas su visatų visatos nustatytais dėsniais.

Visa tai suprasdami ir žinodami, jog Mokytojas atsisakė dirbti taip, kad savo asmeniniu elgesiu savo nustatytus gamtos dėsnius pažeidinėtu, tuomet jūs galite būti tikri, kad jis niekada nėjo vandeniui, taip pat jis nepadarė nieko tokio, kas būtų buvęs šio pasaulio administravimo jo materialios tvarkos šiuurkštus pažeidimas;

[1520]▼

visada, aišku, turėdamas omenyje tai, kad, iki šiol, nebuvo surastas nė vienas būdas, kurio dėka jis galėtų būti visiškai išlaisvintas iš to, jog nėra kontrolės laiko elementui ryšium su tais reikalais, kurie buvo perduoti į Personalizuoto Derintojo jurisdikciją.

Per visą savo žemiškąjį gyvenimą Jėzus liko nuosekliai ištikimas šitam sprendimui. Nesvarbu, ar fariziejai iš jo šaipėsi prašydami parodyti ženklą, ar žiopliai Kalvarijoje iš jo tyčiojosi siūlydami lipti žemyn nuo kryžiaus, bet jis atkakliai laikėsi šio sprendimo, priimto šitą valandą kalnuose.

8. KETVIRTASIS SPRENDIMAS

Kita didžiulė problema, dėl kurios šitas Dievas-žmogus suko galvą ir kurią jis netrukus išsprendė sutinkamai su Tėvo danguje valia, buvo susijusi su tuo klausimu, turi būti ar neturi būti panaudotos kokios nors jo viršžmogiškosios galios tuo tikslu, kad patrauktų savo bičiulių žmonių dėmesį ir laimėtų jų atsidavimą. Ar kokiu nors būdu savo visatos galias jam reikėtų nukreipti taip, kad patenkintų žydus, trokštančius reginių ir stebuklų? Jis nusprendė, kad nereikėtų. Jis apsisprendė dėl tokio savo elgesio, kuris nenumato kokių nors tokių veiksmų kaip metodo, kurio dėka žmonių dėmesį jis atkreiptų į savąją misiją. Ir šito didingo sprendimo jis laikėsi nuosekliai. Net ir tada, kada daugybę kartų leido pasireikšti gailestingumo pagalbai, esant laiko sutrumpinimui, jis beveik visada perspėdavo sulaukusius iš jo pagydančios pagalbos, kad jokiam žmogui nepasakotų apie tą pagalbą, kurią jie buvo gavę. Ir visuomet jis iš tiesų atmesdavo savo priešų patyčių iššūkį – “parodyk mums ženklą” tam, kad įrodinėtų ir demonstruotų savąjį dieviškumą.

Jėzus labai išmintingai numatė, jog stebuklų darymas ir nuostabą keliančių veiksmų demonstravimas sukels tikrai išorinį atsidavimą, kai materialiam protui bus įvaroma baimė; tokie veiksmai Dievo neatskleistų, taip pat ir žmonių neišgelbėtų. Jis atsisakė tapti grynų stebukladariu. Jis apsisprendė užsiimti vienintele užduotimi – dangaus karalystės įkūrimu.

Viso šito svarbaus dialogo metu, kai Jėzus bendravo pats su savimi, visą laiką buvo ir klausinėjantis ir beveik abejojantis žmogiškasis elementas, nes Jėzus buvo žmogus lygiai taip, kaip ir Dievas. Buvo akivaizdu, jog žydai jo niekada nepriims kaip Mesijo, jeigu jis nedarys stebuklų. Be to, jeigu jis sutiktų padaryti tikrai vieną nenatūralų dalyką, tai žmogiškasis protas tikrai žinotų, jog tai atsitiko dėl pavaldumo tikrai dieviškajam protui. Ar tai derintųsi su “Tėvo valia,” jog dieviškasis protas darytų tokią nuolaidą žmogiškojo proto abejojančiai prigimčiai? Jėzus nusprendė, jog tai nesiderintų, ir pasirėmė

Personalizuoto Derintojo buvimu kaip pakankamu dieviškumo įrodymu bendradarbiaujant su žmonija.

Jėzus buvo daug keliavęs; jis prisiminė Romą, Aleksandriją, ir Damaską. Jis žinojo pasaulio metodus – kaip žmonės savuosius tikslus politikoje ir prekyboje pasiekdavo kompromiso ir diplomatijos dėka. Ar jam pasinaudoti šitomis žiniomis, kad prisidėtų prie savosios misijos žemėje įvykdymo? Ne! Jis lygiai taip pat nusprendė, jog kurdamas šią karalystę jis atsisakys bet kokių kompromisų su pasaulio išmintimi ir turtų įtaka. Jis ir vėl apsisprendė priklausyti vien tiktai nuo Tėvo valios.

Jėzus gerai žinojo apie trumpiausius kelius, kurie yra atviri į vieną iš jo galių. Jis žinojo daug būdų, kurių pagalba nacijos, ir viso pasaulio, dėmesys galėtų būti

[1521]▼

nedelsiant nukreiptas į jį patį. Netrukus Jeruzalėje bus švenčiama Perėjimo šventė; miestą užplūs atvykėliai. Jis galėtų užlipti ant šventyklos bokšto smailios viršūnės ir prieš nustebusias minias pereiti oru; tai būtų tos rūšies Mesijas, kokio jie laukė. Bet vėliau jis nuviltų juos, kadangi jis nebuvo atėjęs tam, kad atstatytų Dovydo sostą. Jis žinojo, koks yra bergždžias Kaligastijos metodas, stengiantis aplenkti natūralų, lėtą, ir užtikrintą dieviškojo tikslo įgyvendinimo kelią. Vėl Žmogaus Sūnus paklusniai nusilenkė Tėvo keliui, Tėvo valiai.

Jėzus nusprendė dangaus karalystę kurti žmonių širdyse natūraliais, paprastais, sunkiais, ir kankinančiais metodais, tiesiog tokiais būdais, kokių jo žemės vaikai vėliau turės laikytis savo darbe plėsdami ir didindami tą dangiškąją karalystę. Nes Žmogaus Sūnus iš tikrųjų puikiai žinojo, kad būtent “per didžiules kančias didelė dalis visų epochų vaikų įžengs į šią karalystę.” Jėzus dabar patyrė didelį civilizuoto žmogaus išmėginimą, turėti galią ir atkakliai atsisakyti ją panaudoti grynai savanaudiškiems arba asmeniniams tikslams.

Savo apmąstymuose apie Žmogaus Sūnaus gyvenimą ir patyrimą, jūs turėtumėte visą laiką prisiminti, jog Dievo Sūnus įsikūnijo pirmojo amžiaus žmogiškosios būtybės prote, ne dvidešimtojo amžiaus arba kito amžiaus mirtingojo prote. Šituo mes norime perteikti tą mintį, jog Jėzaus žmogiškieji sugebėjimai buvo įgyti natūraliai. Jis buvo tas produktas, kurį sudaro paveldėti ir jo laikmečio aplinkos faktoriai, plus jo lavinimo ir švietimo įtaka. Jo žmogiškumas buvo tikras, natūralus, visiškai kilęs iš, ir ugdomas, aktualaus intelektualaus statuso pirmtakų ir to laikmečio ir kartos visuomeninių ir ekonominių sąlygų. Nors šito Dievo-žmogaus patyrimo visada buvo toji galimybė, jog dieviškasis protas pranoks žmogiškąjį intelektą, nepaisant šito, kada, ir taip, kaip veikė jo žmogiškasis protas, tada jis iš tikrųjų veikė taip, kaip veiktų tikras mirtingojo protas, esant to laikmečio žmogiškosios aplinkos sąlygoms.

Savo milžiniškos visatos visiems pasauliams Jėzus parodė, kokia yra beprotybė sukurti dirbtines situacijas, turint tikslą pademonstruoti savavališką valdžią arba pasinaudoti išskirtine valdžia, turint tikslą padidinti moralines vertybes arba pagreitinti dvasinę pažangą. Jėzus nusprendė, kad savajai misijai

žemėje tokio pobūdžio nesuteiks, kad nebūtų pakartotas nusivylimas, kurį suteikė Makabėjų valdymas. Jis atsisakė žeminančiai pardavinėti savo dieviškąsias savybes tuo tikslu, kad įgytų neužtarnautą populiarumą arba kad laimėtų politinį prestižą. Jis nepritaro tam, jog dieviškoji ir kuriančioji energija būtų keičiama į nacionalinę galią arba tarptautinį prestižą. Jėzus iš Nazareto atsisakė daryti kompromisą su *blogiu*, tuo labiau sutarti su nuodėme. Mokytojas ištikimybę Tėvo valiai triumfuojančiai iškėlė virš bet kokių kitų žmogiškųjų ir žemiškųjų pamąstymų.

9. PENKTASIS SPRENDIMAS

Išsprendęs tokius elgesio klausimus, kurie buvo susiję su jo asmeniniais santykiais su gamtos dėsniais ir dvasine galia, savo dėmesį jis atkreipė į tai, kokius pasirinkti metodus, kurie turi būti naudojami skelbiant ir įkuriant Dievo karalystę. Jonas jau buvo pradėjęs savąjį darbą; kaip šią žinią turėtų tęsti jis? Kaip Jono misiją jis turėtų perimti? Kaip savo pasekėjus jis turėtų organizuoti, kad jie veiksmingai stengtųsi bendradarbiauti ir bendradarbiatų išmintingai? Jėzus dabar turėjo priimti galutinį sprendimą, kuris uždraustų jam toliau save laikyti žydų Mesiju, bent jau tokiu Mesiju, koks jis buvo populiariai suvokiamas tomis dienomis.

[1522]▼

Žydai įsivaizdavo tokį išlaisvintoją, kuris ateis turėdamas stebuklingą galią tam, kad nugalėtų Izraelio priešus ir įtvirtintų žydus pasaulio valdovais, nepatiriančiais skurdo ir priespaudos. Jėzus žinojo, kad šitoji viltis niekada nebus įgyvendinta. Jis žinojo, kad dangaus karalystė yra susijusi su blogio sunaikinimu žmonių širdyse, ir, kad ji yra grynai dvasinio rūpesčio reikalas. Jis apmąstė, kiek tai yra protinga dvasinę karalystę pradėti nuostabiu ir pritrenkiančiu galios pademonstravimu – ir toks elgesys būtų buvęs leistinas ir būtų buvęs visiškai Mykolo kompetencijoje – bet jis galutinai apsisprendė tokį planą atmesti. Jis neis į kompromisus su Kaligastijos revoliuciniais metodais. Potencialiai jis buvo laimėjęs pasaulį atsiduodamas Tėvo valiai, ir jis sau iškėlė tikslą savo darbą užbaigti taip, kaip jį buvo ir pradėjęs, ir kaip Žmogaus Sūnus.

Jūs vargu ar galite įsivaizduoti, kas būtų atsitikę Urantijoje, jeigu šitas Dievas-žmogus, dabar potencialiai turintis visas galias danguje ir žemėje, būtų nusprendęs išskleisti suverenumo vėliavą, išrikiuoti savo stebuklus darančius batalionus kovine rikiuote! Bet jis nedarė kompromisų. Jis netarnavo blogiui, kad Dievo garbinimas galimas dalykas galėtų atsirasti iš tokio tarnavimo. Jis pakluso Tėvo valiai. Jis skelbė stebinančiai visatai: “Jūs tikrai garbinsite Viešpatį savo Dievą ir tikrai tarnausite tikrai jam.”

Dienoms einant, Jėzus vis aiškiau suvokė, kokios rūšies tiesos apreiškėju jis turi tapti. Jis pamatė, jog Dievo kelias nebus lengvas kelias. Jis ėmė suvokti, kad jo žmogiškojo patyrimo likusios dalies taurė tikriausiai gali būti karti, bet jis nusprendė ją išgerti.

Su Dovydo sostu atsisveikino net ir jo žmogiškasis protas. Žingsnis po žingsnio šitas žmogiškasis protas eina dieviškuoju keliu. Žmogiškasis protas vis dar pateikia klausimų, bet ištikimai remiasi dieviškaisiais atsakymais kaip

galutiniais nurodymais šitoje sujungtoje gyvybėje, kuri pasaulyje gyvena kaip žmogus, tuo tarpu visą laiką besąlygiškai paklūsta amžinajai ir dieviškajai Tėvo valiai.

Roma buvo Vakarų pasaulio valdovė. Žmogaus Sūnus, dabar būdamas atsiskyręs ir priimdamas šituos svarbius sprendimus, turėdamas sau pavaldžias dangaus armijas, buvo paskutinioji žydų galimybė pasiekti viešpatavimą pasaulyje; bet šitas žemėje gimęs žydas, kuris turėjo tokią milžinišką išmintį ir galią, atsisakė panaudoti savo visatos sugebėjimus tam, kad arba pats save išaukštintų, arba savajai tautai suteiktų sostą. Jis, tarytum, matė “šito pasaulio karalystes,” ir turėjo tą galią, kad jas užimtų. Edentijos Patys Aukštieji visas šitas galias buvo atidavę į jo rankas, bet jis nenorėjo jų. Žemės karalystės buvo niekam verti dalykai, kad domintų visatos Kūrėją ir Valdovą. Jis teturėjo vienintelį tikslą, kad žmogui toliau būtų apreiškiamas Dievas, kad būtų įkuriama karalystė, kad dangiškasis Tėvas valdytų žmonijos širdyse.

Mintis apie kautynes, nesutarimus, ir žudymus Jėzui buvo pasibjaurėtina; nė viename iš šitų dalykų jis nedalyvaus. Jis žemėje pasirodė kaip Ramybės Princas, kad apreikštų meilės Dievą. Iki savojo krikšto jis irgi buvo atsisakęs Uoliųjų pasiūlymo vadovauti jiems maište prieš engėjus romėnus. Ir dabar jis galutinai apsisprendė tų tekstų iš Raštų atžvilgiu, kurių jo motina buvo jį išmokiusi, tokių, kaip: “Viešpats man tarė, ‘Tu esi mano sūnus; šią dieną aš tave sukūriau. Paprašyk manęs, ir aš tau tikrai kaip palikimą duosiu pagonis ir patys tolimiausieji žemės kraštai priklausys tau. Tu tikrai juos perskelsi su geležiniu virbu; tu juos tikrai sudaužysi į šukes kaip molinį indą.’”

Jėzus iš Nazareto priėjo išvados, jog tokie pasakymai nebuvo taikomi jam. Pagaliau, ir galutinai, Žmogaus Sūnaus žmogiškasis protas aiškiai nušlavė visus šituos Mesijo sunkumus ir prieštaravimus – hebrajų raštus,

[1523]▼

tėvų lavinimą, chazano mokymą, žydų lūkesčius, ir žmogiškuosius ambicingus troškimus; kartą ir visiems laikams jis apsisprendė dėl savojo kelio! Jis sugrįš į Galilėją ir ramiai pradės skelbti karalystę ir pasikliaus savuoju Tėvu (Personalizuotu Derintoju) rengdamas diena iš dienos veikimo smulkmenas.

Šitais sprendimais Jėzus parodė vertą pavyzdį kiekvienam asmeniui kiekviename milžiniškos visatos pasaulyje, kada jis atsisakė panaudoti materialius patikrinimus tam, jog būtų įrodinėjamos dvasinės problemos, kada jis atsisakė mesti įžūlų iššūkį gamtos dėsniams. Ir jis parodė visatinės ištikimybės ir moralinio kilnumo įkvepiantį pavyzdį, kada jis atsisakė pasinaudoti žemiškąja galia kaip preliudija į dvasinę šlovę.

Jeigu Žmogaus Sūnus ir turėjo kokių nors abejonių dėl savosios misijos ir jos pobūdžio, kada po savo krikšto jis kopė į kalnus, tai jokių abejonių jis nebeturėjo, kada sugrįžo pas savo bičiulius po keturiasdešimties vienatvės ir sprendimų dienų.

Jėzus suformulavo programą Tėvo karalystės įkūrimui. Jis nesistengs įtikti suteikdamas žmonėms fizinį pasitenkinimą. Jis nedalins duonos minioms, kaip neseniai matė ją dalinant Romoje. Jis neatkreips į save dėmesio stebuklų

darymu, nors žydai ir laukia kaip tik tokio išlaisvintojo. Taip pat jis nesistengs dvasinei žinia laimėti palankumo demonstruodamas politinę valdžią ar žemiškąją galią.

Atmesdamas šituos ateinančios karalystės išaukštinimo metodus laukiančiųjų žydų akyse, Jėzus buvo tikras, kad šitie patys žydai visas jo teises į valdžią ir dieviškumą iš tiesų ir galutinai atmes. Visa tai žinodamas, Jėzus ilgą laiką stengėsi užkirsti kelią savo pirmiesiems pasekėjams, kad jie nevadintų jo Mesiju.

Per visą savo viešąją tarnystę jam tekdavo susidurti su trimis nuolat pasitaikančiomis situacijomis: triukšmingu reikalavimu pamaitinti, atkakliu reikalavimu padaryti stebuklą, ir pagaliau prašymu, kad savo pasekėjams jis leistų jį vainikuoti karaliumi. Bet Jėzus niekada nenukrypo nuo tų sprendimų, kuriuos priėmė šitomis savo vienatvės Perėjos kalnuose dienomis.

10. ŠEŠTASIS SPRENDIMAS

Paskutiniąją šito įsimintino atsiskyrimo dieną, prieš imdamas leisti nuo kalno, kad prisijungtų prie Jono ir jo mokinių, Žmogaus Sūnus priėmė savo paskutinįjį sprendimą. Ir šitą sprendimą Personalizuotam Derintojui jis perdavė šitais žodžiais: “Ir visuose kituose reikaluose, kaip ir tuose, dėl kurių dabar priimti sprendimai, aš pasižadu tau, jog tikrai atsidoosiu savojo Tėvo valiai.” Ir kada jis šitaip tarė, tada ėmė leisti nuo kalno. Ir jo veidas spindėjo dvasinės pergalės ir moralinio laimėjimo šlove.

[1524]▼

137 DOKUMENTAS

BELAUKIANT GALILÉJOJE

ANKSTYVĄ šeštadienio rytą, vasario 23-iają, 26 m. po Kr. gim., Jėzus nusileido nuo kalno, kad vėl prisijungtų prie Jono draugijos, stovyklavusios prie Pelos. Visą tą dieną Jėzus vaikščiojo minioje. Jis suteikė pagalbą vaikiniui, kuris susižeidė krisdamas, ir nukeliavo į netoli Pelos buvusį kaimą, kad berniuką nugabentų saugiai ir perduotų į jo tėvų rankas.

1. PIRMŪJŲ KETURIŲ APAŠTALŲ PASIRINKIMAS

Per šitą Sabatą du iš Jono pagrindinių mokinių didelę laiko dalį praleido su Jėzumi. Iš visų Jono pasekėjų vienam, kurio vardas buvo Andriejus, Jėzus padarė labai gilų įspūdį; jį su sužeistu berniuku jis palydėjo į Pelą. Grįžtant į Jono stovyklos vietą, jis Jėzui pateikė daug klausimų, ir tiesiog prieš pat stovyklą jie abu sustojo trumpam pasišnekėti, ir Andriejus pasakė: “Aš tave stebėjau visą laiką nuo tada, kada tu atvykai į Kapernaumą, ir aš tikiu, jog tu esi tas naujasis Mokytojas, ir nors viso tavojo mokymo aš nesuprantu, bet aš visiškai apsisprendžiau sekti paskui tave; aš norėčiau sėdėti prie tavo kojų ir apie naująją karalystę sužinoti visą tiesą.” Ir Jėzus, su nuoširdžiu patikiniu, pasveikino Andriejų kaip pirmąjį iš savo apaštalų, iš tos grupės, sudarytos iš dvylikos narių, kurie drauge su juo turėjo įtemptai dirbti, kad įkurtų naująją Dievo karalystę žmonių širdyse.

Andriejus buvo Jono darbo tylus stebėtojas, ir nuoširdžiai tikėjo jo darbu, ir jis turėjo labai gabų ir kupiną entuziazmo brolių, Simoną, kuris buvo vienas iš geriausių Jono mokinių. Nebūtų klaidinga pasakyti, jog Simonas buvo vienas iš pagrindinių Jono ramsčių.

Tuoju po to, kada Jėzus ir Andriejus sugrįžo į stovyklą, Andriejus susirado Simoną ir, nusivedęs jį į šalį, pranešė jam, jog savo paties protu jis priėjo išvados, kad Jėzus yra tas didysis Mokytojas, ir, kad jis pats pasižadėjo būti jo mokinys. Jis toliau aiškino, kad Jėzus priėmė jo pasiūlytą tarnystę, ir Andriejus patarė, kad jis (Simonas) lygiai taip pat nueitų pas Jėzų ir pasisiūlytų į draugiją naujosios karalystės tarnystėje. Simonas tarė: “Visą laiką nuo tada, kada šitas vyras atėjo dirbti į Zabediejaus dirbtuves, aš tikėjau, kad jis yra Dievo atsiųstas, tačiau kaip bus su Jonu? Argi mes turime jį apleisti? Argi taip elgtis yra teisinga?” Tuomet jie sutarė tuoj pat nueiti ir pasitarti su Jonu. Joną nuliūdino mintis, jog praranda savo du gabius patarėjus ir pačius perspektyviausius mokinius, bet jis drąsiai atsakė į jų klausimus, tardamas: “Tai tikrai pati pradžia; netrukus mano darbas pasibaigs, ir visi mes tapsime jo mokiniais.” Tada Andriejus gestu pakvietė Jėzų paeiti į šalį ir tuo metu pareiškė, kad jo brolis pats trokšta įsijungti į naujosios karalystės tarnystę. Ir pasveikindamas Simoną kaip savo antrąjį apaštalą, Jėzus tarė: “Simonai, tavo entuziazmas yra vertas pagyrimo, bet karalystės darbui jis yra pavojingas.

[1525]▼

Aš įspėju tave, kad savuosius žodžius pradėtum daugiau apmąstyti. Tavo vardą aš norėčiau pakeisti, kad jis būtų Petras.”

Susižeidusio berniuko tėvai, kurie gyveno Pelloje, maldavo Jėzų pasilikti nakčiai pas juos, jų namus paversti savo namais, ir jis tą pažadėjo. Prieš išsiskirdamas su Andriejumi ir jo broliu, Jėzus tarė: “Anksti ryte mes išeisime į Galilėją.”

Po to, kada Jėzus nakčiai sugrįžo į Pelą, ir tuo metu, kada Andriejus ir Simonas vis dar aptarinėjo savosios tarnystės pobūdį įkuriant ateinančią karalystę, stovykloje pasirodė Zabediejaus sūnūs Jokūbas ir Jonas, ką tik sugrįžę po ilgų ir bergždžių Jėzaus paieškų kalnuose. Kada jie išgirdo Simono Petro pasakojimą apie tai, kaip jis ir jo brolis, Andriejus, tapo pirmaisiais priimtais naujosios karalystės patarėjais, ir, kad jie anksti rytą su savo naujuoju Mokytoju turi iškeliauti į Galilėją, tada tiek Jokūbas, tiek Jonas nusiminė. Su Jėzumi jie kurį laiką buvo pažįstami iš anksčiau, ir jį mylėjo. Jie daug dienų jo ieškojo kalnuose, ir dabar sugrįžo, kad sužinotų, jog kitiems, o ne jiems buvo suteikta pirmenybė. Jie paklausė, kur Jėzus nuėjo, ir nuskubėjo jį susirasti.

Jėzus miegojo, kada jie atėjo prie tos vietos, kur jis buvo apsistojęs, bet jie pažadino jį, sakydami: “Kaip gi taip, tuo metu, kai mes tie, kurie tiek ilgai gyveno su tavimi, tavęs ieškome kalnuose, tai tu pirmenybę suteiki ne mums, o kitiems, ir Andriejų ir Simoną pasirenki savo pirmaisiais padėjėjais naujojoje karalystėje?” Jėzus jiems atsakė, “Nuraminkite savo širdis ir paklauskite savęs, ‘kas gi jums nurodė ieškoti Žmogaus Sūnaus, kada jis tvarko Tėvo reikalą?’” Kada jie smulkiai papasakojo apie savo ilgus ieškojimus kalnuose, tada Jėzus

toliau juos mokė: “Jūs turėtumėte išmokti ieškoti naujosios karalystės paslapčių savo širdyje, o ne kalnuose. Tai, ko jūs ieškojote, jau buvo jūsų sielose. Jūs iš tikrųjų esate mano sielos broliai – jums nereikia, kad aš jus priimčiau – jūs jau esate šitoje karalystėje, ir turėtumėte būti geros nuotaikos, taip pat pasirengti rytoj su mumis vykti į Galilėją.” Tuomet Jonas išdrįso paklausti, “Bet, Mokytojau, ar Jokūbas ir aš naujojoje karalystėje būsime tavo draugai, net ir tokie, kaip Andriejus ir Simonas?” Ir Jėzus, uždėjęs ranką ant peties ir vienam, ir kitam, tarė: “Mano sielos broliai, jūs jau buvote su manimi karalystės dvasioje, net ir iki to laiko, kada šitie kiti pasiprašė būti priimami. Jums, mano sielos broliai, nėra reikalo į tą karalystę prašyti leidimo; jūs buvote su manimi karalystėje nuo pat pradžios. Žmonėms gali atrodyti, jog kiti gali būti pirma jūsų, bet savo širdyje aš tikrai jus taip pat įtraukiau į karalystės tarybas, net ir anksčiau negu jūs pagalvojote manęs šito paprašyti. Ir net šitaip, jūs tikrai būtumėte galėję tapti pirmieji ir žmonių akyse, jeigu nebūtumėte išėję, vedini gerų ketinimų, bet patys sau iškėlę užduotį surasti tą, kuris nebuvo pasiklydęs. Ateinančioje karalystėje, negalvokite apie tuos dalykus, kurie jūsų nerimą didina, bet vietoje šito visą laiką rūpinkitės tikrai Tėvo, kuris yra danguje, valios vykdymu.”

Jokūbas ir Jonas priėmė priekaištą deramu būdu; jie daugiau tikrai niekada nebepavydėjo Andriejui ir Simonui. Ir jie pasiruošė, su savo dviem bičiuliais apaštalais, kitą rytą iškelti į Galilėją. Nuo šitos dienos apaštalo terminas buvo vartojamas tam, kad pasirinkta Jėzaus patarėjų šeima būtų atskiriama nuo didelės gausybės tikinčiųjų mokinių, kurie vėliauėjo paskui jį.

Vėlai tą vakarą, Jokūbas, Jonas, Andriejus, ir Simonas kalbėjosi su Jonu Krikštytoju, ir su ašaromis akyse, bet tvirtu balsu šis ryžtingas Judėjos

[1526]▼

pranašas atidavė du iš savo geriausių mokinių, kad jie taptų ateinančios karalystės Galilėjos Princo apaštalais.

2. PILYPO IR NATANIELIAUS PASIRINKIMAS

Sekmadienio rytą, vasario 24-ąją, 26 m. po Kr. gim., Jėzus išsiskyrė su Jonu Krikštytoju ties upe netoli Pelos, ir daugiau niekada jo nebematė materialiam kūne.

Tą dieną, kada Jėzus ir jo keturi mokiniai-apaštalai išvyko į Galilėją, Jono pasekėjų stovykloje kilo didžiulis sąmyšis. Neužilgo turėjo įvykti pirmasis didžiulis skilimas. Diena anksčiau Jonas buvo pareiškęs Andriejui ir Ezrai savo įsitikinimą, kad Jėzus yra Išvaduotojas. Andriejus nusprendė eiti su Jėzumi, bet Ezra atmetė tą švelnių manierų dailidę iš Nazareto, savo draugams pareiškęs: “Pranašas Danielius sako, jog Žmogaus Sūnus ateis su dangaus debesimis, turėdamas galią ir didingą šlovę. Šitas Galilėjos dailidė, šitas Kapernaumo laivų meistras, negali būti Išvaduotojas. Argi gali tokia Dievo dovana kilti iš Nazareto? Šitas Jėzus yra Jono giminaitis ir dėl didžiulio širdies gerumo mūsų mokytojas buvo apgautas. Laikykimės nuošaly nuo šito netikro Mesijo.” Kada Jonas papriekaištavo Ezrai dėl tokių žodžių, tada šis pasitraukė su didele dalimi

mokinių ir nuskubėjo pietų kryptimi. Ir šitoji grupė toliau krikštijo Jono vardu ir galiausiai įkūrė sektą iš tų, kurie tikėjo Jonu, bet atsisakė pripažinti Jėzų. Šitos grupės likučiai tebeegzistuoja Mesopotamijoje ir šiandien.

Tuo metu, kada šitie neramumai brendo tarp Jono pasekėjų, Jėzus ir jo keturi mokiniai-apaštalai buvo toli nuėję link Galilėjos. Prieš jiems persikeliant per Jordano upę, kad toliau per Nainą eitų į Nazaretą, Jėzus, pasižiūrėjęs į priekį ir aukštyn į kelią, pamatė Pilypą iš Betsaidos su draugu einantį link jų. Jėzus pažinojo Pilypą iš anksčiau, ir jis taip pat buvo gerai žinomas visiems keturiems naujesiems apaštalams. Jis su savo draugu Natanieliumiėjo susitikti su Jonu prie Pelos, kad daugiau sužinotų apie girdėtą Dievo karalystės atėjimą, ir jis labai apsidžiaugė dėl to, jog sutiko Jėzų. Pilypas žavėjosi Jėzumi visą laiką nuo tada, kada jis pirmą kartą atvyko į Kapernaumą. Bet Natanielius, kuris gyveno Galilėjos Kanoje, Jėzaus nepažinojo. Pilypas nuėjo pirmyn, kad pasisveikintų su savo draugais, tuo tarpu Natanielius šalikelėje ilsėjosi medžio šešėlyje.

Petras pasivedė Pilypą į šalį ir ėmė aiškinti, kad jie, nurodydamas save, Andriejų, Jokūbą, ir Joną, visi tapo Jėzaus pagalbininkais naujojoje karalystėje ir ryžtingai paragino Pilypą pasisiūlyti į tarnystę. Pilypas ėmė dvejoti. Ką jam daryti? Čia, be jokio išankstinio perspėjimo – šalikelėje netoli Jordano upės – iškilo pats svarbiausias gyvenimo klausimas, dėl kurio nedelsiant reikėjo apsispręsti. Iki šio laiko jis nuoširdžiai pasišnekėjo su Petru, Andriejumi, ir Jonu, tuo tarpu Jėzus aiškino Jokūbui maršrutą per Galilėją ir toliau į Kapernaumą. Pagaliau, Andriejus patarė Pilypui, “Kodėl nepaklausus Mokytojo?”

Staiga Pilypas ėmė suprasti, kad Jėzus iš tikrųjų yra didis žmogus, galbūt Mesijas, ir jis nusprendė paklusti Jėzaus sprendimui šitame reikale; ir jis tiesiai priėjo prie jo, klausdamas, “Mokytojau, ar man eiti pas Joną, ar prisijungti prie savo draugų, kurie eina paskui tave?” Ir Jėzus atsakė: “Eik paskui mane.” Pilypas susijaudino dėl to tikrumo, kad surado Išlaisvintoją.

Pilypas dabar gestu parodė grupei, kad liktų savo vietoje, tuo tarpu pats nuskubėjo atgal prie draugo, kad savo apsisprendimo žinią praneštų Natanieliui, kuris

[1527]▼

vis dar laukė atokiau po šilkmedžiu mintyse perkratydamas tuos daugelį dalykų, kuriuos buvo girdėjęs apie Joną Krikštytoją, ateinančią karalystę, ir laukiamą Mesiją. Pilypas nutraukė šituos apmąstymus, sušukdamas, “Aš suradau Išlaisvintoją, tą, apie kurį rašė Mozė ir pranašai ir apie kurį paskelbė Jonas.” Natanielius, žvelgdamas į viršų, pasiteiravo, “Iš kur yra šitas mokytojas?” Ir Pilypas atsakė, “Jis yra Jėzus iš Nazareto, Juozapo sūnus dailidė, pastaruoju metu gyvenantis Kapernaume.” Ir tada, kažkiek pritrenktas, Natanielius paklausė, “Argi kas nors tokio doro gali kilti iš Nazareto?” Bet Pilypas, paėmęs jį už rankos, tarė, “Eime ir pamatysi.”

Pilypas nusivedė Natanielių prie Jėzaus, kuris, švelniai žvelgdamas į nuoširdžiai abejojančiojo veidą, tarė: “Štai tikras izraelitas, kuris neturi jokios apgaulės. Eik su manimi.” Ir Natanielius, atsigręždamas į Pilypą, pasakė: “Tu esi teisus. Jis iš tikrųjų puikiai pažįsta žmones. Aš taip pat eisiu kartu, jeigu esu šito vertas.” Ir Jėzus linktelėjo Natanieliui, vėl tardamas, “Eik su manimi.”

Dabar jis buvo surinkęs savo būsimųjų artimų pagalbininkų pusę korpuso, penkis, kurie anksčiau kažkiek laiko jį pažinojo, ir vieną nepažįstamąjį, Natanielių. Daugiau nebegaįsdami jie persikėlė per Jordano upę ir, perėję per Naino kaimą, Nazaretą pasiekė vėlai tą naktį.

Nakčiai jie visi apsistojo pas Juozapą Jėzaus vaikystės namuose. Jėzaus pagalbininkai mažai tesuprato, kodėl jų naujai surastas mokytojas taip buvo susirūpinęs, kad rūpestingai sunaikintų visus savo užrašų likučius, kurie namuose buvo išlikę Dešimties Įsakymų ir kitų elgesio principų ir posakių forma. Bet šitokie veiksmai, lygiai tiek ir tas faktas, kad jie niekada vėliau nematė, kad jis kur nors rašytų – išskyrus ant dulkių ar smėlio – jų protui padarė gilų įspūdį.

3. APSILANKYMAS KAPERNAUME

Kitą dieną Jėzus savo apaštalus pasiuntė toliau į Kaną, nes jie visi buvo pakviesti į to miesto jaunos žymios moters vestuves, tuo tarpu jis susiruošė trumpai aplankyti savo motiną Kapernaume, stabteldamas Magdaloje, kad pasimatytų su savo broliu Judu.

Prieš palikdami Nazaretą, naujieji Jėzaus pagalbininkai papasakojo Juozapui ir kitiems Jėzaus šeimos nariams apie tuomet artimos praeities nuostabius įvykius ir leido laisvai lietus savo jausmams, pareiškę apie savo tikėjimą, kad Jėzus yra tas ilgai lauktas išvaduotojas. Ir šitie Jėzaus šeimos nariai visa tai aptarinėjo, o Juozapas pasakė: “Galbūt, galų gale, motina buvo teisi – galbūt mūsų keistasis brolis ir yra tas būsimasis karalius.”

Judas buvo Jėzaus krikšto metu ir, kartu su savo broliu Jokūbu, buvo tapęs tvirtu tikinčiuoju į Jėzaus misiją žemėje. Nors tiek Jokūbas, tiek Judas buvo labai susipainioję dėl savo brolio misijos pobūdžio, bet jų motina buvo atgaivinusi visas savo ankstesnes viltis apie Jėzų kaip apie Mesiją, Dovydo sūnų, ir savo sūnus ji skatino įtikėti į savo brolių kaip Izraelio išvaduotoją.

Į Kapernaumą Jėzus atvyko pirmadienio naktį, bet jis nenuėjo į savuosius namus, kuriuose gyveno Jokūbas ir jo motina; jis nuėjo tiesiai į Zabediejaus namus. Jo visi draugai Kapernaume pastebėjo jo didžiulį ir malonų pasikeitimą. Jis vėl atrodė, jog yra palyginti linksmas ir labiau panašus į save tokį, koks jis buvo savo ankstesniaisiais metais Nazarete. Per daugelį metų iki savojo krikšto ir vienatvės periodais prieš pat krikštą ir tuoj pat po jo, jis ėmė darytis vis rimtesnis ir užsisklęsti savyje. Dabar jiems visiems jis atrodė beveik toks pat, koks buvo ir anksčiau. Jame buvo

[1528]▼

kažkoks didingumas ir išaukštinimas, bet jis vėl buvo nerūpestingas ir linksmas.

Marija buvo susijaudinusi nuo lūkesčių. Ji laukė, jog Gabrielio pažadas netrukus išsipildys. Ji tikėjosi, jog netrukus visą Palestiną sukrės ir pritrinks jos sūnaus kaip viršgamtinio karaliaus stebuklingas atsiskleidimas. Bet į visus tuos daugelį klausimų, kuriuos pateikdavo jo motina, Jokūbas, Judas, ir Zabediejus,

Jėzus šypsodamasis tikrai tiek atsakydavo: “Bus geriau, jeigu kuri laiką aš palauksiu čia; aš turiu vykdyti savojo Tėvo, kuris yra danguje, valią.”

Kitą dieną, antradienį, jie visi nukeliavo į Kaną į Naomės vestuves, kurios turėjo įvykti kitą dieną. Ir nepaisant Jėzaus nuolatinių perspėjimų, kad jie apie jį nepasakotų niekam tol, “kol tikrai ateis Tėvo valanda,” bet jie atkakliai laikėsi savo, tyliai skleisdami tolyn žinią, kad jie surado Išvaduotoją. Kiekvienas iš jų slapta tikėjosi, kad Jėzus apie savo kaip Mesijo valdžios pradžią paskelbs per artėjančias vestuves Kanoje, ir kad šitą jis padarys su didžiule galia ir stulbinančia didybe. Jie prisiminė tai, kas jiems buvo pasakota apie tuos reiškinius, kurie lydėjo jo krikštą, ir jie tikėjo, kad jo būsimąją veiklą žemėje pažymės viršgamtinių stebuklų ir stebuklingų demonstravimų vis didėjančios pasireiškimai. Todėl, ištisas kaimas ruošėsi susirinkti drauge Kanoje į Naomės ir Joabo, Natano sūnaus, vestuvių šventę.

Marija daug metų nebuvo šitokia džiugesio pilna. Į Kaną ji vyko jausdamasi motina karaliene, kad pamatytų savo sūnaus karūnavimą. Nuo pat to laiko, kai jam buvo trylika metų, Jėzaus šeima ir draugai nebuvo jo matę tokio nerūpestingo ir laimingo, tokio dėmesingo ir supratingo savo bičiulių norams ir troškimams, tokio jaudinančiai užjaučiančio. Ir šitaip jie visi šnibždėjosi tarpusavyje, mažomis grupelėmis, smalsaudami, kas čia turi atsitikti. Koks šito keisto asmens bus kitas žingsnis? Kaip jis paskelbs ateinančios karalystės šlovę? Jie visi virpėjo iš jaudulio nuo tos minties, kad jiems tenka dalyvauti čia, kad pamatytų Izraelio Dievo jėgos ir galios apreiškimą.

4. VESTUVĖS KANOJE

Trečiadienį iki pusiaudienio į Kaną buvo atvykę beveik tūkstantis svečių, keturis kartus daugiau negu buvo kviesta. Žydai laikėsi papročio vestuves švęsti trečiadienį, o pakvietimai į vestuves buvo pasiųsti prieš vieną mėnesį. Priešpietį ir ankstyvą popietę tai labiau panašėjo į viešą priėmimą Jėzui, o ne į vestuves. Kiekvienas norėjo pasisveikinti su šituo beveik įžymiu galilėjiečiu, ir jis buvo labai nuoširdus su visais, jaunais ir senais, žydais ir pagonimis. Ir visi apsidžiaugė, kada Jėzus sutiko vadovauti įžanginėms vestuvių eitynėms.

Jėzus dabar visiškai sąmoningai suvokė viską apie savo žmogiškąją egzistenciją, apie savo ankstesniąją dieviškąją egzistenciją, ir apie savo sujungtą, arba sulietą, žmogiškosios ir dieviškosios prigimties statusą. Su tobula pusiausvyra jis galėjo vieną akimirką vaidinti žmogiškąją rolę arba nedelsiant įgauti dieviškosios asmenybės išskirtines teises.

Kuo toliau ėjo diena, tuo labiau Jėzus ėmė suvokti, jog tie žmonės laukia, kad jis padarytų kokį nors stebuklą; jis ypatingai aiškiai matė, kad jo šeima ir jo šeši mokiniai-apaštalai tikisi, kad jis deramai paskelbs apie savo ateinančią karalystę kokio nors pritrenkiančio ir viršgamtinio pasireiškimo dėka.

[1529]▼

Ankstyvą popietę Marija pasikvietė Jokūbą, ir jie dviese išdrįso priėti prie Jėzaus ir pasiteirauti, ar jis neparodytų jiems pasitikėjimo tokiu laipsniu, kad pasakytų, kurią valandą ir kokioje vestuvių ceremonijos vietoje jis yra

suplanavęs pasireikšti kaip “tas viršgamtinis.” Nespėjo jie išsakyti šitų dalykų Jėzui, kada pamatė, jog sukėlė jo būdingą nepasitenkinimą. Jis tepasakė: “Jeigu jūs mane mylite, tuomet turėkite noro laukti su manimi, tuo tarpu aš lauksiu savojo Tėvo danguje valios.” Bet jo veido išraiška iškalbingai rodė jo priekaištą.

Šitas jo motinos žingsnis sukėlė didžiulį nepasitenkinimą žmogiškajam Jėzui, ir jį labai išblaivino jo reakcija į jos dviprasmišką pasiūlymą, kad jis sau leistų kaip nors išoriškai pademonstruoti savąjį dieviškumą. Tai buvo būtent vienas iš tų dalykų, kurių nedaryti jis apsisprendė tuomet, kada taip neseniai buvo atsiskyręs kalnuose. Kelias valandas Marija buvo prislėgta. Ji tarė Jokūbui: “Aš negaliu jo suprasti; ką visa tai gali reikšti? Ar nebus galo tokiam jo keistam elgesiui?” Jokūbas ir Judas savo motiną stengėsi raminti, tuo tarpu Jėzus pasišalino, kad valandą pabūtų vienas. Bet jis sugrįžo pas susirinkusiuosius ir vėl buvo nerūpestingas ir linksmas.

Vestuvės tęsėsi su užslopintu laukimu, bet visa ceremonija baigėsi, o iš garbingojo svečio jokio veiksmo, jokio žodžio. Ir tada imta šnibždėtis apie tai, jog šis dailidė ir valčių meistras, Jono paskelbtas “Išvaduotoju,” savąją ranką pademonstruos per vakaro pobūvį, galbūt vestuvinės vakarienės metu. Tačiau tokio pademonstravimo bet koks laukimas buvo veiksmingai pašalintas iš jo šešių mokinių-apaštalų proto, kada jis sukvietė juos draugėn prieš pat vestuvinę vakarienę ir, labai rimtai, paaiškino: “Negalvokite, kad į šitą vietą aš atėjau tam, kad padaryčiau kokį nors stebuklą smalsuolių pasitenkinimui arba tų, kurie abejoja, įtikinimui. Vietoje šito mes esame čia tam, kad tarnautume savo Tėvo, kuris yra danguje, valiai.” Bet kai Marija ir visi kiti pamatė jį besitariantį su savo bičiuliais, tada savo mintyse jie buvo visiškai įsitikinę, jog netrukus turi įvykti kažkas nepaprasto. Ir jie visi susėdo, kad pasidžiaugtų vestuvine vakariene ir šventiškos geros bičiulystės vakaru.

Jaunikio tėvas buvo pasirūpinęs vyno gausa visiems į vestuvių šventę pakviestiems svečiams, bet iš kur jis galėjo žinoti, kad jo sūnaus vestuvės turi tapti tokiu įvykiu, kuris būtų taip artimai susijęs su Jėzaus kaip Mesijo išvaduotojo laukiamu pasireiškimu? Jis džiaugėsi ta garbe, jog tarp jo svečių yra šis įžymusis galilėjietis, bet dar nesibaigus vestuvinei vakarienei, tarnai perdavė jam nerimo sukėlusią žinią, jog vynas baigiasi. Prieš tai, kada pasibaigė oficiali vakarienė, ir svečiai vaikštinėjo po sodą, jaunikio motina Marijai atvirai išsakė, jog vyno atsargos išseko. Ir Marija pasitikinčiai tarė: “Nesijaudink – aš tikrai pasišnekėsiu su savo sūnumi. Jis mums padės.” Ir šitokiu būdu ji iš tiesų išdrįso pasikalbėti, nepaisant vos prieš kelias valandas išreikšto priekaišto.

Per daugelio metų laikotarpį, Marija visada kreipdavosi į Jėzų pagalbos, kada tik jų šeimą Nazarete ištikdavo krizė, taip, kad jai buvo visiškai natūralu, kad ji pagalvojo apie jį tokiu metu. Bet šita ambicinga motina turėjo dar ir kitų motyvų į savo vyriausiąjį sūnų kreiptis šituo atveju. Kada Jėzus stovėjo sodo kampe vienas, tada motina priėjo prie jo ir ištarė: “Mano sūnau, jie nebeturi vyno.” Ir Jėzus atsakė, “Mano geroji moterie, kuo čia dėtas aš?” Marija tarė, “Bet aš manau, jog tavoji valanda atėjo; argi tu negali padėti mums?” Jėzus atsakė: “Vėl pareiškiu, jog aš neatėjau daryti tokio pobūdžio dalykų. Kodėl gi

tu vėl vargini mane šitais reikalais?” Ir tada, apsipildama ašaromis, Marija nuoširdžiai maldavo, “Bet, mano sūnau, aš prižadėjau jiems, kad tu mums padėsi; argi tu nieko nepadarysi dėl manęs, prašau?” Ir tada tarė Jėzus: “Moterie, kuo čia dėta tu, kad duotum tokius pažadus? Žiūrėk, kad daugiau šito nedarytum. Mes privalome visuose reikaluose tarnauti Tėvo danguje valiai.”

Marija, Jėzaus motina, buvo sugniuždyta; ji suakmenėjo! Kada ji stovėjo čia prieš jį, nejudėdama, ašaroms riedant per skruostus, Jėzaus žmogiškąją širdį apėmė užuojauta šiai moteriai, kuri jį pagimdė materialaus kūno pavidalu; ir pasilenkęs į priekį, jis švelniai uždėjo savo ranką ant jos galvos, tardamas: “Na, na, mama Marija, nesielvartauk dėl mano akivaizdžiai griežtų žodžių, nes, argi aš nebuvau daug kartų tau sakęs, jog atėjau vykdyti tikrai savo dangiškojo Tėvo valios? Su didžiausiu džiaugsmu aš padaryčiau tai, ko tu iš manęs prašai, jeigu tai būtų Tėvo valios dalis – “ Ir Jėzus akimirkai nutilo, jis dvejojo. Marijai atrodė, kad ji jaučia, jog kažkas vyksta. Pašokusi, ji apsviję rankomis Jėzaus kaklą, pabučiavo jį, ir nulėkė į tarnų patalpą, pareikšdama, “Ką tik mano sūnus pasako, tas įvyksta.” Bet Jėzus nieko nepasakė. Dabar jis suvokė, kad jis jau buvo pasakęs – arba vietoje šito trokšdamas pagalvojo – per daug.

Marija buvo apimta džiugaus spindesio. Ji nežinojo, kaip bus padarytas vynas, bet tvirtai tikėjo, kad pagaliau įtikino savo pirmagimį sūnų pareikšti savąją valdžią, išdrįsti žengti žingsnį pirmyn ir pareikalauti savo vietos ir pademonstruoti savo kaip Mesijo galią. Ir, dėl tam tikrų visatos jėgų ir asmenybių buvimo ir bendravimo, apie kurias niekas iš susirinkusiųjų nežinojo nieko, ji neturėjo būti apvilta. Tas vynas, kurio Marija troško ir kurio Jėzus, tas Dievas-žmogus, žmogiškai ir užjaučiančiai panorėjo, tuoj turėjo atsirasti.

Netoli stovėjo šeši akmeniniai vandens indai pripilti vandens, maždaug po dvidešimt galonų kiekviename. Šitą vandenį buvo numatyta vėliau panaudoti vestuvių šventės paskutiniojo apvalymo ceremonijoms. Tarnų sujudimas prie šitų didžiulių akmeninių indų, energingai vadovaujant jo motinai, patraukė Jėzaus dėmesį, ir priėjęs, jis pamatė, kad iš jų jie sėmė sklidinų ąsočius vyno.

Palaiptu Jėzus ėmė suvokti, kas atsitiko. Iš visų asmenų, dalyvavusių vestuvių šventėje Kanoje, Jėzus buvo labiausiai nustebintas. Likusieji laukė, kad jis padarytų stebuklą, bet jo ketinimas buvo būtent šito ir nedaryti. Ir tada Žmogaus Sūnus prisiminė savo Personalizuoto Minties Derintojo perspėjimą kalnuose. Jis prisiminė, kaip Derintojas jį buvo įspėjęs apie tai, kad jokia jėga ar asmenybė nepajėgi iš jo atimti kūrėjo išskirtinių teisių, nepriklausomų nuo laiko. Šituo atveju energijos transformuotojai, tarpinės būtybės, ir visos kitos reikalingos asmenybės buvo surinktos prie to vandens ir kitų reikalingų elementų, ir dėl Visatos Aukščiausiojo Valdovo Kūrėjo išreikšto pageidavimo, nebebuvo galima išvengti to, kad nedelsiant atsirastų vynas. Ir šitas įvykis tuo labiau turėjo įvykti, nes Personalizuotas Derintojas leido suprasti, jog šio Sūnaus troškimo įgyvendinimas jokia būdu neprieštaravo Tėvo valiai.

Bet tai jokia būdu nebuvo stebuklas. Nė vienas gamtos dėsnis nebuvo pakeistas, sustabdytas, ar net pažeistas. Atsitiko vienintelis dalykas, buvo anuliuotas laikas, dangiškosioms būtybėms surenkant tuos cheminius elementus, kurie yra būtini vyno padarymui. Kanoje šituo atveju Kūrėjo reagentai vyną padarė lygiai taip, kaip jį padaro įprastų natūralių procesų būdu, išskyrus tai,

kad jie tą atliko nepriklausomai nuo laiko ir įsikišus viršžmogiškosioms jėgoms, surenkant erdvėje būtinas chemines sudedamąsias dalis.

[1531]▼

Tuo labiau buvo akivaizdu, kad šito vadinamojo stebuklo padarymas neprieštaravo Rojaus Tėvo valiai, nes priešingu atveju jis nebūtų įvykęs, kadangi Jėzus jau buvo atsidavęs Tėvo valiai visuose reikaluose.

Kada tarnai pasėmė šito jauno vyno ir nunešė jį geriausiam vyrui, “pobūvio vadovui,” ir kada jis paragavo jo, tada jis sušuko jaunikiui, “Yra paprotys iš pradžių patiekti gerą vyną, kada svečiai būna gerai įgėrę, tada atnešti vynmedžių menkesnį vaisių, bet jūs išlaikėte patį geriausią vyną iki pat pobūvio pabaigos.”

Marija ir Jėzaus mokiniai labai džiūgavo dėl tariamo stebuklo, kurį, jie manė, Jėzus padarė sąmoningai, bet Jėzus pasišalino į sodo ramų nuošalų kampelį ir kuriam laikui pasinėrė į rimtus apmąstymus. Pagaliau jis nusprendė, jog tas epizodas, esant tokioms aplinkybėms, buvo nepavaldu jo asmeninei kontrolei ir, kadangi neprieštaravo jo Tėvo valiai, tai buvo neišvengiamas. Kada jis sugrįžo pas žmones, tada jie žvelgė į jį su didžiule baiminga pagarba; jie visi tikėjo, kad jis yra Mesijas. Bet Jėzus buvo skausmingai suglumęs, žinodamas, kad jie tikėjo juo tikrai dėl to neįprasto atsitikimo, kurį ką tik netyčia pamatė. Jėzus vėl kuriam laikui pasišalino į namo viršų tam, kad galėtų visa tai apmąstyti.

Jėzus dabar visiškai suvokė, kad jis turi būti budrus nuolat, kitaip dėl jo užuojautos ir gailės tokios rūšies epizodai kartosis visą laiką. Nežiūrint šito, daug panašių įvykių atsitiko iki to laiko, kada Žmogaus Sūnus galutinai paliko savo mirtingąją gyvybę materialiam kūne.

5. SUGRĮŽUS Į KAPERNAUMĄ

Nors daugelis svečių pasiliko visai savaitei, kurios metu buvo švenčiamos vestuvės, bet Jėzus, su savo naujai pasirinktais mokiniais-apaštalais – Jokūbu, Jonu, Andriejumi, Petru, Pilypu, ir Natanieliumi – labai anksti kitą rytą išvyko į Kapernaumą, išėjo su niekuo neatsisveikinę. Jėzaus šeima ir visi jo draugai Kanoje labai nusiminė, nes jis taip netikėtai paliko juos, o Judas, Jėzaus jauniausiasis brolis, išėjo ieškoti jo. Jėzus ir jo apaštalai nuėjo tiesiai į Zabediejaus namus Betsaidoje. Šitoje kelionėje Jėzus su savo naujai pasirinktais pagalbininkais aptarė daugelį dalykų, kurie yra svarbūs ateinančiai karalystei, ir ypač juos perspėjo neužsiminti apie vandens pavertimą vynu. Jis taip pat jiems patarė savo būsimame darbe vengti Sepforio ir Tiberijaus miestų.

Po vakarienės tą vakarą, šituose Zabediejaus ir Salomėjos namuose, buvo surengtas vienas svarbiausių pasitarimų per visą Jėzaus žemiškąją karjerą. Šitame susirinkime dalyvavo tikrai šeši apaštalai; Judas atėjo tada, kada jie ruošėsi išsiskirstyti. Šitie šeši pasirinkti vyrai atkeliavo iš Kanos į Betsaidą su Jėzumi, ėjo, tarsi, skrisdami oru. Jie buvo kupini vilties ir virpėjo nuo minties, jog Žmogaus Sūnus juos pasirinko artimais padėjėjais. Bet kai Jėzus ėmė jiems aiškinti, kas jis yra ir kokia turi būti jo misija žemėje ir kaip ji galbūt gali pasibaigti, jie buvo pritrenkti. Jie negalėjo suvokti, ką jis jiems sakė. Jie neteko

žado; net ir Petras buvo prislėgtas tiek, jog to neįmanoma apsakyti. Tiktai giliai mąstantis Andriejus išdrįso atsakyti į Jėzaus patarimo žodžius. Kada Jėzus suprato, kad jo žinios jie nesuvokė, kada jis pamatė, kad jų idėjos apie žydų Mesiją buvo taip visiškai sustabarėjusios, tada jis pasiuntė juos ilsėtis, tuo tarpu jis vaikštinėjo ir šnekėjosi su savo

[1532]▼

broliu Judu. Ir prieš tai, kai Judas atsisveikino su Jėzumi, jis tarė su didžiuliu jausmu: “Mano tėve-broli, aš niekada tavęs nesupratau. Aš nesu įsitikinęs, ar tu esi tas, ką apie tave mus mokė motina, aš nevisiškai suvokiu ateinančią karalystę, bet aš tikrai žinau, jog tu esi galingas Dievo žmogus. Aš girdėjau tą balsą prie Jordano upės, ir aš tikiu į tave, nesvarbu, kas tu bebūtum.” Ir kada jis šitą pasakė, tada jis išėjo į savo namus Magdaloje.

Tą naktį Jėzus nemiegojo. Užsimitęs naktinį apsiaustą, jis sėdėjo ant ežero kranto mąstydamas, mąstydamas iki kitos dienos aušros. Per tos nakties ilgas meditavimo valandas Jėzus aiškiai suvokė, kad jis niekada nesugebės savo pasekėjų priversti, kad jie žiūrėtų į jį, kokioje nors kitoje šviesoje, o ne kaip į ilgai lauktą Mesiją. Pagaliau jis suvokė, jog skelbti savąją žinią apie karalystę nėra kito būdo, išskyrus kaip Jono pranašystės išsipildymą, ir jam pačiam būti tokiam, kokio laukė žydai. Galų gale, nors jis ir nėra Dovydo tipo Mesijas, bet jis iš tikrųjų yra senųjų dvasingiau mąstančių išminčių pranašišku žodžių išsipildymas. Iš tiesų jis niekada daugiau iki galo nebeneigė, kad jis nėra Mesijas. Jis nusprendė šitos sudėtingos situacijos galutinį išpainiojimą palikti Tėvo valios sprendimui.

Kitą rytą Jėzus prie savo draugų prisijungė per pusryčius, bet jie buvo nelinksma grupė. Jis bendravo su jais ir baigęs valgyti subūrė juos aplink save, sakydamas: “Būtent manojo Tėvo valia yra tokia, kad mes kurį laiką palauktume šioje vietoje. Jūs girdėjote Joną sakant, kad jis atėjo parengti kelio karalystei; dėl to mums reikia palaukti Jono pamokslavimo užbaigimo. Kada savo darbą bus užbaigęs tas, kuris eina pirma Žmogaus Sūnaus, tada mes tikrai pradėsime skelbti karalystės gerąją naujieną.” Savo apaštalams jis nurodė grįžti namo, tuo tarpu pats išsiruošė su Zabediejumi į laivų dirbtuvę, pažadėdamas pasimatyti su jais kitą dieną sinagogoje, kur jis turėjo kalbėti, ir paskyrė susitikimą su jais to Sabato popietę.

6. SABATO DIENOS ĮVYKIAI

Jėzaus pirmasis viešas pasirodymas po savojo krikšto buvo Kapernaumo sinagogoje Sabato dieną, kovo 2-ąją, 26 m. po Kr. gim. Sinagoga buvo perpildyta. Pasakojimą apie krikštą Jordano upėje dabar papildė šviežios naujienos iš Kanos apie tą vandenį ir vyną. Jėzus į garbės vietas pasodino savo šešis apaštalus, o drauge su jais sėdėjo jo materialaus kūno broliai Jokūbas ir Judas. Jo motina, parvykusi į Kapernaumą kartu su Jokūbu išvakarėse, taip pat dalyvavo, sėdėjo sinagogos moterų sekcijoje. Visa sinagoga įsitempusi laukė; visi tikėjosi pamatyti kokį nors nepaprastą viršgamtinės galios pasireiškimą, kuris tinkamai paliudytų to, kuris tą dieną turėjo jiems kalbėti, prigimtį ir valdžią. Bet jiems buvo skirta nusivilti.

Kada Jėzus atsistojo, tada sinagogos valdytojas įteikė jam Raštų ritinėlį, ir jis skaitė iš pranašo Isajo: “Šitaip sako Viešpats: ‘Dangus yra manasis sostas, o žemė yra manasis pakojis. Kur yra tas namas, kurį pastatėte man? Ir kur gi yra mano gyvenamoji buveinė? Visa tai iš tikrųjų sukūrė manosios rankos,’ sako Viešpats. ‘Bet šituo žmogumi aš tikrai pasirūpinsiu, net ir tuo, kuris yra vargšas ir turi atgailaujančią dvasią, ir kuris dreba nuo manųjų žodžių.’ Klausykities Viešpaties žodžio jūs tie, kurie drebate ir bijote: ‘Jūsų sielos broliai neapkentė jūsų ir išvijo jus dėl manojo vardo.’” Bet tegul Viešpats būna pašlovintas. Jis tikrai jums pasirodys džiaugsme, o visi kiti tikrai bus sugėdinti. Balsas iš miesto, balsas iš šventovės, balsas iš

[1533]▼

Viešpaties sako: ‘Prieš patirdama gimdymo skausmus, ji pagimdė; prieš pajusdama skausmą, ji pagimdė žmogaus vaikelį.’ Kas gi girdėjo tokį dalyką? Argi galima priversti žemę pagimdyti per vieną dieną? Arba, argi gali nacija gimti iš karto? Bet Viešpats sako šitaip: ‘Štai aš paskleisiu ramybę kaip upę, ir net pagonių šlovė tikrai bus tokia, kaip tekanti upė. Kaip ir tą, kurį guodžia motina, taip ir aš iš tiesų guosiu jus. Ir jūs tikrai būsite guodžiami net ir Jeruzalėje. Ir kada šituos dalykus jūs pamatysite, tada jūsų širdys džiūgaus.’”

Kada jis baigė skaityti, tada Jėzus atidavė ritinėlį jo saugotojui. Prieš atsisėdamas jis tiesiog tarė: “Būkite kantrūs, ir jūs tikrai išvysite Dievo šlovę; ji tikrai bus net ir su visais tais, kurie bus su manimi ir šitokiu būdu išmoks vykdyti manojo Tėvo, kuris yra danguje, valią.” Ir žmonės išsiskirstė namo, stebėdamiesi, ką visa tai reiškia.

Tą popietę Jėzus ir jo apaštalai, su Jokūbu ir Judu, sulipo į valtį ir nusiyrė netoli nuo kranto, kur sustojo, tuo tarpu jis pasakojo jiems apie ateinančią karalystę. Ir apie tai jie suprato daugiau negu trečiadienio naktį.

Jėzus nurodė jiems imtis savo įprastų pareigų tol, kol “ateis karalystės valanda.” Ir tam, kad juos paskatintų, jis parodė pavyzdį sugrįždamas į nuolatinį darbą valčių dirbtuvėje. Paaiškinęs, jog kiekvieną vakarą po tris valandas jie turėtų paskirti savo būsimą darbo apmąstymams ir pasirengimui, Jėzus toliau pasakė: “Mes tikrai visi liksime čia, kol man Tėvas lieps jus pakviesti. Dabar kiekvienas iš jūsų turite sugrįžti prie savo įprastų darbų tiesiog tarsi nieko nebūtų atsitikę. Niekam nepasakokite apie mane ir prisiminkite, jog manoji karalystė neturi ateiti su triukšmu ir magiškais kerais, bet vietoje šito ji turi ateiti dėka didžiulio pasikeitimo, kurį manasis Tėvas bus rūpestingai išvystęs jūsų širdyse ir širdyse tų, kurie bus tikrai pakviesti, kad šios karalystės tarybose prisijungtų prie jūsų. Dabar jūs esate mano draugai; aš pasitikiu jumis ir myliu jus; netrukus jūs turėsite tapti mano asmeniniais pagalbininkais. Būkite kantrūs, būkite nuoširdūs. Visada pakluskite Tėvo valiai. Pasiruoškite atsiliepti į karalystės pakvietimą. Nors jūs ir patirsite didžiulį džiaugsmą manojo Tėvo tarnystėje, bet taip pat jūs turėtumėte būti pasirengę ir nemalonumams, nes aš jus perspėju, jog daugelis į karalystę pateks tiktai patirdami didžiulius sukrėtimus. Bet tų, kurie karalystę yra suradę, džiaugsmas bus pilnas ir jie bus vadinami visos žemės palaimintaisiais. Bet nepuoselėkite netikrų vilčių; ties manaisiais žodžiais pasaulis suklops. Net ir jūs, mano draugai, nevysiškai suvokiate, ką aš atskleidžiu jūsų supainiotam protui. Nedarykite klaidos; mes

pradedame dirbti tokiai kartai, kuri reikalauja ženklų. Žmonės reikalauja stebuklų kaip įrodymo, jog aš esu pasiųstas savojo Tėvo, o apreiškimo apie manojo Tėvo meilę jie neskubės pripažinti manosios misijos mandatu.”

Tą vakarą, kada jie buvo sugrižę į krantą, prieš jiems išsivaikštant savais keliais, Jėzus, stovėdamas prie vandens krašto, meldėsi: “Mano Tėve, dėkoju tau už šituos mažylius, kurie nepaisydami savo abejonių, jau ir dabar tiki. Ir dėl jų gerovės aš atsidėjau tam, kad vykdyčiau tavąją valią. Ir dabar teišmoksta jie būti kaip vienas, net ir taip, kaip vienas esame mes.”

7. KETURI MOKYMO MĖNESIAI

Keturis ilgus mėnesius – kovą, balandį, gegužę, ir birželį – tęsėsi šitas laukimo laikas; Jėzus daugiau negu vieną šimtą kartų ilgai ir nuoširdžiai, nors pakiliai ir linksmai, kalbėjosi su šitais šešiais pagalbininkais ir savo paties broliu Jokūbu. Dėl

[1534]▼

ligų šeimoje, Judas retai kada turėjo galimybę dalyvauti šitose pamokose. Jokūbas, Jėzaus brolis, neprarado tikėjimo į jį, bet Marija per šituos delsimo ir neveikimo mėnesius beveik prarado viltį, susietą su savo sūnumi. Jos įtikėjimas, pakilęs į tokias viršūnes Kanoje, dabar nugrimzdo į naujus žemus lygius. Ji tikėtai tegalėjo pasiduoti savo dažnai kartojamam protrūkiui: “Aš negaliu jo suprasti. Aš negaliu suvokti, ką visa tai reiškia.” Bet Jokūbo žmona daug prisidėjo prie to, kad Marijos drąsą palaikytų.

Per visus šiuos keturis mėnesius šitie septyni tikintieji, vienas jo paties materialaus kūno brolis, su Jėzumi susipažino giliau; jie ėmė priprasti prie tos minties, jog gyvena su šituo Dievu-žmogumi. Nors jie vadino jį rabinu, bet mokėsi jo nebijoti. Jėzus turėjo tą neprilygstamą asmenybės taktą, kuris įgalino jį gyventi tarp jų taip, kad jo dieviškumas jų negąsdintų. Jiems iš tikrųjų buvo lengva būti “draugais su Dievu,” Dievu, įsikūnijusiu materialaus kūno pavidalu. Šitas laukimo metas žiauriai išbandė visą tikinčiųjų grupę. Nieko, absoliučiai nieko, stebuklingo neįvyko. Diena iš dienos jie dirbdavo savo įprastus darbus, tuo tarpu naktis po nakties jie sėdėdavo prie Jėzaus kojų. Ir juos drauge išlaikė jo neprilygstama asmenybė ir nuoširdūs žodžiai, kuriuos jis tardavo jiems vakaras po vakaro.

Šitas laukimo ir mokymo laikotarpis buvo ypatingai sunkus Simonui Petriui. Jis visą laiką stengėsi įtikinti Jėzų pradėti karalystės skelbimą Galilėjoje, tuo metu Jonui toliau tebebepamokslaujant Judėjoje. Bet Jėzaus atsakymas Petriui visada būdavo toks: “Būk kantrus, Simonai. Daryk pažangą. Mes tikrai nebūsime per daug pasirengę, kada Tėvas pakvies.” Ir Andriejus retkarčiais nuramindavo Petrą savo santūresniu ir filosofiniu patarimu. Andriejų nepaprastai paveikė Jėzaus žmogiškasis natūralumas. Jis niekada nepavargdavo mąstyti apie tai, kaip tas, kuris gyvena taip arti Dievo, gali būti toks draugiškas ir dėmesingas žmonėms.

Per visą šį laikotarpį Jėzus sinagogoje kalbėjo tikrai du kartus. Iki to meto, kada pasibaigė daug šitų laukimo savaitių, pasakojimai apie jo krikštą ir Kanos vyną ėmė nurimti. Ir Jėzus pasirūpino tuo, jog per šitą laikotarpį daugiau

neįvyktų jokių tariamų stebuklų. Bet nors jie ir gyveno taip ramiai Betsaidoje, bet pasakojimai apie Jėzaus neįprastus darbus buvo pasiekę Erodą Antipą, kuris savo ruožtu pasiuntė šnipus, kad šie nustatytų, ko jis siekia. Bet Erodas buvo labiau sunerimęs dėl Jono pamokslavimo. Jis nusprendė nekibti prie Jėzaus, kuris taip ramiai toliau dirbo Kapernaume.

Per šią laukimo laiką Jėzus stengėsi išmokyti savo pagalbininkus, kokio požiūrio jiems reikėtų laikytis įvairių religinių grupių ir politinių partijų Palestinoje atžvilgiu. Visada Jėzaus žodžiai būdavo tokie: “Mes stengiamės į save patraukti jas visas, bet mes nesame nė viena iš jų.”

Raštininkai ir rabinai, paimti drauge, buvo vadinami fariziejais. Save jie vadino “partneriais.” Tarp žydų daugeliu atžvilgių jie buvo pažangi grupė, priėmusi daugelį mokymų, nevysiškai surandamų hebrajų raštuose, tokių, kaip tikėjimas į mirusiųjų prisikėlimą, tokią doktriną, kurią minėjo tikrai vėlesnysis pranašas Danielius.

Sedukiečius sudarė šventikai ir kai kurie turtingi žydai. Jie nesiginčijo smulkmeniškai dėl įstatymo įgyvendinimo niuansų. Fariziejai ir sedukiečiai iš tiesų buvo religinės partijos, o ne sektos.

Eseniečiai buvo tikra religinė sekta, kilusi per Makabėjų maištą, kurių reikalavimai kai kuriais atžvilgiais buvo reiklesni ir už fariziejų reikalavimus. Jie buvo perėmę daugelį persų tikėjimų ir papročių, gyveno kaip brolija

[1535]▼

vienuolynuose, susilaikydavo nuo vedybų, ir viskuo dalinosi bendrai. Jie specializavosi mokymuose apie angelus.

Uolieji buvo žydų aršių patriotų grupė. Jie tvirtino, jog kovoje už išsivadavimą iš romėnų jungo priespaudos visi metodai yra pateisinami.

Erodiečiai buvo grynai politinė partija, kuri pasisakė už išsilaisvinimą iš tiesioginio romėnų valdymo atkuriant Erodo dinastiją.

Pačiame Palestinos viduryje gyveno samariečiai, su kuriais “žydai reikalų neturėjo,” nežiūrint to, kad didelė dalis jų pažiūrų buvo panaši į žydų mokymus.

Visos šitos partijos ir sektos, įskaitant ir mažesniąją nazariečių broliją, tikėjo, jog kada nors ateis Mesijas. Jie visi laukė nacionalinio išvaduotojo. Bet Jėzus labai tiksliai paaiškino, kad jis ir jo mokiniai nebus sąjungininkai nė su viena iš šitų minties ar praktikos mokyklų. Žmogaus Sūnus neturi būti nei nazarietis, nei esenietis.

Nors vėliau Jėzus savo apaštalams ir nurodė keliauti taip, kaip buvo keliavęs Jonas, skelbiant evangeliją ir mokant tikinčiuosius, bet akcentą jis suteikė tam, jog būtų skelbiama “dangaus karalystės geroji naujiena.” Savo pagalbininkams jis nepaliaujamai kartojo, kad jie turi “rodyti meilę, užuojautą, ir

gailestingumą.” Jis nuo pat pradžių savo pasekėjus mokė, jog dangaus karalystė yra dvasinis patyrimas, turintis reikalo su Dievo įsiviešpatavimu žmonių širdyse.

Jiems šitaip belaukiant, kada pradės aktyvų viešą pamokslavimą, Jėzus ir tas septynetas kiekvieną savaitę du vakarus praleisdavo sinagogoje studijuodami hebrajų raštus. Vėlesniaisiais metais po intensyvaus viešojo darbo periodu apaštalai šiuos keturis mėnesius prisimindavo kaip pačius brangiausių ir naudingiausių per visą savo bendravimą su Mokytoju. Jėzus šiuos vyrus mokė visko, ką tik jie galėjo įsisavinti. Jis nedarė tos klaidos, kad juos mokytų per daug. Jis negilino jų susipainiojimo tuo, kad pateiktų tiek tiesos, kad jie visiškai nebepajėgtų suvokti.

8. PAMOKSLAS APIE KARALYSTĘ

Sabato dieną, birželio 22-ąją, likus nedaug laiko iki jų išėjimo į pirmąją pamokslavimo kelionę ir praėjus maždaug dešimčiai dienų po Jono įkalinimo, Jėzus užėmė sinagogos sakyklą antrą kartą nuo to meto, kada savo apaštalus atsivedė į Kapernaumą.

Iki jo pamokslo apie “Karalystę” likus kelioms dienoms, kada Jėzus dirbo valčių dirbtuvėse, Petras jam atnešė žinią apie Jono suėmimą. Jėzus dar kartą padėjo į šalį instrumentus, nusiėmė prijuostę, ir tarė Petru: “Tėvo valanda atėjo. Pasiruoškime skelbti karalystės evangeliją.”

Jėzus prie dailidės varstoto dirbo paskutinį kartą šitą antradienį, birželio 18-ąją, 26 m. po Kr. gim. Petras išskubėjo iš dirbtuvių ir įpusėjęs popietei surinko visus savo draugus, ir palikęs juos giraitėje prie kranto, nuėjo ieškoti Jėzaus. Bet jo negalėjo surasti, nes Mokytojas buvo išėjęs į kitą giraitę melstis. Ir jie nepamatė jo iki vėlaus vakaro, kada jis sugrižo į Zabediejaus namus ir paprašė valgyti. Kitą dieną jis nusiuntė savo brolių Jokūbą, kad paprašytų leidimo kalbėti sinagogoje ateinančio Sabato dieną. Ir sinagogos valdytojas buvo labai patenkintas, kad Jėzus vėl nori vesti pamaldas.

[1536]▼

Prieš tai, kada Jėzus pasakė šitą įsimintiną pamokslą apie Dievo karalystę, pirmą aiškų žingsnį į savo viešąją karjerą, jis perskaitė iš Raštų šitas eilutes: “Jūs man tikrai būsite šventikų karalystė, šventoji tauta. Jahvė yra mūsų teisėjas, Jahvė yra mūsų įstatymų suteikėjas, Jahvė yra mūsų karalius; jis mus išgelbės. Jahvė yra mano karalius ir mano Dievas. Jis yra didis karalius visai žemei. Meilės kupinas gerumas šitoje karalystėje yra skirtas Izraeliui. Tebūnie palaiminta Viešpaties šlovė, nes jis yra mūsų Karalius.”

Užbaigęs skaityti, Jėzus pasakė:

“Aš atėjau, kad paskelbčiau Tėvo karalystės įkūrimą. Ir šitą karalystę tikrai sudarys žydų ir pagonių, turtingų ir beturčių, laisvųjų ir pavergtųjų garbinančios sielos, nes manasis Tėvas nėra asmenų gerbėjas; jo meilė ir jo gailestingumas yra skirtas visiems.

“Tėvas danguje siunčia savo dvasią tam, jog apsigyventų žmonių prote, ir kada žemėje savąjį darbą aš būsiu užbaigęs, tada lygiai taip visiems

materialiems kūnams tikrai bus išlieta Tiesos Dvasia. Ir manojo Tėvo dvasia ir Tiesos Dvasia tikrai įkurdins jus dvasinio supratimo ir dieviškojo teismo ateinančioje karalystėje. Manoji karalystė nėra iš šito pasaulio. Žmogaus Sūnus neves kariuomenių į mūšį tam, kad įtvirtintų valdžios sostą ar pasaulinės šlovės karalystę. Kada manoji karalystė bus tikrai atėjusi, tada Žmogaus Sūnų jūs tikrai pažinsite kaip Ramybės Princa, kaip amžinojo Tėvo atskleidimą. Šito pasaulio vaikai kariauja dėl šito pasaulio karalysčių įkūrimo ir išplėtimo, bet manieji mokiniai į dangaus karalystę tikrai įžengs savo moralių sprendimų ir savo dvasinių pergalių dėka; ir kada jie kartą įžengs į ją, tada jie tikrai suras džiaugsmą, teismą, ir amžinąjį gyvenimą.

“Tie, kurie pirmiausia stengiasi įeiti į šią karalystę, šitokiu būdu pradėdami ugdyti charakterio kilnumą, tokį, kaip ir manojo Tėvo, neužilgo tikrai turės ir visa kita, kas yra reikalinga. Bet jums aš labai nuoširdžiai sakau: Jeigu į šią karalystę nesistengsite patekti turėdami mažo vaiko tikėjimą ir pasitikėjimą, rodomą kitam, tai jūs tikrai jokių būdu nebūsite į ją įleisti.

“Tegu neapgauna jūsų tie, kurie ateina sakydami, jog čia yra ta karalystė arba ten yra ta karalystė, nes manojo Tėvo karalystė nėra susijusi su matomais ir materialiais dalykais. Ir šitoji karalystė yra net ir dabar tarp jūsų, nes ten, kur Dievo dvasia moko ir veda žmogaus sielą, ten tikrovėje ir yra dangaus karalystė. Ir šitoji Dievo karalystė yra teismas, ramybė, ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje.

“Jonas iš tikrųjų jus krikštijo kaip atgailavimo ženklą ir dėl jūsų nuodėmių atleidimo, bet kada jūs įžengsite į dangaus karalystę, tada jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia.

“Manojo Tėvo karalystėje tikrai nebus nei žydų, nei pagonių, tiktai tie, kurie tarnystės pagalba siekia tobulumo, nes aš pareiškiu, jog tas, kuris manojo Tėvo karalystėje nori būti didis, pirmiausia turi tapti tarnu visiems. Jeigu savo bičiuliams jūs norite tarnauti, tuomet jūs tikrai sėdėsite su manimi mano karalystėje, net ir taip, kaip tarnaudamas tvarinio pavidalu, aš netrukus sėdėsiu su savo Tėvu jo karalystėje.

“Šita naujoji karalystė yra kaip sėkla, auganti geroje lauko dirvoje. Ji vaisių iki galo sunokina pamažu. Nuo tos akimirkos, kai karalystė bus įkurta žmogaus širdyje, iki tos valandos, kada ši karalystė visiškai sunoks į visą laiką trunkančio teismo ir amžinojo išgelbėjimo vaisių, praeis laiko.

“Ir šitoji karalystė, kurią aš jums skelbiu, nėra valdžios ir gausos valda. Dangaus karalystė nėra valgis ir gėrimas, bet vietoje šito ji yra augančio teismo ir didėjančio džiaugsmo gyvenimas tobulėjančioje manojo

[1537]▼

Tėvo, kuris yra danguje, tarnystėje. Nes, argi Tėvas nesakė apie savo vaikus pasaulyje: ‘Būtent tokia yra manoji valia, kad jie tikrai galiausiai turėtų būti tobuli, net ir tokie, koks tobulas esu aš.’

“Aš atėjau skelbti karalystės gerąją naujieną. Aš neatėjau tam, kad apsunkinčiau sunkią našą tų, kurie įeis į šią karalystę. Aš skelbiu naują ir geresnį kelią, ir tie, kurie sugebės patekti į ateinančią karalystę, džiaugsis dieviškąja ramybe. Ir kad ir kiek jums tai kainuotų šito pasaulio daiktais, nesvarbu, kokią kainą jūs turėtumėte sumokėti tam, kad patektumėte į dangaus karalystę, bet jūs patirsite daug kartų didesnę džiaugsmą ir dvasinį vystymąsi

šitame pasaulyje, ir toje epochoje, kuri bus amžinajame gyvenime.

“Įėjimo į Tėvo karalystę nelydi žygiuojančios armijos, nelydi šito pasaulio karalysčių nugalėjimas, taip pat nelydi ir nelaisvės jungo nusimetimas. Dangaus karalystė yra šalia, ir visi tie, kurie ižengs į ją, tikrai patirs didžiulę laisvę ir džiaugsmingą išgelbėjimą.

“Šitoji karalystė yra amžinasis viešpatavimas. Tie, kurie įeis į šią karalystę, tikrai pakils pas mano Tėvą; jie tikrai pasieks jo šlovės dešiniąją ranką Rojuje. Ir visi tie, kurie įeis į dangaus karalystę, tikrai taps Dievo sūnumis, ir ateities amžiuje šitaip iš tiesų jie pakils pas Tėvą. Ir aš neatėjau tam, kad kviesčiau būsimus teisiuosius, bet atėjau kviesti nusidėjėlių ir visų tų, kurie yra išalkę ir ištroškę dieviškojo tobulumo teismo.

“Jonas atėjo skelbdamas atgailavimą, kad jus karalystei paruoštų; dabar atėjau aš, kad skelbčiau įtikėjimą, Dievo dovaną, kaip tą kainą už patekimą į dangaus karalystę. Jeigu tikrai jūs tikrai tikite, jog manasis Tėvas jus myli begaline meile, tuomet jūs esate Dievo karalystėje.”

Šitaip pakalbėjęs, jis atsistojo. Visus, kurie klausėsi, jo žodžiai pritrenkė. Jo mokiniai buvo sužavėti. Bet gerosios naujienos žmonės nebuvo pasirengę priimti iš šito Dievo-žmogaus lūpų. Maždaug vienas trečdalis iš tų, kurie jo klausėsi, šia žinia tikėjo, nors jie ir negalėjo iki galo jos suprasti; maždaug vienas trečdalis tokią grynai dvasinę lauktos karalystės sampratą savo širdyse pasiruošė atmesti, tuo tarpu likęs vienas trečdalis jo mokymo negalėjo suvokti, didelė dalis tikrai buvo įsitikinusi, kad jis “yra pamišęs.”

[1538]▼

138 DOKUMENTAS

KARALYSTĖS PASIUNTINIŲ RENGIMAS

PASAKĖS pamokslą apie “Karalystę,” Jėzus tą popietę sukviėtė šešis apaštalus draugėn ir ėmė atskleisti savo planus aplankyti miestus aplink Galilėjos Jūrą ir jos apylinkėse. Jo broliai Jokūbas ir Judas buvo labai įskaudinti, nes į šitą pasitarimą jų nepakvietė. Iki šio laiko jie laikėsi nuomonės, jog priklauso Jėzaus pagalbininkų vidaus ratui. Bet Jėzus planavo artimų giminių tarp apaštališkųjų karalystės reguliuotojų šito korpuso narių neturėti. Dėl to, kad į tą nedidelį skaičių išrinktųjų Jokūbas ir Judas nebuvo įtraukti, taip pat ir dėl to, kad visą laiką po Kanos patyrimo jis akivaizdžiai nuo savo motinos tolo, tarp Jėzaus ir jo šeimos ėmė atsirasti vis platinanti bedugnė. Šita situacija tęsėsi per visą jo viešą tarnavimą – jie beveik jį atstūmė – ir šitie nesutarimai buvo visiškai pašalinti tikrai po jo mirties ir prisikėlimo. Jo motina nuolat svyravo tarp tikėjimo ir vilties pulsuojančių požiūrių ir vis augančių nusivylimo, pažeminimo, ir nevilties emocijų. Tikrai Rūta, šeimoje pati jauniausioji, savo tėvui-broliui išliko nepalaužiamai ištikima.

Iki pat prisikėlimo, visa Jėzaus šeima buvo labai mažai kuo susijusi su jo tarnavimu. Jeigu pranašas yra gerbiamas, bet tikrai ne savo paties šalyje, tai jis sulaukia supratingo pripažinimo, bet tik ne savo šeimoje.

1. PASKUTINIEJI NURODYMAI

Kitą dieną, sekmadienį, birželio 23-ąją, 26 m. po Kr. gim., šitam šešetui Jėzus perteikė savo paskutiniuosius nurodymus. Jis nurodė jiems išvykti po du tam, kad mokytų karalystės gerosios naujienos. Jis uždraudė jiems krikštyti ir patarė viešai nepamokslauti. Jis toliau aiškino, kad vėliau jis leis jiems pamokslauti viešai, bet dabar kurį laiką, ir dėl daugelio priežasčių, jis norėjo, kad jie įgytų praktinio patyrimo, kaip asmeniškai bendrauti su savo bičiuliais žmonėmis. Jėzus turėjo tikslą jų pirmąją kelionę paversti vien tiktai asmeninio darbo kelione. Nors šitas pareiškimas tam tikra prasme sukėlė apaštalu nusivylimą, bet vis tik jie suprato, bent jau iš dalies, Jėzaus priežastį, kodėl šitokiu būdu pradėdamas karalystės skelbimas, ir jie išėjo geros nuotaikos ir kupini entuziazmo. Jis išsiuntė juos po du, Jokūbas ir Jonas išėjo į Cheresą, Andriejus ir Petras ėjo į Kapernaumą, tuo tarpu Pilypas ir Natanielius nuėjo į Tarikėją.

Prieš jiems pradėdant šitą pirmąją dviejų savaitių tarnystę, Jėzus jiems pranešė, kad jis nori išventinti dvylika apaštalu tam, jog karalystės darbą jie tęstų po jo išvykimo, ir kiekvienam iš savo pirmųjų atsivertėlių nurodė pasirinkti po vieną vyrą į numatomo apaštalu korpuso narius. Jonas prašneko, klausdamas: “Bet, Mokytojau, ar šitie šeši vyrai taps mūsų rato nariais ir naudosis viskuo

[1539]▼

lygiai su mumis, kurie su tavimi buvo nuo to momento prie Jordano upės ir klausėsi visų tavo mokymų ruošiantis šitam, mūsų pirmajam darbui karalystės labui?” Ir Jėzus atsakė: “Taip, Jonai, tie vyrai, kuriuos jūs pasirinksite, tikrai taps kaip vienas su mumis, ir jūs išmokysite juos visko, kas susiję su karalyste, net ir taip, kaip mokiau jus aš.” Šitaip taręs, Jėzus paliko juos.

Šešetas nesiskirstė, kad eitų į savo darbus, tol, kol diskusijoje nepasikeitė savo samprotavimais apie Jėzaus nurodymus, jog kiekvienas iš jų turėtų pasirinkti po naują apaštala. Pagaliau Andriejaus nuomonė paėmė viršų, ir jie išėjo į savo tarnystę. Iš esmės Andriejus pasakė: “Mokytojas yra teisingas; mūsų yra per mažai, kad aprėptume šitą darbą. Reikia didesnio skaičiaus mokytojų, ir Mokytojas mums parodė didžiulį pasitikėjimą tuo, kad mums patikėjo pasirinkti šituos šešis naujus apaštalus.” Šitą rytą, kada jie išsiskyrė, kad išeitų į savo darbus, kiekvienas širdyje šiek tiek jautė užslopintą nusiminimą. Jie žinojo, kad jiems trūks Jėzaus, ir dar prisidėjo baimė ir drovumas, jie visiškai ne taip įsivaizdavo dangaus karalystės paskelbimą.

Buvo sutarta, jog šitas šešetas turi dirbti dvi savaites, po šito jie turi sugrįžti į Zabediejaus namus pasitarimui. Tuo tarpu Jėzus išėjo į Nazaretą aplankyti Juozapo ir Simono ir kitų savo šeimos narių, gyvenančių tose apylinkėse. Jėzus padarė viską, kas tiktai yra žmogiškai įmanoma, kas derinasi su jo pasišventimu vykdyti savo Tėvo valią, kad išlaikytų savosios šeimos pasitikėjimą ir meilę. Šituo požiūriu savąją pareigą jis atliko daugiau negu iki galo.

Tuo metu, kada apaštalai buvo išvykę su šita misija, Jėzus daug mąstė apie Joną, dabar sėdintį kalėjime. Buvo didžiulė pagunda panaudoti savo potencialias galias, kad jis būtų išvadotas, bet dar kartą jis pakluso tam, “kad vykdytų Tėvo valią.”

2. TŪ ŠEŠIŲ PARINKIMAS

Šita pirmoji misionieriška šešeto kelionė buvo itin sėkminga. Jie visi atrado tiesioginio ir asmeninio ryšio su žmonėmis didžiulę vertę. Jie sugrįžo pas Jėzų daug geriau suvokdami, kad, pagaliau, religija yra grynai ir visiškai *asmeninio patyrimo* reikalas. Jie ėmė jausti, kaip paprasti žmonės yra išalkę klausytis žodžių apie religinę paguodą ir dvasinį sustiprinimą. Susirinkę aplink Jėzų, jie visi troško šnekėti vienu metu, bet Andriejus ėmėsi vadovavimo, ir, kada jis suteikdavo žodį kiekvienam atskirai, tada jie pateikė savo oficialius pranešimus Mokytojui ir pristatė savo pasirinktus kandidatus į šešis naujus apaštalus.

Jėzus, po to, kada kiekvienas vyras pristatė savąjį kandidatą į naujus apaštalus, paprašė visus kitus balsuoti dėl tokio paskyrimo; tokiu būdu visus šešis naujus apaštalus oficialiai priėmė visi šeši senesnieji. Tada Jėzus pranešė, kad jie visi šituos kandidatus aplankys ir pakvies juos į tarnystę.

Naujai pasirinkti apaštalai buvo šie:

1. *Motiejus Levis*, mokesčių rinkėjas iš Kapernaumo, kurio kontora buvo šiek tiek į rytus nuo miesto, netoli nuo Betanijos ribų. Jį pasirinko Andriejus.

2. *Tomas Didymus*, žvejys iš Tarikėjos ir kažkada dirbęs dailide ir mūrininku Gadare. Jį pasirinko Pilypas.

3. *Jokūbas Alfiejus*, žvejys ir ūkininkas iš Chereso, buvo parinktas Jokūbo Zabediejaus.

4. *Judas Alfiejus*, Jokūbo Alfiejaus brolis dvynys, taip pat žvejys, buvo parinktas Jono Zabediejaus.

[1540]▼

5. *Simonas Uolusis*, buvo aukštas pareigūnas patriotinėje Uolijų organizacijoje, tų pareigų jis atsisakė tam, kad prisijungtų prie Jėzaus apaštalų. Prieš prisijungdamas prie Uolijų, Simonas buvo pirklys. Jį pasirinko Petras.

6. *Judas Iskarijotas*, buvo turtingų žydų tėvų, gyvenančių Jeriche, vienintelis sūnus. Jis buvo prisidėjęs prie Jono Krikštytojo, ir jo sedukiečiai tėvai buvo jo atsižadėję. Šituose kraštuose jis ieškojosi darbo, kada jį surado Jėzaus apaštalai, ir iš esmės dėl jo patyrimo finansų srityje, Natanielius jį pakvietė įsijungti į jų gretas. Judas Iskarijotas tarp tų dvylikos apaštalų buvo vienintelis iš Judėjos.

Jėzus visą dieną praleido su šešetu, atsakinėdamas į jų klausimus ir klausydamasis jų pasakojimų smulkmenų, nes jie patyrė daug įdomaus ir naudingo, apie ką norėjo papasakoti. Jie dabar matė Mokytojo plano išmintį išsiųsti juos tam, kad dirbtų ramiai ir asmeniškai prieš tai, kada jie imsis rimtesnių viešų pastangų.

3. MOTIEJAUS IR SIMONO PAKVIETIMAS

Kitą dieną Jėzus ir tas šešetas išėjo pakviesti Motiejaus, mokesčių surinkėjo. Motiejus jų laukė, sutvarkęs savašias knygas ir pasiruošęs perduoti savosios kontoros reikalus savo broliui. Kada jie priėjo prie mokesčių rinkėjo namo, tada Andriejus į priekį išėjo su Jėzumi, kuris, žiūrėdamas Motiejui į akis, tarė: “Eik su manimi.” Ir šis atsistojo ir įėjo į savo namą kartu su Jėzumi ir apaštalais.

Motiejus pasakė Jėzui apie pobūvį, kurį jis rengia tą vakarą, bent jau, kad jis nori surengti tokią vakarienę savo šeimai ir draugams, jeigu tik Jėzus pritartų tam ir sutiktų būti garbės svečias. Ir Jėzus linktelėjo galvą sutikdamas. Tada Petras pasivedė Motiejų į šalį ir paaiškino, kad jis buvo pakvietęs kažkokį Simoną prisijungti prie apaštalų ir užsitikrino jo sutikimą, kad Simonas į šitas vaišes taip pat būtų pakviestas.

Po vidurdienio pietų Motiejaus namuose jie visi nuėjo su Petru pakviesti Simono Uoliojo, kurį surado savo senosios veiklos vietoje, kurią dabar tvarkė jo sūnėnas. Kai Petras drauge su Jėzumi priėjo prie Simono, Mokytojas pasveikino šitą ugingą patriotą ir tiktai teištare: “Eik su manimi.”

Jie visi sugrižo į Motiejaus namus, kur iki vakarinio valgio valandos daug kalbėjo apie politiką ir religiją. Levio šeima ilgą laiką užsiiminėjo verslu ir mokesčių rinkimu; dėl to didelę dalį svečių, kuriuos Motiejus buvo pakvietęs į šitą pobūvį, fariziejai būtų pavadinę “publikanais ir nusidėjėliais.”

Tomis dienomis, kada tokios rūšies priėmimas-pobūvis būdavo rengiamas įžymaus asmens garbei, egzistavo paprotys, pagal kurį bet kas, kam buvo įdomu, galėdavo vaikščioti po pobūvio kambarį ir žiūrėti į valgančius svečius ir klausytis garbingų žmonių pokalbių ir kalbų. Todėl, šita proga dalyvavo didžioji dalis Kapernaumo fariziejų, kad pasižiūrėtų, kaip šito neįprasto visuomeninio suėjimo metu elgiasi Jėzus.

Vakarienei tęsiantis, vakarieniaujančiųjų džiugesys pasiekė geros nuotaikos viršūnę, ir visiems buvo taip malonu, kad stebintys fariziejai, mintyse, ėmė kritikuoti Jėzų, kad jis dalyvauja tokiaime lengvabūdiškame ir nerūpestingame pobūvyje. Vėliau vakare, kada jie sakė kalbas, vienas iš pagiežingesnių fariziejų nuėjo tiek toli, kad ėmė Petru

[1541]▼

kritikuoti Jėzaus elgesį, sakydamas: “Kaip tu drįsti mokyti, kad šitas vyras yra teišus, kada jis valgo su publikanais ir nusidėjėliais ir leidžia sau šitaip dalyvauti tokiose nerūpestingo malonumo scenose.” Petras pašnibždomis šią kritiką persakė Jėzui prieš jam išsakant atsisveikinimo palaiminimą susirinkusiesiems. Kada prašneko Jėzus, tada jis pasakė: “Šitą vakarą atėjus čia, kad pasveikinčiau Motiejų ir Simoną, priimtus į mūsų draugiją, man džiugu matyti jūsų nerūpestingumą ir gerą susibūrimo nuotaiką, bet jūs turėtumėte džiūgauti dar daugiau, nes daugelis iš jūsų suras įėjimą į ateinančią dvasios karalystę, kurioje jūs tikrai dar didesniu laipsniu džiaugsitės dangaus karalystės dovanomis. O tiems, kurie mintyse mane kritikuoja, nes aš atėjau čia, kad pasilinksminčiau kartu su šitais draugais, tai leiskite man pasakyti, jog aš atėjau, kad paskelbčiau

džiaugsmą visuomenės atstumtiesiems ir laisvę moraliniams belaisviams. Argi man reikia priminti jums, jog tiems, kurie yra sveiki, daktaro nereikia, bet jo reikia tiems, kurie negaluoja? Aš atėjau ne tam, jog pakviesčiau teisiuosius, bet kad pakviesčiau nusidėjėlius.”

Ir iš tikrųjų buvo keistas vaizdas visoje žydijoje: matyti teisaus charakterio ir kilnių jausmų vyrą laisvai ir džiaugsmingai bendraujantį su paprastais žmonėmis, net ir su nereligiinga ir malonumų siekiančia mokesčių rinkėjų ir menamų nusidėjėlių minia. Simonas Uolusis troško pasakyti kalbą šitame susibūrimo Motiejaus namuose, bet Andriejus, žinodamas, kad Jėzus nenori, jog ateinanti karalystė būtų painiojama su uoliųjų judėjimu, įtikino jį susilaikyti nuo bet kokių viešų pastabų.

Jėzus ir apaštalai tą naktį liko Motiejaus namuose, ir kada žmonės išsivaikščiojo namo, tada jie tik ir kalbėjo apie vienintelį dalyką: apie Jėzaus gerumą ir draugiškumą.

4. DVYNIŲ PAKVIETIMAS

Ryte visi devyni valtimi išplaukė į Cheresą, kad oficialiai pakviestų kitus du apaštalus, Jokūbą ir Judą Alfiejaus sūnus dvynius, kuriuos pasirinko Zabediejaus Jokūbas ir Jonas. Žvejai dvyniai tikėjosi, kad Jėzus ir jo apaštalai atvyks, todėl ir laukė jų ant kranto. Jokūbas Zabediejus pristatė Mokytoją šiems Chereso žvejams, ir Jėzus, dėmiai žvelgdamas į juos, linktelėjo galvą ir tarė: “Eikite kartu su manimi.”

Tą popietę, kurią jie praleido drauge, Jėzus jiems iki galo išaiškino, kaip jie turi elgtis dalyvaudami šventiniuose susibūrimuose, savo pastabas užbaigdamas šitaip: “Visi žmonės yra mano broliai. Mano Tėvas danguje neniekina nė vieno mūsų sukurto tvarinio. Dangaus karalystė yra atvira visiems vyrams ir visoms moterims. Nė vienas žmogus negali užtrenkti gailėstingumo durų nė prieš vieną išalkusią sielą, kuri norėtų patekti į ją. Mes tikrai valgysime kartu su visais, kurie trokšta išgirsti apie karalystę. Kada mūsų Tėvas danguje iš viršaus žvelgia į žmones, tada jie visi yra vienodi. Būtent dėl to neatsisakykite atsilaužti duonos su farizieju ar nusidėjėliu, su sedukiečiu ar mokesčių rinkėju, su romėnu ar žydu, su turtingu ar vargšu, su laisvu ar pavergtu. Karalystės durys yra plačiai atvertos visiems tiems, kurie trokšta pažinti tiesą ir surasti Dievą.”

Tą naktį per kuklią vakarienę Alfiejaus namuose, broliai dvyniai buvo priimti į apaštalų šeimą. Vėliau tą vakarą savo apaštalam Jėzus surengė pirmąją pamoką apie nešvarių dvasių kilmę, prigimtį, ir likimą, bet jie negalėjo suvokti to, ką jis jiems aiškino, reikšmės. Jiems buvo labai lengva mylėti Jėzų ir juo žavėtis, bet labai sunku suprasti didelę dalį jo mokymų.

[1542]▼

Po nakties poilsio visa grupė, kurią dabar sudarė vienuolika narių, valtimi nuplaukė į Tarikėją.

5. TOMO IR JUDO PAKVIETIMAS

Žvejys Tomas ir klajūnas Judas sutiko Jėzų ir apaštalus prie žvejų valčių priplaukos Tarikėjoje, ir Tomas grupę nusivedė į netoli esančius savo namus. Dabar Pilypas pristatė Tomą kaip savo pasirinktą kandidatą į apaštalus, o Natanielius supažindino su Judu Iskarijotu, Judėjos gyventoju, vertu tokios pačios garbės. Jėzus pasižiūrėjo į Tomą ir tarė: “Tomai, tau stinga tikėjimo; nepaisant šito, aš priimu tave. Eik su manimi.” Judui Iskarijotui Mokytojas pasakė: “Judai, mes esame visi iš vieno materialaus kūno, ir aš, priimdamas tave į mūsų būrį, meldžiu, kad tu visada būtum ištikimas savo Galilėjos sielos broliams. Eik su manimi.”

Kada jie pasistiprino, tada Jėzus nusivedė tuos dvylika nuošaliau, kad kurią laiką su jais pasimelstų ir paašškintų jiems apie Šventosios Dvasios prigimtį ir veikimą, bet ir vėl iš tiesų jiems didžiąja dalimi nepavyko suprasti šitų nuostabių tiesų, kurių jis stengėsi juos išmokyti, prasmės. Vienas suprasdavo vieną vietą, o kitas suvokdavo kitą, bet nė vienas negalėjo aprėpti jo mokymo visumos. Jie visada darydavo tą pačią klaidą, mėgindami naująją Jėzaus evangeliją pritaikyti prie savo religinio tikėjimo senųjų formų. Jie negalėjo suvokti tos minties, kad Jėzus atėjo skelbti naują išgelbėjimo evangeliją ir sukurti naują kelią, kaip surasti Dievą; jie nesuvokė, kad jis yra Tėvo danguje naujasis apreiškimas.

Kitą dieną Jėzus savo dvylika apaštalų paliko vienus; jis norėjo, kad jie susipažintų tarpusavyje, ir troško, kad jie vieni pasišnekėtų apie tai, ko jis buvo juos mokęs. Mokytojas sugrįžo vakarienei, ir po vakarienės jis pasakojo jiems apie serafimų tarnystę, ir kai kurie apaštalai jo mokymą suvokė. Jie pernakvojo, o kitą dieną valtimi išplaukė į Kapernaumą.

Zabediejus ir Solomėja buvo persikėlę gyventi pas savo sūnų Dovydą, taip, kad savo didžiulį namą galėjo perduoti Jėzui ir jo dvylikai apaštalų. Čia Jėzus praleido ramų Sabatą su savo pasirinktaisiasi pasiuntiniais; jis išsamiai juos supažindino su planais, susijusiais su karalystės skelbimu, ir iki galo paašškino, kodėl buvo svarbu vengti bet kokių susirėmimų su pilietine valdžia, pasakydamas: “Jeigu pilietinius valdovus būtina barti, tai šitą užduotį palikite man. Žiūrėkite, kad nepasmerktumėte Cezario arba jo tarnų.” Būtent tą patį vakarą Judas Iskarijotas pasivedė Jėzų į šalį, kad pasiteirautų, kodėl nieko nebuvo padaryta dėl to, kad Jonas būtų ištrauktas iš kalėjimo. Ir Judas nevisiškai buvo patenkintas Jėzaus požiūriu.

6. INTENSYVAUS MOKYMO SAVAITĖ

Kita savaitė buvo skirta intensyviui mokymui. Kiekvieną dieną šeši nauji apaštalai būdavo atiduodami atitinkamai į juos pasirinkusių apaštalų rankas, kad su jais išsamiai pakartotų viską, ką šie patys buvo sužinoję ir patyrę rengdamiesi karalystės darbui. Senesnieji apaštalai rūpestingai pakartojo, naujųjų šešių labui, Jėzaus mokymus iki pat tos valandos. Vakaris jie visi susirinkdavo Zabediejaus sode, kad juos mokytų Jėzus.

Būtent šituo metu Jėzus nustatė laisvą dieną poilsiui ir atsipalaidavimui savaitės viduryje. Ir šito atsipalaidavimo plano turėti vieną laisvą dieną per savaitę jie laikėsi per visą jo likusį materialųjį gyvenimą. Kaip taisyklė, jie niekada

nevykdė savo įprastinės veiklos trečiadieniais. Šitą kiekvienos savaitės poilsio dieną Jėzus paprastai atsiskirdavo nuo jų, sakydamas: “Mano vaikai, eikite dienai poilsio. Pailsėkite nuo sunkių karalystės darbų ir pasidžiaukite atsipalaidavimu, kuris ateina, jums sugrįžus prie savo ankstesniųjų užsiėmimų arba atradus naujas poilsio veiklos formas.” Nors Jėzui, šituo savo žemiškojo gyvenimo periodu, iš tikrųjų nereikėjo šitos poilsio dienos, bet jis laikėsi šito plano, kadangi žinojo, jog taip yra geriausia jo žmogiškiems pagalbininkams. Jėzus buvo auklėtojas – Mokytojas; jo padėjėjai buvo jo auklėtiniai – mokiniai.

Jėzus stengėsi savo apaštalams išaiškinti skirtumą tarp savo mokymų ir savo gyvenimo tarp jų ir tų mokymų, kurie vėliau gali atsirasti *apie* jį. Jėzus sakė: “Manoji karalystė ir su ja susijusi evangelija tikrai bus jūsų žinios pagrindas. Nenuklyskite į pamokslavimą *apie* mane ir *apie* mano mokymus. Skelbkite karalystės evangeliją ir atskleiskite mano apreiškimą apie Tėvą danguje, bet nenusukite klaidingai į šalutinius takus, kad kurtumėte legendas ir kultą, kurie būtų susiję su tikėjimais ir mokymais apie mano tikėjimus ir mokymus.” Bet ir vėl jie nesuprato, kodėl jis šitaip pasakė, ir nė vienas vyras neišdrįso paklausti, kodėl gi jis juos šitaip moko.

Šitų ankstyvųjų mokymų metu Jėzus stengėsi kiek įmanoma vengti prieštaravimų su savo apaštalais, išskyrus tuomet, kai tai būdavo susiję su klaidingomis sampratomis apie jo Tėvą danguje. Tokiais atvejais jis niekada nedvejodavo, kad klaidingus tikėjimus ištaisytų. Jėzaus gyvenimas Urantijoje po pakrikštijimo teturėjo *vienintelį* motyvą, ir tai buvo noras geriau ir teisingiau apreikšti savo Rojaus Tėvą; jis buvo naujojo ir geresniojo kelio pas Dievą, įtikėjimo ir meilės kelio, pirmėivis. Visą laiką jis savo apaštalus ragino: “Eikite ieškoti nusidėjėlių; suraskite prislėgtuosius ir nuraminkite sunerimusius.”

Jėzus situaciją valdė tobulai; jis turėjo neribotą galią, kurią galėjo panaudoti tam, kad paremtų savo misiją, bet jis visiškai pasitenkino tomis priemonėmis ir asmenybėmis, į kurias didžioji dauguma žmonių būtų žiūrėjusi kaip į nepakankamas ir būtų laikiusi nereikšmingomis. Jis vykdė nepaprastai stulbinančių galimybių misiją, bet jis primygtinai reikalavo, kad jo Tėvo reikalas būtų tvarkomas pačiu ramiausiu ir nepastebimu būdu; jis rūpestingai vengė bet kokio galios demonstravimo. Ir dabar jis planavo dirbti tyliai, bent jau kelis mėnesius, su savo apaštalais Galilėjos Jūros apylinkėse.

7. KITAS NUSIVYLIMAS

Jėzus buvo suplanavęs penkių mėnesių asmeninio darbo ramią misionierišką veiklą. Jis apaštalams nesakė, kiek ji turi tęstis; jie dirbo savaitė po savaitės. Ir anksti savaitės šitą pirmąją dieną, kai tik jis ruošėsi tai pranešti savo dvylikai apaštalu, Simonas Petras, Jokūbas Zabediejus, ir Judas Iskarijotas atėjo su juo pasikalbėti atskirai. Pasivedęs Jėzų į šalį, Petras išdrįso paklausti: “Mokytojau, mes atėjome savo draugų nuoširdžiu prašymu pasiteirauti, ar dabar nėra pribrendęs laikas įžengti į karalystę. Ir, ar tu paskelbsi tą karalystę Kapernaume, ar mes turime eiti į Jeruzalę? Ir kada mes tikrai sužinosime, kiekvienas iš mūsų, kokias pareigas turėsime užimti su tavimi karalystės kūrime –” ir Petras būtų toliau klausęs, bet Jėzus perspėdamas pakėlė ranką ir ją sustabdė. Ir pamojęs likusiems apaštalams, stovintiems netoliese, prisijungti prie jų, Jėzus tarė:

“Mano mažieji vaikai, kiek man dar reikės taikstyti su jumis! Argi aš nepaaiškinau jums, kad manoji karalystė nėra iš šito pasaulio? Aš gi jums daug kartų esu sakęs, jog aš neatėjau tam, kad sėsčiau į Dovydo sostą,

[1544]▼

ir dabar, kaip čia yra, kad jūs teiraujatės, kokią vietą kiekvienas iš jūsų užims Tėvo karalystėje? Argi jūs negalite suvokti, jog aš jus pakviečiau dvasinės karalystės ambasadoriais? Argi jūs nesuprantate, jog greitai, labai greitai, jūs turėsite atstovauti man šiame pasaulyje ir karalystės skelbime, net ir taip, kaip dabar aš atstovauju savajam Tėvui, kuris yra danguje? Ar gali būti taip, jog aš pasirinkau jus ir mokiau jus kaip karalystės žinianešius, ir vis tiek jūs nesuvokiate ateinančios dieviškojo pranašumo karalystės žmonių širdyse pobūdžio ir reikšmės? Mano draugai, paklauskite manęs dar kartą. Išmeskite iš galvos šitą idėją, jog manoji karalystė yra galios valdžia arba šlovės viešpatavimas. Iš tikrųjų, visa galia danguje ir žemėje netrukus bus atiduota į mano rankas, bet tai nėra Tėvo valia, kad šitą dieviškąją dovaną mes panaudotume tam, jog šlovintume patys save šitoje epochoje. Kitoje epochoje jūs iš tikrųjų sėdėsite su manimi galioje ir šlovėje, bet mums dabar reikia atsiduoti Tėvo valiai ir toliau su nuolankiu paklusnumu vykdyti jo valią žemėje.”

Dar kartą iš tiesų jo pagalbininkai buvo pritrenkti, netekę žado. Jėzus išsiuntė juos po du, kad pasimelstų, paprašęs sugrįžti pas jį vidurdienį. Šitą lemtingą vidurdienį kiekvienas iš jų stengėsi surasti Dievą, ir kiekvienas stengėsi pralinksminėti ir sustiprinti savo partnerį, ir jie sugrįžo pas Jėzų, kaip jis ir buvo prašęs.

Dabar Jėzus jiems papasakojo apie Jono atėjimą, pakrikštijimą Jordano upėje, vestuvių šventę Kanoje, neseną tų šešių pasirinkimą, ir savo paties materialaus kūno brolių atskyrimą nuo jų, ir įspėjo juos, kad karalystės priešai taip pat stengsis juos patraukti į šalį. Po šito trumpo, bet nuoširdaus pokalbio visi apaštalai, vadovaujami Petro, atsistojo, kad pareikštų savo amžiną atsidavimą savo Mokytojui ir prisiektų savo nepalaužiamą ištikimybę karalystei, kaip tą išreiškė Tomas: “Šitai ateinančiai karalystei, nesvarbu, kokia ji, ir net jeigu aš ir ne iki galo ją suprantu.“ Jie visi tikrai *tikėjo į Jėzų*, nors ir ne iki galo suprato jo mokymus.

Jėzus dabar paklausė, kiek pinigų jie turi su savimi; jis taip pat pasiteiravo, kaip jie pasirūpino savo šeimomis. Kada paaiškėjo, jog vargu ar jie turi pakankamai pinigų tam, kad patys pragyventų dvi savaites, tada jis tarė: “Tai nėra manoj Tėvo valia, kad mes savo darbą pradėtume šitokiu būdu. Mes tikrai liksime čia prie jūros dvi savaites ir žvejosime ar dirbsime, ką tik mūsų rankoms pasitaikys dirbti; o tuo tarpu, vadovaujami Andriejaus, pirmojo pasirinkto apaštalo, jūs taip susitvarkysite patys, kad pasirūpintumėte viskuo, kas bus reikalinga jūsų darbui ateityje, tiek dabartinei asmeninei tarnystei, tiek ir tai tarnystei, kada vėliau jus išsventinsiu tam, jog pamokslautumėte evangeliją ir mokytumėte tikinčiuosius.” Šitie žodžiai jiems visiems labai pakėlė nuotaiką; tai buvo pirma konkreti ir tiksli užuomina, kad Jėzus yra numatęs vėliau imtis energingesnės ir ryžtingesnės viešos veiklos.

Apaštalai likusią dienos dalį praleido tobulindami savo organizaciją ir užbaigdami valčių ir tinklų parengimą, kad rytojaus dieną pradėtų žvejybą, nes

jie visi nusprendė užsiimti žvejojimu; didžioji jų dauguma iki tol buvo žvejai, net ir Jėzus buvo patyręs valčių meistras ir žvejys. Didelę dalį iš tų valčių, kuriomis jie naudojosi kitų kelerių metų laikotarpiu, padirbo Jėzus savo paties rankomis. Ir jos buvo geros ir patikimos valtytės.

Jėzus liepė jiems užsiimti žvejojimu dvi savaites, pridurdamas: “Ir tada jūs išeisite, kad taptumėte žmonių žvejais.” Jie žvejojo trimis grupėmis, Jėzus kiekvieną naktį išplaukdavo vis su kita grupe. Ir Jėzus jiems visiems taip patiko! Jis buvo geras žvejys, linksmas kompanionas, ir įkvėpiantis draugas; kuo ilgiau jie dirbo su juo, tuo labiau jį mylėjo. Motiejus vieną

[1545]▼

dieną pasakė: “Kuo labiau supranti kai kuriuos žmones, tuo mažiau jais žaviesi, bet apie šitą žmogų, pasakysiu net ir taip, kuo mažiau jį suprantu, tuo labiau aš jį myliu.”

Šito plano, kada dvi savaites būdavo žvejojama ir dvi savaites būdavo išeinama asmeniškai dirbti karalystės darbo, buvo laikomasi ilgiau negu penkis mėnesius, net iki šitų metų, 26 po Kr. gim., pabaigos, kol buvo nutraukti ypatingi persekiojimai, kurie buvo nukreipti prieš Jono mokinius po jo įkalinimo.

8. ŠIŲ DVYLIKOS PIRMASIS DARBAS

Pardavus dviejų savaitių žuvų laimikį, Judas Iskarijotas, išrinktas šių dvylikos išdininku, apaštalų pinigus padalino į šešias lygias dalis, iki to meto jau buvo sukaupti pinigai išlaikomų šeimų reikmėms. Ir tada beveik rugpjūčio viduryje, 26 metais po Kr. gim., jie iškeliavo po du į Andriejaus paskirtas darbo vietas. Per pirmąsias dvi savaites Jėzus keliavo kartu su Andriejumi ir Petru, per antrąsias dvi savaites buvo su Jokūbu ir Jonu, ir taip toliau su likusiomis poromis pagal jų parinkimo tvarką. Šitokiu būdu jis galėjo bent jau vieną kartą išeiti su kiekviena pora iki to laiko, kada jis sukviestė juos draugėn, kad pradėtų savo viešąją tarnystę.

Jėzus juos mokė skelbti nuodėmės atleidimą *itikėjimo į Dievą dėka*, be išpirkimo ar aukos, ir kad Tėvas danguje myli visus savo vaikus ta pačia amžinąja meile. Jis liepė savo apaštalam susilaikyti nuo to, kad aptarinėtų:

1. Jono Krikštytojo darbą ir įkalinimą.

2. Tą balsą krikšto metu. Jėzus sakė: “Tiktai tie, kurie girdėjo tą balsą, gali juo remtis. Kalbėkite tiktai apie tai, ką girdėjote iš manęs; nepasakokite nuogirdų.”

3. Vandens pavertimą vynu Kanoje. Jėzus rimtai juos įspėjo, sakydamas: “Nė vienam žmogui nepasakokite apie tą vandenį ir vyną.”

Jie patyrė nuostabių akimirų per visus šiuos penkis ar šešis mėnesius, kada po dvi savaites žvejojo, šituo užsidirbdami pakankamai pinigų, kad jiems užtektų pragyventi per kitas dvi savaites, kada dirbdavo misionierišką darbą

karalystei.

Paprasti žmonės žavėjosi Jėzaus ir jo apaštalų mokymu ir tarnyste. Rabinai žydus ilgą laiką buvo mokę, kad neišprusę negali būti nei pamaldūs, nei teisūs. Bet Jėzaus apaštalai buvo tiek pamaldūs, tiek teisūs; vis tik jie maloningai didžiąja dalimi nieko nežinojo apie rabinų mokytumą ir apie pasaulio išmintį.

Jėzus savo apaštalams išaiškino skirtumą tarp atgailavimo vadinamųjų gerų darbų pagalba, kaip šito mokė žydai, ir sąmonės pakeitimo įtikėjimo dėka – naujojo gimimo – kurio jis prašė kaip tos kainos, kurią reikia sumokėti už priėmimą į karalystę. Jis savo apaštalus mokė, jog patekimo į Tėvo karalystę vienintelė sąlyga yra *įtikėjimas*. Jonas juos mokė “atgailavimo – bėgti nuo to įtūžio, kuris ateis.” Jėzus mokė, “Įtikėjimas yra atviros durys įeiti į dabartinę, tobulą, ir amžinąją Dievo meilę.” Jėzus nekalbėjo kaip pranašas, kaip tas, kuris ateina, kad paskelbtų Dievo žodį. Atrodė, kad jis kalba savo vardu, kaip tas, kuris turi valdžią. Jėzus stengėsi jų protą nuo stebuklų ieškojimo nukreipti į tikro ir asmeninio patyrimo suradimą, viduje gyvenančios meilės ir gelbstinčio gailestingumo Dievo dvasios pasitenkinimui ir užtikrinimui.

Mokiniai anksti sužinojo, kad Mokytojas jaučia gilią pagarbą ir išreiškia užjaučiantį požiūrį *kiekvienai* sutiktai žmogiškajai būtybei, ir jiems darė milžinišką įspūdį

[1546]▼

Šitas vienodas ir nesikeičiantis dėmesys, kurį jis taip nuosekliai rodė visų tipų vyrams, moterims ir vaikams. Jis gilių svarstymų metu padarydavo pertraukėlę, kad galėtų išeiti į kelią ir pasakyti gerų žodžių praeinančiai moteriai, prislėgtai savo kūno ir sielos naštos. Jis nutraukdavo rimtą pasitarimą su savo apaštalais, kad nuoširdžiai pabendrautų su įsiveržusiu vaiku. Niekada Jėzui neatrodė niekas taip svarbu, kaip *atskiras žmogus*, kuris atsidurdavo jo betarpiškoje akivaizdoje. Jis buvo šeimnininkas ir mokytojas, bet jis buvo daugiau negu tai – jis taip pat buvo draugas ir artimas, supratingas bičiulis.

Nors Jėzaus viešą mokymą daugiausia sudarė parabolės ir trumpos kalbos, bet jis visada savo apaštalus mokė klausimų ir atsakymų pagalba. Jis visuomet padarydavo pauzę, kad atsakytų į nuoširdžius klausimus savo vėlesnių viešų pokalbių metu.

Iš pradžių apaštalus pritrenkė Jėzaus elgesys su moterimis, bet greitai jie priprato prie šito; jis labai akivaizdžiai jiems paaiškino, kad karalystėje moterys turi gauti lygias teises su vyrais.

9. PENKI IŠBANDYMO MĖNESIAI

Šitas kažkiek monotoniškas laikmetis kaitaliojant žvejojimą su asmeniniu darbu šiems dvylikai apaštalų tapo sekinančiu patyrimu, bet šį išmėginimą jie ištvėrė. Nežiūrint visų savo niurzgėjimų, abejonių, ir laikinų nepasitenkinimų, jie liko ištikimi savo atsidavimo ir ištikimybės Mokytojui priesaikai. Būtent jų asmeninis bendravimas su Jėzumi per šituos išmėginimo mėnesius jį padarė tokį brangų jiems, kad visi (išskyrus Judą Iskariją) liko lojalūs ir ištikimi jam net ir

sunkiomis teismo ir nukryžiavimo valandomis. Tikri žmonės tiesiog tikrai negalėjo apleisti labai gerbiamo mokytojo, kuris gyveno taip arti jų ir buvo taip atsidavęs jiems, kaip gyveno ir kaip buvo atsidavęs Jėzus. Niūriomis Mokytojo mirties valandomis šitų apaštalų širdyse visą protingumą, svarstymus, ir logiką išstūmė vienintelis nepaprastas žmogiškasis jausmas – aukščiausio laipsnio draugystės-ištikimybės jausmas. Šitie penki darbo su Jėzumi mėnesiai šituos apaštalus, kiekvieną iš jų, atvedė į tai, kad jie laikė jį pačiu geriausiu *draugu*, kokį tik jie turėjo visame pasaulyje. Ir būtent šitas žmogiškasis jausmas, o ne jo nuostabūs mokymai ar puikūs darbai, juos išlaikė kartu iki prisikėlimo ir iki karalystės evangelijos skelbimo atnaujinimo.

Šitie ramaus darbo mėnesiai iš tiesų buvo didžiulis išmėginimas ne tiktai apaštalam, išmėginimas, kurį jie ištvėrė, bet šitas viešo neveiklumo laikotarpis buvo didžiulis išbandymas ir Jėzaus šeimai. Iki to meto, kada Jėzus buvo pasiruošęs pradėti savo viešąją veiklą, jo visa šeima (išskyrus Rūtą) iš esmės jį paliko. Tiktai keliomis progomis vėliau jie iš tikrųjų mėgino užmegzti su juo ryšius, ir tuomet tai būdavo dėl to, kad jie bandydavo įtikinti jį sugrįžti namo pas juos, kadangi jie beveik tikėjo, kad jis buvo pamišęs. Jie tiesiog negalėjo suvokti jo filosofijos ar suprasti jo mokymo; tai visiškai pranoko jo paties kraujo giminių sugebėjimus.

Apaštalai toliau dirbo savo asmeninį darbą Kapernaume, Betsaidoje-Julijuje, Korazine, Gerase, Hipose, Magdaloje, Kanoje, Galilėjos Betliejuje, Jotapatoje, Ramahe, Safede, Gišaloje, Gadare, ir Abiloje. Be šitų miestų, jie dirbo daugelyje kaimų, o taip pat ir kaimų apylinkėse. Iki šito laikotarpio pabaigos šis dvyliktukas buvo parengęs visiškai neblogus savo šeimų globos planus. Didžioji dalis apaštalų buvo vedę, kai kurie turėjo po kelis vaikus, bet savo namiškių aprūpinimą jie buvo taip sutvarkę, kad gaudami šiokią tokią nedidelę pagalbą iš apaštališkųjų pinigų, jie galėjo visą energiją skirti

[1547]▼

Mokytojo darbui, nesijaudindami dėl savo šeimų finansinės gerovės.

10. DVYLIKTUKO ORGANIZACIJA

Apaštalai anksti buvo organizuoti tokiu būdu:

1. Andriejus, pirmasis pasirinktas apaštalas, buvo paskirtas šio dvyliktuko pirmininku ir vyriausiuoju tvarkytoju.

2. Petras, Jokūbas, ir Jonas buvo paskirti Jėzaus asmeniniais palydovais. Jie turėjo jam tarnauti dieną ir naktį, rūpintis jo fizinėmis ir įvairiomis kitomis reikmėmis, ir lydėti jį tų naktinių budėjimų metu, kada jis meldavosi ir paslaptinai bendraudavo su Tėvu danguje.

3. Pilypas tapo grupės ekonomu. Būtent jo pareiga buvo pasirūpinti maistu ir žiūrėti, kad lankytojai, kartais net ir minios klausytojų, turėtų ko nors valgyti.

4. Natanielius sekė to dvyliktuko šeimų reikmes. Jis gaudavo reguliarius pranešimus apie kiekvieno apaštalo šeimos poreikius ir, pateikęs paraišką Judui, išdininkui, kiekvieną savaitę pasiūsdavo pinigų toms šeimoms, kurioms jų prireikdavo.

5. Motiejus buvo apaštališkojo korpuso finansinis agentas. Jo pareiga buvo pasirūpinti, kad biudžetas būtų subalansuotas, išdas papildytas. Jeigu grupė savo pragyvenimui pinigų nebegaudavo, jeigu nebebuvo gaunama paaukojimų tiek, jog grupė galėtų išsilaikyti, tada Motiejus turėjo įgaliojimus tiems dvylikai paliepti kažkuriam laikui sugrįžti prie savo tinklų. Bet šito niekada neprireikė, kada jie pradėjo savo viešąjį darbą; jis visuomet turėjo pakankamai pinigų išdininko rankose, kad finansuotų jų veiklą.

6. Tomas rūpinosi keliavimo maršrutu. Jo pareiga buvo surasti vietas apsigyvenimui ir bendrais bruožais parinkti vietas mokymui ir pamokslavimui, šituo užtikrinant, kad būtų sklandžiai ir operatyviai laikomasi keliavimo tvarkaraščio.

7. Jokūbas ir Judas, Alfiejaus sūnūs dvyniai, buvo paskirti tvarkyti minias. Jų užduotis buvo paskirti pakankamą skaičių tvarkdarių, kad jie galėtų palaikyti tvarką minioje pamokslavimo metu.

8. Simonas Uolusis buvo atsakingas už poilsio ir atsipalaidavimo organizavimą. Jis tvarkė tas trečiadienio programas, o taip pat stengėsi pasirūpinti kelių valandų poilsiu ir atsipalaidavimu kiekvieną dieną.

9. Judas Iskarijotas buvo paskirtas išdininku. Jis nešiojo išdo maišelį. Jis apmokėdavo visas išlaidas ir registruodavo knygoje. Kiekvieną savaitę jis pateikdavo Motiejui biudžeto paskaičiavimus, o taip pat kiekvieną savaitę Andriejui pateikdavo ataskaitas. Iš fondo Judas mokėdavo Andriejaus įgaliojimu.

Šitokiu būdu šie dvylika veikė nuo savo pirminio organizavimo iki to laiko, kada reikėjo atlikti pertvarkymą dėl Judo, išdaviko, dezertyravimo. Mokytojas ir jo dvylika mokinių-apaštalu tvarkėsi šitokiu paprastu būdu iki sekmadienio, sausio 12-osios, 27 m. po Kr. gim., kada jis sukvietė juos draugėn ir oficialiai iššventino juos į karalystės ambasadorius ir jos gerosios naujienos pamokslininkus. Ir tuoj po šito jie pasirengė iškelti į Jeruzalę ir Judėją, į savo pirmąją viešo pamokslavimo kelionę.

[1548]▼

139 DOKUMENTAS

DVYLIKA APAŠTALŲ

JĖZAUS žemiškojo gyvenimo žavumo ir teisumo iškalbingas įrodymas yra tai, kad, nors jis apaštalu viltis nuolat sudaužydavo į šukes ir bet kokį jų asmeninio išaukštinimo siekį suplėšydavo į skutelius, bet jį apleido tiktai vienas.

Apaštalai iš Jėzaus sužinojo apie dangaus karalystę, o Jėzus iš jų daug ką

sužinojo apie žmonių karalystę, apie žmogiškąją prigimtį, kaip ji gyvena Urantijoje ir visuose kituose laiko ir erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Šitie dvylika vyrų buvo žmogiškojo temperamento daugelio skirtingų tipų atstovai, ir lavinimu jie nebuvo paversti vienodais. Didelė dalis šitų Galilėjos žvejų turėjo daug savo pagoniškų protėvių kraujo dėl to, jog prieš vieną šimtą metų Galilėjos pagonys gyventojai buvo prievarta atversti į judaizmą.

Nedarykite klaidos apaštalus laikydami visiškai neišprususiais ir nemokytais. Jie visi, išskyrus Alfiejaus dvynius, buvo baigę sinagogos mokyklas, kur juos išsamiai mokė hebrajų raštų ir daugelio tuo metu vyravusių žinių. Septyni iš jų buvo užbaigę Kapernaumo sinagogos mokyklas, o geresnių žydų mokyklų nebuvo visoje Galilėjoje.

Kada jų sąrašai apie šituos karalystės pasiuntinius užsimena kaip apie “neišprususius ir nemokytus,” tai šitaip buvo norima perteikti mintį, kad jie buvo mėgėjai, nebuvo gavę rabinų mokymo ir nebuvo supažindinti su tais metodais, kuriais aiškindami Raštus naudojosi rabinai. Jie neturėjo vadinamojo aukštojo išsilavinimo. Šiandieniniais laikais jie tikrai būtų laikomi neišsilavinusiais, o kai kurie visuomenės sluoksniai juos laikytų netgi nekultūringais. Vienas dalykas yra aiškus: ne visiems jiems teko patirti tą pačią griežtą ir standartinę švietimo programą. Nuo paauglystės kiekvieno iš jų patyrimas mokantis gyventi buvo skirtingas.

1. ANDRIEJUS, PIRMASIS PASIRINKTAS

Andriejus, karalystės apaštališkojo korpuso pirmininkas, gimė Kapernaume. Šeimoje, kurioje buvo penki vaikai – jis pats, jo brolis Simonas, ir trys seserys – jis buvo vyriausias vaikas. Jo tėvas, dabar miręs, buvo Zabediejaus partneris žuvų džiovinimo versle Betsaidoje, Kapernaumo žvejybos uoste. Kada Andriejus tapo apaštalu, tada jis buvo nevedęs, bet gyveno viename name su savo vedusiu broliu Simonu Petru. Abu buvo žvejai ir Zabediejaus sūnų Jokūbo ir Jono partneriai.

26 m. po Kr. gim., tais metais, kada jis buvo pasirinktas apaštalu, Andriejui buvo 33 metai, jis buvo visais metais vyresnis už Jėzų ir vyriausias iš apaštalų. Jo protėvių linija buvo

[1549]▼

nuostabi ir jis buvo gabiausias vyras tarp šitų dvylikos. Išskyrus iškalbą, jis savo partneriams prilygo beveik bet kurioje srityje, kokią tik buvo galima įsivaizduoti. Jėzus Andriejui niekada nedavė pravardės, broliško vardo. Bet net ir taip, kaip apaštalai greitai pradėjo Jėzų vadinti Mokytoju, taip Andriejui jie ėmė taikyti pravardę, kuri reiškė tą patį, kaip Šefas.

Andriejus buvo geras organizatorius, bet dar geresnis administratorius. Jis buvo vienas iš tų narių, kurie sudarė keturių apaštalų vidinį ratą, bet kadangi Jėzus jį paskyrė apaštališkosios grupės vadovu, tai jis turėjo atlikti pareigas su savo sielos broliais, tuo metu, kada likusieji trys artimai bendraudavo su Mokytoju. Iki pat pačios pabaigos Andriejus išliko apaštališkojo korpuso dekanu.

Nors Andriejus niekada nebuvo veiksmingas pamokslininkas, bet jis buvo sumanus asmeninės veiklos darbininkas, būdamas šios karalystės pirmeivis misionierius tuo, kad kaip pirmasis pasirinktas apaštalas jis nedelsiant atvedė pas Jėzų savo brolių Simoną, kuris vėliau tapo vienu didingiausių karalystės pamokslininkų. Andriejus buvo pagrindinis Jėzaus politikos rėmėjas, kad asmeninio darbo programa būtų panaudojama kaip priemonė šį dvyliktą rengiant karalystės pasiuntiniais.

Nesvarbu, ar Jėzus apaštalus mokydavo atskirai, ar pamokslaudavo miniai, Andriejus paprastai žinodavo, kas ten vyksta; jis buvo supratingas vykdytojas ir sumanus administratorius. Jis nedelsiant priimdavo sprendimą bet kokių jam pateikiamu klausimu, nebent jis manydavo, kad tos problemos sprendimas pranoksta jam suteiktų įgaliojimų ribas, tokiu atveju jis eidavo tiesiai pas Jėzų.

Andriejus ir Petras buvo labai nepanašūs charakteriu ir temperamentu, bet visiems laikams reikia pripažinti jų nuopelną, kad jie abu sutarė nuostabiai. Andriejus niekada nepavydėjo Petruvi jo oratoriškų sugebėjimų. Nedažnai galima matyti Andriejaus tipo vyresnį žmogų, kuris turėtų tokią didžiulę įtaką jaunesniam ir talentingam broliui. Andriejus ir Petras niekada neatrodė, kad bent mažiausia dalimi jaustų pavydą vienas kitam dėl sugebėjimų ar pasiekimų. Vėlai Pentakosto dienos vakare, kada, daugiausia energingo ir įkvepiančio Petro pamokslavimo dėka, karalystė buvo papildyta dviem tūkstančiais sielų, tada Andriejus savo broliui tarė: “Aš šito padaryti negalėčiau, bet aš džiaugiuosi, kad turiu tokią brolių, kuris tą padaryti gali.” Į tai Petras atsakė: “O jeigu tu manęs nebūtum atvedęs pas Mokytoją ir manęs nebūtum atkakliai *laikęs*, kad aš likčiau su juo, tai aš nebūčiau buvęs čia, kad šitą padaryčiau.” Andriejus ir Petras buvo išimtis iš taisyklės, įrodydami, jog net ir broliai gali kartu gyventi taikiai ir dirbti drauge veiksmingai.

Po Pentakosto Petras buvo įžymus, bet vyresniojo Andriejaus niekada neerzino tai, kad per likusią savo gyvenimo dalį jis buvo pristatinėjamas kaip “Simono Petro brolis.”

Iš visų apaštalu, Andriejus žmones pažinojo geriausiai. Jis žinojo, kad Judo Iskarijoto širdis brandina nelaimę, dar tada, kada nė vienas iš jų net ir neįtarė, jog su jų išdininuku kažkas yra ne taip; bet jis apie savo nuogastavimus neprasitarė niekam. Andriejus labai pasitarė karalystės labai patardamas Petruvi, Jokūbui, ir Jonui renkant pirmuosius misionierius, kurie buvo išsiųsti skelbti evangelijos, o taip pat ir šitiems pirmiesiems lyderiams patardamas, kaip organizuoti administracinius karalystės reikalus. Andriejus turėjo didžiulį talentą atrasti jaunų žmonių paslėptas galimybes ir nematomas sugebėjimus.

Labai greitai po Jėzaus pakilimo į dangų, Andriejus ėmė užrašinėti savo asmeninius prisiminimus apie daugelį savo iškeliavusio Mokytojo pasisakymų ir poelgių. Po Andriejaus mirties šitų asmeninių užrašų kiti egzemplioriai buvo padauginėti ir laisvai keliavo per krikščionių bažnyčios pirmųjų mokytojų rankas. Vėliau šitie Andriejaus juodraštiniai užrašai buvo redaguojami, taisomi, keičiami, ir papildomi tol, kol jie tapo visai nuosekliu pasakojimu apie Mokytojo žemiškąjį gyvenimą. Paskutiniai

[1550]▼

iš šitų pakeistų ir pataisytų egzempliorių buvo sunaikinti per gaisrą Aleksandrijoje praėjus maždaug vienam šimtui metų po to, kada originalą buvo

parašęs pirmasis iš dvylikos pasirinktų apaštalu.

Andriejus buvo aiškios išvalgos, logiško mąstymo, ir tvirto sprendimo žmogus, kurio charakterio didžiulę stiprybę sudarė jo nuostabus stabilumas. Jo temperamento trūkumas buvo tai, kad jam stigo entuziazmo; daug kartų savo partnerių jis nepadrąsino apgalvotu pagyrimu. Ir šitas santūrumas, nepagiriant savo draugų už vertus pasiekimus, kilo iš jo pasibjaurėjimo saldžiažodžiavimu ir nenuoširdumu. Andriejus buvo vienas iš tų kuklių vyrų, kurie yra visapusiški, subalansuoto temperamento, patys save suformavę, ir patiriantys sėkmę.

Visi apaštalai Jėzų mylėjo, bet tai yra irgi tiesa, jog kiekvieną iš tų dvylikos prie jo traukė koks nors konkretus asmenybės bruožas, kuris buvo ypatingai patrauklus konkrečiam apaštalui. Andriejus žavėjosi Jėzumi dėl jo pastovaus nuoširdumo, dėl jo natūralaus orumo. Kada kartą žmonės Jėzų pažindavo, tada juos apimdavo noras su juo supažindinti ir savo draugus; jie iš tikrųjų norėdavo, kad jį pažintų visas pasaulis.

Kada vėlesnieji persekiojimai galiausiai apaštalus išblaškė iš Jeruzalės, tada Andriejus keliavo per Armeniją, Mažąją Aziją, ir Makedoniją ir, atvedęs daugelį tūkstančių į karalystę, pagaliau buvo suimtas ir nukryžiuotas Patruose, Achajoje. Praėjo ištisos dvi dienos, kol šitas tvirtas vyras nusikankino ant kryžiaus, ir per šitas tragiškas valandas jis toliau veiksmingai skelbė dangaus karalystės išgelbėjimo gerąją naujieną.

2. SIMONAS PETRAS

Kada Simonas prisijungė prie apaštalu, tada jam buvo trisdešimt metų. Jis buvo vedęs, turėjo tris vaikus, ir gyveno Betsaidoje, netoli Kapernaumo. Jo brolis, Andriejus, ir jo žmonos motina gyveno kartu su juo. Tiek Petras, tiek Andriejus buvo Zabediejaus sūnų partneriai žvejyboje.

Mokytojas kažkiek laiko buvo pažinojęs Simoną iki Andriejus jį pristatė kaip antrąjį iš apaštalu. Kada Jėzus Simonui davė Petro vardą, tada jis tą padarė su šypsena; tai turėjo tapti tam tikros rūšies pravarde. Simonas visiems savo draugams buvo gerai žinomas kaip nepastovus ir impulsyvus vaikinai. Tas tiesa, vėliau, Jėzus iš tiesų suteikė naują ir reikšmingą prasmę šitai juokais suteiktai pravardei.

Simonas Petras buvo impulsyvus žmogus, optimistas. Jis užaugo leisdamas sau laisvai atsiduoti stipriems jausmams; jis nuolat patekdavo į sunkias situacijas, nes visą laiką šnekėdavo nepagalvojęs. Šitokio pobūdžio negalvojimas taip pat be perstojo sudarydavo vargo ir jo draugams ir partneriams, ir dėl šitos priežasties jis sulaukdavo švelnių priekaištų ir iš savo Mokytojo. Vienintelė priežastis, jog Petras dėl savo šnekėjimo nepagalvojęs nepatyrė dar didesnių problemų, buvo tai, kad jis labai anksti išmoko didelę dalį savo planų ir sumanymų aptarti su savo broliu, Andriejumi, prieš ryždamasis pasiūlymus pateikti viešai.

Petras buvo geras oratorius, iškalbingas ir dramatiškas. Jis taip pat buvo natūralus ir įkvepiantis žmonių lyderis, nuovokus, bet jo mąstymas nebuvo gilus. Jis pateikdavo daug klausimų, daugiau už visus apaštalus kartu paėmus, ir nors didžioji dalis šitų klausimų buvo geri ir susiję su tema, bet daug klausimų buvo neapgalvoti ir kvailoki. Petras nebuvo gilaus proto, bet jis gerai žinojo, ko

nori. Dėl to jis buvo toks žmogus, kuriam buvo būdingi greiti sprendimai ir netikėti veiksmai. Tuo metu, kada kiti iš

[1551]▼

nuostabos, kad ant kranto mato Jėzų, šitą aptarinėjo, tai Petras šoko į vandenį ir plaukė į krantą, kad Mokytoją pasveikintų.

Tas bruožas, dėl kurio Petras daugiausia žavėjosi Jėzumi, buvo jo dieviškas švelnumas. Petrai niekada neįkyrėdavo mąstyti apie Jėzaus pakantumą. Jis niekada neužmiršo pamokos apie atleidimą nusidėjėliui, ne tik septynis kartus, bet septyniasdešimt ir septynis. Jis apie Mokytojo atlaidaus charakterio šitą poveikį daug mąstė tomis juodomis ir nusivylimo dienomis po to, kada jis nepagalvojęs ir nesąmoningai Jėzaus atsižadėjo aukštojo šventiko kieme.

Simonas Petras buvo apgailėtinai svyruojantis; jis staiga iš vieno kraštutinumo mesdavosi į kitą. Iš pradžių jis neleido Jėzui numazgoti savo kojų, o kada išgirdo Mokytojo atsakymą, tada maldavo, kad jį apiplautų visą. Bet, pagaliau, Jėzus žinojo, kad Petro trūkumai kildavo galvoje, o ne širdyje. Jis buvo vienas iš labiausiai nepaaiškinamų drąsos ir bailumo derinių, kurie kada nors gyveno žemėje. Jo charakterio stiprusis bruožas buvo ištikimybė, draugystė. Petras realiai ir tikrai Jėzų mylėjo. Ir vis tik, nepaisant šitos augančios atsidavimo stiprybės, jis buvo toks netvirtas ir nepastovus, kad dėl tarnaitės erzino atsižadėjo savo Viešpaties ir Mokytojo. Petras galėjo išverti persekiojimus ir bet kokią kitą tiesioginio užsipuolimo formą, bet jis suglebdavo ir sugniuždavo nuo pajuokos. Jis buvo drąsus karys, kada susidurdavo su puolimu iš priekio, bet tapdavo iš baimės drebančiu bailiu, kada jį nustebindavo užpuolimas iš užnugario.

Petras buvo pirmasis iš Jėzaus apaštalų, kuris ėmė ginti Pilypo darbą tarp samariečių ir Pauliaus tarnystę tarp pagonių; bet vis tik vėliau Antioke jis savo nuomonę pakeitė į visiškai priešingą, kada susidūrė su ortodoksų judėjų pašaipomis, tada laikinai iš pagonių pasitraukė, tuo ant savo galvos užsitraukdamas bebaimį Pauliaus pasmerkimą.

Jis buvo pirmasis iš apaštalų, kuris iš visos širdies pripažino Jėzaus sujungtą žmogiškumą ir dieviškumą, ir pirmasis – išskyrus Judą – kuris jo išsižadėjo. Petras nebuvo toks didelis svajotojas, bet jis nenorėjo nusileisti nuo ekstazės debesų ir teatrališko mėgavimosi entuziazmo į paprastą ir prozišką tikrovės pasaulį.

Eidamas su Jėzumi, tiesiogine prasme ir perkeltine prasme, jis būdavo arba procesijos priekyje, arba priešingai, vilkosi iš paskos – “sekdamas iš paskos toli atsilikęs.” Bet jis buvo nuostabus dvyliktuko pamokslininkas; jis padarė daugiau už bet kurį kitą žmogų, be Pauliaus, kad įkurtų karalystę ir pasiųstų jos pasiuntinius į visus žemės pakraščius per vienos kartos gyvenimą.

Po savo neapgalvotų Mokytojo išsižadėjimų jis atsitokėjo, ir Andriejui užjaučiančiai ir supratingai vadovaujant, jis vėl sugrįžo prie žvejybinių tinklų, tuo metu, kada apaštalai laukė, jog išsiaiškintų, kas turi įvykti po nukryžiuavimo. Kada jis buvo iki galo įtikintas, kad Jėzus jam atleido, ir kada sužinojo, kad jis vėl yra priimtas į Mokytojo grupę, tada jo sieloje karalystės ugnys suliepsnojo taip ryškiai, kad jis tapo didžiaja ir gelbstinčia šviesa tūkstančiams tų, kurie sėdėjo tamsoje.

Palikęs Jeruzalę ir prieš tai, kada Paulius tapo vadovaujančia dvasine jėga tarp pagonių krikščioniškų bažnyčių, Petras daug keliavo, aplankydamas visas bažnyčias nuo Babilono iki Korinto. Jis net lankėsi ir pamokslavo daugelyje tų bažnyčių, kurias buvo įkūręs Paulius. Nors Petras ir Paulius smarkiai skyrėsi temperamentu ir išsilavinimu, net ir teologijos sferoje, bet jie dirbo harmoningai drauge stiprindami bažnyčias vėlesniaisiais metais.

[1552]▼

Kai ką apie Petro stilių ir mokymą parodo pamokslai, kuriuos iš dalies užrašė Lukas ir kurių yra ir Morkaus Evangelijoje. Jo energingą stilių geriau atskleidė jo laiškas, kuris yra žinomas kaip Petro Pirmasis Laiškas; bent jau tai buvo tiesa iki to meto, kada vėliau jį pakeitė vienas Pauliaus mokinys.

Bet Petras ir toliau atkakliai darė klaidą, mėgindamas įtikinti žydus, kad, galų gale, Jėzus realiai ir tikrai buvo žydų Mesijas. Iki pat savo mirties dienos, Simonas Petras kentėjo dėl susipainiojimo savo mintyse tarp tokių sampratų, kad Jėzus yra žydų mesijas, Kristus, pasaulio atpirkėjas, ir Žmogaus Sūnus, Dievo, visą žmoniją mylinčio Tėvo, apreiškėjas.

Petro žmona buvo labai sumani moteris. Metų metais ji sėkmingai dirbo kaip moterų korpuso narė, o kada Petras iš Jeruzalės buvo išvarytas, tada jį lydėjo visose kelionėse į bažnyčias, o taip pat ir per visas jo misionieriškas keliones. Ir tą dieną, kada jos žymusis vyras paaukojo savąją gyvybę, ją Romoje įmetė į areną laukiniams žvėrimis.

Ir šitokiu būdu šitas vyras Petras, artimas Jėzaus draugas, vienas iš vidinio rato narių, išėjo iš Jeruzalės, kad skelbtų karalystės gerąsias naujienas su galia ir šlove, kol jo tarnystės pilnatvė buvo sėkmingai užbaigta; ir jis laikė sau didžiule garbe, kada jo įkalintojai jam pranešė, kad jis turi mirti taip, kaip mirė ir jo Mokytojas – ant kryžiaus. Ir šitaip iš tikrųjų Simonas Petras buvo nukryžiuotas Romoje.

3. JOKŪBAS ZABEDIEJUS

Jokūbas, vyresnysis iš dviejų Zabediejaus sūnų apaštalu, kuriuos Jėzus pravardžiavo “griaustinio sūnumis,” buvo trisdešimties metų amžiaus, kada tapo apaštalu. Jis buvo vedęs, turėjo keturis vaikus, ir gyveno netoli nuo savo tėvų Kapernaumo apylinkėse, Betsaidoje. Jis buvo žvejys, verslu užsiėmė kartu su savo jaunesniu broliu Jonu ir drauge su Andriejumi ir Simonu. Jokūbas ir jo brolis Jonas turėjo tokį pranašumą, kad Jėzų pažinojo ilgiau negu bet kuris kitas apaštalas.

Šitam sumaniam apaštalui buvo būdingi prieštaringi charakterio bruožai; atrodė, kad jis tikrai turi dvi prigimtis, kurias abi skatino stiprūs jausmai. Ypač jis būdavo karštas tada, kada kuo nors iki galo pasipiktindavo. Jis parodydavo ugningą charakterį, kada būdavo atitinkamu laipsniu išprovokuotas, o kada audra nurimdavo, tada visada turėjo įprotį savo pyktį pateisinti ir dėl savo pykčio teisintis, prisidengdamas tuo, jog tai buvo tiesiog teisingo pasipiktinimo

pasireiškimas. Išskyrus tuos periodiškus įniršio prasiveržimus, Jokūbo asmenybė buvo labai panaši į Andriejaus asmenybę. Jis neturėjo Andriejaus taktiškumo ar žmogaus prigimties supratimo, bet jis buvo daug geresnis oratorius. Po Petro, ir galbūt po Motiejaus, Jokūbas buvo geriausias oratorius tarp tų dvylikos.

Nors Jokūbui jokių būdu nebuvo būdingas nuotaikos nepastovumas, bet vieną dieną jis galėjo būti tylus ir ramus, o kitą dieną galėjo būti geras pašnekovas ir pasakotojas. Paprastai jis noriai šnekėdavosi su Jėzumi, bet tų dvylikos draugijoje, dienų dienomis būdavo tylenis. Jo didžiulė silpnoji vieta buvo šitie nepaaiškinamos tylos periodai.

Jokūbo asmenybės nuostabus bruožas buvo jo sugebėjimas matyti reikalą iš visų pusių. Iš šitų dvylikos, jis arčiausiai priartėjo prie to, jog suvoktų Jėzaus mokymo tikrąją svarbą ir reikšmę. Jis, taip pat, iš pradžių ilgai nesuvokė, ką Mokytojas turi omenyje, bet anksčiau negu jie užbaigė savo mokymąsi, jis buvo įsisavinęs labiau išvystytą Jėzaus žinios sampratą. Jokūbas sugebėjo suprasti žmogiškosios prigimties

[1553]▼

platų spektrą, jis gerai sutarė su įvairiapusiu Andriejumi, užsiplieskiančiu Petru, ir savo užsidariusiu broliu Jonu.

Nors Jokūbas ir Jonas turėjo savo problemų, mėgindami dirbti kartu, bet tai buvo įkvepiantis išpūdis matyti, kaip gerai jie sutaria. Jiems nepavyko sutarti taip gerai, kaip Andriejui ir Petru, bet jie sutarė daug geriau negu paprastai būtų galima tikėtis iš dviejų brolių, ypač tokių užsispyrusių ir ryžtingų brolių. Bet, nors tai gali pasirodyti ir keista, bet šitie du Zabediejaus sūnūs buvo pakantesni vienas kitam negu nepažįstamiems. Vienas kitam jie jautė didžiulę meilę; jie visada buvo laimingi žaidimų draugai. Būtent šitie “griaustinio sūnūs” norėjo pakviesti ugnį iš dangaus, kad išnaikintų samariečius, kurie išdrįso parodyti nepagarbą jų Mokytojui. Bet pirmalaikė Jokūbo mirtis labai smarkiai pakeitė jo jaunesniojo brolio Jono ugningą temperamentą.

Iš visų Jėzaus bruožų Jokūbą labiausiai žavėjo Mokytojo užjaučianti meilė. Jėzaus supratingas dėmesys mažam ir dideliui, turtingam ir vargšui, jam labai patiko.

Jokūbas Zabediejus buvo gerai išbalansuotas mąstytojas ir planuotojas. Drauge su Andriejumi, jis buvo vienas iš blaiviau mąstančiųjų apaštališkoje grupėje. Jis buvo energingas individas, bet niekada neskubėjo. Jis buvo nuostabi atsvara Petru.

Jis buvo kuklus ir ramus, kasdienis tarnas, nepretenzingas darbininkas, nesiekiantis jokio ypatingo atlyginimo, kada pagaliau ką nors imdavo suvokti apie karalystės tikrąją prasmę. Ir net istorijoje apie Jokūbo ir Jono motiną, kuri paprašė, kad jos sūnūs būtų suteiktos vietos iš dešinės ir iš kairės nuo Jėzaus, reikėtų prisiminti, jog šito paprašė būtent motina. Ir kada jie parodė, jog buvo pasirėngę tokią atsakomybę prisiimti, tai reikėtų suprasti, kad jie suvokė tuos pavojus, kurie lydėjo Mokytojo tariamą maištą prieš romėnų valdžią, ir kad jie taip pat troško sumokėti tą kainą. Kada Jėzus paklausė, ar jie yra pasiruošę

išgerti tą taure, jie atsakė, jog yra pasiruošę. O kai dėl Jokūbo, tai tiesiogine prasme tas yra tiesa – jis iš tikrųjų tą taure ir išgėrė su Mokytoju, nes buvo pirmasis iš apaštalų, kuris patyrė kankinio dalią, jį anksti nužudė Erodo Agripo kardas. Tokiu būdu Jokūbas buvo pirmasis iš tų dvylikos, paaukojęs savąją gyvybę naujoje karalystės mūšio linijoje. Erodas Agripas Jokūbo bijojo labiausiai už visus kitus apaštalus. Jis iš tiesų dažnai būdavo ramus ir tylus, bet būdavo drąsus ir ryžtingas, kada jo įsitikinimai būdavo užkabinami ir kada jiems būdavo metamas iššūkis.

Jokūbas nugyveno pilnakraujį gyvenimą, ir kada atėjo pabaiga, tada jis laikėsi taip kilniai ir tvirtai, kad net jo kaltintojas ir skundikas, kuris buvo jo teismo ir bausmės įvykdymo metu, buvo tiek sujaudintas, kad išlėkė tolyn nuo Jokūbo mirties bausmės vietos ir prisišliejo prie Jėzaus mokinių.

4. JONAS ZABEDIEJUS

Kada Jonas tapo apaštalu, tada jam buvo dvidešimt ketveri metai, ir jis buvo jauniausias tarp tų dvylikos. Jis buvo nevedęs ir gyveno kartu su tėvais Betsaidoje; jis buvo žvejys ir dirbo su savo broliu Jokūbu partnerystėje su Andriejumi ir Petru. Bet prieš tapdamas ir tapęs apaštalu, Jonas veikė kaip Jėzaus asmeninis pasiuntinys, palaikant ryšius su Mokytojo šeima, ir šitas pareigas jis vykdė toliau, kol Marija, Jėzaus motina, buvo gyva.

Kadangi Jonas buvo jauniausias tarp šitų dvylikos ir taip artimai susijęs su Jėzumi jo šeimos reikaluose, tai jis buvo labai brangus Mokytojui, bet būtų

[1554]▼

neteisinga sakyti, kad jis buvo “tas mokinys, kurį Jėzus mylėjo.” Jūs vargu ar galėtumėte įtarti tokią kilnią asmenybę, kaip Jėzų, kad ji nusikalstų tuo, jog vienam apaštalui rodytų didesnę palankumą, didesnę meilę negu kitiems. Tas faktas, kad Jonas buvo vienas iš trijų asmeninių Jėzaus padėjėjų, dar labiau prisidėjo prie šitos klaidingos minties vystymo, jau nekalbant apie tai, kad Jonas su savo broliu Jokūbu Jėzų pažinojo ilgiau negu visi kiti apaštalai.

Petras, Jokūbas, ir Jonas buvo paskirti Jėzaus asmeniniais padėjėjais netrukus po to, kada jie tapo apaštalais. Tuoj po dvyliktuko parinkimo, ir tuo metu, kada Jėzus Andriejų paskyrė grupės vadovu, tada Jėzus tarė jam: “O dabar aš labai noriu, kad iš savo partnerių paskirtum du arba tris, kad būtų su manimi, liktų šalia manęs, nuramintų mane, ir rūpintųsi mano kasdienėmis reikmėmis.” Ir Andriejus pamanė, jog geriausia į šitas ypatingas pareigas parinkti kitus tris pirmiausia pasirinktus apaštalus. Į tokią palaimingą tarnystę jis būtų norėjęs pasisiūlyti ir pats, bet Mokytojas jam jau buvo paskyręs užduotį; taigi jis nedelsiant nurodė, kad Petras, Jokūbas, ir Jonas būtų su Jėzumi.

Jonas Zabediejus turėjo daug nuostabių charakterio bruožų, bet vienas bruožas, kuris nebuvo toks mielas, buvo besaikė, bet paprastai gerai užslėpta jo gera nuomonė apie save patį. Tai, kad jis ilgai bendravo su Jėzumi, jo charakteryje padarė daug ir didelių permainų. Šita gera nuomonė apie save

dideliu laipsniu sumažėjo, bet po to, kada jis paseno ir daugiau ar mažiau suvaikėjo, tada šitas išpuikimas tam tikru laipsniu vėl atsirado, taip, kad tada, kada jis vadovavo Natanui, rašiusiam Evangeliją, kuri dabar turi jo vardą, nusenęs apaštalas nesudvejojo, kad periodiškai save pavadintų tuo “mokiniu, kurį Jėzus mylėjo.” Turint omeny tą faktą, kad Jonas prie to, kad būtų Jėzaus bičiulis, priartėjo labiau negu bet kuris kitas žemės mirtingasis, kad jį pasirinko asmeniniu atstovu tokioje daugybėje reikalų, dėl to nebuvo nieko keisto, kad jis ėmė save laikyti tuo “mokiniu, kurį Jėzus mylėjo,” kadangi jis labai gerai žinojo, kad jis buvo tas mokinys, kuriuo Jėzus taip dažnai pasitikėdavo.

Jono charakterio stipriausias bruožas buvo jo patikimumas; jis buvo tikslus ir drąsus, ištikimas ir atsidavęs. Jo didžiausia silpnybė buvo ta jam būdinga gera nuomonė apie save. Jis buvo jauniausias savo tėvo šeimos narys ir jauniausias apaštališkojoje grupėje. Galbūt jis buvo šiek tiek ir išlepintas; galbūt juokais iš jo šiek tiek per daug ir pasišaipydavo. Bet tas Jonas, kuris buvo po daugelio metų, buvo labai skirtingo tipo asmuo, palyginus su tuo savimi besižavinčiu ir kaprizingu jaunu vyru, kuris įstojo į Jėzaus apaštalų gretas, kada jam buvo dvidešimt ketveri metai.

Tie Jėzaus bruožai, kuriuos Jonas vertino labiausiai, buvo Mokytojo meilė ir nesavanaudiškumas; šitie bruožai jam padarė tokį poveikį, kad jo visame tolimesniame gyvenime viešpatavo meilės jausmas ir broliškas atsidavimas. Jis kalbėjo apie meilę ir rašė apie meilę. Šitas “griaustinio sūnus” tapo “meilės apaštalu”; ir Efese, kada šitas pasenęs vyskupas daugiau nebegalėdavo stovėti sakykloje ir pamokslauti, bet reikėdavo jį nešti į bažnyčią sėdintį kėdėje, ir kada baigiantis pamaldoms jo paprašydavo tarti keletą žodžių tikintiesiems, metų metais jo vieninteliai žodžiai būdavo: “Mano mažieji vaikai, mylėkite vienas kitą.”

Jonas buvo nešnekus žmogus, išskyrus tas akimirkas, kada jį išvesdavo iš pusiausvyros. Jis mąstė daug, bet šnekėjo mažai. Su metais, jo būdas tapo švelnesnis, geriau valdomas, bet jis niekada neįveikė savo nenoro kalbėti; jis niekada iki galo neatsikratė savo uždarmumo. Bet jis buvo apdovanotas nuostabia ir kūrybine vaizduote.

[1555]▼

Buvo Jono ir kitas bruožas, kurio niekas negalėjo tikėtis, kad jį gali turėti šitas ramus ir savo mintyse užsisklendęs individas. Jis buvo kažkiek fanatiškas ir nepaprastai nepakantus. Šituo požiūriu jis ir Jokūbas buvo labai panašūs – jie abu norėjo pakviesti iš dangaus ugnį ant nepagarbių samariečių galvų. Kada Jonas sutiko kažkokius nepažįstamus žmones, mokančius Jėzaus vardu, tada tą daryti jis iš karto jiems uždraudė. Bet tarp tų dvylikos jis nebuvo vienintelis užsikrėtęs šitos rūšies per daug gera nuomone apie save ir per didelio savęs vertinimo sąmone.

Jono gyvenimui milžinišką poveikį padarė tas vaizdas, kad Jėzus gyveno be jokių namų, kada jis žinojo, kaip ištikimai jis buvo pasirūpinęs savo motinos ir šeimos globa. Jonas taip pat giliai užjautė Jėzų dėl to, kad jo šeima nesugebėjo suprasti jo, žinodamas, kad jie palaipsniui nuo jo traukėsi. Visa šita situacija, o

taip pat ir tai, kad Jėzus, net esant ir menkiausiam norui, visada sutikdavo su Tėvo danguje valia, ir jo kasdienis besąlygiško pasitikėjimo kitu gyvenimas padarė tokį gilų poveikį Jonui, jog tai sukėlė žymius ir gilius jo charakterio pasikeitimus, kurie išliko per visą jo vėlesnį gyvenimą.

Mažai kas iš apaštalų turėjo tokios šaltakraujiškos ir pritrenkiančios drąsos, kuri buvo būdinga Jonui. Jis buvo vienintelis iš apaštalų, kuris buvo šalia Jėzaus tą naktį, kada jį suėmė, ir išdrįso savo Mokytoją lydėti į pačius mirties nasrus. Jis dalyvavo ir buvo visiškai šalia iki pat paskutinės žemiškosios valandos ir ištikimai vykdė jam patikėtą pareigą Jėzaus motinos atžvilgiu ir buvo pasirengęs gauti tokius papildomus nurodymus, kokie tik galėjo būti duoti Mokytojo mirtingosios egzistencijos paskutinėmis akimirkomis. Vienas dalykas yra aiškus, Jonas buvo visiškai patikimas. Paprastai, kada tie dvylika valgydavo, tada Jonas sėdėdavo Jėzui iš dešinės. Jis buvo pirmasis iš šitų dvylikos, kuris tikrai ir visiškai įtikėjo į prisikėlimą, ir jis buvo pirmasis, kuris atpažino Mokytoją, kada šis po savo prisikėlimo atėjo pas juos ant jūros kranto.

Šitas Zabediejaus sūnus buvo labai artimai susijęs su Petru krikščioniškojo judėjimo ankstyvosios veiklos metu, tapdamas vienu iš pagrindinių Jeruzalės bažnyčios rėmėjų. Pentakosto dieną jis buvo Petro dešinioji ranka.

Keleriems metams praėjus po Jokūbo nukankinimo, Jonas vedė savo brolio našlę. Per paskutiniuosius savo gyvenimo dvidešimt metų jis buvo globojamas mylinčios anūkės.

Jonas kelis kartus sėdėjo kalėjime ir buvo ištremtas į Patmos salą ketveriems metams, kol Romoje į valdžią atėjo kitas imperatorius. Jeigu Jonas nebūtų buvęs taktiškas ir išmintingas, tai be jokios abejonės jį būtų nužudę, kaip buvo nužudytas jo atviresnis brolis Jokūbas. Einant metams, Jonas, kartu su Jokūbu, Viešpaties broliu, išmoko išmintingo susitaikymo, kada jie pasirodydavo prieš pilietinius teisėjus. Jie suvokė, jog “nuolankus atsakymas įniršį pašalina.” Jie taip pat išmoko atstovauti bažnyčiai kaip “tokiai dvasinei brolijai, kuri yra atsidavusi žmonijos visuomeninei tarnystei,” o ne “dangaus karalystei.” Jie mokė kupinos meilės tarnystės, o ne skelbė valdymo galią – karalystę ir karalių.

Kada laikinai buvo ištremtas į Patmą, tada Jonas parašė Apreiškimo Knygą, kurią dabar jūs turite labai smarkiai sutrumpinta ir iškraipyta forma. Šitoje Apreiškimų Knygoje yra išlikusių fragmentų iš didžiojo apreiškimo, kurio didelės dalys buvo prarastos, kurio kitos dalys buvo išimtos, vėliau po Jono parašymo. Ji yra išlikusi tikrai fragmentine ir sufalsifikuota forma.

Jonas daug keliavo, dirbo be sustojimo, o tapęs Azijos bažnyčių vyskupu, įsikūrė Efese. Jis vadovavo savo padėjėjui, Natanui,

[1556]▼

rašant vadinamąją “Evangeliją pagal Joną” Efese, kada buvo sulaukęs devyniasdešimt devynerių metų. Iš visų dvylikos apaštalų, Jonas Zabediejus galiausiai tapo įžymiu teologu. Jis mirė natūralia mirtimi Efese 103 m. po Kr. gim., kada jam buvo šimtas vieneri metai.

5. PILYPAS SMALSUSIS

Pilypas buvo penktasis iš pasirinktų apaštalu, pakviestas tada, kada Jėzus ir pirmieji jo keturi apaštalai keliavo iš tos vietos, kur prie Jordano upės buvo apsistojęs Jonas, į Kaną Galilėjoje. Kadangi Pilypas gyveno Betsaidoje, tai jis kažkiek laiko Jėzų pažinojo, bet jam nebuvo atėjusi ir mintis, kad Jėzus iš tikrųjų yra didis žmogus, iki tos dienos Jordano slėnyje, kada jis ištarė, “Eik su manimi.” Pilypui taip pat tam tikra prasme įtakos turėjo ir tai, jog Andriejus, Petras, Jokūbas, ir Jonas Jėzų laikė Išvaduotoju.

Pilypui buvo dvidešimt septyneri metai, kada jis prisijungė prie apaštalu; jis neseniai buvo vedęs, bet šiuo metu vaikų neturėjo. Pravardė, kurią jam davė apaštalai, reiškė “smalsumą.” Pilypas visada norėdavo, kad jam parodytų. Niekada neatrodė, kad jis matytų pačią tą reikalo esmę. Tai visiškai nereiškę, kad jis buvo kvailas, bet jam stigo vaizduotės. Šita vaizduotės stoka buvo didžiulė silpnoji jo charakterio vieta. Jis buvo paprastas ir be vaizduotės žmogus.

Kada apaštalai buvo organizuojami tarnystei, tada Pilypas buvo paskirtas ekonomu; būtent jo pareiga buvo žiūrėti, kad jie visada būtų aprūpinti viskuo, kas reikalinga. Ir jis buvo geras ekonomas. Jo stipriausias bruožas buvo jo metodiškas kruopštumas; jam buvo būdingas tikslumas ir sistemiškumas.

Pilypas gimė tokioje šeimoje, kurioje buvo septyni vaikai, trys berniukai ir keturios mergaitės. Jis buvo antras vaikas, ir po prisikėlimo jis pakrikštijo savo visą šeimą, kad ji būtų karalystėje. Pilypo namiškiai buvo žvejai. Jo tėvas buvo labai sumanus vyras, giliai mąstantis, bet jo motina buvo kilusi iš tikrai vidutinės šeimos. Pilypas nebuvo toks vyras, iš kurio lauktum, kad jis padarys didelių darbų, bet jis buvo toks žmogus, kuris mažus darbus padarydavo didingai, atlikdavo juos gerai ir sėkmingai. Per ketverių metų laikotarpį tikrai kelis kartus jis tikrai neturėjo tiek maisto, kad patenkintų visų poreikius. Net ir tie poreikiai, kuriuos reikėdavo patenkinti ekstremaliomis situacijomis, kurios jų gyvenime buvo kilusios daug kartų, retai kada jį užklupdavo nepasiruošusį. Apaštališkosios šeimos maisto aprūpinimo skyrius buvo valdomas protingai ir sumaniai.

Pilypo stiprioji pusė buvo jo metodiškas patikimumas; jo charakterio silpnasis bruožas buvo visiška vaizduotės stoka, nesugebėjimas prie dviejų pridėti du, kad gautum keturis. Ten, kur buvo abstraktu, jis buvo matematiškas, bet savo vaizduotėje nebuvo konstruktyvus. Kai kurių vaizduotės tipų jis beveik neturėjo iš viso. Jis buvo tipiškas paprastas ir eilinis vidutinis vyras. Tose miniose, kurios ateidavo pasiklausti, kaip moko ir pamokslauja Jėzus, tokių vyrų ir moterų buvo didžiulė daugybė, ir tie žmonės pajusdavo didžiulę paguodą, matydami vieną tokį patį, kaip ir jie, iškeltą į garbingą vietą Mokytojo tarybose; jie įgaudavo drąsos dėl to, jog vienas toks pat, kaip ir jie, jau užima aukštą vietą karalystės reikaluose. Ir Jėzus daug ką sužinojo apie tai, kaip veikia kai kurių žmonių protas, kada jis taip kantriai išklausedavo Pilypo kvailokus klausimus ir tiek daug kartų nusileido savo ekonomo pageidavimui, kad jam “būtų parodyta.”

Toji viena Jėzaus savybė, kuri Pilypą taip žavėjo visą laiką, buvo Mokytojo nesibaigiantis nuoširdumas. Pilypas iš tiesų niekada nepastebėjo, kad Jėzus būtų smulkmenišką, menką, ar dilgus, ir jis garbino šitą visą laiką esantį ir nesibaigiantį dosnumą.

Pilypo asmenybė mažai ką turėjo, kas būtų įspūdinga. Dažnai apie jį kalbėdavo kaip apie “Pilypą iš Betsaidos, iš to miesto, kur gyvena Andriejus ir Petras.” Jis beveik neturėjo skvarbaus matymo; jis nesugebėdavo suvokti konkrečios situacijos stulbinančių galimybių. Jis nebuvo pesimistas; tiesiog jis buvo proziškas. Jam taip pat labai stigo dvasinės išvalgos. Jis nedvejojamas Jėzų nutraukdavo viduryje pačios giliausios Mokytojo kalbos, kad paklaustų akivaizdžiai kvailoką klausimą. Bet Jėzus niekada jam nepriekaištaudavo dėl tokio nedėmesingumo; jis buvo kantrus su juo ir taktiškas dėl jo nesugebėjimo suvokti gilesnių mokymo prasmų. Jėzus gerai žinojo, kad jeigu jis Pilypui kartą papriekaištaus, kad jis užduoda tokius erzinančius klausimus, tai jis ne tik sužeis šitą dorą sielą, bet šitoks priekaištas Pilypą tiek įskaudins, kad jis niekada daugiau nebedrįs pateikti nė vieno klausimo. Jėzus žinojo, kad jo erdvės pasaulyuose yra neapsakoma gausybė milijardų panašių lėtai maistančių mirtingųjų, ir jis norėjo juos visus padrašinti, kad kreiptųsi į jį, ir kad jiems visada būtų lengva ateiti pas jį su savo klausimais ir problemomis. Galų gale, Jėzus iš tikrųjų labiau domėjosi Pilypo kvailais klausimais negu tuo pamokslu, kurį jis galėtų pasakyti. Jėzus nepaprastai domėjosi žmonėmis, visokių tipų žmonėmis.

Apaštališkasis ekonomas nebuvo geras oratorius, bet jis labai įtikinamai ir sėkmingai dirbo asmeniškai. Jis nebuvo toks, kuris lengvai nusiviltų; ko tik jis imdavosi, tą dirbdavo metodiškai ir labai atkakliai. Jis turėjo tą didžiulę ir retą dovaną pasakyti “Eikime.” Kada jo pirmasis atverstasis, Natanielius, norėjo pasiginčyti dėl Jėzaus ir Nazareto nuopelnų ir trūkumų, tada Pilypo veiksmingas atsakymas buvo: “Eikime ir pažiūrėkime.” Jis nebuvo pamokslininkas dogmatikas, kuris jo besiklausančius paragintų “Eikite” – padaryti šito ir padaryti to. Jis visas situacijas, kada jos iškildavo jo darbe, pasitikdavo šituo “Eikime” – “eikime su manimi; aš tikrai parodysiu šį kelią.” Ir tai yra visada veiksmingas būdas bet kurioje mokymo fazėje ir formoje. Net ir tėvai galėtų pasimokyti iš Pilypo geresniojo būdo, kaip savo vaikams pasakyti ne “Eikite daryti šitą ir eikite daryti tą,“ bet geriau, “Eikime su mumis, ir mes jums parodysime geresnį būdą ir drauge su jumis jį pritaikysime.”

Pilypo nesugebėjimą prisitaikyti prie naujos situacijos gerai atskleidė tas atvejis, kada graikai atėjo pas jį Jeruzalėje, sakydami: “Pone, mes norime pamatyti Jėzų.” Dabar Pilypas bet kuriam žydui, užduodančiam tokį klausimą, būtų taręs, ”Eikime.” Bet šitie vyrai buvo svetimšaliai, ir Pilypas negalėjo prisiminti jokių nurodymų iš savo vyresnybės dėl tokių reikalų; taigi vienintelis dalykas, ką jis sugebėjo sugalvoti, tai pasitarti su vadovu, Andriejumi, ir tada jie abudu tuos besiteiraujančius graikus palydėjo pas Jėzų. Lygiai taip, kada jis nuėjo į Samariją, pamokslaudamas ir krikštydamas tikinčiuosius, kaip jam buvo nurodęs Mokytojas, tada jis susilaikydavo nuo to, kad ant savo atsivertėlių uždėtų rankas kaip ženklą, kad jie yra gavę Tiesos Dvasią. Šitaip darė Petras ir Jonas, kurie neužilgo atvyko iš Jeruzalės, kad stebėtų jo darbą motinos bažnyčios vardu.

Pilypas ištvėrė Mokytojo mirties išbandančius laikus, dalyvavo tų dvylikos reorganizacijoje, ir buvo pirmasis, kuris išėjo laimėti sielų karalystei už tiesioginių žydijos ribų, ir labai sėkmingai dirbo samariečiams ir savo visuose vėlesniuose darbuose evangelijos labui.

Pilypo žmona, kuri buvo sumani moterų korpuso narė, buvo aktyviai susijusi su savo vyru jo evangeliškame darbe po to, kada jie pabėgo iš Jeruzalės nuo persekiojimų. Jo žmona buvo bebaimė moteris. Ji stovėjo prie pat Pilypo kryžiaus, skatindama jį skelbti gerąsias naujienas net ir savo žudikams, o kada jo jėgos išseko, tada ji pati ėmė pasakoti apie

[1558]▼

išgelbėjimą, įtikinti į Jėzų, ir buvo nutildyta tikrai tada, kada įniršę žydai puolė ją ir negyvai užmėtė akmenimis. Jų vyriausioji dukra, Lėja, tęsė jų darbą, vėliau tapusi įžymia pranaše iš Hierapolio.

Pilypas, kažkada buvęs tų dvylikos ekonomas, buvo galingas žmogus karalystėje, laimėdavęs sielų, kur tik benueidavo; ir galiausiai jis buvo nukryžiuotas už savo įtikėjimą ir palaidotas Hierapolyje.

6. SAŽININGASIS NATANIELIUS

Natanielių, šeštąjį ir paskutinįjį iš apaštalų, kuriuos pasirinko pats Mokytojas, pas Jėzų atvedė jo draugas Pilypas. Su Pilypu jis buvo susijęs keliose verslo sferose, ir, su juo, buvo pakeliui pas Joną Krikštytoją, kada jie sutiko Jėzų.

Kada Natanielius prisijungė prie apaštalų, tada jam buvo dvidešimt penkeri metai, ir šioje grupėje jis buvo antras pagal jaunumą. Septynių narių šeimoje jis buvo jauniausias, nevedęs, ir vienintelė parama pasenusiems ir pasiligojusiems tėvams, su kuriais jis ir gyveno Kanoje; jo broliai ir seserys turėjo savo šeimas arba buvo mirę; ir nė vienas negyveno ten. Natanielius ir Judas Iskarijotas buvo du labiausiai išsilavinę vyrai tarp šių dvylikos. Natanielius anksčiau galvojo tapti pirkliu.

Jėzus pats nedavė Natanieliui pravardės, bet tie dvylika netrukus ėmė jį vadinti tokiais žodžiais, kurie reiškė sąžiningumą, nuoširdumą. Jis buvo “be klastos.” Ir tai buvo jo didžioji vertybė; jis buvo tiek sąžiningas, tiek nuoširdus. Jo charakterio silpnoji vieta buvo jo pasididžiavimas; jis labai didžiavosi savo šeima, savo miestu, savo reputacija, ir savo nacija, visa tai yra pagirtina, jeigu nenuėinama su tuo perdaug toli. Bet Natanielius su savo asmeniniais išankstiniais nusistatymais buvo linkęs pasiekti kraštutinumą. Jis buvo linkęs apie žmones spręsti pagal iš anksto susidarytą savo asmeninę nuomonę. Jis iš karto pateikė šį klausimą, dar iki susitikimo su Jėzumi, „Argi kas nors tokio doro gali kilti iš Nazareto?” Bet Natanielius nebuvo užsispyręs, net jeigu jis ir didžiavosi. Jis greitai savo nuomonę pakeitė į priešingą, kada tik pažvelgė Jėzui į akis.

Daugeliu požiūrių Natanielius tarp tų dvylikos buvo keistas genijus. Jis buvo apaštališkasis filosofas ir svajotojas, bet jis buvo labai praktiško tipo svajotojas. Jo gilios filosofijos laikotarpiai kaitaliodavosi su reto ir ironiško humoro periodais; kada būdavo gerai nusiteikęs, tada tarp tų dvylikos jis galbūt būdavo geriausias istorijų pasakotojas. Jėzui labai patiko klausytis Natanieliaus kalbų tiek apie rimtus, tiek ir apie lengvabūdiškus dalykus. Natanielius į Jėzų ir į

karalystę ėmė žiūrėti vis rimčiau, bet niekada rimtai nežiūrėjo į save.

Natanielių visi apaštalai mylėjo ir gerbė, ir jis su jais sutarė nuostabiai, išskyrus Judą Iskarijotą. Judas manė, kad Natanielius į savo apaštalystę žiūrėjo nepakankamai rimtai, ir kartą išdrįso slapta nueiti pas Jėzų ir pateikti skundą prieš jį. Jėzus atsakė: “Judai, įdėmiai stebėk savuosius žingsnius, nepervertink savosios padėties. Kuris iš mūsų yra kompetentingas teisti savo brolių? Būtent Tėvo valia nėra tokia, kad jo vaikai dalyvautų tikrai rimtuose gyvenimo reikaluose. Leisk man pakartoti: aš atėjau tam, kad mano broliai materialiam kūne daug daugiau patirtų džiaugsmo, linksmumo, ir gyvasties. Tuomet, Judai, eik ir daryk gerai tai, kas buvo patikėta tau, bet palik Natanielių, savo brolių, pačiam atsiskaityti prieš Dievą.” Ir prisiminimas apie tai, o taip pat ir apie daugelį kitų panašių patyrimų, ilgam pasiliko save patį apgaudinėjančio Judo Iskarijoto širdyje.

[1559]▼

Daug kartų, kada Jėzus būdavo išėjęs į kalnus su Petru, Jokūbu, ir Jonu, o reikalai tarp apaštalų imdavo aštrėti ir kildavo ginčai, kada net ir Andriejus abejodavo, ką pasakyti tokiems nelaimingiems savo sielos broliams, tada šitą įtampą Natanielius išsklaidydavo filosofine pastabėle ar humoro akimirka; taip pat, ir gero humoro.

Natanieliaus pareiga buvo rūpintis šito dvyliktuko šeimomis. Dažnai jis nedalyvaudavo apaštališkose tarybose, nes kada sužinodavo, jog liga arba kas nors nepaprasto nutikdavo kuriam nors iš jo globotinių, tai negaišdamas vykdavo į tuos namus. Tie dvylika buvo tikrai ramūs, žinodami, kad jų šeimų gerovė yra saugi Natanieliaus rankose.

Natanielius labiausiai gerbė Jėzų už jo pakantumą. Jis niekada nepavargdavo mąstyti apie Žmogaus Sūnaus platų akiratį ir nuoširdų gailestį.

Natanieliaus tėvas (Baltramiejus) numirė netrukus po Pentakosto dienos, po šito šis apaštalas nuvyko į Mesopotamiją ir Indiją, skelbdamas karalystės gerąsias naujienas ir krikštydamas tikinčiuosius. Jo sielos broliai niekada nesužinojo, kas nutiko kažkada buvusiam jų filosofui, poetui, ir humoristui. Bet jis taip pat buvo didis žmogus karalystėje ir daug padarė, kad išplatintų savojo Mokytojo mokymus, nors jis ir nedalyvavo vėlesnės krikščioniškosios bažnyčios organizavime. Natanielius mirė Indijoje.

7. MOTIEJUS LEVIS

Motiejų, septintąjį apaštalą, parinko Andriejus. Motiejus priklausė mokesčių rinkėjų, arba publikanų, šeimai, bet jis pats buvo muito mokesčių rinkėjas Kapernaume, kur jis ir gyveno. Jam buvo trisdešimt vieneri metai ir buvo vedęs ir turėjo keturis vaikus. Jis turėjo nedidelį turtą, apaštališkajame korpuse jis buvo vienintelis narys, turėjęs kažkokį turtą. Jis buvo dalykiškas vyras, lengvai bendraujantis su žmonėmis, ir turėjo sugebėjimą užmegzti draugiškus ryšius ir sklandžiai sutarti su pačiais įvairiausiais žmonėmis.

Andriejus Motiejų paskyrė apaštalu finansiniu atstovu. Tam tikra prasme jis buvo finansinis agentas ir apaštališkosios organizacijos atstovas ryšiams su visuomene. Jis gerai išmanė žmogiškąją prigimtį ir buvo labai sumanus propagandistas. Jo asmenybę sunku įsivaizduoti, bet jis buvo labai uolus mokinys ir vis labiau tikėjo į Jėzaus misiją ir į karalystės tikrumą. Jėzus niekada nedavė Leviui pravardės, bet jo bičiuliai apaštalai jį paprastai vadino “pinigų gavėju.”

Levio stiprusis bruožas buvo jo atsidavimas reikalui iš visos širdies. Tai, kad jį, publikaną, priėmė Jėzus ir jo apaštalai, ir buvo toji priežastis, dėl kurios buvęs mokesčių rinkėjas jautė didžiulį dėkingumą. Bet kitiems apaštalams, ypač Simonui Uoliajam ir Judui Iskarijotui, prireikė šiek tiek laiko tam, kad susitaikytų su mokesčių rinkėjo buvimu tarp jų. Motiejaus trūkumas buvo jo trumparegiškas ir materialistinis požiūris į gyvenimą. Bet laikui einant visuose šituose reikaluose jis darė didžiulę pažangą. Aišku, jis turėjo praleisti daugelį iš vertingiausių mokymo periodų, kadangi būtent jo pareiga buvo rūpintis biudžeto papildymu.

Motiejus Mokytojo kilniaširdingumą vertino labiausiai. Jis niekada nenustojo aiškinęs, jog vien tiktai įtikėjimo užtenka tam, kad surastum Dievą. Jis visada mėgo kalbėti apie karalystę kaip apie “šitą Dievo suradimo reikalą.”

[1560]▼

Nors Motiejus buvo žmogus su praeities žyme, bet jis puikiai užsirekomendavo, ir laikui einant, jo partneriai ėmė didžiulius mokesčių rinkėjo veiklą. Jis buvo vienas iš apaštalu, kuris išsamiai užrašinėjo Jėzaus pasisakymus, ir šitie užrašai buvo panaudoti pagrindu vėlesniajam Izidoriaus pasakojimui apie Jėzaus pasisakymus ir poelgius, kuris tapo žinomu kaip Evangelija pagal Matą.

Motiejaus, dalykiško vyro ir Kapernaumo mokesčių rinkėjo, didingas ir naudingas gyvenimas buvo toji priemonė, kuri vėlesniaisiais amžiais tūkstančių tūkstančius kitų dalykiškų žmonių, visuomenės pareigūnų, ir politikų vedė į tai, kad jie taip pat išgirstų tą žavų Mokytojo balsą, sakantį “Eik su manimi.” Motiejus iš tikrųjų buvo įžvalgas politikas, bet jis buvo labai ištikimas Jėzui ir aukščiausiu laipsniu atsidavęs tai užduočiai, kad pasirūpintų, jog ateinančios karalystės žinianešiai būtų deramai finansuojami.

Motiejaus buvimas tarp tų dvylikos buvo toji priemonė, kuri karalystės duris plačiai atvėrė gausybei palūžusių ir atstumtų sielų, kurios save laikė seniai nebeturinčiomis ryšio su religine paguoda. Atstumtieji ir nusivylę, vyrai ir moterys plūsdavo pasiklaudyti Jėzaus, ir jis neatstūmė nė vieno.

Motiejus iš tikinčiųjų mokinių ir iš tų klausytojų, kurie betarpiškai klausėsi Mokytojo mokymo, siūlomas aukas laisvai priimdavo, bet jis niekada atvirai neprašinėjo pinigų iš minių. Visą savo finansinį darbą jis atlikdavo ramiai ir asmeniškai ir didžiąją dalį pinigų jis surinkdavo iš suinteresuotų tikinčiųjų, kurie priklausė labiau pasiturinčiųjų klasei. Jis beveik visą savo kuklų turtą atidavė Mokytojo ir jo apaštalu veiklai, bet apie šitą jo dosnumą jie niekada nesužinojo, išskyrus Jėzų, kuris apie tai žinojo viską. Motiejus atvirai įnešti indėlių į apaštališkąjį fondą nesiryžo, bijodamas, kad Jėzus ir jo partneriai galėtų šituos pinigus laikyti nešvariais; taigi, jis daug pinigų davė tikinčiųjų vardu. Per pirmuosius mėnesius, kada Motiejus žinojo, kad jo buvimas tarp jų buvo

daugiau ar mažiau išbandymas, tada jam labai magėjo pasisakyti jiems, kad jo pinigai dažnai juos aprūpindavo kasdiene duona, bet jis tam nepasidavė. Kada pasireikšdavo panieka mokesčių rinkėjui, tada Levis degdavo noru atskleisti jiems savo dosnumą, bet visada jis sugebėdavo neprasitarti.

Kada numatytiems poreikiams savaitės pinigų neužtekdavo, tada Levis dideles sumas dažnai imdavo iš savo asmeninių santaupų. Taip pat, kartais, kada jis labai smarkiai būdavo susidomėjęs Jėzaus mokymu, tada jis buvo linkęs pasilikti ir pasiklaudyti mokymo, nors ir žinojo, kad turės asmeniškai atlyginti dėl to, jog reikalingų pinigų nesurinko. Bet Levis iš tikrųjų taip norėjo, kad Jėzus galėtų sužinoti, jog didelė dalis pinigų buvo iš jo kišenės! Jam ir į galvą neateidavo, jog Mokytojas apie tai žinojo viską. Apaštalai visi numirė taip ir nesužinoję, kad Motiejus buvo jų geradaris tokiu laipsniu, jog kada jis išėjo skelbti karalystės evangelijos, prasidėjus persekiojimams, tada iš esmės jis nebeturėjo ir cento.

Kada šitie persekiojimai privertė tikinčiuosius Jeruzalę apleisti, tada Motiejus iškeliavo į šiaurę, skelbdamas karalystės evangeliją ir krikštydamas tikinčiuosius. Jo buvę apaštališkieji partneriai nebeturėjo jokių žinių apie jį, bet jis žengė tolyn, pamokslaudamas ir krikštydamas, per Kapadokiją, Galatiją, Bitiniją, ir Trakiją. Ir būtent Trakijoje, Lisimachijos mieste, kai kurie netikintys žydai susimokė su romėnų kareiviais, kad jis būtų nužudytas. Ir šitas dvasiškai atgimęs mokesčių rinkėjas mirė triumfuodamas išgelbėjimo įtikėjimu, kurio taip tvirtai buvo išmokęs iš Mokytojo mokymų, kada jis visiškai neseniai gyveno žemėje.

[1561]▼

8. TOMAS DIDYMUS

Tomas buvo aštuntasis apaštalas, ir jį parinko Pilypas. Vėlesniaisiais laikais jis tapo žinomas kaip “abejojantis Tomas,” bet jo bičiuliai apaštalai vargu ar jį laikė nuolat abejojančiu. Tas tiesa, jis turėjo logišką, skeptišką proto tipą, bet jam buvo būdinga tam tikra drąsi ištikimybė, kuri tiems, kurie jį artimai pažinojo, neleido jį laikyti nereikšmingu skeptiku.

Kada Tomas prisijungė prie apaštalų, tada jam buvo dvidešimt devyneri metai, buvo vedęs, ir turėjo keturis vaikus. Anksčiau jis dirbo dailide ir mūrininku, bet pastaruoju laiku jis buvo žvejys ir gyveno Tarikėje, išsidėsčiusioje Jordano vakariniame krante, kur jis išteka iš Galilėjos Jūros, ir jis buvo laikomas šito mažo kaimo svarbiu gyventoju. Jis buvo mažai išsilavinęs, bet turėjo aštrų, mąstantį protą ir buvo nuostabių tėvų, kurie gyveno Tiberijoje, sūnus. Tomas iš visų dvylikos vienintelis turėjo tikrai analitinį protą; jis buvo apaštališkosios grupės tikras mokslininkas.

Tomo vaikystė nebuvo laiminga; jo tėvai vedybiniame gyvenime iš viso nebuvo laimingi, ir tai atsispindėjo suaugusio Tomo patyrimė. Jis užaugo turėdamas polinkį į prieštaravimus ir ginčus. Net ir jo žmona apsidžiaugė, kada pamatė, kad jis prisijungė prie apaštalų; jai palengvėjo nuo tos minties, kad jos pesimisto vyro didžiąją laiko dalį nebebus namuose. Tomas taip pat buvo ir įtarus, ir dėl to buvo labai sunku su juo ramiai sugyventi. Petrą iš pradžių labai nuliūdino Tomas, ir jis pasiskundė savo broliui, Andriejui, kad Tomas yra

“šykštus, bjaurus, ir visada įtarus.” Bet kuo daugiau Tomo partneriai jį pažino, tuo labiau jį mėgo. Jie pamatė, kad jis buvo nepaprastai sąžiningas ir nepalaužiamai ištikimas. Jis buvo tobulai nuoširdus ir neabejotinai sakantis tiesą, bet iš prigimties jis buvo priekabių ieškotojas ir suaugo toks, jog taptų tikru pesimistu. Jo analitinis protas turėjo prakeikimą įtarinėti. Jis labai sparčiai ėmė prarasti tikėjimą savo bičiuliais žmonėmis tuo metu, kada prisijungė prie šito dvyliktuko, ir šitokiu būdu jis susipažino su Jėzaus kilniu charakteriu. Šitas ryšys su Mokytoju iš karto ėmė keisti Tomo visą būdą ir įgyvendinti didžiulius pakitimus jo požiūryje į bičiulius žmones.

Tomo didžiausia stiprybė buvo jo nuostabiai analitinis protas kartu su jo nepalaužiama drąsa – kada jis priimdavo sprendimą. Jo didžiausia silpnybė buvo įtarus abejojimas, kurio jis niekada iki galo ir neįveikė per savo visą gyvenimo laiką materialiam kūne.

Dvylikos organizacijoje Tomui buvo paskirta parengti ir tvarkyti keliavimo maršrutą, ir jis buvo sumanus apaštališkojo korpuso darbų ir judėjimo reguliuotojas. Jis buvo geras vykdytojas, puikus verslininkas, bet jam trukdydavo besikaitaliojanti jo nuotaika; vieną dieną jis būdavo vienoks, kitą dieną jis būdavo kitoks. Kada jis prisijungė prie apaštalų, tada jis buvo linkęs į melancholiją, bet bendravimas su Jėzumi ir apaštalais didele dalimi jį išgydė nuo šito liguisto apmąstymo apie save.

Jėzui labai patiko Tomas, ir jis daug kartų, ilgai, ir asmeniškai šnekėjosi su juo. Jo buvimas tarp apaštalų buvo didžiulė paguoda visiems sąžiningiems abejojančiams ir padarė daugelį nerimo apimtų protų užengti į karalystę, net jeigu jie ir negalėjo visų Jėzaus mokymų dvasinių ir filosofinių aspektų suprasti iki galo. Tomo narystė šitame dvyliktuke buvo nuolatinis pareiškimas, kad Jėzus mylėjo net ir nuoširdžiai abejojančius.

[1562]▼

Kiti apaštalai Jėzui rodė didžiulę pagarbą dėl kokio nors ypatingo ir nuostabaus jo turtingos asmenybės bruožo, bet Tomas savo Mokytoją nepaprastai gerbė dėl jo puikiai išbalansuoto charakterio. Tomas vis labiau žavėjosi tuo ir gerbė tą, kuris buvo toks kupinas meilės ir gailestingas, ir vis tik toks nepalenkiamai teisingas ir doras; toks tvirtas, bet niekada nebuvo užsispyręs; toks ramus, bet niekada nebuvo abejingas; toks paslaugus ir užjaučiantis, bet niekada nebuvo įkyrus ar diktatoriškas; toks stiprus, bet tuo pačiu metu toks švelnus; toks savimi pasitikintis, bet niekada nebuvo šurkštus ar grubus; toks minkštas, bet niekada nebuvo neryžtingas; toks tyras ir nekaltas, bet tuo pačiu metu toks gyvybingas, aktyvus, ir atkaklus; toks iš tikrųjų drąsus, bet niekada nebuvo nutrūktgalvis ar neprotingai rizikuojantis; toks gamtos mylėtojas, bet toks laisvas nuo bet kokio polinkio garbinti gamtą; toks mėgstantis juokus ir toks žaismingas, bet visiškai nebuvo lengvabūdis ir vėjavaikiškas. Būtent šita neprilygstama asmenybės simetrija ir žavėjo Tomą. Iš visų dvylikos apaštalų jis galbūt geriausiai intelektualiai suprato Jėzų ir suvokė jo asmenybę.

Šio dvyliktuko tarybose Tomas visada būdavo apdairus, pirmiausia pasisakydavo už saugumo politiką, bet jeigu jo konservatyvumui balsų dauguma nepritarė arba jį atmesdavo, tada jis visada būdavo pirmasis, kuris be baimės išeidavo vykdyti tos priimtos programos. Vėl ir vėl jis ryžtingai priešindavosi

kokiam nors projektui, kurį laikydavo lengvabūdišku ir pernelyg ižūliu; jis ginčydavosi iki pat paskutiniųjų, bet kada Andriejus šį pasiūlymą pateikdavo balsavimui ir kada tas dvyliktukas pasirinkdavo tokį veikimą, kuriam jis taip energingai priešinosi, tada Tomas pirmasis tardavo, “Eime!” Jis mokėjo pralaimėti. Jis negriežė danties ir nepuoselėjo ižėistų jausmų. Jis nuolat iš tikrųjų priešinosi tam, kad Jėzus statytų save į pavojų, tačiau, kada Mokytojas nusprendavo taip surizikuoti, tada būtent Tomas visada sutelkdavo apaštalus savo drąsiu paraginimu, “Nagi, bičiuliai, eime ir žūkime drauge su juo.”

Tomas kai kuriais atžvilgiais buvo toks, kaip Pilypas; jis taip pat norėjo, “kad jam parodytų,” bet jo abejonių išorinis pasireiškimas rėmėsi visiškai skirtingais intelektualiais procesais. Tomas buvo analitikas, o ne tiesiog skeptikas. Kai dėl jo asmeninės fizinės drąsos, tai tarp tų dvylikos jis buvo vienas iš drąsiausiųjų.

Kai kada Tomui būdavo labai sunkių dienų; kartais jis būdavo melancholiškas ir nusiminęs. Dvynės sesutės netektis, sulaukus devynerių metų, jam suteikė daug vaikiško skausmo ir prisidėjo prie jo charakterio problemų vélesniuojų gyvenimo laikotarpiu. Kada Tomas būdavo nusiminęs, kartais būtent Natanielius jam padėdavo atsigauti, kartais pagelbėdavo Petras, o neretai tą padarydavo ir vienas iš Alfiejaus dvynių. Kada jis būdavo labiausiai prislėgtas, tada, deja, jis visada stengdavosi vengti tiesiogiai susitikti su Jėzumi. Bet Mokytojas apie tai žinojo viską ir jautė savo apaštalui supratingą užuojautą, kada jis būdavo šitaip kamuojamas depresijos ir apimtas abejonių.

Kartais Andriejus leisdavo Tomui vienam išeiti dienai ar dviem. Bet jis greitai suprato, kad toks kelias nėra išmintingas; jis netrukus pamatė, kad jam geriausia, kada jis yra prislėgtas, toliau dirbti savo darbą ir likti netoli savo bičiulių. Bet nesvarbu, kas vykdavo jo emociniame gyvenime, jis ir toliau teisingai veikdavo kaip apaštalas. Kada iš tikrųjų ateidavo laikas veikti, tada būtent Tomas visada tardavo, “Eime!”

Tomas yra puikus pavyzdys, kaip žmogiškoji būtybė, kuri turi abejonių, jas sprendžia ir įveikia. Jis turėjo nuostabų protą; jis nebuvo besikabinėjantis kritikas. Jis buvo logiškas mąstytojas; jis buvo Jėzaus ir jo bičiulių apaštalu rimtas išbandymas. Jeigu Jėzus ir pats jo darbas nebūtų buvę tikra, tai toks žmogus, kaip Tomas, nebūtų pasilikęs nuo pradžios iki pat galo. Jis turėjo aštrų ir užtikrintą tiesos jausmą. Vos tik pirmą kartą iškilus suktybei ir apgaulei, Tomas būtų juos visus apleidęs. Mokslininkai gali ir

[1563]▼

nesuprasti visko apie Jėzų ir jo darbą žemėje iki galo, bet su Mokytoju ir jo žmogiškaisiais pagalbininkais gyveno ir dirbo toks žmogus, kurio protas buvo tikro mokslininko protas – Tomas Didymus – ir jis tikėjo į Jėzų iš Nazareto.

Tomas pergyveno išmėginimo laikotarpį teismo ir nukryžiuavimo dienomis. Jį kurį laiką buvo apėmusi visiška neviltis, bet jis sutelkė savo drąsą, liko su apaštalais, ir buvo kartu su jais, kad pasveikintų Jėzų prie Galilėjos Jūros. Kažkurį laiką jis buvo pasidavęs pilnai abejonių depresijai, bet galiausiai sutelkė savo ištikėjimą ir drąsą. Apaštalams po Pentakosto jis davė išmintingų patarimų ir, kada persekiojimai tikinčiuosius išblaškė, tada nuvyko į Kretą, Kiprą, Šiaurės Afrikos pakrantę, ir Siciliją, skelbdamas karalystės gerąsias naujienas ir krikštydamas tikinčiuosius. Ir Tomas toliau tęsė pamokslavimą ir krikštijimą, kol Romos valdžios agentų buvo suimtas ir nužudytas Maltoje. Vos kelioms

savaitėms likus iki savo mirties jis ėmė užrašinėti Jėzaus gyvenimą ir mokymus.

9 ir 10 ALFIEJAUS JOKŪBAS IR JUDAS

Jokūbas ir Judas, Alfiejaus sūnūs, dvyniai žvejai gyveno netoli Cheresos, buvo devintasis ir dešimtas apaštalai, ir juos parinko Zabediejaus Jokūbas ir Jonas. Jie buvo dvidešimt šešerių metų amžiaus ir abu buvo vedę, Jokūbas turėjo tris vaikus, Judas turėjo du.

Nėra ką daug pasakoti apie šituos du paprastus žvejus. Jie mylėjo savo Mokytoją ir Jėzus mylėjo juos, bet jo samprotavimų jie niekada nenutraukdavo savo klausimais. Jie labai mažai ką suprato iš savo bičiulių apaštalų filosofinių diskusijų ar teologinių debatų, bet jie džiaugėsi tuo, kad yra įtraukti į tokią galingų vyrų grupę. Šie du vyrai buvo beveik tapatūs savo išvaizda, protiniais sugebėjimais, ir dvasinio suvokimo laipsniu. Ką galima pasakyti apie vieną iš jų, tą galima taikyti ir kitam.

Andriejus juos paskyrė atsakingais už tvarkos palaikymą minioje. Jie buvo pagrindiniai tvarkos saugotojai pamokslavimo metu ir, iš esmės, tie dvylika juos apskritai panaudojo kaip tarnus ir pasiuntinius. Pilypui jie padėdavo aprūpinimo reikaluose, jie nunešdavo pinigų šeimoms vietoje Natanieliaus, ir visada jie tikrai buvo pasirengę ištiesti pagalbos ranką bet kuriam apaštalui.

Paprastų žmonių minias labai padrašindavo tai, kad jie pamatydavo šituos du, panašius į save pačius, kuriems buvo suteikta garbė būti apaštalais. Šitų labai vidutiniškų sugebėjimų dvynių priėmimas į apaštalus buvo toji priemonė, kurios pagalba į karalystę buvo atvestos silpnadvasių tikinčiųjų gausybės. Ir, taip pat, paprasti žmonės daug maloniau reaguodavo į tai, kad juos reguliuoja ir jiems vadovauja oficialūs tvarkdariai, kurie yra visiškai tokie pat, kaip ir jie patys.

Jokūbas ir Judas, kuriuos taip pat vadino Tadiejudai ir Lebiejudai, neturėjo nei stiprių, nei silpnų pusių. Tos pravardės, kurias jiems suteikė mokiniai, buvo geranoriški vidutinybės pažyminiai. Jie buvo “mažiausi iš visų apaštalų”; jie žinojo apie tai ir jautėsi patenkinti tuo.

Jokūbas Alfiejus ypatingai mylėjo Jėzų dėl Mokytojo paprastumo. Šitie dvyniai negalėjo suvokti Jėzaus proto, bet jie iš tikrųjų suprato tą užjaučiantį ryšį tarp savęs ir Mokytojo širdies. Jų protas nepriklausė aukštai kategorijai; juos net buvo galima pagarbiai pavadinti kvailiais, bet savo dvasinėje prigimtyje jie turėjo tikrą patyrimą. Jie tikėjo į Jėzų; jie buvo Dievo sūnūs ir karalystės bičiuliai.

[1564]▼

Judą Alfiejų prie Jėzaus traukė nekrentantis į akis Mokytojo nuolankumas. Toks nuolankumas, susietas su tokiu asmeniniu orumu, nepaprastai imponavo Judui. Tas faktas, kad Jėzus visada liepdavo tylėti apie jo nepaprastus poelgius, darė didžiulį poveikį šitam paprastam gamtos vaikui.

Dvyniai buvo geraširdžiai, naivūs padėjėjai, ir visi juos mylėjo. Jėzus šituos jaunos vieno talento vyrus pakvietė užimti garbingas vietas tarp savo asmeninio personalo narių karalystėje, kadangi erdvės pasauliuose yra nesuskaičiuojami milijonai kitų tokių paprastų ir baimės valdomų sielų, kurias jis lygiai taip pat nori pakviesti į aktyvią ir kupiną tikėjimo bičiulystę su savimi ir su savo išlieta Tiesos Dvasia. Jėzus neniekina mažumo, jis niekina tikrai blogį ir nuodėmę. Jokūbas ir Judas buvo *maži*, bet jie taip pat buvo ir *ištikimi*. Jie buvo paprasti ir neišmanantys, bet jie taip pat buvo kilniaširdžiai, malonūs, ir didžiadvasiai.

Ir kaip šitie nuolankūs vyrai iš tiesų buvo dėkingi ir didžiavosi tą dieną, kada Mokytojas atsisakė priimti į evangelininkus vieną turtuolį, jeigu šis savojo turto neišparduos ir nepadės vargšams. Kada žmonės apie tai išgirdo ir kada matė dvynius tarp jo patarėjų, tada jie tvirtai žinojo, kad Jėzus nebuvo asmenų gerbėjas. Bet tikrai dieviškasis institutas – dangaus karalystė – visą laiką galėjo būti statomas ant tokio vidutiniško žmogiškojo pagrindo!

Tiktai kartą ar du kartus per savo visą bendravimą su Jėzumi dvyniai surizikavo užduoti klausimą viešai. Kartą Judas labai susidomėjo ir pateikė Jėzui klausimą, kada Mokytojas kalbėjo apie savo paties atvirą atsiskleidimą pasauliui. Jis jautėsi truputėlį nusivylęs, kad tarp tų dvylikos daugiau nebebus jokių paslapčių, ir jis išdrįso paklausti: “Bet, Mokytojau, kada tu šitaip iš tiesų atsiskleisi pasauliui, tai kaip tu mums parodysi malonę ypatingais savo gerumo pasireiškimais?”

Dvyniai ištikimai tarnavo iki pabaigos, iki teismo, nukryžiuavimo, ir nevilties niūrių dienų. Jie niekada neprarado širdyje įtikėjimo į Jėzų, ir (išskyrus Joną) jie buvo pirmieji, patikėję į jo prisikėlimą. Bet karalystės įkūrimo jie nepajėgė suvokti. Netrukus po Mokytojo nukryžiuavimo jie sugrįžo pas savo šeimas ir prie tinklų; jų darbas buvo padarytas. Jie neturėjo tokių sugebėjimų, kad sudėtingesnę karalystės kovą tęstų toliau. Bet jie gyveno ir mirė sąmoningai suvokdami, jog buvo pagerbti ir palaiminti tais ketveriais metais, kada artimai ir asmeniškai bendravo su Dievo Sūnumi, visatos aukščiausiuoju sutvėrėju.

11. SIMONAS UOLUSIS

Simonas Uolusis, vienuoliktasis apaštalas, buvo parinktas Simono Petro. Jis buvo gabus vyras, turėjo gerus protėvius, ir gyveno su savo šeima Kapernaume. Jam buvo dvidešimt aštuoneri metai, kada prisijungė prie apaštalų. Jis buvo ugingas agitatorius, o taip pat jis buvo toks žmogus, kuris daug kalbėdavo nepagalvojęs. Prieš nukreipdamas visą savo dėmesį į patriotinę Uoliųjų organizaciją jis buvo pirklys Kapernaume.

Simonas Uolusis buvo atsakingas už apaštališkosios grupės pasilinksminimus ir poilsį, ir jis labai sumaniai organizuodavo šito dvyliktuko poilsį ir atsipalaidavimo veiklą.

Simono stiprybė buvo jo įkvepiantis atsidavimas. Kada apaštalai sutikdavo vyrą ar moterį, pasimetusius ir nesiryžtančius įeiti į karalystę, tada jie nusiūsdavo pakviesti Simoną. Paprastai šitam entuziastingam išgelbėjimo per įtikėjimą į Dievą šalininkui, prirėkdavo tikrai maždaug penkiolikos minučių, kad išsklaidytų visas abejones ir

pašalintų bet kokį neryžtingumą, kad pamatytų naują sielą, gimusią “įtikėjimo laisvėje ir išgelbėjimo džiaugsme.”

Simono didžiausia silpnybė buvo jo materialios pakraipos mąstymas. Jis negalėjo greitai pasikeisti iš žydų nacionalisto į dvasiškai mąstantį internacionalistą. Ketveri metai buvo per daug trumpas laikotarpis, per kurį galėtų įvykti toks intelektualus ir emocinis pasikeitimas, bet Jėzus visada buvo kantrus su juo.

Tas Jėzaus bruožas, kuriuo Simonas taip žavėjosi, buvo Mokytojo ramumas, jo užtikrintumas, pusiausvyra, ir nepaaiškinama savikontrolė.

Nors Simonas ir buvo fanatiškas revoliucionierius, bebaimis neramumų kurstytojas, bet savo ugingą prigimtį jis ėmė palaipsniui apvaldyti, kol tapo “Ramybės žemėje ir geros valios tarp žmonių” galingu ir sumaniu pamokslininku. Simonas buvo didelis debatų mėgėjas; jam iš tikrųjų patiko ginčytis. Ir kada pasitaikydavo reikalą turėti su išsilavinusių žydų įstatymiškai mąstančiais protais ar su intelektualiais graikų išvedžiojimais, tada ši užduotis visuomet būdavo paskiriama Simonui.

Jis buvo maištininkas iš prigimties ir kovotojas prieš nusistovėjusias pažiūras savo išsilavinimu, bet Jėzus jį laimėjo aukštesniųjų dangaus karalystės sampratų labui. Anksčiau jis visada susitapatindavo su protesto partija, bet dabar jis prisijungė prie pažangos partijos, prie beribio ir amžino dvasios ir tiesos žengimo į priekį. Simonas buvo nepaprastos ištikimybės ir karšto asmeninio atsidavimo žmogus, ir jis iš tiesų Jėzų mylėjo giliai.

Jėzus nebijojo bendrauti su verslo žmonėmis, paprastais darbo žmonėmis, optimistais, pesimistais, filosofais, skeptikais, mokesčių rinkėjais, politikais, ir patriotais.

Mokytojas daug kartų kalbėjosi su Simonu, bet jam taip ir nepasisekė šito karšto žydų nacionalisto iki galo paversti internacionalistu. Jėzus Simonui dažnai sakydavo, jog rūpintis, kad visuomeninė, ekonominė, ir politinė tvarka būtų pagerinta, yra geras dalykas, bet visada pridurdavo: “Tai nėra dangaus karalystės reikalas. Mes turime būti atsidavę Tėvo valios vykdymui. Mūsų reikalas yra būti dvasinės vyriausybės danguje ambasadoriais, ir mes neturime tiesiogiai rūpintis niekuo kitu, išskyrus tai, kaip išreikšti dieviškojo Tėvo, kuris vadovauja šiai vyriausybei, kurios įgaliojimus mes ir turime, valią ir charakterį.” Simonui buvo sunku visa tai suvokti, bet palaipsniui jis ėmė šį tą suprasti apie Mokytojo mokymo prasmę.

Po išsisklaidymo dėl Jeruzalės persekiojimų, Simonas laikinai pasitraukė į šalį. Jis buvo tiesiogine prasme sugniuždytas. Kaip nacionalistas patriotas jis buvo atsisakęs visko Jėzaus mokymų labui; dabar viskas buvo prarasta. Jį buvo apėmusi neviltis, bet po kelerių metų savo viltis jis sutelkė ir išėjo skelbti karalystės evangelijos.

Jis nuėjo į Aleksandriją ir, pasiekęs Nilo aukštupį, įsiskverbė į Afrikos

gilumą, visur pamokslaudamas Jėzaus evangeliją ir krikštydamas tikinčiuosius. Jis dirbo tol, kol paseno ir nusilpo. Ir jis numirė Afrikoje ir buvo palaidotas Afrikos centre.

12. JUDAS ISKARIJOTAS

Judą Iskarijotą, dvyliktąjį apaštalą, parinko Natanielius. Jis gimė Kerioje, mažame miestelyje Judėjos pietuose. Kada jis buvo vaikas, tada jo tėvai persikėlė į Jerichą, kur jis ir gyveno, ir jis buvo dirbęs savo tėvo įvairiose verslo įmonėse, kol susidomėjo Jono Krikštytojo

[1566]▼

pamokslavimu ir darbu. Judo tėvai buvo sedukėjai, ir kada jų sūnus prisijungė prie Jono mokinių, tada jie atsižadėjo jo.

Kada Natanielius sutiko Judą Tarikėjoje, tada pastarasis ieškojo darbo vienoje žuvų džiovykloje Galilėjos jūros pietinėje pakrantėje. Jam buvo trisdešimt metų ir jis buvo nevedęs, kada prisijungė prie apaštalų. Jis galbūt buvo geriausiai išsilavinęs vyras tarp tų dvylikos ir vienintelis judėjietis Mokytojo apaštališkoje šeimoje. Judas neturėjo asmeninės stiprybės išskirtinio bruožo, nors iš išorės jis atrodė, jog turi kultūringo ir išsilavinusio žmogaus bruožų. Jis buvo geras mąstytojas, bet nevisada būdavo iš tiesų sąžiningas mąstytojas. Judas iš tikrųjų nesuprato savęs; jis nebuvo tikrai nuoširdus pats su savimi.

Andriejus paskyrė Judą šito dvyliktuko įždininku, į tas pareigas, kurioms jis buvo itin tinkamas, ir iki tos akimirkos, kada jis savo Mokytoją išdavė, šitas pareigas jis atliko sąžiningai, ištikimai, ir kuo sumaniausiai.

Nebuvo nė vieno ypatingo Jėzaus bruožo, kuriuo Judas būtų susižavėjęs labiau negu apskritai patrauklia ir nuostabiai kerinčia Mokytojo asmenybe. Judas niekada nesugebėjo pakilti virš savo judėjiškų prietarų, nukreiptų prieš savo galilėjiečius partnerius, jis mintyse net daug ką kritikuodavo ir Jėzaus asmenyje. Tačiau, kurį vienuolika apaštalų žiūrėjo kaip į tobulą žmogų, kaip į "tą, kuris yra iš viso nuostabus ir pats svarbiausias tarp dešimties tūkstančių." šitas savimi patenkintas judėjietis dažnai išdrįsdavo savo širdyje kritikuoti. Jis iš tikrųjų laikėsi minties, kad Jėzus buvo nedrąsus ir kažkuria prasme bijojo pareikšti savo paties galią ir valdžią.

Judas buvo geras verslininkas. Tvarkyti tokio idealisto, kaip Jėzus, finansinius reikalus, jau nekalbant apie susirėmimą su kai kurių apaštalų pakriku reikalų tvarkymo būdu, reikėjo takto, sugebėjimo, ir kantrybės, o taip pat ir uolaus atsidavimo. Judas iš tikrųjų buvo nuostabus vykdytojas, įžvalgas ir gabus finansininkas. Ir jis buvo karštas organizacijos šalininkas. Nė vienas iš dvylikos niekada nekritikavo Judo. Tiek, kiek jie galėjo suprasti, Judas Iskarijotas buvo neprilygstamas įždininkas, mokytas vyras, ištikimas (nors kartais kritiškai nusiteikęs) apaštalas, ir visomis prasmėmis turintis didžiulį pasisekimą. Apaštalai Judą mylėjo; jis iš tikrųjų buvo vienas iš jų. Jis galbūt *tikėjo* į Jėzų, bet

mes abejojame, ar Mokytoją iš tiesų *mylėjo* iš visos širdies. Judo atvejis iliustruoja tokio posakio teisingumą: “Yra toks kelias, kuris žmogui atrodo teisingas, bet jo gale yra mirtis.” Visiškai įmanoma kristi auka nuo ramios apgaulės, maloniai prisiderinus prie nuodėmės ir mirties kelių. Neabejokite dėl to, jog finansų srityje Judas savo Mokytojui ir savo bičiuliams apaštalams visada buvo ištikimas. Pinigai niekada nebūtų galėję jam tapti motyvu Mokytoją išduoti.

Judas buvo vienintelis neišmintingų tėvų sūnus. Kada jis buvo labai mažas, tada jį lepino ir perdėtai myluodavo; jis buvo sugadintas vaikas. Kada jis užaugo, tada jis puoselėjo perdėtas mintis apie savo paties reikšmingumą. Jis nemokėjo pralaimėti. Jo mintys apie dorumą buvo apytikslės ir iškreiptos; jis buvo linkęs piktnaudžiauti neapykanta ir įtarumu. Jis buvo meistras, kaip klaidingai išsiaiškinti savo draugų žodžius ir veiksmus. Per visą savo gyvenimą Judas laikėsi įpročio atkeršyti tiems, kurie, jo įsivaizdavimu, netinkamai pasielgė su juo. Jis turėjo iškreiptą suvokimą apie vertybes ir ištikimybę.

Jėzui, Judas buvo įtikėjimo rizikinga užduotis. Iš pat pradžių Mokytojas iki galo suprato šito apaštalo silpnąją vietą ir puikiai žinojo, kokie iškilis pavojai, priėmus jį į draugiją. Bet būtent tokia ir yra Dievo Sūnų prigimtis kiekvienai sukurtai būtybei suteikti visišką ir lygią galimybę, kad ji išsigelbėtų ir išliktų. Jėzus norėjo, kad ne vien tik šito pasaulio mirtingieji, bet ir tie, kurie stebi iš nesuskaičiuojamų kitų pasaulių, žinotų,

[1567]▼

jog, kada būna abejonių dėl tvarinio atsidavimo karalystei nuoširdumo ir dėl to, ar šis atsidavimas yra iš visos širdies, tada žmonių Teisėjai tą kandidatą, dėl kurio išskyla abejonių, nekintamai priima iki galo. Amžinojo gyvenimo durys yra plačiai atvertos visiems; “kas tiktai nori, tegu ateina”; nėra jokių apribojimų ar sąlygų, išskyrus to, kuris ateina, *įtikėjimą*.

Būtent dėl šitos priežasties Jėzus leido Judui savo veiklą tęsti iki pat galo, visada darydamas viską, kas tik įmanoma tam, kad šitą silpną ir susipainiojusį apaštalą pakeistų ir išgelbėtų. Tačiau, kada šviesa nėra priimama nuoširdžiai ir kada pagal ją negyvenama, tada tos sielos viduje ji turi polinkį pavirsti tamsa. Judas augo intelektualiai, kas susiję su Jėzaus mokymais, bet jis nedarė pažangos, jog įgytų dvasinį charakterį, kaip tą darė kiti apaštalai. Jam nepavyko pasiekti patenkinamos asmeninės pažangos dvasiniame patyrimo.

Judas vis daugiau ėmė mąstyti apie savo asmeninį nusivylimą, ir galiausiai tapo apmaudo auka. Jo jausmai daug kartų buvo užgauti, ir jis nenormaliai vis labiau įtarinėjo savo geriausius draugus, net ir Mokytoją. Netrukus jį užvaldė mintis atsiskaityti, atsikeršyti bet koku būdu, taip, net ir išduodant savo draugus ir savo Mokytoją.

Bet šitos blogos ir pavojingos mintys neįgavo konkretaus pavidalo iki tos dienos, kada dėkinga moteris išliejo brangiausią kvapnaus aliejaus dėžutę ant Jėzaus kojų. Judui tai atrodė išlaidavimas, ir kada jo viešą protestą taip ryžtingai iš karto Jėzus atmetė visiems girdint, tai šito buvo jau per daug. Tas įvykis nulėmė, jog buvo sutelkta visa per jo gyvenimą sukaupta neapykanta,

nuoskauda, išankstinis nusistatymas, pavydas, ir kerštas, ir jis nutarė atsiskaityti, nežinodamas su kuo; bet visoje savo nenusisekusio gyvenimo niekšiškoje dramoje visą savo prigimties blogį jis nukreipė į tą vieną nekaltą asmenį tiesiog tik dėl to, kad Jėzui pasitaikė būti pagrindiniu aktoriumi tame epizode, kuris pažymėjo jo perėjimą iš besivystančios šviesos karalystės į tą savo paties pasirinktą tamsos sferą.

Mokytojas daug kartų, tiek asmeniškai, tiek viešai, buvo įspėjęs Judą, kad šis slysta, bet dieviškieji perspėjimai paprastai yra beverčiai, turint reikalą su suerzinta žmogiškąja prigimtimi. Jėzus padarė viską, kas tik įmanoma, kas derinasi su žmogaus moraline laisve, kad Judui užkirstų kelią pasirinkti klaidingą kryptį. Pagaliau atėjo didysis išmėginimas. Įsižeidęs sūnus suklupo; jis nusileido per daug sureikšminto savojo aš besididžiuojančio ir kerštingo proto piktam ir niekšingam diktatui, ir greitai nugrimzdo į susipainiojimą, neviltį, ir nuodėmingumą.

Tada Judas ėmė megzti niekšiškas ir gėdingas pinkles, kad savo Viešpatį ir Mokytoją išduotų, ir netrukus savo niekingą sąmokslą įvykdė. Įgyvendindamas savo pykčio sukurstytus niekšiškos išdavystės planus, jis patirdavo tokių akimirkų, kada imdavo gailėtis ir gėdytis, ir šitais šviesiaisiais momentais jis bailiai suvokdavo, kaip pasiteisinimą savo mintyse, kad Jėzus galbūt galės panaudoti savo galią ir paskutinę akimirką išsivaduoti.

Kada niekšiškas ir nuodėmingas reikalas buvo visiškai užbaigtas, tada šitas išdavikas mirtingasis, kuriam nieko nereikšė savo draugą parduoti už trisdešimt sidabrinių tam, kad patenkintų ilgai puoselėtą keršto troškimą, išlėkė laukan ir bėgimo nuo mirtingojo egzistencijos realybių dramoje atliko paskutinįjį veiksmą – savižudybę.

Vienuolika apaštalų buvo apimti siaubo, pritrenkti. Jėzus gi į tą išdaviką žvelgė su gailėsčiu. Pasauliams buvo sunku atleisti Judui, ir jo vardo vengiama per visą tolyn nusidriekiančią visatą.

[1568]▼

140 DOKUMENTAS

ŠIŲ DVYLIKOS IŠŠVENTINIMAS

KAIP tik prieš sekmadienio pusiaudienį, sausio 12-ąją, 27 m. po Kr. gim., Jėzus sukvietė apaštalus draugėn tam, kad juos iššventintų į karalystės evangelijos viešus pamokslininkus. Šie dvylika beveik kasdien tikėjosi, kad juos pakvies; todėl širyti jie išplaukė žvejoti netoli nuo kranto. Keli iš jų laiką leido prie pat kranto, taisydami savo tinklus ir tvarkydami žvejojimo reikmenis.

Kada Jėzus ėjo palei krantą, kviesdamas apaštalus, tada iš pradžių jis pašaukė Andriejų ir Petrą, kurie žvejojo netoli kranto; po to jis davė ženklą Jokūbui ir Jonui, kurie buvo valtyje netoli, kalbėjosi su savo tėvu, Zabediejumi, ir taisė tinklus. Taip po du jis surinko ir visus kitus apaštalus, o kada sukvietė visus dvylika, tada su jais išėjo į kalnus, į šiaurę nuo Kapernaumo, kur juos mokė toliau, ruošdamas oficialiam jų iššventinimui.

Pirmą kartą visi dvylika apaštalų tylėjo; net ir Petras buvo susimąstęs. Pagaliau ilgai lauktoji valanda atėjo! Jie turėjo atskirai su Mokytoju dalyvauti tam tikros rūšies iškilmingoje ceremonijoje, asmeniškai pasišvęsdami ir

kolektyviai atsiduodami šventajam darbui atstovauti savo Mokytojui skelbiant jo Tėvo karalystės atėjimą.

1. PARENGIAMIEJI NURODYMAI

Prieš oficialią išventinimo ceremoniją Jėzus kalbėjo šiems dvylikai, susėdusiems apie jį: “Mano sielos broliai, šitoji karalystės valanda atėjo. Aš jus čia su savimi atsivedžiau atskirai tam, kad pristatyčiau Tėvui kaip karalystės ambasadorius. Kai kurie iš jūsų, kada buvo pakviesti pirmieji, girdėjo, kaip aš kalbėjau apie šitą karalystę sinagogoje. Kiekvienas iš jūsų apie Tėvo karalystę sužinojo daugiau nuo to laiko, kada jūs su manimi ėmėte dirbti miestuose, esančiuose Galilėjos Jūros apylinkėse. Bet kaip tik dabar aš turiu jums pasakyti apie šitą karalystę kažką daugiau.

“Naujoji karalystė, kurią manasis Tėvas netrukus įkurs savo žemiškųjų vaikų širdyse, bus amžinasis viešpatavimas. Tikrai nebus galo šitam manojo Tėvo valdymui širdyse tų, kurie nori vykdyti jo dieviškąją valią. Aš pareiškiu jums, kad manasis Tėvas nėra žydų ar pagonių Dievas. Tikrai daug ateis iš rytų ir iš vakarų tam, kad sėdėtų su mumis Tėvo karalystėje, tuo tarpu daug Abraomo vaikų atsisakys įeiti į šitą naująją broliją, kurioje Tėvo dvasia valdo žmonių vaikų širdyse.

“Šitos karalystės galią sudarys ne kariuomenių stiprybė ar turtų jėga, bet dieviškosios dvasios šlovė, kuri tikrai ateis tam, kad mokytų protus ir viešpatautų šitos dangiškosios karalystės atgimusių gyventojų, Dievo sūnų, širdyse. Tai yra meilės brolija, kurioje viešpatauja

[1569]▼

teisumas ir kurios kovos šūkis bus: Ramybė žemėje ir gera valia visiems žmonėms. Šitoji karalystė, kurią jūs taip greitai eisite skelbti, yra visų amžių gerų žmonių troškimas, visos žemės viltis, ir visų pranašų išmintingų pažadų įgyvendinimas.

“Bet jums, mano vaikai, ir visiems kitiems, kurie eis paskui jus į šitą karalystę, yra parengtas rūstus išbandymas. Įeiti per jos vartus užteks vien tik įtikėjimo, bet jūs turite vesti manojo Tėvo dvasios vaisius, jeigu tikrai norėtumėte tęsti kilimą dieviškosios bičiulystės judančiame pirmyn gyvenime. Tikrai, tikrai aš jums sakau, jog ne kiekvienas, kuris taria, ‘Viešpatie, Viešpatie’ iš tiesų į dangaus karalystę įeis; bet į ją įeis tas, kuris vykdo manojo Tėvo, kuris yra danguje, valią.

“Jūsų žinia pasauliui bus tikrai tokia: Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teisumo, o kada šitą surasite, tada visus kitus dalykus, esminius amžinajam išlikimui, užtikrins šitas suradimas. Ir dabar aš jums norėčiau pasakyti aiškiai, jog šitoji mano Tėvo karalystė neateis taip, kad iš išorės būtų rodoma galia ir nederamas akivaizdus įrodymas. Dėl to jūs neturite, skelbdami karalystę, sakyti, “ji yra čia” arba “ji yra ten,” nes šitoji karalystė, kurią jūs pamokslaujate, yra Dievas jūsų viduje.

“Kad ir kas taptų didžiu manojo Tėvo karalystėje, tas tikrai taps visų tarnu; ir kad ir kas taptų pirmuoju tarp jūsų, leiskite jam tapti savo sielos broliu tarnu. Tačiau, kada vieną kartą jūs esate tikrai priimti į šitą dangaus karalystę kaip

piliečiai, tada daugiau jūs nebesate tarnai, bet esate sūnūs, gyvojo Dievo sūnūs. Ir šitaip iš tikrųjų šitoji karalystė pasaulyje žengs į priekį, kol ji sulaužys visus barjerus ir visus žmones atves į tai, kad jie pažins manąjį Tėvą ir tikės į gelbstinčią tiesą, kurią aš atėjau paskelbti. Net ir dabar karalystė yra šalia, ir kai kurie iš jūsų dar bus gyvi ir pamatys, kaip ateis Dievo viešpatavimas su galinga jėga.

“Ir tai, ką dabar mato jūsų akys, šita dvylikos paprastų vyrų mažytė pradžia, tikrai didės ir augs, kol galiausiai visa žemė tikrai bus prisipildžiusi manojo Tėvo garbinimo. Ir būtent ne tiek iš žodžių, kuriuos jūs tarsite, kiek iš to gyvenimo, kurį gyvensite, žmonės pažins, kad jūs buvote su manimi ir sužinojote apie karalystės tikrovę. Ir nors aš ir neapsunkinsiu jūsų proto jokia sielvarto našta, bet netrukus jūsų sieloms aš suteiksiu tą rimtą atsakomybę atstovauti man pasaulyje, kada aš tikrai neužilgo jus paliksiu, taip, kaip dabar aš atstovauju savajam Tėvui šitame gyvenime, kurį aš gyvenu materialiam kūne.” Ir kada jis pabaigė kalbėti, tada atsistojo.

2. ĮŠVENTINIMAS

Jėzus dabar nurodė šiems dvylikai, kurie ką tik klausėsi jo pareiškimo dėl karalystės, suklupti ratu aplink jį. Tada Mokytojas uždėjo savo abi rankas ant kiekvieno apaštalo galvos, pradėdamas nuo Judo Iskarijoto ir baigdamas Andriejumi. Kada juos palaimino, tada ištiesė savo rankas ir meldėsi:

“Mano Tėve, aš dabar atvedu pas tave šituos vyrus, mano žinianešius. Iš mūsų vaikų žemėje aš pasirinkau šiuos dvylika, kad jie žengtų pirmyn ir atstovautų man taip, kaip aš atėjau atstovauti tau. Mylėk juos ir būk su jais taip, kaip mylėjai mane ir kaip buvai su manimi. Ir dabar, mano Tėve, suteik šitiems žmonėms išminties, nes aš perduodu ateinančios karalystės visus reikalus į jų rankas. Ir aš norėčiau pabūti, jeigu tokia yra tavoji valia, kurį laiką žemėje, kad padėčiau jiems jų sunkiuose darbuose karalystės labui. Ir vėl, mano Tėve, aš dėkoju tau už šiuos vyrus, ir aš atiduodu juos į tavąją globą, tuo tarpu aš dirbsiu toliau ir užbaigsiu tą darbą, kurį tu pavedei man atlikti.”

[1570]▼

Kada Jėzus baigė melstis, apaštalai, kiekvienas vyras, liko savo vietose, nulenkę galvas. Ir praėjo daug minučių, kada net ir Petras išdrįso pakelti akis, kad pažvelgtų į savo Mokytoją. Vienas po kito jie apkabino Jėzų, bet nė vienas vyras neištarė nė žodžio. Įsivyravo didinga tyluma, tuo tarpu dangiškųjų būtybių gausybė žvelgė žemyn į šią iškilmingą ir šventą sceną – visatos Kūrėją, perduodantį dieviškosios žmogaus brolystės reikalus žmogiškojo proto vadovavimui.

3. ĮŠVENTINIMO PAMOKSLAS

Tada Jėzus prašneko, sakydamas: “Dabar, kada jūs esate manojo Tėvo karalystės ambasadoriai, šituo jūs tapote tokia žmonių klase, kuri yra atskira ir skirtinga nuo visų likusiųjų žmonių žemėje. Dabar jūs nebesate kaip žmonės tarp žmonių, bet esate kaip kitos ir dangiškosios šalies apšviesti piliečiai tarp

neišmanančių šito tamsaus pasaulio tvarinių. Nebeužtenka, kad jūs gyventumėte taip, kaip gyvenote iki šitos valandos, bet nuo šiol jūs privalote gyventi kaip tie, kurie paragavo geresnio gyvenimo šlovės ir buvo atsiųsti atgal į žemę to naujojo ir geresniojo pasaulio Valdovo ambasadoriais. Iš mokytojo tikimasi daugiau negu iš mokinio; iš šeimininko reikalaujama daugiau negu iš tarno. Iš dangiškosios karalystės piliečių reikalaujama daugiau negu iš žemiškųjų valdų gyventojų. Kai kurie dalykai, kuriuos netrukus jums pasakysiu, gali pasirodyti griežti, bet jūs apsisprendėte man atstovauti pasaulyje net ir taip, kaip dabar aš atstovauju Tėvui; ir kaip mano agentai žemėje jūs būsite išipareigoję laikytis tų mokymų ir įpročių, kurie atspindi mirtingojo gyvenimo erdvės pasauliuose manusius idealus ir kuriuos aš demonstruoju savo žemiškuoju gyvenimu apreikšdamas Tėvą, kuris yra danguje.

“Aš siunčiu jus, kad skelbtumėte laisvę dvasiniams belaisviams, džiaugsmą tiems, kurie yra baimės vergystėje, ir kad gydytumėte sergančius sutinkamai su manojo Tėvo danguje valia. Kada sutiksime prislėgtus mano vaikus, tada padrašinkite juos, tardami:

“Tikrai laimingi yra vargšai dvasioje, nuolankieji, nes dangaus karalystės turtai priklauso jiems.

“Tikrai laimingi yra tie, kurie yra išalkę ir ištroškę teisumo, nes jie tikrai bus pasotinti.

“Tikrai laimingi yra nuolankūs, nes jie paveldės žemę.

“Tikrai laimingi yra turintys tyrą širdį, nes jie tikrai pamatys Dievą.

“Ir net šitaip sakykite mano vaikams šiuos tolesnio dvasinio nuraminimo ir pažado žodžius:

“Tikrai laimingi yra tie, kurie gedi, nes jie tikrai bus paguosti. Tikrai laimingi yra tie, kurie verkia, nes jie tikrai gaus džiaugsmo dvasią.

“Tikrai laimingi yra gailestingieji, nes jiems tikrai bus parodytas gailestingumas.

“Tikrai laimingi yra taikdariai, nes jie tikrai bus vadinami Dievo sūnumis.

“Tikrai laimingi yra tie, kurie yra persekiojami už teisumą, nes dangaus karalystė yra būtent jų. Tikrai laimingi esate jūs, kada žmonės tikrai jus įžeidinėja ir kada jus persekioja ir kada jus visaip šmeižia. Džiūgaukite ir būkite nepaprastai laimingi, nes jums yra didis atpildas danguje.

“Mano sielos broliai, kuriuos aš siunčiu, jūs esate žemės druska, druska, kuri turi gelbėjimo skonį. Bet jeigu šitoji druska savo skonį yra praradusi, tai su kuo gi bus sūdoma? Nuo tos akimirkos ji bus niekam tikusi, tik išmesti ir būti trypiamai žmogaus kojų.

“Jūs esate pasaulio šviesa. Miesto, pastatyto ant kalvos, negalima paslėpti. Taip pat ir žmonės tikrai nedega žvakės ir nestato jos po gaubtu, bet ją įstato į žvakidę; ir ji

[1571]▼

šviečia visiems, kas yra namuose. Tegu ir jūsų šviesa prieš žmones šviečia taip, kad jie galėtų pamatyti jūsų gerus darbus ir kad jie imtų šlovinti jūsų Tėvą, kuris yra danguje.

“Aš išsiunčiu jus į pasaulį, kad atstovautumėte man ir veiktumėte kaip manojo Tėvo karalystės ambasadoriai, ir kada jūs išeisite skelbti gerųjų naujienų, tada pasitikėkite Tėvu, kurio žinianešiai esate. Nesipriešinkite

neteisingumui prievarta; nepasitikėkite savo materialiu kūnu. Jeigu jūsų artimas sušers jums per dešinį skruostą, tada jam atgrėžkite ir kitą skruostą. Būkite pasiruošę kęsti neteisingumą, o ne teistis tarpusavyje. Gėriu ir gailestingumu tarnaukite visiems, kurie kenčia ir vargsta.

“Aš sakau jums: Mylėkite savo priešus, darykite gerą tiems, kurie jūsų neapkenčia, laiminkite tuos, kurie jus keikia, ir melskitės už tuos, kurie su jumis elgiasi žiauriai. Ir ką, jūsų manymu, žmonėms daryčiau aš, tą patį jiems darykite ir jūs.

“Jūsų Tėvas danguje yra toji priežastis, dėl kurios saulė šviečia tiek blogiems, tiek geriems žmonėms; lygiai taip pat jis siunčia lietų ant teisingųjų ir neteisingųjų. Jūs esate Dievo sūnūs; net ir dar daugiau, dabar jūs esate mano Tėvo karalystės ambasadoriai. Būkite gailestingi, net ir tokie, koks gailestingas yra Dievas, ir amžinojoje karalystės ateityje jūs būsite tobuli, net ir tokie, koks tobulas yra jūsų dangiškasis Tėvas.

“Jūs esate siunčiami žmones gelbėti, ne juos teisti. Savo žemiškojo gyvenimo pabaigoje, jūs visi tikėsitės gailestingumo; dėl to aš reikalauju iš jūsų, kad per visą savo mirtingojo gyvenimą gailestingumą rodytumėte visiems savo sielos broliams materialiam kūne. Nedarykite klaidos, mėgindami iš savo brolio akies ištraukti krislą, kai jūsų pačių akyje yra rąstas. Iš pradžių išėmę rąstą iš savo paties akies, jūs galėsite geriau matyti, kad ištrauktumėte krislą ir iš savo brolio akies.

“Aiškiai atskirkite tiesą; gyvenkite teisų gyvenimą be baimės; ir tokiu būdu jūs tikrai būsite mano apaštalai ir mano Tėvo ambasadoriai. Jūs esate girdėję sakant: ‘Jeigu aklas ves aklą, į duobę įkris abu.’ Jeigu jūs norite į karalystę vesti kitus, tai patys privalote gyventi gyvosios tiesos ryškioje šviesoje. Visuose karalystės reikaluose aš jus raginu demonstruoti teisingą samprotavimą ir giliai išmintį. Neduokite šunims to, kas yra šventa, taip pat savo perlų nemėtykite ir prieš kiaules, kad jos savo kojomis nesutryptų jūsų brangakmenių ir neatsisuktų draskyti jūsų.

“Aš perspėju jus dėl netikrų pranašų, kurie ateis pas jus avies kailyje, tuo tarpu savo viduje jie yra plėšrūs vilkai. Iš jų vaisių jūs tikrai atpažinsite juos. Argi žmonės skina vynuoges nuo erškėčių arba figas nuo dagių? Taigi, kiekvienas geras medis veda gerus vaisius, bet blogas medis neša blogą vaisių. Geras medis negali vesti blogo vaisiaus, ir blogas medis taip pat negali duoti gero vaisiaus. Bet kokį medį, kuris neveda gerų vaisių, greitai iškerta ir įmeta į ugnį. Patekimą į dangaus karalystę nulemia būtent motyvas. Manasis Tėvas žiūri į žmonių širdis ir sprendžia pagal jų vidinius troškimus ir nuoširdžius ketinimus.

“Didžiąją karalystės teismo dieną, daugelis man sakys, ‘Argi mes nepranašavome tavo vardu ir argi tavo vardu nedarėme daugelio nuostabių darbų?’ Bet aš būsiu priverstas jiems pasakyti, ‘Aš jūsų niekada nepažinojau; pasitraukite nuo manęs tie, kurie esate netikri mokytojai.’ Bet kiekvienam, kuris išgirsta šitą reikalavimą ir nuoširdžiai vykdo savo užduotį, kad atstovautų man prieš žmones, net ir taip, kaip aš atstovavau savajam Tėvui prieš jus, tikrai bus plačiai atvertas įėjimas į manąją tarnystę ir į dangiškojo Tėvo karalystę.”

Niekada anksčiau apaštalai nebuvo girdėję Jėzaus šitaip kalbant, nes jis kalbėjo jiems kaip tas, kuris turi aukščiausiąją valdžią. Nuo kalno jie nusileido apie saulėlydį, bet nė vienas vyras nepateikė Jėzui nė vieno klausimo.

4. JŪS ESATE ŽEMĖS DRUSKA

Vadinamasis “Pamokslas ant Kalno” nėra Jėzaus evangelija. Jame iš tiesų yra daug naudingo pamokymo, bet tai buvo Jėzaus nurodymas dvylikai apaštalų iššventinimo proga. Tai buvo Mokytojo asmeninė užduotis tiems, kurie turi eiti pamokslauti evangeliją ir trokšti atstovauti jam žmonių pasaulyje net ir taip, kaip jis taip išraiškingai ir tobulai atstovavo savajam Tėvui.

“Jūs esate žemės druska, druska, kuri turi gelbėjimo skonį. Bet jeigu šitoji druska savo skonį yra praradusi, tai su kuo gi bus sūdoma? Nuo tos akimirkos ji bus niekam tikusi, tik išmesti ir būti trypiamai žmonių kojų.”

Jėzaus laikais druska buvo brangi. Ji net buvo vartojama ir vietoje pinigų. Šiuolaikinis angliškas žodis “salary” (“atlyginimas”) yra kilęs iš druskos (“salt”). Druska maistą ne tik pasūdo, bet taip pat jį ir išsaugo. Kitus produktus ji paskanina, ir šitokiu būdu ji tarnauja, kada būna naudojama.

“Jūs esate pasaulio šviesa. Miesto, pastatyto ant kalvos, negalima paslėpti. Taip pat ir žmonės tikrai nedega žvakės ir nestato jos po gaubtu, bet ją istato į žvakidę; ir ji šviečia visiems, kas yra namuose. Tegu ir jūsų šviesa prieš žmones šviečia taip, kad jie galėtų pamatyti jūsų gerus darbus ir kad galėtų šlovinti jūsų Tėvą, kuris yra danguje.”

Nors šviesa ir išsklaido tamsą, bet taip pat ji gali būti ir tokia “akinanti,” kad suglumintų ir sugniuždytų. Mus įspėja, kad savo šviesą skleistume taip, jog mūsų bičiulius ji vestų į naujus ir dieviškus išaukštinto gyvenimo kelius. Mūsų šviesa turi šviesti taip, kad neatkreiptų dėmesio į save pačią. Net ir kiekvieno profesiją galima panaudoti kaip veiksmingą “reflektorių” šitos gyvenimo šviesos paskleidimui.

Stiprus charakteris neatsiranda dėl to, jog nesielgiama blogai, bet jis atsiranda dėl to, kad realiai yra daromas gėris. Nesavanaudiškumas yra žmogiškojo didingumo ženklas. Aukščiausieji saviraiškos lygiai yra pasiekiami garbinimu ir tarnyste. Laimingą ir aktyvų žmogų skatina ne baimė elgtis blogai, bet didžiulis noras elgtis gerai.

“Iš jų vaisių jūs tikrai atpažinsite juos.” Asmenybė iš pagrindų yra nesikeičianti; tai, kas keičiasi – auga – yra moralinis charakteris. Šiuolaikinių religijų pagrindinė klaida yra jų negatyvizmas. Tą medį, kuris neveda vaisių, “iškerta ir įmeta į ugnį.” Moralinė vertybė negali atsirasti vien tik dėl represijos – paklusimo reikalavimui “Nedrišk.” Religiniam gyvenimui baimė ir gėda yra neverti motyvai. Religija yra veiksminga tik tada, kada apreiškia Dievo tėvystę ir sustiprina žmonių brolystę.

Veiksmingą gyvenimo filosofiją formuoja kosminės išvalgos ir žmogaus emocinių reakcijų į visuomeninę ir ekonominę aplinką visumos suvienijimas. Prisiminkite: Nors paveldėtų potraukių negalima modifikuoti fundamentaliai, bet emocinę reakciją į tokius potraukius pakeisti galima; todėl moralinę prigimtį

galima keisti, charakterį galima pagerinti. Stipriame charakteryje emocinės reakcijos yra integruotos ir koordinuotos, ir šitaip yra sukuriama suvienyta asmenybė. Nepakankamas suvienijimas silpnina moralią prigimtį ir sukelia nepasitenkinimą.

Be vertingo tikslo, gyvenimas tampa beprasmiškas ir nenaudingas, ir dėl to atsiranda didelis nepasitenkinimas. Jėzaus kalba, išventinant šiuos dvylika, sudaro pagrindinę gyvenimo filosofiją. Jėzus ragino savo pasekėjus naudoti patirtinį įtikėjimą. Jis išpėjo juos nepasikliauti vien tik intelektualiu sutikimu, patiklumu, ir pripažintu autoritetu.

[1573]▼

Švietimas turėtų būti toks būdas, kaip sužinoti (atrasti) mūsų natūralių ir paveldėtų potraukių patenkinimo geresnius metodus, o iš šitų pagerintų emocinio pasitenkinimo būdų atsirandanti visuma yra laimė. Laimė mažai priklauso nuo aplinkos, nors maloni aplinka didele dalimi gali prie jos prisidėti.

Kiekvienas mirtingasis iš tikrųjų nori būti puikus asmuo, būti tobulas, net ir toks tobulas, koks tobulas yra Tėvas danguje, ir toks pasiekimas yra įmanomas, nes galų gale “visata yra iš tikrųjų tėviška.”

5. TĒVIŠKA IR BROLIŠKA MEILĒ

Nuo Pamokslo ant Kalno iki kalbos per Paskutiniąją Vakarienę, Jėzus savo pasekėjus mokė, kad jie rodytų *tėvišką*, o ne *brolišką* meilę. Broliška meilė jūsų artimą mylėtų taip, kaip jūs mylite save patį, ir tai būtų tolygu “auksinės taisyklės” įgyvendinimui. Bet tėviška meilė reikalautų, kad savo bičiulius mirtinguosius jūs mylėtumėte taip, kaip jus myli Jėzus.

Jėzus žmoniją myli dualistine meile. Žemėje jis gyveno kaip dviguba asmenybė – žmogiškoji ir dieviškoji. Kaip Dievo Sūnus jis žmogų myli tėviška meile – jis yra žmogaus Kūrėjas, jo visatos Tėvas. Kaip Žmogaus Sūnus, Jėzus mirtinguosius myli kaip brolis – jis iš tikrųjų buvo žmogus tarp žmonių.

Jėzus nesitikėjo, kad jo pasekėjai pasieks neįmanomą broliškos meilės pasireiškimą, bet jis iš tiesų tikėjosi iš jų, kad jie taip stengsis būti panašūs į Dievą – būti tokie tobuli, net koks tobulas yra Dievas danguje – jog galėtų pradėti žiūrėti į žmogų taip, kaip Dievas žiūri į savo tvarinius, ir dėl to galėtų pamilti žmones taip, kaip jus myli Dievas – jog parodytų tėviškos meilės pradžia. Duodamas šiuos patarimus dvylikai apaštalų, Jėzus stengėsi atskleisti šitą naują *tėviškos meilės* sampratą tiek, kiek ji yra susieta su tam tikrais emociniais požiūriais, susijusiais su didelio skaičiaus visuomeninių prisiderinimų prie aplinkos įgyvendinimu.

Mokytojas, atkreipdamas dėmesį į keturis *itikėjimo* požymius, šitą svarbią kalbą pradėjo kaip įžangą į vėliau pateiktas savo keturias transcendentines ir aukščiausias tėviškos meilės reakcijas kaip kontrastą tiesiog broliškos meilės apribojimams.

Iš pradžių jis kalbėjo apie tuos, kurie yra vargšai dvasioje, išalkę teismo, nuolankūs, ir kurie turi tyrą širdį. Iš tokių dvasių suvokiančių mirtingųjų galima tikėtis, kad jie pasieks tokius dieviškojo nesavanaudiškumo lygius, jog galėtų pamėginti išreikšti tą stebinantį *tėviškos meilės* panaudojimą; kad net ir

gedėdami jie turės galios tam, jog rodytų gailestingumą, skatintų ramybę, ir išvertų persekiojimus, ir per visas šitas išbandymų situacijas net ir nepatrauklią žmoniją mylėtų tėviška meile. Tėvo meilė gali pasiekti tokius atsidavimo lygius, kurie neišmatuojamai pranoksta brolio meilę.

Įtikėjimas į šituos palaimingus nurodymus ir meilė jiems stiprina moralų charakterį ir sukuria laimę. Baimė ir pyktis silpnina charakterį ir griaua laimę. Šitas svarbus pamokslas prasidėjo laimės gaida.

1. *“Tikrai laimingi yra vargšai dvasioje – nuolankieji.”* Vaikui, laimė yra betarpiško trokštamo malonumo patenkinimas. Suaugęs nori pasėti savęs atsižadėjimo sėklas tam, kad vėliau nuimtų išaugusios laimės derlių. Jėzaus laikais ir nuo to meto iki šiol, laimė per daug dažnai buvo siejama su turto turėjimu. Pasakojime apie fariziejų ir mokesčių rinkėjų, besimeldžiančius šventykloje, vienas jautėsi turtingas dvasioje – egoistiškas; kitas jautėsi “vargšas dvasioje” –

[1574]▼

nuolankus. Vienas buvo savimi patenkintas; kitas buvo supratingas ir ieškantis tiesos. Vargšai dvasioje ieško dvasinio turto tikslų – ieško Dievo. Ir tokiems tiesos ieškotojams nereikia laukti atlygio tolimoje ateityje; jiems atlyginama dabar. Jie dangaus karalystę suranda savo pačių širdyse, ir tokią laimę patiria dabar.

2. *“Tikrai laimingi yra tie, kurie yra išalkę ir ištroškę teismo, nes jie tikrai bus pasotinti.”* Tikrai tie, kurie yra vargšai dvasioje, visą laiką bus išalkę teismo. Tikrai nuolankūs ieško dieviškosios stiprybės ir trokšta dvasinės galios. Bet pavojingiausia sąmoningai išitraukti į dvasinį pasninkavimą tam, kad pagerintum savo apetitą dvasiniams apdovanojimams. Fizinis pasninkavimas tampa pavojingas po keturių ar penkių dienų; pasninkaujantysis gali prarasti bet kokį potraukį maistui. Ilgalaikis pasninkavimas, ar jis būtų fizinis ar dvasinis, turi polinkį sunaikinti alkį.

Patirtinis teisumas yra malonumas, o ne pareiga. Jėzaus teisumas yra dinamiška meilė – tėviška-broliška stipri meilė. Tai nėra negatyvus arba tu-nedrišk pobūdžio teisumas. Kaip gi kas nors gali turėti alkį tam, kas yra negatyvu – kažkokiam “nedaryk”?

Nėra taip lengva išmokyti vaiko protą šitų dviejų pirmųjų palaimingų nurodymų, bet subrendęs protas jų reikšmę turėtų suvokti.

3. *“Tikrai laimingi yra nuolankūs, nes jie paveldės žemę.”* Tikras nuolankumas neturi sąsajos su baime. Vietoje šito, tai yra žmogaus, bendraujančio su Dievu, požiūris – “Tebūnie tavoji valia.” Jį sudaro kantrybė ir ištvėrmė ir motyvuoja nepalaužiamas įtikėjimas į paklūstančią įstatymui ir draugišką visatą. Jis nugali visas viliones sukilti prieš dieviškąją vadovavimą. Jėzus buvo idealiai nuolankus Urantijos žmogus, ir jis paveldėjo milžinišką visatą.

4. *“Tikrai laimingi yra turintys tyrą širdį, nes jie tikrai pamatys Dievą.”*

Dvasinis tyrumas nėra negatyvi savybė, išskyrus tiktai tai, kad jis neturi įtarumo ir keršto. Aptardamas tyrumą, Jėzus neketino nagrinėti išskirtinai žmogiškojo lytinio požiūrio. Jis daugiau turėjo mintyje tą įtikėjimą, kurį žmogus turėtų jausti savo bičiuliui žmogui; tą įtikėjimą, kurį jaučia vienas iš tėvų savo vaikui, ir kuris įgalina jį mylėti savo bičiulius net ir taip, kaip juos mylėtų tėvas. Tėvo meilei nereikia lepinimo, ir ji netoleruoja blogio, bet visada ji yra anticiniška. Tėviška meilė turi savo vienintelį tikslą, ir ji visada ieško to, kas žmoguje yra geriausia; tai yra tikrojo tėvo požiūris.

Matyti Dievą – įtikėjimu – reiškia įgauti tikrą dvasinę išvalgą. O dvasinė išvalga sustiprina Derintojo vadovavimą, ir visa tai galiausiai padidina Dievo-sąmonę. Ir kada jūs pažįstate Tėvą, tada jums yra patvirtinamas dieviškosios sūnystės užtikrinimas, ir jūs galite vis labiau mylėti kiekvieną iš savo brolių materialiam kūne, ne tiktai kaip brolis – broliška meile – bet taip pat ir kaip tėvas – stipria tėviška meile.

Šią patarimą lengvai įsisavina net ir vaikas. Vaikai yra natūraliai patiklūs, ir tėvai turėtų pasirūpinti tuo, kad šito paprasto įtikėjimo jie neprarastų. Bendraudami su vaikais, venkite bet kokios apgaulės ir susilaikykite nuo to, kas sukeltų įtarumą. Išmintingai padėkite jiems pasirinkti savo herojus ir išsirinkti savo gyvenimo veiklą.

Ir tada Jėzus savo pasekėjus mokė toliau, kaip įgyvendinti visos žmogiškosios kovos pagrindinį tikslą – tobulumą – net ir dieviškąjį pasiekimą. Visada jis patardavo jiems: “Būkite tobuli, net ir tokie, koks tobulas yra jūsų Tėvas danguje.” Jis tiems dvylikai nenurodė, kad jie savo artimą mylėtų taip, kaip jie myli patys save. Tai būtų buvęs vertingas pasiekimas; tai būtų parodę broliškos meilės pasiekimą. Vietoje šito jis savo apaštalams patarė, kad jie mylėtų žmones taip, kaip

[1575]▼

juos myli jis – mylėti *tėviška*, o taip pat ir broliška stipria meile. Ir tą jis pailiustravo, pabrėždamas tėviškos meilės keturias aukščiausias reakcijas:

1. *“Tikrai laimingi yra tie, kurie gedi, nes jie tikrai bus paguosti.”*

Vadinamasis blaivus protas arba tai, kas yra geriausia logikoje, niekada nesiūlytų, jog laimę galima kildinti iš gedulo. Bet Jėzus neturėjo omeny išorinio arba demonstratyvaus gedėjimo. Jis darė aliuziją į minkštaširdiškumo emocinį požiūrį. Daroma didžiulė klaida, kada berniukai ir jaunuoliai yra mokomi, jog rodyti švelnumą arba kitaip išreikšti emocionalų jausmą arba fizinę kančią yra nevyriška. Užuojauta yra tiek vyro, tiek moters vertinga savybė. Nebūtina būti beširdžiam, norint būti vyriškam. Taip ugdyti drąsius vyrus yra ydingas kelias. Didingieji pasaulio vyrai nebijojo gedėti. Mozė, gedėtojas, buvo didingesnis žmogus tiek už Samsoną, tiek už Galijotą. Mozė buvo nuostabus vadas, bet taip pat jis buvo ir nuolankus vyras. Jautrumas ir reagavimas į žmogaus reikmes sukuria tikrą ir tvirtą laimę, tuo tarpu tokie gerumo požiūriai apsaugo sielą nuo pykčio, neapykantos, ir įtarumo griauinančių poveikių.

2. *“Tikrai laimingi yra gailestingieji, nes jiems tikrai bus parodytas gailestingumas.”* Gailestingumas čia reiškia pačios tikriausios draugystės – kupino meilės gėrio – aukštį, gylį, ir plotį. Kartais gailestingumas gali būti pasyvus, bet čia jis yra aktyvus ir dinamiškas – aukščiausio laipsnio tėviškumas. Mylintis tėvas patiria nedaug sunkumo atleisdamas savo vaikui, net ir daug kartų. Ir nesugadintas vaikas jaučia natūralų troškimą palengvinti kentėjimą. Vaikai paprastai yra geri ir užjaučia, kada yra pakankamai paūgėję, kad įvertintų realias sąlygas.

3. *“Tikrai laimingi yra taikdariai, nes jie tikrai bus vadinami Dievo sūnumis.”* Jėzaus besiklausantieji troško karinio išsilaisvinimo, o ne taikdarių. Bet Jėzaus ramybė nėra pacifistinio ar negatyvaus pobūdžio. Išbandymų ir persekiojimų akivaizdoje jis sakė: “Savąją ramybę aš palieku jums.” “Tegu nebūna jūsų širdis sunerimusi, taip pat tegu ji nebijo.” Būtent tokia ramybė užkerta kelią naikinantiems konfliktams. Asmeninė ramybė asmenybę integruoja. Visuomeninė ramybė užkerta kelią baimei, gobšumui, ir pykčiui. Politinė ramybė užkerta kelią rasiniam antagonizmui, nacionaliniam įtarumui, ir karui. Ramybės įgyvendinimas yra vaistas nuo nepasitikėjimo ir įtarumo.

Vaikus galima lengvai išmokinti, kad veiktų kaip taikdariai. Jiems patinka veikti kartu kaip komandai; jie mėgsta žaisti drauge. Kitu metu Mokytojas sakė: “Kas savąją gyvybę išsaugos, tas ją tikrai praras, tačiau, kas savąją gyvybę praras, tas ją tikrai suras.”

4. *“Tikrai laimingi yra tie, kurie yra persekiojami už teisumą, nes dangaus karalystė yra būtent jų. Tikrai laimingi esate jūs, kada žmonės jus tikrai įžeidinėja ir kada jus persekioja ir kada jus visai šmeižia. Džiūgaukite ir būkite nepaprastai laimingi, nes jums yra didis atpildas danguje.”*

Taip dažnai iš tiesų po ramybės ateina persekiojimai. Bet jauni žmonės ir drąsūs suaugusieji niekada nesikrato sunkumų ar pavojaus. “Žmogus neturi didingesnės meilės kaip savąją gyvybę paaukoti už savo draugus.” Ir tėviška meilė gali lengvai padaryti visus šituos dalykus – dalykus, kuriuos broliška meilė vargu ar galėtų aprėpti. Ir galutinis persekiojimo derlius visada buvo pažanga.

Vaikai visada atsiliepia į drąsos iššūkį. Jaunimas visą laiką nori “pademonstruoti drąsą”. Ir kiekvienas vaikas turėtų nuo mažens mokytis, kaip pasiaukoti.

Ir tokiu būdu yra atskleista, jog Pamokslo ant Kalno palaimingi nurodymai remiasi įtikėjimu ir meile, o ne įstatymu – etika ir pareiga.

Tėviška meilė patiria palaimą, kad atsako gėriu į blogį – daro gėrį atsimokėdama už neteisingumą.

[1576]▼

6. IŠŠVENTINIMO VAKARAS

Sekmadienio vakarą, pasiekę Zabediejaus namus po to, kada nusileido nuo kalnų, esančių į šiaurę nuo Kapernaumo, Jėzus ir šie dvylika kukliai pavakarieniavo. Po šito, tuo metu, kada Jėzus vaikštinėjo palei pakrantę, šie

dvylika šnekėjosi tarpusavyje. Po trumpo pasitarimo, tuo metu, kada dvyniai įkūrė nedidelį laužą, kad pasišildytų ir kad būtų daugiau šviesos, Andriejus išėjo surasti Jėzaus, o kada jį pasivijo, tada tarė: “Mokytojau, mano sielos broliai negali suvokti to, ką tu pasakei apie karalystę. Mes nesijaučiame gebantys pradėti šitą darbą, kol tu nesuteiksi mums tolimesnių pamokymų. Aš atėjau, kad paprašyčiau tavęs prisijungti prie mūsų sode ir padėti mums suprasti tavųjų žodžių prasmę.” Ir Jėzus nuėjo su Andriejumi susitikti su apaštalais.

Kada jis atėjo į sodą, tada surinko apaštalus aplink save ir mokė juos toliau, sakydamas: “Jums sunku suvokti mano žinią, nes naują mokymą norite kurti tiesiai ant to, kas yra sena, bet aš pareiškiu, kad jūs turite gimti iš naujo. Jūs turite viską pradėti iš naujo kaip maži vaikai ir norėti pasitikėti mano mokymu ir tikėti į Dievą. Naujoji karalystės evangelija negali būti sukurta, kad derintųsi su tuo, kas yra. Jūs laikotės klaidingų sampratų apie Žmogaus Sūnų ir jo misiją žemėje. Bet nedarykite klaidos manydami, jog aš atėjau tam, kad pašalinčiau įstatymą ir pranašus; aš neatėjau griauti, bet atėjau suteikti pasitenkinimą, išplėsti ir apšviesti. Aš atėjau ne tam, kad pažeisčiau įstatymą, bet vietoje šito aš atėjau tam, kad šituos naujus įsakymus įrašyčiau jūsų širdyse.

“Aš reikalauju iš jūsų tokio teismo, kuris pranoksta teisumą tų, kurie stengiasi įgauti Tėvo palankumą išmaldos davimu, malda, ir pasninkavimu. Jeigu jūs tikrai norite įeiti į karalystę, tuomet jūs turite turėti tokį teisumą, kurį sudaro meilė, gailestingumas, ir tiesa – tas nuoširdus troškimas vykdyti manojų Tėvo danguje valią.”

Tada tarė Simonas Petras: “Mokytojau, jeigu tu turi naują įsakymą, tai mes norėtume jį išgirsti. Apreikšk mums naująjį kelią.” Jėzus atsakė Petriui: “Jūs esate girdėję sakant tuos, kurie moko įstatymo: ‘Nežudyk; tas, kuris nužudys, bus teisiamas.’ Bet aš žiūriu, kas yra už to veiksmo, kad atskleisčiau motyvą. Aš pareiškiu jums, jog kiekvienam, kuris pyksta ant savo brolio, gresia pasmerkimas. Tam, kuris savo širdyje puoselėja neapykantą ir mintyse rengia kerštą, gresia teismas. Apie savo bičiulius jūs turite spręsti pagal jų darbus; Tėvas danguje sprendžia pagal ketinimą.

“Jūs esate girdėję įstatymo mokytojus sakant, ‘Nesvetimauk.’ Bet aš jums sakau, jog kiekvienas vyras, kuris žiūri į moterį turėdamas ketinimą patenkinti geidulį, jau svetimauja su ja savo širdyje. Jūs galite spręsti apie žmones tiktai iš jų veiksmų, bet manasis Tėvas žvelgia į savo vaikų širdis, ir juos teisia gailestingai sutinkamai su jų ketinimais ir tikraisiais troškimais.”

Jėzus ketino toliau aptarti kitus įsakymus, kada Jokūbas Zabediejus nutraukė jį, paklausdamas: “Mokytojau, ko mums žmones mokytį dėl skyrybų? Ar mes turime leisti vyrui skirtis su savo žmona, kaip buvo nurodęs Mozė?” Ir kada Jėzus išgirdo šitą klausimą, tada jis paaiškino: “Aš neatėjau tam, kad kurčiau įstatymus, bet atėjau tam, kad apšviesčiau. Aš atėjau ne tam, kad reformuočiau šito pasaulio karalystes, bet vietoje šito, kad įkurčiau dangaus karalystę. Tai nėra Tėvo valia, kad aš pasiduočiau pagundai mokytį jus valdymo, prekybos, ar visuomeninio elgesio taisyklių, kurios, nors gali būti ir geros šiam laikui, bus visiškai netinkamos kito amžiaus visuomenei. Aš esu žemėje vien tiktai tam, kad žmogaus protą paguosčiau, jo dvasią išvaduočiau, ir jo sielą išgelbėčiau. Bet aš tikrai pasakysiu, kas susiję su šituo

skyrų klausimu, jog, nors Mozė ir palankiai žvelgė į tokius dalykus, visiškai ne taip buvo Adomo laikais ir Sode.”

Po to, kada apaštalai šiek tiek pasišnekėjo tarpusavyje, Jėzus tęsė toliau: “Visada jūs turite suvokti bet kokio mirtingojo elgesio du požiūrius – žmogiškąjį ir dieviškąjį; materialaus kūno kelius ir dvasios kelią; laiko įvertinimą ir amžinybės požiūrį.” Ir nors šie dvylika nesugebėjo suprasti visko, ko jis juos mokė, bet šitas mokymas jiems iš tikrųjų padėjo.

Ir tada Jėzus pasakė: “Bet ties mano mokymu jūs suklupsite, nes esate linke manąją žinią aiškinti tiesiogine prasme; jums sunku suvokti mano mokymo dvasią. Vėl jūs turite prisiminti, jog esate mano žinianešiai, jūs esate įpareigoti gyventi savąjį gyvenimą taip, kaip aš dvasioje gyvenau savąjį gyvenimą. Jūs esate mano asmeniniai atstovai; bet nedarykite klaidos tikėdamiesi, jog visi žmonės visais atvejais gyvens lygiai taip, kaip gyvenate jūs. Taip pat jūs turite prisiminti, jog aš turiu avių ir ne iš šitos kaimenės, ir kad aš esu išipareigojęs taip pat ir jiems tuo, jog turiu parodyti pavyzdį, kaip vykdyti Dievo valią gyvenant mirtingojo prigimties gyvenimą.”

Tada klausimą pateikė Natanielius: “Mokytojau, ar mes nesuteiksime vietos teisingumui? Mozės įstatymas sako, ‘Akis už akį, ir dantis už dantį.’ Ką sakysime mes?” Ir Jėzus atsakė: “Jūs tikrai atsilyginsite gėriu už blogį. Mano žinianešiai neturi konfliktuoti su žmonėmis, bet turi būti geri su visais. Veiksmas už veiksma tikrai nebus jūsų taisyklė. Tokius įstatymus gali turėti žmonių valdovai, bet ne šitaip yra karalystėje; jūsų sprendimus visada nulems gailėstingumas, o jūsų elgesys remsis meile. Ir jeigu šitie žodžiai yra sunkūs, tai jūs galite net ir dabar grįžti atgal. Jeigu jums apaštalytės reikalavimai yra per sunkūs, tai jūs galite grįžti į mažiau griežtus mokinystės takus.”

Išgirdę tokius pritrenkiančius žodžius, apaštalai trumpam pasitraukė į šalį, bet netrukus jie sugrįžo, ir Petras tarė: “Mokytojau, mes eisime toliau su tavimi; nė vienas iš mūsų nenori nusigręžti. Mes esame visiškai pasirengę užmokėti papildomą kainą; mes išgersime tą taurę. Mes norime būti apaštalai, o ne tik mokiniai.”

Kada Jėzus tai išgirdo, tada jis tarė: “Tuomet, su noru imkitės savo pareigų ir eikite su manimi. Savo gerus darbus darykite slapta; kada duosite išmalda, neleiskite, kad kairioji ranka žinotų, ką daro dešinioji. Ir kada melsitės, tada pasitraukite nuošaliai ir nevirtokite tuščių kartojimų ir beprasmių frazių. Visada prisiminkite, jog Tėvas žino, ko jums reikia, net ir prieš tai, kada jūs paprašote jo. Ir nepaslinkaukite su liūdna veido išraiška, kurią matytų žmonės. Kaip mano pasirinkti apaštalai, dabar atsiskyre nuo kitų žmonių, kad tarnautumėte karalystei, nekraukite sau turtų žemėje, bet savo nesavanaudišku tarnavimu kraukite sau turtus danguje, nes ten, kur yra jūsų turtai, ten bus ir jūsų širdis.

“Kūno lempa yra akys; todėl, jeigu jūsų akys yra dosnios, tada ir visas jūsų kūnas bus pilnas šviesos. Bet, jeigu jūsų akys yra savanaudiškos, tada ir visas jūsų kūnas bus užpildytas tamsos. Jeigu visa toji šviesa, kuri yra jūsų viduje, yra atsukta į tamsą, kokia didžiulė yra toji tamsa.”

Ir tada Tomas paklausė Jėzaus, ar jiems “toliau viskuo dalintis bendrai.” Mokytojas atsakė: “Taip, mano sielos broliai, aš norėčiau, kad mes gyventume drauge kaip viena supratinga šeima. Jums yra patikėtas didis darbas, ir aš trokštu

jūsų nesuskaidytos tarnystės. Jūs žinote, jog buvo gerai pasakyta: ‘Nė vienas žmogus negali tarnauti dviems šeimininkams.’ Jūs negalite nuoširdžiai garbinti Dievą ir tuo pačiu metu iš visos širdies tarnauti mamonai. Dabar visiškai atsidavę karalystės darbui, atsikratykite nerimo dėl savo gyvenimo; dar mažiau nerimaukite dėl to, ką valgysite arba ką gersite; nejauskite nerimo dėl savo kūno, dėl to, kokius drabužius dėvėsite. Jau jūs sužinojote, kad norinčios dirbti rankos ir nuoširdžios širdys nebus alkanos. Ir dabar, kada jūs rengiatės paskirti visą savo energiją

[1578]▼

karalystės darbui, būkite tikri, jog Tėvas žinos apie jūsų poreikius. Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės, o kada būsite suradę įėjimą į ją, tada visa, ko jums reikia, tikrai bus jums pridėta. Dėl to, nebūkite be reikalo susirūpinę dėl rytojaus. Užtenka pasirūpinti tuo, ko reikia šiai dienai.”

Kada Jėzus pamatė, kad jie yra nusiteikę nemiegoti visą naktį ir klausinėti jį, tada jis tarė: “Mano sielos broliai, jūs esate žemės indai; jums geriausia eiti poilsio, kad būtumėte pasirengę rytojaus darbui.” Bet miegas nemerė jų akių. Petras surizikavo paprašyti Mokytojo, “Aš noriu tik truputį asmeniškai su tavimi pasikalbėti. Ne tai, kad aš turėčiau paslapčių nuo savo sielos brolių, bet manoji dvasia yra sunerimusi, ir jeigu, galbūt, aš nusipelnčiau priekaišto iš savo Mokytojo, tai geriau tą ištvėčiau, būdamas vienas su tavimi.” Ir Jėzus tarė, “Eik su manimi, Petrai,” – pirmas eidamas link namo. Kada Petras sugrįžo po pašnekėsio su savo Mokytoju daug linksmesnis ir smarkai padrasintas, tada Jokūbas nusprendė nueiti pasikalbėti su Jėzumi. Ir taip per ryto ankstyvasias valandas kiti apaštalai ėjo po vieną pasišnekėti su Mokytoju. Kada jie visi buvo asmeniškai pasitarę su juo, išskyrus dvynius, kurie miegojo, tada Andriejus nuėjo pas Jėzų ir pasakė: “Mokytojau, dvyniai užmigo sode prie laužo; ar man juos pažadinti, kad paklausčiau, ar jie taip pat šnekės su tavimi?” Ir Jėzus šypsodamasis atsakė Andriejui: “Jie gerai daro – netrikdyk jų.” Ir dabar naktis jau traukėsi, brėško kitos dienos šviesa.

7. SAVAITĖ PO IŠŠVENTINIMO

Po kelių valandų miego, kada šie dvylika buvo surinkti vėlyviems pusryčiams su Jėzumi, tada jis tarė: “Dabar jūs privalote pradėti savo darbą, pamokslaudami gerąsias naujienas ir mokydami tikinčiuosius. Pasiruoškite eiti į Jeruzalę.” Po to, kada pašnekėjo Jėzus, tada Tomas sukaupe savo drąsą, kad pasakytų: “Aš žinau, Mokytojau, kad dabar mes turėtume būti pasiruošę savo darbą pradėti, bet bijau, kad dar nesame pajėgūs įvykdyti šitą didingą užduotį. Ar nesutiktum su mumis pasilikti čia tik kelioms dienoms prieš tai, kada mes pradėsime karalystės darbą?” Ir kada Jėzus pamatė, jog šita pati baimė yra apėmusi visus apaštalus, tada jis pasakė: “Bus taip, kaip jūs prašote; mes pasiliksim čia per Sabato dieną.”

Savaičių savaitėmis nuoširdžių tiesos ieškotojų nedidelės grupės, kartu su smalsiais žiūrovais, ateidavo į Betsaidą, kad pamatytų Jėzų. Jau po apylinkės apie jį buvo pasklidęs žodis; besidominčios grupės atvykdavo iš tokių tolimų miestų, kaip Tyras, Sidonas, Damaskas, Cezarėja, ir Jeruzalė. Iki tol, Jėzus buvo

pats susitikęs su šitais žmonėmis ir mokęs juos apie karalystę, bet dabar Mokytojas šitą darbą perdavė šitiems dvylikai. Andriejus parinkdavo vieną iš apaštalų ir paskirdavo jį atvykėlių grupei, o kartais šituo buvo užsiėmę visi dvylika.

Jie dirbdavo dvi dienas, mokindavo dienos metu ir tarpusavyje aptarinėdavo iki pat vėlyvos nakties. Trečiąją dieną Jėzus bendraudavo su Zabediejumi ir Salomėja, tuo tarpu savo apaštalus jis išsiųsdavo “pažvejoti, pasistengti pakeisti aplinką, arba galbūt aplankyti savo šeimas.” Ketvirtadienį jie sugrįždavo tęsti mokymo dar tris dienas.

Per šitą repetavimo savaitę, Jėzus daug kartų savo apaštalams kartojo du didžiuosius savosios misijos žemėje po pakrikštijimo motyvus:

1. Apreikšti Tėvą žmogui.
2. Vesti žmones į tai, kad jie sąmoningai suvoktų, kad jie yra sūnūs – įtikėjimu suvokti, kad jie yra Paties Aukštojo vaikai.

[1579]▼

Šito įvairaus patyrimo viena savaitė šiems dvylikai buvo labai naudinga; kai kas ėmė net ir per daug savimi pasitikėti. Per paskutinįjį pasitarimą, naktį po Sabato, Petras ir Jokūbas priėjo prie Jėzaus, sakydami: “Mes esame pasiruošę – leisk mums eiti pirmyn, kad paimtume karalystę.” Į tai Jėzus atsakė: “Tegu jūsų išmintis prilįgsta jūsų uolumui, o jūsų drąsa tegu atperka jūsų neišmanymą.”

Nors apaštalams didelė dalis iš jo mokymo buvo nesuprantama, bet jie suvokė jo nuostabaus gyvenimo, kurį jis gyveno drauge su jais, prasmę.

8. KETVIRTADIENIO POPIETĘ PRIE EŽERO

Jėzus gerai žinojo, kad apaštalai jo mokymus įsisavina ne iki galo. Jis nusprendė kažkiek specialaus mokymo suteikti Petru, Jokūbui, ir Jonui, tikėdamasis, kad jie sugebės paaiškinti savo partneriams, kad jų idėjos būtų aiškesnės. Jis matė, kad, nors šitie dvylika idėjos apie dvasinę karalystę kai kuriuos aspektus ir supranta, bet vis tiek jie atkakliai stengiasi šitiems naujiems dvasiniams mokymams suteikti savo senas ir giliai įsišaknijusias sampratas tiesiogine prasme apie dangaus karalystę kaip Dovydo sosto atgaivinimą ir Izraelio kaip pasaulinės valdžios žemėje atkūrimą. Dėl to, ketvirtadienio popietę Jėzus išplaukė valtyje su Petru, Jokūbu, ir Jonu, kad aptartų karalystės reikalus. Tai buvo keturių valandų mokomasis pasitarimas, aprėpęs dešimtis klausimų ir atsakymų, ir naudingiausiai jis gali būti pateiktas šitame dokumente, pertvarkius santrauką apie šitą svarbią popietę, kaip ją kitą rytą Simonas Petras perdavė savo broliui Andriejui:

1. *Tėvo valios vykdymas.* Jėzaus mokymas pasitikėti dangiškojo Tėvo globa iš viršaus nėra aklas ir pasyvus fatalizmas. Jis pacitavo, tą popietę, pritardamas senam hebrajų posakiui: “Kas nedirba, tas nevalgo.” Jis nurodė, kad jo patyrimas yra jo paties mokymų pakankamas komentaras. Jo priesakai dėl pasitikėjimo Tėvu neturi būti vertinami pagal dabartinių laikų arba bet kurių kitų amžių visuomenines ir ekonomines sąlygas. Jo mokymas aprėpia idealius principus, kaip šalia Dievo gyventi visais amžiais ir visuose pasauliuose.

Jėzus šiems trims išaiškino skirtumą tarp tų reikalavimų, kurie yra keliami apaštalams ir mokiniams. Ir net tuomet jis nedraudė šiems dvylikai pasinaudoti atsargumu ir įžvalga. Jis pasisakė ne prieš išankstinį apmąstymą, bet prieš susirūpinimą, nerimą. Jis mokė aktyvaus ir budraus atsidavimo Dievo valiai. Atsakydamas į daugelį jų klausimų, susijusių su kuklumu ir taupumu, jis tiesiog atkreipė dėmesį į savo kaip dailidės, valčių meistro, ir žvejo gyvenimą, ir į tai, kaip rūpestingai jis organizavo šitą dvyliktuką. Jis stengėsi paaiškinti, jog nereikia pasaulio laikyti priešų; jog gyvenimo aplinkybės sudaro dieviškąją tvarką, veikiančią kartu su Dievo vaikais.

Jėzui buvo labai sunku pasiekti, kad jie suprastų jo asmeninio nesipriešinimo praktiką. Jis absoliučiai atsisakė gintis, ir apaštalams atrodė, kad jis būtų patenkintas, jeigu ir jie elgtųsi lygiai taip pat. Jis mokė juos nesipriešinti blogiui, nekovoti prieš neteisingumą ar įžeidinėjimą, bet jis nemokė pasyvaus pakantumo nuodėmei. Ir šitą popietę jis leido aiškiai suprasti, kad jis pritaria blogadarių ir nusikaltėlių visuomeniniam nubaudimui, ir kad pilietinė vyriausybė kartais turi panaudoti jėgą tam, jog palaikytų visuomeninę tvarką ir įgyvendintų teisingumą.

Jis savo mokinius nuolat įspėdavo, kad jie nesinaudotų bloga keršto praktika, jis nedarė jokių nuolaidų kerštui, tai minčiai atsiskaityti. Jis pasmerkė pykčio

[1580]▼

nešiojimą užantyje. Jis atmetė mintį akis už akį ir dantis už dantį. Jis visiškai nepritarė privataus ir asmeninio keršto sampratai, šituos dalykus priskirdamas pilietinei vyriausybei, iš vienos pusės, ir Dievo teismui, iš kitos pusės. Jis šiems trims paaiškino, kad jo mokymai yra taikomi individui, ne valstybei. Iki to meto savo mokymus, susijusius su šitais dalykais, jis apibendrino taip:

Mylėkite savo priešus – prisiminkite moralinius žmogiškosios brolystės reikalavimus.

Blogio bergždumas: Blogio negalima ištaisyti kerštu. Nepadarykite šios klaidos ir nekovokite prieš blogį jo paties ginklais.

Turėkite įtikėjimą – tvirtą tikėjimą, kad galiausiai triumfuos dieviškasis teisingumas ir amžinasis gėris.

2. *Politinis požiūris.* Jis savo apaštalus įspėjo, kad jie būtų atsargūs savo pastabomis apie tuomet egzistavusius įtemptus santykius tarp žydų tautos ir romėnų vyriausybės; jis uždraudė jiems koku nors būdu veltis į šitas problemas. Jis visada rūpestingai vengė savo priešų politinių spąstų, visą laiką atsakydamas: "Atiduokite Cezariui tai, kas priklauso Cezariui, o Dievui atiduokite tai, kas priklauso Dievui." Jis neleido sau, kad jo dėmesys būtų atitrauktas nuo jo misijos sukurti naują išgelbėjimo kelią; jis neleido sau, kad dėmesys nukryptų į ką nors kitą. Savo asmeniniame gyvenime jis visada deramai laikėsi visų pilietinių įstatymų ir taisyklių; mokydamas viešai jis niekada neaptarinėjo pilietinės, visuomeninės ir ekonominės sferų. Šiems trims apaštalams jis sakė, kad jis rūpinasi tikrai žmogaus vidinio ir asmeninio dvasinio gyvenimo principais.

Dėl to, Jėzus nebuvo politinis reformatorius. Jis neatėjo tam, kad pasaulį pertvarkytų; net jeigu jis tą ir būtų padaręs, tai tą pertvarką būtų buvę galima pritaikyti tikrai tuo metu ir toje kartoje. Nepaisant šito, jis iš tikrųjų žmogui

parodė geriausią kelią, kaip gyventi, ir nė viena karta nėra išlaisvinta nuo to darbo, kad atrastų, kaip Jėzaus gyvenimą geriausiai pritaikyti prie savo pačios problemų. Bet niekada nedarykite klaidos ir nesutapatinkite Jėzaus mokymų su kokia nors politine ar ekonomine teorija, su kokia nors visuomenine ar industrine sistema.

3. *Visuomeninis požiūris.* Žydų rabinai jau seniai diskutavo tokiu klausimu: kas yra mano artimas? Jėzus atėjo, pateikdamas aktyvaus ir spontaniško gėrio idėją, žmogaus meilę žmonėms bičiuliams tokią nuoširdžią, kad ji išplėtė šią artimumą, aprėpdama visą pasaulį, šituo padarydama artimais visus žmones. Bet ir visa tai turint omenyje, Jėzus domėjosi tikrai individu, ne mase. Jėzus nebuvo sociologas, bet jis iš tiesų daug dirbo, kad sunaikintų savanaudiško atsiskyrimo visas formas. Jis mokė tyros užuojautos, gailesčio. Nebadono Mykolas yra toks Sūnus, kuriame vyrauja gailestingumas; užuojauta yra pati jo prigimtis.

Mokytojas nesakė, jog žmonės niekada neturėtų kviešti savo draugų iškilmingų pietų, bet jis tikrai sakė, kad jo pasekėjai turi rengti pobūvius neturtingiesiems ir nuskriaustiesiems. Jėzus turėjo tvirtą teisingumo jausmą, bet jį visada sušvelnindavo gailestingumas. Jis nemokė savo apaštalų, kad prie jų turėtų prikibti visuomenės parazitai ar profesionalūs išmaldos prašinėtojai. Arčiausiai prie sociologinio pareiškimo jis priartėdavo sakydamas: „Neteiskite, idant neteistų jūsų.”

Jis išaiškino, kad aklas gėris gali būti daugelio visuomeninių blogybių priežastis. Kitą dieną Jėzus konkrečiai nurodė Judui, kad jokių apaštališkųjų pinigų nedalintų išmaldai, išskyrus tuos atvejus, kada paprašys jis pats arba kurie nors du apaštalai drauge. Visuose šituose reikaluose Jėzus visuomet sakydavo: „Būkite išmintingi kaip gyvatės, bet taikūs kaip balandžiai.” Atrodė, kad jo pagrindinis tikslas visose visuomeninėse situacijose buvo mokyti kantrybės, pakantumo, ir atleidimo.

[1581]▼

Šeima užėmė Jėzaus gyvenimo filosofijos patį centrą – čia ir ateityje. Jis savo mokymus apie Dievą grindė šeima, tuo pačiu jis stengėsi ištaisyti žydų polinkį per daug gerbti protėvius. Šeimyninį gyvenimą jis iškėlė kaip aukščiausią žmogiškąją pareigą, bet aiškiai pareiškė, jog šeimos santykiai neturi trukdyti religinėms pareigoms. Jis atkreipė dėmesį į tą faktą, kad šeima yra žemiškasis institutas; kad po mirties ji neišlieka. Jėzus nedvejodamas savo šeimos atsisakė, kada šeimos veiksmai prieštaravo Tėvo valiai. Jis mokė naujos ir platesnės žmogaus brolytės – Dievo sūnų. Jėzaus laikais požiūris į skyrybas Palestinoje ir visoje Romos imperijoje buvo liberalus. Jis atkakliai atsakydavo pateikti taisykles vedybų ir skyrybų atžvilgiu, bet daugelis Jėzaus ankstyvųjų pasekėjų laikėsi griežtų pažiūrų skyrybų klausimu ir be jokių dvejonių jas priskyre jam. Visi Naujojo Testamento autoriai laikėsi šitų griežtesnių ir labiau išvystytų pažiūrų skyrybų atžvilgiu, išskyrus Joną Morkų.

4. *Ekonominis požiūris.* Jėzus dirbo, gyveno, ir užsidirbdavo pragyvenimui tokiam pasaulyje, kokį jis surado. Jis nebuvo ekonomikos reformatorius, nors iš tikrųjų dažnai atkreipdavo dėmesį į tą neteisingumą, kaip nelygiai skirstomas

turtas. Bet jis nesiūlė jokių priemonių, kaip tą ištaisyti. Šiems trims jis išaiškino, kad, nors jo apaštalai neturi turėti nuosavybės, bet jis nepamokslavo prieš turtą ir nuosavybę, o tiesiog prieš nelygų ir neteisingą jo paskirstymą. Jis pripažino poreikį visuomeniniam teisingumui ir gamybiniam sąžiningumui, bet nepasiūlė jokių taisyklių, kaip tą pasiekti.

Jis niekada nemokė savo pasekėjų, kad jie vengtų žemiškojo turto, šito jis mokė tik savo dvylika apaštalų. Lukas, daktaras, buvo didžiulis visuomeninės lygybės šalininkas, ir jis daug padarė, kad Jėzaus pasisakymus aiškintų pagal savo paties asmeninius įsitikinimus. Jėzus asmeniškai niekada nenurodė savo pasekėjams pereiti prie bendruomeninio gyvenimo būdo, dėl šitų reikalų jis nepateikė jokio nurodymo.

Jėzus dažnai perspėdavo savo klausytojus, kad nebūtų godūs, pareikšdamas, jog “žmogaus laimę sudaro ne jo materialaus turto gausa.” Jis nuolat kartodavo: “Kokia gi nauda žmogui, jeigu jis gaus visą pasaulį, bet praras savo paties sielą?” Jis tiesiogiai neužsipuolė nuosavybės turėjimo, bet jis iš tikrųjų atkakliai tvirtino, jog pagrindinis dalykas amžinai yra tai, kad dvasinės vertybės eitų pirmiausia. Savo vėlesniuose mokymuose jis stengėsi ištaisyti daug Urantijos klaidingų požiūrių į gyvenimą, papasakodamas daugybę parbolių, kurias jis pateikdavo savo viešo tarnavimo metu. Jėzus niekada neketino kurti ekonominių teorijų; jis gerai žinojo, kad kiekvienas amžius turi surasti savo priemones, kaip spręsti egzistuojančias problemas. Ir jeigu Jėzus būtų žemėje šiandien, gyventų savo gyvenimą materialiam kūne, tai didžioji dauguma gerų vyrų ir moterų juo nepaprastai nusiviltų dėl paprastos priežasties, nes šiandieninių politinių, visuomeninių, ar ekonominių ginčų metu jis nepalaikytų nė vienos pusės. Jis liktų didingai nuošalyje, tuo pačiu metu mokytų jus, kaip tobulinti savo vidinį dvasinį gyvenimą tam, kad daug kompetentingiau imtumėtės energingai spręsti savo grynai žmogiškąsias problemas.

Jėzus norėtų padaryti visus žmones panašius į Dievą ir tada geranoriškai stebėti, kaip šitie Dievo sūnūs sprendžia savo pačių politines, visuomenines, ir ekonomines problemas. Jis smerkė ne turtą, bet tai, ką turtas padaro su didžiąja dauguma jam atsidavusiųjų. Šitą ketvirtadienio popietę Jėzus savo pagalbininkams pirmą kartą pasakė, jog “palaimingiau yra duoti negu imti.”

5. *Asmeninė religija.* Jūs, kaip tą geriau suprato ir jo apaštalai, geriau suprastumėte Jėzaus mokymus remdamiesi jo gyvenimu. Jis gyveno išstobulintą gyvenimą Urantijoje, ir jo unikalius

[1582]▼

mokymus galima tik tuomet suprasti, kada tas gyvenimas yra įsivaizduojamas betarpiškame jo kontekste. Būtent jo gyvenimas, o ne jo pamokos šiems dvylikai arba jo pamokslai minioms, labiausiai padės atskleisti Tėvo dieviškąjį charakterį ir mylinčią asmenybę.

Jėzus neužsipuolė hebrajų pranašų ar graikų moralistų mokymų. Mokytojas pripažino daugelį gerų dalykų, kuriuos propagavo šitie didieji mokytojai, bet jis buvo nusileidęs į žemę tam, kad išmokytų šį tą papildomai, “savanoriškai suderinti žmogaus valią su Dievo valia.” Jėzus nenorėjo sukurti vien tik

religingo žmogaus, mirtingojo, kurį apima vien tiktai religiniai jausmai ir skatina vien tiktai dvasiniai impulsai. Jeigu tik jūs būtumėte galėję bent kartelį pažvelgti į jį, būtumėte suvokę, kad Jėzus tikrai buvo toks žmogus, kuris turėjo didžiulį patyrimą šito pasaulio reikaluose. Šituo požiūriu Jėzaus mokymai buvo labai smarkiai iškraipyti ir labai klaidingai išreiškiami visą laiką per krikščionybės eros amžius; jūs taip pat laikėtės iškreiptų idėjų apie Mokytojo nusižeminimą ir nuolankumą. Tai, ko jis siekė savo gyvenime, pasirodo, jog yra *nuostabi savigarba*. Jis tiktai patarė žmogui nusižeminti, kad šis galėtų tapti tikrai išaukštintas; tai, ko jis iš tiesų siekė, yra tikrasis nuolankumas prieš Dievą. Jis suteikė didžiulę vertę nuoširdumui – tyrai širdžiai. Įvertinant charakterį jam kertinė dorybė buvo ištikimybė, tuo tarpu jo mokymų pati šerdis buvo *drąsumas*. “Nebijokite” buvo jo šūkis, charakterio stiprybės jo idealas buvo kantrus ištverimas. Jėzaus mokymai sudaro narsumo, drąsos, ir didvyriškumo religiją. Ir būtent dėl to savo asmeniniais atstovais jis pasirinko dvylika paprastų vyrų, kurių dauguma buvo tvirti, stiprūs, ir vyriški žvejai.

Jėzus mažai ką kalbėjo apie savo laikmečio visuomenės ydas; jis iš tikrųjų retai kada užsimindavo apie moralės laužymą. Jis buvo tikrąsias vertybes teigiantis mokytojas. Perteikdamas mokymą jis atkakliai vengė negatyvaus metodo; jis atsisakė reklamuoti blogį. Jis net nebuvo moralinis reformatorius. Jis gerai žinojo, ir taip mokė savo apaštalus, kad žmonijos juslinių potraukių negalima nuslopinti nei religiniais priekaištavimais, nei įstatymų draudimais. Tas negausus skaičius jo pasmerkimų buvo didesne dalimi nukreiptas prieš pasididžiavimą, žiaurumą, priespaudą, ir veidmainystę.

Jėzus smarkiai nesmerkė net ir fariziejų, kaip tą darė Jonas. Jis žinojo, jog daugelis žydų raštininkų ir fariziejų širdyje buvo dori; jis suprato, kad jie buvo religinių tradicijų vergiškoje nelaisvėje. Jėzus suteikė didžiulį akcentą tam, jog “pirmiausia reikia išgydyti patį medį.” Jis įteigė šiems trims tai, kad jis vertina gyvenimo visumą, o ne tiesiog keletą kokių nors konkrečių savybių.

Vienas dalykas, kurį Jonas suvokę po šitos dienos mokymo, buvo tai, kad Jėzaus religijos šerdį sudaro užjaučiančio charakterio įgijimas, kartu su asmenybe, kuri nori vykdyti Tėvo danguje valią.

Petras suvokę idėją, jog toji evangelija, kurią jie netrukus turės skelbti, iš tikrųjų yra gaivi pradžia visai žmogiškajai rasei. Šitą išpūdį jis vėliau perteikė Pauliui, kuris iš to suformulavo savo doktriną apie Kristų kaip “antrąjį Adomą.”

Jokūbas suvokę jaudinančią tiesą, kad Jėzus nori, kad jo vaikai žemėje gyventų tarsi jie jau būtų tobulos dangiškosios karalystės gyventojai.

Jėzus žinojo, kad žmonės yra skirtingi, ir jis šito mokė savo apaštalus. Jis nuolat juos ragindavo susilaikyti nuo mėginimo formuoti mokinius ir tikinčiuosius pagal kokį nors nustatytą modelį. Jis stengėsi leisti kiekvienai sielai vystytis savo keliu, tobulėjančiu ir atskiru individu prieš Dievą. Atsakydamas į vieną iš daugybės

[1583]▼

Petro klausimų, Mokytojas pasakė: “Aš noriu išlaisvinti žmones tam, kad jie galėtų iš naujo pradėti kaip maži vaikai naują ir geresnį gyvenimą.” Jėzus visada

atkakliai tvirtino, kad tikrasis gėris turi būti nesąmoningas, duodant labdarą, reikia neleisti, kad kairė ranka žinotų, ką daro dešinė.

Šie trys apaštalai buvo pritrenkti šitą popietę, kada jie suvokė, kad jų Mokytojo religija nenumato jokių sąlygų dėl savianalizės. Visos religijos iki ir po Kristaus laikų, net ir krikščionybė, kreipia didžiulį dėmesį į sąmoningą savianalizę. Bet visiškai ne taip yra su Jėzaus iš Nazareto religija. Jėzaus gyvenimo filosofija yra be religinės savistabos. Dailidės sūnus niekada nemokė charakterio *formavimo*; jis mokė charakterio *augimo*, pareikšdamas, jog dangaus karalystė yra kaip garstyčių sėkla. Bet Jėzus nieko nesakė to, kas uždraustų savianalizę, kuri užkirstų kelią pasipūtusiam egoizmui.

Teisę įžengti į karalystę sąlygoja įtikėjimas, asmeninis tikėjimas. Pasilikimo besivystančiame karalystės kilime kaina yra didžiosios kainos perlas, tam, kad jį turėtų, žmogus perduoda viską, ką turi.

Jėzaus mokymas yra religija kiekvienam, ne vien tik silpniesiems ir vergams. Jo religija niekada nebuvo sustabarėjusi (jo laikais) į tikėjimus ir teologinius įstatymus; po savęs jis nepaliko užrašytos nė vienos eilutės. Jo gyvenimas ir mokymai buvo palikti visatai kaip įkvepiantis ir idealistinis palikimas, tinkamas visų amžių dvasiniam vadovavimui ir moraliniam mokymui visuose pasauliuose. Ir net šiandien, Jėzaus mokymas stovi atskirai nuo visų religijų, kaip tokių, nors jis yra gyvoji viltis kiekvienai iš jų.

Jėzus savo apaštalų nemokė, jog religija yra žmogaus vienintelė žemiškoji veikla; tai buvo žydų samprata apie tarnavimą Dievui. Bet jis iš tikrųjų atkakliai siekė, kad religija būtų šių dvylikos išskirtinis užsiėmimas. Jėzus nemokė nieko tokio, kas trukdytų tikintiesiems į jį siekti tikros kultūros; jis tikrai sumenkino Jeruzalės religines mokyklas, kurios buvo supančiotos tradicijų. Jis buvo plačių pažiūrų, kilnus, išsilavinęs, ir pakantus. Jo teisingo gyvenimo filosofijoje savimoningam dievobaimingumui vietos nebuvo.

Mokytojas nepasiūlė jokių kelių, kaip spręsti savo amžiaus ir bet kurio vėlesniojo amžiaus nereliginės problemas. Jėzus norėjo išvystyti dvasinę išvalgą į amžinąsias realybes ir skatinti iniciatyvą gyvenimo originalumui; jis rūpinosi žmogiškosios rasės išimtinai esminėmis ir nuolatinėmis dvasinėmis reikmėmis. Jis apreiškė tokį gėrį, kuris prilygsta Dievui. Jis išaukštino meilę – tiesą, grožį, ir gėrį – kaip dieviškąjį idealą ir amžinąją realybę.

Mokytojas atėjo tam, kad sukurtų žmoguje naują dvasią, naują valią – kad įdiegtų naują sugebėjimą pažinti tiesą, patirti užuojautą, ir pasirinkti gėrį – tokią valią, kuri derintųsi su Dievo valia, kartu su amžinuoju troškimu tapti tokiam tobulam, net koks tobulas yra Tėvas danguje.

9. PAŠVENTIMO DIENA

Kitą Sabato dieną Jėzus paskyrė savo apaštalams, vėl nuėjo į kalnus, kur jis buvo juos išventinęs; ir ten, po ilgo ir nuostabiai jaudinančio asmeninio padrašinimo kalbos, jis atliko šių dvylikos iškilmingą pašventimo aktą. Šitą Sabato popietę Jėzus surinko apaštalus aplink save ant kalno šlaito ir perdavė juos į savo dangiškojo Tėvo rankas, ruošiantis tai dienai, kada jis bus priverstas juos palikti pasaulyje vienus. Šita proga nebuvo jokio naujo mokymo, tiesiog pasikalbėjimas ir artimas bendravimas.

Jėzus apžvelgė išventinimo pamokslo, pasakyto šitoje pačioje vietoje, daugelį aspektų, ir tada, pasikviesdamas juos po vieną prie savęs, įgaliojo juos eiti į pasaulį kaip savo atstovus. Mokytojo pašventimo įpareigojimas buvo: “Eikite po visą pasaulį ir pamokslaukite gerąją naujieną apie karalystę. Išlaisvinkite dvasinius belaisvius, paguoskite engiamus, ir tarnaukite kenčiantiems. Veltui gavote jūs, veltui ir duokite.”

Jėzus jiems patarė neimti nei pinigų, nei papildomų drabužių, sakydamas: “Darbininkas yra vertas savojo atlyginimo.” Ir galiausiai jis tarė: “Žinokite, aš išsiunčiu jus kaip avis pas vilkus; todėl būkite išmintingi kaip gyvatės ir taikūs kaip balandžiai. Bet būkite budrūs, nes jūsų priešai atves jus prieš savo tarybas, tuo tarpu savo sinagogose jie aršiai kritikuos jus. Jus atves prieš valdytojus ir valdovus, nes jūs tikite šita evangelija, ir jūsų pačių vieši pasisakymai tikrai bus mano liudininkas jiems. Ir kada jie ves jus tam, kad nuteistų, nesirūpinkite dėl to, ką jums sakyti, nes manoji Tėvo dvasia gyvena jūsų viduje, ir tokiu momentu kalbės per jus. Kai kurie iš jūsų bus nužudyti, ir prieš tai, kada jūs įkursite karalystę žemėje, dėl šitos evangelijos jūsų neapkęs daugelis žmonių; bet nebijokite; aš būsiu su jumis, ir manoji dvasia eis pirma jūsų po visą pasaulį. Ir manoji Tėvo buvimas gyvens jūsų viduje tuo metu, kada iš pradžių jūs eisite pas žydus, o tada pas pagonis.”

Ir kada jie nusileido nuo kalno, tada jie sugrįžo į savo buveinę Zabediejaus namuose.

10. VAKARAS PO PAŠVENTIMO

Tą vakarą, mokydamas namuose, nes buvo pradėję lyti, Jėzus kalbėjo ilgai, mėgindamas šiems dvylikai parodyti, kokie jie turi *būti*, o ne ką jie turi *daryti*. Jie žinojo tikrai tokią religiją, kuri vertė *daryti* tam tikrus dalykus kaip priemonę pasiekti teisumą – išgelbėjimą. Bet Jėzus kartodavo: “Karalystėje tam, kad dirbtumėte savo darba, jūs turite būti teisūs.” Daug kartų jis iš tiesų kartojo: “Todėl *būkite* tokie tobuli, net ir koks tobulas yra jūsų Tėvas danguje.” Visą laiką Mokytojas aiškino savo suglumusiems apaštalams, jog tą išgelbėjimą, kuri atnešti pasauliui jis ir atėjo, galima gauti tikrai *tikėjimu*, paprastu ir nuoširdžiu *itikėjimu*. Sakė Jėzus: “Jonas pamokslavo atgailavimo krikštą, skausmą dėl senojo gyvenimo būdo. Jūs turite skelbti bičiulystės su Dievu krikštą. Pamokslaukite atgailą tiems, kuriems reikia tokio mokymo, bet tiems, kurie jau siekia nuoširdaus patekimo į karalystę, atverkite duris plačiai ir kvieskite juos įeiti į džiaugsmingą Dievo Sūnų draugiją.” Bet sunki buvo užduotis įtikinti šiuos Galilėjos žvejus, jog, karalystėje, būti *teisiam*, *itikėjimu*, turi eiti pirmiau negu teisingai *daryti* kasdieniame žemės mirtingųjų gyvenime.

Kita didžiulė kliūtis šitame darbe, mokant šiuos dvylika, buvo jų polinkis paimti labai idealistinius ir dvasinius religinės tiesos principus ir perdirbti juos į konkrečias asmeninio elgesio taisykles. Jėzus jiems pateikdavo gražią sielos požiūrio dvasią, bet jie atkakliai stengėsi tokius mokymus paversti asmeninio elgesio taisyklėmis. Daug kartų, kada jie tikrai užtikrindavo, kad prisimena tai, ką Mokytojas sakė, bet jie beveik garantuotai užmiršdavo tai, ko jis *nesakė*. Bet

pamažu jo mokymus jie įsisavino, nes Jėzus *buvo* visa tai, ko jis mokė. Ko jie negalėjo gauti iš jo žodinio mokymo, tą palaipsiui jie įgavo su juo gyvendami.

[1585]▼

Apaštalams nebuvo akivaizdu, kad jų Mokytojas gyvena dvasinio įkvėpimo gyvenimą kiekvienos epochos kiekvieno pasaulio toli nusidriekiančioje visatoje kiekvieno asmens labui. Nepriklausomai nuo to, ką Jėzus kartas nuo karto pasakydavo jiems, apaštalai nesuvokė tos minties, kad jis dirba darbą *šitame* pasaulyje, bet *visiems* kitiems pasauliams savo milžiniškoje kūrinijoje. Jėzus gyveno savo žemiškąjį gyvenimą Urantijoje ne tam, kad parodytų mirtingojo gyvenimo asmeninį pavyzdį šito pasaulio vyrams ir moterims, bet tam, kad sukurtų *aukštą dvasinį ir įkvepiantį idealą* visoms mirtingosioms būtybėms visuose pasauliuose.

Šitą patį vakarą Tomas paklausė Jėzaus: “Mokytojau, tu sakai, kad mes turime tapti kaip maži vaikai prieš tai, kada galėsime patekti į Tėvo karalystę, ir vis tik tu mus perspėjai, kad nebūtume apgauti netikrų pranašų, o taip pat, kad nemėtytume savo perlų prieš kiaules. Dabar, aš esu nuoširdžiai suglumęs. Aš negaliu suprasti tavojo mokymo”. Jėzus atsakė Tomui: “Kiek dar man reikės nuolaidžiauti jums! Visą laiką jūs atkakliai stengiatės tą, ko aš jus mokau, suvokti tiesiogine prasme. Kada kaip užmokesčio už įėjimą į karalystę aš jūsų prašiau tapti tokiems, kaip maži vaikai, tada omenyje turėjau ne tai, kad būtumėte lengvai apgauti, o tiesiog norą tikėti, ne greitą pasitikėjimą įsiteikiančiais nepažįstamais. Ko aš iš tiesų troškau yra tai, kad iš to pavyzdžio jūs suvoktumėte vaiko-tėvo ryšį. Tu esi tas vaikas, ir būtent į *savo* Tėvo karalystę tu stengiesi patekti. Tarp kiekvieno normalaus vaiko ir jo tėvo egzistuoja ta natūrali stipri meilė, kuri užtikrina supratingą ir kupiną meilės ryšį, ir kuri amžiams užkerta kelią bet kokiam polinkiui derėtis dėl tėvo meilės ir gailėstingumo. Ir toji evangelija, kurią jūs eisite pamokslauti, yra susijusi su tokiu išgelbėjimu, kuris kyla iš to, jog įtikėjimu yra suvokiamas šitas pats ir amžinas vaiko-tėvo ryšys.”

Jėzaus mokymo būdingas bruožas buvo tai, kad jo filosofijos *moralė* kilo iš individo asmeninio ryšio su Dievu – šito paties vaiko-tėvo ryšio. Jėzus pabrėždavo *individa*, ne rasę ar naciją. Valgant vakarienę, Jėzus šnekėjosi su Motiejumi ir šio pokalbio metu paaiškino, jog bet kokio veiksmo moralumą nulemia individo motyvas. Jėzaus moralė visada buvo teigiama. Toji auksinė taisyklė, kaip ją iš naujo pateikė Jėzus, reikalauja aktyvaus visuomeninio ryšio; senajai neigiamai taisyklei galima paklusti izoliacijoje. Jėzus išlaisvino moralę iš visų taisyklių ir ritualų ir iškėlė ją į dvasinio mąstymo ir tikrojo religinio gyvenimo didingus lygius.

Šita naujoji Jėzaus religija nebuvo tokia, kad neturėtų savo praktinės prasmės, tačiau, kad ir kokia politinė, visuomeninė, ar ekonominė vertė gali būti surandama jo mokyme, ji yra šito vidinio sielos patyrimo natūralus išorinis veikimas, kaip jis dvasios vaisius demonstruoja nuoširdaus asmeninio religinio patyrimo spontaniškoje kasdienėje tarnystėje.

Po to, kada Jėzus ir Motiejus užbaigė pokalbį, tada Simonas Uolusis paklausė: “Bet, Mokytojau, ar visi žmonės yra Dievo sūnūs?” Ir Jėzus atsakė: “Taip, Simonai, *visi* žmonės yra Dievo sūnūs, ir tai yra ta geroji naujiena, kurią jūs skelbsite.” Bet apaštalai negalėjo suprasti tokios doktrinos; tai buvo naujas, keistas, ir pritrėnkiantis pareiškimas. Ir būtent dėl to, kad jis troško jiems perteikti šią tiesą, Jėzus savo pasekėjus mokė, kad jie su visais žmonėmis elgtųsi kaip su savo broliais.

Atsakydamas į Andriejaus pateiktą klausimą, Mokytojas paaiškino, kad jo mokymo moralė yra neatskiriama nuo jo gyvenimo religijos. Jis mokė moralumo remdamasis ne žmogaus *prigimtimi*, bet žmogaus *ryšiu* su Dievu.

Jonas paklausė Jėzaus: “Mokytojau, kas yra dangaus karalystė?” Ir Jėzus atsakė: “Dangaus karalystę sudaro šitokie trys pagrindiniai dalykai: pirma,

[1586]▼

Dievo aukščiausiosios valdžios realybės pripažinimas; antra, tikėjimas į sūnystės su Dievu tiesą; ir trečia, įtikėjimas į aukščiausio žmogiškojo troškimo vykdyti Dievo valią – būti tokiam, kaip Dievas – veiksmingumą. Ir šitai yra evangelijos geroji naujiena: kad įtikėjimo dėka kiekvienas mirtingasis gali turėti visus šituos esminius dalykus, reikalingus išgelbėjimui.”

Ir dabar laukimo savaitė baigėsi, ir jie pasirošė ryte iškeliauti į Jeruzalę.

[1587]▼

141 DOKUMENTAS

VIEŠOJO DARBO PRADŽIA

SAVAITĖS pirmąją dieną, sausio 19-ąją, 27 m. po Kr. gim., Jėzus ir dvylika apaštalų pasirošė išvykti iš savo būstinės Betsaidoje. Šie dvylika nieko nežinojo apie savo Mokytojo planus, išskyrus tai, kad jie eina į Jeruzalę tam, jog dalyvautų Perėjimo šventėje balandžio mėnesį, ir jog ketinama keliauti Jordano slėniu. Iš Zabediejaus namų jie neišėjo beveik iki pusiaudienio, nes apaštalų šeimos ir kiti mokiniai atvyko atsisveikinti ir palinkėti jiems sėkmės naujajame darbe, kurį jie netrukus pradės.

Prieš pat išeinant apaštalai pasigedo Mokytojo, ir Andriejus išėjo jo ieškoti. Netrukus Jėzų surado sėdintį valtyje ant kranto, ir jis verkė. Šie dvylika dažnai buvo matę savo Mokytoją, kada jis atrodydavo prislėgtas sielvarto, ir jiems buvo tekę matyti, kada jis būdavo giliai susimąstęs, bet nė vienas iš jų niekada nebuvo matęs jo verkiančio. Andriejus kažkuria prasme buvo pritrėnkintas matydamas Mokytoją šitaip paveiktą prieš jų išvykimą į Jeruzalę, ir jis surizikavo priėti prie Jėzaus ir paklausti: “Šią didžią dieną, Mokytojau, kada mes turime išeiti į Jeruzalę, kad paskelbtume Tėvo karalystę, kas yra, kad tu verki? Kuris iš mūsų tave įžeidė?” Ir Jėzus, grįždamas su Andriejumi pas šiuos dvylika, jam atsakė: “Nė vienas iš jūsų manęs neišskaudino. Man liūdna tikrai dėl to, kad nė vienas iš mano tėvo Juozapo šeimos narių neprisiminė, kad ateitų mums palinkėti laimingos kelionės ir geros kloties.” Šituo metu Rūta viešėjo pas savo brolį Juozapą Nazarete. Kitus jo šeimos narius sulaukė išdidumas,

nusivylimas, nesupratimas, ir apgailėtinas išsižeidimas, kilęs dėl užgautų jausmų.

1. IŠVYKSTANT IŠ GALILĖJOS

Kapernaumas buvo netoli nuo Tiberijaus, ir garsas apie Jėzų buvo pradėjęs sklįsti po visą Galilėją ir net už jos ribų. Jėzus žinojo, kad Erodas netrukus pradės atkreipti dėmesį į jo darbą; taigi jis manė, jog su savo apaštalais geriausia būtų keliauti į pietus ir į Judėją. Daugiau negu vieno šimto tikinčiųjų būrys labai norėjo eiti su jais, bet Jėzus pasišnekėjo su jais ir nuoširdžiai maldavo nelydėti apaštališkosios grupės jai keliaujant į pietus palei Jordano upę. Nors jie ir sutiko pasilikti, bet po kelių dienų daugelis iš jų sekė paskui Mokytoją.

Per pirmąją dieną Jėzus ir apaštalai nukeliavo tikrai iki Tarikėjos, kur ilsėjosi per naktį. Kitą dieną jie nužingsniavo iki tos vietos prie Jordano upės netoli Pelos, kur prieš vienerius metus pamokslavo Jonas ir kur Jėzus priėmė krikštą. Čia jie išbuvo daugiau kaip dvi savaites, mokydami ir pamokslaudami. Iki pirmosios savaitės pabaigos keli šimtai žmonių susirinko į

[1588]▼

stovyklą netoli tos vietos, kur Jėzus ir šie dvylika gyveno, ir jie buvo atėję iš Galilėjos, Finikijos, Sirijos, Dekapolio, Perėjos, ir Judėjos.

Jėzus viešai nepamokslavo. Andriejus padalino minią ir paskirstė pamokslautojus ikipietiniams ir popietiniams susirinkimams; po vakarinio valgio Jėzus šnekėdavosi su šiais dvylika. Jis nemokė jų nieko naujo, bet pakartodavo savo ankstesnį mokymą ir atsakinėjo į jų daugybę klausimų. Per vieną iš šitų vakarų jis šiems dvylikai šį tą papasakojo apie tas keturiasdešimt dienų, kurias buvo praleidęs kalnuose netoli nuo šitos vietos.

Didelė dalis tų, kurie buvo atvykę iš Perėjos ir Judėjos, buvo pakrikštyti Jono ir norėjo daugiau išsiaiškinti apie Jėzaus mokymą. Apaštalai mokydami Jono mokinius buvo padarę didžiulę pažangą tuo, kad Jono pamokslavimo nė mažiausiu laipsniu nemenkino, ir dėl to, kad dabar savo naujųjų mokinių jie net ir nekrikštijo. Bet visada toji kliūtis, už kurios užkliūdavo Jono pasekėjai, buvo tai, kad Jėzus, jeigu jis tikrai yra tas, kuo jį esant skelbė Jonas, nieko nepadarė dėl to, kad ištrauktų jį iš kalėjimo. Jono mokiniai niekada negalėjo suprasti, kodėl Jėzus jų mylimo vadovo žiauriai mirčiai neužkirto kelio.

Naktis po nakties Andriejus rūpestingai mokė savo bičiulius apaštalus subtilios ir sunkios užduoties, kad jie sklandžiai sutartų su Jono Krikštytojo pasekėjais. Per šituos pirmuosius Jėzaus viešojo tarnavimo metus daugiau negu trys ketvirtadaliai jo pasekėjų anksčiauėjo su Jonu ir priėmė jo krikštą. Šitie visi 27-ieji metai po Kr. gim. buvo praleisti Perėjoje ir Judėjoje ramiai perimant darbą iš Jono.

2. DIEVO ĮSTATYMAS IR TĖVO VALIA

Tą naktį prieš jiems išvykstant iš Pelos, Jėzus suteikė apaštalams šiek tiek daugiau mokymo apie naująją karalystę. Mokytojas sakė: “Jūs buvote mokomi laukti ateinančios Dievo karalystės, o dabar aš ateinu pranešdamas, kad šitoji

ilgai laukta karalystė yra šalia, net ir tai, kad ji jau yra čia ir tarp mūsų. Kiekvienoje karalystėje turi būti karalius, sėdintis savo soste ir išleidžiantis valdos įstatymus. Ir šitaip jūs iš tikrųjų susikūrėte sampratą apie dangaus karalystę kaip apie žydų tautos pašlovintą visų žemės tautų valdymą su Dovydo soste sėdinčiu Mesiju ir iš šitos stebuklingos galios vietos skelbiančiu viso pasaulio įstatymus. Bet, mano vaikai, jūs žiūrite ne įtikėjimo akimis, ir jūs klausotės ne dvasios supratingumu. Aš pareiškiu, jog dangaus karalystė yra Dievo valdymo įgyvendinimas ir pripažinimas žmonių širdyse. Tas tiesa, šioje karalystėje yra Karalius, ir tas Karalius yra mano Tėvas ir jūsų Tėvas. Mes iš tikrųjų esame jo ištikimi pavaldiniai, bet tą faktą nepalyginamai pranoksta toji transformuojanti tiesa, jog mes esame jo *sūnūs*. Mano gyvenime šita tiesa taps matoma visiems. Mūsų Tėvas taip pat sėdi soste, bet ne tokia, kuris yra padarytas rankomis. Begaliniojo sostas yra amžinoji Tėvo buveinė dangų danguje; jis užpildo visus daiktus ir skelbia savuosius įstatymus visatų visatoms. Ir Tėvas taip pat valdo savo vaikų širdyse žemėje ta dvasia, kurią jis pasiuntė gyventi mirtingųjų žmonių sielose.

“Kada jūs tampate šitos karalystės pavaldiniais, tada jūs iš tikrųjų įgaunate sugebėjimą išgirsti Visatos Valdovo įstatymą; tačiau, kada, padedant karalystės evangelijai, kurią aš atėjau skelbti, jūs įtikėjimo dėka pamatote, jog esate sūnūs, tada nuo tos akimirkos jūs žvelgiate į save ne kaip į visagalio karaliaus įstatymais valdomus tvarinius, bet kaip į mylinčio ir dieviškojo Tėvo privilegijuotus sūnus. Tikrai, tikrai aš jums sakau,

[1589]▼

kada Tėvo valia yra jūsų *įstatymas*, tada vargu ar jūs esate karalystėje. Tačiau, kada Tėvo *valia* tikrai tampa jūsų valia, tada jūs esate kuo tikriausiai karalystėje, nes šitaip karalystė yra tapusi sukurtu patyrimu jūsų viduje. Kada Dievo valia yra jūsų įstatymas, tada jūs esate kilnūs vergai pavaldiniai; tačiau, kada jūs tikite į šitą dieviškosios sūnystės naująją evangeliją, tada mano Tėvo valia tampa jūsų valia, ir jūs esate iškeliami į laisvų Dievo vaikų, išlaisvintų karalystės sūnų, aukštą padėtį.

Kai kurie apaštalai iš šito mokymo kažką suprato, bet nė vienas iš jų nesuvokė šito nuostabaus paskelbimo prasmės iki galo, galbūt tik Jokūbas Zabediejus. Bet šie žodžiai nugrimzdo jų širdyse ir išplaukė vėl, kad džiugintų juos tarnystėje vėlesniaisiais metais.

3. GYVENIMAS AMATE

Mokytojas ir jo apaštalai pasiliko prie Amato beveik trims savaitėms. Apaštalai ir toliau pamokslavo miniai du kartus per dieną, o Jėzus pamokslavo kiekvieno Sabato popietę. Tapo nebeįmanoma toliau ilsėtis trečiadieniais; taigi Andriejus viską sutvarkė taip, jog per šešias dienas savaitėje kiekvieną dieną turėtų ilsėtis du apaštalai, tuo tarpu savo pareigas atlikdavo visi Sabato pamaldų metu.

Petras, Jokūbas, ir Jonas atliko didžiąją dalį viešo pamokslavimo. Pilypas, Natanielius, Tomas, ir Simonas atliko didžiąją dalį asmeninio darbo ir vedė pamokas specialioms atvykusiųjų grupėms; dvyniai toliau apskritai palaikydavo

tvarką, tuo tarpu Andriejaus, Motiejaus, ir Judo veikla išsivystė į bendro vadovavimo komitetą iš trijų, nors kiekvienas iš šio trejeto taip pat atliko ir didžiulį religinį darbą.

Andriejus didelę laiko dalį skyrė tarp Jono mokinių ir naujesniųjų Jėzaus mokinių nuolat išskylančių nesusipratimų ir nesutarimų suderinimui. Rimtos situacijos susidarydavo kas keletą dienų, bet Andriejus, padedamas savo apaštališkųjų partnerių, sugebėdavo priversti besiginčijančias puses pasiekti kokį nors susitarimą, bent jau laikinai. Jėzus nesutiko dalyvauti nė viename tokiaame pasitarime; jis taip pat nedavė ir jokio patarimo, kaip deramai sureguliuoti šituos sunkumus. Jis nė karto nepatarė ir apaštalam, kaip jie turėtų spręsti šitas painias problemas. Kada Andriejus ateidavo pas Jėzų su šitais klausimais, jis visada sakydavo: “Tai nėra išmintinga, kada šeimininkas dalyvauja savo svečių šeimos vaiduose; išmintingas gimdytojas niekada nepalaiko nė vienos pusės savo vaikų nereikšminguose ginčuose.”

Mokytojas parodė didžiulę išmintį ir pademonstravo tobulą sąžiningumą visuose savo reikaluose su savo apaštalais ir su visais savo mokiniais. Jėzus iš tikrųjų buvo žmonių šeimininkas; jis darė didžiulę įtaką visiems savo bičiuliams žmonėms dėl suderinto savo asmenybės žavesio ir jėgos. Jo griežtas, klajokliškas, ir benamis gyvenimas turėjo nematomą viešpataujančių poveikį. Jo valdinga mokymo maniera, aiški logika, argumentavimo jėga, išmintinga įžvalga, proto gyvumas, neprilygstama pusiausvyra, ir stulbinantis pakantumas turėjo intelektualaus patrauklumo ir dvasinės pritraukiančios jėgos. Jis buvo paprastas, vyriškas, nuoširdus, ir bebaimis. Kada esant Mokytojui pasireiškėdavo visas toks fizinis ir intelektualus poveikis, tada taip pat pasireiškėdavo ir visi tie dvasiniai būties kerai, kurie buvo susiję su jo asmenybe – kantrybė, švelnumas, nuolankumas, nuoširdumas, ir kuklumas.

Jėzus iš Nazareto iš tikrųjų buvo stipri ir valinga asmenybė; jis buvo intelektualiai galia ir dvasinė tvirtovė. Jo asmenybė patiko ne tik

[1590]▼

dvasingai mąstančioms moterims, kurios buvo tarp jo pasekėjų, bet taip pat ir išsilavinusiam ir intelektualiam Nikodemui ir grubiam romėnų kareiviui, kapitonui, pastatytam sargyboje prie kryžiaus, kuris, visą laiką stebėjo, kaip Mokytojas miršta, ir jam mirus, pasakė, “Tikrai, tai buvo Dievo sūnus.” Ir stiprūs, atšiaurūs Galilėjos žvejai vadino jį Mokytoju.

Jėzaus paveikslai yra labai nevykę. Tie Kristaus paveikslai turi žalingą poveikį jaunimui; šventyklų prekiautojai vargu ar būtų bėgę nuo Jėzaus, jeigu jis būtų buvęs toks vyras, kokį jį paprastai pavaizduodavo jūsų menininkai. Jis buvo oraus vyriškumo įkūnijimas; jis buvo geras, bet natūralus. Jėzus nepozavo, jog yra švelnus, saldus, kilnus, ir nuoširdžiai mistiškas. Jo mokymas buvo jaudinančiai dinamiškas. Jis ne tik *norėjo gero*, bet jis iš tikrųjų *darė tai, kas yra gera*.

Mokytojas niekada nesakė: “Ateikite pas mane visi tie, kurie esate tingūs, ir visi tie, kurie esate svajotojai.” Bet tikrai jis daug kartų sakė: “Ateikite pas mane visi tie, kurie dirbate, ir aš jums tikrai suteiksiu poilsį – dvasinę stiprybę.” Mokytojo jungas, iš tikrųjų, yra lengvas, bet net ir šituo atveju, jis niekada jo neprimeta, kiekvienas individas šitą jungą turi užsidėti laisva valia.

Jėzus parodė, kaip nugalima auکوjimo dėka, išdidumo ir savanaudiškumo auکوjimo dėka. Parodydamas gailėstingumą, jis norėjo pavaizduoti dvasinį išsilaisvinimą iš bet kokios nuoskaudos, sielvarto, pykčio, ir savanaudiškos valdžios ir keršto geismo. Ir kada jis pasakė, “Nesipriešinkite blogiui,” tada jis vėliau paaiškino, kad jis neturi omenyje to, jog būtų toleruojama nuodėmė arba būtų patariama broliautis su neteisingumu. Jis daugiau turėjo ketinimą mokyti atlaidumo, “nesipriešinti blogam elgesiui savosios asmenybės atžvilgiu, savo asmeninio orumo jausmų išėjimui.”

4. MOKYMAS APIE TĖVĄ

Gyvenant prie Amato, Jėzus daug laiko paskyrė apaštalamis, mokydamas juos naujos sampratos apie Dievą; vėl ir vėl jis iš tikrųjų juos mokė, jog *Dievas yra Tėvas*, o ne didysis ir vyriausiasis buhalteris, kuris iš esmės yra užsiėmęs tuo, jog registruoja savo klystančių vaikų žemėje prasižengimus, fiksuoja nuodėmes ir blogus poelgius, kurie bus panaudoti prieš juos, kada vėliau jis teis juos kaip visos kūrinių teisingas Teisėjas. Žydai ilgą laiką Dievą suvokė kaip visus valdantį karalių, net ir kaip tautos Tėvą, bet niekada anksčiau iš tiesų didžiulis skaičius mirtingųjų nepuoselėjo tokios minties apie Dievą, kad jis yra toks Tėvas, kuris myli *individą*.

Atsakydamas į Tomo klausimą, “Kas yra šitos karalystės Dievas?” Jėzus atsakė: “Dievas yra *tavo* Tėvas, ir religija – manoji evangelija – yra nei daugiau nei mažiau kaip įtikimas pripažinimas tos tiesos, kad tu esi jo sūnus. Ir aš esu čia tarp jūsų materialaus kūno pavidalu tam, kad šitas abi mintis aiškinau savo gyvenimu ir mokymais.”

Jėzus taip pat stengėsi savo apaštalų protą išvaduoti nuo sampratos siūlyti gyvulinę auką kaip religinę pareigą. Bet šitie vyrai, kuriuos išauklėjo tokia religija, kuri reikalavo kasdienio paaukojimo, nepajėgė suvokti to, ką jis turi omenyje. Nepaisant šito, Mokytojas nepavargdavo juos mokyti. Kada jam nepavykdavo visų savo apaštalų proto pasiekti vienu pavyzdžiu, tada savo mintį jis vėl persakydavo ir apšvietimo tikslu pavartodavo kitokio pobūdžio parabolę.

Tuo pačiu metu Jėzus pradėjo išsamiau mokyti šituos dvylika apie jų misiją “guosti kenčiančius ir tarnauti sergantiems.” Mokytojas juos daug ko mokė apie žmogaus visumą – kūno, proto, ir dvasios sąjungą, formuojančią individualų vyrą ar moterį. Jėzus pasakojo savo pagalbininkams apie tas tris formas

[1591]▼

kančių, su kuriomis jie susidurs, ir toliau aiškino, kaip jie turėtų tarnauti visiems tiems, kurie kenčia žmogiškųjų ligų širdgėlą. Jis mokė juos atpažinti:

1. Materialaus kūno ligas – tas kančias, kurios paprastai yra laikomos fiziniais negalavimais.

2. Sutrikusį protą – tas nefizines kančias, į kurias vėliau buvo žiūrima kaip į emocinius ir protinius sunkumus ir sutrikimus.

3. Blogų dvasių apsėdimą.

Keliomis progomis Jėzus savo apaštalams aiškino apie šitų blogų dvasių, tais laikais dažnai vadintų nešvariomis dvasiomis, prigimtį, ir šį tą apie jų kilmę. Mokytojas puikiai žinojo skirtumą tarp blogų dvasių apsėdimo ir beprotybės, bet apaštalai šito nežinojo. Taip pat buvo neįmanoma, turint omenyje jų ribotas žinias apie Urantijos ankstyvąją istoriją, Jėzui imtis užduoties išaiškinti šitą reikalą, kad jis būtų suprantamas iki galo. Bet jis daug kartų jiems sakė, turėdamas omenyje šitas blogas dvasias: “Jos tikrai daugiau nebetrikdys žmonių, kada aš būsiu pakilęs pas savąjį Tėvą danguje, ir kada savąją dvasią aš būsiu išliejęs visiems materialiams kūnams tais laikais, kada karalystė ateis su didžiule galia ir dvasine šlove.”

Savaitė po savaitės ir mėnuo po mėnesio, per šiuos ištikus metus, apaštalai vis daugiau ir daugiau dėmesio kreipė į gydančią tarnystę ligoniams.

5. DVASINĖ VIENYBĖ

Vienas iš svarbiausių iš tų visų vakarinių pasitarimų prie Amato buvo susirinkimas, skirtas diskusijai apie dvasinę vienybę. Jokūbas Zabediejus paklausė: “Mokytojau, kaip mes iš tikrųjų išmoksime žiūrėti vienodai ir tuo pačiu pasiekti didesnę tarpusavio sutarimą?” Kada Jėzus išgirdo šitą klausimą, tada jis savo paties dvasios viduje tiek smarkiai suvirpėjo, kad atsakė: “Jokūbai, Jokūbai, kada gi aš jus mokiau, kad jūs visi turite žiūrėti vienodai? Aš atėjau į pasaulį paskelbti dvasinės laisvės tuo tikslu, jog mirtingiesiems būtų suteikta galia gyventi savąjį ir laisvą individualų gyvenimą prieš Dievą. Aš nenoriu, jog visuomeninę harmoniją ir broliškąją ramybę tikrai reikėtų pirkti, paaukojant laisvą asmenybę ir dvasinę savastį. Tai, ko aš reikalauju iš jūsų, savo apaštalu, yra *dvasinė vienybė* – ir tą jūs galite patirti tame džiaugsme, kada esate vieningai atsidavę tam, kad visos širdies vykdytumėte manojų Tėvo danguje valią. Jums nereikia matyti vienodai arba jausti vienodai, arba net ir mąstyti vienodai tam, kad dvasiškai *būtumėte vienodi*. Dvasinė vienybė kyla iš tos sąmonės, jog kiekviename iš jūsų gyvena, ir vis labiau viešpatauja, dangiškojo Tėvo dvasinė dovana. Jūsų apaštališkasis sutarimas turi kilti iš tos realybės, kad kiekvieno iš jūsų dvasinė viltis yra tapati kilme, prigimtimi, ir lemtimi.

“Šitokiū būdu jūs galite patirti dvasinio tikslo ir dvasinio supratingumo ištobulintą vienybę, kylančią iš abipusio sąmoningo suvokimo, jog Rojaus dvasios, gyvenančios kiekviename iš jūsų, yra tapačios; ir jūs galite turėti šitą giliai dvasinę visišką vienybę, išlaikydami savo intelektualaus mąstymo, temperamentingo pojūčio, ir visuomeninio elgesio pačius įvairiausius individualius ypatumus. Jūsų asmenybės gali būti gaivinančiai įvairios ir labai skirtingos, tuo tarpu jūsų dieviškojo garbinimo ir broliškos meilės dvasinė prigimtis ir dvasios vaisiai gali būti suvienyti tiek, jog visi tie, kurie matys jūsų gyvenimą, tikrai pažins šitą dvasinį tapatumą ir sielos vienybę; jie atpažins, kad jūs buvote su manimi ir šito dėka išmokote, ir gerai išmokote, kaip vykdyti Tėvo danguje valią. Jūs galite pasiekti tarnavimo Dievui vienybę net ir tada,

[1592]▼

kada jūs šitai tarnaujate sutinkamai su savo paties proto, kūno ir sielos savitais sugebėjimais.

“Jūsų dvasios vienybė numato du dalykus, kurie visada derinsis individualių tikinčiųjų gyvenime: Pirma, jūs turite bendrą akstiną gyvenimo tarnystei; jūs visi labiau už viską trokštate vykdyti Tėvo danguje valią. Antra, jūs visi turite egzistencijos bendrą tikslą: jūs visi siekiate tikslo surasti Tėvą danguje, ir šituo įrodydami visatai, jog tapote panašūs į jį.”

Mokydamas šiuos dvylika Jėzus prie šitos temos buvo sugrįžęs daug kartų. Jis nuolat jiems sakydavo, kad jis neturi tokio troškimo, jog tie, kurie tiki į jį, turėtų tapti dogmatiški ir sustandartinti sutinkamai net ir su gerų žmonių religiniais aiškinimais. Vėl ir vėl jis išpėdavo savo apaštalus, kad jie neformuluotų tikėjimų ir nekurtų tradicijų kaip tokios priemonės, kuri nukreiptų ir kontroliuotų tikinčiuosius į karalystės evangeliją.

6. PASKUTINĖ SAVAITĖ PRIE AMATO

Baigiantis paskutinei savaitei prie Amato, Simonas Uolusis atvedė pas Jėzų kažkokį Tehermą, persą, turintį verslo reikalų Damaske. Teherma buvo girdėjęs apie Jėzų ir buvo atvykęs į Kapernaumą, kad jį pamatytų, o ten sužinojęs, kad Jėzus su savo apaštalais žygiuoja į pietus palei Jordano upę į Jeruzalę, išėjo jo ieškoti. Andriejus atvedė Tehermą Simonui, kad jį pamokytų. Simonas į šitą persą žiūrėjo kaip į “ugnies garbintoją,” nors Teherma iš visų jėgų ir stengėsi paaiškinti, jog ugnis yra tikrai To Tyrojo ir Šventojo matomas simbolis. Pasikalbėjęs su Jėzumi šitas persas išreiškė norą pasilikti keletui dienų, kad išgirstų mokymą ir pasiklausytų pamokslavimo.

Kada Simonas Uolusis ir Jėzus buvo vieni, tada Simonas paklausė Mokytojo: “Kodėl išėjo taip, kad aš negalėjau jo įtikinti? Kodėl jis taip priešinosi man ir taip visiškai pasirengė klausyti tavęs?” Jėzus atsakė: “Simonai, Simonai, kiek kartų tave esu mokęs susilaikyti nuo bet kokių pastangų, ką nors išrauti iš širdies tų, kurie siekia išgelbėjimo? Kaip dažnai aš tau tikrai sakydavau, jog dirbtum tik tam, jog ką nors įdėtum į šitas išalkusias sielas? Vesk žmones į karalystę, ir didžiosios ir gyvosios karalystės tiesos netrukus išstums bet kokį rimtą suklydimą. Kada tu mirtingajam žmogui esi pateikęs tą gerąją naujieną, jog Dievas yra jo Tėvas, tada tu gali lengviau įtikinti, kad tikrovėje jis yra Dievo sūnus. Ir šitą padaręs, tu būni atnešęs išgelbėjimo šviesą tam, kuris sėdi tamsoje. Simonai, kada Žmogaus Sūnus pirmą kartą atėjo pas jus, argi jis atėjo smerkdamas Mozę ir pranašus ir skelbdamas naują ir geresnį gyvenimo būdą? Ne. Aš atėjau ne tam, kad atimčiau tai, ką jūs turite iš savo protėvių, bet tam, kad jums parodyčiau išstobulintą matymą to, ką jūsų tėvai matė tikrai iš dalies. Tuomet, Simonai, toliau mokyk karalystės ir pamokslauk karalystę, ir kada tu matai, jog žmogus užtikrintai ir tvirtai yra karalystėje, tada yra tas laikas, kai toks žmogus ateis pas tave pasiklausti, jam perteikti mokymą, kuris yra susijęs su sielos augančiu žengimu į priekį dieviškojoje karalystėje.”

Simoną šitie žodžiai pritrenkė, bet jis padarė taip, kaip jį pamokė Jėzus, ir Teherma, tas persas, buvo įvardintas tarp tų, kurie įžengė į karalystę.

Tą vakarą Jėzus su apaštalais aptarė naująjį gyvenimą karalystėje. Iš dalies jis pasakė: “Kada jūs įžengiate į karalystę, tada jūs atgimstate. Jūs negalite mokyti gilių dvasinių dalykų tuos, kurie yra gimę tikrai iš materialaus kūno; pirmiausia

žiūrėkite, jog žmonės gimtų iš dvasios prieš tai, kada jūs stengsitės juos mokytį išvystytų dvasios kelių. Nesistenkite žmonėms aprodyti šventovės grožybių tol, kol pirmiau jų nebūsite įvedę į šventovę. Supažindinkite žmones su Dievu ir *kaip* Dievo sūnus prieš tai, kada imsite aptarinėti Dievo tėvystės ir žmonių sūnystės doktrinas. Nekovokite su žmonėmis – visada būkite kantrūs. Tai nėra jūsų karalystė; jūs esate tik ambasadoriai. Tiesiog eikite ir skelbkite: Tai yra dangaus karalystė – Dievas yra jūsų Tėvas ir jūs esate jo sūnūs, ir šita geroji naujiena, jeigu jūs iš visos širdies tikite ja, yra jūsų amžinasis išgelbėjimas.”

Apaštalai padarė didžiulę pažangą per tą laikotarpį, kada jie gyveno prie Amato. Bet jie buvo labai nusivylę, kad Jėzus nedavė jokių patarimų, kaip elgtis su Jono mokiniais. Net ir svarbiu krikšto klausimu, ką jis iš viso pasakė, tebuvo: “Jonas iš tikrųjų krikštijo vandeniui, tačiau, kada jūs įeisite į dangaus karalystę, tada jūs tikrai būsite pakrikštyti Dvasia.”

7. PRIE BETANĖS UŽ JORDANO

Vasario 26-ąją, Jėzus, jo apaštalai, ir didžiulė pasekėjų grupė keliavo į pietus palei Jordaną iki brastos netoli Betanijos Perėjoje, tos vietos, kur Jonas pirmą kartą paskelbė apie ateinančią karalystę. Jėzus su savo apaštalais pasiliko čia, mokydami ir pamokslaudami, keturias savaites prieš tai, kada jie patraukė toliau į Jeruzalę.

Gyvenimo prie Betanės už Jordano upės antrąją savaitę, Jėzus nusivedė Petrą, Jokūbą, ir Joną į kalnus kitoje pusėje upės ir į pietus nuo Jericho trijų dienų poilsio. Mokytojas mokė šituos tris daugelio naujų ir išvystytų tiesų apie dangaus karalystę. Šitame pasakojime mes pertvarkysime ir suklasifikuosime šituos mokymus šitaip:

Jėzus stengėsi išaiškinti tai, jog jis nori, kad jo mokiniai, paragavę karalystės gerųjų dvasinių realybių, pasaulyje gyventų taip, jog žmonės, *matydami* jų gyvenimą, imtų sąmoningai suvokti karalystę ir dėl to imtų tikinčiųjų klausinėti apie karalystės kelius. Visi tokie nuoširdūs tiesos ieškotojai visada džiaugiasi *girdėdami* džiugias naujienas apie įtikėjimo dovaną, kuri užtikrina priėmimą į karalystę su jos amžinosiomis ir dieviškosiomis dvasinėmis realybėmis.

Mokytojas siekė įteigti visiems karalystės evangelijos mokytojams, kad jų vienintelis rūpestis yra atskiram žmogui apreikšti Dievą kaip jo Tėvą – vesti šitą atskirą žmogų į tai, kad jis imtų sąmoningai suvokti save sūnumi; tada šitą patį žmogų pristatytų Dievui kaip jo įtikėjimo sūnų. Šitie abu esminiai apreiškimai yra užbaigti Jėzuje. Jis, iš tikrųjų, tapo “tuo keliu, ta tiesa, ir tuo gyvenimu.” Jėzaus religija visiškai rėmėsi jo savęs padovanojimo žemėje gyvenimu. Kada Jėzus iš šito pasaulio išvyko, tada nepaliko jokių knygų, jokių įstatymų, ar kokių nors kitokių žmogiškosios organizacijos formų, turinčių poveikio individo religiniam gyvenimui.

Jėzus aiškiai pareiškė, kad jis atėjo tam, jog su žmonėmis užmegztų asmeninius ir amžinus ryšius, kurie amžinai turi būti iškilę aukščiau už visus kitus žmogiškuosius ryšius. Ir jis pabrėžė, kad šita artima dvasinė bičiulystė turi pasiekti visų amžių ir visų visuomeninių sąlygų visus žmones ir visose tautose. Ir jo vienintelis pasiūlytas atlygis savo vaikams buvo: šitame pasaulyje – dvasinis džiaugsmas ir dieviškoji komunija; kitame pasaulyje – amžinasis

gyvenimas žengiant į priekį Rojaus Tėvo dieviškosiose dvasinėse realybėse.

Jėzus labai pabrėžė tai, ką jis vadino dviemis svarbiausiomis tiesomis mokymuose apie karalystę, ir jos buvo tokios: išgelbėjimo pasiekimas įtikėjimu, ir vien tikrai įtikėjimu, susietu su revoliuciniu mokymu apie žmogiškosios

[1594]▼

laisvės pasiekimą per nuoširdų tiesos suvokimą, “Jūs tikrai pažinsite tiesą, ir toji tiesa jus tikrai išlaisvins.” Jėzus buvo toji tiesa, pasireiškus materialaus kūno pavidalu, ir jis pažadėjo atsiųsti savąją Tiesos Dvasią į visų savo vaikų širdis po savo sugrįžimo pas Tėvą danguje.

Mokytojas šiuos apaštalus mokė tiesos pagrindų, skirtų ištisam amžiui žemėje. Jie dažnai klausydavosi jo mokymų, kada tikrovėje tai, ką jis sakė, buvo skiriama kitų pasaulių įkvėpimui ir mokymui. Jis rodė naujo ir savito gyvenimo plano pavyzdį. Žmogiškuoju požiūriu jis iš tikrųjų buvo žydas, bet savąjį gyvenimą jis gyveno visiems pasauliams kaip valdos mirtingasis.

Kad užtikrintų savojo Tėvo pripažinimą, įgyvendinant karalystės planą, Jėzus paaiškino, kad jis sąmoningai ignoravo “žemės didžiuosius žmones.” Jis savo darbą pradėjo nuo vargšų, nuo tos pačios klasės, kurią taip ignoravo didžioji dauguma ankstesniųjų laikų evoliucinių religijų. Jis neniekino nė vieno žmogaus; jo planas buvo pasaulinio masto, net ir visatos masto. Šitie jo teiginiai buvo tokie drąsūs ir ryškūs, kad net ir Petras, Jokūbas, ir Jonas jautė pagundą manyti, kad jis gali būti pamišęs.

Jis stengėsi šitiems apaštalam atsargiai perteikti tiesą, kad jis su šita savęs padovanojimo misija yra atėjęs ne tam, kad parodytų pavyzdį nedideliame skaičiui žemės tvarinių, bet tam, kad sukurtų ir parodytų žmogiškojo gyvenimo normą visoms tautoms visuose pasauliuose ištisoje savo visatoje. Ir šitoji norma priartėjo prie aukščiausiojo tobulumo, net ir iki Visuotinio Tėvo galutiniojo gėrio. Bet apaštalai jo žodžių prasmės negalėjo suvokti.

Jis paskelbė, jog yra atėjęs tam, kad veiktų kaip mokytojas, toks mokytojas, kuris yra atsiųstas iš dangaus, kad materialiam protui pateiktų dvasinę tiesą. Ir būtent tiksliai tą jis ir darė; jis buvo mokytojas, ne pamokslininkas. Žmogiškuoju požiūriu Petras buvo daug veiksmingesnis pamokslininkas už Jėzų. Jėzaus pamokslavimas buvo toks veiksmingas dėl jo unikalios asmenybės, o ne dėl to, kad jo iškalba ar emocinis apeliavimas būtų kėlę susižavėjimą. Jėzus kalbėjo tiesiai į žmonių sielas. Jis buvo žmogaus dvasios mokytojas, bet per protą. Jis gyveno su žmonėmis.

Būtent šitos progos metu Jėzus atskleidė Petrai, Jokūbui, ir Jonui tai, kad jo darbą žemėje kai kuriais atžvilgiais apriboja jo “partnerio danguje” pavidimas, turėdamas omenyje savo Rojaus brolio, Emanuelio, nurodymus, perteiktus prieš savęs padovanojimo misiją. Jis papasakojo jiems, kad jis atėjo vykdyti savojo Tėvo valios ir tikrai savojo Tėvo valios. Šitai skatinamas iš visos širdies įgyvendinti vienintelį tikslą, jis nebuvo taip susirūpinęs dėl blogio pasaulyje.

Apaštalai palaipsniui ėmė pripažinti Jėzaus nederbtiną draugiškumą. Nors su Mokytoju buvo lengva užmegzti ryšį, bet jis visada gyveno nepriklausomai nuo visų žmogiškųjų būtybių ir aukščiau už visas žmogiškąsias būtybes. Jo niekada nė viena akimirka nevaldė nė viena grynai mirtingojo įtaka arba jo niekada neveikė moraliai silpna žmogiškoji nuomonė. Jis nekreipė jokio dėmesio į visuomenės nuomonę, ir jo neveikė pagyrimai. Jis retai kada stabteldavo tam,

kad ištaisytų nesusipratimus, arba tam, kad išsižeistų dėl klaidingo aiškinimo. Jis niekada neprašė nė vieno žmogaus patarimo; jis niekada neprašė melstis.

Jokūbą pritrenkė tai, jog atrodė, kad Jėzus mato pabaigą nuo pradžios. Mokytojas retai kada atrodydavo nustebęs. Jis niekada nebūdavo susijaudinęs, susierzinęs, ar sutrikęs. Jis niekada neatsiprašė nė vieno žmogaus. Kartais jis būdavo nuliūdęs, bet niekada nebuvo praradęs drąsos.

Jonas aiškiau suprato, jog nepaisant visų savo dieviškųjų sugebėjimų, galų gale, jis yra žmogus. Jėzus gyveno kaip žmogus tarp žmonių, ir suprato, mylėjo, ir žinojo, kaip žmones valdyti. Savo asmeniniame gyvenime jis buvo toks žmogiškas, ir vis tik toks be ydų. Ir visada jis buvo nesavanaudiškas.

[1595]▼

Nors Petras, Jokūbas, ir Jonas daug ko negalėjo suprasti, ką Jėzus sakė šita proga, bet jo nuoširdūs žodžiai pasiliko jų širdyse, ir po nukryžiovimo ir prisikėlimo jie galingai išplaukė, kad juos praturtintų ir džiugintų vėlesniojo tarnavimo metu. Nėra nieko nuostabaus, kad šitie apaštalai Mokytojo žodžių nesuprato iki galo, nes jis pateikė jiems naujojo amžiaus planą.

8. DARBAS JERICHE

Per keturias savaites, jiems gyvenant prie Betanės už Jordano upės, kiekvieną savaitę kelis kartus Andriejus paskirdavo apaštalu poras, kad jos į Jerichą išeitų dienai ar dviems dienoms. Jonas turėjo daug tikinčiųjų Jeriche, ir didžioji jų dauguma Jėzaus ir jo apaštalu labiau išvystytus mokymus sveikino. Per šitas išvykas į Jerichą apaštalai pradėjo konkrečiau įgyvendinti Jėzaus mokymus patarnauti sergantiesiems; mieste jie aplankė kiekvieną namą ir stengėsi paguosti kiekvieną sergantį žmogų.

Jeriche apaštalai šiek tiek dirbo ir viešą darbą, bet iš esmės jų darbas buvo ramesnis ir asmeninio pobūdžio. Dabar jie pamatė, kad karalystės gerosios naujienos sergančiuosius labai guodžia; kad jų žinia sergančiuosius gydo. Ir būtent Jeriche šiems dvylikai Jėzaus pavedimas pamokslauti džiugias karalystės naujienas ir patarnauti sergantiesiems pirmą kartą buvo įgyvendintas iki galo.

Jeriche jie buvo sustoję pakeliui į Jeruzalę, ir juos pasivijo delegacija iš Mesopotamijos, atvykusi pasitarti su Jėzumi. Apaštalai buvo planavę čia praleisti tikrai vieną dieną, bet, kada atvyko šitie tiesos ieškotojai iš Rytų, tada Jėzus su jais praleido tris dienas, ir jie sugrįžo į savo įvairius namus palei Eufratą, džiaugdami, kad sužinojo naujų tiesų apie dangaus karalystę.

9. IŠVYKSTANT Į JERUZALĘ

Pirmadienį, paskutiniąją kovo mėnesio dieną, Jėzus ir apaštalai pradėjo savo kelionę viršun į kalvas link Jeruzalės. Lozorius iš Betanės buvo du kartus nusileidęs prie Jordano upės, kad pasimatytų su Jėzumi, ir buvo dėl visko susitarta, kad Mokytojas ir jo apaštalai savo būstinę galėtų turėti pas Lozorių ir jo seseris Betanėje tol, kol jie norėtų būti Jeruzalėje.

Jono mokiniai pasiliko prie Betanės už Jordano upės, mokydami ir krikštydami minias, taip, kad Jėzų lydėjo tikrai šie dvylika, kada jis atvyko į

Lozoriaus namus. Čia Jėzus ir apaštalai praleido penkias dienas, ilsėdamiesi ir gaivindamiesi prieš tai, kada iškeliavo į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Tai buvo didžiulis įvykis Mortos ir Marijos gyvenime savo brolio namuose priimti Mokytoją ir jo apaštalus, kur jos galėjo pasirūpinti jų reikmėmis.

Sekmadienio rytą, balandžio 6-ąją, Jėzus ir apaštalai nusileido į Jeruzalę; ir tai buvo pirmas kartas, kada Mokytojas ir visi šie dvylika buvo ten kartu.

[1596]▼

142 DOKUMENTAS

PERĖJIMO ŠVENTĖ JERUZALĖJE

BALANDŽIO mėnesį Jėzus ir apaštalai dirbo Jeruzalėje, iš miesto išeidami kiekvieną vakarą, kad naktį praleistų Betanėje. Pats Jėzus kiekvieną savaitę vieną ar dvi naktis praleisdavo Jeruzalėje Flavijaus, graikų žydo, namuose, kur daug įžymių žydu slapta ateidavo pasikalbėti su juo.

Pirmąją dieną, kada atvyko į Jeruzalę, Jėzus užsuko pas savo ankstesniųjų laikų draugą Anasą, kažkada buvusį aukštąjį šventiką, ir Salomėjos, Zabediejaus žmonos, giminaitį. Anasas buvo girdėjęs apie Jėzų ir jo mokymus, ir kada Jėzus užsuko į šito aukštojo šventiko namus, tada jį sutiko su didžiuliu šaltumu. Kada tik Jėzus suvokė Anaso šaltumą, tada nedelsdamas atsisveikino, sakydamas, kada skyrėsi: “Pagrindinis žmogaus pavergėjas yra baimė, o jo didžioji silpnybė yra puikybė; ar tu save išduosi šitų abiejų džiaugsmo ir laisvės naikintojų vergystei?” Bet Anasas nieko neatsakė. Mokytojas Anaso daugiau nebesutiko iki to laiko, kada jis su savo žentu Žmogaus Sūnų teisė.

1. MOKYMAS ŠVENTYKLOJE

Per šitą mėnesį Jėzus arba vienas iš apaštalu kasdien mokė šventykloje. Kada Perėjimo šventės minios būdavo per gausios, kad patektų į mokymą šventykloje, tada daug grupių apaštalai mokė už šventos teritorijos ribų. Jų mokymo esmė buvo:

1. Dangaus karalystė yra šalia.
2. Įtikėjimu į Dievo tėvystę jūs galite įeiti į dangaus karalystę, šitaip tapdami Dievo sūnumis.
3. Gyvenimą karalystėje valdo meilė – aukščiausias atsidavimas Dievui, tuo pačiu savo artimą mylint kaip save patį.
4. Paklusimas Tėvo valiai, duodantis dvasios vaisių asmeniniame gyvenime, yra karalystės įstatymas.

Minios, atvykusios švęsti Perėjimo šventės, išgirdo šitą Jėzaus mokymą, ir šimtai jų džiaugėsi gerosiomis naujienomis. Žydu pagrindiniai šventikai ir valdovai labai susirūpino dėl Jėzaus ir jo apaštalu, ir tarpusavyje ginčijosi, ką reikėtų su jais daryti.

Be mokymo šventykloje ir prie jos, apaštalai ir kiti tikintieji buvo išitraukę į didžiulį asmeninį darbą Perėjimo šventės miniose. Šitie susidomėję vyrai ir moterys naujienas apie Jėzaus žinią iš šitos Perėjimo šventės nunešė iki tolimiausių Romos imperijos pakraščių, o taip pat ir į Rytus. Tai buvo karalystės evangelijos skleidimo išoriniam pasauliui pradžia. Jėzaus darbas daugiau nebeapsiribojo Palestina.

[1597]▼

2. DIEVO ĮNIRŠIS

Jeruzalėje Perėjimo šventėje dalyvavo kažkoks Jokūbas, turtingas žydas prekybininkas iš Kretos, ir jis atėjo pas Andriejų, prašydamas asmeninio pasimatymo su Jėzumi. Andriejus surengė šitą slaptą susitikimą su Jėzumi Flavijaus namuose kitos dienos vakarą. Šitas vyras negalėjo suvokti Mokytojo mokymų, ir jis atėjo, nes troško išsamiau pasiteirauti apie Dievo karalystę. Sakė Jokūbas Jėzui: “Bet, Rabine, Mozė ir senovės pranašai mums sako, kad Jahvė yra pavydus Dievas, didžiulio įniršio ir aršaus pykčio Dievas. Tie pranašai sako, kad jis neapkenčia piktadarių ir atkeršija tiems, kurie jo įstatymams nepaklūsta. Tu mus mokai ir tavo mokiniai mus moko, kad Dievas yra nuoširdus ir užjaučiantis Tėvas, kuris taip myli visus žmones, kad juos nori pasveikinti šitoje naujoje dangaus karalystėje, kurią jūs skelbiate esant taip visiškai šalia.”

Kada Jokūbas baigė šnekėti, tada Jėzus atsakė: Jokūbai, tu gerai išreiškei senovės pranašų mokymus, kurie savosios kartos vaikus mokė sutinkamai su savojo laikmečio šviesa. Mūsų Tėvas Rojuje yra nekintantis. Bet samprata apie jo prigimtį nuo Mozės laikų iki Amoso dienų ir net iki pranašo Isajo kartos plėtėsi ir augo. Ir dabar aš atėjau materialaus kūno pavidalu, kad apreikščiau Tėvą naujoje šlovėje ir kad parodyčiau jo meilę ir gailestingumą visiems žmonėms visuose pasauliuose. Kada šitos karalystės evangelija sklis po visą pasaulį su savo nuoširdaus džiugesio ir geros valios naujiena visiems žmonėms, tada vystysis tobulesni ir geresni santykiai tarp visų tautų šeimų. Laikui einant, tėvai ir jų vaikai mylės vieni kitus daugiau, ir šitokiu būdu bus pasiektas geresnis supratimas apie Tėvo danguje meilę savo vaikams žemėje. Prisimink Jokūbai, kad geras ir tikras tėvas ne tiktai myli savo šeimą kaip visumą – kaip šeimą – bet jis tikrai myli ir su meile globoja ir kiekvieną *atskirą* narį.”

Po išsamaus dangiškojo Tėvo charakterio aptarimo Jėzus stabtelėjo, kad pasakytų: “Tu, Jokūbai, būdamas daugiavaikis tėvas, gerai žinai mano žodžių tiesą.” Ir Jokūbas tarė: “Bet, Mokytojau, kas gi tau sakė, jog aš esu šešių vaikų tėvas? Kaip tu šitą sužinojai apie mane?” Ir Mokytojas atsakė: “Užtenka pasakyti, jog Tėvas ir Sūnus žino viską, nes iš tiesų jie mato viską. Mylėdamas savo vaikus kaip žemiškasis tėvas dabar tu turi pripažinti kaip realybę dangiškojo Tėvo meilę tau – ne tik visiems Abraomo vaikams, bet ir *tau*, tavo individualiai sielai.”

Tada Jėzus kalbėjo toliau: “Kada tavo vaikai yra labai jauni ir nesubrendę, ir kada tu turi juos bausti, tada jie gali pagalvoti, kad jų tėvas yra piktas ir kupinas įniršio. Dėl savo nesubrendimo jie negali matyti toliau negu toji bausmė, kad pastebėtų savo tėvo toliaregišką ir ištaisančiąją meilę. Tačiau, kada šitie patys

vaikai tampa suaugusiais vyrais ir moterimis, argi tai nebūtų kvailystė, jeigu jie ir toliau laikytųsi šitų ankstesnių ir klaidingai suvoktų sampratų apie savo tėvą? Dabar būdami vyrai ir moterys jie turėtų pastebėti savo tėvo meilę kiekvienoje šitoje ankstesnėje bausmėje. Ir argi žmonija, einant amžiams, neturėtų prieiti prie to, kad imtų geriau suprasti Tėvo danguje tikrąją prigimtį ir mylintį charakterį? Kokia gi jums nauda iš viena po kitos einančių kartų dvasinio apšvietimo, jeigu jūs ir toliau į Dievą atkakliai žvelgiate taip, kaip jį matė Mozė ir pranašai? Aš sakau tau, Jokūbai, esant šitos valandos ryškiai šviesai, tu turėtum matyti Tėvą tokį, kokio jo niekada nematė nė vienas iš tų, kurie ėjo anksčiau. Ir pamatęs jį tokį, tu turėtum džiūgauti,

[1598]▼

kad įžengi į karalystę, kurioje valdo toks gailėstingas Tėvas, ir tu turėtum stengtis, kad nuo šiol tavo gyvenime viešpatautų jo meilės valia.”

Ir Jokūbas atsakė: “Rabine, aš tikiu; aš trokštu, kad tu mane vestum į Tėvo karalystę.”

3. DIEVO SAMPRATA

Dvylika apaštalų, kurių didžioji dauguma klausėsi šitos diskusijos apie Dievo charakterį, tą naktį Jėzui pateikė daug klausimų apie Tėvą danguje. Šiuolaikine kalba Mokytojo atsakymus į šituos klausimus galima būtų geriausiai pateikti tokios santraukos pavidalu:

Jėzus švelniai papriekaištavo šiems dvylikai, iš esmės pasakydamas: Argi jūs nežinote Izraelio pasakojimų, susijusių su idėjos apie Jahvę augimu, ir argi jūs nežinote Raštų mokymo, susijusio su Dievo doktrina? Ir tada Mokytojas iš tikrųjų perėjo prie apaštalų mokymo apie Dievybės sampratos evoliuciją per žydų tautos vystymosi laikmetį. Jis atkreipė dėmesį į idėjos apie Dievą augimo tokias fazes:

1. *Jahvė* – Sinajaus klanų dievas. Tai buvo primityvi Dievybės samprata, kurią Mozė iškėlė į aukštesnį Izraelio Viešpaties Dievo lygį. Tėvas danguje niekada nebūna toks, kad savo vaikų žemėje nuoširdaus garbinimo nepriimtų, nesvarbu, kokia primityvi būtų jų Dievybės samprata arba koku vardu jie simbolizuotų jos dieviškąją prigimtį.

2. *Pats Aukštasis*. Šitą Tėvo danguje sampratą Melkizedekas paskelbė Abraomui, ir ją paskleidė toli nuo Salemo tie, kurie vėliau tikėjo į šitą padidintą ir išplėstą Dievybės idėją. Abraomas ir jo brolis išvyko iš Uro dėl to, kad susiformavo saulės garbinimas, o jie ėmė tikėti į Melkizedeko mokymą apie El Elijoną – Patį Aukštąjį Dievą. Jų samprata apie Dievą buvo sudėtinė, kurią sudarė mišinys iš jų senesniųjų Mesopotamijos idėjų ir doktrina apie Patį Aukštąjį.

3. *El Šadajas*. Šitais senaisiais laikais daugelis hebrajų garbino El Šadają, dangaus Dievo egiptietišką sampratą, apie kurią jie sužinojo savo nelaisvės

metu Nilo žemėje. Praėjus daug laiko nuo tada, kada gyveno Melkizedekas, šitos visos trys Dievo sampratos buvo apjungtos draugėn, kad suformuotų doktriną apie kūrėją Dievybę, Izraelio Viešpatį Dievą.

4. *Elochimas*. Nuo Adomo laikų išsilaikė mokymas apie Rojaus Trejybę. Argi jūs neprisimenate, kaip Raštai prasideda tvirtindami, jog “Pradžioje Dievai sukūrė dangų ir žemę”? Tai rodo, jog tada, kada šitai buvo užrašyta, Trejybės samprata apie tris Dievus viename buvo įsitvirtinusi mūsų protėvių religijoje.

5. *Aukščiausiasis Jahvė*. Iki Isajo laikų šitie tikėjimai apie Dievą išsiplėtė į sampratą apie Visuotinį Kūrėją, kuris tuo pačiu metu yra visagalis ir gailestingas visiems. Ir šita besivystanti ir besiplečianti Dievo samprata iš esmės išstūmė visas ankstesnes Dievybės idėjas mūsų tėvų religijoje.

6. *Tėvas danguje*. Ir dabar mes tikrai Dievą pažįstame kaip savo Tėvą danguje. Mūsų mokymas suteikia tokią religiją, kurioje tikintysis yra Dievo sūnus. Tai yra dangaus karalystės evangelijos geroji naujiena. Drauge su Tėvu egzistuoja Sūnus ir Dvasia, ir šitų Rojaus Dievybių prigimties ir

[1599]▼

tarnystės apreiškimas tęsis toliau, kad plėstųsi ir ryškėtų per visus kylančiuju Dievo sūnų amžinojo dvasinio žengimo į priekį begalinius amžius. Visais laikais ir per visus amžius bet kokios žmogiškosios būtybės tikrąjį garbinimą – kas susiję su individualiu dvasiniu žengimu į priekį – viduje gyvenanti dvasia pripažįsta kaip reiškiamą pagarbą dangiškajam Tėvui.

Niekada prieš tai apaštalai nebuvo taip pritrenkti, kaip dabar, kada išgirdo šitą pasakojimą apie Dievo sampratos augimą ankstesniųjų kartų žydų prote; jie buvo per daug suglume, kad imtų klausinėti. Kadangi jie sėdėjo prieš Jėzų tylėdami, tai Mokytojas tęsė: “Ir jūs būtumėte žinoję šitas tiesas, jeigu būtumėte skaitę Raštus. Argi jūs neskaitėte Samuelio, kur yra sakoma: ‘Ir Viešpaties pyktis prieš Izraelį tiek įsiliepsnojo, kad jis nukreipė Dovydą prieš juos, sakydamas, eik ir suskaičiuok Izraelį ir Judėją?’ Ir tai nebuvo keista, nes Samuelio dienomis Abraomo vaikai tikrai tikėjo, kad Jahvė sukūrė tiek gėrį, tiek blogį. Tačiau, kada vėlesnis rašytojas šituos įvykius atpasakojo, po žydų sampratos apie Dievo prigimtį išsiplėtimo, tada jis neišdrįso blogio priskirti Jahvei; todėl pasakė: ‘Ir Šėtonas pakilo prieš Izraelį ir išprovokavo Dovydą suskaičiuoti Izraelį.’ Argi jūs negalite pamatyti, jog tokie įrašai Raštuose aiškiai parodo, kaip samprata apie Dievo prigimtį toliau augo iš vienos kartos į kitą?

“Vėl jūs tikrai turėjote pastebėti, kaip vystėsi dieviškojo įstatymo samprata tobulai atitinkdama šitas besiplečiančias dieviškumo sampratas. Kada anksčiau už išplėstą Jahvės apreiškimą Izraelio vaikai tomis dienomis išėjo iš Egipto, tada jie turėjo dešimt įsakymų, kurie jiems tarnavo kaip įstatymas iki pat tų laikų, kada jie įkūrė stovyklą prie Sinajaus. Ir šitie dešimt įsakymų buvo tokie:

“1. Negarbinkite jokio kito dievo, nes Viešpats yra pavydus Dievas.

“2. Nedarykite jokių nulietų dievų.

“3. Neignoruokite to, kad laikytumėtės neraugintos duonos šventės.

“4. Iš žmonių ar galvijų visų vyriškosios lyties palikuonių, pirmagimiai yra mano, sako Viešpats.

“5. Šešias dienas jūs galite dirbti, bet septintą dieną jūs turite ilsėtis.

“6. Visada švęskite pirmųjų vaisių šventę ir derliaus nuėmimo šventę metų pabaigoje.

“7. Nesiūlykite jokios aukos kraujo su rauginta duona.

“8. Perėjimo šventės aukos nepalikite iki ryto.

“9. Pirmuosius iš pirmųjų žemės vaisių atneškite į Viešpaties jūsų Dievo namus.

“10 Nevirkite ožiuko jo motinos piene.

“Ir tada, tarp Sinajaus griauštinių ir žaibų, Mozė jiems davė naujus dešimt įsakymų, kurie, jūs visi sutiksite, yra vertingesni pareiškimai tam, kad lydėtų besiplečiančias Jahvės Dievybės sampratas. Ir argi jūs niekada neatkreipėte dėmesio į šiuos įsakymus, kaip raštuose du kartus yra užrašyta, jog pirmuoju atveju išsilaisvinimas iš Egipto yra toji priežastis, dėl kurios yra laikomasi Sabato, tuo tarpu vėlesniame įrašė mūsų protėvių besivystantys religiniai tikėjimai reikalavo, jog šitai turi būti pakeista pripažįstant kūrimo faktą kaip tą priežastį, dėl kurios yra laikomasi Sabato?

“Ir tada jūs tikrai prisiminsite, jog dar kartą – esant didesniai Isajo laikmečio dvasiniam apšvietimui – šitie dešimt neigiamų įsakymų buvo pakeisti

[1600]▼

į didį ir teigiamą meilės įstatymą, paliepiamą mylėti Dievą aukščiausiuoju laipsniu, o savo artimą mylėti kaip save patį. Ir būtent šitą meilės Dievui ir žmogui aukščiausią įstatymą aš taip pat skelbiu ir jums kaip tokį, kuris sudaro visą žmogaus pareigą.”

Ir kada jis užbaigė kalbėti, tada nė vienas vyras jam nepateikė nė vieno klausimo. Jie išsiskirstė miegoti.

4. FLAVIJUS IR GRAIKŲ KULTŪRA

Flavijus, graikų žydas, buvo vartų prozelitas, nebuvo nei apipjaustytas, nei pakrikštytas; ir kadangi jis buvo didžiulis grožio mene ir skulptūroje mylėtojas, tai namas, kurį jis užėmė gyvendamas Jeruzalėje, buvo gražus pastatas. Šitas namas buvo nuostabiai papuoštas neįkainojamais turtais, kuriuos jis buvo surinkęs tai šen tai ten savo kelionėse po pasaulį. Kada jis pirmą kartą pagalvojo

pasikviesti Jėzų į savo namus, tada jis bijojo, kad Mokytojas išsižeis matydamas šituos vadinamuosius stabus. Bet Flavijus buvo maloniai nustebintas, kada Jėzus, įėjęs į namą, vietoje to, kad imtų jam priekaištauti dėl šitų tariamų garbinimo objektų, išdėstytų po visus namus, parodė didžiulį susidomėjimą visa kolekcija ir pateikė daug įvertinančių klausimų apie kiekvieną daiktą, kada Flavijus jį lydėjo iš kambario į kambarį, rodydamas jam savo visas mėgstamas statulėles.

Mokytojas matė, kad šeimnininką išmušė iš vėžių jo draugiškas požiūris į meną; dėl to, kada jie visos kolekcijos apžiūrą užbaigė, Jėzus tarė: “Kadangi tu vertini daiktų, kuriuos sukūrė manasis Tėvas ir padarė žmogaus meniškos rankos, grožį, tai kodėl gi tu turėtum tikėtis sulaukti priekaištų? Kadangi Mozė kažkada stengėsi kovoti prieš stabmeldystę ir netikrų dievų garbinimą, tai kodėl gi visi žmonės turėtų raukytis nuo grakštumo ir grožio atgaminimo? Aš sakau tau, Flavijau, Mozės vaikai jį klaidingai suprato, ir dabar jie iš tikrųjų sukuria netikrus dievus net ir iš jo uždraudimo kurti stabus ir atvaizdus to, kas yra danguje ir žemėje. Bet net jeigu Mozė ir mokė tokių suvaržymų tų laikų tamsius protus, tai ką tas turi bendro su šiandiena, kada Tėvas danguje yra apreiškiamas kaip visuotinis Dvasinis Valdovas visiems ir viskam? Ir, Flavijau, aš pareiškiu, jog ateinančioje karalystėje jie tikrai daugiau nebemokys, ‘nugarbink šito ir nugarbink to’; daugiau jie tikrai nebejaus nerimo dėl įsakymų susilaikyti nuo šito ir žiūrėti, kad nedarytų to, bet vietoje šito visi tikrai rūpinsis tiktai viena aukščiausiaja pareiga. Ir šitą žmogaus pareigą išreiškia dvi didžiulės privilegijos: begalinio Kūrėjo, Rojaus Tėvo nuoširdus garbinimas ir kupina meilės tarnystė, dovanojama savo bičiuliams žmonėms. Jeigu tu myli savo artimą kaip myli save patį, tada tu iš tikrųjų žinai, jog esi Dievo sūnus.

“Tame amžiuje, kada mano Tėvas nebuvo gerai suprantamas, Mozė buvo galima pateisinti dėl jo mėginimų pasipriešinti stabmeldystei, bet ateinančiame amžiuje Tėvą atskleis šio Sūnaus gyvenimas; ir šitas naujasis Dievo apreiškimas padarys amžiams nebereikalinga Tėvo Kūrėjo painiojimą su stabais iš akmens arba atvaizdais iš aukso ir sidabro. Nuo šiol, išmintingi žmonės gali džiaugtis meno turtais, nepainiodami tokio materialaus grožio suvokimo su Tėvo Rojuje, visų daiktų ir visų būtybių Dievo, garbinimu ir tarnyste.”

Flavijus tikėjo viskuo, ko jį mokė Jėzus. Kitą dieną jis nuėjo į Betanę už Jordano upės ir buvo pakrikštytas Jono mokinių. Ir šitą jis iš tiesų padarė, kadangi Jėzaus apaštalai tikinčiųjų dar nekrikštijo. Kada Flavijus sugrįžo į Jeruzalę, tada jis suruošė didžiulį pobūvį Jėzaus garbei ir pakvietė šešiasdešimt savo

[1601]▼

draugų. Ir daugelis iš šitų svečių tapo tikinčiaisiais į ateinančios karalystės žinią.

5. POKALBIS APIE UŽTIKRINIMĄ

Vienas iš nuostabiųjų pamokslų, kuriuos Jėzus sakė šventykloje per šitą Perėjimo šventės savaitę, buvo atsakymas į klausimą, pateiktą vieno iš jo klausytojų, vyro iš Damasko. Šitas vyras Jėzaus paklausė: “Bet, Rabine, kaip

mes galime būti tikri dėl to, jog tave atsiuntė Dievas ir jog mes galime iš tiesų įeiti į šitą karalystę, kurią tu ir tavo mokiniai skelbiate, kad yra šalia?" Ir Jėzus atsakė:

"Kai dėl manosios žinios ir mano mokinių mokymo, tai jūs turėtumėte apie juos spręsti pagal jų vaisius. Jeigu mes jums skelbiame dvasios tiesas, tai dvasia ir paliudys jūsų širdyje, kad mūsų žinia yra tikra. Kai dėl karalystės ir dėl užtikrinimo, kad jus priims dangiškasis Tėvas, tai leiskite man paklausti, kuris gi iš jūsų būdamas tėvas, vertas ir nuoširdus tėvu, savo sūnų laikytų sunerimusį ir nežinomybėje dėl savo padėties šeimoje arba dėl savo patikimos vietos savojo tėvo širdies meilėje? Argi jūs žemiškieji tėvai jaučiate malonumą, kankindami savo vaikus tuo, kad jie nėra užtikrinti dėl to, ar yra jiems vietos meilėje, gyvenančioje jūsų žmogiškoje širdyje. Taip pat ir jūsų Tėvas danguje nepaliekia savo įtikėjimo dvasios vaikų abejojančiame netikrume dėl jų padėties karalystėje. Jeigu jūs priimate Dievą kaip savo Tėvą, tada iš tikrųjų ir neabejotinai jūs esate Dievo sūnūs. Ir jeigu jūs esate sūnūs, tada jūs esate garantuoti dėl savo vietos ir padėties visur, kas susiję su amžinąja ir dieviškąja sūnyste. Jeigu jūs tikite mano žodžiais, tai šituo jūs tikite ir į Tą, kuris atsiuntė mane, ir šitokiu būdu tikėdami į Tėvą, jūs esate įtvirtinę ir savąjį statusą dangiškojoje pilietybėje. Jeigu jūs vykdysite Dievo danguje valią, tai tikrai jūs niekada nesuklupsite stengdamiesi pasiekti žengimo į priekį amžinąjį gyvenimą dieviškojoje karalystėje.

"Aukščiausioji Dvasia tikrai paliudys kartu su jūsų dvasiomis, kad jūs iš tiesų esate Dievo vaikai. Ir jeigu jūs esate Dievo sūnūs, tuomet jūs iš tiesų esate gimę iš Dievo dvasios; ir kas tik taip gimė iš dvasios, tas turi savyje galią nugalėti visas dvejones, ir tai yra toji pergalė, kuri nugali bet kokį neįtikrintumą, net jūsų tikėjimą.

"Sakė Pranašas Isajas, kalbėdamas apie tuos laikus: 'Kada dvasia bus išlieta ant mūsų iš dangaus, tada teisumo darbas iš tiesų taps taika, ramybe, ir užtikrinimu amžiams.' Ir visiems tiems, kurie iš tikrųjų tiki šita evangelija, aš iš tiesų tapsiu užtikrinimu, kad jie bus priimti į manojo Tėvo karalystės amžinąjį gailėtingumą ir per amžius trunkantį gyvenimą. Tuomet, jūs tie, kurie girdite šitą žinią ir tikite šita karalystės evangelija, esate Dievo sūnūs, ir jūs turite amžinąjį gyvenimą; ir visam pasauliui įrodymas, kad jūs gimėte iš dvasios, yra tai, kad jūs nuoširdžiai mylite vienas kitą."

Daugeliui valandų su Jėzumi pasiliko minios klausytojų, kurie klausinėjo ir atidžiai klausėsi jo paguodžiančių atsakymų. Net apaštalus Jėzaus mokymas padarė pamokslauti karalystės evangeliją su didesne galia ir įsitikinimu. Šitas patyrimas Jeruzalėje šiems dvylikai buvo didžiulis įkvėpimas. Tai buvo jų pirmasis ryšys su tokiais gausiomis miniomis, ir jie išmoko daug vertingų pamokų, kurios buvo labai naudingos jų vėlesniame darbe.

6. BENDRAVIMAS SU NIKODEMU

Vieną vakarą į Flavijaus namus atėjo pasimatyti su Jėzumi kažkoks Nikodemas, turtingas ir pagyvenęs žydų Sanhedrino narys. Jis buvo daug girdėjęs

apie šito galilėjiečio mokymus, ir dėl to vieną popietę jis atėjo jo pasiklaudyti, kada jis mokė šventyklos kiemuose. Jis būtų dažnai ėjęs pasiklaudyti, kaip Jėzus moko, bet bijojo, kad žmonės jį pamatys dalyvaujantį jo mokyme, kadangi žydų valdovai su Jėzumi jau taip nesutarė, jog nė vienas Sanhedrino narys nenorėjo, kad jį atvirai sutapatintų su juo. Dėl to, Nikodemas buvo susitaręs su Andriejumi, kad su Jėzumi susitiks asmeniškai ir po saulėlydžio šitą patį vakarą. Petras, Jokūbas, ir Jonas buvo Flavijaus sode, kada prasidėjo pokalbis, bet vėliau jie visi suėjo į namą, kur pasikalbėjimas tęsėsi.

Priimdamas Nikodemą, Jėzus nerodė jokio ypatingo dėmesio; kalbėdamasis su juo, jis nėjo į jokią kompromisą ar nederamą įtikinėjimą. Mokytojas nemėgino atstumti savo paslaptingojo svečio, taip pat jis nepasinaudojo ir sarkazmu. Visuose savo reikaluose su savo išskirtiniu svečiu, Jėzus buvo ramus, atkaklus, ir orus. Nikodemas nebuvo oficialus Sanhedrino delegatas; jis atėjo pasimatyti su Jėzumi vien tik dėl to, kad jis asmeniškai ir nuoširdžiai susidomėjo Mokytojo mokymais.

Kada jį pristatė Flavijus, tada Nikodemas tarė: “Rabine, mes žinome, jog tu esi mokytojas, atsiųstas Dievo, kadangi nė vienas paprastas žmogus šitaip mokyti negalėtų, jeigu su juo nebūtų Dievo. Ir aš trokštu sužinoti daugiau apie tavuosius mokymus, susijusius su ateinančia karalyste.”

Jėzus atsakė Nikodemui: “Tikrai, tikrai aš sakau tau, Nikodemai, tik tai toks žmogus, kuris yra gimęs iš aukščiau, gali pamatyti Dievo karalystę.” Tada Nikodemas atsakė: “Bet, kaip gi žmogus gali gimti vėl, kada jis yra senas? Jis negali antrą kartą įeiti į savo motinos iščias tam, kad gimtų.”

Jėzus sakė: “Nepaisant šito, aš tau pareiškiu, tik tai toks žmogus, kuris gimsta iš dvasios, gali įeiti į Dievo karalystę. Tas, kas yra gimęs iš materialaus kūno, yra materialus kūnas, o tas, kas yra gimęs iš dvasios, yra dvasia. Bet tu nesistebėk, kad aš pasakiau, jog tu turi gimti iš aukščiau. Kai pučia vėjas, tu girdi lapų šnarėjimą, bet vėjo nematai – iš kur atpučia ar kur nupučia – taip yra ir su kiekvienu gimusiu iš dvasios. Materialaus kūno akimis tu gali pastebėti dvasios pasireiškimus, bet tu negali iš tikrųjų pamatyti šios dvasios.”

Nikodemas atsakė: “Bet aš nesuprantu – kaip gali taip būti?” Tarė Jėzus: “Ar gali taip būti, kad tu esi mokytojas Izraelyje ir vis vien šito nežinai? Tuomet, tai tampa pareiga tų, kurie žino apie šios dvasios realybes, atskleisti šituos dalykus tiems, kurie mato tik tai materialaus pasaulio pasireiškimus. Bet ar tu mumis patikėsi, jeigu mes tau papasakosime apie dangiškąsias tiesas? Ar tu turi drąsos, Nikodemai, tikėti į tą, kuris nusileido iš dangaus, net į Žmogaus Sūnų?”

Ir Nikodemas pasakė: “Bet kaip aš galiu pradėti įvaldyti šitą dvasią, kuri turi pertvarkyti mane parengdama mane įėjimui į karalystę?” Jėzus atsakė: “Dangiškojo Tėvo dvasia iš tiesų tavo viduje jau gyvena. Jeigu tu panorėtum, jog tave vestų šitoji dvasia iš aukštai, tai labai greitai tu pradėtum matyti šios dvasios akimis, ir tuomet dėka to, kad iš visos širdies apsispręstum dėl to, kad tau vadovautų šitoji dvasia, tu tikrai gimtum iš dvasios, kadangi tavo pagrindinis gyvenimo tikslas būtų vykdyti savo dangiškojo Tėvo valią. Ir šitaip gimęs iš dvasios ir laimingai patekęs į Dievo karalystę, tu pradėtum savo kasdieniame gyvenime nešti gausius dvasinius vaisius.”

Nikodemas buvo visiškai nuoširdus. Jam tai padarė gilų įspūdį, bet jis išėjo išmuštas iš vėžių. Nikodemas buvo visiškai išvystęs savąjį aš, buvo pasiekęs

didelį laipsnį savikontrolės, ir buvo išsiugdęs net ir aukštų moralinių savybių. Jis buvo rafinuotas, turėjo egoistinių ir altruistinių savybių; bet jis nežinojo, kaip savąją valią priversti *paklusti* dieviškojo Tėvo valiai, kaip kad mažas

[1603]▼

vaikas noriai paklūsta išmintingo ir mylinčio žemiškojo tėvo vadovavimui ir vedimui, kad šituo tikrovėje taptų Dievo sūnumi, amžinosios karalystės besivystančiu įpėdiniu.

Bet Nikodemus iš tikrųjų turėjo pakankamai įtikėjimo tam, kad įeitų į karalystę. Jis neryžtingai protestavo tada, kada kiti Sanhedrino nariai stengėsi Jėzų pasmerkti be svarstymo; ir su Juozapu iš Arimatėjos, jis vėliau drąsiai pripažino jo tikėjimą ir reikalavo Jėzaus kūno, kada iš baimės net ir didžioji dauguma jo mokinių buvo pabėgę iš savo Mokytojo baigiamojo kentėjimo ir mirties vietos.

7. PAMOKA APIE ŠEIMĄ

Po intensyvaus mokymo ir asmeninio darbo periodo per Perėjimo savaitę Jeruzalėje, kitą trečiadienį Jėzus su savo apaštalais praleido Betanėje, ilsėdamasis. Tą popietę Tomas pateikė klausimą, į kurį atsakymas buvo ilgas ir pamokantis. Tomas paklausė: “Mokytojau, tą dieną, kada mes buvome išskirti kaip karalystės ambasadoriai, tu mums papasakojai daug dalykų, mokei mus to, koks turėtų būti mūsų pačių asmeninis gyvenimo būdas, tačiau, ko mokysime minias mes? Kaip šitie žmonės turi gyventi po to, kada karalystė bus daug daugiau atėjusi? Ar tavo mokiniai laikys vergų? Ar tikintieji į tave puoselės neturtą ir vengs nuosavybės? Ar viešpataus vien tiktai gailestingumas, taip, kad mes daugiau nebeturėsime įstatymų ir teisingumo?” Jėzus ir šie dvylika visą popietę ir visą tą vakarą, po vakarienės, praleido aptarinėdami Tomo klausimus. Šitame pasakojime mes pateikiame Mokytojo mokymo tokią santrauką:

Jėzus iš pradžių savo apaštalams stengėsi išaiškinti, kad jis pats žemėje gyvena unikalų gyvenimą materialiam kūne, ir kad jie, šie dvylika, yra pakviesti dalyvauti šitame Žmogaus Sūnaus savęs padovanojimo patyrimė; ir būdami tokie bendražygiai jie taip pat turi laikytis viso savęs padovanojimo patyrimo didelės dalies ypatingų suvaržymų ir išipareigojimų. Jo žodžiuose buvo užslėpta užuomina, jog Žmogaus Sūnus yra vienintelis asmuo, kuris kada nors yra gyvenęs žemėje, kuris vienu ir tuo pačiu metu gali žvelgti į pačią Dievo širdį ir į pačias žmogaus sielos gelmes.

Jėzus labai paprastai paaiškino, jog dangaus karalystė yra evoliucinis patyrimas, prasidedantis čia žemėje ir besivystantis aukštyn per vienas po kito einančias gyvenimo pakopas į Rojų. Šio vakaro metu jis konkrečiai pareiškė, jog kuriame nors karalystės vystymosi ateities etape jis šitą pasaulį vėl aplankys turėdamas dvasinę galią ir dieviškąją šlovę.

Tada jis paaiškino, kad “karalystės idėja” nėra geriausias būdas pavaizduoti žmogaus ryšį su Dievu; kad tokias stilistines kalbos priemones jis vartoja dėl to, jog žydų tauta laukia karalystės, ir dėl to, kad Jonas pamokslavo vartodamas ateinančios karalystės įvaizdį. Jėzus sakė: “Kito amžiaus žmonės karalystės evangeliją supras geriau, kada ji bus pateikiama šeimyninį ryšį išreiškiančiu

požiūriu – kada žmogus religiją supras kaip mokymą apie Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę, sūnystę su Dievu.” Tada Mokytojas kažkiek aptarė žemiškąją šeimą kaip dangiškosios šeimos iliustraciją, iš naujo pateikdamas du fundamentalius gyvenimo įstatymus: pirmąjį įsakymą apie meilę tėvui, šeimos galvai; ir antrąjį įsakymą apie abipusę meilę tarp vaikų, mylėti savo broli kaip save patį. Ir tada jis paaiškino, jog tokia broliškos meilės savybė būtinai pasireišk nesavanaudiška ir kupina meilės visuomenine tarnyste.

Po šito, įvyko toji įsimintina diskusija apie šeimyninio gyvenimo fundamentalius bruožus ir apie jų pritaikymą tiems santykiams, kurie egzistuoja tarp

[1604]▼

Dievo ir žmogaus. Jėzus pareiškė, jog tikroji šeima remiasi tokiais septyniais faktais:

1. *Egzistencijos faktų.* Šeimoje prigimties ryšiai ir mirtingojo panašumo reiškiniai yra tarpusavyje susieti: Vaikai paveldi tam tikrus tėvų bruožus. Vaikai gimsta iš tėvų; asmenybės egzistavimas priklauso nuo tėvų veikimo. Tėvo ir vaiko ryšys yra būdingas visai gamtai ir įsiskverbia į visas gyvas egzistencijas.

2. *Saugumu ir malonumu.* Tikri tėvai patiria didžiulį malonumą rūpindamiesi savo vaikų reikmėmis. Daugelis tėvų nepasitenkina vien tik tuo, kad tenkintų savo vaikų poreikius, bet taip pat jiems patinka pasirūpinti ir tuo, kad vaikams būtų malonumas.

3. *Švietimu ir lavinimu.* Išmintingi tėvai rūpestingai planuoja savo sūnų ir dukrų švietimą ir deramą lavinimą. Kada jie būna jauni, tada jie būna parengiami tolimesnio gyvenimo didesnėms pareigoms.

4. *Drausme ir suvaržymu.* Išvalgūs tėvai taip pat pasirūpina ir tuo, kad savo jauniems ir nesubrendusiems palikuonims būtų taikoma reikalinga drausmė, vadovavimas, pataisymas, ir kartais suvaržymas.

5. *Bičiuliškumu ir ištikimybe.* Mylintis tėvas su savo vaikais palaiko artimus ir kupinus meilės ryšius. Jis visada yra pasiruošęs išklaudyti jų prašymų; jis visada yra pasirengęs dalintis jų sunkumais ir padėti jiems sunkiu metu. Tėvas aukščiausiu laipsniu yra suinteresuotas savo palikuonių augančia gerove.

6. *Meile ir gailestingumu.* Užjaučiantis tėvas lengvai atleidžia; savo vaikams tėvai nelaiko pykčio užantyje. Tėvai nėra panašūs į teisėjus, priešus, ar kreditorius. Tikrosios šeimos yra kuriamos pakantumo, kantrybės, ir atlaidumo pagrindu.

7. *Apsirūpinimu ateičiai.* Žemiškiesiems tėvams patinka palikti palikimą savo sūnams. Šeima tęsiasi iš vienos kartos į kitą. Mirtis tikrai užbaigia vieną

kartą, kad pažymėtų kitos pradžia. Mirtis užbaigia individo gyvenimą, bet nebūtinai tos šeimos.

Valandų valandas Mokytojas aptarinėjo šitų šeimyninio gyvenimo bruožų taikymą žmogaus, žemiškojo vaiko, ryšiams su Dievu, Rojaus Tėvu. Ir jo išvada buvo tokia: “Visus šituos sūnaus ryšius su Tėvu, aš žinau tobulai, nes viską, ką sūnystėje jūs turite pasiekti per amžinąją ateitį, aš jau esu dabar pasiekęs. Žmogaus Sūnus yra pasirengęs pakilti pas Tėvą iš dešinės, taip, kad manyje dabar tas kelias yra dar plačiau atvertas jums visiems, kad Dievą pamatytumėte, ir prieš tai, kada šį šlovingą žengimą pirmyn jūs užbaigsite, jog taptumėte tokie tobuli, net koks tobulas yra jūsų Tėvas.”

Kada apaštalai išgirdo šituos pritrenkiančius žodžius, tada jie prisiminė Jono pareiškimą, išsakytą Jėzaus krikšto metu, ir jie taip pat ryškiai prisiminė šitą patyrimą, sąsajoje su jų pamokslavimu ir mokymu po Mokytojo mirties ir prisikėlimo.

Jėzus yra dieviškasis Sūnus, tas, kuriuo Visuotinis Tėvas visiškai pasitiki. Jis buvo su Tėvu ir suvokė jį iki galo. Jis dabar gyveno savo žemiškąjį gyvenimą, kuriuo Tėvas buvo visiškai patenkintas, ir šitas įsikūnijimas materialiam kūne jį įgalino iki galo suvokti žmogų. Jėzus buvo žmogaus tobulumas; jis pasiekė kaip tik tokį tobulumą, kokį pasiekti turi lemti visi tikri tikintieji į jį ir per jį. Jėzus apreiškė tobulumo Dievą žmogui ir pačiu savimi pateikė išstobulintą valdų sūnų Dievui.

[1605]▼

Nors Jėzus ir aiškino kelias valandas, bet Tomas vis dar nebuvo patenkintas, dėl to jis tarė: “Bet, Mokytojau, mums neatrodo, jog Tėvas danguje visada su mumis elgiasi palankiai ir gailestingai. Dažnai mes sielvartaudami kenčiame žemėje, ir nevisada mūsų maldos sulaukia atsako. Kur mums nepasiseka suvokti tavojo mokymo prasmės?”

Jėzus atsakė: “Tomai, Tomai, kiek dar praeis laiko iki tu įgausi sugebėjimą klausytis dvasine klausa? Kiek praeis laiko iki tu suvoksi, jog šitoji karalystė yra dvasinė karalystė, ir jog manasis Tėvas taip pat yra dvasinė būtybė? Argi tu nesupranti, kad aš jus mokau kaip dvasinius vaikus dangiškojoje dvasinėje šeimoje, kurios tėviškoji galva yra begalinė ir amžinoji dvasia? Argi tam, kad pailiustruočiau dieviškuosius ryšius, jūs man neleisite pasinaudoti žemiškąja šeima taip, kad manojų mokymo tiesiogine prasme netaikytumėte materialiams reikalams? Argi iš tikrųjų savo protu jūs negalite atskirti karalystės dvasinių realybių nuo šio amžiaus materialų, visuomeninių, ekonominių, ir politinių problemų? Kada aš šneku dvasios kalba, kodėl jūs atkakliai stengiatės mano prasmę išversti į materialaus kūno kalbą vien tik dėl to, jog tam, kad pateikčiau pavyzdį, aš leidžiu sau pasinaudoti įprastais ir tiesioginiais ryšiais? Mano vaikai, aš maldauju, kad jūs nustotumėte mokymą apie dvasinę karalystę taikyti vergovės, skurdo, namų, ir kraštų purviniams reikalams ir žmogiškojo nešališkumo ir teisingumo materialioms problemoms. Šitie žemiškieji reikalai yra šito pasaulio žmonių rūpestis, ir nors tam tikra prasme jie turi poveikio visiems žmonėms, bet jūs esate pakviesti atstovauti šiame pasaulyje man, net ir taip, kaip aš atstovauju savajam Tėvui. Jūs esate dvasinės karalystės dvasiniai ambasadoriai, dvasinio Tėvo ypatingieji atstovai. Iki šio laiko aš jau turėjau jus

mokyti kaip dvasinės karalystės visiškai suaugusius žmones. Argi man reikės visą laiką į jus kreiptis tiktai kaip į vaikus? Argi jūs niekada nesuaugsite savo dvasinio suvokimo srityje? Nepaisant šito, aš jus myliu ir būsiu kantrus su jumis, net iki mūsų bendravimo materialiam kūne pačios pabaigos. Ir net tuomet manoji dvasia iš tikrųjų eis pirma jūsų po visą pasaulį.”

8. PIETŲ JUDĖJOJE

Iki balandžio pabaigos tarp fariziejų ir sedukiečių opozicija Jėzui buvo tokia ryški, kad Mokytojas ir jo apaštalai nusprendė kuriam laikui išvykti iš Jeruzalės, eiti į pietus ir dirbti Betliejuje ir Hebrone. Visą gegužės mėnesį jie praleido dirbdami asmeninį darbą šituose miestuose ir tarp žmonių aplinkiniuose kaimuose. Šitos išvykos metu nebuvo viešai pamokslaujama, buvo tiktai bendraujama einant iš vieno namo į kitą. Dalį šio laiko, tuo metu, kada apaštalai mokė evangelijos ir tarnavo sergantiesiems, Jėzus ir Abneris praleido Engedyje, lankydami nazariečių kolonijoje. Jonas Krikštytojas išėjo iš šitos vietos, o Abneris buvo šitos grupės vadovas. Didelė dalis nazariečių brolijos narių tapo tikinčiaisiais į Jėzų, bet didžioji dauguma šitų asketiškų ir ekscentriškų vyrų atsisakė priimti jį kaip Mokytoją, pasiūtą iš dangaus, nes jis nemokė pasninkavimo ir kitų savojo aš atsižadėjimo formų.

Žmonės, gyvenantys šitame regione, nežinojo, kad Jėzus gimė Betliejuje. Jie visada laikėsi nuomonės, jog Mokytojas gimė Nazarete, kaip šitaip manė ir didžioji dauguma jo mokinių, bet šie dvylika šituos faktus žinojo.

Šitas gyvenimas pietuose buvo ramaus ir vaisingo darbo laikotarpis; karalystei buvo pridėta daug sielų. Iki birželio pirmųjų dienų susierzinimas Jėzaus atžvilgiu Jeruzalėje tiek atslūgo, kad Mokytojas ir apaštalai sugrįžo tam, jog mokytų ir guostų tikinčiuosius.

[1606]▼

Nors Jėzus ir apaštalai praleido ištisą birželio mėnesį Jeruzalėje ar netoli jos, bet šituo laikotarpiu viešai jie nemokė. Daugiausia jie gyveno palapinėse, kurias pasistatė nuošaliame parke, arba sode, kuris tuo laiku buvo žinomas kaip Getsemanė. Šitas parkas buvo išsidėstęs Alyvų Kalno vakariniame šlaite, netoli nuo Kidrono upelio. Sabato savaitgalius jie paprastai praleisdavo su Lozoriumi ir jo seserimis Betanėje. Jėzus už Jeruzalės sienų buvo įėjęs tik keletą kartų, bet didžiulis skaičius susidomėjusių klausytojų ateidavo į Getsemanę, kad pabendrautų su juo. Vieną penktadienio vakarą Nikodemas ir kažkoks Juozapas iš Arimatėjos surizikavo išeiti iš miesto, kad pasimatytų su Jėzumi, bet iš baimės pasuko atgal, net tada, kada jau stovėjo prieš įėjimą į Mokytojo palapinę. Ir, žinoma, jie nesuvokė, kad Jėzus žinojo viską apie jų poelgius.

Kada žydų valdovai sužinojo, kad Jėzus sugrįžo į Jeruzalę, tada jie pasirengė jį suimti; tačiau, kada jie pamatė, kad jis viešai nepamokslauja, tada priėjo išvados, kad jis yra išsigandęs dėl jų ankstesnio susierzinimo, ir nusprendė leisti jam tęsti savo mokymą šituo asmeniniu būdu be tolimesnio įsikišimo. Ir šitokiu būdu reikalai vystėsi ramiai iki paskutiniųjų birželio dienų, kada kažkoks Simonas, Sanhedrino narys, viešai palaikęs Jėzaus mokymus, po šito pats pasirodė žydų valdovų akivaizdoje. Nedelsiant kilo naujas susierzinimas ir noras

suimti Jėzų ir taip stipriai, kad Mokytojas nusprendė pasitraukti į Samarijos ir Dekapolio miestus.

[1607]▼

143 DOKUMENTAS

EINANT PER SAMARIJĄ

BIRŽELIO pabaigoje, 27 m. po Kr. gim., dėl žydų religinių valdovų augančio pasipriešinimo, Jėzus ir dvylika apaštalų iš Jeruzalės išvyko, pasiuntę savo palapines ir negausius asmeninius reikmenis, kad būtų laikomi Lozorius namuose Betanėje. Eidami į šiaurę į Samariją Sabato dieną jie praleido Betelyje. Čia jie pamokslavo kelias dienas žmonėms, atėjusiems iš Gofnos ir Efraimo. Viena grupė gyventojų iš Arimatėjos ir Tamnos buvo atėjusi tam, kad pakviestų Jėzų aplankyti jų kaimus. Mokytojas ir jo apaštalai praleido daugiau negu dvi savaites mokydami šito regiono žydus ir samariečius, kurių daugelis atvyko net iš Antipatrio, kad išgirstų gerąją naujieną apie karalystę.

Pietinės Samarijos žmonės Jėzaus klausėsi su malonumu, ir apaštalams, išskyrus Judą Iskariją, pavyko nugalėti didelę dalį savo prietarų, nukreiptų prieš samariečius. Judui buvo labai sunku mylėti šituos samariečius. Birželio paskutinę savaitę Jėzus ir jo padėjėjai pasiruošė išvykti į naujus Graikijos miestus Fasaelį ir Arkelajų netoli Jordano upės.

1. PAMOKSLAVIMAS ARKELAJUJE

Pirmojoje rugpjūčio pusėje apaštališkoji grupė savo būstinę įsirengė prie graikų Arkelajo ir Fasaelio miestų, kur jie turėjo pirmąjį patyrimą pamokslaudami beveik išimtinai pagonių – graikų, romėnų, ir siriečių – susibūrimams, kadangi šituose dviejuose graikų miestuose žydų gyveno nedaug. Bendraujant su šitais Romos imperijos piliečiais, apaštalams iškilo naujų sunkumų skelbiant žinią apie ateinančią karalystę, ir jie susidūrė su naujais prieštaravimais Jėzaus mokymui. Per vieną iš daugelio vakarinių susirinkimų su savo apaštalais Jėzus atidžiai klausėsi šitų prieštaravimų karalystės evangelijai, kai šie dvylika pasakojo apie savąjį patyrimą su savo asmeninio darbo subjektais.

Tas klausimas, kurį pateikė Pilypas, atspindėjo jiems būdingus sunkumus. Pilypas tarė: “Mokytojau, šitie graikai ir romėnai menkina mūsų žinią, sakydami, jog tokie mokymai tinka tiktai silpniems ir vergams. Jie tvirtina, jog pagonių religija yra aukštesnė už mūsų mokymus, kadangi ji įkvepia stipraus, tvirto, ir energingo charakterio ugdymą. Jie tvirtina, jog mes visus žmones atversime į pasyvių nesipriešinančiųjų silpnus pavyzdžius, kurie greitai išnyks nuo žemės paviršiaus. Tu, Mokytojau, jiems patinki, ir jie atvirai pripažįsta, jog tavasis mokymas yra dieviškas ir idealus, bet į mus jie nežiūri rimtai. Jie tvirtina, jog tavoji religija yra skirta ne šitam pasauliui; jog žmonės negali gyventi taip, kaip mokai tu. Ir dabar, Mokytojau, ką gi mes sakysime šitiems pagonims?”

Po to, kada Jėzus išklausė panašių prieštaravimų karalystės evangelijai, pateiktų Tomo, Natanieliaus, Simono Uoliojo, ir Motiejaus, jis šitiems dvylikai pasakė:

“Į šitą pasaulį aš esu atėjęs tam, kad vykdyčiau savojo Tėvo valią ir, kad kupiną meilės jo charakterį atskleisčiau visai žmonijai. Tokia, mano sielos broliai, yra manoji misija. Ir šitą reikalą aš įvykdysiu, nežiūrint to, kad mano mokymus klaidingai supranta šio laikmečio ar kitos kartos žydai arba pagonys. Bet jūs neturite iš akiračio išleisti to fakto, jog net ir dieviškoji meilė turi savo griežtą drausmę. Tėvo meilė savo sūnui dažnai verčia tėvą apriboti savo nemąstančio palikuonio neišmintingus veiksmus. Vaikas nevisada suvokia tėvo apribojančios drausmės išmintingus ir kupinus meilės motyvus. Bet aš pareiškiu jums, kad manasis Tėvas Rojuje iš tiesų valdo visatą visatą savo meilės priverčiančia galia. Meilė yra didingiausia iš visų dvasinių realybių. Tiesa yra išlaisvinantis apreiškimas, bet meilė yra aukščiausiojo lygio ryšys, ir nesvarbu, kokias klaidas padaro jūsų bičiuliai žmonės valdydami šiandieninį pasaulį, bet ateities amžiuje šitą pasaulį valdys šitoji evangelija, kurią aš jums skelbiu. Žmogiškojo žengimo į priekį galutinis tikslas yra giliai pagarbus Dievo tėvystės pripažinimas ir kupinas meilės žmogaus brolystės materializavimas.

“Bet, kas jums sakė, jog manoji evangelija skirta tik vergams ir silpniesiems? Argi jūs, mano pasirinktieji apaštalai, esate panašūs į silpnus? Argi Jonas panašus į silpną? Argi jūs pastebite, jog mane būtų pavergusi baimė? Tas tiesa, šitoji evangelija yra pamokslaujama šios kartos vargšams ir prispaustiesiems. Šito pasaulio religijos vargšus ignoruodavo, bet manasis Tėvas nėra asmenų gerbėjas. Be to, šio laikmečio vargšai yra pirmieji, kurie atkreipė dėmesį į raginimą atgailauti ir priimti sūnystę. Karalystės evangelija turi būti skelbiama visiems žmonėms – žydui ir pagoniui, graikui ir romėnui, turtingam ir vargšui, laisvam ir vergui – ir lygiai tiek jaunam, kaip ir senam, kaip vyrui, taip ir moteriai.

“Kadangi manasis Tėvas yra meilės Dievas ir patiria malonumą būdamas gailestingas, tai neišsikalbėkite sau tokios minties, jog karalystės tarnystė turi būti monotoniško lengvumo tarnystė. Kilimas į Rojų yra visų laikų aukščiausiojo laipsnio jaudinantis patyrimas, sunkus amžinybės laimėjimas. Karalystės tarnystė žemėje pakvies visus drąsius žmones, kuriuos jūs ir tie, kurie dirbs drauge su jumis, galės surinkti. Daugelis iš jūsų už savąją ištikimybę šitos karalystės evangelijai bus nužudyti. Lengva žūti fizinio mūšio lauke, kada jūsų drąsą sustiprina jūsų kovojančių draugų buvimas, bet už tiesos meilę, puoselėjamą jūsų mirtingoje širdyje, paaukoti savąją gyvybę tyliai ir vienam reikalinga aukštesnė ir gilesnė žmogiškosios drąsos ir atsidavimo forma.

“Šiandien, netikintieji gali pašiepti jus, kad skelbiate nesipriešinimo evangeliją ir pamokslaujate neprievartinį gyvenimą, bet jūs esate pirmieji savanoriai iš ilgos eilės nuoširdžių tikinčiųjų į šitos karalystės evangeliją, kurie nustebins visą žmoniją savo didvyrišku atsidavimu šitiems mokymams. Nė viena pasaulio armija niekada nebuvo parodžiusi daugiau drąsos ir narsos už tą drąsą ir narsą, kurią parodysite jūs ir jūsų ištikimi perėmėjai, kurie eis po visą pasaulį skelbdami gerąją naujieną – Dievo tėvystę ir žmonių brolystę. Materialaus kūno drąsa yra narsumo žemiausioji forma. Proto narsumas yra žmogiškosios drąsos aukštesnioji rūšis, bet aukščiausioji ir nuostabiausioji drąsos rūšis yra bekompromisinė ištikimybė apšviestiesiems įsitikinimams dėl giluminių dvasinių realybių. Ir tokia drąsa sudaro Dievą pažįstančio žmogaus

didvyriškumą. Ir jūs visi esate Dievą pažįstantys vyrai; jūs esate tikrų tikriausiai Žmogaus Sūnaus asmeniniai pagalbininkai.

Tai buvo ne viskas, ką Jėzus pasakė ta proga, bet tai yra jo kreipimosi įžanga, o toliau jis išsamiai dėstė tą, kas sustiprintų ir pailiustruotų šią pareiškimą. Tai buvo vienas iš aistringiausių kreipimųsi, kuriuos

[1609]▼

kada nors Jėzus buvo pateikęs šiam dvyliktukui. Mokytojas savo apaštalams iš tikrųjų retai kada kalbėdavo su aiškiai pastebimu stipriu jausmu, bet šitas atvejis buvo vienas iš tų nedaugelio atvejų, kada jis šnekėjo su aiškiai išreikštu rimtumu, kurį lydėjo ryškiai išreikštas jaudulys.

Nedelsiant tai turėjo poveikio apaštalų viešam pamokslavimui ir asmeninei tarnystei; nuo pačios tos dienos jų žinia įgavo naują drąsaus viešpatavimo gaidą. Šie dvylika šios karalystės naujojoje evangelijoje ir toliau įsisavindavo teigiamo veržlumo dvasią. Nuo šios dienos jie daugiau tokiu dideliu laipsniu nebeskelbė savo Mokytojo daugiapusio mokymo draudžiančių nuorodų ir pasyvių įsakymų.

2. PAMOKA APIE SAVĘS ĮVALDYMĄ

Mokytojas buvo žmogiškosios savikontrolės ištobulintas pavyzdys. Kada jis buvo keikiamas, tada kitų jis nekeikė; kada jis kentėjo, tada savo kankintojams jis negrasino; kada priešai jį smerkė, tada jis tiesiog atsiduodavo teisiam Tėvo danguje nuosprendžiui.

Vieno iš vakarinių susirinkimų metu Andriejus paklausė Jėzaus: “Mokytojau, ar mes turime laikytis savęs atsižadėjimo, kaip šito mus mokė Jonas, ar mes turime siekti savikontrolės, kaip šito moko tavasis mokymas? Kuo tavasis mokymas skiriasi nuo Jono mokymo?” Jėzus atsakė: “Jonas iš tikrųjų jus mokė teisumo kelio sutinkamai su savo tėvų šviesa ir įstatymais, ir tai buvo savęs patikrinimo ir savęs atsižadėjimo religija. Bet aš ateinu su naująja žinia apie savęs užmiršimą ir savikontrolę. Aš jums rodau tokį gyvenimo būdą, kokį man atskleidė manasis Tėvas danguje.

“Tikrai, tikrai aš jums sakau, tas, kuris valdo save patį, yra didingesnis už tą, kuris užkariauja miestą. Savęs įvaldymas yra žmogaus moralinės prigimties matas ir jo dvasinio vystymosi indikatorius. Esant senajai tvarkai jūs pasninkavote ir meldėtės; kaip atgimę iš dvasios naujieji tvariniai jūs esate mokomi tikėti ir džiaugtis. Tėvo karalystėje jūs turite tapti naujais tvariniais; seni dalykai turi išnykti; stebėkite, aš jums rodau, kaip visi dalykai turi tapti nauji. Ir jūsų meilės vienas kitam dėka jūs turite įtikinti pasaulį, kad iš vergystės jūs patekote į laisvę, kad iš mirties jūs išengėte į amžinąjį gyvenimą.

“Eidami senuoju keliu jūs siekiate užgniaužti, paklusti, ir prisitaikyti prie gyvenimo taisyklių; einant naujuoju keliu pirmiausia jus transformuoja Tiesos Dvasia ir jūsų vidinę sielą sustiprina jūsų proto nuolatinis dvasinis atsinaujinimas, ir šitaip jūs iš tikrųjų esate apdovanojami Dievo gailestingos,

mielos, ir tobulos valios tikro ir džiugaus veikimo galia. Nepamirškite – būtent jūsų asmeninis įtikėjimas į nepaprastai didingus ir brangius Dievo pažadus užtikrina, kad jūs tapsite tokie, kurie turi dieviškąją prigimtį. Šitokiu būdu savojo įtikėjimo ir dvasinės transformacijos dėka, jūs tikrovėje tampate Dievo šventyklomis, ir jo dvasia iš tikrųjų apsigyvena jūsų viduje. Jeigu, tuomet, ši dvasia apsigyvena jumyse, tai jūs daugiau nebesate materialaus kūno vergai, bet esate laisvi ir išvaduoti dvasios sūnūs. Dvasios naujasis įstatymas jums padovanoja savęs įvaldymo laisvę vietoje senojo savęs sukaustymo baimės ir savęs atsižadėjimo vergystės įstatymo.

“Daug kartų, kada jūs pasielgdavote blogai, pagalvodavote atsakomybę už savuosius veiksmus suversti to nelabojo poveikiui, kada tikrovėje jūs nukrypdavote tik dėl savo pačių natūralių polinkių. Argi pranašas Jeremijas dar seniai jums nesakė, jog žmogiškoji širdis yra labiausiai apgaulinga iš visų dalykų, o kartais yra net ir nepaprastai bloga? Kaip lengvai jūs galite apsigauti ir dėl šito patekti į

[1610]▼

kvailą baimę, pasinerti į geidulius, atsiduoti pavergiantiems malonumams, pykčiui, pavydui, ir net kerštingai neapykantai!

“Išgelbėjimas yra pasiekiamas dvasios atgaivinimu, o ne materialaus kūno veidmainiškais poelgiais. Jus pateisina įtikėjimas ir į broliją apjungia gailėstingumas, o ne baimė ir savo paties materialaus kūno atsižadėjimas, nors Tėvo vaikai, kurie yra gimę iš dvasios, per amžius ir visada yra savojo aš ir materialaus kūno visų troškimų *šeimininkai*. Kada jūs žinote, jog esate išgelbėti įtikėjimo dėka, tada jūs turite tikrąją ramybę su Dievu. Dėl to tai nėra pareiga, bet išaukštinta jūsų privilegija apsisvalyti nuo visų proto ir kūno blogybių, tuo metu, kada jūs siekiate tobulumo Dievo meilėje.

“Jūsų sūnystė remiasi įtikėjimu, ir jūs turite likti abejingi baimei. Jūsų džiaugsmas yra gimęs iš pasitikėjimo dieviškuoju žodžiu, ir dėl šito jūs nesuabejosite Tėvo meilės ir gailėstingumo tikrove. Būtent pats Dievo gėris ir veda žmones į tikrą ir nuoširdų atgailavimą. Jūsų savojo aš įvaldymo paslaptis yra susieta su jūsų įtikėjimu į jūsų viduje gyvenančią dvasią, kuri visą laiką dirba su meile. Net ir šitą išgelbstintį įtikėjimą jūs turite ne iš savęs; jis taip pat yra Dievo dovana. Ir jeigu jūs esate šito gyvojo įtikėjimo vaikai, tai daugiau jūs nebesate savo paties supančioti vergai, bet vietoje šito esate savo pačių triumfuojantys šeimininkai, išlaisvinti Dievo sūnūs.

“Jeigu, tuomet, mano vaikai, jūs esate gimę iš dvasios, tai jūs esate amžiams išlaisvinti iš sąmoningos vergystės tokio gyvenimo, kada atsižadate savęs ir rūpinatės materialaus kūno troškimais, ir tada jūs esate pervedami į džiaugsmingą dvasios karalystę, kur savo kasdieniame gyvenime jūs spontaniškai demonstruojate dvasios vaisius; ir tie dvasios vaisiai yra džiuginančios ir kilninančios savikontrolės aukščiausios rūšies esmė, net mirtingojo pasiekimo žemiškosios viršūnės – tikrasis savęs įvaldymas.”

3. PRAMOGA IR ATSIPALDAVIMAS

Maždaug šituo metu tarp apaštalų ir tiesioginių jų mokinių išsivystė didžiulės nervinės ir emocinės įtampos būseną. Jie vargu ar buvo įpratę gyventi ir dirbti drauge. Jiems buvo vis sunkiau palaikyti darnius santykius su Jono mokiniais. Šitiems žydams santykiai su pagonimis ir samariečiais buvo didžiulis išbandymas. Ir be viso šito, neseni Jėzaus pasisakymai buvo padidinę jų proto nerimastingą būseną. Andriejus buvo beveik pakrikęs; jis nežinojo, ką toliau daryti, ir dėl to su savo problemomis ir susipainiojimais nuėjo pas Mokytoją. Kada Jėzus išklaušė apaštališkąją vadovą, nupasakojusį savo vargus, tada jis tarė: "Andriejau, tu negali žmonių atšnekėti nuo savo susipainiojimų, kada į tai jie įsitraukia taip giliai ir kada su tuo yra siejama tiek daug žmonių, turinčių stiprius jausmus. Aš negaliu padaryti to, ko tu iš manęs prašai – aš nedalyvausiu sprendžiant šituos asmeninius socialinius sunkumus – bet aš prisijungsiu prie jūsų, kad pasidžiaugčiau poilsio ir atsipalaidavimo trijų dienų laikotarpiu. Eik pas savo sielos brolius ir pasakyk, kad jūs visi turite eiti su manimi į Sartabos Kalną, kur aš labai noriu pailsėti dieną ar dvi.

"Dabar tu turėtum nueiti pas kiekvieną iš vienuolikos savo sielos brolių ir pasišnekėti su visais po vieną, pasakydamas: 'Mokytojas nori, jog mes atskirai su juo išeitume poilsio ir atsipalaidavimo laikotarpiui. Kadangi mes visi neseniai patyrėme daug dvasinio susierzinimo ir protinio streso, tai aš siūlau, kad apie mūsų išbandymus ir vargus per šias atostogas nebūtų kalbama nieko. Ar aš galiu tikėtis tavo bendradarbiavimo su manimi šiame

[1611]▼

reikale?' Šitokiu būdu privačiai ir asmeniškai pasikalbėk su kiekvienu iš savo sielos brolių." Ir Andriejus padarė taip, kaip Mokytojas jam buvo nurodęs.

Tai buvo nuostabi proga kiekvieno iš jų patyrimė; jie niekada neužmiršo tos dienos, kada kopė į kalną. Per visą išvyką vargu ar bent žodis buvo pasakytas apie savo vargus. Pasiėkus kalno viršūnė, Jėzus sodino juos aplink save, tardamas: "Mano sielos broliai, jūs visi turite sužinoti poilsio vertę ir atsipalaidavimo veiksmingumą. Jūs turite suvokti, jog geriausias būdas išspręsti kai kurias painias problemas yra kažkuriam laikui jas palikti ramybėje. Kada jūs sugrįžtate atsigavę po poilsio ar garbinimo, tada esate pajėgūs su savo vargais kovoti šviežesne galva ir tvirtesne ranka, jau nekalbant apie ryžtingesnę širdį. Ir dar, dažnai jūs pamatote, kad jūsų problema daug kartų sumažėjo dydžiu ir proporcijomis tuo metu, kada jūsų protas ir kūnas ilsėjosi."

Kitą dieną Jėzus paskyrė kiekvienam iš dvylikos temą diskusijai. Ištisa diena buvo skirta prisiminimams ir pasišnekėjimams apie tokius reikalus, kurie nebuvo susiję su jų religiniu darbu. Jie akimirksni buvo pritrenkti, kai Jėzus net nepadėjo – žodžiu – kada jis laužė duoną vidurdienio valgiui. Tai buvo pirmas kartas, kada jie pamatė jį ignoruojantį tokius formalumus.

Jiems kopiant į kalną, Andriejaus galva buvo pilna problemų. Jonas buvo labai smarkiai pasimetęs savo širdyje. Jokūbas buvo rimtai sunerimęs savo sieloje. Motiejui labai trūko pinigų, kadangi jie gyveno tarp pagonių. Petras buvo labai susijaudinęs ir pastaruoju metu buvo temperamentingesnis negu

įprasta. Judą kankino periodiškai jautrumo ir savanaudiškumo protrūkiai. Simonas buvo nepaprastai nusiminęs stengdamasis savo patriotizmą suderinti su žmogaus brolystės meile. Pilypas buvo vis daugiau ir daugiau pasimetęs dėl to, kaip klostėsi reikalai. Natanielius nebe taip dažnai juokavo nuo to laiko, kai užmezgė ryšius su gyventojais pagonimis, o Tomas jautė gilią depresiją. Tiktai dvyniai buvo normalūs ir nesutrikę. Visi jie buvo labai susirūpinę dėl to, kaip ramiai sutarti su Jono mokiniais.

Trečiąją dieną, kada jie ėmė leistis nuo kalno atgal į savo stovyklą, jie patyrė didžiulį pasikeitimą. Jie padarė svarbų atradimą, pamatę, jog daugybė žmogiškųjų sunkumų tikrovėje ir neegzistuoja, jog didelę dalį aktualių problemų sukuria perdėta baimė ir pagimdo išaugęs nerimas, kuris neturi pagrindo. Jie sužinojo, jog visus tokius gluminančius dalykus geriausia tvarkyti paliekant juos ramybėje; išeidami poilsio jie paliko šias problemas tam, kad jos pačios išsispręstų.

Jų sugrįžimas po šių atostogų pažymėjo pradžią to laikotarpio, kada smarkiai pagerėjo jų santykiai su Jono pasekėjais. Daugelis iš šių dvylikos tikrai džiūgavo, kada pastebėjo, jog kiekvieno iš jų proto būseną buvo pasikeitusi, ir pamatė, kad jie nebebuvo nervingai susierzinę, ir tai buvo dėl jų trijų dienų poilsio nuo kasdienių gyvenimo pareigų. Visada yra pavojus, jog žmogiškojo bendravimo monotonija labai smarkiai padaugins pasimetimą ir padidins sunkumus.

Nedaug pagonių šituose dviejuose graikų miestuose, Arkelajuje ir Fasaelyje, tikėjo į evangeliją, bet dvylika apaštalų įgavo vertingo patyrimo šitame savo pirmajame didžiuliame darbe išskirtinai su gyventojais pagonimis. Vieno pirmadienio rytą, maždaug mėnesio viduryje, Jėzus tarė Andriejui: "Mes einame į Samariją." Ir iš karto jie išėjo į Saikaro miestą, netoli Jokūbo šulinio.

[1612]▼

4. ŽYDAI IR SAMARIEČIAI

Daugiau negu šešis šimtus metų Judėjos žydai, o vėliau taip pat ir Galilėjos žydai, buvo priešiška nusiteikę prieš samariečius. Šitas priešiškumo jausmas tarp žydų ir samariečių kilo tokiu būdu: Maždaug septyni šimtai metų pr. Kr., Sargonas, Asirijos karalius, numalšindamas maištą centrinėje Palestinoje, išsivarė į nelaisvę daugiau kaip dvidešimt penkis tūkstančius žydų iš šiaurinės Izraelio karalystės, o vietoje jų apgyvendino maždaug tokį patį skaičių kutitų, sefarvitų, ir hamatitų palikuonių. Vėliau, Ašurbanipalas nusiuntė dar ir kitų kolonistų, kad apsigyventų Samarijoje.

Religinis priešiskumas tarp žydų ir samariečių kilo nuo tų laikų, kai pirmieji sugrįžo iš Babilono nelaisvės, kuomet samariečiai stengėsi užkirsti kelią Jeruzalės atstatymui. Vėliau jie žydus įžeidė tuo, jog suteikė draugišką paramą Aleksandro armijoms. Atsilygindamas už jų draugystę, Aleksandras samariečiams leido statyti šventyklą ant Gerizimo kalno, kur jie garbindavo Jahvę ir savo gentinius dievus, ir siūlydavo aukas didele dalimi pagal Jeruzalės šventyklos apeigų tvarką. Tokį garbinimą jie tęsė bent jau iki Makabėjų laikų, kada Jonas Hairkanas jų šventyklą ant Gerizimo kalno sugriovė. Apaštalas Pilypas, dirbdamas samariečiams po Jėzaus mirties, surengė daug susirinkimų

šitos senosios samariečių šventovės vietoje.

Antagonizmai tarp žydų ir samariečių buvo laiko pagerbti ir istoriniai; nuo Aleksandro laikų vieni su kitais jie vis mažiau beturėjo kokių nors reikalų. Dvylika apaštalų nesipriešino tam, kad pamokslautų graikų ir kituose pagoniškuose Dekapolio ir Sirijos miestuose, bet tai buvo žiaurus jų ištikimybės Mokytojui patikrinimas, kada jis ištarė, "Eime į Samariją." Bet per tą ilgesnį negu vienerių metų laikotarpį, kurį jie praleido drauge su Jėzumi, jie buvo išsiugdę asmeninės ištikimybės tokią formą, kuri pranoko net ir jų ištikėjimą į jo mokymus ir jų prietarus prieš samariečius.

5. MOTERIS IŠ SAIKARO

Kada Mokytojas ir šie dvylika atvyko prie Jokūbo šulinio, tada, Jėzus, išvargintas kelionės, pasiliko prie šulinio, tuo tarpu Pilypas nusivedė apaštalus, kad jam padėtų iš Saikaro atsinešti maisto ir palapines, nes šiose apylinkėse jie buvo pasirengę kurį laiką pabūti. Petras ir Zabediejaus sūnūs būtų likę su Jėzumi, bet jis paprašė, kad ir šie eitų drauge su savo sielos broliais, sakydamas: "Nebijokite dėl manęs; šitie samariečiai bus draugiški; tiktai mūsų sielos broliai, žydai, stengiasi mums pakenkti." Ir tai buvo maždaug šešta valanda šitą vasaros vakarą, kada Jėzus atsisėdo prie šulinio, kad palauktų sugrįžtančių apaštalų.

Jokūbo šulinio vanduo turėjo mažiau mineralų už Saikaro šulinių vandenį, ir dėl to kaip geriamas vanduo buvo labai vertinamas. Jėzus buvo ištroškęs, bet nebuvo kaip iš šulinio vandens pasisemti. Dėl to, kada viena moteris iš Saikaro priėjo su ąsočiu vandeniui ir pasirusė semti iš šulinio, tada Jėzus tarė jai, "Duok man atsigerti." Šitoji moteris iš Samarijos pagal Jėzaus išvaizdą ir apsirengimą pažino, kad Jėzus yra žydas, o iš jo akcento ji nusprendė, kad jis yra Galilėjos žydas. Jos vardas buvo Nalda, ir ji buvo patrauklus tvarinys. Ji buvo labai nustebinta, kad šitaip jai prie šulinio prašneko žydas vyras ir paprašė vandens, nes tais laikais nebuvo manoma, jog dera save gerbiančiam

[1613]▼

vyrui užkalbinti moterį viešumoje, tuo labiau netinka žydui kalbėti su samariečiu. Dėl to Nalda paklausė Jėzaus, "Kaip čia taip, esi žydas, o prašai atsigerti iš manęs, samarietės moters?" Jėzus atsakė: "Aš iš tikrųjų paprašiau atsigerti iš tavęs, tačiau, jeigu tiktai tu galėtum suprasti, tai atsigerti gyvojo vandens iš manęs paprašytum tu." Tuomet tarė Nalda: "Bet, pone, tu gi neturi nieko, su kuo galėtum pasemti, o šulinys gilus; tada, iš kur gi tu paimsi šitą gyvąjį vandenį? Argi tu esi didingesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris davė mums šitą šulinį, ir iš kurio gerdavo jis pats ir jo sūnūs, o taip pat ir jo galvijai?"

Jėzus atsakė: "Kiekvienas, kuris atsigeria šito vandens, ištrokš vėl, bet, kas atsigeria gyvosios dvasios vandens, tas tikrai nebeištrokš niekada. Ir šitas gyvasis vanduo jame tikrai taps atsigaitinimo šuliniu, trykstančiu net ir į amžinąjį gyvenimą." Tada Nalda tarė: "Duok man šito vandens, kad aš neištrokščiau, o taip pat, kad viso kelio nebeičiau čia semti. Be to, kad ir ką samarietė moteris galėtų gauti iš tokio pagirtino žydo, tai būtų malonumas."

Nalda nežinojo, kaip paaiškinti Jėzaus norą šnekėtis su ja. Ji pastebėjo Mokytojo veide garbingo ir švento vyro išraišką, bet jo draugiškumą ji

klaidingai palaikė įprastiniu familiarumu, o jo kalbos vaizdinę priemonę neteisingai išsiaiškino kaip susipažinimo su ja formą. Ir būdama laisvos moralės moteris, ji atvirai buvo nusiteikusi flirtuoti, kada Jėzus, žvelgdamas tiesiai jai į akis, griežtu balsu tarė: "Moterie, eik, pasiimk savo vyrą ir atsivesk jį čia." Šitas įsakymas Naldą sugražino į realybę. Ji pamatė, jog buvo klaidingai išsiaiškinusi Mokytojo nuoširdumą; ji suvokė, jog buvo klaidingai supratusi jo kalbos manierą. Ji išsigando; ji ėmė suvokti, jog stovi nepaprasto asmens akivaizdoje, ir, mintyse ieškodama tinkamo atsakymo, labai sutrikusi, ji tarė: "Bet, pone, aš negaliu pakviesti savo vyro, nes aš vyro neturiu." Tuomet Jėzus pasakė: "Tu pasakei tiesą, nes, nors tu kažkada ir galėjai turėti vyrą, bet tas, su kuriuo dabar gyveni, nėra tavo vyras. Geriau būtų, jeigu tu tikrai nustotum lengvabūdiškai žiūrėti į manusius žodžius ir imtum ieškoti to gyvojo vandens, kurį šią dieną aš tau pasiūliau."

Iki šio momento Nalda atsitokėjo, ir jos gerasis vidinis aš buvo pažadintas. Amoralė moteris ji buvo ne vien tik dėl savo pasirinkimo. Ji buvo negailestingai ir neteisingai savo vyro atstumta, ir neviltingai būsenoje sutiko gyventi su kažkokiu graiku ir jo žmona, tačiau be vedybų. Dabar Nalda jautė didžiulę gėdą, kad ji taip neapgalvotai šnekėjo su Jėzumi, ir ji su kuo didžiausia atgaila kreipėsi į Mokytoją, sakydama: "Mano Pone, aš atgailauju dėl savo kalbėjimo su tavimi būdo, nes suvoki, jog tu esi šventas žmogus arba galbūt ir pranašas." Ir ji kaip tik buvo beieškanti tiesioginės ir asmeninės Mokytojo pagalbos, kada pasielgė taip, kaip ir daugelis buvo pasielgę iki tol ir kaip elgėsi vėliau – staiga ėmė vengti klausimo apie asmeninio išgelbėjimo problemą, pradėdama aptarinėti teologiją ir filosofiją. Ji pašnekesi apie savo pačios reikmes greitai pasuko į teologinių prieštaravimų aptarimą. Rodydama į Gerizimo kalną, ji tęsė: "Mūsų tėvai garbino ant šito kalno, ir vis tik tu pasakytum, kad Jeruzalėje yra toji vieta, kur žmonės turi garbinti; tuomet kuri gi yra tikroji vieta Dievo garbinimui?"

Jėzus suvokė šios moters sielos mėginimą išvengti tiesioginio ir ieškančio ryšio su savo Sutvėrėju, bet jis taip pat matė, kad jos sieloje buvo troškimas pažinti geresnį gyvenimo būdą. Galų gale, Naldos širdis buvo tikrai ištroškusi gyvojo vandens; dėl to jis elgėsi su ja kantriai, sakydamas: "Moterie, leisk man pasakyti tau, jog greitai ateis toji diena, kada Tėvo nebegarbinsite nei ant šito kalno, nei Jeruzalėje. Bet dabar gi jūs garbinate tai, ko nepažįstate, daugelio pagonių dievų ir pagoniškų

[1614]▼

filosofijų religijos mišinį. Žydai bent jau žino, ką garbina; jie pašalina bet kokią painiavą savąjį garbinimą sutelkdami ties vienu Dievu, Jahve. Bet tu tikrai turėtum patikėti manimi, kai aš sakau, jog toji valanda greitai ateis – net yra ir dabar – kada visi nuoširdūs garbintojai garbins Tėvą dvasioje ir tiesoje, nes būtent kaip tik tokių garbintojų ir ieško Tėvas. Dievas yra dvasia, ir tie, kurie jį garbina, turi jį garbinti dvasioje ir tiesoje. Tavasis išgelbėjimas ateina ne dėka to, jog tu žinai, kaip ir kur kiti turėtų garbinti, bet dėka to, jog į savo pačios širdį tu įleidi šitą gyvąjį vandenį, kurį tau siūlau net ir dabar."

Bet Nalda dar kartą pamėgino išvengti savo asmeninio gyvenimo žemėje ir savosios sielos būsenos prieš Dievą trikdančio klausimo aptarimo. Dar kartą ji

griebėsi bendrosios religijos klausimų, sakydama: "Taip, aš žinau, Pone, kad Jonas pamokslavo apie Atvertėjo atėjimą, to, kuris bus vadinamas Išlaisvintoju, ir, kada jis tikrai ateis, tada paskelbs mums visus dalykus" – ir Jėzus, nutraukdamas Naldą, tarė su pritrenkiančiu užtikrintumu, "Aš, kuris šneku su tavimi, esu jis."

Tai buvo pirmasis tiesus, užtikrintas, ir neužmaskuotas pareiškimas, kurį Jėzus buvo padaręs žemėje apie savo dieviškąją prigimtį ir sūnybę; ir jis buvo padarytas moteriai, samarietei moteriai, ir iki šios akimirkos žmonių akyse abejotino charakterio moteriai, bet tokiai moteriai, kurią dieviškoji akis pastebėjo, kad jos atžvilgiu buvo nusidėta daugiau negu savo pačios noru nusidėjo ji, ir *dabar* ji buvo tokia žmogiškoji siela, kuri troško išgelbėjimo, troško šito nuoširdžiai ir iš visos širdies, ir šito pakako.

Kada Nalda buvo beišsakanti savo tikrą ir asmeninę geresnių dalykų ir kilnesnio gyvenimo būdo troškimą, kada tik ji buvo pasirengusi prabilti apie tikrąją savosios širdies troškimą, tada iš Saikaro pargrįžo dvylika apaštalų, ir patekė į šitą sceną, kai Jėzus taip artimai šnekėjosi su šita moterimi – šita samariete moterimi, ir su ja viena – jie buvo daugiau negu pritrenkti. Jie greitai padėjo savo atsargas ir pasitraukė į šalį, nė vienas vyras nedrįso jam priekaištauti, tuo tarpu Jėzus sakė Naldai: "Moterie, eik savo keliu; Dievas tau atleido. Nuo šiol tu gyvensi naują gyvenimą. Tu gavai gyvojo vandens, ir naujas džiaugsmas ištrykš tavo sieloje, ir tu tikrai tapsi Paties Aukštojo dukra." Ir šitoji moteris, suvokdama apaštalų nepritarimą, paliko vandens indą ir nuskubėjo į miestą.

Kada įėjo į miestą, tada ji kiekvienam sutiktam skelbė: "Eik prie Jokūbo šulinio ir paskubėk, nes ten tu pamatysi vyrą, kuris man pasakė viską, ką aš esu kada nors dariusi. Ar gali tai būti Atvertėjas?" Ir iki saulės laidos prie Jokūbo šulinio pasiklausyti Jėzaus susirinko didžiulė minia. Ir Mokytojas jiems daugiau kalbėjo apie gyvąjį vandenį, apie viduje gyvenančios dvasios dovaną.

Apaštalai niekada nenustojo stebėtis Jėzaus noru kalbėtis su moterimis, abejotino charakterio moterimis, net ir amoraliomis moterimis. Jėzui buvo labai sunku išmokyti savo apaštalus, jog moterys, net ir vadinamosios amoralios moterys, turi sielas, kurios gali pasirinkti Dievą kaip savo Tėvą, šituo tapdamos Dievo dukromis ir kandidatėmis į amžinąjį gyvenimą. Net ir praėjus devyniolikai amžių daugelis rodo tą patį nenorą Mokytojo mokymus suvokti. Net ir krikščioniškoji religija buvo atkakliai kuriama remiantis Kristaus mirties faktu, vietoje to, kad būtų kuriama remiantis jo gyvenimo tiesa. Pasaulis turėtų labiau domėtis jo laimingu ir Dievą apreiškiančiu gyvenimu, o ne jo tragiška ir skausminga mirtimi.

Nalda visą šitą istoriją kitą dieną papasakojo Apaštalui Jonui, bet jis niekada iki galo jos neatskleidė kitiems apaštalams, o Jėzus šiems dvylikai jos smulkiai nepasakojo.

[1615]▼

Nalda papasakojo Jonui, kad Jėzus jai pasakė "viską, ką aš esu kada nors dariusi." Jonas daug kartų norėjo Jėzaus paklausti apie šitą pašnekesį su Nalda, bet niekada šito nepadarė. Apie ją pačią Jėzus jai pasakė tiktai vieną dalyką, bet jo žvilgsnis žvelgiantis į jos akis ir jo elgesys su ja per laiko akimirksnį jos mintyse panoramine apžvalga taip sugrąžino viską iš jos įvairiapusio gyvenimo,

kad ji visą šitą savo praeities gyvenimo savaiminį atskleidimą susiejo su Mokytojo žvilgsniu ir žodžiu. Jėzus niekada jai nesakė, kad ji turėjo penkis vyrus. Ji buvo gyvenusi su keturiais skirtingais vyrais nuo to laiko, kada ją atstūmė josios vyras, ir šitai, su jos visa praeitimi, išplaukė jos atmintyje taip ryškiai tą akimirką, kai ji suvokė, kad Jėzus yra Dievo žmogus, jog vėliau Jonui ji pakartojo, kad Jėzus jai iš tikrųjų papasakojo apie ją pačią viską.

6. SAMARIEČIŲ ATGIMIMAS

Tą vakarą, kada Nalda prikviėtė minią iš Saikaro, kad pamatyti Jėzų, šie dvylika buvo ką tik sugrįžę su maistu, ir maldavo Jėzų pavalgyti drauge su jais vietoje to, kad šnekėtusi su žmonėmis, kadangi jie buvo nevalgę visą dieną ir buvo išalkę. Bet Jėzus žinojo, kad netrukus juos apgaubs tamsa; taigi, jis rodė atkaklų ryžtą pasikalbėti su žmonėmis prieš tai, kada išsiųs juos iš čia. Kada Andriejus stengėsi jį įtikinti bent šiek tiek užkasti prieš kalbant miniai, tada Jėzus tarė: "Aš valgyti turiu tokio maisto, apie kurį jūs ir nežinote." Kada apaštalai šitą išgirdo, tada tarpusavyje ėmė šnekėtis: "Argi koks nors žmogus jam atnešė, ką nors valgyti? Ar gali būti, kad maisto, o taip pat ir atsigerti jam davė toji moteris?" Kai Jėzus išgirdo juos tarpusavyje besišnekant prieš tai, kada jis kreipėsi į žmones, tai pasisuko ir tarė šiems dvylikai: "Manasis maistas yra vykdyti To, kuris mane atsiuntė, valią ir užbaigti Jo darbą. Daugiau jūs nebeturėtumėte sakyti, jog iki derliaus nuėmimo liko tiek ir tiek laiko. Stebėkite šituos žmones, ateinančius iš samariečių miesto tam, kad pasiklausytų mūsų; aš sakau jums, laukai jau baltuoja derliumi. Tas, kuris pjauna, gauna užmokestį ir surenka šitą derlių amžinajam gyvenimui; iš to seka, kad sėjėjai ir pjovėjai džiūgauja kartu. Nes šituo patarlė yra teisinga: 'Vienas sėja, kitas pjauna.' Aš dabar siunčiu jus pjauti to, ties kuo jūs nedirbote; dirbo kiti, ir netrukus surinkti jų derliaus eisite jūs." Šitą jis sakė, turėdamas omenyje, Jono Krikštytojo pamokslavimą.

Jėzus ir apaštalai įėjo į Saikarą ir pamokslavo dvi dienas prieš tai, kai savo stovyklą įkūrė ant Gerizimo kalno. Ir daugelis Saikaro gyventojų įtikėjo į evangeliją ir paprašė, kad būtų pakrikštyti, bet Jėzaus apaštalai dar nekrikštijo.

Pirmąją stovyklos naktį ant Gerizimo kalno apaštalai tikėjosi, kad Jėzus priekaištaus jiems dėl jų požiūrio į tą moterį prie Jokūbo šulinio, bet apie šį reikalą jis neužsiminė. Vietoje šito jis pateikė jiems tą įsimintiną pokalbį apie "Tas realybės, kurios Dievo karalystėje yra pagrindinės." Bet kurioje religijoje labai lengva iškreipti vertybių proporcijas ir žmogiškojoje teologijoje leisti faktams užimti tiesos vietą. Kryžiaus faktas tapo vėlesniosios krikščionybės pačiu centru; bet jis nėra tos religijos, kuri gali kilti iš Jėzaus iš Nazareto gyvenimo ir mokymų, centrinė tiesa.

Jėzaus mokymo ant Gerizimo kalno tema buvo: Jis nori, kad visi žmonės matytų Dievą kaip Tėvą-draugą, lygiai taip, kaip ir jis (Jėzus) yra brolis-draugas. Vėl ir vėl jis stengėsi įteigti jiems, kad didingiausias ryšys pasaulyje – visatoje – yra meilė, lygiai taip, kaip ir didingiausias šitų dieviškųjų ryšių stebėjimo išreiškimas yra tiesa.

[1616]▼

Jėzus taip išsamiai atsiskleidė samariečiams dėl to, kad tą padaryti galėjo saugiai, ir dėl to, kad jis žinojo, jog daugiau Samarijos širdies nebeaplinkys, kad pamokslautų karalystės evangeliją.

Jėzus ir šie dvylika stovyklavo ant Gerizimo kalno iki rugpjūčio pabaigos. Karalystės evangelijos gerąją naujieną – Dievo tėvystę – jie skelbė samariečiams miestuose dienos metu, o naktis praleisdavo stovykloje. Tas darbas, kurį Jėzus ir šie dvylika dirbo šituose samariečių miestuose, šiai karalystei davė daug sielų ir padarė daug dėl to, jog parengtų kelią nuostabiam Pilypo darbui šituose regionuose po Jėzaus mirties ir prisikėlimo, po apaštalų išsklaidymo po žemės pakraščius dėl žiauraus tikinčiųjų persekiojimo Jeruzalėje.

7. MOKYMAI APIE MALDĄ IR GARBINIMĄ

Vakarinių susirinkimų ant Gerizimo kalno metu, Jėzus mokė daugelio didžiųjų tiesų, ir ypač pabrėžė štai ką:

Tikroji religija yra individualios sielos veiksmas savo pačios sąmoningai suvokiamuose ryšiuose su Kūrėju; organizuota religija yra žmogaus mėginimas atskirų religininkų garbinimą suvisuomeninti.

Garbinimas – apmąstymas apie tai, kas yra dvasinis – turi kaitaliotis su tarnyste, turėti ryšį su materialia tikrove. Darbas turėtų kaitaliotis su poilsiu; religiją turėtų subalansuoti humoras. Gilią filosofiją turėtų palengvinti ritminė poezija. Gyvenimo įtampą – kylančią laike asmenybės įtampą – turėtų palengvinti garbinimo gaiva. Nesaugumo jausmams, kylantiems iš baimės, jog visatoje asmenybė yra izoliuota, turėtų būti priešpastatomi įtikėjimo dėka apmąstymai apie Tėvą ir mėginimas suvokti Aukščiausiąjį .

Malda yra numatyta tam, kad žmogų paverstų mažiau mąstančiu, bet daugiau *suvokiančiu*, ji nėra sumanyta tam, kad padidintų žinias, bet vietoje to tam, kad išplėstų įžvalgą.

Garbinimas yra numatytas tam, kad būtų tikimasi geresnio gyvenimo ateityje, o tada tam, kad šitos naujos dvasinės reikšmės būtų atspindimos atgal į šį gyvenimą, kuris yra dabar. Malda yra dvasiškai palaikanti, bet garbinimas yra dieviškai kūrybinis.

Garbinimas yra tas metodas, kurio dėka yra žvelgiama į tą Vieną, kad būtų gautas įkvėpimas tarnauti *daugeliui*. Garbinimas yra tas matas, kuriuo yra matuojamas tas laipsnis, koku siela yra atitrūkusi nuo materialiosios visatos ir tuo pačiu metu ir tvirtai yra susieta su visos kūrinijos dvasinėmis realybėmis.

Malda savąjį aš primena – ji yra pakylėtas mąstymas; garbinimas savąjį aš užmiršta – jis yra viršmąstymas. Garbinimas yra dėmesys be jokių pastangų, tikrasis ir idealusis sielos poilsis, raminančio dvasinio pasireiškimo forma.

Garbinimas yra toks veiksmas, kada dalis susitapatina su Visuma; ribinis su Begaliniu; sūnus su Tėvu; laikas tokiame veiksmo, kada žingsnis yra žengiamas į amžinybę. Garbinimas yra toks veiksmas, kai sūnus asmeniškai bendrauja su dieviškuoju Tėvu, kai žmogiškoji siela-dvasia įgauna gaivinanti, kūrybinę, brolišką, ir romantišką požiūrį.

Nors apaštalai iš jo mokymų stovykloje suvokė tikrai nedidelę dalį, bet kiti pasauliai suvokė, o žemėje suvoks kitos kartos.

[1617]▼

144 DOKUMENTAS

GILBOJOJE IR DEKAPOLYJE

RUGSĖJIS ir spalvis praėjo ramiai leidžiant laiką nuošalioje stovykloje ant Gilbojos kalno šlaitų. Rugsėjo mėnesį Jėzus praleido atskirai su apaštalais, mokydamas juos ir pateikdamas jiems karalystės tiesas.

Buvo ne viena priežastis, dėl ko Jėzus ir jo apaštalai šituo laiku pasitraukė į nuošalumą prie Samarijos ir Dekapolio sienos. Jeruzalės religiniai valdovai buvo nusiteikę priešiskai; Erodas Antipas Joną vis dar tebelaikė kalėjime, bijodamas jį tiek paleisti, tiek ir nužudyti, tuo pačiu metu jis ir toliau turėjo įtarimų, kad Jonas ir Jėzus kažkoku būdu yra susiję. Esant tokioms sąlygoms buvo neišmintinga energingą veiklą planuoti tiek Judėjoje, tiek Galilėjoje. Buvo ir trečioji priežastis: palaiptis auganti įtampa tarp Jono mokinių lyderių ir Jėzaus apaštalų, kuri dar labiau pagilėjo, kada tikinčiųjų skaičius augo.

Jėzus žinojo, jog mokymo ir pamokslavimo parengtinio darbo dienos beveik pasibaigė, jog kitas žingsnis bus jo gyvenimo žemėje visiškų ir baigiamųjų pastangų pradžia, ir jis nenorėjo, kad šitoji užduotis būtų pradėta tokiu būdu, kuris nors mažiausiu laipsniu imtų kankinti ir gluminti Joną Krikštytoją. Dėl to Jėzus buvo nusprendęs kažkiek laiko praleisti pasitraukus nuošaliau ir patikrinti savo apaštalų pasirėngimą ir tada šiek tiek ramiai padirbėti Dekapolio miestuose tol, kol Jonas bus arba nužudytas, arba išleistas iš kalėjimo ir prisijungs vieningai dirbdamas su jais.

1. GILBOJOS STOVYKLA

Laikui einant, šie dvylika tapo labiau pasišventusiais Jėzui ir vis daugiau atsidavusiais karalystės darbui. Jų atsidavimas didžiaja dalimi buvo dėl jų asmeninės ištikimybės. Jie nesuvokė jo daugiapusio mokymo; jie ne iki galo suprato Jėzaus prigimtį ar jo savęs padovanojimo žemėje reikšmę.

Jėzus savo apaštalams aiškiai pasakė, kad jie pasitraukė nuošaliau dėl trijų priežasčių:

1. Kad sustiprintų savo supratimą apie karalystės evangeliją, ir įtikėjimą į ją.

2. Kad leistų nurimti pasipriešinimui prieš jų darbą tiek Judėjoje, tiek Galilėjoje.

3. Kad sulauktų, kokia bus Jono Krikštytojo dalia.

Belaukiant Gilbojoje, Jėzus šiems dvylikai daug pasakojo apie savo ankstyvąjį gyvenimą ir savo patyrimus ant Hermono Kalno; jis taip pat kai ką atskleidė, kas nutiko kalnuose per tas keturiasdešimt dienų iš karto po jo krikšto. Ir

[1618]▼

jis tiesiai jiems nurodė, jog apie šituos patyrimus jie neturėtų pasakoti nė vienam žmogui tol, kol jis nebus sugrįžęs pas Tėvą.

Per šitas rugsėjo savaites jie ilsėjosi, bendravo, prisiminė savo patyrimus nuo to laiko, kai Jėzus pirmą kartą juos pakvietė į tarnystę, ir nuoširdžiai stengėsi suderinti visa tai, ko juos iki šiol buvo išmokęs Mokytojas. Tam tikru laipsniu jie visi jautė, jog tai jiems bus paskutinė ilgesnio poilsio galimybė. Jie suvokė, kad jų viešoji veikla, ar ji būtų Judėjoje ar Galilėjoje pažymės ateinančios karalystės galutinio skelbimo pradžią, bet jie turėjo menką supratimą arba neturėjo iš viso jokio nusistovėjusio supratimo, kokia gi bus toji karalystė, kada ji ateis. Jonas ir Andriejus manė, jog karalystė buvo jau atėjusi; Petras ir Jokūbas tikėjo, kad ji vis dar turi ateiti; Natanielius ir Tomas atvirai prisipažino, kad jie yra suglume; Motiejus, Pilypas, ir Simonas Uolusis buvo neužtikrinti ir susipainioję; dvyniai palaimingai nieko nežinojo apie šį prieštarumą; o Judas Iskarijotas buvo tylus, niekam neįsipareigojantis.

Šito laiko didžiąją dalį Jėzus praleido vienas ant kalno netoli stovyklos. Kartais su savimi jis pasiimdavo Petrą, Jokūbą, ar Joną, bet dažniau jis išeidavo, kad melstųsi ir bendrautų su Tėvu vienas. Po Jėzaus krikšto ir tų keturiasdešimties dienų Pirėjos kalnuose, vargu ar būtų tinkama kalbėti apie šituos komunikacijos su Tėvu periodus kaip apie maldą, taip pat nėra tinkama kalbėti apie Jėzų, kaip apie tokį, kuris garbina, bet visiškai teisinga šiuos laikotarpius laikyti jo asmeniniu bendravimu su savoju Tėvu.

Per visą rugsėjo mėnesį pagrindinė diskusijų tema buvo malda ir garbinimas. Po to, kada jie keletą dienų buvo aptarinėję garbinimą, tada pagaliau Jėzus pateikė savo reikšmingą kalbą apie maldą, atsakydamas į Tomo prašymą: "Mokytojau, išmokyk mus, kaip melstis."

Jonas savuosius mokinius buvo mokęs maldos, tokios maldos, kuri suteiktų išgelbėjimą ateinančioje karalystėje. Nors Jėzus niekada nedraudė savo pasekėjams vartoti Jono maldos formos, bet apaštalai labai greitai suvokė, kad jų Mokytojas ne iki galo pritarė tokiam papročiuui, kad būtų sukaltos nustatytos ir formalios maldos. Nepaisant šito, tikintieji nuolat pageidavo, kad juos išmokytų, kaip melstis. Šie dvylika labai norėjo sužinoti, kokiai prašymo formai pritarė Jėzus. Ir būtent iš esmės dėl šito eilinių žmonių poreikio ko nors paprastai prašyti Jėzus šitą kartą sutiko, atsakydamas į Tomo pageidavimą, išmokyti juos rekomenduojamos maldos formos. Šitoji Jėzaus pamoka vyko vieną popietę, kada ant Gilbojos kalno jie gyveno trečiąją savaitę.

2. SAMPROTAVIMAS APIE MALDĄ

"Jonas iš tikrųjų jus mokė paprastos maldos formos: 'O Tėve, apvalyk mus nuo nuodėmės, parodyk mums savąją šlovę, atskleisk savąją meilę, ir leisk savajai dvasiai pašventinti mūsų širdis per amžių amžius, Amen!'" Jis šitos maldos mokė dėl to, kad jūs turėtumėte ką nors, ko mokytumėte minias. Jis neturėjo ir minties, kad jūs turėtumėte varuoti tokį nustatytą ir formalų prašymą, kaip savo pačių sielos išraišką maldoje.

"Malda yra sielos požiūrio į dvasią visiškai asmeninė ir spontaniška išraiška; malda turėtų būti sūnystės komunija ir bičiulystės išraiška. Malda, kada yra padiktuota dvasios, veda į tai, kad padėtų dvasiškai žengti į priekį. Ideali malda yra dvasinės komunijos tokia forma, kuri veda į išmintingą garbinimą. Tikroji malda yra nuoširdus požiūris atsisukant į dangų tam, kad būtų pasiekti jūsų idealai.

[1619]▼

"Malda yra sielos kvėpavimas, ir jus turėtų vesti taip, kad būtumėte atkaklūs savajame bandyme mėgindami išsiaiškinti Tėvo valią. Jeigu bet kuris iš jūsų turite artimą, ir pas jį nueinate vidurnaktį ir sakote: 'Drauge, paskolink man tris kepalus, nes manęs aplankyti atvyko keliaujantis vienas draugas, o aš neturiu nieko, kuo jį pavalgydinčiau'; ir jeigu jūsų kaimynas atsako, 'Netrukdyk manęs, nes durys dabar užstumtos, o vaikai ir aš miegame: dėl to aš negaliu keltis ir duoti tau duonos,' jūs būsite atkaklus aiškindamas, kad jūsų draugas išalkęs, ir kad jūs neturite jam pasiūlyti jokio maisto. Aš sakau jums, nors jūsų kaimynas neatsikels ir neduos jums duonos dėl to, kad jis yra jūsų draugas, vis tik dėl jūsų atkaklumo jis atsikels ir duos jums tiek kepalų, kiek jums reikia. Tuomet, jeigu dėl atkaklumo palankumą tikrai parodys net ir mirtingasis žmogus, tai kiek dėl jūsų atkaklumo dvasioje nepalyginamai daugiau gyvenimo duonos jums suteiks Tėvo danguje gerosios rankos. Vėl aš jums sakau: Prašykite, ir jums tikrai bus duota; ieškokite, ir jūs tikrai surasite; belskitės, ir jums tikrai bus atidaryta. Nes kiekvienas, kuris prašo, gauna; tas, kuris ieško, suranda; ir tam, kuris beldžiasi į išgelbėjimo duris, bus atidaryta.

"Kuris gi iš jūsų, būdamas tėvas, jeigu jūsų sūnus prašo neišmintingai, suabejotumėte duoti pagal tėviškąją išmintį, o ne tenkintumėte sūnaus klaidingą prašymą? Jeigu vaikui reikia duonos, argi jam duosite akmenį, tiesiog vien tik dėl to, kad jis neišmintingai prašo jo? Jeigu jūsų sūnui reikia žuvies, argi jūs jam duosite vandens gyvatę, tiesiog tik dėl to, kad ji atsitiktinai gali pakliūti į tinklus su žuvimis, ir vaikas kvailai prašo šios gyvatės? Tuomet, jeigu jūs, būdami mirtingieji ir ribiniai, žinote, kaip atsiliepti į maldą ir duoti gerų ir tinkamų dovanų saviesiems vaikams, tai kiek jūsų dangiškasis Tėvas tikrai daug daugiau duos dvasios ir daugybės papildomų palaimų tiems, kurie jo prašo? Žmonės turi visada melstis ir nebūti praradę drašos.

"Leiskite man jums papasakoti istoriją apie vieną tokį teisėją, kuris gyveno nedorame mieste. Šitas teisėjas nebijojo Dievo, nejautė jis pagarbos ir žmogui. Tuo metu šitame mieste gyveno neturtinga našlė, kuri nuolat ateidavo pas šitą neteisėną teisėją, sakydama, 'Apsaugok mane nuo mano priešų.' Kažkurį laiką jis nesiklausė jos, bet netrukus pats sau tarė: 'Nors Dievo aš nebijau, ir žmogui pagarbos nejaučiu, bet vis tikrai, kadangi šita našlė nenustoja varginusi manęs,

tai aš ją apginsiu, kad manęs ji nepribaigtų savo nuolatiniais apsilankymais.' Šitas istorijas aš jums pasakoju tam, kad padrašinčiau jus atkakliai melstis, o ne turėti slaptą vidinį jausmą, kad jūsų prašymai pakeis teisų ir teisingą Tėvą viršuje. Tačiau, jūsų atkaklumas turi būti ne tam, kad laimėtų Dievo palankumą, bet tam, kad pakeistų jūsų žemiškąjį požiūrį ir išplėstų jūsų sielos sugebėjimą dvasiniam imlumui.

"Tačiau, kada jūs meldžiatės, tada jūs pasinaudojate tokia maža dalimi įtikėjimo. Tikrasis įtikėjimas pašalins materialių sunkumų kalnus, kurie gali pasitaikyti sielos plėtimo ir dvasinio žengimo į priekį kelyje."

3. TIKINČIOJO MALDA

Bet apaštalai vis dar nebuvo patenkinti; jie troško, kad Jėzus jiems duotų maldos modelį, kurio jie galėtų mokyti savo naujus mokinius. Išklausęs šią samprotavimą apie maldą, Jokūbas Zabediejus tarė: "Labai gerai, Mokytojau, bet mes ne tiek sau patiems taip smarkiai trokštame maldos formos, kiek savo naujiems tikintiesiems, kurie taip dažnai maldauja mūsų, "Išmokykite mus, kaip tinkamai melstis Tėvui danguje."

Kada Jokūbas baigė šnekėti, tada tarė Jėzus: "Tuomet, jeigu vis dar tebetrokštate tokios maldos, aš jums pateiksiu tą, kurios mokiau savuosius brolius ir seseris Nazarete":

[1620]▼

Mūsų Tėve, kuris esi danguje,
Tebūnie pašventintas tavasis vardas.
Teateinie tavoji karalystė; tebūnie tavoji valia
Žemėje, kaip ji yra danguje.
Duok mums šiandien duonos rytdienai;
Atgaivink mūsų sielas gyvenimo vandeniui.
Ir kiekvienam iš mūsų atleisk mūsų skolas,
Kaip ir mes atleidome savo skolininkams.
Apsaugok mus nuo pagundų, išvaduok mus iš blogio,
Ir vis labiau mus padaryk tokiais tobulais, koks esi ir pats.

Nėra nieko keisto, jog apaštalai troško, kad Jėzus juos išmokytų maldos modelio tikintiesiems. Jonas Krikštytojas savo pasekėjus buvo išmokęs kelių maldų; visi didieji mokytojai buvo suformulavę maldų saviesiems mokiniams. Žydų religiniai mokytojai turėjo maždaug dvidešimt penkias ar trisdešimt nustatytų maldų, kurias jie kalbėdavo sinagogose ir net gatvių sankryžose. Jėzus ypač prieštaravo tam, kad būtų meldžiamasi viešumoje. Iki šito meto šie dvylika buvo girdėję jį besimeldžiantį tikrai keletą kartų. Jie matė jį praleidžiantį ištisas naktis besimeldžiantį ar garbinantį, ir jiems buvo labai smalsu sužinoti jo prašymų būdą ar formą. Jiems iš tikrųjų labai reikėjo sužinoti, ką atsakyti minioms, kada jos prašydavo, kad išmokytų melstis, kaip Jonas buvo išmokęs savuosius mokinius.

Jėzus šiuos dvylika mokė visada melstis slapta; atsiskyrus išeiti į tylų gamtos prieglobstį arba nueiti į savo kambarius ir užsidaryti duris prieš pradėdant maldą.

Po Jėzaus mirties ir pakilimo pas Tėvą, daugeliui tikinčiųjų tapo įprasta šią vadinamąją Viešpaties maldą užbaigti pridėdant žodžius – "Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu." Dar vėliau dvi eilutės buvo prarastos perrašinėjant, o šitai maldai buvo pridėtas papildomas sakinytis, sakantis: "Nes tavoji karalystė ir galia ir šlovė yra per amžių amžius."

Jėzus apaštalams davė maldos kolektyvinę formą, kokią jie naudodavo namuose Nazarete. Jis niekada nemokė formalios asmeninės maldos, jis mokė tiksliai grupinių, šeimyninių, arba visuomeninių prašymų. Ir šitą daryti jis niekada nepasisiūlė pats.

Jėzus mokė, jog veiksminga malda turi būti:

1. Nesavanaudiška – ne vien tik sau vienam.
2. Ja tikima – turi atitikti įtikėjimą.
3. Nuoširdi – tyra iš širdies.
4. Išmintinga – sutinkamai su apsišvietimu.
5. Ja pasitikima – atsiduodama Tėvo visaišminteri valiai.

Kada Jėzus leido ištisas naktis ant kalno besimeldamas, iš esmės tą jis darė būtent dėl savo mokinių, ypač dėl šių dvylikos. Mokytojas dėl savęs meldėsi labai mažai, nors jis didele dalimi buvo išitraukęs į garbinimą, kuris savo prigimtimi buvo jo protinga komunikacija su savuoju Rojaus Tėvu.

4. DAUGIAU APIE MALDĄ

Daug dienų po diskusijos apie maldą apaštalai Mokytoją toliau klausinėjo apie šitą visų svarbiausią ir garbinantį paprotį. Per šitas dienas Jėzaus apaštalų mokymą, apie maldą ir garbinimą, galima būtų sutraukti ir šiuolaikine frazeologija perteikti šitaip:

[1621]▼

Bet kokio prašymo nuoširdžiai atkaklus ir trokštantis kartojimas, kada tokia malda yra Dievo vaiko nuoširdi išraiška ir yra sukalbama su tikėjimu, nesvarbu, kad ir kokia neapgalvota ji būtų, arba tokia, į kurią neįmanoma atsakyti tiesiogiai, bet visada ji išplečia sielos sugebėjimą dvasiniam imlumui.

Visose maldose, prisiminkite, jog sūnystė yra *dovana*. Nė vienam vaikui nereikia sūnaus ar dukros statuso *užsitarnauti*. Žemės vaikas gimsta savo tėvų valios dėka. Lygiai taip pat, Dievo vaikas patenka į malonę ir į naująją dvasios gyvenimą Tėvo danguje valios dėka. Dėl to dangaus karalystę – dieviškąją sūnystę – reikia *priimti* kaip mažam vaikui. Jūs užsitarnaujate teisumą – progresinį charakterio vystymąsi – bet sūnystę jūs gaunate malonės dėka ir per

įtikėjimą.

Malda Jėzų atvedė iki jo sielos virškomunijos su visatų visatos Aukščiausiaisiais Valdovais. Malda žemės mirtinguosius atves iki tikrojo garbinimo komunijos. Sielos dvasinis sugebėjimas imlumui nulemia kiekybę tų dangiškųjų palaiminimų, kuriuos galima asmeniškai įgyti ir sąmoningai suvokti kaip atsakymą į maldą.

Malda ir su ja susietas garbinimas yra toks metodas, kurio dėka atsitraukiama nuo gyvenimo kasdienės rutinos, nuo materialiosios egzistencijos monotoniškos priespaudos. Tai yra kelias priartėti prie sudvasintos saviraiškos ir prie intelektualaus ir religinio pasiekimo individualybės.

Malda yra priešnuodis prieš kenksmingą savistabą. Bent jau, tokia malda, kokios mokė Mokytojas, yra tokia geranoriška tarnystė sielai. Jėzus nuolat naudojosi geranoriška įtaka melddamasis už bičiulius. Mokytojas paprastai meldavosi už daugelį, ne už save. Tiktai savo žemiškojo gyvenimo didžiųjų krizių metu Jėzus iš tikrųjų meldėsi už save.

Malda yra dvasinio gyvenimo kvėpavimas žmonijos rasių materialiojoje civilizacijoje. Garbinimas yra išgelbėjimas ieškančioms malonumų mirtingųjų kartoms.

Kaip maldą galima būtų palyginti su sielos dvasinių baterijų nauju pakrovimu, taip ir garbinimą galima būtų palyginti su bangos nustatymu sieloje tam, kad būtų galima priimti Visuotinio Tėvo begalinės dvasios programas visatoje.

Malda yra vaiko nuoširdus ir ilgesingas žvilgsnis, nukreiptas į savo dvasinį Tėvą; ji yra toks psichologinis procesas, kai žmogiškoji valia yra pakeičiama į dieviškąją valią. Malda yra dieviškojo plano tokia dalis, kada tai, kas yra, paverčiama tuo, kuo tai turi būti.

Viena iš priežasčių, dėl ko Petras, Jokūbas, ir Jonas, kurie taip dažnai lydėdavo Jėzų per jo ilgus naktinius budėjimus, niekada negirdėjo, kaip Jėzus meldžiasi, buvo ta, kad jų Mokytojas taip retai savo maldas sukalbėdavo garsu ištariamais žodžiais. Iš esmės Jėzaus visos maldos buvo sukabamos dvasioje ir širdyje – tyliai.

Iš visų apaštalų Petras ir Jokūbas arčiausiai priartėjo prie to, kad suvoktų Mokytojo mokymą apie maldą ir garbinimą.

5. MALDOS KITOS FORMOS

Per likusį savo gyvenimą žemėje, Jėzus, kartas nuo karto, atkreipdavo apaštalų dėmesį į keletą papildomų maldos formų, bet šitą jis darydavo tiktai tam, jog pailiustruotų kitus dalykus, ir jis drausdavo šitų “parabolių maldų” mokyti minias. Dauguma jų buvo iš kitų apgyvendintų planetų, bet šito fakto Jėzus šiems dvylikai neatskleidė. Tarp šitų maldų buvo ir tokios:

[1622]▼

Mūsų Tėve, iš kurio susideda visatos sferos,

Tebūnie išaukštintas tavasis vardas ir visašlovis tavasis charakteris.

Tavasis buvimas apglėbia mus, ir tavoji šlovė pasireiškia

Netobulai per mus taip, kaip tobulai ji yra rodoma danguje.
Suteik mums šiandien gaivinančių šviesos jėgų.
Ir neleisk mums nuklysti į mūsų vaizduotės blogio šalikelius,
Nes tavoji yra šlovinga buveinė, amžinoji galia,
O mums, tavojo Sūnaus begalinės meilės amžinoji dovana.
Vis tiek, ir per amžių amžius yra tiesa.

Mūsų kuriantysis Tėve, kuris esi visatos centre,
Padovanok mums savąją prigimtį ir suteik mums savąjį charakterį.
Padaryk mus savo sūnumis ir dukromis gailestingumu
Ir pašlovink savąjį vardą per mūsų amžinąjį pasiekimą.
Savo derinančią ir kontroliuojančią dvasią suteik, kad gyventų ir būtų mūsų
viduje,
Kad tavąją valią mes galėtume vykdyti šitoje sferoje taip, kaip tavuosius
paliepimus angelai vykdo šviesoje.
Palaikyk mus šią dieną, kada mes žengiame pirmyn tiesos keliu.
Išvaduok mus iš inercijos, blogio, ir bet kokio nuodėmingo nusižengimo.
Būk kantrus su mumis, kai kupiną meilės gerumą mes rodome savo
bičiuliams.
Paskleisk savąją gailestingumo dvasią mūsų tvarinių širdyse.
Vesk mus savo paties ranka, žingsnis po žingsnio, per painų gyvenimo
labirintą,
Ir kada tikrai ateis mūsų pabaiga, priimk į savo paties krūtinę mūsų
ištikimas dvasias.
Ir tikrai, tebūnie ne mūsų norai, bet tavoji valia.

Mūsų tobulas ir teisus dangiškasis Tėve,
Šią dieną vadovauk ir reguliuok mums kelionėje.
Pašventink mūsų žingsnius ir suderink mūsų mintis.
Amžinai vesk mus amžinojo žengimo į priekį keliais.
Pripildyk mus išminties iki galios pilnatvės
Ir padaryk mus gyvybingus savo begaline energija.
Įkvėpk mus serafinių gausybių buvimo ir
Vadovavimo dieviškąja sąmone.
Vesk mus amžinai į viršų šviesos keliu;
Išteisink mus iki galo didžiojo nuosprendžio dieną.
Padaryk mus panašiais į save amžinojoje šlovėje
Ir priimk mus į savo begalinę tarnystę danguje.

Mūsų Tėve, kuris esi paslapyje,
Atskleisk mums savo šventą charakterį.
Suteik savo vaikams žemėje šią dieną, kad
Pamatytų tą kelią, tą šviesą, ir tą tiesą.
Parodyk mums amžinojo žengimo į priekį kelią

Ir suteik mums tą valią, kad žengtume juo.
Įkurk mūsų viduje savo dieviškąjį karaliavimą
Ir šituo padovanok mums visišką savojo aš įvaldymą.
Neleisk mums nuklysti į tamsos ir mirties kelius;
Vesk mus amžinai prie gyvųjų vandenų.
Išgirsk šitas mūsų maldas savo paties labui;
Būk patenkintas, paversdamas mus vis labiau ir labiau panašiais į save
patį.

[1623]▼

Pabaigoje, dieviškojo Sūnaus labui,
Priimk mus į amžinąjį glėbį.
Ir tikrai, tebūnie ne mūsų, bet tavoji valia.

Šlovingasis Tėve ir Motina, sujungti į vieną gimdytoją,
Tikrai ištikimi mes būsime tavo dieviškajai prigimčiai.
Kad tavasis aš gyventų vėl mūsų viduje ir per mus
Tavo dieviškosios dvasios dovanos ir padovanojimo dėka,
Šitokiu būdu tave netobulai atkuriant šitoje sferoje
Kaip tu esi tobulai ir didingai parodytas danguje.
Suteik mums diena iš dienos mielą brolybės tarnystę
Ir vesk mus akimirka po akimirkos mylinčios tarnystės keliu.
Būk su mumis amžinai ir nepaliaujamai kantrus
Net kaip ir mes tavo kantrybę rodome savo vaikams.
Suteik mums dieviškosios išminties, kuri viską daro gerai,
Ir tos begalinės meilės, kuri yra maloninga kiekvienam tvariniui.
Padovanok mums savąją kantrybę ir kupiną meilės nuoširdumą,
Kad mūsų geraširdiškumas galėtų apglėbti šios sferos silpnuosius.
Ir kuomet mūsų karjera pasibaigs, tebūna ji verta tavojo vardo,
Tegu džiugina tavo gerąją dvasią, ir tebūna pasitenkinimas mūsų sielos
pagalbininkams.
Ne taip, kaip mes norime, mūsų mylintis Tėve, bet taip, kaip tu nori savo
mirtingųjų vaikų amžinojo gėrio,
Ir tikrai tebūnie taip.

Mūsų visaištikimasis Šaltini ir visagali Centre,
Pagarbintas ir šventas tebūnie tavo visagailestingojo Sūnaus vardas.
Tavo dovanos ir palaiminimai pasiekė mus iš viršaus,
Šitaip suteikdami mums galios įvykdyti tavąją valią ir įgyvendinti
tavuosius nurodymus.
Duok mums akimirka po akimirkos gyvybės medžio maisto;
Gaivink mus diena iš dienos jo upės gyvaisiais vandenimis.
Žingsnis po žingsnio vesk mus iš tamsos į dieviškąją šviesą.

Atnaujink mūsų protus viduje gyvenančios dvasios transformacijomis,
Ir kada pagaliau tikrai ateis mums mirtingoji pabaiga,
Priimk mus pas save ir pasiųsk mus į amžinybę.
Vainikuok mus vaisingos tarnystės dangiškais karūnomis,
Ir mes šlovinsime Tėvą, Sūnų, ir Šventąją Įtaką.
Ir tikrai, per visą visatą be pabaigos.

Mūsų Tėve, kuris gyvena slaptosiose visatos vietose,
Tebūnie pagerbtas tavasis vardas, pagarbintas tavasis gailestingumas, ir
gerbiamas tavasis nuosprendis.
Tešviečia mums teismo saulė vidurdienį.
Tuomet, kai meldžiame tave, kad mūsų nuklydusius žingsnius sutemose
vestum į kelią.
Vesk mus už rankos savo paties pasirinktais keliais
Ir neapleisk mūsų, kada kelias yra sunkus ir valandos tamsios.
Neužmiršk mūsų taip, kaip mes taip dažnai ignoruojame ir užmirštame tave.
Bet būk gailestingas ir mylėk mus taip, kaip mes trokštame mylėti tave.
Žvelk žemyn į mus nuoširdžiai ir atleisk mums gailestingai taip,
Kaip mes teisingai atleidžiame tiems, kurie nuskriaudžia ir įskaudina mus.

[1624]▼

Tegu didingo Sūnaus meilė, atsidavimas, ir savęs padovanojimas
Padaro prieinamą amžinąjį gyvenimą tavo begalinio gailestingumo ir
meilės dėka.
Tegu visatų Dievas mums padovanoja savosios dvasios visą pilnatvę;
Suteik mums malonę, kad pasiduotume šitos dvasios vedimui.
Atsidavusių serafinių gausybių meilės kupinos tarnystės dėka
Tegu Sūnus veda mus ir mums vadovauja iki amžiaus pabaigos.
Daryk mus visą laiką ir vis labiau tokius, koks esi tu,
Ir pabaigoje priimk mus į amžinąjį Rojaus glėbį.
Ir tikrai, save padovanojančio Sūnaus vardu
Ir Aukščiausiojo Tėvo garbei ir šlovei.

Nors apaštalai neturėjo teisės pateikti šitų maldų pamokų savo viešuose
mokymuose, bet iš visų šitų apreiškimų jie turėjo daug naudos savo pačių
asmeniniame religiniame patyrimo. Šituos ir kitus maldos modelius Jėzus
naudojo kaip pailiustravimą, ryšium su šių dvylikos slaptu mokymu, o tam, kad
šitie septyni maldų pavyzdžiai būtų užrašyti šitame dokumente, buvo suteiktas
specialus leidimas.

6. PASITARIMAS SU JONO APAŠTALAIS

Maždaug apie spalio pirmąją, Pilypas ir keli jo bičiuliai apaštalai buvo nuėję
į netoli esantį kaimą nusipirkti maisto, kada susitiko su keliais Jono Krikštytojo
apaštalais. Šito atsitiktinio susitikimo turgavietėje pasekme tapo trijų savaitių

pasitarimas tarp Jėzaus apaštalų ir Jono apaštalų Gilbojos stovykloje, kadangi Jonas, sekdamas Jėzaus pavyzdžiu, neseniai buvo paskyręs apaštalais dvylika savo geriausių mokinių. Jonas tą buvo padaręs reaguodamas į Abnerio, savo ištikimų pasekėjų vadovo, raginimą. Jėzus buvo Gilbojos stovykloje per šito bendro pasitarimo visą pirmąją savaitę, bet jo nebuvo per paskutines dvi savaites.

Prieš prasidedant šito mėnesio antrajai savaitei, Abneris buvo surinkęs visus savo bičiulius Gilbojos stovykloje ir buvo pasirengęs tartis su Jėzaus apaštalais. Tris savaites šitie dvidešimt keturi vyrai posėdžiavo tris kartus per dieną šešias dienas per kiekvieną savaitę. Pirmąją savaitę Jėzus su jais bendravo tarp priešpietinių, popietinių, ir vakarinių posėdžių. Jie norėjo, kad Mokytojas susitiktų su jais ir vadovautų jų bendroms diskusijoms, bet jis ryžtingai atsisakė dalyvauti diskusijose, nors sutiko jiems kalbėti trimis progomis. Šitie Jėzaus pašnekėsiai tiems dvidešimt keturiems buvo apie užuojautą, bendradarbiavimą, ir pakantumą.

Andriejus ir Abneris pasikeisdami vadovavo šitiems bendriems abiejų apaštališkųjų grupių susirinkimams. Šitie vyrai turėjo aptarti daugybę sunkumų ir išspręsti daug problemų. Vėl ir vėl su savomis problemomis jie ateidavo pas Jėzų, tik tai, kad išgirstų jį sakant: "Aš rūpinuosi tik tai jūsų asmeninėmis ir grynai religinėmis problemomis. Aš esu Tėvo atstovas individui, o ne grupei. Jeigu jūs turite asmeninių sunkumų savo santykiuose su Dievu, tai ateikite pas mane, ir aš tikrai išklausysiu jus ir patarsiu jums, kaip išspręsti jūsų problemas. Tačiau, kada jūs pradėsite derinti skirtingus religinių klausimų žmogiškuosius aiškinimus ir imate religiją suvisuomeninti, tada jums teks visas tokias problemas spręsti remiantis savo pačių sprendimais. Nors, visą laiką aš pritariu ir visada domiuosi, ir kada jūs prieisite prie savo išvadų dėl šitų nedvasinės svarbos reikalų, su sąlyga, kad jūs būsite sutarę visi, tuomet aš iš anksto prižadu suteikti savo visišką

[1625]▼

pritarimą ir nuoširdžiai bendradarbiauti. O dabar, kad jūsų diskusijoms netrukdyčiau, aš palieku jus dviems savaitėms. Dėl manęs nesijaudinkite, nes pas jus aš tikrai sugrįšiu. Aš tvarkysiu savo Tėvo reikalus, nes be šitosios mes turime ir kitų sferų."

Šitaip pasakęs, Jėzus nusileido kalno šlaitu, ir jie nematė jo ištisas dvi savaites. Ir jie niekada nesužinojo, kur jis nuėjo ar ką veikė per šitas dienas. Praėjo šiek tiek laiko prieš tai, kada šie dvidešimt keturi vyrai galėjo imtis rimto savųjų problemų svarstymo, jiems buvo taip neramu dėl to, jog nėra Mokytojo. Tačiau per savaitę juos vėl užvaldė savosios diskusijos, o kreiptis pagalbos į Jėzų jie nebegalėjo.

Pirmasis dalykas, dėl kurio ši grupė susitarė, buvo maldos, kurią taip neseniai Jėzus buvo juos išmokęs, priėmimas. Vieningai buvo nubalsuota, jog šita malda būtų priimta kaip toji, kurios reikia mokyti tikinčiuosius abiems apaštalų grupėms.

Toliau jie nusprendė, jog, kol gyvens Jonas, kalėjime ar ne kalėjime, abi grupės, turinčios po dvylika apaštalų, tęs savąjį darbą, ir kas tris mėnesius bus rengiami bendri vienos savaitės susitikimai tose vietose, dėl kurių reikės kartas

nuo karto susitarti.

Bet iš jų visų problemų pati rimčiausioji buvo krikšto klausimas. Jų sunkumai dar labiau padidėjo, nes Jėzus šia tema buvo atsisakęs pareikšti bet kokią nuomonę. Galų gale jie susitarė: Kol gyvens Jonas, arba, kol jie bendrai susitarę galėtų šitą sprendimą pakeisti, tol tikinčiuosius krikštys tiktai Jono apaštalai, ir kad galiausiai naujuosius mokinius mokys tiktai Jėzaus apaštalai. Dėl to, nuo šio meto iki Jono mirties, du iš Jono apaštalų lydėdavo Jėzų ir jo apaštalus tam, kad tikinčiuosius pakrikštytų, nes bendra taryba vieningai nubalsavo, jog krikštas turi tapti pirmuoju žingsniu į išorinę sąjungą su karalystės reikalais.

Toliau buvo susitarta, kad, Jono mirties atveju, Jono apaštalai ateis pas Jėzų ir taps jam pavaldūs, ir kad daugiau jie nebekrikštys, nebent būtų įgalioti Jėzaus ar jo apaštalų.

Ir tuomet buvo nubalsuota, kad, Jono mirties atveju, Jėzaus apaštalai pradės krikštyti su vandeniu, kaip dieviškosios Dvasios krikšto ženklą. Dėl to, ar *atgaila* turi ar neturi būti susieta su krikšto skelbimu, buvo palikta pasirinkti laisvai; jokio grupę suvaržančio sprendimo nebuvo priimta. Jono apaštalai skelbė, "Atgailaukite ir krikštykitės." Jėzaus apaštalai skelbė, "Tikėkite ir krikštykitės."

Ir toks yra pasakojimas apie Jėzaus pasekėjų pirmąjį mėginimą suderinti skirtingas pastangas, pašalinti nuomonių skirtumus, organizuoti grupines užduotis, nustatyti išorinius ritualus, ir suvisuomeninti asmeninius religinius papročius.

Buvo apsvarstyta daug ir kitokių smulkesnių reikalų ir dėl jų sprendimų buvo susitarta vienbalsiai. Šitie dvidešimt keturi vyrai turėjo iš tiesų nuostabų patyrimą per šitas dvi savaites, kada jie buvo priversti susidurti su problemomis ir sureguliuoti sunkumus be Jėzaus. Jie mokėsi būti skirtingi, diskutuoti, nuoširdžiai ginčytis, melstis, ir siekti kompromisų, ir visa tai darant išlaikyti palankumą kito asmens požiūriui ir likti bent jau iki tam tikro laipsnio pakantiems jo nuoširdžiai nuomonei.

Tą popietę, kada vyko jų baigiamoji diskusija finansiniais klausimais, sugrįžo Jėzus, jis pasiklausė jų diskusijų, išgirdo jų sprendimus, ir tarė: "Tuomet, šitokios yra jūsų išvados, ir aš kiekvienam iš jūsų padėsiu įgyvendinti jūsų bendrų sprendimų dvasią."

[1626]▼

Nuo šito laiko praėjus dviems su puse mėnesio, Jonas buvo nužudytas, ir per visą šitą laikotarpį Jono apaštalai buvo drauge su Jėzumi ir šiais dvylika. Jie visi dirbo kartu ir krikštijo tikinčiuosius per šitą darbo laikotarpį Dakapolio miestuose. Gilbojos stovykla pasibaigė lapkričio 2-ąją, 27 m. po Kr. gim.

7. DEKAPOLIO MIESTUOSE

Lapkričio ir gruodžio mėnesiais, Jėzus ir šie dvidešimt keturi vyrai tyliai dirbo graikų Dekapolio miestuose, daugiausia Skaitopolyje, Gerasoje, Abiloje,

ir Gadare. Tai iš tikrųjų buvo to parengiamojo laikotarpio, kada buvo perimamas Jono darbas ir organizacija, pabaiga. Visada naujojo apreiškimo suvisuomeninta religija iš tikrųjų sumoka kompromiso kainą ankstesniosios religijos, kurią ji stengiasi išgelbėti, nusistovėjusiomis formomis ir papročiais. Krikštas buvo toji kaina, kurią Jėzaus pasekėjai sumokėjo dėl to, kad nusivestų drauge su savimi, kaip suvisuomenintą religinę grupę, Jono Krikštytojo pasekėjus. Jono pasekėjai, prisijungdami prie Jėzaus pasekėjų, atsisakė beveik visko, išskyrus vandens krikštą.

Jėzus mažai mokė viešumoje šitos misijos po Dekapolio miestus metu. Jis daug laiko praleido mokydamas šiuos dvidešimt keturis ir turėjo specialių pasikalbėjimų su dvylika Jono apaštalų. Su laiku jie labiau suprato, kodėl Jėzus nėjo aplankyti Jono kalėjime, ir kodėl jis nieko nesiėmė, kad užtikrintų jo išlaisvinimą. Bet jie niekada negalėjo suprasti, kodėl gi Jėzus nedarė stebuklų, kodėl gi jis atsisakė parodyti savo dieviškosios valdžios išorinius ženklus. Prieš ateidami į Gilbojos stovyklą, jie buvo įtikėję į Jėzų daugiausia dėl Jono paliudijimų, bet netrukus jie ėmė tikėti dėl savo pačių sąsajos su Mokytoju ir jo mokymais.

Per šiuos du mėnesius didžiąją laiko dalį grupė dirbo poromis, vienas Jėzaus apaštalas eidavo su vienu Jono apaštalu. Jono apaštalas krikštijo, Jėzaus apaštalas mokė, tuo tarpu jie abu skelbė šios karalystės evangeliją taip, kaip ją suprato kiekvienas iš jų. Ir jie laimėjo daug sielų tarp šitų pagonių ir tarp savo tikėjimo atsisakiusių žydų.

Abneris, Jono apaštalų vadovas, tapo atsidavusiu tikinčiuoju į Jėzų, o vėliau buvo paskirtas septyniasdešimties mokytoju, kuriuos Mokytojas pasiuntė skelbti evangelijos, grupės vadovu.

8. STOVYKLOJE NETOLI PELOS

Gruodžio antroje pusėje jie visi atėjo netoli Jordano upės, arti Pelos, kur jie vėl pradėjo mokyti ir pamokslauti. Tiek žydai, tiek pagonys ateidavo į šitą stovyklą pasiklausyti evangelijos. Būtent tuo metu, kada Jėzus vieną popietę mokė minias, keletas iš Jono artimiausių draugų Mokytojui atnešė paskutiniąją žinią, kurią jis gavo iš Krikštytojo.

Jonas dabar kalėjime buvo praleidęs vienerius su puse metų, ir didžiąją šio laiko dalį Jėzus dirbo labai tyliai; todėl nebuvo nieko keisto, kad Jonas ėmė nerimauti dėl karalystės. Jono draugai nutraukė Jėzaus mokymą, kad pasakytų jam: "Jonas Krikštytojas mus pasiuntė paklausti – ar tu iš tikrųjų esi tas Išlaisvintojas, ar mums ieškoti kito?"

Jėzus padarė pertraukėlę, kad Jono draugams pasakytų: "Eikite atgal ir praneškite Jonui, kad jis nėra užmirštas. Papasakokite jam, ką pamatėte ir išgirdote, jog vargšams yra skelbiama geroji naujiena." Ir kada Jėzus su Jono pasiuntiniais pasikalbėjo daugiau, tada jis vėl atsigrėžė į minią ir tarė: "Nemanykite, kad Jonas abejoja karalystės evangelija. Jis tiktai teiraujasi dėl to, kad nuramintų savo mokinius, kurie

taip pat yra ir manieji mokiniai. Jonas nėra silpnas. Leiskite man paklausti jūsų, kurie girdėjote Joną pamokslaujantį prieš tai, kada Erodas jį pasodino į kalėjimą: Kokį jūs pamatėte Joną – nendrę, lankstomą vėją? Nepastovių nuotaikų ir švelniais drabužiais apsirengusį vyrą? Kaip taisyklė, tie, kurie yra nuostabiausiai pasidabinę ir kurie gyvena subtiliai, yra karalių rūmuose ir turtuolių didinguose namuose. Tačiau, ką gi jūs matėte, kada stebėjote Joną? Pranašą? Taip, sakau aš jums, ir daug daugiau negu pranašą. Apie Joną taip buvo parašyta: 'Stebėkite, aš siunčiu savo pasiuntinį tavo akivaizdon; jis tikrai parengs tau kelią.'

"Tikrai, tikrai, aš jums sakau, tarp tų, gimusiųjų iš moterų, nebuvo iškilusio didingesnio už Joną Krikštytoją; ir vis tiktai tas, kuris yra tikrai mažytis, dangaus karalystėje yra didingesnis, nes jis yra gimęs iš dvasios, ir žino, jog yra tapęs Dievo sūnumi."

Daugelis tų, kurie girdėjo Jėzų, tą dieną priėmė Jono krikštą, šituo viešai išpažindami įėjimą į dangaus karalystę. Ir nuo tos dienos Jono apaštalai buvo tvirtai susieti su Jėzumi. Šitas įvykis pažymėjo Jono ir Jėzaus pasekėjų tikrąją sąjungą.

Po to, kada šie pasiuntiniai pasišnekėjo su Abneriu, tada jie išvyko į Makarėją, kad viską atpasakotų Jonui. Tai jį labai nuramino, o jo įtikėjimą sustiprino Jėzaus žodžiai ir Abnerio pranešimas.

Šią popietę Jėzus toliau mokė, sakydamas: "Bet su kuo man palyginti šitąją kartą? Daugelis iš jūsų nepriims nei Jono žinios, nei manojo mokymo. Jūs esate kaip tie turgaus aikštėje žaidžiantys vaikai, kurie kreipiasi į savuosius draugus ir sako: 'Mes jums grojome dūdele, bet jūs nešokote; mes raudojome, bet jūs neliūdėjote.' Ir taip yra su kai kuriais iš jūsų. Atėjo Jonas, kuris nei valgė, nei gėrė, bet jie kalbėjo, kad jį yra apsėdęs nelabasis. Atėjo Žmogaus Sūnus, kuris valgo ir geria, ir tie patys žmonės sako: 'Žiūrėkite, ēdrus žmogus ir daug geria vyno, mokesčių rinkėjų ir nusidėjėlių draugas!' Iš tiesų, išmintį apsprendžia jos vaikai.

"Atrodytų, jog Tėvas danguje kai kurias iš šitų tiesų nuslėpė nuo išmintingųjų ir išdidžių, tuo tarpu jas atskleidė kūdikiams. Bet Tėvas viską daro gerai; Tėvas apsireiškia visatai savo paties pasirinktais būdais. Dėl to, ateiškite visi, kurie įtemptai dirbate ir esate sunkiai prislėgti, ir jūs tikrai surasite poilsį savo sieloms. Užsidėkite dieviškąjį jungą, ir jūs patirsite Dievo ramybę, kuri pranoksta bet kokį supratimą."

9. JONO KRIKŠTYTOJO MIRTIS

Joną Krikštytoją nužudė Erodo Antipo įsakymu sausio 10-ios vakarą, 28 m. po Kr. gim. Kitą dieną keletas Jono mokinių, kurie buvo nuvykę į Makarėją, sužinojo apie jo nužudymą ir, nuėję pas Erodą, paprašė jo kūno, kurį jie idėjo į kapavietę, vėliau jį palaidojo Sebaste, Abnerio tėviškėje. Kitą dieną, sausio 12-ąją, jie išėjo į šiaurę, į Jono ir Jėzaus apaštalų stovyklą netoli Pelos, ir jie pranešė Jėzui apie Jono mirtį. Kada Jėzus išklausė jų pasakojimą, tada jis paleido minias ir, sukviets draugėn šiuos dvidešimt keturis, tarė: "Jonas nebegyvas. Erodas jam nukirto galvą. Šiąnakt susirinkite į bendrą pasitarimą ir deramai susitvarkykite savo reikalus. Daugiau tikrai nebebus laukimo. Atėjo toji

valanda, jog karalystė būtų skelbiama atvirai ir su galia. Rytoj mes eisime į Galilėją."

Todėl, ankstyvą sausio 13-sios rytą, 28 m. po Kr. gim, Jėzus ir apaštalai, lydimi maždaug dvidešimt penkių mokinių, išėjo į Kapernaumą ir nakčiai apsistojo Zabediejaus namuose.

[1628]▼

145 DOKUMENTAS

KETURIOS KUPINOS ĮVYKIŲ DIENOS KAPERNAUME

JĖZUS ir apaštalai atvyko į Kapernaumą antradienio vakarą, sausio 13-ąją. Kaip paprastai, savąją būstinę jie įsirengė Zabediejaus namuose Betsaidoje. Dabar, kada Jonas Krikštytojas buvo nužudytas, Jėzus pasiruošė pradėti pirmąją atvirą ir viešą pamokslavimo kelionę Galilėjoje. Žinia apie Jėzaus sugrįžimą sparčiai apskriejo visą miestą, ir ankstų kitos dienos rytą, Jėzaus motina Marija išskubėjo į Nazaretą aplankyti savo sūnaus Juozapo.

Trečiadienį, ketvirtadienį, ir penktadienį Jėzus praleido Zabediejaus namuose mokydamas savo apaštalus, ruošdamas juos pirmajai plačiai viešo pamokslavimo kelionei. Jis taip pat priėmė ir mokė daugelį nuoširdžiai besidominčių apsilankusiųjų tiek po vieną, tiek ir grupėmis. Per Andriejų, jis susitarė kalbėti sinagogoje ateinančio Sabato dieną.

Vėlyvą penktadienio vakarą Jėzaus jauniausioji sesutė, Rūta, slaptai aplankė jį. Jie drauge praleido beveik valandą laivelyje, išmetusiamė inkarą netoli kranto. Nė viena žmogiškoji būtybė niekada nesužinojo apie šitą apsilankymą, išskyrus Joną Zabediejų, o jis buvo perspėtas apie tai nepasakoti nė vienam žmogui. Rūta buvo vienintelis Jėzaus šeimos narys, kuris atkakliai ir nepalenkiamai tikėjo į jo žemiškosios misijos dieviškumą nuo savo dvasinės sąmonės ankstyviausiųjų laikų per visą jo kupiną įvykių tarnystę, mirtį, prisikėlimą, ir pakilimą; ir galiausiai ji iškeliavo į pasaulius anapus niekada nesuabejojusi dėl savojo tėvo-brolio misijos materialiam kūne viršgamtinio pobūdžio. Mieloji Rūtelė buvo pagrindinė Jėzaus paguoda, kas susiję su jo žemiškąja šeima, per visą jo teismo, atstūmimo, ir nukryžiovimo sunkų išbandymą.

1. SUŽVEJOTOS ŽUVYS

Tos pačios savaitės penktadienio rytą, kuomet Jėzus mokė jūros pakrantėje, žmonės susigrūdo prie jo taip arti vandens pakraščio, kad jis davė ženklą keliems žvejams, buvusiems netoli valtyje, jog šie ateitų jam į pagalbą. Įlipęs į laivą, jis susirinkusias minias toliau mokė ilgiau negu dvi valandas. Šita valtis turėjo "Simono" pavadinimą; tai buvo ankstesnis Simono Petro žvejybos laivelis, ir jį savo rankomis buvo padaręs Jėzus. Šitą patį rytą valtimi naudojosi Dovydas Zabediejus ir du jo pagalbininkai, kurie ką tik buvo priplaukę arti kranto po bevaisės naktinės žvejybos ežere. Jie valė ir taisė savuosius tinklus, kada Jėzus paprašė jų ateiti jam į pagalbą.

Po to, kada Jėzus užbaigė žmonių mokymą, jis Dovydui pasakė: "Kadangi jums buvo sutrukdyta, kai atplaukėte padėti man, tai dabar leiskite man padirbėti su jumis. Plaukime žvejoti; plaukite ten tolyn, kur giliau, ir išmeskite

tinklus, kad sugautumėte žuvų." Bet Simonas, vienas Dovydo padėjėjų atsakė: "Mokytojau, tai bergždžia. Mes sunkiai dirbome visą naktį

[1629]▼

ir nieko nesugavome; tačiau, tau paliepus, mes išplauksime ir išmesime tinklus." Ir Simonas nusileido, kad pasektų Jėzaus nurodymu dėl to, kad jo šeimnininkas, Dovydas, davė ženklą. Kada jie atplaukė į Jėzaus nurodytą vietą, tada jie išmetė tinklus ir sugavo tokią žuvų gausybę, jog baiminosi, kad tinklai gali plyšti, tiek daug, kad jie davė ženklą savo partneriams krante, jog šie ateitų jiems į pagalbą. Kada žuvimi buvo užpildytos visos trys valtys, kad jos beveik grimzdo po vandeniu, tada šitas Simonas parpuolė prie Jėzaus kelių, tardamas, "Pasitrauk nuo manęs, Mokytojau, nes aš esu nuodėmingas žmogus." Simonas ir visi tie, kurie dalyvavo šitame epizode, nustebė dėl tokio žuvų laimikio. Nuo tos dienos Dovydas Zabediejus, šitas Simonas, ir jų bičiuliai apleido savuosius tinklus ir nuėjo su Jėzumi.

Bet tas žuvų sugavimas jokiu būdu nebuvo stebuklingas. Jėzus įdėmiai tyrinėjo gamtą; jis buvo patyręs žvejys ir žinojo žuvų įpročius Galilėjos jūroje. Šituo atveju jis tiesiog nurodė šitiems vyrams tą vietą, kur paprastai turėtų būti žuvų šitokiu dienos metu. Bet Jėzaus pasekėjai tą visada laikė stebuklu.

2. POPIETĖ SINAGOGOJE

Kitą Sabatą, per popietines pamaldas sinagogoje, Jėzus pasakė pamokslą "Dangiškojo Tėvo valia." Iš ryto Simonas Petras pamokslavo apie "Karalystę." Ketvirtadienio vakarinio sinagogos susirinkimo metu mokė Andriejus, jo tema buvo "Naujasis Kelias." Šituo konkrečiu metu į Jėzų tikėjo daugiau žmonių Kapernaume negu bet kuriame kitame žemės mieste.

Kada šito Sabato popietę Jėzus mokė sinagogoje, tai pagal paprotį jis pirmąjį tekstą pasirinko iš įstatymo, skaitydamas iš Egzodo Knygos: "Tarnauk Viešpačiui, savo Dievui, ir jis tikrai palaimins tavo duoną ir tavo vandenį, ir jokia liga tavęs nepalies." Antrąjį tekstą jis pasirinko iš Pranašų, paskaitydamas iš Isajo: "Kelkis ir šviesk, nes tavoji šviesa atėjo, ir Viešpaties šlovė suspindo virš tavęs. Tamsa gali užkloti žemę, ir didžiulė tamsybė gali apgaubti žmones, bet Viešpaties dvasia tikrai pakils virš tavęs, ir dieviškoji šlovė tikrai bus matoma tavyje. Net ir pagonyms tikrai ateis į šitą šviesą, ir daugelis didžiųjų protų atsidaus šitos šviesos spindesiui."

Šituo pamokslu Jėzus stengėsi išaiškinti tą faktą, jog religija yra *asmeninis patyrimas*. Tarp kitų dalykų Mokytojas pasakė:

"Jūs gerai žinote, jog, nors nuoširdus tėvas savo šeimą myli kaip visumą, bet į juos jis žvelgia kaip į grupę dėl savo stiprios meilės šitos šeimos kiekvienam atskiram nariui. Jums nebereikia daugiau žvelgti į Tėvą danguje kaip Izraelio vaikui, bet vietoje šito jūs turite į jį žvelgti kaip *Dievo vaikas*. Kaip grupė, jūs iš tikrųjų esate Izraelio vaikai, bet kaip individai, kiekvienas iš jūsų esate Dievo vaikas. Aš atėjau ne tam, kad Tėvą atskleisčiau Izraelio vaikams, bet vietoje šito aš atėjau tam, kad šitas žinias apie Dievą atneščiau ir jo meilę ir gailėstingumą atskleisčiau individualiam tikinčiajam kaip nuoširdų asmeninį patyrimą. Visi pranašai jus mokė, kad Jahvė rūpinasi savąja tauta, kad Dievas myli Izraelį. Bet

aš atėjau pas jus, kad skelbčiau didingesnę tiesą, tokią tiesą, kurią daugelis iš vėlesniųjų pranašų taip pat suvokė, jog Dievas myli *jus* – kiekvieną iš jūsų – kaip individus. Per visas šitas kartas jūs iš tiesų turėjote nacionalinę ar rasinę religiją; dabar aš atėjau tam, kad suteikčiau jums asmeninę religiją.

[1630]▼

"Bet net ir tai nėra nauja mintis. Daugelis iš jūsų, kurie mąstote dvasingai, šitą tiesą žinojo, tiek, kiek jus šitaip buvo mokę kai kurie pranašai. Argi jūs neskaitėte Raštuose, kur Pranašas Jeremijas sako: 'Tomis dienomis jie tikrai daugiau nebesakys, kad tėvai užvalgė rūgščių vynuogių, ir vaikai kelia pasipiktinimą. Kiekvienas žmogus tikrai žus dėl savo piktybinio blogio; kiekvienas žmogus, suvalgęs rūgščių vynuogių, bus suirzęs. Stebėkite, tikrai ateis tos dienos, kada aš su savąja tauta iš tiesų sudarysiu naują susitarimą, ne tokį susitarimą, kokį buvau sudaręs su jų tėvais, kada juos išvedžiau iš Egipto žemės, bet tokį, kuris atitiktų naująjį kelią. Aš net ir užrašysiu savąjį įstatymą jų širdyse. Aš būsiu jų Dievas, o jie tikrai bus manoji tauta. Tą dieną jie tikrai nebeklaus, nė vienas žmogus savojo artimo, ar tu pažįsti Viešpatį? Ne! Nes jie tikrai visi pažins mane asmeniškai, nuo mažiausio iki didingiausio.'

"Argi jūs neskaitėte šitų pažadų? Argi jūs netikite Raštais? Argi jūs nesuprantate, kad pranašo žodžiai išsipildo tuo, ką jūs matote šitą pačią dieną? Ir argi Jeremijas jums neliepė religiją paversti savosios širdies reikalu, kad save kaip individus susietumėte su Dievu? Argi pranašas jums nesakė, jog dangiškasis Dievas ieškos jūsų individualių širdžių? Ir argi jūs nebuvote įspėti, jog paprasta žmogaus širdis yra pati apgaulingiausia iš visų daiktų ir dažnai nepaprastai nuodėminga?

"Argi jūs taip pat neskaitėte, kur Ezekilis mokė net ir jūsų tėvus, jog religija jūsų individualiuose patyrimuose turi tapti tikrove? Daugiau jūs tikrai nebevertosite tokio posakio, 'Tėvai užvalgė rūgščių vynuogių, ir vaikai kelia pasipiktinimą.' 'Man gyvenant,' sako Viešpats Dievas, 'žiūrėkite, visos sielos yra mano; kaip tėvo siela, taip ir sūnaus siela. Tikrai toji siela, kuri nusideda, tikrai mirs.' Ir tada Ezekilis numatė net ir šitą dieną, kada jis kalbėjo Dievo vardu, sakydamas: 'Naująją širdį taip pat aš tikrai jums suteiksiu ir naująją dvasią aš tikrai įdėsiu į jūsų vidų.'

"Daugiau jūs nebeturėtumėte bijoti, kad Dievas nubaus naciją už individo nuodėmę; taip pat ir dangiškasis Tėvas tikrai nebaus nė vieno iš savo tikinčiųjų sūnų už nacijos nuodėmes, nors bet kurios šeimos atskiras narys dažnai turi kentėti materialias pasekmes dėl šeimos klaidų ar grupinių prasižengimų. Argi jūs nesuvokiate, jog toji viltis apie geresnę naciją – ar geresnį pasaulį – yra susieta su individo vystymu ir švietimu?"

Tada Mokytojas paaiškino, jog dangiškasis Tėvas, po to, kada žmogus suvokia šitą dvasinę laisvę, nori, kad jo vaikai žemėje pradėtų tą Rojaus karjeros amžinąjį kilimą, kurį sudaro tvarinio sąmoningas reagavimas į viduje gyvenančios dvasios dieviškąjį raginimą surasti Kūrėją, pažinti Dievą ir stengtis tapti panašiam į jį.

Apaštalams šitas pamokslas labai padėjo. Jie visi geriau suvokė, jog karalystės evangelija yra žinia, nukreipta į individą, ne į naciją.

Nors Kapernaumo žmonės ir buvo susipažinę su Jėzaus mokymu, bet šią Sabato dieną jo pamokslas juos pritrenkė. Jis, iš tikrųjų, mokė kaip tas, kuris turi valdžią, o ne kaip raštininkai.

Kai tik Jėzus baigė kalbėti, minioje jauną vyrą, kurį jo žodžiai labai sujaudino, išstiko smarkus epilepsijos priepuolis, ir jis ėmė garsiai rėkti. Priepuoliui pasibaigus, kada jo sąmonė ėmė sugrįžti, tada jis prašneko apsvaigimo būsenoje, sakydamas: "Ką mes turime daryti su tavimi, Jėzau iš Nazareto? Tu esi tas šventasis iš Dievo; ar tu atėjai mus sunaikinti?" Jėzus

[1631]▼

gestu paprašė žmonių nusiraminti ir, paimdamas jaunąjį vyrą už rankos, tarė: "Atsibusk" – ir jis tuojau pat buvo pažadintas.

Šito jauno vyro nebuvo apsėdusi nešvari dvasia ar demonas; jis buvo paprastos epilepsijos auka. Bet jis buvo mokomas, kad jo negalavimas yra dėl to, kad jį buvo apsėdusi bloga dvasia. Šituo mokymu jis tikėjo, ir visa kuo elgdavosi atitinkamai, kada apie savo negalavimą galvodavo arba šnekėdavo. Visi žmonės tikėjo, jog tokius reiškinius tiesiogiai sukelia nešvarių dvasių buvimas. Todėl jie tikėjo, kad Jėzus iš šito vyro išvarė demoną. Bet Jėzus tuo kartu jo epilepsijos neišgydė. Tiktai vėliau tą dieną, po saulėlydžio, šitas vyras tikrai buvo išgydytas. Daug laiko praėjus po Pentakosto dienos, Apaštalas Jonas, kuris buvo paskutinis, rašęs apie Jėzaus darbus, vengė bet kokių nuorodų į šituos vadinamuosius "velnių išvaymo" veiksmus, ir šitą jis darė atsižvelgdamas į tą faktą, jog tokių demono apsėdimo atvejų niekada nebepasitaikė po Pentakosto.

Dėl šito įprasto epizodo pasakojimas apie tai, kad Jėzus demoną išvarė iš vyro ir jį stebuklingai išgydė sinagogoje užbaigęs savąjį popiečio pamokslą, buvo greitai paskleistas po Kapernaumą. Sabatas buvo kaip tik tas metas tokio pritrenkiančio gando sparčiam ir veiksmingam paskleidimui. Šitoji žinia buvo taip pat paskleista ir mažesniuose miesteliuose aplink Kapernaumą, ir daug žmonių ja patikėjo.

Didžiuliame Zabediejaus name, kur Jėzus ir dvylika apaštalų įsirengė savo būstinę, daugiausia valgyti virė ir namų ruošą atliko Simono Petro žmona ir jos motina. Petro namai buvo netoli nuo Zabediejaus namų; ir Jėzus ir jo draugai apsistojo ten pakeliui iš sinagogos, nes Petro žmonos motina kelias dienas sirgo, buvo peršalusi ir karščiavo. Dabar taip atsitiko, jog maždaug tuo metu, kai Jėzus stovėjo prie šios sergančios moters, laikydamas jos ranką, glostydamas jos antakius, ir tardamas paguodos ir padrąsinimo žodžius, karščiavimas praėjo. Jėzus dar neturėjo laiko paaiškinti savo apaštalams, jog sinagogoje nebuvo padaryta jokio stebuklo; o šitas epizodas jų mintyse buvo toks šviežias ir ryškus, ir prisiminę tą vandenį ir vyną Kanoje, jie šitokį sutapimą palaikė kitu stebuklu, ir kai kurie iš jų išskubėjo paskleisti šias naujienas po visą miestą.

Amata, Petro anyta, kentėjo nuo maliarinės karštinės. Ji nebuvo Jėzaus stebuklingai išgydyta šitą kartą. Ji buvo išgydyta už kelių valandų, po saulėlydžio, sąsajoje su nepaprastu įvykiu, kuris atsitiko Zabediejaus namų priekiniame kieme.

Ir šitie atvejai yra būdingi tai elgsenai, kurios dėka stebuklų ieškanti karta ir apie stebuklus galvojanti tauta pasigriebdavo visus tokius sutapimus kaip pretekstą paskelbti, kad Jėzus padarė kitą stebuklą.

3. GYDYMAS PER SAULĖLYDĮ

Iki to meto, kai, besibaigiant šitai kupinai įvykių Sabato dienai, Jėzus ir jo apaštalai pasirengė valgyti vakariene, visas Kapernaumas ir jo apylinkės buvo įaudrintos šitų tariamų gydymo stebuklų; ir visi tie, kurie sirgo arba buvo luoši, ėmė ruoštis pas Jėzų arba rūpintis, kad draugai nuneštų juos ten iškart, kai tik nusileis saulė. Pagal žydų mokymą Sabato šventomis valandomis nebuvo leidžiama eiti net ir gydytis.

[1632]▼

Dėl to, kai tik saulė nusileido žemiau horizonto, dešimtys luošų vyrų, moterų, ir vaikų ėmė traukti link Zabediejaus namų Betsaidoje. Vienas vyras su savo paralyžuota dukra išėjo vos tik saulė pasislėpė už jo kaimyno namo.

Visos dienos įvykiai parengė areną šitai nepaprastai saulėlydžio scenai. Net ir tas tekstas, kurį Jėzus buvo panaudojęs savo popietiniam pamokslui, užsiminė, jog negalavimo reikėtų atsikratyti; o jis kalbėjo su tokia precedento neturinčia galia ir valdžia! Jo žinia buvo tokia, jog vertė paklusti! Nors jis ir neapeliavo nė į vieną žmogiškąją autoritetą, bet tikrai jis kalbėjo tiesiai į žmonių vidinius jausmus ir sielas. Nors jis nesirėmė logika, įstatymų išvedžiojimais, ar protingais posakiais, bet jis tikrai galingai, tiesiogiai, aiškiai, ir asmeniškai apeliavo į savo klausytojų širdis.

Toji Sabato diena buvo didi diena Jėzaus žemiškajame gyvenime, taip, visatos gyvenime. Iš esmės visai vietinei visatai šitas žydų mažas Kapernaumo miestas buvo tikroji Nebadono sostinė. Saujelė žydų Kapernaumo sinagogoje buvo ne vienintelės būtybės, girdėjusios tą svarbų Jėzaus pamokslo baigiamąjį teiginį: "Neapykanta yra baimės šešėlis; kerštas yra bailumo kaukė." Jo besiklausantieji taip pat negalėjo užmiršti ir jo palaimingų žodžių: "Žmogus yra Dievo sūnus, o ne velnio vaikas."

Tuoj po saulėlydžio, kai Jėzus ir apaštalai vis dar sėdėjo prie vakarienės stalo, Petro žmona išgirdo balsus priekiniame kieme ir, priėjusi prie durų, pamatė paprastų ligotų žmonių besirenkantį didžiulį būrį, ir kad kelias iš Kapernaumo buvo pilnas tų, kurie ėjo ieškoti pagijimo iš Jėzaus rankų. Pamačiusi šį reginį, ji iškart nuėjo ir pranešė savo vyrui, kuris tą persakė Jėzui.

Kada Mokytojas iš Zabediejaus namų išėjo per priekinį įėjimą, tada jo akys išvydo daugybę ligonių ir luošų žmonių. Jis žvelgė beveik į vieną tūkstantį nesveikų ir kenčiančių žmogiškųjų būtybių; bent jau toks buvo skaičius asmenų,

susirinkusių prieš jį. Nevisi atėję buvo nesveiki, kai kurie buvo atėję tam, kad padėtų savo mylimiesiems, besistengiantiems užsitikrinti pagijimą.

Šitų nesveikų mirtingųjų vaizdas, vyrai, moterys, ir vaikai, kenčiantys didele dalimi dėl klaidų ir blogų poelgių, kuriuos padarė jo paties visatos administracijos Sūnūs, kuriais jis pasitikėjo, ypatingai sujaukino Jėzaus žmogiškąją širdį ir metė iššūkį šito geranoriško Sūnaus Kūrėjo dieviškajam gailingumui. Bet Jėzus gerai žinojo, kad jis niekada negalėtų sukurti stipraus dvasinio judėjimo ant grynai materialių stebuklų pamatų. Jo nuosekli politika būtent ir buvo susilaikyti nuo savųjų kūrėjo išskirtinių teisių demonstravimo. Nuo pat Kanos epizodo jo mokymo nelydėjo jokie viršgamtiniai ar stebuklingi dalykai; ir vis tik, šitokia nesveikųjų gausybė sugraudino jo kupiną užuojautos širdį ir labai stipriai apeliavo į jo supratingą meilę.

Balsas iš priekinio kiemo sušuko: "Mokytojau, pasakyk tą žodį, sugražink mums sveikatą, išgydyk mūsų ligas, ir išgelbėk mūsų sielas." Vos tik šitie žodžiai buvo ištarti, serafimų, fizinių kontrolierių, Gyvybės Nešėjų, ir tarpinių būtybių gausi palyda, kuri visada lydėdavo šitą įsikūnijusį visatos Kūrėją, pasirengė veikti su kuriančiąja galia, jeigu tiktai jų Valdovas duotų ženklą. Tai buvo viena iš tų akimirkų per Jėzaus žemiškąją karjerą, kada dieviškoji išmintis ir žmogiškoji užuojauta buvo taip persipynusios Žmogaus Sūnui ieškant sprendimo, kad jis pagalbos kreipėsi į savojo Tėvo valią.

Kada Petras meldė Mokytoją atkreipti dėmesį į jų pagalbos šauksmą, tada Jėzus, žvelgdamas žemyn į nesveikųjų minią, atsakė: "Aš atėjau į šitą pasaulį, kad atskleisčiau

[1633]▼

Tėvą ir įkurčiau karalystę. Dėl šito tikslo savąjį gyvenimą aš gyvenau iki šitos valandos. Todėl, jeigu tai būtų valia To, kuris pasiuntė mane, ir jeigu tai neprieštarautų manajam atsidavimui skelbti dangaus karalystės evangeliją, tai aš norėčiau matyti manusius vaikus išgydytus – ir – " bet tolesnius Jėzaus žodžius nustelbė didžiulis sambrūzdis.

Jėzus atsakomybę dėl šio sprendimo išgydyti buvo perdavęs savojo Tėvo valiai. Akivaizdu, jog Tėvo valiai tai nesukėlė jokių prieštaravimų, nes, vos tik Mokytojo žodžiai buvo ištarti, kai dangiškųjų asmenybių asamblėja, tarnaujanti vadovaujama Jėzaus Personalizuoto Minties Derintojo, ėmė galingai veikti. Toji milžiniška palyda nusileido į šitą margą nesveikų mirtingųjų minią, ir per akimirksnį 683 vyrai, moterys, ir vaikai atsikratė negalavimų, buvo tobulai išgydyti nuo savo visų fizinių ligų ir kitokių materialių sutrikimų. Tokia scena žemėje buvo pirmą ir paskutinį kartą. Ir tiems iš mūsų, kurie ten dalyvavo ir pamatė šitą kuriančiąją išgydymo bangą, iš tikrųjų tai buvo jaudinantis reginys.

Bet iš visų tų būtybių, kurias pritrenkė šitas staigus ir netikėtas viršgamtinio išgydymo protrūkis, labiausiai nustebintas buvo Jėzus. Per akimirksnį, kada jo žmogiškasis susidomėjimas ir užuojauta susikoncentravo į kenčiančiųjų ir nesveikųjų sceną, atsivėrusią prieš jį, jis ignoravo tai, kad savo žmogiškajame prote laikytusi savo Personalizuoto Derintojo patariančių perspėjimų dėl negalimumo apriboti Sūnaus Kūrėjo kuriančiųjų išimtinių teisių laiko aspektą esant tam tikroms sąlygoms ir tam tikroms aplinkybėms. Jėzus troško pamatyti

šitos kenčiančius mirtinguosius visiškai išgydytus, jeigu šituo nebūtų pažeista jo Tėvo valia. Personalizuotas Jėzaus Derintojas akimirksniu nurodė, kad toks kuriančiosios energijos veiksmas tuo metu nepažeistų Rojaus Tėvo valios, ir tokiu sprendimu – atsižvelgiant į Jėzaus pirmiau išreikštą troškimą pagydyti – tas kuriantysis veiksmas *tapo realybe*. Ko *Sūnus Kūrėjas* trokšta, o Tėvas *nori*, tas YRA. Per visą vėlesnį žemiškąjį Jėzaus gyvenimą daugiau tokio masinio fizinio mirtingųjų išgydymo nebebuvo.

Kaip ir buvo galima tikėtis, garsas apie šitą išgydymą per saulėlydį prie Betsaidos Kapernaume pasklido po visą Galilėją ir Judėją ir į tolimesnius regionus. Tai dar kartą sukėlė baimę Erodui, ir jis pasiuntė stebėtojus tam, kad jam pranešintų apie Jėzaus darbą ir mokymus ir konkrečiai išsiaiškintų, ar jis yra tas buvęs dailidė iš Nazareto, ar iš mirusiųjų prisikėlęs Jonas Krikštytojas.

Daugiausia dėl to, kad buvo pademonstruotas šitas nesąmoningas fizinis išgydymas, nuo tol, per visą likusią savo žemiškąją karjerą, Jėzus buvo lygiai tiek gydytojas, kiek ir pamokslininkas. Tas tiesa, jis ir toliau mokė, bet jo asmeninį darbą daugiausia sudarė tarnavimas sergantiesiems ir pakrikusiesiems, tuo tarpu jo apaštalai atliko viešo pamokslavimo darbą ir tikinčiųjų krikštijimą.

Bet didžioji dauguma iš tų, kurie gavo viršgamtinį arba kuriantįjį fizinį išgydymą per dieviškosios energijos pademonstravimą saulėlydžio metu, dėl šito nepaprasto gailestingumo pasireiškimo nuolatinės dvasinės naudos nepatyrė. Tik nedaugeliui šitas fizinis patarnavimas iš tikrųjų tikėjimą padidino, bet šitas stebinantis be laiko kuriantis pagydomo išsiveržimas neišvystė dvasinės karalystės žmonių širdyse.

Gydantieji stebuklai, kurie kartas nuo karto lydėjo Jėzaus misiją žemėje, nebuvo jo plano dalis skelbiant karalystę. Jie buvo, beje, neatskiriami nuo to, kad žemėje buvo dieviškoji būtybė, turinti beveik neribotas kūrėjo išskirtines teises, susietas su dieviškojo gailestingumo

[1634]▼

ir žmogiškosios užuojautos beprecedentiniu deriniu. Bet tokie vadinamieji stebuklai Jėzui pridarė daug vargo tuo, kad jie gimdė prietarus kurstantį garsą apie jį ir formavo nepageidaujamą blogą reputaciją.

4. KITĄ VAKARĄ

Per visą kitą vakarą po šito didingo išgydymo protrūkio, džiūgaujanti ir laiminga minia užtvindė Zabediejaus namus, ir Jėzaus apaštalai buvo pasiekę emocinio entuziazmo aukščiausiąją viršūnę. Žmogiškuoju požiūriu, tai galbūt ir buvo didingiausia diena iš visų tų nuostabių dienų, kada jie bendravo su Jėzumi. Niekada anksčiau arba vėliau tikrai nebuvo jų viltys pakilusios į tokias tvirtų lūkesčių aukštybes. Tik prieš keletą dienų, ir kada dar jie buvo Samarijos teritorijoje, Jėzus jiems buvo sakęs, jog atėjo toji valanda, kai karalystė turi būti paskelbta su galia, ir dabar jų akys pamatė, kas, jų manymu, turi būti šito pažado įvykdymas. Jiems virpulį kėlė tas įsivaizdavimas, kas turi įvykti dar, jeigu šitas stulbinantis gydančiosios galios pasireiškimas yra tik pati pradžia. Tvyrojusios jų abejonės dėl Jėzaus dieviškumo buvo išsklaidytos. Juos tiesiogine prasme

apsvaigino juos sugluminusi pakerėjimo ekstazė.

Tačiau, kada jie ėmė ieškoti Jėzaus, tai negalėjo jo surasti. Mokytojas buvo labai sunerimęs dėl viso to, kas buvo atsitikę. Šitie vyrai, moterys, ir vaikai, kurie buvo išgydyti nuo įvairiausių ligų, lūkuriavo iki vėlyvos nakties, tikėdamiesi, kad Jėzus sugrįš ir jie galės jam padėkoti. Apaštalai negalėjo suprasti Mokytojo elgesio, kada ėjo valandos, o jis tebebuvo atsiskyres; jų džiaugsmas būtų buvęs visareikšmis ir tobulas, jeigu ne jo tebesitęsiantis nebuvimas. Kada Jėzus iš tiesų sugrįžo pas juos, tai metas buvo vėlus, ir praktiškai visi tie, kurie buvo gavę naudos iš to išgydymo epizodo, buvo išsivaikščioję į savo namus. Jėzus atsisakė to, kad jį sveikintų ir juo žavėtųsi šie dvylika ir kiti, kurie tebelaukė, kad jį pasveikintų, tiktai tepasakė: "Džiūgaukite ne dėl to, kad mano Tėvas yra galingas ir gali išgydyti kūną, bet dėl to, kad jis yra stiprus ir gali išgelbėti sielą. Eikime poilsio, nes rytoj mes turėsime užsiimti Tėvo reikalais."

Ir vėl iš tiesų šie dvylika vyrų nuėjo ilsėtis nusivylę, suglume, ir nusimine širdyje; mažai kas iš jų, išskyrus dvynius, tą naktį miegojo daug. Vos tiktai Mokytojas padarydavo ką nors tokio, kas suvirpindavo jo apaštalų sielas ir pradžiugindavo jų širdis, tada tuoj pat jis atrodo sužlugdydavo jų viltis ir visiškai sugriaudavo jų drąsos ir entuziazmo pamatus. Kada šitie pasimetę žvejai žvelgė vienas kitam į akis, tebuvo vienintelė mintis: "Mes negalime jo suprasti. Ką visa tai reiškia?"

5. ANKSTI SEKMADIENIO RYTA

Tą šeštadienio naktį Jėzus miegojo taip pat nedaug. Jis suvokė, jog pasaulis yra kupinas fizinio skausmo ir jame yra daug materialių sunkumų, ir jis mąstė apie tą didžiulį pavojų, kad jis gali būti priverstas skirti tiek daug savo laiko sergančiųjų ir nesveikųjų globai, kad jo misijai žmonių širdyse sukurti dvasinę karalystę trukdys tarnavimas fiziniams dalykams arba bent jau ji bus pavaldi fizinių dalykų tarnavimui. Dėl šitokių ir panašių minčių, kurios apėmė mirtingą Jėzaus protą nakties metu, tą sekmadienio rytą jis atsikėlė likus daug laiko iki aušros, ir visiškai vienas nuėjo į vieną iš savo mėgstamiausių vietų tam, kad pabendrautų su Tėvu. Šitą ankstyvą rytą Jėzaus maldos tema buvo prašymas išminties ir blaivaus sprendimo tam, kad jis negalėtų leisti savo žmogiškajai užuojautai,

[1635]▼

kuri yra susieta su jo dieviškuoju gailėstingumu, pateikti sau tokio apeliavimo mirtingojo kančios akivaizdoje, kad viso jo laiko neužimtų fizinis tarnavimas ignoruojant dvasinį tarnavimą. Nors jis visiškai nenorėjo vengti tarnavimo sergantiesiems, bet jis žinojo, kad jis taip pat turi atlikti svarbesnį dvasinio mokymo ir religinio perengimo darbą.

Jėzus tiek daug kartų buvo išėjęs į kalnus pasimelsti, nes nebuvo jokių atskirų kambarių, tinkamų jo asmeninėms maldoms.

Petras tą naktį negalėjo užmigti; taigi, labai anksti, tuoj po to, kai Jėzus išėjo melstis, jis pažadino Jokūbą ir Joną, ir šie trys išėjo ieškoti Mokytojo. Po ilgiau negu valandą trukusio ieškojimo jie surado Jėzų ir meldė jį atskleisti jiems savo

keisto elgesio priežastį. Jie troško žinoti, kodėl gi jis atrodė toks susirūpinęs dėl gydančiosios dvasios galingo išsiliejimo, kada visi žmonės nepaprastai žavėjosi ir jo apaštalai taip smarkiai džiūgavo.

Daugiau negu keturias valandas Jėzus stengėsi šitiems trimis apaštalams paaiškinti, kas buvo atsitikę. Jis mokė juos apie tai, kas buvo įvykę, ir aiškino tokių pasireiškimų pavojus. Jėzus atskleidė jiems tą priežastį, dėl ko jis atėjo melstis. Savo asmeniniams padėjėjams Jėzus stengėsi paaiškinti tikrąsias priežastis, kodėl Tėvo karalystė negali būti grindžiama stebuklais ir fiziniu gydymu. Bet jo mokymo jie negalėjo suvokti.

Tuo tarpu, ankstyvą sekmadienio rytą, kitos nesveikų sielų minios ir daug smalsuolių ėmė rinktis aplink Zabediejaus namus. Jie triukšmingai reikalavo pamatyti Jėzų. Andriejus ir apaštalai buvo taip suglumę, kad, tuo metu, kada Simonas Uolusis kalbėjosi su susirinkusiais, Andriejus, su keliais savo bičiuliais, išėjo ieškoti Jėzaus. Kada Andriejus surado Jėzų, bendraujantį su tais trimis, tada jis tarė: "Mokytojau, kodėl tu palikai mus vienus su miniomis? Žiūrėk, visi žmonės ieško tavęs; niekada anksčiau tiek daug žmonių nesiekė tavojo mokymo. Net ir dabar namas yra apsuptas tų, kurie atėjo iš arti ir toli dėl tavo galingų darbų. Argi tu nesugrįši su mumis, kad padėtum jiems?"

Kada Jėzus tai išgirdo, tada jis atsakė: "Andriejau, argi aš nemokiau tavęs ir kitų, jog manoji misija žemėje yra Tėvo apreiškimas, ir manoji žinia yra dangaus karalystės skelbimas? Tuomet, kaip gi čia yra, kad jūs norėtumėte, jog mane nusuktų į šalį nuo manojų darbo dėl smalsių patenkinimo ir tų, kurie ieško ženklų ir stebuklų, pasitenkinimo? Argi mes nebuvo tarp šitų žmonių visus šiuos mėnesius, ir argi jie susirinkdavo būriais į minias tam, kad išgirstų karalystės gerąsias naujienas? Kodėl gi jie atėjo dabar, kad mus apgultų? Argi tai ne dėl to, kad buvo išgydyti jų fiziniai kūnai, o ne tam, kad vietoje šito priimtų dvasinę tiesą savųjų sielų išgelbėjimui? Kada žmonės prie mūsų yra pritraukiami nepaprastais pasireiškimais, tai daugelis iš jų ateina dėl to, jog ieškotų ne tiesos ir išsigelbėjimo, bet vietoje šito ieškodami išsigydymo nuo savųjų fizinių negalavimų ir jog užsigarantuotų išsivadavimą iš savųjų materialių sunkumų.

"Visą šitą laiką nuo tada, kada aš esu Kapernaume, tiek sinagogoje, tiek prie jūros aš iš tiesų skelbiau karalystės gerąsias naujienas visiems, kas turi ausis, kad išgirstų, ir kas turi širdis, kad priimtų tiesą. Manojų Tėvo valia būtent nėra tokia, kad aš su jumis sugrįžčiau patenkinti tų smalsuolių ir užsiimti tarnavimu fiziniams reikalams atsisakant dvasinių. Aš liepiu jums skelbti evangeliją ir patarnauti ligoniams, bet aš neprivalau atsiduoti gydymui tiek, jog palikčiau nuošalyje savąjį mokymą. Ne, Andriejau, aš tikrai su jumis negrįšiu. Eikite ir pasakykite tiems žmonėms, jog tikėtų į tai, ko mes juos buvome mokę ir džiaugtųsi Dievo sūnų laisve, ir pasiruoškite mūsų išvykimui į kitus Galilėjos miestus, kur kelias jau

[1636]▼

buvo parengtas karalystės gerųjų naujienų skelbimui. Būtent šituo tikslu aš atvykau nuo savojo Tėvo. Eikite, tuomet, ir pasiruoškite išvykti tuo pat, tuo tarpu jūsų sugrįžtančių aš lauksiu čia."

Kada Jėzus baigė šnekėti, tada Andriejus ir jo bičiuliai apaštalai nusiminę sugrįžo į Zabediejaus namus, paleido susirinkusias minias, ir greitai susiruošė į

kelionę, kaip buvo nurodęs Jėzus. Ir tokiu būdu, sekmadienio popietę, sausio 18-ąją, 28 m. po Kr. gim., Jėzus ir apaštalai išėjo į savo pirmąją tikrai viešą ir atvirą pamokslavimo kelionę po Galilėjos miestus. Šitos pirmosios kelionės metu karalystės evangeliją jie skelbė daugelyje miestų, bet Nazareto jie neaplankė.

Tą sekmadienio popietę, tuoj po Jėzaus ir jo apaštalų išvykimo į Rimoną, jo aplankyti atvyko jo broliai Jokūbas ir Judas, užsuko į Zabediejaus namus. Tą dieną maždaug apie pusiaudienį Judas susirado savo brolių Jokūbą ir atkakliai prašė, kad jie vyktų aplankyti Jėzaus. Kol Jokūbas sutiko eiti su Judu, Jėzus jau buvo išvykęs.

Apaštalai nenorėjo palikti Kapernaumo, kur kilo šitas didžiulis susidomėjimas. Petras apskaičiavo, jog nemažiau kaip vienas tūkstantis tikinčiųjų galėjo būti pakrikštyti ir priimti į karalystę. Jėzus juos kantriai išklausė, bet sugrįžti nesutiko. Kurį laiką tvyrojo tylą, ir tada į savo bičiulius apaštalus kreipėsi Tomas, tardamas: "Eime! Mokytojas savo žodį pasakė. Net jeigu mes ir negalime iki galo suvokti dangaus karalystės paslapčių, bet dėl vieno dalyko esame tikri: Mes einame su tokiu mokytoju, kuris nesiekia šlovės sau." Ir nenoromis jie išėjo gerųjų naujienų skelbti Galilėjos miestuose.

[1637]▼

146 DOKUMENTAS

PIRMOJI PAMOKSLAVIMO KELIONĖ GALILĖJOJE

PIRMOJI viešojo pamokslavimo kelionė Galilėjoje prasidėjo sekmadienį, sausio 18-ąją, 28 m. po Kr. gim., ir tęsėsi maždaug du mėnesius, pasibaigusi sugrįžimu į Kapernaumą kovo 17-ąją. Per šią kelionę Jėzus ir dvylika apaštalų, padedami buvusių Jono apaštalų, skelbė evangeliją ir krikštijo tikinčiuosius Rimone, Jotapatoje, Ramajuje, Zebulune, Irone, Giškaloje, Korazine, Madone, Kanoje, Naine, ir Endore. Šituose miestuose jie gyveno ir mokė, tuo tarpu daugelyje kitų mažesniųjų miestelių karalystės evangeliją jie skelbė, kada eidavo per juos.

Tai buvo pirmas kartas, kai Jėzus savo padėjėjams leido pamokslauti be apribojimų. Šitos kelionės metu jis perspėjo juos tikrai dėl trijų dalykų: jis išpėjo juos laikytis nuošalyje nuo Nazareto ir būti atsargiems einant per Kapernaumą ir Tiberiją. Apaštalams tai buvo didžiulio pasitenkinimo šaltinis pagaliau pajusti, kad jie gali laisvai pamokslauti ir mokyti be apribojimų, ir jie patys pasinėrė į evangelijos skelbimo, patarnavimo sergantiesiems, ir tikinčiųjų krikštijimo darbą su didžiuliu nuoširdumu ir džiaugsmu.

1. PAMOKSLAVIMAS RIMONE

Mažas Rimono miestas kažkada buvo atsidavęs Babilono oro dievo, Ramano, garbinimui. Didelė dalis iš babiloniečių ankstesniųjų ir zoroastriečių vėlesniųjų mokymų vis dar tebebuvo rimoniečių tikėjimuose; dėl to Jėzus ir šie dvidešimt keturi vyrai daug savo laiko iš tikrųjų paskyrė tai užduočiai, kad paaikšintų skirtumą tarp šitų senesniųjų tikėjimų ir karalystės naujosios evangelijos. Petras čia pasakė vieną puikiausių pamokslų savo ankstyvoje karjeroje apie "Aaroną ir Aukso Veršį."

Nors daugelis Rimono gyventojų ir tapo tikinčiaisiais į Jėzaus mokymus, bet vėlesniaisiais metais savo sielos broliams jie pridarė daug rūpesčių. Sunku per vienos kartos gyvenimo trumpą tarpą atversti gamtos garbintojus į visišką bičiulystę, kuri žavėtųsi dvasiniu idealu.

Didelė dalis babiloniečių ir persų geresnių idėjų apie šviesą ir tamsą, gėrį ir blogį, laiką ir amžinybę, vėliau buvo įtraukta į vadinamosios krikščionybės doktrinas, o jų įtraukimas krikščioniškuosius mokymus pavertė daug priimtinesniais Artimųjų Rytų tautoms. Tokiu pačiu būdu, įtraukus didelę dalį Platono teorijų apie idealią dvasią arba apie visų matomų ir materialių daiktų nematomus modelius, kaip vėliau buvo Filono pritaikyta hebrajų teologijai, Pauliaus krikščioniškuosius mokymus padarė tokius, kad juos lengviau priėmė vakarų graikai.

Būtent Rimone Todanas pirmą kartą išgirdo karalystės evangeliją, ir vėliau jis šitą žinią nunešė į Mesopotamiją ir dar toliau. Jis buvo tarp pirmųjų, kurie šias gerąsias naujienas skelbė tiems, kurie gyveno už Eufrato upės.

[1638]▼

2. JOTAPATOJE

Nors paprasti Jotapatos žmonės Jėzaus ir jo apaštalų klausėsi su džiaugsmu, ir didelė dalis karalystės evangeliją priėmė, bet Jotapatos misiją išskyrė būtent Jėzaus kalba šiems dvidešimt keturiems vyrams jų viešnagės šitame mažame miestelyje antrąjį vakarą. Natanielius mintyse buvo susipainiojęs dėl Mokytojo mokymų apie maldą, padėką, ir garbinimą, ir atsakydamas į jo klausimą Jėzus išsamiai toliau aiškino savąjį mokymą. Šita kalba, apibendrinus šiuolaikine frazeologija, gali būti pateikta kaip pabrėžianti tokius dalykus:

1. Sąmoningas ir nuolatinis dėmesio kreipimas į piktybinį blogį žmogaus širdyje palaipsniui suardo žmogiškosios sielos maldos ryšį su dvasinės komunikacijos grandinėmis tarp žmogaus ir jo Sutvėrėjo. Savaimė suprantama, jog Dievas girdi savojo vaiko prašymą, tačiau, kada žmogaus širdis sąmoningai ir nuolat yra pasinėrusi į piktybinio blogio sampratą, tada palaipsniui prasideda asmeninės komunikacijos tarp žemės vaiko ir jo dieviškojo Tėvo praradimas.

2. Toji malda, kuri nesiderina su žinomais ir nustatytais Dievo įstatymais, Rojus Trejybei kelia pasibjaurėjimą. Jeigu žmogus tikrai nesiklausys Dievų, kada jie kalba savajai kūrinijai dvasios, proto, ir materijos dėsniais, tuomet pats tas tokio tyčinio ir sąmoningo paniekimo veiksmas, kurį atlieka tvarinys, užkemša dvasinių asmenybių ausis, kad negirdėtų šitų asmeninių prašymų, kuriuos pateikia tokie laužantys dėsniai ir nepaklusnūs mirtingieji. Jėzus savo apaštalams pacitavo iš Pranašo Zakarijo: "Bet jie atsisakė atkreipti dėmesį ir atitraukė petį, ir užsikimšo savo ausis, kad negirdėtų. Taip, jie savo širdis pavertė kietomis kaip akmuo, kad negirdėtų manojų įstatymų ir tų žodžių, kuriuos per pranašus aš pasiunčiau su savąja dvasia, dėl to jų piktybiško mąstymo pasekmės tikrai ateina ant jų prasikaltusių galvų kaip didžiulis įniršis. Ir šitai atsitiko, kad jie šaukėsi gailestingumo, bet nebuvo neužkimštos ausies,

kad išgirstų." Ir tuomet Jėzus pacitavo išminčiaus patarlę, kuris sakė: "To, kuris užsikemša savo ausis, kad negirdėtų dieviškojo įstatymo, net ir malda tikrai kels pasibjaurėjimą."

3. Atverdami Dievo-žmogaus ryšio kanalo žmogiškąją pusę, mirtingieji padaro taip, kad jiems nedelsiant tampa prieinama dieviškosios tarnystės pasaulių tvariniams amžinai tekanti srovė. Kada žmogus išgirsta Dievo dvasią, kalbančią žmogiškoje širdyje, tada nuo tokio patyrimo yra neatskiriama tai, jog Dievas tuo pačiu metu išgirsta ir to žmogaus malda. Net nuodėmės yra atleidžiamos šituo pačiu neklystančiu būdu. Tėvas danguje atleido jums net ir prieš tai, kada jūs pagalvojote jo šito paprašyti, bet jūsų asmeniniame religiniame patyrimo toks atleidimas yra neprieinamas iki tokio meto, kol jūs neatleidžiate savo bičiuliams žmonėms. Iš esmės Dievo atleidimas nepriklauso nuo jūsų atleidimo savo bičiuliams, bet patyrimo jis yra siejamas būtent su šitokia sąlyga. Ir šitas dieviškojo ir žmogiškojo atleidimo sinchroniškumo faktas buvo šitaip pripažintas ir kartu sujungtas toje maldoje, kurios Jėzus išmokė apaštalus.

4. Visatoje yra kertinis teisingumo įstatymas, kurio apeiti nepajėgia ir gailestingumas. Neįmanoma, kad Rojaus nesavanaudišką spindesį gautų laiko ir erdvės sferų visiškai savanaudiškas tvarinys. Net ir begalinė Dievo meilė negali jėga primesti amžinojo išlikimo išgelbėjimo bet kuriam mirtingajam tvariniui, kuris pats neapsisprendžia dėl to, kad išliktų. Gailestingumas turi didžiulę dovanojimo platybę,

[1639]▼

bet, galų gale, yra teisingumo mandatai, kurių net ir meilė, drauge su gailestingumu, negali veiksmingai panaikinti. Vėl Jėzus pacitavo iš hebrajų raštų: "Aš šaukiu, bet jūs atsisakėte išgirsti; aš ištiesiau ranką, bet nė vienas žmogus nekreipė dėmesio. Jūs visiškai nepaisėte mano visų patarimų, ir jūs atmetėte mano priekaištus, ir dėl šitokio maištingo požiūrio tampa neišvengiama tai, kad jūs tikrai šauksitės manęs ir jokio atsakymo negausite. Atstūmę gyvenimo kelią, jūs galite manęs uoliai ieškoti savo kančių metu, bet manęs nebesurasite."

5. Tie, kurie norėtų gailestingumo, turi ir patys rodyti gailestingumą; neteiskite kitų, idant neteistų jūsų. Kokia dvasia jūs teisiatė kitus, tokia pačia dvasia taip pat iš tikrųjų teis ir jus. Gailestingumas visiškai nepanaikina visatos teisingumo. Galų gale pasitvirtins, jog teisinga yra tai: "Kas tik savąsias ausis užsikemša vargšo šauksmui, tas taip pat kažkurį dieną tikrai šauksis pagalbos, ir jo niekas neišgirs." Garantija, jog bet kuri malda bus išgirsta, yra jos nuoširdumas; dvasinė išmintis ir bet kokio prašymo suderinamumas su visata nulemia atsakymo laiką, būdą, ir laipsnį. Išmintingas tėvas tiesiogine prasme neatsako į savo neišmanančių ir nepatyrusių vaikų kvailas maldas, nors tokie vaikai pateikdami tokius absurdiškus prašymus ir jaustų didelį malonumą ir tikrą sielos pasitenkinimą.

6. Kada jūs esate visiškai atsidavę Tėvo danguje valios vykdymui, tada atsakymas į jūsų visus prašymus ateis, nes jūsų malda iki galo derinsis su Tėvo valia, o Tėvo valia visą laiką pasireiškia per visą jo milžinišką visatą. Ko tikrasis sūnus trokšta, o begalinis Tėvas nori, TAS YRA. Tokia malda negali likti neatsakyta, ir pilnutinai negali būti matomai atsakyta į kokios nors kitos rūšies prašymus.

7. Teisiųjų šauksmas yra Dievo vaiko įtikėjimo veiksmas, kuris atveria duris į gėrio, tiesos, ir gailėstingumo Tėvo sandėlį, o šitos gerosios dovanos ilgai laukė, kad sūnus prisiartintų ir jas pasiimtų asmeniškai. Malda nepakeičia dieviškojo požiūrio į žmogų, bet ji tikrai pakeičia žmogaus požiūrį į nesikeičiantį Tėvą. Kad dieviškoji ausis išgirstų maldą, nulemia jos motyvas, o ne besimeldžiančiojo visuomeninis, ekonominis, ar išorinis religinis statusas.

8. Malda neturi būti naudojama tam, jog būtų išvengta laiko uždelsimų, arba tam, jog būtų įveiktos erdvės kliūtys. Malda nėra sumanyta kaip toks metodas, kurio dėka besimeldžiantysis išaukštintų save arba įgytų nedorą pranašumą prieš savo bičiulius. Giliai savanaudiška siela negali melstis tikraja šio žodžio prasme. Jėzus tarė: "Tebūna jums Dievo charakteris aukščiausioji palaima, ir jis tikrai jums suteiks tuos nuoširdžius jūsų širdies troškimus." "Patikėkite savąjį kelią Viešpačiui; pasitikėkite juo, ir veiks jis." "Nes Viešpats girdi vargšų šauksmą, ir jis atkreips dėmesį į skurstančiųjų maldą."

9. "Aš atėjau nuo Tėvo; dėl to, jeigu jūs kada nors abejojate, ko jūs turėtumėte prašyti iš Tėvo, paprašykite mano vardu, ir aš jūsų prašymą pateiksiu sutinkamai su jūsų tikraisiais poreikiais ir troškimais ir sutinkamai su manojų Tėvo valia." Saugokitės didžiulio pavojaus, kad savo maldose nesusikoncentruotumėte į save. Venkite melsti daug dėl savęs; daugiau melskitės dėl savo sielos brolių dvasinio žengimo į priekį. Venkite materialistinės maldos; melskitės dvasioje ir dėl dvasios dovanų gausumo.

10. Kada meldžiatės už sergančiuosius ir kenčiančiuosius, tada nesitikėkite, kad jūsų prašymai pakeis kupiną meilės ir protingą tarnavimą šitų nesveikųjų reikmėms. Melskitės dėl savo šeimų, draugų, ir bičiulių gerovės,

[1640]▼

bet ypatingai melskitės už tuos, kurie jus keikia, ir pateikite kupinus meilės prašymus dėl tų, kurie jus persekioja. "Tačiau, kada reikia melstis, aš tikrai nepasakysiu. Tikrai toji dvasia, kuri gyvena jūsų viduje, gali jus išjudinti, kad ištartumėte šituos prašymus, kurie išreiškia jūsų vidinį ryšį su dvasių Tėvu."

11. Daugelis ima melstis tikrai tada, kada ištinka nelaimė. Tokia praktika yra neapgalvota ir klaidinanti. Aišku, jūs gerai elgiatės, kad meldžiatės, kai turite sunkumų, bet jūs taip pat tikrai turėtumėte neužmiršti pasikalbėti kaip sūnus su savoju Tėvu net ir tada, kada jūsų sieloje viskas klojasi gerai. Tebūna jūsų tikrieji prašymai visada paslapyje. Neleiskite žmonėms klausytis savo

asmeninių maldu. Padėkos maldos yra tinkamos garbinančiųjų grupėms, bet sielos malda yra asmeninis reikalas. Yra tikrai viena vienintelė maldos forma, kuri tinka visiems Dievo vaikams, ir ji yra tokia: Nepaisant šito, tebūnie tavoji valia."

12. Visiems tikintiesiems į šią evangeliją reikėtų nuoširdžiai melstis dėl dangaus karalystės išplėtimo. Iš visų maldu, esančių hebrajų raštuose, jis palankiausiai atsiliepė apie Psalmininko prašymą: "Sukurk manyje švarią širdį, O Dieve, ir atstatyk manyje teisingą dvasią. Išvaduok mane iš slaptų nuodėmių ir sulaikyk savąjį tarną nuo akiplėšiškų nusižengimų." Jėzus labai išsamiai aiškino, koks yra maldos ryšys su nerūpestinga ir įžeidžiančia kalba, pacituodamas: "Pastatyk sargą, O Viešpatie, prie mano burnos; laikyk mano lūpų duris." "Žmogaus liežuvis," sakė Jėzus, "yra toks organas, kurį nedaugelis žmonių sugeba pažaboti, bet viduje gyvenanti dvasia šią nepaklusnų organą gali transformuoti į nuoširdų pakantumo balsą ir įkvepiantį gailėstingumo tarną."

13. Jėzus mokė, jog malda dėl dieviškojo vadovavimo žengiant žemiškojo gyvenimo keliu pagal svarbą eina iš karto po prašymo sužinoti Tėvo valią. Tikrovėje tai reiškia maldą dėl dieviškosios išminties. Jėzus niekada nemokė, jog žmogiškąsias žinias ir specialius įgūdžius galima įgauti maldos dėka. Bet jis iš tikrųjų mokė, jog malda yra toks faktorius, kuris kiekvienam padeda padidinti savo sugebėjimą priimti dieviškosios dvasios buvimą. Kada Jėzus savo pagalbinikus mokė melstis dvasioje ir tiesoje, tada jis aiškino, kad jis turi omeny tai, jog būtų meldžiamasi nuoširdžiai ir sutinkamai su savuoju apsišvietimu, jog būtų meldžiamasi iš visos širdies ir išmintingai, rimtai ir su nepalaužiamu įtikėjimu.

14. Jėzus savo pasekėjus išpėjo, kad jie nemanytų, jog maldos bus veiksmingesnės išreiškiant jas pagražintais pakartojimais, iškalbinga frazeologija, pasninkavimu, bausme už nuodėmę, ar aukojimais. Bet jis tikrai savo pasekėjams liepė maldą naudoti kaip tokią priemonę, kuri per padėką veda į tikrąjį garbinimą. Jėzus apgailėstavo, kad jo pasekėjų maldose ir garbinime yra tiek mažai padėkos dvasios. Šita proga jis pacitavo iš Raštų, sakydamas: "Geras dalykas dėkoti Viešpačiui ir giedoti pagarbinimą Paties Aukštojo vardui, už jo kupiną meilės nuoširdumą dėkoti jam kiekvieną rytą, o už jo ištikimybę dėkoti kiekvieną naktį, nes Dievas mane džiugina savuoju darbu. Už viską aš dėkosiu sutinkamai su Dievo valia."

15. Ir tada Jėzus tarė: "Nebūkite nuolat per daug susirūpinę dėl savo kasdienių poreikių. Nesibaiminkite dėl žemiškosios egzistencijos problemų, bet visuose šituose reikaluose malda ir nuoširdžiu prašymu, su nuoširdžios padėkos dvasia, tegu jūsų poreikiai bus pateikiami prieš Tėvą, kuris yra danguje." Tada jis pacitavo iš Raštų: "Aš tikrai garbinsiu Dievo vardą giesme ir tikrai jį aukštinsiu padėka. Ir Viešpačiui tai patiks labiau negu jaučio ar veršiuko su ragais ir kanopomis aukojimas."

16. Jėzus savo pasekėjus mokė, jog, kada jie būna pasimeldę Tėvui, tada kuri laiką jiems reikėtų likti tylaus imlumo būsenoje tam, jog viduje gyvenančiai dvasiai būtų suteikta geresnė galimybė kalbėtis su besiklausančia siela. Tėvo dvasia su žmogumi kalbasi geriausiai tada, kada žmogiškasis protas yra tikrojo garbinimo būsenoje. Mes Dievą garbiname viduje gyvenančios Tėvo dvasios pagalba ir žmogiškojo proto apšvietimu tiesos tarnavimo dėka. Garbinimas, mokė Jėzus, kiekvieną paverčia vis panašesniu į tą būtybę, kuri yra garbinama. Garbinimas yra transformuojantis patyrimas, kuriuo ribinis palaipsniui priartėja prie Begaliniojo buvimo ir galiausiai jį pasiekia.

Jėzus iš tikrųjų savo apaštalams aiškino daug ir kitų tiesų apie žmogaus komunikaciją su Dievu, bet nedaugelis iš jų galėjo jo mokymą suvokti iki galo.

3. SUSTOJIMAS RAMAHE

Ramahe Jėzus turėjo tą įsimintiną diskusiją su senyvu graikų filosofu, kuris mokė, jog mokslo ir filosofijos užtenka tam, kad būtų patenkinti žmogiškosios egzistencijos poreikiai. Šito graikų mokytojo Jėzus klausėsi kantriai ir pritariančiai, sutikdamas su tuo, jog daugelis dalykų, apie kuriuos jis kalbėjo, yra tiesa, tačiau, kada šis filosofas pabaigė kalbėti, tai Jėzus tikrai tiek pastebėjo, kad savo diskusijoje apie žmogiškąją egzistenciją šiam nepavyko paaiškinti "iš kur, kodėl, ir į kur," ir pridūrė: "Kur jūs pabaigiate, ten mes pradedame. Religija žmogaus sielai yra toks apreiškimas, kuris yra susijęs su dvasinėmis realybėmis, kurių vien tik protas niekada negalėtų atrasti arba iki galo suvokti. Intelektualūs siekiai gali atskleisti gyvenimo faktus, bet karalystės evangelija atskleidžia būties tiesas. Tu aptarinėjai tiesos materialiuosius šešėlius; ar dabar išklausysi, ką aš tau papasakosiu apie amžinąsias ir dvasines realybes, kurios meta šiuos mirtingosios egzistencijos materialių faktų laikinuosius laiko šešėlius?" Daugiau negu valandą Jėzus mokė šitą graiką karalystės evangelijos gelbstinčių tiesų. Senasis filosofas buvo imlus Mokytojo požiūrio metodui, ir būdamas širdyje nuoširdžiai sąžiningas, jie greitai patikėjo šita išgelbėjimo evangelija.

Apaštalus šiek tiek suglumino tas atviras būdas, kaip Jėzus sutiko su didele dalimi graiko teiginių, bet vėliau Jėzus jiems vieniems paaiškino: "Mano vaikai, nesistebėkite, kad aš buvau pakantus graiko filosofijai. Tikrasis ir nuoširdus vidinis užtikrintumas nė menkiausiu laipsniu nebijo išorinės analizės, taip pat ir tiesos jokiū būdu neižeidžia nuoširdi kritika. Jums niekada nereikėtų užmiršti, jog nepakantumas yra toji kaukė, kuri uždengia slaptų abejonių puoselėjimą savojo tikėjimo tikrumu. Nė vieno žmogaus niekada nesutrikdo artimo požiūris, kada jis turi tobulą tikėjimą tiesa dėl to, kuo jis tiki iš visos širdies. Draša yra giliai nuoširdus įsitikinimas dėl tų dalykų, kuriuos tvarinys išpažįsta, kad jais tiki. Nuoširdūs žmonės kritiškai savo tikrą įsitikinimą ir kilnių idealų patikrinimo nebijo."

Antrąjį vakarą Ramahe, Tomas Jėzui pateikė šitokią klausimą: "Mokytojau, kaip gali naujas tikintysis į tavąjį mokymą iš tikrųjų žinoti, jog šitoji karalystės evangelija yra tiesa, iš tikrųjų būti tikras dėl jos?"

Ir Jėzus atsakė Tomui: "Jūsų įsitikinimas dėl to, jog įžengėte į Tėvo karalystės šeimą, ir jog amžinai išliksite su karalystės vaikais, yra visiškai asmeninio patyrimo dalykas – įtikėjimas į tiesos žodį. Dvasinis įsitikinimas prilygsta jūsų asmeniniam religiniam patyrimui dieviškosios tiesos amžinosiose realybėse ir šiaip jau prilygsta tam, kaip jūs

[1642]▼

išmintingai suprantate tiesos realybės plius jūsų dvasinis įtikėjimas ir minus jūsų nuoširdžios abejonės.

"Sūnus yra natūraliai apdovanotas Tėvo gyvybe. Būdami apdovanoti Tėvo gyvąja dvasia, dėl šito jūs esate Dievo sūnūs. Jūs išliekate po savojo materialaus kūno gyvenimo materialiaame pasaulyje, nes esate susitapatinę su Tėvo gyvąja dvasia, su amžinojo gyvenimo dovana. Daugelis, iš tikrųjų, šitą gyvybę turėjo iki man ateinant nuo Tėvo, ir šitą dvasią yra gavę dar daugiau, nes jie patikėjo manuoju žodžiu; bet aš pareiškiu, jog, kada aš sugrįšiu pas Tėvą, tada savąją dvasią jis atsiųs į visų žmonių širdis.

"Nors jūs ir negalite matyti, kaip šita dieviškoji dvasia dirba jūsų protuose, bet yra praktiškas būdas, kaip nustatyti tą laipsnį, kuriuo jūs užleidote savosios sielos galių kontrolę šitos viduje gyvenančios dangiškojo Tėvo dvasios mokymui ir vadovavimui, ir būtent juo yra tas laipsnis, kuriuo jūs mylite savo bičiulius žmones. Šitoji Tėvo dvasia skleidžia Tėvo meilę, ir kada ji viešpatauja žmogaus viduje, tada būtinai ji veda dieviškojo garbinimo ir kupino meilės požiūrio į savo bičiulius kryptimi. Iš pradžių jūs patikite, jog esate Dievo sūnūs, nes dėl manojų mokymo jūs sąmoningiau suvokiate mūsų Tėvo viduje esančio buvimo vidinį vedimą; bet netrukus Tiesos Dvasia bus tikrai išlieta visiems materialiams kūnams, ir ji gyvens tarp žmonių ir mokys visus žmones, net ir taip, kaip aš dabar gyvenu tarp jūsų ir jums kalbu tiesos žodžius. Ir šitoji Tiesos Dvasia, kalbėdama jūsų sielų dvasiniams sugebėjimams, padės jums sužinoti tai, kad jūs esate Dievo sūnūs. Ji neabejotinai paliudys drauge su viduje gyvenančiu Tėvo buvimu, jūsų dvasia, tuomet gyvensiančia visų žmonių viduje, kaip dabar ji gyvena kai kurių žmonių viduje, sakydama jums, kad tikrovėje jūs esate Dievo sūnūs.

"Kiekvienas žemės vaikas, kuris atsiduoda šitos dvasios vedimui, iš tikrųjų galiausiai pažins Dievo valią, ir tas, kuris atsiduoda manojų Tėvo valiai, tikrai gyvens amžinai. Kelias iš žemiškojo gyvenimo į amžinąjį gyvenimą nebuvo jums padarytas paprastas, bet toks kelias yra, visada buvo, o aš atėjau tam, kad tą kelią padaryčiau naują ir gyvą. Tas, kuris įžengia į karalystę, jau turi amžinąjį gyvenimą – tas tikrai nemirs niekada. Bet didelę dalį iš šito jūs suprasite geriau tada, kada aš būsiu sugrįžęs pas Tėvą, ir tada jūs galėsite savo dabartinius patyrimus apžvelgti retrospektyviai."

Ir visiems tiems, kurie girdėjo šituos palaimingus žodžius, jie labai pakėlė nuotaiką. Žydu mokymai buvo supainioti ir neaiškūs, kas susiję su teisiųjų išlikimu, ir Jėzaus pasekėjams išgirsti šituos labai aiškius ir tikslus užtikrinimo žodžius apie visų tikrų tikinčiųjų amžinąjį išlikimą buvo atgaiva ir įkvėpimas.

Apaštalai toliau pamokslavo ir krikštijo tikinčiuosius, nors jie laikėsi ir tokio įpročio, kada vaikščiojo iš namo į namą, guosdami nusiminusius ir patarnaudami sergantiems ir kenčiantiems. Apaštališkoji organizacija buvo išplėsta tuo, jog dabar kiekvienas iš Jėzaus apaštalų turėjo po vieną partnerį iš Jono apaštalų; Abneris buvo Andriejaus partneris; ir šitas planas vyravo tol, kol jie nuėjo į Jeruzalę, kad dalyvautų kitoje Perėjimo šventėje.

Specialus mokymas, kurį Jėzus suteikė tuo metu, kada jie buvo apsistoję Zebulune, daugiausia buvo susijęs su tolimesnėmis diskusijomis apie tarpusavio išipareigojimus karalystėje, ir apėmė mokymą, skirtą išaiškinti skirtumus tarp asmeninio religinio patyrimo ir draugiškų ryšių esant visuomeniniams religiniams išipareigojimams. Tai buvo vienas iš tų nedaugelio kartų, kada Mokytojas aptarė religijos visuomeninius aspektus. Per visą

[1643]▼

savo žemiškąjį gyvenimą Jėzus savo pasekėjams suteikė labai mažai mokymo apie religijos suvisuomeninimą.

Zebulune žmonės buvo iš maišytos rasės, vargu ar jie buvo žydai ar pagonys, ir tik nedaugelis iš jų iš tiesų tikėjo į Jėzų, nežiūrint to, jog buvo girdėję apie sergančiųjų išgydymą Kapernaume.

4. EVANGELIJA IRONE

Irone, kaip ir daugelyje net ir mažesnių Galilėjos ir Judėjos miestų, stovėjo sinagoga, ir ankstyvaisiais Jėzaus tarnavimo laikais jis laikėsi papročio kalbėti šitose sinagogose Sabato dieną. Kartais jis kalbėdavo rytinių pamaldų metu, o Petras arba kuris kitas apaštalas pamokslaudavo per popietinę valandą. Jėzus ir apaštalai taip pat dažnai mokydavo ir pamokslaudavo per šiokiadienių vakarinius susiėjimus sinagogoje. Nors Jeruzalėje religiniai vadai prieš Jėzų ėmė nusiteikti vis labiau, bet jie tiesiogiai nekontroliavo tų sinagogų, kurios buvo už šito miesto ribų. Šitai atsitiko Jėzaus viešosios tarnystės vėlesniais laikais, kada jie sugebėjo nuteikti žmones prieš jį tokiu plačiu mastu, kad jo mokymui sinagogų durys beveik visuotinai buvo uždarytos. Šituo metu Galilėjos ir Judėjos visos sinagogos buvo jam atviros.

Irone buvo didžiulės anais laikais mineralų kasyklos, ir kadangi Jėzus niekada nebuvo patyręs šachtininko gyvenimo, tai didžiąją savo laiko dalį tuo metu, kada viešėjo Irone, jis praleido kasyklose. Tuo laiku, kada apaštalai lankydavosi namuose ir pamokslaudavo viešose vietose, Jėzus dirbo kasyklose su šitais požemių darbininkais. Garsas apie Jėzų kaip apie gydytoją buvo pasiekęs net ir šitą nuošalų kaimą, ir daugelis sergančiųjų ir kenčiančiųjų stengėsi gauti pagalbą iš jo rankų, ir daugeliui jo gydančioji tarnystė labai padėjo. Bet nė viename iš šitų atvejų Mokytojas iš tiesų nepadarė vadinamojo išgydymo stebuklo, išskyrus raupsuotojo atvejį.

Vėlyvą trečiosios dienos Irone popietę, kada Jėzus ėjo iš kasyklų, jam teko praeiti pro siaurą šalutinę gatvelę, kad pasiektų tą vietą, kur buvo apsistojęs. Jam artinantis prie kažkokio raupsuoto vyro skurdžios lūšnelės, raupsuotasis,

girdėjęs apie jo kaip gydytojo šlovę, įsidrąsino jį užkalbinti, kada šis ėjo pro jo duris, tardamas, kai atsiklaupė prieš jį: "Viešpatie, jeigu tikrai tu tikrai panorėtum, tai galėtum mane apvalyti. Aš esu girdėjęs tavųjų mokytojų žinią, ir aš eičiau į šią karalystę, jeigu mane būtų galima padaryti švarų." O raupsuotasis šnekėjo šitaip dėl to, jog tarp žydų raupsuotiesiems buvo uždrausta net ir sinagogą lankyti arba kitokiu būdu dalyvauti viešame garbinime. Šitas vyras iš tikrųjų tikėjo, kad jo nebus galima priimti į ateinančią karalystę, nebent jis galėtų nuo raupsų pagyti. Ir kada Jėzus pamatė, kaip jis kenčia, ir išgirdo jo atsidavusio įtikėjimo žodžius, tuomet jo žmogiškoji širdis buvo sujaudinta, o dieviškasis protas buvo sugraudintas užuojautos. Kada Jėzus pažvelgė į jį, tada vyras parkrito veidu į žemę ir garbino. Tada Mokytojas ištiesė savo ranką ir paliesdamas jį, tarė: "Aš tikrai noriu – būk švarus." Ir tuoj pat jis buvo išgydytas; raupsai daugiau jo nebekankino.

Kada Jėzus pakėlė vyrą ant kojų, tada jam paliepė: "Žiūrėk, kad nė vienam žmogui nepasakotum apie savo išgydymą, bet vietoje šito ramiai dirbk savuosius darbus, pasirodęs šventikui ir paaukojęs tas aukas, kurių reikalavo Mozė kaip savojo apvalymo įrodymo." Bet šitas vyras nepadarė taip, kaip Jėzus buvo jam nurodęs. Vietoje šito, jis pradėjo platinti toli po visą miestą, kad nuo raupsų jį išgydė Jėzus, ir kadangi jis buvo žinomas visam kaimui, tai žmonės galėjo aiškiai matyti, kad nuo savosios ligos jis buvo apvalytas. Jis nenuėjo pas šventikus,

[1644]▼

kaip buvo jį perspėjęs Jėzus. Dėl to, kad jis žinią apie tai, kad Jėzus jį išgydė, išnešiojo toli, Mokytoją užplūdo tiek daug sergančiųjų, kad jis buvo priverstas kitą dieną atsikelti anksti ir kaimą palikti. Nors Jėzus daugiau nebesugrįžo į šitą miestelį, bet dviems dienoms jis pasiliko už miestelio netoli šachtų, toliau mokydamas tikinčius šachtininkus karalystės evangelijos.

Šitas raupsuotojo apvalymas buvo pirmasis vadinamasis stebuklas, kurį Jėzus iki šito meto atliko sąmoningai ir tą suvokdamas. Ir tai buvo tikrų raupsų atvejis.

Iš Irono jie nuvyko į Giskalą, ten praleido dvi dienas skelbdami evangeliją, o tada išvyko į Koraziną, kur praleido beveik savaitę, skelbdami gerąsias naujienas; bet Korazine karalystei didelio skaičiaus tikinčiųjų jie nesugebėjo laimėti. Nė vienoje vietoje, kur Jėzus buvo mokęs, jis nebuvo sutikęs tokio visuotinio savosios žinios atmetimo. Didžiajai daugumai apaštalų gyvenimas Korazine buvo labai slegiantis, o Andriejui ir Abneriui iškilo didžiulių sunkumų dėl to, jog išlaikytų savo bičiulių drąsą. Ir šitaip, ramiai perėję per Kapernaumą, jie nuėjo tolyn į Madono kaimelį, kur patyrė truputį geresnę dalį. Dauguma apaštalų manė, kad jie negali sulaukti sėkmės tuose miestuose, kuriuos ką tik neseniai buvo aplankę, dėl to, kad Jėzus atkakliai reikalavo, jog, savo mokymuose ir pamokslavimuose, jie neužsimintų apie tai, kad jis yra gydytojas. Kaip jie norėjo, kad jis apvalytų kitą raupsuotąjį arba kad koku nors kitu būdu parodytų savąją galią tam, jog pritrauktų šitų žmonių dėmesį! Bet jų nuoširdus raginimas Mokytojo nesujaudino.

5. SUGRIŽUS Į KANA

Apaštališkajai grupei labai pakilo nuotaika, kada Jėzus pranešė, "Rytoj mes vykstame į Kana." Jie žinojo, kad Kanoje jų klausysis su prielankumu, nes Jėzus ten yra gerai žinomas. Jie gerai tvarkėsi su savuoju darbu atvedant žmones į karalystę, kada, trečiąją dieną, į Kana atvyko žinomas Kapernaumo gyventojas, Titus, kuris iš dalies buvo tikintysis, ir kurio sūnus labai smarkiai sirgo. Jis išgirdo, kad Jėzus yra Kanoje; taigi jis išskubėjo ten, kad pasimatytų su juo. Tikintieji Kapernaume manė, kad Jėzus gali išgydyti bet kokią ligą.

Kada šitas kilmingas vyras susirado Jėzų Kanoje, tada meldė jį, kad šis paskubėtų į Kapernaumą ir išgydytų jo sergantį sūnų. Tuo metu, kada apaštalai stovėjo greta, laukdami sulaukę kvėpavimą, Jėzus, žvelgdamas į sergančiojo berniuko tėvą, tarė: "Kiek ilgai aš dar turėsiu kantrybės su jumis? Dievo galia yra tarp jūsų, bet jeigu jūs nematote ženklų ir nepastebite stebuklų, tada tikėti atsisakote." Bet kilmingas vyras maldavo Jėzaus, sakydamas: "Mano Viešpatie, aš tikrai tikiu, bet eikime, kol mano vaikas nenumirė, nes kai aš jį palikau, tai net ir tuomet jis buvo arti mirties." Ir kuomet Jėzus nulenė savo galvą, kad akimirka tyliai pamąstytų, tuomet netikėtai jis tarė, "Grįžk namo; tavo sūnus gyvens." Titus tikėjo Jėzaus žodžiu ir išskubėjo atgal į Kapernaumą. Ir jam begrižtant, jo tarnai išėjo į lauką jo pasitikti, sakydami, "Džiaukis, nes tavo sūnui pagerėjo – jis gyvena." Tada Titus jų paklausė, kurią valandą berniukas ėmė taisyti, ir kada tarnai atsakė "vakar maždaug septintą valandą karštinė jį paliko," tada tėvas prisiminė, jog būtent maždaug tą valandą Jėzus tarė, "Tavo sūnus gyvens." Ir Titus nuo to laiko tikėjo iš visos širdies, ir visa jo šeima taip pat tikėjo. Šitas sūnus tapo karalystės galingu tarnu, o vėliau paaukojo savąją gyvybę su tais, kurie kentėjo Romoje. Nors visi Tito namiškiai, jų draugai, ir net apaštalai šitą epizodą laikė stebuklu, bet tai nebuvo stebuklas. Bent jau tai

[1645]▼

nebuvo toks stebuklas, kuris išgydė fizinę ligą. Tai buvo tikrai išankstinio žinojimo, susijusio su natūralaus dėsnio eiga, atvejis, tiesiog tokios žinios, kuriomis Jėzus dažnai pasinaudodavo po savojo krikšto.

Vėl Jėzus buvo priverstas išsiskubinti tolyn iš Kanos dėl nederamo dėmesio, kurį pritraukė šitos rūšies antrasis atvejis, lydėjęs jo tarnavimą šitame miestelyje. Miestelio gyventojai prisiminė tą vandenį ir vyną, ir dabar, kada jis, buvo manoma, išgydė kilmingo žmogaus sūnų per tokį didžiulį atstumą, tai jie atėjo pas jį ne tik su sergančiais ir kenčiančiais, bet taip pat atsiuntė ir pasiuntinius, prašančius, kad sergančiuosius jis išgydytų per atstumą. Ir kada Jėzus pamatė, jog visos apylinkės buvo įaudrintos, tada jis tarė, "Eikime į Nainą."

6. NAINAS IR NAŠLĖS SŪNUS

Šitie žmonės tikėjo į ženklus; jie buvo stebuklų ieškanti karta. Iki šito laiko centrinės ir pietinės Galilėjos žmonės apie Jėzų ir jo asmeninę tarnystę ėmė galvoti kaip apie stebuklingą. Dešimtys, šimtai, nuoširdžių žmonių, kenčiančių grynai nuo nervinių sutrikimų ir prislėgtų dėl emocijų sutrikimų, ateidavo pas

Jėzų, ir tada, sugrižę namo, savo draugams pasakydavo, kad juos pagydė Jėzus. Ir šitokius protinio išgijimo atvejus šitie neišmanantys ir naiviai mąstantys žmonės laikė fiziniu išgijimu, stebuklingu pasveikimu.

Kada Jėzus stengėsi išvykti iš Kanos ir eiti į Nainą, tada didžiulė tikinčiųjų minia ir daug smalsuolių sekė jam iš paskos. Jie turėjo polinkį stebėti stebuklus ir neįprastus dalykus, ir jie nebuvo apvilti. Jėzui ir jo apaštalams artinantis prie miesto vartų, jie sutiko laidotuvių procesiją, einančią į netoli esančias kapines, nešančią motinos našlės iš Naino vienintelį sūnų. Šita moteris buvo labai gerbiama, ir pusė miestelio ėjo paskui nešikus, nešančius neštuvus su šituo tariamai mirusiu berniuku. Kada laidotuvių procesija priėjo prie Jėzaus ir jo pasekėjų, tada našlė ir jos draugai atpažino Mokytoją ir ėmė jį melsti sugrąžinti sūnui gyvybę. Stebuklo laukimas jiems buvo sužadintas iki tokio aukšto laipsnio, kad jie manė, jog Jėzus gali išgydyti bet kokią žmogiškąją ligą, o kodėl gi toks gydytojas negalėtų prikelti net ir mirusiojo? Jėzus, tuo metu, kai buvo šitaip skubiai raginamas, išėjo į priekį ir, pakėlęs neštuvų dangtį, patikrino berniuką. Pamatęs, kad jaunuolis iš tikrųjų nebuvo miręs, jis suvokė tą tragediją, kuriai užkirsti kelią gali jo buvimas; taigi, atsisukdamas į motiną, jis tarė: "Neverk. Tavo sūnus nėra miręs; jis miega. Jis bus tau sugrąžintas." Ir tada, paimdamas jaunuolį už rankos, jis tarė, "Atsibusk ir kelkis." Ir jaunuolis, kuris buvo manoma, jog yra miręs, netrukus atsisėdo ir pradėjo šnekėti, ir Jėzus pasiuntė juos atgal namo.

Jėzus stengėsi šią minią nuraminti, ir bergždžiai mėgino aiškinti, jog berniukas iš tikrųjų nebuvo miręs, kad jis iš mirusiųjų jo neprikėlė, bet tai buvo tuščias reikalas. Ta minia, kuri jam sekė iš paskos, ir visas Naino miestelis, buvo įaudrinti iki emocinio jaudulio aukščiausio laipsnio. Daugelį apėmė baimė, kitus apėmė panika, tuo tarpu dar kiti parpuolė ir ėmė melstis ir raudoti dėl savųjų nuodėmių. Ir tikrai giliai įnaktį buvo galima šurmuliuojančią minią išsklaidyti. Ir, žinoma, nepaisant Jėzaus pareiškimo, jog berniukas miręs nebuvo, kiekvienas atkakliai tvirtino, kad stebuklas buvo padarytas, kad buvo prikeltas net iš mirusiųjų. Nors Jėzus jiems sakė, jog berniukas tiesiog kietai miegojo, bet jie tą aiškino tuo, jog toks yra jo kalbėjimo būdas, ir atkreipė dėmesį į tą faktą, kad jis visada savo stebuklus su didžiuliu kuklumu stengiasi paslėpti.

[1646]▼

Tokiu būdu žinia, kad Jėzus iš mirusiųjų prikėlė našlės sūnų, pasklido po Galilėją ir pasiekė Judėją, ir daugelis tų, kurie išgirdo šią pasakojimą, juo patikėjo. Niekada Jėzus nesugebėjo priversti net ir savo apaštalų iki galo suprasti, jog našlės sūnus iš tiesų nebuvo miręs, kada jis paliepė jam atsibusti ir keltis. Bet jis tikrai pakankamai juos paveikė, kad vėliau tai nepatektų į jokių užrašus, išskyrus Luko užrašus, kuris užrašė taip, kaip tas epizodas jam buvo atpasakotas. Ir vėl iš tiesų Jėzų kaip gydytoją tiek apgulė, kad jis anksti kitą dieną išvyko į Endorą.

7. ENDORE

Endore Jėzus kelias dienas išvengė šurmuliuojančios minios, beieškančios fizinio išgijimo. Per jų gyvenimo laiką šitoje vietoje Mokytojas mokymo tikslu apaštalams papasakojo Karaliaus Sauliaus ir Endoro burtininko istoriją. Jėzus savo apaštalams paaiškino paprastai, jog nuklydusios ir maištaujančios tarpinės būtybės, kurios dažnai apsimesdavo tariamomis mirusiųjų vėlėmis, netrukus bus kontroliuojamos taip, kad šitų keistų dalykų daugiau daryti nebegalėtų. Savo pasekėjams jis sakė, jog kada jis bus sugrįžęs pas Tėvą, ir kada jie bus išlieję savo dvasią visiems materialiams kūnams, tada tokios pusiaudvasinės būtybės – vadinamosios nešvarios dvasios – daugiau nebegalės apsėsti silpnapročių ir piktavalių žmonių.

Jėzus savo apaštalams toliau aiškino, jog išėjusiųjų mirusiųjų žmogiškųjų būtybių dvasios į savo kilmės pasaulį nebesugrįžta, kad bendrautų su savo gyvaisiais bičiuliais. Tiktai pasibaigus tokios dieviškosios tvarkos amžiui, būtų įmanoma mirtingojo žmogaus besivystančiai dvasiai sugrįžti į žemę, ir tuomet tiktai išimtiniais atvejais ir kaip tos planetos dvasinės administracijos nariui.

Kai jie pailsėjo dvi dienas, tuomet Jėzus savo apaštalams tarė: "Rytoj grįžkime į Kapernaumą, kad lauktume ir mokytumė tol, kol apylinkės nusiramins. Namie iki šito meto jie bus iš dalies atsipeikėję po šitokio pobūdžio susijaudinimo."

[1647]▼

147 DOKUMENTAS

TARPINIS APSILANKYMAS JERUZALĖJE

JĖZUS ir apaštalai į Kapernaumą atvyko trečiadienį, kovo 17-ąją, ir dvi savaites praleido Betsaidos būstinėje prieš tai, kada išvyko į Jeruzalę. Per šitas dvi savaites apaštalai žmones mokė ant jūros kranto, tuo tarpu Jėzus daug laiko praleido vienatvėje kalnuose, tvarkydamas Tėvo reikalus. Per šitą laikotarpį Jėzus, lydimas Jokūbo ir Jono Zabediejaus, du kartus slapta nukeliavo į Tiberiją, kur jie susitiko su tikinčiaisiais ir juos mokė karalystės evangelijos.

Daugelis iš Erodo namiškių tikėjo į Jėzų ir lankėsi šituose susirinkimuose. Būtent šitų Erodo oficialiosios šeimos tikinčiųjų narių įtaka ir padėjo sumažinti tą valdovo priešiskumą Jėzui. Šitie tikintieji Tiberijoje Erodiui iki galo paaiškino, jog toji "karalystė," kurią skelbia Jėzus, yra dvasinės prigimties, o ne politinė institucija. Erodas buvo linkęs patikėti savo paties namiškiais ir dėl to neleido sau per daug nerimauti dėl toli plintančių pranešimų apie Jėzaus mokymą ir gydymą. Jis neturėjo jokių prieštaravimų dėl Jėzaus kaip gydytojo ar religinio mokytojo veiklos. Nepaisant daugelio Erodo patarėjų, ir net paties Erodo, palankaus požiūrio, egzistavo grupė jo pavaldinių, kurie buvo taip paveikti religinių vadovų Jeruzalėje, kad jie liko aršūs ir grėsmingi Jėzaus ir apaštalų priešai ir, vėliau, daug prisidėjo prie to, kad trukdytų jų viešajai veiklai. Jėzui didžiausią pavojų kėlė Jeruzalės religiniai vadovai, o ne Erodas. Ir būtent dėl šitos pačios priežasties Jėzus ir apaštalai tiek daug laiko praleido ir didžiausią savo viešojo pamokslavimo dalį atliko Galilėjoje, o ne Jeruzalėje ir ne Judėjoje.

1. CENTURIONO TARNAS

Dieną, prieš jiems susiruošiant išvykti į Jeruzalę į Perėjimo šventę, Mangus, Romėnų sargybos, dislokuotos Kapernaume, centurionas arba kapitonas, atėjo pas sinagogos valdytojus, sakydamas: "Mano ištikimas pasiuntinys serga ir miršta. Ar jūs, dėl to, nenueitumėte pas Jėzų mano vardu ir nepaprašytumėte jo išgydyti mano tarną?" Romėnų kapitonas šitaip pasielgė, nes jis manė, jog žydų vadovai Jėzui turės didesnę poveikį. Tokiu būdu senoliai nuėjo pas Jėzų, ir jų atstovas prašė: "Mokytojau, mes nuoširdžiai prašome tavęs nueiti į Kapernaumą ir išgelbėti Romėnų centuriono, kuris yra vertas tavojo dėmesio, nes jis myli mūsų naciją ir net mums pastatė šitą pačią sinagogą, kurioje tu tiek daug kartų kalbėjai, mylimiausią pasiuntinį."

Ir kada Jėzus juos išklausė, tada jis tarė, "Aš tikrai eisiu su jumis." Ir kada jis nuėjo su jais į centuriono namus ir prieš jiems įeinant į jo kiemą, romėnų kareivis pasiuntė į lauką savo draugus, kad pasveikintų Jėzų, pamokęs juos sakyti: "Viešpatie, nesivargink dėl to, kad įžengtumei į mano namus, nes aš nesu vertas to, jog tu

[1648]▼

turėtum įeiti po manuoju stogu. Taip pat aš nemanau, jog esu pats vertas to, kad ateičiau pas tave; dėl to aš pasiunčiau tavo paties tautos senolius. Bet aš žinau, jog tu gali pasakyti žodį iš ten, kur stovi, ir manasis tarnas bus išgydytas. Kadangi aš pats esu pavaldus kitiems, o ir aš turiu kareivių, pavaldžių man, ir aš pasakau šitam eik, ir jis eina; kitam sakau ateik, ir jis ateina, o savo tarnams sakau padaryk šitą ar padaryk tą, ir jie tą padaro."

Ir kada Jėzus išgirdo šituos žodžius, tada jis atsisuko į savo apaštalus ir į tuos, kurie buvo su jais, ir tarė: "Aš žaviuosi šio pagonio tikėjimu. Tikrai, tikrai, sakau aš jums, nesuradau tokio didžiulio įtikėjimo, ne, net ir Izraelyje." Jėzus, nusiukdamas nuo namo, tarė, "Eikime iš čia." O centuriono draugai įėjo į namą ir papasakojo Mangui, ką buvo sakęs Jėzus. Ir nuo tos valandos tarnas ėmė taisyti ir galiausiai jam grįžo normali sveikata ir darbingumas.

Bet mes niekada nesužinojome, tiesiog kas gi tuo atveju atsitiko. Paprasčiausia yra toks įrašas, o dėl to, ar nematomos būtybės išgydė ar ne centuriono tarną, tiems, kurie lydėjo Jėzų, nebuvo atskleista. Mes tikrai žinome faktą, jog tarnas visiškai pasveiko.

2. KELIONĖ Į JERUZALĘ

Ankstyvą antradienio rytą, kovo 30-ąją, Jėzus ir apaštališkoji grupė pradėjo savo kelionę į Jeruzalę, į Perėjimo šventę, eidami Jordano upės slėnio maršrutu. Jie atvyko penktadienio popietę, balandžio 2-ąją, ir savo būstinę įkūrė, kaip įprasta, Betanėje. Eidami per Jerichą, jie stabtelėjo pailsėti, tuo tarpu Judas dalį jų bendrų pinigų kaip indėlį įnešė į savosios šeimos vieno draugo banką. Tai buvo pirmas kartas, kada Judas turėjo pinigų perteklių, ir šitas indėlis buvo paliktas neliečiamas tol, kol jie vėl ėjo per Jerichą, per savo paskutinę ir kupiną įvykių kelionę į Jeruzalę tiesiog prieš pat Jėzaus teismą ir mirtį.

Šios grupės kelionė į Jeruzalę buvo pilna įvykių, bet jiems nespėjus įsikurti

Betanėje, ėmė rinktis iš arti ir toli tie, kurie ieškojo išgydymo savo kūnams, paguodos savo sunerimusiems protams, ir išgelbėjimo savo sieloms, tiek daug, kad Jėzus turėjo mažai laiko poilsui. Todėl jie pasistatė palapines Getsemanėje, ir Mokytojas vaikščiodavo ten ir atgal iš Betanės į Getsemanę, kad išvengtų minių, kurios taip nuolat užplūsdavo jį. Apaštališkoji grupė praleido beveik tris savaites Jeruzalėje, bet Jėzus liepė jiems nepamokslauti viešai, mokyti tiktai privačiai ir dirbti asmeniškai.

Betanėje jie ramiai atšventė Perėjimo šventę. Ir tai buvo pirmas kartas, kada Jėzus ir visi dvylika valgė Perėjimo šventės bekraujį maistą. Jono apaštalai Perėjimo šventės maisto su Jėzumi ir jo apaštalais nevalgė; šią šventę jie pažymėjo kartu su Abneriu ir didele dalimi pirmųjų tikinčiųjų į Jono skelbimą. Tai buvo antroji Perėjimo šventė, kurią Jėzus šventė su savo apaštalais Jeruzalėje.

Kada Jėzus ir šie dvylika išvyko į Kapernaumą, tada Jono apaštalai drauge su jais nesugrįžo. Abnerio nurodymu jie pasiliko Jeruzalėje ir jos apylinkėse, ramiai dirbdami, kad būtų plečiama karalystė, tuo tarpu Jėzus ir šie dvylika sugrįžo dirbti į Galilėją. Niekada daugiau šitas dvidešimt ketvertukas nesuėjo draugėn tol, kol buvo likę nedaug laiko iki septyniasdešimties evangelininkų paskyrimo ir išsiuntimo. Bet abi grupės bendradarbiavo, ir, nežiūrint jų nuomonių skirtumų, vyravo geriausi jausmai.

[1649]▼

3. PRIE BETESDOS TVENKINIO

Antrojo Sabato Jeruzalėje popietę, kada Mokytojas ir apaštalai rengėsi dalyvauti pamaldose šventykloje, Jonas tarė Jėzui, "Eik su manimi, aš tau tikrai kažką parodysiu." Jonas išsivedė Jėzų už miesto per vienus iš Jeruzalės vartų ir nusivedė prie vandens tvenkinio, vadinamo Betesda. Šią tvenkinį supo statinys su penkiais dengtais prieangiais, po kuriais laukė didžiulė kenčiančiųjų grupė, ieškodama išgijimo. Tai buvo karštas šaltinis, kurio rusvo atspalvio vanduo ištrykšdavo neregulariais intervalais dėl dujų susikaupimo uolų kiaurymėse po tvenkiniu. Daugelis tikėjo, kad šitas periodiškas šiltų vandenų kunkuliavimas yra dėl viršgamtinės įtakos, ir buvo toks liaudiškas tikėjimas, jog pirmas žmogus, įžengęs į tą vandenį po tokio ištryškimo, bus išgydytas, kad ir kuo besirgtų.

Apaštalai buvo kažkiek sunerimę dėl tų apribojimų, kuriuos įvedė Jėzus, o Jonas, jauniausias iš šio dvyliktuko, dėl šito suvaržymo buvo ypač neramus. Jis atsivedė Jėzų prie tvenkinio, manydamas, jog susirinkusių kenčiančiųjų vaizdas sukels Mokytojui tokią užuojautą, kad jis bus sujaudintas tiek, jog padarys išgydymo stebuklą, ir šituo visa Jeruzalė bus pritrenkta ir netrukus bus laimėta, jog imtų tikėti į karalystės evangeliją. Tarė Jonas Jėzui: "Mokytojau, matai visus šituos kenčiančiuosius; ar nieko nėra, ką mes galėtume jiems padaryti?" Ir Jėzus atsakė: "Jonai, kodėl gi tu mane gundai, kad aš nusigręžčiau nuo to kelio, kurį aš pasirinkau? Kodėl gi tu ir toliau trokšti, kad stebuklų darymas ir sergančiųjų gydymas pakeistų amžinosios tiesos evangelijos skelbimą? Mano sūnau, aš neturiu daryti to, ko tu trokšti, bet surink draugėn šiuos sergančius ir kenčiančius, kad aš jiems galėčiau tarti nuotaiką pakeliančius ir amžinosios paguodos žodžius."

Kalbėdamas tiems, kurie susirinko, Jėzus pasakė: "Daugelis iš jūsų, sergantys ir kenčiantys, esate čia dėl savo ilgamečio klaidingo gyvenimo. Vieni kenčiate nuo laiko nelaimingų atsitikimų, kiti dėl savo protėvių klaidų, tuo tarpu dar kiti kovojate, kadangi jus spaudžia jūsų žemiškosios egzistencijos netobulų sąlygų kliuviniai. Bet manasis Tėvas dirba, ir aš tikrai noriu dirbti, kad jūsų žemiškoji padėtis pagerėtų, bet ypač, kad būtų užtikrintas jūsų amžinasis gyvenimas. Nė vienas iš mūsų negalime padaryti daug dėl to, kad pakeistume gyvenimo sunkumus, tol, kol neatrasime, jog šito nori Tėvas danguje. Pagaliau, mes visi esame įpareigoti vykdyti Amžinojo valią. Jeigu jus visus būtų galima išgydyti nuo jūsų fizinių negalavimų, tai jūs iš tikrųjų stebėtumėtės, bet būtų net ir didingiau, kad jūs būtumėte apvalyti nuo bet kokios dvasinės ligos ir išgydyti nuo visų moralinių ligų. Jūs visi esate Dievo vaikai; jūs esate dangiškojo Tėvo sūnūs. Laiko pančiai gali atrodyti, jog sukelia jums kančią, bet amžinybės Dievas jus myli. Ir kada tikrai ateis teismo metas, tada nebijokite, jūs visi tikrai patirsite, ne tik teisingumą, bet ir didžiulį gailestingumą. Tikrai, tikrai, sakau aš jums: Tas, kuris išgirsta karalystės evangeliją ir tiki į šitą mokymą apie sūnystę su Dievu, turi amžinąjį gyvenimą; tokie tikintieji tikrai jau eina nuo teismo ir mirties į šviesą ir gyvenimą. Ir artinasi toji valanda, kada net ir tie, kurie yra kapuose, tikrai išgirs prisikėlimo balsą."

Ir daugelis iš tų, kurie klausėsi, patikėjo karalystės evangelija. Kai kurie iš nesveikųjų buvo tiek įkvėpti ir dvasiškai atgaivinti, jog ėmė skelbti, kad juos taip pat išgydė ir nuo fizinių negalavimų.

Vienas vyras, kuris daugelį metų buvo prislėgtas ir rimtai kentėjo dėl savo sutrikusio proto negalavimų, džiaugėsi dėl Jėzaus žodžių ir, pasiėmęs savo

[1650]▼

gultą, nuėjo namo, nors ir buvo Sabato diena. Šitas negaluojuantis vyras visus šiuos metus laukė, kad jam padės *kažkas*; jis buvo tokia savo paties bejėgiškumo jausmo auka, kad jam niekada ir mintis nekilo padėti sau pačiam, o pasirodė, jog tam, kad pasveiktų jam tereikėjo padaryti vienintelį dalyką – pasiimti savo gultą ir nueiti.

Tada Jėzus tarė Jonui: "Eime iš čia, kol pas mus neatėjo vyriausieji šventikai ir raštininkai ir neapkaltino, kad mes šitiems kenčiantiesiems kalbėjome žodžius apie gyvenimą." Ir jie sugrįžo į šventyklą, kad prisijungtų prie savo bičiulių, ir netrukus jie visi išėjo praleisti naktį Betanėje. Bet apie šitą savo paties ir Jėzaus apsilankymą prie Betesdos tvenkinio šitą Sabato popietę Jonas niekada nepapasakojo kitiems apaštalams.

4. GYVENIMO TAISYKLĖ

Tos pačios Sabato dienos vakarą, Betanėje, kada Jėzus, šie dvylika, ir grupė tikinčiųjų buvo susibūrę aplink laužą Lozoriaus sode, Natanielius paklausė Jėzaus: "Mokytojau, nors tu mus mokei senosios gyvenimo taisyklės teigiamos versijos, mus mokydamas, kad mes kitiems darytume tai, ko norėtume, jog kiti darytų mums, bet aš ne iki galo suprantu, kaip gi mes galime visada laikytis tokio paliepimo. Leisk man pailustruoti savąjį prieštaravimą pateikiant gašlaus vyro pavyzdį, kuris šitaip nedorai žvelgia į savo būsimą partnerę nuodėmėje.

Kaip gi mes galime mokyti, jog šitas blogą ketinimą turintis vyras kitiems turėtų daryti tai, ko jis norėtų, kad kiti darytų jam?"

Kada Jėzus iš klausė Natanieliaus klausimą, tada jis tuoj pat atsistojo, ir, rodydamas pirštu į apaštalą, tarė: "Natanieli, Natanieli! Kokio pobūdžio mąstymas sukasi tavojoje širdyje? Argi tu negavai mano mokymų, kaip tas, kuris yra gimęs iš dvasios? Argi jūs tiesos neišgirstate kaip išminties ir dvasinio supratingumo vyrai? Kada aš išpėjau jus daryti kitiems tai, ko jūs norėtumėte, kad kiti darytų jums, tada aš kalbėjau žmonėms, turintiems aukštus idealus, o ne tiems, kurie turės pagundą manąjį mokymą iškreipti į leidimą tam, jog būtų skatinamas blogio darymas."

Kada Mokytojas baigė kalbėti, Natanielius atsistojo ir tarė: "Bet, Mokytojau, tu neturėtum galvoti, jog aš pritariu tokiam tavojo mokymo aiškinimui. Aš paklausiau šį klausimą dėl to, jog manau, kad daug tokių žmonių galėtų šitaip klaidingai spręsti apie tavo išpėjimą, ir aš tikėjau, jog tu suteiksi mums tolimesnį mokymą, susijusį su šitais reikalais." Ir kada Natanielius atsisėdo, tada Jėzus aiškino toliau: "Aš gerai žinau, Natanieliau, jog mintyse tu nepritari nė vienai tokiai blogio minčiai, bet esu nusivylęs dėl to, kad mano paprastiems mokymams, nurodymams, kuriuos reikia jums perteikti žmogiškąja kalba ir taip, kaip turi kalbėti žmonės, jums visiems taip dažnai nepasiseka suteikti tikrai dvasinio interpretavimo. Dabar leiskite man jus pamokyti apie šiuos skirtingus prasmės lygius, kurie yra suteikiami šitos gyvenimo taisyklės aiškinimui, šitam perspėjimui 'darykite kitiems tai, ko norėtumėte, kad kiti darytų jums':

"1. *Materialaus kūno lygis*. Tokį grynai savanaudišką ir gašlų aiškinimą galėtų gerai pademonstruoti tavojo klausimo prielaida.

"2. *Jausmų lygis*. Šitoji sfera yra vienu lygiu aukštesnė už materialaus kūno lygį, ir rodo, kad užuojauta ir gailėstis praplėstų tai, kaip šitą gyvenimo taisyklę aiškina žmogus.

"3. *Proto lygis*. Dabar pradeda veikti proto samprotavimas ir patyrimo išmintis. Gera nuovoka diktuoja, jog tokia gyvenimo

[1651]▼

taisyklė turėtų būti aiškinama taip, kad atitiktų aukščiausią idealizmą, kuri įkūnija gilią savigarbą kilnumas.

"4. *Broliškos meilės lygis*. Dar aukščiau yra atrandamas nesavanaudiško atsidavimo savo bičiulių gerovei lygis. Šitoje nuoširdžios visuomeninės tarnystės, išaugančios iš Dievo tėvystės sąmonės ir dėl to atsirandančio žmogaus brolystės suvokimo, sferoje yra atrandamas šitos pagrindinės gyvenimo taisyklės naujas ir nepalyginamai gražesnis aiškinimas.

5. *Moralinis lygis*. Ir kada jūs pasieksite aiškinimo tikruosius filosofinius lygius, kada turėsite tikrąją išvalgą į tai, kas yra gėris ir blogis, kada suvoksime žmogiškųjų ryšių amžinąjį tinkamumą, tada į tokią interpretavimo problemą pradėsite žvelgti taip, kaip jūs įsivaizduotumėte, jog iškiliai mąstantis,

idealistiškas, išmintingas, ir nešališkas trečiasis asmuo šitaip žvelgtų į tokį nurodymą ir jį aiškintų taip, kaip jis būtų taikomas jūsų derinimosi prie savo gyvenimo situacijų asmeninėms problemoms.

“6. *Dvasinis lygis*. Ir tada paskutini, bet didingiausią iš visų, mes pasiekiame dvasinės išvalgos ir dvasinio interpretavimo lygį, kuris mus verčia šitoje gyvenimo taisyklėje suvokti dieviškąjį nurodymą su visais žmonėmis elgtis taip, kaip mes suvokiame, jog su jais elgtųsi Dievas. Tai yra žmogiškųjų santykių visatos idealas. Ir toks yra jūsų požiūris į visas tokias problemas, kada jūsų aukščiausiasis troškimas yra visą laiką vykdyti Tėvo valią. Dėl to, aš norėčiau, kad jūs visiems žmonėms darytumėte tai, ką jūs žinote, jog panašiomis aplinkybėmis daryčiau jiems aš.”

Iš to, ką Jėzus buvo sakęs apaštalams iki šito meto, niekas jų nebuvo nustebinęs labiau. Mokytojo žodžius jie toliau aptarinėjo ilgai po to, kada jis pasišalino ilsėtis. Nors Natanielius ilgai neatsikratė prielaidos, kad Jėzus klaidingai suprato jo klausimo dvasią, bet likusieji buvo labiau negu dėkingi, kad jų filosofas bičiulis apaštalas turėjo drąsos paklausti tokį klausimą, kuris skatino mąstyti.

5. APSILANKYMAS PAS FARIZIEJŲ SIMONĄ

Nors Simonas nebuvo žydų Sanhedrino narys, bet jis buvo įtakingas Jeruzalės fariziejus. Jis buvo pusiau tikintis, ir, nepaisant to, kad dėl šito jį galėjo griežtai kritikuoti, jis išdrįso pasikviesti Jėzų ir jo asmeninius padėjėjus Petrą, Jokūbą, ir Joną į savo namus visuomeninių pietų. Simonas ilgą laiką stebėjo Mokytoją, ir jį labai paveikė jo mokymai, o dar daugiau jį paveikė jo asmenybė.

Turtingi fariziejai buvo atsidavę išmaldų davimui, ir jie nesistengė vengti viešo dėmesio, kiek jis buvo susijęs su jų filantropija. Kartais jie net garsiai ir viešai paskelbdavo, jog netrukus padovanos kokiam nors elgetai labdaros. Šitie fariziejai laikėsi tokio papročio, kada banketą rengdavo žymių svečių garbei, tada namo duris palikdavo atviras, jog net ir gatvės elgetos galėtų įeiti ir, stovėdami kambario pasieniuose už minkštasuolių, ant kurių sėdėdavo pietaujantieji, būtų tokioje padėtyje, jog galėtų pagauti maisto gabalus, kuriuos galėdavo jiems mestelėti banketo dalyviai.

Šita konkrečia proga Simono namuose, tarp visų tų, kurie atėjo iš gatvės, buvo ir blogos reputacijos moteris, kuri neseniai tapo tikinti į karalystės evangelijos gerąsias naujienas. Šita moteris buvo gerai žinoma visoje Jeruzalėje kaip anksčiau laikiusi vadinamuosius aukštos klasės viešuosius namus, stovėjusius tiesiai prie šventyklos pagonių kiemo. Ji,

[1652]▼

priėmusi Jėzaus mokymus, savo nešlovingą verslo vietą uždarė ir privertė daugumą moterų, susijusių su ja, priimti evangeliją ir savo gyvenimo būdą pakeisti; nepaisant šito, fariziejai ją vis dar labai smarkiai tebesmerkė, ir ji buvo priversta nešioti žemyn šukuojamus plaukus – paleistuvystės ženklą. Šita

bevardė moteris su savimi atsinešė didžiulį flakoną kvepiančio tepamo losjono, ir, stovėdama už Jėzaus, kada jis pasilenkęs valgė, pradėjo tepti jo kojas, tuo pačiu metu liedama ant jo pėdų savo dėkingumo ašaras, nušluostydama jas savo plaukais. Ir kada ji pabaigė šitą patepimą, ji toliau verkė ir bučiavo jo kojas.

Kada Simonas visa tai pamatė, tada pagalvojo: "Šitas vyras, jeigu jis būtų pranašas, tai būtų suvokęs, koks šitos moters vardas ir kas buvo šitoji moteris, kuri jį šitaip lietė; kad ji yra liūdnei pagarsėjusi nusidėjėlė." Ir Jėzus, žinodamas, kas dėjosi Simono mintyse, prašneko, sakydamas: "Simonai, aš norėčiau tau šį tą pasakyti." Simonas atsakė, "Mokytojau, sakyk." Tuomet tarė Jėzus: "Vienas turtingas palūkininkas turėjo du skolininkus. Vienas jam buvo skolingas penkis šimtus denarijų, o kitas buvo pasiskolinęs penkiasdešimt. Dabar, kada nė vienas iš jų neturėjo kuo sumokėti, tai jis atleido jiems abiems. Kaip tu manai, Simonai, kuris iš jų turėtų jį mylėti labiau?" Simonas atsakė, "Aš manau, jog tas, kuriam buvo dovanota daugiausia." Ir Jėzus tarė, "Tu teisingai nusprendei," ir, rodydamas į šią moterį, tęsė: "Simonai, gerai išžiūrėk į šią moterį. Aš atėjau į tavuosius namus kaip kviestas svečias, bet vis tik tu nedavei vandens mano kojoms. Šita dėkinga moteris numazgojo mano kojas savo ašaromis ir nušluostė jas savo plaukais. Draugiškai pasisveikindamas tu nepabučiavai manęs, bet šitoji moteris, visą laiką nuo pat savojo atėjimo, be perstojo bučiavo mano kojas. Tu nepatepei aliejumi mano galvos, bet ji su brangiais losjonais tepė mano kojas. O kokia gi yra viso šito prasmė? Tiesiog, kad jai buvo atleista daug nuodėmių, ir visa šitai ją atvedė į tai, kad ji ėmė labai mylėti. Bet tie, kuriems yra tikrai nedaug atleista, kartais myli irgi tikrai nedaug." Ir pasisukęs į šią moterį, jis paėmė ją už rankos, ir ją pakėlęs, tarė: "Tu iš tikrųjų atgailavai dėl savųjų nuodėmių, ir už jas tau yra atleista. Nesijaudink dėl savo bičiulių neapgalvoto ir negero požiūrio; toliau gyvenk dangaus karalystės džiaugsme ir laisvėje."

Kada Simonas ir jo draugai, kurie valgė su juo, išgirdo šituos žodžius, jie buvo dar labiau pritrenkti, ir ėmė tarpusavyje šnibždėti, "Kas yra šitas žmogus, jog net drįsta atleisti nuodėmes?" Ir kada Jėzus išgirdo juos šitaip murmant, tada jis pasisuko tam, kad moterį paleistų, sakydamas, "Moterie, eik ramybeje; tave išgelbėjo tavasis įtikėjimas."

Kada Jėzus su savo draugais pakilo išeiti, tada jis atsisuko į Simoną ir tarė: "Aš žinau, kokia yra tavoji širdis, Simonai, kaip tave drasko tikėjimas ir abejonės, kaip tave glumina baimė ir neramina išdidumas; bet aš meldžiuosi už tave, jog tu pasiduotum šviesai ir galėtum patirti savo gyvenimo stotyje tiesiog tokius galingus proto ir dvasios transformavimus, kuriuos būtų galima palyginti su tais milžiniškais pakeitimais, kuriuos karalystės evangelija jau padarė tavo nekviestos ir nepageidaujamos viešnios širdyje. Ir aš pareiškiu jums visiems, jog Tėvas yra atvėręs dangiškosios karalystės duris visiems tiems, kurie turi įtikėjimą, kad įeitų, ir nė vienas žmogus ar kokia nors žmonių grupė negali šitų durų uždaryti net ir pačiai nuolankiausiai sielai arba tariamai didžiausiam nusidėjėliui žemėje, jeigu tik jis stengiasi įeiti nuoširdžiai." Ir Jėzus, su Petru, Jokūbu, ir Jonu, atsisveikino su namų šeimininku ir išėjo, kad prisijungtų prie likusiųjų apaštalų Getsemanės sodo stovykloje.

Tą patį vakarą Jėzus kreipėsi į apaštalus su tuo neužmirštamą pareiškimu dėl statuso su Dievu ir žengimo į priekį amžinajame kilime į Rojų santykinės vertės. Jėzus sakė: "Mano vaikai, jeigu tarp vaiko ir Tėvo egzistuoja tikras ir gyvas ryšys, tai vaikas tikrai nuolat žengs į priekį link Tėvo idealų. Tiesa, šis vaikas iš pradžių į priekį gali žengti lėtai, bet nežiūrint šito, vis tiek žengimas pirmyn yra užtikrintas. Svarbu yra ne jūsų žengimo į priekį greitumas, bet vietoje šito svarbu yra jo užtikrintumas. Jūsų realus pasiekimas nėra svarbus tiek, kiek svarbus yra tas faktas, kad jūsų žengimo į priekį *kryptis* yra link Dievo. Kuo jūs tampate diena iš dienos yra be galo svarbiau už tai, kas šiandien jūs esate.

"Šita pasikeitusi moteris, kurią kai kurie iš jūsų šiandien matė Simono namuose, šiuo metu gyvena tokia lygyje, kuris yra daug žemesnis už Simono ir gero norinčių jo bičiulių lygį; tačiau, tuo metu, kada šitie fariziejai yra užsiėmę iliuzijos netikru žengimu į priekį, keliaudami per beprasmių ceremoninių apeigų apgaulingus ratus, tai šitoji moteris, visiškai nuoširdžiai, pradėjo ilgą ir pilną įvykių Dievo ieškojimą, ir jos kelio link dangaus neužveria dvasinis išdidumas ir moralinis pasitenkinimas savimi. Ši moteris, žmogiškai kalbant, yra daug toliau nuo Dievo negu Simonas, bet jos siela vis labiau juda; ji yra pakeliui į amžinąjį tikslą. Šita moteris turi milžiniškas dvasines galimybes ateičiai. Kai kas iš jūsų galite realiai nebūti pasiekę aukštos padėties sielos ir dvasios lygiuose, bet įtikėjimo dėka jūs kasdien judate į priekį gyvuoju keliu, kuris yra atvertas link Dievo. Kiekvieno iš jūsų viduje yra milžiniškos galimybės ateičiai. Nepalyginamai geriau turėti nedidelį, bet gyvą ir augantį įtikėjimą, negu turėti didžiulį intelektą su pasaulinės išminties ir dvasinio netikėjimo negyvois sancaupomis."

Bet Jėzus savo apaštalus nuoširdžiai įspėjo dėl Dievo vaiko kvailumo, kuris piktnaudžiauja Tėvo meile. Jis pareiškė, jog dangiškasis Tėvas nėra toks, kad duotų valią, būtų netvirtas, arba būtų kvailai pataikaujantis gimdytojas, kuris visada yra pasirengęs nekreipti dėmesio į nuodėmę ir atleisti pramušgalviškumą. Savo klausytojus jis įspėjo, kad jo pavyzdžio apie tėvą ir sūnų netaikytų klaidingai tam, kad atrodytų, jog Dievas yra panašus į daugiau negu viską leidžiančius ir neišmintingus tėvus, kurie veikia kartu su kvailais žemės žmonėmis, kad savo nemąstančius vaikus moraliai sunaikintų, ir kurie šituo tikrai ir tiesiogiai prisideda prie savo pačių palikuonių nusikalstamumo ir ankstyvo demoralizavimo. Jėzus sakė: "Manasis Tėvas nėra toks, kad pasiduotų norui ignoruoti savo vaikų tokius veiksmus ir elgesį, kurie griauja ir naikina bet kokį moralinį augimą ir dvasinį žengimą į priekį. Dievo akimis žiūrint toks nuodėmingas elgesys yra pasibjaurėtinas."

Daugelyje kitų pusiau privačių susibūrimų ir banketų Jėzus iš tikrųjų dalyvavo drauge su Jeruzalės išmokybėmis ir paprastais žmonėmis, turtingais ir vargšais, prieš tai, kada jis ir jo apaštalai pagaliau išvyko į Kapernaumą. Ir, tikrai, daugelis tapo tikintys į karalystės evangeliją, ir vėliau juos pakrikštijo Abneris ir jo bičiuliai, kurie čia pasiliko tam, kad puoselėtų karalystės interesus Jeruzalėje ir jos apylinkėse.

6. GRĮŽTANT Į KAPERNAUMĄ

Paskutiniąją balandžio savaitę, Jėzus ir šie dvylika išvyko iš Betanės būstinės netoli Jeruzalės ir pradėjo savo kelionę atgal į Kapernaumą eidami per Jerichą ir palei Jordano upę.

[1654]▼

Žydų vyriausieji šventikai ir religiniai lyderiai surengė daug slaptų pasitarimų, turėdami tikslą nuspręsti, ką gi daryti su Jėzumi. Visi jie sutarė, jog kažką reikėtų daryti dėl to, kad jo mokymas būtų sustabdytas, bet jie negalėjo susitarti dėl metodo. Jie puoselėjo viltį, jog pilietinė valdžia juo atsikratys taip, kaip Erodas atsikratė Jonu, bet jie pamatė, kad Jėzus savo darbą dirbo taip, kad jo pamokslai romėnų pareigūnams didelio nerimo nesukėlė. Dėl to, vieno susirinkimo metu, kuris įvyko vieną dieną prieš Jėzaus išvykimą į Kapernaumą, buvo nuspręsta, kad jis turi būti suimtas religinio kaltinimo pagrindu ir teisiamas Sanhedrino. Todėl buvo paskirta komisija iš šešių slaptų šnipų tam, kad Jėzų sektų, kad stebėtų jo žodžius ir veiksmus, o kada jie turės surinkę pakankamai įrodymų apie įstatymo pažeidimus ir šventvagystes, kad su savo pranešimu sugrįžtų į Jeruzalę. Šitie šeši žydai apaštališkąją grupę, turėjusią apie trisdešimt žmonių, prisivijo Jeriche, ir, apsimetę, jog nori tapti mokiniais, prisijungė prie Jėzaus pasekėjų šeimos, pasilikdami su grupe iki to meto, kada prasidėjo antroji pamokslavimo kelionė Galilėjoje; tada iš jų trys sugrįžo į Jeruzalę, kad savo pranešimą įteiktų pagrindiniams šventikams ir Sanhedrinui.

Petras pamokslavo susirinkusioms minioms ties perėjimu per Jordano upę, o kitą rytą jie pajudėjo prieš srovę link Amato. Jie norėjo iš karto eiti tolyn į Kapernaumą, bet čia susirinko tokia minia, kad jie pasiliko trims dienoms, pamokslavo, mokė, ir krikštijo. Tik ankstyvą Sabato rytą, gegužės pirmą dieną, jie pajudėjo link namų. Jeruzalės šnipai buvo įsitikinę, jog dabar užsitikrins pirmąjį kaltinimą prieš Jėzų – kaltinimą dėl Sabato pažeidimo – kadangi jis išdrįso savo kelionę pradėti Sabato dieną. Bet jiems buvo lemta nusivilti, nes, tiesiog prieš pat išvykstant, Jėzus prie savęs pasikvietė Andriejų ir visiems girdint paliepė nueiti tikrai vieno tūkstančio jardų atstumą, kiek leidžiama nukeliauti per žydų Sabato dieną.

Bet šnipams savosios galimybės, kad apkaltintų Jėzų ir jo pagalbininkus Sabato pažeidimu, nereikėjo ilgai laukti. Kompanijai einant siauru keliu, banguojantys kviečiai, kurie kaip tik tuomet noko, buvo visiškai šalia kelio iš abiejų pusių, ir kai kurie apaštalai, būdami išalkę, nusitraukė prinokusių grūdų ir suvalgė. Keliauninkams buvo įprasta einant keliu pasivaišinti grūdais, ir dėl to toks elgesys visiškai nebuvo laikomas blogas. Bet šnipai griebėsi šito kaip preteksto tam, kad užsipultų Jėzų. Kada jie pamatė Andriejų, rankose betrinantį grūdus, tada priėjo prie jo ir tarė: "Argi tu nežinai, jog neleistina grūdų nusitraukti ir trinti Sabato dieną?" Ir Andriejus atsakė: "Bet mes gi esame alkani ir triname tikrai savo reikmėms; ir nuo kada gi tapo nuodėminga valgyti grūdus Sabato dieną?" Bet fariziejai atsakė: "Jūs nedarote nieko blogo valgydami, bet jūs tikrai pažeidžiate įstatymą, nusiskindami ir ištrindami grūdus tarp savo delnų, jūsų Mokytojas tikrai nepritartų tokiems veiksams." Tuomet tarė

Andriejus: "Bet jeigu nėra nieko blogo valgyti grūdus, tuomet tikrai, ištrinant juos tarp delnų, vargu ar atliekama daugiau darbo negu grūdus kramtant, ką jūs leidžiate; kodėl gi jūs išvedžiojate dėl tokių smulkmenų?" Kada Andriejus atvirai pareiškė, kad jie yra priekabautojai, tada jie pasipiktino, ir nulėkė atgal į ten, kur žingsniavo Jėzus, besišnekėdamas su Motiejumi, ėmė protestuoti, sakydami: "Žiūrėk, Mokytojau, tavieji apaštalai daro tą, kas yra neleistina Sabato dieną; jie skina, trina, ir valgo grūdus. Mes esame įsitikinę, jog tu liepsi jiems nustoti tai darius." Ir tuomet tarė Jėzus kaltintojams: "Jūs iš

[1655]▼

tikrųjų esate uolūs dėl įstatymo, ir jūs gerai elgiatės, jog prisimenate Sabato dieną, kad ją laikytumėte šventa; bet argi jūs niekada neskaitėte Rašte, kaip vieną dieną, kada Dovydas buvo išalkęs, jis ir tie, kurie buvo drauge su juo, įėjo į Dievo namus ir suvalgė aukojamą duoną, kurios nebuvo leidžiama valgyti niekam, išskyrus šventikus? o Dovydas šitos duonos taip pat davė ir tiems, kurie buvo drauge su juo. Ir argi jūs neskaitėte mūsų įstatyme, jog Sabato dieną yra leistina atlikti daug būtinų dalykų? Ir argi aš, iki pasibaigs diena, nepamatysiu, kaip jūs valgysite tai, ką atsinešėte šitos dienos reikmėms? Mano gerieji žmonės, jūs gerai elgiatės, kad esate uolūs dėl Sabato, bet geriau būtų, kad saugotumėte savo bičiulių sveikatą ir gerovę. Aš pareiškiu, jog Sabatas buvo sukurtas žmogui, o ne žmogus Sabatui. Ir jeigu jūs esate čia su mumis tam, jog sektumėte mano žodžius, tuomet aš atvirai iš tiesų paskelbiu, jog Žmogaus Sūnus yra net ir Sabato šeimininkas."

Fariziejus pribloškė ir suglumino jo nuovokumo ir išminties žodžiai. Likusiąją dienos dalį jie praleido atskirai, ir daugiau nebedrįso klausti jokių klausimų.

Jėzaus antagonizmas žydų tradicijoms ir vergiškomis ceremonijoms visada buvo *teigiamas*. Jį sudarė tai, ką jis darė ir ką jis tvirtino. Mokytojas nedaug laiko paskyrė neigiamiems pasmerkimams. Jis mokė, jog tie, kurie pažįsta Dievą, gali patirti gyvenimo laisvę neapgaudinėdami savęs leidimais nusidėti. Jėzus tarė apaštalams: "Žmonės, jeigu jūs esate apšviesti tiesos ir iš tikrųjų žinote, ką darote, tuomet jūs esate palaiminti; bet jeigu dieviškojo kelio jūs nežinote, tuomet jūs esate nelaimingi ir jau esate įstatymo pažeidėjai."

7. SUGRĮŽUS Į KAPERNAUĄ

Buvo maždaug vidurdienis pirmadienį, gegužės 3-ąją, kada Jėzus ir šie dvylika laivu atplaukė iš Tarikėjos į Betsaidą. Jie keliavo laivu, kad pabėgtų nuo tų, kurie keliavo kartu su jais. Bet iki kitos dienos likusieji, įskaitant ir oficialius šnipus iš Jeruzalės, vėl surado Jėzų.

Antradienio vakarą Jėzus vedė vieną iš savo įprastų klausimų ir atsakymų pamokų, kada šešių šnipų lyderis tarė jam: "Aš šiandien šnekėjau su vienu iš Jono mokinių, kuris čia dalyvauja tavo mokyme, ir mes negalėjome suprasti, kodėl gi tu niekada neliepi savo mokiniams pasninkauti ir melstis, kaip mes fariziejai pasninkaujame ir kaip savo pasekėjams nurodė Jonas." Ir Jėzus, remdamasis vienu iš Jono teiginių, atsakė šitam paklaususiam: "Ar pasninkauja

vestuvių rūmų sūnūs tuomet, kai jaunikis yra drauge su jais? Tol, kol jaunikis yra drauge su jais, vargu ar jie gali pasninkauti. Bet ateis tas laikas, kada jaunikis tikrai bus išvestas, ir tuo metu vestuvių rūmų vaikai be abejonės pasninkaus ir melsis. Šviesos vaikams melstis yra natūralu, bet pasninkavimas nėra dangiškosios karalystės evangelijos dalis. Priminsiu jums, kad išmintingas siuvėjas lopo iš naujos ir nesusitraukusios medžiagos nesiuvia ant seno rūbo, kad, šiam sušlapus, nesusitrauktų ir nepadarytų didesnės skylės. Taip pat ir vyrai tikrai nepila jauno vyno į senus vynmaišius, kad jaunas vynas nesuplėšytų vynmaišių, ir kad šitaip nepražūtų nei vynas, nei vynmaišiai. Išmintingas žmogus supila jauną vyną į naujus vynmaišius. Dėl to mano mokiniai iš tiesų rodo išmintį tuo, kad iš senosios tvarkos nepasiima per daug ir neperkelia į karalystės evangelijos naująjį mokymą. Jus tuos, kurie netekote savojo mokytojo, galima būtų kurį laiką pateisinti dėl to, kad pasninkaujate. Pasninkavimas gali būti tinkama Mozės įstatymo dalis, bet ateinančioje karalystėje Dievo sūnūs tikrai išsivaduos iš baimės ir patirs džiaugsmą dieviškojoje dvasioje."

[1656]▼

Ir išgirdę šituos žodžius, Jono mokiniai buvo paguosti, tuo tarpu pačius fariziejus jie dar daugiau suglumino.

Tada Mokytojas toliau tęsė perspėjimą savo klausytojams, kad jie nepuoselėtų tokios sampratos, jog visą seną mokymą reikėtų visiškai pakeisti naujomis doktrinomis. Sakė Jėzus: "To, kas yra sena, bet taip pat yra ir *teisinga*, privalu laikytis. Lygiai taip, tą, kas yra nauja, bet melaginga, privalu atmesti. Bet tą, kas yra nauja ir taip pat teisinga, turėkite įtikėjimo ir drąsos priimti. Prisiminkite, yra parašyta: 'Neapleiskite seno draugo, nes naujasis yra nepalyginamas su juo. Kaip jaunas vynas, taip ir naujas draugas; jeigu jis pasensta, tai jūs tikrai jį išgersite su džiaugsmu.'"

8. DVASINIO GĖRIO ŠVENTĖ

Tą naktį, seniai pasišalinus įprastiems klausytojams, Jėzus tęsė savo apaštalu mokymą. Jis pradėjo šitą specialų mokymą pacituodamas iš Pranašo Isajo:

"Kodėl gi jūs pasninkavote? Dėl kokios priežasties jūs kankinate savo sielas, nors jūs ir toliau patiriate malonumą iš priespaudos ir mėgaujatės neteisingumu? Žiūrėkite, jūs pasninkaujate nesutarimų ir ginčų labui ir tam, kad smogtumėte nuodėmingumo kumščiu. Bet jūs šitaip tikrai nebepasninkausite dėl to, kad priverstumėte išgirsti savo balsus danguje.

"Ar būtent tokį pasninkavimą aš pasirinkau – žmogui vieną dieną, kad pakankintų savąją sielą? Ar kad nulenkėtų savo galvą kaip meldas, kad keliaklupsčiautų apsilikęs ašutine ir pasibarstęs galvą pelenais? Ar jūs išdrįsite šitą pavadinti pasninkavimu ir priimtina diena Viešpaties akivaizdoje? Argi tai nėra toks pasninkavimas, kurį turėčiau pasirinkti aš: išvaduoti iš blogio pančių, atrišti sunkių naštu mazgus, išlaisvinti prispaustusius, ir sulaužyti bet kokį jungą? Argi tai nėra toks pasninkavimas, kada manąja duona yra pasidalinama su išalkusiu ir kada į mano namus yra atvedami tie, kurie yra benamiai ir vargšai? Ir kada aš pamatysiu tuos, kurie yra nuogi, tada aš juos aprensiau.

"Tuomet tikrai jūsų šviesa išauš kaip rytas, tuo tarpu jūsų sveikata labai sparčiai sustiprės. Jūsų teisumas tikrai eis pirma jūsų, tuo tarpu Viešpaties šlovė tikrai bus jūsų užnugario sargas. Tuomet jūs šauksitės Viešpaties ir jis tikrai atsilieps; jūs šauksitės, o jis tikrai pasakys – Štai aš esu čia. Ir visa tai jis padarys, jeigu jūs atsisakysite priespaudos, pasmerkimo, ir tuštybės. Vietoje šito Tėvas nori, kad jūs parodytumėte savąją širdį išalkusiems, ir kad jūs tarnautumėte kenčiančioms sieloms; tada jūsų šviesa tikrai spindės tamsoje, ir net jūsų tamsa iš tiesų bus tokia, kaip vidurdienis. Tuomet Viešpats jus tikrai nuolat ves, suteikdamas pasitenkinimą jūsų sielai ir vis atstatydamas jūsų stiprybę. Jūs tikrai tapsite tokie, kaip palaistytas sodas, kaip šaltinis, kurio vandenys neišsėks. Ir tie, kurie padarys šituos dalykus, tikrai sugrąžins buvusią šlovę; jie tikrai iškels daugelio kartų pamatus; jie tikrai bus vadinami sugriautų sienų atstatytojais, saugių kelių, kuriuose būtų gyvenama, restauratoriais."

Ir tuomet, giliai įnaktį, Jėzus pateikė apmąstymui savo apaštalams tą tiesą, kad dabarties ir ateities karalystėje juos įtvirtino būtent jų įtikėjimas, o ne jų sielos kankinimas ar kūno pasninkavimas. Jis liepė apaštalams gyventi bent jau remiantis senovės pranašo idėjomis, ir išreiškė viltį, kad jie į priekį pažengs nepalyginamai toliau net už Isajo ir senesniųjų pranašų idealus. Paskutiniai jo žodžiai tą naktį buvo: "Būkite vis didesniu laipsniu maloningesni dėka šito gyvojo įtikėjimo, kuris suvokia tą faktą, kad jūs esate Dievo sūnūs, ir tuo pačiu metu jis kiekvieną žmogų suvokia kaip brolių."

Buvo po antros valandos ryte, kada Jėzus nustojo šnekėti, ir visi vyrai nuėjo į savo vietas miegoti.

[1657]▼

148 DOKUMENTAS

EVANGELININKŲ MOKYMAS BETSAIDOJE

NUO gegužės 3-ios iki spalio 3-ios, 28 m. po Kr. gim., Jėzus ir apaštališkoji grupė gyveno Zabediejaus namuose Betsaidoje. Per šitą penkių mėnesių sauso sezono laikotarpį pakrantėje netoli Zabediejaus namų buvo organizuota milžiniška stovykla, kuri buvo labai smarkiai išplėsta tam, kad priimtų augančią Jėzaus šeimą. Šita pakrantės stovykla, kurią užėmė visą laiką besikeičiantys tokie gyventojai, kurie ieškojo tiesos, kurie buvo kandidatai į pasveikimą, ir kurie buvo atsidavę smalsumui, visą laiką turėjo nuo penkių šimtų iki pusantro tūkstančio žmonių. Šitą palapinių miestelį apskritai prižiūrėjo Dovydas Zabediejus, jam padėjo Alfiejaus dvyniai. Toji stovyklavietė buvo tvarkos ir sanitarijos modelis, o taip pat ir bendrojo administravimo pavyzdys. Įvairių rūšių sergantieji buvo atskirti, ir juos prižiūrėjo tikintis gydytojas, sirietis, kurio vardas buvo Elmanas.

Per visą šitą laikotarpį apaštalai žvejoti išplaukdavo bent jau vieną dieną per savaitę, sugautą žuvų laimikį parduodavo Dovydui, kad suvartotų pakrantės stovykloje. Šitokiu būdu gauti pinigai būdavo perduodami į grupės išdą. Šiems dvylikai kiekvieną mėnesį buvo leista vieną savaitę praleisti su savo šeimomis ar draugais.

Tuo metu, kada Andriejus toliau buvo atsakingas už apaštališkosios veiklos bendrą priežiūrą, tai Petras buvo visiškai atsakingas už evangelininkų mokyklą. Visi apaštalai įnešdavo savo indėlį mokydami evangelininkų grupes kiekvieną

priešpietį, ir tiek mokytojai, tiek mokiniai mokydavo žmones popietėmis. Po vakarienės, penkis vakarus per savaitę, apaštalai vedavo klausimų pamokas evangelininkų labui. Kartą per savaitę šitai klausimų valandai vadovaudavo Jėzus, atsakinėdamas į klausimus, likusius iš ankstesniųjų sesijų.

Per penkis mėnesius šitoje stovykloje pabuvojo keli tūkstančiai žmonių. Susidomėję asmenys dažnai būdavo atvykę iš visų Romos imperijos dalių ir iš tų kraštų, kurie buvo į rytus nuo Eufrato. Tai buvo ilgiausiai trukęs sėslus ir gerai organizuotas Mokytojo mokymo laikotarpis. Tiesioginė Jėzaus šeima didžiąją šito meto dalį praleido arba Nazarete, arba Kanoje.

Šita stovykla nebuvo organizuota taip, kad joje būtų bendrų interesų bendruomenė, kokia buvo apaštališkoji šeima. Dovydas Zabediejus šitą didžiulį palapinių miestą tvarkė taip, kad jis tapo save išmaitinančia institucija, nepaisant to, jog niekada nebuvo atstumtas nė vienas. Šita nuolat besikeičianti stovykla buvo tokia dalis, be kurios negalėjo apsieiti Petro evangelininkų lavinimo mokykla.

1. NAUJOJI PRANAŠŲ MOKYKLA

Petras, Jokūbas, ir Andriejus sudarė Jėzaus paskirtą komitetą, kuris priimdavo sprendimą dėl besikreipiančiųjų įtraukimo į evangelininkų mokyklą.

[1658]▼

Šitoje naujojoje pranašų mokykloje studentai atstovavo Romos pasaulio ir Rytų, iki pat Indijos, visoms rasėms ir tautoms. Šita mokykla buvo organizuota remiantis mokymosi ir darbo planu. Ko studentai išmokdavo iki vidurdienio, to susirinkusiuosius jie mokydavo pakrantėje popietėmis. Po vakarienės jie nevaržomai aptarinėdavo tiek mokymąsi iki pietų, tiek ir popietinį mokymą.

Kiekvienas iš apaštališkųjų mokytojų mokydavo savojo požiūrio į karalystės evangeliją. Jie nesistengė mokyti tiesiog vienodai; standartizuoto ar dogmatizuoto teologinių doktrinų suformulavimo nebuvo. Nors jie visi mokė *tos pačios tiesos*, bet kiekvienas apaštalas pateikdavo Mokytojo mokymo savo paties aiškinimą. Ir Jėzus šitą asmeninio patyrimo karalystės reikaluose įvairovės pateikimą rėmė, būtinai suderindamas ir koordinuodamas šitą didelį skaičių ir skirtingų evangelijos požiūrių per savo savaitines klausimų valandas. Nepaisant to, kad mokymo reikaluose buvo toks didelis asmeninės laisvės laipsnis, bet evangelininkų mokyklos teologijoje buvo linkęs viešpatuoti Simonas Petras. Po Petro didžiausią asmeninę įtaką demonstravo Jokūbas Zabediejus.

Daugiau negu vienas šimtas evangelininkų, parengtų pakrantėje per šiuos penkis mėnesius, buvo toji medžiaga, iš kurios (išskyrus Abnerį ir Jono apaštalus) buvo parinkti vėlesnieji septyniasdešimt evangelijos mokytojų ir skelbėjų. Evangelininkų mokykloje nebuvo bendros nuosavybės tokiu didžiuliu laipsniu, koks buvo tarp apaštalų.

Šitie evangelininkai, nors ir mokė evangelijos ir skelbė evangeliją, tikinčiųjų nekrikštijo iki to laiko, kada vėliau buvo Jėzaus iššventinti ir pasiūsti kaip tie septyniasdešimt karalystės pasiuntinių. Tikrai septynis iš to didžiulio skaičiaus išgydytųjų šitoje vietoje saulėlydžio metu buvo galima sutikti tarp šitų

evangelininkų studentų. Didiko iš Kapernaumo sūnus buvo vienas iš tų, kurie buvo rengiami evangelijos tarnystei Petro mokykloje.

2. BETSAIDOS LIGONINĖ

Dėl to, kad veikė pakrantės stovykla, Elmanas, siritis gydytojas, padedamas dvidešimt penkių moterų ir dvylikos vyrų korpuso, organizavo ir keturis mėnesius prižiūrėjo tai, ką reikėtų laikyti pirmąja karalystės ligonine. Šitoje ligoninėje, įkurtoje nedideliu atstumu į pietus nuo pagrindinio palapinių miestelio, jie sergančiuosius gydė visais žinomais materialiais metodais, o taip pat ir maldos ir įtikėjimo skatinimo dvasine praktika. Jėzus šiuos stovyklos sergančiuosius lankydavo ne mažiau kaip tris kartus per savaitę ir užmegzdavo asmeninį ryšį su kiekvienu kenčiančiuoju. Kiek mums yra žinoma, jokių vadinamųjų viršgamtinių pasveikimo stebuklų neįvyko tarp to vieno tūkstančio kenčiančių ir negaluojančių asmenų, kurie iš šitos ligoninės išėjo jausdami pagerėjusią sveikatą ar išgydyti. Bet milžiniška dauguma individų, kurie gavo naudos, be perstojo skelbė, kad Jėzus juos išgydė.

Didelė dalis išgydymo atvejų, kuriuos įgyvendino Jėzus tarnaudamas Elmano pacientų labui, tikrai, atrodo, jog panašėja į stebuklus, bet mums buvo pasakyta, kad tai buvo tiktai tokios proto ir dvasios transformacijos, kokios gali įvykti kupinų vilties ir įtikėjimo valdomų asmenų patyrimo, kuriuos betarpiškai ir įkvėpiančiai veikia stipri, teigiama, ir geranoriška asmenybė, kurios tarnavimas išvaro baimę ir panaikina nerimą.

Elmanas ir jo pagalbininkai šiuos sergančiuosius stengėsi mokyti tiesos apie "blogų dvasių apsėdimą," bet jiems sekėsi prastai.

[1659]▼

Tikėjimas, jog fizinį susirgimą ir protinį sutrikimą gali sukelti vadinamosios nešvarios dvasios apsigyvenimas sergančiojo asmens prote ar kūne, buvo beveik visuotinis.

Visuose savo ryšiuose su sergančiaisiais ir kenčiančiaisiais, kada tai buvo susiję su gydymo būdu arba ligos nežinomų priežasčių atskleidimu, Jėzus laikėsi savo Rojaus brolio, Emanuelio, tų nurodymų, kurie jam buvo duoti prieš pradėdant Urantijos įsikūnijimo užduotį. Nepaisant šito, tie, kurie patarnaudavo sergantiesiems, išmoko daug naudingų pamokų, stebėdami tą manierą, kurios pagalba Jėzus įkvėpdavo sergančiųjų ir kenčiančiųjų įtikėjimą ir pasitikėjimą.

Stovyklavimas pasibaigė likus nedaug laiko iki to meto, kada priartėjo peršalimų ir karščiavimų padažnėjimo laikotarpis.

3. TĖVO REIKALAS

Per visą šitą laikotarpį viešas pamaldas stovykloje Jėzus laikė mažiau negu vieną tuziną kartų ir tiktai vieną kartą kalbėjo Kapernaumo sinagogoje, per antrąjį Sabatą prieš jiems išvykstant drauge su naujai parengtais evangelininkais į savo antrąją viešo pamokslavimo kelionę po Galilėją.

Nuo pat savojo krikšto Mokytojas vienatvėje niekada nebuvo praleidęs tiek daug laiko, kiek praleido per šitą evangelininkų ruošimo periodą stovykloje prie

Betsaidos. Kai tik bet kuris iš apaštalų išdrįsdavo paklausti Jėzaus, kodėl jis tiek daug laiko nebūna kartu su jais, tai jis visą laiką atsakydavo, jog "rūpinasi Tėvo reikalais."

Per šituos periodus, kada jis išeidavo, Jėzų lydėdavo tik tai du apaštalai. Jis laikinai buvo atleidęs Petrą, Jokūbą, ir Joną nuo savo kaip asmeninių kompanionų užduoties, kad naujų kandidatų į evangelininkus, kurių buvo daugiau negu vienas šimtas, mokymo darbe galėtų dalyvauti ir jie. Kada Mokytojas panorėdavo išeiti į kalnus, kad pasirūpintų Tėvo reikalu, tada tam, kad jį lydėtų, jis pasikviesdavo bet kuriuos du apaštalus, kurie galėjo būti neužimti. Šitokiu būdu kiekvienam iš šio dvyliktuko teko proga artimai pabendrauti ir atvirai pasišnekėti su Jėzumi.

Nors šito ir nebuvo atskleista tam, kad būtų užfiksuota šitame pasakojime, bet mums buvo leista suprasti, jog Mokytojas, per šituos daugelį vienetų periodų kalnuose, tiesiogiai ir kaip vadovas bendravo su didele dalimi savo vyriausiųjų visatos reikalų tvarkytojų. Visą laiką maždaug nuo savojo krikšto momento šitas įsikūnijęs mūsų visatos Valdovas vis daugiau ir sąmoningai ėmė vadovauti kai kurioms visatos administravimo fazėms. Ir mes visada buvome tokios nuomonės, jog kažkokiu būdu, neatskleidžiamu jo betarpiškiems pagalbininkams, per šitas sumažinto dalyvavimo žemės reikaluose savaites jis buvo užsiėmęs vadovavimu toms aukštosioms dvasinėms išmintingoms būtybėms, kurios buvo atsakingos už vadovavimą milžiniškai visatai, ir jog žmogiškasis Jėzus pats nusprendė tokią savo veiklą pavadinti "rūpintis Tėvo reikalais."

Daug kartų, kada Jėzus ištisomis valandomis būdavo vienas, tačiau kai du iš jo apaštalų būdavo šalia, tada jie matydavo, kaip jo bruožai ima greitai ir smarkiai keistis, nors jie negirdėjo, kad jis ištartų bent žodį. Taip pat jie nepastebėjo ir jokių dangiškujų būtybių, kurios būtų galėjusios bendrauti su juo Mokytoju, matomų pasireiškimų, kaip kai kurie iš jų tikrai tokias pamatė vėliau.

4. BLOGIS, NUODĖMĖ, IR PIKTYBINIS BLOGIS

Jėzus laikėsi įpročio du vakarus per savaitę rengti specialius pasikalbėjimus su individualiais, kurie norėjo su juo pasišnekėti, viename nuošaliame ir dengtame

[1660]▼

Zabediejaus sodo kampelyje. Vieno iš tokių vakarinių privačių pasikalbėjimų metu Tomas Mokytojui pateikė šią klausimą: "Kodėl žmonėms reikia gimti iš dvasios tam, kad įeitų į karalystę? Ar atgimimas yra reikalingas tam, kad būtų išvengta to nelabojo kontrolės? Mokytojau, kas yra blogis?" Kada Jėzus iš klausė šiuos klausimus, tada jis tarė Tomui:

"Nedaryk tokios klaidos, kad painiotum *blogį* su *tuo nelabuoju*, teisingiau su tuo *piktybiniu nelabuoju*. Tas, kurį tu vadini nelabuoju, yra savimyla sūnus, aukštasis administratorius, kuris tą suvokdamas sąmoningai sukėlė maištą prieš manoją Tėvo ir jo ištikimų Sūnų valdymą. Bet šiuos nuodėmingus maištininkus aš jau nugalėjau. Savo prote išsiaiškink šiuos skirtingus požiūrius į Tėvą ir jo

visatą. Niekada neužmiršk šitų ryšio su Tėvo valia dėsnių:

"Blogis yra dieviškojo dėsno, Tėvo valios, nesąmoningas arba netyčinis pažeidimas. Blogis lygiai taip pat yra paklusimo Tėvo valiai netobulumo matas.

"Nuodėmė yra dieviškojo dėsno, Tėvo valios, sąmoningas, suvokiamas, ir tyčinis pažeidimas. Nuodėmė yra tas matas, kuriuo yra matuojamas nenoras būti dieviškai vedamam ir dvasiškai nukreipiamam.

"Piktybinis blogis yra dieviškojo dėsno, Tėvo valios, sąmoningas, ryžtingas, ir atkaklus pažeidinėjimas. Piktybinis blogis yra meilės kupino Tėvo plano dėl asmenybės išlikimo ir Sūnų gailestingo tarnavimo dėl išgelbėjimo nuolatinis atstūmimas.

"Tol, kol mirtingasis žmogus neatgimsta iš dvasios, jį iš prigimties veikia įgimti polinkiai į blogį, bet toks natūralus elgesio netobulumas nėra nei nuodėmė, nei piktybinis blogis. Mirtingasis žmogus tik pradeda savo ilgą kilmą į Tėvo tobulybę Rojuje. Įgimtais sugebėjimais būti netobulam arba neužbaigtam nėra nuodėminga. Žmogų iš tiesų veikia blogis, bet jokių būdu jis nėra to nelabojo vaikas, nebent jis sąmoningai ir tyčia yra pasirinkęs nuodėmės kelius ir piktybinio blogio gyvenimą. Blogis yra neatskiriamas nuo šito pasaulio natūralios tvarkos, bet nuodėmė yra sąmoningo maišto požiūris, kurį į šitą pasaulį atnešė tie, kurie iš dvasinės šviesos nupuolė į visišką tamsybę.

"Tave, Tomai, supainiojo graikų doktrinos ir persų klaidos. Tu nesupranti blogio ir nuodėmės ryšio, nes į žmoniją žiūri kaip į tokią, kuri žemeje prasideda nuo tobulo Adomo ir sparčiai degeneruojančią, per nuodėmę, į žmogaus dabartinę apverktiną padėtį. Bet kodėl gi tu atsisakai suvokti prasmę to įrašo, kuris atskleidžia tai, kaip Kainas, Adomo sūnus, išvyko į Nodo žemę ir ten susirado sau žmoną? Ir kodėl gi tu atsisakai išsiaiškinti prasmę to įrašo, kuris pavaizduoja ir tai, kaip Dievo sūnūs susiranda sau žmonas tarp žmonių dukrų?

"Žmonės yra, iš tiesų, iš prigimties blogi, bet nebūtinai nuodėmingi. Naujasis gimimas – dvasios krikštas – yra esminis tam, jog iš blogio būtų išsilaisvinama, ir reikalingas tam, jog būtų patenkama į dangaus karalystę, bet visa tai nesumenkina to fakto, jog žmogus yra Dievo sūnus. Taip pat ir įgimto potencialaus blogio buvimas iš tikrųjų nereiškia, jog žmogus kažkokiu paslaptingu būdu yra atstumtas nuo Tėvo danguje taip, kad kaip svetimas, nesavas, ar povaikis, turėtų kokių nors būdu stengtis dėl to, kad jį teisėtai išūnytų Tėvas. Visos tokios sampratos yra atsiradusios, pirma, iš to, kaip tu klaidingai supranti Tėvą, ir, antra, dėl tavo neišmanymo, kokia yra žmogaus kilmė, prigimtis, ir lemtis.

"Graikai ir kiti mokė tave, jog žmogus nusileidžia iš dieviškosios tobulybės tiesiai žemyn link užmaršties ar sunaikinimo; aš atėjau, kad parodyčiau,

[1661]▼

jog žmogus, įeidamas į karalystę, kyla tvirtai ir užtikrintai aukštyn iki Dievo ir dieviškojo tobulumo. Bet kokia būtybė, kuriai kokių nors laipsniu stinga amžinojo Tėvo valios dieviškųjų ir dvasinių idealų, yra potencialiai bloga, tačiau tokios būtybės jokių būdu nėra nuodėmingos, tuo labiau nėra piktybiškai blogos.

"Tomai, argi tu apie tai neskaitei Raštuose, kur yra parašyta: 'Jūs esate Viešpaties jūsų Dievo vaikai.' 'Aš tikrai būsiu jo Tėvas, o jis tikrai bus mano

sūnus.' 'Aš jį pasirinkau savo sūnumi – aš tikrai būsiu jo Tėvas.' 'Atveskite mano sūnus iš toli, o manąsias dukras atveskite iš žemės pakraščiu; net ir visus tuos, kurie yra vadinami manuoju vardu, nes aš juos sutvėriau dėl savosios šlovės.' 'Jūs esate gyvojo Dievo sūnūs.' 'Tie, kurie turi Dievo dvasią, tie iš tiesų yra Dievo sūnūs.' Tuo metu, kai natūralus vaikas turi žmogiškojo tėvo materialią dalį, tai kiekvienas karalystės įtikėjimo sūnus turi dangiškojo Tėvo dvasinę dalį."

Visa tai ir daug daugiau Jėzus pasakė Tomui, ir apaštalas suvokė daug ką, nors Jėzus jį perspėjo "kitiems šitų dalykų nepasakok tol, kol aš nebūsiu sugrįžęs pas Tėvą." Ir Tomas neužsiminė apie šitą pasikalbėjimą tol, kol Mokytojas iš šito pasaulio neišvyko.

5. KANČIOS TIKSLAS

Per kitą iš šitų privačių pokalbių sode Natanielius paklausė Jėzus: "Mokytojau, nors aš ir pradėdau suprasti, kodėl tu atsisakai be atodairos praktikuoti išgydymą, bet vis tiek negaliu suprasti, kodėl mylintis Tėvas danguje leidžia tokiai gausybei savo vaikų žemėje kentėti nuo tiek daug ligų." Mokytojas atsakė Natanieliui, paaiškindamas:

"Natanieliau, tu, kaip ir daugelis kitų, esi šitaip suglumintas, nes nesuvoki, kaip šito pasaulio natūralią tvarką tiek daug kartų sulaužė kai kurie maištingi išdavikai nuodėmingomis avantiūromis pažeidę Tėvo valią. Ir aš atėjau dėl to, kad padaryčiau pradžią tam, jog šituose reikaluose būtų atstatyta tvarka. Bet prireiks daugelio amžių tam, kad šitoji visatos dalis būtų sugrąžinta į ankstesnius kelius ir kad šitokiu būdu žmonių vaikai būtų išvaduoti iš nuodėmės ir maišto papildomos naštos. Jau vien tik tai, jog egzistuoja blogis, yra pakankamas išmėginimas žmogaus kilimui – išlikimui nuodėmė nėra būtina.

"Bet, mano sūnau, tau reiktų žinoti, jog Tėvas savo vaikams nesukelia skausmo tyčia. Žmogus pats sau užsitraukia nereikalingą kančią dėl to, jog atkakliai atsisako žengti dieviškosios valios geresniaisiais keliais. Blogyje kančia yra potenciali, bet didelę jos dalį pagimdė nuodėmė ir piktybinis blogis. Daug neįprastų įvykių atsitiko šitame pasaulyje, ir nėra nieko keisto, jog visus mąstančius žmones turėtų gluminti tos kančių ir skausmo scenos, kurias jie mato. Bet dėl vieno dalyko tu gali būti tikras: Tėvas nesiunčia kančios kaip despotiškos bausmės už nusižengimus. Su blogiu susiję netobulumai ir kliuviniai yra įgimti; bausmė už nuodėmę yra neišvengiama; piktybinio blogio griauančios pasekmės yra negailestingos. Žmogus neturėtų kaltinti Dievo dėl šitokių kančių, kurios yra natūrali pasekmė tokio gyvenimo, kokį gyventi pasirenka jis; taip pat žmogus tikrai neturėtų skųstis dėl tokių patyrimų, kurie yra šito pasaulio natūralaus gyvenimo dalis. Tėvo valia yra būtent tokia, jog mirtingasis žmogus turėtų atkakliai ir nuosekliai dirbti tam, kad savo padėtį žemėje pagerintų. Išmintingas uolumas įgalintų žmogų nugalėti didelę dalį žemiškųjų vargų.

"Natanieli, būtent tai ir yra mūsų misija padėti žmonėms spręsti savo dvasines problemas ir šitokiu būdu sužadinti jų protą, kad jie galėtų geriau pasirengti ir būtų įkvėpti spręsti savo gausias materialias problemas. Aš žinau apie tavo pasimetimą, kada tu skaitei Raštus. Perdaug dažnai vyraudavo toks polinkis, kada atsakomybė už viską, ko neišmanantis žmogus nesupranta, būdavo užkraunama Dievui. Tėvas nėra asmeniškai atsakingas už visa tai, kas jums gali būti nesuprantama. Nesuabejok Tėvo meile vien tik dėl to, kad jo nurodymo kuris nors teisingas ir išmintingas dėsnis atsitiktinai sukėlė tau kančią dėl to, jog tokį dieviškąjį nurodymą tu nekaltai ar sąmoningai pažeidei.

"Bet, Natanieli, Raštuose yra didelė dalis ir to, kas tave būtų pamokę, jeigu tikrai tu būtum skaitęs įžvalgiai. Argi tu neprisimeni, jog yra parašyta: 'Mano sūnau, neniekink moraliai švarinančios Viešpaties bausmės; taip pat nebūk nepatenkintas dėl jo pataisymų, nes, ką Viešpats myli, tą pataiso, net ir taip, kaip tėvas pataiso sūnų, kuriuo džiaugiasi.' 'Viešpats nesukelia kančios su noru.' 'Prieš tai, kai man buvo sukelta kančia, aš buvau nuklydęs, bet dabar aš tikrai laikausi įstatymo. Kančia man padėjo, kad jos dėka galėčiau išmokti dieviškųjų statutų.' 'Aš žinau jūsų skausmus. Amžinasis Dievas yra jūsų prieglauda, tuo tarpu apačioje yra amžinai esančios rankos.' 'Viešpats taip pat yra prieglauda prispaustiesiems, ramybės užutekis vargų laikais.' 'Viešpats sustiprins jį ligos patale; Viešpats sergančiųjų neužmirš.' 'Kaip tėvas užjaučia savuosius vaikus, taip ir Viešpats užjaučia tuos, kurie jo bijo. Jis pažįsta jūsų kūną; jis prisimena, kad jūs esate dulkė.' 'Jis gydo palūžusiuosius ir aptvarsto jų žaizdas.' 'Jis yra vargšų viltis, stiprybė tų, kuriems yra nepaprastai reikalingas varge, užutekis nuo audros, ir šešėlis nuo alinančio karščio.' 'Jis suteikia galios nusilpusiems, o tiems, kurie nebeturi jėgų, jis padidina stiprybę.' 'Pažeistos nendrės jis tikrai nenulauš, ir rusenančių žarijų jis neužgesins.' 'Kai jūs brisite per skausmo vandenį, aš tikrai būsiu su jumis, ir kai jus užlies priešiško upės, aš tikrai jūsų neapleisiu.' 'Jis pasiuntė mane, kad sutvirtinčiau palūžusiuosius, kad paskelbčiau laisvę vergams, ir kad paguosčiau visus gedinčiuosius.' 'Kentėjime yra pataisymas; kančia nepasklinda iš dulkių.'"

6. KLAIDINGA KANČIOS SAMPRATA – DISKUSIJA APIE JOBĄ

Tai buvo būtent šitą patį vakarą Betsaidoje, kai Jonas taip pat paklausė Jėzaus, kodėl gi taip daug akivaizdžiai nekaltų žmonių kenčia nuo tokios ligų gausos ir patiria tiek daug skausmo. Atsakydamas į šiuos Jono klausimus, tarp daugelio kitų dalykų, Mokytojas sakė:

"Mano sūnau, tu nesupranti vargų prasmės arba kančios reikšmės. Argi tu neskaitei to semitų literatūros šedevro – Rašto istorijos apie Jobo kančias? Argi tu neprisimeni, kaip šita nuostabi parabolė prasideda pasakojimu apie Viešpaties tarno materialų klestėjimą? Tu gerai prisimeni, kad Jobas buvo palaimintas vaikais, turtais, garbe, padėtimi, sveikata, ir visa kuo kitu, ką žmonės šitame žemiškajame gyvenime vertina. Pagal Abraomo vaikų per amžius išsilaikiusius mokymus toks materialus klestėjimas buvo visiškai pakankamas dieviškojo palankumo įrodymas. Bet tokie materialūs turtai ir toks žemiškasis klestėjimas

Dievo palankumo nerodo. Manasis Tėvas danguje vargšus myli lygiai taip, kaip ir turtinguosius; jis nėra asmenų gerbėjas.

[1663]▼

"Nors po dieviškojo įstatymo pažeidimo anksčiau ar vėliau ateina bausmės metas, nors pagaliau žmonės iš tikrųjų pjauna tą, ką pasėjo, bet vis tik tu turėtum žinoti, jog žmogiškoji kančia nevisada yra bausmė už ankstesnę nuodėmę. Tiek Jobas, tiek ir jo draugai nesurado tikrojo atsakymo į savo susipainiojimus. O remdamasis taja šviesa, kurią tu turi dabar, vargu ar tuos vaidmenis, kuriuos jie vaidina šitoje unikalioje parabolėje, priskirtum Šetonui ar Dievui. Nors Jobas, kančios dėka, ir nesurado savo intelektualių vargų sprendimo arba savo filosofinių sunkumų išsiaiškinimo, bet jis tikrai pasiekė didžiulių pergalių; net ir žlungant jo paties teologinei gynybai, jis pakilo į tas dvasines aukštumas, kur galėjo nuoširdžiai pasakyti, 'Aš bjauriuosi savimi'; tuomet jam iš tiesų buvo padovanotas išgelbėjimas *Dievo pamatymo dėka*. Tokiu būdu net ir klaidingai suprasto kentėjimo dėka, Jobas pakilo į moralinio supratimo ir dvasinės išvalgos viršžmogišką lygį. Kada kenčiantis tarnas įgauna Dievo pamatymą, tada ateina sielos ramybė, kuri pranoksta bet koki žmogiškąjį supratimą.

"Pirmasis iš Jobo draugų, Elifazas, ragino kenčiantįjį skausmus rodyti tokį patį tvirtumą, kokį šis siūlė kitiems savojo klestėjimo laikais. Šitas netikras guodėjas sakė: 'Pasitikėk savo religija, Jobai, prisimink, jog kančia būtent nuodėmingasis, o ne teisingasis. Tu galbūt nusipelnei šitos bausmės, priešingu atveju tau ši kančia nebūtų suteikta. Tu gerai žinai, jog Dievo akimis žiūrint negali būti teisingas nė vienas žmogus. Tu žinai, jog nuodėmingieji iš tiesų niekada neklesti. Šiaip ar taip, žmogui atrodo iš anksto yra nulemta vargti, ir galbūt Viešpats bausmės dėka tave apvalo tavo paties labui.' Nieko nuostabaus, kad Jobas sulaukė nedaug paguodos iš tokio problemos paaiškinimo, kodėl gi žmogus kenčia.

"Bet jo kito draugo, Bildado, patarimas buvo dar labiau prislegiantis, nežiūrint to, kad tuo metu priimtos teologijos požiūriu, tai buvo blaivus patarimas. Bildadas sakė: 'Dievas negali būti neteisingas. Galbūt tavo vaikai buvo nusidėjėliai, kadangi jie žuvo; galbūt ir tu klysti, priešingu atveju tau nebūtų sukelta tiek skausmo. O jeigu tu iš tikrųjų esi teisus, tai Dievas tikrai išvaduos tave iš tavųjų kančių. Tu turėtum žinoti iš Dievo elgesio su žmogumi istorijos, jog Visagalis sunaikina tikrai nuodėminguosius.'

"Ir tada tu prisimeni, kaip Jobas atsakė savo draugams, tardamas: 'Aš gerai žinau, jog Dievas mano pagalbos šauksmo negirdi. Kaip gi gali Dievas būti teisingas ir tuo pačiu metu taip visiškai nekreipti dėmesio į mano nekaltumą? Aš imu suvokti, jog iš apeliavimo į Viešpatį negaliu gauti jokio pasitenkinimo. Argi jūs negalite matyti, jog Dievas taikstosi su tuo, kaip neteisingieji persekioja teisinguosius? O kadangi žmogus yra toks silpnas, tai kokią jis turi galimybę sulaukti dėmesio iš visagalio Dievo? Dievas mane sutvėrė tokį, koks aš esu, ir kada jis šitaip atsisuka į mane, tada aš esu bejėgis. Ir kodėl iš viso Dievas mane sutvėrė tiesiog tam, jog kentėčiau šitokiu apgailėtinu būdu?'

"Ir kas gi gali mesti iššūkį Jobo požiūriui, turint omenyje jo draugų patarimą ir jo paties klaidingą Dievo sampratą? Argi tu nesupranti, kad Jobas ilgėjosi *žmogiškojo* Dievo, kad jis buvo išalkęs komunikacijos su tokia dieviškąja Būtybe,

kuri žino žmogaus mirtingąją būseną ir supranta, jog teisingasis šitame pirmajame gyvenime kylant ilgu keliu į Rojų turi dažnai kentėti nekaltai? Dėl to ir atėjo Žmogaus Sūnus nuo Tėvo, jog gyventų tokį gyvenimą materialiam kūne, kad galėtų paguosti ir padėti visiems tiems, kuriems nuo tol teks išverti Jobo kančias.

"Jobo trečiasis draugas, Zofaras, tuomet tarė dar mažiau paguodžiančius žodžius, kuomet jis šnekėjo: "Tu esi kvailas, kada tvirtini jog esi teišus, matydamas, kaip tu šitaip kenti. Bet aš pripažįstu, jog Dievo keliai yra nesuvokiami. Galbūt visi

[1664]▼

tavo vargai turi kokį nors paslėptą tikslą.' Ir kada Jobas išklausė visus tris savo draugus, tada pagalbos paprašė tiesiai iš Dievo, pasiteisindamas tokiu faktu, jog 'žmogaus, gimusio iš moters, gyvenimas yra trumpas ir pilnas vargų.'

"Tuomet prasidėjo antrasis pokalbis su jo draugais. Elifazas tapo griežtesnis, labiau kaltinantis, ir sarkastiškesnis. Bildadas pasipiktino Jobo panieka savo draugams. Zofaras pakartojo savo melancholišką patarimą. Jobas savo draugais iki šio momento ėmė bjaurėtis ir vėl kreipėsi į Dievą, ir dabar jis kreipėsi į teisingąjį Dievą, priešingai neteisingumo Dievui, kurį įkūnijo jo draugų filosofija ir kurį šventai puoselėjo net ir jo paties religinis požiūris. Po šito Jobas ėmė save guosti būsimuoju gyvenimu, kuriame mirtingosios egzistencijos neteisingumas gali būti ištaisytas teisingiau. Nesulaukus pagalbos iš žmogaus, Jobą ima traukti prie Dievo. Tada jo širdyje prasideda didžiulė kova tarp tikėjimo ir dvejonų. Galų gale, žmogiškasis kentėtojas ima matyti gyvenimo šviesą; iškankinta jo siela pakyla į naujas vilties ir drąsos aukštumas; jis gali toliau kentėti ir net numirti, bet jo apšviesta siela dabar sušunka triumfo šūksnį, 'Manasis Gynėjas gyvena!'

"Jobas buvo visiškai teišus, kada metė iššūkį tokiai doktrinai, jog Dievas sukelia kančias vaikams dėl to, kad nubaustų jų tėvus. Jobas visada buvo pasirengęs pripažinti, jog Dievas yra teišingas, bet jis ilgėjosi kokio nors sielą pamaloninančio atskleidimo apie Amžinojo asmeninį charakterį. Ir žemėje tokia yra mūsų misija. Niekada daugiau iš kenčiančių mirtingųjų tikrai nebebus atimta tokia paguoda, kad jie pažintų Dievo meilę ir suprastų Tėvo danguje gailėstingumą. Nors Dievo žodis, kuris atsklinda iš viesulo, buvo didinga samprata jo pasakymo dieną, bet tu jau sužinėjai, jog Tėvas šitokiu būdu savęs neapreiškia, bet vietoje šito jis kalba žmogaus širdies viduje ramiu, tyliu balsu, sakydamas, 'Štai šitas kelias; ženk juo.' Argi tu nesupranti, kad Dievas gyvena tavo viduje, kad jis yra tapęs tuo, kuo esi tu, kad jis gali padaryti tave tuo, kuo yra jis!"

Tada pabaigai Jėzus pareiškė štai ką: "Tėvas danguje nesuteikia kančios žmonių vaikams su noru. Žmogus kenčia, pirma, dėl laiko atsitiktinumų ir dėl blogio netobulumų, būdingų nesubrendusiai fizinei egzistencijai. Tada, jis kenčia dėl nuodėmės – gyvenimo ir šviesos dėsnio pažeidimo – negailėstingų pasekmių. Ir pagaliau, žmogus nuima tokį derlių, kai pats užsispyrusiai dalyvauja piktybinio blogio maište prieš teisingą dangaus valdymą žemėje. Bet žmogaus vargai nėra *asmeninė* bausmė, kurią pasiunčia dieviškasis teišmas. Žmogus gali daug padaryti, ir padarys, dėl to, jog savo žemiškąsias kančias sumažintų. Bet kartą ir visiems laikams išsivaduok iš to prietaro, jog Dievas

žmogui kančias sukelia to nelabojo paliepimu. Studijuok Jobo Knygą tiesiog dėl to, kad pamatytum, kiek daug klaidingų minčių apie Dievą gali nuoširdžiai puoselėti net ir geri žmonės; ir tada atkreipk dėmesį į tai, kaip net ir skausmingai kenčiantis Jobas nežiūrint tokių klaidingų mokymų surado paguodos ir išgelbėjimo Dievą. Pagaliau jo įtikėjimas prasiskverbė per kančios debesis, kad pamatytų gyvenimo šviesą, kuri iš Tėvo liejasi kaip gydantis gailestingumas ir amžinai trunkantis teisumas."

Apie šituos pasakymus Jonas savo širdyje mąstė daugelį dienų. Jo vėlesnis visas gyvenimas labai smarkiai pasikeitė dėl šito pokalbio su Mokytoju sode, ir jis daug padarė, vėlesniaisiais laikais, kad pakeistų kitų apaštalų požiūrį į įprastos žmogiškosios kančios šaltinį, prigimtį, ir tikslą. Bet Jonas niekada neužsiminė apie šitą pokalbį iki Mokytojo išvykimo.

7. VYRAS SU NUDŽIŪVUSIA RANKA

Per antrąjį Sabatą, prieš tai, kada apaštalai ir naujasis evangelininkų korpusas išėjo į antrąją pamokslavimo kelionę po Galilėją, Jėzus kalbėjo

[1665]▼

Kapernaumo sinagogoje apie "Teisus gyvenimo džiaugsmus." Kada Jėzus baigė kalbėti, tada didžiulė grupė tų, kurie buvo berankiai, šlubi, nesveiki, ir kenčiantys, susibūrė aplink jį, ieškodami pagijimo. Šitoje grupėje taip pat buvo apaštalai, didelė dalis naujųjų evangelininkų, ir fariziejų šnipai iš Jeruzalės. Visur, kur tik ėjo Jėzus (išskyrus tuomet, kai jis rūpinosi Tėvo reikalais kalnuose), tie šeši Jeruzalės šnipai visada jį sekė.

Šnipinėjančių fariziejų vadovas, kada Jėzus stovėjo besišnekėdamas su žmonėmis, prikalbino vyrą su nudžiūvusia ranka priėti prie jo ir paklausti, ar tai būtų pagal įstatymą būti gydomam Sabato dieną, ar jam reikėtų ieškoti pagalbos kitą dieną. Kada Jėzus pamatė šį vyrą, išklausė jo žodžius, ir suvokė, kad jį buvo pasiuntę fariziejai, tada jis tarė: "Ateik į priekį, tuo tarpu aš tau užduosiu klausimą. Jeigu tu turėtum avį ir jeigu ji Sabato dieną įkristų į duobę, ar tu mėgintum ją pasiekti, sugriebti, ir iškelti iš duobės? Ar tai būtų pagal įstatymą tokius darbus daryti Sabato dieną?" Ir vyras atsakė: "Taip, Mokytojau, tai būtų pagal įstatymą šitaip gerai pasielgti Sabato dieną." Tuomet tarė Jėzus, kreipdamasis į visus: "Aš žinau, kodėl jūs pasiuntėte šitą vyrą į mano akivaizdą. Jūs norėtumėte surasti priežastį, kaip apkaltinti mane, jeigu galėtumėte mane sugundyti parodyti gailestingumą Sabato dieną. Jūs visi tylėdami sutikote, jog tai yra pagal įstatymą iš duobės iškelti tą nelaimingą avį, net ir Sabato dieną, ir aš kreipiuosi į jus paliudyti, jog tai yra pagal įstatymą Sabato dieną parodyti kupiną meilės gerumą ne tik gyvuliams, bet taip pat ir žmonėms. Kiek daug kartų žmogus yra vertingesnis už avį! Aš pareiškiu, jog tai yra pagal įstatymą daryti gerį žmonėms ir Sabato dieną." Ir kada jie visi tylėdami stovėjo prieš jį, tada Jėzus, kreipdamasis į šitą vyrą su nudžiūvusia ranka, tarė: "Atsistok čia šalia manęs, kad tave galėtų matyti visi. Ir dabar, kad jūs galėtumėte žinoti, jog manojo Tėvo yra būtent tokia valia, kad jūs darytumėte gera ir Sabato dieną, tuomet, jeigu tu turi tokį tikėjimą, kad būsi išgydytas, tai aš liepiu tau ištiesti savo ranką."

Ir kada šitas vyras ištiesė į priekį savo nudžiūvusią ranką, tada ji buvo visiškai sveika. Žmonės norėjo užsipulti fariziejus, bet Jėzus paliepė jiems nurimti, sakydamas: "Aš ką tik jums pasakiau, jog tai yra pagal įstatymą daryti gėrį ir Sabato dieną, kad būtų išgelbėta gyvybė, bet aš jūsų nemokiau daryti bloga ir duoti valią troškimui žudyti." Įpykę fariziejai pasišalino, ir nežiūrint to, jog buvo Sabato diena, nuskubėjo į Tiberiją ir tarėsi su Erodu, padarydami viską, kas buvo jų galioje, kad sukeltų jo priešišką nusistatymą tam, kad Erodo šalininkus užsitikrintų savo sąjungininkais prieš Jėzų. Bet Erodas imtis veiksmų prieš Jėzų atsisakė, patardamas jiems su savo nusiskundimais vykti į Jeruzalę.

Tai buvo pirmasis stebuklo atvejis, kurį turėjo padaryti Jėzus, atsakydamas į savo priešų iššūkį. Ir Mokytojas šitą vadinamąjį stebuklą padarė ne dėl to, kad pademonstruotų savo gydančiąją galią, bet dėl to, kad pademonstruotų veiksmingą protestą prieš religijos įvesto Sabato poilsio pavertimą tikrai tokiais beprasmiškų apribojimų pančiais visai žmonijai. Šitas vyras sugrįžo prie akmentašio darbo, pasirodęs vienu iš tų, po kurių išgydymo, sekė dėkingumo ir teismo gyvenimas.

8. PASKUTINIOJI SAVAITĖ BETSAIDOJE

Per viešnageš Betsaidoje paskutiniąją savaitę Jeruzalės šnipai labai susiskaldė pagal savo požiūrį į Jėzų ir į jo mokymus. Tris iš šitų fariziejų nepaprastai paveikė tai, ką jie pamatė ir išgirdo. Tuo tarpu, Jeruzalėje, Abraomas, jaunas ir įtakingas Sanhedrino narys, Jėzaus mokymus priėmė viešai, ir buvo Abnerio pakrikštytas

[1666]▼

Siloamo tvenkinyje. Dėl šito įvykio buvo nepaprastai susijaudinusi visa Jeruzalė, ir nedelsiant į Betsaidą buvo pasiųsti pasiuntiniai, atšaukiantys šituos šešis šnipinėjančius fariziejus.

Tas graikas filosofas, kuris buvo laimėtas karalystei ankstesniosios kelionės po Galilėją metu, sugrįžo su kažkokiais turtiniais Aleksandrijos žydais, ir dar kartą jie pakvietė Jėzų atvykti į jų miestą turėdami tikslą įkurti bendrą filosofijos ir religijos mokyklą, o taip pat ir ligoninę sergantiems. Bet Jėzus šį pakvietimą mandagiai atmetė.

Maždaug šituo metu į Betsaidos stovyklą atvyko transo pranašas iš Bagdado, kažkoks Kirmetas. Šitas tariamas pranašas transo metu regėdavo ypatingas vizijas ir sapnuodavo fantastinius sapnus, kada jo miegas būdavo sujaudintas. Stovyklavietėje jis sukėlė pakankamai daug netvarkos, ir Simonas Uolusis su šituo apsimetėliu, kuris buvo apgavęs save patį, buvo linkęs pasielgti gana griežtai, bet įsikišo Jėzus ir kelioms dienoms jam suteikė visišką veikimo laisvę. Visi, kurie girdėjo jo pamokslavimą, greitai pamatė, kad jo mokymas nebuvo protingas sprendžiant pagal karalystės evangeliją. Netrukus jis sugrįžo į Bagdadą, nusivesdamas tiktai pustuzinį netvirtų ir ekscentriškų sielų. Bet prieš tai, kada Jėzus užstojo Bagdado pranašą, Dovydas Zabediejus, padedamas save

pasiskyrusio komiteto, buvo nusivedęs Kirmetą į ežerą ir, po kelių pamurkdymų į vandenį, patarė jam iš čia išvykti – organizuoti ir įsirengti savo paties stovyklą.

Tą pačią dieną, Beta-Marijona, finikietė moteris, tapo tokia fanatiška, kad išsikraustė iš galvos, ir po to, kada mėgindama eiti per vandenį vos nepaskendo, tada jos draugai iš stovyklos ją išsiuntė.

Naujasis Jeruzalės atsivertėlis, fariziejus Abraomas, atidavė apaštališkajam išdui savo visus pasaulietinius turtus, ir šitas indėlis daug prisidėjo prie to, kad būtų galima nedelsiant pasiųsti tą vieną šimtą naujai parengtų evangelininkų. Andriejus jau buvo paskelbęs apie stovyklos uždarymą, ir kiekvienas ruošėsi arba vykti namo, arba kitu atveju kartu su evangelininkais eiti į Galilėją.

9. PARALITIKO IŠGYDYMAS

Penktadienio popietę, spalio 1-ąją, kada Jėzus surengė paskutinį susirinkimą su apaštalais, evangelininkais, ir kitais besiskirstančios stovyklos vadovais, ir su šitais šešiais fariziejais iš Jeruzalės, sėdinčiais šitos asamblėjos pirmojoje eilėje, erdviame ir padidintame Zabediejaus namo priekiniame kambaryje, tada atsitiko vienas keisčiausių ir unikaliausių dalykų per visą Jėzaus žemiškąjį gyvenimą. Mokytojas, šituo metu, kalbėjo stovėdamas šitame didžiuliame kambaryje, kuris buvo pastatytas tam, kad jame tilptų šitie susibūrimai lietingu metu. Namą ištisai apsupo didžiulė minia žmonių, kurie įtempę klausą stengėsi nugirsti kokią nors Jėzaus kalbos dalį.

Tuo metu, kada namą šitaip užplūdo žmonės ir visiškai apsupo labai norintys ką nors nugirsti klausytojai, iš Kapernaumo ant mažo minkštasuolio draugai atnešė vyrą, seniai kenčiantį nuo paralyžiaus. Šitas paralitikas buvo girdėjęs, kad Jėzus ruošiasi iš Betsaidos išvykti, ir pasišnekėjęs su Aaronu, akmentašiu, kuris taip neseniai buvo išgydytas, jis pasiryžo tam, kad jį nuneštų Jėzaus akivaizdon, kur jis galėtų ieškoti išgydymo. Jo draugai pamėgino į Zabediejaus namus įeiti tiek per priekines, tiek ir per užpakalines duris, bet draugėn buvo suplūdę per daug žmonių. Tačiau paralitikas atsisakė pripažinti pralaimėjimą; jis nurodė

[1667]▼

savo draugams surasti kopėčias, kuriomis jie užlipo ant kambario, kuriame kalbėjo Jėzus, stogo, ir, išėmę čerpes, jie sergantįjį ant minkštasuolio virvėmis drąsiai leido žemyn tol, kol kenčiantysis atsidūrė ant grindų tiesiai prieš Mokytoją. Kada Jėzus pamatė, ką jie buvo atlikę, tada nustojo kalbėti, tuo tarpu tie, kurie buvo su juo kambaryje, žavėjosi sergančiojo vyro ir jo draugų atkaklumu. Tarė paralitikas: "Mokytojau, aš netrukdyčiau tavo mokymui, bet esu pasiryžęs tam, kad būčiau išgydytas. Aš nesu toks, kaip tie, kurie buvo išgydyti ir tuoj pat tavąjį mokymą užmiršo. Aš norėčiau būti išgydytas tam, kad galėčiau tarnauti dangaus karalystėje." Dabar, nežiūrint to, kad šitam vyrui kentėjimus atnešė jo paties neteisingai praleistas gyvenimas, bet Jėzus, matydamas jo įtikėjimą, tarė paralitikui: "Sūnau, nebijok; tavo nuodėmės yra atleistos. Tavasis įtikėjimas tikrai tave išgelbės."

Kada šie fariziejai iš Jeruzalės, kartu su kitais raštininkais ir įstatymo

žinovais, kurie sėdėjo drauge su jais, išgirdo šitą Jėzaus paskelbimą, tada jie ėmė tarpusavyje šnekėtis: "Kaip šitas žmogus drįsta šitaip kalbėti? Argi jis nesupranta, jog tokie žodžiai yra šventvagystė? Kas gi, išskyrus Dievą, gali atleisti nuodėmes?" Jėzus, suvokdamas savo dvasioje, kad jie šitaip samprotavo mintyse ir tarpusavyje, prašneko jiems, tardamas: "Kodėl gi jūs šitaip samprotaujate savo širdyse? Kas gi jūs tokie esate, kad imate mane teisti? Koks gi yra skirtumas, ar šitam paralitikui aš pasakysiu, tavo nuodėmės yra atleistos, ar kelkis, pasiimk savo lovą, ir eik? Tačiau, kad jūs tie, kurie matote visa tai, galėtumėte pagaliau žinoti, jog Žmogaus Sūnus turi valdžią ir galią atleisti nuodėmes žemėje, tai šitam kenčiančiam vyrui aš tikrai pasakysiu, Kelkis, pasiimk savo lovą, ir eik namo." Ir kada Jėzus šitaip pasakė, tada paralitikas atsikėlė, ir kada jie prasiskyrė, tada jiems visiems matant jis išėjo iš namo. Ir tie, kurie šituos dalykus matė, buvo nustebę. Petras susirinkusiuosius paleido, nors daugelis meldėsi ir šlovino Dievą, prisipažindami, kad tokių keistų dalykų jie niekada nebuvo matę anksčiau.

Ir būtent maždaug šituo metu atvyko Sanhedrino pasiuntiniai, kad palieptų šiems šešioms šnipams grįžti į Jeruzalę. Kada jie išgirdo šitą žinią, tada ėmė tarpusavyje rimtai ginčytis; o užbaigus diskusijas, vadovas ir du iš jo partnerių sugrįžo su pasiuntiniais į Jeruzalę, tuo tarpu iš šnipinėjančių fariziejų trys išpažino įtikėjimą į Jėzų ir, tuoj pat jiems nuėjus prie ežero, buvo Petro pakrikštyti ir apaštalų priimti į bičiuliją kaip karalystės vaikai.

[1668]▼

149 DOKUMENTAS

ANTROJI PAMOKSLAVIMO KELIONĖ

ANTROJI viešojo pamokslavimo kelionė po Galilėją prasidėjo sekmadienį, spalio 3-ąją, 28 m. po Kr. gim., ir truko beveik tris mėnesius, pasibaigusi gruodžio 30-ąją. Šitoje kelionėje dalyvavo Jėzus ir jo dvylika apaštalų, kuriems padėjo naujai suburtas 117 evangelininkų korpusas ir daugybė kitų susidomėjusių asmenų. Šitos kelionės metu jie aplankė Gadarą, Ptolemėją, Jafiją, Dabaritą, Megidą, Jezrylą, Skaitopolį, Tarikėją, Hiposą, Gamalą, Betsaidą-Julijų, ir daugelį kitų miestų ir miestelių.

Prieš išvykstant šitą sekmadienio rytą, Andriejus ir Petras paprašė Jėzaus suteikti paskutiniuosius nurodymus naujiesiems evangelininkams, bet Mokytojas nesutiko, sakydamas, jog tvarkyti tokius reikalus, kuriuos gali deramai atlikti kiti, nėra jo sfera. Po atitinkamų svarstymų buvo nuspręsta, kad nurodymus turėtų duoti Jokūbas Zabediejus. Kada Jokūbas baigė kalbėti, tada į evangelininkus kreipėsi Jėzus: "Dabar eikite savo darbą dirbti taip, kaip jums buvo nurodyta, o vėliau, kada parodysite, jog esate kompetentingi ir ištikimi, tada aš jus išventinsiu tam, kad skelbtumėte karalystės evangeliją."

Šitos kelionės metu drauge su Jėzumi keliavo tikrai Jokūbas ir Jonas. Petras ir kiekvienas kitas apaštalas pasiėmė maždaug po tuziną naujų evangelininkų ir su jais palaikė glaudų ryšį tuo metu, kada šie pamokslavo ir mokė. Kada tik tikintieji būdavo pasirengę įžengti į karalystę, tada apaštalai suteikdavo krikštą. Per šituos tris mėnesius Jėzus ir du jo kompanionai daug keliavo, dažnai per vieną dieną aplankydami ir du miestus, kad pasižiūrėtų, kaip dirba

evangelininkai, ir kad juos padrasintų jiems stengiantis sukurti karalystę. Visa šita antroji pamokslavimo kelionė iš esmės buvo skirta tam, jog šiam naujai parengtam 117 evangelininkų korpusui būtų suteiktas praktinis patyrimas.

Per visą šitą laikotarpį ir vėliau, iki pat paskutiniojo Jėzaus ir šių dvylikos išvykimo į Jeruzalę, Dovydas Zabediejus nuolatinę būstinę karalystės darbui turėjo įrengęs savo tėvo namuose Betsaidoje. Tai buvo informacijos centras Jėzaus darbui žemėje ir estafetės punktas pasiuntinių tarnybai, kuri Dovydo buvo organizuota tarp dirbančiųjų įvairiose Palestinos dalyse ir gretimuose regionuose. Visa tai jis padarė savo paties iniciatyva, bet pritarus Andriejui. Šitame sparčiai augančio ir besiplečiančio karalystės darbo informacijos skyriuje Dovydas buvo įdarbinęs nuo keturiasdešimties iki penkiasdešimties pasiuntinių. Nors jis ir buvo įsidarbinęs šitokiu būdu, bet iš dalies save paremdavo šiek tiek laiko paskirdamas ir savo senajam žvejybos darbui.

1. PLAČIAI IŠPLITĘS GARSAS APIE JĖZŪ

Iki to laiko, kada stovykla Betsaidoje pasibaigė, garsas apie Jėzų, ypač kaip apie gydytoją, buvo pasklidęs po visas Palestinos dalis ir per visą

[1669]▼

Siriją ir aplinkines šalis. Savaičių savaitėmis po to, kada jie iš Betsaidos išvyko, sergantieji ir toliau atvykdavo ir, kai Mokytojo nesurasdavo, tai iš Dovydo sužinoję, kur jis yra, išvykdavo jo ieškoti. Šitos kelionės metu Jėzus sąmoningai nedarė jokių vadinamųjų išgydymo stebuklų. Nežiūrint šito, dešimtys sergančiųjų dėl tokio gilaus įtikėjimo, kuris juos privertė ieškoti pasveikimo, atstatomosios galios atgavo sveikatą ir laimę.

Maždaug šitos misijos metu – ir tai tęsėsi per visą likusį Jėzaus gyvenimą žemėje – ėmė pasireikšti ypatinga ir nepaaiškinama gydančiųjų reiškinių serija. Per šitą trijų mėnesių kelionę daugiau negu vienas šimtas vyrų, moterų, ir vaikų iš Judėjos, Idumėjos, Galilėjos, Sirijos, Tyro, ir Sidono, ir iš kito Jordano upės kranto buvo šitai sąmoningai Jėzaus išgydyti, o sugrįžę namo, prisidėjo prie to, kad garsas apie Jėzų dar labiau išplistų. Ir šitą jie darė nežiūrint to, kad Jėzus kiekvieną kartą, kada tik pamatydavo vieną iš šitų spontaniškų pasveikimų, tada šiam išgijusiajam tiesiai paliepdavo "nepasakoti nė vienam žmogui."

Mums niekada nebuvo atskleista, kas gi atsitikdavo šitais spontaniško arba nesąmoningo išgijimo atvejais. Kaip būdavo išgydoma, Mokytojas savo apaštalams niekada nepaaiškino kaip nors kitaip negu keliomis progomis paprasčiausiai pasakė: "Aš jaučiu, jog iš manęs pasklido energija." Vieną kartą, kada jį palietė sergantis vaikas, jis pasakė, "Aš jaučiu, jog iš manęs pasklido gyvybė."

Nesant Mokytojo tiesioginio paaiškinimo apie šitų spontaniško išgydymo atvejų prigimtį, mums būtų rizikinga imtis aiškinti, kaip tokie pagijimai buvo įgyvendinti, bet mums bus leistina pateikti savąją nuomonę apie visus tokius išgydymo reiškinius. Mes manome, jog didelė dalis iš šitų akivaizdžių išgydymo

stebuklą, įvykusių Jėzaus žemiškosios tarnystės metu, buvo dėl to, jog tuo pačiu metu egzistavo trys galingi, stipriai veikiantys, ir tarpusavyje susiję poveikiai, kurie buvo tokie:

1. Tos žmogiškosios būtybės, kuri atkakliai ieškojo pagijimo, širdyje esantis stiprus, viešpataujantis, ir gyvas įtikėjimas, o taip pat ir tas faktas, jog šitokio pagijimo buvo trokštama daugiau dėl dvasinės naudos, o ne dėl grynai fizinio pasveikimo.

2. Įsikūnijusio ir gailėstingumu valdomo Dievo Sūnaus Kūrėjo, kuris iš tikrųjų savo asmenyje turi beveik beribes ir belaikės kūrybines gydančiąsias galias ir išskirtines teises, didžiulės paguodos ir užuojautos egzistavimas, drauge su tokiu žmogiškuoju įtikėjimu.

3. Šalia tvarinio įtikėjimo ir Kūrėjo gyvenimo taip pat reikėtų pastebėti, jog šitas Dievas-žmogus buvo Tėvo valios įsameninta išraiška. Jeigu, susidūrus su žmogiškaisiais poreikiais ir dieviškąja galia juos patenkinti, Tėvas nenorėdavo, jog būtų priešingai, tai šie du tapdavo vienu, ir būdavo išgyjama žmogiškajam Jėzui sąmoningai ir nesuvokiant, bet tą nedelsiant suvokdavo jo dieviškoji prigimtis. Tuomet, daugelio iš šitų išgydymo atvejų paaiškinimas turi būti surandamas didingame dėsnyje, kuris seniai mums yra žinomas, o būtent, Ko Sūnus Kūrėjas trokšta ir amžinasis Tėvas nori, tas YRA.

Tuomet, mūsų nuomonė yra tokia, jog asmeninėje Jėzaus akivaizdoje, tam tikros gilios žmogiškojo įtikėjimo formos tiesiogine prasme ir tikrai kai kurias visatos kuriančiąsias jėgas ir asmenybes, kurios tuo metu

[1670]▼

buvo taip artimai susietos su Žmogaus Sūnumi, *priversdavo* išgydyti. Todėl tai yra patvirtintas faktas, kad Jėzus savo akivaizdoje iš tiesų dažnai leisdavo žmonėms išsigydyti patiems savo galingo asmeninio įtikėjimo dėka.

Didelė dalis kitų stengėsi pagyti grynai savanaudiškais tikslais. Turtinga našlė iš Tyro, su savo palyda, atėjo ieškoti pagijimo nuo savo ligų, kurių turėjo daug; ir kada ji sekė paskui Jėzų po Galilėją, tada ji nuolat siūlė vis daugiau ir daugiau pinigų, tartum Dievo galia būtų kažkas, ką būtų galima nupirkti už didžiausią kainą. Bet ji niekada nesusidomėjo karalystės evangelija; ji siekė būtent tik tai savo fizinių negalavimų išgydymo.

2. ŽMONIŲ POŽIŪRIS

Jėzus žmonių protą suprato. Jis žinojo, kas dedasi žmogaus širdyje, ir jeigu jo mokymai būtų likę tokie, kokius jis pateikė, jeigu vienintelis komentaras būtų buvęs tas įkvėptas aiškinimas, kokį suteikė jo žemiškasis gyvenimas, tai karalystės evangeliją pasaulio visos nacijos ir visos religijos būtų greitai pasiėmusios. Ankstyvųjų Jėzaus pasekėjų geranoriškos pastangos, nukreiptos į tai, kad jo mokymus iš naujo pateiktų taip, kad jie taptų priimtinesni kai kurioms nacijoms, rasėms, ir religijoms, atvedė į tai, jog šie mokymai tapo dar

mažiau priimtini visoms kitoms nacijoms, rasėms, ir religijoms.

Apaštalas Paulius, stengdamasis, jog kai kurios jo laikmečio grupės į Jėzaus mokymus žiūrėtų palankiai, parašė daug pamokymo ir perspėjimo laiškų. Kiti Jėzaus evangelijos mokytojai elgėsi panašiai, bet nė vienas iš jų nesuvokė, jog vėliau kai kuriuos iš šitų užrašymų sudės draugėn tie, kurie juos pateiks kaip Jėzaus mokymų įkūnijimą. Ir todėl, nors vadinamoji krikščionybė iš tikrųjų iš Mokytojo evangelijos turi daugiau negu bet kuri kita religija, bet ji taip pat iš tiesų turi daug ir to, ko Jėzus nemokė. Šalia to, kad į ankstyvąją krikščionybę buvo įtraukta daug mokymų iš persų misterijų ir didelė dalis graikų filosofijos, buvo padarytos dvi didžiulės klaidos:

1. Siekimas evangelijos mokymą tiesiogiai sujungti su žydų teologija, kaip tą iliustruoja krikščioniškoji atpirkimo doktrina – tas mokymas, kad Jėzus yra paaukotasis Sūnus, kuris patenkina Tėvo griežtą teisingumą ir nuramins dieviškąjį įniršį. Šitie mokymai kilo iš pagirtinų pastangų karalystės evangeliją paversti priimtinesne netikintiems žydams. Nors šitos pastangos nebuvo sėkmingos, kas susiję su žydų pritraukimu, bet joms pavyko supainioti ir atstumti daug nuoširdžių sielų per visas vėlesniasias kartas.

2. Mokytojo ankstyvųjų pasekėjų antroji didžiulė klaida, ir tokia, kurią atkakliai kartojo visos vėlesniosios kartos, buvo tai, jog krikščioniškasis mokymas buvo taip visiškai organizuotas apie Jėzaus *asmenį*. Šitas per didelis Jėzaus asmenybės pabrėžimas krikščionybės teologijoje pasidaravo taip, kad užgožė jo mokymus, ir dėl viso šito žydams, mohametonams, indusams, ir kitiems Rytų religininkams buvo dar sunkiau priimti Jėzaus mokymus. Mes nenorėtume sumažinti Jėzaus asmens vietos tokioje religijoje, kuri galėtų turėti jo vardą, bet mes nenorėtume leisti to, jog tokie svarstymai užgožtų jo įkvepiantį gyvenimą arba kuo nors pakeistų jo išgelbstinčią žinią: Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę.

Jėzaus religijos mokytojai į kitas religijas turėtų žvelgti pripažindami tas tiesas, kurios yra laikomos bendromis (kurių didelė dalis kyla

[1671]▼

tiesiogiai arba netiesiogiai iš Jėzaus žinios), tuo tarpu jie turėtų susilaikyti nuo tokio pabrėžtino skirtumų akcentavimo.

Nors, tuo konkrečiu metu, Jėzaus šlovė ir rėmėsi jo kaip gydytojo reputacija, bet tai nereiškia, jog šitokia ji ir išliko. Laikui bėgant, jo vis daugiau ir daugiau ėmė ieškoti dėl dvasinės pagalbos. Bet paprastų žmonių dėmesį tiesiogiai ir nedelsiant patraukdavo būtent fiziniai išgydymai. Jėzaus vis daugiau ėmė ieškoti moralinio pavergimo ir protinio nusilpimo aukos, ir jis pastoviai juos mokydavo išsilaisvinimo kelio. Tėvai stengėsi gauti iš jo patarimą dėl savo sūnų valdymo, o motinos ateidavo pagalbos dėl to, kad galėtų vadovauti savo dukroms. Tie, kurie sėdėjo tamsoje, ateidavo pas jį, o jis jiems atskleisdavo gyvenimo šviesą. Jis visada buvo pasirėngęs reaguoti į žmonių skausmą, ir jis visada padėdavo tiems, kurie ieškodavo jo paramos.

Kada pats Kūrėjas buvo žemėje, įsikūnijęs mirtingojo materialaus kūno pavidalu, tada buvo neišvengiama, jog turėtų vykti kokie nors nepaprasti dalykai. Bet jūs niekada neturėtumėte žiūrėti į Jėzų per šitą vadinamųjų stebuklingų atsitikimų prizmę. Išmokite į stebuklą žvelgti per Jėzų, bet nedarykite klaidos žvelgdami į Jėzų per stebuklą. Ir šitas perspėjimas yra pateisinamas, nežiūrint to, kad Jėzus iš Nazareto yra vienintelis religijos įkūrėjas, kuris atliko viršmaterialius veiksmus žemėje.

Labiausiai pritrenkiantis ir pats revoliucingiausias Mykolo misijos žemėje bruožas buvo jo požiūris į moteris. Tokiu metu ir tokioje kartoje, kada viešoje vietoje vyras neturėjo sveikintis net ir su savo žmona, Jėzus išdrįso pasiimti moteris evangelijos mokytojomis, kada buvo vykstama į trečiąją kelionę po Galilėją. Ir jis turėjo absoliučią drąsą, kad šitaip pasielgtų rabiniško mokymo, kuris skelbė, jog "įstatymo žodžius geriau jau sudeginti negu perduoti moteriai," akivaizdoje.

Per vienos kartos gyvenimą Jėzus moteris iškėlė iš amžių nepagarbios užmaršties ir vergiško sunkaus darbo. Ir toje religijoje, kuri tam neturėdama pagrindo išdrįso pasiimti Jėzaus vardą, gėdingiausias dalykas yra tai, kad ji neturėjo moralinės drąsos pasekti šituo kilniu pavyzdžiu savo vėlesniojoje nuostatoje moterų atžvilgiu.

Jėzui bendraujant su žmonėmis, jie matydavo, kad jis yra visiškai laisvas nuo to laikmečio prietarų. Jis buvo laisvas nuo religinių prietarų; jis niekada nebuvo nepakantus. Savo širdyje jis neturėjo nieko, kas būtų panašu į visuomeninį priešišumą. Nors jis ir laikėsi to, kas buvo gera jo tėvų religijoje, bet jis nesuabejodavo dėl to, kad ignoruotų žmogaus sukurtas prietarų ir suvaržymų tradicijas. Jis išdrįso mokyti, kad gamtos katastrofos, laiko nelaimingi atsitikimai, ir kiti sukrečiantys įvykiai nėra dieviškojo teismo bausmės ar Apvaizdos paslaptinga dieviškoji tvarka. Jis pasmerkė vergišką atsidavimą beprasmiškiems ritualams ir demaskavo materialistinio garbinimo klaidingus įsitikinimus. Jis drąsiai skelbė žmogaus dvasinę laisvę ir išdrįso mokyti, jog materialaus kūno mirtingieji iš tikrųjų ir realiai yra gyvojo Dievo sūnūs.

Jėzus pranoko visus savo protėvių mokymus, kada kaip teisingos religijos požymį drąsiai pakeitė švarias rankas į tyras širdis. Jis vietoje tradicijos pateikė tikrovę ir nušlavė bet kokias tuštybės ir apgaulės pretenzijas. Ir vis tik šitas bebaimis Dievo žmogus nedavė valios griaušančiai kritikai arba neparodė visiškos nepagarbos savo laikmečio religiniams, visuomeniniams, ekonominiams, ir politiniams papročiams. Jis nebuvo karingas revoliucionierius; jis buvo pažangus

[1672]▼

evoliucionierius. Tai, kas buvo, jis imdavo griauti tik tai tada, kada tuo pačiu metu savo bičiuliams pasiūlydavo geresnį dalyką, *kas turėtų būti*.

Jėzus savo pasekėjų paklusnumą pasiekdavo šito nereikalaudamas. Tik tai trys žmonės, kurie gavo jo asmeninį pakvietimą tapti jo mokiniais, jį priimti atsisakė. Žmonės jis patraukdavo ypatinga galia, bet jis nebuvo diktatoriškas. Jis

kėlė pasitikėjimą, ir nė vienas žmogus niekada neišsižeidė dėl to, kad jis duodavo nurodymą. Savo mokinių atžvilgiu jis turėjo absoliučią valdžią, bet dėl to nė vienas iš jų niekada neprieštaravo. Jis leido savo pasekėjams jį vadinti Mokytoju.

Mokytoju žavėjosi visi, kurie buvo su juo susitikę, išskyrus tuos, kurie laikėsi giliai įsišaknijusių religinių prietarų, arba tuos, kurie manė, kad jo mokymuose jie mato politinius pavojus. Žmonės pritrenkdavo jo mokymo originalumas ir autoritetingumas. Jie stebėjosi jo kantrybe, kada jis bendraudavo su atsilikusiais ir sunerimusiais klausiančiaisiais. Jis įkvėpė viltį ir pasitikėjimą širdyse visų tų, kurie patyrė jo tarnavimą. Jo bijojo tikrai tie, kurie su juo nebuvo susitikę, o jo nekenė tikrai tie, kurie jį laikė kovotoju už tokią tiesą, kuri turėjo lemti pašalinti blogį ir suklydimą, o šitą jie buvo pasiryžę išlaikyti savo širdyse bet kokia kaina.

Tiek draugams, tiek priešams jis turėjo stiprią ir ypatingai keliančią susižavėjimą įtaką. Minios sekdamo paskui jį savaitėmis, kad tik išgirstų jo paguodžiančius žodžius ir pamatytų jo paprastą gyvenimą. Atsidavę vyrai ir moterys Jėzų mylėjo beveik viršžmogiška meile. Ir kuo geriau jie pažino jį, tuo labiau jį mylėjo. Ir visa tai tebėra tiesa; net šiandien ir per visus ateities amžius, kuo daugiau žmogus pažins šitą Dievą-žmogų, tuo labiau jį mylės ir seks paskui jį.

3. RELIGINIŲ VADOVŲ PRIEŠIŠKUMAS

Nežiūrint to, kad Jėzų ir jo mokymus palankiai sutiko paprasti žmonės, bet Jaruzalės religiniai vadovai ėmė vis daugiau nerimauti ir jausti priešškumą. Fariziejai buvo suformulavę sisteminę ir dogmatišką teologiją. Jėzus buvo toks mokytojas, kuris mokė taip, kaip to reikalavo aplinkybės; jis nebuvo sisteminis mokytojas. Jėzus mokė remdamasis ne tiek įstatymu, kiek gyvenimu, parabolų dėka. (Ir kada jis pavartodavo parabolę tam, kad pailiustruotų savąją žinią, tai tuo tikslu jis būdavo sumanęs panaudoti tikrai *vieną* pasakojimo aspektą. Gali kilti daug klaidingų idėjų, susijusių su Jėzaus mokymais, mėginant jo parabolės paversti alegorijomis.)

Religiniai lyderiai Jaruzalėje beveik pasiuto dėl neseniai įvykusio jaunojo Abraomo atsivertimo ir dėl trijų šnipų, kuriuos pakrikštijo Petras, dezertyravimo, ir kurie dabar buvo išėję drauge su evangelininkais į šitą antrąją kelionę po Galilėją. Žydų lyderius vis labiau ėmė apakinti baimė ir prietarai, tuo tarpu jų širdis vis labiau kietino karalystės evangelijos patrauklių tiesų nuolatinis atstūmimas. Kada žmonės nustoja kreiptis į tą dvasią, kuri gyvena jų viduje, tada mažai ką galima padaryti, kad jų požiūris būtų pakeistas.

Kada Jėzus pirmą kartą susitiko su evangelininkais Betsaidos stovykloje, tada užbaigdamas savo kreipimąsi, jis pasakė: "Jūs turėtumėte prisiminti, jog kūnu ir protu – emociškai – žmonės reaguoja skirtingai. Vienintelis *vienodas* dalykas, kurį turi žmonės, yra viduje gyvenanti dvasia. Nors dieviškosios dvasios kažkuria prasme gali skirtis savo patyrimo prigimtimi ir laipsniu, bet jos vienodai reaguoja į visus dvasinius prašymus. Tikrai per šitą dvasią, ir jos prašant, žmonija kada nors galės pasiekti vienybę ir brolystę."

Bet didelė dalis žydų vadovų prieš evangelijos dvasinį kreipimąsi savo širdžių duris užtrenkė. Nuo šios dienos jie nebenustojo planavę ir rezgę Mokytojo sunaikinimo sąmokslą. Jie buvo įsitikinę, kad Jėzų reikia suimti, nuteisti, ir įvykdyti mirties bausmę kaip religiniam eretikui, kaip žydų šventojo įstatymo pagrindinių mokymų pažeidėjui.

4. PAMOKSLAVIMO KELIONĖS VYSTYMASIS

Jėzus per šią pamokslavimo kelionę viešojo darbo dirbo mažai, bet tikintiesiems jis surengė daug vakarinių pamokų didžiojoje dalyje miestų ir miestelių, kur jam teko viešėti su Jokūbu ir Jonu. Vieno iš šitų vakarinių pasikalbėjimų metu vienas iš jaunesniųjų evangelininkų pateikė Jėzui klausimą apie pyktį, ir atsakydamas, Mokytojas tarp kitų dalykų pasakė:

"Pyktis yra materialus pasireiškimas, kuris, apskritai, išreiškia tą dydį, koku dvasinė prigimtis nesugeba valdyti sujungtos intelektualios ir fizinės prigimties. Pyktis rodo, kad jums stinga tolerantiškos broliškos meilės, taip pat, kad jums trūksta savigarbos ir savikontrolės. Pyktis ardo sveikatą, gadina protą, ir trukdo žmogaus sielos dvasiniam mokytojui. Argi jūs neskaitėte Raštuose, jog 'įtūžis kvailą žmogų prazudo,' ir jog žmogus 'pykčiu suplėšo save'? Kad 'tas, kuris neskuba įtūžti, tas yra didžiai supratingas,' tuo tarpu 'tas, kuris greitai supyksta, tas išaukština kvailystę'? Jūs visi žinote, jog 'švelnus atsakymas įtūžį nusuka,' ir kaip 'grubūs žodžiai sukelia pyktį.' 'Išmintingumas pyktį sulaiko,' tuo tarpu 'tas, kuris nesusivaldo pats, yra lygiai toks pat, kaip ir neginamas miestas be sienų.' 'Įniršis yra žiaurus, o pyktis yra įžeidžiantis.' 'Pikti žmonės sukelia konfliktą, tuo tarpu įtūžusieji padaugina savo nuodėmes.' 'Neskubėkite dvasioje, nes pyktis glūdi kvailių krūtinėje.'" Prieš pabaigdamas kalbėti, Jėzus toliau sakė: "Tegu jūsų širdyse meilė viešpatauja tiek, kad jūsų dvasiniam vadovui kiltų nedaug problemų išlaisvinant jus iš polinkio duoti valią gyvulinio pykčio protrūkiams, kurie nesiderina su dieviškosios sūnystės statusu."

Šita pačia proga Mokytojas šiai grupei kalbėjo apie pageidavimą turėti gerai subalansuotą charakterį. Jis sutiko su tuo, jog didžioji dauguma žmonių turi atsiduoti tam, kad įsisavintų kokią nors profesiją, tačiau jis smerkė bet kokią tendenciją į per didelę specializaciją, į tai, kad žmonės būtų siauro mąstymo ir riboti gyvenimo veikloje. Jis atkreipė dėmesį į tą faktą, jog bet kokia dorybė, jeigu ji pasiekia kraštutinumą, gali virsti yda. Jėzus visada skelbė savikontrolę ir mokė nuoseklumo – proporcingo gyvenimo problemų suderinimo. Jis nurodė, jog per didelė užuojauta ir gailėjimas gali degeneruoti į rimtą emocinį nestabilumą; jog entuziazmas gali peraugti į fanatizmą. Jis aptarė tai, kaip vieno iš buvusių jo bičiulių vaizduotė jį nuvedė į įsivaizduojamus ir nepraktiškus užsiėmimus. Tuo pačiu metu jis perspėjo juos, jog dėl per daug konservatyvaus vidutiniškumo kyla nuobodybės pavojus.

Ir tada Jėzus aptarė drąsos ir įtikėjimo pavojus, kaip kartais nemąstančias sielas jie nuveda į nutrūktgalviškumą ir perdėtą pasitikėjimą savimi. Jis taip pat parodė, kaip išmintingumas ir išvalgumas, kada nueina per toli, veda į bailumą

ir nesėkmę. Jis liepė savo klausytojams siekti savitumo, tuo pačiu metu stengiantis išvengti bet kokio polinkio į ekscentriškumą. Jis ragino rodyti užuojautą be sentimentalumo, pamaldumą be apsimestinio religingumo. Jis mokė gilios pagarbos, kuri būtų laisva nuo baimės ir prietarų.

[1674]▼

Jo bičiulius paveikė būtent ne tiek tai, ko Jėzus mokė apie subalansuotą charakterį, kiek tas faktas, kad jo paties gyvenimas buvo tokia iškalbinga jo mokymų iliustracija. Jis gyveno streso ir audros aplinkoje, bet niekada nesusvyravo. Jo priešai nuolat jam spendė spąstus, bet į juos niekada jo nepagavo. Išmintingi ir mokyti stengėsi dėl to, kad jis padarytų klaidą, bet jis nesuklupo. Jie stengėsi įtraukti jį į ginčus, bet jo atsakymai visada būdavo apšviečiantys, orūs, ir galutiniai. Kada jį bekalbantį nutraukdavo, pateikiant jam daugybę klausimų, tada jo atsakymai visada būdavo reikšmingi ir įtikinami. Iš tikrųjų jis niekada nesinaudojo negarbinga taktika atremdamas nuolatinį spaudimą, kurį demonstravo jo priešai, kurie užsipuldami jį nedvejodami naudojos bet koku apgaulingu, nesąžiningu, ir neteisingu metodu.

Nors tai yra teisinga, jog daug vyrų ir moterų turi nuolat atsiduoti tam, kad siektų kokios nors konkrečios profesijos tam, kad pragyventų, bet nežiūrint šito iš viso yra pageidautina, jog žmogiškosioms būtybėms reikėtų turėti platų spektrą kultūrinių žinių apie gyvenimą, kaip jis yra gyvenamas žemėje. Tikrai išsilavinę asmenys nesitenkina tuo, kad liktų tokie, kurie nieko nežino, kaip gyvena ir dirba jų bičiuliai.

5. PAMOKA APIE PASITENKINIMĄ

Kada Jėzus lankėsi evangelininkų grupėje, dirbančioje vadovaujant Simonui Uoliajam, tada vakarinio pasitarimo metu Simonas paklausė Mokytojo: "Kodėl kai kurie žmonės yra daug laimingesni ir labiau patenkinti negu kiti? Ar pasitenkinimas yra religinio patyrimo dalykas?" Tarp kitų dalykų, Jėzus, atsakydamas į Simono klausimą, paaiškino:

"Simonai, kai kurie žmonės yra laimingesni už kitus iš prigimties. Daug, labai daug priklauso nuo žmogaus noro būti vedamam ir reguliuojamam Tėvo dvasios, kuri gyvena jo viduje. Argi tu neskaitei Raštuose išminčiaus žodžių, 'Žmogaus dvasia yra Viešpaties žvakė, tirianti visas vidines kerteles'? O taip pat, kad tokie mirtingieji, kuriems vadovauja dvasia, sako: 'Man teko gera dalia; taip, aš gavau gerą palikimą.' 'Tas nedaug, ką turi teisus žmogus, yra geriau negu daugelio nusidėjėlių turtai,' nes "geras žmogus tikrai bus patenkintas tuo, ką turi savo viduje.' 'Linksmas širdis veido išraišką paverčia malonia ir tai yra nuolatinė šventė. Geriau turėti nedaug ir garbinti Viešpatį, negu turėti didžiulį turtą ir dėl to nerimauti. Geriau su meile valgyti pietus iš žolių, negu valgyti riebus jautį ir su neapykanta. Geriau su tiesa turėti nedaug negu gauti didžiules pajamas nesąžiningai.' 'Džiaugsminga širdis tikrai gydo kaip vaistai.' 'Geriau nedaug su ramybe negu per didelė gausa su dvasios skausmu ir suirzimu.'

"Didelė dalis žmogaus skausmo kyla dėl to, kad žlunga jo ambicijos ir yra įžeidžiamas jo išdidumas. Nors žmonės patys sau yra skolingi tokią pareigą, kad

savo gyvenimą žemėje padarytų kuo geresnį, ir jeigu šitokiu būdu jie dėjo pastangas, tai jie turėtų su džiaugsmu susitaikyti su savąja dalia ir pademonstruoti išradingumą tam, jog kuo geriau pasinaudotų tuo, ką yra gavę iš savo rankas. Tikrai per daug žmogaus problemų kyla iš baimės, esančios jo paties širdyje. 'Nedorieji bėga, kada jų nesiveja nė vienas žmogus.' 'Nedorieji yra panašūs į audringą jūrą, nes ji negali nurimti, bet jos vandenys į paviršių išmeta dumblą ir purvą; nedoriems, sako Dievas, ramybės nėra.'

"Neieškok, tuomet, netikros ramybės ir laikino džiaugsmo, bet vietoje šito ieškok įtikėjimo užtikrinimo ir dieviškosios sūnystės tvirtumo, ir tai atneša ramybę, pasitenkinimą, ir aukščiausią džiaugsmą dvasioje."

[1675]▼

Jėzus vargu ar laikė šitą pasaulį "ašarų pakalne." Jis vietoje šito jį laikė amžinųjų ir nemirtingųjų kilimo į Rojų dvasių gimimo sfera, "sielų tvėrimo pakalne."

6. "VIEŠPATIES BAIMĖ"

Būtent Gamale, vakarinio susirinkimo metu, Pilypas tarė Jėzui: "Mokytojau, kodėl yra taip, kad Raštai mus moko 'Viešpaties bijoti,' tuo tarpu tu nori, kad mes žvelgtume į Tėvą danguje be baimės? Kaip mums suderinti šiuos mokymus?" Ir Jėzus atsakė Pilypui, tardamas:

"Mano vaikai, manęs nestebina, kad jūs pateikiate tokius klausimus. Iš pradžių žmogus galėjo išmokti gilios pagarbos būtent tikrai patirdamas baimę, bet aš atėjau apreikšti Tėvo meilę, taip, kad garbinti Amžinąjį jus trauktų sūnaus kupino meilės suvokimo ir Tėvo giluminės ir tobulos meilės atoveikio traukos dėka. Aš tikrai norėčiau jus išvaduoti iš tokios vergystės, kada jūs varote save per vergišką baimę į pasibjaurėtiną tarnavimą pavydžiam ir įniršusiam Karaliui-Dieviui. Aš iš tiesų norėčiau jus mokyti apie Dievo ir žmogaus Tėvo-sūnaus ryšį taip, kad jūs būtumėte džiugiai vedami į tai, jog kilniai ir dieviškai laisva valia garbintumėte mylintį, teisingą, ir gailestingą Tėvą-Dievą.

"Ši 'Viešpaties baimė' turėjo skirtingas prasmes per vienas po kitoėjusius amžius, atsiradusi iš baimės, ji per kentėjimą ir siaubą pasiekė pagarbą iš baimės ir gilų gerbimą. Ir dabar nuo gilaus gerbimo aš iš tiesų jus vesiu aukštyn, per suvokimą, supratimą, ir dėkingumą, į meilę. Kada žmogus pripažįsta tikrai Dievo darbus, tada Aukščiausiam jis ima jausti baimę; tačiau kada jis pradeda suprasti ir patirti gyvojo Dievo asmenybę ir charakterį, tada jis ima vis labiau mylėti tokį gerą ir tobulą, visuotinį ir amžinąjį Tėvą. Ir būtent kaip tik šitas žmogaus ryšio su Dievu pakeitimas ir sudaro Žmogaus Sūnaus misiją žemėje.

"Protingi vaikai savo tėvo nebijo dėl to, kad iš jo rankų gali gauti gerų dovanų; bet jau gavę gausybę gerų dalykų, padovanotų, padiktavus tėvo meilei savo sūnams ir dukroms, šitie labai mylimi vaikai savąjį tėvą dėl nepaprastai dosnaus geradariškumo ima mylėti su atsakomuoju pripažinimu ir dėkingumu. Dievo gerumas veda į atgailavimą; Dievo geradariškumas veda į tarnavimą; Dievo gailestingumas veda į išgelbėjimą; tuo tarpu Dievo meilė veda į

išmintingą ir nuoširdų garbinimą.

"Jūsų protėviai Dievo bijojo, nes jis buvo galingas ir paslaptingas. Jūs tikrai jį nepaprastai mylėsite, nes jis yra nuostabus meile, dosnus gailestingumu, ir šlovingas tiesa. Dievo galia žmogaus širdyje sukelia baimę, bet jo asmenybės kilnumas ir teisingumas pagimdo gilią pagarbą, meilę, ir savanorišką garbinimą. Pareigingas ir mylintis sūnus nejaučia baimės ar siaubo net ir galingam ir kilniam tėvui. Aš atėjau į šitą pasaulį, kad baimę pakeisčiau meile, kad sielvartą pakeisčiau džiaugsmu, kad siaubą pakeisčiau pasitikėjimu, kad vergiškus suvaržymus ir beprasmius ritualus pakeisčiau tarnyste ir dėkingu garbinimu. Bet tiems, kurie sėdi tamsoje, tai tebėra tiesa, jog 'baimė Viešpačiui yra išminties pradžia.' Tačiau, kada šviesos yra daugiau, tada Dievo sūnūs yra vedami į tai, jog Begalinįjį šlovintų dėl to, kas jis yra, vietoje to, kad jo bijotų dėl to, ką jis daro.

"Kada vaikai yra maži ir nemąstantys, tada juos būtinai reikia įspėti, kad savo tėvus gerbtų; tačiau kada jie auga ir kažkuria

[1676]▼

prasme ima labiau suvokti tėvų tarnavimo ir apsaugos naudą, tada jie yra vedami per supratingą pagarbą ir augančią meilę į tokio lygio patyrimą, kur jie iš tikrųjų savo tėvus myli daugiau už tai, kas jie yra, o ne už tai, ką jie yra padarę. Tėvas savo vaiką myli iš prigimties, bet vaikas savo meilę tėvui turi išvystyti pradėdamas baimę, ką jo tėvas gali padaryti, toliau per baimingą pagarbą, siaubą, priklausomybę, ir gilią pagarbą, į dėkingą ir švelnios meilės jausmą.

"Jūs buvote mokomi, jog turėtumėte 'Dievo bijoti ir laikytis jo įsakymų, nes tai yra žmogaus visuotinė pareiga.' Bet aš atėjau duoti jums naują ir aukštesnį įsakymą. Aš mokiau jus "mylėti Dievą ir išmokti vykdyti jo valią, nes tai yra išlaisvintų Dievo sūnų aukščiausioji privilegija.' Jūsų tėvai buvo mokomi 'bijoti Dievo – Visagalio Karaliaus.' Aš jus mokau, 'Mylėkite Dievą – visagailestingąjį Tėvą.'

"Dangaus karalystėje, kurią skelbti aš atėjau, nėra aukšto ir galingo karaliaus; šitoji karalystė yra dieviškoji šeima. Visuotinai pripažįstamas ir neribotai garbinamas šitos toli nusidriekiančios išmintingų būtybių brolystės centras ir vadovas yra mano Tėvas ir jūsų Tėvas. Aš esu jo Sūnus, ir jūs taip pat esate jo sūnūs. Dėl to amžinai yra tiesa, kad jūs ir aš pagal dangiškąjį statusą esame broliai, ir tuo labiau yra taip, kadangi mes tapome broliais žemiškojo gyvenimo materialaus kūno pavidalu. Dėl to, nustokite bijoti Dievo kaip karaliaus ar tarnauti jam kaip šeimininkui; mokykitės jam reikšti gilią pagarbą kaip Kūrėjui; gerbkite jį kaip savo dvasinės jaunystės Tėvą; mylėkite jį kaip gailestingą gynėją; ir galiausiai garbinkite jį kaip savo brandesnio dvasinio suvokimo ir dėkingumo mylintį ir visaišmintį Tėvą.

"Iš jūsų klaidingų sampratų apie Tėvą danguje gimsta melagingos idėjos apie nuolankumą ir atsiranda didelė dalis jūsų apgavysčių. Žmogus savo prigimtimi ir kilme gali būti žemės kirminas, tačiau, kada jo viduje apsigyvena manojo Tėvo dvasia, tada tas žmogus savo likimu tampa dieviškas. Manojų Tėvo padovanota dvasia tikrai sugrįš į savosios kilmės dieviškąjį šaltinį ir visatos lygį, o mirtingojo žmogaus žmogiškoji siela, kuri bus tapusi šitos viduje gyvenančios dvasios iš naujo gimusiu vaiku, tikrai pakils su šia dieviškąja dvasia į pačią

amžinojo Tėvo akivaizdą.

"Nuolankumas, iš tikrųjų, tampa mirtinguoju žmogumi, kuris visas šitas dovanas gauna iš Tėvo danguje, nors visiems tokiems įtikėjimo kandidatams į dangiškosios karalystės amžinąjį kilimą yra suteikiamas dangiškasis orumas. Pretenzingo ir apsimestinio nuolankumo beprasmiškai ir sukeliantys degradavimą įpročiai yra nesuderinami su dėkingumu jūsų išgelbėjimo šaltiniui ir su jūsų iš dvasios gimusios sielos likimo suvokimu. Nuolankumas prieš Dievą visiškai dera jūsų širdies gelmėse; nuolankumas prieš žmones yra rekomenduotinas; bet sąmoningo ir siekiančio atkreipti dėmesį nuolankumo apgavystė yra vaikiška ir neverta apsišvietusių karalystės sūnų.

"Jūs gerai elgiatės, kad esate nuolankūs prieš Dievą ir save kontroliuojate prieš žmones, bet tegu jūsų nuolankumas būna dvasinės kilmės, o ne savo paties sąmoningai suvokiamo savojo teisumo viršenybės jausmo saviapgaulės demonstravimas. Pranašas kalbėjo apgalvotai, kada sakė, 'Eik nuolankiai su Dievu,' nes, nors Tėvas danguje ir yra Begalinysis ir Amžinasis, bet jis taip pat gyvena ir viduje 'to, kuris turi atgailaujantį protą ir nuolankią dvasią.' Mano Tėvas niekina pasididžiavimą, neapkenčia apgaulės, ir bjaurisi piktybiniu blogiu. Ir būtent dėl to, kad pabrėžčiau nuoširdumo ir tobulo pasitikėjimo dangiškojo Tėvo meilės kupina parama ir ištikimu vadovavimu vertę, aš taip dažnai kalbėdavau apie mažą vaiką, kaip parodantį proto požiūrį ir

[1677]▼

dvasios reagavimą, kurie yra tokie esminiai mirtingojo žmogaus įžengimui į dangiškosios karalystės dvasines realybes.

"Pranašas Jeremijas gerai apibūdino daugelį mirtingųjų, kada sakė: 'Žodžiais jūs esate arti Dievo, bet širdimi esate nuo jo toli.' Ir argi jūs taip pat neskaitėte pranašo to siaubingo perspėjimo, kuris sakė: 'Šventikai moko apie jį nusamdyti, o pranašai pranašauja apie jį už pinigus. Tuo pačiu metu jie išpažįsta pamaldumą ir skelbia, jog Viešpats yra su jais.' Argi jūs nebuvote tinkamai perspėti, kad yra tokių, kurie 'savo artimiesiems kalba apie ramybę, o savo širdyje puoselėja piktadarybę,' tokių, kurie 'pataikauja žodžiais, norėdami įsiteikti, nors jų širdis yra atsidavusi dviveidiškumui'? Iš patiklaus žmogaus visų kančių, nė viena nėra tokia siaubinga, kaip 'būti sužeistam patikimo draugo namuose.'"

7. SUGRĮŽIMAS Į BETSAIDĄ

Andriejus, pasitaręs su Simonu Petru ir gavęs Jėzaus pritarimą, paliepė Dovydui Betanėje pasiųsti pasiuntinius į tas įvairias pamokslavimo grupes su nurodymu užbaigti keliavimą ir sugrįžti į Betsaidą ketvirtadienį, gruodžio 30-ąją. Tą lietingą dieną iki vakarienės visa apaštališkoji grupė ir mokantys evangelininkai buvo parvykę į Zabediejaus namus.

Grupė liko drauge per Sabato dieną, buvo apgyvendinta Betsaidos ir netoli esančio Kapernaumo namuose, po šito visiems buvo suteiktas dviejų savaitių poilsis nuvykti namo pas savo šeimas, aplankyti savo draugus, ar pažvejoti. Tos dvi ar trys dienos, kada jie buvo kartu Betsaidoje, buvo, iš tiesų, jaudinančios ir įkvepiančios; net ir senesniųjų mokytojų įtikėjimą padidino jaunieji

pamokslininkai, kada jie pasakojo apie savuosius patyrimus.

Iš 117 evangelininkų, kurie dalyvavo šitoje antrojoje pamokslavimo kelionėje po Galilėją, tikrai maždaug septyniasdešimt penki išlaikė realaus patyrimo išmėginimą, ir netrukus turėjo būti paskirti į tarnystę pasibaigus šiam dviejų savaitių poilsiui. Jėzus su Andriejumi, Jokūbu, ir Jonu pasiliko Zabediejaus namuose ir daug laiko praleido aptarinėdami karalystės gerovę ir išplėtimą.

[1678]▼

150 DOKUMENTAS

TREČIOJI PAMOKSLAVIMO KELIONĖ

SEKMADIENIO vakarą, sausio 16-ąją, 29 m. po Kr. gim., Abneris, su Jono apaštalais, pasiekė Betsaidą, ir kitą dieną ėmė tartis drauge su Andriejumi ir Jėzaus apaštalais. Abneris ir jo partneriai savo būstinę įsirengė Hebrone, ir įprato periodiškai atvykti į šituos pasitarimus Betsaidoje.

Tarp daugelio reikalų, svarstytų šitame bendrame pasitarime, buvo sergančiojo patepimas tam tikrais aliejais, ryšium su maldomis dėl išgydymo. Jėzus ir vėl atsisakė dalyvauti jų diskusijose arba pareikšti savo nuomonę apie jų išvadas. Jono apaštalai visada naudodavo patepimo aliejų patarnaudami sergantiesiems ir kenčiantiesiems, ir jie tą stengėsi įtvirtinti kaip vienodą praktiką abiem grupėms, bet Jėzaus apaštalai tokia nuostata save suvaržyti atsisakė.

Antradienį, sausio 18-ąją, Zabediejaus namuose Betsaidoje prie šių dvidešimt keturių prisijungė išbandyti evangelininkai, skaičiumi maždaug septyniasdešimt penki, kad būtų parengti tam, jog bus pasiūsti į trečiąją pamokslavimo kelionę po Galilėją. Trečioji misija tęsėsi septynias savaites.

Evangelininkai buvo pasiūsti grupėmis po penkis, tuo tarpu Jėzus ir šie dvylika didžiąją laiko dalį keliavo drauge, apaštalai išeidavo po du, kad tikinčiuosius ir pakrikštytų, kai to reikalavo aplinkybės. Per beveik trijų savaitių laikotarpį Abneris ir jo bičiuliai taip pat dirbo ir su evangelininkų grupėmis, jiems patardami ir krikštydami tikinčiuosius. Jie aplankė Magdalą, Tiberiją, Nazaretą, ir visus pagrindinius centrinės ir pietinės Galilėjos miestus ir miestelius, visas tas vietas, kuriose buvo apsilonkę anksčiau ir daugelį kitų vietų. Tai buvo jų paskutinioji žinia Galilėjai, išskyrus šiaurines dalis.

1. MOTERŲ EVANGELININKŲ KORPUSAS

Iš visų drąsių dalykų, kuriuos Jėzus padarė per savo žemiškąją karjerą, labiausiai stebinančias buvo jo netikėtas pareiškimas sausio 16-sios vakarą: "Rytoj karalystės darbo tarnystei parinksime dešimt moterų." Dviejų savaitių laikotarpio pradžioje, per kurį apaštalai ir evangelininkai turėjo būti išėję iš Betsaidos, kad pasinaudotų suteiktu poilsiu, Jėzus paprašė Dovydo pakviesti savo tėvus atgal į namus ir pasiūsti pasiuntinius, kviečiančius į Betsaidą dešimt atsidavusių moterų, kurios buvo tarnavusios tvarkant ankstesniąją stovyklavietę ir palapinių lignonę. Šitos moterys taip pat buvo išklausiusios visą mokymą, kuris buvo suteiktas jaunesiems evangelininkams, bet nei joms pačioms, nei jų

mokytojams nekilo ir minties, kad Jėzus išdrįstų paskirti moteris mokyti karalystės evangelijos ir patarnauti

[1679]▼

sergantiesiems. Šitos dešimt moterų, parinktų ir paskirtų Jėzaus buvo: Suzana, buvusio Nazareto sinagogos chazano duktė; Joana, Erodo Antipo ekonomo Kuzo žmona; Elžbieta, turtingo žydo iš Tiberijaus ir Sepforio dukra; Morta, Andriejaus ir Petro vyresnioji sesuo; Rachelė, Judo, Mokytojo brolio materialiam kūne, brolienė; Nasanta, siriėčio gydytojo Elmano dukra; Milcha, Apaštalo Tomo pusseserė; Rūta, Motiejaus Levio vyriausioji dukra; Kelta, romėnų centuriono dukra; ir Agamana, našlė iš Damasko. Vėliau prie šitos grupės Jėzus pridėjo dar dvi moteris – Mariją Magdalena ir Rebeką, Juozapo iš Arimatėjos dukrą.

Šitas moteris Jėzus įgaliavo sukurti savo pačių organizaciją, o Judui nurodė suteikti lėšų jų įrangai ir nešulių gyvuliams. Šitos dešimt savo vadove išsirinko Suzaną, o Joaną pasirinko savo išdininke. Nuo šio momento jos pačios rūpinosi savo išdo papildymu; jos iš tiesų daugiau niekada nebesikreipė į Judą dėl paramos.

Tai buvo labiausiai pritrenkiantis dalykas tuo metu, kada moterys nebuvo net ir įleidžiamos į sinagogos pagrindinę dalį (galėdavo įeiti tik į moterų sekciją), matyti jas pripažįstamas karalystės evangelijos įgaliotomis mokytojomis. Tas nurodymas, kurį Jėzus davė šitai dešimčiai moterų, kada jas pasirinko evangelijos mokymui ir tarnavimui, buvo emancipacijos skelbimas, kuris išlaisvino visas moteris ir visam laikui; niekada daugiau vyras nebeturėjo žvelgti į moterį taip, kaip į dvasiškai menkesnę už save. Tai buvo akivaizdus šokas net ir šiems dvylikai apaštalų. Nežiūrint to, kad jie daug kartų buvo girdėję Mokytoją sakant, jog "dangaus karalystėje nėra nei turtingųjų, nei vargšų, nei laisvų, nei suvaržytų, nei vyriškosios, nei moteriškosios giminės, visi vienodai yra Dievo sūnūs ir dukros," bet tiesiogine prasme jie buvo priblokšti, kada jis oficialiai pasiūlė paskirti šitas dešimt moterų religinėmis mokytojomis ir net leisti joms keliauti drauge su jais. Šitas konkretus veiksmas sujudino visą šalį, šito žingsnio pagrindu Jėzaus priešai ėmė kaupti didžiulį kapitalą, bet visur moterys, tikinčios į gerąsias naujienas, atkakliai ir ištikimai rėmė parinktas seseris ir reiškė tvirtą pritarimą šitam uždelstam moters vietos religiniame darbe pripažinimui. Ir šitą moterų išlaisvinimą, kuris joms suteikė deramą pripažinimą, apaštalai ėmė taikyti praktikoje tuoj pat po Mokytojo išvykimo, nors vėlesniosios kartos jas nubloškė atgal į senuosius papročius. Ankstyvosiomis krikščioniškosios bažnyčios dienomis moterys mokytojos ir patarnautojos buvo vadinamos *diakonesėmis*, ir buvo visuotinai pripažįstamos. Bet Paulius, nežiūrint to fakto, kad teoriškai jis su tuo ir sutiko, bet niekada iš tikrųjų šito nepavertė savo paties požiūriu, ir asmeniškai jam buvo sunku šitą įgyvendinti praktikoje.

2. SUSTOJIMAS MAGDALOJE

Apaštališkajai grupei keliaujant iš Betsaidos, moterys keliavo gale. Susirinkimų metu jos visada sėdėdavo viena grupė priekyje ir kalbančiajam iš

dešinės. Vis daugiau moterų ėmė tikėti į karalystės evangeliją, ir tai tapo daugelio sunkumų šaltiniu ir be pabaigos sukeliama keblumais, kada jos norėdavo asmeniškai pasišnekėti su Jėzumi arba vienu iš apaštalų. Dabar visas pasikeitė. Kada bet kuri iš tikinčiųjų moterų norėdavo pamatyti Mokytoją ar pasitarti su apaštalais, tada jos eidavo pas Siuzaną, ir kartu su viena iš dvylikos moterų evangelininkių, jos iš karto eidavo tiesiai pas Mokytoją arba pas vieną iš apaštalų.

[1680]▼

Būtent Magdaloje moterys pirmą kartą pademonstravo savo naudingumą ir aiškiai pateisino jų pasirinkimo išmintį. Andriejus savo partneriams buvo įvedęs gana griežtas taisykles, kaip dirbti darbą su moterimis, ypač su abejotinos reputacijos moterimis. Kada grupė atvyko į Magdalą, tada šitos dešimt moterų evangelininkių laisvai galėjo įeiti į blogio prieglaudą ir skelbti gerąsias naujienas betarpiškai visoms jų gyventojoms. O kada lankydavosi pas sergančiuosius, tada šitos moterys galėdavo savo tarnystę labai priartėti prie kenčiančių savo sielos seserų. Dėl šitų dešimties moterų (vėliau žinomų kaip tos dvylika moterų) tarnavimo šitoje vietoje karalystei buvo laimėta Marija Magdalena. Dėl visos sekos nelaimių ir dėl garbingos visuomenės požiūrio į moteris, kurios yra padariusios tokių apsisprendimo klaidų, šitoji moteris buvo atsidūrusi vienoje iš Magdalos nešlovės vietų. Būtent Morta ir Rachelė išaiškino Marijai, jog karalystės durys yra atviros net ir tokioms, kaip ji. Marija patikėjo gerosiomis naujienomis, ir kitą dieną buvo Petro pakrikštyta.

Marija Magdalena tapo pačia veiksmingiausia evangelijos mokytoja šitoje dvylikos moterų evangelininkių grupėje. Į tokią tarnystę, drauge su Rebeka, ji buvo paskirta Jotapatoje, praėjus maždaug keturioms savaitėms po jos atsivertimo. Marija ir Rebeka, kartu su likusiomis šitos grupės narėmis, per visą likusį Jėzaus gyvenimą žemėje, ištikimai ir veiksmingai dirbo toliau, kad šviestų ir keltų savo prislėgtas seseris; ir kada Jėzaus gyvenimo dramoje vystėsi paskutinis ir tragiškasis epizodas, nežiūrint to, kad visi apaštalai, išskyrus vieną, pabėgo, tada šitos moterys visos buvo savo vietoje, ir nė viena nei atsižadėjo jo, nei išdavė jį.

3. SABATAS TIBERIJUJE

Jėzaus nurodymu apaštališkosios grupės Sabato pamaldas Andriejus perdavė į moterų rankas. Tai, aišku, reiškė, kad jų nebuvo galima organizuoti naujojoje sinagogoje. Šita proga vadovauti moterys pasirinko Joaną, o susirinkimas įvyko Erodo naujųjų rūmų banketo salėje. Erodas buvo išvykęs gyventi į Julijų Perėjoje. Joana iš Raštų skaitė apie moters darbą Izraelio religiniame gyvenime, paminėdama Miriamą, Deborą, Esterą, ir kitas.

Vėlai tą vakarą Jėzus suvienytai grupei pasakė įsimintiną kalbą apie "Magiją ir prietarus." Tomis dienomis ryškios ir tariamai naujos žvaigždės pasirodymas buvo laikomas tokiu ženklu, kuris reiškė, jog žemėje gimė didis žmogus. Kadangi tokia žvaigždė buvo neseniai pastebėta, tai Andriejus paklausė, ar tokie tikėjimai yra tvirtai pagrįsti. Ilgame atsakyme į Andriejaus klausimą Mokytojas

pradėjo išsamią diskusiją apie visus žmogiškuosius prietarus. Tas pareiškimas, kurį pateikė Jėzus, šituo metu gali būti apibendrintas šiuolaikine frazeologija šitaip:

1. Žvaigždžių kursas danguje visiškai neturi jokio ryšio su žmogiškojo gyvenimo įvykiais žemėje. Astronomija yra tinkamas mokslo tikslas, bet astrologija yra prietaringų suklydimų sanakaupa, kuriai nėra vietos karalystės evangelijoje.

2. Neseniai paskersto gyvulio vidaus organų tyrimas negali nieko atskleisti apie orą, ateities įvykius, ar žmogiškųjų reikalų baigtį.

3. Mirusiųjų dvasios nebesugrįžta tam, kad bendrautų su savo šeimomis ir su kažkada buvusiais savo gyvais draugais.

[1681]▼

4. Talismanai ir relikvijos yra nepajėgios išgydyti ligą, nukreipti nelaime, ar paveikti blogio dvasias; tikėjimas, jog visos tokios materialios priemonės veikia dvasinį pasaulį, yra ne kas kita, kaip labai didžiulis prietaras.

5. Burtų metimas, nors gali ir būti patogus būdas išspręsti daugelį nereikšmingų sunkumų, bet tai nėra toks metodas, kuris būtų sumanytas tam, jog būtų nustatyta dieviškoji valia. Tokios baigmės yra grynai materialaus atsitiktinumo dalykai. Vienintelė bendravimo su dvasiniu pasauliu priemonė yra žmonijai padovanota dvasia, viduje gyvenanti Tėvo dvasia, drauge su Sūnaus išlieta dvasia ir su Begalinės Dvasios visur esančia įtaka.

6. Pranašavimas, raganavimas, ir burtininkavimas yra neišmanančių protų prietariai, lygiai taip, kaip ir magijos apgaulė. Tikėjimas į magiškus skaičius, pasisekimo ženklus, arba nepasisekimo išankstinius ženklus yra gryni ir nepagrįsti prietariai.

7. Sapnų aiškinimas didele dalimi yra nemokšiškos ir fantastinės spekuliacijos prietaringa ir neturinti pagrindo sistema. Karalystės evangelija neturi turėti nieko bendro su įvykius pranašaujančiais primityvios religijos žyniais.

8. Geros arba blogos dvasios negali gyventi materialiuose molio, medžio, ar metalo simboliuose; stabai nėra kas nors daugiau, kaip tik toji medžiaga, iš kurios jie yra padaryti.

9. Užkalbėtojų, kerėtojų, magų, ir burtininkų ritualai kilo iš egiptiečių, asiriečių, babiloniečių, ir senovės kanaanitų prietarų. Amuletai ir visų rūšių užkalbėjimai tam, kad būtų gauta gerų dvasių apsauga arba kad būtų nuvytos šalin tariamos blogos dvasios, yra tuščias dalykas.

10. Jis demaskavo ir pasmerkė tai, kad jie tiki kerais, kaltės nustatymu, remiantis žiauriais kankinimais, raganavimu, prakeikimu, ženklais, madragora, sumazgytomis virvėmis, ir visomis kitomis nemokšiškomis ir pavergiančiomis prietarų formomis.

4. APAŠTALŲ IŠSIUNTIMAS PO DU

Kitą vakarą, surinkęs draugėn dvylika apaštalų, Jono apaštalus, ir naujai paskirtą moterų grupę, Jėzus tarė: "Jūs matote patys, jog derlius yra gausus, bet nedaug yra darbininkų. Dėl to, visi mes melskime to derliaus Viešpatį, kad į savuosius laukus jis pasiųstų dar daugiau darbininkų. Nors aš pasiliksiu tam, kad guosčiau ir mokyčiau jaunesnius mokytojus, bet tikrai labiau patyčius aš išsiųsiu po du, kad jie galėtų greitai pereiti per visą Galilėją skelbdami karalystės evangeliją, kol dar yra patogu ir ramu." Tuomet jis apaštalus suskirstė į poras taip, kaip jis norėjo, kad jie išeitų, ir jos buvo tokios: Andriejus ir Petras, Zabediejaus Jokūbas ir Jonas, Pilypas ir Natanielius, Tomas ir Motiejus, Alfiejaus Jokūbas ir Judas, Simonas Uolusis ir Judas Iskarijotas.

Jėzus paskyrė dieną, kada su šiais dvylika susitiks Nazarete, ir, atsisveikindamas tarė: "Šitos misijos metu neužsukite nė į vieną pagonių miestą, taip pat neikite ir į Samariją, bet vietoje šito eikite pas Izraelio namų pasiklydusias avis. Pamokslaukite karalystės evangeliją ir skelbkite gelbstinčią tiesą, jog žmogus yra Dievo sūnus. Prisiminkite, jog mokinys vargu ar yra aukščiau už savo mokytoją, o tarnas vargu ar yra didesnis už savo šeimininką. Mokiniui pakanka būti lygiam su savo mokytoju, o tarnui užtenka tapti tokiam, koks yra jo šeimininkas. Jeigu kai kurie žmonės išdrįso pavadinti šių namų mokytoją Belzabubo partneriu, tai kokių dar didesniu laipsniu jie iš tikrųjų šitokiais laikys tuos, kurie yra iš jo šeimos! Bet jums nereikėtų bijoti šitų netikinčių priešų. Aš jums pareiškiu,

[1682]▼

jog nėra nieko tokio, kas būtų uždengta, tačiau, kas nebus atidengta; nėra nieko tokio, kas būtų paslėpta, tačiau, kas tikrai nebus žinoma. Ko aš jus mokiau tiktai asmeniškai, tą išmintingai skelbkite viešai. Ką aš jums atskleidžiau vidiniame kambaryje, tą deramu metu jūs turėsite skelbti nuo namų stogų. Ir aš jums sakau, mano draugai ir mokiniai, nebijokite tų, kurie gali nužudyti jūsų kūną, tačiau kurie yra nepajėgūs sunaikinti sielos; vietoje šito pasitikėkite Tuo, kuris yra pajėgus palaikyti jūsų kūną ir išgelbėti sielą.

"Argi dviejų žvirblių neparduoda už vieną pensą? Ir vis tik aš pareiškiu, jog Dievo akyse nėra užmirštas nė vienas iš jų. Argi jūs nežinote, kad ant jūsų galvos yra suskaičiuotas kiekvienas plaukas? Todėl, nebijokite; jūs turite didesnę vertę negu daugybė žvirblių. Nesigėdykite manojo mokymo; eikite, skelbdami ramybę ir gerą valią, bet neapsigaukite – jūsų pamokslavimą ramybė lydės nevisada. Aš atėjau tam, kad į žemę atneščiau ramybę, tačiau, kada žmonės manąją dovaną atstumia, tada kyla nesutarimai ir suirutė. Kada karalystės evangeliją priima visi šeimos nariai, tada tikrai tuose namuose įsivyrąja ramybė; tačiau, kada kas nors iš šeimos įžengia į šitą karalystę, o kiti jos nariai evangeliją atstumia, tada toks nesutarimas gali sukelti tiktai skausmą

ir liūdesį. Atkakliai dirbkite, jog išgelbėtumėte visą šeimą, kad žmogaus priešais netaptų jo paties šeimos nariai. Tačiau, kada jūs esate padarę viską, ką galėjote kiekvienos šeimos visiems nariams, tada, aš pareiškiu jums, kad tas, kuris myli tėvą ar motiną labiau negu šitą evangeliją, tas šios karalystės nėra vertas."

Kada šie dvylika išklausė šituos žodžius, tada pasiruošė išvykti. Ir draugėn jie vėl suėjo tik tuo metu, kai susirinko Nazarete tam, kad susitiktų su Jėzumi ir likusiais mokiniais kaip Mokytojas buvo nurodęs.

5. KĄ MAN REIKIA DARYTI, KAD BŪČIAU IŠGELBĖTAS?

Vieną vakarą Šuneme, po to, kai Jono apaštalai buvo sugrįžę į Hebroną, ir po to, kai Jėzaus apaštalai buvo išsiųsti po du, kada Mokytojas mokė dvylikos jaunesniųjų evangelininkų grupę, kuri dirbo vadovaujama Jokūbo, drauge su šiomis dvylika moterų, Rachelė pateikė Jėzui šitokį klausimą: "Mokytojau, ką mums iš tikrųjų atsakyti, kai moterys mūsų klausia, Ką man reikia daryti, kad būčiau išgelbėta?" Kada Jėzus išklausė šitą klausimą, tada jis atsakė:

"Kada vyrai ir moterys klausia, ką mums reikia daryti tam, jog būtume išgelbėti, tada jūs turite atsakyti, Tikėkite šita karalystės evangelija; priimkite dieviškąjį atleidimą. Įtikėjimu suvokite viduje gyvenančią Dievo dvasią, kurios priėmimas paverčia jus Dievo sūnumi. Argi jūs neskaitėte Raštuose, kur pasakyta, 'Viešpatyje aš iš tikrųjų turiu teisumą ir stiprybę.' Taip pat, kur Tėvas sako, 'Manasis teisumas yra šalia; manasis išgelbėjimas yra paskleistas, o mano rankos tikrai apglėbs mano tautą.' 'Manoji siela džiaugsis mano Dievo meilėje, nes jis mane aprenge išgelbėjimo rūbais ir apgaubė savo teisumo drabužiu.' Argi jūs taip pat neskaitėte apie Tėvą, kad jo vardas 'bus sakoma yra mūsų teisumo Viešpats.' 'Nurenkite purvinus savojo aš teisumo skudurus ir aprenkite mano sūnų dieviškojo teisumo ir amžinojo išgelbėjimo drabužiu.' Tai yra visiems laikams tiesa, 'teisingieji tikrai gyvens įtikėjimo dėka.' Įėjimas į Tėvo karalystę yra visiškai laisvas, bet žengimas į priekį – augimas gailestingumu – yra esminis tam, kad joje būtų gyvenama.

"Išgelbėjimas yra Tėvo dovana ir yra apreiškiamas jo Sūnų. Jį priėmę įtikėjimu jūs tampate toks, kuris turi dieviškąją prigimtį, Dievo sūnumi arba dukra. Įtikėjimu jūs esate išteisinami; įtikėjimu jūs esate išgelbėti; ir tuo pačiu įtikėjimu jūs iš tiesų amžinai esate vystomi augančio ir dieviškojo tobulumo keliu. Įtikėjimas Abraomą iš tikrųjų išteisino, o Melkizedeko mokymai

[1683]▼

leido jam suvokti išgelbėjimą. Per visus buvusius amžius šitas pats įtikėjimas išgelbėdavo žmonių sūnus, bet dabar tikrai atėjo Sūnus nuo Tėvo tam, kad išgelbėjimą padarytų realesnį ir priimtinesnį."

Kada Jėzus pabaigė šnekėti, tada tie, kurie girdėjo šituos paguodžiančius žodžius, labai apsidžiaugė, ir jie visi per kitas dienas karalystės evangeliją toliau skelbė su nauja galia ir atstatyta energija ir entuziazmu. O moterys dar daugiau džiūgavo, žinodamos, kad jos yra įtrauktos į šiuos karalystės sukūrimo žemėje planus.

Apibendrindamas savo paskutinįjį pareiškimą, Jėzus pasakė: "Išgelbėjimo jūs negalite nusipirkti; teisumo jūs negalite užsidirbti. Išgelbėjimas yra Dievo

dovana, o teisumas yra dvasios pagimdyto sūnystės gyvenimo karalystėje natūralus vaisius. Jūs nebūsite išgelbėti dėl to, jog gyvenate teisų gyvenimą; greičiau yra būtent taip, kad teisų gyvenimą jūs gyvenate, nes jau esate išgelbėti, esate suvokę sūnystę kaip Dievo dovaną, o tarnystę karalystėje esate suvokę kaip gyvenimo žemėje aukščiausią pasitenkinimą. Kada žmonės tikės šita evangelija, kuri yra Dievo gėrio apreiškimas, tada jie savo noru ims atgailauti dėl visų žinomų nuodėmių. Sūnystės įgyvendinimas yra nesuderinamas su noru nusidėti. Karalystės tikintieji yra išalkę teisumo ir ištroškę dieviškojo tobulumo."

6. PAMOKOS VAKARAIŠ

Vakarinių diskusijų metu Jėzus kalbėjo įvairiomis temomis. Per šitos kelionės likusiąją dalį – prieš jiems visiems susijungiant Nazarete – jis aptarė "Dievo meilę," "Sapnus ir vizijas," "Kenkimą," "Nuolankumą ir nusižeminimą," "Drašą ir ištikimybę," "Muziką ir garbinimą," "Tarnavimą ir paklusnumą," "Pasididžiavimą ir perdėtą pasitikėjimą savimi," "Atleidimą, sąsajoje su atgaila," "Ramybę ir tobulumą," "Kalbėjimą blogai ir pavydą," "Blogį, nuodėmę, ir pagundą," "Abejones ir netikėjimą," "Išmintį ir garbinimą." Seniesiems apaštalamis išvykus, šitos naujesnės tiek vyrų, tiek moterų grupės laisviau įsitraukė į diskusijas su Mokytoju.

Dvi ar tris dienas praleidęs su viena grupe iš dvylikos evangelininkų, Jėzus išeidavo, kad prisijungtų prie kitos grupės, informaciją apie tai, kur yra ir kur juda visi šitie darbininkai, gaudamas iš Dovydo pasiuntinių. Kadangi šita kelionė joms buvo pirmoji, tai moterys didelę laiko dalį buvo su Jėzumi. Pasiuntinių tarnybos dėka kiekviena grupė buvo visiškai informuota apie kelionės vystymąsi, o žinių gavimas iš kitų grupių visada buvo padaršinimo šaltinis šitiems išsibarsčiusiems ir atskirtiems darbininkams.

Prieš jiems išsiskiriant, buvo susitarta, jog dvylika apaštalų, kartu su evangelininkais ir moterų korpusu, susirinktų Nazarete, kad susitiktų su Mokytoju penktadienį, kovo 4-ąją. Dėl to, maždaug šituo metu, iš visų centrinės ir pietinės Galilėjos dalių šitos įvairios apaštalų ir evangelininkų grupės ėmė judėti link Nazareto. Iki popietės vidurio, Andriejus ir Petras, atvykę paskutiniai, pasiekė stovyklavietę, kurią buvo įrengę anksčiau atvykusieji ir kuri buvo išdėstyta aukštumose į šiaurę nuo miesto. Ir Jėzus pirmą kartą nuo savo viešojo tarnavimo pradžios aplankė Nazaretą.

7. VIEŠNAGĖ NAZARETE

Šią penktadienio popietę Jėzus vaikščiojo po Nazaretą visai nepastebėtas ir visiškai neatpažintas. Jis praėjo pro savo vaikystės namą ir dailidės

[1684]▼

dirbtuves, ir praleido pusę valandos ant kalno, kurį taip mėgo būdamas paauglys. Nuo pat savo krikšto, kurį Jonas suteikė Jordano upėje, Žmogaus Sūnus tikrai nebuvo patyręs tokio antplūdžio žmogiškųjų emocijų, kurios sukilo jo sielos viduje. Leisdamasis nuo kalno jis išgirdo pažįstamus pučiamo trimito

garsus, skelbiančius saulėlydį, lygiai taip, kaip tą buvo girdėjęs daug daug kartų, kai buvo berniukas tuo metu, kai augo Nazarete. Prieš sugrįždamas į stovyklą, jis gatve žemyn praėjo pro sinagogą, kur buvo lankęs mokyklą, ir savo protą nugramzdino į daugybę prisiminimų apie savosios vaikystės dienas. Anksčiau šią dieną Jėzus buvo pasiuntęs Tomą susitarti su sinagogos valdytoju dėl jo pamokslo per Sabato rytines pamaldas.

Nazareto žmonės niekada neturėjo geros reputacijos pamaldumo ir teisingo gyvenimo požiūriu. Metams einant, šitą gyvenvietę vis daugiau užkrėtė netoli gyvenusių seporiečių žemos moralės normos. Per visą Jėzaus jaunuolio ir jauno vyro gyvenimo laikotarpį jo atžvilgiu Nazarete buvo nesutarimų; buvo smarkiai išsižeista, kada jis persikraustė į Kapernaumą. Nors Nazareto gyventojai ir buvo daug girdėję apie savo buvusio dailidės darbus, bet jie buvo išsižeidę dėl to, kad savo gimtosios gyvenvietės jis niekada nebuvo įtraukęs nė į vieną iš savo ankstesniųjų pamokslavimo kelionių. Jie iš tikrųjų buvo girdėję apie Jėzaus garsą, bet didžioji dauguma gyventojų buvo supykę, nes jis nebuvo atlikęs nė vieno iš savo didingų darbų savo vaikystės mieste. Ištiesais mėnesiais Nazareto žmonės daug aptarinėjo Jėzų, bet jų nuomonė, apskritai paėmus, jam buvo nepalanki.

Šitokiu būdu Mokytojas iš tiesų atsidūrė ne malonaus sutikimo sugrįžus į namus atmosferoje, bet aiškiai priešiškoje ir hiperkritiškoje atmosferoje. Tačiau tai buvo dar ne viskas. Jo priešai, žinodami, kad šitą Sabato dieną jis turi praleisti Nazarete, ir manydami, kad jis kalbės sinagogoje, buvo nusamdę daug grubių ir stačiokiškų vyrų tam, kad jį įbaugintų ir visais įmanomais būdais pridarytų nemalonumų.

Didžioji dalis Jėzaus senesniųjų draugų, įskaitant ir labai mylintį chazaną mokytoją iš jo jaunystės laikų, buvo mirę arba iš Nazareto išvykę, o jaunesnioji karta dėl jo šlovės buvo linkusi jausti nepasitenkinimą su stipriu pavydu. Jie neprisiminė ankstesnio jo atsidavimo savo tėvo šeimai, ir griežtai jį kritikavo dėl to, kad jis neaplankė savo brolio ir savo ištekėjusių seserų, gyvenančių Nazarete. Jėzaus šeimos požiūris į jį taip pat turėjo įtakos tam, kad šitą priešišką gyventojų jausmą padidintų. Žydų ortodoksai net išdrįso Jėzų kritikuoti, jog šitą Sabato rytą į sinagogą jisėjo per greitai.

8. SABATO PAMALDOS

Šitas Sabatas buvo puiki diena, ir visas Nazaretas, draugai ir priešai, išėjo pasiklausyti šito buvusio savo pačių miesto gyventojų kalbos sinagogoje. Didelė dalis iš apaštališkosios palydos turėjo likti už sinagogos sienų; neužteko vietos visiems, kurie buvo atėję pasiklausyti jo. Kai buvo jaunuolis, Jėzus dažnai kalbėdavo šitoje garbinimo vietoje, o šitą rytą, kada sinagogos valdytojas jam įteikė šventųjų raštų ritinėlį, kad iš jo paskaitytų Raštų pamoką, nė vienas iš tų, kurie dalyvavo, neatrodė, kad prisimintų, jog tai buvo tas pats rankraštis, kurį jis buvo padovanojęs šitai sinagogai.

Šitą dieną pamaldos vyko lygiai taip, kaip ir tada, kada jas, būdamas dar berniukas, lankė Jėzus. Jis užlipo ant kalbančiojo pakylės su sinagogos valdytoju, o pamaldos buvo pradėtos dviejų maldų sukalbėjimu: "Palaimintas yra Viešpats, pasaulio Karalius, kuris suformuoja šviesą ir sukuria tamsą, kuris

sutveria ramybę ir sukuria viską; kuris, gailestingai, suteikia šviesą žemei ir tiems, kurie gyvena joje ir gėryje, diena po dienos ir kiekvieną dieną, atnaujina kūrimo darbus. Palaimintas yra Viešpats mūsų Dievas už savo rankų darbų šlovę ir už šviesą suteikiančius šviesulius, kuriuos jis sutvėrė savo pagyrimui. Selah. Palaimintas yra Viešpats mūsų Dievas, kuris suformavo šiuos šviesulius."

Po minutėlės pauzės jie vėl meldėsi: "Su didžiule meile Viešpats mūsų Dievas iš tiesų mus myli, ir su perdėtu gailestingumu jis mus tikrai užjaučia, mūsų Tėvas ir mūsų Karalius, mūsų tėvų, kurie pasitikėjo juo, labui. Tu juos mokei gyvenimo statutų; būk mums gailestingas ir mokyk mus. Apšviesk mūsų akis įstatymu; priversk mūsų širdis laikytis tavųjų įsakymų; suvienyk mūsų širdis, kad mylėtume tavąjį vardą ir bijotume tavojo vardo, ir mes nepatirsime gėdos, pasaulis be pabaigos. Nes tu esi toks Dievas, kuris parengia išgelbėjimą, ir mus tikrai tu pasirinkai iš visų nacijų ir kalbų, ir su tiesa tu tikrai mus atvedei arti prie savojo didingo vardo – selah – kad mes galėtume su meile garbinti tavąją vienybę. Palaimintas yra Viešpats, kuris su meile pasirinko savąją tautą Izraelį."

Tuomet bendruomenė sukalbėjo Šemą, žydų tikėjimo pagrindinius autoritetingai suformuluotus teiginius. Šitą ritualą sudarė daugelio pastraipų iš įstatymo kartojimas ir reišė, jog garbinantieji užsidėjo ant savęs dangaus karalystės jungą, taip pat jungą ir tų įsakymų, kurie yra taikomi tiek dieną, tiek naktį.

Ir tuomet ėjo trečioji malda: "Tikrai tai yra tiesa, kad tu esi Jahvė, mūsų Dievas ir mūsų tėvų Dievas; mūsų Karalius ir mūsų tėvų Karalius; mūsų Išgelbėtojas ir mūsų tėvų Išgelbėtojas; mūsų Kūrėjas ir mūsų išgelbėjimo uola; mūsų pagalba ir mūsų išlaisvintojas. Tavas vardas yra iš amžinybės, ir nėra jokio kito Dievo be tavęs. Tie, kurie buvo išlaisvinti, jūros pakrantėje iš tiesų giedojo naują giesmę tavajam vardui; jie visi drauge iš tiesų garbina ir turi tave, Karaliau, ir sako, Jahvė tikrai valdys, pasaulį be pabaigos. Palaimintas yra Viešpats, kuris išgelbsti Izraelį."

Tada sinagogos valdytojas užėmė savo vietą prieš arką, arba spintelę, kurioje yra laikomi šventieji raštai, ir ėmė skaityti pagarbinimų, arba palaiminimų, devynioliktąją malda. Bet šita proga buvo pageidautina sutrumpinti pamaldas tam, kad įžymus svečias galėtų turėti daugiau laiko savajai kalbai; dėl to, buvo paskaityti tiktai pirmasis ir paskutinysis palaiminimai. Pirmasis buvo: "Palaimintas yra Viešpats mūsų Dievas, ir mūsų tėvų Dievas, Abraomo Dievas, ir Izaoko Dievas, ir Jokūbo Dievas; didingas, galingas, ir siaubingas Dievas, kuris rodo gailestingumą ir gėrį, kuris sukuria viską, kuris prisimena gailestingus pažadus tėvams ir atveda išgelbėtoją jų vaikų vaikams savo paties vardo labui, su meile. O Karaliau, pagalbininke, išgelbėtojau, ir gynėjau! Būk palaimintas, o Jahve, Abraomo gynėjau."

Vėliau ėjo paskutinis palaiminimas: "O padovanok savąją Izraelio tautai didžią ramybę per amžius, nes tu esi visos ramybės Karalius ir Viešpats. Ir tavo akimis žiūrint gera yra palaiminti ramybe Izraelį per visus laikus ir per kiekvieną valandą. Palaimintas esi tu, Jahve, kuris ramybe laimini savąją Izraelio tautą." Tikintieji žiūrėjo ne į valdytoją, kada šis raiškiai skaitė palaiminimus. Po šitų palaiminimų jis pasiūlė laisvos formos malda, tinkančią šiai progai, ir kada ji buvo užbaigta, tada visa bendruomenė ištarė amen.

Tada chazanas priėjo prie arkos ir išėmė ritinėlį, kurį padavė Jėzui, kad šis galėtų paskaityti pamoką iš šio Rašto. Buvo įprasta pakviesti septynis asmenis perskaityti ne mažiau kaip tris eiles iš įstatymo, bet šiuo atveju šitokios praktikos buvo atsisakyta tam, jog svečias galėtų perskaityti savo paties pasirinktą pamoką. Jėzus, paėmęs ritinėlį, atsistojo ir ėmė skaityti iš Antrojo Įsakymo: “Nes šitas įsakymas, kurį aš jums duodu šią dieną, nėra paslėptas nuo jūsų,

[1686]▼

taip pat jis nėra ir toli nuo jūsų. Nėra jo ir danguje, kad jums nereikėtų sakyti, kas vietoje mūsų tikrai pakils į dangų ir atneš jį mums žemyn, kad mes jį galėtume išgirsti ir vykdyti? Nėra jis ir už jūros, kad jums nereikėtų sakyti, kas vietoje mūsų perplauks per jūrą, kad mums parneštų šį įsakymą, jog mes galėtume jį išgirsti ir vykdyti? Ne, šis gyvenimo žodis yra labai arti jūsų, net jūsų akivaizdoje ir jūsų širdyje, kad jūs galėtumėte jį sužinoti ir jam paklusti.”

Ir kada jis nustojo skaityti iš įstatymo, tada paėmė Isają ir ėmė skaityti: “Viešpaties dvasia yra manyje, nes jis patepė mane, kad skelbčiau gerąsias naujienas vargšams. Jis pasiuntė mane, kad skelbčiau išlaisvinimą vergams ir praregėjimą akliesiems, kad suteikčiau laisvę tiems, kurie yra skaudinami, ir kad skelbčiau deramus Viešpaties metus.”

Jėzus užvertė knygą, ir gražinęs ją sinagogos valdytojui, atsisėdo ir pradėjo kalbėtis su žmonėmis. Jis pradėjo, sakydamas: “Šiandien šitie Raštai yra įgyvendinti.” Ir tada Jėzus beveik penkiolika minučių kalbėjo apie “Dievo Sūnus ir Dukras.” Daugelis žmonių buvo patenkinti šita kalba, ir jie gėrėjosi jo nuoširdumu ir išmintimi.

Sinagogoje buvo įprasta, pasibaigus oficialioms pamaldoms, kalbėtojui pasilikti tam, jog tie, kurie gali būti susidomėję, galėtų užduoti jam klausimų. Dėl to, šią Sabato rytą Jėzus nulipo žemyn į minią, kuri spaudėsi į priekį, kad pateiktų klausimų. Šitoje grupėje buvo daug neramių individų, kurių protas buvo linkęs daryti piktadarybes, tuo tarpu šitos minios pakraščiais šmižinėjo tie niekingi vyrai, kurie buvo nusamdyti tam, kad Jėzui pridarytų nemalonumų. Didelė dalis mokinių ir evangelininkų, kurie buvo likę už sinagogos durų, dabar spraudėsi į vidų ir greitai suvokė, kad bręsta nemalonumai. Jie mėgino Mokytoją išsivesti, bet jis nenorėjo su jais išeiti.

9. NAZARETAS ATSTUMIA

Sinagogoje Jėzus atsidūrė savo priešų didžiulės minios ir savo pasekėjų saujelės apsuptyje, ir, atsakinėdamas į jų grubius klausimus ir piktas patyčias, jis pusiau juokais pastebėjo: “Taip, aš esu Juozapo sūnus; aš esu tas dailidė, ir manęs nestebina, kad jūs man priminėtė patarlę, “Gydytojau, pasigydyk pats,” ir kad jūs reikalaujate, jog Nazarete aš daryčiau tą, ką jūs girdėjote, jog aš dariau Kapernaume; bet aš kviečiu jus paliudyti tai, jog net ir Raštai skelbia, kad “pranašas nėra be garbės, nebent savo paties šalyje ir savo paties tautoje.”

Bet jie spaudė jį ir kaltinančiai rodydami į jį pirštais, sakė: “Tu manai, jog esi geresnis už Nazareto gyventojus, tu išvykai iš mūsų, bet tavo brolis yra paprastas darbininkas, o tavo seserys vis dar tebegyvena tarp mūsų. Mes

pažįstame tavo motiną, Mariją. Kur yra jie šiandien? Mes girdėjome kažin ką apie tave, bet matome, jog tu nedarai jokių stebuklų, kada esi sugrįžęs atgal.” Jėzus jiems atsakė: “Aš myliu šiuos žmones, kurie gyvena šiame mieste, kur aš užaugau, ir aš džiaugčiausi matydamas jus visus įeinančius į dangaus karalystę, bet dėl Dievo darbų ne man spręsti. Tie, kurie yra gavę gyvąjį įtikėjimą, dėl šito patiria gailestingumo transformacijas.”

Jėzus būtų geranoriškai suvaldęs šią minią ir sumaniai nuginklavęs net ir pačius aršiausius savo priešus, jeigu taktinės klaidos nebūtų padaręs vienas iš jo paties apaštalų, Simonas Uolusis, kuris, padedamas Nahoro, vieno iš jaunesniųjų evangelininkų, iki šio laiko iš minios buvo surinkęs draugėn grupę Jėzaus

[1687]▼

draugų ir, laikydamasis karingo priešiško požiūrio, paliepė Mokytojo priešams nešdintis lauk. Jėzus apaštalus ilgą laiką buvo mokęs, jog švelnus atsakymas visada įniršį pažaboja, bet jo pasekėjai nebuvo įpratę prie to, kad matytų, jog su jų mylimu auklėtoju, kurį jie taip noriai vadino Mokytoju, būtų elgiamasi taip nedėkingai ir paniekinančiai. To jiems buvo per daug, ir jie ėmė reikšti aistringą ir energingą pasipiktinimą, o visa tai šitame bedieviame ir grubiam susibūrimė tikrai sukurstė minios dvasią. Ir taip, vadovaujant pasidavėliams, šitie chuliganai sučiupo Jėzų ir greitai išsitempė iš sinagogos ir nusivedė prie netoli esančio labai stataus kalno krašto, kur jie manė nustumti jį nuo šio skardžio, kad jis užsimuštų nukritęs į apačią. Tačiau kada jie jau rengėsi jį nustumti nuo stačios uolos krašto, Jėzus staiga atsisuko į savo pagrobėjus ir, žvelgdamas į juos, ramiai susidėjo rankas ant krūtinės. Jis neištarė nė žodžio, bet jo draugai buvo daugiau negu priblokšti, kai jis ėmė žingsniuoti į priekį, minia prasiskyrė ir leido jam praeiti netrukdomam.

Jėzus, lydėdamas savo mokinių, nuėjo į savo stovyklą, kur visa tai buvo papasakota su smulkmenomis. Ir tą vakarą jie pasirengė anksti kitą dieną išvykti į Kapernaumą, kaip Jėzus buvo nurodęs. Šita nerami trečiosios viešojo pamokslavimo kelionės pabaiga visiems Jėzaus pasekėjams turėjo išblaivinančio poveikio. Jie ėmė suvokti kai kurių Mokytojo mokymų prasmę; jie ėmė suprasti tą faktą, jog šitoji karalystė ateis per didelį skausmą ir kartų nusivylimą.

Iš Nazareto jie išėjo šitą sekmadienio rytą, ir keliaudami skirtingais maršrutais, pagaliau visi susirinko Betsaidoje iki ketvirtadienio, kovo 10-sios, pusiaudienio. Jie susirinko draugėn kaip tiesos evangelijos išsivadavusių iš iliuzijos pamokslininkų blaivi ir rimta grupė, o ne kaip entuziastingų ir viską užkariaujančių triumfuojančių kryžiuočių kompanija.

[1688]▼

151 DOKUMENTAS

LAUKDAMI IR MOKYDAMI PAJŪRYJE

IKI KOVO 10-sios visos pamokslavusios ir mokiusios grupės buvo susirinkusios į Betsaidą. Ketvirtadienio vakarą ir penktadienį didelė jų dalis

išplaukė žvejoti, tuo tarpu Sabato dieną jie buvo sinagogoje, kad pasiklausytų pagyvenusio žydo iš Damasko kalbos apie tėvo Abraomo šlovę. Jėzus šio Sabato dienos didžiąją dalį praleido vienvėžėje kalnuose. Tą šeštadienio vakarą susirinkusioms grupėms Mokytojas daugiau negu vieną valandą kalbėjo apie “Nelaimių prasmę ir nusivylimo dvasinę vertę.” Tai buvo įsimintinas įvykis, ir jo klausytojai niekada neužmiršo jo perteiktos pamokos.

Jėzus vis dar tebejautė skausmą po to, kai jį neseniai buvo atstūmę Nazarete; apaštalai žinojo apie šitą ypatingą liūdesį, susimaišiusį su jo įprastu linksmu elgesiu. Jokūbas ir Jonas didžiąją laiko dalį buvo su juo, Petras daugiau atliko tą didelę dalį pareigų, kurios buvo susijusios su naujuoju evangelininkų korpusu, su jo gerove ir vadovavimu jam. Šitą laukimo laiką prieš išvykstant į Perėjimo šventę Jeruzalėje, moterys praleido lankydamos šeimas, mokydamos evangelijos, ir patarnaudamos sergantiesiems Kapernaume ir aplinkiniuose miestuose ir kaimuose.

1. PARABOLĖ APIE SĖJĖJĄ

Maždaug šituo metu mokydamas minias, kurios taip dažnai susirinkdavo aplink jį, Jėzus pirmą kartą pradėjo naudoti parabolijų metodą. Kadangi Jėzus su apaštalais ir kitais žmonėmis šnekėjosi ilgai iki išnaktų, tai šitą sekmadienio rytą labai nedaugelis iš tos grupės buvo atsikėlę pusryčių; taigi jis išėjo į pajūrį ir vienas sėdėjo valtyje, Andriejaus ir Petro senoje žvejojimo valtyje, kuri buvo laikoma visada jam parengta, ir mąstė apie kitą žingsnį, kurį reikia žengti plečiant karalystės darbą. Bet neilgai Mokytojas buvo vienas. Labai greitai ėmė atvykti žmonės iš Kapernaumo ir gretimų kaimų, ir iki to ryto dešimtos valandos beveik vienas tūkstantis žmonių susirinko ant kranto netoli Jėzaus laivelio ir keliamu triukšmu prašėsi dėmesio. Petras dabar buvo atsikėlęs ir, prasibrovęs iki valtės, paklausė Jėzaus, “Mokytojau, ar man pasišnekėti su jais?” Bet Jėzus atsakė, “Ne, Petrai, aš jiems papasakosiu vieną istoriją.” Ir tada Jėzus ėmė pasakoti parabolę apie sėjėją, vieną iš pirmųjų tokių parabolijų, kurios sudarė ilgą seriją ir kurių jis mokė minias, sekusias paskui jį. Šitoje valtyje buvo paauskštinta sėdynė, ant kurios jis sėdėjo (kadangi buvo paprotys mokant sėdėti) tuo metu, kada kalbėjo miniai, susirinkusiai ant kranto. Po to, kai Petras tarė keletą žodžių, Jėzus pasakė:

“Sėjėjas išėjo sėti, ir taip atsitiko, kad jam sėjant kai kurios sėklos nukrito į šalikelę, kad jas sutryptų po kojomis ir sulestų paukščiai iš

[1689]▼

dangaus. Kitos sėklos nukrito į akmeningas vietas, kur buvo nedaug žemės, ir tuoj pat jos sudygo, nes ten žemė buvo negili, tačiau kai tik pašvietė saulė, jos išdžiūvo, nes neturėjo šaknų, kuriomis galėtų apsirūpinti drėgme. Kitos sėklos nukrito tarp erškėčių, ir erškėčiams užaugus jos buvo užspaustos taip, kad nedavė jokių grūdų. Dar kitos sėklos nukrito į gerą dirvą ir, užaugusios, kai kurios davė trisdešimtkartį, kai kurios šešiasdešimtkartį, o kai kurios šimtakartį derlių.” Ir baigęs pasakoti šitą parabolę, jis tarė miniai, “Tas, kuris turi ausis, kad išgirstų, teišgirsta.”

Apaštalai ir tie, kurie buvo su jais, kada išgirdo, kaip Jėzus šitokiu būdu moko minią, buvo labai suglumę; ir po didelių diskusijų tarpusavyje, tą vakarą Zabediejaus sode Motiejus tarė Jėzui: “Mokytojau, kokią prasmę turi tie neaiškūs posakiai, kuriuos tu pateikei anai miniai? Kodėl gi tu kalbi parabolėmis tiems, kurie siekia tiesos? Ir Jėzus atsakė:

“Visą šitą laiką aš jus kantriai mokiau. Jums yra duota sužinoti dangaus karalystės paslaptis, bet toms nesuvokiančioms minioms ir tiems, kurie stengiasi mus sunaikinti, nuo šiol, karalystės paslaptys bus iš tiesų pateikiamos parabolėmis. Ir šitą mes darysime taip, kad tie, kurie iš tiesų trokšta įžengti į šią karalystę, galėtų šio mokymo prasmę suvokti ir tokiu būdu surasti išgelbėjimą, tuo tarpu tie, kurie klausosi tik tam, kad paspęstų mums spąstus, bus dar labiau pasimetę dėl to, kad žiūrės nematydami ir klausys negirdėdami. Mano vaikai, argi jūs nesuvokiate dvasios įstatymo, kuris sako, jog tam, kuris turi, tikrai bus duota, kad jis tikrai turėtų su kaupu; bet iš to, kuris neturi, tikrai bus atimta net ir tai, ką tas turi. Todėl nuo šiol aš žmonėms tikrai kalbėsiu parabolėmis tuo tikslu, kad mūsų draugai ir tie, kurie trokšta pažinti tiesą, galėtų surasti tai, ko ieško, tuo tarpu, kad mūsų priešai ir tie, kurie tiesos nemėgsta, galėtų klausytis nesuprasdami. Didelė dalis šitų žmonių tiesos keliu neis. Pranašas, iš tiesų, apibūdino visas tokias nesuprątingas sielas, kada jis sakė: “Nes šitos tautos širdis yra labai smarkiai taškai aptekusi, o jų ausys užgultos, o savo akis jie užmerkė, kad nesuvoktų tiesos ir nesuprastų jos savo širdimi.”

Apaštalai ne iki galo suvokė Mokytojo žodžių reikšmę. Kada Andriejus ir Tomas toliau šnekėjosi su Jėzumi, tada Petras ir kiti apaštalai nuėjo į kitą sodo dalį, kur jie įsitraukė į nuoširdžias ir ilgas diskusijas.

2. PARABOLĖS AIŠKINIMAS

Petras ir ta grupė, kuri buvo su juo, priėjo tokios išvados, kad sėjėjo parabolė yra alegorija, kad kiekvienas niuansas turi tam tikrą paslėptą prasmę, ir todėl jie nusprendė nueiti pas Jėzų ir paprašyti, kad jis paaiškintų. Taigi, Petras kreipėsi į Mokytoją, sakdamas: “Mes nepajėgiame įsiskverbti į šitos parabolės prasmę, ir mes trokštame, kad tu mums ją išaiškintum, nes tu sakai, jog mums yra duota sužinoti karalystės paslaptis.” Ir kada Jėzus tai išklausė, tada jis tarė Petru: “Mano sūnau, aš nieko nenoriu nuslėpti nuo jūsų, bet iš pradžių tarkime, kad man papasakosite tai, apie ką kalbėjotės jūs; kaip šią parabolę aiškinate jūs?”

Po akimirką trukusios tylos, Petras tarė: “Mokytojau, mes daug šnekėjome apie šią parabolę, o aš pasirinkau štai tokį aiškinimą:

[1690]▼

Sėjėjas yra evangelijos skelbėjas; sėklos yra Dievo žodis. Tos sėklos, kurios nukrito į šalikelę, reiškia tuos, kurie evangelijos mokymo nesupranta. Tie paukščiai, kurie pasičiupo ir nusinešė tas sėklas, kurios nukrito ant kietos žemės, reiškia Šetoną, arba tą nelabąjį, kuris pavagia tai, kas buvo pasėta šitų neišmanančiųjų širdyse. Tos sėklos, kurios nukrito ant akmeningų vietų, ir

kurios taip staigiai sudygo, reiškia tuos paviršutiniškus ir nemažančius žmones, kurie, kada klausosi gerųjų naujienų, tada šitą žinią sutinka su džiaugsmu; bet kadangi tiesa savo šaknų nėra įleidusi tiek, kad jie suprastų giliau, tai jų atsidavimas trumpai teišsilaiko neramumų ir persekiojimų akivaizdoje. Kada užgula vargai, tada šitie tikintieji suklumpa; jie nusigręžia suvilioti. Tos sėklos, kurios nukrito tarp erškėčių, reiškia tuos, kurie klausosi noriai, tačiau kurie leidžia, jog pasaulio rūpesčiai ir turtų apgaulė tiesos žodį nuslopintų, taip, kad jis tampa nebevaisingas. Dabar tos sėklos, kurios nukrito į gerą dirvą ir išaugo tokios, jog kai kurios davė trisdešimtkartį, kai kurios šešiasdešimtkartį, o kai kurios šimtakartį derlių, reiškia tuos, kurie, kada išgirdo tiesą, tada ją priėmė skirtingu jos suvokimo laipsniu – dėl savo skirtingų intelektualių sugebėjimų – ir dėl to pasireiškia tokie skirtingi religinio patyrimo laipsniai.”

Jėzus, išklauses, kaip parabolę aiškina Petras, paklausė kitų apaštalų, ar jie taip pat gali pasiūlyti savo samprotavimų. Į šitą pakvietimą atsiliepė tik tai Natanielius. Jis tarė: “Mokytojau, nors tame parabolės aiškinime, kurį pateikė Simonas Petras, aš suvokiu daug gerų dalykų, bet su juo sutinku ne iki galo. Aš šitą parabolę suprantu taip: Sėklos reiškia karalystės evangeliją, tuo tarpu sėjėjas reiškia karalystės pasiuntinius. Tos sėklos, kurios nukrito į šalikelę ant kietos žemės, reiškia tuos, kurie mažai ką girdėjo apie evangeliją, o taip pat ir tuos, kurie šitai žiniai yra abejingi, ir kurių širdys yra surambėjusios. Dangaus paukščiai, kurie nusinešė sėklas, nukritusias į šalikelę ant kietos žemės, reiškia žmogaus gyvenimo įpročius, blogio pagundas, ir materialaus kūno aistras. Tos sėklos, kurios nukrito į akmeningą vietą, reiškia tas emocionalias sielas, kurios naująją mokymą priima greitai ir lygiai taip pat greitai šios tiesos atsisako, kada gyvendamos pagal šitą tiesą susiduria su sunkumais ir realybe; joms stinga dvasinio suvokimo. Tos sėklos, kurios nukrito tarp erškėčių, reiškia tuos, kuriuos traukia prie evangelijos tiesų; jie yra linkę sekti jos mokymais, bet jiems kelią užkerta pasididžiavimas savo gyvenimu, pavydas, nepasitenkinimo jausmas, ir žmogiškosios egzistencijos nerimas. Tos sėklos, kurios nukrito į gerą dirvą, išdygo ir davė kai kurios iš jų trisdešimtkartį, kai kurios šešiasdešimtkartį, o kai kurios šimtakartį derlių, reiškia įgimtą ir skirtingą sugebėjimo laipsnį suvokti tiesą ir reaguoti į jos dvasinius mokymus, kaip tą daro vyrai ir moterys su skirtingais dvasinio apšvietimo apdovanojimais.”

Kada Natanielius baigė kalbėti, tada apaštalai ir jų bičiuliai ėmė rimtai diskutuoti ir įsitraukė į atkaklius debatus, kai kurie gynė Petro aiškinimo teisingumą, tuo tarpu beveik toks pat skaičius ginčo dalyvių stengėsi apginti Natanieliaus pateiktą parabolės paaiškinimą. Tuo metu Petras ir Natanielius įėjo į namo vidų, kur jie ėmė energingai ir atkakliai vienas kitą įtikinėti ir stengėsi vienas kito nuomonę pakeisti.

Mokytojas leido, kad šitoks susipainiojimas pasiektų patį intensyviausią išraiškos tašką; tada jis suplojo rankomis ir pakvietė juos prie savęs. Kada jie dar kartą susirinko aplink jį, tada jis tarė, “Prieš tai, kada aš imsiu kalbėti apie šitą parabolę, ar kas nors iš jūsų turi ką nors pasakyti?” Po minutėlę trukusios tylos, prašneko Tomas: “Taip, Mokytojau, aš noriu pasakyti keletą žodžių. Aš prisimenu, kad tu mums sakei būti atsargiems dėl šito paties dalyko. Tu mus mokei, jog

pateikdami pavyzdžius savojo pamokslavimo metu, mes turėtume panaudoti tikras istorijas, o ne išgalvotas, ir kad mums reikėtų pasirinkti tokią istoriją, kuri geriausiai tiktų tam, jog pailustruotų tą vieną centrinę ir gyvybiškai svarbią tiesą, kurios mes norime išmokyti žmones, ir kad, šitaip panaudoję pasakojimą, mes nemėgintume dvasiniu požiūriu pritaikyti visų neesminių smulkmenų, pavartotų pasakojant šią istoriją. Aš manau, kad Petras ir Natanielius klysta abu mėgindami paaiškinti šią parabolę. Aš žaviuosi jų sugebėjimu padaryti šituos dalykus, bet aš lygiai taip pat esu įsitikinęs, jog visi tokie mėginimai stengiantis natūraliai parabolei suteikti dvasines analogijas visais jos aspektais gali tikrai sukelti painiavą ir tokios parabolės tikrojo tikslo giliai klaidingą supratimą. Tai, jog aš esu teisus, visiškai įrodo tas faktas, kad nors prieš valandą mes visi ir buvome vienos nuomonės, bet dabar esame pasidalinę į dvi atskiras grupes, kurios laikosi skirtingos nuomonės dėl šitos parabolės ir tokios skirtingos nuomonės laikosi taip atkakliai, kad tai ima trukdyti, mano nuomone, mūsų sugebėjimui iki galo suvokti tą didžiąją tiesą, kurią tu turėjai omeny, kada šią parabolę pateikei miniai ir vėliau paprašei mus ją pakomentuoti.”

Tie žodžiai, kuriuos išsakė Tomas, jiems visiems turėjo raminančio poveikio. Jis privertė juos prisiminti, ko juos buvo mokęs Jėzus ankstesnėmis progomis, ir prieš tai, kada Jėzus vėl ėmė kalbėti, atsistojo Andriejus, sakydamas: “Aš esu įsitikinęs, jog Tomas yra teisus, ir norėčiau, kad jis mums pasakytų, kokią prasmę sėjėjo parabolei suteikia jis.” Po Jėzaus linktelėjimo Tomui kalbėti, jis tarė: “Mano sielos broliai, aš nenorėjau tęsti šitos diskusijos, bet jeigu jūs šito norite, tai aš jums pasakysiu, jog aš manau, kad šitoji parabolė buvo pateikta tam, kad pamokytų mus vienos didžios tiesos. Ir ji yra tokia, kad mūsų mokymą apie karalystės evangeliją, nesvarbu, kiek ištikimai ir kaip sumaniai mes vykdytume savo dieviškąsias užduotis, lydės įvairaus laipsnio sėkmė; ir kad visi tokie skirtingi rezultatai yra tiesiogiai dėl sąlygų, kurios yra neatskiriamos nuo mūsų tarnystės aplinkybių, sąlygų, kurioms mes turime nedaug įtakos arba iš viso neturime jokios įtakos.”

Kada Tomas baigė kalbėti, tada didžioji dauguma jo bičiulių pamokslininkų buvo beveik pasirengę sutikti su juo, net Petras ir Natanielius jau ėjo pasišnekėti su juo, kada Jėzus atsistojo ir tarė: “Puikiai pasakyta, Tomai; tu suvokei tikrąją parabolį prasmę; bet tiek Petras, tiek Natanielius lygiai taip pat jums visiems suteikė naudos tuo, kad jie iš tiesų taip iki galo parodė tą pavojų, kuris kyla, kai iš mano parabolį yra padaromos alegorijos. Savo pačių širdyje jūs dažnai galite naudingai įsitraukti į tokios spekuliatyvinės vaizduotės polėkius, bet jūs darote klaidą, kada tokias išvadas stengiatės pasiūlyti savo viešo mokymo metu.”

Dabar, kada įtampa buvo atslūgusi, Petras ir Natanielius vienas kitą pasveikino su savuoju paaiškinimu, ir išskyrus Alfiejaus dvynius, kiekvienas iš apaštalų išdrįso pateikti sėjėjo parabolės savąjį paaiškinimą, prieš tai, kada jie nuėjo miegoti. Net ir Judas Iskarijotas pasiūlė labai įtikinamą paaiškinimą. Šie dvylika dažnai tarpusavyje mėgindavo išsiaiškinti Mokytojo parabolės kaip alegoriją, bet niekada daugiau į tokius svarstymus jie nebežiūrėjo rimtai. Tai buvo labai naudinga diskusija apaštalamis ir jų padėjėjams, ypač dėl to, kadangi nuo šiol Jėzus savo viešojo mokymo metu vis daugiau ir daugiau ėmė naudoti parabolės.

3. DAR DAUGIAU APIE PARABOLES

Apaštalai taip daug galvojo apie paraboles, jog visas vakaras buvo paskirtas tolimesniam parabolų aptarimui. Jėzus pradėjo

[1692]▼

šio vakaro pokalbį, sakydamas: “Mano mylimieji, mokydami jus visada turite atsižvelgti į tai, kad tiesos savąjį pateikimą pritaikytumėte protui ir širdžiai tų, kurie yra prieš jus. Kada stovite prieš minią, kurios intelektas ir temperamentas yra nevienodi, tada jūs negalite kalbėti skirtingų žodžių kiekvienai klausytojų klasei, bet tam, kad perteiktumėte savo mokymą, galite papasakoti istoriją; ir kiekviena grupė, net ir kiekvienas individas, jūsų parabolėi galės suteikti savąjį aiškinimą pagal savo intelektualius ir dvasinius sugebėjimus. Jūs turite leisti savo šviesai šviesti, bet šitą darykite išmintingai ir įžvalgiai. Nė vienas žmogus, uždegęs lempą, neuždengia jos indu arba nededa jos po lova; savo lempą jis pastato ant stovo, kur šviesą gali matyti visi. Leiskite man jums pasakyti, kad dangaus karalystėje nėra paslėpta nieko, ko tikrai nebus galima pamatyti; taip pat nėra ir jokių paslapčių, kurios galiausiai netaps žinomos. Galų gale, visi šitie dalykai išvys šviesą. Galvokite ne tikrai apie minias ir apie tai, kaip jos girdi tiesą; bet taip pat atkreipkite dėmesį ir į save, kaip girdite jus. Prisiminkite, jog aš jums daug kartų esu sakęs: Tam, kuris turi, tikrai bus duota dar daugiau, tuo tarpu iš to, kuris neturi, bus tikrai atimta net ir tai, ką jis mano, jog turi.”

Tolimesnę diskusiją apie paraboles ir tolesnį mokymą apie jų aiškinimą galima būtų apibendrinti ir šiuolaikine frazeologija išreikšti šitaip:

1. Mokant evangelijos tiesų Jėzus patarė nevertoti netikrų istorijų ar alegorijų. Jis iš tikrųjų rekomendavo laisvai vartoti paraboles, ypač paraboles gamtos tema. Jis pabrėžė tarp gamtinio ir dvasinio pasaulių egzistuojančios analogijos panaudojimo vertę kaip tiesos mokymo priemonę. Jis dažnai užsimindavo, jog tai, kas yra gamtiška, yra kaip “dvasinių realybių nerealus ir greitai pralekiantis šešėlis.”

2. Jėzus pateikė tris ar keturias paraboles iš hebrajų raštų, atkreipdamas dėmesį į tą faktą, jog šitas mokymo metodas nėra visiškai naujas. Tačiau taip, kaip jį nuo šito meto ėmė naudoti Jėzus, tai šis metodas tapo beveik nauju mokymo būdu.

3. Mokydamas apaštalus apie parabolų vertę Jėzus atkreipė dėmesį į tokius aspektus:

Parabolė įgalina vienu ir tuo pačiu metu kreiptis į nepaprastai skirtingus proto ir dvasios lygius. Parabolė skatina vaizduotę, meta iššūkį suvokimui, ir sužadina kritinį mąstymą; ji skatina užuojautą nesukeldama antagonizmo.

Parabolė remiasi tais dalykais, kurie yra žinomi, ir veda į suvokimą to, kas yra nežinoma. Parabolė kaip priemonė pasinaudoja tuo, kas yra materialu ir gamtiška, kad supažindintų su tuo, kas yra dvasiška ir viršmaterialu.

Parabolės padeda priimti nešališkus moralinius sprendimus. Parabolė

išvengia didelės dalies prietarų ir protui naują tiesą perteikia gailestingai, ir visa tai ji daro sukeldama minimalią asmeninio pasipiktinimo saviginą.

Tam, kad būtų atmesta toji tiesa, kurią išreiškia parabolinė analogija, reikalingas toks sąmoningas intelektualus veiksmas, kuris tiesiogiai nepaiso žmogaus nuoširdaus samprotavimo ir sąžiningo sprendimo. Parabolė priverčia besiklausantį susimąstyti.

Parabolės formos panaudojimas mokymo metu leidžia mokytojui pateikti naujas ir net pritrenkiančias tiesas ir tuo pačiu metu jis didele dalimi išvengia bet kokio prieštaravimo ir išorinio susidūrimo su tradicija ir pripažintu autoritetu.

[1693]▼

Parabolė taip pat turi ir tą privalumą, jog su panašiais atvejais susidūrus vėliau, sužadina prisiminimą apie tą tiesą, kurios buvo mokoma.

Šitokiu būdu Jėzus stengėsi savo pasekėjams paaiškinti didelę dalį tų priežasčių, kurios nulėmė tokią jo praktiką, kad mokydamas viešai jis vis dažniau ėmė vartoti paraboles.

Vakarinei pamokai artėjant į pabaigą Jėzus pateikė savo pirmąjį sėjėjo parabolės paaiškinimą. Jis sakė, jog ši parabolė rėmėsi dviem dalykais: Pirmą, tai buvo jo paties tarnystės apžvalga iki pat to meto ir prognoze to, kas jo laukia ateityje per savojo gyvenimo žemėje likusiąją dalį. Ir antra, taip pat tai buvo užuomina, ko apaštalai ir kiti karalystės žinianešiai iš kartos į kartą einant laikui galėtų tikėtis savojoje tarnystėje.

Jėzus taip pat pasitelkdavo paraboles ir tam, jog geriausiai įmanomu būdu sugriautų Jeruzalės religinių lyderių sąmoningas pastangas mokyti apie tai, kad jam visą darbą atlikti padeda demonai ir velnių princas. Kreipimasis į gamtą tokį mokymą griovė, kadangi to laikmečio žmonės visus gamtos reiškinius laikė dvasinių būtybių ir viršgamtinių jėgų tiesioginio veikimo pasekme. Panaudoti šią mokymo metodą jis apsisprendė taip pat ir dėl to, nes jis leido jam skelbti gyvybiškai svarbias tiesas tiems, kurie troško pažinti geresnį kelią, ir tuo pačiu metu jo priešams suteikė mažiau galimybių surasti priežastį jį užsipulti ir apkaltinti.

Prieš paleisdamas šią grupę nakčiai, Jėzus tarė: “Dabar aš jums pasakysiu paskutinį dalyką apie sėjėjo parabolę. Aš norėjau jus išmėginti, kad sužinočiau, kaip jūs priimsite štai ką: Dangaus karalystė taip pat yra kaip tas žmogus, kuris įbėrė gerą sėklą į žemę; ir tuo metu, kada naktį jis miegojo, o dieną dirbo savuosius darbus, sėkla sudygo ir išaugo, ir nors jis nežinojo, kaip tai atsitiko, bet augalas sunokino derlių. Iš pradžių buvo stiebelis, tada varpa, tada varpoje visas grūdas. Ir kada grūdas prinoko, tada jis ėmėsi pjautuvo, ir derlius buvo sudorotas. Tas, kas turi ausis, kad išgirstų, teišgirsta.”

Apaštalai savo mintyse daug kartų iš tiesų perkratė šituos žodžius, bet Mokytojas daugiau niekada nebeminėjo šito sėjėjo parabolės papildymo.

4. DAUGIAU PARABOLIŲ PRIE JŪROS

Kitą dieną Jėzus vėl mokė žmones iš valtys, sakydamas: “Dangaus karalystė yra kaip tas žmogus, kuris savo lauke pasėjo gerą sėklą; bet tuo metu, kada jis miegojo, tada jo priešai atėjo ir tarp tų kviečių pasėjo piktžolių ir nubėgo. Ir tokiu būdu, kada stiebeliai prasikalė, o vėliau, kada netrukus turėjo duoti derlių, taip pat atsirado ir tos piktžolės. Tada šitos šeimos galvos tarnai atėjo ir tarė jam: ‘Pone, argi tu savo lauke nepasėjai geros sėklos? Iš kur gi tada atsirado šitos piktžolės?’ Ir jis atsakė savo tarnams: ‘Priešas padarė tai.’ Tarnai tuomet paklausė savo šeimininką: ‘Ar tu norėtum, kad mes eitume ir išravėtume šitas piktžoles?’ Bet jiems atsakydamas jis tarė: ‘Ne, kad jas beravėdami taip pat neišrautumėte ir kviečių. Tegu auga kartu iki derliaus nuėmimo meto, kada aš pjovėjams pasakysiu, Sudorokite iš pradžių tas piktžoles, suriškite jas į glėbius, kad būtų sudegintos, o tada nukirskite kviečius, kad būtų laikomi mano klėtyje’”.

Po to, kada žmonės uždavė keletą klausimų, Jėzus papasakojo kitą parabolę: “Dangaus karalystė yra kaip garstyčių sėklos grūdelis, kuri žmogus pasėjo savo lauke. Dabar garstyčių sėkla yra mažiausia iš visų sėklų, tačiau kada ji yra iki galo

[1694]▼

išaugusi, tada ji tampa didžiausia iš visų prieskoninių žolių ir yra kaip medis, tokiu būdu, dangaus paukščiai gali atskristi ir pailsėti ant josios šakų.”

“Dangaus karalystė taip pat yra kaip mielės, kurias moteris paėmė ir įdėjo į tris saikus miltų, ir šitokiu būdu iškilo visa tešla.”

“Dangaus karalystė taip pat yra kaip lauke paslėptas lobis, kuri surado žmogus. Iš džiaugsmo jis išėjo, kad parduotų viską, ką turi, jog gautų pinigų, už kuriuos nusipirktų tą lauką.”

“Dangaus karalystė taip pat yra kaip pirklys, beieškantis gražių perlų, o suradęs vieną brangiai kainuojantį perlą, jis išėjo ir pardavė viską, ką turėjo, kad galėtų nusipirkti šį nepaprastą perlą.”

“Dar, dangaus karalystė yra kaip traukiamas tinklas, kuris buvo išmestas į jūrą, ir jis sugavo visokių rūšių žuvų. Dabar, kada tinklas buvo prisipildęs, žvejai jį ištraukė ant kranto, kur jie susėdo ir šias žuvis išrūšiavo, geras surinko į krepšius, tuo tarpu blogas išmetė.”

Daug kitų parabolių Jėzus pateikė miniai. Iš esmės, nuo šiol jis retai kada mokė mases naudodamasis kokia nors kitokia priemone. Pabaigęs kalbėti parabolėmis viešai auditorijai, jis, vakaro pamokų metu, išsamiau ir atviriau savo mokymus paaiškino apaštalams ir evangelininkams.

5. APSILANKYMAS CHERESE

Per visą savaitę minios augo toliau. Sabato dieną Jėzus išskubėjo į kalnus, tačiau kada atėjo sekmadienio rytas, minios sugrižo. Jėzus jiems kalbėjo ankstyvą popietę po Petro pamokslu, ir kada jis pabaigė, tada savo apaštalams tarė: “Aš esu pavargęs nuo šių minių; kelkimės į kitą pusę, kad galėtume vieną dieną pailsėti.”

Plaukdami į kitą ežero pusę jie pateko į vieną iš tų galingų ir netikėtų audrų, kurios yra būdingos Galilėjos Jūrai, ypač šiuo metų laiku. Šitas vandens baseinas yra beveik septyni šimtai pėdų žemiau jūros lygio ir yra apsuptas aukštų krantų, ypač vakarų pusėje. Statūs uolėti tarpekliai nuo ežero veda viršun į kalnus, ir kada įkaitintas oras kišenėje virš ežero per dieną kyla tarpekliau, tada susidaro tokia padėtis, kad po saulėlydžio tarpeklių vėstantis oras veržiasi ant ežero. Šitos audros kyla greitai ir kartais lygiai taip pat netikėtai nurimsta.

Būtent tokia vakarinė audra ir pasigavo tą valtį, kuria šį sekmadienio vakarą į kitą krantą plaukė Jėzus. Kitos trys valtys, kuriose buvo kai kurie iš jaunesniųjų evangelininkų, plaukė iš paskos. Šita audra buvo nuožmi, bet nepaisant to, kad ji ribojosi šituo ežero regionu, vakariniame krante nebuvo matyti jokių audros požymių. Vėjas buvo toks smarkus, kad bangos ėmė risti per valtį. Stiprus vėjas nuplėšė burę anksčiau negu apaštalai galėjo ją suvynioti, ir dabar jie buvo visiškai priklausomi nuo irklų, kada iš visų jėgų yrėsi į krantą, kuris buvo šiek tiek daugiau kaip už pusantrą mylios.

Tuo tarpu Jėzus miegojo laivagalyje po nedidele pastoge virš galvos. Kada jie išvyko iš Betsaidos, Mokytojas buvo išvargęs, ir būtent tam, kad pailsėtų, jis ir buvo jiems nurodęs nuplukdyti jį į kitą krantą. Šitie buvę žvejai buvo stiprūs ir patyrę irkluotojai, bet šitas štormas buvo vienas iš baisiausių,

[1695]▼

koki tik jiems teko kada nors patirti. Nors vėjas ir bangos svaidė jų laivą tarsi jis būtų žaislinis laivelis, bet Jėzus ir toliau ramiai miegojo. Petras sėdėjo prie irklo dešinėje pusėje netoli laivagalio. Kada laivą ėmė semti vanduo, tada jis paliko savo irklą ir metėsi prie Jėzaus, energingai jį papurtė, kad pažadintų, o kada šis atsibudo, tada Petras tarė: “Mokytojau, argi tu nematai, kad mes patekome į smarkią audrą? Jeigu tu mūsų neišgelbėsi, tai mes visi žūsime.”

Kada Jėzus iš pastogės išėjo į lietu, tai iš pradžių jis pasižiūrėjo į Petrą, o tada įdėmiai žvelgdamas į tamsą, į besigrumiančius irkluotojus, jis vėl atsisuko į Simoną Petrą, kuris, iš susijaudinimo, vis dar nebuvo sugrižęs prie savojo irklo, ir tarė: “Kodėl jūs visi tiek apimti baimės? Kur gi jūsų įtikėjimas? Ramybės, nurimkite.” Vos tik Jėzus ištarė šią priekaištą Petru ir kitiems apaštalams, vos tik paliepė Petru siekti ramybės, kurios dėka nuramintų savo sunerimusią sielą, kai sujaukta atmosfera, atstačiusi savąją pusiausvyrą, nugrimzdo į didingą ramybę. Piktos bangos beveik akimirksniu nurimo, tuo tarpu juodi debesys, išsieikvoję per trumpą liūtį, išnyko, ir virš galvos suspindo dangaus žvaigždės. Kiek mes galime spręsti, visa tai buvo grynas sutapimas, bet apaštalai, ypač Simonas Petras, visą laiką šitą epizodą laikė gamtos stebuklu. To laikmečio žmonėms buvo ypač lengva tikėti gamtos stebuklais, kadangi jie tvirtai tikėjo, jog visa gamta yra toks reiškiny, kurį tiesiogiai valdo dvasinės jėgos ir viršgamtinės būtybės.

Šiems dvylikai Jėzus paaiškino paprastai, kad jis kalbėjo jų sunerimusioms dvasioms ir kreipėsi į pakrikusį iš baimės jų protą, kad jis nedavė jokie įsakymo stichijai, kad paklustų jo žodžiui, bet tai buvo bergždžias dalykas. Mokytojo pasekėjai visada atkakliai stengėsi suteikti savo pačių paaiškinimą visiems tokiems atsitiktinai sutampantiems atsitikimams. Nuo šios dienos jie atkakliai laikėsi požiūrio, jog Mokytojas turi absoliučią galią gamtos stichijoms. Petras niekada nepavargdavo kartoti, kad “net vėjai ir bangos paklūsta jam.”

Buvo jau vėlus vakaras, kada Jėzus ir jo pagalbininkai pasiekė krantą, o kadangi naktis buvo rami ir graži, tai jie visi ilsėjosi valtyse, į krantą neišlipo tol, kol kitą rytą buvo šiek tiek po saulėtekio. Kada jie susirinko draugėn, iš viso apie keturiasdešimt, tada Jėzus tarė: “Eime aukštyn į tuos kalnus ir keletą dienų praleiskime aptardami Tėvo karalystės problemas.”

6. CHERESO PAMIŠĖLIS

Nors ežero rytinio kranto didžioji dalis netoli esančiu šlaitu nuožulniai kilo į toliau stovinčius kalnus, tačiau būtent šitoje vietoje kalno šlaitas buvo status, kai kuriose vietose krantas stačiai krito žemyn tiesiai į ežerą. Rodydamas į netoli esančio kalno pusę, Jėzus tarė: “Užlipkime ant šito kalno šlaito ir papusryčiaukime ir po kokia nors priedanga pailsėsime ir pasišnekėsime.”

Visame kalno šlaite buvo pilna urvų, kurie buvo išskaptuoti uolose. Didelė dalis šitų nišų buvo senovinės laidojimo vietos. Maždaug pusiaukelėje einant į viršų kalno šlaitu mažoje, santykinai lygioje vietoje, buvo Chereso kaimelio kapinės. Kada Jėzus ir jo bičiuliai ėjo pro šitą laidojimo vietą, tada pamišėlis, kuris gyveno šituose kalno šlaito urvuose, atskubėjo prie jų. Šitose vietose šitas išprotėjęs vyras buvo gerai žinomas, kažkada jam buvo uždėti pančiai ir grandinės ir jis buvo įkalintas viename iš šių grotų. Jau seniai jis buvo nusitraukęs grandines ir dabar laisvai klajojo tarp kapų ir po apleistas laidojimo vietas.

[1696]▼

Šitas vyras, kurio vardas buvo Amosas, kentėjo nuo periodiškų pamišimo formos. Buvo ir ilgų laiko tarpinių, kada jis susirasdavo kokių nors drabužių ir su savo bičiuliais elgdavosi visiškai gerai. Per vieną iš tokių prašviesėjimo pertraukų jis buvo nukeliavęs į Betsaidą, kur išgirdo Jėzaus ir apaštalų pamokslavimą, ir tuo metu jis tapo pusiau tikinčiu į dangaus evangeliją. Bet greitai prasidėjo jo sutrikimo audringa fazė, ir jis pabėgo į kapus, kur jis dejavo, garsiai šaukė, ir elgėsi taip, jog varė siaubą visiems tiems, kuriems pasitaikė jį sutikti.

Kada Amosas atpažino Jėzų, tada jis parkrito prie jo kojų ir sušuko: “Aš pažįstu tave, Jėzau, bet aš esu apsėstas daugybės velnių, ir aš meldžiu, kad tu manęs nekankintum.” Šitas vyras tikrai tikėjo, kad jo periodišką protinį nesveikavimą buvo dėl to, jog, tokiais momentais, blogos arba nešvarios dvasios įeidavo į jo vidų ir valdydavo jo protą ir kūną. Jo sutrikimai daugiausia buvo emociniai – jo smegenų liga stipriai nepaveikė.

Jėzus, žvelgdamas žemyn į šį vyrą, susirietusį prie jo kojų kaip gyvulį, pasilenkė ir, paėmęs už rankos, pakėlė jį ant kojų ir tarė: “Amosai, tu esi velnio

apsėstas; tu jau išgirdai tą gerąją naujieną, jog esi Dievo sūnus. Aš liepiu tau palikti šituos kerus.” Ir kada Amosas išgirdo, kaip Jėzus ištarė šituos žodžius, tada jo intelektas patyrė tokį pasikeitimą, kad jam nedelsiant buvo atstatytas sveikas protas ir normalus savo jausmų valdymas. Iki šito laiko buvo susirinkusi ženkli minia iš greta esančios gyvenvietės, ir šitie žmonės, kurių dar pagausėjo prisijungus iš aukštikalnių nusileidusiems kiaulių piemenims, buvo pritrękti, matydami, kaip šitas pamišėlis, turėdamas sveiką protą, sėdi su Jėzumi ir jo pasekėjais ir laisvai šnekasi.

Kol kiauliaganiai skubėjo į kaimą, kad paskleistų žinią apie pamišėlio sutramdymą, tuo metu šunys užpuolė nedidelę ir paliktą be priežiūros maždaug trisdešimties kiaulių bandą, ir didžiąją jų dalį nuvijo prie stačios uolos skardžio, nuo kurio jos nukrito į jūrą. Ir būtent dėl šito atsitiktinio įvykio, sąsajoje su Jėzaus buvimu ir tariamai stebuklingu pamišėlio išgydymu, atsirado legenda, kad Jėzus išgydė Amosą išvaręs iš jo velnių legioną, ir kad šitie velniai suėjo į kiaulių bandą, šituo tuoj pat priversdami galvotrūkčiais lėkti į savo mirtį jūroje apačioje. Dar dienai nepasibaigus, kiaulių prižiūrėtojai šitą epizodą pagarsino toliau, ir visas kaimas tuo patikėjo. Amosas šita istorija tvirtai tikėjo; jis matė, kaip kiaulės nukrito nuo kalno skardžio iš karto po to, kada jo sutrikdytas protas nusiramino, ir jis visada tikėjo, kad jos su savimi nusinešė būtent tas pačias blogąsias dvasias, kurios taip ilgai jį kankino ir sargdino. Ir tai turėjo daug bendro su tuo, kad jo pasveikimas buvo nuolatinis. Lygiai taip pat tai buvo tiesa, jog visi Jėzaus apaštalai (išskyrus Tomą) tikėjo, kad kiaulių epizodas buvo tiesiogiai susijęs su Amoso pasveikimu.

Jėzus negavo to poilsio, kurio jis ieškojo. Didžiąją dienos dalį jį buvo apsupusi minia tų, kurie atėjo sureagavę į žinią, kad Amosas išgydytas, ir kuriuos pritraukė istorija apie tai, kad iš šito pamišėlio demonai perėjo į kiaulių bandą. Ir šitokiu būdu, tiktai po vienos nakties poilsio, ankstų antradienio rytą Jėzų ir jo draugus pažadino šitų kiaules auginančių pagonių delegacija, kuri atėjo paraginti, kad jis iš čia išvyktų. Jos atstovas Petruį ir Andriejų tarė: “Galilėjos žvejai, palikite mus ir su savimi pasiimkite savąjį pranašą. Mes žinome, kad jis yra šventas žmogus, bet

[1697]▼

mūsų šalies dievai jo nepažįsta, ir mums kyla pavojus, kad prarasime daug kiaulių. Mes jaučiame jums baimę, todėl meldžiame jus išeiti iš čia.” Ir kada Jėzus išklausė juos, tada jis tarė Andriejui: “Grįžkime į savąją vietą.”

Kada jie jau buvo beišeinę, tada Amosas ėmė maldauti Jėzų, kad jam leistų grįžti su jais, bet Mokytojas nesutiko. Tarė Jėzus Amosui: “Neužmiršk, jog tu esi Dievo sūnus. Grįžk pas savo žmones ir parodyk jiems, kokius puikius dalykus tau padarė Dievas.” Ir Amosas vaikščiojo skelbdamas, kad iš jo sutrikdytos sielos Jėzus išvarė legioną velnių, ir kad šitos blogosios dvasios perėjo į kiaulių bandą, priversdamos jas greitai susinaikinti. Ir jis nenustojo skelbti tol, kol neapėjo visų Dekapolio miestų, pasakodamas apie tai, kokius nuostabius dalykus jam buvo padaręs Jėzus.

152 DOKUMENTAS

ĮVYKIAI, VEDANTYS Į KAPERNAUMO KRIZĘ

ISTORIJA apie tai, kaip buvo išgydytas Amosas, Chereso pamišėlis, jau buvo pasiekusi Betsaidą ir Kapernaumą, taip, kad Jėzaus laukė didžiulė minia, kada tą antradienio popietę jo laivas pasiekė krantą. Šitoje minioje buvo Jeruzalės Sanhedrino nauji stebėtojai, į Kapernaumą atvykę tam, kad surastų priežastį, kuria remiantis būtų galima Mokytoją suimti ir nuteisti. Kada Jėzus kalbėjosi su tais, kurie susirinko jo pasveikinti, tada Jairas, vienas iš sinagogos valdytojų, prasiskynė kelią per minią, ir parpuolęs prie jo kojų, paėmė jį už rankos, ir meldė, kad jis skubiai vyktų su juo, tardamas: “Mokytojau, mano mažoji dukrelė, vienintelis vaikelis, guli namuose bimirštanti. Aš meldžiu tave ateiti ir išgydyti ją.” Kada Jėzus išgirdo šito tėvo prašymą, tada jis tarė: “Aš tikrai eisiu su tavimi.”

Kada Jėzus ėjo su Jairu, tada didžiulė minia, kuri girdėjo tėvo prašymą, ėjo kartu, kad pamatytų, kas bus. Netoli valdytojo namų, kada jie skubėjo siaura gatvele ir kada minia spraudėsi šalia, Jėzus netikėtai sustojo, sušukdamas, “Kažkas mane palietė.” Ir kada tie, kurie buvo greta jo, paneigė, jog buvo jį palietę, tada Petras prašė: “Mokytojau, tu matai, jog šita minia spraudžiasi šalia tavęs, gąsdindama, kad mus sutryps, o tu vis tiek sakai ‘kažkas mane palietė.’ Ką tu turi omenyje?” Tuomet Jėzus pasakė: “Aš paklausiau, kas mane palietė, nes pajutau, kaip iš manęs išėjo gyvoji energija.” Kada Jėzus dairėsi aplinkui, tada jo akys užkliuvo už netoli buvusios moters, kuri, išėjusi į priekį, atsiklaupė prie jo kojų ir tarė: “Metų metais aš kentėjau nuo didžiulio kraujavimo. Daug prisikentėjau nuo daugelio daktarų; išleidau visą savo turta, bet manęs negalėjo išgydyti niekas. Tada aš išgirdau apie tave ir pamaniau, jeigu tik aš paliesčiau bent jo apdaro apatinį kraštelį, tada tikrai būčiau išgydyta. Ir šitaip aš spraudžiausi į priekį su minia, jai judant tolyn, kol atsidūrusi šalia tavęs, Mokytojau, aš paliečiau tavojo apdaro kraštelį, ir buvau išgydyta; aš žinau, jog esu pagydyta nuo savojo negalavimo.”

Kada Jėzus tai išgirdo, tuomet paėmė moterį už rankos, ir keldamas ją, tarė: “Dukra, tave išgydė tavasis įtikėjimas; eik ramybėje.” Būtent jos *įtikėjimas*, o ne *prisilietimas* ją išgydė. Ir šitas atvejis gerai iliustruoja daugelį akivaizdžiai stebuklingų išgydymų, kurie lydėjo Jėzaus žemiškąją karjerą, bet sąmoningai šito jis visiškai nenorėjo. Laikas parodė, jog šitos moters negalavimas iš tikrųjų buvo išgydytas. Jos įtikėjimas buvo tokio pobūdžio, kad ji tiesiogiai galėjo gauti tą gydančiąją galią, kuri buvo Mokytojo asmenyje. Turint tokį įtikėjimą, jai užteko tiktai prisitarti prie Mokytojo asmens. Jai visiškai nebuvo reikalinga jo drabužio paliesti; tai buvo jos tikėjimo vien tiktai prietaringoji pusė. Jėzus pasikvietė šią moterį, Veroniką iš Pilypo-Cezarėjos, prie

savęs tam, kad ištaisytų dvi klaidas, kurios galėjo sukelti jos galvoje, arba kurios galėjo likti protuose tų, kurie šitą išgijimą matė: Jis nenorėjo, kad Veronika nueitų manydama, kad reikėtų didžiulius ta baime mėginant pasivogti savo

išgijimą, arba kad jos prietaringumas, susijęs su jos išgijimu palietus jo drabužį, yra veiksmingas. Jis troško, jog visi žinotų, kad ją išgydė būtent jos tyras ir gyvas įtikėjimas.

1. JAIRO NAMUOSE

Jairas, aišku, siaubingai jaudinosi dėl šito uždelsimo einant į namus; taigi dabar jie skubėjo spartesniu žingsniu. Jiems dar neįėjus į valdytojo kiemą, vienas iš jo tarnų išėjo laukan, tardamas: “Nebevalgink Mokytojo; tavo dukrelė mirė.” Bet Jėzus atrodė, kad nekreipia dėmesio į tarno žodžius, nes pasiėmęs su savimi Petrą, Jokūbą, ir Joną, atsisuko ir tarė skausmo prislėgtam tėvui: “Nebijok, tiktai tikėk.” Kada jis įėjo į namą, tada pamatė jau ten esančius fleitininkus su gedėtojais, kurie kėlė netinkamą tokia proga didžiulį šurmulį; giminaičiai iš tikrųjų jau verkė ir raudėjo. Ir kada visus gedinčiuosius jis išprašė iš kambario, tada į vidų jis įėjo drauge su tėvu ir motina ir savo trimis apaštalais. Gedėtojams jis buvo pasakęs, jog mergaitė nemirė, bet jie su atvira panieka jį išjuokė. Dabar Jėzus atsigrėžė į motiną, sakydamas: “Tavoji dukra nėra mirusi; ji tiktai miega.” Ir kada namai nutilo, tada Jėzus, priėjęs prie tos vietos, kur gulėjo vaikas, paėmė jį už rankos ir tarė: “Dukra, aš sakau tau, atsibusk ir kelkis.” Ir kada mergaitė išgirdo šituos žodžius, ji nedelsiant atsikėlė ir perėjo per kambarį. Ir netrukus, kada ji atsigavo iš apsvaigimo, Jėzus paliepė, kad jie duotų jai ko nors valgyti, nes ilgą laiką ji buvo be maisto.

Kadangi Kapernaume Jėzui buvo daug priešiško, tai jis sukviėtė šeimyną draugėn ir paaiškino, jog mergaitė buvo komos būsenoje po ilgos karštinės ir kad jis tiesiog ją pažadino, kad jis neprikėlė jos iš mirusiųjų. Jis lygiai taip visą šitą paaiškino ir savo apaštalams, bet tai buvo bergždžia; visi tikėjo, kad jis mažytę mergaitę prikėlė iš mirusiųjų. Tai, ką Jėzus aiškino apie didelę dalį šitų tariamų stebuklų, jo pasekėjams turėjo mažai įtakos. Jų mąstymas buvo sukoncentruotas į stebuklus, ir jie nepraleido progos dar vieną stebuklą priskirti Jėzui. Jėzus ir apaštalai sugrižo į Betsaidą po to, kada jis ypatingai nurodė jiems visiems apie tai nepasakoti nė vienam žmogui.

Kada jis išėjo iš Jairo namo, tada du akli vyrai, vedami nebylio berniuko, sekė paskui jį ir meldė išgydymo. Maždaug šituo metu Jėzaus kaip gydytojo reputacija buvo pasiekusi aukščiausią tašką. Kur tik jis ėjo, sergantieji ir kenčiantieji visur jo laukė. Dabar Mokytojas atrodė nualintas, ir visi jo draugai ėmė nerimauti, kad toliau tęsdamas savo mokymo ir gydymo darbą jis iš tikrųjų visiškai išseks.

Jėzaus apaštalai, nekalbant jau apie paprastus žmones, šito Dievo-žmogaus prigimties ir savybių negalėjo suprasti. Taip pat ir nė viena vėlesnioji karta iš tikrųjų nesugebėjo suvokti to, kas buvo žemėje Jėzaus iš Nazareto asmenyje. Ir nei mokslui, nei religijai niekada nebebus progos patikrinti šiuos nuostabius įvykius dėl tos paprastos priežasties, jog tokios nepaprastos situacijos niekada nebegalės būti nei šitame pasaulyje, nei bet kuriame kitame pasaulyje Neadone. Niekada daugiau, nė viename pasaulyje per visą šitą visatą, nebus matoma tokia būtybė mirtingojo materialaus kūno pavidalu, tuo pačiu metu

įkūnydama kūrybinės energijos visus požymius, sujungtus su dvasiniais sugebėjimais, kurie pranoksta laiką ir didžiąją dalį kitų materialių apribojimų.

Niekada iki, ir po, Jėzaus gyvenimo žemėje, nebuvo įmanoma taip tiesiogiai ir akivaizdžiai pasiekti tokių rezultatų, kuriuos suteikia mirtingųjų vyrų ir moterų stiprus ir gyvas įtikėjimas. Tam, jog tokie reiškiniai pasikartotų, mums reiktų patekti į betarpišką Mykolo, Kūrėjo, akivaizdą ir surasti jį tokį, koks jis buvo tomis dienomis – Žmogaus Sūnų. Lygiai taip ir šiandien, nors jo nebuvimas ir užkerta kelią tokiems materialiams pasireiškimams, bet jūs turėtumėte susilaikyti nuo to, kad suteiktumėte kokį nors apribojimą jo *dvasinės galios* įmanomam pasireiškimui. Nors Mokytojo ir nėra kaip materialios būtybės, bet žmonių širdyse jis yra kaip dvasinis poveikis. Išvykdamas iš šio pasaulio, Jėzus padarė taip, kad jo dvasiai tapo įmanoma gyventi drauge su jo Tėvo dvasia, kuri gyvena visų žmonių protuose.

2. PENKIŲ TŪKSTANČIŲ PAMAITINIMAS

Jėzus ir toliau šiuos žmones mokė dienos metu, tuo tarpu apaštalams ir evangelininkams aiškino vakarais. Penktadienį jis pranešė apie vienos savaitės atostogas tam, kad jo visi pasekėjai galėtų kelioms dienoms parvykti namo ar aplankyti draugus prieš pasirengiant keliauti į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Bet daugiau negu pusė jo pasekėjų atsisakė jį palikti, ir minia augo kasdien, ir augo tiek, kad Dovydas Zabediejus panoro įkurti naują stovyklavietę, bet Jėzus su tuo nesutiko. Mokytojas per Sabatą turėjo tiek mažai poilsio, kad sekmadienio rytą, kovo 27-ąją, jis pamėgino nuo žmonių pasitraukti. Keli evangelininkai buvo palikti tam, jog pasikalbėtų su minia, tuo tarpu Jėzus ir dvylika apaštalų planavo pasišalinti, nepastebėti, į kitą ežero krantą, kur jie ketino gauti tą taip reikalingą poilsį graziame parke į pietus nuo Betsaidos-Julijaus. Šitas regionas buvo labai mėgstama Kapernaumo gyventojų poilsio vieta; jie visi buvo gerai susipažinę su šitais parkais rytiniame krante.

Bet šie žmonės nenorėjo, kad būtų šitaip. Jie pastebėjo, kokia kryptimi nuplaukė Jėzaus valtis, ir nusisamdė visus laisvus laivelius, ėmė vytis. Tie, kurie valčių negavo, iškeliaavo pėsti eidami aplink ežero šiaurinį galą.

Iki pavakario viename iš parkų Mokytoją buvo suradęs daugiau negu tūkstantis žmonių, ir jis su jais trumpai pasikalbėjo, vėliau jį pakeitė Petras. Didelė šitų žmonių dalis maisto buvo atsinešusi, ir pavalgę vakarienę, jie susibūrė į nedideles grupes, tuo tarpu Jėzaus apaštalai ir mokiniai juos mokė.

Pirmadienio popietę minia išaugo daugiau negu iki trijų tūkstančių. Ir vis dar – dienai einant į vakarą – atvykdavo naujų žmonių būriai, su savimi atsivesdami visokias ligonius. Šimtai suinteresuotų žmonių buvo suplanavę sustoti Kapernaume tam, kad pamatytų Jėzų ir pasiklausytų jo pakeliui į Perėjimo šventę, ir jie tiesiog nenorėjo susitaikyti su tuo, kad turi būti nuvilti. Iki trečiadienio vidurdienio čia šitame parke į pietus nuo Betsaidos-Julijaus buvo susirinkę apie penkis tūkstančius vyrų, moterų, ir vaikų. Oras buvo nuostabus, šitoje vietovėje lietu sezonas buvo beveik pasibaigęs.

Pilypas buvo pasirūpinęs tokiomis maisto atsargomis, kad Jėzui ir dvylikai apaštalų jų užtektų trims dienoms, ir jas prižiūrėjo jaunuolis Morkus, kuris

atlikdavo visokias kasdienės ruošos užduotis. Iki šitos, trečiosios dienos, popietės beveik pusė visos šitos minios buvo suvalgiusi tą maistą, kurį žmonės buvo atsinešę su savimi. Dovydas Zabediejus neturėjo jokio palapinių

[1701]▼

miestelio, kuriame minias galėtų maitinti ir apgyvendinti. Taip pat ir Pilypas nebuvo pasiruošęs tiek maisto atsargų, kad jų užtektų tokiai gausybei. Bet žmonės, nors ir alkani, nesiskirstė. Tyliai buvo pasižnekama apie tai, kad Jėzus, norėdamas išvengti problemų tiek su Erodu, tiek ir su Jeruzalės vadovais, šitą ramų kampelį, esantį už visų jo priešų jurisdikcijos ribų, pasirinko derama vieta tam, jog būtų karūnuotas karaliumi. Žmonių entuziazmas augo sulig kiekviena valanda. Nors Jėzui nebuvo pasakyta nė žodžio, bet, aišku, jis žinojo viską, kas čia dedasi. Net ir apaštalai vis dar tebesilaikė tokios sampratos, ir ypač jaunesnieji evangelininkai. Tie apaštalai, kurie pritarė šitam mėginimui paskelbti Jėzų karaliumi, buvo Petras, Jonas, Simonas Uolusis, ir Judas Iskarijotas. Šitam planui priešinosi Andriejus, Jokūbas, Natanielius, ir Tomas. Motiejus, Pilypas, ir Alfiejaus dvyniai buvo neapsisprendę. Šito sąmokslą paskelbti jį karaliumi lyderis buvo Joabas, vienas iš jaunųjų evangelininkų.

Tokios aplinkybės susiklostė maždaug penktą valandą trečiadienio popietę, kada Jėzus paprašė Alfiejaus Jokūbo pakviesti Andriejų ir Pilypą. Jėzus tarė: “Ką darysime su miniomis? Su mumis šie žmonės yra tris dienas, ir daugelis iš jų yra alkani. Maisto jie nebeturi.” Pilypas ir Andriejus susižvalgė, ir tada Pilypas atsakė: “Mokytojau, šiuos žmones tau reikėtų išsiųsti, tokiu būdu jie galėtų nueiti į aplinkinius kaimus ir ten sau maisto nusipirktų.” Ir Andriejus, bijodamas, kad gali materializuotis karaliaus paskelbimo sąmokslas, iš karto prisijungė prie Pilypo, tardamas: “Taip, Mokytojau, aš manau, jog geriausia būtų tau minią paleisti, kad šitaip ji galėtų eiti kur nori ir galėtų nusipirkti maisto, tuo tarpu tu galėtum kurį laiką pailsėti.” Iki šito laiko prie jų buvo prisijungę ir likusieji iš dvylikos apaštalų. “Bet aš nenoriu jų išsiųsti alkanų; ar jūs negalite jų pamaitinti?” To jau buvo per daug Pilypui, ir jis tuoj pat atsakė: “Mokytojau, kur gi šitoje nuošalioje vietoje mes galėtume nupirkti duonos tokiai miniai žmonių? Dviejų šimtų dinarijų neužteks ir priešpiečiams.”

Anksčiau negu apaštalai galėjo pasinaudoti galimybe pareikšti savo nuomonę, Jėzus atsisuko į Andriejų ir Pilypą, tardamas: “Aš nenoriu šitų žmonių išsiųsti. Čia jie yra kaip avys be piemens. Aš norėčiau juos pamaitinti. Kiek mes turime maisto patys?” Tuo metu, kada Pilypas šnekėjosi su Motiejumi ir Judu, Andriejus susirado jaunuolį Morkų, kad išsiaiškintų, kiek gi dar yra likusių jų maisto atsargų. Sugrįžęs pas Jėzų, jis pasakė: “Vaikinas turi tikrai penkis miežinės duonos kepalus ir dvi žuvis.” – ir tuoj pat Petras pridėjo, “Mes dar valgysime šį vakarą.”

Kurį laiką Jėzus stovėjo tylėdamas. Jo akys žvelgė kažkur į tolį. Apaštalai irgi tylėjo. Staiga Jėzus pasisuko į Andriejų ir tarė, “Atnešk man tuos kepalus ir tas žuvis.” Ir kada Andriejus atnešė krepšį Jėzui, tada mokytojas pasakė: “Paliepk žmonėms atsisėsti ant žolės grupėmis po vieną šimtą ir kiekvienoje grupėje pasiskirti vadovą, tuo tarpu pats atvesk pas mus visus evangelininkus.”

Jėzus į rankas paėmė šiuos duonos kepalus, ir po to, kada padėkojo, ėmė laužti duoną ir duoti savo apaštalams, kurie ją perduodavo savo bičiuliams,

kurie savo ruožtu nešė ją minioms. Lygiai tokiu pačiu būdu Jėzus laužė ir dalino žuvį. Ir minios iš tikrųjų valgė ir privalgė. Ir kada žmonės pasisotino, tada Jėzus savo mokiniams pasakė: “Surinkite tuos atlaužtus gabalus, kurių nesuvalgė, kad neprapultų niekas.” O kada šie baigė rinkti likučius, tai jų prisirinko dvylika pilnų krepšių. Tų, kurie valgė šitas nepaprastas vaises, buvo maždaug penki tūkstančiai vyrų, moterų, ir vaikų.

[1702]▼

Ir šitas yra pirmasis ir vienintelis materialus stebuklas, kurį padarė Jėzus remdamasis sąmoningu išankstiniu suplanavimu. Tas yra tiesa, kad jo mokiniai turėjo polinkį daugelį dalykų pavadinti stebuklais, nors jie tokie ir nebuvo, bet šitas buvo tikras viršgamtinis patarnavimas. Šituo atveju, taip mes buvome mokomi, Mykolas maisto elementus padaugino taip, kaip tą jis daro visada, išskyrus tai, jog buvo pašalintas laiko faktorius ir matomas gyvybės kanalas.

3. KARALIAUS KARŪNAVIMO EPIZODAS

Šių penkių tūkstančių pamaitinimas viršgamtinės energijos dėka buvo dar vienas iš tų atvejų, kur žmogiškoji užuojauta drauge su kūrybine galia prilygo tam, kas įvyko. Dabar, kada minia buvo visiškai pamaitinta, ir kadangi Jėzaus šlovę tuoj pat padidino šitas stulbinantis stebuklas, tai planui pagrobtį Mokytoją ir paskelbti jį karaliumi jau neberekėjo jokio tolimesnio asmeninio vadovavimo. Atrodė, kad ši idėja minioje išplito kaip infekcija. Minios reakcija į šitą netikėtą ir nuostabų savo fizinių poreikių patenkinimą buvo gili ir visaapimanti. Ilgą laiką žydai buvo mokomi, jog Mesijas, Dovydo sūnus, kada jis ateis, tada padarys taip, kad žemėje vėl tekės pienas ir medus, ir kad gyvenimo duona jiems bus padovanota taip, kaip, buvo manoma, mana iš dangaus dykumoje nukrito jų protėviams. Ir argi jų akyse dabar neišsipildė visi šitie lūkesčiai? Kada šita išalkusi, pushadė minia godžiai iki galo pasisotino stebuklingu maistu, tada buvo viena vienintelė vieninga reakcija: “Štai mūsų karalius.” Stebuklus darantis Izraelio išvaduootojas atėjo. Šitų naivių žmonių akyse galia pamaitinti turėjo ir teisę valdyti. Tuomet, nieko nuostabaus, jog minia, kada užbaigė vaises, tada visi pakilo kaip vienas ir ėmė šaukti: “Karūnuokime jį karaliumi!”

Šitas galingas šauksmas žadino Petro ir tų apaštalų, kurie vis dar turėjo vilties pamatyti Jėzų, pareiškiantį savąją teisę valdyti, entuziazmą. Bet šitos apgaulingos viltys neužilgo sudužo. Šitas galingas minios šaukimas dar nespėjo nustoti aidėjęs nuo netoli buvusių uolų, kada Jėzus užlipo ant didžiulio akmens ir, iškėlęs dešinę ranką ir privertęs minią nutilti, tarė: “Mano vaikai, jūsų norai yra geri, bet jūs esate trumparegiai ir mąstote materialiai.” Trumpam įsivyravo tyla. Šitas tvirtas galilėjietis stovėjo didinga poza žavingai apšviestas saulėlydžio spindulių rytuose. Visa savo esybe jis buvo kaip karalius, kada toliau kalbėjo šitai kvapą sulaukūsiai miniai: “Jūs norite mane karūnuoti karaliumi ne dėl to, kad jūsų sielas apšvietė didinga tiesa, bet dėl to, kad jūsų skrandis pasisotino duona. Kiek kartų aš esu jums sakęs, jog manoji karalystė yra ne iš šito pasaulio? Šitoji dangaus karalystė, kurią skelbiame mes, yra dvasinė brolystė, ir nė vienas žmogus jos nevaldo sėdėdamas materialiam

soste. Manasis Tėvas danguje yra šitos dvasinės Dievo sūnų žemėje brolystės visaišmintis ir visagalis Valdovas. Argi man jau taip ir nepavyko jums atskleisti dvasių Tėvo, kad jūs norite karaliumi vainikuoti jo Sūnų, įsikūnijusių materialaus kūno pavidalu! Dabar gi visi eikite iš čia namo. Jeigu jums reikia karaliaus, tai tegu šviesulių Tėvas įsiviešpatauja kiekvieno iš jūsų širdyje kaip dvasinis visų Valdovas.”

Dėl šitų Jėzaus žodžių mina skirstėsi pritrenkta ir nuliūdusi. Didelė dalis iš tų, kurie tikėjo į jį, nuo jo nusigrėžė ir nuo tos dienos paskui jį daugiau nebesekė. Apaštalai prarado amą; jie stovėjo tylėdami susibūrę aplink dvylika krepšių su maisto likučiais; ir tiktai jų pagalbininkas, jaunuolis Morkus,

[1703]▼

ištarė: “Ir jis atsisakė būti mūsų karalius.” Jėzus, prieš išeidamas į kalnus, kad pabūtų vienatvėje, atsigrėžė į Andriejų ir tarė: “Vesk savo sielos brolius atgal į Zabediejaus namus ir pasimelsk drauge su jais, ypač už savo brolių Simoną Petrą.”

4. SIMONO PETRO NAKTIES VIZIJA

Apaštalai, be savo Mokytojo – išsiųsti vieni – sulipo į valtį ir tylėdami ėmė irtis link Betsaidos, esančios vakariniame ežero krante. Nė vienas iš šių dvylikos nebuvo sugniuždytas ir prislėgtas tiek, kiek Petras. Nebuvo pratarta beveik nė žodžio; jie visi galvojo apie Mokytoją, kuris kalnuose buvo vienas. Nejaugi jis juos apleido? Jis niekada anksčiau nebuvo jų išsiuntęs ir nebuvo atsisakęs eiti su jais. Ką visa tai gali reikšti?

Juos apgaubė tamsa, nes pakilo stiprus ir priešpriešis vėjas, dėl kurio tapo beveik neįmanoma judėti į priekį. Slenkant tamsos ir sunkaus irklavimo valandoms, Petras išseko ir iš nuovargio užmigo giliu miegu. Andriejus ir Jokūbas jį paguldė ant minkštasuolio laivagalyje. Tuo metu, kada kiti apaštalai sunkiai grūmėsi su vėju ir bangomis, Petras regėjo sapną: jis matė Jėzaus viziją, kaip jis ateina pas juos per jūrą. Kada atrodė, jog Mokytojas praeis pro valtį ir nueis tolyn, tada Petras sušuko, “Išgelbėk mus, Mokytojau, išgelbėk mus.” Ir visi tie, kurie buvo valtys gale, girdėjo kai kuriuos iš jo ištartų žodžių. Šitam nakties meto reginiui Petro prote tebesitęsiant toliau, jis sapnavo, jog išgirdo, kaip Jėzus pasakė: “Pralinksmėk; čia esu aš; nebijok.” Sunerimusiai Petro sielai tai buvo kaip Gilijado balzamas; jo sunerimusi siela buvo nuraminta, tokiu būdu (sapne) jis sušuko Mokytojui: “Viešpatie, jeigu iš tikrųjų čia esi tu, tai liepk man ateiti ir žengti su tavimi per vandenį.” Ir kada Petras ėmė eiti per vandenį, tada audringos bangos jį išgąsdino, ir kuomet jis buvo beskęstas, tuomet jis sušuko: “Viešpatie, gelbėk mane!” Ir daugelis iš šių dvylikos girdėjo, kaip jis ištarė šita šūksnį. Tada Petras sapnavo, kad Jėzus atėjo jam į pagalbą ir, ištiesęs savo ranką, pagriebė jį ir pakėlė, sakydamas: “O tu, mažatiki, kodėl tu suabejojai?”

Ryšium su savojo sapno paskutiniąja dalimi Petras atsikėlė nuo suolo, ant kurio miegojo, ir iš tikrųjų žengė iš laivo į vandenį. Ir jis atsibudo iš sapno, kada Andriejus, Jokūbas, ir Jonas pasilenkė ir jį ištraukė iš jūros.

Petrui šitas patyrimas visada buvo realus. Jis nuoširdžiai tikėjo, kad Jėzus

buvo atėjęs pas juos tą naktį. Jis tiktai iš dalies įtikino Joną Morkų, ir tai paaiškina, kodėl Morkus dalį šios istorijos savo pasakojime praleido. Gydytojas Lukas, kuris šiuos dalykus ištyrė rūpestingai, priėjo išvados, jog tas epizodas buvo Petro vizija, ir dėl to atsisakė suteikti vietas šitai istorijai rengdamas savąjį pasakojimą.

5. SUGRĮŽUS Į BETSAIDA

Ketvirtadienio rytą, prieš aušrą, jie išmetė inkarą prie kranto netoli Zabediejaus namų, ir miegojo maždaug iki pusiaudienio. Andriejus atsikėlė pirmasis ir, išėjęs pasivaikščioti pakrante, surado Jėzų drauge su tuo berniuku, kuris jiems padėdavo nudirbti namų ruošos darbus, sėdinčius ant akmens prie vandens krašto. Nežiūrint to, kad didelė minios dalis ir jaunieji evangelininkai visą naktį ir didžiąją dalį kitos dienos Jėzaus ieškojo rytiniuose kalnuose, bet tuoj po pusiaunakčio jis ir jaunuolis Morkus iškeliavo atgal į Betsaidą, eidami aplink ežerą ir persikeldami į kitą upės krantą.

[1704]▼

Iš tų penkių tūkstančių, kurie buvo stebuklingai pamaitinti ir kurie, kada jų skrandžiai buvo pilni, o širdys tuščios, būtų jų vainikavę karaliumi, tiktai maždaug penki šimtai vis dar atkakliai ėjo paskui jį. Bet prieš jiems sužinant apie jo sugrįžimą į Betsaidą, Jėzus paprašė Andriejaus surinkti dvylika apaštalų ir jų pagalbininkus, įskaitant ir moteris, sakydamas, “Aš noriu su jais pasikalbėti.” Ir kada visi buvo susirinkę, tada Jėzus tarė:

“Kiek ilgai man dar reikės jums nuolaidžiauti? Argi jums visiems taip sunku suvokti dvasiškai ir argi jums stinga gyvojo įtikėjimo? Per visus šituos mėnesius aš iš tiesų jus mokiau karalystės tiesų, ir vis tiek jus valdo materialūs motyvai, o ne dvasiniai apmąstymai. Argi jūs neskaitėte Raštuose, kur Mozė ragino netikinčius Izraelio vaikus, sakydamas: “Nebijokite, stovėkite ramiai ir pamatykite Viešpaties išgelbėjimą?” Tarė giesmininkas: ‘Atsiduokite Viešpačiui.’ ‘Būkite kantrūs, laukite Viešpaties ir būkite drąsūs. Jis tikrai sustiprins jūsų širdį.’ ‘Atiduokite savąją naštą Viešpačiui, ir jis tikrai parems jus. Pasitikėkite juo visada ir išliekite jam savo širdį, nes Dievas yra jūsų prieglobstis.’ ‘Tas, kuris gyvena Paties Aukštojo slaptojoje vietoje, tas tikrai gyvens Visagalio šešėlyje.’ ‘Geriau pasitikėti Viešpačiu, negu tikėti žmogiškaisiais princiais.’

“Ir dabar, argi jūs visi nematote, kad stebuklų darymas ir stebinančių materialų dalykų demonstravimas nelaimės sielų dvasinei karalystei? Mes pamaitinome minias, bet dėl šito jos netapo tokios, kad būtų išalkusios gyvenimo duonos, o taip pat, kad būtų ištroškusios dvasinio teisingumo vandenų. Kada jų alkis buvo numalšintas, tada jos neieškojo įėjimo į dangaus karalystę, bet vietoje šito stengėsi Žmogaus Sūnų paskelbti karaliumi tokiu būdu, koku karaliai yra paskelbiami šitame pasaulyje, tiktai tam, kad ir toliau galėtų valgyti duoną jos neuždirbdami sunkiu darbu. Ir visi šitie dalykai, kuriuose daugiau ar mažiau tikrai dalyvavo ir daugelis iš jūsų, niekuo neprisideda prie to, kad būtų atskleidžiamas dangiškasis Tėvas arba kad šitoji karalystė būtų vystoma žemėje. Argi mes neturime užtektinai priešų tarp šio

krašto religinių lyderių net ir nedarydami to, kas galėtų prieš mus priešišškai nuteikti pilietinius valdovus? Aš meldžiu, jog Tėvas pateptų jūsų akis, kad galėtumėte matyti, ir jog atkimštų jūsų ausis, kad galėtumėte girdėti, tuo tikslu, kad jūs galėtumėte turėti visišką įtikėjimą į šią evangeliją, kurios aš jus mokiau.”

Tada Jėzus pranešė, kad jis nori su savo apaštalais pasišalinti keletui dienų poilsio prieš tai, kada jie pasirengs vykti į Jeruzalę į Perėjimo šventę, ir jis uždraudė bet kam iš mokinių arba iš minios sekti paskui jį. Dėl to jie nuplaukė laivu į Genesareto vietovę, kad dvi ar tris dienas pailsėtų ir pamiegotų. Jėzus rengėsi savojo gyvenimo žemėje didžiulei krizei, ir dėl to daug laiko praleido bendraudamas su Tėvu danguje.

Naujiena apie tų penkių tūkstančių pamaitinimą ir mėginimą Jėzų karūnuoti karaliumi sužadino plačiai išplitusį smalsumą ir sukėlė tiek religinių lyderių, tiek ir pasaulietinių valdovų baimes per visą Galilėją ir Judėją. Nors šitas didingas stebuklas nepadarė nieko tokio, kas toliau būtų išvystęs karalystės evangeliją materialiai mąstančiųjų ir ne iš visos širdies tikinčiųjų sielose, bet jis tikrai pasiekė tokį tikslą, jog netrukus Jėzaus betarpiškos apaštalų šeimos ir artimų mokinių stebuklų ieškančios ir karaliaus trokštančios tendencijos pratrūko kaip pūlinys. Šitas stebinančiai vaizdingas epizodas užbaigė mokymo, parengimo, ir gydymo ankstyvąją erą, šituo paruošdamas kelią įžengti į šiuos paskutiniuosius metus, kada bus skelbiami karalystės naujosios evangelijos aukštesni ir dvasingesni aspektai – dieviškoji sūnystė, dvasinė laisvė, ir amžinasis išgelbėjimas.

[1705]▼

6. GENESARETE

Ilsėdamasis turtingo tikinčiojo namuose Genesareto vietovėje, Jėzus kiekvieną popietę su šiais dvylika rengė tiesioginius pasikalbėjimus. Šios karalystės ambasadoriai buvo rimta, blaivi, ir save drausminanti iš iliuzijų išsivadavusi vyrų grupė. Bet net ir po viso to, kas įvyko, ir kaip parodė vėlesnieji įvykiai, šitie dvylika vyrų vis dar nebuvo iki galo išsivadavę iš savo įgimtų ir ilgą laiką puoselėtų sampratų apie žydų Mesijo atėjimą. Kelių praėjusių savaitių įvykiai atsitiko perdaug greitai, kad šitie pritrenkti žvejai suvoktų visą jų prasmę. Tam, jog vyrai ir moterys įgyvendintų radikalius ir platus spektrą apimančius pakeitimus savo bazinėse ir fundamentaliose sampratose apie visuomeninį elgesį, filosofinius požiūrius, ir religinius įsitikinimus, reikia laiko.

Tuo metu, kada Jėzus ir šie dvylika ilsėjosi Genesarete, minios išsiskirstė, vieni žmonės sugrįžo namo, kiti nuėjo į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Per trumpiau kaip vieno mėnesio laikotarpį entuziastingų ir atvirų Jėzaus rėmėjų, kurių skaičius vien tik Galilėjoje siekė daugiau kaip penkiasdešimt tūkstančių, sumažėjo iki mažiau kaip penkių šimtų. Jėzus norėjo, kad jo apaštalai patirtų, jog entuziastingas liaudies pripažinimas yra nepastovus, ir kad dėl to jie nesusigundytų pasikliauti tokiais trumpalaikės religinės isterijos pasireiškimais po to, kada jam tikrai reikės karalystės darbe palikti juos vienus, bet šitos jo pastangos buvo veiksmingos tik iš dalies.

Savo viešnageš Genesarete antrąją naktį Mokytojas vėl apaštalams papasakojo parabolę apie sėjėją ir pridėjo šituos žodžius: “Matote, mano vaikai, apeliavimas į žmogiškuosius jausmus yra trumpalaikis ir visiškai nuviliantis; apeliavimas vien tikrai į žmogaus intelektą yra lygiai toks pat tuščias ir bevaisis; ir tikrai kreipdamiesi į dvasią, kuri gyvena žmogiškojo proto viduje, jūs galite tikėtis pasiekti tvirtą sėkmę ir užbaigti šituos nuostabius žmogiškojo charakterio transformavimus, kurie netrukus pasireiškia gausiais tikrai dvasiniais vaisiais kasdieniame gyvenime visų tų, kurie šitokiu būdu yra išlaisvinti iš abejonių tamsos dvasios gimimu įtikėjimo šviesoje – dangaus karalystėje.”

Jėzus mokė apeliuoti į jausmus kaip tokio metodo, kurio dėka yra atkreipiamas ir sutelkiamas intelektualus dėmesys. Šitaip sužadintą ir sudomintą protą jis pavadino vartais į sielą, kur ir gyvena toji žmogaus dvasinė prigimtis, kuri turi suvokti tiesą ir reaguoti į evangelijos dvasinį apeliavimą tam, kad būtų pasiekti tikrųjų charakterio transformavimų nuolatiniai rezultatai.

Šitokiu būdu Jėzus stengėsi apaštalus parengti artėjančiam sukrėtimui – visuomenės požiūrio į jį krizei, iki kurios buvo likusios vos kelios dienos. Šiems dvylikai jis aiškino, kad Jeruzalės religiniai lyderiai su Erodu Antipu rengs sąmokslą tam, kad juos sunaikintų. Šie dvylika ėmė daug labiau suprasti (nors ir ne iki galo), kad Jėzus nesirengia sėstis į Dovydo sostą. Jie vis labiau matė, jog dvasinė tiesa neturi būti vystoma materialių stebuklų dėka. Jie ėmė suvokti, jog tų penkių tūkstančių pamaitinimas ir liaudies judėjimas vainikuoti Jėzų karaliumi buvo stebuklų ieškančių, stebuklų laukiančių žmonių aukščiausioji viršūnė, ir aukščiausias taškas to, kaip Jėzų pripažino liaudis. Jie miglotai suprato ir neaiškiai nujautė besiartinančius dvasinio išsisijojimo ir žiauraus priešiško laikus. Šitie dvylika vyrų

[1706]▼

palaipsniui ėmė suvokti savo kaip karalystės ambasadorių užduoties tikrąją prigimtį, ir jie pradėjo ruošti sunkiems ir kankinantiems išmėginimams, kuriuos teks patirti per Mokytojo tarnavimo žemėje paskutiniuosius metus.

Prieš jiems išvykstant iš Genesareto, Jėzus paaiškino jiems apie tų penkių tūkstančių stebuklingą pamaitinimą, jiems tiesiog pasakydamas, kodėl gi jis įsitraukė į šitą nepaprastą kūrybinės energijos pasireiškimą, o taip pat juos užtikrindamas, kad šitokiu būdu jis nenusileido savo užuojautai toms minioms tol, kol jis tikrai neišsiaiškino, jog tai “atitiko Tėvo valią.”

7. JERUZALĖJE

Sekmadienį, balandžio 3-ąją, Jėzus, lydimas tikrai dvylikos apaštalų, pradėjo kelionę iš Betsaidos į Jeruzalę. Kad išvengtų minių ir kad atkreiptų kiek įmanoma mažiau dėmesio, jie keliavo per Gerasą ir Filadelfiją. Šitos kelionės metu jis visiškai jiems uždraudė viešai mokyti; taip pat jis neleido jiems nei mokyti, nei pamokslauti viešnageš Jeruzalėje metu. Į Betanę, netoli Jeruzalės, jie atvyko vėlų trečiadienio vakarą, balandžio 6-ąją. Šitai vienai nakčiai jie apsistojo Lozoribus, Mortos, ir Marijos namuose, bet kitą dieną jie išsiskyrė.

Jėzus, su Jonu, apsistojo tikinčiojo, kurio vardas buvo Simonas, namuose, netoli nuo Lozorius namų Betanėje. Judas Iskarijotas ir Simonas Uolusis apsistojo pas draugus Jeruzalėje, tuo tarpu likusieji apaštalai gyveno po du skirtinguose namuose.

Per šitas Perėjimo šventes Jėzus į Jeruzalę buvo atėjęs tiktai vieną kartą, ir tas kartas buvo per didžiąją šventės dieną. Didelę dalį Jeruzalės tikinčiųjų Abneris buvo iš miesto atvedęs, kad susitiktų su Jėzumi Betanėje. Per šią viešnagę Jeruzalėje šie dvylika sužinojo, koks ėmė rasti jų Mokytojui paniekos jausmas. Išvykstant iš Jeruzalės visi buvo įsitikinę, jog artinasi kažkokia krizė.

Sekmadienį, balandžio 24-ąją, Jėzus ir apaštalai iš Jeruzalės išvyko į Betsaidą, ėjo per pakrantės miestus Jopą, Cezarėją, ir Ptolemėją. Iš ten, ėjo gilyn į šalį per Ramahą ir Choraziną į Betsaidą, ją pasiekė penktadienį, balandžio 29-ąją. Tuo pat, kai tik pasiekė namus, Jėzus pasiuntė Andriejų, kad šis paprašytų sinagogos valdytojo leidimo kalbėti kitą dieną, o tai buvo Sabatas, popietinių pamaldų metu. Ir Jėzus gerai žinojo, jog tai bus paskutinis kartas, kai jam bus leista kalbėti Kapernaumo sinagogoje.

[1707]▼

153 DOKUMENTAS

KRIZĖ KAPERNAUME

PENKTADIENIO vakarą, tą pačią dieną, kada jie atvyko į Betsaidą, ir Sabato rytą, apaštalai pastebėjo, kad Jėzus buvo labai rimtai susirūpinęs dėl kažkokios svarbios problemos; jie suvokė, kad Mokytojas nepaprastai giliai mąsto apie kažkokį svarbų reikalą. Pusryčių jis nevalgė ir tiktai truputėli užkando per pusiaudienį. Visą Sabato rytą ir prieš tai buvusį vakarą šie dvylika ir jų padėjėjai būriavosi mažomis grupelėmis prie namų, sode, ir pakrantėje. Juos visus buvo apėmusi netikrumo įtampa ir bloga nuojauta. Nuo to laiko, kada jie išvyko iš Jeruzalės, Jėzus su jais šnekėjosi mažai.

Per mėnesių mėnesius jie nebuvo matę Mokytojo tokio susirūpinusio ir tokio nešnekaus. Net ir Simonas Petras buvo prislėgtas, jeigu nesugniuždytas. Andriejus buvo pasimetęs, kad nežino, ką padaryti savo prislėgtiems partneriams. Natanielius sakė, kad jie yra “užliūliuoti prieš audrą.” Tomas išreiškė nuomonę, jog “netrukus turi įvykti kažkas nepaprasta.” Pilypas patarė Dovydui Zabediejui “užmiršti apie planus pamaitinti ir apgyvendinti minias tol, kol mes sužinosime tai, apie ką mąsto Mokytojas.” Motiejus su nauja energija stengėsi papildyti išdą. Jokūbas ir Jonas kalbėjosi apie artėjančią pamokslą sinagogoje ir daug svarstė apie galimą jo pobūdį ir užmojų. Simonas Uolusis išreiškė įsitikinimą, iš tikrųjų tokią viltį, kad “netrukus Tėvas danguje gali kokiu nors netikėtu būdu įsikišti, kad apgintų ir paremtų savąjį Sūnų,” tuo tarpu Judas Iskarijotas išdrįso pareikšti tokią mintį, jog galbūt Jėzų slėgė apgailėstavimas, kad “jam neužteko drąsos ir narsumo leisti tiems penkiems tūkstančiams jį vainikuoti žydu karaliumi.”

Būtent iš tokios prislėgtų ir nelaimingų pasekėjų grupės Jėzus šitą gražią Sabato popietę išėjo į Kapernaumo sinagogą sakyti savo epochinio pamokslo. Vienintelis iš visų jo tiesioginių pasekėjų džiugiai pasveikino arba palinkėjo sėkmės vienas iš nieko neįtariančių Alfiejaus dvynių, kuris, tuo metu, kada Jėzus iš namų ėjo į sinagogą, pasveikino jį linksmai ir tarė: “Mes meldžiamės,

kad Tėvas tau padėtų ir kad mes turėtume didesnes minias negu turėjome kada nors anksčiau.”

1. APLINKOS PARENGIMAS

Šią nuostabią Sabato popietę naujojoje Kapernaumo sinagogoje iškilūs parapijiečiai Jėzų pasveikino trečią valandą. Jairas pirmininkavo ir įteikė Jėzui Raštus, kad iš jų paskaitytų. Išvakarėse, penkiasdešimt trys fariziejai ir sedukiečiai atvyko iš Jeruzalės; taip pat dalyvavo ir daugiau negu trisdešimt aplinkinių sinagogų lyderių ir valdytojų. Šitie žydų religiniai lyderiai veikė tiesiogiai paklusdami Jeruzalės Sanhedrino įsakymams, ir jie sudarė ortodoksų avangardą, kuris susirinko tam, kad paskelbtų

[1708]▼

atvirą karą Jėzui ir jo mokiniams. Greta šitų žydų lyderių, sinagogos garbės vietose, sėdėjo Erodo Antipo oficialieji stebėtojai, kuriems Erodo buvo nurodęs patikrinti nerimą keliančius pranešimus apie tai, kad, jo brolio Pilypo valdose, liaudis mėgino Jėzų paskelbti žydų karaliumi.

Jėzus suvokė, kad jis atsidūrė tokioje padėtyje, kada vis gausėjantys jo priešai tuoj pat jam paskelbs viešą ir atvirą karą, ir jis drąsiai nusprendė imtis puolimo. Pamaitindamas tuos penkis tūkstančius jis metė iššūkį jų idėjoms apie materialų Mesiją; dabar jis vėl nusprendė atvirai pulti jų sampratą apie žydų išvaduotoją. Šitoji krizė, prasidėjusi šių penkių tūkstančių pamaitinimu, ir pasibaigusi šio Sabato popietės pamokslu, buvo išorinis liaudies šlovės ir pripažinimo bangos pasisukimas. Nuo šiol, karalystės darbas vis daugiau buvo susijęs su svarbesne užduotimi laimėti tvirtus dvasinius atsivertėlius tikrajai religinei žmonijos brolijai. Šitas pamokslas pažymi tą krizę, kada buvo pereinama iš diskusijų, prieštaravimų, ir sprendimų laikotarpio į atviro karo ir galutinio priėmimo arba visiško atmetimo laikotarpį.

Mokytojas gerai žinojo, jog didžioji dauguma jo pasekėjų palaipsniui, bet tvirtai ruošė savo protą tam, kad galutinai jį atstumtų. Lygiai taip pat jis žinojo, kad didelė dalis jo mokinių palaipsniui, bet tvirtai žengė per tą proto parengimą ir per tą sielos drausminimą, kurie juos įgalins nugalėti dvejones ir drąsiai pareikšti savo teises į subrendusį įtikėjimą į karalystės evangeliją. Jėzus puikiai suprato, kaip žmonės priimti sprendimus kokios nors krizės atveju ir įvykdyti netikėtus drąsaus apsisprendimo veiksmus ruošiasi palaipsnio proceso metu, kada nuolat priima sprendimus pasikartojančiose gėrio ir blogio situacijose. Jis savo pasirinktus pasiuntinius rengė taip, kad jie ne kartą turėjo susidurti su nusivylimu, ir jiems jis suteikdavo dažnų ir išmėginančių galimybių, kada tam, kad išlaikytų dvasinius išbandymus, jie turėjo rinktis tarp gėrio ir blogio. Jis žinojo, kad savo pasekėjais galės pasikliauti, kada jiems teks susidurti su galutiniu išmėginimu, kad jie gyvybiškai svarbius sprendimus priims remdamiesi savo ankstesniais ir įprastais intelektualiais požiūriais ir dvasinėmis reakcijomis.

Šitoji Jėzaus žemiškojo gyvenimo krizė prasidėjo šių penkių tūkstančių pamaitinimu ir baigėsi šituo pamokslu sinagogoje; apaštalų gyvenime krizė

prasidėjo šituo pamokslu sinagogoje ir tęsėsi ištisus metus, pasibaigdamą tikta Mokytojo teismu ir nukryžiavimu.

Kada tą popietę susirinkusieji sėdėjo sinagogoje, prieš Jėzui pradėdant kalbėti, tada visų mintyse tebuvo vienintelė didžioji paslaptis, tiesiog vienas didžiausias klausimas. Tiek jo draugus, tiek jo priešus buvo apėmusi vienintelė mintis: “Kodėl jis pats taip sąmoningai ir veiksmingai atstūmė liaudies susižavėjimo bangą?” Ir būtent prieš pat šitą pamokslą ir tuoj pat po jo susierzinusių jo šalininkų abejonės ir nusivylimas peraugo į nesąmoningą pasipriešinimą ir galiausiai pavirto tikra neapykanta. Būtent po šito pamokslo sinagogoje Judui Iskarijotui ir kilo pirmą kartą sąmoninga mintis pabėgti. Bet, kol kas, visus tokius polinkius jis meistriškai įveikdavo.

Visi buvo suglumę. Jėzus juos paliko praradusius amą ir pritrenktus. Neseniai jis milžinišku laipsniu buvo pademonstravęs viršgamtinę galią, kuri apibūdino jo visą karjerą. Šių penkių tūkstančių pamaitinimas buvo tas vienintelis įvykis per jo žemiškąjį gyvenimą, kuris didžiausiu

[1709]▼

laipsniu atitiko žydų sampratą apie laukiamą Mesiją. Bet šitą nepaprastą pranašumą tuoj pat ir nepaaiškinus atsverė jo greitas ir tvirtas atsisakymas būti vainikuotam karaliumi.

Penktadienio vakarą, ir dar kartą Sabato rytą, Jeruzalės lyderiai ilgai ir atkakliai įkalbinėjo Jairą, kad šis neleistų Jėzui kalbėti sinagogoje, bet tai buvo bergždžia. Jairo vienintelis atsakymas į visus šituos įtikinėjimus buvo: “Aš patenkinau šitą prašymą, ir savojo žodžio tikrai nelaužysiu.”

2. EPOCHOS PAMOKSLAS

Jėzaus įvadas į šitą pamokslą buvo jo skaitymas iš įstatymo, kaip jis yra užrašytas Antrajame Įstatyme: “Bet tikrai taip atsitiks, jeigu šitoji tauta iš tiesų nekreips dėmesio į Dievo balsą, kad juos iš tikrųjų pasieks prakeikimas už jų padarytas nuodėmes. Viešpats padarys taip, kad jus sunaikins jūsų priešai; jūs tikrai būsite išsklaidyti po visas žemės karalystes. Ir Viešpats jus ir tą karalių, kuri įškėlėte, kad valdytų jus, tikrai atiduos į svetimos nacijos rankas. Jūs tikrai tapsite nuostaba, aforizmu, ir panieka visose nacijose. Jūsų sūnūs ir jūsų dukros tikrai pateks į nelaisvę. Svetimieji tarp jūsų tikrai iškils aukštai valdžioje, tuo tarpu jūs būsite nustumti toli į apačią. Ir šitie dalykai tikrai teks jums ir jūsų sėklai per amžius, nes jūs neklausėte Viešpaties žodžio. Dėl to jūs tikrai tarnausite savo priešams, kurie iš tiesų kovos prieš jus. Jūs tikrai kęsite alkį ir troškulį ir vilksite šitą geležinį svetimųjų jungą. Viešpats prieš jus nuteiks naciją iš toli, iš žemės pakraščio, tokią naciją, kurios kalbos jūs tikrai nesuprasite, tokią naciją, kurios veido išraiška bus žiauri, tokią naciją, kuri negailės jūsų. Ir iš tikrųjų jie laikys jus visus apgulę visuose jūsų miestuose tol, kol aukštos sutvirtintos sienos, tarp kurių jūs būsite suradę prieglobstį, sugrius; ir iš tiesų visas kraštas pateks į jų rankas. Ir bus taip, kad jūs būsite priversti valgyti savo pačių kūno vaisių, savo pačių sūnų ir dukrų kūnus, per šitą apgulties laikotarpį, dėl sunkios padėties, kuri kils spaudžiant jūsų priešams.”

Ir kada Jėzus užbaigė šitą skaitymą, tada perėjo prie Pranašų ir paskaitė iš Jeremijo: “Jeigu jūs tikrai nekreipsite dėmesio į mano tarnų, tų pranašų, kuriuos aš jums atsiunčiau, žodžius, tuomet aš iš tiesų padarysiu su šitais namais taip, kaip su Šiloma, ir aš tikrai šitą miestą paversiu prakeiksmu visoms žemės nacijoms.” Ir šventikai ir mokytojai klausėsi, kaip Jeremijas šituos žodžius taria Viešpaties namuose. Ir atsitiko taip, jog kada Jeremijas pasakė viską, ką Viešpats liepė pasakyti visiems žmonėms, tada šventikai ir mokytojai sučiupo jį, tardami: ‘Tu tikrai mirsi.’ Ir visi žmonės susibūrė aplink Jeremiją Viešpaties namuose. Ir kada Judaho princai išgirdo apie šituos dalykus, tada Jeremijui jie surengė teismą. Tada šventikai ir mokytojai kalbėjo princams ir visiems tiems žmonėms, sakydami: ‘Šitas žmogus yra vertas to, jog mirtų, nes jis pranašavo prieš mūsų miestą, ir jūs patys tą girdėjote savo ausimis.’ Tada kalbėjo Jeremijas visiems princams ir visiems žmonėms: ‘Viešpats mane pasiuntė pranašauti prieš šituos namus ir prieš šitą miestą visus tuos žodžius, kuriuos jūs girdėjote. Dabar, dėl to, pataisykite savo būdą ir pakeiskite savo elgesį ir pakluskite savo Viešpaties jūsų Dievo balsui tam, kad galėtumėte išvengti to blogio, kuris buvo išsakytas prieš jus. Kai dėl manęs, tai, žiūrėkite, aš esu jūsų rankose. Darykite su manimi, kas jūsų akimis žiūrint yra gera ir teisinga. Bet tikrai žinokite, jeigu mane nužudysite, tai iš tiesų ant jūsų ir ant šitos tautos kris nekaltas kraujas, nes mane pasiuntė Viešpats pasakyti tokią tiesą, kad išgirstumėte visus šituos žodžius.’

[1710]▼

“Tų laikų šventikai ir mokytojai stengėsi Jeremiją nužudyti, bet teisėjai su tuo nenorėjo sutikti, nors, už jo perspėjimo žodžius, jie iš tikrųjų jį su virvėmis nuleido į pamazgų duobę, kol jis nugrimzdo joje iki pažastų. Štai ką padarė šitoji tauta Pranašui Jeremijui, kada jis pakluso Viešpaties paliepimui perspėti savo sielos brolius dėl jiems gresiančio politinio žlugimo. Šiandien, aš noriu jūsų paklausti: Ką šitos tautos vyriausieji šventikai ir religiniai vadovai padarys tam žmogui, kuris išdrįs juos įspėti dėl jų dvasinės lemties dienos? Ar jūs taip pat stengsitės nužudyti tą mokytoją, kuris drįsta skelbti Viešpaties žodį, ir kuris nebijo nurodyti to, kad jūs atsisakote žengti šviesos keliu, kuris veda link įėjimo į dangaus karalystę?

“Kokių gi manosios misijos žemėje įrodymų jūs ieškote? Mes netrikdėme jūsų padėties, kuri teikia jums įtaką ir valdžią, tuo metu, kada gerąsias naujienas skelbėme vargšams ir atstumtiesiems. Mes neužsipuolėme nedraugiškai to, ką jūs laikote pagarboje, bet vietoje šito mes skelbėme naująją laisvę baimės persmelktai žmogaus sielai. Į šitą pasaulį aš atėjau tam, jog apreikščiau savąjį Tėvą ir įkurčiau žemėje Dievo sūnų dvasinę brolystę, dangaus karalystę. Ir nežiūrint to, kad aš tiek daug kartų esu jums priminęs, jog manoji karalystė nėra iš šito pasaulio, bet vis tiek manasis Tėvas iš tikrųjų jums leido pamatyti daug materialių stebuklų papildomai prie akivaizdesnių dvasinių transformacijų ir atgimimų.

“Kokio gi naujo ženklų jūs stengiatės sulaukti iš manųjų rankų? Aš pareiškiu, kad jūs jau turite pakankamai įrodymų tam, jog priištumėte savo sprendimą. Tikrai, tikrai aš sakau daugeliui tų, kurie šitą dieną sėdi prieš mane, jums iškilo būtinybė pasirinkti, kokių keliu jūs eisite; ir aš jums sakau, kaip Jošua sakė jūsų protėviams, ‘pasirinkite šitą dieną, kam jūs tarnausite.’

Šiandien, daugelis iš jūsų stovite kryžkelėje.

“Kai kurie iš jūsų, kada nebegalėjote manęs surasti po minios pamaitinimo aname krante, nusamdėte Tiberijaus žvejybinę flotilę, kuri prieš savaitę buvo netoli pasislėpusi per audrą, kad vytumėtės mane, ir kokių gi tikslų? Ne dėl tiesos ir teismo arba ne dėl to, kad galėtumėte daugiau sužinoti, kaip tarnauti ir dirbti savo bičiuliams žmonėms! Ne, bet vietoje šito dėl to, kad galėtumėte turėti daugiau duonos, kurios neužsidirbote sunkiu darbu. Tai nebuvo dėl to, kad jūsų sielos būtų pripildytos gyvenimo žodžiu, bet vien tik dėl to, kad jūs galėtumėte į pilvą prisikimšti neuždirbtos duonos. Ir ilgą laiką jūs iš tiesų buvote mokomi, kad Mesijas, kada ateis, tada darys tuos stebuklus, kurie pavirs gyvenimą malonių ir lengvų visai išrinktajai tautai. Tada, nėra nieko keisto, kad jūs tie, kurie taip ilgai buvote šitaip mokomi, taip ilgitės tų kepalėlių ir žuvų. Bet aš pareiškiu jums, kad Žmogaus Sūnaus misija nėra tokia. Aš atėjau tam, jog skelbčiau dvasinę laisvę, mokyčiau amžinosios tiesos, ir puoselėčiau gyvąjį įtikėjimą.

“Mano sielos broliai, negeiskite tokio maisto, kuris genda, bet vietoje šito ieškokite dvasinio maisto, kuris pamaitina net ir tiek, kad yra pasiekiamas amžinasis gyvenimas; ir būtent tokią gyvenimo duoną Sūnus duoda visiems, kurie ją ims ir valgys, nes Tėvas Sūnui suteikė šitą gyvenimą be apribojimo. Ir kada jūs manęs klausėte, ‘Ką mes turime daryti, kad atliktume Dievo darbus?’ Aš aiškiai jums pasakiau: ‘Dievo darbas yra tai, kad jūs tikėtumėte tuo, kurį jis pasiuntė.’”

Ir tada Jėzus sakė, rodydamas į manos puodą, kuris puošė šitos naujosios sinagogos durų sąramą, ir kuris buvo išgražintas vynuogių kekėmis: “Jūs manėte, kad jūsų protėviai dykumoje valgė maną – dangiškąją duoną – bet aš jums sakau, jog tai buvo žemės duona. Nors Mozė jūsų tėvams ir nedavė duonos iš dangaus, bet manasis Tėvas dabar

[1711]▼

yra pasirengęs duoti jums tikrosios gyvenimo duonos. Dangaus duona yra tai, kas kyla iš Dievo ir šio pasaulio žmonėms suteikia amžinąjį gyvenimą. Ir kada jūs man sakysite, Duok mums šitos gyvosios duonos, tada aš tikrai atsakysiu: Aš esu šitoji gyvenimo duona. Tas, kuris ateina pas mane, tikrai nebus alkanas, tuo tarpu tas, kuris tiki manimi, tikrai nebus ištroškęs. Jūs stebėjote mane, gyvenote su manimi, ir matėte manusius darbus, bet vis tiek jūs netikite, kad aš atėjau nuo Tėvo. Bet tie, kurie tikrai tikite – nebijokite. Visi tie, kuriuos veda Tėvas, tikrai ateis pas mane, o tas, kuris ateina pas mane, tikrai jokių būdu nebus išvarytas.

“O dabar leiskite man jums pareikšti, kartą ir visiems laikams, jog į žemę aš nusileidau ne tam, kad vykdyčiau savo paties valią, bet valią To, kuris mane atsiuntė. Ir To, kuris mane atsiuntė, galutinė valia yra tokia, jog iš visų tų, kuriuos jis man patikėjo, aš neprarasčiau nė vieno. O Tėvo valia yra tokia: Kad kiekvienas matantis šį Sūnų ir tikintis juo tikrai turės amžinąjį gyvenimą. Tikrai vakar aš iš tiesų pamaitinau duona jūsų kūnus; šiandien aš jums siūlau gyvenimo duoną išalkusioms jūsų sieloms. Ar dabar jūs paimsite dvasinę duoną su tokiu noru, su kokių tada valgėte šito pasaulio duoną?”

Kada Jėzus akimirkai nutilo, kad apžvelgtų parapijiečius, tada vienas iš mokytojų iš Jeruzalės (Sanhedrino narys) atsistojo ir paklausė: “Ar aš gerai tave suprantu, kad tu sakai, jog esi ta dangiškoji duona, ir, kad ta mana, kurią Mozė davė mūsų tėvams dykumoje, nebuvo dangiškoji duona?” Ir Jėzus šitam fariziejui atsakė: “Tu supranti teisingai.” Tada šitas fariziejus tarė: “Bet argi tu nesi Jėzus iš Nazareto, Juozapo sūnus, tas dailidė? Argi tavo tėvo ir motinos, o taip pat tavo brolių ir seserų, gerai nepažįsta daugelis iš mūsų? Kaip tuomet yra taip, jog tu pasirodai čia Dievo namuose ir pareiški, kad esi nusileidęs iš dangaus?”

Iki šito laiko sinagogoje buvo kilęs didelis šurmulys, o tai grėsė peraugti į netvarką, dėl to Jėzus atsistojo ir tarė: “Būkime kantrūs; tiesa niekada nenukenčia dėl to, kad yra nuoširdžiai tikrinama. Aš esu visa tai, apie ką tu kalbi, ir dar daugiau negu tai. Tėvas ir aš esame vienas; šis Sūnus daro tik tai, ką jį moko Tėvas, tuo tarpu visus tuos, kuriuos šiam Sūnui atidavė Tėvas, šis Sūnus priims pas save. Jūs skaitėte Pranašuose, kur yra parašyta, ‘Jūs visus tikrai mokys Dievas,’ ir kad ‘Tie, kuriuos moko Tėvas, taip pat išgirs ir jo Sūnų.’ Kiekvienas, kuris atsiduoda viduje gyvenančios Tėvo dvasios mokymui, galiausiai ateis pas mane. Nė vienas žmogus Tėvo nėra matęs, bet Tėvo dvasia tikrai gyvena žmogaus viduje. O šis Sūnus, kuris nusileido iš dangaus, Tėvą tikrai matė. Ir tie, kurie tikrai tiki šituo Sūnumi, jau turi amžinąjį gyvenimą.

“Aš esu šitoji gyvenimo duona. Jūsų tėvai valgė maną dykumoje ir yra mirę. Bet šitoji duona, kuri kyla iš Dievo, jeigu žmogus ją valgo, tai jis niekada nemirs dvasioje. Aš kartoju, aš esu šitoji gyvoji duona, ir kiekviena siela, kuri suvoks šitą suvienytą Dievo ir žmogaus prigimtį, tikrai gyvens amžinai. Iš šitoji gyvenimo duona, kurią aš duodu visiems, kas ją paims, yra mano paties gyvenimas ir sujungta prigimtis. Tėvas Sūnuje ir Sūnus vienovėje su Tėvu – toks yra manasis gyvenimą suteikiantis apreiškimas visam pasauliui ir manoji išgelbstinti dovana visoms nacijoms.”

Kada Jėzus baigė kalbėti, tada sinagogos valdytojas parapijiečius paleido, bet jie nenorėjo skirstytis. Žmonės susibūrė aplink Jėzų, kad paklaustų daugiau klausimų, tuo tarpu kiti pusbalsiu šnekėjosi ir diskutavo tarpusavyje. Ir šitokia padėtis tęsėsi daugiau negu tris valandas. Buvo gerokai po septynių valandų vakaro, kada žmonės pagaliau išsiskirstė.

[1712]▼

3. SUSIRINKIMAS PO VISKO

Jėzui buvo užduota daug klausimų per šitą susirinkimą po visko. Kai kuriuos klausimus pateikė pasimetę jo mokiniai, bet daugiau klausė priekabių ieškantys netikintieji, kurie stengėsi tikrai jį sugluminti ir pagauti į spąstus.

Vienas iš atvykusių fariziejų, užlipęs ant šviestuvo stovo, šaukdamas klausė: “Tu mums sakai, jog esi toji gyvenimo duona. Kaip gi tu mums gali duoti savo materialų kūną, kad jį valgytume, arba savo kraują, kad jį gertume? Kokia gi nauda iš tavojo mokymo, jeigu jo negalima įgyvendinti?” Ir Jėzus atsakė į šitą klausimą, pasakydamas: “Aš gi nemokiau jūsų, kad šitoji gyvenimo duona yra mano materialus kūnas, o taip pat, kad šitas gyvenimo vanduo yra mano kraujas. Bet aš tikrai sakiau, jog manasis gyvenimas materialaus kūno pavidalu yra dangiškosios duonos padovanojimas. Dievo Žodžio faktas, padovanotas

materialaus kūno pavidalu, ir Žmogaus Sūnaus, pavaldaus Dievo valiai, reiškinys sudaro patyrimo tokią tikrovę, kuri prilygsta dieviškajam maistui. Jūs negalite valgyti mano materialaus kūno, taip pat jūs negalite gerti ir mano kraujo, bet dvasioje jūs galite su manimi tapti vienove, net ir taip, kaip dvasioje aš esu vienovė su Tėvu. Jūs galite būti maitinami amžinuoju Dievo žodžiu, kuris iš tiesų ir yra toji gyvenimo duona, ir kuri buvo padovanota mirtingojo materialaus kūno pavidalu; ir jūs galite būti sieloje pagirdyti dieviškąja dvasia, kuri iš tiesų ir yra tas gyvenimo vanduo. Į šį pasaulį Tėvas mane atsiuntė tam, jog parodytų, kaip jis nori apsigyventi visų žmonių viduje ir vadovauti jiems; ir aš šitą gyvenimą materialaus kūno pavidalu gyvenau taip, jog įkvėpčiau visus žmones, kad ir jie lygiai taip visą laiką stengtųsi pažinti ir vykdyti jų viduje gyvenančio dangiškojo Tėvo valią.

Tada vienas iš Jeruzalės šnipų, kuris stebėjo Jėzų ir jo apaštalus, tarė: “Mes pastebime, kad nei tu, nei tavo apaštalai tinkamai nenusiplaunate rankų prieš valgydami duoną. Tau turi būti gerai žinoma, jog tokia praktika, kada valgoma suterštomis arba neplautomis rankomis, yra senolių įstatymo pažeidimas. Taip pat jūs deramai neišsiplaunate ir savo puodukų, iš kurių geriate, ir indų, iš kurių valgate. Kodėl gi jūs rodote tokią nepagarbą tėvų tradicijoms ir mūsų senolių įstatymams?” Ir kada Jėzus jį iš klausė, tada atsakė: “Kodėl gi jūs savo tradicijos įstatymais pažeidžiate Dievo įsakymus? Įsakymas sako, ‘Gerbk savo tėvą ir motiną,’ ir liepia, kad jūs, jeigu reikia, savo turtu pasidalintumėte su jais; bet jūs įvedate tokį tradicijos įstatymą, kuris leidžia nepareigingiems vaikams sakyti, jog tie pinigai, kuriais buvo galima paremti tėvus, buvo ‘atiduoti Dievui.’ Šitokiu būdu senolių įstatymas išlaisvina tokius nenuoširdžius vaikus nuo atsakomybės, nežiūrint to, kad tie vaikai visus tuos pinigus vėliau panaudoja savo pačių malonumui. Kodėl gi yra šitaip, kad jūs savo pačių tradicijos pagalba šį įsakymą padarote tuščią? Iš tikrųjų Isajas gerai išpranašavo jūsų apgavystes, sakydamas: ‘Šitoji tauta mane gerbia savo lūpomis, bet jos širdis yra toli nuo manęs. Tuščiai jie garbina mane, mokindami žmonių priesakų kaip savųjų doktrinų.’

Jūs galite matyti, kaip gi čia yra taip, kad jūs apleidžiate įsakymą, nors imate labai greitai laikytis žmonių tradicijos. Jūs iš tikrųjų norite iš viso atstumti Dievo žodį, tuo tarpu savo tradicijas jūs palaikote. Ir daugeliu kitokių būdų jūs iš tiesų išdrįstate savo pačių mokymus iškelti virš įstatymo ir pranašų.”

Tada Jėzus savo pastabas nukreipė visiems susirinkusiems. Jis sakė: “Bet gi išgirskite mane jūs visi. Žmogų dvasiškai suteršia būtent ne tai, kas į burną patenka, bet vietoje šito tai, kas iš burnos ir iš širdies pasklinda.” Bet net ir apaštalai jo žodžių prasmės iki galo nesuvokė, nes Simonas Petras jo taip pat paklausė: “Kad be reikalo kai kurie tavo klausytojai nebūtų įžeisti, ar nepaaiškintum mums šitų žodžių prasmės?” Ir tada Jėzus tarė Petru:

[1713]▼

“Argi tau taip pat sunku suprasti? Argi tu nežinai, jog kiekvienas augalas, kurio nepasodino manasis Tėvas, tikrai bus išrautas su šaknimis. Dabar atkreipkite dėmesį į tuos, kurie norėtų žinoti tiesą. Jūs negalite priversti žmonių mylėti tiesą. Didelė dalis šitų mokytojų yra akli vedliai. Ir jūs žinote, jeigu aklą ves aklas, tai tikrai į duobę įkris abu. Bet gi išgirskite, kai aš jums sakau tiesą apie tuos dalykus, kurie žmones suteršia moraliai ir supurvina dvasiškai. Aš

pareiškiu, jog žmogų suteršia būtent ne tai, kas į kūną patenka per burną ar protą pasiekia per akis ir ausis. Žmogų suteršia tikrai tas blogis, kuris gali kilti širdies viduje, ir kurį išreiškia tokių nešventų asmenų žodžiai ir darbai. Argi jūs nežinote, kad blogos mintys, žmogžudystės, vagystės, ir svetimavimo nuodėmingos užmačios, drauge su pavydu, pasididžiavimu, pykčiu, kerštu, keiksmiais, ir melagingu liudijimu kyla būtent širdyje? Ir žmogų suteršia būtent kaip tik tokie dalykai, o ne tai, kad duoną jie valgo ritualo požiūriu nešvariomis rankomis.”

Jeruzalės Sanhedrino atsiųsti fariziejai dabar buvo beveik įsitikinę, kad Jėzus turi būti suimtas, pateikiant jam kaltinimą šventvagyste arba žydų šventojo įstatymo išniekinimu; todėl jie stengėsi įtraukti jį į diskusijas apie kai kurias senolių tradicijas, arba vadinamuosius nacijos žodinius įstatymus, ir į galimą jų užsipuolimą. Nesvarbu, kad ir kiek mažai būtų vandens, šitie tradicijai vergaujantys žydai, niekada nesielgdavo taip, kad prieš kiekvieną valgį nenusiplautų rankų, kaip to reikalavo ritualas. Jie laikėsi tikėjimo, jog “geriau jau mirti negu senolių įsakymus pažeisti.” Šnipai paklausė šitą klausimą, nes buvo pranešta, kad Jėzus buvo sakęs, “Išgelbėjimas yra švarių širdžių, o ne švarių rankų reikalas.” Bet tokių įsitikinimų labai sunku atsikratyti, kada jie tampa žmogaus religijos dalimi. Net daug metų praėjus nuo šitos dienos Apaštala Petrą vis dar tebekaustė baimė daugeliui šitų tradicijų apie švairius ir nešvairius dalykus, iš šito jis galutinai išsivadavo tikrai susapnavęs nepaprastą ir ryškų sapną. Visa tai galima suprasti geriau, prisiminus, jog šitie žydai į valgymą neplautomis rankomis žiūrėjo taip, kaip į bendravimą su prostitute, ir tiek už vieną, tiek už kitą turi būti vienodai baudžiama ekskomunikacija.

Tokiu būdu Mokytojas iš tikrųjų nusprendė aptarti ir demaskuoti visos taisyklių ir reguliavimų rabinų sistemos, kurią išreiškė žodinis įstatymas – senolių tradicijos, kurios visos buvo laikomos šventesnėmis ir labiau suvaržančiomis žydus net ir už Raštų mokymus – kvailystę. Ir Jėzus kalbėjo mažiau save varžydamas, nes jis žinojo, kad toji valanda atėjo, kada jis daugiau nebegali padaryti nieko dėl to, jog užkirstų kelią atviram ryšiui su šitais religiniais lyderiais nutraukimui.

4. PASKUTINIEJI ŽODŽIAI SINAGOGOJE

Šito baigiamąjį susirinkimo diskusijų įkarštyje, vienas iš Jeruzalės fariziejų prie Jėzaus atvedė sutrikusio proto jaunuolį, kurį buvo apsėdusi nesuvaldoma ir maištinga dvasia. Atvedęs šitą išprotėjusį vaikina priėmė prie Jėzaus, jis tarė: “Ką gi tu gali padaryti dėl tokio negalavimo, kaip šitas? Ar tu gali išvaryti velnius?” Ir kada Mokytojas pažvelgė į jaunuolį, tada jį užliejo užuojauta ir, parodęs ženklą vaikiniui prieiti prie jo, paėmė jį už rankos ir pasakė: “Tu gi žinai, kas aš esu; išeik iš jo; ir aš įpareigoju vieną iš tavo ištikimų bičiulių žiūrėti, kad tu nebesugrižtum.” Ir nedelsiant vaikiną tapo normalus ir jam sugrižo sveikas protas. Ir tai yra pirmasis atvejis, kur Jėzus tikrai išvarė “blogą dvasią” iš

[1714]▼

žmogiškosios būtybės. Visais ankstesniais atvejais buvo tikrai tariamas velnio apsėdimas; bet šitas demono apsėdimas buvo tikras atvejis, net ir toks, kaip

kartais atsitikdavo ir tomis dienomis, ir iki pat Pentakosto dienos, kada Mokytojo dvasia buvo išlieta visiems materialiams kūnams, ir dėl to visiems laikams tapo nebeįmanoma, kad šitas nedidelis skaičius dangiškųjų maištininkų šitai pasinaudotų kai kuriais nestabiliomis žmogiškųjų būtybių tipais.

Žmonėms stebintis, vienas iš fariziejų atsistojo ir apkaltino Jėzų, sakydamas, jog šiuos dalykus jis gali padaryti dėl to, kad yra susidėjęs su velniais; kad jis tą pripažino ir savo žodžiais, kuriuos tarė išvartydamas šitą velnią, kad jie vienas kitą pažįsta; ir jis toliau pareiškė, kad religiniai mokytojai ir lyderiai Jeruzalėje nusprendė, jog savo vadinamuosius stebuklus Jėzus padarė velnių princas Belzebubo suteikta galia. Fariziejus sakė: “Neturėkite nieko bendro su šiuo žmogumi; jis eina išvien su Šėtonu.”

Tada tarė Jėzus: “Kaip gi gali Šėtonas išvartyti Šėtoną? Susiskaldžiusi karalystė išsilaikyti negali, jeigu šeima yra susiskaldžiusi, tai netrukus ji suirs. Argi miestas gali atlaikyti apgultį, jeigu yra nevieningas? Jeigu Šėtonas išvaro Šėtoną, tai jis pats veikia prieš save; kaip gi tada iš tiesų išsilaikys jo karalystė? Bet gi jūs turėtumėte žinoti, jog niekas negali įeiti į stipraus vyro namus ir pagrobtį jo turtą kaip nors kitaip, bet tik iš pradžių nugalėjęs ir surišęs šitą stiprų vyrą. Ir tokiu būdu, jeigu aš velnius išvariau Belzebubo suteikta galia, tai kieno gi suteikta galia juos išvaro jūsų sūnūs? Todėl jie iš tikrųjų bus jūsų teisėjai. Bet jeigu aš, Dievo dvasios suteikta galia, išvarau velnius, tuomet iš tikrųjų Dievo karalystė yra atėjusi pas jus. Jeigu jūs nebūtumėte apakinti prietarų ir suklaidinti baimės ir pasididžiavimo, tai lengvai suvoktumėte, jog tas, kuris už velnius yra didingesnis, stovi tarp jūsų. Jūs verčiate mane pareikšti, jog tas, kuris nėra su manimi, yra prieš mane, tuo tarpu tas, kuris nerenka su manimi, tas išbarsto toli. Leiskite man rimtai įspėti tuos iš jūsų, kurie norėtų išdrįsti, žiūrėdami atmerkтомis akimis ir turėdami iš anksto apmąstytą pikta valią, Dievo darbus sąmoningai priskirti velnių poelgiams! Tikrai, tikrai aš jums sakau, iš tiesų jums bus atleista už jūsų visas nuodėmes, net ir už visas šventvagystes, tačiau, kas tik šventvagiaus prieš Dievą tyčia ir turėdamas pikta užmačia, tas išgelbėjimo negaus niekada. Kadangi tokie užkietėję piktybinio blogio darbininkai niekada neieškos ir negaus atleidimo, tai jie yra kalti dėl tos nuodėmės, jog dieviškąjį atleidimą atstūmė amžinai.

“Šiandien daugelis iš jūsų iš tiesų esate priėję prie kelių sankirtos; jūs esate priėję prie tokios pradžios, kad neišvengiamai turite rinktis tarp Tėvo valios ir savojo aš pasirinktų tamsybės kelių. Ir kaip dabar pasirinksite, galiausiai iš tikrųjų tokie ir būsite. Jūs turite arba medį išauginti tokį, kad jis būtų geras ir kad vaisius būtų geras, arba šis medis taps sugedęs ir vaisius bus sugedęs. Aš pareiškiu, jog manojų Tėvo amžinojoje karalystėje medis yra pažįstamas iš jo vaisių. Tačiau kai kurie iš jūsų esate kaip angys, kaip gi galite jūs, jau pasirinkę blogį, duoti gerus vaisius? Galų gale, kai tiek daug blogio yra jūsų širdyse, tai tą kalba ir jūsų lūpos.

Tada atsistojo kitas fariziejus, kuris tarė: “Mokytojau, mes norėtume, jog tu parodytum iš anksto nulemtą ženklą, kuris būtų mums suprantamas, jog rodo tavo valdžią ir suteikia tau teisę mokytį. Ar tu sutiktum su tokia sąlyga?” Ir kada Jėzus tai išgirdo, tada jis pasakė: “Šitoji įtikėjimo neturinti ir ženklų ieškanti karta stengiasi pamatyti ženklą, bet jums tikrai nebus duota jokio kito ženklo be to, kurį jūs jau turite, ir kurį jūs tikrai pamatysite, kada Žmogaus Sūnus paliks jus.”

Ir kada jis baigė kalbėti, tada jo apaštalai jį apsupo ir išvedė iš sinagogos.

Tylėdami jie parėjo su juo į namus į Betsaidą. Jie visi buvo nustebinti ir kažkiek išsigandę dėl to, kad netikėtai pasikeitė

[1715]▼

Mokytojo mokymo taktika. Jie buvo visiškai neįpratę matyti jį veikiantį tokiu karingu būdu.

5. ŠEŠTADIENIO VAKARAS

Ne kartą Jėzus buvo sudaužęs savo apaštalų viltis, daug kartų jis buvo sužlugdęs jų nuostabiausius lūkesčius, bet niekada jų nusivylimo laikas arba skausmo laikotarpis neprilygo šitam nusivylimui arba skausmui, kuris juos apėmė dabar. Ir, taip pat, dabar prie jų depresijos prisidėjo ir tikra baimė dėl savojo saugumo. Juos visus stebinančiai pritrenkė tai, kad taip staiga ir visiškai nuo jų nusigrėžė paprasti žmonės. Juos taip pat kažkiek išgąsdino ir sukėlė nerimo ir tas netikėtas drąsumas ir pernelyg atkaklus ryžtas, kurį rodė fariziejai, atvykę čia iš Jeruzalės. Bet labiausiai juos suglumino netikėtas Jėzaus taktikos pasikeitimas. Įprastomis aplinkybėmis šito karingesnio požiūrio atsiradimą jie būtų sveikinę, bet tai, kaip jis kilo, drauge su didele dalimi kitų netikėtų dalykų, juos pritrenkė.

Ir dabar, priedo prie visų savo pergyvenimų, kada jie pasiekė namus, Jėzus atsisakė valgyti. Valandų valandas jis buvo atsiskykęs viename iš viršutinių kambarių. Buvo beveik vidurnaktis, kada Joabas, evangelininkų vadovas, sugrįžo ir pranešė, jog maždaug vienas trečdalis jo partnerių šį reikalą apleido. Per visą vakarą ištikimi mokiniai ateidavo ir vėl išeidavo, pranešinėdami, jog visur Kapernaume vyko staigus jausmų pasikeitimas Mokytojo atžvilgiu. Lyderiai iš Jeruzalės nedelsdami ėmė kurstyti šitą nepasitenkinimo jausmą ir visais įmanomais būdais stengėsi skatinti tai, kad žmonės atsitrauktų nuo Jėzaus ir jo mokymų. Per šitas išbandymų valandas šios dvylika moterų tarėsi Petro namuose. Jos buvo nepaprastai nusiminusios, bet nė viena iš jų nepabėgo.

Buvo šiek tiek po pusiaunakčio, kada Jėzus nusileido iš viršutinio kambario ir prisijungė prie šių dvylikos ir jų padėjėjų, iš viso jų buvo apie trisdešimt. Jis tarė: “Aš suprantu, jog šitas karalystės išsijojimas jus liūdina, bet tai yra neišvengiama. Vis tik, po viso to mokymo, kurį esate gavę, ar yra kokia nors rimta priežastis, kuri verstų jus suglumti dėl manųjų žodžių? Kodėl gi yra taip, kad jūs esate apimti baimės ir siaubo, kada matote, jog šitoji karalystė yra apvaloma nuo šitų abejingų minių ir šitų nesuinteresuotų mokinių? Kodėl gi jūs sielvartaujate, kada aušta nauja diena, kad toliau šviestų dangaus karalystės dvasinių mokymų naujoje šlovėje? Jeigu jums sunku ištverti šitą išbandymą, tai ką, tada, darysite, kai Žmogaus Sūnus turės sugrįžti pas savo Tėvą? Kada gi ir kaip gi jūs pasirengsite tam laikui, kai aš pakilsiu į tą vietą, iš kurios atėjau į šitą pasaulį?”

“Mano mylimieji, jūs turite prisiminti, jog atgimsta būtent dvasia; materialus kūnas ir visa tai, kas su juo yra susiję, turi mažai naudos. Tie žodžiai, kuriuos aš jums pasakiau, yra dvasia ir gyvenimas. Būkite geros nuotaikos! Aš jūsų neapleidau. Didelė dalis tikrai įsizišė dėl aiškių žodžių, pasakytų šitomis dienomis. Jūs jau girdėjote, kad daug mano mokinių nusigrėžė; su manimi jie

daugiau nebeina. Iš pat pradžių aš žinojau, kad šitie abejingi tikintieji pakeliui atkris. Argi aš jūsų dvylikos vyrų nepasirinkau ir neišskyriau kaip karalystės ambasadorių? Ir dabar tokiu laikmečiu, kaip šitas, argi jūs irgi dezertyruotumėte? Tegu kiekvienas iš jūsų rūpinasi savo įtikėjimu, nes vienam iš jūsų gresia rimtas pavojus.” Ir kada Jėzus baigė kalbėti, tada Simonas Petras tarė: “Taip, Viešpatie, mes esame nusiminę ir pasimetę, bet mes tikrai tavęs neapleisime niekada. Tu mus mokei amžinojo gyvenimo žodžių. Mes tikėjome tavimi ir ėjome kartu su tavimi visą šitą laiką. Mes

[1716]▼

tikrai nenusisuksime, nes žinome, jog tave atsiuntė Dievas.” Ir kai tik Petras nustojo šnekėti, tai jie visi vieningai linktelėjo pritardami jo ištikimybės pasižadėjimui.

Tada Jėzus pasakė “Eikite poilsio, nes mums ateina sunkūs laikai; mūsų laukia įtemptos dienos.”

[1717]▼

154 DOKUMENTAS

PASKUTINIOSIOS DIENOS KAPERNAUME

TA ĮSIMINTINĄ šeštadienio naktį, balandžio 30-ąją, kada Jėzus sakė paguodos ir padrąsinimo žodžius savo nusiminusiems ir pasimetusiems mokiniams, Tiberijoje vyko pasitarimas tarp Erodo Antipo ir grupės specialių atstovų, atsiųstų Jeruzalės Sanhedrino. Šitie raštininkai ir fariziejai ragino Erodą, kad jis suimtų Jėzų; jie padarė viską, kas tik įmanoma, jog įtikintų jį, kad Jėzus paprastus žmones kursto nesantaikai ir net maištui. Bet Erodas atsisakė prieš jį imtis veiksmų kaip prieš politinį nusikaltėlį. Erodo patarėjai jį buvo teisingai informavę apie tą atvejį kitoje ežero pusėje, kada žmonės stengėsi jį paskelbti žydu karaliumi ir kaip šitą pasiūlymą jis atmetė.

Vienas iš Erodo šeimos oficialių narių, Chuza, kurio žmona priklausė tarnaujančiam moterų korpusui, buvo jį informavęs, kad Jėzus nesiūlo kištis į žemiškojo valdymo reikalus, kad jis yra susirūpinęs tikrai savo tikinčiųjų dvasinės brolystės įkūrimu, tokią brolystę jis vadina dangaus karalyste. Erodas pasitikėjo Chuzos pranešimais, ir pasitikėjo tiek, kad kištis į Jėzaus veiklą atsisakė. Šituo metu Erodo požiūrį į Jėzų, taip pat veikė ir tai, kad jis prietaringai bijojo Jono Krikštytojo. Erodas buvo vienas iš tų žydu atskalūnų, kuris netikėjo niekuo, bet bijojo visko. Jo sąžinė buvo nešvari, nes jis paliepė nužudyti Joną, ir jis nenorėjo, kad jį įpainiotų į šitas intrigas, nukreiptas prieš Jėzų. Jis žinojo apie daugelį ligų, kurias akivaizdžiai buvo išgydęs Jėzus, ir jis laikė jį pranašu arba santykinai nepavojingu religiniu fanatiku.

Kada žydai pagrasino, jog praneš Cezariui, kad jis užstoja išdaviką, tada Erodas paliepė jiems iš jo pasitarimų salės išeiti. Šitokiu būdu reikalai nesikeitė visą savaitę, per šį laiką Jėzus savo pasekėjus rengė neišvengiamai artėjančiam išsklaidymui.

1. PASITARIMŲ SAVAITĖ

Nuo gegužės 1-sios iki gegužės 7-sios Jėzus nuoširdžiai tarėsi su savo pasekėjais Zabediejaus namuose. Į šituos pasitarimus buvo įleisti tikrai išbandyti ir patikimi mokiniai. Šituo metu buvo tikrai maždaug vienas šimtas mokinių, kurie turėjo tokios moralinės drąsos, jog išdrįso pasipriešinti fariziejams ir atvirai pareiškė apie savo ištikimybę Jėzui. Su šita grupe jis užsiiminėjo rytais, popietėmis, ir vakarais. Nedidelės lankytojų grupės kiekvieną popietę susirinkdavo pajūryje, kur su jomis kalbėdavosi kas nors iš evangelininkų ar apaštalų. Šitas grupes retai kada sudarydavo daugiau kaip penkiasdešimt žmonių.

Šitos savaitės penktadienį Kapernaumo sinagogos valdytojai ėmėsi oficialių veiksmų, uždarydami Dievo namų duris Jėzui ir visiems jo pasekėjams. Šitas

[1718]▼

žingsnis buvo žengtas Jeruzalės fariziejų sukurstymu. Jairas atsistatydino iš vyriausiojo valdytojo pareigų ir atvirai susivienijo su Jėzumi.

Paskutinis susirinkimas pakrantėje įvyko Sabato popietę, gegužės 7-ąją. Jėzus kalbėjosi su mažiau kaip vienu šimtu penkiasdešimčia tų, kurie buvo susirinkę tuo metu. Šitoji šeštadienio naktis pažymėjo tą dieną, kada liaudies požiūrio į Jėzų ir jo mokymus buvo pasiektas atoslūgio žemiausias taškas. Nuo šiol visą laiką buvo pastovus, lėtas, bet sveikesnis ir patikimas palankumo jausmo augimas; kilo naujas pasekėjų judėjimas, kuris buvo geriau grindžiamas dvasiniu įtikėjimu ir tikru religiniu patyrimu. Ta daugiau ar mažiau mišri ir kompromisinė pereinamoji pakopa tarp Mokytojo pasekėjų materialistinių sampratų apie karalystę ir tų labiau idealistinių ir dvasinių sampratų, kurių mokė Jėzus, dabar aiškiai buvo pasibaigusi. Nuo šiol buvo atviresnis karalystės evangelijos skelbimas platesniu užmoju ir su toli nusidriekiančiomis dvasinėmis prasmėmis.

2. POILSIO SAVAITĖ

Sekmadienį, gegužės 8-ąją, 29 m. po Kr. gim., Jeruzalėje Sanhedrinai priėmė dekretą, kuriuo remiantis, Jėzui ir jo pasekėjams visos Palestinos sinagogos buvo uždarytos. Tai buvo naujas ir precedento neturintis valdžios uzurpavimas, kurį įvykdė Jeruzalės Sanhedrinai. Iki šito meto kiekviena sinagoga egzistavo ir veikė kaip nepriklausoma tikinčiųjų parapija ir buvo valdoma ir vadovaujama savo pačios valdytojų valdybos. Sanhedrinui buvo pavaldžios tikrai Jeruzalės sinagogos. Po Sanhedrino šitokio neatidėliotino veiksmo penki jo nariai atsistatydino. Nedelsiant buvo išsiųsta vienas šimtas pasiuntinių tam, kad būtų perduotas ir įvykdytas šitas dekretas. Per trumpą dviejų savaitių laikotarpį kiekviena sinagoga Palestinoje šitam Sanhedrino manifestui pakluso, išskyrus Hebrono sinagogą. Hebrono sinagogos valdytojai atsisakė pripažinti Sanhedrino teisę į tokios jurisdikcijos įgyvendinimą savųjų parapijiečių atžvilgiu. Šitas atsisakymas pritarti Jeruzalės dekretui buvo grindžiamas daugiau parapijinės autonomijos gynimu, o ne simpatija Jėzaus reikalui. Netrukus po šito Hebrono sinagogą sunaikino gaisras.

Šitą patį sekmadienio rytą, Jėzus paskelbė savaitės atostogas, paraginęs visus savo mokinius sugrįžti namo ar pas draugus, kad pailsėtų jų sunerimusios sielos ir kad jie tartų padrašinančius žodžius tiems, kuriuos jie myli. Jis pasakė: “Eikite į savo vietas, kad pailsėtumėte ir pažvejotumėte, tuo pačiu metu melsdamiesi už karalystės išplitimą.”

Šita poilsio savaitė Jėzui leido aplankyti netoli jūros daugelį šeimų ir grupių. Taip pat jis kelis kartus žvejojo su Dovydu Zabediejumi, ir tuo metu, kada jis didžiąją laiko dalį būdavo vienas, visada netoli jo pasislėpę būdavo du arba trys patikimiausi Dovydo pasiuntiniai, kurie buvo gavę savo vadovo aiškius įsakymus dėl Jėzaus saugojimo. Šitą poilsio savaitę jokio viešo mokymo nebuvo.

Tai buvo būtent toji savaitė, kada Natanielius ir Jokūbas Zabediejus rimtai susirgo. Tris dienas ir tris naktis jie labai kentėjo nuo skausmingo virškinimo sutrikimo. Trečiąją naktį Jėzus nusiuntė Salomėją, Jokūbo motiną, pailsėti, tuo tarpu kenčiančius savo apaštalus jis slaugė pats. Žinoma, šituos du vyrus Jėzus galėjo išgydyti akimirksniu, bet tai nėra nei šio Sūnaus, nei Tėvo metodas, kaip reikėtų spręsti šiuos žmonių vaikų įprastus sunkumus ir negalavimus. Nė karto, per savo visą kupiną įvykių gyvenimą materialaus kūno pavidalu, Jėzus neįsitraukė į kokio nors pobūdžio

[1719]▼

viršgamtinį tarnavimą kuriam nors savo žemiškosios šeimos nariui arba kurio nors iš savo tiesioginių pasekėjų labui.

Visatos sunkumai ir planetinės kliūtys yra būtinos kaip mokymo patyrimo dalis, kuri užtikrina mirtingųjų tvarinių besivystančių sielų augimą ir vystymąsi, progresinį tobulumą. Žmogiškosios sielos sudvasinimas reikalauja betarpiško patyrimo, kada platus spektras realių visatos problemų yra sprendžiamas tokiu būdu, kuris lavina. Gyvulinė prigimtis ir žemesniosios valinių tvarinių formos palankia kryptimi nesivysto tada, kada aplinkybės yra lengvos. Probleminės situacijos, drauge su akstinių pasireiškimu, veikia drauge, jog sukeltų tokią proto, sielos, ir dvasios veiklą, kuri galingai prisideda prie to, kad mirtingasis žengtų į priekį į vertingų tikslų pasiekimą, ir prie to, kad būtų pasiekiami aukščiausieji dvasinio likimo lygiai.

3. ANTRASIS PASITARIMAS TIBERIJUJE

Gegužės 16-ąją Tiberijuje buvo surengtas antrasis pasitarimas tarp Jeruzalės valdžios ir Erodo Antipo. Jame dalyvavo tiek religiniai lyderiai, tiek ir politiniai vadovai iš Jeruzalės. Žydų lyderiai galėjo Erodui pranešti, jog iš esmės visos sinagogos tiek Galilėjoje, tiek Judėjoje Jėzaus mokymams duris uždarė. Vėl buvo mėginta pasiekti tai, jog Erodas Jėzų suimtų, bet jų reikalavimus įvykdyti jis atsisakė. Tačiau, gegužės 18-ąją, Erodas iš tiesų pritarė planui leisti Sanhedrino valdžiai sučiupti Jėzų ir jį nugabenti į Jeruzalę, kad būtų nuteistas pateikus jam religinius kaltinimus, su sąlyga, kad šitokiam planui pritaris ir romėnų valdovas Judėjoje. Tuo tarpu, Jėzaus priešai po visą Galilėją intensyviai skleidė gandą, kad Jėzaus atžvilgiu Erodas ėmė laikytis priešiško požiūrio, ir

kad ketina sunaikinti visus tuos, kurie tiki jo mokymais.

Šeštadienio naktį, gegužės 21-ąją, Tiberijų pasiekė žinia, jog pilietinė valdžia Jeruzalėje neprieštarauja susitarimui tarp Erodo ir Sanhedrino, pagal kurį Jėzus turi būti sučiuptas ir nugabentas į Jeruzalę tam, kad jį teistų Sanhedrinai, apkaltinus jį žydų nacijos šventųjų įstatymų išniekinimu. Todėl, tik prieš šitos dienos vidurnaktį, Erodas pasirašė dekretą, kuris Sanhedrino pareigūnams suteikė įgaliojimus sučiupti Jėzų Erodo valdose ir jėga jį nugabenti į Jeruzalę į teismą. Erodas buvo stipriai spaudžiamas iš visų pusių prieš tai, kada jis sutiko duoti tokį leidimą, ir jis puikiai suvokė, kad Jėzus iš savo aršių priešų Jeruzalėje negali tikėtis teisingo teismo.

4. ŠEŠTADIENIO NAKTIS KAPERNAUME

Tą pačią šeštadienio naktį, Kapernaume penkiasdešimties žymių miesto gyventojų grupė susirinko sinagogoje tam, jog aptartų tokį svarbų klausimą: “Ką mes darysime su Jėzumi?” Jie svarstė ir ginčijosi ilgiau negu iki pusiaunakčio, bet negalėjo pasiekti kokio nors bendro susitarimo. Be kelių asmenų, kurie buvo linkę tikėti, kad Jėzus gali būti Mesijas, bent jau šventas žmogus, arba galbūt pranašas, kiti susirinkusieji pasidalino į keturias beveik lygias grupes, kurios laikėsi, atitinkamai, tokio požiūrio į Jėzų:

1. Kad jis yra sukklaidintas ir nepavojingas religinis fanatikas.
2. Kad jis yra pavojingas ir apsukrus kurstytojas, kuris galėtų sukelti maištą.

[1720]▼

3. Kad jis yra susidėjęs su velniais, kad jis gali būti net ir velnių princas.
4. Kad jis yra pamišęs, kad jis yra beprotis, protiškai nesubalansuotas.

Daug buvo kalbama apie Jėzaus skelbiamas doktrinas, kurios kėlė nerimą paprastiems žmonėms; jo priešai laikėsi tokios nuomonės, kad jo mokymai yra nepraktiški, kad viskas sužlugs, jeigu kiekvienas mėgins sąžiningai stengtis gyventi pagal jo idėjas. Ir daugelio vėlesniųjų kartų žmonės sakė tuos pačius dalykus. Daug protingų ir gero norinčių žmonių, net ir šviesesniame šitų apreiškimų amžiuje, laikosi nuomonės, jog remiantis Jėzaus mokymais nebūtų buvę galima sukurti modernios civilizacijos – ir iš dalies jie yra teisūs. Bet visi tokie abejojantieji užmiršta, jog remiantis jo mokymais būtų buvę galima sukurti daug geresnę civilizaciją, ir kada nors ji bus sukurta. Šitas pasaulis niekada rimtai ir nebandė Jėzaus mokymų įgyvendinti plačiu mastu, nežiūrint to, kad buvo mėginama be entuziazmo vadovautis vadinamosios krikščionybės doktrinomis.

5. ĮSIMINTINAS SEKMADIENIO RYTAS

Jėzaus gyvenime gegužės 22-oji buvo įsimintina diena. Šią sekmadienio rytą, prieš išauštant dienai, iš Tiberijaus atskubėjo vienas iš Dovydo pasiuntinių,

atnešęs žinią, jog Erodas suteikė įgaliojimus, arba netrukus juos suteiks, Sanhedrino pareigūnams Jėzų suimti. Šitoji žinia apie iškilusį pavojų privertė Dovydą Zabediejų pažadinti savo pasiuntinius ir išsiųsti juos į visas vietines mokinių grupes, sukviečiant jas į skubų pasitarimą šito ryto septintą valandą. Kada Judo (Jėzaus brolio) brolienė išgirdo šitą nerimą keliančią žinią, tada ji skubiai ją perdavė visiems Jėzaus šeimos nariams, kurie gyveno šalia, pakviesdama juos susirinkti Zabediejaus namuose. Ir reaguodami į šitą skubų pakvietimą, netrukus atėjo Marija, Jokūbas, Juozapas, Judas, ir Rūta.

Šito ankstyvaus ryto susirinkimo metu Jėzus savuosius atsisveikinimo nurodymus perteikė susirinkusiems mokiniams; tai yra, su jais jis atsisveikino laikinai, gerai žinodamas, kad netrukus jie bus iš Kapernaumo išvyti. Jis visiems jiems nurodė siekti, kad jiems vadovautų Dievas, ir tęsti karalystės darbą, nesvarbu, kokios būtų pasekmės. Evangelininkai turės dirbti taip, kaip jiems atrodys tinkama iki tokio meto, kol galimas dalykas juos pakvies. Iš šitų evangelininkų jis pasirinko dvylika, kad lydėtų jį; dvylikai apaštalų jis nurodė pasilikti su juo, kad ir kas beatsitiktų. Dvylikai moterų jis paliepė likti Zabediejaus namuose ir Petro namuose tol, kol jis jas pakvies.

Jėzus sutiko, kad Dovydas Zabediejus ir toliau laikytų savo pasiuntinių tarnybą, kuri apėmė visą šalį, ir netrukus atsisveikindamas su Mokytoju, Dovydas pasakė: “Eik pirmyn dirbdamas savo darbą, Mokytojau. Nesileisk, kad tave sugautų šitie fanatikai, ir visada būk tikras, jog šitie pasiuntiniai seks paskui tave. Mano vyrai niekada nepraras ryšio su tavimi, ir per juos tu sužinosi, kas vyksta kitose karalystės dalyse, o mes iš jų sužinosime viską apie tave. Kas beatsitiktų man, šitai tarnystei tai nesutrukdytų, kadangi aš esu paskyręs pirmąjį ir antrąjį, net ir trečiąjį, pavaduotojus. Aš nesu nei mokytojas, nei pamokslininkas, bet šitą darau iš širdies, ir niekas negali manęs sustabdyti.”

Maždaug 7:30 šįryt Jėzus pradėjo savo atsisveikinimo kreipimąsi beveik vienam šimtui tikinčiųjų, kurie susirinko viduje, kad pasiklausytų jo. Visiems dalyvaujantiems tai buvo atsakinga proga, bet Jėzus atrodė nepaprastai linksmas; jis ir vėl

[1721]▼

buvo toks pat, kaip įprasta. Tas rimtumas, kuris tęsėsi savaitėmis, buvo dingęs, ir jis įkvėpė juos visus savo žodžiais apie įtikėjimą, viltį, ir drąsą.

6. JĖZAUS ŠEIMOS ATVYKIMAS

Buvo maždaug aštunta valanda šito sekmadienio rytą, kada Jėzaus žemiškosios šeimos penki nariai atvyko į šią vietą, atsiliepdami į Judo brolienės skubų iškvietimą. Iš visos jo materialaus kūno šeimos tiktai vienas narys, Rūta, tikėjo iš visos širdies ir visą laiką jo misijos žemėje dieviškumu. Judas ir Jokūbas, ir net Juozapas, vis dar išlaikė didelę dalį savojo įtikėjimo į Jėzų, bet išdidumas jiems trukdė blaiviau mąstyti ir pajusti tikrai dvasinius polinkius. Marija lygiai taip pat buvo draskoma tarp meilės ir baimės, tarp motinos meilės ir šeimos išdidumo. Nors ją ir gąsdino abejonės, bet ji niekada iki galo negalėjo užmiršti Gabrielio apsilankymo prieš Jėzaus gimimą. Fariziejai atkakliai stengėsi Mariją įtikinti, kad Jėzus yra pamišęs, beprotis. Jie ragino ją, kad ji

drauge su savo sūnumis nueitų ir pasistengtų jį atkalbėti nuo tolimesnių pastangų mokyti viešai. Jie užtikrino Mariją, kad netrukus Jėzaus sveikata pašlis, ir kad visai šeimai bus užtraukta tikrai negarbė ir nešlovė, jeigu jam bus leidžiama savo veiklą tęsti. Ir šitokiu būdu, kada pasiekė žinia iš Judo brolienės, tada visi penki iš karto išsirengė į Zabediejaus namus, jie visi buvo Marijos namuose, kur išvakarėse buvo susitikę su tais fariziejais. Su Jeruzalės lyderiais jie kalbėjosi iki išnaktų, ir daugiau ar mažiau visi buvo įsitikinę, kad Jėzus elgiasi keistai, kad jis elgiasi keistai jau kuris laikas. Nors Rūta jo elgesyje ir negalėjo paaiškinti visko, bet ji atkakliai tvirtino, kad su savo šeima jis visada elgėsi sąžiningai, ir ji atsisakė pritarti tai programai, kad būtų mėginama nuo tolimesniojo darbo jį atkalbėti.

Pakeliui į Zabediejaus namus jie aptarinėjo šituos reikalus ir tarpusavyje susitarė pamėginti Jėzų įtikinti, kad jis su jais vyktų namo, nes, Marija tarė: “Aš žinau, jog galėčiau savo sūnų paveikti, jeigu tikrai jis tikrai parvyktų namo ir išklaustų mane.” Jokūbas ir Judas buvo girdėję gaudų apie planus Jėzų suimti ir jį nugabenti į Jeruzalę, kad nuteistų. Jie taip pat baiminosi ir dėl savo pačių saugumo. Kol Jėzus liaudies akyse buvo populiarus, tol jo šeima leido šiems reikalams klostytis sava vaga, bet dabar, kada Kapernaumo gyventojai ir Jeruzalės lyderiai staiga atsigrėžė prieš jį, jie labai smarkiai pajuto savo tariamai nešlovingos keblios padėties spaudimą.

Jie tikėjosi susitikti su Jėzumi, pasivesti jį į šalį, ir paraginti jį vykti namo kartu su jais. Jie galvojo patikinti jį, kad jie užmirš tai, kad jis juos ignoravo – jie atleis ir užmirš – jeigu tikrai jis atsisakys tos kvailystės mėginti skelbti naują religiją, kuri gali atnešti vargą jam pačiam ir užtraukti gėdą jo šeimai. Į visa tai Rūta atsakydavo tik tiek: “Aš pasakysiu savo broliui, jog aš manau, kad jis yra Dievo žmogus, ir jog aš tikiuosi, kad jis geriau norėtų numirti negu leisti šitiems nusidėjėliams fariziejams sustabdyti jo pamokslavimą.” Juozapas pažadėjo pasirūpinti Rūta, kad ji nekalbėtų tol, kol kiti Jėzų įkalbinės.

Kada jie priėjo Zabediejaus namus, tada Jėzus buvo pasiekęs savo atsisveikinimo kreipimosi į mokinius vidurį. Jie stengėsi patekti į namo vidų, bet jis buvo tiesiog perpildytas. Galiausiai jie įsitaisė užpakaliniame prieangyje ir nusiuntė Jėzui žinią, per susirinkusius žmones, taip, kad ją galų gale jam pašnibždėjo Simonas Petras, kuris nutraukė jo kalbą šiuo tikslu ir kuris pasakė: “Žiūrėk, tavoji motina ir tavieji broliai yra lauke, ir jie labai nori su tavimi pasišnekėti.” Dabar jo motinai į galvą ir mintis neatėjo,

[1722]▼

kaip svarbu jo pasekėjams perteikti šitą atsisveikinimo pranešimą, ji taip pat tikrai nežinojo, kad jo kalbą bet kurią akimirką gali nutraukti pasirodymas tų, kurie ateina jo suimti. Ji iš tikrųjų manė, jog, po tokio ilgo akivaizdaus susvetimėjimo, atsižvelgiant į tai, kad ji ir jo broliai tikrai parodė gailestingumą patys atvykdami pas jį, Jėzus nustos kalbėti ir ateis pas juos tą pačią akimirką, kai tik gaus žinią apie tai, kad jie laukia.

Tai buvo tiesiog dar vienas iš tų atvejų, kada jo žemiškoji šeima negalėjo suvokti, kad jis turi rūpintis ir Tėvo reikalais. Ir šitokiu būdu Marija ir jo broliai buvo giliai įskaudinti, kada, nežiūrint to, kad savo pasisakymą jis pertraukė tam, jog šią žinią išklaustų, bet vietoje to, kad lėktų į lauką pasisveikinti su jais, jie išgirdo jo melodinę balsą, tariantį garsiau: “Pasakykite mano motinai ir mano

broliams, kad jiems nereikėtų baimintis dėl manęs. Tėvas, atsiuntęs mane į šį pasaulį, manęs neapleis; taip pat tikrai nieko blogo neatsitiks ir mano šeimai. Paprašykite, kad jie būtų drąsūs ir atsiduotų karalystės Tėvui. Bet, galų gale, kas gi yra manoji motina ir kas gi yra manieji broliai?" Ir savo rankas ištiesdamas į priekį į visus savo mokinius, susirinkusius šitame kambaryje, jis tarė: "Aš neturiu motinos; aš neturiu brolių. Štai mano motina, štai mano broliai! Nes, kas tiktai vykdo manojo Tėvo, kuris yra danguje, valią, tas yra mano motina, tas yra mano brolis ir mano sesuo."

Ir kada Marija išgirdo šituos žodžius, tada ji apalpo Judo glėbyje. Jie išnešė ją į sodą, kad atgaivintų, tuo tarpu Jėzus tarė savosios išsiskyrimo kalbos baigiamuosius žodžius. Tada jis būtų išėjęs į lauką pasišnekėti su savo motina ir broliais, bet iš Tiberijaus atskubėjo pasiuntinys, atnešęs žinią, kad Sanhedrino pareigūnai yra pakeliui į čia, turėdami suteiktus įgaliojimus suimti Jėzų ir jį nugabenti į Jeruzalę. Šitą žinią priėmė Andriejus ir, nutraukęs Jėzų, jis ją perdavė jam.

Andriejus neprisiminė, jog Dovydas aplink Zabediejaus namą buvo išstatęs apie dvidešimt penkis sargybinius, ir jog niekas jų negalėjo užklupti netikėtai; taigi jis paklausė Jėzaus, ką reikia daryti. Mokytojas stovėjo tylėdamas, tuo tarpu jo motina po truputėlį ėmė atsigauti sode po to šoko, kada išgirdo šiuos žodžius, "Aš neturiu motinos." Būtent kaip tik šituo metu kažkokia moteris kambaryje atsistojo ir sušuko: "Tebūnie palaimintos tos iščios, kurios pagimdė tave, ir tebūnie palaimintos tos krūtys, kurios išmaitino tave." Jėzus minutėlę nukrypo nuo savo pokalbio su Andriejumi tam, kad atsakytų šitai moteriai, tardamas, "Ne, geriau jau tebūnie palaimintas tas, kuris girdi Dievo žodį ir išdrįsta jam paklusti."

Marija ir Jėzaus broliai manė, kad Jėzus jų nesuprato, kad jis nustojo domėtis jais, nesuvokdami, jog Jėzaus nesuprato būtent jie. Jėzus iki galo suprato, kaip žmonėms sunku nuraukti ryšius su savąja praeitimi. Jis žinojo, kaip žmogiškosios būtybės keičia savo nuomonę, veikiamos pamokslininko iškalbos, ir kaip sąmonė reaguoja į jausmingą kreipimąsi, lygiai taip, kaip ir protas reaguoja į logiką ir samprotavimą, bet jis taip pat žinojo, kaip nepalyginamai sunkiau yra įtikinti žmones atsižadėti praeities.

Per amžius tai yra tiesa, jog visi tie, kurie gali manyti, kad juos suprato klaidingai, arba, kad jie yra neįvertinti, Jėzuje turi užjaučiantį draugą ir supratingą patarėją. Savo apaštalus jis buvo išpėjęs, jog žmogaus priešais gali būti jo paties namiškiai, bet vargu ar jis suvokė, jog šitas pranašavimas beveik išsipildys jo paties patyrimė. Jėzus savosios šeimos neapleido dėl to, jog vykdytų savo Tėvo valią – jį apleido ji. Vėliau, po Mokytojo mirties ir prisikėlimo, kada Jokūbas savo gyvenimą susiejo su ankstyvuoju krikščionių judėjimu, tada jis nepaprastai

[1723]▼

kentėjo dėl to, kad nepatyrė šito ankstesniojo bendravimo su Jėzumi ir jo mokiniais.

Patirdamas šituos įvykius, Jėzus nusprendė vadovautis savo žmogiškojo proto ribotomis žiniomis. Jis troško to, jog bendravimo su savo pagalbininkais patyrimą kauptų kaip paprasčiausias žmogus. Ir būtent savo žmogiškojo proto dėka Jėzus norėjo pasimatyti su savo žmogiškąja šeima prieš jam išvykstant. Jis savo kalbos, kurią buvo įpusėjęs, nenorėjo nutraukti, kad šitaip jų pirmasis susitikimas po tokio ilgo išsiskyrimo nevirstų tokiu viešu dalyku. Jis ketino užbaigti savąjį kreipimąsi ir tada pabūti su jais prieš išvykstant, bet šitą planą sužlugdė ką tik nepalankiai susiklosčiusios aplinkybės.

Jų pabėgimą dar labiau paskubino Dovydo pasiuntinių grupės atvykimas prie Zabediejaus namo galinio įėjimo. Tas triukšmas, kurį sukėlė šitie vyrai, išgąsdino apaštalus, kurie pamanė, jog naujieji atvykėliai gali būti tie vyrai, kurie pasirodė tam, kad juos suimtu, ir bijodami to, kad juos nedelsiant suims, jie per priekinį įėjimą išskubėjo prie laukiančio laivo. Ir visa tai paaiškina, kodėl Jėzus nepamatė savosios šeimos, laukiančios galiniame prieangyje.

Bet jis tikrai pasakė Zabediejui, kada skubėdamas lipo į laivą: “Pasakyk mano motinai ir mano broliams, jog aš vertinu tai, kad jie atėjo, ir jog aš ketinau pasimatyti su jais. Išpėk juos, kad tegu jie ne ant manęs pyksta, o geriau tegu stengiasi pažinti Dievo valią ir įgauti gailestingumo ir drąsos šitą valią vykdyti.”

7. SKUBUS PABĖGIMAS

Ir tokiu būdu būtent šitą sekmadienio rytą, gegužės dvidešimt antrąją, 29 m. po Kr. gim., Jėzus, su savo dvylika apaštalu ir dvylika evangelininku, ėmė skubiai bėgti nuo Sanhedrino pareigūnų, kurie buvo pakeliui į Betsaidą, gavę iš Erodo Antipo įgaliojimus suimti Jėzų ir nuvesti jį į Jeruzalę, kad nuteistų apkaltinus jį šventvagyste ir kitais žydų šventojo įstatymo pažeidimais. Buvo beveik pusė devynių šitą gražų rytą, kada šitas dvidešimt penkių vyrų būrys užgulė irklus ir ėmė plaukti į Galilėjos jūros rytinį krantą.

Paskui Mokytojo valtį plaukė kita ir mažesnė valtis, kurioje buvo šeši Dovydo pasiuntiniai, kurie buvo gavę nurodymus palaikyti ryšį su Jėzumi ir jo pagalbininkais, ir pasirūpinti, jog informacija apie jų buvimo vietą ir saugumą būtų reguliariai perduodama į Zabediejaus namus Betsaidoje, kurie jau kuris laikas buvo naudojami kaip būstinė karalystės darbui. Bet Jėzus daugiau niekada nebegyveno Zabediejaus namuose. Nuo šiol, per savo gyvenimo žemėje visą likusiąją dalį, Mokytojas iš tikrųjų “nebeturėjo kur priglausti savo galvos.” Daugiau jis iš tikrųjų nebeturėjo nieko net ir panašaus į nuolatinę buveinę.

Jie nusiyrė netoli Chereso kaimo, atidavė savo valtį saugoti draugams, ir pradėjo Mokytojo gyvenimo žemėje šitų paskutiniųjų metų, per kuriuos buvo gausu įvykių, klajones. Kažkurį laiką jie pasiliko Pilypo valdose, iš Chereso nuėjo į Pilypo-Cezarėją, tada pasiekė Finikėjos pakrantę.

Minia laukė prie Zabediejaus namų, stebėdama, kaip šitos dvi valtys plaukia per ežerą link rytinio kranto, ir jos jau buvo gerokai nuplaukusios, kada atskubėjo Jeruzalės pareigūnai ir ėmė ieškoti Jėzaus. Jie nenorėjo patikėti, kad jis nuo jų pabėgo, ir tuo metu, kada Jėzus ir jo grupė keliavo

[1724]▼

į šiaurę per Betaniją, tai šie fariziejai ir jų padėjėjai praleido beveik dvi savaites ieškodami jo Kapernaumo apylinkėse.

Jėzaus šeima sugrįžo namo į Kapernaumą ir beveik savaitę praleido aptarinėdama, diskutuodama, ir besimelsdama. Ji buvo pasimetusi ir apimta siaubo. Nė vienas neturėjo proto ramybės iki ketvirtadienio popietės, kada Rūta sugrįžo po apsilankymo Zabediejaus namuose, kur ji iš Dovydo sužinojo, kad jos tėvas-brolis yra saugus ir visiškai sveikas ir keliauja link Finikėjos pakrantės.

[1725]▼

155 DOKUMENTAS

BĖGIMAS PER GALILĖJOS ŠIAURĘ

NETRUKUS po išsilaipinimo netoli Cherso šitą įsimintiną sekmadienį, Jėzus ir šie dvidešimt keturi šiek tiek nuėjo į šiaurę, kur naktį praleido gražiam parke į pietus nuo Betsaidos-Julijaus. Šitoji stovyklos vieta jiems buvo pažįstama, nes čia jie buvo apsistoję praeityje. Prieš einant miegoti, Mokytojas pasikvietė savo pasekėjus ir su jais aptarė numatomos kelionės į finikiečių pakrantę per Betaniją ir šiaurinę Galilėją planus.

1. KODĖL NIRŠTA PAGONYS?

Jėzus tarė: “Visi jūs turite prisiminti, kaip apie šiuos laikus kalbėjo Psalmininkas, kada jis sakė, ‘Kodėl niršta pagonys, o tautos bergždžiai kuria sąmokslus? Žemės karaliai nusistato prieš Viešpatį ir prieš jo pateptąjį, ir žmonių valdovai drauge susimoko prieš Viešpatį ir prieš jo pateptąjį, sakydami, Sutraukykime gailestingumo grandines ir nusimeskime meilės pančius.’

“Šiandien jūs matote, kaip šitai pildosi prieš jūsų akis. Bet jūs tikrai nepamatysite, kaip pildosi Psalmininko pranašystės likusioji dalis, nes jis laikėsi klaidingų idėjų apie Žmogaus Sūnų ir jo misiją žemėje. Manoji karalystė remiasi meilės pagrindu, skelbiama gailestingumu, ir įkuriama nesavanaudiška tarnyste. Manasis Tėvas nesėdi danguje paniekinančiai besijuokdamas iš pagonių. Jis nėra įtūžęs jausdamas didžiulį nepasitenkinimą. Tikrai teisingas yra tas pažadas, jog šis Sūnus iš tiesų turės šiuos vadinamuosius pagonis (tikrovėje neišmanančius ir nemokytus savo sielos brolius) kaip palikimą. Ir šiuos pagonis aš tikrai priimsiu išskėstomis gailestingumo ir meilės rankomis. Visas šitas kupinas meilės gerumas tikrai bus parodytas vadinamiesiems pagonims, nežiūrint to nevykusio pareiškimo, kuris yra užrašytas ir kuris atvirai sako, jog šis triumfuojantis Sūnus ‘su geležine lazda juos tikrai sudaužys ir kaip molinį indą suskaldys į gabalus.’ Psalmininkas ragino jus ‘Viešpačiui tarnauti su baimė’ – aš kviečiu jus įeiti į dieviškosios sūnystės išaukštintas privilegijas įtikėjimu; jis liepia jums džiaugtis drebant; aš kviečiu jus džiaugtis su įsitikinimu. Jis sako: ‘Pabučiuokite šį Sūnų, kad jis nesupyktų, ir kad jūs nežūtumėte, kada jis įnirš.’ Bet jūs tie, kurie gyvenote su manimi, gerai žinote, jog pyktis ir įniršis neturi nieko bendro su dangaus karalystės sukūrimu žmonių

širdyse. Bet Psalmininkas iš tiesų pažvelgė į tikrąją šviesą, kada baigdamas šią raginimą sakė: ‘Pamaloninti iš tikrųjų yra tie, kurie šiuo Sūnumi pasitiki.’”

Jėzus toliau mokė šiuos dvidešimt keturis, sakydamas: “Pagonys turi priežastį, kada niršta ant mūsų. Kadangi jų požiūris yra ribotas ir siauras, tai savo energiją jie sugeba sutelkti su didžiuliu entuziazmu. Jų tikslas yra arti ir daugiau ar mažiau matomas; dėl to jie iš tiesų siekia drąsaus ir efektyvaus įgyvendinimo. Jūs tie, kurie atvirai išpažinote įėjimą į dangaus karalystę, iš viso esate per daug neryžtingi ir neapsisprendę dėl savo mokymo metodo. Pagonys

[1726]▼

eina tiesiai į savo tikslus; jūs esate kalti dėl to, kad nuolat per daug ilgitės. Jeigu jūs trokštate patekti į šią karalystę, tai kodėl gi tada jos nepaimate dvasiniu puolimu net ir taip, kaip pagonys paima tą miestą, kurį apgula? Vargu ar jūs esate verti karalystės, kada jūsų tarnystę tokia didele dalimi sudaro toks požiūris, kai gailitės praeities, verkšlenate dėl dabarties, ir tuščiai tikitės iš ateities. Kodėl pagonys niršta? Kadangi jie nežino tiesos. Kodėl jus kankina tuščias ilgesys? Kadangi jūs *nepaklūstate* tiesai. Nutraukite savo bevertį ilgesį ir eikite pirmyn drąsiai darydami tai, kas yra susiję su karalystės įkūrimu.

“Ką bedarytumėte, nebūkite vienpusiški ir per daug siaurai apsiriboję. Tie fariziejai, kurie stengiasi mus sunaikinti, tikrai galvoja, kad jie tarnauja Dievui. Tradicijos jų požiūrį tiek susiaurino, kad prietarai juos apakino ir baimė juos pavertė beausmiais. Pamažtykite apie graikus, kurie turi mokslą, tuo tarpu žydai turi religiją be mokslo. Ir kada žmonės būna šitaip suklaidinti, kad priima siaurą ir supainiotą tiesos suskaidymą, tada vienintelė jų išgelbėjimo viltis yra tapti susietiems su tiesa – atverstiesiems.

“Leiskite man ypač pabrėžti šią amžiną tiesą: Jeigu jūs, susiderinimo su tiesa dėka, savajame gyvenime išmoksitė rodyti kaip pavyzdį šią gražią teismo visumą, tai jūsų bičiuliai žmonės seks jums, kad ir jie galėtų gauti tai, ką šitokiu būdu esate gavę jūs. Tas laipsnis, kuriuo tiesos ieškotojai linksta prie jūsų, išreiškia tą laipsnį, koku jūs esate apdovanoti tiesa, koks yra jūsų teismus. Tas laipsnis, kuriuo jūs turite su savo žinia eiti į žmones, tam tikra prasme, išreiškia tą dydį, kuriuo jums nepavyko nugyventi visumos ar teisaus gyvenimo, suderinto su tiesa gyvenimo.”

Ir daugelio kitų dalykų mokė savuosius apaštalus ir evangelininkus Mokytojas prieš tai, kada jie palinkėjo jam geros nakties ir nuėjo miegoti.

2. EVANGELININKAI CHORAZINE

Pirmadienio rytą, gegužės 23-ąją, Jėzus nurodė Petruį eiti su šiais dvylika evangelininkų į Choraziną, tuo tarpu pats, su šiais vienuolika, patraukė į Pilypo-Cezarėją, ėjo palei Jordano upę iki Damasko-Kapernaumo kelio, nuo ten suko į šiaurės rytus iki sankryžos su keliu į Pilypo-Cazarėją, o tada tolyn į šią miestą, kur jie prabuvo ir mokė dvi savaites. Jie atvyko antradienio popietę, gegužės 24-ąją.

Petras ir evangelininkai Chorazine viešėjo dvi savaites, skelbdami karalystės evangeliją nedidelei, bet tvirtai tikinčiai grupei. Tačiau didelio skaičiaus naujų atsivertėlių jie nesugebėjo laimėti. Iš visų Galilėjos miestų nė vienas karalyste

nedavė tiek mažai sielų, kaip Chorazinas. Remdamiesi Petro nurodymu šie dvylika evangelininkų turėjo mažiau kalbėti apie pasveikimą – fizinius dalykus – tuo tarpu jie energingiau skelbė dangiškosios karalystės dvasines tiesas ir mokė šitų tiesų. Šiems dvylikai evangelininkų šitos dvi savaitės Chorazine buvo tikras priešiško krikštas dėl to, jog tai buvo pats sunkiausias ir neveiksmingiausias laikotarpis jų karjeroje iki šito meto. Šitaip netekę tokio pasitenkinimo, kurį suteikia naujų sielų laimėjimas karalystei, kiekvienas iš jų dar rimčiau ir nuoširdžiau pažvelgė į savąją sielą ir į jos žengimą į priekį naujojo gyvenimo dvasiniais keliais.

Kada pasirodė, jog daugiau žmonių, norinčių patekti į šią karalystę, nebėra, tada Petras, antradienį, birželio 7-ąją, savo bičiulius sukviėtė draugėn ir jie išvyko į Pilypo-Cezarėją, kad prisijungtų prie Jėzaus ir apaštalų. Jie atvyko trečiadienį apie pusiaudienį ir visą vakarą praleido pasakodami apie savo patyrimus tarp netikinčiųjų Chorazine. Šito vakaro diskusijų

[1727]▼

metu Jėzus dar kartą pasinaudojo parabole apie sėjėją ir juos išsamiai mokė apie tai, kokia yra prasmė viso to, kada gyvenime susiduriama su tariamomis nesėkmėmis.

3. PILYPO-CEZARÉJOJE

Nors per šitas dvi viešnagės savaites netoli Pilypo-Cezarėjos Jėzus nedirbo jokio viešo darbo, bet apaštalai šiame mieste surengė daug ramių vakarinių susitikimų, ir daug tikinčiųjų ateidavo į stovyklą, kad pasikalbėtų su Mokytoju. Dėl šito lankymosi labai nedidelis skaičius žmonių papildė tikinčiųjų grupę. Jėzus su apaštalais kalbėjosi kiekvieną dieną, ir jie aiškiau suprato, jog dabar prasideda dangaus karalystės skelbimo darbo naujas etapas. Jie ėmė suvokti, jog “dangaus karalystė nėra maistas ir gėrimas, bet tai yra suvokimas to dvasinio džiaugsmo, kurį suteikia dieviškosios sūnystės priėmimas.”

Vienuolikai apaštalų viešnagė Pilypo-Cezarėje buvo tikras išbandymas; jiems tai buvo dvi sunkios savaitės, kurias reikėjo patirti. Jie buvo beveik apimti depresijos, ir jiems stigo to periodiško paskatinimo, kurį suteikdavo kupina entuziazmo Petro asmenybė. Šitais laikais tikėti į Jėzų ir toliau eiti su juo iš tikrųjų buvo didingas ir išbandantis didelės rizikos dalykas. Nors per šitas dvi savaites jie laimėjo nedaug atsivertėlių, bet jie iš tiesų sužinojo daug labai naudingų dalykų iš savo kasdinių diskusijų su Mokytoju.

Apaštalai sužinojo, jog žydai dvasiškai yra sustingę ir mirštantys, nes tiesą jie buvo pavertę sustabarėjusiu nustatytu tikėjimu; jog kada tiesa būna suformuluojama kaip savojo aš teisumo išskirtinumo ribinė linija, vietoje to, kad tarnautų dvasinio vadovavimo ir žengimo į priekį gairėmis, tada tokie mokymai praranda savo kuriančiąją ir gyvybingumą suteikiančią galią, ir galų gale tampa tiktai konservantu ir seniena.

Iš Jėzaus jie vis didesniu laipsniu išmoko žmogiškąsias asmenybes vertinti atsižvelgiant į jų galimybes laike ir amžinybėje. Jie sužinojo, kad daugelį sielų galima geriausiai atvesti į tai, kad jie pamiltų nematomą Dievą, iš pradžių jas išmokius pamilti savo sielos brolius, kuriuos jos gali matyti. Ir būtent ryšium su

šituo Mokytojo skelbiamam nesavanaudiškam tarnavimui savo bičiuliams buvo suteikta nauja prasmė: “Tą, ką jūs padarėte vienam iš mažiausiųjų mano sielos brolių, tą jūs padarėte man.”

Šitos viešnagės į Cezarėją viena iš didžiųjų pamokų buvo susijusi su religinių tradicijų kilme, su iškylančiu rimtu pavojumi, kada yra leidžiama šventumo jausmą priskirti nešventiems dalykams, įprastoms idėjoms, arba kasdieniams įvykiams. Vieno tokio pasikalbėjimo metu jie gavo tokį mokymą, jog tikroji religija yra žmogaus širdimi jaučiama ištikimybė savo aukščiausiems ir teisingiausiems įsitikinimams.

Jėzus savo tikinčiuosius perspėjo, jeigu jų religiniai troškimai yra tiktai materialūs, tai augančios žinios apie gamtą, vis didesniu laipsniu išstumdomos tariamai viršgamtinės kilmės dalykus, galiausiai iš jų atims ir tikėjimą į Dievą. Bet jeigu jų religija būtų dvasinė, tuomet fizinio mokslo vystymasis jų įtikėjimo į amžinąsias realybes ir dieviškasias vertybes negalėtų sugriauti niekada.

Jie sužinojo, jog, kada religijos motyvas yra visiškai dvasinis, tada ji padaro vertingesnį visą gyvenimą, suteikdama jam aukštų tikslų, transcendentinių vertybių dėka padarydama jį orų, įkvėpdama jį nuostabiais motyvais, tuo pačiu metu guosdama žmogaus sielą tauria ir sustiprinančia viltimi. Tikroji religija yra sumanyta tam, jog sumažintų egzistencijos įtampą, ji išlaisvina įtikėjimą ir drąsą kasdieniam gyvenimui ir nesavanaudiškam tarnavimui. Įtikėjimas skatina dvasinį gyvybingumą ir teisų vaisingumą.

Jėzus savo apaštalus nuolat mokė, kad nė viena civilizacija negalėtų ilgam išlikti, jeigu prarastų tai, kas jos religijoje yra geriausia. Ir jis nepavargdamas atkreipdavo šių

[1728]▼

dvylikos dėmesį į tą didžiulį pavojų, kada religinį patyrimą pakeičia religiniai simboliai ir ritualai. Jo visas žemiškasis gyvenimas buvo nuosekliai paskirtas tokiai misijai, kad išalusias religijos formas sušildytų į apšviestosios sūnystės skaidrią laisvę.

4. PAKELIUI Į FINIKĖJĄ

Ketvirtadienio rytą, birželio 9-ąją, gavusi Dovydo pasiuntinių iš Betsaidos atneštų žinių apie tai, kaip vystosi karalystė, šitoji dvidešimt penkių tiesos mokytojų grupė Pilypo-Cezarėją paliko, kad pradėtų savo kelionę į finikiečių pakrantę. Jie apėjo aplinkui visą pelkėtą vietovę, eidami Luzo keliu, iki sankryžos su karavano keliu iš Magdalos į Libano kalnus, nuo ten iki susikirtimo su keliu į Sidoną, ir ten atvyko penktadienio popietę.

Tuomet, kada buvo sustoję pusiaudienio valgiui nukarusio uolos iškyšulio šešėlyje, netoli Luzo, Jėzus pasakė vieną iš nuostabiausių kalbų, kokią tik kada nors buvo girdėję apaštalai per visus savo bendravimo su juo metus. Vos tik jie atsisėdo, kad imtų laužyti duoną, Simonas Petras paklausė Jėzaus: “Mokytojau, kadangi Tėvas danguje žino viską, ir kadangi jo dvasia yra mūsų ramstis kuriant dangaus karalystę žemėje, tai kodėl yra taip, kad mes bėgame nuo savo priešų grasinimų? Kodėl gi mes atsisakome su tiesos priešais susitikti tiesiogiai?” Bet prieš tai, kada Jėzus ėmė atsakinėti į Petro klausimą, įsiterpė Tomas,

paklausdamas: “Mokytojau, aš iš tikrųjų norėčiau žinoti tiesiog, kas gi yra netinkama mūsų priešų iš Jeruzalės religijoje. Koks gi iš tikrųjų yra skirtumas tarp jų ir mūsų religijos? Kodėl yra taip, kad mes turime tokį skirtingą tikėjimą, kada mes visi atvirai pareiškiame, jog tarnaujame tam pačiam Dievui?” Ir kada Tomas užbaigė, tada Jėzus tarė: “Nors aš ir nenorėčiau ignoruoti Petro klausimo, visiškai gerai žinodamas, kaip būtų lengva klaidingai suprasti mano priežastis, kodėl aš vengiu atviro susirėmimo su žydų valdovais kaip tik šituo laiku, bet vis tik jums visiems bus naudingiau, jeigu aš pasirinksiu atsakyti į Tomo klausimą. Ir šitą aš padarysiu po to, kada jūs būsite pavalgę.

5. PASIKALBĖJIMAS APIE TIKRAJĄ RELIGIJĄ

Šita įsimintina kalba apie religiją, apibendrinus ir perteikus šiuolaikie frazeologija, išreiškė tokias tiesas:

Nors pasaulio religijos turi dvigubą kilmę – natūralią ir apreikštą – tačiau kiekvienu metu ir bet kurioje tautoje turi būti sutinkamos trys skirtingos religinio atsivadavimo formos. Ir šitie trys religinio akstino pasireiškimai yra tokie:

1. *Primityvioji religija*. Pusiau natūralus ir instinktyvus akstinas bijoti paslaptinių energijų ir garbinti aukštesnes jėgas, iš esmės fizinės gamtos religija, baimės religija.

2. *Civilizacijos religija*. Besivystančių rasių besivystančios religinės sampratos ir papročiai – proto religija – sukurtų religinių tradicijų autoriteto intelektualio teologija.

3. *Tikroji religija – apreiškimo religija*. Viršgamtinių vertybių apreiškimas, dalinė išvalga į amžinąsias realybes, pažvelgimas į Tėvo danguje begalinio charakterio gėrį ir grožį – dvasinė religija, kuri yra demonstruojama žmogiškajame patyrimo.

[1729]▼

Natūralaus žmogaus fizinių pojūčių ir prietaringų baimių religijos Mokytojas nesumenkino, nors jis labai apgailestavo dėl to, kad šitos primityvios garbinimo formos tokia didelė dalis išsilaikė intelektualėsių žmonijos rasių religinėse formose. Jėzus paaiškino, jog tas didžiulis skirtumas tarp proto religijos ir dvasinės religijos yra dėl to, kad pirmoji remiasi bažnytiniu autoritetu, tuo tarpu pastaroji visiškai remiasi žmogiškuoju patyrimu.

Ir tada Mokytojas, per savo mokymo valandą, šitas tiesas aiškino toliau:

Iki to laiko, kada rasės taps labai išmintingos ir civilizuotesnės, išsilaikys didelė dalis šitų vaikiškų ir prietaringų ritualų, kurie yra taip būdingi primityvių ir atsilikusių tautų evoliuciniams religiniams papročiams. Kol žmogiškoji rasė neišsivystys iki tokio lygio, kada geriau ir bendriau suvoks dvasinio patyrimo realybes, tol didžiulis skaičius vyrų ir moterų ir toliau asmeninę pirmenybę teiks

toms oficialioms religijoms, kurios reikalauja tik intelektualaus pritarimo, ne taip, kaip dvasinė religija, kuri tampa priežastimi tam, jog protas ir siela aktyviai dalyvauja įtikėjimo drąsiame žygyje kovojant su vis augančio žmogiškojo patyrimo rūsčiomis realybėmis.

Tradicinių oficialių religijų priėmimas reiškia lengvą išeitį įgyvendinant žmogaus poreikį ieškoti pasitenkinimo ilgintis savosios dvasinės prigimties. Nusistovėjusios, sustabarėjusios, įsitvirtinusios oficialios religijos suteikia paruoštą prieglobstį, į kurią gali pabėgti iracionali ir sujaukta žmogaus siela, kada ją gąsdina baimė ir kankina neužtikrintumas. Tokia religija iš savo pasekėjų, kaip užmokesčio už pasitenkinimą ir nuraminimą, reikalauja tiktai pasyvaus ir grynai intelektualaus pritarimo.

Ir žemėje ilgą laiką gyvens tie neužtikrinti, bailūs, ir neryžtingi individai, kurie pirmenybę teiks tam, kad šitokiu būdu užsitikrintų savo religinį nusiraminimą, nežiūrint to, kad savo dalią šitaip susiedami su oficialiomis religijomis, jie kompromituoja asmenybės laisvę, sumenkina savigarbos orumą, ir visiškai atsisako teisės dalyvauti tame kuo labiausiai jaudinančiame ir įkvepiančiame iš visų žmogiškųjų patyrimų, koks yra: asmeninis tiesos ieškojimas, pagyvinimas, kada betarpiškai susiduriama su intelektualaus atradimo pavojais, pasiryžimas ištyrinėti asmeninio religinio patyrimo realybes, aukščiausias pasitenkinimas, kada yra patiriamas asmeninis triumfas realiai suvokus dvasinio įtikėjimo pergalę prieš intelektualią abejonę, kada ji yra dorai pasiekama žmogiškosios egzistencijos aukščiausiojo laipsnio jaudinančiame patyrimo – kada žmogus ieško Dievo, sau pačiam ir kaip jis pats, ir jį suranda.

Dvasinė religija reiškia pastangas, kovą, konfliktą, įtikėjimą, ryžtą, meilę, ištikimybę, ir žengimą į priekį. Proto religija – autoriteto teologija – iš savo formalių tikinčiųjų tokių pastangų reikalauja mažai arba iš viso jų nereikalauja. Tradicija yra saugus prieglobstis ir lengvas kelias toms baimingoms ir neryžtingoms sieloms, kurios instinktyviai vengia dvasinių kovų ir protinių neaiškumų, susijusių su įtikėjimo kelionėmis, kada yra išplaukiama į drąsų jaudinantį žygį neištirtos tiesos atvirose jūrose ieškant dvasinių realybių tolimųjų tokių krantų, kokius gali atrasti besivystantis žmogiškasis protas ir kokius gali patirti besivystanti žmogiškoji siela.

Ir Jėzus tęsė toliau: “Jeruzalėje religiniai vadovai savo tradicinių mokytojų ir kitų laikų pranašų įvairias doktrinas suformulavo į viešpataujančią intelektualių tikėjimų sistemą, oficialiąją religiją.

[1730]▼

Visos tokios religijos didžiąja dalimi apeliuoja į protą. Ir dabar mes netrukus su tokia religija pateksime į mirtiną konfliktą, nes mes iš tikrųjų taip greitai pradėsime drąsiai skelbti naująją religiją – tokią religiją, kuri nėra religija šito žodžio šiaudienine prasme, tokią religiją, kurios pagrindinis apeliavimas yra į manoją Tėvo dieviškąją dvasią, kuri gyvena žmogaus prote; tokią religiją, kurios autoritetas iš tikrųjų kils iš jos priėmimo vaisių, kurie tikrai pasirodys asmeniniame patyrimo visų tų, kurie realiai ir tikrai tampa tikinčiaisiais į šitos aukščiausiosios dvasinės komunijos tiesas.”

Kreipdamasis į kiekvieną iš šių dvidešimt keturių ir ištardamas kiekvieno vardą, Jėzus sakė: “O dabar, kuris iš jūsų labiau norėtų pasirinkti šitą lengvą kelią, kada paklūstama sukurtai ir sustabarėjusiai religijai, kurią gina fariziejai Jeruzalėje, o ne kentėti tuos sunkumus ir persekiojimus, kurie lydi išgelbėjimo žmonėms geresniojo kelio skelbimo misiją tuo metu, kada jūs suvokiate tą pasitenkinimą, kad patys sau atrandate gyvojo ir asmeninio patyrimo realybių grožybes dangaus karalystės amžinosiose tiesose ir nuostabiausiose didybėse? Argi jūs esate išsigandę, silpno charakterio, ir ieškote lengvų kelių? Argi jūs bijote savąją ateitį patikėti į tiesos Dievo rankas, kurio sūnūs esate? Argi jūs nepasitikite Tėvu, kurio vaikai esate? Argi jūs sugrįšite į tradicinės oficialiosios religijos tikrumo ir intelektualaus sustabarėjimo lengvą kelią, ar pasiruošite eiti su manimi į priekį į tą neaiškia ir neramią ateitį, kai yra skelbiamos dvasinės religijos naujosios tiesos, dangaus karalystė žmonių širdyse?”

Visi dvidešimt keturi jo klausytojai atsistojo, ketindami parodyti savo vieningą ir ištikimą atsakymą į šitą, vieną iš tų nedidelio skaičiaus emocingų kreipimųsi, kurį Jėzus kada nors jiems buvo pateikęs, bet jis pakėlė ranką ir juos sustabdė, tardamas: “Dabar eikite kiekvienas sau, kad kiekvienas iš jūsų vienvėje pabūtumėte su Tėvu, ir be emocijų suraskite atsakymą į mano klausimą, o suradę tokį teisingą ir nuoširdų sielos požiūrį, tą atsakymą laisvai ir drašiai pasakykite mano Tėvui ir jūsų Tėvui, kurio begalinis meilės gyvenimas ir yra mūsų skelbiamos religijos pati ta dvasia.”

Evangelininkai ir apaštalai išsiskirstė, kad trumpam pabūtų vienvėje. Jiems nuotaiką pakėlė, jų protą įkvėpė, ir jų jausmus milžinišku laipsniu sužadino tai, ką buvo pasakęs Jėzus. Tačiau kada Andriejus juos sukviėtė draugėn, tada Mokytojas teištare: “Tęskime savo kelionę. Mes einame į Finikėją, kur pabūsime kurį laiką, ir jums visiems reikėtų melsti Tėvą, kad jūsų proto ir kūno jausmus transformuotų į aukštesnę proto ištikimybę ir labiau patenkinančius dvasios patyrimus.”

Einant keliu, šie dvidešimt keturi tylėjo, bet netrukus jie ėmė vienas su kitu šnekėtis, ir prieš tos dienos popietės trečią valandą toliau eiti nebegalėjo; jie sustojo, ir Petras, priėjęs prie Jėzaus, tarė: “Mokytojau, tu mums pasakei gyvenimo ir tiesos žodžius. Mes norėtume išgirsti daugiau; mes labai tavęs prašome, kad tu mums toliau pasakotum apie šituos dalykus.”

6. ANTRASIS PASIKALBĖJIMAS APIE RELIGIJĄ

Ir tokiu būdu, jiems besiilsint kalno šlaito šešėlyje, Jėzus toliau tęsė savo mokymą apie dvasinę religiją, iš esmės pasakydamas:

Jūs esate atėję iš tokių savo bičiulių gretų, kurie nusprendė ir toliau pasitenkinti proto religija ir kurie trokšta saugumo ir linkę elgtis pagal papročius ir vyraujančią nuomonę. Jūs nusprendėte autoriteto religijos jums suteikiamus tikrumo jausmus pakeisti į

[1731]▼

drašaus ir augančio įtikėjimo dvasios užtikrinimus. Jūs išdrįsote protestuoti prieš labai žiaurią institucinės religijos vergovę ir atmesti užrašytą pasakojimą, kurie

dabar yra laikomi Dievo žodžiu, autoritetą. Mūsų Tėvas iš tikrųjų kalbėjo per Mozę, Eliją, Isają, Amosą, ir Hosiją, bet jis nenustojo sakyti tiesos žodžių šiam pasauliui, kada šitie senovės pranašai savo mokymus buvo užbaigę. Manasis Tėvas nėra rasių ar kartų gerbėjas tuo, jog tiesos žodis būtų maloningai suteiktas vienam amžiui, o kitam būtų nesuteiktas. Nedarykite kvailystės, kad dievišku vadintumėte tai, kas yra grynai žmogiška, ir pajuskite tiesos žodžius, kurie ateina ne per tariamo įkvėpimo tradicinius orakulus.

Aš raginau jus, kad gimtumėte vėl, kad gimtumėte iš dvasios. Aš jus išvedžiau iš autoriteto tamsos ir tradicijos apatiškumo į transcendentinę šviesą, kada imate suvokti galimybę, jog patys galite padaryti patį didžiausią atradimą, koks tik gali būti įmanomas žmogiškajai sielai – dangiškąjį patyrimą, jog Dievą surandate patys sau, savo pačių viduje, ir savo pačių noru, ir visa tai realiai darote savo pačių asmeniniame patyrimo. Ir šitokiu būdu jūs tikrai galite pereiti nuo mirties į gyvenimą, nuo tradicijos autoriteto į Dievo pažinimo patyrimą; šitai jūs tikrai perezistėte iš tamsos į šviesą, iš rasinio tikėjimo, kuris yra paveldėtas, į asmeninį įtikėjimą, kuris yra pasiekiamas realiu patyrimu; ir šito dėka jūs tikrai vystysitės nuo proto teologijos, kurią jums yra perdavę protėviai, į tikrąją dvasinę religiją, kuri tikrai bus sukurta jūsų sielose kaip amžinoji dovana.

Jūsų religija tikrai pasikeis iš paprasčiausio intelektualaus tikėjimo į tradicinį autoritetą į to gyvojo įtikėjimo, kuris gali suvokti Dievo realybę ir visa tai, kas yra susiję su Tėvo dieviškąja dvasia, realų patyrimą. Proto religija beviltiškai jus pririša prie praeities; dvasinę religiją sudaro besivystantis apreiškimas ir ji visą laiką jus kviečia eiti tolyn į aukštesnius ir šventesnius pasiekimus dvasinių idealų ir amžinųjų realybių sferoje.

Nors autoriteto religija ir gali suteikti dabartinį nusistovėjusį saugumo jausmą, bet už tokį laikiną pasitenkinimą jūs sumokate savo dvasinės laisvės ir religinės nepriklausomybės praradimo kainą. Manasis Tėvas iš jūsų nereikalauja, kad už įėjimą į dangaus karalystę turėtumėte sumokėti tokią kainą, jog save prievartautumėte laikytis tikėjimo į tokius dalykus, kurie yra dvasiškai atstumiantys, nešventi, ir neteisingi. Iš jūsų nereikalaujama, kad jūs savo pačių gailingumo, teisingumo, ir tiesos jausmą šiurkščiai pažeistumėte paklusdami susidėvėjusių religinių formų ir ritualų sistemai. Dvasinė religija jums amžiams suteikia laisvę, kad eitumėte paskui tiesą, kad ir kur dvasios vedimas jus galėtų nuvesti. Ir kas žino – galbūt šitoji dvasia gali turėti kažką, ką perteiktų šitai kartai, ką kitos kartos atsisakė išgirsti?

Gėda tiems melagingiems religiniams mokytojams, kurie išalkusias sielas tempdavo atgal į neaiškumą ir tolumą praeitį ir ten jas palikdavo! Ir šitokiu būdu šitie nelaimingi žmonės tikrai yra pasmerkti tam, kad išsigastų kiekvieno naujo atradimo, tuo pačiu metu juos trikdo kiekvienas naujas tiesos apreiškimas. Tas pranašas, kuris sakė, jog “Tobulą ramybę patirs tas, kurio protas bus nukreiptas į Dievą,” buvo ne vien tik intelektualus tikintysis į oficialiąją teologiją. Šitas tiesą pažinęs žmogus Dievą atrado; jis ne tik kalbėjo apie Dievą.

Aš jums patariu atsisakyti įpročio visada cituoti senovės pranašus ir girti Izraelio didvyrius, o vietoje šito patariu atkakliai siekti to, kad taptumėte Paties Aukštojo gyvaisiais pranašais ir ateities karalystės dvasiniais didvyriais. Dievą pažinusių praeities lyderius iš tikrųjų gali būti verta gerbti, bet kodėl,

šitai elgdami, jūs turėtumėte paaugoti žmogiškosios egzistencijos aukščiausiąjį patyrimą; Dievo suradimą sau patiems ir jo pažinimą savo pačių sieloje?

Kiekviena žmonijos rasė turi savo intelektualų požiūrį į žmonijos egzistenciją; dėl to proto religija visada tikrai turi atitikti šiuos įvairius rasinius požiūrius. Autoriteto religijos niekada negali susivienyti. Žmogiškąją vienybę ir mirtingojo brolystę galima pasiekti tikrai dvasinės religijos superdovanos dėka ir per šią dovaną. Rasių protas gali skirtis, bet visų žmonių viduje gyvena ta pati dieviškoji ir amžinoji dvasia. Žmogiškosios brolystės viltis gali būti įgyvendinta tikrai tada, ir taip, kai skirtingas proto autoriteto religijas persmelkia ir užgožia vienijanti ir kilninanti dvasinė religija – asmeninio dvasinio patyrimo religija.

Autoriteto religijos žmones gali tikrai suskaldyti ir sąmoningai sukurstyti vienus prieš kitus; dvasinė religija vis didesniu laipsniu žmones suartina ir tampa priežastimi to, kad jie ima supratingai jausti vieni kitiems simpatiją. Autoriteto religija iš žmonių reikalauja, kad jie tikėtų vienodai, bet šitą įgyvendinti esant dabartinei pasaulio būkle neįmanoma. Dvasios religija reikalauja tikrai patyrimo vienybės – likimo vienodumo – suteikdama visišką laisvę tikėjimo įvairovei. Dvasios religija reikalauja tikrai išvalgos vienovės, bet ne požiūrio ir nuostatos vienodumo. Dvasios religija nereikalauja intelektualių požiūrių vienodumo, o tikrai dvasinio jausmo vienybės. Autoriteto religijos sustabarėja į negyvas dogmas; dvasios religija išauga į kupinos meilės tarnystės ir gailingą veikimą kilninančių veiksmų vis didėjančią džiaugsmą ir laisvę.

Bet žiūrėkite, kad nė vienas iš jūsų neniekintumėte Abraomo vaikų, nes jiems teko gyventi tais blogais tradicinio nevaisingumo laikais. Mūsų protėviai atsidavė atkakliam ir aistringam Dievo ieškojimui, ir jie surado jį tokį, kokio niekada nebuvo pažinusi jokia kita visa žmonių rasė nuo tų laikų, kada buvo Adomas, kuris apie tai žinojo daug, kadangi jis pats buvo Dievo Sūnus. Nebuvo taip, kad manasis Tėvas būtų nepastebėjęs nuo pat Mozės laikų tos ilgos ir nenuilstančios Izraelio kovos surasti Dievą ir pažinti Dievą. Per daugelį išvargintų kartų žydai be perstojo sunkiai dirbo, liejo prakaitą, aimanavo, kankinosi, ir ištvėrė kančias ir patyrė klaidingai suprastos ir niekinamos tautos skausmus, visa tai buvo tam, kad jie galėtų šiek tiek prisartinti prie tiesos apie Dievą atradimo. Ir, nežiūrint visų Izraelio nesėkmių ir suklypimų, mūsų tėvai palaipsniui, nuo Mozės iki Amoso ir Hosijo laikų, vis didesniu laipsniu visam pasauliui iš tikrųjų atskleidė amžinojo Dievo vis aiškesnį ir teisingesnį vaizdą. Ir šitai iš tiesų buvo parengtas kelias dar didingesniam Tėvo atskleidimui, kuriuo pasidalinti jūs ir buvote pakviesti.

Niekada nepamirškite, kad yra tikrai vienas jaudinantis patyrimas, kuris patenkina ir jaudina labiau už mėginimą atrasti gyvojo Dievo valią, ir tai yra aukščiausiasis patyrimas, kada yra nuoširdžiai mėginama tą dieviškąją valią vykdyti. Ir prisiminkite, jog Dievo valią galima vykdyti bet kokio žemiškojo užsiėmimo sferoje. Nėra kokių nors pašaukimų, kurie būtų šventi, o kiti būtų pasaulietiniai. Tų, kuriuos veda dvasia, gyvenime visi dalykai yra šventi; tai yra, tų, kurie yra pavaldūs tiesai, kuriuos taurina meilė, valdo gailingumas, ir suvaržo dorumas – teisingumas. Toji dvasia, kurią manasis Tėvas ir aš atsiūsime į šį pasaulį yra ne tik Tiesos Dvasia, bet taip pat ir idealistinio grožio dvasia.

Jūs turite nustoti Dievo žodžio ieškoti tikrai teologinio autoriteto senųjų raštų

puslapiuose. Tie, kurie yra gimę iš Dievo dvasios, nuo šiol tikrai suvoks Dievo žodį, nepriklausomai nuo to, iš kur jis būtų

[1733]▼

kilęs. Dieviškoji tiesa neturi būti ignoruojama dėl to, kad jos padovanojimo kanalas yra akivaizdžiai žmogiškas. Didelė dalis jūsų sielų brolių turi tokį protą, kuris Dievo teoriją priima, nors dvasiškai Dievo buvimo jie ir nesuvokia. Ir būtent kaip tik dėl šios priežasties aš taip dažnai jus mokiau, jog dangaus karalystę geriausiai galima suvokti įgavus dvasinę nuoširdaus vaiko nuostatą. Aš jums rekomenduoju būtent ne vaiko protinį nebrandumą, bet vietoje šito tokio lengvai patikinčio ir visiškai pasitikinčio kitu mažylio *dvasinį paprastumą*. Ne tiek svarbu, kad jūs turėtumėte žinoti apie Dievo faktą, kiek tai, kad vis daugiau augtų jūsų sugebėjimas *jausti Dievo buvimą*.

Kada tik jūs pradėsite surasti Dievą savojoje sieloje, tada netrukus jūs pradėsite jį atrasti ir kitų žmonių sielose, ir galiausiai visuose galingos visatos tvariniuose ir kūrinuose. Tačiau kokią gi galimybę Tėvas turi tam, kad pasirodytų kaip aukščiausios ištikimybės ir dieviškųjų idealų Dievas žmonių sielose, kurie mažai skiria laiko arba jo iš viso neskiria giliems apmąstymams apie tokias amžinąsias realybes? Nors protas ir nėra dvasinės prigimties vieta, bet jis iš tikrųjų yra vartai į ją.

Bet nedarykite klaidos mėgindami kitiems žmonėms įrodyti, kad jūs Dievą suradote; jūs sąmoningai negalite pateikti tokio svaraus įrodymo, nors tą faktą, kad jūs Dievą pažįstate, patvirtina du aiškūs ir ryškūs pasireiškimai, ir jie yra tokie:

1. Dievo dvasios vaisius rodo jūsų kasdienis gyvenimas.

2. Tas faktas, kad jūsų visas gyvenimas suteikia svarų įrodymą, jog be jokių išlygų jūs surizikavote viskuo, kas jūs esate, ir einate išlikimo po mirties jaudinančio patyrimo keliu vildamiesi surasti amžinybės Dievą, kurio buvimą jūs iš anksto nujautėte laike.

Dabar, būkite tikri, manasis Tėvas visada atsakys į patį menkiausią įtikėjimo virptelėjimą. Jis pastebi primityviojo žmogaus fizines ir prietaringas emocijas. Ir su tomis nuoširdžiomis, bet baimingomis sielomis, kurių įtikėjimas yra toks silpnas, kad jis mažai kuo pranoksta intelektualų susiderinimą su tuo, kada pasyvus požiūris paklūsta autoriteto religijoms, bet Tėvas yra visada pasirengęs gerbti ir puoselėti net ir visus tokius silpnus bandymus kreiptis į jį. Bet iš jūsų, kurie buvote pakviesti iš tamsos į šviesą, tikimasi, jog tikėsite iš visos širdies; jūsų įtikėjimas tikrai viešpataus apjungtų kūno, proto, ir dvasios požiūrių atžvilgiu.

Jūs esate mano apaštalai, ir jums religija tikrai netaps teologine priedanga, į kurią jūs galėtumėte pabėgti bijodami susidurti su dvasinio žengimo į priekį ir idealistinio jaudinančio patyrimo atšiauriomis realybėmis; bet vietoje šito jūsų religija tikrai taps realaus patyrimo faktu, kuris patvirtina, jog Dievas surado jus, idealizuotus, sutaurintus, ir sudvasintus jus, ir kad jūs įsitraukėte į amžiną

jaudinanti patyrimą tam, jog surastumėte Dievą, kuris šitokiu būdu surado ir į sūnystę priėmė jus.

Ir kada Jėzus baigė kalbėti, tada jis pakvietė Andriejų, ir, rodydamas į vakarus link Finikėjos, tarė: “Keliaukime toliau.”

[1734]▼

156 DOKUMENTAS

VIEŠNAGĖ TYRE IR SIDONE

PENKTADIENIO popietę, birželio 10-ąją, Jėzus ir jo bičiuliai atvyko į Sidono apylinkes, kur jie apsistojo namuose tos turtingos moters, kuri buvo pacientė Betsaidos ligoninėje tuo metu, kada Jėzus buvo savo populiarumo viršūnėje. Evangelininkai ir apaštalai buvo apgyvendinti pas jos draugus betarpiškoje kaimynystėje, ir jie ilsėjosi šitose gaivinančiose sąlygose visą Sabato dieną. Sidone ir apylinkėse jie praleido beveik dvi su puse savaitės prieš tai, kada pasirengė aplankyti pajūrio miestus į šiaurę.

Šitoji birželio Sabato diena buvo didingos ramybės diena. Evangelininkai ir apaštalai buvo visiškai pasinėrę į savo meditacijas, susijusias su Mokytojo pasisakymais apie religiją, kurių jie klausėsi pakeliui į Sidoną. Jie visi sugebėjo šį tą suvokti iš to, ką jis buvo jiems sakęs, bet jo mokymo svarbos nė vienas nesuvokė iki galo.

1. SIRIETĖ MOTERIS

Netoli Karusios namų, kur buvo apsistojęs Mokytojas, gyveno surietė moteris, kuri apie Jėzų buvo daug ką girdėjusi kaip apie didį gydytoją ir mokytoją, ir šito Sabato popietę ji atėjo, atsivesdama ir savo mažąją dukrelę. Vaikas, maždaug dvylikos metų amžiaus, kentėjo nuo rimto nervinio sutrikimo, kuriam buvo būdingi traukuliai ir kitokie kankinantys simptomai.

Jėzus savo pagalbininkams buvo prisakęs niekam nepasakoti, kad jis apsistojo Karusios namuose, paaiškinęs, kad jis labai nori pailsėti. Nors jie ir pakluso savo Mokytojo nurodymams, bet Karusios tarnas buvo nuėjęs į airietės moters, Noranos, namus, jog pasakytų jai, kad Jėzus apsigyveno jo šeimininkės namuose, ir paragino šitą sunerimusią moterį nuvesti savo kenčiančią dukterį gydymui. Šita motina, aišku, tikėjo, kad jos vaiką buvo apsėdęs demonas, nešvari dvasia.

Kada Norana atėjo su savo dukra, tada Alfiejų dvyniai per vertėją paaiškino, jog Mokytojas ilsisi ir negalima jo trukdyti; į tai Norana atsakė, kad ji ir jos vaikas kaip tik čia pasiliks tol, kol Mokytojas bus pabaigęs savo poilsį. Petras taip pat stengėsi jai paaiškinti ir įtikinti ją, kad eitų namo. Jis aiškino, kad Jėzus yra labai išvargęs nuo intensyvių mokymų ir gydymų, ir kad į Finikėją jis yra atvykęs ramybės ir poilsio laikotarpiui. Bet tai buvo bergždžia; Norana nenorėjo išeiti. Į Petro atkaklius prašymus ji tikrai tiek teatsakė: “Aš neišeisiu tol, kol jūsų Mokytojo nebūsiu pamačiusi. Aš žinau, jis iš mano vaiko gali išvaryti demoną, ir aš neišeisiu tol, kol jis mano dukros neapžiūrės.”

Tada šią moterį pamėgino išvaryti Tomas, bet ir jam nepasisekė. Ji tarė jam: “Aš turiu įtikėjimą, kad jūsų Mokytojas gali išvaryti šitą demoną, kuris

kankina mano vaiką. Aš esu girdėjusi apie jo stebuklus Galilėjoje, ir aš tikiu į jį. Kas gi atsitiko jums, jo mokiniams, kad jūs norėtumėte išvaryti tuos, kurie ateina pas jūsų Mokytoją pagalbos?” Ir kada ji prašneko šitaip, tada Tomas pasitraukė.

Tada į priekį išėjo Simonas Uolusis, kad Noraną atkalbėtų. Simonas tarė: “Moterie, tu esi graikiškai šnekanti pagonė. Tau nereikėtų tikėtis to, jog Mokytojas paims tą duoną, kuri yra skirta išrinktų namų vaikams, ir ją numes šunims.” Bet Norana neišsižeidė dėl Simono įterptos pastabos. Ji tikrai atsakė: “Taip, mokytojau, tavo žodžius aš suprantu. Žydų akyse aš esu tikrai šuo, bet kai dėl jūsų Mokytojo, tai aš esu tikintis šuo. Aš esu pasiryžusi tam, kad jis tikrai apžiūrėtų mano dukrą, nes aš esu įsitikinusi, jeigu tikrai jis pažiūrės į ją, tai ją ir išgydys. Ir net tu, mano gerasis žmogau, neišdrįsi atimti šunims teisės gauti tuos trupinius, kurie atsitiktinai nukrenta nuo tų vaikų stalo.”

Ir kaip tik šiuo metu visų akivaizdoje mažąją mergaitę suėmė smarkūs traukuliai, ir motina suriko: “Štai, galite pamatyti, jog mano vaiką yra apsėdusi blogoji dvasia. Jeigu mūsų vargas jūsų neveikia, tai jis paveiks jūsų Mokytoją, kuris, man yra sake, myli visus žmones ir išdrįsta gydyti net ir pagonis, kada jie tiki. Jūs esate neverti būti jo mokiniais. Aš neišeisiu tol, kol mano vaikas nebus išgydytas.”

Jėzus, kuris girdėjo visą šitą pokalbį per atvirą langą, dabar išėjo į lauką, dideliame jų nustebimui, ir tarė: “O moterie, didis yra tavo įtikėjimas, toks didis, jog aš negaliu neduoti to, ko tu trokšti; eik savo keliu ramybėje. Tavo duktė jau yra išgydyta.” Ir mažoji mergaitė nuo tos valandos pasveiko. Kada Norana ir vaikas išėjo, tada Jėzus paliepė jiems niekam nepasakoti apie šitą atsitikimą; ir nors jo pagalbininkai iš tikrųjų šitą prašymą išpildė, bet motina ir vaikas tą faktą apie mažosios mergaitės išgydymą be perstojo skleidė po visas apylinkes ir net Sidone, tiek daug, kad po kelių dienų Jėzus priėjo išvados pakeisti gyvenamąją vietą.

Kitą dieną, kada Jėzus mokė savo apaštalus, komentuodamas siritės moters dukters išgydymą, jis pasakė: “Ir taip buvo visą laiką; jūs patys matote, kaip pagonys sugeba turėti išgelbstintį įtikėjimą į dangaus karalystės evangelijos mokymus. Tikrai, tikrai aš jums sakau, jog manojų Tėvo karalystę iš tiesų paims pagonys, jeigu Abraomo vaikai nenorės parodyti pakankamai įtikėjimo dėl to, kad patektų į ją.”

2. MOKYMAS SIDONE

Įeidami į Sidoną, Jėzus ir jo apaštalai perėjo per tiltą, daugelis iš jų pirmą kartą pamatė tiltą. Tuo metu, kada jie ėjo šituo tiltu, Jėzus, tarp kitų dalykų, pasakė: “Šitas pasaulis yra tikrai tiltas; jūs galite per jį pereiti, bet jūs neturėtumėte galvoti, kaip ant jo pastatyti gyvenamąjį būstą.”

Kada šie dvidešimt keturi pradėjo savo darbus Sidone, tada Jėzus nuėjo apsistoti vienuose namuose, kurie buvo kaip tik į šiaurę nuo miesto, Justos ir jos motinos, Bernicės, namuose. Jėzus šiuos dvidešimt keturis Justos namuose

mokė kiekvieną rytą, o jie išeidavo toliau į Sidoną, kad mokytų ir pamokslautų popietėmis ir vakarais.

Apaštalų ir evangelininkų nuotaiką labai pakėlė tai, kaip Sidono pagonys priėmė jų žinią; per jų trumpą viešnagę

[1736]▼

prie karalystės prisidėjo daug žmonių. Šitas maždaug šešių savaitių laikotarpis Finikėjoje buvo labai vaisingas metas tame darbe, kurio dėka buvo laimimos sielos, bet vėlesnieji Evangelijų užrašytojai žydai kaip buvo įpratę lengvai praleido šį įrašą apie tai, kaip šiltai Jėzaus mokymus sutiko šitie pagonys būtent šituo metu, kada toks didžiulis jo paties tautos atstovų skaičius buvo prieš jį nusistatęs priešiški.

Daugeliu atžvilgių šitie pagonys tikintieji Jėzaus mokymus suvokė geriau už žydus. Didelė dalis šitų graikiškai kalbančių sirofinikiečių sužinojo ne tik tai, kad Jėzus yra kaip Dievas, bet taip pat ir tai, kad Dievas yra kaip Jėzus. Šitie vadinamieji stabmeldžiai pasiekė tai, jog gerai suprato Mokytojo mokymus apie šito pasaulio ir visos visatos dėsnių vienodumą. Jie suvokė mokymą apie tai, jog Dievas nėra asmenų, rasių, ar nacijų gerbėjas; jog Visuotinis Tėvas nerodo nė menkiausio didesnio palankumo niekam; jog visata visiškai ir visą laiką laikosi įstatymų ir būtinai yra patikima. Šitie pagonys Jėzaus nebijojo; jie išdrįso jo žinią priimti. Per visus vėlesnius amžius žmonės nesugebėjo Jėzaus suvokti; jį suvokti jie bijojo.

Jėzus šitiems dvidešimt keturiems išaiškino, kad iš Galilėjos jis pabėgo ne dėl to, kad jam stigo drąsos susitikti su savo priešais akis į akį. Jie suvokė, kad jis dar nebuvo pasirengęs atviram susirėmimui su visuotinai pripažinta religija, ir kad jis nesiekė tapti kankiniu. Būtent vieno iš tokių pasikalbėjimų metu Justos namuose Mokytojas savo mokiniams pirmą kartą pasakė, “net dangus ir žemė gali išnykti, bet manieji tiesos žodžiai tikrai neišnyks.”

Per viešnagę Sidone Jėzaus mokymų tema buvo dvasinis žengimas į priekį. Jis jiems sakė, kad jie negali stovėti sustingę; jie turi žengti į priekį teismo sferoje arba risti atgal į blogį ir nuodėmę. Jis patarė jiems “pamiršti praeities dalykus tuo metu, kada jūs einate į priekį tam, kad apkabintumėte didingesnes karalystės realybes.” Jis ragino juos nepasitenkinti savąja vaikyste evangelijoje, bet stengtis pasiekti visišką dieviškosios sūnystės statusą dvasiniame bendravime ir tikinčiųjų bičiulystėje.

Jėzus sakė: “Mano mokiniai turi ne tik tai nustoti darę blogį, bet turi išmokti daryti gėrį; jūs turite ne tik tai apsivalyti nuo bet kokios sąmoningos nuodėmės, bet taip pat neturite puoselėti ir jokių kaltės jausmų. Jeigu jūs išpažįstate savąsias nuodėmes, tuomet jums jos yra atleidžiamos; todėl jūsų sąžinė visą laiką turi būti nenusikaltusi.”

Jėzui labai patiko šitų pagonių subtilus humoro jausmas. Būtent Noranos, tos sirietės moters, pademonstruotas humoro jausmas, o taip pat ir jos didžiulis ir nepalenkiamas įtikėjimas, Mokytojo širdį tiek sujaudino ir apeliavo į jo gailestingumą. Jėzus labai apgailestavo, kad jo tautai – žydams – taip stinga humoro. Vieną kartą jis Tomui pasakė: “Manoji tauta į save žvelgia per daug

rimtai; humoro ji beveik nesupranta. Varginanti fariziejų religija niekada nebūtų galėjusi atsirasti tokioje tautoje, kuri turi humoro jausmą. Jiems taip pat trūksta ir nuoseklumo; jie nukošia uodus ir praryja kupranugarius.”

3. KELIONĖ PAKRANTE Į ŠIAURĘ

Antradienį, birželio 28-ąją, Mokytojas ir jo bičiuliai paliko Sidoną, pakrante keliavo į šiaurę į Porfireoną ir Heldują. Pagonys juos sutiko svetingai, ir didelė jų dalis prisidėjo prie karalystės per šitą mokymo ir pamokslavimo savaitę. Apaštalai pamokslavo Porfireone, o evangelininkai mokė Heldujoje.

[1737]▼

Tuo metu, kada šie dvidešimt keturi buvo šitaip užsiėmę savo darbu, Jėzus juos paliko trims ar keturioms dienoms, aplankė pakrantės Beiruto miestą, kur jis bendravo su siriečiu, vardu Malachas, kuris buvo tikintis, ir kuris prieš metus buvo Betsaidoje.

Trečiadienį, liepos 6-ąją, jie visi sugrįžo į Sidoną ir apsistojo Justos namuose iki sekmadienio ryto, kada išvyko į Tyrą, eidami Sareptos keliu į pietus palei pakrantę, Tyrą pasiekė pirmadienį, liepos 11-ąją. Iki šito meto apaštalai ir evangelininkai ėmė priprasti dirbti tarp šitų vadinamųjų pagonių, kurie iš tikrųjų buvo daugiausia kilę iš ankstesniųjų kanaanitų genčių, kurios turėjo dar ankstesnę semitų kilmę. Visos šitos tautos šnekėjo graikų kalba. Apaštalai ir evangelininkai buvo labai nustebę, kada pastebėjo, kaip šitie pagonys trokšta klausytis evangelijos, ir kada matė, jog didelė jų dalis yra taip pasiruošusi tikėti.

4. TYRE

Nuo liepos 11-osios iki liepos 24-osios jie mokė Tyre. Kiekvienas apaštalas su savimi pasiimdavo po vieną evangelininką, ir šitaip poromis jie mokė ir pamokslavo visose Tyro dalyse ir jo apylinkėse. Šito judraus jūros uosto daugiakalbiai gyventojai klausėsi jų su džiaugsmu, ir didelė jų dalis buvo pakrikštyta ir priimta į išorinę karalystės broliją. Jėzus apsistojo žydo tikinčiojo, kurio vardas buvo Juozapas ir kuris gyveno už trijų ar keturių mylių į pietus nuo Tyro, namuose, netoli Hiramio, kuris buvo Tyro miesto-valstybės karalius Dovydo ir Saliamono laikais, kapo.

Kasdien, per šitą dviejų savaitių laikotarpį, apaštalai ir evangelininkai į Tyrą įeidavo per Aleksandro molą tam, kad surengtų nedidelius susirinkimus, ir kiekvieną vakarą didžioji jų dalis sugrįždavo į stovyklavietę prie Juozapo namų, į pietus nuo miesto. Kiekvieną dieną iš miesto tikintieji ateidavo pasišnekėti su Jėzumi jo poilsavimo vietoje. Tyre Mokytojas kalbėjo tiktai vieną kartą, liepos 20-osios popietę, kada tikinčiuosius jis mokė apie Tėvo meilę visai žmonijai ir apie šio Sūnaus misiją Tėvą atskleisti visoms žmonių rasėms. Šitie pagonys buvo tiek susidomėję karalystės evangelija, kad, šita proga, jam buvo atvertos Melkarto šventyklos durys, ir įdomu pastebėti, jog vėlesniaisiais metais būtent šitos senovinės šventyklos vietoje buvo pastatyta krikščioniška bažnyčia.

Didelė dalis geriausių gamintojų, kurie gamino Tyro purpurą, tokius dažus,

kurie Tyrą ir Sidoną išgarsino visame pasaulyje ir kurie tiek daug prisidėjo prie to, kad jais buvo prekiaujama visame pasaulyje ir kurie vėliau atnešė turtus, tikėjo į karalystę. Kada, netrukus po šito, jūros gyvūnų, kurie buvo šitų dažų šaltinis, tiekimas sumažėjo, tada šitie dažų gamintojai išvyko ieškoti naujų vietų, kuriose būtų šitų pigmentinių moliuskų. Ir šitaip migruodami į tolimiausius žemės pakraščius, su savimi jie nusinešė ir žinią apie Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę – karalystės evangeliją.

5. JĖZAUS MOKYMAS TYRE

Šito trečiadienio popietę, savo kreipimosi metu, Jėzus savo pasekėjams pirmą kartą papasakojo apie baltąją leliją, kuri savo tyrą ir kaip sniegas balta žiedą iškelia aukštai į saulės šviesą, nors jos šaknys yra įsikibusios į juodos žemės dumblą ir purvą apačioje. “Lygiai taip,” sakė jis, “mirtingasis žmogus, nors savo

[1738]▼

kilmės ir būties šaknis turi žmogiškosios prigimties gyvulinėje dirvoje, bet įtikėjimo dėka jis gali savo dvasinę prigimtį iškelti į dangiškosios tiesos saulės šviesą ir iš tikrųjų duoti taurių dvasinių vaisių.”

Būtent per šitą patį pamokslą Jėzus panaudojo pirmąją ir vienintelę parabolę, kuri buvo susieta su jo paties amatu – dailidės užsiėmimu. Ragindamas “Pakloti gerus pamatus dvasinių sugebėjimų kilnaus charakterio augimui,” jis sakė: “Tam, kad būtų vedami dvasiniai vaisiai, jūs turite gimti iš dvasios. Jus turi mokyti dvasia ir vesti dvasia, jeigu tarp savo bičiulių norite gyventi užpildytą dvasia gyvenimą. Bet nepadarykite neprotingo dailidės klaidos, kuris veltui švaisto brangų laiką tašydamas, matuodamas, ir šlifnuodamas kirminų pergraužtą ir iš vidaus pūvančią medieną, ir tada, kada jis šitaip visą savo laiką yra paskyręs sugedusiam rąstui, turi jį išmesti kaip netinkamą tam, jog būtų panaudotas kaip pagrindas namui, kurį jis nori pastatyti tokį, kad atsilaikytų prieš laiką ir audras. Tegul kiekvienas žmogus pasirūpina, jog charakterio intelektualūs ir moraliniai pagrindai būtų tokie, kad tinkamai išlaikytų vis besiplečiančios ir kilninančios dvasinės prigimties antstatą, kuris šitokiu būdu turi transformuoti mirtingojo protą ir tada, drauge su iš naujo atkurtu protu, turi pasiekti tai, kad išsivystytų siela, turinti nemirtingą likimą. Jūsų dvasinė prigimtis – ši drauge sukurta siela – yra gyvasis augimas, bet toji dirva, iš kurios turi išaugti šitie aukštesni žmogiškojo vystymosi ir dieviškojo likimo pasireiškimai, yra individo protas ir moralė. Atsirandančios sielos dirva yra žmogiška ir materialinė, bet šio sujungto proto ir dvasios tvarinio likimas yra dvasinis ir dieviškas.”

Tos pačios dienos vakare Natanielius paklausė Jėzaus: “Mokytojau, kodėl mes meldžiamės, jog Dievas mūsų nevestų į pagundą, kada iš tavo apreiškimo apie Tėvą mes gerai žinome, kad jis tokių dalykų nedaro niekada?” Jėzus atsakė Natanieliui:

“Nekeista, jog tu pateiki tokius klausimus, matau, kad pradedi pažinti Tėvą tokį, kokį jį pažįstu aš, o ne tokį, kokį neaiškiai matė ankstesnieji hebrajų pranašai. Tu puikiai žinai, kaip mūsų protėviai buvo linkę Dievą matyti beveik

visur, kur tik kas atsitikdavo. Dievo rankos jie ieškojo visuose gamtiniuose pasireiškimuose ir kiekviename neįprastame žmogiškojo patyrimo epizode. Dievą jie sujungė tiek su gėriu, tiek ir su blogiu. Jie manė, kad Mozės širdį jis suminkštino, o faraono širdį padarė kietesnę. Kada žmogus turėjo stiprų akstiną ką nors padaryti, gera ar bloga, tada jis buvo įpratęs šitas neįprastas emocijas aiškinti taip: ‘Su manimi kalbėjosi Viešpats, pasakė padaryk taip ir šitaip, arba nueik šen ir ten.’ Dėl to, kadangi žmonės taip dažnai ir taip smarkiai susidurdavo su pagunda, tai tapo mūsų protėvių įpročiu tikėti, jog Dievas juos atvedė į tai, kad išmėgintų, nubaustų, ar sustiprintų. Bet dabar gi jūs, iš tikrųjų, žinote geriau. Jūs žinote, kad žmones per daug dažnai į pagundą veda jų pačių savanaudiški akstinai ir jų gyvulinės prigimties impulsai. Kada šitokiu būdu jus gundo, tada aš jums patariu, jog, kada jūs sąžiningai ir nuoširdžiai pagundą suvokiate tiesiog tokią, kokia ji yra, tuomet dvasios, proto, ir kūno energijas, kurios siekia pasireikšti, išmintingai nukreipkite į aukščiausiuosius kanalus ir link idealistiškesnių tikslų. Šitai savo pagundas jūs tikrai galite transformuoti į sutvirtinančio mirtingojo tarnavimo aukščiausiuosius tipus, tuo metu, kada jūs beveik visiškai išvengiate šitų alinančių ir silpninančių konfliktų tarp gyvulinės ir dvasinės prigimčių.

“Bet leiskite man jus įspėti, kad nepadarytumėte kvailystės mėgindami vieną troškimą pakeisti kitu ir tariamai aukštesniu

[1739]▼

troškimu vien tik tai žmogiškosios valios jėga. Jeigu jūs tikrai norėtumėte nugalėti mažesnės ir žemesnės prigimties pagundas, tuomet jūs turite pasiekti tokį dvasinio išsivystymo lygį, kuriame jūs realiai ir iš tikrųjų būsite išsiugdę tikrąjį susidomėjimą tomis aukštesnėmis ir idealistiškesnėmis elgesio formomis ir meilę toms aukštesnėms ir idealistiškesnėms elgesio formoms, kurias jūsų protas trokšta pakeisti žemesniais ir mažiau idealistiniais elgesio įpročiais, kuriuos jūs suvokiate kaip pagundą. Šitokiu būdu dvasinės transformacijos dėka jūs būsite išlaisvinti, vietoje to, jog vis daugiau jaustumėte per daug didelę našta apgaulingai slopindami mirtingojo troškimus. Tai, kas yra sena ir žemesnio lygio, bus užmiršta dėl meilės tam, kas yra nauja ir aukštesnio lygio. Visada grožis laimi prieš bjaurastį širdyse visų tų, kuriuos yra apšvietusi tiesos meilė. Naujos ir nuoširdžios dvasinės meilės išsiveržianti energija turi galingą jėgą. Ir vėl aš jums sakau, nepasiduokite blogiui, bet vietoje šito nugalėkite blogį gėriu.”

Iki išnaktų apaštalai ir evangelininkai toliau klausinėjo, ir iš tų daugelio atsakymų mes norėtume pateikti tokias mintis, perteiktas šiuolaikine frazeologija:

Tvirtas siekis, išmintingas sprendimas, ir subrandinta išmintis yra pagrindiniai materialios sėkmės dalykai. Lyderiavimas priklauso nuo natūralių sugebėjimų, protingumo, valios galios, ir ryžto. Dvasinis likimas priklauso nuo įtikėjimo, meilės, ir atsidavimo tiesai – alkio ir troškulio teisumui – iš visos širdies troškimo surasti Dievą ir būti tokiam, kaip jis.

Nepraraskite drąsos dėl to, jog pamatėte, kad jūs esate žmogiškas. Žmogiškoji prigimtis gali būti linkusi į blogį, bet ji nėra savaimė nuodėminga. Nenusiminkite dėl to, kad iki galo negalite užmiršti kokio nors savo apgailėtino patyrimo. Tos klaidos, kurių jums nepavyksta užmiršti laike, bus užmirštos

amžinybėje. Palengvinkite savosios sielos našta sparčiai įgydami savojo likimo ilgalaikės perspektyvos požiūrį, išplėskite savosios karjeros visatą.

Nedarykite tokios klaidos, kad sielos vertingumą imtumėte nustatinėti remdamiesi proto netobulumu arba kūno apetitu. Neteiskite sielos, taip pat ir jos likimo nevertinkite pagal vieną atskirą nepasisekusį žmogiškąjį epizodą. Jūsų dvasinį likimą sąlygoja vien tik tai jūsų dvasiniai troškimai ir tikslai.

Religija yra Dievą pažįstančio žmogaus atsirandančios nemirtingos sielos išskirtinai dvasinis patyrimas, bet moralinė galia ir dvasinė energija yra galingos jėgos, kurias galima panaudoti susidūrus su sunkiomis visuomeninėmis situacijomis ir sprendžiant sudėtingas ekonomines problemas. Šitos moralinės ir dvasinės dovanos visus žmogiškojo gyvenimo lygius padaro turtingesnius ir prasmingesnius.

Jums yra skirta gyventi ribotą ir skurdų gyvenimą, jeigu jūs išmoksite mylėti tik tai tuos, kurie myli jus. Žmogiškoji meilė iš tiesų gali būti abipusė, bet dieviškoji meilė sklinda į išorę, stengdamasi visada patenkinti jos ieškojimą. Kuo mažiau meilės yra bet kokio tvarinio prigimtyje, tuo didesnis yra šios meilės poreikis, ir tuo daugiau iš tikrųjų dieviškoji meilė stengiasi tokį poreikį patenkinti. Meilė niekada nebūna savanaudiška, ir jos negalima pasidovanoti sau. Dieviškoji meilė negali būti užsidariusi; ją reikia nesavanaudiškai dovanoti.

Karalystės tikintieji turėtų turėti besąlyginį įtikėjimą, turi tikėti iš visos sielos, į neabejotiną teisumo triumfą. Karalystės kūrėjai turi neabejoti amžinojo išgelbėjimo evangelijos tiesa. Tikintieji vis didesniu laipsniu turi išmukti, kaip pasitraukti į šalį nuo gyvenimo skubos – kaip išvengti materialiosios egzistencijos nuolatinių vargų – tuo metu, kada jie atgaivina sielą, įkvepia protą, ir atnaujina dvasią garbinančio bendravimo dėka.

Dievą pažįstantys individai nepraranda drašos atsitikus nelaimiui arba dėl nusivylimų jie nenusimena. Tikinčiųjų neveikia depresija, kurią sukelia

[1740]▼

grynai materialūs perversmai; dvasioje gyvenančiųjų ramybės materialaus pasaulio epizodai nedrumsčia. Kandidatai į amžinąjį gyvenimą praktikuoja teikiančią energiją ir kuriantįjį metodą tam, kad pasitiktų mirtingojo gyvenimo visus vingius ir rūpesčius. Su kiekviena nuguayvinta diena tikram tikinčiajam elgtis teisingai yra vis *lengviau*.

Dvasinis gyvenimas milžinišku laipsniu padidina tikrąją savigarbą. Bet savigarba nėra žavėjimasis savimi. Savigarba visada yra suderinta su meile ir tarnavimu savo bičiuliams. Neįmanoma gerbti savęs didesniu laipsniu negu jūs mylite savo artimą; vienas yra sugebėjimo matas kitam.

Laikui einant, kiekvienas tikras tikintysis ima vis sumaniau savo bičiuliams skiepyti meilę amžinajai tiesai. Ar atskleisdami gerį žmonėms jūs šiandien esate išradingesni negu vakar? Ar jūs šiais metais teisumą siūlote geriau negu praėjusiais metais? Ar išalkusias sielas vesdami į dvasinę karalystę jūs tą darote vis sumaniau?

Ar jūsų idealai yra pakankamai aukšti, kad jums užtikrintų amžinąjį išgelbėjimą, tuo metu, kada jūsų idėjos yra tokios praktinės, kad jų dėka jūs taptumėte naudingi piliečiai, veikiančiu drauge su savo bičiuliais mirtingaisiais? Dvasioje, jūsų pilietybė yra danguje; materialiam kūne, jūs vis dar tebesate žemės karalysčių piliečiai. Cezariui atiduokite materialiuosius dalykus, o Dievui

atiduokite dvasinius.

Besivystančios sielos dvasinio sugebėjimo matas yra jūsų įtikėjimas į tiesą ir jūsų meilė žmogui, bet jūsų žmogiškojo charakterio stiprybės matas yra jūsų sugebėjimas atsispirti priešiško jausmui ir jūsų sumanumas nepasiduoti liūdnoms mintims gilaus skausmo akivaizdoje. Pralaimėjimas yra tikrasis veidrodis, kuris sąžiningai parodo, koks jūs esate iš tiesų.

Kada jūs tampate vyresni pagal metus ir labiau patyrę karalystės reikaluose, ar tada jūs tampate taktiškesni, turėdami reikalą su nedrausmingais mirtingaisiais, ir pakantesni, gyvendami su užsispyrusiais bičiuliais? Taktas yra visuomeninės svertų sistemos atramos taškas, o pakantumas yra didžios sielos skiriamasis ženklas. Jeigu jūs turite šitas retas ir nuostabias dovanas, tai su laiku jūs tapsite dėmesingesni ir sumanesni savo vertose pastangose vengti visų nereikalingų visuomeninių nesusipratimų. Tokios išmintingos sielos sugeba išvengti didelės dalies nemalonumų, kurie tikrai išstinka visus tuos, kurie kenčia dėl emocinio prisiderinimo stokos, tuos, kurie atsisako suaugti, ir tuos, kurie atsisako pasenti pagarbiai.

Venkite nesąžiningumo ir nedorumo visose savo pastangose pamokslaudami tiesą ir skelbdami evangeliją. Nesiekite nepelnyto pripažinimo ir nenorėkite neužtarnautos simpatijos. Meilę plačiai priimkite tiek iš dieviškųjų, tiek ir iš žmogiškųjų šaltinių, nesvarbu, kokie būtų jūsų nuopelnai, ir atsakydami patys mylėkite dosniai. Bet visuose kituose reikaluose, kurie yra susiję su garbe ir liaupsinimu, siekite tikrai to, kas sąžiningai priklauso jums.

Dievo-sąmonės mirtingasis yra tikras dėl išgelbėjimo; gyvenimo jis nebijo; jis yra nuoširdus ir nuoseklus. Jis žino, kaip drąsiai išverti neišvengiamas kančias; jis neaimanuoja, kada susiduria su neišvengiamais sunkumais.

Tikras tikintysis nepailsta daryti gerų vien tik dėl to, kad susiduria su kliūtimis. Sunkumai sužadina to, kuris myli tiesą, užsidegimą, tuo tarpu kliūtys tikrai meta iššūkį bebaimio karalystės kūrėjo pastangoms.

Ir daug kitų dalykų Jėzus mokė juos prieš tai, kada jie susiruošė iš Tyro išvykti.

Tą dieną prieš Jėzui paliekant Tyrą, kad sugrįžtų į Galilėjos jūros regioną, jis sukviėtė savo pagalbininkus draugėn ir dvylikai evangelininkų nurodė

[1741]▼

grįžti skirtingu maršrutu, o ne tuo, kuriuo turi vykti jis ir dvylika apaštalų. Ir po to, kada evangelininkai su Jėzumi čia išsiskyrė, tai jiems taip artimai su juo bendrauti daugiau nebeteko niekada.

6. SUGRĮŽIMAS IŠ FINIKĖJOS

Apie pusiaudienį, sekmadienį, liepos 24-ąją, Jėzus ir šie dvylika paliko Juozapo namus, esančius į pietus nuo Tyro, ėjo pietų kryptimi palei pakrantę į Ptolemėją. Čia jie praleido vieną dieną, tardami paguodos žodžius ten gyvenančių tikinčiųjų grupei. Petras jiems pamokslavo liepos 25-osios vakare.

Antradienį Ptolemėją jie paliko, ėjo Tiberijaus keliu rytų kryptimi į šalies vidų beveik iki Jotapatos. Trečiadienį jie sustojo Jotapatoje ir tikintiesiems toliau aiškino apie karalystės reikalus. Ketvirtadienį jie iš Jotapatos išėjo,

pasuko į šiaurę Nazareto-Libano kalno karavanų keliu ir, per Ramahą, ėjo į Zebuluno kaimą. Jie surengė susitikimus Ramahe penktadienį ir pasiliko ten per Sabatą. Jie pasiekė Zebuluną sekmadienį, 31-ąją, tą patį vakarą surengė susitikimą ir kitą rytą išvyko.

Palikę Zebuluną, jie nukeliavo iki sankryžos su Magdalos-Sidono keliu netoli Giskalos, ir nuo ten jie nuėjo į Genesaretą, esantį vakariniame Galilėjos ežero krante, į pietus nuo Kapernaumo, kur jie buvo susitarę susitikti su Dovydu Zabediejumi, ir kur jie ketino pasitarti dėl to, kokį reikėtų žengti kitą žingsnį karalystės evangelijos skelbimo darbe.

Trumpo pasitarimo su Dovydu metu jie sužinojo, kad daug lyderių susirinko draugėn priešingame ežero krante netoli Chereso, ir dėl to, tą patį vakarą jie valtimi persikėlė į kitą pusę. Viena dieną jie ramiai ilsėjosi kalnuose, kitą dieną nuėjo į tą parką, buvusį netoli, kur kartą Mokytojas pamaitino penkis tūkstančius. Čia jie tris dienas ilsėjosi ir rengė kasdienius pasitarimus, kuriuose dalyvavo maždaug penkiasdešimt vyrų ir moterų, vienu metu buvusios gausios tikinčiųjų grupės, gyvenusios Kapernaume ir jo apylinkėse, likučiai.

Tuo metu, kada Jėzaus nebuvo Kapernaume ir Galilėjoje, per tą laikotarpį, kai jis viešėjo Finikėjoje, jo priešai manė, jog visas judėjimas yra sugriautas, ir priėjo išvados, kad Jėzaus skubus pasitraukimas rodė, kad jis išsigando taip smarkiai, jog buvo nepanašu, kad jis kada nors vėl sugrįžtų tam, kad jiems pridarytų rūpesčių. Visas aktyvus pasipriešinimas jo mokymams beveik nurimo. Tikintieji vėl ėmė rengti viešus susirinkimus, ir vyko palaipsnis, bet veiksmingas sutelkimas tų išmėgintų ir tikrų išlikusiųjų po didžiojo atsijojimo, kurį ką tik buvo patyrę evangelijos tikintieji.

Pilypas, Erodo brolis, iš dalies buvo tapęs tikinčiuoju į Jėzų ir nusiuntė žinią, kad jo valdose Mokytojas gali laisvai gyventi ir dirbti.

Nurodymas Jėzaus mokymams ir visiems jo pasekėjams uždaryti visos žydijos sinagogas priešiškausiai atsigrėžė prieš raštininkus ir fariziejus. Kada tik Jėzaus nebeliko kaip nesutarimų objekto, tada reakcija įvyko visoje žydų tautoje; buvo visuotinis priešiškus fariziejams ir Sanhedrino vadovams Jeruzalėje. Didelė dalis sinagogų valdytojų ėmė slapta savo sinagogas atverti Abneriui ir jo draugams, tvirtindami, kad šitie mokytojai yra Jono pasekėjai, o ne Jėzaus mokiniai.

Net ir Erodas Antipas pasikeitė ir, sužinojęs, kad Jėzus gyvena kitoje ežero pusėje jo brolio Pilypo teritorijoje, nusiuntė

[1742]▼

jam žinią, sakančią, jog nors jis ir pasirašė leidimą jį suimti Galilėjoje, bet jis nesuteikė teisės tam, kad jį suimtų Perėjoje, šitaip duodamas suprasti, kad Jėzui nebus trukdoma, jeigu jis liks už Galilėjos ribų; ir šitą patį nurodymą jis perdavė žydams Jeruzalėje.

Ir šitokia padėtis buvo prieš rugpjūčio pirmąją, 29 m. po Kr. gim., kada Mokytojas sugrįžo iš Finikėjos misijos ir pradėjo savo išsklaidytų, išmėgintų, ir smarkiai sumažėjusių jėgų reorganizavimą savosios misijos žemėje šitiems paskutiniams ir kupiniams įvykių metams.

Dabar, kada Mokytojas ir jo pagalbininkai rengiasi pradėti naujosios

religijos, gyvojo Dievo dvasios, kuri gyvena žmonių prote, religijos skelbimą, yra aišku dėl ko vyks mūšis.

[1743]▼

157 DOKUMENTAS

PILYPO-CEZARĖJOJE

PRIEŠ TAI, kada Jėzus šiuos dvylika nusivedė trumpai pagyventi Pilypo-Cezarėjos apylinkėse, jis per Dovydo pasiuntinius susitarė nueiti sekmadienį, rugpjūčio 7-ąją, į Kapernaumą, turėdamas tikslą pasimatyti su savo šeima. Pagal išankstinį susitarimą šitas apsilankymas turėjo įvykti Zabediejaus valčių dirbtuvėse. Dovydas Zabediejus buvo sutaręs su Judu, Jėzaus broliu, kad dalyvaus visa Nazareto šeima – Marija ir visi Jėzaus broliai ir seserys – ir Jėzus išėjo su Andriejumi ir Petru, kad įvykdytų šitą susitarimą. Marija ir jos vaikai tikrai ketino laikytis šito susitarimo, bet atsitiko taip, jog grupė fariziejų, žinodama, kad Jėzus yra priešingame ežero krante Pilypo valdose, nusprendė užsukti pas Mariją, kad apie jo buvimo vietą sužinotų viską, kas tik įmanoma. Šitų Jeruzalės emisarų atvykimas Marijai sukėlė didžiulį nerimą, o pastebėję visos šeimos įsitempimą ir nervinimąsi, jie priėjo išvados, jog matomai buvo laukiama Jėzaus apsilankymo. Dėl to jie įsitaisė Marijos namuose, ir pasikvietę pastiprinimą, kantriai laukė Jėzaus atvykimo. Ir tai, aišku, visiškai užkirto kelią bet kuriam šeimos nariui pamėginti ištesėti savo susitarimą su Jėzumi. Kelis kartus per dieną tiek Judas, tiek Rūta stengėsi išsisukti nuo fariziejų budraus stebėjimo ir pasiūsti žinutę Jėzui, bet veltui.

Ankstyvą popietę Dovydo pasiuntiniai perdavė žinią Jėzui, jog fariziejai įsikūrė prie jo motinos namo slenksčio, ir dėl to aplankyti savosios šeimos jis nemėgino. Ir šitaip vėl, ne dėl jų kaltės, Jėzui ir jo žemiškajai šeimai susitikti nepavyko.

1. ŠVENTYKLOS MOKESČIŲ RINKĖJAS

Kada Jėzus, su Andriejumi ir Petru, laukė prie ežero netoli valčių dirbtuvių, tada vienas šventyklos mokesčių rinkėjas priėjo prie jų, ir atpažinęs Jėzų, pasikvietė Petrą į šalį ir tarė: “Argi tavo Mokytojas nemoka šventyklos mokesčio?” Petras norėjo pasipiktinti šituo pasiūlymu, jog iš Jėzaus dar reikėtų tikėtis, kad jis paremtų savo prisiekusių priešų religinę veiklą, bet, pastebėjęs keistą mokesčio rinkėjo veido išraišką, jis teisingai pamanė, jog tai yra mėginimas pagauti juos į spąstus, kad jie atsisako sumokėti įprastą pusės šekelio sumą šventyklos apeigų Jeruzalėje paramai. Dėl to, Petras atsakė: “Kodėl gi, aišku, jog Mokytojas šventyklos mokesčių moka. Tu palauk prie vartų, o aš netrukus su šiuo mokesčiu sugrįšiu.”

Dabar Petras paskubėjo tą pasakyti. Jų pinigus laikė Judas, o jis buvo kitoje ežero pusėje. Nei jis, nei jo brolis, nei Jėzus pinigų su savimi neturėjo. Ir

žinodami, jog fariziejai jų ieško, jie negalėjo laisvai nueiti į Betsaidą, kad gautų pinigų. Kada Petras papasakojo Jėzui apie mokesčių rinkėją ir kad jis jam tuos pinigus pažadėjo, tada Jėzus tarė: “Jeigu pažadėjai, tai tikrai turi sumokėti. Bet su kuo gi tu išpirksi savo pažadą? Ar tu vėl tapsi žveju, kad galėtum savo žodį ištesėti? Nežiūrint šito, Petrai, esant tokioms aplinkybėms būtų gerai šį mokesťį sumokėti. Nesuteikime šitiems žmonėms nė vienos galimybės apkaltinti mus įstatymų pažeidimu. Mes palauksime čia, kol tu išplauksi su valtimi ir prigaudysi žuvų, ir kada būsi jas pardavęs štai tame turguje, tuomet užmokėk šiam mokesčių rinkėjui už mus tris.”

Visa tai nugirdo slaptas Dovydo pasiuntinys, stovėjęs netoli, ir kuris tada davė ženklą savo draugui, žvejojusiam netoli, greitai plaukti į krantą. Kada Petras pasirengė išplaukti valtimi žvejoti, tada šitas pasiuntinys ir jo draugas žvejys jam padovanojo kelias didžiules pintines su žuvimis ir padėjo jas nunešti netoli buvusiam žuvų pirkliui, kuris šitą laimikį nupirko, užmokėjęs užtektinai, kad pridėjus tą, ką davė Dovydo pasiuntinys, buvo galima sumokėti šventyklos mokesťį už tris. Mokesčių rinkėjas paėmė mokesťį, be baudos už pavėluotą mokėjimą, nes jų kažkurį laiko Galilėjoje nebuvo.

Nieko keisto, kad jūs turite užrašytą pasakojimą apie tai, kaip Petras pagavo žuvį su šekeliu žiotyse. Tuo laiku buvo daug paplitusių pasakojimų apie lobių suradimą žuvų žiotyse; tokios istorijos beveik apie stebuklus buvo įprastos. Todėl, kada Petras su jais išsiskyrė ir nuėjo prie valtės, tada Jėzus pasakė, pusiau juokais: “Keista, jog karaliaus sūnūs turi mokėti duoklę; paprastai būtent svetimas turi mokėti mokesťį dvaro išlaikymui, bet mums neverta valdžiai suteikti preteksto priekabėms. Todėl eik! Galbūt tu pagausi žuvį su šekeliu žiotyse.” Kadangi Jėzus pasakė šitaip, ir kadangi Petras su šventyklos mokesčiu pasirodė taip greitai, todėl nėra nieko keisto, jog šis epizodas vėliau buvo išplėstas iki stebuklo, kaip tą užrašė Motiejaus Evangelijos užrašytojas.

Jėzus, su Andriejumi ir Petru, pakrantėje išbuvo beveik iki pat saulėlydžio. Pasiuntiniai jam atnešdavo žinių, jog Marijos namai vis dar buvo stebimi; todėl, kada sutemo, šie trys vyrai, kurie čia laukė, sulipo į savo valtį ir nusiyrė link rytinio Galilėjos jūros kranto.

2. BETSAIDOJE-JULIJUJE

Pirmadienį, rugpjūčio 8-ąją, tuo metu, kada dvylika apaštalų stovyklavo Magadano Parke, netoli Betsaidos-Julijaus, daugiau negu vienas šimtas tikinčiųjų, evangelininkų, moterų korpusas, ir kiti besidomintys karalystės įkūrimu, atvyko iš Kapernaumo į pasitarimą. Ir didelė dalis fariziejų, sužinoję apie tai, kad Jėzus yra čia, taip pat atvyko. Stengdamiesi pagauti Jėzų į spąstus kai kurie sedukiečiai iki šito laiko buvo susivieniję su fariziejais. Prieš ateidamas į šitą uždara pasitarimą su tikinčiaisiais, Jėzus surengė viešą susirinkimą, kuriame dalyvavo ir šie fariziejai, ir jie atkakliai šūksniais pertraukinėjo Mokytoją ir kitokiais būdais siekė trukdyti susirinkimui. Triukšmaujančiųjų vadovas pasakė: “Mokytojau, mes norėtume, kad tu mums parodytum ženklą, jog tu turi įgaliojimą mokyti, ir kada jis tikrai pasirodys, tada visi žmonės žinos, jog tave atsiuntė Dievas.” Ir Jėzus jiems atsakė: “Kada ateina vakaras, tada jūs sakote, jog oras bus geras, nes dangus yra raudonas; ryte oras

bus blogas, nes dangus yra raudonas ir žemas. Kada jūs matote debesį, kylantį vakaruose, tada jūs sakote, jog užeis lietus; kada vėjas pučia iš pietų, tada jūs sakote, jog ateis svilinantis karštis.

[1745]▼

Kaip čia yra, kad jūs taip gerai išmanote, kaip pamatyti dangaus veidą, bet esate tokie visiškai bejėgiai, kad pamatytumėte laikų ženklus? Tiems, kurie norėtų pažinti tiesą, ženklas jau buvo duotas; bet tokiai kartai, kuri puoselėja blogas užmačias ir kuri yra apgavikė, nebus parodyta jokio ženklo.”

Kada Jėzus šitaip pakalbėjo, tada jis pasišalino ir rengėsi vakariniam pasitarimui su savo pasekėjais. Šito pasitarimo metu buvo nuspręsta pradėti vieningą misiją per visus Dekapolio miestus ir kaimus, kai tik Jėzus ir dvylika apaštalų sugrįš iš jų pasiūlyto apsilankymo į Pilypo-Cezarėją. Planuojant Dekapolio misiją dalyvavo ir Mokytojas, o paleisdamas susirinkusiuosius, jis pasakė: “Aš jums sakau, saugokitės fariziejų ir sedukiečių poveikio. Tegul jūsų neapgauna jų demonstruojamas didelis išsimokslinimas ir didžiulė ištikimybė religijos formoms. Rūpinkitės tikrai gyvosios tiesos dvasia ir tikrosios religijos galia. Jus išgelbės būtent ne baimė negyvai religijai, bet vietoje šito jūsų įtikėjimas į karalystės dvasinių realybių gyvą patyrimą. Neleiskite, kad jus apakintų prietarai ir paralyžiuotų baimė. Taip pat neleiskite, jog gili pagarba tradicijoms jūsų supratimą iškreiptų taip, kad jūsų akys nebematytų, o jūsų ausys nebegirdėtų. Tikroji religija neturi tikslo tiesiog atnešti ramybę, bet vietoje šito jos tikslas yra užtikrinti žengimą į priekį. O širdyje jokios ramybės nebus ir protas į priekį visai nežengs, jeigu tiesos, amžinųjų realybių idealų, jūs nepamilsite iš visos širdies. Jums yra pateikiami gyvenimo ir mirties klausimai – nuodėmingi laiko malonumai prieš teisingas amžinybės realybes. Net ir dabar, kada imate gyventi naująjį įtikėjimo ir vilties gyvenimą, jūs turėtumėte pradėti ieškoti išsilaisvinimo iš baimės ir abejonių vergystės. Ir kada jūsų sieloje kils jausmai tarnauti savo bičiuliams žmonėms, neslopinkite jų; kada jūsų širdį užlies meilės savo artimui jausmai, leiskite tokiems meilės postūmiams pasireikšti išmintinga tarnyste tenkinant savo bičiulių tikruosius poreikius.”

3. PETRO IŠPAŽINIMAS

Ankstų ketvirtadienio rytą Jėzus ir dvylika apaštalų išėjo iš Magadano Parko į Pilypo-Cezarėją, tetracho Pilypo valdų sostinę. Pilypo-Cezarėja buvo išsidėsčiusi nuostabaus grožio regione. Ji buvo įsikūrusi žavingame slėnyje tarp gražių kalvų, kur požeminiame urve prasideda Jordano ištakos. Šiaurėje visu savo dydžiu buvo matyti Hermono kalno viršūnės, tuo tarpu nuo kalvų, esančių kaip tik į pietus, atsivėrė puikus Jordano aukštupio ir Galilėjos jūros reginys.

Jėzus buvo išėjęs į Hermono kalną savojo patyrimo rūpinantis karalystės reikalais pradžioje, ir dabar, kada jis žengė į savo darbo baigiamąjį etapą, jis troško sugrįžti į šitą išbandymų ir triumfo kalną, kur jis tikėjosi, kad apaštalai galės patirti naują viziją apie jiems suteiktą atsakomybę ir pasisemti naujos stiprybės prieš sunkius laikus, kurie yra kaip tik priešakyje. Jiems einant keliu, maždaug tuo metu, kada jie ėjo į pietus nuo Meromo vandens, apaštalai ėmė

tarpusavyje šnekėtis apie tai, ką jie neseniai buvo patyrę Finikėjoje ir kitur ir prisiminti, kaip buvo sutikta jų žinia, ir koks buvo skirtingų tautų požiūris į jų Mokytoją.

Kada jie sustojo vidurdienio valgiui, tada Jėzus netikėtai šiems dvylikai pirmą kartą pateikė tokį klausimą, kuris buvo susijęs su juo pačiu. Jis paklausė šitą netikėtą klausimą, “Ką šneka žmonės, kas aš esu?”

[1746]▼

Jėzus praleido ištisus mėnesius mokydamas šituos apaštalus apie dangaus karalystės prigimtį ir pobūdį, ir jis puikiai žinojo, kad atėjo metas, kada jis turi pradėti daugiau juos mokyti apie savo paties prigimtį ir savo asmeninį ryšį su karalyste. Ir dabar, kada jie sėdėjo po šilkmedžiais, Mokytojas ruošėsi surengti vieną iš svarbiausių pokalbių per visą savo ilgą bendravimą su pasirinktais apaštalais.

Į Jėzaus klausimą atsakė daugiau negu pusė apaštalu. Jie jam sakė, kad visi tie, kurie jį pažinojo, jį laiko pranašu arba nepaprastu žmogumi; net ir jo priešai jo labai bijo, jo galias aiškina apkaltindami jį tuo, kad jis yra susidėjęs su velnių princu. Jie sakė jam, kad Judėjoje ir Samarijoje kai kurie žmonės, kurie su juo nesusitiko asmeniškai, tiki, kad jis yra iš mirusiųjų prisikėlęs Jonas Krikštytojas. Petras paaiškino, jog skirtingu laiku ir skirtingi žmonės jį lygino su Moze, Eliju, Isaju, ir Jeremiju. Kada Jėzus išklausė šituos aiškinimus, tada jis atsistojo ir nužvelgdamas šiuos dvylika, žemai sėdinčius prie jo pusapskritimiu, pritrenkiančiai pabrėždamas savo rankos plačiu mostu jis parodė į juos ir paklausė: “Tačiau, ką sakote jūs, kas aš esu?” Trumpam įsivyravo įtempta tyla. Šie dvylika nė akimirksniui neatitraukė akių nuo Mokytojo, ir tada Simonas Petras, pašokęs ant kojų, sušuko: “Tu esi Išvaduotojas, gyvojo Dievo Sūnus.” Ir vienuolika sėdinčių apaštalu atsistojo sutartinai, šituo parodydami, jog Petras pasakė jų visų vardu.

Kada Jėzus davė jiems ženklą vėl atsisėsti, ir vis stovėdamas prieš juos, jis pasakė: “Šitai jums apreiškė manasis Tėvas. Atėjo toji valanda, kada jūs turėtumėte apie mane sužinoti tiesą. Bet kol kas aš jums liepiu apie tai nepasakoti nė vienam žmogui. Eikime iš čia.”

Ir tokiu būdu jie toliau tęsė savo kelionę į Pilypo-Cezarėją, į ją atvyko vėlai vakare ir apsistojo jų laukusio Celso namuose. Tą naktį apaštalai miegojo nedaug; jiems atrodė, kad jie jaučia, jog jų gyvenime ir karalystės darbe vystosi didingas įvykis.

4. POKALBIS APIE KARALYSTĘ

Nuo to momento, kada Jėzų pakrikštijo Jonas, ir nuo tada, kada vanduo buvo paverstas į vyną Kanoje, apaštalai, per įvairius laikotarpius, iš tiesų manė, kad jis yra Mesijas. Per trumpus laiko periodus kai kurie iš jų tikrai tikėjo, kad jis yra lauktasis Išvaduotojas. Bet vos tik tokios viltys sukildavo jų širdyje, tuoj pat Mokytojas jas sudaužydavo į šukes koku nors gniuždančiu žodžiu ar apviliančiu poelgiu. Jie ilgą laiką gyveno sumaišties būsenoje dėl prieštaravimo,

kilusio tarp lauktojo Mesijo sampratų, kurias jie laikė savo prote, ir savo nepaprasto bendravimo su šituo nepaprastu žmogumi patyrimo, kurį jie laikė savo širdyje.

Buvo šito trečiadienio vėlyvas priešpietis, kada apaštalai susirinko Celso sode vidurdienio valgiui. Didžiąją nakties dalį ir nuo to laiko, kada tą rytą jie atsikėlė, Simonas Petras ir Simonas Uolusis atkakliai dirbo su savo sielos broliais, kad šie iš visos širdies Mokytoją priimtų, ne tiesiog kaip Mesiją, bet taip pat ir kaip gyvojo Dievo dieviškąjį Sūnų. Abu Simonai beveik sutarė dėl to, kuo Jėzų laiko jie, ir jie stropiai dirbo, kad jų sielos broliai, esantys kartu, visiškai priimtų jų požiūrį. Nors Andriejus ir toliau vykdė apaštalų korpuso

[1747]▼

pagrindinio tvarkytojo pareigas, bet jo brolis, Simonas Petras, ėmė reikštis, vis didesniu laipsniu ir bendru sutarimu, kaip šio dvyliktuko nuomonės reiškėjas.

Jie visi buvo susėdę sode kaip tik maždaug vidurdienį, kada pasirodė Mokytojas. Jų veidų išraiška rodė orų iškilmingumą, ir kada jis priėjo prie jų, tada visi atsistojo. Jėzus išsklaidė įtampą ta draugiška ir broliška šypsena, kuri jam buvo tokia būdinga, kai jo pasekėjai imdavo į save, arba į kokį nors įvykį, susijusį su jais, žvelgti per daug rimtai. Įsakmiu mostu jis davė ženklą, kad jie turėtų atsisėsti. Niekada daugiau šie dvylika iš tiesų nebesisveikindavo su savo Mokytoju atsistodami, kada jis pasirodydavo jų akivaizdoje. Jie pamatė, kad tokiam išoriniam pagarbos reiškimui jis nepritaria.

Po to, kada jie pavalgė ir ėmė aptarinėti planus, susijusius su artėjančia kelione po Dekapolį, Jėzus netikėtai nužvelgė jų veidus ir tarė: “Dabar, kada praėjo visa diena nuo to laiko, kai jūs pritarėte Simono Petro pareiškimui dėl Žmogaus Sūnaus tapatybės, aš norėčiau paklausti, ar jūs vis dar tebesilaikote savo sprendimo?” Tai išgirdę, šie dvylika atsistojo, o Simonas Petras, žengęs kelis žingsnius link Jėzaus, tarė: “Taip, Mokytojau, tebesilaikome. Mes tikime, jog tu esi gyvojo Dievo Sūnus.” Ir Petras su savo sielos broliais atsisėdo.

Jėzus, vis dar stovėdamas, tuomet šiems dvylikai tarė: “Jūs esate mano pasirinktieji ambasadoriai, bet aš žinau, jog, esant šitoms aplinkybėms, jūs negalėtumėte turėti šito tikėjimo vien tiktai žmogiškojo pažinimo dėka. Tai yra manojų Tėvo dvasios apreiškimas jūsų slapčiausioms sieloms. Ir, dėl to, kada jūs šitaip išpažįstate manojų Tėvo dvasios, kuri gyvena jūsų viduje, išvalgos dėka, tai aš norėčiau pareikšti, kad ant šitų pamatų aš tikrai statysiu dangaus karalystės brolystę. Ant šitos dvasinės realybės uolos aš tikrai statysiu dvasinės bičiulystės manojų Tėvo karalystės amžinosios realybės gyvąją šventovę. Jokioms blogio jėgoms ir nuodėmės gausybėms tikrai neįveikti dieviškosios dvasios šitos žmogiškosios bičiulystės. Ir nors manojų Tėvo dvasia tikrai visą laiką bus dieviškasis vedlys ir patarėjas visiems tiems, kurie save susies šitos dvasinės bičiulystės ryšiais, bet jums ir jūsų pasekėjams aš dabar įteikiu raktus nuo išorinės karalystės – galią žemiškųjų dalykų atžvilgiu – šito vyrų ir moterų kaip karalystės bičiulių susivienijimo visuomeninius ir ekonominius bruožus.” Ir vėl jis paliepė jiems, kol kas, nė vienam žmogui nesakyti, kad jis yra Dievo Sūnus.

Jėzus pradėjo tikėti savo apaštalų ištikimybe ir dorumu. Mokytojas suvokė, jog toks įtikėjimas, kuris gali atsilaikyti prieš tai, ką jo pasirinktieji atstovai buvo neseniai patyrę, tuos žiaurios išbandymus, kurie kaip tik ir yra priešakyje, neabejotinai išters ir iš akivaizdžių visų jų vilčių duženų iškils į naujos dieviškosios tvarkos naująją šviesą ir šito dėka galės pasklisti tolyn, kad apšviestų pasaulį, sėdintį tamsybėje. Šią dieną Mokytojas pradėjo tikėti apaštalų, išskyrus vieno, ištikimybe.

Ir visą laiką nuo tos dienos šitas pats Jėzus tą gyvąją šventovę statė ant tų pačių amžinųjų savo dieviškosios sūnystės pamatų, ir tie, kurie šitokiu būdu ima save suvokti kaip Dievo sūnus, yra tie žmogiškieji akmenys, kurie sudaro šią gyvąją sūnystės šventovę, statomą amžinojo dvasių Tėvo išminties ir meilės šlovei ir garbei.

Ir kada Jėzus šitaip pakalbėjo, tada šiems dvylikai nurodė, kad iki vakarienės meto eitų į kalvas atskirai po vieną ieškoti išminties, stiprybės, ir dvasinio vadovavimo. Ir jie padarė taip, kaip jiems paliepė Mokytojas.

[1748]▼

5. NAUJOJI SAMPRATA

Petro prisipažinimo naujasis ir gyvybiškai svarbus bruožas buvo aiškiai apibrėžtas suvokimas, kad Jėzus yra Dievo Sūnus, jo neabejotino dieviškumo suvokimas. Visą laiką po jo krikšto ir vestuvių Kanoje šitie apaštalai laikėsi įvairių požiūrių, kad jis yra Mesijas, bet žydų samprata apie nacionalinį išvaduotoją nenumatė to, kad jis turėtų būti dieviškas. Žydai nemokė, kad Mesijas bus kilęs iš dieviškumo; jis turi būti „pateptasis,” bet vargu ar jie mąstė apie jį kaip apie „Dievo Sūnų.” Antrajame išpažinime daugiau buvo akcentuojama sujungta prigimtis, dangiškasis faktas, kad jis yra Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus, ir Jėzus pareiškė, jog dangaus karalystę jis kurs remdamasis būtent šita didinga žmogiškosios prigimties ir dieviškosios prigimties sąjungos tiesa.

Jėzus savo gyvenimą žemėje iki tol stengėsi gyventi ir užbaigti savęs padovanojimo misiją kaip Žmogaus Sūnus. Jo pasekėjai buvo linkę jį laikyti tuo laukiamu Mesiju. Žinodamas, kad jis niekada negalės patenkinti jų lūkesčių, siejamų su Mesiju, jis stengėsi jų sampratą apie Mesiją taip pakeisti, kad tai jam leistų jų lūkesčius iš dalies patenkinti. Bet dabar jis suvokė, jog vargu ar tokį planą būtų galima sėkmingai įgyvendinti. Dėl to jis drąsiai nusprendė atskleisti trečiąjį planą – atvirai pareikšti apie savąjį dieviškumą, pripažinti Petro išpažinimo teisingumą, ir šiems dvylikai tiesiai paskelbti, kad jis yra Dievo Sūnus.

Trejus metus Jėzus skelbė, kad jis yra „Žmogaus Sūnus,” nors per šiuos pačius trejus metus apaštalai vis labiau laikėsi nuomonės, kad jis yra tas laukiamas žydų Mesijas. Dabar jis atskleidė, kad jis yra Dievo Sūnus, ir remdamasis Žmogaus Sūnaus ir Dievo Sūnaus sujungtos prigimties samprata, jis pasiryžo statyti dangaus karalystę. Jis nusprendė susilaikyti nuo to, jog toliau stengtųsi juos įtikinėti, kad jis nėra tas Mesijas. Dabar jis drąsiai ketino jiems

atskleisti, kas jis yra, o tada nebekreipti dėmesio į jų pasiryžimą jį ir toliau atkakliai laikyti Mesiju.

6. KITAŲ POPIETĘ

Celso namuose Jėzus ir apaštalai pasiliko dar vienai dienai, laukdami, kol nuo Zabediejaus atvyks pasiuntiniai su pinigais. Po Jėzaus populiarumo tarp žmonių smukimo labai smarkiai krito ir nuolatinės pajamos. Kada jie pasiekė Pilypo-Cezarėją, tada išdas buvo tuščias. Motiejus tokiu metu nenorėjo palikti Jėzaus ir savo sielos brolių, ir jis neturėjo paruošęs savo paties pinigų, kad perduotų Judui, kaip tą jis buvo daug kartų daręs praeityje. Tačiau, Dovydas Zabediejus šitokią galimą pajamų sumažėjimą buvo numatęs iš anksto ir dėl to savo pasiuntiniams buvo nurodęs, kad jie, keliaudami per Judėją, Samariją, ir Galilėją, turėtų veikti ir kaip pinigų rinkėjai, o tie pinigai turės būti perduoti išvytiems apaštalams ir jų Mokytojui. Ir tokiu būdu, iki šitos dienos vakaro, šitie pasiuntiniai atvyko iš Betsaidos, atnešę pakankamai pinigų, kad apaštalus palaikytų iki savo sugrįžimo tam, jog pradėtų kelionę po Dekapolį. Iki to laiko Motiejus tikėjosi turėti pinigų iš savosios nuosavybės paskutiniojo daikto pardavimo Kapernaume, sutaręs, jog šitie pinigai būtų anonimiškai perduoti Judui.

[1749]▼

Nei Petras, nei visi kiti apaštalai labai tikslios sampratos apie Jėzaus dieviškumą neturėjo. Jie mažai ką suvokė, kad jų Mokytojo žemiškojoje karjeroje tai buvo naujosios epochos pradžia, tas metas, kada mokytojas-gydytojas tampa naujai suvoktu Mesiju – Dievo Sūnumi. Nuo šito laiko Mokytojo skelbiamoje žinioje atsirado nauja gaida. Nuo šiol jo gyvenimo vienintelis idealas yra Tėvo apreiškimas, tuo tarpu jo vienintelė idėja mokant yra pateikti savajai visatai įsmeninimą tos aukščiausiosios išminties, kurią galima suvokti tiktai gyvenant ja. Jis atėjo tam, kad mes visi galėtume turėti gyvenimą ir jį turėti pripildytą sklidinai.

Dabar Jėzus įžengė į savo žmogiškojo gyvenimo materialaus kūno pavidalu ketvirtąjį ir paskutinįjį etapą. Pirmasis etapas buvo jo vaikystės etapas, tie metai, kada jis kaip žmogiškoji būtybė savo kilmę, prigimtį, ir likimą suvokė tiktai miglotai. Antrasis etapas buvo jaunystės ir besivystančios vyrystės vis labiau savimoningi metai, per kuriuos jis ėmė aiškiau suvokti savo dieviškąją prigimtį ir žmogiškąją misiją. Šitą antrąjį etapą užbaigė patyrimai ir apreiškimai, susiję su jo krikštu. Mokytojo žemiškojo patyrimo trečiasis etapas nusidriekė nuo jo krikšto per tuos metus, kada jis tarnavo kaip mokytojas ir gydytojas ir iki šitos reikšmingos Petro išpažinimo valandos Pilypo-Cezarėje. Šitas jo žemiškojo gyvenimo trečiasis periodas apėmė tuos laikus, kada jo apaštalai ir betarpiški pasekėjai jį pažinojo kaip Žmogaus Sūnų ir jį laikė Mesiju. Ketvirtasis ir paskutinis jo žemiškosios karjeros periodas prasidėjo čia Pilypo-Cezarėje ir truko iki nukryžiuavimo. Jo tarnavimo šitą etapą apibūdino jo dieviškumo pripažinimas ir apėmė jo paskutiniųjų metų darbus materialaus kūno pavidalu. Per ketvirtąjį periodą, nors jo pasekėjų didžioji dalis vis dar jį laikė Mesiju, apaštalams jis tapo žinomas kaip Dievo Sūnus. Petro išpažinimas pažymėjo

naujojo periodo pradžią, kada buvo daug labiau suvokta tiesa apie jo kaip save padovanojančiojo Sūnaus Urantijoje ir visai visatai aukščiausiąją tarnystę, ir tai, kad šitą faktą suvokė, bent jau miglotai, jo pasirinktieji ambasadoriai.

Šitokiu būdu iš tiesų Jėzus savo gyvenimu rodė tą, ko jis mokė savo religija: dvasinės prigimties augimą gyvo žengimo į priekį metodo dėka. Jis neakcentavo, kaip tą darė vėlesnieji jo pasekėjai, be perstojo vykstančios kovos tarp sielos ir kūno. Vietoje šito jis mokė, kad dvasia nugali abu ir veiksmingai pasiekia tai, kad didelėje dalyje jų intelektualių ir instinktyvių susidūrimų būtų pasiektas naudingas susitaikymas.

Nuo šito momento visiems Jėzaus mokymams yra suteikiama nauja reikšmė. Iki Pilypo-Cezarėjos karalystės evangeliją jis pateikdavo kaip jos pagrindinis mokytojas. Po Pilypo-Cezarėjos jis pasirodė ne vien tiktai kaip mokytojas, bet taip pat ir kaip amžinojo Tėvo dieviškasis atstovas, kuris yra šitos dvasinės karalystės centras ir perimetras, ir reikėjo, kad jis visa tai padarytų kaip žmogiškoji būtybė, kaip Žmogaus Sūnus.

Jėzus nuoširdžiai stengėsi savo pasekėjus vesti į dvasinę karalystę iš pradžių kaip mokytojas, vėliau kaip mokytojas-gydytojas, bet jiems tas netiko. Jis gerai žinojo, kad jo žemiškoji misija žydų tautos lūkesčių, siejamų su Mesiju, niekaip negalės patenkinti; senovės pranašai Mesiją buvo pavaizdavę tokį, koks jis niekada negalės būti. Jis stengėsi Tėvo karalystę įkurti kaip Žmogaus Sūnus, bet jo pasekėjai nenorėjo žengti į priekį šitame jaudinančiame patyrimo. Jėzus, tą suprasdamas, tada nusprendė savo tikinčiuosius iš dalies patenkinti ir šitą darydamas pasirengė atvirai prisiimti save padovanojančiojo Dievo Sūnaus vaidmenį.

[1750]▼

Dėl to, kada Jėzus su jais kalbėjosi šitą dieną sode, apaštalai išgirdo daug to, kas buvo nauja. Ir kai kurie iš šitų pasisakymų net ir jiems skambėjo keistai. Tarp kitų pritrenkiančių pareiškimų, kuriuos jie išgirdo, buvo tokie:

“Nuo šiol, jeigu koks nors žmogus norėtų su mumis būti brolijoje, tai tegul jis prisiima sūnystės įsipareigojimus ir eina su manimi. Ir kada manęs daugiau nebebus su jumis, tai nemanykite, jog pasaulis su jumis elgsis geriau, negu jis elgėsi su jūsų Mokytoju. Jeigu jūs mane mylite, tai pasiroškite šitą meilę įrodyti savo noru paaukoti aukščiausiąją auką.”

“Ir gerai įsidėmėkite manusius žodžius: Aš atėjau kviesti ne teisiųjų, bet nuodėmingųjų. Žmogaus Sūnus atėjo ne tam, kad tarnautų jam, bet tarnauti ir padovanoti savąjį gyvenimą kaip dovaną visiems. Aš jums pareiškiu, jog aš atėjau ieškoti tų ir gelbėti tuos, kurie yra pasiklydę.”

“Nė vienas žmogus šitame pasaulyje Tėvo dabar nemato, mato tik šį Sūną, kuris atėjo nuo Tėvo. Bet jeigu šis Sūnus būtų pakeltas, tada jis patrauktų visus žmones prie savęs, ir kas tiktai tiki šita tiesa apie šio Sūnaus sujungtą prigimtį, tas tikrai bus apdovanotas gyvenimu, kuris pranoksta amžių tęstinumą.”

“Mes dar negalime skelbti atvirai, jog Žmogaus Sūnus yra Dievo Sūnus, bet šitai buvo atskleista jums; dėl to aš iš tiesų jums kalbu apie šitas paslaptis drašiai. Nors aš ir stoviu prieš jus šituo fiziniu pavidalu, bet aš atėjau nuo Dievo Tėvo. Anksčiau negu buvo Abraomas, buvau aš. Aš tikrai į šitą pasaulį atėjau nuo Tėvo toks, kokį mane pažinote, ir aš jums pareiškiu, jog netrukus šitą pasaulį aš turėsiu palikti ir sugrįžti į savojo Tėvo darbą.”

“Ir dabar, ar sugeba jūsų įtikėjimas suvokti šitų pareiškimų tiesą, kada aš jus išpėjau, jog Žmogaus Sūnus nepatenkins jūsų tėvų tų lūkesčių, kaip jie suvokė Mesiją? Manoji karalystė nėra iš šito pasaulio. Ar jūs galite patikėti tiesa apie mane šio fakto akivaizdoje, jog, nors lapės turi olas, o dangaus paukščiai turi lizdus, bet aš savo galvos neturiu kur priglausti?”

“Nepaisant šito, aš jums sakau, jog Tėvas ir aš esame viena. Tas, kuris matė mane, tas matė Tėvą. Manasis Tėvas su manimi dirba visuose šituose reikaluose, ir manojoje misijoje jis niekada manęs nepaliks vieno, net ir taip, kaip ir aš niekada neapleisiu jūsų, kada neužilgo šitą evangeliją jūs eisite skelbti po visą pasaulį.

“Ir dabar trumpam aš iš tiesų jus atsivedžiau atskirai su savimi ir vienus, kad galėtumėte suvokti šlovę ir suprasti grožį to gyvenimo, į kurį aš jus pakviečiau: į įtikėjimą-jaudinantį patyrimą, įkuriant manojos Tėvo karalystę žmonijos širdyse, kada sukuriama gyvo bendravimo su visais tais, kurie tiki šita evangelija, manoji bičiulystė.”

Apaštalai klausėsi šitų drašių ir pritrenkiančių teiginių tylėdami; jie buvo apstulbinti. Ir jie išsiskirstė mažomis grupelėmis, kad aptartų ir apmąstytų Mokytojo žodžius. Jie buvo pripažinę, kad jis yra Dievo Sūnus, bet jie negalėjo suvokti visos prasmės to, į ką buvo atvesti.

7. ANDRIEJAUS PASITARIMAS

Tą vakarą Andriejus savo iniciatyva ėmėsi surengti asmeninį ir atvirą pasikalbėjimą su kiekvienu iš savo sielos brolių, ir jis naudingai ir nuoširdžiai

[1751]▼

šnekėjosi su visais savo bičiuliais, išskyrus Judą Iskarijotą. Andriejus niekada su Judu asmeniškai nebendravo taip artimai, kaip su kitais apaštalais, ir dėl to nepagalvojo, jog yra rimta priežastis tam, kad Judas niekada laisvai ir atvirai neužmezgė ryšio su apaštališkojo korpuso vadovu. Bet dabar dėl Judo nuostatos Andriejui kilo toks nerimas, jog, vėliau tą naktį, kada netrukus visi apaštalai užmigo, jis susirado Jėzų ir savo nerimo priežastį atskleidė Mokytojui. Tarė Jėzus: “Tu, Andriejau, gerai padarei, kad su šiuo reikalu atėjai pas mane, bet mes nieko daugiau padaryti negalime; tiktai toliau turime kuo labiau pasitikėti šituo apaštalu. Ir apie šitą pokalbį su manimi jo sielos broliams nieko nesakyk.”

Ir tai buvo viskas, ką Andriejus galėjo išgauti iš Jėzaus. Visada iš tikrųjų buvo kažkoks susvetimėjimas tarp šito judėjiečio ir jo sielos brolių galilėjiečių.

Judą sukrėtė Jono Krikštytojo mirtis, kelis kartus jį smarkiai iškaudino Mokytojo priekaištai, jis nusivylė, kada Jėzus atsisakė vainikuotis karaliumi, jis jautė pažeminimą, kada bėgo nuo fariziejų, jis graužėsi dėl to, kad Jėzus nepriėmė fariziejų iššūkio pademonstruoti ženklą, jį glumino Mokytojo atsisakymas pademonstruoti galią, ir dabar, pastaruoju metu, jis jautėsi prislėgtas ir kartais nuliūdęs dėl tuščio išdo. Ir Judui trūko to dirgiklio, kurį suteikia minios gausumas.

Ir visus kitus apaštalus tam tikru ir skirtingu laipsniu lygiai taip pat veikė šitie patys išbandymai ir sukrėtimai, bet jie Jėzų mylėjo. Bent jau jie turėjo mylėti Mokytoją labiau negu jį mylėjo Judas, nes jie liko su juo iki pat pačios pabaigos.

Kadangi Judas buvo iš Judėjos, tai jis asmeniškai išizeidė dėl Jėzaus neseno perspėjimo “saugokitės fariziejų raugo”; jis buvo linkęs į šitą teiginį žiūrėti kaip į užmaskuotą nuorodą į jį patį. Bet didžiausia Judo klaida buvo tokia: Kada tik Jėzus išsiųsdavo savo apaštalus atskirai po vieną pasimelsti, tai Judas, ne kartą, vietoje to, kad ištrauktų į nuoširdžią komuniją su visatos dvasinėmis jėgomis, atsiduodavo mintims apie žmogiškąją baimę, tuo pačiu metu jis atkakliai laikėsi vos apčiuopiamų abejonių dėl Jėzaus misijos, o taip pat pasidavė apgailėtinam polinkiui puoselėti keršto jausmus.

Ir dabar Jėzus norėjo savo apaštalus nusivesti į Hermono Kalną, kur jis buvo nusprendęs pradėti savo žemiškojo tarnavimo ketvirtąją fazę kaip Dievo Sūnus. Kai kurie iš jų dalyvavo tuo metu, kada jis buvo pakrikštytas Jordano upėje, ir buvo liudininkai, kada prasidėjo jo kaip Žmogaus Sūnaus karjera, ir jis troško, kad kai kurie iš jų taip pat dalyvautų dėl to, jog išgirstų, kad jis turi įgaliojimus priiimti naują ir viešą vieno iš Dievo Sūnų vaidmenį. Dėl to, penktadienio rytą, rugpjūčio 12-ąją, Jėzus šiems dvylikai tarė: “Įsidėkite maisto atsargų ir pasiruoškite kelionei štai į tą kalną, kur eiti man liepia ši dvasia, kad būčiau apdovanotas savojo darbo žemėje užbaigimui. Ir aš norėčiau drauge pasiimti savo sielos brolius, kad jie taip pat būtų sustiprinti išbandymų metams, kurie laukia su manimi einant per šitą patyrimą.”

[1752]▼

158 DOKUMENTAS

TRANSFIGŪRACIJOS KALNAS

BUVO netoli saulėlydžio penktadienį, rugpjūčio 12-ąją, 29 m. po Kr. gim., kada Jėzus ir jo bičiuliai pasiekė Hermono Kalno papėdę, netoli to pačios vietos, kur kažkada laukė vaikinai Tiglatas, tuo tarpu Mokytojas įkopė į kalną vienas, kad išspręstų Urantijos dvasinius likimus ir oficialiai užbaigtų Liuciferio maištą. Ir čia jie gyveno dvi dienas, dvasiškai ruošdamiesi tiems įvykiams, kurie taip greitai turėjo atsitikti.

Apskritai, Jėzus iš anksto žinojo, kas turėjo vykti ant šito kalno, ir jis labai norėjo, jog šitą patyrimą galėtų patirti visi apaštalai. Tam, kad juos parengtų šitam apreiškimui apie save patį, jis užsilaikė su jais kalno papėdėje. Bet jie negalėjo pasiekti tokių dvasinių lygių, kurie pateisintų tai, kad jiems yra parodomas dangiškųjų būtybių, kurios turėjo taip greitai pasirodyti žemėje, apsilankymo pilnutinis patyrimas. Ir kadangi su savimi jis negalėjo pasiimti visu

savo bičiulių, tai jis nusprendė pasiimti tikrai tuos tris, kurie paprastai jį lydėdavo į tokius ypatingus būdėjimus. Dėl to, drauge su Mokytoju šitą unikalų patyrimą bent iš dalies patyrė tikrai Petras, Jokūbas, ir Jonas.

1. TRANSFIGŪRACIJA

Ankstyvą pirmadienio, rugpjūčio 15-osios, rytą, Jėzus ir šie trys apaštalai ėmė kopti į Hermono Kalną, ir tai buvo šešioms dienoms praėjus po to įsimintino popietinio Petro išpažinimo šalikelėje po šilkmedžiais.

Jėzus buvo pakviestas užkopti į kalną, atskirai vienas, atlikti svarbių reikalų, susijusių su tuo, kaip vystėsi savęs padovanojimas materialaus kūno pavidalu, kadangi šitas patyrimas buvo susietas su jo paties sukurta visata. Reikšminga yra tai, kad šitas nepaprastas įvykis turėjo atsitikti tuo laiku, kada Jėzus ir jo bičiuliai buvo pagonių žemėse, ir kad realiai jis įvyko ant pagonių kalno.

Savo tikslą jie pasiekė, maždaug pusiaukelėje iki kalno viršūnės, likus nedaug laiko iki vidurdienio, ir valgant vidudienio valgį, Jėzus šiems trims apaštalams kai ką papasakojo apie savo patyrimą kalnuose į rytus nuo Jordano upės tuoj po savojo krikšto, o taip pat dar šiek tiek papasakojo apie savo patyrimą ant Hermono Kalno, ryšium su savo ankstesniu apsilankymu šitoje nuošalioje vietoje.

Dar būdamas vaikas, Jėzus kopdavo į kalną netoli savo namų ir įsivaizduodavo tuos mūšius, kuriuos kariavo imperijų armijos Esdraelono lygumoje; dabar jis įkopė į Hermono Kalną, jog gautų dovaną, kuri turi jį parengti tam, kad jis nusileistų į Jordano upės lygumas įgyvendinti savęs padovanojimo Urantijoje dramos baigiamąsias scenas. Mokytojas šios kovos galėjo atsisakyti šitą dieną ant Hermono Kalno ir sugrįžti prie visatos valdų savojo valdymo, bet jis ne tik nusprendė patenkinti dieviškosios sūnystės

[1753]▼

savosios kategorijos reikalavimus, kuriuos apsprendžia Amžinojo Sūnaus Rojuje mandatas, bet taip pat jis nusprendė iki pat galo ir visiškai įvykdyti savojo Rojaus Tėvo dabartinę valią. Šitą dieną rugpjūtį jo trys apaštalai matė, kaip jis atsisakė to, kad jam būtų suteikta visiška visatos valdžia. Jie žiūrėjo nustebę, kada dangiškieji pasiuntiniai išvyko, palikdami jį vieną, kad savo žemiškąjį gyvenimą užbaigtų kaip Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus.

Apaštalų įtikėjimas pasiekė aukštą tašką tų penkių tūkstančių pamaitinimo metu, ir tada jis labai greitai nukrito beveik iki nulio. Dabar, dėl to, kad Mokytojas išpažino savo dieviškumą, susilpnėjęs šių dvylikos įtikėjimas per keletą kitų savaičių pakilo į aukščiausią viršūnę tikrai tam, kad patirtų vis didėjančią smukimą. Jų įtikėjimo trečiasis atgimimas įvyko tikrai po Mokytojo prisikėlimo.

Buvo maždaug trečia šitos gražios popietės valanda, kada Jėzus atsiskyrė nuo šitų trijų apaštalų, tardamas: “Kurį laiką aš pabūsiu vienas, kad pabendraučiau su Tėvu ir jo pasiuntiniais; aš liepiu jums laukti čia, o tuo metu, kada lauksite manęs, kol sugrįšiu, melskitės, jog Tėvo valią galima būtų vykdyti per visą jūsų patyrimą, ryšium su Žmogaus Sūnaus tolimesne savęs padovanojimo misija.” Ir tai jiems pasakęs, Jėzus pasišalino ilgam pasitarimui su Gabrieliu ir Tėvu

Melkizedeku, sugrįždamas tikrai beveik šeštą valandą. Kada Jėzus pastebėjo jų susirūpinimą dėl to, kad jis ilgai negrįžo, tada jis tarė: “Ko gi jūs bijojote? Jūs puikiai žinote, jog aš turiu rūpintis Tėvo reikalais; tai kodėl gi jūs abejojate, kai manęs su jumis nėra? Aš dabar pareiškiu, jog Žmogaus Sūnus nusprendė nugyventi visą savo gyvenimą tarp jūsų ir kaip vienas iš jūsų. Būkite geros nuotaikos; aš jūsų nepaliksiu tol, kol mano darbas nebus užbaigtas.”

Jiems valgant skurdžią vakarienę, Petras paklausė Mokytojo, “Kiek ilgai mes pasiliksime ant šito kalno atskirai nuo savo sielos brolių?” Ir Jėzus atsakė: “Tol, kol jūs pamatysite Žmogaus Sūnaus šlovę ir sužinosite, jog viskas, ką aš jums esu sakęs, yra tiesa.” Ir jie sėdėdami prie rusenančio laužo žarijų šnekėjosi apie Liuciferio maišto reikalus iki apgaubė tamsa, ir apaštalų akys ėmė merktis, nes savo kelionę tą rytą jie buvo pradėję labai anksti.

Kada šie trys greitai užmigo ir pamiegojo apie pusvalandį, tada juos netikėtai pažadino netoli sklindantis traškesys, ir dideliame savo nustebime ir siaubui, apsidairę aplink save, jie pamatė Jėzų draugiškai besikalbantį su dviem spindinčiomis būtybėmis, apsirengusiomis dangiškojo pasaulio šviesos apdarais. Ir Jėzaus veidas ir forma švietė dangiškosios šviesos spindesiu. Šitie trys šnekėjosi keista kalba, bet iš kai kurių pasakytų dalykų, Petras klaidingai pamanė, jog šios būtybės su Jėzumi yra Mozė ir Elijas; tikrovėje tai buvo Gabrielis ir Tėvas Melkizedekas. Dėl to, kad Jėzus paprašė, fiziniai kontrolieriai pasirūpino, jog šią sceną pamatytų ir apaštalai.

Šie trys apaštalai buvo taip smarkiai išsigandę, kad jiems ilgai negrįžo nuovoka, bet Petras, kuris atsigavo pirmasis, tarė, kada akinanti vizija, buvusi prieš juos, palaipsniui išnyko ir jie pamatė Jėzų stovintį vieną: “Jėzau, Mokytojau, gerai, kad mes čia pabuvome. Mes džiaugiamės, kad pamatėme šią šlovę. Mes nenorime leisti žemyn į tą nešlovingą pasaulį. Jeigu tu nori, gyvenkime čia, o mes pastatysime tris palapines, vieną tau, kitą Mozei, ir trečią Elijui.” Ir Petras taip pasakė, nes buvo pasimetęs, ir dėl to, jog kaip tik tuo momentu jam į galvą nieko daugiau neatėjo.

Petrui vis dar tebekalbant, prisiartino sidabro spalvos debesys ir sustojo virš jų visų keturių. Dabar apaštalai labai išsigando, ir kada jie parkrito

[1754]▼

veidu žemyn, kad pagarbintų, tada jie išgirdo balsą, tą patį, kuris buvo kalbėjęs Jėzaus krikšto proga, tariantį: “Tai yra mano mylimas Sūnus; klausykite jo.” Ir kada debesys išnyko, tada Jėzus vėl buvo vienas su šitais trimis, ir jis pasilenkė ir palietė juos, tardamas: “Kelkitės ir nebijokite; jūs tikrai pamatysite didingesnių dalykų už šią.” Bet apaštalai iš tikrųjų buvo išsigandę; šis trejetas tylėjo ir mąstė rengdamasis nusileisti nuo kalno likus nedaug laiko iki pusiaunakčio.

2. LEIDŽIANTIS NUO KALNO

Kol nuo kalno nebuvo nusileista maždaug pusė kelio, tol nebuvo ištarta nė žodžio. Tada pokalbį pradėjo Jėzus pastebėdamas: “Žiūrėkite, kad nepasakotumėte nė vienam žmogui, net ir savo sielos broliams, ką pamatėte ir išgirdote ant šio kalno tol, kol Žmogaus Sūnus nebus prisikėlęs iš mirusiųjų.”

Šiuos tris apaštalus pritrenkė ir suglumino Mokytojo žodžiai, “kol Žmogaus Sūnus nebus prisikėles iš mirusiųjų.” Jie taip neseniai buvo vėl patvirtinę savo įtikėjimą į jį kaip į Išvaduotoją, Dievo Sūnų, ir jie ką tik savo pačių akimis jį matė pakeistos formos šlovėje, ir dabar jis ėmė kalbėti apie “prisikėlimą iš mirusiųjų”!

Petras sudrebėjo nuo minties apie Mokytojo mirtį – tai buvo per daug nemaloni mintis, kad ją laikytų galvoje – ir bijodamas, kad Jokūbas ir Jonas gali paklausti, kokių nors klausimų, susijusių su šiuo pareiškimu, tai jis pamanė, jog būtų geriausia pradėti nukreipiantį pokalbį, ir, nežinodamas, apie ką dar galima būtų pasikalbėti, išsakė pirmą į galvą atėjusią mintį, kuri buvo: “Mokytojau, kodėl yra taip, jog raštininkai sako, kad iš pradžių turi ateiti Elijas prieš tai, kada iš tikrųjų pasirodys Mesijas?” Ir Jėzus, žinodamas, jog Petras stengiasi išvengti užuominos apie jo mirtį ir prisikėlimą, atsakė: “Elijas tikrai ateina pirmiau, kad parengtų kelią Žmogaus Sūnui, kuris turi iškentėti daug dalykų ir galiausiai turi būti atstumtas. Bet aš jums sakau, jog Elijas jau buvo atėjęs, ir jie jo nepriėmė, bet jie pasielgė su juo taip, kaip tik norėjo.” Ir tada šie trys apaštalai iš tiesų suvokė, kad jis Eliju laiko Joną Krikštytoją. Jėzus žinojo, kad, jeigu jie atkakliai ir toliau jį laikys Mesiju, tai tuomet iš tiesų Jonas turi būti tas Elijas iš pranašystės.

Jėzus paliepė jiems tylėti apie tai, ką jie pamatė ir kas buvo susiję su jo būsima šlove po prisikėlimo, nes jis nenorėjo, kad jie puoselėtų tokią mintį, jog dabar, kada jis yra laikomas Mesiju, koku nors laipsniu atitiktų jų klaidingas sampratas apie tokį išvaduotoją, kuris daro stebuklus. Nors Petras, Jokūbas, ir Jonas mintyse apie visa tai mąstė, tačiau to nepasakojo nė vienam žmogui tol, kol Mokytojas neprisikėlė.

Jiems toliau leidžiantis nuo kalno, Jėzus sakė: “Jūs nenorėjote manęs priimti kaip Žmogaus Sūnaus; dėl to aš sutikau su tuo, kad būčiau priimamas sutinkamai su jūsų įsitvirtinusia nuostata, bet, nepadarykite klaidos, vyrauti turi manoj Tėvo valia. Jeigu jūs šitokiu būdu apsispręsite atsiduoti savo pačių valios polinkiams, tai jūs turite pasirengti tam, jog turėsite kentėti dėl daugelio nusivylimų ir patirti daug išbandymų, tačiau to mokymo, kurį aš jums suteikiau, turėtų užtekti, kad jūs triumfuojančiai pereitumėte net ir per šitas kančias, kurias jūs pasirinkote patys.”

Jėzus nusivedė Petrą, Jokūbą, ir Joną su savimi viršun į šį transfigūracijos kalną ne dėl to, kad jie kokia nors prasme buvo geriau pasirengę už kitus apaštalus pamatyti tai, kas įvyko, arba, kad jie dvasiškai būtų buvę tinkamesni patirti tokią retą privilegiją. Visiškai ne. Jis puikiai žinojo, jog nė vienas iš šių dvylikos nebuvo dvasiškai pasirengęs šitokiam patyrimui; dėl to jis su savimi pasiėmė tik tai šiuos tris apaštalus, kurie buvo paskirti, kad jį lydėtų tuo metu, kada jis norėdavo pabūti vienas, jog atsiduotų vienatvės komunikacijai.

[1755]▼

3. TRANSFIGŪRACIJOS PRASMĖ

Tai, ką Petras, Jokūbas, ir Jonas pamatė ant transfigūracijos kalno, buvo dangiškojo nuostabaus reginio, kuris tą įsimintiną dieną rutuliojosi ant Hermono Kalno, greitai prabėgantis vaizdas. Transfigūracija buvo dėl tokios progos, kad:

1. Mykolo įsikūnijusios gyvybės Urantijoje savęs padovanojimo pilnatvę priėmė Rojaus Amžinasis Sūnus-Motina. Kas susiję su Amžinojo Sūnaus reikalavimais, tai dabar Jėzus gavo užtikrinimą, kad jie yra įvykdyti. Ir Gabrielis atnešė Jėzui tą užtikrinimą.

2. Begalinė Dvasia su pasitenkinimu paliudijo Urantijos savęs padovanojimo mirtingojo materialaus kūno pavidalu pilnatvę. Begalinės Dvasios atstovas visatoje, Mykolo Salvingtono betarpiškas partneris ir visada esantis jo bendradarbis, šita proga kalbėjo per Tėvą Melkizedeką.

Jėzus padėkojo už šią paliudijimą apie savo žemiškosios misijos sėkmę, perduotą Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios pasiuntinių, bet jis pastebėjo, kad jo Tėvas nepasakė, kad savęs padovanojimas Urantijoje yra užbaigtas; tikrai Tėvo nematomas buvimas iš tikrųjų paliudijo per Jėzaus Personalizuotą Derintoją, tardamas, “Tai mano mylimas Sūnus; klausykite jo.” Ir tai buvo išreikšta žodžiais, kad girdėtų ir šie trys apaštalai.

Po šito dangiškųjų būtybių apsilankymo Jėzus stengėsi sužinoti savojo Tėvo valią ir nusprendė savęs padovanojimą mirtingojo pavidalu vykdyti iki natūralios pabaigos. Tokia buvo transfigūracijos prasmė Jėzui. Šiems trimis apaštalams tai buvo toks įvykis, kuris pažymėjo, kad Mokytojas įžengė į savo žemiškosios karjeros kaip Dievo Sūnus ir Žmogaus Sūnus baigiamąją fazę.

Po oficialaus pabendravimo su Gabrieliu ir Tėvu Melkizedeku, Jėzus su šitais, savo tarnystės Sūnumis, toliau bendravo neoficialiai, ir atvirai su jais aptarė visatos reikalus.

4. EPILEPTIKAS BERNIUKAS

Buvo prieš pat pusryčių metą šito antradienio rytą, kada Jėzus ir jo bendražygiai atvyko prie apaštalų stovyklos. Jiems priartėjus, jie pamatė didžiulį būrį, susirinkusį aplink apaštalus, ir netrukus ėmė girdėti garsius ginčo ir diskusijų žodžius, tariamus šitos maždaug iš penkiasdešimties asmenų susidedančios grupės, kurioje buvo devyni apaštalai ir sambūris, po lygiai pasidalinęs tarp Jeruzalės raštininkų ir tikinčiųjų mokinių, kurie buvo atsekę paskui Jėzų ir jo pagalbininkus jų kelionės iš Magadano metu.

Nors minia buvo įsivėlusį daugelį ginčų, bet pagrindinis nesutarimas buvo dėl Tiberijaus kažkokio gyventojų, kuris ieškodamas Jėzaus buvo atvykęs prieš vieną dieną. Šitas vyras, Jokūbas iš Safedo, turėjo maždaug keturiolikos metų sūnų, vienintelį vaiką, kuris labai smarkiai kentėjo nuo epilepsijos. Priedo prie šio nervinio negalavimo, šitą vaikį buvo apsėdusi viena iš tų klajojančių, piktu, ir maištingų tarpinių būtybių, kurios tais laikais buvo žemėje ir buvo nekontroliuojamos, taigi jaunuolis buvo tiek epileptikas, tiek ir demono apsėstas.

Beveik dvi savaites šitas sunerimęs tėvas, Erodo Antipo žemesniojo rango pareigūnas, klajojo prie Pilypo valdų vakarinių sienų ieškodamas Jėzaus, kad galėtų išmesti jį išgydyti šitą negaluojančią sūnų. Ir apaštališkąją grupę jis pasivijo tikrai tos dienos vidurdienį, kada Jėzus su šiais trimis apaštalais buvo viršuje ant kalno.

Devyni apaštalai labai nustebė ir smarkiai sunerimo, kada šitas vyras, lydintas beveik keturiasdešimties kitų asmenų, kurie taip pat ieškojo Jėzaus, netikėtai atėjo pas juos. Šitos grupės atvykimo metu šie devyni apaštalai, bent jau didžioji jų dalis, pasidavė savo senai pagundai – aptarti tai, kas ateinančioje karalystėje turėtų būti didžiausias; jie energingai ginčijosi dėl galimų vietų, kurios bus paskirtos atskiriems apaštalams. Jie tiesiog negalėjo iki galo išsivaduoti iš ilgai puoselėtos idėjos apie Mesijo materialią misiją. Ir dabar, kada Jėzus pats buvo pritaręs jų išpažinimui, kad jis iš tikrųjų yra Išvaduotojas – bent jau jis pripažino savo dieviškumą faktą – kas galėjo būti natūraliau, per šitą atsiskyrimo nuo Mokytojo laikotarpį, negu tai, kad jie imtų aptarinėti tas viltis ir siekius, apie kuriuos jie pirmiausia pagalvoja. Ir jie buvo išitraukę į šitas diskusijas, kada Jokūbas iš Safedo ir kiti žmonės, drauge su juo ieškantys Jėzaus, atėjo pas juos.

Andriejus išėjo į priekį, kad pasveikintų šitą tėvą ir jo sūnų, ir paklausė, “Ko tu ieškai?” Jokūbas atsakė: “Mano gerasis žmogau, aš ieškau jūsų Mokytojo. Aš stengiuosi dėl to, kad būtų išgydytas mano kenčiantis sūnus. Aš norėčiau, kad Jėzus išvartų šitą velnią, kuris yra apsėdęs mano sūnų.” Ir tada tėvas apaštalams toliau aiškino, kaip jo sūnus šitaip kankinasi, kad dėl šitų žalingų priepuolių daug kartų buvo jau beveik praradęs savo gyvybę.

Apaštalams besiklausant, Simonas Uolusis ir Judas Iskarijotas priėjo prie šio tėvo, sakydami: “Išgydyti jį galime mes; tau nebūtina laukti, kol sugrįš Mokytojas. Mes esame karalystės ambasadoriai; šitų dalykų daugiau mes nebelaikome paslapyje. Jėzus yra tas Išvaduotojas, o karalystės raktai buvo įteikti mums.” Iki šitos akimirkos Andriejus ir Tomas tarėsi vienoje pusėje. Natanielius ir kiti žvelgė nustebę; jie buvo apimti siaubo dėl šitokio netikėto Simono ir Judo drąsumo, jeigu ne išūlumo. Tuomet tarė šis tėvas: “Jeigu jums buvo duota atlikti šiuos darbus, tai aš meldžiu jus, pasakykite tuos žodžius, kurie mano vaiką iš šitos vergystės išlaisvins.” Tada Simonas išėjo į priekį ir, uždėjęs savo ranką ant vaiko galvos, pažvelgė tiesiai į jo akis ir įsakė: “Išeik iš jo, tu nešvari dvasia; Jėzaus vardu paklusk man.” Bet vaikas patyrė tik dar aštresnį priepuolį, tuo tarpu raštininkai iš apaštalų juokėsi su panieka, o nusivylę tikintieji kentėjo dėl šitų nedraugiškų kritikų patyčių.

Andriejus labai nusiminė dėl šitų neišmintingų pastangų ir dėl to, kad jos visiškai sužlugo. Jis pasikvietė apaštalus į šalį pasitarti ir pasimelsti. Po šitos meditacijos, giliai jausdamas apaštalų pralaimėjimo kartėlį ir suvokdamas pažeminimą, krentantį ant jų visų, Andriejus stengėsi, antruoju mėginimu, demoną išvartoti, bet jo pastangos irgi baigėsi nesėkme. Andriejus atvirai pripažino pralaimėjimą ir paprašė, jog šis tėvas pasilikėtų su jais per naktį arba iki sugrįš Jėzus, sakydamas: “Galbūt šitoji rūšis išeina tiktai asmeniškai Mokytojui įsakius.”

Ir tokiu būdu, tuo metu, kada Jėzus drauge su Petru, Jokūbu, ir Jonu, kurie buvo puikiai nusiteikę ir buvo ekstazės būsenoje, leidosi nuo kalno, jų devyni sielos broliai lygiai taip pat nemiegojo, būdami pasimetę ir jausdami slegiantį pažeminimą. Jie buvo prislėgta ir nubausta grupė. Bet Jokūbas iš Safedo nepasidavė. Nors jie negalėjo jam nieko pasakyti, kada galėtų sugrįžti Jėzus, bet jis nusprendė pasilikti tol, kol sugrįš Mokytojas.

5. JĖZUS BERNIUKĄ IŠGYDO

Kada Jėzus prisiartino, tada devyni apaštalai pajuto daugiau negu palengvėjimą, kad pasveikintų jį, ir juos smarkiai padrašino tai, kad jie pastebėjo gerą nuotaiką ir neįprastą entuziazmą, kuris atsispindėjo Petro, Jokūbo, ir Jono veidų išraiškoje. Jie visi nulėkė pirmyn pasisveikinti su Jėzumi ir savo trimis sielos broliais. Jiems besisveikinant, prisiartino minia, ir Jėzus paklausė, “Dėl ko gi jūs ginčijotės tuo metu, kada mes ėjome artyn?” Bet anksčiau negu sunerimę ir pažeminti apaštalai galėjo atsakyti į Mokytojo klausimą, kenčiančio vaiko pergyvenantis tėvas išėjo į priekį ir atsiklaupęs prie Jėzaus kojų, tarė: “Mokytojau, aš turiu sūnų, vienintelį vaiką, kurį apsėdo bloga dvasia. Jis ne tik iš tikrųjų verkia iš siaubo, ne tik putoja iš burnos, ir krenta kaip negyvas žmogus priepuolio metu, bet dažnai šita bloga dvasia, kuri jį apsėdo, drasko jį traukuliais, o kartais įmeta jį į vandenį ir netgi į ugnį. Smarkiai grieždamas dantimis ir dėl daugelio susitrenkimų, mano vaikas nyksta. Jo gyvenimas yra blogesnis už mirtį; jo motina ir aš esame nusiminę ir sugniuždyti dvasioje. Vakar apie pusiaudienį, ieškodamas tavęs, aš pasivijau tavuosius mokinius, ir tuo metu, kada mes laukėme, tavo apaštalai stengėsi šitą demoną išvaryti, bet šito padaryti jie nepajėgė. Ir dabar, Mokytojau, ar tu mums šitą padarysi, ar tu išgydysi mano sūnų?”

Kada Jėzus išklusė šitą pasakojimą, tada jis palietė klūpantį tėvą ir paprašė jį atsistoti, tuo pačiu metu tiriančiai apžvelgdamas netoli stovinčius apaštalus. Tada Jėzus tarė visiems tiems, kurie stovėjo prieš jį: “O netikinti ir iškrypusi karta, kiek dar ilgai man reikės taikstyti su jumis? Kiek dar ilgai aš būsiu su jumis? Kiek dar praeis laiko iki jūs išmoksitė, jog įtikėjimo stebuklų nebūna paliepus abejojančiam netikėjimui?” Ir tada, rodydamas į pasimetusį tėvą, Jėzus tarė: “Atvesk savo sūnų čia.” Ir kada Jokūbas vaikinuką atvedė prie Jėzaus, tada šis paklausė: “Kiek laiko berniukas šitaip kankinasi?” Tėvas atsakė, “Nuo tada, kada buvo dar visai mažas.” Ir jiems besišnekant, berniuką ištiko labai smarkus priepuolis, ir jis nugriuvo prie jų, grieždamas dantimis ir apsipildamas putomis iš burnos. Po vienas po kito ėjusių stiprių traukulių jis gulėjo ten prieš juos kaip negyvas. Dabar tėvas vėl atsiklaupė prie Jėzaus kojų ir tuo pačiu metu maldavo Mokytoją, sakydamas: “Jeigu tu gali jį išgydyti, tai aš meldžiu tave pasigailėti mūsų ir išvaduoti mus iš šitos kančios.” Ir kada Jėzus išgirdo šituos žodžius, tada jis pažvelgė žemyn į šio tėvo labai trokštantį veidą, tardamas: “Abejok ne manojo Tėvo meilės galia, o tiktai savojo įtikėjimo nuoširdumu ir gilumu. Viskas yra įmanoma tam, kuris iš tikrųjų tiki.” Ir tada Jokūbas iš Safedo ištarė tuos žodžius, kuriuose susimaišė įtikėjimas ir abejonės, žodžius, kurie buvo įsiminti ilgam, “Viešpatie, aš tikiu. Aš meldžiu tave, padėk mano netikėjimui.”

Kada Jėzus išgirdo šituos žodžius, tada jis išėjo į priekį ir, paėmęs berniuką už rankos, tarė: “Aš tikrai tą padarysiu sutinkamai su savojo Tėvo valia ir gyvojo įtikėjimo garbei. Mano sūnau, kelkis! Išėik iš jo, nepaklusnioji dvasia, ir nebesugrižk į jį.” Ir įdėdamas berniuko ranką į tėvo ranką, Jėzus tarė: “Eikite savo keliu. Tėvas patenkino tavo sielos troškimą.” Ir visus tuos, kurie dalyvavo, net ir Jėzaus priešus, pritrenkė tai, ką jie pamatė.

Šiems trimis apaštalams, kurie taip neseniai buvo patyrę transfigūracijos scenų ir patyrimų dvasinę ekstazę, iš tiesų buvo nusivylimas, šitaip greitai

sugrįžti į šitą savo bičiulių apaštalų pralaimėjimo ir planų žlugimo sceną. Bet šitiems dvylikai karalystės ambasadorių visą laiką taip buvo.

[1758]▼

Savo gyvenimo patyrimuose jie visada pakaitomis nuolat patirdavo tai dvasinį pakilimą, tai pažeminimą.

Tai buvo dvigubos ligos, fizinio susirgimo ir dvasinio negalavimo, tikras išgydymas. Ir nuo tos valandos berniukas buvo visiškai sveikas. Kada Jokūbas su savo išgydytu sūnumi išvyko, tada Jėzus pasakė: “Mes dabar eisime į Pilypo-Cezarėją; susiruoškite tuoj pat.” Ir tylėdama apaštališkoji grupė keliavo į pietus, tuo tarpu minia sekė iš paskos.

6. CELSO SODE

Nakčiai jie pasiliko pas Celsą, ir tą vakarą sode, pavalgę ir pailsėję, šie dvylika susirinko prie Jėzaus, ir Tomas tarė: “Mokytojau, nors mes tie, kurie laukėme čia vis dar nežinome, kas vyko ant to kalno, ir kas taip smarkiai pakėlė mūsų sielos brolių, kurie buvo drauge su tavimi, nuotaiką, bet mes norime, kad tu su mumis pasikalbėtum apie mūsų pralaimėjimą ir mus pamokytum apie šituos reikalus, nes matome, jog tų dalykų, kurie įvyko ant to kalno, šiuo metu atkleisti negalima.”

Ir Jėzus atsakė Tomui, tardamas: “Viskas, ką jūsų sielos broliai išgirdo ant kalno, deramu laiku tikrai jums bus atskleista. Bet dabar aš jums iš tiesų parodysiu jūsų pralaimėjimo priežastį, kada jūs stengėtės padaryti tai, ko taip neišmintingai ėmėtės. Tuo metu, kada jūsų Mokytojas ir jo palydovai, jūsų sielos broliai, vakar kopė į netoli esantį kalną, tikėdamiesi gauti daugiau žinių apie Tėvo valią ir paprašyti didesnio išminties apdovanojimo veiksmingai vykdyti šitą dieviškąją valią, tai jūs tie, kurie likote budėti čia turėdami nurodymus stengtis įgyti dvasinės išvalgos protą ir melstis su mumis už gilesnį Tėvo valios atskleidimą, nepademonstravote savojo įtikėjimo, kurį turite, bet vietoje to, jūs nusileidote pagundai ir pasidavėte savo seniems blogio polinkiams, siekdami gauti sau pageidaujamas vietas dangaus karalystėje – materialioje ir žemiškoje karalystėje, apie kurią jūs taip atkakliai mąstote. Ir jūs laikotės šitų klaidingų sampratų, nežiūrint nuolat kartojamo pareiškimo, jog manoji karalystė yra ne iš šito pasaulio.

“Vos tik jūsų įtikėjimas iš tiesų pradeda suvokti Žmogaus Sūnaus tapatybę, kai jūsų savanaudiškas pasaulietiško privilegijų troškimas vėl į jus įsismelkia, ir jūs pradate tarpusavyje diskutuoti apie tai, kas dangaus karalystėje iš tikrųjų turėtų būti didžiausias, tokioje karalystėje, kokios, kaip jūs ir toliau atkakliai ją suvokiate, nėra, ir kokios nebus niekada. Argi aš jums nesakiau, jog tas, kuris būtų didžiausias manojo Tėvo dvasinės brolystės karalystėje, savo akyse turi tapti mažas ir šitokiu būdu turi tapti savo sielos brolių tarnu? Dvasinę didybę sudaro supratinga meilė, kuri yra panaši į Dievo meilę, o ne pasitenkinimas dėl to, jog yra panaudojama materialinė valdžia savojo aš išaukštinimui. Tuo, ką jūs pamėginote padaryti, ir kas jums taip visiškai nepasisekė, jūs siekėte tokio tikslo, kuris nebuvo tyras. Jūsų motyvas nebuvo dieviškas. Jūsų idealas nebuvo dvasinis. Jūsų troškimas nebuvo altruistinis. Jūsų veiksmas nebuvo grindžiamas

meile, ir jūsų laimėjimo tikslas nebuvo Tėvo danguje valia.

“Kiek jums dar reikės laiko, jog įsisavintumėte tai, kad jūs negalite paspartinti nustatytų natūralių reiškinių vystymosi laiko tėkmės, išskyrus tuos atvejus, kada tokie dalykai atitinka Tėvo valią? taip pat jūs negalite atlikti ir dvasinio darbo neturėdami dvasinės galios. Ir jūs negalite atlikti nė vieno iš šitų dalykų, net ir tada, kada jų potencialas yra, jeigu neegzistuoja tas trečiasis ir esminis žmogiškasis faktorius, asmeninis gyvojo įtikėjimo patyrimas. Ar jums visada yra būtini materialūs pasireiškimai kaip potraukis į karalystės dvasines realybes? Argi

[1759]▼

jūs negalite suvokti manosios misijos dvasinės prasmės be nepaprastų darbų matomo pademonstravimo? Kada gi jums bus galima pasitikėti dėl to, kad jūs laikysitės karalystės aukščiausiųjų ir dvasinių realybių neatsižvelgiant į kokių nors materialių pasireiškimų išorinę regimybę?”

Kada Jėzus šitą pasakė šiems dvylikai, tada jis pridūrė: “O dabar eikite ilsėtis, nes rytoj mes grįžtame į Magadaną ir ten aptarsime savo misiją į Dekapolio miestus ir kaimus. O apibendrinant šitos dienos patyrimą, leiskite man kiekvienam iš jūsų pareikšti tai, apie ką aš kalbėjausi su jūsų sielos broliais ant kalno, ir tegul šitie žodžiai įkrenta giliai į jūsų širdį: Žmogaus Sūnus dabar pradeda savęs padovanojimo paskutinįjį etapą. Netrukus mes pradėsime tokius darbus, dėl kurių neužilgo jums teks patirti savojo įtikėjimo ir atsidavimo didžiulį ir baigiamąjį išbandymą, kada aš tikrai būsiu atiduotas į siekiančių mane sunaikinti žmonių rankas. Ir prisiminkite tai, ką aš jums sakau: Žmogaus Sūnus bus nužudytas, bet jis tikrai vėl prisikels.”

Jie nuėjo miegoti, nusiminę. Jie buvo pasimetę; šitų žodžių suvokti jie negalėjo. Ir nors ko nors jo klausti jie bijojo, bet visa tai jie tikrai prisiminė po jo prisikėlimo.

7. PETRO PROTESTAS

Ankstyvą šito trečiadienio rytą Jėzus ir šie dvylika iš Pilypo-Cezarėjos išvyko į Magadano Parką netoli Betsaidos-Julijaus. Tą naktį apaštalai miegojo nedaug, taigi jie atsikėlė anksti ir pasirengė eiti. Šitas pokalbis apie Jėzaus mirtį pritrenkė net ir pasyvius Alfiejaus dvynius. Jiems keliaujant į pietus, iškart už Merono Vandenu jie priėjo Damasko kelią, ir norėdamas išvengti raštininkų ir kitų, kurie, kaip žinojo Jėzus, netrukus ims jų ieškoti, jis nurodė, kad toliau į Kapernaumą jie eitų Damasko keliu, kuris veda per Galilėją. Ir jis tikrai šitą padarė dėl to, nes žinojo, jog tie, kurie seka jam iš paskos, eis tolyn į šiaurę rytiniu Jordano keliu, kadangi jie manė, kad Jėzus ir apaštalai bijos eiti per Erodo Antipo teritoriją. Jėzus stengėsi išvengti savo kritikų ir tos minios, kuri sekė paskui jį, kad šitą dieną galėtų pabūti vienas su savo apaštalais.

Jie keliavo toliau per Galilėją tol, kol buvo gerokai praėjęs laikas jų vidurdienio valgiui, kada sustojo tam, kad pasistiprintų šešėlyje. Ir vėliau, kada jie pavalgė, Andriejus, kreipdamasis į Jėzų, tarė: “Mokytojau, mano sielos broliai nesupranta tavo gilių posakių. Mes visiškai patikėjome, jog tu esi Dievo Sūnus, o dabar mes girdime šituos keistus žodžius apie tai, jog tu mus paliksi,

jog mirsi. Mes nesuprantame tavojo mokymo. Ar tu mums kalbi parabolėmis? Mes meldžiame tave, kad tu su mumis kalbėtum tiesiai ir neužmaskuota forma.”

Atsakydamas Andriejui, Jėzus pasakė: “Mano sielos broliai, būtent tai, kad jūs išpažinote, jog aš esu Dievo Sūnus, mane ir suvaržo, jog imčiau jums atskleisti tiesą apie Žmogaus Sūnaus savęs padovanojimo žemėje pabaigą. Jūs atkakliai tebesilaikote tokio tikėjimo, jog aš esu Mesijas, ir nenorite atsisakyti tokios idėjos, jog Mesijas turi užimti sostą Jeruzalėje; dėl to aš ir toliau jums sakau, jog Žmogaus Sūnus netrukus turi eiti į Jeruzalę, daug ką iškentėti, būti atstumtas raštininkų, senolių, ir vyriausiųjų šventikų, ir po viso šito turi būti nužudytas ir iš mirusiųjų turi prisikelti. Ir jums aš kalbu ne parabolė; aš jums sakau tiesą, kad šitiems įvykiams galėtumėte pasirengti, kada

[1760]▼

jie netikėtai mus užgrius.” Ir nors jis dar tebekalbėjo, bet Petras energingai žengė prie jo, uždėjo savo ranką ant Mokytojo peties, ir tarė: “Mokytojau, mes visiškai nenorime su tavimi ginčytis, bet aš pareiškiu, jog šito tikrai tau niekada neatsitiks.”

Petras šitą pasakė, nes Jėzų jis mylėjo; bet Mokytojo žmogiškoji prigimtis šituose geranoriškuose meilės žodžiuose suvokė klastingą pagundos užuominą, kad jis pakeistų savąją nuostatą dėl to, jog iki galo įvykdytų žemiškąją savęs padovanojimą sutinkamai su Rojaus Tėvo valia. Ir būtent dėl to, kad jis pastebėjo tą pavojų, jeigu jis leistųsi net ir dėl jį mylinčių ir ištikimų draugų užuominos atsisakyti savosios nuostatos, jis atsisuko į Petrą ir kitus apaštalus, tardamas: “Stokis už manęs. Tu priešininko dvasios gelbėtojai, gundytojau. Kada tu kalbi šitaip, tada tu esi ne mano pusėje, tada tu greičiau esi mūsų priešų pusėje. Šitokiu būdu tu iš tikrųjų savąją meilę man paverti didžiuliu kliuviniu vykdant Tėvo valią. Galvokite ne apie žmonių kelius, bet geriau apie Dievo valią.”

Kada jie atsitokėjo po pirminio šoko, išgirdę Jėzaus geliantį priekaištą, ir prieš jiems tęsiant kelionę, Jėzus kalbėjo toliau: “Jeigu bet kuris žmogus norėtų eiti paskui mane, tuomet tegul jis nekreipia dėmesio į save, tegul kasdien vykdo savo pareigas, ir tegul eina drauge su manimi. Kadangi, kas beišsaugotų savąją gyvybę savanaudiškai, tas ją tikrai praras, bet kas beprarastų savąją gyvybę mano labui ir evangelijos labui, tas tikrai ją išsaugos. Kokia gi iš to nauda žmogui, jeigu jis laimės visą pasaulį, bet praras savo paties sielą? Ką gi žmogus norėtų atiduoti už amžinąjį gyvenimą? Nesigėdykite manęs ir manųjų žodžių šitoje nuodėmingoje ir apgavikiškoje kartoje, net ir taip, kaip aš nesigėdysiu jus pripažinti tada, kada šlovėje pasirodysiu prieš savąjį Tėvą visų dangiškųjų gausybių akivaizdoje. Nežiūrint šito, daugelis iš jūsų dabar stovinčių prieš mane, tikrai neparagaus mirties iki to meto, kada pamatys, kaip šitoji karalystė ateina su galia.”

Ir šitokiu būdu Jėzus iš tiesų šiems dvylikai paaiškino apie tą skausmingą ir keliantį prieštaravimus kelią, kuriuo jie turi žengti, jeigu jie tikrai nori eiti su juo. Koks šokas buvo šie žodžiai šitiems galilėjiečiams žvejams, kurie atkakliai svajojo apie tokią žemiškąją karalystę, kurioje garbingos vietos bus jiems! Bet jų ištikimas širdis šitas drąsus kreipimasis sujaudino, ir nė vienas iš jų negalvojo jo apleisti. Į šitą konfliktą Jėzus jų nesiuntė vienu; jis juos vedė. Jis prašė, kad tikrai jie eitų su juo drąsiai.

Po truputį šie dvylika ėmė suvokti tą mintį, kad Jėzus jiems kažką sako apie savo mirties galimybę. Tai, ką jis jiems sakė apie savo mirtį, jie suvokė tikrai miglotai, tuo tarpu jo teiginio, kad iš mirusiųjų jis prisikels, jų protas visiškai neužfiksavo. Dienoms einant, Petras, Jokūbas, ir Jonas, prisimindami tai, ką patyrė ant transfigūracijos kalno, ėmė kai kuriuos iš šitų dalykų suprasti geriau.

Per šių dvylikos ir Mokytojo visą bendravimą, tikrai keletą kartų jie matė tokį užsiplieskimą jo akyse ir išgirdo tokius skubotus priekaišto žodžius, kaip šiuo atveju jie buvo išsakyti Petru ir visiems kitiems. Jėzus visada buvo kantrus matydamas jų žmogiškuosius trūkumus, bet ne tada, kada tiesioginė grėsmė iškilo jo programai besąlygiškai vykdyti savojo Tėvo valią, kiek tai yra susiję su jo žemiškosios karjeros likusia dalimi. Apaštalai tiesiogine prasme buvo suakmenėję; jie buvo apstulbę ir apimti siaubo. Jie negalėjo rasti žodžių savo nusiminimui išreikšti. Palaipsniui jie ėmė suvokti, ką Mokytojas turės išverti, ir kad per visus šituos patyrimus jie turi pereiti drauge su juo, bet šitų ateinančių įvykių tikrovė jų sąmonę realiai pasiekė tikrai tada, kada buvo praėję daug laiko nuo to momento, kada jis buvo užsiminęs apie besiantinančią savo paskutiniųjų dienų tragediją.

[1761]▼

Tylėdami Jėzus ir šie dvylika ėmė keliauti į savo stovyklą Magadano Parke, eidami per Kapernaumą. Per visą popietę, nors su Jėzumi jie ir nesikalbėjo, bet jie daug šnekėjosi tarpusavyje, tuo tarpu Andriejus kalbėjosi su Mokytoju.

8. PETRO NAMUOSE

Į Kapernaumą atėję temstant, jie gatvėmis, kuriose buvo retas praeivis, ėjo tiesiai į Simono Petro namus savo vakariniam valgiui. Tuo metu, kada Dovydas Zabediejus rengėsi juos perkelti per ežerą, jie laukė Simono namuose, ir Jėzus, pažvelgęs į Petrą ir į kitus apaštalus, paklausė: “Apie ką jūs taip energingai tarpusavyje šnekėjotės, kada šitą popietę ėjote drauge?” Apaštalai tylėjo, nes daugelis iš jų toliau tęsė diskusiją, pradėtą prie Hermono Kalno apie tai, kokias vietas jie turi užimti ateinančioje karalystėje; kas turi būti didžiausias, ir taip toliau. Jėzus, žinodamas, kokios mintys buvo juos apėmusios tą dieną, pasikvietė vieną iš Petro mažylių ir, pasisodinęs vaiką tarp jų, tarė: “Tikrai, tikrai aš jums sakau, jeigu tikrai jūs nepasikeisite ir netapsite panašūs į šitą vaikelį, tai jūs mažai tepažengsite į priekį dangaus karalystėje. Kad ir kas iš tikrųjų nusižemins ir taps toks, kaip šitas mažylis, tas dangaus karalystėje tikrai taps didžiausias. Ir kas tik šitaip priima tokį mažylį, tas priima mane. O tie, kurie priima mane, taip pat priima ir Tą, kuris mane atsiuntė. Jeigu jūs norėtumėte būti pirmi karalystėje, tuomet stenkitės šitas gerąsias tiesas perteikti savo sielos broliams materialiam kūne. Bet jeigu kas nors vieną iš šitų mažylių priverstų suklupti, tai tam būtų geriau, jeigu jam ant kaklo būtų užkabintas girnų akmuo ir būtų jis įmestas į jūrą. Jeigu tie dalykai, kuriuos jūs atliekate savo rankomis, arba tie dalykai, kuriuos jūs matote savo akimis, trukdo žengti į priekį karalystėje, tuomet paaukokite šituos branginamus stabus, kadangi geriau įeiti į karalystę be daugelio mylimų dalykų negu toliau laikytis šitų stabų ir atsidurti už karalystės ribų. Bet visų pirma žiūrėkite, kad neniekintumėte nė vieno iš šitų

mažylių, nes jų angelai iš tiesų visada mato dangiškujų gausybių veidus.”

Kada Jėzus baigė kalbėti, tada jie sulipo į valtį ir nuplaukė į kitą pusę į Magadaną.

[1762]▼

159 DOKUMENTAS

KELIONĖ PO DEKAPOLI

KADA Jėzus ir šie dvylika atvyko į Magadano Parką, tada jie pamatė jų laukiančią beveik vieno šimto evangelininkų ir mokinių grupę, įskaitant ir moterų korpusą, ir jie pasirengė nedelsiant pradėti mokymo ir pamokslavimo kelionę po Dekapolio miestus.

Šito antradienio, rugpjūčio 18-osios, rytą, Mokytojas savo pasekėjus sukviėtė draugėn ir nurodė, jog kiekvienas apaštalas sau pasiimtų po vieną iš dvylikos evangelininkų, ir kad su likusiais evangelininkais jie turėtų išeiti dvylikoje grupių dirbti Dekapolio miestuose ir kaimuose. Moterų korpusui ir kitiems mokiniams jis nurodė pasilikti su juo. Šitai kelionei Jėzus skyrė keturias savaites, savo pasekėjams nurodęs į Magadaną sugrįžti ne vėliau, kaip penktadienį, rugsėjo 16-ąją. Jis pažadėjo juos per šitą laiką dažnai aplankyti. Per šitą mėnesio laikotarpį šitos dvylika grupių dirbo Gerase, Gamaloje, Hipose, Zafone, Gadare, Abiloje, Edrėjuje, Filadelfijoje, Hešbone, Diume, Skaitopolyje, ir daugelyje kitų miestų. Per visą kelionę neatsitiko jokių gydymo stebuklų ar kitų nepaprastų įvykių.

1. PAMOKSLAS APIE ATLEIDIMĄ

Vieną vakarą Hipose, atsakydamas į vieno mokinio klausimą, Jėzus savo pamoką paskyrė atleidimui. Mokytojas sakė:

“Jeigu geraširdis žmogus turi vieną šimtą avių, o viena iš jų pasiklysta, argi jis nedelsiant nepalieka tų devyniasdešimt devynių ir neina ieškoti tos vienos, kuri pasiklydo? Ir jeigu jis yra geras piemuo, tai argi savo pasiklydusios avies neieškos tol, kol ją suras? Ir kada šitas piemuo savo pasiklydusią avį suranda, tada ją užsimeta ant pečių ir, eidamas namo apimtas džiaugsmo, ragina savo draugus ir kaimynus, ‘Džiaukitės su manimi, nes aš suradau savo avį, kuri buvo pasiklydusi.’ Aš pareiškiu, jog danguje yra daug daugiau džiaugsmo dėl vieno nusidėjėlio, kuris atgailauja, negu dėl devyniasdešimt devynių teisių asmenų, kuriems atgaila nereikalinga. Net ir tokiu atveju, manojo Tėvo danguje valia nėra tokia, jog nors vienas iš šitų jo mažų vaikų nuklystų, tuo labiau, kad pražūtų. Jūsų religijoje Dievas gali priimti atgailaujančius nusidėjėlius; karalystės evangelijoje Tėvas jų ieškoti išaina net ir anksčiau negu jie rimtai pagalvojo apie atgailą.

“Tėvas danguje savo vaikus myli, ir dėl to ir jums reikėtų išmokti vienas kitą mylėti; Tėvas danguje jūsų nuodėmes jums atleidžia; dėl to ir jums reikėtų išmokti vienas kitam atleisti. Jeigu jūsų brolis jums nusidėjo, tai eikite pas jį ir taktiškai ir kantriai parodykite jam jo pražangą. Ir visa tai darykite tada, kada esate tikrai jūs abu vieni. Jeigu jis nori paklausyti jūsų, tada savo brolių jūs esate laimėjęs. Bet jeigu jūsų brolis išgirsti jūsų nenori, jeigu savo klaidingu keliu jis

eina ir toliau, tuomet nueikite pas jį vėl, pasiėmę vieną ar du bendrus draugus, kad šitokiu būdu jūs turėtumėte du ar net

[1763]▼

tris liudininkus, kurie patvirtintų jūsų teiginį ir įsitikintų tuo faktu, kad su savo prasižengusiu broliu jūs elgėtės teisingai ir gailestingai. Dabar, jeigu jis atsisako išgirsti ir jūsų sielos brolius, tuomet visą istoriją jūs galite papasakoti bendruomenei, ir tada, jeigu jis atsisako išgirsti ir broliją, leiskite jiems imtis tokių veiksmų, kokie, jų manymu, yra išmintingi; tegul toks nevaldomas narys iš karalystės būna išvartytas. Nors jūs negalite pretenduoti į tai, kad savo bičiulių sielas teistumėte, ir nors jūs negalite nuodėmių atleisti, arba kokiu nors kitokiu būdu leisti sau uzurpuoti dangiškųjų gausybių prižiūrėtojų teises, bet, tuo pačiu metu, į jūsų rankas buvo patikėta tai, kad jūs turėtumėte palaikyti laikinąją tvarką karalystėje ant žemės. Nors jums neleidžiama kištis į dieviškuosius dekretus dėl amžinojo gyvenimo, bet elgesio veiksmus, kiek jie yra susiję su brolystės žemėje laikinąja gerove, apspręsite jūs. Ir tokiu būdu, visuose šiuose reikaluose, susijusiuose su brolijos drausme, ką tik jūs benuspręstumėte žemėje, tas bus pripažinta ir danguje. Nors jūs ir negalite nulemti individo amžinosios dalios, bet įstatymais jūs galite valdyti grupės elgesį, kadangi ten, kur du ar trys iš jūsų susitaria dėl bet kurių iš šitų reikalų ir paprašo manęs, tuomet tas tikrai bus jums padaryta, jeigu jūsų prašymas neprieštarauja manojai Tėvo danguje valiai. Ir visa tai yra tiesa visada, nes, kur drauge susirenka du ar trys tikintieji, ten tarp jų būnu ir aš.”

Simonas Petras buvo tas apaštalas, kuris vadovavo dirbantiesiems Hipose, ir kada jis išgirdo Jėzų kalbantį šitaip, tada jis paklausė: “Viešpatie, kiek kartų mano brolis gali man nusidėti, o aš jam atleisiu? Septynis kartus?” Ir Jėzus atsakė Petru: “Ne tik tai septynis kartus, bet net ir septyniasdešimt ir septynis kartus. Dėl to iš tiesų karalystę galima palyginti su tokiu karaliumi, kuris savo tarnams liepė atlikti finansinį patikrinimą. Ir kada jie buvo pradėję šitą sąskaitų patikrinimą, tada pas jį buvo atvestas vienas iš pagrindinių jo tarnų, kuris prisipažino, jog savo karaliui yra skolingas dešimt tūkstančių talentų. Dabar šitas karaliaus dvaro atstovas teisinosi, kad jį užgriuvo sunkūs laikai, ir kad šito įsiskolinimo jis neturi iš ko sumokėti. Ir tokiu būdu karalius įsakė jo turta konfiskuoti, o jo vaikus parduoti, kad ši skola būtų sumokėta. Kada šitas vyriausiasis tarnas išgirdo šitą žiaurų įsakymą, tada jis parkrito ant žemės prieš karalių ir maldavo jį, kad jis būtų gailestingas ir duotų jam daugiau laiko, sakydamas, ‘Pone, turėk su manimi truputį daugiau kantrybės, ir tikrai aš tau netrukus sumokėsiu viską.’ Ir kada karalius pažvelgė žemyn į šitą nerūpestingą tarną ir į jo šeimą, tada jį apėmė gailestis. Jis davė įsakymą, kad jį paleistų, ir kad jam skolą visiškai atleistų.

“Ir šitas vyriausiasis tarnas, šitokiu būdu sulaukęs gailestingumo ir gavęs atleidimą iš karaliaus, dirbo toliau, ir suradęs, jog vienas iš jo pavaldinių jam yra skolingas vos vieną šimtą dinarijų, jį sučiupo ir laikydamas už gerklės, pasakė, ‘Sumokėk man viską, ką esi skolingas.’ Ir tada iš tikrųjų šitas bičiulis tarnas parkrito ant žemės prieš vyriausiąjį tarną ir, maldaudamas jį, sakė: ‘Tikrai turėk su manimi kantrybės, ir aš tikrai netrukus tau galėsiu sumokėti.’ Bet vyriausiasis tarnas savo bičiuliui tarnui nenorėjo būti gailestingas, bet vietoje šito ėmė jį į

kalėjimą, kol šis skolą tikrai sumokės. Kada kiti tarnai pamatė, kas atsitiko, tada jie taip nusiminė, jog nuėjo ir papasakojo apie tai savo ponui ir šeiminkui, karaliui. Kada karalius išgirdo apie savo vyriausiojo tarno poelgį, tada pasikvietė šitą nedėkingą ir neatlaidų žmogų ir tarė: ‘Tu esi nedoras ir negarbingas tarnas. Kada gailestingumo siekei tu, tai aš dosniai tau atleidau visą tavo skolą. Kodėl gi tu taip pat neparodei gailestingumo savo bičiuliui, net ir taip, kaip gailestingas buvau aš tau.’ Ir karalius buvo tiek įpykęs, kad savo

[1764]▼

vyriausiąjį tarną perdavė kalėjimo prižiūrėtojams, kad jie galėtų jį laikyti tol, kol jis sumokės visą savo skolą. Ir net esant tokioms sąlygoms, manasis Tėvas danguje tikrai parodys daugiau gailestingumo tiems, kurie dosniai rodo gailestingumą savo bičiams. Kaip gi jūs galite ateiti pas Dievą, prašydami, kad jis būtų atlaidus jūsų trūkumams, kada jūs patys savo sielos brolius paprastai baudžiate už tas pačias žmogiškas silpnybes? Aš jums visiems sakau: Dosniai jums buvo duodamos karalystės gerosios naujienos; dėl to dosniai jas dalinkite ir savo bičiams žemėje.”

Šitokiu būdu Jėzus iš tiesų mokė apie tuos pavojus ir pailiustruodavo tą nedorumą, kada savo bičiams yra surengiamas asmeninis teismas. Palaikyti drausmę būtina, įgyvendinti teisingumą būtina, bet visuose šituose reikaluose turėtų vyrauti brolijos išmintis. Jėzus įstatyminę ir teisminę valdžią suteikė grupei, o ne individui. Net ir šitas valdžios suteikimas grupei neturi būti įgyvendinamas kaip asmeninė valdžia. Visada yra pavojus, jog individo nuosprendį gali iškreipti prietaras arba paveikti aistra. Grupinis svarstymas labiau panašus, jog šiuos pavojus pašalins ir asmeninio šališkumo nedorumą panaikins. Jėzus visada stengėsi nedorumo, atsikeršijimo, ir keršto elementą sumažinti iki minimumo.

[Septyniadešimt septynių termino pavartojimas kaip gailestingumo ir tvirtumo pailiustravimas kilo iš Raštų, turint omenyje Lamecho džiūgavimą dėl savo sūnaus Tubalo-Kaino metalinių ginklų, kada šitą pranašesnę ginkluotę lygindamas su savo priešų ginkluote, jis sušuko: “Jeigu už Kainą, beginklį, buvo atkeršyta septynis kartus, tai už mane dabar tikrai bus atkeršyta septyniadešimt septynis kartus.”]

2. NEPAŽIŠTAMAS PAMOKSLININKAS

Jėzus nuėjo į Gamalą aplankyti Jono ir tų, kurie toje vietoje dirbo drauge su juo. Tą vakarą, po susitikimo, per kurį buvo pateikiami klausimai ir atsakymai, Jonas tarė Jėzui: “Mokytojau, vakar aš buvau nuėjęs į Aštarotą, kad pasižiūrėčiau į vieną vyrą, kuris moko tavo vardu ir net tvirtina, jog sugeba išvaryti demonus. Bet gi šito žmogaus su mumis nebuvo niekada, taip pat jis neina ir paskui mus; dėl to daryti tokius dalykus aš jam uždraudžiau.” Tada tarė Jėzus: “Nedrausk jam. Argi tu nesuvoki, jog šitoji karalystės evangelija netrukus tikrai bus skelbiama visame pasaulyje? Kaip gi tu gali tikėtis, jog visi tie, kurie tikės šia evangelija, tikrai paklus tavajam vadovavimui? Džiaukis, kad mūsų mokymas jau pats pradėjo reikštis už mūsų asmeninės įtakos ribų. Argi tu, Jonai, nesupranti, jog tie, kurie tvirtina, kad didelius darbus daro manuoju

vardu, galiausiai ir turi paremti mūsų reikalą? Jie tikrai neskubės apie mane kalbėti iš blogosios pusės. Mano sūnau, šitokio pobūdžio reikaluose geriau būtų tau laikytis tokio požiūrio, tas, kuris nėra prieš mus, yra už mus. Ateities kartose daug tokių, kurie nėra visiškai garbingi, mano vardu padarys daug keistų dalykų, bet aš tikrai jiems to nedrausiu. Aš tau sakau, net ir tada, kada šalto vandens puodukas yra paduodamas ištroškusiai sielai, Tėvo žinianešiai tikrai visada užregistruos tokią meilės tarnystę.”

Toks mokymas Joną labai suglumino. Argi jis nebuvo girdėjęs Mokytojo sakant, “Tas, kuris nėra su manimi, tas yra prieš mane”? Ir jis nesuvokė, kad šituo atveju Jėzus omenyje turėjo žmogaus asmeninį ryšį su karalystės dvasiniais mokymais, tuo tarpu kitu atveju jis galvoje turėjo išorinius ir toli nusidriekiančius visuomeninius tikinčiųjų ryšius, susijusius su tokiais klausimais, kaip viena tikinčiųjų grupė administraciniu požiūriu kontroliuoja ir valdo kitų grupių, kurios galiausiai sudarys būsimą pasaulinę broliją, darbą.

[1765]▼

Bet Jonas dažnai pasakodavo apie šitą patyrimą, sąsajoje su savo vėlesniaisiais darbais karalystės labui. Nežiūrint šito, apaštalai neretai iš tiesų išžiūsdavo dėl to, jog kažkas išdrįsdavo mokyti Mokytojo vardu. Jiems visada atrodė, jog nederamas dalykas yra tai, jog tie, kurie niekada nebuvo sėdėję prie Jėzaus kojų, drįsta mokyti jo vardu.

Šitas vyras, kuriam Jonas uždraudė mokyti ir dirbti Jėzaus vardu, į šio apaštalo perspėjimą nekreipė dėmesio. Jis ir toliau atkakliai dirbo ir subūrė žymią tikinčiųjų grupę Kanatoje prieš išvykdamas į Mesopotamiją. Šitas vyras, Adenas, ėmė tikėti į Jėzų po to, kada išgirdo pasakojimą iš sutrikusio proto vyro, kurį Jėzus išgydė prie Chereso ir kuris tvirtai tikėjo, jog tos tariamos blogosios dvasios, kurias Mokytojas iš jo išvijo, įėjo į kiaulių bandą ir galvotrūkiškais jas nugynė nuo stačios uolos į savo pražūtį.

3. NURODYMAI MOKYTOJAMS IR TIKINTIESIEMS

Edrėjoje, kur dirbo Tomas ir jo pagalbininkai, Jėzus praleido vieną dieną ir naktį ir, vakarinių diskusijų metu, pateikė tuos principus, kuriais turi vadovautis tie skelbiantys tiesą, ir kurie turėtų įkvėpti visus tuos, kurie moko karalystės evangelijos. Apibendrinus ir persakius šiuolaikine frazeologija, Jėzus mokė:

Visada gerbkite žmogaus asmenybę. Teisingo reikalo niekada nereikėtų siekti jėgos pagalba; dvasines pergales galima laimėti tikrai dvasinės galios dėka. Šitas perspėjimas nenaudoti materialių poveikių apima psichinę jėgą, o taip pat ir fizinę jėgą. Neturi būti naudojama kvapą gniaužiančių argumentų ir protinio pranašumo tam, kad vyrai ir moterys būtų verčiami stoti į karalystę. Žmogaus protas neturi būti gniuždomas vien tikrai logikos svorio pagalba arba laikomas baimingos pagarbos būsenoje gudraus iškalbingumo dėka. Nors priimant žmogiškuosius sprendimus emocijų kaip faktoriaus pašalinti iki galo negalima, bet tiems, kurie karalystės reikalą norėtų vystyti, savo mokymuose nereikėtų į jas apeliuoti tiesiogiai. Kreipkitės tiesiai į dieviškąją dvasią, kuri gyvena žmonių proto viduje. Nesikreipkite į baimę, apgailėjimą, arba vien tik į

jausmą. Kreipdamiesi į žmones, būkite dori; rodykite savikontrolę ir demonstruokite reikiamą susilaikymą; savo mokinių asmenybėms rodykite deramą pagarbą. Prisiminkite, kad aš esu sakęs: “Žiūrėkite, aš stoviu prie durų ir beldžiuosi, ir jeigu tikrai koks nors žmogus jas atidarys, tai tikrai aš įeisiu.”

Vesdami žmones į karalystę, nesumažinkite arba nesunaikinkite jų savigarbos. Nors perdaug didelė savigarba gali sunaikinti deramą nusižeminimą ir baigtis pasididžiavimu, išpuikimu, ir išūlumu, bet savigarbos praradimas labai dažnai baigiasi valios paralyžiumi. Šitoji evangelija būtent ir turi tikslą atstatyti savigarbą tiems, kurie ją yra praradę, ir ją apriboti tiems, kurie ją turi. Nedarykite tokios klaidos, jog savo mokinių gyvenime vien tikrai smerktumėte blogus poelgius; taip pat prisiminkite suteikti nuoširdų pripažinimą jų gyvenime labiausiai pagirtiniems dalykams. Neužmirškite, jog manęs tikrai niekas nesustabdys, kad atstatyčiau savigarbą tiems, kurie ją yra praradę, ir kurie iš tikrųjų trokšta ją atgauti.

Žiūrėkite, kad neužgautumėte drovių ir išsigandusių sielų savigarbos. Naivių mano sielos brolių nepadarykite savo sarkazmo objektu. Su baimės apimtais manaisiais vaikais nebūkite ciniški. Tinginystė savigarbą griauna; dėl to, savo sielos brolius išpėkite, jog visą laiką būtų užsiėmę savo pasirinktų užduočių vykdymu, ir iš visų jėgų stenkitės užtikrinti darbą tiems, kurie nebeturi užsiėmimo.

[1766]▼

Niekada nenaudokite tokios negarbingos taktikos, kad siektumėte vyrus ir moteris įbauginti tam, kad jie stotų į karalystę. Mylintis tėvas negąsdina savo vaikų tam, kad jie nusileistų ir paklustų jo teisingiems reikalavimams.

Kada nors karalystės vaikai suvoks, jog stiprūs emociniai jausmai nėra tapatūs dieviškosios dvasios vedimui. Jeigu žmogus jaučia stiprų ir keistą norą, ką nors padaryti ar nuvykti į kokią nors vietą, tai nebūtinai reiškia, jog tokie impulsai yra viduje gyvenančios dvasios vedimas.

Iš anksto išpėkite visus tikinčiuosius dėl paribio konflikto, kuri turi patirti visi tie, kurie iš to gyvenimo, kuris yra gyvenamas materialiam kūne, eina į tą aukščiausią gyvenimą, kuris yra gyvenamas dvasioje. Tie, kurie gyvena vien tikrai kurioje nors vienoje iš šitų dviejų sferų, susiduria su nedideliu konfliktu arba pasimetimu, bet visi yra pasmerkti tam, jog patirtų didesnę ar mažesnę netikrumą tuo metu, kada iš vieno tokio gyvenimo lygio pereina į kitą. Įeidami į karalystę, jūs negalite išvengti jos pareigų arba pabėgti nuo jos suteikiamų įsipareigojimų, bet prisiminkite: Evangelijos jungas nevargina ir tiesos našta yra lengva.

Pasaulyje yra gausu išalkusių sielų, kurios badauja, kada gyvenimo duona yra šalia; žmonės miršta ieškodami to paties Dievo, kuris gyvena jų viduje. Žmonės ieško karalystės lobių ilgesingomis širdimis ir pavargusiomis kojomis, kada juos visus galima pasiekti gyvuoju įtikėjimu. Religijai įtikėjimas yra tai, kas laivui yra burės; jis yra galios padidinimas, o ne sunkesnė gyvenimo našta. Tiems, kurie įeina į karalystę, yra tikrai viena vienintelė kova, ir tai yra kovoti gerąją įtikėjimo kovą. Tikintysis kovoja tikrai viename mūšyje, ir tai yra mūšis prieš abejonę – netikėjimą.

Skelbdami karalystės evangeliją, jūs tiesiog mokote draugystės su Dievu. Ir šitoji bičiulystė vienodai patiks vyrams ir moterims dėl to, kad ir vieni, ir kiti

suras tai, kas kuo tikriausiai patenkins jiems būdingus troškimus ir idealus. Sakykite mano vaikams, jog aš ne tikrai esu švelnus jų jausmams ir pakantus jų moralinėms silpnybėms, bet ir tai, jog aš taip pat esu negailestingas nuodėmei ir nepakantus sąmoningam piktybiniam blogiui. Aš iš tiesų esu nusizėmęs ir nuolankus savojo Tėvo akivaizdoje, bet lygiai taip ir griežtai aš esu nepermalduojamas ten, kur yra tyčinis blogio darymas ir nuodėmingas maištas prieš manojo Tėvo danguje valią.

Jūs savo mokytojo tikrai neturite vaizduoti kaip liūdesio apimto žmogaus. Ateities kartos taip pat iš tiesų patirs mūsų džiaugsmo spinduliavimą, mūsų geros valios gyvumą, ir mūsų gero humoro įkvėpimą. Mes skelbiame gerosios naujienos žinią, kuri savo transformuojančia galia yra užkrečianti. Mūsų religijoje pulsuoja naujas gyvenimas ir naujos prasmės. Tuos, kurie priima šią mokymą, užlieja džiaugsmas, ir savo širdyje jie yra priversti pajusti dar didesnę džiūgavimą. Aujančią laimę visada patiria visi tie, kurie yra tikri dėl Dievo.

Visus tikinčiuosius mokykite, kad jie vengtų atsiremti į netikros užuojautos nepatikimą ramstį. Jūs negalite išugdyti stipraus charakterio gailėdami savęs; nuoširdžiai stenkitės vengti paprasčiausios bičiulystės varge apgaulingo poveikio. Užuojautą rodykite drąsiems ir bebaimiams, tuo tarpu susilaikykite nuo to, kad reikštumėte per didelę užuojautą toms bailioms sieloms, kurios gyvenimo išbandymams priešinasi neryžtingai. Nesiūlykite paguodos tiems, kurie pasiduoda net ir nepamėginę su savo vargais susigrumti. Neužjauskite savo bičiulių vien tik dėl to, kad savo ruožtu jie galėtų užjausti jus.

Kada kartą mano vaikai ima sąmoningai suvokti dieviškojo buvimo užtikrinimą, tada toks įtikėjimas išplės protą, sukilnins sielą, sustiprins asmenybę, padidins laimę, pagilins dvasinį suvokimą, ir sustiprins galią mylėti ir būti mylimam.

[1767]▼

Mokykite visus tikinčiuosius, jog tie, kurie įeina į dangaus karalystę, šituo neįgauna imuniteto nuo laiko nelaimingų atsitikimų arba nuo įprastų gamtos katastrofų. Tikėjimas evangelija neužkirs kelio tam, kad nepatektumėte į bėdą, bet jis užtikrins, kad jūs tikrai neišsigąsite, kada iš tiesų bėda užklups jus. Jeigu jūs drįstate tikėti į mane ir iš visos širdies toliau eiti su manimi, tai šitaip elgdamiesi jūs kuo tikriausiai žengiate tuo keliu, kuris tikrai veda į nemalonumus. Aš neprižadu to, kad jus išvesiu iš priešiško vandens, bet aš tikrai prižadu, kad aš eisiu su jumis per visus šituos vargus.

Ir dar daug ko Jėzus mokė šią tikinčiųjų grupę prieš tai, kada jie nuėjo miegoti. Ir tie, kurie girdėjo šituos žodžius, saugojo juos savo širdyje ir dažnai juos pateikdavo pamokydami tuos apaštalus ir mokinius, kurių nebuvo tuo metu, kada jie buvo išsakyti.

4. POKALBIS SU NATANIELIUMI

Ir tada Jėzus nuėjo į Abilą, kur dirbo Natanielius ir jo pagalbininkai. Natanielius didele dalimi buvo sunerimęs dėl kai kurių Jėzaus pareiškimų, kurie

atrodė, jog menkina pripažintų hebrajų raštų autoritetą. Dėl to, šitą vakarą, po įprasto klausimų ir atsakymų laiko, Natanielius nusivedė Jėzų atokiau nuo kitų ir paklausė: “Mokytojau, ar tu galėtum man patikėti tiesą apie šiuos Raštus? Aš matau, jog mus mokydamas tu pateiki tikrai dalį šitų šventųjų raštų – kaip man atrodo tai, kas yra geriausia – ir aš manau, jog tu atmeti rabinų mokymus ta prasme, kad įstatymo žodžiai yra patys tie Dievo žodžiai, kurie buvo su Dievu danguje ir net anksčiau už Abraomo ir Mozės laikus. Kokia yra tiesa apie Raštus?” Kada Jėzus išgirdo savo suglumusio apaštalo klausimą, tada jis atsakė:

“Natanieli, tu teisingai nusprendei; aš nelaikau Raštų tuo, kuo juos laiko rabinai. Aš tikrai pasikalbėsiu su tavimi apie šituos dalykus, su sąlyga, kad tu apie tai nieko nepasakosi savo sielos broliams, kurie nevisi yra pasirengę tam, jog priimtų šitą mokymą. Mozės įstatymo žodžių ir Raštų mokymų iki Abraomo nebuvo. Tikrai pastaraisiais laikais Raštai iš tiesų buvo surinkti draugėn, kokius juos turime dabar. Nors juose yra tai, kas yra geriausia iš žydų tautos aukščiausių minčių ir troškimų, bet juose taip pat yra ir didelė dalis to, kas visiškai neišreiškia Tėvo danguje charakterio ir mokymų; dėl to iš tų geresniųjų mokymų aš turiu pasirinkti tas tiesas, kurios turi būti surinktos karalystės evangelijai.

“Šiuos raštus sukūrė žmonės, kai kurie iš jų buvo šventi žmonės, kiti gi nebuvo tokie šventi. Šitų knygų mokymai išreiškia tų laikų, kada jie atsirado, pažiūrį ir apsišvietimo laipsnį. Kaip tiesos atskleidimas, pastarieji yra patikimesni už ankstesnius. Raštai yra klaidingi ir juos visus sukūrė žmonės, bet nepadaryk klaidos, jie iš tiesų sudaro religinės išminties ir dvasinės tiesos geriausią rinkinį, kokį tik būtų galima šiuo metu surasti visame pasaulyje.

“Didelė dalis tų knygų nebuvo parašytos tų žmonių, kurių vardus jos turi, bet tai jokiū būdu nesumenkina jose išreikštų tiesų vertės. Jeigu Jonos istorija nebūtų faktas, net jeigu Jona niekada ir nebūtų gyvenęs, vis tiek šito pasakojimo gilumė tiesa, Dievo meilė Nainvehui ir vadinamiesiems stabmeldžiams, būtų nemažiau brangi visiems tiems, kurie myli savo

[1768]▼

bičiulius žmones. Raštai yra šventi, nes jie pateikia žmonių, kurie ieškojo Dievo, mintis ir veiksmus, ir kurie šituose raštuose paliko užrašytas savo aukščiausias sampratas apie teisumą, tiesą, ir šventumą. Raštuose yra daug to, kas yra tiesa, labai daug, bet savo dabartinio mokymo šviesoje, tu žinai, jog raštuose taip pat yra ir daug to, kas suteikia neteisingą sampratą apie Tėvą danguje, tą mylintį Dievą, kurį aš atėjau atskleisti visiems pasauliams.

“Natanieli, niekada neleisk sau patikėti nė vieną akimirką tokiais Raštų įrašais, kurie sako, jog meilės Dievas tavo protėviams liepė eiti į mūšį, kad išžudytų visus savo priešus – vyrus, moteris, ir vaikus. Tokie įrašai yra žmonių, nelabai šventų žmonių, žodžiai, ir jie nėra Dievo žodis. Raštai visada atspindėjo, ir visada atspindės, intelektualų, moralinių, ir dvasinių statusą tų, kurie juos sukuria. Argi tu nepastebėjai, kad sampratos apie Jahvę auga savo grožiu ir šlove, kada jas savo įrašuose pateikia vis nauji pranašai, pradedant Samueliu ir

baigiant Isaju? Ir tu turėtum prisiminti, jog Raštai yra skirti religiniam mokymui ir dvasiniam vadovavimui. Jie nėra nei istorikų, nei filosofų darbai.

“Labiausiai apgailėtinas dalykas yra tiesiog ne šitoji klaidinga mintis apie Raštų absoliutų tobulumą ir jų mokymų neklystamumą, bet greičiau šitų šventųjų raštų supainiojantis klaidingas aiškinimas, kokį pateikia tradicijų vergovėje esantys raštininkai ir fariziejai Jeruzalėje. Ir dabar jie tikrai panaudos tiek mokymą apie Raštų įkvėpimą, tiek savo klaidingus jų aiškinimus atkakliai stengdamiesi pasipriešinti šitiems naujesniems karalystės evangelijos mokymams. Natanieli, niekada nepamiršk, tiesos atskleidimo Tėvas neapriboja kokios nors vienos kartos arba kokios nors vienos tautos ribomis. Daug nuoširdžių tiesos ieškotojų buvo, ir toliau bus, supainioti ir nuliūdinti šitų doktrinų apie Raštų tobulumą.

“Tiesos autoritetas yra pati ta dvasia, kuri gyvena savo gyvųjų pasireiškimų viduje, o ne kitos kartos mažiau apšviestų ir tariamai įkvėptų žmonių negyvi žodžiai. Ir net jeigu šitie senovės šventi žmonės ir gyveno įkvėptą ir kupiną dvasios gyvenimą, bet tai nereiškia, kad panašiai dvasiškai buvo įkvėpti ir jų žodžiai. Šiandien šitos karalystės evangelijos mokymų mes neužrašinėjame, kad, man išėjus, jūs greitai nesusiskaldytumėte į atskiras dėl tiesos besivaržančiųjų grupes todėl, kad mano mokymus jūs aiškintumėte skirtingai. Šitai kartai yra geriausia, jog šitomis tiesomis mes *gyventume*, tuo pačiu stengdamiesi jų neužrašinėti.

“Gera išidėmėk manusius žodžius, Natanieli, niekas, ką palietė žmogiškoji prigimtis, negali būti laikomas neklystančiu. Dieviškoji tiesa per žmogaus protą iš tikrųjų gali šviesti tolyn, bet ji visada bus gryna tik santykinai ir dieviška tik iš dalies. Tvarinys gali trokšti neklystamumo, bet tiktai Kūrėjai jį turi.

“Bet mokymo apie Raštus didžiausia klaida yra toji doktrina, kad jie yra užplombuotos paslapties ir išminties knygos, kurias aiškinti drįsta tiktai nacijos išmintingi protai. Dieviškosios tiesos atskleidimus užplombuoja ne kas kitas, kaip tik žmogiškasis nemokšiškas, aklas prisirišimas, ir siauraprotis nepakantumas. Raštų šviesą tiktai temdo prietarai ir užgožia prietaringumas. Apgaulinga šventumo baimė užkirto kelią tam, jog religiją saugotų sveikas protas. Praeities šventųjų raštų autoriteto baimė veiksmingai užkerta kelią tam, kad šiandienos nuoširdžios sielos priimtų evangelijos naująją šviesą, tą šviesą, kurią taip smarkiai troško išvysti šitie patys Dievą pažįstantys kitos kartos žmonės.

[1769]▼

“Bet liūdniausia yra tai, jog kai kurie iš šių mokytojų, propaguojančių šitą tradicionalizmo šventumą, šitą pačią tiesą žino. Jie šituos Raštų ribotumus daugiau ar mažiau iki galo supranta, bet jie yra moraliniai bailiai, intelektualiai nesąžiningi žmonės. Jie žino tiesą apie šias šventas knygas, bet tokius trikdančius faktus nuo žmonių yra linkę nuslėpti. Ir šitokiu būdu jie iš tikrųjų Raštus pagadina ir iškreipia, paversdami juos tuo vadovu į pavergiančias

kasdienio gyvenimo smulkmenas ir autoritetu nedvasiniuose reikaluose vietoje to, kad į šventus raštus kreiptųsi kaip į kitos kartos Dievą pažįstančių žmonių moralinės išminties, religinio įkvėpimo, ir dvasinio mokymo saugyklą.”

Mokytojo aiškinimas Natanielį apšvietė, ir sukrėtė. Jis ilgai mąstė apie šitą pokalbį savo sielos gelmėse, bet apie šitą pasikalbėjimą nepasakojo nė vienam žmogui tol, kol Jėzus nepakilo į dangų; ir net tuomet jis bijojo perteikti visą pasakojimą apie Mokytojo mokymą.

5. JĖZAUS RELIGIJOS TEIGIAMAS POBŪDIS

Filadelfijoje, kur dirbo Jokūbas, Jėzus savo mokinius mokė apie karalystės evangelijos teigiamą pobūdį. Kada, jam pateikiant pastabas, jis atvirai aiškino, jog Raštų vienoje dalyse tiesos yra daugiau negu kitose, ir savo klausytojus išpėjo, kad savo sielas jie maitintų geriausiu dvasiniu maistu, tada Jokūbas pertraukė Mokytoją, paklausdamas: “Mokytojau, ar nebūtum toks geras, kad mums patartum, kaip savo asmeniniam lavinimui mes galėtume pasirinkti iš Raštų geresnes pastraipas?” Ir Jėzus atsakė: “Taip, Jokūbai, kada jūs skaitote Raštus, tada ieškokite tų amžinai teisingų ir dieviškai gražių mokymų, tokių, kaip:

“O Viešpatie, sukurk manyje tyrą širdį.

“Viešpats yra mano piemuo; man nieko nestigs.

“Mylėk savo artimą kaip save patį.

“Nes aš, Viešpats tavo Dievas, laikysiu paėmęs tavo dešinę ranką, tardamas, nebijok; aš tikrai tau padėsiu.

“Taip pat ir tautos daugiau nebesiruoš karui.”

Ir tai iliustruoja tą būdą, kurio dėka Jėzus, diena iš dienos, mokydamas savo pasekėjus iš hebrajų raštų panaudodavo tai, kas buvo geriausia, ir tą įtraukdavo į mokymus apie naująją karalystės evangeliją. Kitos religijos siūlė minti apie Dievo artumą žmogui, bet Jėzus Dievo rūpinimąsi žmogumi padarė tokį, koks yra mylinčio tėvo rūpinimasis nuo jo priklausomų vaikų gerove ir tada šitą mokymą pavertė savo religijos kertiniu akmeniu. Ir šitokiu būdu doktrina apie Dievo tėvystę iš tiesų reikalauja, kad būtinai būtų žmogaus brolystės praktika. Dievo garbinimas ir tarnystė žmogui tapo jo religijos pačia esme. Jėzus iš žydų religijos paėmė tai, kas buvo geriausia, ir tą pavertė vertingu fonu naujuose karalystės evangelijos mokymuose.

Į pasyvias žydų religijos doktrinas Jėzus įvedė teigiamo veiksmo dvasią. Vietoje neigiamo ritualinių reikalavimų laikymosi, Jėzus ragino atlikti tą teigiamą veiksmą, kokio reikalavo jo naujoji religija iš tų, kurie ją priėmė. Jėzaus religiją sudarė ne tik tai tikėjimas tais dalykais, kurių reikalavo evangelija, bet ir šitų dalykų realus atlikimas. Jis nemokė, kad jo religijos esmė

sudaro visuomeninė tarnystė, bet jis mokė, kad visuomeninė tarnystė yra viena iš užtikrintų pasekmių, kad turima teisingos religijos dvasia.

Jėzus nedvejodamas panaudojo iš Raštų geresniąją dalį, tuo tarpu atmetė menkesniąją dalį. Savo didįjį priesaką, “Mylėk savo artimą kaip save patį,” jis paėmė iš to Rašto, kuris sako: “Nekeršyk savosios tautos vaikams, bet iš tiesų mylėk savo artimą kaip save patį.” Jėzus pasinaudojo šito Rašto teigiama puse, tuo tarpu atmetė neigiamą pusę. Jis net priešinosi neigiamam arba pasyviam nesipriešinimui. Jis sakė: “Kada priešas tau trenkia per vieną skruostą, tada tu nestovėk praradęs žadą ir pasyvus, bet su teigiama nuostata atsuk ir kitą skruostą; tai yra, padaryk kokį tik įmanoma geriausią dalyką, kad savo klystantį sielos brolių aktyviu veiksmu išvestum iš blogio kelių į geresnius teisingo gyvenimo kelius.” Jėzus iš savo pasekėjų reikalavo, kad į bet kokią gyvenimo situaciją reaguotų teigiamai ir energingai. Kito skruosto atsukimas, arba bet kokio kito jį tipizuojančio veiksmo atlikimas, reikalauja iniciatyvos, priverčia tikinčiojo asmenybę pasireikšti energingai, aktyviai, ir drąsiai.

Jėzus nepropagavo negatyvios praktikos, kada pasiduodama įžeidinėjimams, kurie galėtų tyčia stengtis nesąžiningai pasinaudoti tais, kurie blogiui nesipriešina, bet vietoje šito jis propagavo, kad jo pasekėjai turėtų būti išmintingi ir pasirengę greitai ir teigiamai gėriui reaguoti į blogį ta prasme, kad jie galėtų veiksmingai nugalėti blogį gėriui. Neužmirškite, jog tikrasis gėris nuolat yra galingesnis už patį žalingiausią blogį. Mokytojas mokė teigiamos teisumo normos: “Kas tiktai nori būti mano mokinys, tas turi nekreipti dėmesio į savąjį aš ir iki pat galo atlikti savo kasdienes pareigas tam, kad eitų su manimi.” Ir jis pats šitaip gyveno tuo, kad “jis darė gerus darbus.” Ir šitą evangelijos aspektą gerai iliustruoja daug parabolių, kurias jis vėliau pateikė savo pasekėjams. Jis savo pasekėjų niekada neragino kantriai vykdyti savo įsipareigojimus, bet vietoje šito jis ragino juos, kad Dievo karalystėje jie gyventų iki galo energingai ir su entuziazmu atliktų savo žmogiškąsias pareigas ir dieviškąsias privilegijas.

Kada Jėzus savo apaštalus mokė, kad jie, kam nors neteisėtai atėmus iš jų apsiaustą, turėtų atiduoti ir kitą drabužį, tada jis omenyje turėjo ne tiek dar vieną drabužį tiesiogine žodžio prasme, kiek tą mintį, jog reikėtų padaryti ką nors teigiamo tam, jog būtų išgelbėtas blogai pasielgęs žmogus, vietoje senojo patarimo atkeršyti – “akis už akį” ir panašiai. Jėzui pasibjaurėjimą kėlė tiek mintis apie kerštą, tiek ir mintis tapti tiesiog pasyviu neteislingumo stebėtoju ar auka. Šituo atveju jis mokė juos tokių trijų metodų, kaip kovoti su blogiu, ir kaip pasipriešinti blogiui:

1. Už blogį atsilyginti blogiu – teigiamas, bet neteisingas metodas.
2. Kentėti blogį nesiskundžiant ir nesipriešinant – grynai neigiamas metodas.
3. Gėriui atsilyginti už blogį, pareikšti valią tokiu būdu, kad taptum padėties šeiminku, blogį nugalėti gėriui – teigiamas ir teisingas metodas.

Vienas iš apaštalų kartą paklausė: “Mokytojau, ką aš turėčiau daryti, jeigu nepažįstamas mane priverstų jo nešulį nunešti vieną mylią?” Jėzus atsakė: “Nesisėsk ir neaimanuok, kad palengvėtų, nors šį nepažįstamąjį pašnibždomis ir keiki. Teisumas atsiranda ne iš tokio pasyvaus požiūrio. Jeigu tu negali sugalvoti nieko veiksmingesnio teigiamo, ką galėtum padaryti, tai bent jau gali šį nešulį nunešti ir antrą mylią. Tai tikrai mes iššūkį neteisiam ir nedoram nepažįstamajam.”

Žydai buvo girdėję apie tokį Dievą, kuris atleidžia atgailaujantiems nusidėjėliams ir mėgina užmiršti jų prasižengimus, bet tiktai tada, kada atėjo Jėzus, žmonės iš tikrųjų išgirdo apie tokį Dievą, kuris eina ieškoti pasiklydusių avių, kuris iniciatyvos imasi pats, kad nusidėjėlių ieškotų, ir

[1771]▼

kuris džiaugiasi, kada juos suranda norinčius sugrįžti į Tėvo namus. Šią teigiamą gaidą religijoje Jėzus išplėtė net iki savo maldų. Jis neigiamą auksinę taisyklę pavertė į teigiamą raginimą siekti žmogiškojo teisingumo.

Visame savo mokyme Jėzus būtinai vengė atitraukiančių dėmesį smulkmenų. Jis nevartojo įmantrios kalbos ir vengė paprasčiausio poetinio žodžių žaismo vaizdingumo. Kaip taisyklė, galias prasmes jis išreiškėdavo paprastais žodžiais. Iliustravimo tikslu Jėzus daugelio žodžių, tokių, kaip druska, mielės, žvejojimas, maži vaikai, įprastą reikšmę pavartodavo priešinga prasme. Jis kuo veiksmingiausiai panaudodavo antitezę, akimirksni palygindamas su amžinybe ir taip toliau. Jo vaizdiniai, tokie, kaip “Aklas aklą veda,” buvo pritrenkiantys. Bet didžiausioji stiprybė, kurią turi jo vaizdinis mokymas, yra šio mokymo natūralumas. Jėzus atnešė religijos filosofiją iš dangaus žemyn į žemę. Jis pagrindines sielos reikmes pavaizdavo su nauja įžvalga ir su nauju meilės padovanojimu.

6. SUGRĮŽIMAS Į MAGADANĄ

Keturių savaitių misija Dekapolyje buvo vidutiniškai sėkminga. Į karalystę buvo priimta šimtai sielų, ir apaštalai ir evangelininkai sukaupe vertingo patyrimo savo darbą tęsdami be to įkvėpimo, kurį suteikdavo tiesioginis Jėzaus asmeninis buvimas.

Penktadienį, rugsėjo 16-ąją, visas darbininkų korpusas iš anksto susitaręs susirinko Magadano Parke. Sabato dieną buvo surengtas pasitarimas, kuriame dalyvavo daugiau negu vienas šimtas tikinčiųjų ir kurio metu buvo iki galo apsvaistyti ateities planai, kaip karalystės darbą išplėsti. Jame dalyvavo ir Dovydo pasiuntiniai ir informavo apie tikinčiųjų padėtį visoje Judėjoje, Samarijoje, Galilėjoje, ir gretimose vietovėse.

Šituo metu nedaug kas iš Jėzaus pasekėjų suvokė tą didžiulę pasiuntinių korpuso tarnystės vertę. Pasiuntiniai iš tiesų ne tik padėjo tikintiesiems palaikyti ryšį vieniems su kitais per visą Palestiną, o taip pat su Jėzumi ir apaštalais, bet tomis juodomis dienomis jie taip pat dirbo ir pinigų surinkėjais, ne tik Jėzaus ir jo pagalbininkų išlaikymui, bet taip pat dvylikos apaštalų ir dvylikos evangelininkų šeimų paramai.

Maždaug šituo laiku Abneris savo veiklos bazę perkėlė iš Hebrono į Betliejų,

o šita pastaroji vieta taip pat buvo ir Dovydo pasiuntinių būstinė Judėjoje. Dovydo valdoma pasiuntinių tarnyba estafetės principu per naktį iš Jeruzalės pasiekdavo Betsaidą. Šitie bėgikai iš Jeruzalės išbėgdavo kiekvieną vakarą, pasikeisdavo Saikare ir Skaitopolyje, ir į Betsaidą atbėgdavo kitą rytą iki pusryčių meto.

Jėzus ir jo pagalbininkai dabar ruošėsi savaitę pailsėti prieš tai, kada pasirengs pradėti savo darbų karalystės labai paskutinįjį etapą. Tai buvo jų paskutinis poilsis, kadangi Perėjos misija išsivystė į pamokslavimo ir mokymo kampaniją, kuri truko iki pat jų atvykimo į Jeruzalę ir iki pat to meto, kada įvyko Jėzaus žemiškosios karjeros paskutiniai epizodai.

[1772]▼

160 DOKUMENTAS

RODANAS IŠ ALEKSANDRIJOS

SEKMADIENIO rytą, rugsėjo 18-ąją, Andriejus paskelbė, kad ateinančiai savaitei nebus planuojama jokio darbo. Visi apaštalai, išskyrus Natanielių ir Tomą, išvyko namo aplankyti savo šeimų ar pavieršėti pas draugus. Šią savaitę Jėzus galėjo skirti beveik vien tikrai poilsiui, bet Natanielius ir Tomas buvo labai užsiėmę diskutuodami su kažkokiu graikų filosofu iš Aleksandrijos, kurio vardas buvo Rodanas. Šitas graikas neseniai buvo tapęs Jėzaus mokiniu dėka vieno iš Abnerio bičiulių, kuris mokymo misiją atliko Aleksandrijoje. Dabar Rodanas buvo nuoširdžiai įsitraukęs į tokią užduotį, kaip savojo gyvenimo filosofiją suderinti su naujaisiais religiniais Jėzaus mokymais, ir jis atvyko į Magadaną tikėdamasis, jog Mokytojas šitas problemas su juo aptars. Jis taip pat troško gauti pirminį ir autoritetingą evangelijos variantą arba iš Jėzaus, arba iš vieno iš jo apaštalų. Nors Mokytojas įsitraukti į tokią diskusiją su Rodanu atsisakė, bet jis iš tikrųjų jį mielai priėmė ir nedelsiant nurodė, kad Natanielius ir Tomas turėtų išklausti viską, ką jis turi išsakyti, ir savo ruožtu turėtų papasakoti jam apie evangeliją.

1. RODANO GRAIKIŠKOJI FILOSOFIJA

Ankstyvą pirmadienio rytą, Rodanas pradėjo ciklą iš dešimties kreipimūsi į Natanielių, Tomą, ir į maždaug dvidešimties tikinčiųjų, kurie atsitiktinai buvo Magadane, grupę. Šitie pokalbiai, sutraukti, sujungti, ir persakyti šiuolaikine frazeologija, apmąstymui pateikia tokias mintis:

Žmogiškąjį gyvenimą sudaro trys didžiosios varomosios jėgos – akstinai, troškimai, ir pagundos. Stiprų charakterį, valdingą asmenybę, galima pasiekti tik tada, kada natūralus gyvenimo akstinas yra paverčiamas visuomeniniu gyvenimo menu, kada dabartiniai troškimai yra transformuojami į tuos aukštesnius siekius, kurie gali vesti į tvirtus laimėjimus, tuo tarpu kasdienė egzistencijos pagunda turi būti perkelta iš žmogaus įprastinių ir nusistovėjusių idėjų į neištirtų idėjų ir neatrastų idealų aukštesnes sferas.

Kuo civilizacija tampa sudėtingesnė, tuo gyvenimo menas tampa sunkesnis. Kuo sparčiau keisis visuomeniniai papročiai, tuo charakterio vystymo užduotis tampa sudėtingesnė. Kas dešimt generacijų žmonija gyvenimo meno turi mokytis

iš naujo, jeigu norima, kad tęstųsi pažanga. Ir jeigu žmogus taps toks išradingas, kad jis dar labiau prisidės prie visuomenės sudėtingumo, tuomet gyvenimo meno reikės iš naujo išmokti per trumpesnę laiką, galbūt per kiekvienos atskiros kartos laikotarpį. Jeigu gyvenimo meno evoliucija nežengs koja kojon su egzistencijos metodu, tai žmonija greitai nusiris atgal prie paprasto gyvenimo akstino – prie tokio pasiekimo, kada yra patenkinamos dabartinės aistros. Šitaip iš tikrųjų žmonija liks nesubrendusi; visuomenei nepavyks suaugti iki savo visiško subrendimo.

[1773]▼

Visuomeninis subrendimas yra tolygus tokiam laipsniui, koku žmogus nori vien tik laikinų ir dabartinių troškimų patenkinimą pakeisti į puoselėjimą tų aukštesniųjų lūkesčių, kurių pasiekimui reikalingos pastangos suteikia didesnę pasitenkinimą dėl to, kad yra vis didesnis vystymasis link nuolatinių tikslų. Bet visuomeninės brandos tikrasis požymis yra tokios tautos noras atsisakyti teisės ramiai ir patenkintai gyventi, kai vadovaujamasi lengvumą propaguojančiomis nusistovėjusių tikėjimų ir įprastinių idėjų normomis, vardan neramios ir energijos reikalaujančios vilionės siekti neištyrinėtų galimybių, kad būtų įgyvendinti idealistinių dvasinių realybių neatrasti tikslai.

Gyvūnai puikiai reaguoja į gyvenimo akstinus, bet tiktai žmogus gali pasiekti gyvenimo meną, nors didžioji žmonijos dalis patiria tiktai gyvulinį akstiną gyventi. Gyvūnams yra žinomas tiktai šitas aklas ir instinktyvus akstinas; žmogus šitą natūralios funkcijos akstiną sugeba pranokti. Žmogus gali nuspręsti gyventi aukštame išmintingo meno lygyje, net ir dangiškojo džiaugsmo ir dvasinės ekstazės lygyje. Gyvūnai nesidomi gyvenimo tikslais; dėl to jie niekada ir nesijaudina, taip pat jie ir nesizudo. Savižudybė tarp žmonių liudija, jog tokios būtybės išsivystė aukščiau už vien tiktai grynai gyvulinę egzistencijos pakopą, ir taip pat rodo, jog tokių žmogiškųjų būtybių tiriančioms pastangoms nepavyko pasiekti mirtingojo patyrimo meninių lygių. Gyvūnai nežino gyvenimo prasmės; žmogus ne tiktai turi sugebėjimą atpažinti vertybes ir suvokti prasmes, bet jis taip pat sąmoningai suvokia ir prasių prasmę – jis pats sąmoningai suvokia išvalgą.

Kada žmonės natūralių troškimų gyvenimo išdrįsta atsisakyti vardan meno ir netvirtos logikos rizikingo gyvenimo, tada jie turi tikėtis, kad jiems teks kentėti dėl to kylančius emocinių praradimų pavojus – konfliktus, nelaimingumą, ir neužtikrintumą – bent jau iki to laiko, kada jie pasieks tam tikrą intelektualios ir emocinės brandos laipsnį. Nedrašumas, nerimas, ir tinginystė yra konkretus moralinio nesubrendimo įrodymas. Žmogiškoji visuomenė susiduria su dviem problemomis: su individo subrendimo pasiekimu ir su rasės subrendimo pasiekimu. Subrendusi žmogiškoji būtybė greitai pradeda žvelgti į visus kitus mirtinguosius su švelnumo jausmais ir su pakantumo emocijomis. Subrendę žmonės į nesubrendusius žmones žiūri su meile ir supratimu kaip tėvai augindami savuosius vaikus.

Sėkmingas gyvenimas yra nei daugiau, nei mažiau kaip patikimų metodų sprendžiant įprastas problemas įvaldymo menas. Pirmasis žingsnis sprendžiant bet kokią problemą yra šitą sunkumą nustatyti, izoliuoti problemą, ir atvirai suvokti jos pobūdį ir sudėtingumą. Didžiulė klaida yra tai, jog, kada gyvenimo problemos sužadina mūsų gilumines baimes, mes atsisakome jas suvokti. Lygiai

taip, kada mūsų sunkumų pripažinimas sukelia mūsų ilgai puoselėto išdidumo sumažinimą, prisipažinimą dėl pavydo, arba giliai išsisknijusių prietarų atsisakymą, tada eilinis žmogus yra labiau linkęs kabintis už senų tvirtumo iliuzijų ir ilgai puoselėtų apgaulingų saugumo jausmų. Tiktai drąsus žmogus nori sąžiningai pripažinti, ir be baimės žvelgti į tai, ką atranda nuoširdus ir logiškas protas.

Bet kokios problemos išmintingas ir veiksmingas sprendimas reikalauja, jog protas tikrai būtų išsivadavęs iš šališkumo, aistros, ir kitų grynai asmeninių prietarų, kurie galėtų trukdyti realių faktų, kurie ir sudaro tą spręstiną problemą, nešališkam apžvelgimui. Gyvenimo problemų sprendimas reikalauja drąsos ir nuoširdumo. Tiktai sąžiningi ir drąsūs individai sugeba be baimės eiti gluminančiu ir painiojančiu gyvenimo labirintu į ten, kur gali vesti bebaimio proto logika. Ir šitas proto ir sielos išvadavimas niekada negali būti įgyvendintas be išmintingo entuziazmo, besiribojančio su religiniu uolumu, varomosios galios. Jam reikalinga didingo idealo vilionė tam, kad toliau žmogų trauktų

[1774]▼

siekti tokio tikslo, į kurį kelią pastoja sunkios materialios problemos ir daugybė intelektualių pavojų.

Nors tu ir esi gerai pasirengęs sunkioms gyvenimo situacijoms, bet vargu ar galėsi tikėtis sėkmės, jeigu neturi tos proto išminties ir asmenybės žavesio, kurie tave įgalina laimėti savo bičiulių širdingą paramą ir bendradarbiavimą. Tu negali tikėtis didelės sėkmės nei pilietiniame, nei religiniame gyvenime, jeigu negali išmokti, kaip įtikinti savo bičiulius, kaip palenkti juos į savo pusę. Tu tiesiog turi būti taktiškas ir pakantus.

Bet iš visų metodų, kaip spręsti problemas, didingiausią aš sužinojau iš Jėzaus, jūsų Mokytojo. Aš turiu mintyje tą metodą, kuriuo jis taip nuosekliai naudojasi ir pats, ir kurio jis taip tiksliai išmokė jus, garbinimo meditacijos vienatvėje. Šitame Jėzaus įprotyje taip dažnai išeiti vienam, kad artimai bendrautų su Tėvu danguje, yra tas metodas, kurio dėka yra ne tik sukaupiama stiprybė ir išmintis spręsti paprastus gyvenimo konfliktus, bet taip pat ir pasisemiama energijos aukštesnių moralinės ir dvasinės prigimties problemų sprendimui. Bet net ir teisingi problemų sprendimo būdai nekompensuos įgimtų asmenybės defektų arba neatpirks to, kad nėra alkio ir troškulio tikrajam teisumui.

Mane giliai paveikė tas Jėzaus įprotis išeiti vienam atskirai tam, kad išitrauktų į šituos gyvenimo problemų analizavimo vienatvės laikotarpius; kad pasipildytų naujomis išminties ir energijos atsargomis tam, jog patenkintų visuomeninės tarnystės daugialypius poreikius; kad paspartintų ir pagilintų aukščiausiąjį gyvenimo tikslą visą asmenybę realiai pajungdamas tokiai sąmonei, kada yra palaikomas ryšys su dieviškumu; kad įgautų naujų ir geresnių metodų, kaip prisiderinti prie visą laiką besikeičiančių gyvenimo egzistencijos situacijų; kad įgyvendintų tuos gyvybiškai reikšmingus žmogaus asmeninių nuostatų pertvarkymus ir priderinimus, kurie yra tokie svarbūs padidintai įžvalgai į viską, kas yra vertinga ir realu; ir kad visa tai būtų daroma žvelgiant vien tiktai į Dievo šlovę – nuoširdžiai gyvenant jūsų Mokytojo mėgstamiausia malda, “Tebūnie ne manoji, bet tavoji valia.”

Jūsų Mokytojo šita garbinimo praktika suteikia tą atsipalaidavimą, kuris praskaidrina protą; tą apšvietimą, kuris įkvepia sielą; tą drąsą, kuri įgalina žmogų narsiai žvelgti į savo problemas; tą savęs supratimą, kuris užtemdo protą atimančią baime; ir tą sąjungos su dieviškumu sąmonę, kuri aprūpina žmogų tuo užtikrintumu, kuris įgalina jį išdrįsti būti panašiam į Dievą. Garbinimo suteikiamas atsipalaidavimas, arba dvasinis bendravimas, kokį naudoja Mokytojas, atpalaiduoja įtampą, pašalina konfliktus, ir smarkiai padidina visus asmenybės resursus. Ir visa šita filosofija, plius karalystės evangelija, sudaro kaip aš suprantu naująją religiją.

Prietarai sielą apakina neleisdami jai suvokti tiesos, o prietarus galima pašalinti tik tai tuomet, kada siela nuoširdžiai atsiduoda tokio reikalo, kuris aprėpia ir apjungia visus bičiulius žmones, garbinimui. Prietarai yra neatskiriamai susieti su savanaudiškumu. Prietarus galima pašalinti tik tai atsisakius savanaudiško siekio, ir jį pakeitus ieškojimu, kaip pasitenkinti tarnaujant tokiam reikalui, kuris yra didingesnis ne tik už savąjį aš, bet kuris yra didingesnis net ir už visą žmoniją – Dievo ieškojimu, dieviškumo pasiekimu. Asmenybės brandos įrodymą sudaro žmogiškojo troškimo tokia transformacija, kada ji nuolat siekia suvokti tas vertybes, kurios yra aukščiausios ir kuo dieviškiausios realios.

Nuolat kintančiame pasaulyje, besivystančioje visuomeninėje tvarkoje, neįmanoma palaikyti likimo nusistovėjusių ir nustatytų tikslų. Asmenybės stabilumą

[1775]▼

gali patirti tik tai tie, kurie atrado ir apkabino gyvąjį Dievą kaip begalinio pasiekimo amžinąjį tikslą. Ir šitokiu būdu tam, kad žmogaus tikslas būtų perkeltas iš laiko į amžinybę, iš žemės į Rojų, iš to, kas yra žmogiška, į tai, kas yra dieviška, būtina, kad žmogus iš tiesų atsinaujintų, atsiverstų, atgimtų vėl; kad jis tikrai taptų tuo iš naujo sukurtu dieviškosios dvasios vaiku; kad jis tikrai laimėtų patekimą į dangaus karalystės broliją. Visos filosofijos ir religijos, kurios tokių idealų neturi, yra nesubrendusios. Ta filosofija, kurios mokau aš, sujungta su ta evangelija, kurią skelbiate jūs, išreiškia naują brandos religiją, visų ateities kartų idealą. Ir tai yra tiesa, nes mūsų idealas yra galutinis, neklystantis, amžinas, visuotinis, absoliutus, ir begalinis.

Manoji filosofija man suteikė akstiną ieškoti tikrojo laimėjimo realybių, brandos tikslo. Bet manasis akstinas buvo bejėgis; manasis ieškojimas neturėjo varomosios jėgos; manasis ieškojimas kentėjo dėl to, kad nebuvo nukreipimo tvirtumo. Ir šituos trūkumus visiškai pašalino šita naujoji Jėzaus evangelija, turinti padidiną įžvalgą, idealų išaukštinimą, ir tikslų įtvirtinimą. Be dvejonų ir nepasitikėjimo aš dabar galiu pradėti šitą amžinąjį sumanymą.

2. GYVENIMO MENAS

Yra tik du gyvenimo keliai, kurių dėka mirtingieji gali gyventi drauge: materialus arba gyvulinis kelias ir dvasinis arba žmogiškasis kelias. Panaudodami signalus ir garsus gyvūnai gali ribotai bendrauti vieni su kitais.

Bet tokios bendravimo formos neperteikia prasmių, vertybių, arba idėjų. Vienintelis skirtumas tarp žmogaus ir gyvūno yra tas, jog žmogus su savo bičiuliais gali bendrauti *simboliais*, kurie kuo tikriausiai pažymi ir nurodo prasmes, vertybes, ir net idealus.

Kadangi gyvūnai negali vienas kitam perteikti idėjų, tai jie negali ir išsivystyti iki asmenybės. Žmogus išsivysto iki asmenybės, nes jis gali su savo bičiuliais šitaip bendrauti perteikdamas tiek idėjas, tiek ir idealus.

Būtent šitas sugebėjimas perteikti prasmes ir jomis bendrai dalintis sudaro žmogiškąją kultūrą ir leidžia žmogui, visuomeninių susivienijimų dėka, kurti civilizacijas. Žinios ir išmintis yra sukauptos dėl žmogaus sugebėjimo šituos turtus perteikti vėlesniosioms kartoms. Ir dėl šito atsiranda rasės kultūrinės veiklos sritys: menas, mokslas, religija, ir filosofija.

Simboliais besiremiantis bendravimas tarp žmogiškųjų būtybių iš anksto nulemia tai, jog atsiras visuomeninės grupės. Iš visų visuomeninių grupių pati veiksmingiausia yra šeima, konkrečiau tie *du* tėvai. Asmeninis prisirišimas yra tas dvasinis ryšys, kuris šiuos materialius susivienijimus išlaiko draugėje. Toks veiksmingas ryšys taip pat yra įmanomas ir tarp dviejų tos pačios lyties asmenų, kaip tą išsamiai iliustruoja tikros draugystės atsidavimas.

Šitie draugystės ir abipusio prisirišimo susivienijimai visuomenina ir taurina, nes jie skatina ir palengvina tokius esminius gyvenimo meno aukščiausiųjų lygių faktorius:

1. *Abipusę saviraišką ir tarpusavio supratimą.* Daug kilnių žmogiškųjų impulsų užgęsta dėl to, kad niekas jų neišklauso. Iš tikrųjų, negerai žmogui būti vienam. Žmogiškojo charakterio vystymuisi yra svarbus tam tikras pripažinimo laipsnis ir tam tikra dalis supratimo. Be šeimos tikros meilės, nė vienas vaikas negali pasiekti normalaus charakterio

[1776]▼

visiško išsivystymo. Charakteris yra kažkas daugiau negu vien tik protas ir moralė. Iš visų visuomeninių ryšių, kurie yra numatyti charakterio ugdymui, pats efektyviausias ir idealiausias yra vyro ir moters prieraiši ir supratinga draugystė išmintingos santuokos abipusiame glėbyje. Santuoka, su savo daugiapusiais ryšiais, geriausiai numatyta tam, jog būtų toliau vystomi tie brangūs impulsai ir tie aukštesni motyvai, be kurių neįmanoma apsieiti ugdant stiprų charakterį. Be jokių dvejonų aš šitokiu būdu šloviniu šeimyninį gyvenimą, nes jūsų Mokytojas tėvo-vaiko ryšį išmintingai pasirinko karalystės šitos naujosios evangelijos pačiu tuo kertiniu akmeniu. Ir tokia neprilygstama artimų ryšių bendrija, vyras ir moteris, švelniai apkabinusi aukščiausius laiko idealus, yra toks vertingas ir teikiantis pasitenkinimą patyrimas, kad už jį verta mokėti bet kokią kainą, bet kokią auką, kuri yra reikalinga tam, kad jį turėtum.

2. *Sielų sąjungą – išminties mobilizavimą.* Kiekviena žmogiškoji būtybė anksčiau ar vėliau įgauna tam tikrą sampratą apie šitą pasaulį ir tam tikrą viziją apie būsimąjį pasaulį. Dabar įmanoma, per asmenybės suvienijimą, šiuos požiūrius apie žemiškąją egzistenciją ir amžinąsias perspektyvas sujungti. Šitaip

vieno žmogaus protas iš tikrųjų padidina savo dvasines vertybes įgydamas didelę dalį kito žmogaus išvalgos. Šitokiu būdu žmonės praturtina sielą kaupdami savo atitinkamus dvasinius turtus. Lygiai taip, tuo pačiu būdu, žmogus yra įgalinamas išvengti to nuolat esančio polinkio tapti iškreipto įsivaizdavimo, prietaringo požiūrio, ir siauro mąstymo auka. Baimei, pavydai, išpuikimui kelią gali užkirsti tikrai artimas ryšys su kitais protais. Aš jūsų dėmesį atkreipiu į tą faktą, jog Mokytojas niekada jūsų neišsiunčia, kad karalystės išplėtimo labui dirbtumėte po vieną; jis visada jus išsiunčia po du. Ir kadangi išmintis yra viršžinios, tai iš to seka, jog išminties sąjungoje visuomeninė grupė, maža ar didelė, bendrai turi visas žinias.

3. *Entuziazmą gyventi.* Izoliacija turi polinkį energetinę sielos įkrovą išseikvoti. Bendravimas su bičiuliais yra esminis tam, jog būtų atstatytas domėjimasis gyvenimu ir jis yra nepakeičiamas, kad būtų palaikoma drąsa kovoti tuose mūšiuose, kurie vyksta dėl to, kad pakylama į aukštesnius žmogiškojo gyvenimo lygius. Draugystė padidina džiaugsmus ir šlovina gyvenimo pergales. Kupini meilės ir artimi žmogiškieji susivienijimai turi polinkį į tai, kad ištrintų kančios skausmą ir didelę dalį negandų kartėlio. Draugo buvimas sustiprina bet kokį grožį ir išaukština bet kokį gėrį. Išmintingų simbolių dėka žmogus sugeba paspartinti ir išplėsti savo draugų sugebėjimus suvokti. Viena iš aukščiausiųjų žmogiškosios draugystės viršūnių yra šitoji galia ir galimybė abipusiškai skatinti vaizduotę. Didžiulė dvasinė galia yra neatskiriama nuo tokios sąmonės, kada iš visos širdies yra pasišvenčiama bendram reikalui, tarpusavio ištikimybei kosminei Dievybei.

4. *Padidintą apsigynimą nuo bet kokio blogio.* Asmenybių susivienijimas ir tarpusavio meilė yra patikima garantija nuo blogio. Sunkumai, sielvartas, nusivylimas, ir pralaimėjimas yra skausmingesni ir labiau nuliūdina, kada patiriami vienatvėje. Bendravimas nepaverčia blogio teisumu, bet jis tikrai dideliu laipsniu padeda tą maudulį sumažinti. Jūsų Mokytojas pasakė, “Laimingi yra tie, kurie gedi” – jeigu šalia yra draugas, kad paguostų. Tikrai suteikia jėgų žinojimas, kad tu gyveni kitų gerovei, ir kad lygiai taip ir kiti gyvena tavo gerovei ir vystymuisi. Žmogus izoliacijoje suglemba. Žmogiškosios būtybės tikrai praranda drąsą, kada jos mato vien tikrai trumpalaikes laiko transakcijas. Dabartis, kada yra atskiriama nuo praeities ir ateities, tampa nepakenčiamai nereikšminga. Tikrai žvilgsnis į amžinybės apskritimą gali žmogų įkvėpti tam, kad jis atsiduotų iš visų jėgų ir

[1777]▼

kad galėtų mesti iššūkį tam, kas jame yra geriausia, jog visa tai ir pasireikštų pačia geriausia išraiška. Ir kada šitokiu būdu žmoguje pasireiškia visa tai, kas yra geriausia, tada jis nesavanaudiškai gyvena kitų labui, savo bičiulių, gyvenančių laike ir amžinybėje, labui.

Aš kartoju, toks įkvepiantis ir taurinantis bendravimas savo idealias galimybes atranda žmogiškosios santuokos ryšyje. Tas tiesa, daug pasiekama ir už santuokos ribų, ir daug, daug santuokų visiškai nesugeba duoti šitų moralinių ir dvasinių vaisių. Perdaug dažnai santuokas sudaro tie, kurie siekia kitokių

vertybių, kurios yra žemesnės už šiuos aukštesniojo lygio žmogiškosios brandos palydovus. Ideali santuoka turi remtis kažkuo stabilesniu, o ne jausmų bangavimais ir paprasčiausio lytinio potraukio nepastovumu; ji turi būti grindžiama nuoširdžiu ir abipusiu asmeniniu atsidavimu. Ir šitokiu būdu, jeigu jūs galėsite sukurti tokius patikimus ir veiksmingus žmogiškojo susivienijimo mažus junginius, tai kada jie bus surinkti į visumą, tada pasaulis išvys didingą ir pašlovintą visuomeninę struktūrą, mirtingojo brandos civilizaciją. Tokia rasė galėtų pradėti ką nors įgyvendinti iš jūsų Mokytojo idealo “ramybė žemėje ir gera valia tarp žmonių.” Nors tokia visuomenė nebūtų tobula arba iki galo išsivadavusi iš blogio, bet ji bent jau priartėtų prie brandos stabilizavimo.

3. BRANDOS PAGUNDOS

Pastangos, vedančios į brandą, yra neįmanomos be darbo, o darbui reikalinga energija. Iš kur visam tam paimti jėgų? Fizinis daiktus galima suvokti tiesiogine prasme, bet Mokytojas yra gerai pasakęs: “Žmogus yra gyvas ne vien tik duona.” Turėdami padovanotą normalų kūną ir pakankamai gerą sveikatą, toliau mes turime ieškoti tų vilionių, kurios bus tas akstinas, kuris žmogaus snaudžiančias dvasines jėgas pažadins. Jėzus mus mokė, jog Dievas gyvena žmogaus viduje; tuomet, kaip mes galime priversti žmogų šitas su siela susietas dieviškumo ir begalybės galias išsilaisvinti? Kaip mes priversime žmones išleisti Dievą iš vidaus, kad jis išeidamas į išorę galėtų pasirodyti mūsų pačių sielų atgaivai, o tada, kad galėtų šviesinti, sustiprinti, ir laiminti nesuskaičiuojamą kiekį kitų sielų? Kaip aš geriausiai galėčiau amžiams pažadinti šitas galias, kurios slypi jūsų sielose? Dėl vieno dalyko aš esu tikras: Emocinis susijaudinimas nėra tas idealus dvasinis akstinas. Susijaudinimas nepadidina energijos; priešingai, jis išsikvoja tiek proto, tiek kūno galias. Tuomet iš kur gi atsiranda ši energija tam, kad būtų atlikti šitie didingi dalykai? Pažiūrėkite į savo Mokytoją. Net ir dabar jis yra išėjęs į kalnus tam, kad pasisemtų galios, tuo tarpu mes esame čia ir energiją eikvojame. Visos šitos problemos paslaptis yra įvilktą į dvasinę komuniją, į garbinimą. Žmogiškuoju požiūriu tai yra toks klausimas, kada yra derinamas meditavimas ir atsipalaidavimas. Meditavimas užmezga proto ryšį su dvasia; atsipalaidavimas apsprendžia sugebėjimą dvasiniam imlumui. Ir tarpusavyje šitoks pakeitimas silpnumo stiprybe, baimės drąsa, ir savojo aš proto Dievo valia sudaro garbinimą. Bent jau tokiu būdu šitą mato filosofas.

Kada šitie patyrimai dažnai kartojasi, tada jie kristalizuojasi į įpročius, į stiprybę suteikiančius ir garbintinus įpročius, ir galiausiai tokie įpročiai patys susiformuoja į dvasinį charakterį, ir tokį charakterį kiti žmonės galų gale suvokia kaip *subrendusių asmenybę*. Iš pradžių tokios pratybos yra sunkios ir atima daug laiko, bet kada prie jų įprantama, tada iš karto jos tampa gaivinančios ir laiką taupančios. Kuo visuomenė tampa sudėtingesnė, ir kuo labiau gausėja civilizacijos pagundų, tuo labiau iškyla būtinybė Dievą pažįstantiems individams suformuoti tokius apsauginius nuolatinius įpročius, kurie yra sumanyti tam, kad jų dvasinė energija būtų išsaugota ir padidinta.

Kitas reikalavimas tam, kad būtų pasiekta branda, yra bendradarbiaujantis visuomeninių grupių prisiderinimas prie visą laiką besikeičiančios aplinkos. Nesubrendęs bičiulis savo atžvilgiu sukelia savo bičiulių priešišką nusistatymą; subrendęs žmogus laimi savo draugų nuoširdų bendradarbiavimą, šituo daug kartų padidindamas savo gyvenimo pastangų vaisius.

Manoji filosofija man sako, jog būna akimirku, kada aš turiu kovoti, jeigu išskyla būtinybė, gindamas savąjį teismo sampratą, bet aš neabejoju, jog Mokytojas, būdamas labiau subrendusio tipo asmenybė, lengvai ir subtiliai pasiektų tokią pačią pergalę savo takto ir pakantumo aukštesnio lygio ir pergalingo metodo dėka. Perdaug dažnai, kai mes kovojame už tai, kas yra teisinga, paaiškėja, kad tiek nugalėtojas, tiek ir nugalėtasis patyrė pralaimėjimą. Aš tik vakar girdėjau, kaip Mokytojas sakė, jog “išmintingas žmogus, stengdamasis įeiti per užrakintas duris nenorės durų laužyti, bet greičiau norės surasti raktą, su kuriuo galėtų jas atrakinti.” Perdaug dažnai mes imame kovoti vien tik dėl to, kad patys save įtikintume, jog nebijome.

Šita naujoji karalystės evangelija gyvenimo menui suteikia didžiulę pagalbą tuo, kad parūpina naują ir turtingesnę paskatinimą pakylėtam gyvenimui. Ji pateikia naują ir išaukštintą likimo tikslą, aukščiausiąją gyvenimo prasmę. Ir šitos naujos sampratos apie amžinąją ir dieviškąją egzistencijos tikslą pačios savaime yra transcendentiniai akstinai, sukliantys reakciją viso to, kas žmogaus aukščiausioje prigimtyje yra geriausia. Kiekvienoje intelektualios minties kalno viršūnėje turi būti surandamas poilsis protui, stiprybė sielai, ir komunija dvasiai. Iš tokių patogių aukšto gyvenimo pozicijų, žmogus sugeba pranokti žemesniųjų mąstymo lygių materialius suerzinimus – nerimą, pavydą, pavyduliavimą, kerštą, ir nesubrendusios asmenybės išdidumą. Šitos aukštai įkopusios sielos išsivaduoja iš gausybės prieštaraujančių paplitusiai nuomonei konfliktų, kuriuos sukelia gyvenimo smulkmenos, ir šitokiu būdu tampa laisvos, kad pasiektų dvasinės sampratos ir dangiškojo bendravimo aukštesniųjų srovių sąmonę. Bet ši gyvenimo tikslą būtina su pavydu saugoti nuo pagundų ieškoti lengvų ir praeinančių laimėjimų; lygiai taip jį taip pat būtina puoselėti, kad jis taptų atsparus fanatizmo pragaištingiems pavojams.

4. BRANDOS PUSIAUSVYRA

Nors savo žvilgsnį jūs kreipiate vien tik į amžinųjų realybių pasiekimą, bet taip pat jūs turite pasirūpinti ir žemiškojo gyvenimo būtinais reikmėmis. Nors dvasia ir yra mūsų tikslas, bet materialus kūnas yra faktas. Retkarčiais gyvenimui būtinausi dalykai į mūsų rankas gali patekti visiškai atsitiktinai, bet apskritai, mes turime išmintingai dirbti, kad juos turėtume. Gyvenimo dvi pagrindinės problemos yra tokios: pasirūpinti žemiškojo gyvenimu ir pasiekti amžinąjį išlikimą. Ir net šiai problemai, kaip pasirūpinti žemiškojo gyvenimu, reikalinga religija tam, kad ją būtų galima išspręsti idealiai. Jos abi yra dideliu laipsniu asmeninės problemos. Tikroji religija, iš tikrųjų, neveikia be individo.

Žemiškojo gyvenimo pagrindiniai dalykai, kaip juos matau aš, yra tokie:

1. Gera fizinė sveikata.
 2. Aiškus ir švarus mąstymas.
 3. Sugebėjimai ir įgūdžiai.
 4. Turtas – gyvenimo gerovė.
 5. Sugebėjimas išverti pralaimėjimą.
 6. Kultūra – švietimas ir išmintis.
-

[1779]▼

Net ir fizinės kūno sveikatos ir sumanumo problemos geriausiai yra sprendžiamos tada, kada į jas žvelgiama mūsų Mokytojo mokymo religiniu požiūriu: Kad žmogaus kūnas ir protas yra Dievų dovanos gyvenamoji vieta, kur Dievo dvasia tampa žmogaus dvasia. Šitokiu būdu žmogaus protas tampa tarpininku tarp materialių dalykų ir dvasinių realybių.

Žmogui intelektas reikalingas tam, kad užsitikrintų gyvenimo trokštamų dalykų savąją dalį. Visiškai klaidinga manyti taip, kad savo kasdienio darbo nuoširdus atlikimas garantuos atlygį turtu. Išskyrus retą ir atsitiktinį turto įgijimą, žemiškojo gyvenimo materialūs atlygiai teka tam tikrais gerai organizuotais kanalais, ir tikrai tie, kurie prieina prie šitų kanalų, gali tikėtis, kad jiems bus gerai atlyginta už jų žemiškąsias pastangas. Skurdo dalią visada turi patirti visi tie žmonės, kurie ieško turto izoliuotuose ir individualiuose kanaluose. Dėl to, kad pasaulis suklestėtų, tuo vieninteliu esminiu dalyku tampa išmintingas planavimas. Sėkmė reikalauja, kad žmogus ne tikėtis savo darbui, bet taip pat ir to, kad jis veiktų kaip kuri nors viena iš materialios gerovės kanalų dalis. Jeigu jūs esate neišmintingi, tai atsidavusį gyvenimą galite padovanoti savajai kartai be materialaus atlygio; jeigu jūs atsitiktinai patekote į tokią srovę, kuria plaukia gėrybės, tai jūs galite skęsti prabangoje, nors savo bičiuliams žmonėms ir nesate padarę nieko vertingo.

Sugebėjimai yra tai, ką jūs paveldite, tuo tarpu įgūdžiai yra tai, ką jūs įgyjate. Gyvenimas nėra realus tam, kuris negali atlikti kokio nors vieno dalyko gerai, meistriškai. Įgūdžiai yra vienas iš realių gyvenimo pasitenkinimo šaltinių. Gabumai rodo toliaregiškumo dovaną; išvalgią viziją. Neapsigaukite dėl nesąžiningo laimėjimo gundančių atlygių; norėkite įtemptai dirbti dėl vėlesniojo atlygio, kuris yra neatskiriamas nuo sąžiningų pastangų. Išminčius sugeba atskirti priemonę nuo tikslo; šiaip jau, kartais per didelis planavimas į ateitį sužlugdo ir patį tą aukštą tikslą dėl kurio yra planuojama. Kaip ieškantis malonumo tu visada turėtumei stengtis būti gamintojas, o taip pat ir vartotojas.

Lavinkite savo atmintį, kad su šventu tikėjimu išlaikytumėte suteikiančius stiprybę ir vertingus gyvenimo epizodus, kuriuos panorėję galėtumėte prisiminti savo malonumui ir savęs tobulinimui. Tokiu būdu kurkite sau ir savyje grožio, gėrio, ir meninio didingumo saugyklas. Bet iš visų prisiminimų patys kilniausi yra brangūs prisiminimai apie nuostabios draugystės didingas akimirkas. Ir visi šitie atminties lobiai spinduliuoja savo brangiausias ir aukštinačius poveikius

esant išlaisvinančiam dvasinio garbinimo prisilietimui.

Bet gyvenimas taps egzistencijos našta, jeigu jūs neišmokssite pralaimėti kilniai. Egzistuoja pralaimėjimo menas, kurį visada įgauna kilnios sielos; jūs turite mokėti pralaimėti nenusimindami; jūs neturite bijoti nusivylimo. Visada be dvejonų pripažinkite pralaimėjimą. Nesistenkite pralaimėjimo slėpti apgaulinga šypsena ir spinduliuojančiu optimizmu. Skamba patraukliai visada tvirtinti, jog laimėjote, bet galutiniai rezultatai yra siaubingi. Toks metodas veda tiesiai į netikroviško pasaulio sukūrimą ir į neišvengiamą galutinio išsivadavimo iš iliuzijos žlugimą.

Sėkmė gali pagimdyti drąsą ir skatinti pasitikėjimą, bet išmintis kyla tikrai iš tokio patyrimo, kada yra prisiderinama prie savojo pralaimėjimo pasekmių. Tokie žmonės, kurie pirmenybę teikia optimistinėms iliuzijoms, o ne tikrovei, niekada negali tapti išmintingi. Tikrai tie, kurie atvirai žvelgia į faktus ir derina juos su idealais, gali pasiekti išminties. Išmintį sudaro tiek tas faktas, tiek ir tas idealas, ir dėl to jai atsidavusiuosius ji apsaugo nuo tų abiejų tuščių filosofijos kraštutinumų – tokio žmogaus, kurio idealizmas ignoruoja faktus, ir tokio materialisto, kuris neturi dvasinio požiūrio. Tos nedrąšios sielos, kurios gyvenimo kovą gali tęsti tikrai nuolatinių apgaulingų sėkmės iliuzijų pagalba,

[1780]▼

yra pasmerktos nesėkmei ir pralaimėjimo patyrimui, kada jos galiausiai atsibus iš savo pačių vaizduotės sapnų pasaulio.

Ir būtent šitoje susidūrimo su nesėkme ir prisiderinimo prie pralaimėjimo sferoje toli siekianti religijos vizija demonstruoja savo aukščiausią poveikį. Pralaimėjimas yra tiesiog lavinantis epizodas – kultūrinis eksperimentas įgaunant išminties – Dievo ieškančio žmogaus, pradėjusio visatos tyrinėjimo amžiną jaudinančią žygį, patyrimo. Tokiems žmonėms pralaimėjimas yra tiesiog vien tikrai nauja priemonė pasiekti aukštesnius visatos realybės lygius.

Dievo ieškančio žmogaus karjera gali pasirodyti labai sėkminga amžinybės šviesoje, nors viso žemiškojo gyvenimo patyrimas gali atrodyti visiškai nesėkme, su sąlyga, jog kiekviena gyvenimo nesėkmė suteikė išminties ir dvasinio laimėjimo kultūros. Nepadarykite klaidos supainiodami žinias, kultūrą, ir išmintį. Gyvenime jos yra tarpusavyje susietos, bet jos išreiškia visiškai skirtingas dvasines vertybes; išmintis visada valdo žinias ir visada šlovina kultūrą.

5. IDEALO RELIGIJA

Jūs man sakėte, kad jūsų Mokytojo nuomone, tikroji žmogiškoji religija yra individo patyrimas su dvasinėmis realybėmis. Aš religiją laikiau tokiu žmogaus patyrimu, kai jis reaguoja į kažką tokio, ką jis laiko vertu, kad šiam giliai pagarbą ir atsidavimą rodytų visa žmonija. Šita prasme, religija simbolizuoja mūsų aukščiausią atsidavimą tam, kas išreiškia mūsų aukščiausią sampratą apie tikrovės idealus ir mūsų protų tolimiausią siekį link amžinųjų dvasinio pasiekimo galimybių.

Kada žmonės reaguoja į religiją gentine, nacionaline, ar rasine prasme, tai yra dėl to, kad į tuos, kurie nepriklauso jų grupei, jie žvelgia kaip į

nepilnaverčius žmones. Mes visada žvelgiame į savąjį religinės ištikimybės objektą kaip į tokį, kuris yra vertas visų žmonių gilos pagarbos. Religija niekada negali būti vien tik intelektualaus tikėjimo ar filosofinio protavimo dalykas; religija visada ir amžinai yra reagavimo į gyvenimo situacijas metodas; ji yra tam tikra elgesio rūšis. Religiją sudaro mąstymas, jausmas, ir veikimas reiškiant didžiulę pagarbą tam tikrai realybei, kuri, mūsų nuomone, yra verta visuotinio garbinimo.

Jeigu jūsų patyrimė kažkas tapo religija, tai savaime yra akivaizdu, kad jūs jau tapote aktyviu tos religijos evangelininku, kadangi jūs manote, kad jūsų religijos aukščiausioji samprata yra verta to, kad ją garbintų visa žmonija, visatos visos intelektualios būtybės. Jeigu jūs nesate savosios religijos aktyvus ir misionieriškas evangelininkas, tai save apgaudinėjate tuo, jog tai, ką jūs vadinate religija, tėra tikrai tradicinis tikėjimas arba tiesiog intelektualios filosofijos sistema. Jeigu jūsų religija yra dvasinis patyrimas, tai jūsų garbinimo objektu turi būti visuotinė dvasinė tikrovė ir visų jūsų sudvasintų sampratų idealas. Visas religijas, besiremiančias baime, jausmu, tradicija, ir filosofija, aš vadinu intelektualiomis religijomis, tuo tarpu religijas, besiremiančias tikroju dvasiniu patyrimu, aš pavadinau tikrosiomis religijomis. Religinio atsidavimo objektas gali būti materialus arba dvasinis, tikras arba netikras, realus arba nerealus, žmogiškas arba dieviškas. Dėl to religijos gali būti arba geros arba blogos.

Moralė ir religija nebūtinai yra tas pats. Moralės sistema, suvokusi garbinimo objektą, gali tapti religija. Religija, praradusi savo visuotinį apeliavimą į ištikimybę ir aukščiausiąjį atsidavimą, gali virsti filosofine sistema arba moraliniu kodeksu. Šitas dalykas, būtis, būvis, ar egzistencijos kategorija, arba pasiekimo galimybė, kas sudaro religinės ištikimybės aukščiausią

[1781]▼

idealą ir kas priima tų, kurie garbina, religinį atsidavimą, yra Dievas. Nepriklausomai nuo to, koks šitam dvasinės tikrovės idealui yra taikomas vardas, jis yra Dievas.

Tikrosios religijos visuomeninį apibūdinimą sudaro tas faktas, kad ji būtinai siekia atversti individą ir pakeisti pasaulį. Religija rodo tai, jog egzistuoja neatrasti idealai, kurie toli pranoksta žinomas etikos ir moralės normas, kurias įkūnija civilizacijos labiausiai subrendusių institucijų net ir patys aukščiausi visuomeniniai papročiai. Religija siekia neatrastų idealų, neištyrinėtų realybių, viršžmogiškųjų vertybių, dieviškosios išminties, ir tikro dvasinio pasiekimo. Tikroji religija visa tai daro; visi kiti tikėjimai nėra verti šio vardo. Jūs negalite turėti tikros dvasinės religijos be amžinojo Dievo aukščiausiojo ir dieviškojo idealo. Religija be šito Dievo yra žmogaus išsigalvojimas, žmogiškoji institucija, kurioje yra negyvi intelektualūs tikėjimai ir beprasmiai emociniai ritualai. Religija gali tvirtinti, kad jos atsidavimo objektas yra didingas idealas. Bet tokių nerealybės idealų negalima pasiekti; tokia samprata yra iliuzinė. Vieninteliai idealai, kuriuos gali pasiekti žmogus, yra begalinių vertybių, egzistuojančių amžinojo Dievo dvasiniame fakte, dieviškosios realybės.

Žodis Dievas, Dievo *idėja*, priešingai negu Dievo *idealas*, gali tapti bet kokios religijos dalimi, nesvarbu, kokia naivi arba apgaulinga galėtų būti toji religija. Ir šita Dievo idėja gali tapti bet kuo, kuo ją gali nuspręsti paversti tie,

kurie jos laikosi. Žemesniojo lygio religijos savo idėjas apie Dievą formuoja taip, kad atitiktų natūralią žmogiškosios širdies būseną; aukštesniojo lygio religijos reikalauja, kad žmogiškoji širdis tikrai pasikeistų tiek, kad atitiktų tikrosios religijos idealų reikalavimus.

Jėzaus religija pranoksta mūsų visas ankstesnes garbinimo idėjos sampratas tuo, kad jis ne tik pavaizduoja savo Tėvą kaip begalinės tikrovės idealą, bet ryžtingai pareiškia, jog šitą vertybių šaltinį ir amžinąjį visatos centrą tikrai ir asmeniškai gali pasiekti kiekvienas mirtingasis, kuris nusprendžia iėiti į dangaus karalystę žemėje, šituo pripažindamas, kad jis priima sūnystę su Dievu ir brolystę su žmogumi. Tai, aš pripažįstu, yra aukščiausia religijos samprata, kurią kada nors pasaulis pažinojo, ir aš pareiškiu, jog niekada negali būti aukštesnės sampratos, kadangi šitoji evangelija apima realybių begalybę, vertybių dieviškumą, ir visuotinių pasiekimų amžinybę. Tokia samprata sudaro to, kas yra aukščiausia ir galutiniausia, idealizmo patyrimo pasiekimą.

Mane ne tik domina jūsų Mokytojo šitos religijos tobuli idealai, bet aš esu tiek galingai sujaudintas, kad išpažinčiau savąjį tikėjimą į jo skelbimą, jog šitie dvasinių realybių idealai yra pasiekiami; kad jūs ir aš galime pradėti šitą ilgą ir amžiną jaudinantį patyrimą turėdami jo užtikrinimą, jog galiausiai mes tikrai atvyksime prie Rojaus vartų. Mano sielos broliai, aš esu tikintis, aš įžengiau į šitą kelią; šitoje amžinojoje kelionėje aš žengiu drauge su jumis. Mokytojas sako, kad jis atėjo nuo Tėvo, ir kad jis mums parodys šį kelią. Aš esu visiškai tikras, kad jis sako tiesą. Aš esu galų gale įsitikinęs, jog be amžinojo ir Visuotinio Tėvo nėra jokių pasiekiamų realybės idealų ar tobulumo vertybių.

Aš, tada, pradėdu garbinti ne paprasčiausią egzistenciją Dievą, bet visų ateities egzistencijų galimybės Dievą. Todėl jūsų atsidavimas aukščiausiajam idealui, jeigu tas idealas yra realus, tikrai turi būti atsidavimas šitam daiktų ir būtybių praeities, dabarties, ir ateities visatų Dievui. Ir nėra jokio kito Dievo, kadangi kokio nors kito Dievo būti negali. Visi kiti dievai yra vaizduotės vaisius, mirtingojo proto iliuzijos, melagingos logikos iškraipymai, ir tokie stabai, kurie apgauna juos sukūrusiuosius. Taip, jūs galite turėti religiją be šito Dievo, bet ji

[1782]▼

neturi jokios prasmės. Ir jeigu jūs stengiatės Dievo žodžiu pakeisti gyvojo Dievo šito idealo tikrovę, tai jūs tikrai save apgavote panaudodami idėją vietoje idealo, vietoje dieviškosios tikrovės. Tokie tikėjimai yra tiesiog tokios religijos, kurių nori fantazija.

Jėzaus mokymuose aš matau, kaip religija gali pasireikšti pačia geriausia prasme. Šita evangelija įgalina mus ieškoti tikrojo Dievo ir jį surasti. Bet ar mes norime mokėti šią kainą už įėjimą į dangaus karalystę? Ar mes norime gimti vėl? būti iš naujo sutverti? Ar mes norime, jog mus paveiktų šitas siaubingas ir išbandantis savojo aš sunaikinimo ir sielos pertvarkymo procesas? Argi Mokytojas nėra sakęs: “Kad ir kas šitaip išsaugotų savąją gyvybę, tas ją turės prarasti. Nemanykite, jog aš atėjau tam, kad atneščiau ramybę, o ne tam, jog atneščiau sielos kovą”? Tas tiesa, kada sumokėsime atsidavimo Tėvo valiai kainą, tada mes tikrai patirsime didingą ramybę, su sąlyga, kad mes ir toliau eisime šitais dvasiniais sušventinto gyvenimo keliais.

Dabar mes iš tikrųjų atsisakome žinomos egzistencijos tvarkos pagundų, tuo tarpu savo ieškojimą besąlygiškai pašvenčiame kupino įvykių ateities gyvenimo egzistencijos nežinomos ir neištyrinėtos tvarkos pagundoms dieviškosios tikrovės aukščiausiojo idealizmo dvasiniuose pasauliuose. Ir mes ieškome tų prasmės simbolių, kurių dėka galėtume savo bičiuliams žmonėms perteikti šitas Jėzaus religijos idealizmo tikrovės sampratas, ir mes tikrai nenustosime melde, kad ateitų toji diena, kada visą žmoniją iš tiesų sujaudins šitos aukščiausiosios tiesos bendruomeninė vizija. Tiesiog dabar, mūsų koncentruota Tėvo samprata, kokią mes laikome savo širdyje, yra tokia, jog Dievas yra dvasia; kaip yra perteikta mūsų bičiuliams, jog Dievas yra meilė.

Jėzaus religija reikalauja gyvo ir dvasinio patyrimo. Kitas religijas gali sudaryti tradiciniai tikėjimai, emocingi jausmai, filosofinė sąmonė, ir visa tai apskritai paėmus, bet Mokytojo mokymas reikalauja, kad būtų pasiekiami realaus dvasinio vystymosi aktualūs lygiai.

Impulso būti panašiam į Dievą sąmonė nėra tikroji religija. Jaudinantys jausmai garbinti Dievą nėra tikroji religija. Įsitikinimo atsizadėti savojo aš ir tarnauti Dievui suvokimas nėra tikroji religija. Samprotavimo išmintis, kad šitoji religija yra geriausia iš visų, nėra religija kaip asmeninis ir dvasinis patyrimas. Tikroji religija yra susijusi su pasiekimo likimu ir tikrove, o taip pat ir su tikrove ir idealizmu to, kas iš visos širdies yra priimama įtikėjimo dėka. Ir visa tai turi būti mums paversta asmeniniu Tiesos Dvasios apreiškimu.

Ir šitaip savo samprotavimus užbaigė graikas filosofas, vienas iš didžiausių savosios rasės filosofų, kuris tapo tikinčiuoju į Jėzaus evangeliją.

[1783]▼

161 DOKUMENTAS

TOLESNĖS DISKUSIJOS SU RODANU

SEKMADIENĮ, rugsėjo 25-ąją, 29 m. po Kr. gim., apaštalai ir evangelininkai susirinko Magadane. Po tą vakarą ilgo pasitarimo su savo bičiuliais, Jėzus visus nustebino pranešdamas, jog anksti kitą rytą jis ir dvylika apaštalų iškeliaus į Jeruzalę, kad dalyvautų tabernakulių šventėje. Jis nurodė, kad evangelininkai lankytų tikinčiuosius Galilėjoje, ir kad moterų korpusas kuriam laikui sugrįžtų į Betsaidą.

Kada atėjo laikas iškelti į Jeruzalę, tada Natanielius ir Tomas vis dar tebediskutavo su Rodanu iš Aleksandrijos, ir jiems Mokytojas leido kelioms dienoms pasilikti Magadane. Ir šitokiu būdu, tuo metu, kada Jėzus ir šie dešimt keliavo į Jeruzalę, tai Natanielius ir Tomas atkakliai diskutavo su Rodanu. Per ankstesniąją savaitę, kada Rodanas aiškino savąją filosofiją, tai Natanielius ir Tomas pakaitomis šitam graikui filosofui aiškino karalystės evangeliją. Rodanas pamatė, kad jis yra gerai susipažinęs su Jėzaus mokymais, kuriuos jam buvo perteikęs vienas iš Jono Krikštytojo buvusių apaštalų, kuris buvo jo mokytojas Aleksandrijoje.

1. DIEVO ASMENYBĖ

Buvo vienas dalykas, kurį Rodanas ir šie du apaštalai matė skirtingai, ir tai buvo Dievo asmenybė. Rodanas iš karto pritarė visam tam, kas jam buvo pateikta kaip Dievo požymiai, bet jis ginčijosi dėl to, jog Tėvas danguje nėra, negali būti, toks asmuo, kaip asmenybę suvokia žmogus. Nors apaštalai ir atsidūrė sunkioje padėtyje mėgindami įrodyti, kad Dievas yra asmuo, bet Rodanui buvo dar sunkiau įrodyti, kad jis nėra asmuo.

Rodanas tvirtino, kad asmenybės faktą sudaro drauge esantis kitas faktas, jog tarp lygių būtybių, būtybių, kurios sugeba pritariančiai suprasti, yra visiškas ir abipusis bendravimas. Rodanas sakė: “Tam, kad būtų asmuo, Dievas privalo turėti dvasinio bendravimo simbolius, kurie įgalintų jį tapti iki galo suprantamu tiems, kurie su juo užmezga ryšį. Bet kadangi Dievas yra begalinis ir amžinas, visų kitų daiktų Kūrėjas, tai iš to seka, kad, kiek tai yra susiję su lygiomis būtybėmis, visatoje yra vien tiksliai Dievas. Nėra nieko kito, kas jam prilygtų; nėra nė vieno, su kuo jis galėtų bendrauti kaip lygus. Dievas iš tikrųjų gali būti visų asmenybių šaltinis, bet kaip toks jis asmenybę pranoksta, net ir taip, kaip Kūrėjas yra aukščiau už ir pranoksta tvarinį.”

Šitas nesutarimas sukėlė Tomui ir Natanieliui nerimo, ir jie paprašė Jėzaus, kad jis ateitų jiems į pagalbą, bet Mokytojas atsisakė prisijungti prie jų diskusijų. Jis iš tiesų Tomui pasakė: “Tai neturi didelės reikšmės, kokios Tėvo *idėjos* jūs galite laikytis, jeigu esate dvasiškai susipažinę su jo begalinės ir amžinosios prigimties *idealu*.”

[1784]▼

Tomas tvirtino, kad Dievas tikrai palaiko ryšį su žmogumi, ir dėl to, kad Tėvas yra asmuo, net ir tokiu požiūriu, koku jį apibrėžia Rodanas. Graikas šitą atmetė remdamasis tuo, jog Dievas neatsiskleidžia asmeniškai pats; jog vis dar jis tebėra paslaptis. Tada Natanielius pateikė savo paties asmeninį patyrimą su Dievu, ir su tuo Rodanas sutiko, patvirtinęs, jog neseniai ir jis pats buvo patyręs panašų dalyką, bet šitie patyrimai, jis ginčijosi, įrodo tiksliai Dievo *realumą*, o ne jo asmenybę.

Artėjant pirmadienio vakarui Tomas pasidavė. Bet iki antradienio vakaro Natanielius privertė Rodaną patikėti į Tėvo asmenybę, ir šio graiko požiūrį jis pakeitė tokios samprotavimo eigos dėka:

1. Tėvas Rojuje iš tikrųjų lygiomis teisėmis bendrauja bent jau su dviem kitomis būtybėmis, kurios yra visiškai jam lygios ir visai tokios pačios, kaip ir jis pats – Amžinuoju Sūnumi ir Begaline Dvasia. Turint omenyje doktriną apie Trejybę, graikas buvo priverstas sutikti su Visuotinio Tėvo asmenybės galimybe. (Būtent vėlesnis šitų diskusijų aptarimas atvedė į išplėstą Trejybės sampratą, kokią ją įsivaizdavo dvylika apaštalų. Apskritai, aišku, buvo tikima, kad Jėzus yra Amžinasis Sūnus.)

2. Kadangi Jėzus yra lygus su Tėvu, ir kadangi šitas Sūnus yra pasiekęs asmenybės pasireiškimą savo žemės vaikams, tai toks reiškinys sudaro šio fakto įrodymą, ir galimybės pademonstravimą, jog asmenybę turi visos trys Dievybės,

ir amžiams išsprendžia klausimą dėl Dievo sugebėjimo bendrauti su žmogumi ir dėl galimybės žmogui bendrauti su Dievu.

3. Kad Jėzus yra tokioje padėtyje, jog gali abipusiškai palaikyti ryšį ir tobulai bendrauti su žmogumi; kad Jėzus yra Dievo Sūnus. Kad Sūnus ir Tėvo ryšys iš anksto numato bendravimo lygybę ir pritariančio supratimo abipusiškumą; kad Jėzus ir Tėvas yra viena. Kad Jėzus vienu ir tuo pačiu metu supratingai bendrauja tiek su Dievu, tiek ir su žmogumi, ir kad, kadangi tiek Dievas, tiek žmogus suvokia Jėzaus bendravimo simbolių prasmę, tiek Dievas, tiek žmogus turi asmenybės požymių, kiek tai yra susiję su tarpusavio bendravimo sugebėjimų reikalavimais. Kad Jėzaus asmenybė demonstravo Dievo asmenybę, tuo tarpu tai įtikinamai įrodo Dievo buvimą žmoguje. Kad du daiktai, kurie yra susieti su vienu ir tuo pačiu daiktu, yra susieti ir vienas su kitu.

4. Kad asmenybė išreiškia aukščiausią žmogaus sampratą apie žmogiškąją tikrovę ir dieviškąsias vertybes; kad Dievas taip pat išreiškia aukščiausią žmogaus sampratą apie dieviškąją tikrovę ir begalines vertybes; dėl to, kad Dievas turi būti dieviška ir begalinė asmenybė, asmenybė tikrovėje, nors be galo ir amžinai pranokstantis tai, kaip asmenybę supranta ir apibūdina žmogus, bet nežiūrint šito visada ir visur jis yra asmenybė.

5. Kad Dievas turi būti asmenybė, nes jis yra visų asmenybių Kūrėjas ir visų asmenybių likimas. Rodaną buvo labai stipriai paveikęs Jėzaus mokymas, “Todėl būkite net ir tokie tobuli, koks tobulas esu aš.”

Kada Rodanas išgirdo šituos argumentus, tada jis tarė: “Įtikinai mane. Aš tikrai išpažinsiu Dievą kaip asmenį, jeigu jūs man leisite savo prisipažinimą dėl tokio tikėjimo apibūdinti taip, kad asmenybės prasmei būtų suteikiama grupė išplėstų vertybių,

[1785]▼

tokių, kaip viršžmogiška, transcendentinė, aukščiausioji, begalinė, amžinoji, galutinė, ir visuotinė. Dabar aš esu įsitikinęs, jog nors Dievas turi būti be galo daug daugiau negu asmenybė, bet jis negali būti koks nors mažesnis už ją. Aš esu patenkintas, galėdamas užbaigti šį ginčą ir priimti Jėzų kaip Tėvo asmeninį apreiškimą ir visų neišspręstų logikos, racionalaus mąstymo, ir filosofijos klausimų sprendimą.”

2. JĖZAUS DIEVIŠKOJI PRIGIMTIS

Kadangi Natanielius ir Tomas taip visiškai pritarė Rodano pažiūroms karalystės evangelijos atžvilgiu, tai beliko apsvarstyti tikrai dar vieną klausimą, tą mokymą, kuris buvo susijęs su Jėzaus prigimtimi, tokią doktriną, kuri tikrai visiškai neseniai buvo paskelbta viešai. Natanielius ir Tomas bendromis pastangomis pateikė savo nuomonės apie Mokytojo prigimtį, ir toliau einantis pasakojimas yra jų mokymo centruotas, pertvarkytas, ir iš naujo perteiktas atpasakojimas:

1. Jėzus pripažino savo dieviškumą, ir mes juo tikime. Sąsajoje su jo tarnyste, atsitiko daug nuostabių dalykų, kuriuos mes galime suprasti tikrai patikėję, kad jis yra Dievo Sūnus, o taip pat ir Žmogaus Sūnus.

2. Jo gyvenimo ryšys su mumis rodo žmogiškosios draugystės idealo pavyzdį; tikrai dieviškoji būtybė galėtų matomai būti toks žmogiškas draugas. Jis yra kuo tikriausiai pats nesavanaudiškiausias asmuo, kokį tik mes kada nors esame pažinę. Jis yra net ir nusidėjėlių draugas; jis išdrįsta mylėti ir savo priešus. Jis mums yra labai ištikimas. Nors jis nedvejodamas mums ir papriekaištuoja, bet mums visiems yra aišku, kad jis tikrai mus myli. Kuo geriau jį pažįsti, tuo daugiau imi jį mylėti. Jus pakerės jo nesvyruojantis atsidavimas. Per visus šiuos metus, kada jo misijos mes nesuvokėme, jis buvo ištikimas draugas. Nors jis nesinaudoja meilikaujančiomis pagyromis, bet jis iš tiesų su mumis visais elgiasi vienodai nuoširdžiai; jis nekintamai yra švelnus ir užjaučiantis. Jis pasidalino savuoju gyvenimu ir visa kuo kitu su mumis. Mes esame laiminga bendruomenė; mes dalinamės visais daiktais bendrai. Mes netikime, kad tiesiog žmogus galėtų gyventi tokį nekaltą gyvenimą esant tokioms sunkioms aplinkybėms.

3. Mes manome, kad Jėzus yra dieviškas, nes jis visada elgiasi teisingai; jis nedaro klaidų. Jo išmintis yra nepaprasta; jo pamaldumas yra nuostabus. Jis diena iš dienos gyvena tobulai atitikdamas Tėvo valią. Jis niekada neatgailauja dėl klaidingų poelgių, nes jis nenusižengia nė vienam iš Tėvo įsakymų. Jis meldžiasi už mus ir su mumis, bet jis niekada neprašo mūsų, kad pasimelstume už jį. Mes tikime, kad jis yra visiškai nenuodėmingas. Mes nemanome, jog tas, kuris yra vien tikrai žmogus, galėtų kada nors gyventi tokį gyvenimą. Jis tvirtina, kad gyvena tobulą gyvenimą, ir mes pripažįstame, kad tokį gyvenimą jis ir gyvena. Mūsų pamaldumas kyla iš atgailos, bet jo pamaldumas kyla iš teismo. Jis net ir viešai pareiškia, jog atleidžia nuodėmes ir iš tikrųjų išgydo ligas. Nė vienas būdamas tiesiog žmogus protingai nepareikš viešai, kad atleidžia nuodėmes; tai yra išimtinė dieviškoji teisė. Ir jis pasirodė, jog savo teismu yra toks tobulas nuo pat to laiko, kada su juo susitikome pirmą kartą. Mes augame tapdami vis gailestingesni ir vis labiau pažindami tiesą, bet mūsų Mokytojas teismo brandą demonstruoja nuo pat pradžių. Visi žmonės, geri ir blogi, šituos gėrio elementus Jėzuje pripažįsta. Ir vis tik jo pamaldumas tikrai niekada nebūna įkyrus ar paradinis. Jis yra tiek nuolankus, tiek ir bebaimis. Atrodo, kad jis pritaria mūsų tikėjimui jo dieviškumu. Jis yra arba tas, kas esąs tvirtina viešai, arba priešingu atveju jis yra didžiausias veidmainis ir apgavikas, kokį tik kada nors pažinojo pasaulis. Mes esame įsitikinę, kad jis yra kaip tik tas, kas esąs tvirtina jis pats.

[1786]▼

4. Jo charakterio unikalumas ir savo emocijų valdymo tobulumas mus įtikina, kad jis yra žmogiškumo ir dieviškumo junginys. Jis būtinai reaguoja į žmogiškųjų nepriteklių vaizdą; niekada nebūna taip, kad kančia jo nesujaudintų. Jam užuojautą vienodai sukelia fizinė kančia, psichinis skausmas, ar dvasinis sielvartas. Jis greitai suvokia ir nuoširdžiai pripažįsta įtikėjimo buvimą arba bet

kokią kitą malonę savo bičiuliuose žmonėse. Jis yra toks teisingas ir doras ir tuo pačiu metu toks gailestingas ir dėmesingas. Jis liūdi dėl žmonių dvasinio užsispyrimo ir džiaugiasi, kada jie sutinka pamatyti tiesos šviesą.

5. Atrodo, kad jis žino žmonių proto mintis ir supranta jų širdies troškimus. Ir visada jis užjaučia mūsų sunerimusias sielas. Atrodo, kad jis turi visas mūsų žmogiškąsias emocijas, bet jos yra nuostabiai pašlovintos. Jis labai myli gėrį ir lygiai taip labai neapkenčia nuodėmės. Jis turi viršžmogišką suvokimą apie Dievybės buvimą. Jis meldžiasi kaip žmogus, bet veikia kaip Dievas. Atrodo, kad jis apie viską žino iš anksto; jis net ir dabar išdrįsta kalbėti apie savo mirtį, kažkaip mistiškai užsimindamas apie jo šlovinimą ateityje. Nors jis ir yra minkštas, bet jis taip pat yra drąsus ir bebaimis. Vykdydamas savąją pareigą jis niekada nesvyruoja.

6. Mus nuolat stebina jo viršžmogiškųjų žinių reiškinys. Vos ne kasdien įvyksta kas nors tokio, kas atskleistų, jog Mokytojas žino, kas vyksta ten, kur nėra jo betarpiško buvimo. Taip pat atrodo, kad jis žino savo bičiulių mintis. Jis be abejonės bendrauja su dangiškosiomis asmenybėmis; jis neabejotinai gyvena tokia dvasiniame lygyje nepalyginamai pranokdamas mus visus. Atrodo, kad jo unikaliam supratimui yra prieinama viskas. Jis mums pateikia klausimų tam, kad mus išjudintų, o ne tam, kad gautų informacijos.

7. Pastaruoju metu Mokytojas nedvejoja, kad pareikštų apie savo viršžmogiškumą. Nuo mūsų išventinimo į apaštalus dienos iki pat pastarųjų dienų, jis niekada nepaneigė, kad jis yra atėjęs nuo Tėvo danguje. Jis kalba su dieviškojo mokytojo tvirtumu. Mokytojas nedvejodamas paneigia šiandieninius religinius mokymus, o naująją evangeliją skelbia su tvirta galia. Jam yra būdinga didžiulis atkaklumas, tvirtumas, ir galia. Net ir Jonas Krikštytojas, kada išgirdo kalbant Jėzų, pareiškė, kad šis yra Dievo Sūnus. Atrodo, kad jis tiek pakankamai turi visko pats savyje. Jis nesiekia minios paramos; jis yra abejingas žmonių nuomonėms. Jis yra drąsus ir vis tik visiškai nesididžiuoja.

8. Jis nuolat kalba apie Dievą kaip apie visą laiką esantį partnerį, kad ir ką jis bedarytų. Jis daro gerus darbus, nes atrodo, kad Dievas yra jame. Apie save ir savąją misiją jis pareiškia tokių stulbinančių dalykų, tokių teiginių, kurie būtų absurdiški, jeigu jis nebūtų dieviškas. Kartą jis pareiškė, "Prieš tai, kada buvo Abraomas, aš esu." Jis visiškai aiškiai pareiškė apie savo dieviškumą; jis tvirtina, kad yra partneris su Dievu. Jis beveik išnaudoja kalbos galimybes nuolat kartodamas savo tvirtinimus apie savo artimą ryšį su dangiškuoju Tėvu. Jis net drįsta tvirtinti, kad jis ir Tėvas yra viena. Jis sako, jog bet kas, kas matė jį, tas matė Tėvą. Ir jis kalba apie ir daro visus šiuos nuostabius dalykus su tokiu vaikišku natūralumu. Jis užsimena apie savo bendravimą su Tėvu lygiai tokiu pačiu būdu, kaip jis kalba apie savo bendravimą su mumis. Atrodo, kad jis yra toks užtikrintas dėl Dievo ir kalba apie šituos ryšius taip proziškai.

9. Savo maldų gyvenime atrodo, kad su savuoju Tėvu jis bendrauja tiesiogiai. Mes girdėjome tik keletą jo maldų, bet šitos kelios maldos rodo, kad jis kalbasi su Dievu, tarsi, akis į akį. Atrodo, kad jis žino ateitį, o taip pat ir praeitį. Jis tiesiog negalėtų būti visa šitai ir daryti visų šitų nepaprastų dalykų,

jeigu jis nebūtų kažkas daugiau negu žmogus. Mes žinome, kad jis yra žmogiškas, bet beveik lygiai tiek pat esame tikri, kad jis taip pat yra ir dieviškas. Mes esame įsitikinę, kad jis yra Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus.

Kada Natanielis ir Tomas užbaigė savo diskusijas su Rodanu, tada jie išskubėjo į Jeruzalę, kad prisijungtų prie savo bičiulių apaštalų, ten atvykdami tos savaitės penktadienį. Tai buvo nuostabus patyrimas visų šitų trijų tikinčiųjų gyvenime, ir kiti apaštalai apie tai daug ką sužinojo iš Natanieliaus ir Tomo savo patyrimų atpasakojimo.

Rodanas sugrįžo į Aleksandriją, kur ilgą laiką jis savosios filosofijos mokė Megantos mokykloje. Vėliau jis tapo įtakingu žmogumi dangaus karalystės reikaluose; jis buvo ištikimas tikintysis iki pat paskutiniųjų gyvenimo akimirku žemėje, savo gyvybę paaukojo Graikijoje drauge su kitais tada, kada persekiojimai buvo aršiausi.

3. JĖZAUS ŽMOGIŠKASIS PROTAS IR DIEVIŠKASIS PROTAS

Jėzaus prote dieviškumo sąmonė augo palaipsniui iki pat jo krikšto. Vėliau, kada jis iki galo suvokė savo dieviškąją prigimtį, ikižmogiškąją egzistenciją, ir visatos išimtinės teises, tada atrodo, kad jis įgavo galią savo žmogiškąją sąmoningą suvokimą apie savąjį dieviškumą įvairiai apriboti. Mums atrodo, kad nuo savojo krikšto momento iki nukryžiuavimo vien tikslai nuo Jėzaus sprendimo priklausė, ar jis remsis tikslai žmogiškuoju protu, ar pasinaudos tiek žmogiškojo, tiek ir dieviškojo proto žiniomis. Kartais atrodė, kad jis naudojasi tikslai ta informacija, kurią turi jo žmogiškasis intelektas. Kitais atvejais atrodė, kad jis veikia turėdamas tokią žinių ir išminties pilnatvę, kokią gali suteikti tikslai jo dieviškosios sąmonės viršžmogiškojo turinio panaudojimas.

Jo unikalius veiksmus mes galime suprasti tikslai pripažindami tą teoriją, kad jis gali, savo valia, savąją dieviškumo sąmonę apriboti pats. Mes iki galo suvokiame, kad jis dažnai savo bičiuliams nieko nesakydavo, kad apie įvykius žino iš anksto, ir kad jis žino apie jų mąstymo ir planavimo pobūdį. Mes suprantame, jog jis nenorėjo, kad jo pasekėjai per daug gerai žinotų tai, jog jis gali skaityti jų mintis ir įsiskverbti į jų planus. Jis nenorėjo per daug toli pranokti tą žmogiškumo sampratą, kokią buvo susidaręs jo apaštalų ir mokinių protas.

Mes visiškai pasimetame mėgindami nustatyti skirtumą tarp jo praktikos, kada jis savo paties dieviškumo sąmonę pats apriboja, nuo jo metodo, kada jis nuo savo bičiulių išankstinį žinojimą ir minčių skaitymą slepia. Mes esame įsitikinę, kad jis naudojo šiuos abu metodus, bet mes nevisada sugebame, konkrečiu atveju, nustatyti, koku metodu jis galėjo pasinaudoti. Mes dažnai pastebėdavome, kad jis veikia remdamasis tikslai žmogiškosios sąmonės turiniu; tada mes matydavome jį besitariančią su visatos dangiškųjų gausybių reguliuotojais ir pastebėdavome neabejotiną dieviškojo proto veikimą. Ir tada beveik nesuskaičiuojamai daug kartų mes tikrai buvome liudininkai to, kad veikia šitoji sujungta žmogaus ir Dievo asmenybė, kaip ją sužadino akivaizdžiai tobula žmogiškojo proto ir dieviškojo proto sąjunga. Tai yra mūsų žinių apie tokius reiškinius riba; mes iš tikrųjų realiai nežinome visos tiesos apie šią paslaptį.

162 DOKUMENTAS

TABERNAKULIŲ ŠVENTĖJE

KADA Jėzus pradėjo kelionę į Jeruzalę su šiais dešimčia apaštalų, tada jis planavo keliauti per Samariją, nes tai buvo trumpiausias maršrutas. Dėl to, jie ėjo į pietus rytine ežero pakrante ir, perėję Skaitopolį, įžengė į Samarijos ribas. Pradėjęs temti Jėzus pasiuntė Pilypą ir Motiejų į vieną kaimą Gilbojos kalno rytiniame šlaite, kad surastų vietą kur šitai kompanijai pernaktoti. Taip jau pasitaikė, kad šitie kaimiečiai buvo labai priešiški nusistatę prieš žydus, net daug labiau negu paprasti samariečiai, ir šiuos jausmus šiuo konkrečiu laiku sustiprino ir tai, jog į tabernakulių šventę keliavo tiek daug žydų. Šitie žmonės labai mažai ką žinojo apie Jėzų, ir suteikti jam būstą atsisakė, kadangi jis ir jo bičiuliai yra žydai. Kada Motiejus ir Pilypas išreiškė pasipiktinimą ir paaiškino šitiems samariečiams, kad jie nesutinka priimti Izraelio Šventojo, tai įniršę kaimiečiai iš miestelio juos išvijavo su pagaliais ir akmenimis.

Kai Pilypas ir Motiejus sugrįžo pas savo bičiulius ir papasakojo, kaip juos iš kaimo išvijavo, tada Jokūbas ir Jonas priėjo prie Jėzaus ir tarė: “Mokytojau, mes meldžiamės tave, leisk mums prašyti, kad iš dangaus nusileistų ugnis, kuri sunaikintų šiuos įžūlius ir neatgailaujančius samariečius.” Tačiau, kada Jėzus išgirdo šiuos keršto žodžius, tada jis atsigrėžė į Zabediejaus sūnus ir griežtai jiems papriekaištavo: “Jūs gi nesuprantate, kokį požiūrį rodote. Kerštas nėra dangaus karalystės požiūrio skiriamasis bruožas. Vietoje to, kad ginčytumėmės, geriau keliaukime į tą mažą kaimelį prie brastos per Jordano upę.” Šitokiu būdu dėl sektantiškų prietarų šitie samariečiai atsisakė garbės parodyti svetingumą visatos Sūnui Kūrėjui.

Jėzus ir šie dešimt nakčiai apsistojo prie kaimo netoli Jordano upės brastos. Anksti kitą rytą jie perbrido per upę ir toliau keliavo į Jeruzalę palei rytinę Jordano pakrantę ėjusi keliu, ateidami į Betanę vėlų antradienio vakarą. Tomas ir Natanielius pasirodė penktadienį, užtrukę dėl savo diskusijų su Rodanu.

Jėzus ir šie dvylika Jeruzalės apylinkėse pasiliko iki kito mėnesio (spalio) pabaigos, maždaug keturias su puse savaitės. Pats Jėzus į miestą buvo nuėjęs tik kelis kartus, ir šie trumpi apsilankymai buvo tabernakulių šventės dienomis. Didelę dalį spalio jis praleido su Abneriu ir jo bičiuliais Betliejuje.

1. PAVOJAI, SUSIJĘ SU APSILANKYMU JERUZALĖJE

Likus daug laiko iki to meto, kada jie bėgo iš Galilėjos, Jėzaus pasekėjai maldavo, kad jis vyktų į Jeruzalę skelbti karalystės evangelijos tam, kad jo žinia įgautų tokią reputaciją, jog buvo skelbiama žydų kultūros ir mokymo centre; bet dabar, kada jis iš tikrųjų atvyko į Jeruzalę mokyti,

jie bijojo dėl jo gyvybės. Žinodami, jog Sanhedrinas stengiasi atgabenti Jėzų į Jeruzalę į teismą ir prisimindami Mokytojo neseniai pakartotus pareiškimus apie

tai, kad jis turi mirti, apaštalus tiesiogine prasme pribloškė jo netikėtas sprendimas dalyvauti tabernakulių šventėje. Į jų visus ankstesnius maldavimus, kad jis eitų į Jeruzalę, jis atsakydavo, “Ši valanda dar neatėjo.” Dabar, į jų prieštaravimus iš baimės jis tikrai teatsakydavo, “Bet ši valanda atėjo.”

Per tabernakulių šventę Jėzus drąsiai įėjo į Jeruzalę keliomis progomis ir šventykloje mokė viešai. Šitą jis darė, nepaisant savo apaštalų pastangų jį atkalbėti. Nors jie ilgą laiką jį ragino paskelbti savąją žinią Jeruzalėje, bet dabar jie bijojo pamatyti jį įeinantį į miestą šiuo metu, visiškai gerai žinodami, jog raštininkai ir fariziejai buvo susikoncentravę ties tuo, kad Jėzų nužudytų.

Jėzaus drąsus pasirodymas Jeruzalėje daugiau negu kada nors anksčiau jo pasekėjus suglumino. Didelė dalis jo mokinių, ir net Judas Iskarijotas, šis apaštalas, buvo išdrįsę galvoti, kad Jėzus skubiai pabėgo į Finikėją, nes išsigando žydų vadovų ir Erodo Antipo. Jiems nepasisėkė suvokti Mokytojo žingsnių svarbos. Jo buvimas Jeruzalėje per tabernakulių šventę, net pasipriešinant savo pasekėjų patarimui, buvo pakankamas, kad užbaigtų visus šnibždėjimus apie baimę ir bailumą.

Tabernakulių šventės metu tūkstančiai tikinčiųjų iš visų Romos imperijos dalių pamatė Jėzų, klausėsi jo mokymo, ir daugelis net iškeliavo į Betanę, kad pasitartų su juo dėl karalystės vystymo savo gimtosiose vietovėse.

Buvo daug priežasčių, kodėl Jėzus galėjo viešai pamokslauti šventyklos viduje per šventės dienas, o iš jų pagrindinė buvo ta baimė, kuri buvo apėmusi Sanhedrino pareigūnus dėl to, kad jų pačių gretose įvyko slaptas jausmų išsiskyrimas. Tai buvo faktas, jog daugelis Sanhedrino narių arba slapta tikėjo į Jėzų, arba buvo ryžtingai nusistatę prieš Jėzaus suėmimą šventės metu, kada toks didžiulis skaičius žmonių buvo Jeruzalėje, kurių daugelis arba tikėjo į jį, arba bent jau buvo draugiški tam dvasiniam judėjimui, kurį jis organizavo.

Abnerio ir jo bičiulių pastangos per visą Judėją taip pat daug prisidėjo prie to, kad sutvirtintų palankų jausmą karalystei, tiek daug, jog net ir Jėzaus priešai nedrįso per daug atvirai išreikšti savo prieštaravimų. Tai buvo viena iš tų priežasčių, kodėl Jėzus galėjo viešai aplankyti Jeruzalę ir gyvas išeiti iš jos. Vienu ar dviem mėnesiais anksčiau jį tikrai būtų nužudę.

Bet stulbinanti Jėzaus drąsa, kada Jeruzalėje jis pasirodė viešai, jo priešams įvarė baimės; jie nebuvo pasirengę tokiam drąsiam iššūkiui. Kelis kartus per šitą mėnesį Sanhedrinai neryžtingai pamėgino Mokytoją suimti, bet iš šitų pastangų nieko neišėjo. Jėzaus netikėtas pasirodymas Jeruzalėje viešai jo priešus nustebino tiek, kad jie manė, jog tikriausiai jam apsaugą yra pažadėjusi Romos valdžia. Žinodami, jog Pilypas (Erodo Antipo brolis) yra beveik Jėzaus pasekėjas, Sanhedrino nariai manė, kad Pilypas pažadėjo Jėzui apsaugoti jį nuo priešų. Jėzus iš jiems pavaldžios teritorijos jau buvo išvykęs, kada jie suvokė, jog klydo tikėdami, kad netikėtas ir drąsus jo pasirodymas Jeruzalėje buvo dėl slapto susitarimo su romėnų pareigūnais.

Tikrai šie dvylika apaštalų, kada jie buvo išėję iš Magadano, žinojo apie tai, jog Jėzus ketino dalyvauti tabernakulių šventėje. Kiti gi Mokytojo

[1790]▼

pasekėjai buvo nepaprastai pritrenkti, kada jis pasirodė šventyklos galerijose ir pradėjo viešai mokyti, o žydų valdžios nuostabos neįmanoma išreikšti, kada buvo pranešta, kad jis moko šventykloje.

Nors Jėzaus mokiniai ir nesitikėjo, kad jis dalyvautų šventėje, bet didžioji dauguma iš toli atvykusių piligrimų, kurie apie jį buvo girdėję, puoselėjo viltį, jog galėtų jį pamatyti Jeruzalėje. Ir jie nebuvo apvilti, nes kelis kartus jis mokė Saliamono Priangyje ir kitur sinagogos kiemuose. Šitie mokymai iš tiesų buvo Jėzaus dieviškumo oficialus ir formalus paskelbimas žydų tautai ir visam pasauliui.

Minios, kuri klausėsi Mokytojo mokymų, nuomonės išsiskyrė. Vieni sakė, kad jis yra geras žmogus; kiti gi sakė, kad jis yra pranašas, kai kurie sakė, kas jis tikrai yra Mesijas; dar kiti sakė, kad jis yra piktavališkas įkyruolis, kad savo keistomis doktrinomis jis klaidina tautą. Jo priešai nedrįso pasmerkti jo viešai, bijodami jam draugiškai nusiteikusių tikinčiųjų, tuo tarpu jo draugai, baimindamiesi žydų vadovų, bijojo jį pripažinti atvirai, žinodami, jog Sanhedrinas yra pasiryžęs padaryti taip, kad jis mirtų. Bet net ir jo priešai žavėjosi jo mokymu, žinodami, kad jis nesimokė rabinų mokyklose.

Kiekvieną kartą, kada Jėzus išeidavo į Jeruzalę, jo apaštalus apimdavo siaubas. Jų baimė dar labiau augo, nes, diena iš dienos, jie klausydavosi vis drąsesnių jo pareiškimų apie savosios misijos žemėje prigimtį. Jiems nebuvo įprasta girdėti iš Jėzaus tokių ryžtingų pareiškimų ir tokių stebinančių tvirtinimų net ir tada, kada jis pamokslavo tarp savo draugų.

2. PIRMOJI KALBA ŠVENTYKLOJE

Pirmąją popietę, kada Jėzus mokė šventykloje, nemažas būrys sėdėjo besiklausydamas jo žodžių, vaizduojančių naujosios evangelijos laisvę ir tų, kurie tiki gerą žinią, džiaugsmą, kai smalsus klausytojas jį pertraukė, kad paklaustų: “Mokytojau, kaip čia yra, kad tu gali taip sklandžiai cituoti iš Raštų ir mokyti žmones, kai man sakė, jog tu pats nesimokei to, ko mokosi rabinai?” Jėzus atsakė: “Nė vienas žmogus nemokė manęs tų tiesų, kurias aš skelbiu jums. Ir šitas mokymas nėra mano, bet To, kuris mane atsiuntė. Jeigu bet kuris žmogus iš tikrųjų trokšta vykdyti manojų Tėvo valią, tai jis tikrai žino, koks yra manasis mokymas, ar jis yra Dievo ar aš kalbu savo paties vardu. Tas, kas kalba savo paties vardu, tas siekia šlovės sau pačiam, tačiau kada aš skelbiu Tėvo žodžius, tai šituo aš siekiu šlovės tam, kuris mane atsiuntė. Bet prieš mėgindami įeiti į naująją šviesą, ar vietoje šito jums nereikėtų eiti paskui tą šviesą, kurią jūs jau turite? Mozė jums davė įstatymą, bet kiek gi iš jūsų stengiasi jo reikalavimus vykdyti sąžiningai? Mozė šituo įstatymu jums liepia, sakydamas, ‘Nežudyk’; nežiūrint šito įsakymo kai kurie iš jūsų siekia nužudyti Žmogaus Sūnų.”

Kada žmonės išgirdo šiuos žodžius, tada jie ėmė tarpusavyje ginčytis. Vieni sakė, kad jis yra pamišęs; kiti tvirtino, kad jame yra velnias. Dar kiti sakė, kad jis iš tiesų yra tas Galilėjos pranašas, kurį raštininkai ir fariziejai jau seniai stengėsi nužudyti. Kai kurie sakė, jog religinė valdžia jį užpulti bijo; kiti manė, kad jie neliečia jo dėl to, jog ir patys ėmė tikėti į jį. Po ilgokų diskusijų vienas išėjo iš minios į priekį ir paklausė Jėzaus, “Kodėl šie valdovai siekia tave nužudyti?” Ir jis atsakė: “Šie valdovai siekia mane nužudyti dėl to, kad juos piktina manasis mokymas apie karalystės gerąją naujieną.

tokią evangeliją, kuri žmones išlaisvina iš formalios ritualų religijos varginančių tradicijų, kurias šitie mokytojai yra pasiryžę išsaugoti bet kokia kaina. Sutinkamai su įstatymu jie apipjausto Sabato dieną, bet mane jie norėtų nužudyti, nes aš vieną kartą Sabato dieną išlaisvinau žmogų iš kančių vergystės. Kad mane šnipinėtų jie seka paskui mane Sabato dieną, bet mane norėtų nužudyti, nes kitu atveju aš nusprendžiau sunkiai sergantį žmogų išgydyti Sabato dieną. Jie stengiasi mane nužudyti, kadangi puikiai žino, jeigu jūs nuoširdžiai tikėsite ir išdrįsite priimti manąjį mokymą, tai jų tradicinės sistemos religija bus sugriauta, bus amžiams sunaikinta. Šitaip jie iš tikrųjų praras savo valdžią, kam buvo paskyrę savo gyvenimą, kadangi jie užsispyrusiai atsisako priimti šitą naująją ir šlovingesnę Dievo karalystės evangeliją. Ir dabar aš tikrai kreipiuosi į kiekvieną iš jūsų: Nespręskite pagal išorę, bet vietoje šito spręskite pagal šitų mokymų tikrąją dvasią; spręskite teisingai.”

Tada kitas žmogus paklausė: “Taip, Mokytojau, mes tikrai laukiame Mesijo, tačiau, kada jis ateis, mes žinome, kad jo pasirodymas bus paslaptingas. Mes žinome, iš kur atėjai tu. Tu nuo pat pradžių buvai tarp savo sielos brolių. Išvaduotojas ateis turėdamas galią, kad sugrąžintų Dovydo karalystės sostą. Ar tu iš tikrųjų tvirtini, jog esi Mesijas?” Ir Jėzus atsakė: “Tu sakai, kad mane pažįstate ir žinote, iš kur aš atėjau. Gaila, kad tavo tvirtinimai nėra teisingi, nes tada jūs iš tiesų tame žinojime surastumėte gyvenimo gausumą. Bet aš pareiškiu, jog pas jus aš neatėjau savo vardu; mane atsiuntė Tėvas, o tas, kuris mane atsiuntė, yra teisingas ir ištikimas. Atsisakydami išgirsti mane, jūs atsisakote priimti ir tą, kuris mane siunčia. Jūs, jeigu iš tiesų priimsite šitą evangeliją, tikrai pažinsite ir tą, kuris mane atsiuntė. Aš pažįstu Tėvą, nes aš atėjau nuo Tėvo tam, kad apie jį pareikščiau ir jį apreikščiau jums.”

Raštininkų agentai norėjo jį sučiupti, bet bijojo minios, kadangi daug žmonių tikėjo į jį. Jėzaus veikla nuo jo krikšto akimirkos buvo tapusi gerai žinoma visoje žydijoje, ir kai didelė dalis šitų žmonių atpasakodavo šiuos dalykus, tai tarp savęs kalbėdavosi: “Nors šitas mokytojas ir yra iš Galilėjos, ir nors jis visų mūsų lūkesčių, susijusių su Mesiju, ir nepatenkina, bet mums įdomu, ar tas išvaduotojas, kada jis iš tiesų ateis, tikrai padarys, ką nors nuostabiau už tai, ką jau yra padaręs šitas Jėzus iš Nazareto.”

Kada fariziejai ir jų agentai išgirdo žmones šitaip kalbant, tada jie pasitarė su savo vadovais ir nusprendė, jog nedelsiant reikia kažką daryti, kad šitie vieši Jėzaus pasirodymai šventyklos galerijose būtų sustabdyti. Žydų lyderiai, apskritai, buvo linkę atviro susikirtimo su Jėzumi vengti, manydami, jog romėnų valdžia jam buvo pažadėjusi neliečiamumą. Priešingu atveju jie negalėjo paaiškinti jo drąsumo, kada šitokiu metu jis atvyko į Jeruzalę; bet Sanhedrino pareigūnai nevisiškai tikėjo šitais gandais. Jie samprotavo, jog romėnų valdovai tokio dalyko nedarytų slapta ir be aukščiausiojo žydų naciją valdančio organo žinios.

Todėl, Eberis, Sanhedrino tikrasis pareigūnas, su dviem padėjėjais buvo pasiūstas Jėzų suimti. Kada Eberis ėjo link Jėzaus, tada Mokytojas tarė: “Nebijokite prieiti prie manęs. Eikite artyn klausydamiesi manojo mokymo. Aš žinau, kad jūs esate pasiūsti mane suimti, bet jūs turėtumėte suprasti, jog Žmogaus Sūnui nieko neatsitiks tol, kol neateis jo valanda. Jūs nesate prieš mane nusistatę; jūs ateinate tiktai vykdydami savo šeiminkų paliepimą, ir net

šitie žydų valdovai tikrai mano, kad jie tarnauja Dievui, kada slapta siekia manojų sunaikinimo.

[1792]▼

“Aš nelinkiu nė vienam iš jūsų nieko blogo. Tėvas jus myli, ir dėl to iš tiesų aš noriu jus išlaisvinti iš prietarų vergovės ir tradicijų tamsos. Aš jums siūlau gyvenimo laisvę ir išgelbėjimo džiaugsmą. Aš skelbiu naują ir gyvą kelią, išsivadavimą iš blogio ir nuodėmės pančių sutraukimą. Aš atėjau tam, kad jūs galėtumėte gyventi, ir gyventi amžinai. Jūs stengiatės atsikratyti manimi ir nerimą keliančiais mano mokymais. Jeigu tikrai jūs galėtumėte suvokti, kaip trumpai aš turėsiu būti kartu su jumis! Visiškai neužilgo aš vyksiu pas tą, kuris mane atsiuntė į šitą pasaulį. Ir tada tikrai daugelis iš jūsų manęs uoliai ieškos, bet manojų buvimo jūs tikrai nebesurasite, nes ten, kur netrukus turėsiu vykti aš, ten ateiti jūs negalite. Bet visi tie, kurie iš tiesų stengsis surasti mane, tikrai kada nors pasieks tą gyvenimą, kuris veda į manojų Tėvo akivaizdą.”

Kai kurie pašaipūnai tarpusavyje šnekėjosi: “Kur gi šitas žmogus eis, kad mes negalėsime jį surasti? Argi jis išeis gyventi tarp graikų? Argi jis susinaikins? Ką jis gali turėti omenyje, pareikšdamas, jog netrukus iš mūsų išeis, ir kad mes negalime eiti ten, kur eina jis?”

Eberis ir jo padėjėjai atsisakė suimti Jėzų; į savo susirinkimo vietą jie sugrįžo be jo. Kada, dėl to, vyriausieji šventikai ir fariziejai Eberui ir jo pagalbininkams papriekaištavo, kad šie neatvedė Jėzaus, tada Eberis tepasakė: “Mes bijojome jį suimti minios vidury, nes į jį tiki daugelis. Be to, mes niekada nebuvo girdėję nė vieno žmogaus kalbant taip, kaip kalba šitas vyras. Šitas mokytojas turi kažką nepaprasto. Jūs visi gerai padarytumėte, jeigu nueitumėte jo pasiklausyti.” Ir kada vyriausieji valdovai išgirdo šiuos žodžius, tada jie buvo priblokšti ir sarkastiškai tarė Eberui: “Ar tave irgi suklaidino? Ar netrukus ir tu tikėsi į šitą apgaviką? Ar tu esi girdėjęs, jog kuris nors iš mūsų mokytojų vyrų arba kuris nors iš valdovų būtų įtikėjęs į jį? Argi kurį nors iš raštininkų ar fariziejų jo protingi mokymai apgavo? Kaip čia atsitiko, jog tave paveikė šitos neišmanančios minios, kuri nežino nei įstatymų, nei pranašų, elgesys? Argi tu nežinai, jog tokie nemokyti žmonės yra prakeikti?” Ir tada atsakė Eberis: “Net jeigu ir šitaip, mano ponai, bet šitas vyras minioms sako gailestingumo ir vilties žodžius. Jis pakelia nuotaiką nusiminusiems, ir jo žodžiai buvo paguoda net ir mūsų sieloms. Kuo gi gali būti klaidingi šitie mokymai, net jeigu jis ir nėra tas Mesijas iš Raštų? Ir net tokiu atveju, argi mūsų įstatymas nereikalauja sąžiningumo? Argi mes pasmerkiame žmogų jo neišklausę?” Ir Sanhedrino vadovas įniršo ant Eberio ir, atsisukęs į jį, tarė: “Ar tu išprotėjai? Gal tu kartais irgi esi iš Galilėjos? Paieškok Raštuose ir tu pamatysi, kad iš Galilėjos nėra nė vieno pranašo, tuo labiau Mesijo.”

Sanhedrinas išsiskirstė pasimetęs, o Jėzus išėjo į Betanę nakčiai.

3. MOTERIS, PAGAUTA NEIŠTIKIMA

Būtent šito apsilankymo Jeruzalėje metu Jėzus kalbėjosi su viena blogos reputacijos moterimi, kurią pas jį atvedė jos kaltintojai ir priešai. Iškraipytas šito epizodo įrašas, kurį jūs turite, užsimena, jog šitą moterį pas Jėzų atvedė

raštininkai ir fariziejai, ir kad Jėzus su jais kalbėjosi taip, kad parodytų, jog šitie žydų religiniai lyderiai galėtų būti ir patys kalti dėl amoralumo. Jėzus gerai žinojo, kad, nors šitie raštininkai ir fariziejai buvo dvasiškai akli ir intelektualiai prietaringi savo ištikimybe tradicijai, bet jie buvo tarp pačių moraliausių to laikmečio ir tos kartos žmonių.

[1793]▼

Iš tikrųjų viskas vyko taip: Ankstyvą trečiąją šventės rytą, Jėzui besiantinant prie šventyklos, jis sutiko grupę Sanhedrino nusamdytų agentų, kurie su savimi tempėsi moterį. Jiems prisiartinus, jų atstovas tarė: “Mokytojau, šita moteris buvo pagauta neištikima – paties to akto metu. Dabar, Mozės įstatymas liepia, kad mes tokią moterį užmėtytume akmenimis. Ką tu sakai reikėtų daryti su ja?”

Jėzaus priešai buvo suplanavę, jeigu jis Mozės įstatymą, reikalaujantį, jog pats prisipažinęs pažeidėjas būtų užmėtytas akmenimis, parems, tai jį pastatytų į sunkią padėtį su romėnų valdovais, kurie iš žydų buvo atėmę teisę nubausti mirties bausme be Romos tribunolo pritarimo. Jeigu jis uždraus šią moterį užmėtyti akmenimis, tai jie apkaltins jį prieš Sanhedriną, kad jis save iškėlė aukščiau už Mozės ir žydų įstatymą. Jeigu jis tylės, tai jie apkaltins jį bailumu. Bet Mokytojas šitoje situacijoje susitvarkė taip, kad visas sąmokslas subyrėjo į šukes nuo savo paties purvino svorio.

Šitoji moteris, kažkada buvusi patraukli, buvo Nazareto žemo lygio gyventojas, vieno vyro, kuris Jėzui ramybę drumstė per visą jo jaunystės laikotarpį, žmona. Tas vyras, vedęs šią moterį, iš tikrųjų kuo gėdingiausiai ją vertė uždarbiauti jų pragyvenimui pardavinėjęs savo kūną. Jis į šventę Jeruzalėje atvyko tam, kad žmona šitokiu būdu savo fizinius kerus galėtų pardavinėti dėl finansinės naudos. Jis sudarė sandorę su žydų valdovų nusamdytais šitaip išduodamas savo paties žmoną dėl jos sukomercintos ydos. Ir tokiu būdu drauge su šia moterimi ir jos nusidėjimo kompanionu jie atėjo tam, kad Jėzų pagautų į spąstus, jam pareiškiant ką nors tokio, ką jo suėmimo atveju būtų galima panaudoti prieš jį.

Jėzus, nužvelgdamas minią, pamatė už kitų stovintį jos vyrą. Jis žinojo, koks tai yra žmogus, ir suvokė, kad šioje niekingoje transakcijoje jis dalyvauja. Iš pradžių Jėzus apėjo aplink minią, kad priartėtų prie tos vietos, kur stovėjo šitas moraliai smukęs vyras, ir užrašė ant smėlio keletą žodžių, kurie privertė jį skubiai pasišalinti. Tada jis sugrįžo prie tos moters ir vėl užrašė ant žemės jos galimiems kaltintojams; ir kada jo žodžius jie perskaitė, tada ir jie pasišalino, vienas po kito. Ir kuomet Mokytojas ant smėlio užrašė trečią kartą, tai šios moters blogo elgesio bendrininkas irgi pasišalino, tokiu būdu, kai Mokytojas baigęs rašyti atsistojo, tai pamatė, jog šita moteris stovi viena prieš jį. Jėzus tarė: “Moterie, kur gi yra tavo kaltintojai? ar nebeliko nė vieno vyro, kad tave užmėtytų akmenimis?” Ir moteris, pakėlus akis, atsakė, “Nė vieno vyro, Viešpatie.” Ir tuomet pasakė Jėzus: ”Aš žinau apie tave; ir tikrai tavęs nesmerkiu. Eik savuoju keliu ir būk rami.” Ir šitoji moteris, Hildana, paliko savo blogą vyrą ir prisijungė prie karalystės mokinių.

4. TABERNAKULIŲ ŠVENTĖ

Tai, kad susirinko žmonės iš viso žinomo pasaulio, nuo Ispanijos iki Indijos, tabernakulio šventę pavertė idealia proga Jėzui pirmą kartą viešai paskelbti savo visą evangeliją Jeruzalėje. Šitos šventės metu žmonės gyveno didžiąja dalimi atviraime lauke, lapingose pašiūrėse. Tai buvo derliaus surinkimo šventė, ir ji vykdavo, kaip ir šįkart, rudens mėnesių vėsoje, todėl pasaulio žydai joje dalyvaudavo labiau negu Perėjimo šventėje žiemos pabaigoje ar Pentakosto šventėje vasaros pradžioje. Apaštalai pagaliau pamatė savo Mokytoją drąsiai pareiškiantį apie savąją misiją žemėje tarsi prieš visą pasaulį.

[1794]▼

Tai buvo švenčių šventė, kadangi bet kokią auką, nepaaukotą kitų švenčių metu, galima buvo paaukoti šiuo metu. Tai buvo ta proga, kada buvo priimamos aukos šventyklai; tai buvo atostogų malonumų derinimas su religinio garbinimo rimtomis apeigomis. Čia buvo rasinis džiūgavimas, susimaišęs su aukojimais, levitų giesmėmis, ir iškilmingais šventikų sidabrinių trimitų garsais. Naktį įspūdingą šventyklos ir piligrimų minios vaizdą nuostabiai apšviendavo didžiuliai kandeliabrai, kurie ryškiai degė moterų sekcijoje, o taip pat dešimčių deglių, pritaistytų aplink šventyklos galerijas, liepsnojimas. Visas miestas buvo džiugiai išpuoštas, išskyrus romėnų Antonijaus pilį, kuri žvelgė žemyn niūriai kaip kontrastas šitai šventiškai ir garbinančiai scenai. Ir kaip žydai iš tikrųjų neapkentė šitos stovinčios pilies, kuri nuolat primindavo romėnų jungą!

Šventės metu būdavo paaukojama septyniasdešimt jautukų, septyniasdešimties pagonystės nacių simbolis. Vandens išpylimo ritualas simbolizavo dieviškosios dvasios išliejimą. Šitas vandens ritualas ėjo po šventikų ir levitų saulėtekio procesijos. Garbinantieji nusileisdavo laiptais, vedančiais iš Izraelio kiemo į moterų kiemą, tuo tarpu vienas po kito sklisdavo sidabrinių trimitų garsai. Ir tada tikintieji žygiuodavo tolyn, link gražiųjų vartų, kurie atsiveria į pagonių kiemą. Čia jie pasisukdavo į vakarus, kad pakartotų savo giesmes ir tęstų savo žygį prie simbolinio vandens.

Paskutinįją šventės dieną beveik keturi šimtai penkiasdešimt šventikų su atitinkamu skaičiumi levitų atlikdavo savo pareigas. Brėkstant dienai iš visų miesto dalių susirinkdavo piligrimai, kiekvienas dešinėje rankoje nešėsi po kuokštelį mirtų, karklų, ir palmių šakelių, tuo tarpu kairėje rankoje kiekvienas laikė rojaus obuolio – citrono, arba “uždraustojo vaisiaus” – šakelę. Šitam ankstyvo ryto ritualui šie piligrimai pasiskirstydavo į tris grupes. Viena grupė pasilikdavo šventykloje, kad dalyvautų per rytinius aukojimus; kita grupė nužygiuodavo tolyn į šiaurę nuo Jeruzalės beveik iki Mazos, kad pripjautų karklų šakų aukojimo altoriaus papuošimui, tuo tarpu iš trečiosios grupės susiformuodavo procesija, kad žygiuotų iš šventyklos paskui vandens šventiką, kuris, aidint sidabrinių trimitų garsams, nešdavo auksinį ąsotį, kuriame turėjo būti simbolinis vanduo, iš miesto per Ofelį beveik iki Siloamo, kur buvo fontano vartai. Po to, kai ąsotis būdavo pripilamas prie Siloamo tvenkinio, ši procesija žygiuodavo atgal į šventyklą, įeidama per vandens vartus ir eidama tiesiai į šventikų galeriją, kur prie vandens ąsotį nešančio šventiko prisijungdavo kitas

šventikas, nešantis vyną, skirtą tam, kad būtų aukojami gėrimai. Tuomet šiedu šventikai prieidavo prie sidabrinių piltuvų, siekiančių iki altoriaus pagrindo, ir į ten supildavo ąsočių turinį. Vyno ir vandens šito išpylimo ritualo atlikimas susirinkusiems piligrimams būdavo ženklas pradėti giedoti Psalmes nuo 113 iki 118 imtinai, pakaitomis su levitais. Ir kartodami šitas giesmes, jie modavo savo šakelių kuokštais į altoriaus pusę. Po šito ėjo aukojimai už tą dieną, drauge su Psalmės už tą dieną, Psalmės už paskutinįją šventės dieną, kuri yra aštuoniasdešimt antroji psalmė, pakartojimu, pradedant penktuoju posmu.

5. PAMOKSLAS APIE PASAULIO ŠVIESĄ

Priešpaskutinės šventės dienos vakarą, kada aplinką ryškiai apšvietė kandeliabrų ir deglių šviesa, Jėzus atsistojo susirinkusios minios vidury ir tarė:

[1795]▼

“Aš esu toji pasaulio šviesa. Tas, kuris eina paskui mane, tikrai nevaikščios tamsoje, bet iš tiesų turės gyvenimo šviesą. Išdrįsdami mane atiduoti į teismą ir drįsdami būti mano teisėjai, jūs pareiškiate, kad, jeigu aš paliudysiu apie save, tai manasis liudijimas negali būti teisingas. Bet niekada iš tikrųjų tvarinys negali teisti Kūrėjo. Net jeigu aš ir pats liudiju apie save, tai manasis liudijimas amžinai bus teisingas, nes aš žinau, iš kur aš atėjau, kas aš esu, ir kur aš einu. Jūs tie, kurie norite nužudyti Žmogaus Sūnų, nežinote, iš kur aš atėjau, kas aš esu, ir kur aš einu. Jūs sprendžiate tikrai pagal materialaus kūno išvaizdą; jūs nesuvokiate dvasios realybių. Aš neteisiu nė vieno žmogaus, net ir savo aršiausio priešo. Bet jeigu aš tikrai nuspręščiau teisti, tai manasis nuosprendis būtų teisingas ir teisus, nes aš nuspręščiau ne vienas, bet sąjungoje su savuoju Tėvu, kuris mane ir atsiuntė į šį pasaulį ir kuris yra visų teisingų nuosprendžių šaltinis. Net ir jūs sutinkate, kad gali būti priimtas dviejų patikimų liudininkų paliudijimas – na, tuomet, aš liudiju šitas tiesas; lygiai taip pat šitą liudija ir manasis Tėvas danguje. Ir kada aš jums tai pasakiau vakar, tai savo tamsybėje jūs manęs paklausėte, ‘Kur yra tavasis Tėvas?’ Tikrai, jūs nepažįstate nei manęs, nei manojo Tėvo, nes jeigu jūs būtumėte pažinę mane, tai būtumėte pažinę ir Tėvą.

“Aš jums jau esu sakęs, kad aš išeinu, ir kad jūs ieškosite manęs ir nesurasite, nes ten, kur einu aš, jūs ateiti negalite. Jūs tie, kurie norite atstumti šitą šviesą, esate iš apačios; aš esu iš viršaus. Jūs tie, kurie turite polinkį sėdėti tamsybėje, esate iš šito pasaulio; aš nesu iš šito pasaulio, ir aš gyvenu šviesų Tėvo amžinojoje šviesoje. Jūs visi turėjote pakankamai progų sužinoti, kas aš esu, bet vis dar jūs tikrai turėsite ir kitų įrodymų, patvirtinančių Žmogaus Sūnaus tapatybę. Aš esu gyvenimo šviesa, ir kiekvienas, kuris sąmoningai ir suprasdamas šitą gelbstinčią šviesą atstumia, tikrai mirs savo nuodėmėse. Daug ką aš turiu jums pasakyti, bet jūs nepajėgiate priimti mano žodžių. Tačiau, tas, kuris pasiuntė mane, yra teisingas ir ištikimas; manasis Tėvas myli net ir savo klystančius vaikus. Ir viską, ką manasis Tėvas yra sakęs, aš taip pat skelbiu pasauliui.

“Kada Žmogaus Sūnus bus pakeltas į viršų, tada tikrai jūs visi žinosite, kad aš esu tas ir, kad aš nieko nedariau savo vardu, bet dariau tik tai, ką mane buvo

mokęs Tėvas. Šiuos žodžius aš sakau jums ir jūsų vaikams. Ir tas, kuris atsiuntė mane, net ir dabar yra su manimi; jis nepaliko manęs vieno, nes aš visada darau tai, ką jam matyti malonu.”

Kada Jėzus šitaip mokė piligrimus šventyklos kieme, tada daugelis tikėjo. Ir nė vienas vyras neišdrįso jo sučiupti.

6. POKALBIS APIE GYVENIMO VANDENĮ

Paskutinią dieną, didžiąją šventės dieną, kada procesija nuo Siloamo tvenkinio ėjo per šventyklos kiemus, ir iškart po to, kai vanduo ir vynas buvo ką tik išpilti ant altoriaus prie šventikų, Jėzus, stovėdamas tarp piligrimų, tarė: “Jeigu kuris nors žmogus yra ištroškęs, tai tegul ateina pas mane ir geria. Iš Tėvo danguje aš atnešiau į šitą pasaulį gyvenimo vandenį. Tas, kuris tiki į mane, tas tikrai bus pripildytas tos dvasios, kurią išreiškia šitas vanduo, kadangi net ir Raštuose yra pasakyta, ‘Iš jo tikrai tekės gyvųjų vandenų upės.’ Kada Žmogaus Sūnus savo darbą žemėje bus užbaigęs, tada tikrai bus išlieta gyvoji Tiesos Dvasia visiems materialiams kūnams. Tie, kurie šitą dvasią priims, tikrai niekada nepažins dvasinio troškulio.”

Jėzus, kad pasakytų šiuos žodžius, pamaldų nepertraukė. Jis kreipėsi į garbintojus iškart po to, kada buvo užbaigti skanduoti posmai apie Halelą, atsiliepiantį atkartojamas Psalmės skaitymas, palydimas šakelių pamojavimu prieš altorių. Kaip tik čia atsirado pauzė, kol buvo ruošiamos aukos, ir būtent šiuo metu

[1796]▼

piligrimai išgirdo nuostabų Mokytojo balsą, pareiškiantį, kad jis yra to gyvojo vandens davėjas kiekvienai dvasios ištroškusiai sielai.

Pasibaigus šitoms ankstyvo ryto pamaldoms, Jėzus minias mokė toliau, sakdamas: “Argi jūs neskaitėte Rašte: ‘Žiūrėkite, kaip vandenys yra išpilami ant išdžiuvusios žemės ir pasklinda po išdegintą dirvą, taip ir aš tikrai suteiksiu šventumo dvasią, kad ji būtų išlieta ant jūsų vaikų palaiminimui, net ir jūsų vaikų vaikams’? Kodėl gi jums būti ištroškusiems dvasios tarnavimo, tuo metu, kai jūs stengiatės savo sielas pagirdyti žmonių tradicijomis, kurios yra pilamos iš sudaužytų ritualinių pamaldų ašochių? Tai, ką jūs matote vykstant šitoje šventykloje, yra tas metodas, kurio dėka jūsų tėvai stengėsi simbolizuoti dieviškosios dvasios padovanojimą įtikėjimo vaikams, ir jūs gerai pasielgėte, kad šiuos simbolius išsaugojote, net iki šitos dienos. Bet dabar į šitą kartą atėjo dvasių Tėvo apreiškimas jo Sūnaus savęs padovanojimo dėka, ir po viso šito tikrai eis Tėvo ir šio Sūnaus dvasios padovanojimas žmonių vaikams. Kiekvienam, kuris turi įtikėjimą, iš tikrųjų šitas dvasios padovanojimas taps tikruoju mokytoju tame kelyje, kuris veda į amžinąjį gyvenimą, į tikruosius gyvenimo vandenį dangiškojoje karalystėje ant žemės ir ten danguje Tėvo Rojuje.”

Ir Jėzus toliau atsakinėjo į klausimus tiek į minios, tiek į fariziejų. Vieni manė, kad jis yra pranašas; kiti tikėjo, kad jis turi būti Mesijas; dar kiti sakė, kad jis negali būti tas Kristus, matydami, kad jis yra kilęs iš Galilėjos, ir kad Mesijas turi atstatyti Dovydo sostą. Vis tik jo suimti jie nedrįso.

7. DISKUSIJA APIE DVASINĘ LAISVĘ

Šventės paskutiniosios dienos popietę ir po to, kai apaštalai jo neįtikino, kad bėgtų iš Jeruzalės, Jėzus vėl nuėjo į šventyklą mokyti. Suradęs didžiulę tikinčiųjų grupę, susirinkusią Saliamono Prieangyje, jis kalbėjo jiems, sakydamas:

“Jeigu mano žodžiai suranda atgarsį jūsų širdyje ir jeigu jūs galvojate vykdyti mano Tėvo valią, tuomet jūs iš tikrųjų esate mano mokiniai. Jūs tikrai sužinosite tiesą, ir ta tiesa jus tikrai išlaisvins. Aš žinau, kaip jūs man atsakysite: Mes esame Abraomo vaikai; ir mes nevergaujame niekam; kaip tuomet mus galima išlaisvinti? Net jeigu ir taip, bet aš nekalbu apie išorinį pajungimą kito valdžiai; aš turiu omenyje sielos laisves. Tikrai, tikrai, aš jums sakau, kiekvienas, kuris daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas. Ir jūs žinote, jog nepanašu, kad vergas šeimininko namuose gyventų amžinai. Jūs taip pat žinote, jog sūnus tikrai pasilieka savo tėvo namuose. Dėl to, jeigu šis Sūnus tikrai jus išvaduos, tikrai padarys jus sūnumis, tai jūs iš tikrųjų būsite laisvi.

“Aš žinau, kad jūs esate Abraomo sėkla, bet jūsų lyderiai siekia mane nužudyti, nes jie neleido, kad mano žodis jų širdyse turėtų transformuojančio poveikio. Jų sielas sukaustė prietarai ir apakino pasipuikavimas kerštu. Aš jums pareiškiu tą tiesą, kurią man rodo amžinasis Tėvas, tuo tarpu šitie apgautieji mokytojai stengiasi daryti tuos dalykus, kurių jie išmoko tikrai iš savo žemiškųjų tėvų. Ir kada jūs atsakote, kad Abraomas yra jūsų tėvas, tada aš jums iš tiesų sakau, kad, jeigu jūs būtumėte Abraomo vaikai, tai jūs norėtumėte atlikti Abraomo darbus. Kai kurie iš jūsų tikite manuoju mokymu, bet kiti stengiasi mane sunaikinti, nes aš jums pasakiau tą tiesą, kurią esu gavęs iš Dievo. Bet Abraomas su Dievo tiesa elgėsi ne taip. Aš suvokiu, jog kai kas iš jūsų yra pasiryžęs

[1797]▼

atlikti to nelabojo darbus. Jeigu Dievas būtų jūsų Tėvas, tai jūs pažintumėte mane ir mylėtumėte tą tiesą, kurią aš apreiškiu. Argi jūs nesuvoksitė, jog aš ateinu nuo Tėvo, jog aš esu pasiųstas Dievo, jog šito darbo aš nedarau savo vardu? Kodėl gi jūs nesuprantate mano žodžių? Argi tai yra dėl to, kad jūs nusprendėte tapti blogio vaikais? Jeigu jūs esate tamsos vaikai, tai vargu ar jūs vaikščiositė tos tiesos, kurią aš apreiškiu, šviesoje. Blogio vaikai eina tikrai savojo tėvo, kuris buvo apgavikas ir negynė tiesos, nes pasirodė, kad jame tiesos nėra, keliais. Bet dabar ateina Žmogaus Sūnus, skelbdamas tiesą ir gyvendamas tiesa, o daugelis iš jūsų atsisako patikėti.

“Kas iš jūsų mane pripažįsta kaltu dėl nuodėmės? Tuomet, jeigu aš skelbiu tiesą ir gyvenu tiesa, kurią man parodė Tėvas, kodėl gi jūs netikite? Tas, kuris yra nuo Dievo, su džiaugsmu išgirsta Dievo žodžius; dėl šitos priežasties daugelis iš jūsų negirdi mano žodžių, nes jūs nesate nuo Dievo. Jūsų mokytojai net išdrįso pasakyti, jog savo darbus aš darau su velnių princo galia. Vienas žmogus, stovintis netoli, ką tik pasakė, jog manyje yra velnias, jog aš esu velnio vaikas. Bet visi tie iš jūsų, kurie nuoširdžiai bendraujate su savo pačių sielomis, puikiai žinote, jog aš nesu velnias. Jūs žinote, jog aš gerbiu Tėvą, net ir tuomet, kai jūs negerbiate manęs. Aš nesiekiu šlovės sau pačiam, aš siekiu šlovės tikrai savo Rojus Tėvui. Jūsų aš neteisiu, nes yra tas, kuris teisia vietoje manęs.

“Tikrai, tikrai, aš sakau tiems, kurie tiki šia evangelija, jeigu žmogus šitą tiesos žodį laikys gyvą savo širdyje, tai jis iš tikrųjų mirties skonio nepatirs niekada. Ir kaip tik dabar šalia manęs stovintis vienas raštininkas sako, kad šitas mano teiginys įrodo, jog mano viduje yra velnias, suprasdamas, jog Abraomas yra miręs, kaip yra mirę ir tie pranašai. Ir jis klausia: 'Ar tu esi tiek daug didingesnis už Abraomą ir tuos pranašus, kad drįsti stovėti čia ir sakyti, kas tik šitaip išlaikys tavo žodį, tas iš tikrųjų nepatirs mirties skonio? Kuo tu save laikai, kad drįsti išsakyti tokias šventvagystes?' Ir į visa tai aš atsakau, kad, jeigu aš šlovinu save, tai mano šlovė yra kaip niekas. Bet būtent Tėvas mane iš tikrųjų pašlovins, net ir tas pats Tėvas, kurį jūs vadinote Dievu. Bet jums nepasisekė pažinti šito savojo Dievo ir manojo Tėvo, ir aš atėjau suartinti jus; parodyti jums, kaip iš tikrųjų tapti Dievo sūnumis. Nors jūs Tėvo nepažįstate, bet aš jį tikrai pažįstu. Net ir Abraomas džiaugtųsi, matydamas mano dieną, o įtikėjimu jis ją matė ir džiaugėsi.”

Kada netikintys žydai ir Sanhedrino agentai, kurie susirinko maždaug šiuo metu, išgirdo šituos žodžius, tada jie sukėlė triukšmą, šaukdami: “Tau nėra ir penkiasdešimties metų, ir vis tik tu kalbi apie tai, kad matei Abraomą; tu esi velnio vaikas!” Jėzus nebegalėjo kalbos tęsti toliau. Jis išeidamas tiktai tepasakė, “Tikrai, tikrai, aš jums sakau, prieš tai, kada buvo Abraomas, esu aš.” Daugelis netikinčiųjų puolė ieškoti akmenų, kad sviestų į jį, o Sanhedrino agentai stengėsi jį suimti, bet Mokytojas greitai perėjo per šventyklos koridorius ir pabėgo į slaptą susitikimo vietą netoli Betanės, kur jo laukė Morta, Marija, ir Lozorius.

8. BENDRAVIMAS SU MORTA IR MARIJA

Buvo susitarta, kad Jėzus turėtų apsigyventi su Lozoriumi ir jo seserimis vieno draugo namuose, tuo tarpu apaštalai mažomis grupelėmis buvo pasklidę tai šen, tai ten, šitų atsargumo priemonių buvo imtasi dėl to, kad žydų valdžia vis drąsiau ėmėsi savo planų jį suimti.

Per daugelį metų šitiems trims tapo įpročiu mesti viską ir klausytis Jėzaus mokymo, kada tik jam pasitaikydavo juos aplankyti. Mirus tėvams, Morta ėmėsi pareigų šeimininkauti namuose, ir tokiu būdu šita

[1798]▼

proga, kai Lozorius ir Marija sėdėjo prie Jėzaus kojų, gerdami jo gaivinanti mokymą, Morta ruošėsi padengti vakarienę. Reikėtų paaiškinti, jog Mortos dėmesį nereikalingai blaškė daugybė nebūtinų užduočių, ir kad jai trukdė daug smulkmeniškų rūpesčių; toks buvo jos būdas.

Kada Morta buvo užsiėmusi šitų tariamų pareigų atlikimu, tada ji buvo nusiminusi, nes Marija nedarė nieko, kad jai padėtų. Dėl to ji nuėjo prie Jėzaus ir tarė: “Mokytojau, argi tau nerūpi, jog mano sesuo mane paliko, jog viską padengčiau viena? Argi tu nepaliepsi jai eiti ir padėti man?” Jėzus atsakė: “Morta, Morta, kodėl gi tau nerimą kelia tiek daug dalykų ir kodėl gi tu pergyveni dėl tiek daug smulkmenų? Iš tiesų vertingas yra tiktai vienas dalykas, ir kadangi Morta pasirinko šitą gerą ir reikalingą dalyką, tai aš tikrai iš jos šito

neatimsiu. Bet kada gi jūs abi tikrai išmoksite gyventi taip, kaip aš jus esu mokęs: kad abi tarnautumėte bendradarbiaudamos ir kad savo sielas abi atgaivintumėte vieningai? Argi jūs negalite išmokti, kad viskam yra savas laikas – kad ne tokie svarbūs gyvenimo reikalai turėtų vietą užleisti daug svarbesniems dangaus karalystės reikalams?”

9. BETLIEJUJE SU ABNERIU

Per visą savaitę, ėjusią po tabernakulių šventės, prie Betanės rinkosi dešimtys tikinčiųjų ir juos mokė dvylika apaštalų. Šitiems susibūrimams Sanhedrinas nesistengė trukdyti, kadangi Jėzaus ten nebuvo; visą šitą laiką jis dirbo su Abneriu ir jo partneriais Betliejuje. Kitą dieną šventei pasibaigus, Jėzus išvyko į Betanę, ir per šitą apsilankymą Jeruzalėje jis daugiau šventykloje nebemokė.

Šituo metu, Abneris savo būstinę buvo įsirengęs Betliejuje, ir iš šito centro buvo pasiūsta daug darbininkų į Judėjos ir pietų Samarijos miestus, net į Aleksandriją. Per keletą jo viešnagės dienų, Jėzus ir Abneris užbaigė pasirengimą dėl abiejų apaštališkųjų grupių darbo suvienijimo.

Per savo apsilankymą tabernakulių šventėje, Jėzus savo laiką buvo maždaug po lygiai padalinęs tarp Betanės ir Betliejaus. Betanėje jis daug laiko praleido su savo apaštalais; Betliejuje jis daug mokė Abnerį ir kitus buvusius Jono apaštalus. Ir būtent šitas artimas ryšys galų gale atvedė į tai, kad jie ėmė tikėti į jį. Šitiems buvusiems Jono Krikštytojo apaštalams išpūdį padarė toji drąsa, kurią jis pademonstravo Jeruzalėje mokydamas viešai, o taip pat ir jo užjaučiantis supratingumas, kurį jie patyrė, kada jis privačiai mokė Betliejuje. Dėl šito poveikio galų gale ir visiškai buvo laimėtas kiekvienas Abnerio partneris, kad iš visos širdies priimtų karalystę ir visa tai, kas su tokiu žingsniu yra susiję.

Prieš palikdamas Betliejų paskutinį kartą, Mokytojas pasirūpino tuo, kad jie visi prisijungtų prie jo savo pastangas suvienydami prieš tai, kada jis užbaigs savo žemiškąją karjerą materialiam kūne. Buvo susitarta, kad Abneris ir jo bičiuliai turi prisijungti prie Jėzaus ir dvylikos apaštalų artimiausioje ateityje Magadano Parke.

Pagal šitą susitarimą, lapkričio pradžioje Abneris ir jo vienuolika bičiulių savo dalią sujungė su Jėzumi ir šiais dvylika ir dirbo su jais kaip vienas organizmas iki pat nukryžiuavimo.

Spalio antroje pusėje Jėzus ir šie dvylika pasitraukė iš artimiausių Jeruzalės apylinkių. Sekmadienį, spalio 30-ąją, Jėzus ir jo pagalbininkai paliko Efraimo miestą, kur atsiskyres jis kelias dienas ilsėjosi,

[1799]▼

ir, eidami vieškeliu vakariniame Jordano krante tiesiai į Magadano Parką, jį pasiekė trečiadienio, lapkričio 4-osios, vėlyvą popietę.

Apaštalams labai palengvėjo, kada Mokytojas sugrįžo į draugišką kraštą; daugiau jie tikrai jo neberagino skelbti karalystės evangelijos eiti į Jeruzalę.

163 DOKUMENTAS

ŠIŲ SEPTYNIASDEŠIMTIES IŠVENTINIMAS MAGADANE

PRAĖJUS kelioms dienoms po Jėzaus ir šių dvylikos sugrįžimo į Magadaną iš Jeruzalės, iš Betliejaus atvyko Abneris kartu su grupe, kurią sudarė maždaug penkiasdešimt mokinių. Šiuo metu Magadano Stovykloje taip pat buvo susirinkę evangelininkų korpusas, moterų korpusas, ir maždaug vienas šimtas penkiasdešimt kitų tikrų ir išmėgintų mokinių iš visų Palestinos vietų. Po kelių dienų, paskirtų bendravimui ir stovyklos reorganizavimui, Jėzus ir šie dvylika pradėjo šitos ypatingos tikinčiųjų grupės intensyvų mokymą, ir iš šitos gerai išmokytos ir patyrusios mokinių skauspos Mokytojas vėliau atrinko tuos septyniasdešimt mokytojų ir juos pasiuntė skelbti karalystės evangeliją. Šitas įprastinis mokymas prasidėjo penktadienį, lapkričio 4-ąją, ir truko iki Sabato, lapkričio 19-sios.

Jėzus šią grupę mokė kiekvieną rytą. Petras mokė metodų, kaip viešai pamokslauti; Natanielius mokė juos mokymo meno; Tomas aiškino, kaip atsakinėti į klausimus; tuo tarpu Motiejus aiškino, kaip tvarkyti savo grupės finansus. Likusieji apaštalai taip pat dalyvavo šitame mokyme, sutinkamai su savo specialiu patyrimu ir natūraliais gabumais.

1. ŠIŲ SEPTYNIASDEŠIMTIES IŠVENTINIMAS

Šiuos septyniasdešimt Jėzus išventino Sabato popietę, lapkričio 19-ąją, Magadano Stovykloje, ir Abneris buvo paskirtas šitų evangelijos skelbėjų ir mokytojų vadovu. Šią korpusą iš septyniasdešimties narių sudarė Abneris ir dešimt buvusių Jono apaštalų, penkiasdešimt vienas iš ankstesniųjų evangelininkų ir aštuoni kiti mokiniai, kurie buvo pasižymėję karalystės tarnystėje.

Apie antrą valandą šią Sabato popietę, tarp lietaus protrūkių, tikinčiųjų kompanija, kuri, atvykus Dovydui ir daugumai jo pasiuntinių, padidėjusi ir pasiekusi daugiau negu keturis šimtus žmonių, susirinko Galilėjos ežero pakrantėje, kad paliudytų šitų septyniasdešimties išventinimą.

Prieš tai, kada Jėzus savo rankas uždėjo ant šitų septyniasdešimties galvų, kad juos išskirtų kaip evangelijos žinianešius, kreipdamasis į juos, jis tarė: "Derlius iš tiesų yra gausus, bet nedaug yra darbininkų; dėl to aš liepiu jums visiems melstis, kad derliaus Viešpats pasiųstų dar ir kitų darbininkų į savojo derliaus lauką. Netrukus aš jus atskirsiu kaip karalystės žinianešius. Netrukus aš išsiųsiu jus pas žydus ir pagonis kaip ėriukus tarp vilkų. Ir kada jūs išeisite savais keliais, po du, tai aš liepiu jums nesinešti nei pinigų, nei papildomų drabužių, nes į šią pirmąją misiją jūs išeinatė tikrai trumpam laikui. Nesveikinkite jokio žmogaus pakeliui, rūpinkitės tikrai savo darbu. Kada tik jūs ketinsite apsistoti kokiuose nors namuose, pirmiausia sakykite: Tebūnie ramybė šitiems namams. Jeigu tie, kurie myli ramybę, juose gyvena, tuomet jūs iš tikrųjų apsigyvensite ten; jeigu ne, tada jūs tikrai išeisite. O pasirinkę šituos namus, pasilikite juose tol, kol viešėsite tame mieste, valgydami ir

gerdami tą, kas tik bus pastatyta prieš jus. Ir jūs šitą darykite, nes šis darbininkas yra vertas, kad jį išlaikytų. Nesikraustykite iš namo į namą dėl to, kad gali būti pasiūlyta geresnė gyvenamoji vieta. Prisiminkite, kada jūs eisite skelbdami ramybę žemėje ir gerą valią tarp žmonių, tada jūs turėsite atkakliai diskutuoti su aršiais ir save apgavusiais priešais; todėl būkite išmintingi kaip gyvatės ir tuo pačiu metu tokie pat taikūs kaip balandžiai.

"Ir kur tik jūs eisite, visur pamokslaukite, sakydami, 'Dangaus karalystė yra šalia,' ir patarnaukite visiems tiems, kurių protas arba kūnas gali negaluoti. Karalystės geruosius dalykus jūs gavote nemokamai; ir jūs duokite juos nemokamai. Jeigu kokio nors miesto gyventojai jus priims, tai tikrai jie suras platų įėjimą į Tėvo karalystę; bet jeigu kurio nors miesto gyventojai šitą evangeliją atsisakys priimti, tai išvykdami iš tos netikinčios bendruomenės jūs vis tiek iš tiesų savo žinią skelbsite, sakydami, net ir tuomet, kada jūs išvyksite, tiems, kurie jūsų mokymą atstumia: 'Nežiūrint to, kad jūs šią tiesą atstumiate, vis tiek yra taip, jog Dievo karalystė atėjo prie jūsų.' Kas išgirsta jus, tas išgirsta mane. O kas išgirsta mane, tas išgirsta Tą, kuris mane atsiuntė. Kas atstumia jūsų evangelijos žinią, tas atstumia mane. O kas atstumia mane, tas atstumia ir Tą, kuris mane atsiuntė."

Kada Jėzus šitą pasakė šiems septyniasdešimčiai, tada jis pradėjo nuo Abnerio, ir, jiems klūpant aplink jį ratu, savo rankas uždėjo paeiliui ant kiekvieno vyro galvos.

Anksti kitą rytą Abneris pasiuntė šiuos septyniasdešimt žinianešių į visus Galilėjos, Samarijos, ir Judėjos miestus. Ir šitos trisdešimt penkios poros skelbė ir mokė maždaug šešias savaites, visos jos sugrįžo į naująją stovyklą netoli Pelos, Perėjoje, penktadienį, gruodžio 30-ąją.

2. TURTINGAS JAUNAS VYRAS IR KITI

Daugiau negu penkiasdešimtį mokinių, kurie norėjo, kad juos išsventintų ir paskirtų tarp tų septyniasdešimties, atmetė komitetas, kurį Jėzus buvo paskyręs tam, kad atrinktų šiuos kandidatus. Šitą komitetą sudarė Andriejus, Abneris, ir evangelininkų korpuso laikinasis vadovas. Visais atvejais, kada šitas komitetas iš trijų narių nesutardavo vienbalsiai, tada tą kandidatą jie atveddavo pas Jėzų, ir nors Mokytojas niekada neatstūmė nė vieno asmens, kuris troško būti išsventintas kaip evangelijos žinianešys, bet buvo daugiau kaip tuzinas tokių, kurie, pasišnekėję su Jėzumi, tapti evangelijos žinianešiais daugiau nebetroško.

Vienas atkaklus mokinys atėjo pas Jėzų, sakydamas: "Mokytojau, aš norėčiau būti vienas iš tavo naujųjų apaštalų, bet mano tėvas yra labai senas ir netoli mirties; ar man būtų leista sugrįžti namo tam, kad jį palaidočiau?" Į tai Jėzus atsakė: "Mano sūnau, lapės turi olas, o dangaus paukščiai turi lizdus, bet Žmogaus Sūnus neturi kur savosios galvos priglausti. Tu esi ištikimas mokinys, ir gali likti toks, tuo pačiu metu sugrįžti namo tam, kad patarnautum tiems, kuriuos myli, bet ne taip yra su mano evangelijos žinianešiais. Jie atsisakė visko, kad eitų kartu su manimi ir skelbtų karalystę. Jeigu tu nori būti išsventintas mokytojas, tuomet laidoti mirusiuosius tu turi leisti kitiems, tuo tarpu tu toliau turi skleisti gerąją naujieną." Ir šitas vyras išėjo labai nusivylęs.

Kitas mokinys atėjo pas Mokytoją ir tarė: "Aš norėčiau tapti išsventintu

žinianešiu, bet norėčiau trumpam pareiti namo, kad nuraminčiau savo šeimą." Ir Jėzus atsakė: "Jeigu tu tikrai norėtum būti išventintas, tai tu turi trošksti atsisakyti visko. Evangelijos žinianešiai negali turėti padalintos meilės. Nė vienas vyras, uždejęs savo ranką ant arklo, jeigu jis atsisukinėja atgal, nevertas to, jog taptų karalystės žinianešiu."

Tuomet Andriejus pas Jėzų atvedė vieną turtingą jauną vyrą, kuris buvo atsidavęs tikintysis, ir kuris troško priimti išventinimą. Šitas jaunas vyras, Matadormas,

[1802]▼

buvo Jeruzalės Sanhedrino narys; jis anksčiau klausėsi, kaip mokė Jėzus, o vėliau jį karalystės evangelijos buvo mokęs Petras ir kiti apaštalai. Jėzus šnekėjosi su Matadormu apie išventinimo reikalavimus ir paprašė, kad šis sprendimą atidėtų iki to meto, kai šį dalyką bus geriau apsvarstęs. Anksti kitą rytą, kada Jėzus išėjo pasivaikščioti, šitas jaunas vyras priėjo prie jo ir tarė: "Mokytojau, aš iš tavęs norėčiau sužinoti apie tuos amžinojo gyvenimo užtikrinimus. Kadangi nuo jaunumės aš laikiausi visų šių įsakymų, tai norėčiau sužinoti, ką aš galiu padaryti daugiau dėl to, kad įgyčiau amžinąjį gyvenimą?" Atsakydamas į šią klausimą, Jėzus pasakė: "Jeigu tu laikaisi visų šių įsakymų – nesvetimauk, nežudyk, nevok, neliudyk melagingai, neapgaudinėk, gerbk savo tėvus – tai tu elgiesi gerai, bet išgelbėjimas yra atpildas už įtikėjimą, ne vien tik už darbus. Ar tu tiki šita karalystės evangelija?" Ir Matadormas atsakė: "Taip, Mokytojau, aš iš tikrųjų tikiu viskuo, ko tu mane mokei ir ko mane mokė tavieji apaštalai." Ir Jėzus tarė, "Tuomet tu iš tikrųjų esi mano mokinys ir karalystės vaikas."

Tada tarė jaunasis vyras: "Bet, Mokytojau, aš nesu patenkintas tuo, kad esu tavo mokinys; aš norėčiau būti vienas iš tavo naujų žinianešių." Kada Jėzus išgirdo šią, tada į jį žemyn jis pažvelgė su didžiule meile ir pasakė: "Aš iš tiesų turėsiu tave vienu iš savo žinianešių, jeigu tu panorėsi sumokėti tą kainą, jeigu tu tikrai suteiksi tą vienintelį dalyką, kurio tau trūksta." Matadormas atsakė: "Mokytojau, aš padarysiu bet ką, jeigu tik man bus leista eiti kartu su tavimi." Jėzus, pabučiavęs į kaktą klūpantį jauną vyrą, tarė: "Jeigu tu tikrai nori būti mano žinianešys, tai eik ir parduok viską, ką turi, ir, kada viską, ką gausi, būsi padovanojęs vargšams arba savo sielos broliams, tada ateik ir sek paskui mane, ir tu tikrai turėsi turtą dangaus karalystėje."

Kada Matadormas išgirdo šią, tada jo veido išraiška susmuko. Jis atsistojo ir išėjo nusimineš, nes jis turėjo didžiulius turtus. Šitas jaunas fariziejus buvo išauklėtas taip, kad tikėtų, jog turtas yra Dievo palankumo ženklas. Jėzus žinojo, kad jis nebuvo išsilaisvinęs nuo meilės sau ir savo turtams. Mokytojas norėjo jį išlaisvinti iš meilės turtui, nebūtinai iš to turto. Nors Jėzaus mokiniai su visais savo žemiškaisiais turtais ir neišsiskyrė, bet apaštalai ir šie septyniasdešimt išsiskyrė. Matadormas troško būti vienas iš šių septyniasdešimties naujų žinianešių, ir būtent dėl šitos priežasties Jėzus pareikalavo, kad su visais savo žemiškaisiais turtais jis išsiskirtų.

Beveik kiekviena žmogiškoji būtybė turi kokį nors trūkumą, kurio laikosi kaip mėgstamo blogio, ir kurio atsisakymas sudaro dalį kainos už patekimą į dangaus karalystę. Jeigu Matadormas su savo turtais būtų išsiskyręs, tai galbūt jie būtų buvę sugražinti tiesiog į jo rankas, kad juos valdytų kaip šių

septyniasdešimties išdininkas. Nes vėliau, po bažnyčios įkūrimo Jeruzalėje, jis Mokytojo paliepimui iš tiesų pakluso, nors tuomet tapti šių septyniasdešimties nariu buvo per vėlu, ir jis tapo Jeruzalės bažnyčios išdininku, kurios vadovas buvo Jokūbas, Viešpaties materialiam kūne brolis.

Šitaip visada buvo ir amžinai bus: Žmonės savo sprendimus privalo priimti patys. Yra tam tikras pasirinkimo laisvės diapazonas, kuriuo mirtingieji gali pasinaudoti. Dvasinio pasaulio jėgos nevers žmogaus prievarta; jos leidžia jam eiti savo pasirinkimo keliu.

Jėzus numatė, jog Matadormas, su savo turtais, matomai negalėjo tapti tokių vyrų, kurie dėl evangelijos buvo atsisakę visko, išventintu partneriu; tuo pačiu metu, jis matė, jog be savo turto, jis taptų jų visų aukščiausiuoju vadovu. Bet, kaip ir paties Jėzaus broliai, taip ir jis karalystėje niekada netapo didis,

[1803]▼

nes jis pats iš savęs atėmė tą artimą ir asmeninį bendravimą su Mokytoju, kas galėjo būti jo patyrimas, jeigu šituo metu jis būtų norėjęs padaryti tą patį dalyką, kurio prašė Jėzus, ir kurį, praėjus keleriems metams, jis iš tikrųjų ir padarė.

Turtai tiesiogiai neturi nieko bendro su patekimu į dangaus karalystę, bet meilė turtui turi. Dvasinė ištikimybė karalystei yra nesuderinama su vergavimu materialistiniam mamoniui. Savo aukščiausio laipsnio ištikimybė dvasiniam idealui žmogus neturi dalintis su atsidavimu materialistiniams dalykams.

Jėzus niekada nemokė, jog turėti turto yra negerai. Jis tikrai iš šių dvylikos ir septyniasdešimties pareikalavo, kad visus savo žemiškuosius turtus paskirtų bendram reikalui. Net ir tada, jis pasirūpino jų turto pelningu likvidavimu, kaip buvo ir Apaštalo Motiejaus atveju. Jėzus savo turtingiems mokiniams daug kartų davė panašių patarimų į tuos, kokius davė mokydamas turtingą vyrą iš Romos. Mokytojas uždarbio pertekliaus išmintingą investavimą laikė teisėta apsidraudimo forma ateičiai ir nuo neišvengiamų sunkumų. Kada apaštališkasis išdas būdavo perpildytas, tada Judas pinigus padėdavo kaip indėlį, kad būtų galima pasinaudoti vėliau, kada jie galėtų patirti sunkumų dėl pajamų sumažėjimo. Šitą Judas darydavo pasitaręs su Andriejumi. Jėzus asmeniškai niekada neturėjo nieko bendro su apaštališkaisiais finansais, išskyrus tuos atvejus, kada būdavo dalinamos išmaldos. Bet vieną ekonominį nusižengimą jis daug kartų pasmerkė, o būtent, kada silpnus, nemokytus, ir tuos, kuriems ne taip pasisekė, nesąžiningai išnaudodavo stiprūs, sumanūs, ir protingesni jų bičiuliai. Jėzus pareiškė, jog toks nežmogiškas elgesys su vyrais, moterimis, ir vaikais yra nesuderinamas su dangaus karalystės brolystės idealais.

3. SAMPROTAVIMAS APIE TURTA

Iki to laiko, kada Jėzus užbaigė pokalbį su Matadormu, Petras ir kai kurie kiti apaštalai susirinko prie jo, ir turtingajam vyrui nueinant, Jėzus atsisuko į apaštalus ir tarė: "Jūs matot, kaip yra sunku tiems, kurie turi turtą, iki galo įeiti į Dievo karalystę! Dvasinio garbinimo negalima dalintis su atsidavimu materialiams dalykams; nė vienas žmogus negali tarnauti dviems šeiminkams. Jūs turite tokį posakį, jog 'lengviau kupranugariui pralįsti per adatos skylutę negu pagoniui paveldėti amžinąjį gyvenimą.' O aš pareiškiu, jog šitam

kupranugariui pralįsti per adatos skylutę lygiai taip lengva, kaip ir šitiems savimi patenkintiems turčiams patekti į dangaus karalystę."

Kada Petras ir apaštalai išgirdo šiuos žodžius, tada jie buvo nepaprastai pritrenkti, tiek pritrenkti, jog Petras tarė: "Kas tuomet, Viešpatie, gali būti išgelbėtas? Ar visi tie, kurie turi turtų, tikrai nepateks į karalystę?" Ir Jėzus atsakė: "Ne, Petrai, bet visi tie, kurie pasitiki turtais, tikrai vargu ar pateks į šį dvasinį gyvenimą, kuris veda į amžinąjį žengimą į priekį. Bet net ir tada, didelė dalis to, kas yra neįmanoma žmogui, nėra nepasiekiamo Tėvui danguje; vietoje šito mes turėtume suvokti, jog su Dievu viskas yra įmanoma."

Kada jie ėjo susimąstę, tada Jėzus liūdėjo dėl to, jog Matadormas nepasiliko su jais, nes jį labai mylėjo. Ir kada jie nusileido prie ežero, tada atsisėdo ten prie vandens, ir Petras, kalbėdamas šių dvylikos vardu (kurie iki šio laiko buvo susirinkę visi), tarė: "Mums neramu dėl tavo žodžių tam turtingam jaunam vyrui. Ar mes tikrai reikalausime iš tų, kurie nori sekti paskui tave, kad jie atsisakytų visų savo žemiškųjų turtų?" Ir Jėzus tarė: "Ne, Petrai, tikrai iš tų, kurie norėtų tapti apaštalais, ir kurie trokšta gyventi su manimi taip, kaip gyvenate ir jūs, ir kaip viena šeima. Bet Tėvas reikalauja, kad jo vaikų meilė būtų tyra ir nepadalinta. Kad

[1804]▼

ir koks daiktas ar asmuo atsistotų tarp jūsų ir jūsų meilės karalystės tiesoms, jo būtina atsakyti. Jeigu žmogaus turtas neišiveržia į sielos valdas, tuomet jis neturi poveikio dvasiniam gyvenimui tų, kurie norėtų patekti į karalystę."

Ir tuomet tarė Petras, "Bet, Mokytojau, mes palikome viską, kad eitume kartu su tavimi, tuomet, ką mes tikrai turėsime?" Ir Jėzus aiškino visiems dvylikai: "Tikrai, tikrai, aš sakau jums, nėra nė vieno žmogaus, kuris paliko turtus, namus, žmoną, sielos brolius, tėvus, ar vaikus mano labui ir dangaus karalystės labui, ir kuriam tikrai nebus su kaupu atlyginta šitame pasaulyje, galbūt kokiais nors persekiojimais, ir būsimajame pasaulyje amžinuoju gyvenimu. Bet daugelis tų, kurie yra pirmieji, tikrai bus paskutiniai, tuo tarpu paskutiniai tikrai dažnai bus pirmieji. Tėvas bendrauja su savo tvariniais sutinkamai su jų poreikiais ir pagal tai, kaip jie paklūsta jo gailestingo ir kupino meilės rūpinimosi visatos gerove teisingiems įstatymams.

"Dangaus karalystė yra panaši į šeiminką, kuris samdydavo daug žmonių, ir kuris anksti iš ryto išėjo nusamdyti darbininkų, kad jie dirbtų jo vynuogyne. Kada jis sutarė su darbininkais, kad sumokės vieną dinarą už dieną, tada nusiuntė juos į vynuogyną. Tuomet apie devintą valandą jis vėl išėjo, ir, pamatęs kitus darbininkus stovinčius turgaus aikštėje ir nieko neveikiančius, tarė jiems: 'Jūs taip pat eikite dirbti į mano vynuogyną, ir aš jums sumokėsiu teisingai.' Ir jie iš karto nuėjo dirbti. Apie dvyliktą valandą jis ir vėl išėjo, ir apie trečią valandą, ir padarė tą patį. O nuėjęs į turgavietę maždaug penktą valandą po pusiaudienio, jis dar surado ir kitų stovinčių, nieko neveikiančių darbininkų, ir jis pasiteiravo jų, 'Kodėl jūs čia stovite visą dieną nieko neveikdami?' Ir tie vyrai atsakė, 'Kadangi mūsų niekas nenusamdė.' Tuomet tarė šeiminkas: 'Eikite jūs taip pat dirbti į mano vynuogyną, ir kiek tik priklausys, tiek aš jums sumokėsiu.'

"Kada atėjo vakaras, tada šitas vynuogyno savininkas tarė savo prievaizdai: 'Pakviesk darbininkus ir sumokėk jiems uždarbį, pradėdamas nuo tų, kurie buvo

pasamdyti paskutiniai ir užbaigdamas tais, kurie buvo nusamdyti pirmieji.' Kada tie, kurie buvo nusamdyti apie penktą valandą, atėjo, tada jie gavo po vieną dinarą kiekvienas, ir šitaip buvo atsiskaityta su kiekvienu iš likusiųjų darbininkų. Kada dienos pradžioje nusamdyti vyrai pamatė, kiek buvo sumokėta vėliau atėjusiems, tada jie tikėjosi gauti daugiau negu buvo suderėta. Bet kaip ir visi kiti, kiekvienas vyras gavo tik tai po vieną dinarą. Ir kada kiekvienas savo užmokestį buvo gavęs, tada jie pasiskundė šeimininkui, sakydami: 'Šitie vyrai, kurie buvo nusamdyti paskutiniai, dirbo tik tai vieną valandą, ir vis tiek tu jiems sumokėjai tiek pat, kiek ir mums, nešusiems dienos našta kepinant saulei.'

"Tuomet atsakė šeimininkas: 'Mano draugai, aš gi jums nepadariau nieko blogo. Argi kiekvienas iš jūsų nesutikote dirbti už vieną dinarą per dieną? Pasiimkite dabar tai, kas yra jūsų, ir eikite savais keliais, nes aš noriu duoti tiems, kurie atėjo paskutiniai, tiek pat, kiek daviau ir jums. Argi tai nėra teisėta, jog su tuo, kas yra mano, pasielgčiau taip, kaip noriu? ar jūs nepatenkinti mano dosnumu, nes aš noriu būti geras ir parodyti gailestingumą?'"

4. ATISISVEIKINIMAS SU ŠIAIS SEPTYNASDEŠIMČIA

Magadano Stovykloje buvo sujudimo metas tą dieną, kada šie septyniasdešimt išėjo į savo pirmąją misiją. Anksti tą rytą, per savo paskutinį pasikalbėjimą su šiais septyniasdešimčia. Jėzus pabrėžė tokius dalykus:

1. Karalystės evangelija turi būti skelbiama visam pasauliui, pagonims, o taip pat ir žydams.

2. Patarnaudami sergantiesiems, susilaikykite nuo mokymo tikėtis stebuklą.

[1805]▼

3. Skelbkite Dievo sūnų dvasinę brolystę, o ne išorinę žemiškosios galios ir materialios šlovės karalystę.

4. Venkite laiko praradimo dėl per didelio bendravimo draugijoje ir dėl kitokių banalybių, kurios galėtų atitraukti nuo to, kad iš visos širdies atsiduotumėte evangelijos skelbimui.

5. Jeigu pirmasis namas, renkantis kur apsistoti, pasirodys, jog tai yra verti namai, tai ten ir apsigyvenkite visam viešnagės tame mieste laikotarpiui.

6. Aiškiai sakykite visiems ištikimiesiems tikintiesiems, jog dabar atėjo metas atvirai atsiskirti nuo žydų religinių lyderių Jeruzalėje.

7. Mokykite, jog visa žmogaus pareiga yra apibendrinta šitame viename įsakyme: Mylėk Viešpatį, savo Dievą, savo visu protu ir visa siela, o savo artimą mylėk kaip save patį. (Šito jie turėjo mokyti kaip žmogaus visuminės pareigos vietoje tų 613 gyvenimo taisyklių, kurias smulkiai aiškino fariziejai.)

Kada Jėzus visų apaštalų ir mokinių akivaizdoje šitaip baigė kalbėti šiems septyniasdešimčiai, tada Simonas Petras juos nusivedė atskirai ir jiems pasakė išventinimo pamokslą, kuris buvo Mokytojo nurodymo, duoto tuo metu, kada jis savo rankas buvo uždėjęs ant jų ir išskyrė juos kaip karalystės žinianešius, išvystymas. Petras paliepė šiems septyniasdešimčiai savo patyrimo puoselėti tokias dorybes:

1. *Pašvęstą atsidavimą.* Visą laiką melstis, jog evangelijos derliaus dorojimui būtų pasiūsta daugiau darbininkų. Jis paaiškino, jog kada žmogus meldžiasi šitaip, tai tikimybė bus didesnė, kad jis pasakys, "Štai aš; siųsk mane." Jis perspėjo juos, kad jie neignoruotų kasdienio garbinimo.

2. *Tikrąją drąsą.* Jis įspėjo juos, kad jie susidurs su priešišku ir kad juos tikrai persekios. Petras jiems sakė, kad jų misija nėra užduotis bailiams, ir patarė tiems, kurie bijo, pasitraukti prieš išvykstant. Bet nepasitraukė nė vienas.

3. *Įtikėjimą ir pasitikėjimą kitu.* Jie turi išvykti į šią trumpą misiją visai be jokių atsargų; jie privalo pasitikėti Tėvu dėl maisto ir pastogės ir dėl visų kitų reikalingų dalykų.

4. *Uolumą ir iniciatyvą.* Juos turi užvaldyti uolumas ir išmintingas entuziazmas; jie privalo rūpintis išimtinai savojo Mokytojo reikalu. Rytietiškasis pasisveikinimas buvo ilgas ir įmantrus ritualas; dėl to jiems buvo nurodyta "pakeliui nesveikinti nė vieno žmogaus," toks buvo įprastas metodas, kada buvo nurodoma savo reikalą pradėti negaištant laiko. Tai neturėjo nieko bendro su draugišku pasisveikinimu.

5. *Gerumą ir mandagumą.* Mokytojas jiems buvo nurodęs vengti nereikalingo laiko švaistymo visuomeninių ritualų metu, bet jis paliepė mandagumą rodyti visiems, su kuriais jiems tektų susitikti. Jie turi rodyti visapusišką gerumą tiems, kurie gali juos priimti savo namuose. Jie buvo griežtai įspėti, kad nepalikėtų kuklių namų dėl to, jog būtų priimti patogesniuose ar įtakingesniuose namuose.

6. *Sergančiųjų globą.* Šiems septyniasdešimčiai Petras nurodė surasti tokių, kurie yra nesveiki protu ir kūnu, ir padaryti viską, ką tik jie gali, kad jų kančią palengvintų ar jų negalavimus išgydytų.

Ir kada jiems šitai buvo nurodyta ir pasakyta, tada jie iškeliavo po du į savo misiją Galilėjoje, Samarijoje, ir Judėjoje.

[1806]▼

Nors žydai laikėsi ypatingos nuostatos skaičiaus septyniasdešimt atžvilgiu, kartais manydami, jog pagoniškujų nacių skaičius siekė septyniasdešimt, ir nors šitie septyniasdešimt žinianešių su šia evangelija turėjo eiti į visas tautas, bet vis tik, tiek, kiek mes galime matyti, tai buvo tiktai sutapimas, jog šitoji grupė turėjo kaip tik septyniasdešimt narių. Be abejo Jėzus būtų priėmęs ne mažiau

kaip pusę tuzino ir kitų, bet jie nenorėjo sumokėti tos kainos, kada reikėjo atsisakyti turto ir šeimos.

5. STOVYKLOS PERKĖLIMAS Į PELA

Jėzus ir šie dvylika dabar pasirengė įkurti savo paskutinę būstinę Perėjoje, netoli Pelos, kur Mokytojas buvo pakrikštytas Jordano upėje. Dešimt paskutiniųjų lapkričio dienų buvo praleista besitariant Magadane, ir antradienį, gruodžio 6-ąją, visa grupė, kurią sudarė beveik trys šimtai žmonių, dienai brėkstant, išvyko su visais savo daiktais, kad tą vakarą apsistotų prie upės netoli Pelos. Tai buvo ta pati vieta, prie šaltinio, kurią prieš keletą metų su savo stovykla buvo užėmęs Jonas Krikštytojas.

Įrengus Magadano Stovyklą, Dovydas Zabediejus sugrįžo į Betsaidą ir nedelsiant pasiuntinių tarnybą ėmė mažinti. Karalystė ėmė įžengti į naują fazę. Kasdien, piligrimai atvykdavo iš visų Palestinos kraštų ir net iš tolimųjų Romos imperijos regionų. Kartais tikintieji atvykdavo iš Mesopotamijos ir iš tų kraštų, kurie buvo į rytus nuo Tigrio. Todėl, sekmadienį, gruodžio 18-ąją, Dovydas, padedamas savojo pasiuntinių korpuso, ant nešulinių gyvulių sukrovė stovyklos įrangą, kurią jis tuo metu laikė savo tėvo namuose ir kurią anksčiau buvo panaudojęs Betsaidos stovykloje prie ežero. Laikinai atsisveikinęs su Betsaida, jis išvyko į pietus palei ežero krantą ir palei Jordano upę iki tokios vietos, kuri buvo maždaug už pusės mylios į šiaurę nuo apaštališkosios stovyklos; ir greičiau negu po savaitės jis buvo pasirengęs svetingai priimti beveik pusantro tūkstančio atvykėlių piligrimų. Apaštališkojoje stovykloje buvo galima apgyvendinti apie penkis šimtus žmonių. Šiuo metu Palestinoje buvo lietu sezonas, ir šitoks apgyvendinimas buvo reikalingas tam, kad būtų pasirūpinta vis labiau augančiu skaičiumi atvykėlių, didele dalimi nuoširdžių, kurie atvykdavo į Perėją tam, kad pamatytų Jėzų ir pasiklausytų jo mokymo.

Dovydas visa tai padarė savo paties iniciatyva, nors šitą darydamas Magadane jis pasitarė su Pilypu ir Motiejumi. Savo ankstesniojo pasiuntinių korpuso didesniąją dalį jis įdarbino padėjėjais, kad šitą stovyklą prižiūrėtų; dabar nuolatiniam pasiuntinių darbui jis naudojo mažiau negu dvidešimt vyrų. Baigiantis gruodžiui ir iki to laiko, kada sugrįžo šie septyniasdešimt, prie Mokytojo susirinko maždaug aštuoni šimtai lankytojų, ir jie apsigyveno Dovydo stovykloje.

6. ŠIŲ SEPTYNIASDEŠIMTIES SUGRĮŽIMAS

Penktadienį, gruodžio 30-ąją, tuo metu, kai Jėzus su Petru, Jokūbu, ir Jonu buvo išėjęs į netoli esančius kalnus, šie septyniasdešimt žinianešių į Pelos būstinę pradėjo rinktis po du, lydimi gausaus būrio tikinčiųjų. Mokymo vietoje visi septyniasdešimt susirinko apie penktą valandą, kada į stovyklą sugrįžo ir Jėzus. Vakarienė buvo atidėta daugiau negu vienai valandai, kol šitie karalystės evangelijos entuziastai pasakojo apie savo patyrimus. Didelę dalį šitų naujienu Dovydo pasiuntiniai apaštalams buvo atnešę per ankstesnes savaites, tačiau iš tikrųjų tai buvo įkvepiantis dalykas klausytis šitų naujai išsventintų evangelijos mokytojų asmeniškai pasakojančių, kaip jų žinią sutiko išalkę žydai ir pagonys. Pagaliau Jėzus

galėjo matyti žmones, kaip jie išeina skleisti gerųjų naujienų jam pačiam asmeniškai nebedalyvaujant. Dabar Mokytojas žinojo, kad šitą pasaulį jis gali palikti nesudarydamas rimtų kliūčių karalystės žengimui į priekį.

Kada šie septyniasdešimt pasakojo, kaip jiems "net ir nelabieji pakluso," tai jie turėjo omenyje tuos nuostabius pagijimo atvejus, kada jie išgydė nervinių sutrikimų aukas. Ir vis tik, buvo keletas atvejų, kada šitie tarnai išlaisvino iš realaus dvasių apsėdimo, ir Jėzus, turėdamas šitą galvoje, tarė: "Nieko nuostabaus, kad šitos nepaklusnios žemesniosios dvasios turėtų jums paklusti, suvokdamos, jog aš mačiau Šėtoną, krentantį iš dangaus kaip žaibą. Bet dėl šito tiek daug nedžiūgaukite, nes aš jums pareiškiu, jog vos tik aš sugrįšiu pas savąjį Tėvą, tuomet mes tikrai pasiūsime savo dvasias į pačius žmonių protus, kad nedidelis skaičius šitų pasimetusių dvasių daugiau nebegalėtų patekti į nelaimingų mirtingųjų protą. Aš kartu su jumis džiaugiuosi, kad jūs turite galios žmonėms, bet dėl šitokio patyrimo nesijauskite pakylėti, bet vietoje šito džiaukitės, kad jūsų vardai yra įrašyti į dangaus sąrašus, ir kad šitokiu būdu jūs einate į priekį begalinėje dvasinio užkariavimo karjeroje."

Ir būtent šituo metu, kaip tik prieš valgant vakarinį valgį, Jėzus patyrė vieną iš tų retų emocinės ekstazės akimirkų, kurias retkarčiais buvo matę jo pasekėjai. Jis pasakė: "Aš dėkoju tau, mano Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad, tuo metu, kai šita nuostabi evangelija buvo paslėpta nuo išmintingųjų ir veidmainių, ši dvasia šitas dvasines šloves apreiškė šitiems karalystės vaikams. Taip, mano Tėve, tai turėjo būti malonu šitą daryti tau matant, ir aš džiaugiuosi žinodamas, jog gerosios naujienos sklis po visą pasaulį net ir po to, kai aš būsiu sugrįžęs pas tave ir po to darbo, kurį tu man buvai davęs atlikti. Aš labai smarkiai susijaudinu, kada suvokiu, jog neužilgo tu atiduosi visišką valdžią į mano rankas, jog tikrai tu iš tikrųjų žinai, kas aš esu, ir jog tikrai aš iš tikrųjų pažįstu tave, ir tuos, kuriems aš apreiškiau tave. Ir kada aš būsiu užbaigęs šitą apreiškimą savo sielos broliams materialiam kūne, tada aš toliau tęsiu šį apreiškimą tavo tvariniams danguje."

Kada Jėzus šitaip baigė kalbėti Tėvui, tada jis pasisuko, kad kreiptųsi į savo apaštalus ir tarnus: "Palaimintos yra tos akys, kurios mato, ir tos ausys, kurios girdi šituos dalykus. Leiskite man pasakyti jums, jog daug pranašų ir daug didingų vyrų iš praeities amžių troško pamatyti tai, ką dabar matote jūs, bet šito jiems nebuvo suteikta. Ir daug šviesos vaikų kartų, kurios dar bus ateityje, kada jos išgirs apie šituos dalykus, tada pavydės jums tiems, kurie girdėjote ir matėte šiuos dalykus."

Tada, kalbėdamas visiems mokiniams, jis tarė: "Jūs girdėjote, kaip daug miestų ir kaimų priėmė karalystės gerąsias naujienas, ir kaip mano tarnus ir mokytojus priėmė tiek žydai, tiek pagonys. Ir iš tiesų yra palaimintos tos bendruomenės, kurios pasirinko tikėjimą karalystės evangelija. Bet didžiulė kančia yra lengvabūdiškai atstūmusiems Korazino, Betsaidos-Julijaus, ir Kapernaumo gyventojams, tiems miestams, kurie šitų žinianešių nepriėmė maloniai. Aš pareiškiu, jeigu šie didingi darbai, atlikti šitose vietose, būtų buvę padaryti Tyre ir Sidone, tai šitų vadinamųjų pagoniškų miestų žmonės jau seniai būtų atgailavę su maišinės medžiagos drabužiais ir pelenais. Teismo dieną iš tikrųjų Tyriui ir Sidonui bus parodytas didesnis pakantumas."

Kadangi kita diena buvo Sabatas, tai Jėzus išėjo atskirai su šiais septyniasdešimčia ir jiems pasakė: "Aš iš tikrųjų džiaugiasi drauge su jumis, kada jūs sugrįžote atnešę gerų naujienų apie tai, jog toks didžiulis kiekis žmonių, pasklidusių po visą Galilėją, Samariją, ir Judėją, karalystės evangeliją priėmė. Bet kodėl gi jūsų nuotaika buvo taip stebinančiai pakili? Argi jūs nesitikėjote, kad jūsų žinia pademonstruos galią ją atnešus? Argi jūs išeiniate su tokiu nedideliu įtikėjimu į šitą evangeliją, jog sugrįžtate,

[1808]▼

stebėdamiesi jos veiksmingumu? Ir dabar, nors aš nenorėčiau slopinti jūsų džiūgavimo dvasios, bet aš norėčiau jus tikrai griežtai įspėti dėl pasididžiavimo, dvasinio pasididžiavimo, subtilybių. Jeigu jūs galėtumėte suprasti Liuciferio, to piktybinio blogojo, nuopuolį, tuomet rimtai saugotumėtės bet kokios dvasinio pasididžiavimo formos.

"Jūs ėmėtės šito didingo darbo mokyti mirtingąjį, kad jis yra Dievo sūnus. Aš jums parodžiau šį kelią; eikite pirmyn, kad atliktumėte savo pareigą ir nepavarkite daryti gėrį. Jums ir visiems tiems, kurie tikrai seks jūsų pėdomis per amžius, leiskite man pasakyti: Aš visada esu šalia, ir manasis pakvietimas-raginimas yra, ir tikrai amžinai bus, Ateikite pas mane visi tie, kurie sunkiai dirbate ir nešate sunkią našta, ir aš jums tikrai suteiksiu poilsį. Užsidėkite manąjį jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš esu teisingas ir ištikimas, ir jūs tikrai savo sieloms surasite dvasinį poilsį."

Ir jie pamatė, jog Mokytojo žodžiai yra teisingi, kada jo pažadus išbandė. Ir nuo tos dienos nesuskaičiuojami tūkstančiai taip pat išmėgino ir įrodė šitų pačių pažadų tikrumą.

7. PASIRUOŠIMAS PASKUTINIAJAI MISIJAI

Kitos kelios dienos Pelos stovykloje buvo labai užimtos; buvo baigiama pasiruošti Perėjos misijai. Jėzus ir jo pagalbininkai netrukus turėjo pradėti savo paskutiniąją misiją, trijų mėnesių kelionę po visą Perėją, kuri baigėsi tiktai tada, kada Mokytojas įžengė į Jeruzalę, kad atliktų savo paskutiniuosius darbus žemėje. Per visą šitą laikotarpį Jėzaus ir šių dvylikos apaštalų būstinė buvo laikoma čia, Pelos stovykloje.

Jėzui daugiau nebebuvo reikalo išvykti toli, kad žmones mokytų. Dabar kiekvieną savaitę pas jį patį jų ateidavo vis daugiau, ir iš visų kraštų, ne tik iš Palestinos, bet iš viso Romos pasaulio ir iš Artimųjų Rytų. Nors Mokytojas kartu su šiais septyniasdešimčia dalyvavo Perėjos kelionėje, bet didelę savo laiko dalį jis praleido Pelos stovykloje, mokydamas minias ir instruodamas šiuos dvylika. Per šitą trijų mėnesių laikotarpį bent jau dešimt apaštalų pasilikdavo su Jėzumi.

Moterų korpusas taip pat pasiruošė išvykti, po dvi, kad su šiais septyniasdešimčia dirbtų didesniuose Perėjos miestuose. Šitoji pirminė dvylikos moterų grupė neseniai buvo išmokiusi didesniąją korpusą iš penkiasdešimties moterų, kaip dirbti lankantis namuose ir kaip patarnauti sergantiems ir kenčiantiems. Perpetuja, Simono Petro žmona, tapo moterų korpuso šito naujojo skyriaus nare ir jai buvo patikėta vadovauti išplėstam moterų darbui Abnerio

priežiūroje. Po Pentakosto ji pasiliko su savo įžymiuoju vyru, lydėdama jį visose jo misionieriškose kelionėse; ir tą dieną, kada Petras buvo nukryžiuotas Romoje, tada ji buvo supenėta laukiniams žvėrimis arenoje. Šito naujojo moterų korpuso narės buvo Pilypo ir Motiejaus žmonos ir Jokūbo ir Jono motina.

Viskas buvo parengta, jog karalystės darbas dabar įžengtų į savo baigiamąją fazę asmeniškai vadovaujant Jėzui. Ir šitoji dabartinė fazė buvo dvasinės gelmės fazė kaip kontrastas toms apie stebuklus galvojančioms ir stebuklų ieškančioms minioms, kurios sekė paskui Mokytoją Galilėjoje ankstesnėmis populiarumo dienomis. Tačiau vis dar buvo tam tikras skaičius jo pasekėjų, kurie mąstė materialiai, ir kuriems nepavyko suvokti tos tiesos, jog dangaus karalystė yra žmogaus dvasinė brolystė, kuri remiasi visuotinės Dievo tėvystės amžinuoju faktu.

[1809]▼

164 DOKUMENTAS

ATSIDAVIMO ŠVENTĖJE

TUO METU, kada buvo įrenginėjama stovykla prie Pelos, Jėzus, pasiėmęs Natanielį ir Tomą, slapta nuėjo į Jeruzalę į atsidavimo šventę. Tik tai jiems perėjus per Jordano upę brasta prie Betanės, abu apaštalai iš tikrųjų suvokė, kad jų Mokytojas eina į Jeruzalę. Kada jie suprato, kad jis iš tiesų ketina apsilankyti atsidavimo šventėje, tada kuo atkakliausiai ėmė jį atkalbinėti, ir, pasitelkę įvairiausių argumentus, stengėsi jį įtikinti šito žingsnio atsisakyti. Bet jų pastangos buvo bevaisės; Jėzus buvo pasiryžęs Jeruzalę aplankyti. Į visus jų maldavimus ir į visus jų perspėjimus, pabrėžiančius tą kvailystę ir pavojų pačiam pasiduoti į Sanhedrino rankas, jis tik tai teatsakydavo, "Aš šitiems mokytojams Izraelyje norėčiau suteikti dar vieną galimybę pamatyti šviesą, prieš tai, kada ateis manoji valanda."

Jie toliau ėjo link Jeruzalės, abiem apaštalams tebereiškiant savo baimės jausmus ir savo abejones dėl tokio akivaizdžiai užūlaus sumanymo išmintingumo. Jerichą jie pasiekė maždaug pusę penkių ir pasiruošė ten apsistoti nakčiai.

1. PASAKOJIMAS APIE GERĄJĮ SAMARIETĮ

Tą vakarą prie Jėzaus ir šių dviejų apaštalų susirinko nemažas būrys žmonių, kad paklaustų klausimų, į didelę jų dalį atsakė apaštalai, tuo tarpu kitus klausimus aptarė Mokytojas. Vakaro metu vienas įstatymų žinovas, siekdamas įpainioti Jėzų į kompromituojantį ginčą, tarė: "Mokytojau, aš tiesiog norėčiau tavęs paklausti, ką man reiktų daryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?" Jėzus atsakė, "Kas yra parašyta įstatyme ir pranašuose; kaip tu skaitai Raštus?" Įstatymų žinovas, susipažinęs tiek su Jėzaus, tiek su fariziejų mokymais, atsakė: "Mylėti Viešpatį Dievą visa savo širdimi, siela, protu, ir iš visų jėgų, o savo artimą mylėti kaip save patį." Tuomet tarė Jėzus: "Tu atsakei teisingai; šitai, jeigu tu taip iš tiesų darysi, tave ir atves į amžinąjį gyvenimą."

Bet šis įstatymų žinovas nebuvo visiškai nuoširdus, kada šitą klausimą pateikė, ir norėdamas pasiteisinti, tuo pačiu taip pat tikėdamasis Jėzų sugluminti, jis surizikavo paklausti dar kitą klausimą. Priėjęs prie Mokytojo šiek

tiesiog arčiau, jis tarė, "Bet, Mokytojau, aš norėčiau, kad tu man tiesiog pasakytum, kas yra mano artimas?" Įstatymų žinovas paklausė šią klausimą, tikėdamasis pagauti Jėzų į spąstus, kad jis pareikštų kokį nors teiginį, kuris prieštarautų žydų įstatymui, kuris artimą apibrėžė kaip "savosios tautos vaikus." Žydai į visus kitus žvelgė kaip į "pagoniškus šunis." Šitas įstatymų žinovas tam tikra prasme buvo susipažinęs su Jėzaus mokymais, ir dėl to gerai žinojo, jog Mokytojas galvoja kitaip; šitokiu būdu jis tikėjosi jį priversti pasakyti ką nors tokio, ką būtų galima aiškinti kaip užsipuolimą prieš šventąjį įstatymą.

[1810]▼

Bet Jėzus suprato šio įstatymų žinovo motyvą, ir vietoje to, kad pakliūtų į spąstus, jis savo klausytojams ėmė pasakoti vieną istoriją, istoriją, kuriai visiškai pritarė bet kokia Jericho auditorija. Sakė Jėzus: "Vienas vyras ėjo iš Jeruzalės į Jerichą, ir jis pateko į žiaurių plėšikų rankas, kurie jį apiplėšė, nurengė ir primušė, ir pabėgo palikę jį leisgyvį. Labai greitai, atsitiktinai, tuo keliu ėjo vienas šventikas, ir, kada jis priėjo tą sužeistą vyrą, matydamas jo apgailėtiną būseną, pro jį praėjo kita kelio puse. Ir lygiai taip pat ir levitas, kada priėjo ir pamatė šį vyrą, praėjo pro jį kita kelio puse. Dabar, maždaug tuo pačiu metu, kažkoks samarietis, eidamas į Jerichą, priėjo prie šito sužeisto vyro; ir kada jis pamatė, koks jis buvo apiplėštas ir sumuštas, jį apėmė nuoširdi užuojauta, ir priėjęs prie jo, jis aprišo žaizdas, užpylęs aliejaus ir vyno, ir užsodinęs šį vyrą ant savojo gyvulio, atgabeno čia į užėigą ir pasirūpino juo. O ryte jis išsiėmė šiek tiek pinigų ir, paduodamas juos šeiminkui, pasakė: 'Gerai pasirūpink mano draugu, o jeigu išlaidos bus didesnės, tai kada aš vėl sugrįšiu, tikrai tau gražinsiu.' Dabar leisk man tavęs paklausti: Kuris iš šitų trijų pasirodė artimas tam, kuris buvo pakliuvęs plėšikams?" Ir kada įstatymų žinovas suvokė, jog pateko į savo paties spąstus, tada jis atsakė, "Tas, kuris jam parodė gailingumą." Ir Jėzus tarė, "Eik ir elkis lygiai taip pat."

Įstatymų žinovas atsakė, "Tas, kuris parodė gailingumą," kad galėtų net neištarti to niekingo žodžio, samarietis. Įstatymų žinovas buvo priverstas atsakyti būtent į šį klausimą, "Kas yra mano artimas?" ir atsakyti būtent taip, kaip to norėjo Jėzus, o jeigu šitaip būtų pareiškęs Jėzus, tuomet dėl šito jį būtų buvę galima tiesiogiai apkaltinti erezija. Jėzus ne tik suglumino nenuoširdų įstatymų žinovą, bet jis taip pat papasakojo savo klausytojams istoriją, kuri tuo pačiu metu buvo gražus perspėjimas visiems jo pasekėjams ir pritrenkiantis priekaištas visiems žydams dėl jų požiūrio į samariečius. Ir šitas pasakojimas toliau skatino brolišką meilę tarp visų tų, kurie vėliau tikėjo Jėzaus evangelija.

2. JERUZALĖJE

Tabernakulių šventėje Jėzus dalyvavo dėl to, kad galėtų paskelbti evangeliją piligrimams iš visų imperijos dalių; dabar jis nuėjo į atsidavimo šventę tiktai dėl vieno tikslo: suteikti Sanhedrinui ir žydų lyderiams dar vieną galimybę pamatyti šviesą. Pagrindinis šitų kelių dienų Jeruzalėje įvykis atsitiko penktadienio vakarą Nikodemo namuose. Čia susirinko maždaug dvidešimt penki žydų lyderiai, kurie Jėzaus mokymu tikėjo. Šitoje grupėje buvo ir keturiolika vyrų,

kurie tuo metu, arba dar neseniai, buvo Sanhedrino nariai. Šitame susitikime dalyvavo Eberis, Matadormas, ir Juozapas iš Arimatėjos.

Šią kartą Jėzaus klausytojai buvo visi mokyti vyrai, ir tiek juos, tiek jo apaštalus nustebino tų pastabų, kurias Mokytojas pateikė šitai žymiai grupei, platumas ir gilumas. Niekada nuo to meto, kada jis mokė Aleksandrijoje, Romoje, ir Viduržemio jūros salose, jis nedemonstravo tokio išsimokslinimo ir tokio žmonių reikalų, tiek pasaulietinių, tiek religinių, suvokimo.

Kada šitas nedidelis pasitarimas pasibaigė, tada visi išsiskirstė, sugluminti Mokytojo asmenybės, susižavėję jo subtiliu elgesiu, ir šį žmogų įsimylėję. Jie stengėsi duoti Jėzui patarimų, susijusių su jo troškimu laimėti likusius Sanhedrino narius. Mokytojas atidžiai, bet tylėdamas, išklausė jų visus

[1811]▼

pasiūlymus. Jis gerai žinojo, jog nė vienas iš jų planų nepavyks. Jis įtarė, jog žydų lyderių didžioji dauguma niekada nepriims karalystės evangelijos; nepaisant šito, jis suteikė jiems visiems šią dar vieną galimybę pasirinkti. Tačiau, kada jis išėjo tą naktį, su Natanieliumi ir Tomu, kad pernakvotų ant Alyvų Kalno, tada jis dar nebuvo apsisprendęs, kokiu metodu pasinaudos tam, kad į jo darbą dar kartą atkreiptų dėmesį Sanhedrinai.

Tą naktį Natanielius ir Tomas miegojo mažai; juos per daug nustebino tai, ką jie išgirdo Nikodemo namuose. Jie daug galvojo apie Jėzaus paskutinę pastabą dėl Sanhedrino buvusių ir dabartinių narių pasiūlymo drauge su juo nueiti pas tuos septyniasdešimt. Mokytojas pasakė: "Ne, mano sielos broliai, tai būtų beprasmiška. Jūs padidintumėte tą įtūžį, kuris užgriūtų ant jūsų pačių galvų, bet nė mažiausiu laipsniu jūs nesumažintumėte tos neapykantos, kurią jie jaučia man. Rūpinkitės, kiekvienas iš jūsų, Tėvo reikalu, pakludami savo dvasios vedimui, tuo tarpu aš dar kartą atkreipsiu jų dėmesį į karalystę tokiu būdu, kokį gali nurodyti manasis Tėvas."

3. AKLO ELGETOS IŠGYDYMAS

Kitą rytą šie trys nuėjo į Mortos namus Betanėje pusryčių ir po to nedelsiant išėjo į Jeruzalę. Šią Sabato rytą, kada Jėzus ir du jo apaštalai artinosi prie šventyklos, jie sutiko gerai žinomą elgetą, vyrą, kuris gimė aklas, sėdintį savo įprastoje vietoje. Nors Sabato dieną šitie elgetos išmaldų nei prašydavo, nei gaudavo, bet jiems buvo leidžiama šitaip sėdėti savo įprastose vietose. Jėzus sustojo ir pažvelgė į šį ubagą. Kada jis taip žiūrėjo į šią vyrą, kuris buvo gimęs aklas, jam kilo mintis, kaip dar kartą jis galėtų atkreipti Sanhedrino ir kitų žydų lyderių ir religinių mokytojų dėmesį į savąją misiją žemėje.

Kada Mokytojas tebestovėjo ten prieš šį aklą vyrą, paskendęs giliose mintyse, tada Natanielius, mąstydamas apie šito vyro aklumo galimą priežastį, paklausė: "Mokytojau, kas padarė nuodėmę, šitas vyras ar jo tėvai, kad jis turėjo gimti aklas?"

Rabinai mokė, jog visus tokius aklumo iš prigimties atvejus sukeldavo nuodėmės. Ne tik vaikai būdavo pradedami ir gimdavo nuodėmėje, bet vaikas galėjo gimti aklas kaip bausmė už kokią nors konkrečią nuodėmę, padarytą jo

tėvo. Jie net mokė, jog ir pats vaikas gali nusidėti prieš jam gimstant šitame pasaulyje. Jie taip pat mokė, jog tokius defektus gali sukelti kokias nors motinos nuodėmės ar koks nors kitas aistros patenkinimas tuo metu, kada savo kūdikį ji nešioja išsčiose.

Visuose šituose regionuose, tebeegzistavo užsitęsęs tikėjimas į reinkarnaciją. Senesnieji žydų mokytojai, kartu su Platonu, Filonu, ir didele dalimi eseniečių, toleravo tokią teoriją, jog žmonės vieno įsikūnijimo metu gali nuimti tokių derlių, kokį jie buvo pasėję ankstesnėje egzistencijoje; šitaip jie tikėjo, kad per vieną gyvenimą jie atperka tas nuodėmes, kurias padarė per ankstesnius gyvenimus. Mokytojui buvo sunku priversti žmones tikėti, kad jų sielos ankstesniųjų egzistencijų neturėjo.

Tačiau, kad ir kaip tai atrodo nenuoseklu, nors ir buvo laikomasi požiūrio, jog toks aklumas yra dėl nuodėmės, bet žydai manė, jog duoti išmaldą šitiems akliems elgetoms yra didžiulio laipsnio nuopelnas. Šitie akli žmonės turėjo įprotį praeiviams nuolat skanduoti, "O minkštaširdi, nusipelnyk padėdamas aklam."

Jėzus ėmė aptarinėti šitą atvejį su Natanieliumi ir Tomu, ne tik dėl to, kad jis jau buvo nusprendęs šitą aklą vyrą panaudoti kaip tos dienos priemonę, kad dar kartą aiškiai atkreiptų žydų lyderių dėmesį į savąją misiją.

[1812]▼

bet taip pat ir dėl to, kad jis visada skatino savo apaštalus ieškoti visų reiškinių, gamtinių ar dvasinių, tikrųjų priežasčių. Jis dažnai juos išpėdavo dėl to, kad jie vengtų įprasto polinkio paprastus fizinius įvykius aiškinti dvasinėmis priežastimis.

Jėzus nusprendė šitą elgetą panaudoti savo planuose šios dienos darbui, bet prieš ką nors padarydamas šitam aklam vyrui, kurio vardas buvo Josijas, jis tęsė atsakymą į Natanieliaus klausimą. Sakė Mokytojas: "Nuodėmės iš tikrųjų nepadarė nei šitas vyras, nei jo tėvai, kad jame pasireikštų Dievo darbai. Šitas aklumas jį ištiko vystantis natūraliems įvykiams, bet dabar mes privalome dirbti To, kuris mane atsiuntė, darbus, kol dar yra šviesu, nes iš tikrųjų ateis naktis, kada nebebus įmanoma atlikti to darbo, kurį mes netrukus padarysime. Kada aš esu pasaulyje, tada aš esu pasaulio šviesa, bet labai greitai manęs tikrai su jumis nebebus."

Kada Jėzus baigė kalbėti, tada Natanieliui ir Tomui jis pasakė: "Sukurkime šitam aklam vyrui regėjimą šitą Sabato dieną, kad raštininkai ir fariziejai gautų gerą progą, kurios jie ieško tam, kad Žmogaus Sūnų apkaltintų." Tada, pasilenkęs, jis nusispjovė ant žemės ir sumaišė molį su seilėmis, ir apie visa tai kalbėdamas taip, kad galėtų girdėti šis aklas vyras, jis priėjo prie Josijo ir užtepė molį ant jo neregijų akių, tardamas: "Eik, mano sūnau, nusiplauk šitą molį Siloamo tvenkinyje, ir tuoj pat tu tikrai gausi regėjimą." Ir kada Josijas taip nusiprausė Siloamo tvenkinyje, tada jis sugrįžo pas savo draugus ir šeimą, matydamas.

Visada buvęs elgeta, jis nežinojo kokio nors kito užsiėmimo; taigi, kada pirmasis susijaudinimas dėl jam suteikto regėjimo praėjo, tada jis sugrįžo į savo įprastą vietą, kurioje prašydavo išmaldos. Jo draugai, kaimynai, ir visi tie, kurie jį pažinojo iki šio laiko, kada pamatė, kad jis gali matyti, tada visi sakė, "Argi

tai ne Josijas, tas neregys elgeta?” Vieni sakė, jog tai buvo jis, tuo tarpu kiti sakė, “Ne, šis panašus į jį, bet šitas vyras gali matyti.” Bet kai jie paklausė patį vyrą, tai šis atsakė, “Aš esu jis.”

Kada jie pradėjo jo teirautis, kaip jis gali matyti, tai jiems jis atsakė: “Vyras, vardu Jėzus, ėjo šituo keliu, ir su savo draugais kalbėdamasis apie mane, sumaišė molį su seilėmis, patepė mano akis, ir paliepė, jog aš eičiau ir nusiprausčiau Siloamo tvenkinyje. Aš padariau, ką šitas vyras man liepė padaryti ir tuoj pat gavau regėjimą. Ir tai įvyko tikrai prieš keletą valandų. Aš dar daug ko, ką matau, nesuprantu.” Ir kada žmonės, kurie ėmė rinktis prie jo, paklausė, kur jie galėtų tą keistąjį vyrą, kuris jį pagydė, surasti, tai Josijas galėjo tikrai atsakyti, kad jis nežino.

Tai buvo vienas keisčiausių iš visų Mokytojo stebuklų. Šitas vyras neprašė, kad jį išgydytų. Jis nežinojo, kad tas Jėzus, kuris paliepė jam nusiprausti Siloame, ir kuris jam pažadėjo regėjimą, buvo tas pranašas iš Galilėjos, kuris anksčiau pamokslavo Jeruzalėje tabernakulių šventės metu. Šitas vyras mažai tikėjo, kad pradės matyti, bet to laikmečio žmonės labai smarkiai tikėjo į didžio arba švento vyro seilių veiksmingumą; ir iš Jėzaus pokalbio su Natanieliumi ir Tomu, Josijas buvo padaręs išvadą, kad jo būsimasis geradaris yra didis vyras, išsimokslinęs mokytojas, arba šventasis pranašas; todėl jis ir padarė taip, kaip jam paliepė Jėzus.

Jėzus panaudojo molį ir seiles ir paliepė jam nusiprausti simboliniame Siloamo tvenkinyje dėl trijų priežasčių:

1. Tai nebuvo stebuklingas atsakas į šio individo įtikėjimą. Tai buvo stebuklas, kurį padaryti Jėzus nusprendė turėdamas savo paties tikslą, tačiau kurį jis padarė taip, kad šitas vyras iš jo galėtų gauti ilgalaikės naudos.

[1813]▼

2. Kadangi neregys vyras neprašė, kad jį išgydytų, ir kadangi jo įtikėjimas buvo silpnas, tai šitie materialūs veiksmai buvo sumanyti tam tikslui, kad jį padrašintų. Jis tikrai tikėjo prietaru, jog seilės yra veiksmingos, ir žinojo, jog Siloamo tvenkinys yra pusiau šventa vieta. Bet vargu ar jis būtų ten nuėjęs, jeigu jam nebūtų reikėję nusiplauti užtepto molio. Šitoje procedūroje buvo kaip tik pakankamai ritualo, kad jį priverstų veikti.

3. Bet Jėzus turėjo ir trečią priežastį, dėl kurios jis panaudojo šitas materialias priemones, sąsajoje su šita unikalia transakcija: Tai buvo stebuklas, padarytas paklūstant grynai savo paties apsisprendimui, ir šituo jis troško išmokyti to laikmečio ir visų vėlesniųjų amžių savo pasekėjus, kad jie nesmerktų ir neignoruočiau materialių priemonių panaudojimo gydant ligonius. Jis norėjo juos išmokyti to, kad jie turi nustoti stebuklus laikyti vieninteliu būdu, išgydančiu žmogiškąsias ligas.

Jėzus šitam vyrui suteikė regėjimą stebuklingu darbu, šitą Sabato rytą ir Jeruzalėje netoli šventyklos, šituo veiksmu siekdamas svarbiausio tikslo, kad

mestų atvirą iššūkį Sanhedrinui ir visiems žydų mokytojams ir religiniams lyderiams. Toks buvo jo metodas paskelbti apie ryšių su fariziejais atvirą nutraukimą. Ką bedarė, jis visada buvo pasitikintis savimi. Ir būtent turėdamas tikslą, kad šitie dalykai pasiektų Sanhedriną, Jėzus atsivedė savo du apaštalus prie šito vyro ankstyvą šitos Sabato dienos popietę ir tyčia išprovokavo tas diskusijas, kurios privertė fariziejus į šį stebuklą atkreipti dėmesį.

4. JOSIJAS PRIEŠ SANHEDRINĄ

Iki popietės vidurio Josijo išgydymas sukėlė tokią diskusiją šventykloje, kad Sanhedrino lyderiai nusprendė sušaukti tarybą savo įprastinėje susirinkimo vietoje šventykloje. Ir jie šitą padarė pažeisdami galiojusią taisyklę, kuri Sanhedrino susirinkimą Sabato dieną draudė. Jėzus žinojo, kad Sabato pažeidimas bus vienas iš pagrindinių kaltinimų, pateiktų jam, kada ateis paskutinis išbandymas, ir jis norėjo, kad jį atvestų prieš Sanhedrino teisumą apkaltinus jį neregio vyro išgydymu Sabato dieną, kada šio aukštojo žydų teismo pats tas posėdis, teisiantis jį už šį gailestingumo veiksma, būtų šitų reikalų svarstymas Sabato dieną ir jų pačių primestus įstatymus tiesiogiai pažeistų.

Bet Jėzaus jie nepasikvietė; jie bijojo pasikviesti. Vietoje šito, jie pasiuntė, kad atvestų Josiją. Po nedidelio parengtinio klausinėjimo, Sanhedrino atstovas (dalyvavo apie penkiasdešimt narių) paliepė Josijui papasakoti jiems, kas jam atsitiko. Po savo išgydymo tą rytą jis sužinojo iš Tomo, Natanieliaus, ir kitų, jog fariziejai pyksta dėl jo išgydymo Sabato dieną, ir buvo panašu, kad jie pridarys nemalonumų visiems tiems, kurie buvo su tuo susiję; bet Josijas dar nesuvokė, kad Jėzus buvo tas, kuris buvo vadinamas Išvaduotoju. Taigi, kada fariziejai jo paklausė, tada jis papasakojo: “Šitas vyras priėjo, užtepė molį ant mano akių, paliepė man, kad nueičiau nusiprausti Siloamo tvenkinyje, ir tikrai dabar aš matau.”

Vienas iš amžiumi vyresnių fariziejų po ilgos kalbos tarė: “Šitas vyras negali būti nuo Dievo, nes jūs galite matyti, kad jis nesilaiko Sabato. Jis pažeidžia įstatymą, pirma, suminkydamas molį, tada, pasiūsdamas šitą elgetą nusiprausti Siloamo tvenkinyje Sabato dieną. Toks vyras negali būti mokytojas, pasiūstas nuo Dievo.”

Tada vienas jaunesniųjų vyrų, kuris slapta tikėjo į Jėzų, tarė: “Jeigu šitas vyras nėra pasiūstas Dievo, kaip jis tada sugeba daryti tokius dalykus? Mes žinome, jog tas, kuris yra

[1814]▼

paprastas nuodėmingasis tokių stebuklų padaryti negali. Mes visi pažįstame šitą elgetą ir žinome, kad jis gimė aklas; dabar gi jis mato. Argi jūs vis dar sakysite, jog šitas pranašas visus šiuos stebuklus daro velnių princo galia?” Ir kada tik koks nors fariziejus išdrįsdavo apkaltinti ir pasmerkti Jėzų, tada kas nors atsistodavo, kad paklaustų tokių klausimų, kurie pastatydavo į sunkią padėtį ir suglumindavo, tokiu būdu, jie rimtai susiskaldė. Pirmininkaujantis pareigūnas, matydamas kurlink jie krypta, ir tam, kad apramintų diskusiją, pasirengė šį vyrą toliau klausinėti pats. Pasisukęs į Josiją, jis tarė: “Ką tu gali pasakyti apie

šitą vyrą, šitą Jėzų, kuris, kaip tu tvirtini, tau atmerkė akis?” Ir Josijas atsakė, “Aš manau, kad jis yra pranašas.”

Šie lyderiai labai sunerimo ir, nežinodami, ką daryti toliau, nusprendė iškviesti Josijo tėvus, kad sužinotų, ar jis iš tikrųjų gimė aklas. Jie nenorėjo patikėti, jog elgeta buvo išgydytas.

Aplink Jeruzalę buvo gerai žinoma ne tik tai, kad Jėzui buvo uždrausta įeiti į visas sinagogas, bet ir tai, kad visi tie, kurie tiki į jo mokymą, lygiai taip pat buvo išmesti iš sinagogos, ekskomunikuoti iš Izraelio kongregacijos; o tai reiškė visų teisių ir visų rūšių privilegijų netekimą per visą žydiją, išskyrus teisę nusipirkti būtiniausių daiktų pragyvenimui.

Dėl to, kada Josijo tėvai, neturtingos ir baimės prislėgtos sielos, pasirodė prieš imponantišką Sanhedriną, tada jie pabijojo kalbėti atvirai. Tarė teismo atstovas: “Ar tai jūsų sūnus? ir ar mes teisingai suprantame, kad jis gimė aklas? Jeigu tai yra tiesa, kaip čia yra, kad dabar jis gali matyti?” Ir tuomet Josijo tėvas, antrinant jo motinai, atsakė: “Mes žinome, kad tai yra mūsų sūnus, ir kad jis gimė aklas, bet kaip čia yra taip, kad jis ėmė matyti, arba kas yra tas, kuris jam akis atmerkė, tai šito mes nežinome. Paklauskite jį, jis yra pilnametis; tegul jis pats kalba už save.”

Jie dabar pasikvietė Josiją prieš save antrą kartą. Jiems niekaip nesisėkė įgyvendinti savojo plano surengti formalų teismą, ir kai kurie iš jų ėmė jaustis nepatogiai dėl to, kad visa tai vyksta Sabato dieną; todėl, kada jie vėl pasišaukė Josiją, tada jie pamėgino jį pagauti į spąstus pasinaudodami kitokio pobūdžio puolimu. Teismo pareigūnas kalbėjo buvusiam neregiumi vyrui, sakydamas: “Kodėl gi tu dėl to, kas įvyko, nesuteiki šlovės Dievui? kodėl gi tu mums nepapasakoji visos tiesos apie tai, kas atsitiko? Mes visi žinome, jog šitas vyras yra nusidėjėlis. Kodėl šią tiesą tu atsisakai suprasti? Tu gi žinai, kad tiek tu, tiek šitas vyras esate kaltinami Sabato pažeidimu. Argi savosios nuodėmės tu neišpirksi pripažindamas savo išgydytoju Dievą, jeigu tu vis dar tvirtini, kad šita dieną tavo akys buvo atmerktos?”

Bet Josijas buvo ne kvailas ir jam nestigo humoro jausmo; taigi teismo pareigūnui jis atsakė: “Ar šitas vyras yra nusidėjėlis, tai aš nežinau; bet vieną dalyką aš tikrai žinau – nors aš ir buvau aklas, bet dabar matau.” Ir kadangi jie negalėjo pagauti Josijo į spąstus, tai stengėsi jį klausinėti toliau: “Tiesiog kaip gi tau jis akis atmerkė? ką gi jis tau iš tikrųjų darė? ką jis tau sakė? ar jis tavęs prašė tikėti į jį?”

Josijas atsakė, kažkiek susierzinęs: “Aš gi jums papasakojau tiksliai, kaip visa tai atsitiko, ir jeigu jūs mano liudijimu nepatikėjote, tai kodėl gi jūs norite tai vėl išgirsti? Ar tik kartais jūs nenorėtumėte irgi tapti jo mokiniais?” Kada Josijas šitaip pasakė, tada Sanhedrine kilo triukšmas, buvo prieita beveik iki prievartos, nes lyderiai puolė prie Josijo, piktai šaukdami: “Tai tu gali šnekėti, jog esi šito vyro mokinys, bet mes esame Mozės mokiniai, ir mes esame Dievo įstatymų mokytojai. Mes žinome, jog Dievas kalbėjo per Mozę, bet kai dėl šito žmogaus Jėzaus, tai mes nežinome, iš kur jis ir atsirado.”

Tada Josijas, atsistojęs ant taburetės, ėmė šaukti visiems, kurie tik galėjo jį išgirsti: “Klausykitės atidžiai, jūs tie, kurie tvirtinate, kad esate viso Izraelio mokytojai, tuo tarpu aš jums pareiškiu,

jog čia yra didis stebuklas, kadangi jūs prisipažįstate, kad jūs nežinote, iš kur yra šitas vyras, ir vis tik jūs tvirtai žinote, iš to paliudijimo, kurį jūs išklausėte, kad jis atmerkė man akis. Mes visi žinome, kad Dievas tokių darbų nedaro nuodėmingųjų prašymu; kad tokį dalyką Dievas padarytų tiktai paprašytas tikro garbintojo – tokio, kuris yra šventas ir teisingas. Jūs žinote, jog nuo pat pasaulio atsiradimo jūs niekada nebuvote nieko girdėję apie regėjimo suteikimą tokiam žmogui, kuris buvo gimęs aklas. Tuomet pažiūrėkite, visi jūs, į mane ir suvokite, kas buvo padaryta šitą dieną Jeruzalėje! Aš jums sakau, jeigu šitas žmogus nebūtų nuo Dievo, tai šito padaryti jis negalėtų.” Ir kada sanhedriniečiai skirstėsi įpykę ir pasimėtę, tada jie rėkė jam: “Tu iš viso gimei nuodėmėje, ir ar tu dabar drįsti mokyti mus? Galbūt tu iš viso negimei neregium, ir net jeigu tau ir buvo suteiktas regėjimas Sabato dieną, tai buvo padaryta velnių princo galios dėka.” Ir jie iš karto nuėjo į sinagogą atskirti Josijo.

Josijas atėjo į šitą teismą turėdamas menką supratimą apie Jėzų ir apie savo pagijimo prigimtį. Didžioji jo drąsaus liudijimo dalis, kurią jis taip protingai ir drąsiai pateikė prieš šitą viso Izraelio aukščiausiąjį tribunolą, formavosi jo prote tuo metu, kada teismas rutuliojosi tokiu nesąžiningu ir neteisingu keliu.

5. MOKYMAS SALIAMONO PRIEANGYJE

Visą tą laiką, kada šita Sabatą pažeidžianti Sanhedrino sesija vyko vienoje iš šventyklos galerijų, Jėzus vaikštinėjo netoli, mokydamas žmones Saliamono Prieangyje, tikėdamasis, kad jį pakvies į Sanhedriną, kur jis galėtų jiems papasakoti gerąsias naujienas apie dieviškosios sūnystės laisvę ir džiaugsmą Dievo karalystėje. Bet jį kviestis jie bijojo. Jiems visada sukeldavo nerimo šitie Jėzus netikėti ir vieši pasirodymai Jeruzalėje. Jėzus dabar jiems suteikė būtent šitą pačią progą, kurios jie taip karštai siekė, bet jie bijojo jį išsikviesti į Sanhedriną net ir kaip liudininką, ir dar labiau bijojo jį suimti.

Jeruzalėje buvo viduržiemis, ir žmonės stengėsi nors kiek prisiglausti po Saliamono Prieangio pastogę; ir tuo metu, kada Jėzus lūkuriavo, susirinkusieji jam pateikė daug klausimų, ir jis minią mokė daugiau negu dvi valandas. Kai kurie žydų mokytojai stengėsi jį pagauti į spąstus, viešai jo paklausdami: “Kiek ilgai tu mus laikysi nežinomybėje? Jeigu tu esi Mesijas, tai kodėl gi tu mums to aiškiai nepasakai?” Tarė Jėzus: “Apie save ir apie savąjį Tėvą aš jums pasakojau daug kartų, bet jūs nenorite manimi tikėti. Argi jūs negalite suprasti, jog tie darbai, kuriuos aš atlieku savojo Tėvo vardu, liudija vietoje manęs? Bet daugelis iš jūsų netikite, nes jūs nepriklausote manosios bandos avims. Tiesos mokytojas pritraukia tiktai tuos, kurie yra išalkę tiesos ir kurie yra ištroškę teisingumo. Manosios avys girdi mano balsą ir aš jas pažįstu, ir jos seka paskui mane. O visiems tiems, kurie vadovaujasi manuoju mokymu, aš suteikiu amžinąjį gyvenimą; jie tikrai niekada nežus ir tikrai jų niekas neišplėš iš mano rankos. Manasis Tėvas, kuris man davė šiuos vaikus, yra didingesnis už visus, tokiu būdu, iš manojo Tėvo rankos jų ištraukti nepajėgia niekas. Tėvas ir aš esame viena.” Kai kurie netikintieji žydai nulėkė ten, kur dar buvo tebestatoma šita šventykla, kad prisirinktų akmenų mesti į Jėzų, bet tikintieji juos sulaikė.

Jėzus savo mokymą tęsė toliau: “Daug kupinų meilės darbų iš savojo Tėvo aš tikrai parodžiau jums, dėl to dabar norėčiau paklausti, už kurį iš šitų gerųjų

darbų jūs manote mane užmėtyti akmenimis?” Ir tuomet atsakė vienas iš fariziejų: “Nė už vieną gerą darbą mes tikrai nenorime užmėtyti tavęs, bet tikrai už šventvagystę, kadangi tu, būdamas paprastas žmogus, drįsti susilyginti su Dievu.” Ir Jėzus atsakė: “Jūs kaltinate

[1816]▼

Žmogaus Sūnų šventvagyste, nes jūs atsisakėte patikėti manimi, kada aš pareiškiau jums, jog mane atsiuntė Dievas. Jeigu aš nedarau Dievo darbų, jūs manimi netikite, bet, jeigu aš tikrai darau Dievo darbus, net jeigu jūs ir netikite į mane, aš manyčiau, kad turėtumėte patikėti tais darbais. Bet tam, kad jūs galėtumėte būti tikri dėl to, ką aš skelbiu, tai leiskite man vėl pareikšti, jog Tėvas yra manyje, o aš esu Tėve ir, kaip Tėvas gyvena mano viduje, taip iš tikrųjų aš gyvensiu ir kiekvieno to, kuris tiki šita evangelija, viduje.” Ir kada žmonės išgirdo šiuos žodžius, daugelis iš jų puolė prie akmenų, kad sviestų į jį, bet jis išėjo iš šventyklos priegū; ir susitikęs su Natanieliumi ir Tomu, kurie prieš tai dalyvavo Sanhedrino sesijoje, laukė su jais netoli šventyklos, kol iš tarybos galerijos išeis Josijas.

Jėzus ir šie du apaštalai Josijo ieškoti namuose nėjo tol, kol neišgirdo, kad jis buvo išvytas iš sinagogos. Kada jie atėjo į jo namus, tada Tomas pasikvietė jį į kiemą ir Jėzus, kalbėdamas su juo, pasakė: “Josijau, ar tu tiki į Dievo Sūnų?” Ir Josijas atsakė. “Pasakyk man, kas jis yra, kad aš galėčiau tikėti į jį.” Ir Jėzus tarė: “Tu jį tiek matei, tiek girdėjai, ir tai yra būtent tas, kuris dabar kalba su tavimi.” Ir Josijas tarė, “Viešpatie, aš tikiu,” ir parkritęs ant žemės, jis pagarbino.

Kada Josijas sužinojo, kad jis yra išvytas iš sinagogos, tada iš pradžių labai nusiminė, bet jis buvo labai padrasintas, kai Jėzus paliepė, kad jis nedelsiant susiruoštų su jais eiti į Pelos stovyklą. Šitas naivus vyras iš Jeruzalės iš tikrųjų buvo išvytas iš vienos žydų sinagogos, bet žiūrėkit, visatos Kūrėjas veda jį pirmyn, kad jis susijungtų su to laikmečio ir tos kartos dvasine aristokratija.

Ir dabar Jėzus iš Jeruzalės išvyko, kad į ją vėl sugrįžtų likus nedaug laiko iki to meto, kada jis rengėsi šitą pasaulį palikti. Su šiais dviem apaštalais ir Josiju Mokytojas sugrįžo į Pelą. Ir Josijas pasirodė, jog buvo vienas iš tų, kurie tapo gera dirva Mokytojo stebuklingos tarnystės sėklai, davusiai vaisių, nes toliau per visą savo gyvenimą jis skelbė karalystės evangeliją.

[1817]▼

165 DOKUMENTAS

PERĖJOS MISIJA PRASIDEDA

ANTRADIENĮ, sausio 3-ąją, 30 m. po Kr. gim., Abneris, buvęs Jono Krikštytojo dvylikos apaštalų vadovas, nazarietis ir kažkada buvęs nazariečių mokyklos Engedyje vadovas, dabar šių septyniasdešimties karalystės žinianešių vadovas, sukvietė savo partnerius draugėn ir suteikė jiems paskutiniuosius pamokymus prieš išsiųsdamas juos į misiją po visus Perėjos miestus ir kaimus. Šita Perėjos misija tęsėsi beveik tris mėnesius, ir tai buvo paskutiniai Mokytojo tarnystė. Po šitų darbų Mokytojas nuėjo tiesiai į Jeruzalę, kad pereitų per savo

paskutiniuosius patyrimus materialiam kūne. Šie septyniasdešimt, kuriems periodiškai padėdavo Jėzus ir dvylika apaštalų, dirbo šiuose didmiesčiuose ir miesteliuose, o taip pat ir maždaug penkiasdešimtyje kaimų: Zafone, Gadare, Makade, Arbeloje, Ramate, Edrėjuje, Bosore, Kaspine, Mispehe, Gerase, Ragabe, Sukote, Amtuse, Adome, Penuele, Kapitolijuje, Dione, Hatite, Gadoje, Filadelfijoje, Jogbehe, Gilyde, Bet-Nimre, Tyre, Elyle, Livyje, Hešbone, Kaliroje, Bet-Peore, Šitime, Sibmahe, Medeboje, Bet-Meone, Areopolyje, ir Aroere.

Šitos kelionės per Perėją metu moterų korpusas, dabar turintis šešiasdešimt dvi nares, atliko didžiąją dalį ligonių slaugymo darbo. Tai buvo baigiamasis laikotarpis, per kurį buvo išvystyti karalystės evangelijos aukščiausieji dvasiniai aspektai ir, dėl to, stebuklų nebebuvo daroma. Jėzaus apaštalai ir mokiniai taip skrupulingai nedirbo nė vienoje kitoje Palestinos dalyje, ir nė viename kitame regione Mokytojo mokymo tokiu plačiu mastu nepriėmė aukštesnės piliečių klasės.

Perėja šituo metu maždaug vienodu laipsniu buvo ir pagoniška ir žydiška, žydai apskritai iš šitų regionų buvo išstumti Judo Makabėjaus laikais. Perėja buvo pati gražiausia ir vaizdingiausia provincija visoje Palestinoje. Paprastai žydai ją apibūdindavo kaip “žemę už Jordano upės.”

Per visą šitą laikotarpį Jėzus savo laiką padalino tarp stovyklos prie Pelos ir kelionių su šiais dvylika, kad padėtų šiems septyniasdešimčiai tuose įvairiuose miestuose, kur jie mokė ir pamokslavo. Vadovaudamiesi Abnerio nurodymu, šie septyniasdešimt krikštijo visus tikinčiuosius, nors šitą daryti Jėzus jiems nebuvo nurodęs.

1. PELOS STOVYKLOJE

Iki sausio vidurio daugiau negu vienas tūkstantis du šimtai žmonių susirinko Pelos stovykloje, ir Jėzus šitą minią mokė bent jau vieną kartą kiekvieną dieną, kada jis būdavo stovykloje, paprastai kalbėdavo devintą valandą ryte, jeigu tam nesutrukdydavo lietus. Petras ir kiti apaštalai mokė kiekvieną popietę. Vakarų Jėzus paliko įprastiems klausimų ir atsakymų susibūrimams su šiais dvylika ir kitais pažengusiais į priekį mokiniais. Vakarinėse grupėse vidutiniškai būdavo apie penkiasdešimt žmonių.

Iki kovo vidurio, to meto, kada Jėzus pradėjo savo kelionę į Jeruzalę, daugiau negu keturi tūkstančiai žmonių sudarė tą didžiulę auditoriją, kuri klausėsi

[1818]▼

Jėzaus arba Petro pamokslavimo kiekvieną rytą. Mokytojas nusprendė savo darbą žemėje užbaigti tuo metu, kada susidomėjimas jo žinia buvo pasiekęs aukštą tašką, aukščiausią tašką, kuris buvo pasiektas karalystės žengimo į priekį šitoje antrojoje arba be stebuklų fazėje. Nors trys ketvirtadaliai žmonių šioje minioje ir buvo tiesos ieškotojai, tačiau taip pat čia buvo ir didelis skaičius fariziejų iš Jeruzalės ir iš kitur, kartu su dideliu skaičiumi abejojančiųjų ir priekabautojų.

Jėzus ir dvylika apaštalų didelę savo laiko dalį paskyrė miniai, susirinkusiai

Pelos stovykloje. Šie dvylika mažai kreipė arba iš viso nekreipė dėmesio į misionieriškas keliones, tiktai kartas nuo karto su Jėzumi išeidavo aplankyti Abnerio partnerių. Abneriui Perėjos rajonas buvo gerai žinomas, kadangi būtent šitoje vietoje buvęs jo mokytojas, Jonas Krikštytojas, dirbo daugiausia. Po to, kada Abneris ir šie septyniasdešimt pradėjo Perėjos misiją, tada į Pelos stovyklą jie niekada daugiau nebesugrįžo.

2. PAMOKSLAS APIE GERĄJĮ PIEMENĮ

Grupė, kurią sudarė daugiau kaip trys šimtai jeruzaliečių, fariziejų ir kitokių žmonių, sekė Jėzų į šiaurę nuo Pelos, kada baigiantis atsidavimo šventei jis skubinosi palikti žydų valdovams pavaldžią teritoriją; ir būtent šitų žydų mokytojų ir vadų akivaizdoje, o taip pat girdint dvylikai apaštalų, Jėzus pasakė pamokslą apie “Gerąjį Piemenį.” Po pusvalandinės betarpiškos diskusijos, kreipdamasis į maždaug vieno šimto žmonių grupę, Jėzus pasakė:

“Šitą vakarą aš jums turiu daug ką pasakyti, ir kadangi daugelis iš jūsų esate mano mokiniai, o kai kurie iš jūsų esate mano aršūs priešai, tai savo mokymą pateiksiu parabolė, kad kiekvienas galėtumėte sau pasiimti tą, kas suvirpins jūsų širdį.

“Šį vakarą čia prieš mane yra žmonių, kurie už mane ir už šitą karalystės evangeliją norėtų numirti, ir kai kurie iš jų šitaip save ir paaukos ateityje; ir čia tarp jūsų taip pat yra ir tokių, tradicijos vergų, kurie mane sekė iki šitos vietos nuo Jeruzalės ir kurie, su savo tamsiais ir apgautais vadais, siekia Žmogaus Sūnų nužudyti. Tas gyvenimas, kurį aš dabar gyvenu materialiam kūne, tikrai teis tiek vienus, tiek ir kitus, tikruosius piemenis ir netikrus piemenis. Jeigu netikras piemuo būtų aklas, tai jis nuodėmės neturėtų, bet jūs gi tvirtinate, kad matote; jūs atvirai pareiškiate, kad esate mokytojai Izraelyje; dėl to jūsų nuodėmė iš tiesų krenta ant jūsų.

“Tikrasis piemuo savo avių bandą sugena į avidę nakčiai, kada yra pavojingas metas. O kada išaušta rytas, tada į avidę jis įeina per duris, ir jam pašaukus, avys atpažįsta jo balsą. Kiekvienas piemuo, kuris į avidę patenka bet koku kitu būdu, tik ne per duris, yra vagis ir plėšikas. Tikrasis piemuo į avidę įeina po to, kada jam duris yra atvėręs sargas, ir jo avys, atpažinusios jo balsą, išeina jam pakvietus; ir kada jos, kurios yra jo, šitokiu būdu yra išvedamos, tada tikrasis piemuo eina pirma jų; jis rodo kelią ir avys seka paskui jį. Jo avys seka paskui jį, nes jos atpažįsta jo balsą; jos neseks paskui nepažįstamąjį. Jos pabėgs nuo nepažįstamojo, nes jos neatpažįsta jo balso. Šita minia, kuri čia susirinko prie mūsų, yra kaip avys be piemens, tačiau, kada mes joms ką nors pasakome, tada jos atpažįsta piemens balsą ir jos seka paskui mus; bent jau seka tos, kurios yra išalkusios tiesos ir ištroškusios teisingumo. Kai kurie iš jūsų nesate iš manosios avidės; jūs neatpažįstate manojų balso, ir jūs nesebate paskui mane. Ir kadangi jūs esate netikri piemenys, tai avys neatpažįsta jūsų balso ir neseks paskui jus.”

Ir kada Jėzus papasakojo šią parabolę, tada niekas nepateikė jam nė vieno klausimo. Po kiek laiko jis vėl ėmė kalbėti ir toliau aptarinėjo šią parabolę:

“Tie, kurie norėtumėte būti manojo Tėvo avių bandų žemesnieji piemenys, turite būti ne tik verti vadovai, bet taip pat jūs privalote šią bandą maitinti geru maistu; jūs nesate tikrieji piemenys, jeigu savųjų bandų nenuvedate į žaliašias ganyklas ir prie ramiųjų vandenių.

“Ir dabar, jeigu kas nors iš jūsų šią parabolę suvokia per daug lengvai, tai aš tikrai pareikšiu, kad aš esu ir tos durys į Tėvo avidę, ir tuo pačiu metu manojo Tėvo bandų tikrasis piemuo. Nė vienam piemeniui, kuris stengiasi į šią avidę patekti be manęs, tikrai ten patekti nepavyks, ir šios avys jo balso neišgirs. Aš, drauge su tais, kurie tarnauja su manimi, iš tiesų esu tos durys. Kiekviena siela, kuri į amžinąjį kelią žengia mano sukurtų ir nurodytų priemonių dėka, tikrai bus išgelbėta ir galės eiti pirmyn stengdamasi pasiekti amžinąsias Rojaus ganyklas.

“Bet aš taip pat esu ir tas tikrasis piemuo, kuris už šias avis nori paaukoti net ir savąją gyvybę. Vagis įsilaužia į avidę tikrai tam, kad pavogtų, ir kad užmuštų, ir kad sunaikintų; bet aš atėjau tam, kad jūs visi galėtumėte turėti gyvenimą, ir turėti jį daug gausesnį. Tas, kuris yra samdinys, kilus pavojui, pabėgs ir leis, kad ir avys išsibėgiotų ir pražūtų; bet tikrasis piemuo, kada ateis vilkas, nepabėgs; savąją bandą jis saugos ir, jeigu reikės, už savąsias avis paaukos ir savąją gyvybę. Tikrai, tikrai, aš sakau jums, draugams ir priešams, aš esu tas tikrasis piemuo; aš pažįstu savąsias avis ir manosios pažįsta mane. Aš pavojaus akivaizdoje nepabėgsiu. Aš tikrai užbaigsiu šią tarnystę iki galo įvykdydamas savojo Tėvo valią, ir aš tikrai neapleisiu šios bandos, kurią Tėvas patikėjo mano priežiūrai.

“Bet aš turiu daug ir kitų avių, kurios yra ne iš šitos avidės, ir šitie žodžiai tinka ne tikrai šitam pasauliui. Šitos kitos avys taip pat girdi ir atpažįsta mano balsą, ir aš pažadėjau Tėvui, kad jos visos tikrai bus sugintos į vieną avidę, į Dievo sūnų vieną brolystę. Ir tuomet jūs iš tiesų visi atpažinsite vieno piemens, tikrojo piemens, balsą, ir tikrai visi pripažinsite Dievo tėvystę.

“Ir šitaip jūs tikrai sužinosite, kodėl Tėvas myli mane ir kodėl jis visas savo bandas šitoje valdoje patikėjo man, kad jas prižiūrėčiau; tai yra dėl to, jog manasis Tėvas žino, kad saugodamas avidę aš nesudrebėsiu, kad savųjų avių aš nepaliksiu, ir kad, jeigu prireiks, nedvejodamas paaukosiu savąją gyvybę tarnaudamas daugybei jo bandų. Bet, įsidėmėkite, jeigu aš paaukosiu savąją gyvybę, tai aš vėl ją tikrai atgausiu. Nė vienas žmogus ir nė vienas kitas tvarinys gyvybės iš manęs atimti negali. Aš turiu teisę ir galią savąją gyvybę paaukoti, ir turiu tą pačią galią ir teisę vėl ją atgauti. Jūs negalite šito suprasti, bet tokią valdžią aš gavau iš savojo Tėvo net ir anksčiau negu atsirado šitas pasaulis.”

Kada jie išgirdo šiuos žodžius, tada jo apaštalai suglumo, jo mokiniai nustebo, tuo tarpu fariziejai iš Jeruzalės ir apylinkių išėjo į naktį, sakydami, “Arba jis yra beprotis, arba jis turi velnią.” Tačiau net ir kai kurie Jeruzalės mokytojai sakė: “Jis kalba kaip tas, kuris turi valdžią; be to, kas yra kada nors matęs, jog tas, kuris turi velnią, duotų regėjimą tokiam vyrui, kuris gimė aklas, ir darytų visus tuos nuostabius darbus, kokius padarė šitas vyras?”

Kitą rytą maždaug pusė iš šitų žydų mokytojų išpažino tikėjimą į Jėzų, o kita pusė nusivylusi sugrįžo į Jeruzalę ir į savo namus.

3. SABATO PAMOKSLAS PELOJE

Iki sausio pabaigos Sabato popietinės minios siekdavo maždaug tris tūkstančius. Šeštadienį, sausio 28-ąją, Jėzus pasakė atmintiną

[1820]▼

pamokslą apie “Pasitikėjimą kitu ir dvasinį pasirengimą.” Po Simono Petro parengiamųjų pastabų Mokytojas pasakė:

“Ką daug kartų aš esu sakęs savo apaštalams ir savo mokiniams, dabar pareiškiu šitai miniai: Saugokitės fariziejų mielių, kurios yra apgaulė, kilusi iš prietarų ir subrandinta vergavimu tradicijoms, nors daugelis šitų fariziejų savo širdyje yra sąžiningi, o kai kurie iš jų čia gyvena ir kaip mano mokiniai. Netrukus jūs visi tikrai suprasite mano mokymą, nes dabar nėra nieko paslėpta, kas tikrai nebus atskleista. Tai, kas dabar nuo jūsų yra paslėpta, tikrai bus jums viskas atskleista, kada Žmogaus Sūnus savąją misiją žemėje ir materialaus kūno pavidalu bus užbaigęs.

“Greitai, labai greitai, iš tikrųjų tie dalykai, kuriuos mūsų priešai dabar planuoja slapta ir tamsoje bus išskelti į šviesą ir skelbiami nuo namų stogų. Bet jums, manieji draugai, aš sakau, kada jie siekia sunaikinti Žmogaus Sūną, nebijokite jų. Nebijokite tų, kurie, nors jie ir gali sugebėti nužudyti kūną, bet po šito daugiau jūsų atžvilgiu valdžios nebeturi. Aš patariu jums, nebijokite nieko, danguje ar ant žemės, bet džiaukitės tuo, jog pažįstate Tą, kuris turi galią iš viso neteisingumo jus išlaisvinti ir perduoti jus visatos teismui neturinčius kaltės.

“Argi neparduoda penkių žvirblių už du pensus? Ir vis tik, kada šitie paukščiai skrajoja ieškodami sau maisto, tada nė vienas iš jų neegzistuoja be Tėvo, visos gyvybės šaltinio, žinios. Serafiniai sargybiniai yra suskaičiavę visus jūsų plaukus ant galvos. Ir jeigu visa tai yra tiesa, tai kodėl gi jūs turėtumėte gyventi bijodami tų įvairių smulkmenų, kurios iškyla jūsų kasdieniame gyvenime? Aš jums sakau: Nebijokite; jūs esate daug vertingesni už daugybę žvirblių.

“Visus tuos, kurie turėjote drąsos prieš žmones prisipažinti, kad įtikėjote į mano evangeliją, aš tikrai netrukus pripažinsiu prieš dangaus angelus; bet tą, kuris mano mokymų tiesą prieš žmones paneigia sąmoningai, jo likimo sargybinis tikrai paneigs net ir prieš dangaus angelus.

“Kalbėkite apie Žmogaus Sūną ką tik norite ir jums tikrai bus atleista; bet tas, kuris išdrįsta šventvagiauti prieš Dievą, tikrai vargu ar suras atleidimą. Kada žmonės nusirita tiek, jog Dievo darbus sąmoningai priskiria blogio jėgoms, tada tokie sąmoningi maištininkai vargu ar už savo nuodėmes ieškos atleidimo.

“Ir kada mūsų priešai nuves jus prieš sinagogų valdytojus ir prieš kitokią aukštąją valdžią, tada nesirūpinkite dėl to, ką jums reikėtų sakyti, ir nepergyvenkite dėl to, kaip jums reikėtų atsakinėti į jų klausimus, kadangi toji dvasia, kuri gyvena jūsų viduje, tikrai būtent tą pačią valandą jus išmoks, ką jums reikėtų pasakyti karalystės evangelijos garbei.

“Kiek dar ilgai jūs lauksite apsisprendimo slėnyje? Kodėl gi jūs lūkuriuojate tarp dviejų nuomonių? Kodėl žydai ar pagonys abejoja priimti ar ne gerąją naujieną, kad jis yra amžinojo Dievo sūnus? Kiek mums prireiks laiko, kad

itikintume jus džiaugsmingai įeiti į savo dvasinį paveldą? Aš atėjau į šitą pasaulį, kad apreikščiau Tėvą jums ir kad jus vesčiau pas Tėvą. Pirmąjį dalyką aš padariau, bet antrojo dalyko aš negaliu padaryti be jūsų sutikimo; Tėvas niekada nė vieno žmogaus eiti į karalystę neverčia. Šitas kvietimas amžinai buvo ir visada bus toks: Kas tiktai nori, tegul ateina ir laisvai geria gyvybės vandenį.”

Kada Jėzus pabaigė kalbėti, tada daugelis nuėjo, kad juos apaštalai pakrikštytų Jordano upėje, tuo tarpu jis klausėsi klausimų, kuriuos pateikė tie, kurie pasiliko.

[1821]▼

4. PALIKIMO PASKIRSTYMAS

Kada apaštalai krikštijo tikinčiuosius, tada Mokytojas kalbėjosi su tais, kurie pasiliko laukti. Ir vienas jaunas vyras jam tarė: “Mokytojau, mano tėvas numirė palikęs didelį palikimą man ir mano broliui, bet mano brolis atsisako man duoti tai, kas yra mano. Ar, tuomet, tu negalėtum paliepti mano broliui pasidalinti šituo palikimu su manimi?” Jėzus truputį pasipiktino tuo, jog šitas materialiai mąstantis jaunuolis aptarinėjimui turėtų kelti tokį verslo klausimą; bet jis ir šita proga pasinaudojo tam, kad perteiktų tolimesnį mokymą. Tarė Jėzus: “Žmogau, kas iš manęs padarė dalintoją tarp jūsų? Kaip tau į galvą ir mintis atėjo, kad aš kreipiu dėmesį į šito pasaulio materialius reikalus?” Ir tada, pasisukęs į visus, kurie buvo prie jo, jis pasakė: “Atkreipkite dėmesį ir nebūkite godūs; žmogaus gyvenimą sudaro ne tų daiktų, kuriuos jis gali turėti, gausumas. Laimę atneša ne turto galia, ir džiaugsmą suteikia ne turtai. Turtas, pats savaime, nėra prakeikimas, bet meilė turtams dažnai veda į tokį atsidavimą šito pasaulio daiktams, jog siela tampa akla Dievo karalystės žemėje dvasinių realybių nuostabiems potraukiams ir amžinojo gyvenimo danguje džiaugsmams.

“Leiskite man jums papasakoti istoriją apie vieną turtingą žmogų, kurio žemė duodavo gausų derlių; ir kada jis tapo labai turtingu, tada pats sau ėmė svarstyti: ‘Ką aš darysiu su visais savo turtais? Aš dabar turtų turiu tiek daug, kad nebeužtenka ir vietos, kur juos laikyti.’ Ir kada šitą problemą jis apmąstė, tada tarė: ‘Iš tiesų padarysiu šitaip; tikrai nugriausiu savo svirnus ir pasistatysiu didesnius, ir šitokiu būdu iš tikrųjų turėsiu pakankamai vietos, kur laikyti savo derlių ir savo turtus. Tada tikrai savo sielai galėsiu pasakyti, siela, tu susikrovei daug turto, kurio pakaks daugeliui metų; dabar pailsėk; valgyk, gerk, ir džiaukis, nes tu esi turtingas ir šį turtą padidinau.

“Bet šitas turtingas žmogus taip pat buvo ir kvailas. Rūpindamasis savo proto ir kūno materialiais poreikiais, jis nebuvo susikroves turto danguje tam, kad patenkintų dvasią, ir tam, kad išgelbėtų sielą. Net ir tada jis nepatyrė malonumo ir nepasinaudojo savo sukauptais ir saugomais turtais, nes būtent tą pačią naktį buvo pareikalauta jo sielos. Tą naktį atėjo plėšikai, kurie įsilaužė į jo namus tam, kad jį užmuštų, ir po to, kada prisiplėšė iš jo svirnų, tada viską, kas liko, padegė. O dėl tos nuosavybės, kuri nepateko plėšikams, jo turto paveldėtojai pradėjo kovoti tarpusavyje. Šitas vyras turtus sau susikrovė ant žemės, bet jis nebuvo turtingas prieš Dievą.”

Jėzus šitaip pasielgė su jaunuoju vyru ir jo palikimu, nes žinojo, kad jo problema yra godumas. Net jeigu problema būtų buvusi ir kitokia, tai Mokytojas nebūtų įsikišęs, nes jis niekada nesikišdavo net į savo apaštalų, tuo labiau į savo mokinių, žemiškuosius reikalus.

Kada Jėzus savo pasakojimą užbaigė, tada kitas vyras atsistojo ir jo paklausė: "Mokytojau, aš žinau, jog tavo apaštalai pardavė visus savo žemiškuosius turtus tam, kad sektų paskui tave, ir kad jie visais daiktais naudojasi bendrai, kaip ir eseniečiai, bet, ar tu norėtum, kad mes visi tie, kurie esame tavo mokiniai, irgi pasielgtume lygiai taip? Argi tai yra nuodėmė turėti sąžiningo turto?" Ir Jėzus į šią klausimą atsakė: "Mano drauge, tai nėra nuodėmė turėti dorą turto; bet nuodėmė yra tai, jeigu jūs turimą materialų turtą paverčiate į *lobius*, kurie gali užvaldyti jūsų susidomėjimą ir jūsų meilę nukreipti į šalį nuo atsivadavimo karalystės dvasiniams siekiams. Nėra jokios nuodėmės turėti sąžiningo turto žemėje, su sąlyga, jeigu jūsų *lobis* yra danguje, nes,

[1822]▼

kur yra jūsų *lobis*, ten taip pat iš tikrųjų bus ir jūsų širdis. Yra didžiulis skirtumas tarp turto, kuris veda į godumą ir savanaudiškumą, ir tokio turto, kurį laiko ir dalina su patikėtinio dvasia tie, kurie šito pasaulio turtų turi gausiai, ir kurie taip dosniai prisideda prie paramos tiems, kurie visą savo energiją yra pašventę karalystės darbui. Daugelis iš jūsų, kurie esate čia ir be pinigų, esate maitinami ir apgyvendinti štai tame palapinių miestelyje, kadangi dosnūs turtingi vyrai ir moterys tokiems tikslams davė pinigų jūsų šeimininkui Dovydui Zabediejui.

"Bet niekada neužmirškite, jog, galų gale, turtas yra neilgalaikis. Meilė turtams perdaug dažnai užgožia ir net sunaikina dvasinį matymą. Žiūrėkite, jog suvoktumėte tą pavojų, kada turtas tampa ne jūsų tarnu, bet jūsų šeimininku."

Jėzus nemokė išlaidumo, tinginystės, abejingumo tam, kad nebūtų rūpinamasi savo šeimos materialiais poreikiais, ar priklausomybės nuo išmaldu, ir jis nepritarė tokiems dalykams. Bet jis iš tikrųjų mokė, jog tai, kas yra materialu ir žemiška, tas turi būti pavaldus sielos gerovei ir dvasinės prigimties žengimui į priekį dangaus karalystėje.

Tuomet, kada žmonės nusileido prie upės tam, jog pasižiūrėtų, kaip buvo krikštijama, prie Jėzaus vienas atskirai priėjo pirmasis vyras, klausęs dėl savo paveldėjimo, kadangi jis manė, kad Jėzus su juo pasielgė žiauriai; ir kada Mokytojas jį išklausė vėl, tada jis atsakė: "Mano sūnau, kodėl gi tu, atsiduodamas savo godžiam polinkiui, praleidi progą maitintis gyvenimo duona tokią dieną, kaip šitoji? Argi tu nežinai, jog žydų įstatymai dėl palikimo bus teisingai pritaikyti, jeigu tu su savo skundu iš tiesų nueisi į sinagogos teismą? Argi tu negali suprasti, jog manasis darbas yra susijęs su tuo, jog būtų užtikrinta tai, kad jūs sužinotumėte apie dangiškąjį palikimą? Argi tu neskaitei Rašto: 'Tas, kuris turtą padidina savo apdairumo ir didelio suvaržymo dėka, ir tai yra jo atlygio dalis, sako: Aš sulaukiau poilsio ir dabar tikrai galėsiu savo gėrybėmis naudotis nuolat, bet jis nežino, kas jo laukia ateityje, o taip pat jis nežino, kad jis visus šiuos daiktus kada mirs turės palikti kitiems.' Argi tu neskaitei šio

įsakymo: 'Nebūk godus.' Ir dar, 'Jie valgė ir prisivalgė, ir apaugo riebalais, ir tada jie tikrai nusisuko į kitus dievus.' Ar tu skaitei Psalmėse, jog 'Viešpats bjaurisi tais, kurie yra godūs,' ir jog "tas nedaug, ką turi teismus žmogus, yra geriau už daugelio nuodėmingųjų turtus.' 'Jeigu turtai auga, tai nenukreipk į juos savo širdies.' Ar tu skaitei, kur Jeremijas sakė, 'Tegul turtingas žmogus savo turtuose nešlovina turto,' ir Ezekilis sakė tiesą, kada jis kalbėjo, 'Savo kalbomis jie demonstruoja meilę, bet giliai širdyje jie siekia savanaudiškos naudos sau'."

Jėzus išsiuntė jaunąjį vyrą, tardamas jam, "Mano sūnau, kokia nauda iš to, jeigu tu laimėsi visą pasaulį ir prarasi savo paties sielą?"

Kitam, stovėjusiam netoli, kuris paklausė Jėzaus, kaip turtingieji bus teisiami nuosprendžio dieną, jis atsakė: "Aš atėjau ne tam, kad teisčiau turtinguosius ar vargšus, bet tas gyvenimas, kokį gyvena žmonės, bus jų visų teisėjas. Be viso šito, kas yra susiję su turtingųjų teismu, tai visi tie, kurie įgijo didžiulį turtą, turės atsakyti mažiausiai į tris klausimus, ir šitie klausimai yra tokie:

"1. Kiek turto tu sukaupėi?

"2. Kaip šitą turtą tu gavai?

"3. Kaip savo turtą tu panaudojai?"

Tada Jėzus įėjo į savo palapinę, kad prieš vakaro valgį valandėlę pailsėtų. Kada apaštalai baigė krikštyti, tada jie taip pat atėjo, ir norėjo

[1823]▼

su juo pasikalbėti apie turtą žemėje ir lobį danguje, bet jis miegojo.

5. POKALBIAI APIE TURTA SU APAŠTALAIS

Tą vakarą po vakarienės, kada Jėzus ir šie dvylika susirinko draugėn į savo kasdienius pasitarimus, Andriejus paklausė: "Mokytojai, tuo metu, kada mes krikštijome tikinčiuosius, tu laukiančiai miniai daug ką pasakei, ko mes negirdėjome. Ar nenorėtum šitų žodžių pakartoti mūsų labui?" Ir, atsakydamas į Andriejaus prašymą, Jėzus pasakė:

"Taip, Andriejau, aš pasikalbėsiu su jumis apie šiuos turto ir savarankiškumo reikalus, bet manieji žodžiai jums, apaštalams, turi tam tikra prasme skirtis nuo tų žodžių, kuriuos pasakiau mokiniams ir miniai, kadangi jūs atsisakėte visko ne tik dėl to, jog eitumėte su manimi, bet ir dėl to, jog būtumėte išsventinti į karalystės ambasadorius. Jūs iš tiesų jau turite kelerių metų patyrimą, ir jūs žinote, jog Tėvas, kurio karalystę jūs skelbiate, jūsų neapleis. Jūs pašventėte savo gyvenimą, kad tarnautumėte karalystei; dėl to nepergyvenkite ir nesirūpinkite dėl žemiškojo gyvenimo dalykų, ką jūs iš tiesų valgysite, kaip ir dėl savo kūno, ką jūs iš tiesų vilkėsite. Sielos gerovė yra daugiau negu maistas ir gėrimas; žengimas į priekį dvasioje yra nepalyginamai aukščiau už apdaro poreikį. Kada kyla pagunda suabejoti, ar tikrai turėsite duonos, tada pamąstykite apie varnus; jie nei sėja, nei pjauna, jie neturi nei sandėlių, nei svirnų, ir vis tik Tėvas aprūpina maistu kiekvieną iš jų, kuris ieško sau maisto.

O kiek daug vertingesni už daugybę paukščių esate jūs! Be to, visas jūsų nerimas arba graužiančios abejonės negali padaryti nieko, kad jūsų materialius poreikius patenkintų. Kuris gi iš jūsų nerimo dėka gali savo ūgį padidinti per plaštaką arba prie savo gyvenimo pridurti dieną? Kadangi tokie dalykai nėra jūsų rankose, tai kodėl gi jūs nerimaujate dėl kurios nors iš šitų problemų?

"Pamąstykite apie lelijas, kaip jos auga; jos nei dirba, nei verpia; vis tik aš jums sakau, kad net ir Saliamonas savo aukščiausioje šlovėje nebuvo pasipuošęs taip, kaip kuri nors iš šitų lelijų. Jeigu Dievas šitaip aprengia lauko žolę, kuri šiandien yra gyva, o rytojaus dieną bus nupjauta ir įmesta į ugnį, tai kaip daug gražiau aprengs jus, dangiškosios karalystės ambasadorius. O jūs, turintys tokią mažą įtikėjimą! Kada jūs iš visos širdies pasišvenčiate karalystės evangelijos skelbimui, tada jums neturėtų kilti abejonių dėl paramos jums patiems ar jūsų šeimoms, kurias palikote. Jeigu jūs savo gyvenimą iš tikrųjų pašvęsite evangelijai, tada jūs tikrai pagal šitą evangeliją gyvensite. Jeigu jūs esate tikrai tikintieji mokiniai, tada jūs turite duoną užsidirbti sau patiems ir prisidėti prie išlaikymo visų tų, kurie moko ir skelbia ir gydo. Jeigu jūs nerimaujate dėl savo duonos ir vandens, tai kuo gi jūs skiriatės nuo tų pasaulio nacijų, kurios taip uoliai siekia patenkinti tokius būtiniausius poreikius? Pasišvęskite savo darbui, tikėdami, jog tiek Tėvas, tiek aš žinome, kad jums yra reikalingi visi šitie dalykai. Leiskite man jus užtikrinti, kartą ir visiems laikams, kad, jeigu savo gyvenimą jūs pašvęsite karalystės darbui, tai visi jūsų realūs poreikiai tikrai bus patenkinti. Siekite didingesnio dalyko, ir mažesnįjį surasite jame; prašykite to, kas yra dangiška, ir į šitą tikrai bus įtraukta ir tai, kas yra žemiška. Šešėlis tikrai turi būti kartu su kūnu.

"Jūs esate tikrai maža grupė, bet jeigu jūs turite įtikėjimą, jeigu jūs tikrai nesuklupsite baimėje, tuomet aš pareiškiu, jog būtent manajam Tėvui yra labai malonu suteikti jums šitą karalystę. Jūs savo lobį sukrovėte ten, kur turtai nesensta, iš kur nė vienas vagis negali jų pavogti, ir kur jokia kandis negali jo sunaikinti. Ir kaip aš sakiau šiems žmonėms, kur yra jūsų lobis, ten taip pat bus ir jūsų širdis.

[1824]▼

"Bet dirbant tą darbą, kuris kaip tik laukia mūsų, ir tą darbą, kuris liks jums po to, kada aš išvyksiu pas Tėvą, jus išbandys didžiulės kančios. Jūs visi turite būti budrūs, kad neturėtumėte baimės ir abejonių. Kiekvienas iš jūsų, parenkite savo protą ir tegul jūsų šviestuvai visą laiką būna uždegti. Elkitės kaip tie vyrai, kurie žvalgosi savojo šeimnininko, sugrižtančio iš vestuvių pokylio, kad tuomet, kai jis pareis ir pasibels, jūs galėtumėte jam greitai atidaryti. Tokius dėmesingus tarnus palaimina šeimnininkas, kuris mato, kad jie yra ištikimi tokią nuostabią akimirką. Tuomet iš tiesų šeimnininkas savuosius tarnus pasodins, tuo tarpu juos aptarnaus jis pats. Tikrai, tikrai, aš sakau jums, kad jūsų gyvenime netrukus bus krizė, ir jums dera žvalgytis ir būti pasirengusiems.

"Jūs gerai suprantate, jog nė vienas žmogus neleistų vagiui įsilaužti į savuosius namus, jeigu žinotų, kuriuo metu jis ateis. Bet jūs taip pat budėkite savo labui, nes tokiu metu, kada jūs mažiausia įtariate, ir tokiu būdu, apie kurį negalvojate, Žmogaus Sūnus tikrai išeis."

Keletą minučių šie dvylika sėdėjo tyloje. Kai kuriuos iš šitų perspėjimų jie

buvo girdėję ir anksčiau, bet anksčiau jie buvo perteikti ne tokiomis aplinkybėmis, kaip šitą kartą.

6. ATSAKYMAS Į PETRO KLAUSIMĄ

Kada jie sėdėjo mąstydami, tada Simonas Petras paklausė: “Ar šitą parabolę tu papasakojai mums, savo apaštalams, ar ji yra skirta visiems mokiniams?” Ir Jėzus atsakė:

“Išbandymų metas atskleidžia žmogaus sielą; išmėginimas parodo, kas iš tikrųjų yra širdyje. Kada tarnas yra išbandytas ir išmėgintas, tada namų šeimininkas tokį tarną gali paskirti, kad prižiūrėtų namus, ir šitam ištikimam prievaizdui ramiai patikėti, kad pamaitintų ir prižiūrėtų jo vaikus. Lygiai taip, iš tiesų ir aš greitai žinosiu, kam galima patikėti mano vaikų gerove, kada aš būsiu sugrįžęs pas Tėvą. Kaip namų šeimininkas teisingam ir išbandytam tarnui tikrai patikės savosios šeimos reikalus, taip ir aš iš tiesų išaukštinsiu tuos, kurie išters šito laikmečio išbandymus manosios karalystės reikaluose.

“Bet jeigu tas tarnas yra tingus ir savo širdyje ima sakyti, ‘Manasis šeimininkas ilgai negrįžta,’ ir pradeda blogai elgtis su savo bičiuliais tarnais ir valgyti ir gerti su girtuokliais, tuomet to tarno šeimininkas sugrįš tokiu metu, kada jo nelaukia ir, pamatęs kad jis yra neištikimas, gėdingai jį išmes. Todėl jūs gerai darote, kad ruošiatės tai dienai, kada jus tikrai aplankys netikėtai ir nelauktu būdu. Atsiminkite, kad jums buvo duota daug; dėl to iš jūsų tikrai bus ir pareikalauta daug. Žiaurūs išmėginimai artinasi prie jūsų. Aš turiu gauti kitokią krikštą, ir aš budėsiu tol, kol tai įvyks. Jūs skelbiate ramybę žemėje, bet manoji misija į žmonių materialiuosius reikalus ramybės neatneš – bent jau, kuriam laikui. Toji pasekmė gali būti tiktai susiskaldymas, kur du šeimos nariai į mane tiki, o trys nariai šitą evangeliją atstumia. Nulemta yra tai, jog šitoji evangelija, kurią jūs skelbiate, draugus, gimines, ir mylimuosius, nuteiks vienus prieš kitus. Tas tiesa, kiekvienas iš šitų tikinčiųjų tikrai patirs nuostabią ir tvirtą ramybę savojoje širdyje, bet ramybė į žemę ateis tiktai tada, kada tikėti ir patekti į savo šlovingą sūnystės su Dievu paveldėjimą norės visi. Nežiūrint šito, eikite po visą pasaulį skelbdami šitą evangeliją visoms nacijoms, kiekvienam vyrui, kiekvienai moteriai, ir kiekvienam vaikui.”

Ir tai buvo visos ir užimtos Sabato dienos pabaiga. Ryte Jėzus ir šie dvylika išėjo į šiaurinės Perėjos miestus, kad aplankytų šiuos septyniasdešimt, kurie dirbo šituose regionuose Abnerio priežiūroje.

[1825]▼

166 DOKUMENTAS

PASKUTINIS APSILANKYMAS ŠIAURINĖJE PERĖJOJE

NUO vasario 11-sios iki 20-sios Jėzus ir šie dvylika apkeliaavo šiaurinės Perėjos visus miestus ir kaimus, kur dirbo Abnerio partneriai ir moterų korpuso narės. Jie pamatė, jog šiuos evangelijos žinianešius lydi sėkmė, ir Jėzus nuolat atkreipdavo savo apaštalų dėmesį į tą faktą, jog karalystės evangelija gali plisti ir tada, kada jos nelydi stebuklai ir stebinantys dalykai.

Visa šita trijų mėnesių misija Perėjoje vyko sėkmingai, mažai padedant

dvylikai apaštalų, ir nuo šio meto evangelija atspindėjo ne tiek Jėzaus asmenybę, kiek jo mokymus. Bet jo pasekėjai neilgai laikėsi jo nurodymų, kadangi netrukus po Jėzaus mirties ir prisikėlimo, nuo jo mokymų jie nukrypo ir pradėjo kurti ankstyvąją bažnyčią, besiremiančią stebuklingomis sampratomis ir šlovingais prisiminimais apie jo dieviškąją-žmogiškąją asmenybę.

1. FARIZIEJAI RAGABE

Sabato dieną, vasario 18-ąją, Jėzus buvo Ragabe, kur gyveno turtingas fariziejus, vardu Natanielius; ir kadangi gana nemažai jo bičiulių fariziejų sekė paskui Jėzų ir šiuos dvylika po šalį, tai šią Sabato rytą jis paruošė pusryčius jiems visiems, maždaug dvidešimčiai, ir Jėzų pakvietė garbės svečiu.

Iki to meto, kada į šiuos pusryčius atvyko Jėzus, didžioji dalis fariziejų su dviem ar trim įstatymų žinovais, buvo jau ten ir sėdėjo prie stalo. Mokytojas iš karto atsisėdo Natanieliui iš kairės, nenuėjęs prie vandens indų, kad nusiplautų rankas. Didelė dalis fariziejų, ypač tie, kurie Jėzaus mokymų atžvilgiu buvo nusiteikę palankiai, žinojo, kad jis rankas plaunasi tiktai švaros tikslu, kad jis bjaurisi šiais grynai ritualiniais vaidinimais; dėl to jie nenustebo, kad jis atėjo tiesiai prie stalo prieš tai nenusiplovęs rankų du kartus. Bet tai, kad jis fariziejų praktikos griežtų reikalavimų nesilaiko, Natanielių pritrėkė. Taip pat Jėzus nenusiplaudavo rankų, kaip tą darė fariziejai, nei po kiekvieno patiekalo, nei pavalgęs.

Po ilgoko šnibždėjimosi tarp Natanieliaus ir nedraugiško fariziejaus, sėdėjusio jam iš dešinės, ir po intensyvaus antakių kilnojimo ir lūpų paniekinančio patempimo tų, kurie sėdėjo priešais Mokytoją, Jėzus galiausiai tarė: "Aš maniau, kad į šiuos namus jūs mane pakvietėte tam, kad aš su jumis drauge pavalgyčiau ir galbūt, kad pasiteirautumėte manęs apie Dievo karalystės naujosios evangelijos skelbimą; bet aš suvokiu, kad jūs mane čia pasikvietėte, kad aš pamatyčiau, kaip jūs demonstruojate ritualinį atsidavimą

[1826]▼

savo pačių veidmainiškumui. Tą paslaugą jūs dabar man padarėte; su kuo šita proga toliau mane pagerbsite kaip savo svečią?"

Kada Mokytojas šitaip pakalbėjo, tada jie nudelbė akis į stalą ir tylėjo. Ir kadangi niekas neprabilo, tai Jėzus tęsė: "Daugelis iš jūsų fariziejų čia su manimi yra kaip draugai, kai kurie yra net ir mano mokiniai, bet didžioji dauguma fariziejų atkakliai atsisako pamatyti šviesą ir pripažinti tiesą, net ir tada, kada evangelijos darbas yra pateikiamas prieš juos su didžiule galia. Kaip jūs rūpestingai valote puodukų ir lėkščių išorę, tuo tarpu dvasinio maisto indai yra purvini ir užteršti! Jūs pasirūpinate, kad žmonėms iš išorės atrodytumėte pamaldūs ir šventi, bet viduje jūsų sielos yra pripildytos veidmainystės, godumo, lupikavimo, ir visokiausių rūšių dvasinio nuodėmingumo. Jūsų lyderiai netgi išdrįsta regzti sąmokslą ir planuoti, kaip nužudyti Žmogaus Sūnų. Argi jūs, kvaili žmonės, nesuprantate, jog dangiškasis Dievas žvelgia į sielos vidinius motyvus, o taip pat ir į jūsų išorines pretenzijas ir į jūsų pamaldžius pareiškimus? Nemanykite, jog išmaldų davimas ir dešimtinės sumokėjimas jus apvalys nuo neteisumo ir leis jums kaip švariam stovėti visų žmonių Teisėjo

akivaizdoje. Vargas jums tiems fariziejams, kurie atkakliai siekėte atstumti gyvenimo šviesą! Mokėdami dešimtinę esate skrupulingi ir teikdami išmaldą esate pretenzingi, bet jūs sąmoningai su panieka atmetate Dievo apsilankymą ir atstumiate jo meilės atskleidimą. Nors tai yra visiškai gerai, kada jūs skiriate dėmesį šitoms antraeilėms pareigoms, bet jums nereikėjo palikti neįvykdytų šitų svaresnių reikalavimų. Vargas visiems tiems, kurie nususka nuo teisingumo, paniekina gailestingumą, ir atstumia tiesą! Vargas visiems tiems, kurie niekina Tėvo apreiškimą ir tuo pačiu metu ieško pagrindinių vietų sinagogoje ir trokšta pataikūniškų pasveikinimų prekyvietėse!"

Kada Jėzus stojosi išeiti, tada vienas iš įstatymų žinovų, kuris buvo prie stalo, kreipdamasis į jį, tarė: "Bet, Mokytojau, kai kuriais savo teiginiais tu taip pat priekaištauji mums. Ar raštininkai, fariziejai, ar įstatymų žinovai neturi nieko gero?" Ir Jėzus, stovėdamas, atsakė: "Jūs, kaip ir fariziejai, jaučiate pasitenkinimą užimdami pirmąsias vietas švenčių metu ir dėvėdami ilgus drabužius, nors ant žmonių pečių jūs užkraunate sunkią naštą, kuri smarkiai spaudžia. Ir kada nuo šitos sunkios naštos žmonių sielos klumpa, tada jūs nenorite nors pirštą pajudinti ją keliant. Vargas jums tiems, kurie jaučiate didžiausią pasitenkinimą statydami antkapius tiems pranašams, kuriuos nužudė jūsų tėvai! Ir tai, kad jūs pritariate tam, ką padarė jūsų tėvai, matyti iš to, jog dabar planuojate nužudyti ir tuos, kurie ateina šitą dieną, darydami tai, ką savo laiku darė ir tie pranašai – skelbdami Dievo teisumą ir apreiškdami dangiškojo Tėvo gailestingumą. Bet iš visų praeities kartų, būtent iš šitos iškrypusios ir veidmainiškos kartos tikrai bus pareikalauta užmokėti už pranašų ir apaštalų kraują. Vargas visiems tiems įstatymų žinovams, kurie iš paprastų žmonių atėmė žinių raktą! Jūs ir patys atsisakote įžengti į tiesos kelią, ir tuo pačiu metu jūs norite sutrukdyti visiems kitiems, kurie į jį stengiasi įžengti. Bet šitokiu būdu dangaus karalystės durų užtrenkti jūs negalite; mes jas atidarėme visiems tiems, kurie turi tą įtikėjimą, kad įeitų, ir šitų gailestingumo vartų tikrai neužkels prietarai ir įžūlumas tų apgaulingų mokytojų ir netikrų piemenų, kurie yra kaip išbaltinta kapavietė, kuri, nors iš išorės atrodo graži, bet viduje pilna negyvų žmonių kaulų ir visokiausios rūšies dvasinio nešvarumo."

Ir kada Jėzus baigė kalbėti prie Natanieliaus stalo, tada iš šitų namų jis išėjo nevalgęs. O iš tų fariziejų, kurie girdėjo šituos žodžius, kai kurie tapo tikinčiaisiais į jo mokymą ir įėjo į karalystę,

[1827]▼

bet didesnis jų skaičius atkakliai laikėsi tamsos kelio, įgaudami dar daugiau ryžto patykoti jį tam, jog galėtų nugirsti kokius nors jo žodžius, kuriais remiantis galima būtų jį atvesti prieš Sanhedrino teismą Jeruzalėje ir nuteisti.

Fariziejai ypatingą dėmesį kreipė tikrai į tris dalykus:

1. Griežtai laikėsi dešimtinės mokėjimo praktikos.
2. Skrupulingai laikėsi apvalymo įstatymų.

3. Vengė bendrauti su visais tais, kurie nebuvo fariziejai.

Šią kartą Jėzus stengėsi demaskuoti pirmųjų dviejų papročių dvasinį nevaisingumą, tuo tarpu savo pastabas, sumanytas tam, jog papriekaištautų fariziejams dėl to, kad jie atsisako bendrauti su nefariziejais, jis pasiliko kitai ir vėlesniajai progai, kada jis vėl pietaus su didele dalimi šitų pačių vyrų.

2. DEŠIMT RAUPSUOTŪJŲ

Kitą dieną Jėzus su šiais dvylika nuėjo į Amatą, netoli Samarijos sienos, ir jiems priartėjus prie miesto, jie sutiko dešimties raupsuotųjų grupę, kuri gyveno netoli šitos vietos. Šitoje grupėje devyni buvo žydai, vienas buvo samarietis. Šiaip jau šitie žydai būtų susilaikę nuo bet kokio bendravimo ar kontakto su šituo samariečiu, bet jų bendra liga buvo daugiau negu pakankama priežastis tam, kad jie visus religinius prietarus įveiktų. Jie buvo daug girdėję apie Jėzų ir apie jo ankstesnius išgydymo stebuklus, o kadangi šie septyniasdešimt buvo įpratę pranešti laiką, kada galima tikėtis Jėzaus atvykimo, kai Jėzus su šiais dvylika išvykdavo į šitas keliones, tai šiems dešimčiai raupsuotųjų buvo pranešta, kad jo pasirodymo šitoje vietovėje tikimasi maždaug šituo metu; ir jie, dėl to, išsidėstė čia miesto pakraštyje, kur tikėjosi atkreipti jo dėmesį ir paprašyti, kad jis išgydytų. Kada raupsuotieji pamatė besiartinantį prie jų Jėzų, tuomet nedrįsdami prieti arčiau, jie stovėjo tolokai nuo jo ir šaukė jam: "Mokytojau, būk mums gailestingas; apvalyk mus nuo mūsų kančios. Išgydyk mus taip, kaip tu išgydei ir kitus."

Jėzus šiems dvylikai kaip tik ir aiškino, kodėl Perėjos pagonyms, kaip ir ne tokių griežtų pažiūrų žydai, labiau norėjo tikėti evangelija, kurią skelbė šie septyniasdešimt, negu griežtesnių pažiūrų ir tradicijų supančioti Judėjos žydai. Jis atkreipė jų dėmesį į tą faktą, kad jų žinių lygiai taip pat buvo palankiau sutikę galilėjiečiai, ir net samariečiai. Bet dvylika apaštalų vis tiek vargu ar norėjo puoselėti nuoširdų jausmą ilgą laiką niekintiems samariečiams.

Todėl, kada Simonas Uolusis tarp raupsuotųjų pamatė šį samarietį, tada jis stengėsi priversti Mokytoją eiti tiesiai į miestą net ir trumpam nesustojus su jais pasisveikinti. Tarė Jėzus Simonui: "Bet kas, jeigu šis samarietis Dievą myli taip, kaip ir žydai? Argi mes turėtume teisti savo bičiulius žmones? Kas gali pasakyti? jeigu mes šiuos dešimt vyrų išgydysime, tai galbūt šis samarietis pasirodys, jog yra dėkingesnis net ir už šiuos žydus. Ar tu esi tikras dėl savo nuomonės, Simonai?" Ir Simonas iš karto atsakė, "Jeigu tu juos apvalysi, tai greitai ir pamatysi." Ir Jėzus atsakė: "Taigi, iš tiesų tegul taip ir įvyksta, Simonai, ir tu greitai sužinosi tiesą apie žmonių dėkingumą ir kupiną meilės Dievo gailestingumą."

Jėzus, priėjęs arti prie raupsuotųjų, tarė: "Jeigu jūs tikrai būsite išgydyti, tuomet nueikite ir pasirodykite šventikams, kaip to reikalauja Mozės įstatymas." Ir

[1828]▼

jiems einant, jie buvo išgydyti. Tačiau kada šis samarietis pamatė, kad jis yra pagydytas, tada apsisuko ir, ieškodamas Jėzaus, ėmė garsiai šlovinti Dievą. Ir

kada jis surado Mokytoją, tada parpuolė ant kelių prie jo kojų ir dėkojo už apvalymą. Kiti devyni, žydai, taip pat pamatė, kad yra išgydyti, ir nors jie taip pat buvo dėkingi už apvalymą, bet jie ir toliau keliavo, kad pasirodytų šventikams.

Samariečiui tebeklūpant prie Jėzaus kojų, Mokytojas, žiūrėdamas į šiuos dvylika, ypač į Simoną Uolujį, tarė: "Argi ne dešimt buvo apvalyta? Kur tuomet yra kiti devyni, tie žydai? Tiktai vienas, šitas svetimas, sugrižo tam, kad suteiktų šlovę Dievui." Ir tuomet jis tarė samariečiui, "Kelkis ir eik savo keliu; tavasis įtikėjimas išgydė tave."

Samariečiui nueinant Jėzus vėl pažvelgė į savo apaštalus. Ir visi apaštalai, išskyrus Simoną Uolujį, kuris akis buvo nuleidęs, žiūrėjo į Jėzų. Šie dvylika nepratarė nė žodžio. Taip pat nieko nepasakė ir Jėzus; jam ką nors sakyti nebebuvo reikalo.

Nors iš šitų vyrų visi dešimt iš tikrųjų tikėjo, kad jie serga raupsais, bet šita liga sirgo tiktai keturi iš jų. Kiti šeši buvo išgydyti nuo odos ligos, kuri buvo klaidingai palaikyta raupsais. Bet samarietis iš tiesų sirgo raupsais.

Jėzus paliepė šiems dvylikai nieko nepasakoti apie raupsuotųjų apvalymą, ir jiems atėjus į Amatą, jis pastebėjo: "Jūs matote, kaip būna, jog šeimos vaikai net ir tada, kada savojo Tėvo valiai nepaklūsta, tai jo palaiminimą priima kaip savaimę suprantamą. Jie mano, jog tai yra nereikšmingas dalykas, jeigu Tėvui nepadėkos už tai, kad jis padovanoja jiems išgydymą, bet šie svetimieji, kada iš šeimos galvos gauna dovanų, tada būna kupini nuostabos ir negali nepadėkoti suvokdami tą gėrį, kuris jiems buvo padovanotas." Ir vis tiek apaštalai nieko neatsakė į Mokytojo žodžius.

3. PAMOKSLAS GERASE

Kada Jėzus ir šie dvylika kalbėjosi su karalystės žinianešiais Gerase, tada vienas iš fariziejų, kuris tikėjo į jį, paklausė šitą klausimą: "Viešpatie, ar išgelbėta iš tikrųjų bus nedaug ar daug?" Ir Jėzus, atsakydamas, tarė:

"Jūs mokė, jog bus išgelbėti tiktai Abraomo vaikai; jog tiktai priėmę tikėjimą pagonyms gali tikėtis išgelbėjimo. Kai kurie iš jūsų mąstėte taip, kadangi Raštai pažymi, jog tiktai Kaleba ir Jošua iš visų gausybių, kurios išėjo iš Egipto, gyveno iki tiek, kad pateko į pažadėtąją žemę, tai santykinai tiktai nedidelė dalis iš tų, kurie ieško dangaus karalystės, iš tiesų į ją pateks.

"Jūs taip pat turite kitą posakį, ir jame yra didelė dalis tiesos: Kad tas kelias, kuris veda į amžinąjį gyvenimą, yra tiesus ir siauras, kad tos durys, kurios veda į jį, yra lygiai taip pat siauros, tokiu būdu, iš tų, kurie ieško išgelbėjimo, tik nedidelė dalis gali įeiti per šitas duris. Jūs taip pat turite tokį mokymą, kad tas kelias, kuris veda į sunaikinimą, yra platus, kad įėjimas į jį yra didžiulis, ir kad yra daug tokių, kurie pasirenka eiti šituo keliu. Ir šitoji patarlė nėra tokia, jog savosios prasmės neturėtų. Bet aš pareiškiu, jog išgelbėjimas yra pirmiausia jūsų asmeninio pasirinkimo reikalas. Net jeigu tos durys į gyvenimo kelią ir yra siauros, bet jos yra pakankamai plačios, kad per jas patektų visi tie, kurie nuoširdžiai stengiasi įeiti, nes tos durys esu aš. Ir šis Sūnus niekada neužkerta kelio nė vienam visatos vaikui, kuris, įtikėjimu, siekia surasti Tėvą per šį Sūnų.

"Bet čia slypi pavojus visiems tiems, kurie savo patekimą į karalystę norėtų atidėti, nors jie ir toliau siekia nesubrendimo malonumų ir atsiduoda savanaudiškumo patenkinimui: Atsisakę patekti į karalystę dvasiniu patyrimu, vėliau jie gali stengtis į ją patekti, kada ateities amžiuje bus apreikšta geresniojo kelio šlovė. Ir, dėl to, kada tie, kurie su panieka karalystę atstūmė tada, kada aš atėjau žmogiškuoju pavidalu, stengsis į ją patekti tada, kada ji bus apreikšta dieviškumo pavidalu, tada visiems tokiems savanaudžiams aš tikrai pasakysiu: Aš nežinau, iš kur jūs esate. Savąją galimybę pasiruošti šitai dangiškajai pilietybei jūs turėjote, bet visus tokius gailėstingumo pasiūlymus jūs atstūmėte; visus kvietimus ateiti tuo metu, kada durys buvo atviros, jūs atmetėte. Dabar jums tiems, kurie išgelbėjimą atstūmėte, šitos durys yra užtrenktos. Šitos durys nėra atviros tiems, kurie į karalystę norėtų įeiti dėl savanaudiškos šlovės. Išgelbėjimas yra ne tiems, kurie nenori mokėti tokios kainos, kad iš visos širdies atsiduotų manojų Tėvo valios vykdymui. Kada dvasia ir siela nuo Tėvo karalystės jūs esate nusisukę, tada beprasmiška protu ir kūnu stovėti prieš šitas duris ir belstis, sakant, 'Viešpatie, atidaryk mums; mes taip pat norėtume būti dideli karalystėje.' Tuomet aš tikrai pareikšiu, kad jūs nesate iš manosios avidės. Aš jūsų tikrai nepriimsiu, jog būtumėte tarp tų, kurie kovojo gerąją įtikėjimo kovą ir laimėjo atpildą už nesavanaudišką tarnystę karalystėje ant žemės. Ir kada jūs pasakysite, 'Argi mes nevalgėme ir negėrėme drauge su tavimi ir argi tu nemokei mūsų gatvėse?' tada aš iš tiesų vėl pareikšiu, kad jūs esate svetimi dvasiškai; kad mes nebuvoime bičiuliai tarnai Tėvo gailėstingumo tarnystėje žemėje; kad jūsų aš nepažįstu; ir tada visos žemės Teisėjas iš tikrųjų jums pasakys: 'Išeikite iš mūsų jūs visi tie, kurie mėgavotės piktybinio blogio darbais.'

"Bet nebijokite; kiekvienas, kuris nuoširdžiai trokšta surasti amžinąjį gyvenimą įeidamas į Dievo karalystę, tokį amžinąjį išgelbėjimą iš tiesų suras. Bet jūs tie, kurie tokį išgelbėjimą atstumiate, kurią nors dieną pamatysite Abraomo sėklos pranašus sėdinčius su pagoniškųjų nacijų tikinčiaisiais šitoje pašlovintoje karalystėje, valgančius gyvenimo duoną ir atsigaivinančius gyvenimo vandeniui. Ir tie, kurie iš tiesų šitokiu būdu paims šitą karalystę dvasinės galios ir gyvojo įtikėjimo atkaklių antpuolių dėka, ateis iš siaurės ir pietų ir iš rytų ir vakarų. Ir, žiūrėkite, daugelis iš tų, kurie yra pirmieji, bus paskutiniai, o tie, kurie yra paskutiniai, dažnai bus pirmieji."

Tai buvo iš tikrųjų senos ir žinomos patarlės apie tiesų ir siaurą kelią nauja ir keista versija.

Po truputį apaštalai ir didelė dalis mokinių ėmė suprasti Jėzaus seniai išsakyto pareiškimo prasmę: "Jeigu jūs negimstate vėl, negimstate iš dvasios, tai į Dievo karalystę jūs įeiti negalite." Nepaisant šito, visiems tiems, kurie yra sąžiningi iš širdies ir nuoširdžiai įtikėję, amžinai bus tiesa: "Žiūrėkite, aš stoviu prie žmonių širdžių durų ir beldžiu, jeigu bet koks žmogus tikrai man atidarys, tai aš iš tiesų įeisiu ir pavakarieniausiu su juo, ir tikrai pamaitinsiu jį gyvenimo duona; mes dvasia ir tikslu būsime viena, ir šitaip mes amžinai iš tiesų būsime sielos broliai ilgoje ir vaisingoje tarnystėje ieškodami Rojaus Tėvo." Ir tokiu būdu, mažai ar daug turi būti išgelbėta, tai visiškai priklauso nuo to, mažai ar daug atkreips dėmesį į šį pakvietimą: "Aš esu tos durys, aš esu tas naujasis ir gyvasis kelias, ir kas tik nori, tas gali pradėti begalinį tiesos ieškojimą, kad

pasięktų amžinąjį gyvenimą."

Net ir apaštalai nesugebėjo iki galo suvokti jo mokymo apie būtinybę panaudoti dvasinę jėgą, turint tikslą prasiveržti pro bet kokią materialų pasipriešinimą ir nugalėti bet kokią žemiškąją kliūtį, kuri gali pasitaikyti tame kelyje, kuriame yra suvokiamos naujojo gyvenimo dvasioje kaip išlaisvintų Dievo sūnų pačios svarbiausios dvasinės vertybės.

[1830]▼

4. MOKYMAS APIE NELAIMINGUS ATSITIKIMUS

Nors didžioji dalis palestiniečių valgydavo tik tai du kartus per dieną, bet Jėzus ir apaštalai turėjo įprotį, kelionės metu, sustoti vidurdienį tam, kad pailsėtų ir pasistiprintų. Ir būtent tokio vidurdienio sustojimo metu pakeliui į Filadelfiją Tomas paklausė Jėzaus: "Mokytojau, po tų pastabų, kurias išgirdome keliaudami šįryt, aš norėčiau pasiteirauti, ar dvasinės būtybės yra susijusios su keistais ir nepaprastais įvykiais materialiam pasaulyje ir, dar, paklausti, ar angelai ir kitos dvasinės būtybės sugeba užkirsti kelią nelaimingiems atsitikimams."

Atsakydamas į Tomo pasiteiravimą, Jėzus pasakė: "Aš tikrai buvau su jumis tiek ilgai, ir vis tiek tu toliau pateiki tokių klausimų? Argi tu nematei, kaip Žmogaus Sūnus gyvena lygiai taip, kaip ir jūs, ir visą laiką atsisako pasinaudoti dangiškosiomis jėgomis savo asmeniniam palaikymui? Argi mes visi negyvename tokiu pačiu būdu, kokiu egzistuoja visi žmonės? Ar jūs matote dvasinio pasaulio galią, kuri pasireikštų šito pasaulio materialiam gyvenime, išskyrus Tėvo apreiškimą ir retkarčiais jo kenčiančių vaikų išgydymą?"

"Perdaug ilgai jūsų tėvai tikrai tikėjo, jog klestėjimas yra dieviškojo pritarimo ženklas; jog nelaimė yra Dievo nepasitenkinimo įrodymas. Aš pareiškiu, jog tokie tikėjimai yra prietarai. Argi jūs nepastebite, jog nepalyginamai didesnis skaičius vargšų džiaugsmingai priima evangeliją ir nedelsiant įeina į karalystę? Jeigu turtai liudija dieviškąjį palankumą, tai kodėl gi turtingieji taip dažnai atsisako tikėti šitomis gerosiomis naujienomis iš dangaus?"

"Tėvas savo lietu priverčia kristi ant teisingųjų ir neteisingųjų; saulė šviečia ir teisiems ir neteisiems. Jūs gi žinote apie tuos galilėjiečius, kurių kraują Pilotas sumaišė su aukomis, bet aš jums sakau, šitie galilėjiečiai jokių būdu nebuvo didesni nusidėjėliai už visus kitus savo bičiulius vien tik dėl to, jog visa tai atsitiko jiems. Jūs taip pat žinote apie tuos aštuoniolika vyrų, ant kurių užgriuvo Siloamo bokštas, juos užmušė. Nemanykite, jog šitie vyrai, kurie šitaip žuvo, buvo daugiau nusižengę už visus savo sielos brolius Jeruzalėje. Šitie žmonės buvo tiesiog vieno iš laiko nelaimingų atsitikimų nekaltos aukos.

"Jūsų gyvenime gali atsitikti trys grupės įvykių:

"1. Jūs galite patirti tuos normalius atsitikimus, kurie yra dalis jūsų ir jūsų bičiulių gyvenimo, kurį gyvenate ant žemės paviršiaus.

"2. Jūs galite atsitiktinai tapti vieno iš gamtos nelaimingų atsitikimų, vieno iš žmonių nelaimingų atsitikimų auka, visiškai gerai žinodami, jog tokių atsitikimų

iš anksto nerengia arba koku nors kitoku būdu nesukelia šios sferos dvasinės jėgos.

"3. Jūs galite nuimti savo tiesioginių pastangų laikytis gamtos dėsnių, valdančių šį pasaulį, derlių.

"Vienas žmogus savo kieme pasodino figos medį, ir kada jis daug kartu mėgino ant jo ieškoti vaisių ir nesurado nė vieno, tada pasikvietė vynuogmedžių prižiūrėtojus ir tarė: 'Štai aš per šiuos trejus metus ieškojau vaisių ant šito figos medžio ir nesuradau nė vieno. Nukirskite šitą nevaisingą medį; kodėl gi jis turi užimti žemę?' Bet vyriausiasis sodininkas savo šeimininkui atsakė: "Palik jį ramybėje dar vienerius metus, kad aš galėčiau aplink jį apkaupti ir patręšti, ir tuomet kitais metais, jeigu jis neves vaisių, tai tikrai bus nukirstas.' Ir kada jie šitoku būdu pakluso vaisingumo dėsniams, kadangi šis medis buvo gyvas ir geras, tai jiems buvo atlyginta gausiu derliumi.

[1831]▼

"Kai dėl ligų ir sveikatos, tai jūs turėtumėte žinoti, jog šitos kūno būsenos yra materialių priežasčių pasekmė; sveikata nėra dangaus šypsena, taip pat ir liga nėra Dievo susiraukimas.

"Žmogiškieji Tėvo vaikai turi vienodą sugebėjimą priimti materialias gėrybes; dėl to jis iš tikrųjų fizinius dalykus žmonių vaikams dovanoja vienodai be jokio išskirtinumo. Kada tai yra susiję su dvasinių dovanų padovanojimu, tada čia Tėvą apriboja žmogaus sugebėjimas šitas dieviškąsias dovanas priimti. Nors Tėvas nėra asmenų gerbėjas, bet dvasinių dovanų padovanojimo sferoje jį apriboja žmogaus įtikėjimas ir jo noras visada paklusti Tėvo valiai."

Jiems tęsiant kelionę į Filadelfiją, Jėzus toliau juos mokė ir atsakinėjo į jų klausimus apie nelaimingus atsitikimus, susirgimus, ir stebuklus, bet jie šito mokymo iki galo suvokti nesugebėjo. Viena mokymo valanda iki galo nepakeis visą gyvenimą išpažintų požiūrių, ir tokiu būdu Jėzus matė, kad jam yra būtina savąją žinią kartoti, vėl ir vėl pasakoti apie tai, ką jis norėjo, kad jie suprastų; ir net tada jo žemiškosios misijos prasmę jiems pavyko suvokti tiktai po jo mirties ir prisikėlimo.

5. TIKINTIEJI FILADELFIJOJE

Jėzus ir šie dvylika keliavo aplankyti Abnerio ir jo partnerių, kurie pamokslavo ir mokė Filadelfijoje. Iš visų Perėjos miestų, Filadelfijoje didžiausia grupė žydų ir pagonių, turtingų ir vargšų, mokytojų ir nemokytų, priėmė šių septyniasdešimties mokymus, šituo įeidama į dangaus karalystę. Filadelfijos sinagoga niekada nebuvo pavaldi Jeruzalės Sanhedrino priežiūrai ir dėl to niekada nebuvo užtrenkusi durų Jėzaus ir jo pagalbininkų mokymams. Būtent šituo metu, Filadelfijos sinagogoje Abneris mokė tris kartus per dieną.

Šitoji pati sinagoga vėliau tapo krikščioniškąja bažnyčia ir buvo misionierių būstinė skelbiant evangeliją tuose regionuose, kurie buvo į rytus. Ji ilgą laiką buvo Mokytojo mokymų tvirtovė, ir šitame regione viena laikėsi per amžius

kaip krikščioniškojo mokymo centras.

Žydai Jeruzalėje visada turėjo vargo su žydais iš Filadelfijos. O po Jėzaus mirties ir prisikėlimo Jeruzalės bažnyčiai, kurios galva buvo Mokytojo brolis Jokūbas, iškilo rimtų sunkumų santykiuose su Filadelfijos tikinčiųjų kongregacija. Abneris tapo Filadelfijos bažnyčios vadovu, juo ir išbuvo iki pat savo mirties. Ir šitas santykių su Jeruzale atšalimas paaiškina, kodėl apie Abnerį ir jo darbą nė žodžiu neužsimenama Naujojo Testamento Evangelijos užrašuose. Šita nuolatinė nesantaika tarp Jeruzalės ir Filadelfijos truko per visą Jokūbo ir Abnerio gyvenimą ir kurį laiką tęsėsi po Jeruzalės sugriovimo. Filadelfija iš tikrųjų buvo ankstyvosios bažnyčios būstinė pietuose ir rytuose, kaip būstinė šiaurėje ir vakaruose buvo Antiokas.

Akivaizdu, jog tai buvo Abnerio nelaimė, kad jis nesutarė su visais ankstyvosios krikščioniškosios bažnyčios lyderiais. Jis susipyko su Petru ir Jokūbu (Jėzaus broliu) dėl Jeruzalės bažnyčios administravimo ir jurisdikcijos klausimų; jis nustojo bendrauti su Pauliumi dėl skirtingo požiūrio į filosofiją ir teologiją. Abnerio filosofija buvo labiau babilonietiška negu helenietiška, ir jis atkakliai priešinosi visiems Pauliaus bandymams Jėzaus mokymus pakeisti taip, kad iš pradžių

[1832]▼

žydams, o tada graikų-romėnų tikintiesiems į misterijas, būtų mažiau pateikiama tokių dalykų, kurie sukelia prieštaravimų.

Šitokiū būdu Abneris buvo priverstas gyventi izoliuotą gyvenimą. Jis vadovavo tokiai bažnyčiai, kuri neturėjo autoriteto Jeruzalėje. Jis išdrįso atvirai mesti iššūkį Jokūbui, Viešpaties broliui, kurį vėliau parėmė Petras. Toks elgesys iš esmės jį atskyrė nuo visų jo buvusių partnerių. Tada jis išdrįso pasipriešinti Pauliui. Nors jis visiškai palankiai žiūrėjo į Pauliaus misiją tarp pagonių, ir nors jis rėmė jį ginčiuose su bažnyčia Jeruzalėje, bet griežtai priešinosi tokiai Jėzaus mokymų versijai, kurią skelbti pasirinko Paulius. Paskutiniaisiais gyvenimo metais Abneris pasmerkė Paulių kaip tą "gudrų Jėzaus iš Nazareto, gyvojo Dievo Sūnaus, gyvenimo mokymų iškraipytoją."

Per paskutiniuosius Abnerio gyvenimo metus ir dar kažkurį laiką po jo mirties, tikintieji Filadelfijoje griežčiau už bet kurią kitą grupę žemėje laikėsi Jėzaus religijos, taip, kaip jis gyveno ir mokė.

Abneris sulaukė 89 metų amžiaus, mirė Filadelfijoje lapkričio 21-ąją, 74 m. po Kr. gim. Ir iki pat gyvenimo pabaigos jis buvo ištikimas tikintysis į dangaus karalystės evangeliją ir ištikimas jos mokytojas.

[1833]▼

167 DOKUMENTAS

APSILANKYMAS FILADELFIJOJE

PER visą šitą tarnavimo Perėje laikotarpį, kada yra minimas Jėzaus ir apaštalų apsilankymas įvairiose vietovėse, kur dirbo šie septyniasdešimt, reikėtų prisiminti, jog, kaip taisyklė, su juo būdavo tik tai dešimt apaštalų, kadangi buvo

įprasta bent jau du apaštalus palikti Peloje, kad mokytų minias. Jėzui rengiantis vykti į Filadelfiją, Simonas Petras ir jo brolis, Andriejus, sugrižo į Pelos stovyklavietę mokyti ten susirinkusių minių. Kada Mokytojas išvyko iš Pelos stovyklos, kad keliautų po Perėją, nebuvo nieko keisto, kad jį lydėtų nuo trijų iki penkių šimtų stovyklautojų. Kada jis atvyko į Filadelfiją, tada jį lydėjo daugiau negu šeši šimtai pasekėjų.

Neseniai buvusios pamokslavimo kelionės po Dekapolį metu nebuvo jokių stebuklų, ir, išskyrus tų dešimties raupsuotųjų apvalymą, iki šiol nebuvo jokių stebuklų ir šitos Perėjos misijos metu. Tai buvo toks laikotarpis, kada evangelija buvo skelbiama su galia be stebuklų, ir didžiąją laiko dalį asmeniškai nedalyvaujant Jėzui ar net jo apaštalam.

Jėzus ir dešimt apaštalų atvyko į Filadelfiją trečiadienį, vasario 22-ąją, o ketvirtadienį ir penktadienį praleido ilsėdamiesi po savo nesenų kelionių ir sunkių darbų. Tą penktadienio vakarą Jokūbas kalbėjo sinagogoje, o bendras pasitarimas buvo sušauktas kitą vakarą. Jie labai džiaugėsi dėl to, jog Filadelfijoje ir aplinkiniuose kaimuose evangelija žengia į priekį. Dovydo pasiuntiniai taip pat atnešė žinių apie tolesnę karalystės vystymąsi per visą Palestiną, o taip pat ir gerų naujienų iš Aleksandrijos ir Damasko.

1. PUSRYČIAI SU FARIZIEJAIS

Filadelfijoje gyveno labai turtingas ir įtakingas fariziejus, kuris buvo priėmęs Abnerio mokymus ir kuris pakvietė Jėzų į savo namus pusryčių Sabato rytą. Buvo žinoma, jog Filadelfijoje Jėzaus reikėtų laukti šituo metu; taigi didžiulis skaičius svečių, tarp jų daug fariziejų, buvo atvykę iš Jeruzalės ir iš kitur. Todėl, maždaug keturiasdešimt iš šitų žinomų vyrų ir keli įstatymų žinovai buvo pakviesti į šiuos pusryčius, kurie buvo surengti Mokytojo garbei.

Jėzui užtrukus prie durų, besišnekant su Abneriu, ir po to, kada pats šeimininkas buvo atsisėdęs į savo vietą, tada į kambarį įėjo vienas iš žymiausių Jeruzalės fariziejų, Sanhedrino narys, ir, kaip buvo įpratęs, jis tiesiai priėjo prie garbės vietos šeimininkui iš kairės. Bet kadangi šitoji vieta buvo palikta Mokytojui, o vieta iš dešinės buvo palikta Abneriui, tai šeimininkas gestu parodė Jeruzalės fariziejui atsisėsti už keturių vietų iš kairės, ir šitas aukšto rango dvasininkas labai įsižeidė, nes negavo garbės vietos.

[1834]▼

Netrukus visi buvo susodinti ir džiaugėsi tarpusavio bendravimu, nes didžioji dalis dalyvaujančiųjų buvo Jėzaus mokiniai ar šiaip jau į evangeliją žvelgė draugiškai. Tik tai jo priešai pastebėjo tokį dalyką, kad prieš atsisėdamas valgyti jis nesilaikė rankų nusiplovimo ritualo. Abneris rankas nusiplovė prieš pradėdamas valgyti, bet ne tarp atskirų patiekalų.

Baigiant valgyti, iš gatvės į vidų įėjo vienas vyras, kuris ilgą laiką sirgo chroniška liga ir dabar kentėjo nuo vandenligės. Šitas vyras buvo tikintysis, jį neseniai buvo pakrikštiję Abnerio partneriai. Jis neprašė, kad Jėzus jį pagydytų, bet Mokytojas puikiai žinojo, jog šitas kenčiantis vyras į šiuos pusryčius atėjo tikėdamasis šitaip išvengti Jėzų apgulios minios ir dėl to manydamas, jog yra

didesnė tikimybė patraukti jo dėmesį. Šitas vyras žinojo, jog tada buvo daroma nedaug stebuklų; tačiau, jis svarstė savo širdyje, kad jo apgailėtina padėtis galbūt sukels Mokytojo užuojautą. Ir jis nesuklydo, nes, kada jis įėjo į kambarį, tada jį pastebėjo tiek Jėzus, tiek ir veidmainis fariziejus iš Jeruzalės. Fariziejus iš karto išreiškė pasipiktinimą, kad šitokiam reikia leisti įeiti į kambarį. Bet Jėzus pažvelgė į šitą sergantį vyrą ir nusišypsojo taip geranoriškai, kad šis prisiartino ir atsisėdo ant grindų. Pusryčiams artėjant prie pabaigos, Mokytojas peržvelgė savo bičiulius svečius ir tada, reikšmingai pažvelgęs į vyrą, sergantį vandenlige, tarė: “Mano draugai, mokytojai Izraelyje, ir mokyti įstatymų žinovai, aš norėčiau pateikti jums klausimą: Ar yra teisėta ar neteisėta sergantį ir negaluojuojantį išgydyti Sabato dieną?” Bet tie, kurie ten dalyvavo, perdaug gerai pažinojo Jėzų; jie tylėjo; į šitą klausimą jie neatsakė.

Tada Jėzus nuėjo ten, kur buvo sergantis vyras ir, paėmęs jį už rankos, tarė: “Kelkis ir eik savo keliu. Tu neprašei, kad tave išgydytų, bet aš žinau tavo širdies troškimą ir tavo sielos įtikėjimą.” Prieš šiam vyrui išeinant iš kambario, Jėzus sugrižo į savo vietą ir kreipdamasis į tuos prie stalo, tarė: “Tokius darbus manasis Tėvas daro ne tam, kad suviliotų jus į karalystę, bet tam, kad atskleistų save tiems, kurie jau yra karalystėje. Jūs galite suvokti, jog pasielgti kaip tik šitai ir būtų panašu į Tėvą, nes, kuris gi iš jūsų, turėdamas mylimą gyvulį, jeigu šis įkristų į šulinį Sabato dieną, tuoj pat neišeitumėte ir neištrauktumėte jo iš šulinio?” Ir kadangi nė vienas jam neatsakė, ir kadangi šeimininkas akivaizdžiai pritarė tam, kas vyko, tai Jėzus atsistojo ir prašneko visiems susirinkusiesiems: “Mano sielos broliai, kada jūs esate pakviesti į vestuvių puotą, tada neatsisėskite į svarbiausią vietą, nes, galbūt, buvo pakviestas garbingesnis už jus svečias, ir šeimininkas turės priėti prie jūsų ir paprašyti, kad savo vietą užleistumėte šitam kitam ir garbingam svečiui. Šituo atveju, jūs būsite gėdingai paprašytas prie stalo užimti žemesnę vietą. Kada jūs esate pakviestas į puotą, tuomet būtų išmintinga, atėjus prie šventinio stalo, paieškoti žemiausios vietos ir į ją atsisėsti, kad šeimininkas, apžvelgęs svečius, galėtų jums pasakyti: ‘Mano drauge, kodėl gi sėdite paskutinėje vietoje? ateikite arčiau’; ir šitokiu būdu toks žmogus patirs šlovę savo bičiulių svečių akivaizdoje. Neužmirškite, kiekvienas, kuris išaukština save pats, tikrai bus pažemintas, tuo tarpu tas, kuris tikrai nusižemina, iš tikrųjų bus išaukštintas. Dėl to, kada jūs rengiate pietus ar kviečiate vakarienės, tada visada kvieskite ne vien tikrai savo draugus, savo sielos brolius, savo gimines, ar turtingus kaimynus, kad savo ruožtu į savo šventes jie galėtų pakviesti ir jus, ir šitokiu būdu jums būtų atsilyginta. Kada jūs rengiate banketą, kartais pakvieskite vargšų, luošių, ir aklų. Šitokiu būdu jūs tikrai būsite palaiminti savo širdyje, nes jūs puikiai žinote, jog bekojai ir berankiai negali jums atsilyginti už jūsų kupiną meilės tarnystę.”

[1835]▼

2. DIDŽIOSIOS VAKARIENĖS PARABOLĖ

Jėzui baigus kalbėti prie fariziejaus pusryčių stalo, vienas iš dalyvavusiųjų įstatymų žinovų, trokšdamas nutraukti tylą, negalvodamas tarė: “Palaimintas yra tas, kuris tikrai valgys duoną Dievo karalystėje” – tomis dienomis tai buvo įprastas posakis. Ir tuomet Jėzus papasakojo parabolę, kuri net jo draugišką

šeimininką privertė susimąstyti. Jis pasakė:

“Vienas valdovas surengė didžiulę vakarienę ir, pakvietęs daug svečių, išsiuntė savo tarnus, kad pasakytų tiems, kurie buvo pakviesti, ‘Ateikite, nes viskas dabar yra suruošta.’ Ir jie visi vieningai ėmė atsikalbinėti. Pirmasis pasakė, ‘Aš ką tik nusipirkau ūkį, ir privalau jį patikrinti; aš meldžiu, kad tu man atleistum.’ Kitas sakė, ‘Aš nusipirkau penkias poras jaučių, ir privalau eiti jų paimti; aš meldžiu, kad tu man atleistum.’ Dar kitas sakė, ‘Aš ką tik vedžiau žmoną ir dėl to negaliu ateiti.’ Taigi, tarnai sugrįžo ir pranešė tai savo šeimininkui. Kada namų šeimininkas išgirdo šitą, tada jis labai užpyko ir, atsigręžęs į tarnus, tarė: ‘Aš suruošiau šitą vestuvių puotą; ėriukai yra paskersti, ir viskas yra paruošta mano svečiams, bet mano pakvietimą jie atstūmė; jie visi, kiekvienas iš tų vyrų, nuėjo paskui savo žemes ir paskui savo nupirktas prekes, ir jie net pademonstravo nepagarbą mano tarnams, kurie kvietė juos ateiti į mano šventę. Dėl to, eikite greitai į miesto gatves ir skersgatvius, eikite už miesto į pagrindinius kelius ir šalutinius keliukus ir atveskite čia vargšus ir atstumtuosius, aklius ir luošus, kad per puotą būtų svečių.’ Ir tarnai padarė taip, kaip jiems buvo paliepęs jų šeimininkas, ir net tuomet buvo daug laisvos vietos, kad tilptų daugiau svečių. Tuomet šeimininkas savo tarnams tarė: ‘Eikite dabar už miesto į kelius ir į kaimus ir priverskite tuos, kurie ten yra, ateiti, kad mano namai būtų pilni. Aš pareiškiu, jog nė vienas iš tų, kurie buvo iš pradžių pakviesti, tikrai neparagaus mano vakarienės.’ Ir tarnai padarė taip, kaip jiems paliepė jų šeimininkas, ir namai buvo pilni.”

Ir kada jie išklusė šiuos žodžius, tada išsiskirstė; kiekvienas vyras nuėjo į savuosius namus. Bent jau vienas iš besišaipančiųjų fariziejų, dalyvavusių tą rytą, šitos parabolės prasmę suvokė, nes tą dieną jis buvo pakrikštytas ir viešai prisipažino apie savo įtikėjimą į karalystės evangeliją. Abneris šitą parabolę panaudojo savo pamokslė, tą vakarą vykusiame bendrame tikinčiųjų susibūrimė.

Kitą dieną visi apaštalai išitraukė į filosofinį pratimą, stengdamiesi išsiaiškinti, kokia yra parabolės apie didžiąją vakarienę prasmė. Nors Jėzus susidomėjęs klausėsi visų šitų skirtingų aiškinimų, bet pats jis atkakliai atsisakinėjo suteikti jiems tolimesnę pagalbą, kaip šitą parabolę suprasti. Jis tikrai atsakydavo, “Tegul šitą prasmę kiekvienas žmogus išsiaiškina sau ir savo sieloje.”

3. MOTERIS SU NEGALIOS DVASIA

Abneris buvo susitaręs, kad Mokytojas sinagogoje mokys šitą Sabato dieną, Jėzus sinagogoje pasirodė pirmą kartą nuo to meto, kada Sanhedrino įsakymu jo mokymams jos visos buvo užtrenkusios duris. Pamaldų pabaigoje Jėzus pažvelgė žemyn prieš save į pagyvenusią moterį, kuri atrodė nusiminusi ir kurios figūra buvo labai sulinkusi. Šita moteris ilgą laiką buvo apimta baimės, ir iš jos gyvenimo buvo pasitraukęs visas džiaugsmas. Kada Jėzus iš sakyklos

[1836]▼

nulipo žemyn, tada priėjo prie jos ir, palietęs jos persikreipusio kūno petį, tarė: “Moterie, jeigu tu tikrai iš tikrųjų patikėtum, tai galėtum būti visiškai išlaisvinta

iš savo negalios dvasios." Ir šitoji moteris, kuri dėl baimės priespaudos buvo sulenкта ir susukta daugiau negu aštuoniolika metų, Mokytojo žodžiais patikėjo, ir įtikėjimo dėka tuoj pat atsitiesė. Kada šita moteris pamatė, kad ji yra atsitiesusi, tada ji pakėlė savo balsą ir pašlovino Dievą.

Nežiūrint to, kad šitos moters negalavimas buvo visiškai protinis, kad jos perkreipta figūra buvo pasekmė to, kad jos protą buvo apėmusi depresija, bet žmonės manė, kad Jėzus išgydė tikrą fizinį susirgimą. Nors sinagogos kongregacija Filadelfijoje buvo draugiškai nusiteikusi Jėzaus mokymų atžvilgiu, bet pagrindinis sinagogos valdytojas buvo nedraugiškai nusiteikęs fariziejus. Ir, kadangi jis buvo tokios pačios nuomonės kaip ir kongregacija, kad Jėzus išgydė fizinį sutrikimą, ir pasipiktinęs tuo, kad Jėzus tokį dalyką išdrįso padaryti Sabato dieną, tai jis atsistojo prieš kongregaciją ir tarė: "Argi nėra šešių dienų, per kurias žmonės turėtų nudirbti visus savo darbus? Todėl, atekite šitomis darbo dienomis ir būkite išgydyti, bet ne Sabato dieną."

Kada šis nedraugiškas valdytojas šitaip pašnekėjo, tada Jėzus sugrįžo ant kalbėtojo platformos ir tarė: "Kam vaidinti apgavikų vaidmenį? Argi ne kiekvienas iš jūsų, per Sabatą, paleidžia savo jautį iš gardo ir nuveda jį, kad pagirdytų? Jeigu Sabato dieną tokia tarnystė yra leistina, tai argi šitoji moteris, Abraomo dukra, kurią blogis laikė sulenktą šiuos aštuoniolika metų, neturėtų būti paleista iš šitokios vergystės ir nuvesta atsigerti laisvės ir gyvenimo vandens, net ir šitą Sabato dieną?" Ir kadangi ši moteris toliau šlovino Dievą, tai jo kritikas buvo sugėdintas, o kongregacija džiaugėsi drauge su ja, kad ji buvo išgydyta.

Dėl Jėzaus viešo kritikavimo šitą Sabato dieną pagrindinis sinagogos valdytojas buvo pašalintas iš pareigų, ir vietoje jo buvo paskirtas Jėzaus pasekėjas.

Jėzus dažnai išlaisvindavo tokias baimės aukas iš negalios dvasios, iš protinės depresijos, ir iš baimės vergystės. Bet žmonės manė, kad visi tokie negalavimai yra arba fiziniai sutrikimai, arba blogų dvasių apsėdimas.

Sekmadienį Jėzus vėl mokė sinagogoje, ir tos dienos vidurdienį Abneris daugelį pakrikštijo upėje, kuri tekėjo į pietus nuo miesto. Kitą rytą Jėzus ir dešimt apaštalų būtų išėję atgal į Pelos stovyklavietę, jeigu nebūtų atvykęs vienas iš Dovydo pasiuntinių, kuris Jėzui atnešė skubią žinią nuo jo draugų Betanėje, netoli Jeruzalės.

4. ŽINIA IŠ BETANĖS

Labai vėlų sekmadienio vakarą, vasario 26-ąją, bėgikas iš Betanės pasiekė Filadelfiją, atnešdamas žinią nuo Mortos ir Marijos, kuri buvo tokia, "Viešpatie, tas, kuris tave myli, labai serga." Šita žinia Jėzų pasiekė baigiantis vakariniam pasitarimui ir kaip tik tuo metu, kada jis buvo besiskirias su apaštalais nakčiai. Iš pradžių Jėzus nieko neatsakė. Atsitiko vienas iš tų keistų tarpsnių, toks momentas, kada atrodė, kad jis palaiko ryšį su kažkuo, kas yra ne jo paties viduje ir kas yra už jį aukštesnis. Ir tada, žvelgdamas į viršų, jis kreipėsi į šį pasiuntinį, girdint apaštalams, tardamas: "Šita liga iš tiesų nėra mirtina. Neabejok, kad ji gali būti panaudota tam, kad pašlovintų Dievą ir išaukštintų šį Sūnų."

Jėzus labai mylėjo Mortą, Mariją, ir jų brolių, Lozorijų; jis juos mylėjo karšta meile. Jo pirmoji ir žmogiškoji mintis buvo eiti jiems į pagalbą iš karto, bet į apjungtą jo protą atėjo kita mintis. Jis buvo beveik atsisakęs vilties, jog žydų lyderiai Jeruzalėje kada nors priims karalystę, bet vis tiek jis mylėjo savo tautą, ir dabar jam kilo planas, pagal kurį Jeruzalės raštininkai ir fariziejai galėtų turėti dar vieną galimybę jo mokymus priimti; ir jis nusprendė, jo Tėvui panorėjus, šitą paskutinįjį kartą kreiptis į Jeruzalę pačiu giliausiu ir stebuklingu išoriniu darbu per visą savo žemiškąją karjerą. Žydai laikėsi minties apie stebuklus darantį išvaduotoją. Ir nors jis nesutiko su tuo, kad pasiduotų materialių stebuklų darymui arba kad imtų demonstruoti politinės galios žemėje įgyvendinimą, bet dabar jis iš tiesų paprašė Tėvo sutikimo, jog galėtų parodyti iki šiol nedemonstruotą savąją galią gyvybės ir mirties atžvilgiu.

Žydai laikėsi papročio mirusiuosius laidoti jų mirties dieną; tai buvo būtina praktika tokio šilto klimato sąlygomis. Dažnai atsitikdavo taip, kad į kapavietę jie įdėdavo tokį žmogų, kuris būdavo tikrai komos būsenoje, tokiu būdu, antrą, arba net ir trečią, dieną toks žmogus iš kapavietės išeidavo. Bet žydai turėjo būtent tokį tikėjimą, kad, nors dvasia ar siela šalia kūno gali laukti dvi ar tris dienas, bet ji niekada nelaukia po trečiosios dienos; kad iki ketvirtosios dienos irimas yra labai toli pažengęs pirmyn, ir, kad niekas niekada nėra sugrįžęs iš kapavietės praėjus tokiam laikotarpiui. Ir būtent dėl šitų priežasčių Jėzus Filadelfijoje laukė visas dvi dienas prieš tai, kada pasirengė išvykti į Betanę.

Dėl to, ankstyvą trečiadienio rytą jis savo apaštalams tarė: "Tuoj pat pasiruoškime vėl eiti į Judėją." Ir kada apaštalai išgirdo šituos Mokytojo žodžius, tada jie pasitraukė kuriam laikui į šalį, kad pasitartų vienas su kitu. Pasitarimui ėmėsi vadovauti Jokūbas, ir jie visi sutiko, jog tai būtų tiesiog kvailystė leisti Jėzui vėl eiti į Judėją, ir jie sugrįžo turėdami vieningą nuomonę ir jam tą pasakė. Tarė Jokūbas: "Mokytojau, tu buvai Jeruzalėje prieš kelias savaites, ir lyderiai siekė tavosios mirties, tuo tarpu žmonės galvojo tave užmėtyti akmenimis. Tuo metu šitiems žmonėms tu suteikei galimybę priimti tiesą, ir mes tikrai neleisime tau vėl eiti į Judėją."

Tada Jėzus pasakė: "Bet argi jūs nesuprantate, jog yra dvylika dienos valandų, per kurias galima saugiai padaryti darbą? Jeigu žmogus eina dienos metu, tai jis neklumpa tol, kol yra šviesu. Jeigu žmogus eina nakties metu, tai jis gali suklypti, kadangi nėra šviesos. Tol, kol trunka manoji diena, tol aš nebijau eiti į Judėją. Šitiems žydams aš norėčiau padaryti dar vieną galingą darbą; aš tikrai norėčiau jiems suteikti dar vieną galimybę tikėti, net ir jų pačių sąlygomis – išorinės šlovės ir Tėvo galios ir šio Sūnaus meilės matomo pasireiškimo sąlygomis. Be to, argi jūs nesuvokiate, jog mūsų draugas Lozorius užmigo, ir tikrai norėčiau eiti jo pažadinti iš šito miego!"

Tada tarė vienas iš apaštalų: "Mokytojau, jeigu Lozorius užmigo, tuomet būtinai jis pasveiks." Tuo metu žydai laikėsi papročio apie mirtį kalbėti kaip apie miego formą, bet kadangi apaštalai nesuprato, kad Jėzus turi omenyje tai, jog Lozorius šitą pasaulį paliko, tai dabar jis pasakė aiškiai: "Lozorius numirė. Ir aš džiaugiuosi dėl jūsų, net jeigu kiti šitaip ir negelbstimi, jog manęs ten nebuvo, dėl to, kad jūs dabar tikrai turėsite naują priežastį tikėti manimi; ir tai,

ką jūs tikrai pamatysite, jus visus iš tiesų turėtų sustiprinti ruošiantis tai dienai, kada aš jus paliksiu ir išeisiu pas Tėvą."

[1838]▼

Kada jie negalėjo jo įtikinti, kad jis į Judėją neitų, ir kada kai kurie apaštalai nenorėjo jo net ir lydėti, tada Tomas kreipėsi į savo bičiulius, sakydamas: "Mes išsakėme Mokytojui savo baimes, bet jis yra pasiryžęs į Betanę eiti. Aš esu patenkintas, nes tai reiškia pabaigą; jie tikrai jį nužudys, bet jeigu tai yra Mokytojo pasirinkimas, tuomet elkimės kaip drąsūs vyrai; mes taip pat eikime drauge, kad galėtume mirti su juo." Ir visą laiką būdavo taip; tuose reikaluose, kuriems reikėjo gerai apsvarstytos ir pamatuotos drąšos, Tomas visada būdavo dvylikos apaštalų pagrindinis ramstis.

5. PAKELIUI Į BETANĘ

Pakeliui į Judėją paskui Jėzų sekė maždaug penkiasdešimties jo draugų ir priešų būrys. Vidurdienio valgio metu, trečiadienį, jis kalbėjo savo apaštalams ir šitai paskui jį einančiųjų grupei apie "Išgelbėjimo sąlygas," ir šitos pamokos pabaigoje jis papasakojo parabolę apie fariziejų ir publikaną (mokesčių rinkėją). Sakė Jėzus: "Tuomet, jūs matote, kad Tėvas išgelbėjimą suteikia žmonių vaikams, ir šitas išgelbėjimas yra nemokama dovana visiems tiems, kurie turi tokį įtikėjimą, jog priimtų sūnystę dieviškojoje šeimoje. Žmogus negali padaryti nieko, kad šitą išgelbėjimą užsidirbtų. Apgaulingais darbais Dievo palankumo nusipirkti negalima, ir didžiulis meldimasis viešai neatpirks to, kad trūksta gyvojo įtikėjimo širdyje. Savo išorine tarnyste jūs galite apgauti žmones, bet Dievas žvelgia į jūsų sielą. Tą, ką aš jums sakau, gerai iliustruoja du vyrai, kurie atėjo į šventyklą pasimelsti, vienas buvo fariziejus, kitas buvo publikanas. Fariziejus atsistojo ir meldėsi sau: 'O Dieve, ačiū tau, kad aš esu ne toks, kaip kiti žmonės, lupikautojai, nemokyti, neteisingi, paleistuvaujantys, arba net ir tokie, kaip šitas publikanas. Aš pasninkauju dukart per savaitę; aš duodu dešimtinę nuo visko, ką gaunu.' Bet publikanas, stovėdamas toliau nuošalyje, nedrįsdamas net ir tiek, kad pakeltų akis į dangų, bet mušdamasis sau į krūtinę, sakė, 'Dieve, būk man, nuodėmingajam, gailestingas.' Aš jums sakau, jog publikanas išėjo namo su Dievo pritarimu, o ne fariziejus, nes kiekvienas, kuris save išaukština, tas tikrai bus pažemintas, o kuris nusižemina pats, tas tikrai bus išaukštintas."

Tą naktį, Jeriche, nedraugiški fariziejai mėgino pagauti Mokytoją į spąstus stengdamiesi priversti jį aptarti vedybas ir skyrybas, kaip vieną kartą Galilėjoje tą buvo padarę jų bičiuliai, bet Jėzus sumaniai išvengė jų pastangų, nukreiptų į tai, kad jis imtų prieštarauti jų įstatymams, susijusiems su skyrybomis. Kaip tas publikanas ir fariziejus iliustravo gerą ir blogą religiją, taip ir jų skyrybų praktika pasitarnavo tam, jog žydų kodekso geresnieji vedybų įstatymai būtų pateikti kaip kontrastas šitiems Mozės skyrybų statutų gėdingai palaidiems fariziejyškiems aiškinimams. Tas fariziejus apie save sprendė pagal žemiausią normą; publikanas save vertino pagal aukščiausią idealą. Atsidavimas, tam fariziejui, buvo priemonė atsiduoti veidmainiškam neveiklumui ir netikro

dvasinio saugumo užtikrinimas; atsidavimas, tam publikanui, buvo priemonė sužadinti savo sielą, kad būtų įgyvendintas poreikis atgailai, išpažinčiai, ir, įtikėjimo dėka, gailestingo atleidimo priėmimui. Fariziejus siekė teisingumo; publikanas siekė gailestingumo. Visatos dėsnis yra toks: Prašyk, ir tikrai gausi; ieškok, ir tikrai surasi.

Nors Jėzus ir neleido savęs įvelti į ginčus su fariziejais dėl skyrybų, bet jis iš tikrųjų paskelbė teigiamą mokymą apie aukščiausius idealus, susijusius su vedybomis. Jis vedybas išaukštino kaip pačius idealiausius ir aukščiausius iš visų žmogiškųjų ryšių. Lygiai taip, jis atvirai pasmerkė palaidą ir nedorą skyrybų praktiką, kurios laikėsi Jeruzalės žydai, kurie tuo metu vyrui

[1839]▼

leido išsiskirti su savo žmona dėl pačių menkiausių priežasčių, pavyzdžiui, dėl to, kad žmona yra prasta virėja, menka namų prižiūrėtoja, arba dėl tokios priežasties, kuri jokių būdu nėra geresnė, kad vyras įsimylėjo geriau atrodančią moterį.

Fariziejai buvo nuėję net tiek toli, kad mokė, jog tokio lengvo pobūdžio skyrybos yra ypatinga dieviškoji tvarka, padovanota žydų tautai, ypač fariziejams. Ir tokiu būdu, nors Jėzus atsisakė pateikti oficialių pareiškimų, susijusių su vedybomis ir skyrybomis, bet jis iš tikrųjų, kuo griežčiausiai pasmerkė šiuos gėdingus vedybinio ryšio pažeidimus ir nurodė, kad jie yra neteisingi moterų ir vaikų atžvilgiu. Jis niekada nepritarė nė vienai skyrybų formai, kuri vyrui suteiktų kokį nors privalumą moters atžvilgiu; Mokytojas pritarė tikrai tokiems mokymams, kurie moterims suteikia lygybę su vyrais.

Nors Jėzus nepasiūlė naujų mandatų, reguliuojančių vedybas ir skyrybas, bet jis iš tikrųjų ragino žydus gyventi pagal savo pačių įstatymus ir aukštesnius mokymus. Jis nuolat pasiremdavo rašytiniais Raštais stengdamasis jų papročius pagerinti, kad atitiktų šitas visuomenines normas. Šitokiu būdu pritaręs vedybų aukštoms ir idealioms sampratoms, Jėzus sumaniai išvengė susirėmimo su savo klausinėtojais apie visuomeninius papročius, kuriuos išreiškė arba jų rašytiniai įstatymai arba jų labai puoselėjamos skyrybų privilegijos.

Apaštalams buvo labai sunku suprasti Mokytojo nenorą pateikti aiškia nuomonę, susijusią su mokslinėmis, visuomeninėmis, ekonominėmis, ir politinėmis problemomis. Jie iki galo nesuprato, kad jo žemiškoji misija yra išimtinai susijusi su dvasinių ir religinių tiesų atskleidimu.

Po to, kada Jėzus pakalbėjo apie vedybas ir skyrybas, vėliau tą vakarą jo apaštalai būdami su juo vieni paklausė daug papildomų klausimų, ir jo atsakymai į šiuos pasiteiravimus jų protą išvadavo iš daugelio klaidingų sampratų. Šito pasitarimo pabaigoje Jėzus tarė: "Vedybos yra garbingas dalykas ir jų turi norėti visi žmonės. Tas faktas, jog Žmogaus Sūnus savo žemiškąją misiją vykdo vienas, jokių būdu neatspindi to, kokių laipsnių vedybos yra pageidaujamos. Tai, kad man reikia dirbti šitokiu būdu, yra Tėvo valia, bet šitas pats Tėvas nurodė, jog būtų sukurtos vyriškoji giminė ir moteriškoji giminė, ir būtent dieviškoji valia yra tokia, jog vyrai ir moterys savo aukščiausią tarnystę ir iš to kylantį džiaugsmą turėtų atrasti sukurdami šeimas tam, jog priimtų ir mokyti vaikus, kuriuos kurdami šitie tėvai tampa bendrais partneriais su dangaus ir žemės Sutvėrėjais. Ir dėl šitos priežasties vyras palieka savo tėvą, ir iš tikrųjų lieka artimas su savo žmona, ir jie abu tikrai tampa kaip vienas."

Ir šitaip Jėzus apaštalu protą išvadavo iš didelės dalies pergyvenimų, susijusių su vedybomis, ir išaiškino didelę dalį nesusipratimų, susijusių su skyrybomis; tuo pačiu metu jis daug padarė, kad išaukštintų jų visuomeninės sąjungos idealus ir padidintų jų pagarbą moterims ir vaikams ir šeimai.

6. MAŽŲ VAIKŲ LAIMINIMAS

Tą vakarą Jėzaus pasisakymas apie vedybas ir vaikų palaimą pasklido po visą Jerichą, taip, kad kitą rytą, likus daug laiko iki to meto, kada jie susiruošė išvykti, net ir iki pusryčių meto, dešimtys moterų atėjo ten, kur buvo apsistojęs Jėzus, atsinešdamos savo vaikus ant rankų arba atsivesdamos už rankos, ir troško, kad šiuos mažylius jis palaimintų. Kada apaštalai išėjo į lauką ir pamatė šitą moterų su savo vaikais susibūrimą, tada jie stengėsi jas iš čia išprašyti, bet šitos moterys nesutiko išeiti tol, kol Mokytojas neuždės savo rankų ant jų vaikų ir kol jų nepalaimins. Ir kada apaštalai šitoms motinoms ėmė garsiai priekaištauti, tada Jėzus, išgirdęs šį šurmulį, išėjo į lauką ir su didžiuliu

[1840]▼

nepasitenkinimu jiems papriekaištavo, sakydamas: "Netrukdykite mažyliams vaikams ateiti pas mane; nedrauskite jiems, nes iš tokių yra dangaus karalystė. Tikrai, tikrai aš jums sakau, kas nepriima Dievo karalystės kaip toks mažytis vaikelis, tas tikrai vargu ar įeis į ją, kad suaugtų dvasinės vyrystės pilnu ūgiu."

Ir kada Mokytojas šitą pasakė savo apaštalams, tada jis priėmė visus vaikus, uždėdamas savo rankas ant jų, tuo pačiu metu tardamas drąsos ir vilties žodžius jų motinoms.

Jėzus savo apaštalams dažnai kalbėjo apie dangiškuosius gyvenamuosius pasaulius ir mokė juos, kad besivystantys Dievo vaikai ten turi augti dvasiškai, taip, kaip šitame pasaulyje vaikai auga fiziškai. Ir šitokiu būdu tai, kas yra šventa, pasirodo, jog dažnai yra tai, kas yra paprasta, kaip ir šitą dieną šie vaikai ir jų motinos ir supratimo neturėjo, jog stebinčios Neadono išmintingos būtybės matė, kaip Jericho vaikai žaidžia su visatos Kūrėju.

Jėzaus mokymas moterų statusą Palestinoje labai pagerino; ir šitaip būtų buvę visame pasaulyje, jeigu jo pasekėjai nebūtų taip toli atsitraukę nuo to, ko jis taip atkakliai juos mokė.

Taip pat tai buvo būtent Jeriche, sąsajoje su diskusija apie ankstyvą vaikų religinį mokymą dieviškojo garbinimo papročiu, kada Jėzus savo apaštalams įteigė didžiulę grožio vertybę kaip tokį poveikį, kuris veda į akstiną garbinti, ypač būdingą vaikams. Mokytojas nurodymu ir pavyzdžiu mokė, kaip yra vertinga Kūrėją garbinti kūrinio gamtinėje aplinkoje. Jis turėjo polinkį bendrauti su dangiškuoju Tėvu tarp medžių ir būdamas tarp gamtinio pasaulio žemųjų tvarinių. Jis džiaugėsi mąstydamas apie Tėvą ir žvelgdamas per Sūnų Kūrėjų žvaigždėtų sferų įkvepiantį reginį.

Kada neįmanoma Dievo garbinti gamtos apsuptyje, tada žmonės turėtų padaryti viską, kas tik įmanoma, kad sukurtų grožio namus, patrauklaus

paprastumo ir meniško išpuošimo šventykla tam, kad būtų galima sužadinti pačias aukščiausias žmogiškąsias emocijas drauge su intelektualiu požiūriu į dvasinį bendravimą su Dievu. Tikrajam garbinimui tiesa, grožis, ir šventumas yra galingi ir veiksmingi pagalbininkai. Bet dvasinės komunijos neskatina tai, kada yra vien tik gausiai išgražinta ir perdėtai išpuošta žmogaus sudėtingo ir pretenzingo meno dėka. Grožis yra religingiausias tada, kada būna paprasčiausias ir labiausiai panašus į gamtą. Kaip gaila, kad mažieji vaikučiai savo pirmąjį įvadą į viešojo garbinimo sampratą turi gauti šaltuose ir nemieluose kambariuose, visiškai be jokio patraukiančio grožio ir visiškai neturinčiuose jokios užuominos apie gerą nuotaiką ir įkvepiantį šventumą! Vaiką supažindinti su garbinimu reikia atviroje gamtoje, o vėliau savo tėvus jis turi lydėti į viešus religinių susibūrimų namus, kurie bent jau materialiai yra patrauklūs ir meniškai gražūs, kaip ir tie namai, kuriuose jis gyvena kasdien.

7. POKALBIS APIE ANGELUS

Kada jie keliavo aukštyn į kalnus iš Jericho į Betanę, tada Natanielius didžiąją kelio dalį ėjo šalia Jėzaus, ir jų diskusija apie vaikus, sąsajoje su dangaus karalyste, netiesiogiai atvedė į angelų tarnystės aptarimą. Natanielius galiausiai Mokytojui pateikė šį klausimą: "Matydamas, jog tas aukštasis šventikas yra sedukietis, o kadangi sedukiečiai netiki į angelus, tai ko tuomet mes turime mokytį žmones, kas susiję su šitais dangiškaisiais tarnais?" Tada, tarp kitų dalykų, Jėzus pasakė:

[1841]▼

"Angelų gausybės yra sukurtų būtybių atskira kategorija; jie visiškai skiriasi nuo materialiosios mirtingųjų tvarinių kategorijos, ir jie veikia kaip visatos protingų būtybių atskira grupė. Angelai nepriklauso tai grupei tvarinių, kurie Raštuose yra vadinami "Dievo Sūnumis," taip pat jie nėra ir mirtingųjų žmonių pašlovintos dvasios, kurios yra nuėjusios tolyn, kad žengtų į priekį per gyvenamuosius pasaulius danguje. Angelai yra tiesioginis kūrinys, jie patys nesidaugina. Angeliškosios gausybės su žmogiškąja rase turi tikrai dvasinį giminingumą. Kada žmogus žengia į priekį kelionėje pas Tėvą Rojuje, tada jis iš tiesų pereina per tokią būseną, kuri vienu metu būna analogiška angelų būsenai, bet mirtingasis žmogus angelu netampa niekada.

"Angelai niekada nemiršta, ne taip, kaip miršta žmogus. Angelai yra nemirtingi, nebent kartais jie būtų įsivėlę į nuodėmę, kaip kai kurie iš jų tą padarė su Liuciferio apgaulėmis. Angelai yra dvasiniai tarnai danguje, ir jie nėra nei visaišminčiai, nei visagaliai. Bet visi ištikimi angelai iš tikrųjų yra tyri ir šventi.

"Ir argi jūs neprisimenate, kad aš esu jums kartą sakęs anksčiau, jeigu jūsų akys būtų pateptos dvasiškai, tada jūs pamatytumėte, kaip atsiveria dangūs, ir pastebėtumėte Dievo angelus, kaip jie kyla ir leidžiasi? Būtent angelų tarnystės dėka vienas pasaulis palaiko ryšius su kitais pasauliais, nes, argi aš nuolat jums nekartočiau, jog aš turiu ir kitų avių ne iš šitos avidės? Ir šitie angelai nėra dvasinio pasaulio šnipai, kurie jus stebi, o tada vyksta, kad perduotų Tėvui jūsų širdies mintis ir kad praneštų apie jūsų materialaus kūno poelgius. Tėvui tokios

tarnystės nereikia, kadangi jūsų viduje gyvena jo paties dvasia. Bet šitos angeliškosios dvasios iš tikrųjų veikia tam, kad vienai dangiškojo kūrinio daliai suteiktą informaciją apie kitų ir tolimų visatos dalių darbus. Ir daug angelų, nors jie veikia Tėvo vyriausybėje ir šių Sūnų visatose, yra paskiriami tam, kad tarnautų žmogiškosioms rasėms. Kada aš jus mokiau, jog daugelis iš šitų serafimų yra tarnaujančiosios dvasios, tada aš kalbėjau pavartodamas ne perkeltinę kalbą ir ne poetinę vaizdinę priemonę. Ir visa tai yra tiesa, nežiūrint to, kad jums tokius dalykus suvokti yra sunku.

"Daug iš šitų angelų yra išitraukę į žmonių gelbėjimo darbą, nes, argi aš jums nepasakojau apie serafinį džiaugsmą, kada kokia nors siela nusprendžia apleisti nuodėmę ir pradėti Dievo ieškojimą? Aš tikrai jums esu net ir pasakojęs apie tą džiaugsmą dangaus *angelų akivaizdoje* dėl vieno nuodėmingojo, kuris atgailauja, šituo parodydamas, jog egzistuoja kitos ir aukštesnės dangiškųjų būtybių kategorijos, kurios lygiai taip pat rūpinasi mirtingojo žmogaus dvasine gerove ir dieviškuoju žengimu į priekį.

"Taip pat iš tiesų šitie angelai yra labai artimai susiję ir su tomis priemonėmis, kurių dėka žmogaus dvasia yra išvaduojama iš materialaus kūno tabernakulių ir jo siela yra palydima į gyvenamuosius pasaulius danguje. Angelai yra žmogaus sielos patikimi ir dangiški vadovai per tą nežinomą ir neapibrėžtą laikotarpį, kuris įsiterpia tarp materialaus kūno mirties ir naujojo gyvenimo dvasios buveinėse."

Ir su Natanieliumi jis būtų ir toliau aptarinėjęs angelų tarnavimą, bet jam sutrukdė priėjusi Morta, kuriai draugai, pamatę jį kylantį į kalnus rytuose, buvo pranešę, kad Mokytojas artėja prie Betanės. Ir dabar ji skubėjo pasitikti jo.

[1842]▼

168 DOKUMENTAS

LOZORIAUS PRISIKĖLIMAS

BUVO ką tik po pusiaudienio, kada Morta išėjo pasitikti Jėzaus, kai jis perėjo per aukščiausią kalno vietą netoli Betanės. Jos brolis, Lozorius, buvo keturios dienos kaip miręs, ir vėlyvą sekmadienio popietę buvo išneštas ir paguldytas į jų privačią kapavietę sodo tolimesniajame pakraštyje. Akmuo ties įėjimu į kapavietę buvo užridentas į vietą šitos dienos, ketvirtadienio, rytą.

Kada Morta ir Marija pasiuntė žinią apie Lozorius ligą, tada jos buvo tikros, kad Mokytojas dėl šito ką nors padarys. Jos žinojo, kad jų brolis labai smarkiai serga, ir, nors jos vargu ar galėjo išdrįsti tikėtis, kad Jėzus paliks savo mokymo ir pamokslavimo darbą, kad ateitų joms į pagalbą, bet jos turėjo tokį tikėjimą jo galia išgydyti ligas, jog manė, kad jis tiesiog ištars tuos pagydančius žodžius ir Lozorius bus nedelsiant išgydytas. Ir kada Lozorius mirė kelioms valandoms praėjus po to, kai pasiuntiniai išvyko iš Betanės į Filadelfiją, tuomet jos samprotavo, jog taip atsitiko dėl to, kad Mokytojas apie jų brolio ligą sužinojo per vėlai, kada po jo mirties jau buvo praėjusios kelios valandos.

Bet jas, ir visus jų tikinčius draugus, labai sutrukdė toji žinia, kurią bėgikas parnešė atgal antradienio priešpietį, kada jis pasiekė Betanę. Pasiuntinys atkakliai tvirtino, kad girdėjo, kaip Jėzus pasakė, "...šita liga iš tiesų nėra mirtina." Taip pat jie negalėjo suprasti, kodėl gi jis nepasiuntė jokios žinios

joms, ir nepasiūlė jokios kitos savo pagalbos.

Daug draugų iš aplinkinių kaimelių, o kiti iš Jeruzalės atėjo paguosti sielvarto prislėgtų seserų. Lozorius ir jo seserys buvo turtingo ir gerbiamo žydo, žydo, kuris buvo mažo Betanės miestelio išžymus gyventojas, vaikai. Ir nežiūrino to, kad visi trys ilgą laiką buvo karšti Jėzaus pasekėjai, juos labai gerbė visi, kurie juos pažinojo. Šitoje apylinkėje jie buvo paveldėję didžiulius vynuogynus ir alyvmedžių sodus, ir tai, kad jie buvo turtingi, taip pat patvirtina ir tas faktas, jog jie galėjo sau leisti turėti privačią laidojimo kapavietę savo pačių žemėje. Abu jų tėvai jau buvo paguldyti šitame kape.

Marija buvo praradusi viltį, kad Jėzus atvyks, ir buvo apimta sielvarto, bet Morta puoselėjo viltį, kad Jėzus ateis, vylėsi net ir iki pat tos akimirkos, kada jie turėjo ryte užridenti akmenį kapavietės priekyje ir uždaryti įėjimą. Net ir tuomet ji pamokė kaimynų vaiką stebėti Jericho kelią, besileidžiantį nuo kalno viršaus į rytus nuo Betanės; ir būtent šitas berniukas ir atnešė žinią Mortai, kad artinasi Jėzus ir jo draugai.

Kada Morta pasitiko Jėzų, tada ji parkrito prie jo kojų, šaukdama, "Mokytojau, jeigu tu būtum buvęs čia, tai mano brolis nebūtų numiręs!" Mortos prote kirbėjo

[1843]▼

daug baimių, bet ji neišsakė nė vienos abejonės, taip pat ji nedrįso ir kritikuoti Mokytojo elgesio Lozorius mirties atžvilgiu ar suabejoti jo tokiu elgesiu. Kada ji baigė kalbėti, tada Jėzus pasilenkė ir, pakėlęs ją ant kojų, tarė, "Tiktai turėk įtikėjimo, Morta, ir tavo brolis tikrai prisikels vėl." Tada atsakė Morta: "Aš žinau, kad jis vėl prisikels per paskutinės dienos prisikėlimą; ir net dabar aš tikiu, jog, ko tu tik tikrai prašysi, tą mūsų Tėvas duos tau."

Tada tarė Jėzus, žvelgdamas tiesiai Mortai į akis: "Aš esu tas prisikėlimas ir tas gyvenimas; tas, kuris tiki į mane, nors jis ir miršta, bet vis tiek tikrai tas gyvens. Iš tiesų taip yra, kas gyvena ir tiki į mane, tas tikrai niekada nemirs. Morta, ar tu tiki šituo?" Ir Morta atsakė Mokytojui: "Taip, aš jau ilgą laiką tikiu, jog tu esi tas Išlaisvintojas, gyvojo Dievo Sūnus, net ir tas, kuris tikrai turėtų ateiti į šitą pasaulį."

Po to, kada Jėzus pasiteiravo apie Mariją, tada Morta iš karto nuėjo į namo vidų ir, pašnibždomis, seseriai pasakė, "Mokytojas yra čia ir kviečia tave." Ir kada Marija šitą išgirdo, tada, ji greitai pakilo ir išlėkė susitikti su Jėzumi, kuris vis dar laukė toje vietoje, šiek tiek tolėliau nuo namo, kur Morta pirma jį pasitiko. Tie draugai, kurie buvo su Marija, stengdamiesi ją paguosti, kada pamatė, kad ji greitai pakilo ir išėjo į lauką, tada nusekė paskui ją, manydami, kad ji eina prie kapavietės paverkti.

Didelė dalis čia susirinkusiųjų buvo Jėzaus aršūs priešai. Štai kodėl Morta jo pasitikti buvo išėjusi viena, o taip pat dėl to ji įėjo į vidų ir paslapčia pasakė Marijai, kad jis ją kviečia. Morta, nors ir troško pamatyti Jėzų, bet labai norėjo išvengti bet kokio nemalonumo, kurį galėjo sukelti jo netikėtas pasirodymas didžiulėje savo Jeruzalės priešų grupėje. Morta ketino su jų draugais pasilikti viduje, tuo metu, kada Marija išeis pasisveikinti su Jėzumi, bet šito padaryti jai nepavyko, nes jie visi nusekė paskui Mariją ir taip netikėtai atsidūrė Mokytojo akivaizdoje.

Morta nuvedė Mariją pas Jėzų, ir kada ji pamatė jį, tada parkrito prie jo kojų,

šaukdama, "Jeigu tiktai tu būtum buvęs čia, tai mano brolis nebūtų numiręs!" Ir kada Jėzus pamatė, kaip jie visi sielvartauja dėl Lozorius mirties, tada jo sielą apėmė užuojauta.

Kada gedintieji pamatė, jog Marija nuėjo pasisveikinti su Jėzumi, tada jie pasitraukė per nedidelį atstumą, tuo tarpu tiek Morta, tiek Marija šnekėjosi su Mokytoju ir sulaukė daugiau paguodos ir nuoširdaus patarimo žodžių, kad jos ir toliau išlaikytų stiprų įtikėjimą į Tėvą ir visiškai atsiduotų dieviškajai valiai.

Jėzaus žmogiškąjį protą labai smarkiai sujaudino kova tarp jo meilės Lozoriui ir sielvartaujančioms seserims ir jo pasibjaurėjimo ir paniekos išoriniam meilės demonstravimui, kurį rodė kai kurie iš šitų netikinčių ir kraugeriskai nusiteikusių žydų. Jėzus nepaprastai pasipiktino dėl to, kad dėl Lozorius buvo demonstruojamas dirbtinis ir išorinis gedulas, kurį rodė kai kurie iš šitų netikrų draugų, kadangi toks apgaulingas liūdesys jų širdyje buvo susietas su tokiu aršiu priešišku jam pačiam. Tačiau, kai kurie iš šitų žydų nuoširdžiai gedėjo, nes jie buvo tikri šios šeimos draugai.

1. PRIE LOZORIAUS KAPO

Po keletos akimirų, paskirtų Mortos ir Marijos paguodai, Jėzus jų vienu atskirai nuo gedinčiųjų paklausė, "Kur jūs jį paguldėte?" Tada Morta tarė, "Einam ir pamatysi." Ir kada Mokytojas tylėdamas ėjo kartu su dviem

[1844]▼

sielvartaujančiomis seserimis, tada jis verkė. Kada draugiški žydai, kurie ėjo iš paskos, pamatė jo ašaras, tada vienas iš jų tarė: "Žiūrėk, kaip jis mylėjo jį. Ar tas, kuris atmerkė akis neregiumi, negalėjo šito vyro apsaugoti nuo mirties?" Iki šio laiko jie jau stovėjo prieš šeimos kapavietę, mažą natūralų urvą, arba nuolydį, atbrailoje tokios uolos, kuri buvo iškilusi maždaug per trisdešimtį pėdų sodo sklypo tolimesniajame gale.

Žmogiškajam protui sunku išaiškinti, kodėl Jėzus verkė. Nors mes savo žinioje turime apjungtų žmogiškųjų jausmų ir dieviškųjų minčių užregistravimus, kaip visa tai yra užregistruota Personalizuoto Derintojo prote, bet mes visiškai nesame tikri dėl šitų emocinių pasireiškimų tikrosios priežasties. Mes esame linkę tikėti, kad Jėzus verkė dėl daugybės minčių ir jausmų tuo metu apėmusių jo protą, tokių kaip:

1. Jis jautė nuoširdžią ir kupiną liūdesio užuojautą Mortai ir Marijai; jis jautė realią ir gilią žmogiškąją meilę šitoms seserims, kurios buvo netekusios savojo brolio.

2. Jo protą jaudino tai, kad buvo susirinkusi minia gedinčiųjų, kai kurie iš jų nuoširdžiai gedėjo, o kai kurie tiktai apsimetinėjo. Jį visada piktino šitas išoriškas gedulo demonstravimas. Jis žinojo, kad seserys savo brolių mylėjo ir tikėjo į tikinčiųjų išlikimą. Šitos prieštaringos emocijos gali matomai paaiškinti, kodėl jis pravirko, kada jie priėjo prie kapavietės.

3. Jis iš tikrųjų abejojo, ar verta Lozorių sugražinti atgal į mirtingą gyvenimą. Seserims iš tiesų jo reikėjo, bet Jėzui buvo gaila savo draugą kviesti atgal tam, kad jis patirtų tą aršų persekiojimą, kurį, jis puikiai žinojo, Lozorius turės iškęsti dėl to, kad buvo Žmogaus Sūnaus dieviškosios galios paties didžiausiojo iš visų demonstruotų epizodų subjektas.

Ir dabar mes galime papasakoti įdomų ir pamokantį faktą: Nors šitas pasakojimas atskleidžia akivaizdžiai natūralų ir normalų įvykį žmogiškajame gyvenime, bet jis turi kai kurių labai įdomių šalutinių aspektų. Nors pasiuntinys atbėgo pas Jėzų sekmadienį, pranešdamas jam apie Lozoriaus ligą, ir nors Jėzus perdavė žinią, kad ji “nėra mirtina,” bet tuo pačiu metu jis asmeniškai nuėjo į Betanę ir net paklausė seserų, “Kur jūs jį paguldėte?” Nors atrodo, kad visa tai pažymi, jog Mokytojas elgėsi pagal šito gyvenimo manierą ir sutinkamai su savo žmogiškojo proto ribotomis žiniomis, bet, nežiūrint šito, visatos dokumentai atskleidžia, kad Jėzaus Personalizuotas Derintojas davė nurodymus Lozoriaus Minties Derintoją po Lozoriaus mirties sulaikyti planetoje neribotam laikui, ir kad šitas nurodymas buvo užregistruotas tiesiog likus penkiolikai minučių iki to, kada Lozorius išleido paskutinį kvapą.

Ar Jėzaus dieviškasis protas žinojo, net prieš tai, kada numirė Lozorius, kad jis prikels jį iš mirusiųjų? Mes šito nežinome. Mes žinome tik tai, ką čia pateikiame užrašymui.

Daugelis Jėzaus priešų buvo linkę pasišaipyti iš jo rodomos meilės, ir tarpusavyje jie šnekėjosi: “Jeigu jis taip daug galvoja apie šitą vyrą, tai kodėl gi jis taip ilgai delsė prieš ateidamas į Betanę? Jeigu jis yra tas, kas jie tvirtina jis yra, tai kodėl gi jis iš tiesų savo brangaus draugo neišgelbėjo? Kas čia yra gera iš to, kad gydo svetimus Galilėjoje, jeigu jis negali išgelbėti tų, kuriuos jis myli?” Ir daugeliu kitokių būdų jie šaipėsi iš Jėzaus mokymų ir darbų ir juos menkino.

Ir tokiu būdu, šitą ketvirtadienio popietę, maždaug pusę trijų, šitame mažyčiame Betanės kaimelyje aplinka buvo visiškai parengta tam, kad būtų įvykdytas didingiausias iš visų darbų, susijusių su Nebadono Mykolo žemiškąja tarnyste, didingiausias

[1845]▼

dieviškosios galios pasireiškimas per jo įsikūnijimą materialiam kūne, kadangi jo paties prisikėlimas įvyko po to, kada jis buvo išlaisvintas iš mirtingojo gyvenimo pančių.

Toji nedidelė grupelė, kuri buvo susirinkusi prieš Lozoriaus kapavietę, visiškai nesuvokė, kad vadovaujamos Gabrielio visai šalia susirinko dangiškųjų būtybių visų kategorijų gausus kiekis ir dabar, Jėzaus Personalizuoto Derintojo nurodymu, su viltimi laukia virpėdamos ir pasirengusios įvykdyti savo mylimo Valdovo paliepimą.

Kada Jėzus ištarė tuos įsakymo žodžius, “Pašalinkite akmenį,” tada susirinkusios dangiškosios gausybės pasirengė tam, jog įgyvendintų Lozoriaus prikėlimo mirtingojo materialaus kūno pavidalu dramą. Tokią prikėlimo formą labai sunku įgyvendinti ir ji nepalyginamai daug labiau pranoksta tą įprastą

metodą, kada mirtingieji tvariniai yra prikeliami morontinėje formoje, ir tam, kad ši forma būtų įgyvendinta, reikia nepalyginamai daugiau dangiškųjų asmenybių ir nepalyginamai didesnės visatos priemonių organizacijos.

Kada Morta ir Marija išgirdo šitą Jėzaus įsakymą, nurodantį, kad akmuo prieš kapą būtų nuridentas į šalį, tada jas apėmė prieštaringi jausmai. Marija puoselėjo viltį, kad Lozorius iš mirusiųjų bus prikeltas, bet Morta, nors tam tikru laipsniu irgi tikėjo kaip ir jos sesuo, bet ją buvo labiau apėmusi baimė, jog Lozorius, savo išvaizda, nebebus toks, kad jį būtų galima parodyti Jėzui, apaštalams, ir draugams. Tarė Morta: “Ar privalome šį akmenį nuridenti? Mano brolis jau keturios dienos kaip miręs, taigi iki šio laiko yra prasidėjęs jo kūno irimas.” Morta šitą pasakė taip pat ir dėl to, kad ji nebuvo tikra, dėl ko Mokytojas paprašė, jog akmuo būtų pašalintas; ji manė, kad Jėzus galbūt tikrai nori pažvelgti į Lozorių dar vieną paskutinį kartą. Dėl savo požiūrio ji nebuvo apsisprendusi ir tvirta. Kadangi jos dvejojo, nuridenti akmenį ar ne, tai Jėzus tarė: “Argi aš jums nesakiau iš pradžių, kad jo liga nėra mirtina? Argi aš neatėjau tam, kad įvykdyčiau savo pažadą? Ir tada, kada atėjau pas jus, argi aš jums nesakiau, jeigu tik jūs tikėtumėte, tai jūs turėtumėte matyti Dievo šlovę? Tai kodėl gi jūs abejojate? Kiek dar praeis laiko, kol jūs patikėsite ir paklusite?”

Kada Jėzus pabaigė kalbėti, tada jo apaštalai, kartu su pasisiūliusiais padėti artimaisiais, paėmė už akmens ir nurideno jį nuo įėjimo į kapavietę.

Žydams buvo įprasta tikėti, kad tulžies lašas ant mirties angelo kardo galo pradeda veikti trečiosios dienos pabaigoje, tokiu būdu, savo visa galia jis ima veikti ketvirtą dieną. Jie sutiko, kad žmogaus siela prie kapo gali laukti iki trečiosios dienos pabaigos, stengdamasi negyvą kūną atgaivinti; bet jie tvirtai tikėjo, jog prieš išauštant ketvirtajai dienai tokia siela būna išėjusi į iškeliavusiųjų dvasių buveinę.

Šitie tikėjimai ir nuomonės apie mirusiuosius ir apie mirusiųjų dvasių iškeliavimą pasitarnavo tam, kad savo protu įsitikintų visi tie, kurie dabar buvo prie Lozorius kapo, o vėliau ir visi tie, kurie galės išgirsti apie tai, kas turi netrukus įvykti, jog realiai ir iš tiesų buvo toks atvejis, kada mirusįjį prikėlė asmeniniu darbu tas, kuris pareiškė, kad jis yra “šis prisikėlimas ir šis gyvenimas.”

2. LOZORIAUS PRISIKĖLIMAS

Kada šitoji grupė, kurią sudarė apie keturiasdešimt penki mirtingieji, stovėjo prieš kapavietę, tada neaiškiai jie galėjo matyti Lozorius formą, įvyniotą į lininę drobulę ir paguldytą laidojimo urvo dešinėje apatinėje nišoje. Kada šitie žemės tvariniai stovėjo ten

[1846]▼

beveik nekvėpuodami tyloje, tada didžiulė dangiškųjų būtybių gausybė užėmė savąsias vietas, pasirengusi sureaguoti į ženklą veikimui, kai jį turėtų duoti Gabrielis, jų vadas.

Jėzus pakėlė akis ir tarė: “Tėve, aš esu dėkingas, kad tu išgirdai ir patenkinai mano prašymą. Aš žinau, jog tu mane girdi visada, bet dėl tų, kurie stovi čia su

manimi, aš šitaip kalbu su tavimi tam, kad jie galėtų patikėti, jog tu mane pasiuntei į šį pasaulį, ir kad jie galėtų žinoti, jog tu veiki drauge su manimi tame darbe, kurį mes netrukus padarysime.” Ir kada jis pasimeldė, tada jis garsiu balsu sušuko, “Lozoriau, išei!”

Nors šitie stebintys žmonės ir nekrustelėjo, bet visa milžiniška dangiškoji gausybė vieningu veiksmu sujudo, pakludama Kūrėjo žodžiui. Praėjus vos dvylikai sekundžių žemės laiku iki tol be gyvybės ženklų Lozorius forma ėmė judėti ir netrukus atsisėdo ant akmeninės lentynos, ant kurios ji prieš tai gulėjo, krašto. Jo kūnas buvo įvyniotas į įkapes, o jo veidas buvo uždengtas servetėle. Ir kada jis atsistojo prieš juos – gyvas – tada Jėzus tarė, “Išvyniokite jį ir leiskite jam eiti.”

Visi, išskyrus apaštalus, Mortą, ir Mariją, sulėkė į namą. Jie buvo išbalę nuo išgąščio ir sukrėsti. Nors kai kas ir pasiliko, bet didelė dalis išsiskubino namo.

Lozorius pasisveikino su Jėzumi ir apaštalais ir paklausė, ką reiškia ši įkapių drobulė ir kodėl jis atsibudo sode. Jėzus ir apaštalai pasitraukė į vieną pusę, tuo tarpu Morta papasakojo Lozoriui apie jo mirtį, palaidojimą, ir prisikėlimą. Ji turėjo jam paaiškinti, kad jis numirė sekmadienį, o dabar buvo sugražintas į gyvenimą ketvirtadienį, dėl to, kad jis neįtūtė sąmoningo laiko suvokimo nuo tada, kada užmigo mirties miegu.

Kada Lozorius išėjo iš kapavietės, tada Jėzaus Personalizuotas Derintojas, dabar šitos rūšies vyriausiasis šioje vietinėje visatoje, davė komandą buvusiam Lozorius Derintojui, dabar laukiančiam, sugrįžti gyventi į prikeltą žmogaus protą.

Tada Lozorius priėjo prie Jėzaus ir, kartu su savo seserimis, atsiklaupė prie Mokytojo kojų, kad padėkotų ir pasiūlytų pašlovinimą Dievui. Jėzus, paėmęs Lozorių už rankos, pakėlė jį, sakydamas: “Mano sūnau, tą, kas atsitiko tau, taip pat patirs ir visi tie, kurie tiki šita evangelija, išskyrus tai, kad jie tikrai bus prikelti daug šlovingesnėje formoje. Tu iš tiesų busi gyvas liudininkas tos tiesos, apie kurią aš kalbėjau – aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Bet eikime visi į vidų ir pamaitinkime šituos fizinius kūnus.”

Jiems einant link namo, Gabrielis paleido sukviestų dangiškujų gausybių papildomas grupes, tuo tarpu jis užregistravo pirmąjį atsitikimą Urantijoje, ir paskutinįjį, kur mirtingasis tvarinys buvo prikeltas iš mirties fizinio kūno pavidalu.

Lozorius vargu ar galėjo suvokti, kas buvo atsitikę. Jis žinojo, kad sunkiai sirgo, bet prisiminti galėjo tik tai, jog užmigo ir buvo pažadintas. Jie niekada nesugebėjo jam papasakoti apie šitas keturias dienas kapavietėje, nes jis buvo visiškai be sąmonės. Laikas neegzistuoja tiems, kurie miega mirties miegu.

Nors didelė dalis ėmė tikėti į Jėzų dėl šito galingo darbo, bet kiti tikrai dar labiau sukietino savo širdis, kad jį atstumtų. Iki kitos dienos vidurdienio šioji istorija pasklido po visą Jeruzalę. Dešimtys vyrų ir moterų atėjo į Betanę, kad pasižiūrėtų į Lozorių ir pasišnekėtų su juo, o sunerimę ir susinervinę fariziejai

skubiai sušaukė Sanhedrino susirinkimą, kad galėtų nuspręsti, ką reikėtų daryti dėl šitų naujų įvykių.

3. SANHEDRINO SUSIRINKIMAS

Nors šito vyro, prikeltos iš mirusiųjų, liudijimas daug prisidėjo prie to, kad sustiprintų didelio skaičiaus tikinčiųjų į karalystės evangeliją įtikėjimą, bet tai turėjo mažą poveikį arba neturėjo jokio poveikio religinių lyderių ir valdytojų Jeruzalėje požiūriui, išskyrus tai, kad jie greičiau nusprendė Jėzų sunaikinti ir jo darbą nutraukti.

Kitą dieną, penktadienį, pirmą valandą susirinko Sanhedrinai tam, kad toliau svarstyti klausimą, “Ką darysime su Jėzumi iš Nazareto?” Po daugiau negu dvi valandas trukusių diskusijų ir piktų debatų, vienas iš fariziejų pateikė rezoliuciją, raginančią Jėzų nužudyti nedelsiant, paskelbus, kad jis yra grėsmė visam Izraeliui, ir oficialiai įpareigojančią Sanhedriną priimti mirties nuosprendį be teismo ir nepaisant jokių precedentų.

Ir vėl šitas imponantiškas žydų lyderių organas priėmė sprendimą Jėzų suimti ir atiduoti į teismą, apkaltinus jį šventvagyste ir pateikiant jam daugelį kitų kaltinimų dėl žydų šventojo įstatymo pažeidimų. Anksčiau jie vieną kartą jau buvo net ir tiek toli nuėję, jog pareiškė, kad jis tikrai turi mirti, bet dabar buvo pirmas kartas, kada Sanhedrinai oficialiai paskelbė, jog nuosprendį dėl jo mirties nori priimti iki teismo. Bet dėl šitos rezoliucijos balsuojama nebuvo, nes keturiolika Sanhedrino narių vieningai atsistatydino, kada buvo pasiūlytas toks negirdėtas veiksmas. Nors dėl to, kad šie nariai atsistatydino, sprendimas buvo priimtas beveik po dviejų savaitių, bet šitoji grupė iš keturiolikos iš Sanhedrino pasitraukė tą dieną, kad šios tarybos posėdžiuose daugiau nebedalyvautų niekada. Kada vėliau buvo svarstomi šitie atsistatydinimai, tada buvo išmesti kiti penki nariai, nes jų partneriai buvo įsitikinę, kad šie puoselėja draugiškus jausmus Jėzui. Išmetus šiuos devyniolika vyrų, Sanhedrine susidarė tokia padėtis, kad Jėzų buvo galima teisti ir pasmerkti su tokiu solidarumu, kuris ribojosi su vienbalsiškumu.

Kitą savaitę Lozorius ir jo seserys buvo pakviestos pasirodyti prieš Sanhedriną. Kada jų parodymai buvo išklausti, tada nebeliko jokios abejonės dėl to, kad Lozorius buvo prikeltas iš mirusiųjų. Nors Sanhedrino aktuose Lozorius prisikėlė ir buvo realiai pripažintas, bet protokole buvo užfiksuota rezoliucija šitą ir kitus stebuklus, padarytus Jėzaus, priskyrimą velnių princui, su kuriuo, buvo pareikšta, Jėzus yra sąjungininkas.

Nesvarbu, koks yra jo stebuklų darymo galios šaltinis, bet šitie žydų lyderiai buvo įsitikinę, kad jeigu jo tuoj pat nesustabdys, tai labai greitai visi paprasti žmonės ims tikėti į jį; ir toliau, iškils rimtos komplikacijos su Roma, kadangi tokia didelė jo tikinčiųjų dalis jį laiko Mesijumi, Izraelio išvadotoju.

Būtent šito Sanhedrino susirinkimo metu aukščiausias šventikas Kajafas pirmą kartą išreiškė tą seną žydų posakį, kurį jis tiek daug kartų vėliau pakartojo: “Geriau tegu miršta vienas žmogus, o ne žūsta visa bendruomenė.”

Nors Jėzus buvo gavęs perspėjimą apie Sanhedrino užmačias šito juodojo

penktadienio popietę, bet jis nė truputėlio nesutriko ir toliau ilsėjosi Sabato dieną su draugais Betfage, kaimelyje netoli Betanės. Ankstyvą sekmadienio rytą Jėzus ir apaštalai susirinko, pagal išankstinį susitarimą, Lozorius namuose, ir atsisveikinę su šia Betanės šeima, pradėjo savo kelionę atgal į Pelos stovyklavietę.

[1848]▼

4. ATSAKYMAS Į MALDĄ

Pakeliui iš Betanės į Pelą apaštalai pateikė Jėzui daug klausimų, į kuriuos Mokytojas laisvai atsakinėjo, išskyrus į tuos, kurie buvo susiję su mirusiųjų prisikėlimo smulkmenomis. Tokių problemų apaštalai nesugebėjo suvokti; todėl iš tikrųjų Mokytojas atsisakė su jais aptarinėti šiuos klausimus. Kadangi iš Betanės jie išėjo slapta, tai jie buvo vieni. Dėl to Jėzus pasinaudojo šia galimybe, kad šiam dešimtukui papasakotų daug dalykų, kurie, jo manymu, parengs juos toms išbandymų dienoms, kurios buvo kaip tik priešakyje.

Savo mintyse apaštalai buvo labai įaudrinti ir daug laiko praleido aptarinėdami savo nesenus patyrimus, kadangi jie buvo susiję su malda ir atsakymu į ją. Jie visi prisiminė Jėzaus pareiškimą Betanės pasiuntiniui Filadelfijoje, kada jis aiškiai pasakė, “Šita liga nėra mirtina.” Ir vis tik, nepaisant šito pažado, Lozorius iš tiesų numirė. Visą tą dieną jie vėl ir vėl sugrįždavo prie atsakymo į maldą klausimo aptarinėjimo.

Jėzaus atsakymus į daugelį jų klausimų galima būtų apibendrinti šitaip:

1. Malda yra ribinio proto išraiška, stengiantis prisiartinti prie Begaliniojo. Dėl to, maldos pateikimą būtinai apriboja ribinio žinios, išmintis, ir savybės; lygiai taip ir atsakymą būtinai sąlygoja Begaliniojo vizija, tikslai, idealai, ir išimtinės teisės. Niekada negalima matyti nepertraukiamo materialių reiškinių tęstinumo tarp maldos pateikimo ir visiškai dvasinio atsakymo į ją priėmimo.

2. Kada į maldą neatsakoma akivaizdžiai, tai šis uždelsimas dažnai reiškia geresnį atsakymą, nors tas atsakymas dėl kokios nors svarios priežasties yra smarkiai uždelstas. Kada Jėzus pasakė, jog Lozorius liga iš tikrųjų nėra mirtina, tada jis jau vienuolika valandų buvo miręs. Nė viena nuoširdi malda nepaliekama be atsako, išskyrus tuomet, kai dvasinio pasaulio aukštesniojo lygio požiūris yra numatęs geresnį atsakymą, tokį atsakymą, kuris patenkina žmogaus dvasios prašymą kaip kontrastą vien tiktai žmogaus proto maldai.

3. Laiko maldos, kada jas padiktuoja dvasia ir išreiškia įtikėjimas, tada dažnai yra tokios plačios ir visaapimančios, kad į jas gali būti atsakyta tiktai amžinybėje; ribinis prašymas kartais yra tiek kupinas noro suvokti Begalinįjį, kad atsakymas turi būti ilgam laikui atidėtas, laukiant, kol kūrinys turės adekvatų sugebėjimą imlumui; įtikėjimo malda gali būti tokia visaapimanti, jog tą atsakymą bus galima gauti tiktai Rojuje.

4. Atsakymai į mirtingojo proto maldą dažnai būna tokio pobūdžio, kad juos galima priimti ir suvokti tiktai vėliau, kada tas pats besimeldžiantis protas yra

pasiekęs nemirtingą būvį. Į materialios būtybės malda dažnai gali būti atsakoma tik tai tada, kada toks individas yra išsivystęs į dvasinį lygį.

5. Dievą pažįstančio asmens malda gali būti tiek iškreipta dėl neišmanymo ir tiek deformuota dėl prietarų, kad atsakymas į ją būtų labai nepageidautinas. Tuomet įsiterpiančios dvasinės būtybės iš tikrųjų turi tokią malda išversti, jog, kada ateina atsakymas, tai prašantysis visiškai šito nesuvokia kaip atsakymo į savąją malda.

6. Visos tikros maldos yra adresuojamos dvasinėms būtybėms, ir į visus tokius prašymus turi būti atsakoma dvasiniu požiūriu, ir visus tokius atsakymus turi sudaryti dvasinės realybės. Dvasinės būtybės negali padovanoti materialių atsakymų į dvasinius prašymus

[1849]▼

net ir iš materialių būtybių. Materialios būtybės gali veiksmingai melstis tik tai tada, kada jos “meldžiasi iš dvasios.”

7. Jokia malda negali tikėtis atsakymo, jeigu ji nėra gimusi iš dvasios ir nėra pamaitinta įtikėjimu. Jūsų nuoširdus įtikėjimas reiškia, kad jūs iš anksto iš tiesų suteikėte savo maldos išklaudytojams visišką teisę atsakyti į jūsų prašymą sutinkamai su ta aukščiausiaja išmintimi ir ta dieviškąja meile, kurias jūsų įtikėjimas pavaizduoja kaip visada sužadinančias veikti tas būtybes, kurioms jūs ir meldžiatės.

8. Vaikas visada turi tam teisę, kada jis leidžia sau kreiptis su prašymu į kuri nors iš savo tėvų; o tėvas ar motina visada lieka ištikimi savo įsipareigojimams nesubrendusio vaiko atžvilgiu, kada motinos ar tėvo aukštesniojo lygio išmintis diktuoja, kad tas atsakymas į vaiko malda būtų uždelstas, pakeistas, išskaidytas, pranoktas, ar atidėtas iki kito dvasinio pakilimo etapo.

9. Neabejokite dėl to, jog verta melstis dvasinio troškimo maldomis; neabejokite dėl to, kad į savuosius prašymus atsakymus jūs tikrai gausite. Šitie atsakymai bus atidėti, kad lauktų, kada jūs pasieksite realaus kosminio pasiekimo tuos ateities dvasinius lygius, šitame pasaulyje ar kituose pasauliuose, kuriuose jums bus įmanoma suvokti ir pasiimti ilgai lauktus atsakymus į jūsų ankstesnius, bet nesavalaikius prašymus.

10. Į visus tikrai iš dvasios gimusius prašymus be jokių abejonių bus atsakyta. Prašykite ir jūs tikrai gausite. Bet jūs turėtumėte prisiminti, jog esate besivystantys laiko ir erdvės tvariniai; dėl to jūs tikrai turite nuolat atsižvelgti į laiko-erdvės faktorius tame patyrimo, kada jūs asmeniškai priimate pilnus atsakymus į savo daugybę maldų ir prašymų.

5. LOZORIAUS TOLIMESNIS GYVENIMAS

Lozorius pasiliko namuose Betanėje, būdamas didžiulio susidomėjimo centras daugeliui nuoširdžių tikinčiųjų ir gausiam skaičiui smalsių individų, iki Jėzaus nukryžiovimo savaitės, kada jis gavo perspėjimą, jog Sanhedrinai priėmė dekretą dėl jo mirties. Žydų valdovai buvo pasiryžę sustabdyti Jėzaus mokymų tolimesnį plitimą, ir jie teisingai samprotavo, kad būtų beprasmiška nužudyti Jėzų, jeigu jie leistų Lozoriui, kuris buvo jo stebuklų darymo pati aukščiausioji viršūnė, gyventi ir liudyti tą faktą, kad Jėzus jį prikėlė iš mirusiųjų. Jau prieš tai Lozorius kentėjo nuo jų aršių persekiojimų.

Ir šitaip Lozorius skubiai atsisveikino su savo seserimis Betanėje ir pabėgo žemyn per Jerichą ir į kitą Jordano upės krantą, ir niekada sau neleido ilgėliau ilsėtis tol, kol nebuvo pasiekęs Filadelfijos. Lozorius gerai pažinojo Abnerį, ir čia jis jautėsi saugus nuo piktojo Sanhedrino kraugerišku pinkliu.

Netrukus po šito Morta ir Marija savo žemes Betanėje pardavė ir prisijungė prie savo brolio Perėjoje. Tuo tarpu Lozorius tapo bažnyčios Filadelfijoje išdininku. Jis tapo stipriu Abnerio rėmėju jo nesutarimuose su Pauliumi ir Jeruzalės bažnyčia, ir galiausiai numirė, kada jam buvo 67-eri metai, nuo tos pačios ligos, kuri jį nusinešė tada, kada jis buvo jaunesnis vyras Betanėje.

[1850]▼

169 DOKUMENTAS

PASKUTINYSIS MOKYMAS PELOJE

VĒLAI pirmadienio vakarą, kovo 6-ąją, Jėzus ir dešimt apaštalu atvyko į Pelos stovyklą. Tai buvo paskutinioji savaitė, kada Jėzus gyveno ten, ir jis buvo labai aktyvus mokydamas minias ir instruodamas apaštalus. Kiekvieną popietę jis pamokslavo minioms ir kiekvieną vakarą atsakinėjo į klausimus apaštalamis ir kai kuriems kitiems labiau pažengusiems į priekį mokiniams, kurie gyveno šioje stovykloje.

Žinia apie Lozoriaus prisikėlimą stovyklą buvo pasiekusi likus dviems dienoms iki Mokytojo atvykimo, ir visi stovyklos gyventojai nekantriai laukė. Nuo pat to laiko, kada buvo pamaitinti tie penki tūkstančiai, nebuvo atsitikę nieko tokio, kas būtų taip sužadinęs žmonių vaizduotę. Ir šitokiu būdu būtent tada, kada karalystės viešojo tarnavimo antroji fazė buvo pasiekusi pačią aukščiausią viršūnę, Jėzus suplanavo, jog per šitą vieną trumpą savaitę mokys Pelloje, o tada pradės kelionę po pietinę Perėją, kuri atvedė tiesiai į baigiamuosius ir tragiškus patyrimus per paskutinįją savaitę Jeruzalėje.

Tie fariziejai ir vyriausieji šventikai buvo pradėję formuluoti savo užsipuolimus ir koncentruoti kaltinimus. Jie prieštaravo Mokytojo mokymams tokiu pagrindu:

1. Jis yra publikanų ir nusidėjėlių draugas; jis priima tuos nedievingus ir net valgo su jais.

2. Jis yra šventvagis; jis kalba apie Dievą, kad jis yra jo Tėvas, ir galvoja, kad jis yra lygus su Dievu.

3. Jis yra įstatymo pažeidėjas. Jis gydo ligas Sabato dieną ir daugeliu kitokių būdų paniekina šventąjį Izraelio įstatymą.

4. Jis yra sąjungoje su velniais. Jis daro stebuklus ir atlieka tariamus stebuklingus darbus Belzebubo, velnių princo, galia.

1. PARABOLĖ APIE SŪNŲ PAKLYDĖLĮ

Ketvirtadienio popietę Jėzus miniai kalbėjo apie “Išgelbėjimo malonę.” Šito pamokslo metu jis atpasakojo istoriją apie pasiklydusią avį ir pamestą monetą, o tada pridūrė savo mėgstamiausią parabolę apie sūnų palaidūną. Sakė Jėzus:

“Pranašai, pradedant Samueliu ir baigiant Jonu, jus perspėjo, kad jūs turėtumėte ieškoti Dievo – ieškoti tiesos. Visada jie tikrai sakė, ‘Ieškokite Viešpaties tuo metu, kai jį būtų galima surasti.’ Ir visą tokį mokymą reikėtų įsidėti į širdį. Bet aš esu atėjęs tam, jog parodyčiau jums, kad, tuo metu, kada jūs stengiatės surasti Dievą, lygiai taip ir Dievas stengiasi surasti jus. Daug kartų iš tiesų aš jums esu pasakojęs istoriją apie gerąjį piemenį, kuris aptvare paliko tas devyniasdešimt devynias avis, tuo tarpu pats išėjo ieškoti tos vienos, kuri buvo pasiklydusi, ir kaip, kada jis surado nuklydusią avį, užsikėlė ją

[1851]▼

ant pečių ir rūpestingai nunešė į aptvarą. Ir kada toji pasiklydusi avis buvo sugražinta į avidę, tada, jūs prisimenate, gerasis piemuo sukviėtė savo draugus ir paprašė pasidžiaugti drauge su juo dėl to, kad surado tą avį, kuri buvo pasiklydusi. Vėl aš sakau, danguje yra daugiau džiaugsmo dėl vieno nusidėjėlio, kuris atgailauja, negu dėl devyniasdešimt devynių teisingų asmenų, kuriems atgailauti nereikia. Tas faktas, jog sielos pasiklysta, dangiškojo Tėvo susidomėjimą tik padidina. Į šitą pasaulį aš esu atėjęs tam, kad įvykdyčiau savojo Tėvo paliepimą, ir apie Žmogaus Sūnų buvo teisingai pasakyta, kad jis yra publikanų ir nusidėjėlių draugas.

“Jūs buvote mokomi, jog dieviškasis pritarimas ateina po jūsų atgailos ir dėl jūsų paaukojimo ir atpirkimo darbų, bet aš jus užtikrinu, kad Tėvas jus priima net ir iki jūsų atgailos ir pasiunčia šį Sūnų ir jo pagalbininkus, kad jus surastų ir atvestų, su džiugesiu, atgal į avidę, į sūnystės ir dvasinio žengimo į priekį karalystę. Jūs visi esate kaip avys, kurios yra pasimetusios, ir aš esu atėjęs surasti ir išgelbėti tuos, kurie yra pasiklydę.

“Ir jums taip pat reikėtų prisiminti pasakojimą apie tą moterį, kuri, turėjo dešimt sidabrinų, suvertų į papuošalo vėrinį ant kaklo, vieną iš jų pametė, ir kaip ji uždegė žiburį ir uoliai šlavė namus ir tol ieškojo, kol pamestą sidabrinį surado. Ir vos tik ji surado tą monetą, kurią buvo pametusi, tada draugėn ji sukviėtė savuosius draugus ir kaimynus, sakydama, ‘Džiaukitės su manimi, nes aš suradau tą monetą, kurią buvau pametusi.’ Taigi vėl aš sakau, visada yra džiaugsmas dangaus angelų akivaizdoje dėl vieno nusidėjėlio, kuris atgailauja ir sugrįžta į Tėvo avidę. Ir aš pasakaju jums šitą istoriją, kad jums perteikčiau tai, jog Tėvas ir jo Sūnus išsina ieškoti tų, kurie yra pasimėtę, ir šitame ieškojime mes panaudojame visus poveikius, kurie mūsų uoliose pastangose gali suteikti

pagalbą, kad surastume tuos, kurie yra pasiklydę, tuos, kuriems reikalingas išgelbėjimas. Ir šitokiu būdu, nors Žmogaus Sūnus išeina į tyrus, kad ieškotų nuklydusios avies, bet jis taip pat ieško ir tos monetos, kuri yra pamesta namuose. Avis nuklysta, nesąmoningai; monetą uždengia laiko dulkės ir ją pamatyti trukdo žmonių sukaupti daiktai.

“O dabar aš norėčiau jums papasakoti istoriją apie turtingo žemvaldžio nemąstantį sūnų, kuris savo tėvo namus paliko sąmoningai ir iškeliavo į svetimą kraštą, kur jis patyrė daug sukrėtimų. Jūs prisimenate, jog toji avis pasiklydo nesąmoningai, bet šitas jaunuolis savo namus paliko iš anksto apgalvojęs. Tai atsitiko šitaip:

“Vienas žmogus turėjo du sūnus; vienas, jaunesnysis, buvo atlapaširdis ir nerūpestingas, visada ieškantis, kaip maloniai praleisti laiką ir išvengti pareigų, tuo tarpu jo vyresnysis brolis buvo rimtas, blaivus, darbštus, ir noriai užsikraunantis atsakomybę. Dabar šitie abu broliai tarpusavyje prastai sugyveno; jie visada ginčijosi ir pykosi. Jaunesnysis vaikas buvo linksmas ir gyvybingas, bet tingus ir nepatikimas; vyresnysis sūnus buvo ramus ir darbštus, tuo pačiu metu egoistas, paniuręs, ir išpuikęs. Jaunesniajam sūnui patiko pramogauti, bet jis vengė darbo; vyresnysis atsidavė darbui, bet retai kada pramogavo. Šitoks bendravimas tapo toks nesuderinamas, kad jaunesnysis sūnus atėjo pas tėvą ir tarė: ‘Tėve, duok man trečiąją dalį savo nuosavybės, kuri atitektų man, ir leisk man išeiti į pasaulį ieškoti savosios laimės.’ Ir kada tėvas šitą prašymą iš klausė, žinodamas, koks nelaimingas yra jaunasis vyras namie dėl santykių su savo broliu, tada jis padalino savo nuosavybę ir jaunuoliui atidavė jo dalį.

“Per kelias savaites jaunasis vyras susirinko visus savo pinigus ir iškeliavo į tolimą šalį, ir nesuradęs, ką galėtų dirbti pelningai, kad tai taip pat

[1852]▼

būtų ir malonu, neužilgo visą savo paveldėjimą iššvaistė gyvendamas audringai. Ir kada jis buvo išleidęs viską, toje šalyje kilo ilgalaikis badas, ir jis atsidūrė nepritekliuje. Ir šitokiu būdu, kada jis kentė alkį ir kada jo nusiminimas buvo didžiulis, tada jis surado darbą pas vieną tos šalies gyventoją, kuris jį nusiuntė į laukus šerti kiauliu. Ir jaunasis vyras būtų mielai valgęs žieveles, kurias ėdė kiaulės, bet niekas jam nieko nedavė.

“Vieną dieną, kada buvo labai alkanas, jis atsikvošėjo ir tarė sau: ‘Kiek mano tėvo nusamdytų tarnų turi duonos užtektinai ir jos dar lieka, tuo tarpu aš mirštu iš alkio, šerdamas kiaules čia toli svetimoje šalyje! Aš tikrai pakilsiu ir eisiu pas savo tėvą, ir tikrai jam pasakysiu: Tėve, aš esu nusidėjęs prieš dangų ir prieš tave. Aš daugiau nebesu vertas to, kad būčiau vadinamas tavuoju sūnumi; tiktai turėk noro padaryti mane vienu iš tavo nusamdytų tarnų.’ Ir kada jaunasis vyras priėmė tokį sprendimą, tada jis pakilo ir išėjo į savo tėvo namus.

“Dabar šitas tėvas labai liūdėjo dėl savojo sūnaus; jam trūko šio linksmo, nors ir nemąstančio, vaikino. Šitas tėvas mylėjo šį sūnų ir visada žvalgydavosi, ar jis nesugrįžta, tokiu būdu tą dieną, kada jis artinosi prie savo namų, net ir tuo metu, kai jis buvo dar toli, tėvas jį pamatė, ir apimtas kupinos meilės užuojautos, išbėgo jo pasitikti, ir su didžiule meile jį pasveikino, apkabindamas ir išbučiuodamas. Ir po to, kada jie šitaip susitiko, tada sūnus pažvelgė į savo

tėvo ašarojantį veidą ir tarė: 'Tėve, aš esu nusidėjęs prieš dangų ir tavo akyse; aš nesu daugiau vertas, kad būčiau vadinamas sūnumi' – bet vaikinai neturėjo progos užbaigti savo išpažinties, nes apimtas džiaugsmo tėvas pasakė savo tarnams, kurie iki šios akimirkos buvo subėgę: 'Atneškite greitai jo geriausią mantiją, tą, kurią aš išsaugojau, ir apsiauskite ją, o ant jo rankos užmaukite sūnaus žiedą ir atneškite sandalus jo kojoms.'

"Ir tada, po to, kai šis laimingas tėvas nusivedė vaikina, kuriam skaudėjo kojas ir kuris buvo išsekęs, į namus, jis pakvietė savo tarnus: 'Atveskite nupenėtą veršiuką ir paskerskite jį, ir valgykime ir džiaukimės, nes mano šitas sūnus buvo miręs ir dabar vėl yra gyvas; jis buvo pasiklydęs ir yra surastas.' Ir jie visi susibūrė aplink tėvą, kad pasidžiaugtų su juo dėl to, kad jo sūnus sugrįžo.

"Maždaug šiuo laiku, kada jie šventė, po savo dienos darbo laukuose ėjo vyresnysis sūnus, ir jam artinantis prie namų, jis išgirdo muzikos ir šokių garsus. Ir kada jis priėjo prie užpakalinių durų, tada pasišaukė vieną iš tarnų ir pasiteiravo, kokia viso šito šventimo prasmė. Ir tada tarė tarnas: 'Tavo brolis, kuris ilgą laiką buvo pasiklydęs, sugrįžo namo, ir tavo tėvas paskerdė nupenėtą veršelį, kad pasidžiaugtų savo sūnaus saugiu sugrįžimu. Eik į vidų, kad ir tu galėtum pasveikinti savo brolių ir priimti jį sugrįžusį į savo tėvo namus.'

"Tačiau kada vyresnysis brolis tą išgirdo, tada jis taip įsižeidė ir užpyko, kad į namo vidų nėjo. Kada jo tėvas išgirdo apie jo įsižeidimą dėl savo jaunesniojo brolio sutikimo, tada jis išėjo į lauką, kad nuoširdžiai jo paprašytų. Bet vyresnysis sūnus nenorėjo pasiduoti savo tėvo įkalbinėjimui. Jis atsakė tėvui, tardamas: 'Štai per šiuos daugelį metų aš tau tarnavau, niekada nenusižengdamas nė mažiausiam tavo paliepiui, ir vis tiek tu niekada net ir ožiuko nesi paskerdęs, kad galėčiau su draugais pasilinksminti. Aš pasilikau čia, kad rūpinčiausi tavimi per visus šiuos metus, ir tu niekada neparodei džiaugsmo dėl mano ištikimos tarnystės, bet, kada sugrįžta šitas tavo sūnus, iššvaistęs tavo pinigus su paleistuvėmis, tai tu pasiskubini paskersti atšertą veršiuką ir džiaugtis juo.'

"Kadangi šitas tėvas iš tikrųjų mylėjo abu savo sūnus, tai jis pamėgino šitam vyresniajam paaiškinti: 'Bet, mano sūnau, tu gi visą laiką buvai su manimi, ir viskas, ką aš turiu, yra tavo. Tu galėjai paskersti ožiuką bet kuriuo metu, kai tik būtum susitaręs su savo draugais pasilinksminti. Bet dabar kaip tik derėtų, kad tu turėtum prisijungti prie manęs,

[1853]▼

jog pasidžiaugtum ir pasilinksmintum dėl to, kad tavo brolis sugrįžo. Pagalvok apie tai, mano sūnau, tavo brolis buvo dingęs, o dabar atsirado; jis gyvas sugrįžo pas mus!'"

Iš visų parbolių tai buvo viena labiausiai jaudinančių ir veiksmingiausių, kurią Jėzus kada nors buvo papasakojęs tam, kad jo besiklausantiejiems perteiktų Tėvo norą priimti visus tuos, kurie ieško įėjimo į dangaus karalystę.

Jėzus labai mėgdavo pasakoti šitas tris istorijas tuo pačiu metu. Pasakojimą apie pasiklydusią avį jis pateikdavo tam, kad parodytų, jog, kada žmonės iš gyvenimo kelio išklysta nesąmoningai, tada Tėvas rūpinasi tokiais *pasiklydusiais* ir išsina, su savo Sūnumis, šiais tikraisiais bandų piemenimis,

ieškoti pasiklydusių avių. Tada jis papasakodavo istoriją apie namuose pamestą monetą tam, kad pailiuotų, koks rūpestingas yra dieviškasis *ieškojimas* tų pasimetusių, sutrikusių, ir kitaip dvasiškai aklių dėl materialių rūpesčių ir gyvenimo problemų. Ir tuomet jis imdavo pasakoti šią parabolę apie sūnų paklydėlį, apie sugrižusio palaidūno sutikimą, kad parodytų, koks pilnutinis yra to sūnaus paklydėlio *sugrižimas* į savojo Tėvo namus ir širdį.

Daug, daug kartų per savo mokymo metus, Jėzus pasakojo ir perpasakojo šią istoriją apie paklydėlį sūnų. Šitoji parabolė ir pasakojimas apie gerąjį samarietį buvo jo mėgstamiausios priemonės mokant apie Tėvo meilę ir žmogaus artimumą.

2. PARABOLĖ APIE GUDRŲ PRIEVAIZDĄ

Vieną vakarą Simonas Uolusis, komentuodamas vieną iš Jėzaus teiginių, pasakė: "Mokytojau, ką tu turėjai omenyje, kada šiandien pasakei, jog didelė dalis pasaulio vaikų savo kartoje yra išmintingesni už karalystės vaikus, kadangi jie yra sumanūs tam, kad susidraugautų su neteisingumo mamonu?" Jėzus atsakė:

"Kai kurie iš jūsų, prieš patekdami į karalystę, buvote labai gudrūs bendraudami su savo verslo bičiuliais. Jeigu jūs būdavote neteisingi ir dažnai nedori, nepaisant šito, jūs būdavote išmintingi ir įžvalgūs tuo, kad savo verslą vykdėte mintyje turėdami vien tik savo tuometinį pelną ir saugumą ateityje. Lygiai taip jūs turėtumėte dabar sutvarkyti savo gyvenimą karalystėje, kad pasirūpintumėte savo dabartiniu džiaugsmu, tuo pačiu metu jūs taip pat turėtumėte užsitikrinti džiaugsmą ateityje dėl danguje sukrautų turtų. Jeigu jūs buvote tokie uolūs siekdami naudos sau, kada tarnavote savajam aš, tai kodėl gi jūs turėtumėte rodyti mažiau uolumo, kad laimėtumėte sielų karalystei, nes dabar jūs esate žmogaus brolystės tarnai ir Dievo prievaizdai?"

"Jūs visi galite pasimokyti iš pasakojimo apie vieną turtingą vyrą, kuris turėjo gudrų, bet neteisingą prievaizdą. Šitas prievaizdas ne tik išnaudojo savo šeimininko klientus siekdamas savanaudiškos naudos, bet taip pat jis tiesiogiai leido ir švaistė savo šeimininko pinigus. Kada pagaliau visa tai pasiekė šeimininko ausis, tada jis pasikvietė šį prievaizdą ir paprašė paaiškinti šitų gandų prasmę ir pareikalavo, kad jis nedelsiant pateiktų savo ataskaitą apie finansų priežiūrą ir pasiruoštų savo šeimininko reikalus perduoti kitam.

"Dabar šitas neištikimas prievaizdas ėmė sau mintyti: 'Ką man daryti, nes tuoj aš prarasiu šią prievaizdo darbą? Žemę kasti aš neturiu sveikatos; išmaldos prašyti man gėda. Aš žinau, ką aš tikrai padarysiu, kad užsigarantuočiau, jog, kada mane atleis iš šito prievaizdo darbo, mane iš tiesų priimtų namuose visų tų, kurie turi reikalų su mano šeimininku.' Ir tada, pasikvietęs kiekvieną iš savo šeimininko skolininkų, jis tarė pirmajam, 'Kiek

[1854]▼

esi skolingas mano šeimininkui?' Jis atsakė, 'Šimtą matų aliejaus.' Tada šitas prievaizdas pasakė, 'Pasiimk savo vaškinę lentelę su pasižadėjimu, greitai sėskis, ir pakeisk tai į penkiasdešimt.' Vėliau jis pasakė kitam skolininkui, 'Kiek

tu esi skolingas?' Ir šis atsakė, 'Šimtą matų kviečių.' Tada tarė turto valdytojas: 'Pasiimk savo pasižadėjimą ir užrašyk aštuonias dešimtis.' Ir šitaip jis pasielgė su didele dalimi kitų skolininkų. Ir tokiu būdu šitas nesąžiningas prievaizdas iš tikrųjų stengėsi sau užsitikrinti tai, kad turėtų draugų po to, kai iš prievaizdo pareigų bus atleistas. Net ir jo ponas ir šeimnininkas, kada vėliau apie tai sužinojo, buvo priverstas pripažinti, kad jo neištikimas prievaizdas bent jau parodė išvalgumą tuo, kaip stengėsi apsirūpinti ateičiai, kada ateis nepriteklių ir nelaimių dienos.

"Ir būtent šita prasme šito pasaulio vaikai ruošdamiesi ateičiai kartais rodo daugiau išminties negu šviesos vaikai. Aš sakau jums tiems, kurie pretenduojate turtą kaupti danguje: Pasimokykite iš tų, kurie susidraugauja su neteisingumo mamonu, ir lygiai taip elkitės savo gyvenime, kad užmegztumėte amžinąją draugystę su teisingumo jėgomis tam, jog, kada viskas, kas yra žemiška, žlugs, tada jūs iš tikrųjų būtumėte su džiaugsmu priimti į amžinąsias buveines.

"Aš patvirtinu, jog tas, kuris yra patikimas mažame reikale, taip pat tikrai bus patikimas ir dideliame reikale, tuo tarpu tas, kuris yra neteisingas mažame reikale, taip pat tikrai bus neteisingas ir dideliame reikale. Jeigu jūs neparodėte išvalgumo ir dorumo šito pasaulio reikaluose, tai kaip gi galite tikėtis, jog būsite patikimi ir išmintingi tada, kada jums bus patikėta dangiškosios karalystės tikrųjų turtų priežiūra? Jeigu jūs nesate geri prievaizdai ir patikimi bankininkai, jeigu jūs nebuvote patikimi, kada tvarkėte tai, kas priklauso kitam, tai kas gi bus toks kvailas, jog didžiulį turtą jums duotų jūsų pačių vardu?

"Ir vėl aš tvirtai pareiškiu, jog nė vienas žmogus negali tarnauti dviems šeimnininkams; arba jis neapkęs vieno ir mylės kitą, arba kitu atveju, jis laikysis vieno, niekindamas kitą. Jūs negalite tarnauti Dievui ir mamonui."

Kada fariziejai, kurie dalyvavo, išgirdo tai, tada ėmė paniekinančiai šaipytis ir tyčiotis, kadangi jie turėjo stiprų polinkį turtus kaupti. Šitie nedraugiški klausytojai stengėsi įtraukti Jėzų į nenaudingą ginčą, bet diskutuoti su savo priešais jis atsisakė. Kada fariziejai ėmė garsiai ginčytis tarpusavyje, tada jų garsus kalbėjimas pritraukė didžiulį skaičių žmonių iš tos minios, kuri gyveno stovykloje netoliese; o kada jie ėmė ginčytis vienas su kitu, tada Jėzus pasišalino, nueidamas į savo palapinę nakčiai.

3. TURTUOLIS IR ELGETA

Kada susibūrimas tapo per daug triukšmingas, tada Simonas Petras, atsistojęs, ėmėsi vadovavimo, sakydamas: "Žmonės ir sielos broliai, netinka jums tarpusavyje šitokiu būdu ginčytis. Mokytojas pasisakė, ir jūs gerai darote, kad jo žodžius apmąstote. Ir tai, ką jis paskelbė jums, visiškai nėra kokia nors nauja doktrina. Argi jūs nesate taip pat girdėję nazariečių alegorijos apie turtuolį ir elgetą? Kai kurie iš mūsų girdėjo Joną Krikštytoją, griaudėjantį šitą perspėjančią parabolę tiems, kurie myli turtus ir geidžia nedoro turto. Ir nors šita senoji parabolė nėra pagal tą evangeliją, kurią skelbiame mes, bet jūs visi gerai pasielgtumėte atkreipdami dėmesį į jos pamokas iki tokio meto, kai suvoksitė dangaus evangelijos naująją šviesą. Toji istorija, kaip ją pasakodavo Jonas, buvo šitokia:

"Gyveno vienas turtuolis, vardu Daivas, kuris, pasipuošęs karališkais ir plonyčiais apdais, kiekvieną dieną praleisdavo džiaugsmu ir spindesyje. Ir gyveno vienas

elgeta, vardu Lozorius, kuris gulėjo prie šito turčiaus vartų, nusėtas žaizdų ir geidžiantis pasimaitinti tais trupiniais, kurie nukrisdavo nuo šio turčiaus stalo; taip, net ir šunys ateidavo ir laižydavo jo žaizdas. Ir taip atsitiko, kad šitas elgeta numirė ir angelų buvo nuneštas, kad ilsėtųsi Abraomo krūtinėje. Ir tada, netrukus, taip pat numirė ir turtuolis, ir buvo palaidotas labai pompastiškai ir su karališku spindesiu. Kada turtuolis paliko šitą pasaulį, tada jis atsibudo pragare, ir atsidūręs kančiose, pakėlė akis į viršų ir tolumoje pamatė Abraomą, laikantį priglaustą prie savo krūtinės Lozorių. Ir tada Daivas garsiai sušuko: 'Tėve Abraomai, būk gailestingas man ir atsiųsk Lozorių, kad jis galėtų pamirkyti savo piršto galiuką į vandenį tam, jog atvėsintų mano liežuvį, nes aš labai kenčiu dėl to, jog esu nubauštas.' Ir tada Abraomas atsakė: 'Mano sūnau, tau reikėtų prisiminti, jog per savojo gyvenimo laikotarpį tu patyrei tik gerus dalykus, tuo tarpu Lozorius lygiai tokiu pačiu būdu kentėjo nuo blogų. Bet dabar viskas pasikeitė, matai, kaip Lozorius yra paguostas, tuo tarpu tu kankiniesi. Ir, be to, tarp mūsų ir tavęs yra didžiulė bedugnė, tokiu būdu mes negalime ateiti pas tave, taip pat ir tu negali ateiti pas mus.' Tada Daivas pasakė Abraomui: 'Aš meldžiu tave, nusiųsk Lozorių atgal į mano tėvo namus, nes aš turiu penkis brolius, kad jis galėtų šitaip paliudyti, jog mano broliams užkirstų kelią, kad šie nepatektų į šitą kankinimo vietą.' Bet Abraomas tarė: 'Mano sūnau, jie turi Mozę ir pranašus; tegu išgirsta juos.' Ir tuomet atsakė Daivas: 'Ne, Ne, Tėve Abraomai! bet jeigu vienas iš mirusiųjų nueis pas juos, tada jie atgailaus.' Ir tada pasakė Abraomas: 'Jeigu jie neišgirs Mozės ir pranašų, tai jų vis tiek neįtikins, net jeigu kas nors turėtų ir prisikelti iš mirusiųjų.'"

Po to, kada Petras papasakojo šitą nazariečių brolijos senąją parabolę, ir kadangi minia buvo nurimusi, tada atsistojo Andriejus ir paleido juos nakčiai. Nors tiek apaštalai, tiek ir jo mokiniai Jėzui dažnai pateikdavo klausimų iš parabolės apie Daivą ir Lozorių, bet jis niekada nesutikdavo jos komentuoti.

4. TĖVAS IR JO KARALYSTĖ

Jėzus visada turėjo vargo mėgindamas apaštalams paaiškinti, jog, nors jie ir skelbia Dievo karalystės įkūrimą, bet Tėvas danguje *nėra karalius*. Tuo metu, kada Jėzus gyveno žemėje ir mokė materialiam kūne, Urantijos žmonės iš esmės žinojo, kad nacijų vyriausybėse yra karaliai ir imperatoriai, o žydai ilgą laiką mąstė apie Dievo karalystės atėjimą. Dėl šitų ir kitų priežasčių, Mokytojas manė, jog dvasinę žmogaus brolystę geriausia pavadinti dangaus karalyste, o šitos brolystės dvasinį vadovą vadinti *Tėvu danguje*. Niekada iš tiesų Jėzus savojo Tėvo nevadino karaliumi. Savo atviruose pokalbiuose su apaštalais jis visada save vadino Žmogaus Sūnumi ir jų vyresnioju broliu. Jis visus savo pasekėjus vadino žmonijos tarnais ir karalystės evangelijos pasiuntiniais.

Jėzus niekada nepateikė savo apaštalams sisteminės pamokos apie Tėvo danguje asmenybę ir savybes. Jis niekada neprašė žmonių tikėti į jo Tėvą; jis tiesiogine prasme manė, kad jie tiki. Jėzus niekada nemenkindavo savęs, kad siūlytų argumentus, įrodančius Tėvo realybę. Jo visas mokymas apie Tėvą koncentravosi pareiškime, kad jis ir Tėvas yra viena; kad tas, kuris matė šį Sūnų, tas matė Tėvą; kad Tėvas, kaip ir šis Sūnus, žino viską; kad iš tikrųjų Tėvą pažįsta tik tai šis Sūnus ir tas, kuriam šis Sūnus jį apreikš; kad tas, kuris

pažįsta šį Sūnų, taip pat iš tikrųjų pažįsta ir Tėvą; ir kad Tėvas atsiuntė jį į šį pasaulį tam, jog apreiškėtų jų sujungtą prigimtį ir pademonstruotų

[1856]▼

jų bendrą darbą. Jis niekada nepateikė jokių kitokių viešų pareiškimų apie savo Tėvą, išskyrus tai, ką pasakė tai moteriai iš Samarijos prie Jokūbo šulinio, kada jis pareiškė, "Dievas yra dvasia."

Jūs sužinote apie Dievą iš Jėzaus stebėdami jo gyvenimo dieviškumą, o ne remdamiesi jo mokymais. Iš Mokytojo gyvenimo kiekvienas iš jūsų galite įsisavinti tokią Dievo sampratą, kuri atitinka jūsų sugebėjimo laipsnį suvokti dvasines ir dieviškąsias realybes, tikrąsias ir amžinąsias tiesas. Ribinis niekada negali tikėtis to, jog galėtų suvokti Begalinį, išskyrus tai, kaip Begalinysis buvo sukoncentruotas Jėzaus iš Nazareto žmogiškojo gyvenimo ribinio patyrimo laiko-erdvės asmenybėje.

Jėzus gerai suprato, jog Dievą galima pažinti tik patyrimo realybių dėka; niekada jo negalima suprasti vien tik proto mokymo dėka. Jėzus mokė savo apaštalus, kad, nors jie niekada negalėtų iki galo suprasti Dievo, bet jie galėtų kuo tikriausiai jį *pažinti*, net ir taip, kaip jie pažino Žmogaus Sūnų. Jūs galite pažinti Dievą ne suprasdami tą, ką Jėzus sakė, bet žinodami, kas Jėzus buvo. Jėzus *buvo* Dievo apreiškimas.

Išskyrus tada, kada cituodavo iš hebrajų raštų, Jėzus Dievybę vadindavo tik dviem vardais: Dievas ir Tėvas. Ir kada Mokytojas apie savąjį Tėvą kalbėdavo kaip apie Dievą, tada jis paprastai vartodavo hebrajų žodį, pažymintį daugiskaitinį Dievą (Trejybę), o ne žodį Jahvė, kuris išreiškė žydų gentinio Dievo besivystančią sampratą.

Jėzus niekada nevadino Tėvo karaliumi, ir labai apgailestavo, jog dėl to, kad žydai tikėjosi karalystės atstatymo ir dėl to, kad Jonas skelbė ateinančią karalystę, jis buvo priverstas savo siūlomą dvasinę brolystę pavadinti dangaus karalyste. Išskyrus vienintelę išimtį – pareiškimą, jog "Dievas yra dvasia" – Jėzus niekada Dievybės neapibūdindavo koku nors kitoku būdu, kaip tik tokiais išsireiškimais, kurie išreiškė jo paties asmeninį ryšį su Rojaus Pirmuoju Šaltiniu ir Centru.

Jėzus žodį Dievas vartojo tam, kad įvardintų Dievybės idėją, o žodį Tėvas vartojo tam, kad įvardintų Dievo pažinimo patyrimą. Kada žodis Tėvas yra vartojamas tam, kad pažymėtų Dievą, tada jį reikėtų suprasti kiek tiksliai įmanoma platesne prasme. Žodžio Dievas negalima apibrėžti, ir dėl to jis išreiškia begalinę Tėvo sampratą, tuo tarpu terminą Tėvas, kurį iš dalies apibrėžti įmanoma, galima vartoti tam, kad būtų išreikšta dieviškojo Tėvo žmogiškoji samprata kaip jis yra siejamas su žmogumi per visą mirtingojo egzistenciją.

Žydams Elohimas buvo dievų Dievas, tuo tarpu Jahvė buvo Izraelio Dievas. Jėzus sutiko su Elohimos samprata ir šitą aukščiausią būtybių grupę vadino Dievu. Vietoje sampratos apie Jahvę, rasinę dievybę, jis įvedė Dievo tėvystės ir

pasaulinės žmogaus brolystės idėją. Jis sudieviną sampratą apie rasinį Tėvą Jahvę išaukštino iki idėjos apie žmonių visų vaikų Tėvą, atskiro tikinčiojo dieviškąjį Tėvą. Ir jis toliau mokė, jog šitas visatų Dievas ir šitas visų žmonių Tėvas yra viena ir ta pati Rojaus Dievybė.

Jėzus niekada netvirtino, kad yra Elohimio (Dievo) pasireiškimas materialaus kūno pavidalu. Jis niekada neskelbė, kad jis yra Elohimio (Dievo) apreiškimas pasauliams. Jis niekada nemokė, kad tas, kuris matė jį, matė Elohimą (Dievą). Bet jis iš tikrųjų skelbė, kad jis yra Tėvo apreiškimas materialiam kūne, ir jis iš tikrųjų sakė, kas tik yra matęs jį, tas yra matęs Tėvą. Kaip dieviškasis Sūnus jis tvirtino, jog atstovauja tikrai Tėvui.

[1857]▼

Jis buvo, iš tikrųjų, net ir Elohimio Dievo Sūnus; bet mirtingojo materialaus kūno pavidalu ir mirtingiesiems Dievo sūnums, jis nusprendė savo gyvenimo apreiškimą apriboti savojo Tėvo charakterį pavaizduodamas tokiu laipsniu, koku toki apreiškimą galėtų suprasti mirtingasis žmogus. Kai dėl kitų Rojaus Trejybės asmenų charakterio, tai mes turime pasitenkinti tuo mokymu, kad jie yra visiškai tokie, kaip Tėvas, kurį atskleidė jo įsikūnijęs Sūnus, Jėzus iš Nazareto, savo asmeniniu gyvenimu.

Nors savo žemiškuoju gyvenimu jis atskleidė dangiškojo Tėvo tikrąją prigimtį, bet apie jį jis mokė mažai. Iš esmės, jis mokė tikrai dviejų dalykų: kad Dievas pats savaime yra dvasia, ir kad, visuose ryšiuose su savo tvariniais, jis yra Tėvas. Šitą vakarą Jėzus pateikė paskutinįjį pareiškimą apie savo ryšį su Dievu, kada jis pareiškė: “Aš atėjau nuo Tėvo, ir atėjau į šitą pasaulį; antra vertus, aš tikrai paliksiu šį pasaulį ir vyksiu pas Tėvą..”

Bet jūs iš tikrųjų įsidėmėkite! tikrai niekada Jėzus nesakė, “Kas girdėjo mane, tas girdėjo Dievą.” Bet jis tikrai sakė, “Kas *matė* mane, tas matė Tėvą.” Girdėti Jėzaus mokymą nėra tas pats, kaip Dievą pažinti, bet *matyti* Jėzų yra toks patyrimas, kuris pats savaime yra Tėvo atskleidimas sielai. Visatų Dievas valdo toli nusidriekiančią kūriniją, bet būtent Tėvas danguje pasiunčia savo dvasią tam, kad apsigyventų jūsų proto viduje.

Jėzus yra tas padidinamasis stiklas žmogiškuoju pavidalu, kuris materialiam tvariniui padaro matomą Tą, kuris yra nematomas. Jis yra jūsų vyresnysis brolis, kuris būdamas materialaus kūno pavidalu įgalina jus *pažinti* tokią begalinių savybių turinčią Būtybę, kurios iki galo suprasti negali net ir dangiškosios gausybės. Bet visa tai turi sudaryti *atskiro tikinčiojo* asmeninį patyrimą. Dievą, kuris yra dvasia, galima pažinti tikrai kaip dvasinį patyrimą. Dievą galima atskleisti materialių pasaulių ribiniams sūnums, dvasinių valdų dieviškųjų Sūnų dėka, tikrai kaip *Tėvą*. Jūs galite pažinti Amžinąjį kaip Tėvą; jūs galite jį garbinti kaip visatų Dievą, viso to, kas egzistuoja, begalinį Kūrėją.

170 DOKUMENTAS

DANGAUS KARALYSTĖ

ŠEŠTADIENIO popietę, kovo 11-ąją, Jėzus pasakė savo paskutinį pamokslą Peloje. Tai buvo vienas iš nuostabiausių pasisakymų per jo viešą tarnystę, išsamiai ir iki galo aptaręs dangaus karalystę. Jis žinojo apie tą susipainiojimą, kuris buvo jo apaštalų ir mokinių protuose dėl terminų “dangaus karalystė” ir “Dievo karalystė,” kuriuos jis vartojo kaip savęs padovanojimo misijos tarpusavyje kaitomus pavadinimus, prasmės ir reikšmės. Nors paties termino *dangaus* karalystė ir galėjo užtekti tam, kad būtų atskirta tai, ką jis išreiškė, nuo bet kokių saitų su *žemiškosiomis* karalystėmis ir laikinomis vyriausybėmis, bet neužteko. Žemiškojo karaliaus idėja žydų prote buvo per daug įsišaknijusi, kad ją būtų galima šitaip išrauti per vienos kartos gyvenimą. Dėl to šitai ilgai puoselėtai karalystės sampratai Jėzus iš pradžių atvirai nesipriešino.

Šią Sabato popietę Mokytojas stengėsi išaiškinti mokymą apie dangaus karalystę; šią klausimą jis aptarė visais aspektais ir stengėsi paaiškinti tą daugelį skirtingų prasmų, kuriomis šitas terminas buvo pavartotas. Šitame pasakojime ši kreipimasi mes išplėtosime, pridėdami didelę dalį teiginių, kuriuos Jėzus buvo pareiškęs ankstesnėmis progomis, ir įtraukdami kai kurias pastabas, pareikštas tikrai apaštalamis tos pačios dienos vakarinių diskusijų metu. Mes taip pat pateiksime kai kuriuos komentarus, nagrinėjančius vėlesnį karalystės idėjos vystymąsi, kaip ji yra susijusi su vėlesniąja krikščioniškąja bažnyčia.

1. SAMPRATOS APIE DANGAUS KARALYSTĘ

Sąsajoje su Jėzaus pamokslo atpasakojimu, reikėtų pastebėti, jog hebrajų raštuose buvo dualistinė dangaus karalystės samprata. Pranašai Dievo karalystę pateikė kaip:

1. Dabarties realybę; ir kaip

2. Ateities viltį – kada karalystė bus visiškai įgyvendinta pasirodžius Mesijui. Tai yra toji karalystės samprata, kokios mokė Jonas Krikštytojas.

Nuo pat pradžių Jėzus ir apaštalai mokė šitų abiejų sampratų. Buvo ir kitos dvi idėjos apie karalystę, kurias reikėtų turėti omenyje:

3. Vėlesnioji žydų samprata apie viršgamtinės kilmės ir stebuklingo paskelbimo pasaulinę ir transcendentinę karalystę.

4. Persų mokymai, vaizduojantys dieviškosios karalystės įkūrimą kaip gėrio prieš blogį pergalės pasiekimą pasaulio pabaigoje.

Tiesiog prieš pat Jėzaus atėjimą į žemę, žydai sujungė ir sumaišė visas šitas karalystės idėjas į savo epokalipsinę sampratą apie Mesijo

[1859]▼

atėjimą, kad įkurtų žydų triumfo amžių, Dievo aukščiausiosios valdžios žemėje amžinąjį amžių, naująjį pasaulį, tokią erą, kurioje visa žmonija garbintų Jahvę. Nusprendęs vartoti šią dangaus karalystės sampratą, Jėzus apsisprendė pasinaudoti tiek žydų, tiek ir persų religijų pačiu gyvybingiausiu ir pačiu svarbiausiu palikimu.

Toji dangaus karalystė, kaip ji buvo teisingai ir klaidingai suprantama per visus krikščioniškosios eros šimtmečius, apima keturias atskiras idėjų grupes:

1. Žydų sampratą.
2. Persų sampratą.
3. Jėzaus asmeninę-patyrimo sampratą – “dangaus karalystė yra tavo paties viduje.”
4. Sudėtinės ir supainiotos sampratos, kurias krikščionybės ikūrėjai ir skelbėjai stengėsi įteigti pasauliui.

Pasirodo, jog skirtingais periodais ir besikeičiančiomis aplinkybėmis Jėzus savo viešuose mokymuose galėjo būti pateikęs gausų skaičių “karalystės” sampratų, bet savo apaštalus jis visada mokė tokios karalystės, kuri apima žmogaus asmeninį patyrimą savo bičiulių atžvilgiu ir Tėvo danguje atžvilgiu. Kalbėdamas apie karalystę jis savo pasisakymą visada užbaigdavo taip, “Karalystė yra jūsų viduje.”

Painiavos amžius, kas susiję su termino “dangaus karalystė” prasme, sąlygojo tokie trys faktoriai:

1. Tas supainiojimas, kuris atsirado stebint, kaip “karalystės” idėja vystėsi per savo įvairius perdarymo, įgyvendinto Jėzaus ir jo apaštalų, etapus.
2. Tas supainiojimas, kuris buvo neišvengiamai susijęs su ankstyvosios krikščionybės perkėlimu iš žydiškosios dirvos į pagoniškąją.
3. Tas supainiojimas, kuris buvo neatskiriamas nuo to fakto, jog krikščionybė tapo tokia religija, kuri buvo organizuota aplink Jėzaus asmens centrinę idėją; karalystės evangelija ėmė vis daugiau ir daugiau tapti religija apie jį.

2. JĖZAUS SAMPRATA APIE KARALYSTĘ

Mokytojas aiškino, jog dangaus karalystė turi prasidėti nuo tiesos apie Dievo tėvystę ir su ja susijusio žmogaus brolystės fakto dualios sampratos ir turi koncentruotis į tiesos apie Dievo tėvystę ir su ja susijusio žmogaus brolystės fakto dualią sampratą. Tokio mokymo priėmimas, Jėzus skelbė, žmogų išlaisvintų iš amžius trunkančios gyvulinės baimės vergystės ir tuo pačiu metu žmogiškąjį gyvenimą praturtintų tokiomis naujojo dvasinės laisvės gyvenimo dovanomis:

1. Naujos drąsos ir išaugusios dvasinės galios turėjimu. Karalystės evangelija turėjo žmogų išlaisvinti ir jį įkvėpti, kad jis išdrįstų tikėtis amžinojo gyvenimo.

2. Evangelija nešė naujo pasitikėjimo ir tikros paguodos žinią visiems žmonėms, net ir neturtingiesiems.

3. Ji pati savaime buvo naujoji moralinių vertybių norma, naujasis etinis matas, kuriuo būtų vertinamas žmogiškasis elgesys. Ji pavaizdavo dėl jos atsirandančios žmogiškosios visuomenės naujosios tvarkos idealą.

4. Ji mokė, jog tai, kas yra dvasinis, yra aukščiau už tai, kas yra materialus; ji šlovino dvasines realybes ir išaukštino viršžmogiškuosius idealus.

[1860]▼

5. Šita naujoji evangelija dvasinį pasiekimą demonstravo kaip tikrąjį gyvenimo tikslą. Žmogiškasis gyvenimas gavo naują moralinės vertybės ir dieviškojo orumo dovaną.

6. Jėzus mokė, jog amžinosios realybės yra teisingo žemiškojo siekio pasekmė (atlygis). Žmogaus mirtingas gyvenimas žemėje įgavo naujų prasmų, kurios atsiranda suvokus kilnų likimą.

7. Naujoji evangelija tvirtino, kad žmogaus išgelbėjimas atskleidžia toli siekiantį dieviškąjį tikslą, kurį turi įgyvendinti ir realizuoti Dievo išgelbėtų sūnų begalinės tarnystės ateities likimas.

Šitie mokymai apima išplėstą karalystės idėją, kurios mokė Jėzus. Vargu ar Jono Krikštytojo primityvūs ir supainioti mokymai apie karalystę turėjo šitą didingą sampratą.

Apaštalai Mokytojo pasisakymų apie karalystę tikrosios prasmės nesugebėjo suvokti. Vėlesnis Jėzaus mokymų iškraipymas, kaip jie yra užrašyti Naujajame Testamente, yra dėl to, jog evangelijos rašytojų sampratą nuspalvino tas tikėjimas, kad Jėzus tada pasaulį paliko tikrai trumpam laikui; kad jis netrukus sugrįš tam, kad įkurtų karalystę turėdamas galią ir valdžią – tiesiog tokia idėja, kokios jie laikėsi tuo metu, kada su jais jis buvo materialaus kūno pavidalu. Bet Jėzus karalystės įkūrimo nesiejo su savo sugrįžimo į šitą pasaulį idėja. Tai, kad praėjo šimtmečiai be jokių ženklų apie "Naujojo Amžiaus" pasirodymą, visiškai nereiškia, jog tai nesiderina su Jėzaus mokymu.

Tos didžiulės pastangos, kurias įkūnijo šitas pamokslas, buvo tas mėginimas, kad dangaus karalystės samprata būtų paversta į idėjos vykdyti Dievo valią idealą. Ilgą laiką Mokytojas savo pasekėjus buvo mokęs melstis: "Teateinie tavoji karalystė; tebūnie tavoji valia"; ir šiuo metu jis atkakliai stengėsi priversti juos vietoje Dievo karalystės termino vartoti praktiškesnį ekvivalentą Dievo valia. Bet jam šito pasiekti nepavyko.

Jėzus norėjo, kad karalystės, karaliaus, ir pavaldinių idėja būtų pakeista į sampratą apie dangiškąją šeimą, dangiškąjį Tėvą, ir išlaisvintus Dievo sūnus,

įsitraukusius į džiaugsmingą ir savanorišką tarnystę savo bičiulių žmonių labui ir į Dievo Tėvo išaukštintą ir protingą garbinimą.

Iki šito laiko apaštalai buvo įgavę dvigubą požiūrį į karalystę; jie žiūrėjo į ją kaip į:

1. Asmeninio patyrimo dalyką, kuris tuo metu buvo tikrų tikinčiųjų širdyje, ir kaip į

2. Rasinių ar pasaulinių reiškinių klausimą; jog karalystė yra ateityje, kažkas, ko reikia laukti.

Jie žvelgė į ateinančią karalystę žmonių širdyse kaip į palaipsnį vystymąsi, kaip į mieles tešloje, arba kaip į garstyčių sėklos augimą. Jie tikėjo, kad karalystės atėjimas rasine ar pasauline prasme bus tiek netikėtas, tiek ir išpūdingas. Jėzus niekada nepavargdavo jiems kartoti, jog dangaus karalystė yra jų asmeninis patyrimas suvokiant aukščiausias dvasinio gyvenimo vertybes; jog šito dvasinio patyrimo realybės vis didesniu laipsniu yra paverčiamos į naujus ir aukštesnius dieviškojo užtikrintumo ir amžinojo didingumo lygius.

Šitą popietę Mokytojas mokė aiškiai naujos sampratos apie karalystės dvigubą prigimtį tuo, kad jis pavaizdavo tokias dvi fazes:

"Pirmąją. Dievo karalystę šitame pasaulyje, aukščiausio laipsnio troškimą vykdyti Dievo valią, nesavanaudišką žmogaus meilę, kuri veda geresnio etinio ir moralinio elgesio gerus vaisius.

[1861]▼

"Antrąją. Dievo karalystę danguje, mirtingųjų tikinčiųjų tikslą, tokią padėtį, kurioje toji meilė Dievui yra ištobulinta, ir kurioje Dievo valia yra vykdoma dieviškiau."

Jėzus mokė, kad, įtikėjimo dėka, tikintysis įeina į karalystę dabar. Įvairiais pasisakymais jis mokė, kad įtikėjimo dėka įeinant į karalystę, esminiai yra du dalykai:

1. *Įtikėjimas, nuoširdumas*. Ateiti kaip mažam vaikui, priimti sūnystės padovanojimą kaip dovana; atsiduoti Tėvo valios vykdymui be dvejonų ir visiškai tikint ir nuoširdžiai pasitikint Tėvo išmintimi; ateiti į karalystę išsivadavus nuo prietarų ir išankstinių nuostatų; būti nešališkiems ir tokiems, kuriuos būtų galima mokyti kaip nesugadintus vaikus.

2. *Alkis tiesai*. Troškulys teisumui, proto pasikeitimas, motyvo būti panašiam į Dievą ir surasti Dievą įgijimas.

Jėzus mokė, jog nuodėmė nėra sugedusios prigimties vaikas, bet vietoje šito ji yra palikuonis tokio žinančio proto, kurį valdo nenusileidžianti valia. Kai dėl nuodėmės, tai jis mokė, kad Dievas jau atleido; kad tokį atleidimą mes asmeniškai padarome prieinamą sau patiems tokiu veiksniu, kada atleidžiame savo bičiuliams. Kada jūs atleidžiate savo broliui materialiam kūne, tada šito atleidimo dėka savo paties sieloje jūs kuriate sugebėjimą už savo pačių

klaidingus poelgius priimti Dievo atleidimo realybę.

Iki to laiko, kada Apaštalas Jonas ėmė rašyti istoriją apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus, ankstyvieji krikščionys buvo patyrę tiek daug vargo dėl Dievo karalystės idėjos kaip persekiojimų sukėlėjos, kad ši terminą didžiaja dalimi jie nustojo vartoti. Jonas daug kalba apie "amžinąjį gyvenimą." Jėzus dažnai kalbėjo apie šį gyvenimą kaip apie "gyvenimo karalystę." Jis taip pat dažnai užsimindavo apie "Dievo karalystę jūsų viduje." Kartą jis kalbėjo apie tokį patyrimą kaip apie "šeimyninę bičiulystę su Dievu Tėvu." Jėzus stengėsi karalystę pakeisti daugeliu terminų, bet visada nesėkmingai. Tarp kitų terminų, jis vartojo: Dievo šeima, Tėvo valia, Dievo draugai, tikinčiųjų bičiulystė, žmogaus brolystė, Tėvo avidė, Dievo vaikai, ištikimųjų bičiulystė, Tėvo tarnystė, ir išlaisvinti Dievo sūnūs.

Bet karalystės idėjos vartojimo išvengti jie negalėjo. Būtent praėjus daugiau negu penkiasdešimčiai metų, tikrai vėliau, kada Jeruzalę sugriovė romėnų armijos, tada karalystės samprata ėmė keistis į amžinojo gyvenimo kultą, kadangi jos visuomeninius ir institucinius aspektus perėmė sparčiai besiplečianti ir besikristalizuojanti krikščionių bažnyčia.

3. KAS SUSIJĘ SU TEISUMU

Jėzus visada stengėsi savo apaštalams ir mokiniams įteigti tai, kad jie turi įgyti, įtikėjimo dėka, tokį teisumą, kuris pranoktų tą vergiškų darbų teisumą, kurį kai kurie raštininkai ir fariziejai taip tuščiagarbiškai demonstravo prieš pasaulį.

Nors Jėzus ir mokė, jog įtikėjimas, paprastas kaip vaiko tikėjimas, yra tas raktas nuo karalystės durų, bet jis taip pat mokė, jog patekus per šias duris, ten yra vis augantys teismo laipteliai, kuriais kiekvienas tikintis vaikas turi kilti tam, kad suaugtų tvirtų Dievo sūnų visu ūgiu.

Būtent kada yra apmąstomas Dievo atleidimo *priėmimo* metodas, tada atsiskleidžia karalystės teismo pasiekimas. Įtikėjimas yra toji kaina, kurią jūs mokate už patekimą į Dievo šeimą; bet atleidimas yra toks Dievo veiksmas,

[1862]▼

kuris jūsų įtikėjimą priima kaip įsileidimo kainą. O kad karalystės tikintysis Dievo atleidimą priima, tai sudaro konkretų ir aktualų patyrimą ir apima tokius keturis žingsnius, vidinio teismo karalystės žingsnius.

1. Dievo atleidimas iš tikrųjų yra padaromas prieinamas ir jį žmogus asmeniškai patiria tiek, kiek jis atleidžia savo bičiuliams.
2. Žmogus savo bičiuliams realiai neatleis, jeigu jų nemylės kaip paties savęs.
3. Šitai mylėti savo artimą kaip save patį yra aukščiausioji etika.
4. Moralus elgesys, tikrasis teismus, tampa, tuomet, tokios meilės natūralia pasekme.

Dėl to tai yra akivaizdu, jog karalystės tikroji ir vidinė religija būtinai ir vis labiau linksta į tai, kad pati pasireikštų visuomeninės tarnystės praktinėse srityse. Jėzus mokė tokios gyvos religijos, kuri pastūmėdavo tikinčiuosius atsiduoti kupinai meilės tarnystei. Bet Jėzus religijos nepakeitė etika. Jis mokė religijos kaip priežasties, o etikos mokė kaip pasekmės.

Bet kokio veiksmo teismo dydis turi būti matuojamas motyvu; dėl to aukščiausios gėrio formos yra nesąmoningos. Jėzus niekada nekreipė dėmesio nei į moralę, nei į etiką, kaip į tokias. Jis domėjosi vien tiktaip ta vidine ir dvasine bičiulyste su Dievu Tėvu, kuri taip tvirtai ir tiesiai pati pasireiškia kaip išorinė ir kupina meilės tarnystė žmogui. Jis mokė, jog karalystės religija yra nuoširdus asmeninis patyrimas, kurio nė vienas žmogus negali laikyti savo paties viduje; jog ta sąmonė, kad esi tikinčiųjų šeimos narys, neišvengiamai veda į tai, kad būtų laikomasi šeimos elgesio taisyklių, į tarnystę savo broliams ir seserims stengiantis broliją padidinti ir išplėsti.

Karalystės religija yra asmeninė, individuali; vaisiai, rezultatai, yra šeimyniniai, visuomeniniai. Jėzus visą laiką aukštino individo kaip priešybės bendruomenei šventumą. Bet jis taip pat suvokė ir tai, kad žmogus savo charakterį vysto nesavanaudiško tarnavimo dėka; kad savo moralinę prigimtį jis atskleidžia kupiniais meilės ryšiais su savo bičiuliais.

Mokydamas to, jog karalystė yra žmogaus viduje, išaukštindamas individą, Jėzus senajai visuomenei sudavė mirtiną smūgį tuo, kad jis paskelbė tikrojo socialinio teisingumo naująją dieviškąją tvarką. Šią naująją visuomenės tvarką pasaulis pažįsta mažai, nes taikyti dangiškosios karalystės evangelijos principus jis atsisakė. Ir kada šitas dvasinės karalystės pranašumas į žemę ateis iš tiesų, tada jis pasireikš ne vien tiktaip geresnėmis visuomeninėmis ir materialiomis sąlygomis, bet vietoje šito jis pasireikš šlove tų padidintų ir praturtintų dvasinių vertybių, kurios yra būdingos artėjančiam geresnių žmogiškųjų ryšių ir išvystytų dvasinių laimėjimų amžiui.

4. JĖZAUS MOKYMAS APIE KARALYSTĘ

Jėzus niekada nepateikė tikslaus karalystės apibrėžimo. Vienu atveju jis kalbėjo apie vieną karalystės fazę, o kitu atveju jis aptarė Dievo viešpatavimo žmonių širdyse kitą brolystės aspektą. Šito Sabato popietės pamokslo metu Jėzus pažymėjo ne mažiau kaip penkias karalystės fazes, arba epochas, ir jos yra tokios:

1. Individualaus tikinčiojo bičiulystės su Dievu Tėvu dvasinio gyvenimo asmeninis ir vidinis patyrimas.

[1863]▼

2. Besiplečianti evangelijos tikinčiųjų brolystė, padidintos moralės ir sužadintos etikos visuomeniniai aspektai, kylantys iš to, kad Dievo dvasia valdo individualių tikinčiųjų širdyse.

3. Viršmirtingoji nematomų dvasinių būtybių brolystė, kuri vyrauja žemėje ir danguje, viršžmogiškoji Dievo karalystė.

4. Dievo valios tobulesnio įgyvendinimo perspektyva, žengimas į priekį link naujos visuomeninės tvarkos, sąsajoje su geresniu dvasiniu gyvenimu, aušros – link kito žmogaus amžiaus.

5. Karalystė visoje savo pilnatvėje, ateities dvasinis šviesos ir gyvenimo amžius žemėje.

Dėl to mes visada iš tiesų turime Mokytojo mokymą tikrinti, kad nustatytume, kurią iš šitų penkių fazių jis turi mintyje, kada pavartoja dangaus karalystės terminą. Šito proceso dėka palaiptams keisdamas žmogaus valią ir šitaip paveikdamas žmogiškuosius sprendimus, Mykolas ir jo pagalbininkai lygiai taip palaiptams, bet tvirtai keičia žmogiškosios evoliucijos, visuomeninę ir kitokią, tėkmę.

Mokytojas šita proga pabrėžė tokius penkis punktus, išreiškiančius karalystės evangelijos esmingiausias bruožus:

1. Individo primatą.
2. Valią kaip lemiamą faktorių žmogaus patyrimo.
3. Dvasinę bičiulystę su Dievu Tėvu.
4. Aukščiausio laipsnio pasitenkinimą iš kupinos meilės žmogaus tarnystės.
5. Žmogiškojoje asmenybėje to, kas yra dvasinis, viršenybę atžvilgiu to, kas yra materialus.

Šitas pasaulis niekada rimtai ar nuoširdžiai, ar sąžiningai Jėzaus dangaus karalystės doktrinos šitų dinamiškų idėjų ir dieviškųjų idealų neišmėgino. Bet jūs neturėtumėte nusivilti dėl akivaizdžiai lėto karalystės idėjos žengimo į priekį Urantijoje. Prisiminkite, jog besivystančios evoliucijos tvarką veikia staigūs ir netikėti periodiški pasikeitimai tiek materialiuose, tiek dvasiniuose pasauliuose. Jėzaus kaip įsikūnijusio Sūnaus savęs padovanojimas buvo kaip tik toks keistas ir netikėtas įvykis šio pasaulio dvasiniame gyvenime. Taip pat nedarykite lemtingos klaidos, ieškodami karalystės amžiaus matomų bruožų, kada jos įkūrimo neįgyvendinate savo pačių sielose.

Nors vieną karalystės fazę Jėzus siejo su ateitimi ir, daugeliu progų, iš tiesų užsiminė, jog toks įvykis galėtų pasireikšti kaip pasaulinės krizės dalis; ir nors jis lygiai taip kuo tvirčiausiai, keletą progų, konkrečiai pažadėjo kada nors sugrįžti į Urantiją, bet reikėtų pažymėti, kad šitų dviejų idėjų jis niekada aiškiai tarpusavyje nesiejo į vieną. Jis pažadėjo naują karalystės apreiškimą žemėje ir kuriuo nors laiku ateityje; jis taip pat pažadėjo kada nors į šitą pasaulį sugrįžti asmeniškai; bet jis nesakė, kad šie du įvykiai yra sinonimiški. Iš viso to, ką mes žinome, šitie pažadai galėtų būti siejami, arba galėtų ir nebūti siejami, su tuo pačiu įvykiu.

Jo apaštalai ir mokiniai šiuos du mokymus kuo tikriausiai sujungė draugėn. Kada karalystei nepavyko materializuotis taip, kaip tikėjosi jie, tada, prisimindami Mokytojo mokymą apie ateities karalystę ir neužmiršdami jo pažado ateiti vėl, jie skubiai padarė išvadą, jog šitie pažadai yra susiję su

identišku įvykiu; ir dėl to jie gyveno vildamiesi, kad netrukus jis ateis antrą kartą tam, kad įkurtų karalystę visoje savo pilnatvėje ir su galia ir šlove. Ir šitaip iš tikrųjų

[1864]▼

žemėje gyveno viena po kitos tikinčios kartos, puoselėdamos tą pačią įkvepiančią, bet neišsipildančią viltį.

5. VĖLESNĖS IDĖJOS APIE KARALYSTĘ

Apibendrinus Jėzaus mokymus apie dangaus karalystę, mums leidžiama papasakoti apie kai kurias vėlesnes idėjas, kurios buvo susietos su sampratomis apie karalystę, ir pateikti pranašišką karalystės prognozę kaip ji galėtų vystytis ateities amžiuje.

Per krikščioniškosios propagandos pirmuosius šimtmečius, dangaus karalystės idėjai labai didelės įtakos turėjo tuo metu greitai plitusio graikų idealizmo sąvokos, tokia idėja, jog tai, kas yra gamtiška, yra šešėlis to, kas yra dvasiška – tas, kas yra laikina, yra laiko šešėlis to, kas yra amžina.

Bet tas didžiulis žingsnis, kuris pažymėjo Jėzaus mokymų perkėlimą iš žydiškosios dirvos į pagoniškąją, buvo žengtas tada, kada karalystės Mesijas tapo bažnyčios, religinės ir visuomeninės organizacijos, išaugusios iš Pauliaus ir jo perėmėjų veiklos ir pasirėmusios Jėzaus mokymais, papildytomis Filono idėjomis ir persų doktrinomis apie gerį ir blogį, Atpirkėju.

Jėzaus idėjų ir idealų, įkūnytų karalystės evangelijos mokyme, beveik nebuvo įgyvendinta, kadangi jo pasekėjai jo pasisakymus vis labiau iškreipė. Mokytojo karalystės sampratą žymiu mastu pakeitė dvi didžiulės tendencijos:

1. Žydų tikintieji atkakliai laikėsi tokios nuomonės, kad jis yra *Mesijas*. Jie tikėjo, kad Jėzus labai greitai iš tikrųjų sugrįš tam, kad įkurtų pasaulinę ir daugiau ar mažiau materialią karalystę.

2. Kitų genčių krikščionys labai anksti pradėjo priimti Pauliaus doktrinas, kurios vis labiau vedė į bendrą tikėjimą, kad Jėzus yra bažnyčios vaiku *Atpirkėjas*, ankstesniosios sampratos apie grynai dvasinę karalystės brolystę naujasis ir institucinis perėmėjas.

Bažnyčia, kaip visuomeninė karalystės pasekmė, būtų buvusi visiškai natūrali ir net pageidautina. Bažnyčios blogis buvo ne jos egzistavimas, bet tai, kad Jėzaus karalystės sampratą ji beveik visiškai pakeitė savąja samprata. Pauliaus suinstitutinta bažnyčia tapo dangaus karalystės, kurią buvo skelbęs Jėzus, tikruoju pakaitalu.

Bet tikrai neabejokite, kad šitoji pati dangaus karalystė, kuri, kaip mokė Mokytojas, egzistuoja tikinčiojo širdyje, bus dar paskelbta šitai krikščioniškajai bažnyčiai, net kaip ir visoms kitoms religijoms, rasėms, ir nacijoms žemėje – net ir kiekvienam individui.

Jėzaus mokymo karalystė, dvasinis individualaus teismo idealas ir samprata apie žmogaus dieviškąją bičiulystę su Dievu, palaipsniui nugrimzdo į Jėzaus

asmens kaip Atpirkėjo-Kūrėjo ir suvisuomenintos religinės bendruomenės dvasinio vadovo mistinę sampratą. Šitokiu būdu formali ir institucinė bažnyčia tapo pakaitalu tokiai karalystės brolystei, kurios kiekvieną narį dvasia veda individualiai.

Bažnyčia buvo neišvengiama ir naudinga Jėzaus gyvenimo ir mokymų *visuomeninė* pasekmė; tragediją sudarė tas faktas, kad šitoji visuomeninė reakcija į karalystės mokymus taip visiškai pakeitė dvasinę sampratą apie tokią realią karalystę, kokios mokė Jėzus ir kokia jis gyveno.

[1865]▼

Toji karalystė, žydams, buvo izraeliečių *bendruomenė*; kitoms gentims ji tapo krikščioniškąja *bažnyčia*. Jėzui karalystė buvo visuma *individu*, kurie buvo suvokę savo įtikėjimą į Dievo tėvystę, šituo pareikšdami savo pasišventimą Dievo valios vykdymui iš visos širdies, šitaip tapdami dvasinės žmogaus brolystės nariais.

Mokytojas iki galo suvokė, jog kai kurie visuomeniniai rezultatai pasaulyje atsiras kaip karalystės evangelijos pasklidimo pasekmė; bet jis norėjo, kad visi tokie pageidautini visuomeniniai pasireiškimai tikrai atsirastų kaip individualių tikinčiųjų šito asmeninio patyrimo, šitos grynai dvasinės bičiulystės ir komunijos su ta dieviškąja dvasia, kuri gyvena tokių tikinčiųjų viduje ir juos sužadina, nesąmoningi ir neišvengiami padariniai, arba natūralūs vaisiai.

Jėzus numatė, jog po tikrosios dvasinės karalystės pažangos atsiras visuomeninė organizacija, arba bažnyčia, ir štai kodėl jis niekada nesipriešino apaštalams, kada jie praktikavo Jono įvestą krikštijimo ritualą. Jis mokė, jog tiesą mylinti siela, toji, kuri yra išalkusi ir ištroškusi teismo, išalkusi ir ištroškusi Dievo, į dvasinę karalystę yra priimama įtikėjimo dėka; tuo pačiu metu apaštalai mokė, jog toks tikintysis į mokinių visuomeninę organizaciją yra priimamas išorinio krikšto ritualo dėka.

Kada Jėzaus tiesioginiai pasekėjai suvokė tai, kad jiems iš dalies nepavyko įgyvendinti jo idealo įkurti dangiškąją karalystę žmonių širdyse, kur dvasia vadovautų individualiam tikinčiajam ir jį vestų, tada jie pamėgino jo mokymą gelbėti, kad jis nebūtų prarastas iš viso, pakeisdami Mokytojo karalystės idealą matomos visuomeninės organizacijos, krikščioniškosios bažnyčios, palaipsniui sukūrimu. Ir kada šitą pakeitimo programą jie buvo užbaigę, tada tam, kad išlaikytų nuoseklumą ir kad užtikrintų Mokytojo mokymo, susijusio su karalystės faktu, pripažinimą, ėmėsi karalystės nukėlimo į ateitį. Bažnyčia, vos tik tai užėmė tvirtą padėtį, pradėjo mokyti, jog karalystė tikrovėje turi pasirodyti krikščioniškojo amžiaus kulminaciniu momentu, tuo metu, kada Kristus ateis antrą kartą.

Šitokiu būdu karalystė tapo amžiaus sąvoka, idėja apie būsimą apsilankymą, ir Paties Aukštojo šventųjų paskutiniojo atpirkimo idealu. Ankstyvieji krikščionys (ir per didelis vėlesniųjų skaičius) apskritai iš akiračio prarado tą Tėvo-ir-sūnaus idėją, kurią įkūnijo Jėzaus mokymas apie karalystę, tuo tarpu jie pakeitė ją gerai organizuota visuomenine bažnyčios bendrija. Šitokiu būdu bažnyčia tapo iš esmės *visuomenine* brolyste, kuri veiksmingai pakeitė Jėzaus sampratos ir idealo *dvasinę* brolystę.

Jėzaus idealios sampratos didžiąja dalimi nepavyko įdiegti, bet ant Mokytojo asmeninio gyvenimo ir mokymo pamatų, papildęs graikų ir persų sampratomis

apie amžinąjį gyvenimą ir išplėtęs Filono doktrinomis apie tai, kas yra žemiškas, kaip kontrastas tam, kas yra dvasinis, Paulius nuėjo toliau, kad sukurtų vieną iš pačių progresyviausių žmogiškųjų draugijų, kurios kada nors egzistavo Urantijoje.

Jėzaus samprata vis dar tebėra gyva pasaulio išsivysčiusiose religijose. Pauliaus krikščioniškoji bažnyčia yra suvisuomenintas ir sužmogintas šešėlis tokios dangiškosios karalystės, kokios norėjo Jėzus – ir kokia ji tikrai vis tiek taps ateityje. Paulius ir jo perėmėjai amžinojo gyvenimo klausimus iš dalies perkėlė iš individo į bažnyčią. Šitokiu būdu Kristus tapo bažnyčios galva vietoje to, kad būtų kiekvieno atskiro tikinčiojo vyresniuoju broliu Tėvo karalystės šeimoje. Paulius ir jo amžininkai visas Jėzaus išvadas, susijusias su jo paties ir atskiro tikinčiojo ryšiu, pritaikė *bažnyčiai* kaip tikinčiųjų grupei; ir šitai pasielgdami, jie sudavė mirtiną smūgį Jėzaus sampratai apie dieviškąją karalystę atskiro tikinčiojo širdyje.

[1866]▼

Ir tokiu būdu, per amžius, krikščioniškoji bažnyčia dirbo tokiomis sąlygomis, kada nepaprastai didžiuliu laipsniu žmones painiojo, nes ji išdrįso pareikšti teises į tas paslaptingas karalystės galias ir privilegijas, kurios gali būti naudojamos ir patiriamos tikrai tarp Jėzaus ir jo dvasinių tikinčiųjų brolių. Ir šitokiu būdu tampa akivaizdu, jog narystė bažnyčioje nebūtinai reiškia bičiulystę karalystėje; viena yra dvasinė, kita iš esmės yra visuomeninė.

Anksčiau ar vėliau kitas ir didingesnis Jonas Krikštytojas turės pakilti, skelbdamas "Dievo karalystė yra šalia" – turėdamas omenyje sugrįžimą prie aukščiausiosios dvasinės Jėzaus sampratos, kuris skelbė, jog karalystė yra jo dangiškojo Tėvo valia, viešpataujanti ir viską pranokstanti tikinčiojo širdyje – ir visa tai darydamas be jokios nuorodos tiek į matomą bažnyčią žemėje, tiek ir į laukiamą antrąjį Kristaus atėjimą. Turi ateiti Jėzaus *tikrųjų* mokymų atgimimas, toks jų naujas pateikimas, kuris panaikins jo ankstyvųjų pasekėjų, kurie stengėsi sukurti tikėjimo sociofilosofinę sistemą, siejamą su Mykolo gyvenimo žemėje *faktu*, darbą. Per trumpą laiką šitos istorijos *apie* Jėzų mokymas beveik užėmė Jėzaus karalystės evangelijos skelbimo vietą. Šitai viena istorinė religija išstūmė tą mokymą, kuriame Jėzus žmogaus aukščiausias moralines idėjas ir dvasinius idealus buvo suliejęs su žmogaus didingiausiu viltimi, siejama su ateitimi – amžinuoju gyvenimu. Ir tai buvo karalystės evangelija.

Būtent kaip tik dėl to, kad Jėzaus evangelija buvo tokia daugiapusė, tai per keletą amžių jo mokymų įrašus studijuojantys žmonės susiskaldė į tiek daug kultų ir sektų. Toks apgailėtinas krikščionių tikinčiųjų susiskaldymas kyla dėl to, kad jiems Mokytojo daugiapusiųose mokymuose nepavyko pamatyti jo neprilygstamo gyvenimo dieviškosios vienovės. Tačiau kada nors tikri tikintieji į Jėzų savo požiūriu nebebus šitai dvasiškai susiskaldę netikinčiųjų akivaizdoje. Visada mes galime turėti intelektualaus suvokimo ir interpretavimo įvairovę, net ir suvisuomeninimo skirtingus laipsnius, bet tai, kad nėra dvasinės brolystės, yra tiek nepateisinama, tiek ir priekaištautina.

Nepadarykite klaidos! Jėzaus mokymuose yra tokia amžinoji prigimtis, kuri mąstančių žmonių širdyse neleis jiems likti nevaisingiems amžinai. Tokia karalystė, kokią suvokė Jėzus, dideliu laipsniu žemėje sužlugo; kol kas, jos vietą užėmė išorinė bažnyčia; bet jūs turėtumėte suvokti, kad šitoji bažnyčia yra

dvasinės karalystės, kuriai yra trukdoma, tikrai lervinė stadija, kuri ją nuneš per šitą materialų amžių ir tolyn į dvasingesnę dieviškąją tvarką, kur Mokytojo mokymai galės turėti vystymuisi geresnę galimybę. Šitokiu būdu iš tikrųjų vadinamoji krikščioniškoji bažnyčia tampa tuo kokonu, kuriame dabar miega Jėzaus sampratos karalystė. Dieviškosios brolystės karalystė tebėra gyva, ir galiausiai ir tikrai iškils iš šito ilgo nugrimzdimo, lygiai taip tikrai, kaip drugelis galiausiai pasirodo kaip gražus išsirutuliojimas iš savo mažiau patrauklaus metamorfozinio vystymosi tvarinio.

[1867]▼

171 DOKUMENTAS

PAKELIUI Į JERUZALĘ

KITĄ dieną po įsimintino pamokslo apie "Dangaus karalystę," Jėzus pranešė, jog kitą dieną jis ir apaštalai išvyks į Perėjimo šventę Jeruzalėje, pakeliui aplankydami daug miestų pietinėje Perėjoje.

Tas pamokslas apie karalystę ir pareiškimas, kad jis eina į Perėjimo šventę, visus jo pasekėjus vertė galvoti, jog į Jeruzalę jis eina tam, kad paskelbtų žydų viršenybės žemiškąją karalystę. Nesvarbu, kad ir ką Jėzus sakė apie karalystės nematerialų pobūdį, bet iš savo žydų klausytojų proto jis negalėjo iki galo pašalinti tos minties, jog Mesijas turi įkurti kokią nors nacionalistinę vyriausybę su centru Jeruzalėje.

Dėl to, ką Jėzus pasakė per pamokslą Sabato dieną, didžioji dauguma jo pasekėjų turėjo polinkį tikrai susipainioti; labai mažai ką Mokytojo kalba apšvietė. Geriausiai pasekėjai iš jo mokymų apie vidinę karalystę, "dangaus karalystę jūsų viduje," ši tą suprato, bet jie taip pat žinojo, kad jis kalbėjo ir apie kitą ir ateities karalystę, ir jie buvo įsitikinę, jog būtent įkurti šitą karalystę jis dabar ir eina į Jeruzalę. Kada šitas jų lūkestis neišsipildė, kada žydai jį atstūmė, ir vėliau, kada Jeruzalė tiesiogine prasme buvo sugriauta, tada šitą viltį jie vis dar puoselėjo, nuoširdžiai tikėdami, jog Mokytojas greitai sugriš į pasaulį su didžiule galia ir didinga šlove tam, kad įkurtų pažadėtąją karalystę.

Būtent šitą sekmadienio popietę Salomėja, Jokūbo ir Jono Zabediejų motina, atėjo pas Jėzų su savo dviem sūnumis apaštalais, ir kreipdamasi taip, kaip rytietiška maniera kreipiamasi į valdovą, stengėsi iš Jėzaus gauti išankstinį pažadą, kad jis patenkins bet kokią prašymą, kokią ji bepareikštų. Bet Mokytojas neprižadėjo; vietoje šito, jis paklausė jos, "Ką gi tu nori, jog aš tau padaryčiau?" Tuomet atsakė Salomėja: "Mokytojau, dabar, kada tu eini į Jeruzalę įkurti karalystę, aš norėčiau tavęs prašyti, kad iš anksto man prižadėtum, jog šitie mano sūnūs tikrai būtų pagerbti su tavimi, kad tavojoje karalystėje vienas sėdėtų tau iš dešinės, o kitas, iš kairės."

Kada Jėzus išgirdo Salomėjos pageidavimą, tada jis tarė: "Moterie, tu nežinai, ko prašai." Ir tada, žvelgdamas tiesiai į dviejų garbės ieškančių apaštalų akis, jis pasakė: "Kadangi aš pažįstu ir myliu jus ilgą laiką, kadangi aš net ir gyvenau jūsų motinos namuose; kadangi Andriejus jus paskyrė, kad būtumėte su manimi visą laiką; dėl to iš tiesų jūs leidžiate savo motinai ateiti pas mane slapčiomis, kad pareikštų šitą nepadorų prašymą. Bet leiskite man jūsų paklausti: Ar jūs galite išgerti tą taurę, kurią aš netrukus išgersiu?" Ir nė

akimirkos nesusimąstę, Jokūbas ir Jonas atsakė, "Taip, Mokytojau, mes galime." Tarė Jėzus: "Mane nuliūdino tai, kad jūs nežinote, kodėl mes einame į Jeruzalę; aš sielvartauju dėl to, kad jūs nesuprantate

[1868]▼

manosios karalystės prigimties; aš esu nusivylęs, kad jūs atsivedėte savo motiną tam, kad iš manęs ji prašytų šito; bet aš žinau, jog savo širdyje jūs mane mylite; dėl to aš pareiškiu, kad jūs iš tiesų išgersite mano karčią taurę ir pasidalinsite manuoju pažeminimu, bet, kad jūs sėdėtumėte man iš dešinės ir iš kairės, ne man suteikti. Tokia garbė yra palikta tiems, kuriuos yra paskyręs manasis Tėvas."

Iki šitos akimirkos kažkas apie šitą pasitarimą buvo pasakęs Petruui ir kitiems apaštalams, ir jie labai pasipiktino, kad Jokūbas ir Jonas stengėsi sau gauti privilegijų, ir kad su savo motina slapčiomis nuėjo pareikšti tokį prašymą. Kada jie ėmė tarpusavyje ginčytis, tada Jėzus juos visus pasikvietė draugėn ir tarė: "Jūs gerai suprantate, kaip pagonių valdovai savo pavaldinius valdo, ir kaip tie, kurie yra galingi, panaudoja valdžią. Bet tikrai dangaus karalystėje šitaip nebus. Kad ir kas būtų didis tarp jūsų, iš pradžių leiskite jam tapti jūsų tarnu. Tas, kuris karalystėje norėtų būti pirmasis, leiskite jam tapti jūsų tarnu. Aš pareiškiu jums, jog Žmogaus Sūnus atėjo ne dėl to, kad tarnautų jam, bet dėl to, kad tarnautų jis; ir dabar aš į Jeruzalę einu tam, kad vykdydamas Tėvo valią ir tarnaudamas savo sielos broliams atiduočiau savąją gyvybę." Kada apaštalai išgirdo šiuos žodžius, tada jie pasišalino atskirai vieni, kad pasimelstų. Tą vakarą, reaguodami į Petro veiksmus, Jokūbas ir Jonas kaip ir dera atsiprašė šių dešimties ir jie vėl įgijo savo sielos brolių palankumą.

Prašydami vietų Jeruzalėje Jėzui iš dešinės ir iš kairės, Zabediejaus sūnūs mažai ką tesuvokė, jog mažiau negu po vieno mėnesio jų mylimas mokytojas bus pakabintas ant romėnų kryžiaus su mirštančiu vagimi iš vienos pusės ir su kitu įstatymo pažeidėju iš kitos pusės. O jų motina, kuri buvo nukryžiuavimo metu, gerai atsiminė tą kvailą prašymą, kurį ji pateikė Jėzui Peloje, susijusį su ta garbe, kurią ji taip neišmintingai stengėsi gauti savo sūnams apaštalams.

1. IŠVYKIMAS IŠ PELOS

Pirmadienį, kovo 13-ąją, prieš pusiaudienį, Jėzus ir jo dvylika apaštalų galutinai išvyko iš Pelos stovyklavietės, savo kelionę po pietinės Perėjos miestus pradėdami pietuose, kur dirbo Abnerio partneriai. Jie praleido daugiau negu dvi savaites, lankydami pas tuos septyniasdešimt, o tada išėjo tiesiai į Jeruzalę į Perėjimo šventę.

Kada Mokytojas paliko Pelą, tada tie mokiniai, kurie stovykloje gyveno su apaštalais, maždaug vienas tūkstantis, sekė paskui jį. Maždaug pusė iš šitos grupės jį paliko prie Jordano upės brastos kelyje į Jerichą, kada sužinojo, kad jis eina į Hešboną, ir po to, kada jis pasakė pamokslą apie "Kainos apskaitą." Jie toliau ėjo į Jeruzalę, tuo tarpu kita pusė paskui jį sekė dvi savaites, aplankydama tuos miestus pietinėje Perėjoje.

Iš esmės, didžioji dalis Jėzaus betarpiškų pasekėjų suvokė, jog stovykla Peloje buvo palikta, bet jie iš tikrųjų manė, jog tai reiškia, kad jų Mokytojas

pagaliau ketina eiti į Jeruzalę ir pareikšti teises į Dovydo sostą. Didžioji dauguma jo pasekėjų niekada nesugebėjo suvokti kokios nors kitokios dangaus karalystės sampratos; nesvarbu, ko jis juos mokė, bet jie nenorėjo atsisakyti šitos žydų karalystės idėjos.

Veikdamas Apaštalo Andriejaus nurodymu, Dovydas Zabediejus uždarė lankytojų stovyklą Pelloje trečiadienį, kovo 15-ąją. Šituo metu joje gyveno beveik keturi tūkstančiai atvykėlių, neskaičiuojant daugiau negu vieno tūkstančio asmenų, kurie gyveno su apaštalais toje vietoje, kuri buvo žinoma kaip mokytojų

[1869]▼

stovykla, ir kurie išėjo į pietus su Jėzumi ir šiais dvylika. Kad ir kaip tas Dovydui nepatiko, bet visą įrangą jis pardavė daugybei pirkėjų ir su pinigais išėjo į Jeruzalę, vėliau šiuos pinigus perdavė Judui Iskarijotui.

Dovydas Jeruzalėje buvo per tą tragišką paskutiniąją savaitę, po nukryžiovimo drauge su savo motina parvyko į Betsaidą. Kol laukė Jėzaus ir apaštalu, jis apsistojo pas Lozorių Betanėje ir buvo nepaprastai sunerimęs dėl to, kaip Lozorių po jo prisikėlimo fariziejai buvo pradėję persekioti ir gąsdinti. Andriejus buvo nurodęs Dovydui pasiuntinių tarnystę nutraukti; ir tą visi aiškinosi kaip ženklą, kad netrukus Jeruzalėje bus įkurta karalystė. Dovydas liko be darbo, ir jis beveik buvo nusprendęs pats save pasiskirti Lozoriaus gynėju, kai neužilgo jo pasipiktinimą keliančio nerimo objektas paskubomis pabėgo į Filadelfiją. Todėl, kada šiek tiek laiko praėjo po prisikėlimo, o taip pat ir po savo motinos mirties, Dovydas išvyko į Filadelfiją, prieš tai Mortai ir Marijai padėjęs parduoti jų nekilnojamąjį turtą; ir ten, kartu su Abneriu ir Lozoriumi, praleido savo gyvenimo likusią dalį tapęs visų tų didžiulių karalystės interesų, kuriuos turėjo jų centras Filadelfijoje per visą Abnerio gyvenimą, finansiniu prižiūrėtoju.

Netrukus po Jeruzalės sugriovimo, Antiokas tapo *pauliškosios krikščionybės* būstine, tuo tarpu Filadelfija liko *abneriškosios dangaus karalystės* centras. Iš Antioko Jėzaus mokymų ir mokymų apie Jėzų pauliškoji versija pasklido po visą Vakarų pasaulį; iš Filadelfijos dangaus karalystės abneriškąją versiją misionieriai skleidė po visą Mesopotamiją ir Arabiją iki vėlesniųjų laikų, kada šiuos neinančius į kompromisus Jėzaus mokymų emisarų nušlavė staigus islamo iškilimas.

2. KAINOS APSKAITA

Kada Jėzus ir ta maždaug vieno tūkstančio pasekėjų kompanija atėjo prie Jordano upės Betanės brastos, kartais vadinamos Betabara, tada jo mokiniai ėmė suvokti, kad jis neina tiesiai į Jeruzalę. Tuo metu, kada jie dvejojo ir ginčijosi tarpusavyje, Jėzus užlipo ant didžiulio akmens ir pasakė šitą kalbą, kuri tapo žinoma, kaip "Kainos apskaita." Mokytojas pasakė:

"Tie iš jūsų, kurie norite sekti paskui mane, nuo šiol turite norėti sumokėti tokią kainą, kad iš visos širdies atsiduotumėte manojai Tėvo valios vykdymui.

Jeigu jūs norite būti mano mokiniai, tai turite norėti palikti tėvą, motiną, žmoną, vaikus, brolius, ir seseris. Jeigu bet kuris iš jūsų tikrai dabar nori būti mano mokinys, tai tas turi norėti paaukoti net ir savąją gyvybę lygiai taip, kaip netrukus Žmogaus Sūnus paaukos savąją gyvybę tam, kad užbaigtų Tėvo valios vykdymo misiją žemėje ir materialiam kūne.

"Jeigu jūs nenorite sumokėti visos kainos, tai vargu ar galite būti mano mokinys. Prieš einant toliau, kiekvienas iš jūsų turėtumėte atsisėsti ir apskaičiuoti tą kainą, kurią reikia mokėti būnant mano mokiniu. Kuris gi iš jūsų savo žemėje imtųsi statyti stebėjimo bokštą iš pradžių neatsisėdęs pasiskaičiuoti, kiek gi jis kainuos, kad pasižiūrėtų, ar turi pakankamai pinigų jam užbaigti? Jeigu jūs šitaip neapskaičiuosite kainos, tai vėliau, kada būsite padėję pamatus, galite pamatyti, jog nebepajėgiate užbaigti to, ką esate pradėję, ir dėl to iš tiesų visi kaimynai šaipysis iš jūsų, sakydami, 'Žiūrėkite, šitas

[1870]▼

žmogus pradėjo statyti, bet nesugebėjo savo darbo užbaigti.' Arba, koks gi karalius, kada ruošiasi kariauti su kitu karaliumi, iš pradžių neatsisėda ir nepasitaria dėl to, ar jis sugebės, su dešimčia tūkstančių vyrų, pasitikti tą, kuris prieš jį eina su dvidešimčia tūkstančių? Jeigu karalius negali sau leisti prieš pasitikti, nes yra nepasirengęs, tai jis pasiunčia delegaciją pas šitą kitą karalių, net ir tada, kai šis dar yra labai toli, klausdamas, kokios yra taikos sąlygos.

"Dabar, dėl to, kiekvienas iš jūsų sėskitės ir pasiskaičiuokite buvimo mano mokiniu kainą. Nuo šiol jūs nebegalėsite sekti paskui mus, klausydamiesi mokymo ir stebėdami mūsų darbus; jūs turėsite patirti nuožmius persekiojimus ir žlugdančio nusivylimo akivaizdoje liudyti šitos evangelijos labui. Jeigu jūs nenorite atsisakyti viso to, kas jūs esate, ir paskirti viską, ką jūs turite, tuomet jūs esate neverti būti mano mokiniais. Jeigu jūs save jau esate nugalėję savo pačių širdyje, tuomet jums nereikia baimintis tos išoriškos pergalės, kurią jūs netrukus pasieksite, kada Žmogaus Sūnų vyriausieji šventikai ir sedukiečiai atstums ir atiduos į besityčiojančių netikinčiųjų rankas.

"Dabar iš tikrųjų jūs turėtumėte patikrinti save, kad išsiaiškintumėte savo pačių motyvą, kodėl jūs esate mano mokiniai. Jeigu jūs siekiate garbės ir šlovės, jeigu jūs žemiškai mąstote, tai jūs esate kaip toji druska, kada yra praradusi savąjį skonį. O kada tas, kas yra vertinamas dėl savo sūrumo, savo skonį yra praradęs, tai su kuo gi iš tikrųjų bus sūdoma? Toks prieskonis yra nebenaudingas; jį tinka tikrai išmesti kartu su kitomis šiukšlėmis. Dabar aš tikrai įspėjau jus, kad grįžtumėte atgal į savo namus ramybėje, jeigu nenorite išgerti su manimi tos taurės, kuri yra ruošiamą. Vėl ir vėl aš tikrai jums kartojau, kad manoji karalystė nėra iš šito pasaulio, bet manimi tikėti jūs nenorite. Tas, kuris turi ausis, kad girdėtų, teišgirsta, ką aš sakau."

Tuo pat, kada tik pasakė šiuos žodžius, Jėzus, kartu su šiais dvylika, iškeliavo į Hešboną, lydimas maždaug penkių šimtų žmonių. Po trumpo delsimo kita minios pusė išėjo į Jeruzalę. Jo apaštalai, drauge su geriausiais mokiniais, daug mąstė apie šiuos žodžius, bet vis vien jie laikėsi tokio tikėjimo, kad, po šio trumpo nelaimių ir išbandymų laikotarpio, karalystė koku nors būdu bus tikrai įkurta sutinkamai su jų ilgai puoselėtomis viltimis.

3. KELIONĖ PO PERĖJĄ

Daugiau negu dvi savaites Jėzus ir šie dvylika, lydimi kelių šimtų mokinių minios, keliavo po pietinę Perėją, aplankydami visus tuos miestus, kuriuose dirbo tie septyniasdešimt. Šitame regione gyveno didelė dalis pagonių, ir kadangi nedaugelis ėjo į Perėjimo šventę Jeruzalėje, tai karalystės pasiuntiniai iš karto pradėjo savo mokymo ir pamokslavimo darbą.

Hešbone Jėzus susitiko su Abneriu, o Andriejus nurodė, jog tie septyniasdešimt neturėtų nutraukti darbo Perėjimo šventės metu; Jėzus patarė, jog šie žinianešiai toliau tęstų savo darbą visiškai nekreipdami dėmesio į tai, kas netrukus turi įvykti Jeruzalėje. Jis taip pat patarė Abneriui leisti moterų korpusui, bent jau toms, kurios pageidauja, eiti į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Ir tai buvo paskutinis kartas, kada Abneris Jėzų kada nors bematė materialiam kūne. Jo atsisveikinimas su Abneriu buvo: “Mano sūnau, aš žinau, jog karalystei tu būsi ištikimas, ir aš meldžiu Tėvą, kad tau suteiktų išminties, jog savo sielos brolius galėtum mylėti ir suprasti.”

Jiems keliaujant iš miesto į miestą, didžiulis skaičius jų pasekėjų juos apleisdavo, kad eitų toliau į Jeruzalę, tokiu būdu iki to meto, kada Jėzus pasuko į Perėjimo šventę, tų, kurie ėjo drauge su juo diena iš dienos, skaičius sumažėjo iki mažiau negu dviejų šimtų.

[1871]▼

Apaštalai suprato, kad Jėzus eina į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Jie žinojo, jog Sanhedrinai buvo perdavęs žinią visam Izraeliui, kad jis yra pasmerktas mirti ir nurodančią, jog bet kas, žinantis apie jo buvimo vietą, turi pranešti Sanhedrinui; ir vis tiek, nepaisant viso šito, jie nebuvo tiek sunerimę, kaip tuomet, kada jis pranešė jiems Filadelfijoje, kad jis eina į Betanę tam, jog pamatyti Lozorių. Šitas požiūrio pasikeitimas nuo intensyvios baimės iki užslopinto laukimo būsenos daugiausia buvo dėl Lozoriaus prisikėlimo. Jie buvo priėję išvados, kad Jėzus galėtų nepaprastomis aplinkybėmis, pareikšti savo dieviškąją galią ir savo priešams padaryti gėdą. Šitoji viltis, papildyta jų gilesniu ir brandesniu įtikėjimu į savo Mokytojo dvasinį pranašumą, paaiškino tą išorinę drąsą, kurią rodė betarpiški jo pasekėjai, kurie dabar pasirengė eiti drauge su juo į Jeruzalę nepaisydami Sanhedrino atviro pareiškimo, kad jis turi mirti.

Dauguma apaštalų ir didelė dalis jo artimiausių mokinių netikėjo, kad Jėzus gali mirti; jie, tikėdami, kad jis yra “tas prisikėlimas ir tas gyvenimas,” jį laikė nemirtingu ir jau pasiekusiu pergalę prieš mirtį.

4. MOKYMAS LIVIJUJE

Trečiadienio vakarą, kovo 29-ąją, Jėzus ir jo pasekėjai apsistojo stovykloje prie Livijaus, pakeliui į Jeruzalę, po to, kada užbaigė savo kelionę po pietinės Perėjos miestus. Būtent šią naktį Livijuje Simonas Uolusis ir Simonas Petras, slapta sutarę, kad į jų rankas būtų perduota daugiau negu vienas šimtas kardų, šiuos ginklus gavo ir išdalino visiems tiems, kurie norėjo juos paimti ir nešiotis paslėptus po savo mantijomis. Simonas Petras savąjį kardą tebesinešiojo ir tą naktį, kada Mokytojas buvo išduotas sode.

Anksti ketvirtadienio rytą prieš pabundant kitiems, Jėzus pasikvietė Andriejų ir tarė: “Pažadink savo sielos brolius! Aš turiu jiems kai ką pasakyti.” Jėzus žinojo apie tuos kardus ir kurie iš apaštalų buvo gavę ir šiuos ginklus nešiojosi, bet jis niekada jiems neatskleidė, jog tokius dalykus žino. Kada Andriejus pakėlė savo partnerius ir kada jie susirinko nuošalyje atskirai, tada Jėzus tarė: “Mano vaikai, su manimi jūs buvote ilgą laiką, ir aš mokiau jus daug ko, kas reikalinga šitam metui, bet dabar aš norėčiau perspėti jus, kad neatsiduotumėte nei materialaus kūno netvirtumui, nei žmogaus silpnybei gintis nuo tų išbandymų ir išmėginimų, kurie mūsų laukia ateityje. Aš čia jus pasikviečiau atskirai vienus, kad galėčiau dar kartą jums aiškiai pasakyti, jog mes einame į Jeruzalę, kur jūs žinote, jog Žmogaus Sūnus jau yra pasmerktas mirti. Vėl tikrai aš jums sakau, kad Žmogaus Sūnus bus atiduotas į vyriausiųjų šventikų ir religinių valdovų rankas; kad jie pasmerks jį ir tada atiduos į pagonių rankas. Ir iš tiesų jie taip tyčiosis iš Žmogaus Sūnaus, net spjaudys ir muš rykštėmis, ir jie atiduos jį mirčiai. Ir kada jie Žmogaus Sūną nužudys, tada nebūkite nusivylę, nes aš pareiškiu, jog trečiąją dieną jis tikrai prisikels. Įsidėmėkite patys ir prisiminkite, kad aš jus išpėjau iš anksto.”

Vėl apaštalai buvo nustebinti, pritrękti; bet jie nepajėgė prisiversti į jo žodžius pažvelgti tiesiogine prasme; jie negalėjo suvokti, jog Mokytojas turėjo omenyje kaip tik tą, ką jis ir pasakė. Jie buvo taip apakinti savojo atkaklaus tikėjimo į pasaulio karalystę žemėje, su būstine Jeruzalėje, kad jie tiesiog negalėjo – nenorėjo – leisti sau Jėzaus žodžius suprasti tiesiogine prasme. Visą tą dieną jie mąstė apie tai, ką Mokytojas galėtų turėti omenyje sakydamas tokius

[1872]▼

keistus pareiškimus. Bet nė vienas iš jų nedrįso paklausti klausimo, susijusio su šitais pareiškimais. Tiktai po jo mirties iš tikrųjų šitie pasimetę apaštalai ėmė suvokti, jog Mokytojas su jais kalbėjo aiškiai ir tiesiog laukdamas savo nukryžiuavimo.

Būtent Livijuje, tuoj po pusryčių kažkokie draugiški fariziejai priėjo prie Jėzaus ir tarė: “Bėk greitai iš šitų vietų, nes Erodas, lygiai taip, kaip stengėsi nužudyti Joną, dabar siekia nužudyti ir tave. Jis bijo tautos sukilimo ir yra nusprendęs tave nužudyti. Mes atnešame tau šitą perspėjimą tam, kad tu galėtum pabėgti.”

Ir tai buvo iš dalies tiesa. Lozorius prisikėlimas Erodą išgąsdino ir jam sukėlė nerimą, ir žinodamas, jog Sanhedrinas išdrįso Jėzų pasmerkti, net ir iki teismo, Erodas nusprendė arba Jėzų nužudyti, arba iš savųjų valdų jį išvyti. Jis tikrai troško jį išvyti, nes jo tiek bijojo, kad tikėjosi, jog nebus priverstas jo nužudyti.

Kada Jėzus išklausė tai, ką fariziejai turi pasakyti, tada jis atsakė: “Aš gerai žinau apie Erodą ir apie tai, kad jis šitos karalystės evangelijos bijo. Bet nedarykite klaidos, jis daug labiau norėtų, jog Žmogaus Sūnus eitų į Jeruzalę, kad kentėtų ir mirtų nuo vyriausiųjų šventikų rankų; jis, susitęsęs rankas Jono krauju, visiškai nenori tapti atsakingu dėl Žmogaus Sūnaus mirties. Jūs eikite ir pasakykite tam lapinui, jog Žmogaus Sūnus šiandien pamokslauja Perėjoje, rytoj eina į Judėją, o po kelių dienų savąją misiją žemėje bus užbaigęs ir pasirengęs pakilti pas Tėvą.”

Tada, pasisukęs į apaštalus, Jėzus tarė: “Nuo senovės laikų pranašai žūdavo Jeruzalėje, ir dėl to Žmogaus Sūnui visiškai dera eiti į tą Tėvo namų miestą, kad būtų paaukotas kaip žmogiškojo fanatiškumo kaina ir dėl religinių prietarų ir dvasinio aklumo. O Jeruzale, Jeruzale, kuri nužudai pranašus ir akmenimis užmėtai tiesos mokytojus! Kiek kartų aš norėjau surinkti tavuosius vaikus draugėn, net ir taip, kaip višta surenka savo pačios viščiukus po savo sparnais, bet šito padaryti tu man neleisdavai! Žiūrėk, netrukus tavo namas bus apleistas! Tu daug kartų norėsi mane pamatyti, bet tikrai nebepamatysi. Tada iš tiesų tu ieškosi, bet manęs nebesurasi.” Ir kada jis pabaigė šitą sakyti, tada atsisuko į tuos, kurie buvo aplink jį ir tarė: “Ir vis tik, eikime į Jeruzalę dalyvauti Perėjimo šventėje ir atlikti tai, ką mums priklauso padaryti vykdant Tėvo danguje valią.”

Tai buvo susipainiojusi ir suglumusi tikinčiųjų grupė, kuri šitą dieną sekė paskui Jėzų, kada jis ėjo į Jerichą. Apaštalai tegalėjo pastebėti tiktai tam tikrą baigiamą triumfo gaidą Jėzaus pareiškimuose dėl karalystės; jie tiesiog negalėjo įsivaizduoti savęs tokioje padėtyje, kurioje jie norėtų suvokti tuos perspėjimus apie gresiantį pralaimėjimą. Kada Jėzus kalbėjo apie “prisikėlimą trečiąją dieną,” tai šitą teiginį jie suprato kaip pažymintį tikrą karalystės triumfą, kuris bus iškart po nemalonaus pradinio susirėmimo su žydų religiniais lyderiais. “Trečioji diena” buvo įprastas žydų išsireiškimas, reiškiantis “netrukus” arba “tuoj po šito.” Kada Jėzus kalbėjo apie “prisikėlimą,” tada jie manė, kad jis turi omenyje “karalystės prisikėlimą.”

Jėzų šitie tikintieji buvo priėmę kaip Mesiją, o žydai mažai ką žinojo arba nieko nežinojo apie kenčiantį Mesiją. Jie nesuprato, kad Jėzus savo mirtimi turėjo įvykdyti daugelį dalykų, kurių jis niekada nebūtų įvykdęs savo gyvenimu. Tuo metu, kai būtent Lozoriaus prisikėlimas apaštalams suteikė drąsos įeiti į Jeruzalę, tai Mokytoją per šitą savęs padovanojimo išmėginimo laikotarpį palaikė ne kas kita, kaip prisiminimas apie transfigūraciją.

[1873]▼

5. NEREGYS JERICHE

Vėlyvą ketvirtadienio popietę, kovo 30-ąją, Jėzus ir jo apaštalai, maždaug dviejų šimtų pasekėjų grupės priešakyje, priartėjo prie Jericho sienų. Kada jie priėjo prie miesto vartų, tada jie sutiko elgetų minią, o tarp jų kažkokį Bartimiejų, senyvą vyrą, kuris buvo aklas nuo jaunumės. Šitas aklas elgeta buvo daug girdėjęs apie Jėzų ir viską žinojo, kaip jis Jeruzalėje išgydė neregį Josiją. Apie paskutinįjį Jėzaus apsilankymą Jeriche jis sužinojo tiktai tada, kada nuvyko į Betanę. Bartimiejus buvo nusprendęs, kad jis niekada daugiau neeis, jog atsitiktų taip, kad Jėzui apsilankius Jeriche, jis nesikreiptų į jį dėl savojo regėjimo atstatymo.

Žinia apie tai, kad Jėzus ateina, buvo paskleista po visą Jerichą, ir šimtai gyventojų išlėkė būriais jo pasitikti. Kada šita didžiulė minia ėjo atgal lydėdama Mokytoją į miestą, tada Bartimiejus, girdėdamas triukšmingą minios žygiavimą, žinojo, jog vyksta kažkas neįprasta ir todėl tų, kurie stovėjo šalia jo, paklausė, kas čia vyksta. Ir vienas iš elgetų atsakė, “Pro šalį eina Jėzus iš Nazareto.” Kada Bartimiejus išgirdo, kad Jėzus yra arti, tada jis pakėlė balsą ir ėmė garsiai šaukti,

“Jėzau, Jėzau, būk gailėstingas man!” Ir jam tebešaukiant vis garsiau ir garsiau, kai kurie iš tų, buvusių greta Jėzaus, nuėjo prie jo ir papriekaištavo jam, pareikalaudami, kad jis nusiramintų; bet tai buvo tuščias reikalas; jis šaukė tik daugiau ir garsiau.

Kada Jėzus išgirdo šaukiantį neregį, tada jis sustojo. Ir kuomet jį pamatė, tada savo draugams tarė, “Atveskite tą vyrą prie manęs.” Ir tada jie nuėjo prie Bartimiejaus, sakydami: “Džiaukis; eik su mumis, nes Mokytojas tave kviečia.” Kada Bartimiejus išgirdo šiuos žodžius, tada jis numetė šalin savo apsiaustą, šoko į priekį į kelio vidurį, tuo tarpu tie, buvę greta jo, nuvedė jį prie Jėzaus. Kreipdamasis į Bartimiejų, Jėzus paklausė: “Ko tu nori iš manęs, kad aš tau padaryčiau?” Tada atsakė neregys, “Aš norėčiau, kad man būtų sugražintas regėjimas.” Ir kada Jėzus išgirdo šią prašymą ir pamatė jo įtikėjimą, tada jis tarė: “Tu tikrai atgausi savo regėjimą; eik savo keliu; tavasis įtikėjimas išgydė tave.” Iškart jis atgavo savo regėjimą, ir jis pasiliko prie Jėzaus, šlovindamas Dievą tol, kol Mokytojas kitą dieną išvyko į Jeruzalę, ir tada jis ėjo minios priekyje, skelbdamas visiems, kaip Jeriche jam buvo sugražintas regėjimas.

6. APSILANKYMAS PAS ZAKIJŲ

Kada Mokytojo procesija įžengė į Jerichą, tada buvo netoli saulėlydžio, ir jis buvo nusprendęs čia apsistoti nakčiai. Jėzui einant pro muitinę, Zakijus, vyriausiasis publikanas, arba mokesčių rinkėjas, ten irgi buvo, ir jis labai troško pasimatyti su Jėzumi. Šitas vyriausiasis publikanas buvo labai turtingas ir buvo daug girdėjęs apie šią pranašą iš Galilėjos. Jis buvo nusprendęs, kad pasižiūrės, koks gi tas žmogus yra Jėzus, kai tik šis kitą kartą apsilankys Jeriche; dėl to, Zakijus stengėsi prasibrauti pro minią, bet ji buvo per daug didžiulė, o būdamas nedidelio ūgio, per kitų galvas jis matyti negalėjo. Ir šitaip vyriausiasis publikanas sekė kartu su minia tol, kol jie priėjo beveik iki miesto centro ir netoli tos vietos, kur jis gyveno. Kada jis pamatė, jog pro minią prasiskverbti negalės, ir manydamas, kad Jėzus gali per miestą eiti toliau nesustodamas, tada jis nubėgo į priekį ir įlipo į plataninį klevą, kurio išsidriekusios šakos karojo virš to kelio. Jis žinojo, jog šitokiu būdu jis galės gerai matyti

[1874]▼

Mokytoją, kada šis eis pro šalį. Ir jis nebuvo apviltas, nes, kada Jėzus ėjo pro šalį, tada jis sustojo ir, žvelgdamas į viršų į Zakijų, tarė: “Paskubėk, Zakijau, ir lipk žemyn, nes šiandakt aš turiu apsistoti tavo namuose.” Ir kada Zakijus išgirdo šiuos pritrenkiančius žodžius, tai skubėdamas nulipti jis vos nenukrito nuo medžio, ir priėjęs prie Jėzaus, jis išreiškė didžiulį džiaugsmą dėl to, jog Mokytojas nori apsistoti jo namuose.

Jie iš karto nuėjo į Zakijaus namus, ir tie, kurie gyveno Jeriche, labai nustebo dėl to, kad Jėzus sutiko apsigyventi pas vyriausiąjį publikaną. Net tada, kada Mokytojas ir jo apaštalai stovėjo su Zakijumi prieš jo namo duris, vienas iš Jericho fariziejų, stovintis greta, tarė: “Jūs matote, kaip šitas žmogus nuėjo apsigyventi pas nusidėjėlį, tikėjimo atsisakiusį Abraomo sūnų, kuris yra prievartautojas ir savo paties tautos plėšikas.” Ir kada Jėzus išgirdo tai, tada jis pasižiūrėjo žemyn į Zakijų ir nusišypsojo. Tuomet Zakijus atsistojo ant suoloelio

ir tarė: “Jericho žmonės, paklauskite manęs! Aš galiu būti publikanas ir nusidėjėlis, bet didysis Mokytojas atėjo, kad apsistotų mano namuose; ir prieš jam įeinant į vidų, aš jums sakau, jog vieną pusę savo turto ketinu padovanoti vargšams, o pradedant rytojumi, jeigu aš esu neteisingai ką nors išreikalavęs iš bet kurio žmogaus, tai tikrai sugrąžinsiu keturgubai. Aš iš visos širdies ketinu siekti išgelbėjimo ir išmokti elgtis teisingai Dievo akivaizdoje.”

Kada Zakijus baigė kalbėti, tada tarė Jėzus: “Šiandien išgelbėjimas atėjo į šituos namus, ir tu iš tikrųjų tapai Abraomo sūnumi.” Ir atsigręžęs į minią, susirinkusią aplink juos, Jėzus tarė: “Ir nesistebėkite dėl to, ką aš pasakiau ir neįsižeiskite dėl to, ką mes darome, nes aš visą laiką skelbiau, jog Žmogaus Sūnus atėjo tam, kad ieškotų ir išgelbėtų tą, kuris yra pasiklydęs.”

Jie pernakvojo pas Zakijų. Rytą jie atsikėlė ir toliau eidami į Perėjimo šventę Jeruzalėje iki Betanės keliavo “plėšikų keliu.”

7. “JĖZUI EINANT PRO ŠALIŲ”

Jėzus paskleisdavo gerą nuotaiką visur, kur tik jis nueidavo. Jis buvo kupinas gailestingumo ir tiesos. Jo pagalbininkai niekada nenustojo stebėtis tais maloningais žodžiais, sklindančiais iš jo lūpų. Mandagumą jūs galite kultivuoti, bet maloningumas yra draugiškumo aromatas, kuris sklinda iš tokios sielos, kuri yra prisigėrusi meilės.

Gerumas visada sukelia pagarbą, bet kai jame nėra gailestingumo, tada dažnai jis meilę atstumia. Gerumas visuotinai patraukia tik tada, kada jis yra gailestingas. Gerumas yra veiksmingas tik tada, kada patraukia.

Jėzus iš tikrųjų žmones suprato; dėl to jis iš tiesų galėjo išreikšti tikrą gailestį ir parodyti nuoširdžią užuojautą. Bet jis retai kada pasiduodavo tam, jog gailėtų. Nors jo užuojauta buvo beribė, bet jo gailestis buvo praktinis, asmeninis ir konstruktyvus. Jo betarpiškas ryšys su kančia iš tiesų niekada negimdė abejingumo, ir jis sugebėjo tarnauti prislėgtoms sieloms nedidindamas jų pačių jausmo gailėtis savęs.

Jėzus žmonėms galėjo padėti tiek daug, kadangi juos mylėjo taip nuoširdžiai. Jis iš tiesų mylėjo kiekvieną vyrą, kiekvieną moterį, ir kiekvieną vaiką. Jis galėjo būti toks tikras draugas dėl savo nuostabios išvalgos – jis taip visapusiškai žinojo, kas yra žmogaus širdyje ir prote. Jis buvo susidomėjęs ir išvalgus stebėtojas. Jis puikiai suvokė žmogiškuosius poreikius, protingai nustatydavo žmogiškuosius troškimus.

Jėzus niekada neskubėjo. Jis rasdavo laiko paguosti savo bičiulius žmones, “kada eidavo pro šalį.” Ir jis visada pasirūpindavo tuo, kad jo draugai jaustųsi patogiai. Jis buvo nuostabus klausytojas. Jis niekada nesielgė taip, kad įkyriai kištųsi į savo pagalbininkų sielas.

[1875]▼

Kada jis guosdavo alkanus protus ir ištroškusias sielas, tada tie, kurie jo gailestingumą priimdavo, jausdavo ne tiek tai, kad atvirai išsipasakoja *jam*, kiek tai, kad tariasi *su juo*. Jie jautė neribotą pasitikėjimą juo, nes matė, kad jis taip jais tiki.

Niekada neatrodė, kad jis apie žmones smalsautų, jis niekada neišreiškė

troškimo jiems nurodinėti, juos valdyti, ar jais sekti. Jis įkvėpdavo gilų pasitikėjimą savimi ir didžiulę drąsą visiems tiems, kurie su juo bendravo. Kada žmogui jis nusišypsodavo, tada tas mirtingasis pajusdavo padidėjusį sugebėjimą spręsti savo įvairiapuses problemas.

Jėzus žmones mylėjo taip smarkiai ir taip išmintingai, kad jis niekada nedvejojo dėl to, kad būtų griežtas su jais, kada susidariusi padėtis tokios drausmės reikalaudavo. Jis žmogui dažnai imdavo padėti paprašydamas jo pagalbos. Šitokiu būdu jis sukeldavo susidomėjimą, žmogiškojoje prigimtyje kreipdavosi į geresnius dalykus.

Mokytojas tos moters, kuri siekė išgijimo paliesdama jo mantijos kraštelį, didžiuliame prietaringume galėjo pamatyti išgelbstintį įtikėjimą. Jis visada buvo pasirengęs nutraukti ir noriai nutraukdavo pamokslą ar sulaikydavo minią tuo metu, kada pasirūpindavo vienintelio asmens, net ir mažo vaikelio, poreikiais. Didingi dalykai atsitikdavo ne tik dėl to, kad žmonės turėjo įtikėjimą į Jėzų, bet taip pat ir dėl to, kad ir Jėzus labai tikėjo jais.

Didžioji dalis iš tų tikrai svarbių dalykų, apie kuriuos Jėzus pasakojo arba kuriuos padarė, atrodė, jog atsitinka atsitiktinai, „jam einant pro šalį.“ Mokytojo žemiškasis tarnavimas turėjo tiek mažai to, kas yra profesionalu, gerai suplanuota, ar iš anksto apmąstyta. Jis dalino sveikatą ir barstė laimę natūraliai ir maloningai keliaudamas per gyvenimą. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, „Jis darė gėrį.“

Ir Mokytojo pasekėjams per visus amžius reikia mokytis tarnauti „jiems einant pro šalį“ – daryti nesavanaudišką gėrį tuomet, kada jie vykdo kasdienes pareigas.

8. PARABOLĖ APIE SVARUS

Iš Jericho jie neišėjo beveik iki vidurdienio, kadangi jie ilgai iki išnaktų sėdėjo prieš tai, kada Jėzus karalystės evangelijos mokė Zakijų ir jo šeimą. Pasiėkę maždaug pusiaukelę į Betanę kylančiu keliu, ši grupė sustojo priešpiečių, tuo tarpu minia nuėjo tolyn į Jeruzalę, nežinodama, kad Jėzus ir apaštalai tą naktį ketino nakvoti ant Alyvmedžių Kalno.

Parabolė apie svarus, ne taip, kaip parabolė apie talentus, kuri buvo skiriama visiems mokiniams, visų pirma buvo skirta apaštalams, ir didžiaja dalimi rėmėsi Arkelajaus patirtimi ir jo bergždžiu mėginimu gauti valdžią Judėjos karalystėje. Tai yra viena iš tų nedaugelio Mokytojo parabolių, kurios rėmėsi realiu istoriniu charakteriu. Nebuvo nieko keisto, kad jie turėjo turėti omenyje Arkelajų, kadangi Zakijaus namas Jeriche buvo labai arti puošnių Arkelajaus rūmų, o jo vandentiekis buvo palei tą kelią, kuriuo jie išvyko iš Jericho.

Tarė Jėzus: „Jūs manote, kad Žmogaus Sūnus į Jeruzalę eina tam, jog gautų karalystę, bet aš pareiškiu, kad jūs esate pasmerkti nusivilti. Argi jūs neprisimenate vieno princo, kuris nukeliavo į tolimą šalį, kad gautų sau karalystę, bet net ir iki to laiko, kada jis galėjo grįžti, jo provincijos žmonės, kurie savo širdyje jį buvo atstūmę jau anksčiau, nusiuntė paskui jį savo delegaciją, sakydami, ‘Mes nenorime, kad mus valdytų šitas žmogus’? Kaip šitas karalius buvo atstumtas žemiškajame valdyme, taip ir Žmogaus Sūnus turės būti atstumtas dvasiniame valdyme. Vėl aš pareiškiu, jog manoji karalystė nėra iš šito pasaulio; bet jeigu Žmogaus Sūnui būtų buvęs suteiktas

savosios tautos dvasinis valdymas, tai tokią žmonių sielų karalystę jis būtų priėmęs ir tokią žmonių širdžių viešpatiją būtų valdęs. Nežiūrint to, kad mano dvasinį jų valdymą jie atstumia, bet aš tikrai sugrįšiu vėl, kad iš kitų gaučiau tokią dvasios karalystę, kokios dabar man nebuvo duota. Jūs dabar pamatysite Žmogaus Sūnų atstumtą, bet kitame amžiuje, tai, ką Abraomo vaikai šiuo metu atstumia, bus priimta ir išaukštinta.

“Ir dabar, kaip tas atstumtasis didikas iš šitos parabolės, aš norėčiau prie savęs pasikviesti savo dvylika tarnų, ypatingų prievaizdų, ir į kiekvieno iš jūsų rankas įdėdamas po vieno svaro sumą, aš norėčiau kiekvienam patarti, kad gerai įsidėmėtumėte manusius nurodymus, stropiai elkitės su jums patikėtais pinigais tuo metu, kada manęs nebus, kad savąją tarnystę galėtumėte pateisinti, kada aš sugrįšiu, kai iš jūsų tikrai bus pareikalauta ataskaitos.

“Ir net jeigu šitas atstumtasis Sūnus ir nesugrįš, tai bus atsiųstas kitas Sūnus, kad priimtų šitą karalystę, ir tada šitas Sūnus pasiųs pakviesti jus visus, kad išklaustytų ataskaitas apie jūsų tarnystę ir kad pasidžiaugtų jūsų laimėjimais.

"Ir kada vėliau šitie prievaizdai buvo sukviesti draugėn ataskaitai, tada pirmasis išėjo į priekį, sakydamas, 'Šeimininke, su tavo svaru aš uždirbau dar dešimt svarų.' Ir jo šeimininkas tarė jam: 'Gerai padirbėta; tu esi geras tarnas; kadangi savąją ištikimybę šitame reikale tu įrodei, tai aš tau tikrai suteiksiu valdžią dešimčiai miestų.' Ir antrasis atėjo, sakydamas, 'Tavo svaras, kurį man palikai, Šeimininke, uždirbo penkis svarus.' Ir šeimininkas tarė, 'Dėl to aš tave tikrai padarysiu penkių miestų valdovu.' Ir šitaip buvo su visais kitais, kol paskutinysis iš tarnų, kada buvo pakviestas atsiskaityti, pranešė: 'Šeimininke, žiūrėk, čia yra tavo svaras, kurį aš saugiai išlaikiau įvyniotą į šitą nosinę. Ir šitaip aš padariau, nes bijojau tavęs; aš maniau, jog tu esi neprotingas, matydamas, kad paimi iš ten, kur nepasidėjai, ir stengiesi pjauti ten, kur akivaizdžiai nepasėjai.' Tada tarė jo šeimininkas: 'Tu, aplaidus ir neištikimas tarne, tave aš nuteisiu tavo paties žodžiais. Tu žinėjai, jog aš pjaunu ten, kur akivaizdžiai nesėjau; todėl tu žinėjai, jog iš tavęs bus paprašyta šitos ataskaitos. Žinodamas tai, tu bent jau turėjai atiduoti mano pinigus bankininkui, jog man atvykus, aš juos turėčiau su deramomis palūkanomis.'

"Ir tada šitas valdovas tarė tiems, kurie stovėjo greta: "Paimkite pinigą iš šito tinginio tarno ir atiduokite jį tam, kuris turi dešimt svarų.' O kada jie šeimininkui priminė, jog šis jau turi dešimt svarų, tada jis pasakė: 'Kiekvienam, kuris turi, tikrai bus duota daugiau, bet iš to, kuris neturi, net ir tai, ką jis turi, tikrai bus atimta.'"

Ir tada apaštalai stengėsi sužinoti skirtumą tarp šitos parabolės prasmės ir ankstesniosios parabolės apie talentus prasmės, bet Jėzus, į jų daugelį klausimų, tiktai teatsakydavo: "Gerai apmąstykite šiuos žodžius savo širdyje, nors kiekvienas iš jūsų išsiaiškinsite jų tikrąją prasmę."

Būtent Natanielius, kuris taip gerai mokė šitų dviejų parabolių prasmės vėlesniaisiais metais, savo mokymus apibendrino šitų išvadų dėka:

1. Sugebėjimas yra praktinis gyvenimo galimybių matas. Jūs niekada nebūsime laikomas atsakingu už tai, kas yra už jūsų sugebėjimų ribų.

2. Ištikimybė yra neklystantis žmogiškojo patikimumo matas. Tas, kuris yra ištikimas mažuose reikaluose, taip pat panašu, jog ištikimybę pademonstruos sutinkamai su savo sugebėjimais ir visuose reikaluose.

3. Mokytojas suteikia mažesnę atlygį už mažesnę ištikimybę, kada galimybės yra vienodos.

[1877]▼

4. Jis suteikia vienodą atlygį už vienodą ištikimybę, kada galimybės yra menkesnės.

Kada savo priešpiečius jie užbaigė, o minia pasekėjų buvo toliau patraukusi į Jeruzalę, tada Jėzus, stovėdamas prieš apaštalus prie kelio iš viršaus nukarusios uolos šešėlyje, su linksmu orumu ir maloningu didingumu pirštu parodė į vakarų pusę, sakydamas: "Gerai, mano sielos broliai, eime į Jeruzalę tam, jog ten gautume tai, kas mūsų laukia; šitaip mes tikrai visuose reikaluose įvykdysime dangiškojo Tėvo valią."

Ir šitaip Jėzus ir jo apaštalai atnaujino šitą, Mokytojo paskutiniąją kelionę į Jeruzalę mirtingojo žmogaus materialaus kūno pavidalu.

[1878]▼

172 DOKUMENTAS

ĖJIMAS Į JERUZALĘ

JĖZUS ir apaštalai į Betanę atvyko šiek tiek po keturių penktadienio popietę, kovo 31-ąją, 30 m. po Kr. gim. Lozorius, jo seserys, ir jų draugai jo laukė; ir kadangi tiek daug žmonių kiekvieną dieną ateidavo pasišnekėti su Lozoriumi apie jo prisikėlimą, tai Jėzui buvo perduota, jog yra susitarta, kad jis apsistos pas kaimynystėje gyvenantį tikintįjį, vardu Simonas, po Lozoriaus tėvo mirties tapusio šio mažo kaimelio seniūnu.

Tą vakarą, Jėzus priėmė daug lankytojų, ir paprasti Betanės ir Betfago žmonės darė viską, kas tik įmanoma, kad jis pajustų, jog yra laukiamas. Nors daugelis manė, kad Jėzus dabar eina į Jeruzalę, visiškai nepaisydamas Sanhedrino paskelbto mirties dekreto, kad pasiskelbtų žydų karaliumi, bet Betanės šeima – Lozorius, Morta, ir Marija – geriau suvokė, kad Mokytojas nėra tokios rūšies karalius; jie nujautė, jog tai gali būti jo paskutinis apsilankymas Jeruzalėje ir Betanėje.

Vyriausiesiems šventikams buvo pranešta, kad Jėzus apsistojo Betanėje, bet jie manė, jog geriau nemėginti jo sučiupti tarp savo draugų; jie nusprendė palaukti, kol jis ateis į Jeruzalę. Jėzui visa tai buvo žinoma, bet jis buvo didingai ramus; draugai jo niekada nebuvo matę ramesnio ir malonesnio; net ir apaštalai buvo pritrenkti, kad jis tikrai buvo toks nesusirūpinęs, kada Sanhedrinas kreipėsi į visą žydiją jį atiduoti į jų rankas. Tuo metu, kada Mokytojas tą naktį miegojo, apaštalai jį saugojo keisdami po du, ir daugelis iš jų buvo prisijuosę kardus. Anksti kitą rytą juos pažadino šimtai piligrimų, kurie atėjo iš Jeruzalės, net ir

Sabato dieną, kad pamatytų Jėzų ir Lozorių, kurių jis buvo prikėlęs iš mirusiųjų.

1. SABATAS BETANĖJE

Piligrimai ne iš Judėjos, o taip pat ir žydų valdžia, visi klausinėjo: "Kaip jūs manot? ar Jėzus į šventę ateis?" Dėl to, kada žmonės išgirdo, kad Jėzus yra Betanėje, tada jie apsidžiaugė, bet vyriausieji šventikai ir fariziejai kažkiek pasimetė. Jie buvo patenkinti dėl to, kad jis buvo jų jurisdikcijoje, bet juos šiek tiek trikdė jo drąsumas; jie prisiminė, kad per jo ankstesnį apsilankymą Betanėje iš mirusiųjų buvo prikeltas Lozorius, ir Jėzaus priešams Lozorius ėmė vis labiau trukdyti.

Iki Perėjimo šventės likus šešioms dienoms, vakare po Sabato, visa Betanė ir Betfagas susijungė, kad Jėzaus atvykimą atšvęstų viešu banketu Simono namuose. Šitoji vakarienė buvo suruošta tiek Jėzaus, tiek ir Lozoriaus garbei; ji buvo surengta nekreipiant dėmesio į Sanhedriną. Maisto patiekimui į stalą vadovavo Morta; jos sesuo Marija buvo tarp tų moterų stebėtojų, nes tai, jog moteris sėdėtų viešame bankete, prieštaravo žydų papročiu. Sanhedrino agentai irgi dalyvavo, bet Jėzų suimti tarp jo draugų jie bijojo.

[1879]▼

Jėzus kalbėjosi su Simonu apie Jošua iš senovės, kurio bendravardis jis buvo, ir pasakojo, kaip Jošua ir izraelitai per Jerichą buvo atvykę į Jeruzalę. Komentuodamas legendą apie Jericho sienų griuvimą, Jėzus pasakė: "Aš nesirūpinu tokiomis sienomis, kurios yra iš plytų ir akmens; bet aš tikrai norėčiau priversti prietarų, veidmainiškumo, ir neapykantos sienas griūti nuo šito skelbimo apie Tėvo meilę visiems žmonėms."

Banketas vyko labai linksmai ir įprasta vaga, išskyrus tai, jog visi apaštalai buvo neįprastai rimti. Jėzus buvo nepaprastai linksmas, ir su vaikais žaidė iki pat to meto, kada buvo sėdama prie stalo.

Nieko tokio, kas būtų neįprasta, neatsitiko beveik iki pat vaišių pabaigos, kada Marija, Lozoriaus sesuo, iš moterų žiūrovių grupės išėjo į priekį ir, nužingsniavusi į tą vietą, kur Jėzus sėdėjo kaip garbės svečias, atidarė labai reto ir brangaus aliejaus didžiulį alebastro ąsotį; ir patepusi Mokytojo galvą, ėmė jį pilti ant jo kojų, tada paleido savo plaukus ir jais nušluostė jo kojas. Visi namai prisipildė aliejaus kvapo, ir visus dalyvavusiųosius nustebino tai, ką padarė Marija. Lozorius nepasakė nieko, tačiau kada kai kurie iš tų žmonių ėmė murmėti, reikšdami pasipiktinimą dėl to, kad šitaip vartojamas toks brangus aliejus, tada Judas Iskarijotas nužingsniavo ten, kur patogiai sėdėjo Andriejus, ir tarė: "Kodėl šitas aliejus nebuvo parduotas ir tie pinigai nepadovanoti tam, kad būtų pamaitinti vargšai? Tu turėtum pasišnekėti su Mokytoju, kad jis papriekaištautų dėl tokio švaistymo."

Jėzus, žinodamas, ką jie galvoja, ir girdėdamas, ką jie sako, uždėjo savo ranką ant Marijos galvos, kada ji klūpojo prie jo, ir su malonia veido išraiška, tarė: "Palikite ją ramybėje, kiekvienas iš jūsų. Kodėl gi jūs varginate ją dėl šito, matydami, kad ji padarė gerą darbą vedina savo širdies? Tiems iš jūsų, kurie

murma ir sako, jog šitas aliejus turėjo būti parduotas, o pinigai paskirti vargšams, leiskite man pasakyti, jog vargšai visada yra šalia jūsų, taip, kad jūs galite patarnauti jiems bet koku metu, kuris jums atrodo patogus; bet aš su jums būsiu ne visą laiką; netrukus aš išvyksiu pas savąjį Tėvą. Šitoji moteris ilgą laiką taupė šitą aliejų mano kūnui, kada jis bus laidojamas, ir dabar, kada jai atrodo, jog yra tinkamas metas šiam patepimui su nerimu laukiant manosios mirties, tai tikrai toks malonumas iš jos nebus atimtas. Šitą padarydama, Marija papriekaištavo jums visiems tuo, kad šituo veiksniu ji aiškiai parodo tikėjimą į tai, ką aš pasakiau apie savąją mirtį ir pakilimą pas savąjį Tėvą danguje. Šitai moteriai tikrai nebus priekaištaujama dėl to, ką šitą vakarą ji padarė; vietoje šito aš tikrai jums sakau, jog ateities amžiais, kur tik per visą pasaulį bus iš tiesų skelbiama šitoji evangelija, ten apie tai, ką ji padarė, bus kalbama prisimenant ją."

Būtent dėl šito priekaišto, į kurį jis žiūrėjo kaip pareikštą asmeniškai jam, Judas Iskarijotas galiausiai nusprendė siekti keršto dėl savo užgautų jausmų. Tokios mintys jam daug kartų šmėstelėdavo sąmonėje, bet dabar šitokias nuodėmingas mintis jis išdrįso įsileisti į savo protą atvirai ir sąmoningai. Ir daugelis kitų kurstė jo šitokią požiūrį, kadangi šito aliejaus kaina buvo tokia, kad prilygo vieno žmogaus vienerių metų uždarbiui – šito būtų užtekę duona pamaitinti penkis tūkstančius asmenų. Bet Marija mylėjo Jėzų; ji buvo pasirūpinusi šituo brangiu aliejumi, su kuriuo būtų pateptas jo miręs kūnas, nes ji tikėjo jo žodžiais, kada jis iš anksto įspėjo juos, kad jis turi mirti, ir toji galimybė iš jos neturėjo būti atimta, jeigu savo nuomonę ji pakeitė ir nusprendė šitą auką padovanoti Mokytojui tuo metu, kol jis vis dar buvo gyvas.

Tiek Lozorius, tiek Morta žinojo, kad Marija ilgą laiką taupė tuos pinigus, už kuriuos galėtų nusipirkti šitą kvapnaus aliejaus indą, ir jie nuoširdžiai pritarė tam, ką ji padarė,

[1880]▼

kaip šito troško jos širdis, nes jie buvo turtingi ir tokią auką galėjo sau lengvai leisti.

Kada apie šiuos pietus Jėzaus ir Lozorius garbei Betanėje sužinojo vyriausieji šventikai, tada jie pradėjo tarpusavyje tartis dėl to, ką reikėtų daryti su Lozoriumi. Ir netrukus jie nusprendė, jog Lozorius taip pat turi mirti. Jie priėjo teisingos išvados, jog būtų bergždžia nužudyti Jėzų, jeigu jie leistų toliau gyventi Lozoriumi, kurį jis buvo prikėles iš mirusiųjų.

2. SEKMADIENIO RYTA SU APAŠTALAIS

Šitą sekmadienio rytą, gražiame Simono sode Mokytojas pasikvietė savo dvylika apaštalų ir suteikė jiems paskutiniuosius pamokymus ruošiantis įeiti į Jeruzalę. Jiems jis pasakė, jog galbūt jis daug kartų kreipsis į žmones ir mokys daug pamokų prieš sugrįždamas pas Tėvą, bet apaštalams patarė susilaikyti nuo bet kokio viešo darbo lankantis Jeruzalėje per šitą Perėjimo šventę. Jis paliepė jiems likti netoli jo ir "stebėti ir melstis." Jėzus žinojo, jog didelė dalis jo apaštalų ir tiesioginių pasekėjų net ir tuo metu turėjo prie savęs pasislėpę kardus, bet apie tai jis neužsiminė nieko.

Šito ryto pamokymus sudarė trumpa jų tarnystės apžvalga nuo jų išventinimo dienos netoli Kapernaumo iki šitos dienos, kada jie rengėsi įžengti į Jeruzalę. Apaštalai klausėsi tylėdami; jie nepaklausė nė vieno klausimo.

Anksti tą rytą Dovydas Zabediejus perdavė Judui pinigus, gautus už Pelos stovyklavietės įrangos pardavimą, o Judas, savo ruožtu, šitų pinigų didžiąją dalį atidavė pasaugoti į Simono, juos priimančio šeimininko rankas, ruošiantis tam, jeigu susidarytų nepaprasta padėtis tuo metu, kada jie bus Jeruzalėje.

Po pasitarimo su apaštalais Jėzus kalbėjosi su Lozoriumi ir nurodė jam vengti savo gyvybės paaukojimo kerštaujančiam Sanhedrinui. Būtent pakludamas šitam perspėjimui po kelių dienų Lozorius pabėgo į Filadelfiją, kada Sanhedrino pareigūnai pasiuntė vyrus jo suimti.

Tam tikra prasme, visi Jėzaus pasekėjai nujautė artėjančią krizę, bet jos rimtumą suvokti iki galo jiems trukdė Mokytojo nepaprastas linksnumas ir išimtinai puikus humoras.

3. IŠĖJIMAS Į JERUZALĘ

Betanė buvo apie dvi mylias nuo šventyklos, o kada Jėzus susiruošė išeiti į Jeruzalę, buvo pusė dviejų to sekmadienio popietę. Jis jautė gilią meilę Betanei ir jos paprastiems žmonėms. Nazaretas, Kapernaumas, ir Jeruzalė jį buvo atstūmę, bet Betanė jį buvo priėmusi, buvo įtikėjusi į jį. Ir būtent šitame mažame kaimelyje, kur beveik kiekvienas vyras, kiekviena moteris, ir kiekvienas vaikas buvo tikintieji, jis pasirinko įvykdyti savęs padovanojimo žemiškosios karjeros galingiausią darbą, Lozorius prikėlimą. Lozorių jis prikėlė ne tam, kad kaimiečiai galėtų tikėti, bet vietoje šito, dėl to, kad jie jau tikėjo.

Visą rytą Jėzus mokė apie savo įėjimą į Jeruzalę. Iki šios akimirkos jis visada stengėsi nuslopinti tokį dalyką, kad jį viešai audringai sveikintų kaip Mesiją, bet dabar padėtis buvo kitokia; jis artėjo prie savosios karjeros materialiam kūne pabaigos, Sanhedrinas buvo nusprendęs, kad jis turi mirti, ir nebūtų jokios žalos dėl to, kad jo mokiniams savuosius jausmus būtų leista išreikšti laisvai, kaip tik tai ir galėtų atsitikti, jeigu jis nuspręstų į miestą įžengti oficialiai ir viešai.

[1881]▼

Jėzus nusprendė į Jeruzalę įžengti viešai ne dėl to, kad paskutinį kartą siektų liaudies palankumo arba paskutinį kartą mėgintų gauti valdžią. Tą jis padarė taip pat visiškai ne dėl to, kad patenkintų savo mokinių ir apaštalų lūkesčius. Jėzus nepuoselėjo jokių iliuzijų, būdingų fantastiniam svajotojui; jis gerai žinojo, kokios turi būti šito apsilankymo pasekmės.

Kada Mokytojas nusprendė, jog į Jeruzalę įeis viešai, tada jam iškilo būtinybė pasirinkti šito sprendimo įgyvendinimo deramą metodą. Jėzus permąstė daugiau ar mažiau visas prieštaringas vadinamąsias mesijiškas pranašystes, bet atrodė, jog iš viso yra tiktai vienintelė tinkama tam, kad jis ją pasinaudotų. Didžioji dauguma šitų pranašiškų pasakojimų vaizdavo karalių, Dovydo sūnų ir perėmėją, drąsų ir ryžtingą viso Izraelio žemiškąjį išvaduotoją iš svetimųjų viešpatavimo jungo. Bet buvo viena Rašto citata, kurią su Mesiju retkarčiais susiedavo tie, kurie jo misijos atžvilgiu laikėsi labiau dvasinės

sampratos, ir kuria, Jėzaus manymu, būtų galima nuosekliai vadovautis ir jo planuojamo įžengimo į Jeruzalę metu. Šitą Rašto citatą jis surado pas Zakarijų, ir ji buvo tokia: "Džiūgauk, O Siono dukra; šauk, o Jeruzalės dukra. Žiūrėk, pas tave atvyksta tavasis karalius. Jis yra teisingas ir atneša išgelbėjimą. Jis atvyksta kaip tas, kuris yra nusižeminęs, joja ant mulo, ant jauno mulo, nė vienerių metų neturinčio asiliuko."

Karžygys karalius į miestą visada įjodavo ant arklio; karalius su taikos ir draugystės misija visada įžengdavo jodamas ant asilo. Jėzus į Jeruzalę nenorėjo įžengti kaip vyras ant arklio, bet jis norėjo įžengti taikingai ir su gera valia kaip Žmogaus Sūnus ant asilo.

Savo apaštalams ir mokiniams Jėzus ilgą laiką mėgino tiesioginiu mokymu įteigti, kad jo karalystė yra ne iš šito pasaulio, kad ji yra grynai dvasinis dalykas; bet šitos jo pastangos buvo nesėkmingos. Dabar tą, ko jam nebuvo pavykę padaryti aiškiu ir asmeniniu mokymu, jis norėtų pasiekti simboliniu apeliavimu. Dėl to, iškart po vidurdienio valgio, Jėzus pasikvietė Petrą ir Joną, ir paliepęs jiems nueiti į Betfagą, kaimyninį kaimelį, šiek tiek nutolusį nuo pagrindinio kelio ir esantį netoli nuo Betanės į šiaurės vakarus, jis toliau pasakė: "Nueikite į Betfagą, o kai prieisite kelių sankryžą, ten surasite pririštą jaunutį mulą. Atriškite šį asiliuką ir atsiveskite jį čia. Jeigu kas nors paklaus, kodėl jūs tą darote, atsakykite tikrai tiek, 'Jis reikalingas Mokytojui.'" Ir kada šie du apaštalai nuėjo į Betfagą, kaip ir buvo paliepęs Mokytojas, tada jie surado asiliuką, pririštą netoli savo motinos atviroje gatvėje ir arti prie kampinio namo. Petruui pradėjus atrišinėti asiliuką, priėjo savininkas ir paklausė, kodėl jie tą daro, ir kada Petras jam atsakė, kaip buvo nurodęs Jėzus, tada šis vyras tarė: "Jeigu jūs Mokytojas yra Jėzus iš Galilėjos, tada tegul jis turi šį asiliuką." Ir šitaip jie sugrižo, atsivesdami šį asiliuką.

Iki šito meto aplink Jėzų ir jo apaštalus buvo susirinkę keli šimtai piligrimų. Pro šalį keliaujantys į Perėjimo šventę atvykėliai laukė maždaug nuo pirmos dienos pusės vidurio. Tuo tarpu Dovydas Zabediejus ir kai kurie buvusieji jo pasiuntiniai pagalbininkai patys nusprendė nuskubėti žemyn į Jeruzalę, kur besilankančių piligrimų minioje prie šventyklos jie veiksmingai paskleidė žinią, kad Jėzus iš Nazareto triumfuojančiai žengia į miestą. Dėl to, keli tūkstančiai iš šitų besilankančiųjų išsiskubino būriais jo pasitikti, kad pasveikintų šitą daug apšnekėtą pranašą ir stebukladarį, kurį kai kurie laikė Mesiju. Šitoji gausybė, išėjusi iš Jeruzalės, sutiko Jėzų ir minią, einančius į miestą, kada tik jie buvo perėję per Alyvų Kalno aukščiausiąją vietą ir buvo pradėję leisti į miestą.

[1882]▼

Kada ši procesija išėjo iš Betanės, tada mokinių, tikinčiųjų, ir besilankančių piligrimų, kurių didelė dalis buvo atvykusi iš Galilėjos ir Perėjos, šventinėje minioje vyravo didžiulis entuziazmas. Prieš pat išeinant, dvylika moterų iš pirminio moterų korpuso, lydimos kai kurių savo pagalbininkų, atvyko į šią vietą ir prisijungė prie šitos unikalios procesijos, kada ji džiūgavo judėdama link miesto.

Prieš jiems išvykstant, Alfiejų dvyniai savo apsiaustus uždėjo ant asilo ir jį laikė tuo metu, kada Mokytojas sėdosi ant jo. Procesijai judant link aukščiausiojo Alyvų Kalno taško, šventinė minia numetė savo apsiaustus ant žolės ir atsinešė šakų nuo netoli augusių medžių tam, kad padarytų garbės

kilimą asilui, nešančiam karališkąjį Sūnų, pažadėtąjį Mesiją. Šiai linksmai miniai judant link Jeruzalės, ji ėmė giedoti, arba greičiau unisonu šaukti, Psalmę "Šlovė Dovydo sūnui; palaimintas yra tas, kuris ateina Viešpaties vardu. Šlovė aukštybėse. Tebūnie palaiminta toji karalystė, kuri nužengia iš dangaus."

Jėzus buvo nerūpestingas ir linksmas jiems judant į priekį, kol priėjo prie aukščiausiosios Alyvų Kalno vietos, kur atsivėrė visas miesto ir šventyklų bokštų vaizdinys; čia Mokytojas procesiją sustabdė, ir tarp visų įsivyravo visiška tyla, kada jie pamatė, kad jis verkia. Žvelgdamas žemyn į didžiulę gausybę žmonių, ateinančių iš miesto jo pasveikinti, Mokytojas labai susijaudinęs ir liūdnu balsu tarė: "O Jeruzale, jeigu tu tikrai būtum pažinusi, net tu, bent jau šitą savo dieną, tuos dalykus, kurie yra tavoji ramybė ir kuriuos taip laisvai tu galėjai turėti! Bet dabar nuo tavųjų akių šitoji šlovė netrukus bus tikrai paslėpta. Netrukus Ramybės Sūnų tu atstumsi ir nuo išgelbėjimo evangelijos nusigręši. Greitai tave užgrius tokios dienos, kada tavo priešai aplink tave iškas apkasus ir apguls tave iš visų pusių; jie tikrai tave visiškai sugriaus, kadangi iš tiesų nepaliks akmenų ant akmenų. Ir visa tai tave iš tikrųjų užgrius, nes tu nežinėjai dieviškojo apsireiškimo laiko. Netrukus Dievo dovaną tu atstumsi, o visi žmonės atstums tave."

Kada jis baigė kalbėti, tada jie ėmė leistis nuo Alyvų Kalno, ir neužilgo prie jų prisijungė toji atvykėlių gausybė, kuri buvo atėjusi iš Jeruzalės, mojuodama palmių šakomis, skanduodama šlovinimus, ir kitokiu būdu reikšdama džiūgavimą ir gerą bičiulystę. Mokytojas nebuvo suplanavęs, jog šitos minios turėtų išeiti iš Jeruzalės, kad juos pasitiktų; tai buvo kitų darbas. Jis niekada iš anksto neplanuodavo nieko tokio, kas buvo teatrališka.

Kartu su ta minia, kuri plūstelėjo už miesto, kad pasveikintų Mokytoją, taip pat atėjo ir daug fariziejų ir kitokių jo priešų. Jie taip smarkiai sunerimo dėl šito staigaus ir netikėto liaudies pasveikinimo prasiveržimo, jog pabijojo jį suimti, kad toks veiksmas nepaskatintų atviro liaudies maišto. Jie labai baiminosi didžiulio skaičiaus atvykėlių, kurie buvo daug girdėję apie Jėzų ir kurių didelė dalis tikėjo į Jėzų, požiūrio.

Jiems artinantis prie Jeruzalės, minia pradėjo dar labiau reikšti emocijas, taip smarkiai, jog kai kurie iš fariziejų prasiskynė kelią iki Jėzaus ir tarė: "Mokytojau, tu turėtum savo mokiniams papriekaištauti ir paliepti jiems tinkamiau elgtis." Jėzus atsakė: "Būtent kaip tik tai ir tinka, jog šitie vaikai turėtų pasveikinti šį Ramybės Prinčą, kurį vyriausieji šventikai atstūmė. Juos stabdyti būtų beprasmiška, nebent vietoje jų imtų kaukti šitie pakelės akmenys."

Šitie fariziejai nuskubėjo tolyn aplenkdami procesiją, kad vėl prisijungtų prie Sanhedrino, kuris tuo metu tarėsi šventykloje, ir savo partneriams jie pranešė: "Žiūrėkite, viskas, ką mes darome yra bergždžia; šitas galilėjietis mūsų planus griaua. Žmonės dėl jo eina iš proto; jeigu mes šitų neišmanėlių nesustabdysime, tai paskui jį nueis visas pasaulis."

[1883]▼

Iš tikrųjų šitam paviršutiniškam ir spontaniškam liaudies entuziazmo prasiveržimui nereikėtų suteikti kokios nors gilesnės reikšmės. Šitas pasveikinimas, nors ir buvo džiugus ir nuoširdus, bet visiškai nereikė kokio nors realaus ar gilaus tikėjimo šitos šventinės minios širdyse. Vėliau šitą savaitę šitos pačios minios bus lygiai taip greitai pasirengusios Jėzų atstumti, kada tik

Sanhedrinas užims prieš jį tvirtą ir ryžtingą nuostatą, ir kada jie bus nusivylę – kai suvoks, kad Jėzus neketina įkurti karalystės sutinkamai su jų ilgai puoselėtais lūkesčiais.

Bet visas miestas buvo nepaprastai sujudęs, kadangi kiekvienas klausinėjo, “Kas gi yra šitas vyras?” Ir minia atsakinėjo, “Jis yra pranašas iš Galilėjos, Jėzus iš Nazareto.”

4. APSILANKYMAS PRIE ŠVENTYKLOS

Tuo metu, kada Alfiejaus dvyniai asilą sugrąžino jo savininkui, Jėzus ir dešimt apaštalų atsiskyrė nuo savo artimiausių pagalbininkų ir vaikštinėjo aplink šventyklą, stebėdami, kaip vyksta pasiruošimas Perėjimo šventei. Nebuvo jokio mėginimo Jėzui trukdyti, nes Sanhedrinas labai bijojo liaudies, ir, galų gale, tai buvo viena iš tų priežasčių, kodėl Jėzus leido šiai gausybei jį šitaip audringai sveikinti. Apaštalai nesuvokė, jog tai buvo vienintelis žmogiškasis metodas, kuris galėjo veiksmingai užkirsti kelią tam, kad Jėzaus nesuimtų vos tik jam įžengus į miestą. Mokytojas Jeruzalės gyventojams, aukštiems ir žemiems, o taip pat ir dešimtims tūkstančių atvykėlių į Perėjimo šventę, troško suteikti šitą dar vieną ir paskutiniąją galimybę išgirsti evangeliją ir priimti, jeigu tik jie panorės, Ramybės Sūnų.

Ir dabar, labiau vakarėjant ir minioms išėjus ieškoti, kur pavalgyti, Jėzus ir jo artimiausi pasekėjai liko vieni. Kokia keista buvo diena! Apaštalai buvo susimąstę, bet nešnekūs. Niekada per visus savo bendravimo su Jėzumi metus tokios dienos jie nebuvo matę. Trumpam jie prisėdo prie išdinės, žiūrėdami, kaip žmonės meta į ją savo paaukojimus: turtingieji į priėmimo dėžutę dėjo daug ir visi kiti ką nors davė pagal savo turimą turtą. Pagaliau priėjo neturtinga našlė, apsirėdžiusi skurdžiai, ir jie matė, kaip į pailgą dėžutę ji įmetė du grašius (smulkias varines monetas). Ir tuomet tarė Jėzus, apaštalų dėmesį atkreipdamas į našlę: “Gerai įsidėmėkite tai, ką dabar matėte. Šita neturtinga našlė įmetė daugiau už visus kitus, kadangi šitie visi kiti, iš savo pertekliaus, įmetė kokį nors mažmožį kaip dovaną, bet šita vargšė moteris, nors ji ir pati yra prispausta nepriteklių, atidavė viską, ką turi, net ir savo pragyvenimą.”

Vis labiau vakarėjant, jie vaikštinėjo po šventyklos kiemus tylėdami, ir kada Jėzus dar kartą apžvelgė šitą pažįstamą aplinką, prisimindamas savuosius jausmus iš ankstesniųjų apsilankymų, neišskiriant ir ankstyvųjų, tada jis pasakė, “Eikime į Betanę pailsėti.” Jėzus, su Petru ir Jonu, nuėjo į Simono namus, tuo tarpu likusieji apaštalai apsisusto pas savo draugus Betanėje ir Betfage.

5. APAŠTALŲ POŽIŪRIS

Šitą sekmadienio vakarą, jiems grįžtant į Betanę, Jėzus ėjo apaštalų priešakyje. Nė žodžio nebuvo ištarta tol, kol jie skyrėsi, atėję prie Simono namų. Niekada nebuvo kitų dvylikos žmogiškųjų būtybių, kurios būtų patyrusios tokių skirtingų ir nepaaiškinamų jausmų, kokie dabar užplūdo šitą karalystės ambasadorių protus ir sielas. Šitie tvirti galilėjiečiai buvo pasimetę ir sunerimę;

jie nežinojo, ko tikėtis toliau; jie buvo per daug nustebinti, kad būtų išsigandę. Jie nieko nežinojo apie Mokytojo planus kitai dienai, ir jie nepateikė jokių klausimų. Jie nuėjo ten, kur buvo apsistoję, nors miegojo nedaug, išskyrus dvynius. Bet apsiginklavę jie Simono namuose Jėzaus nesaugojo.

Andriejus buvo visiškai suglumęs, beveik pasimetęs. Jis buvo tas vienintelis apaštalas, kuris nesiėmė tokios užduoties, kad rimtai svarstyti liaudies audringo pasveikinimo protrūkį. Jis buvo per daug užsiėmęs mintimi apie savąją atsakomybę kaip apaštališkojo korpuso vadovas, kad rimtai svarstyti garsių minios šlovinimų prasmę ar reikšmę. Andriejus buvo užimtas tuo, kad stebėjo kai kuriuos savo partnerius, kuriuos, jis baiminosi, gali į šalį nuvesti jų emocijos susijaudinimo metu, ypač Petrą, Jokūbą, Joną, ir Simoną Uolujį. Per šitą dieną ir per kelias kitas dienas, Andriejų kamavo rimtos dvejonės, bet nė apie vieną iš šitų negerų nuojautų jis niekada neužsiminė savo apaštališkiesiems bičiuliams. Jis buvo sunerimęs dėl šio dvyliktuko kai kurių narių, kurie, jis žinojo, buvo apsiginklavę kardais, požiūrio; bet jis nežinojo, kad tokį ginklą nešiojasi ir jo paties brolis, Petras. Ir dėl to į Jeruzalę einanti procesija Andriejui padarė palyginus paviršutinišką įspūdį; jis buvo per daug užsiėmęs savosios tarnybos pareigomis, kad jį paveiktų kas nors dar.

Simoną Petrą šitas liaudies entuziazmo pasireiškimas iš pradžių beveik pakerėjo; bet iki to laiko, kada tą naktį jie sugrižo į Betanę, jis buvo didėle dalimi prablaivėjęs. Petras tiesiog negalėjo suprasti, ką Mokytojas sumanė. Jis buvo siaubingai nusivylęs, kad Jėzus nepratęsė šitos liaudies palankumo bangos kokio nors pobūdžio pareiškimu. Petras negalėjo suprasti, kodėl Jėzus miniai nekalbėjo, kada jie atvyko prie šventyklos, arba kodėl neleido bent jau vienam iš apaštalų kreiptis į šią minią. Petras buvo puikus pamokslininkas, ir jam nepatiko matyti tai, kad tuščiai švaistomas toks didžiulis, imlus, ir entuziastingas auditorijos polėkis. Jis taip būtų norėjęs karalystės evangeliją skelbti tai miniai kaip tik ten šventykloje, bet Mokytojas buvo jiems ypač nurodęs, kad jie nemokytų ir nepamokslautų tuo metu, kada Jeruzalėje lankysis per šitą Perėjimo šventės savaitę. Toji reakcija, kurią Simonas Petras gavo iš tos vaizdingos procesijos, einančios į miestą, buvo siaubinga; iki vakaro jis prablaivėjo ir buvo neapsakomai nuliūdęs.

Jokūbui Zabediejui, šitas sekmadienis buvo susipainiojimo ir gilaus pasimetimo diena; jis negalėjo suvokti to, kas vyko, prasmės; jis negalėjo suvokti Mokytojo tikslo, kodėl jis leido šitą laukinį audringą pasveikinimą, o tada tiems žmonėms atsisakė tarti žodį, kada jie atėjo prie šventyklos. Tuo metu, kada procesija leidosi nuo Alyvų Kalno link Jeruzalės, dar labiau, kada juos pasitiko tūkstančiai piligrimų, išpuolusių Mokytoją pasveikinti, Jokūbą žiauriai draskė prieštaringos pakilios nuotaikos ir pasitenkinimo dėl to, ką jis matė, emocijos ir gilus baimės jausmas dėl to, kas gi atsitiks, kada jie pasieks šventyklą. Ir tada iš tiesų jis buvo nusiminęs ir nusivylęs, kada Jėzus nulipo nuo asilo ir neskubėdamas ėmė vaikštinėti po šventyklos kiemus. Jokūbas negalėjo suprasti tos priežasties, kodėl nebuvo pasinaudota tokia nuostabia galimybe paskelbti karalystę. Prieš naktį, jo protą buvo tvirtai surakinęs slegiantis ir siaubingas netikrumas.

Jonas Zabediejus beveik priartėjo prie to, kad suprastų, kodėl gi Jėzus pasielgė šitaip; bent jau iš dalies jis suvokė šito vadinamojo triumfuojančio

įžengimo į Jeruzalę dvasinę reikšmę. Kada minia toliau judėjo link šventyklos, ir kada Jonas stebėjo savo Mokytoją sėdintį apžergus šį jauniklį asilą, tada jis prisiminė, kaip vieną kartą girdėjo Jėzų cituojant pastraipą iš Raštų, Zakarijo pasisakymą, kuris pavaizdavo Mesijo atvykimą kaip ramybės vyrą ir į Jeruzalę įjojantį ant asilo.

[1885]▼

Kada Jonas perkratė šitą citatą savo galvoje, tada pradėjo suvokti šito sekmadienio popietinės procesijos simbolinę reikšmę. Bent jau, šitos citatos reikšmę jis suvokė užtektinai, kad tai jam leistų tam tikra prasme pasimėgauti šiuo epizodu ir kad užkirstų kelią per dideliu nusiminimui dėl to, jog taip akivaizdžiai tuščiai baigėsi ši triumfuojanti procesija. Jono protas buvo tokio tipo, kuris natūraliai turėjo polinkį mąstyti ir jausti simboliais.

Pilypą visiškai sutrikdė to protrūkio staigumas ir spontaniškumas. Tuo metu, kada jie leidosi nuo Alyvų Kalno, jis mintyse negalėjo pakankamai susikaupti, kad priėtų prie kokios nors tvirtos sampratos, ką reiškia visas šitas demonstravimas. Tam tikra prasme jam šis vaidinimas patiko, nes buvo pagerbiamas jo Mokytojas. Iki to meto, kada jie pasiekė šventyklą, jam nerimą ėmė kelti mintis, kad Jėzus galbūt gali jo paprašyti šitą minią pamaitinti, tokiu būdu Jėzaus elgesys, kada nuo minios jis ramiai pasitraukė, kas taip skaudžiai nuvylė didžiąją daugumą apaštalų, Pilypui buvo didžiulis palengvėjimas. Šitam dvyliktuko ekonomui minios kartais tapdavo dideliu išbandymu. Po to, kada jis išsivadavo iš savo asmeninės baimės, susijusios su šių minių materialiais poreikiais, tada Pilypas, kaip ir Petras, ėmė reikšti nepasitenkinimą dėl to, jog nieko nebuvo daroma, kad ši minia būtų mokoma. Tą naktį Pilypas šiuos patyrimus apmąstė iš naujo ir jautė pagundą suabejoti visa karalystės idėja; jis nuoširdžiai stebėjosi, ką visi šitie dalykai gali reikšti, bet apie savo abejones neužsiminė niekam; jis per daug mylėjo Jėzų. Jo asmeninis įtikėjimas į Mokytoją buvo didžiulis.

Natanielius, be simbolinių ir pranašišku aspektu, arčiausiai priartėjo prie to, kad suprastų Mokytojo priežastį, kodėl jis pasinaudojo Perėjimo šventės piligrimų masine parama. Jis išprotavo, prieš jiems pasiekiant šventyklą, jog be tokio demonstratyvaus įžengimo į Jeruzalę, Jėzų Sanhedrino pareigūnai būtų suėmę ir įmetę į kalėjimą tą pačią akimirka, kai tik jis būtų išdrįšęs įeiti į miestą. Dėl to, jis nė truputėlio nenustebo, jog toliau Mokytojas džiūgaujančiomis miniomis nebesinaudojo, kada jis jau buvo patekęs už sienų į miesto vidų ir šitokiu būdu žydų lyderiams buvo priverstinai įteigęs, kad jie nemėgintų jo suimti tuoj pat. Supratęs tikrąją priežastį, kodėl Mokytojas į miestą įėjo šitokiu būdu, savaime suprantama, kad Natanielius žygiavo labiau susitvardęs ir jį mažiau negu kitus apaštalus suglumino ir nuvylė vėlesnis Jėzaus elgesys. Natanielius didžiuliu laipsniu tikėjo tuo, kad Jėzus supranta žmones, o taip pat jo išmintingumu ir protingumu, kaip elgtis sunkiose situacijose.

Motiejų šitas šventinės procesijos vaidinimas iš pradžių suglumino. Jis negalėjo suvokti prasmės to, ką matė jo akys, tol, kol jis taip pat neprisiminė tos

citatos iš Zakarijo, kur pranašas buvo užsiminęs apie Jeruzalės džiūgavimą, nes atvyko jos karalius, atnešantis išgelbėjimą ir jojantis ant jauno asilo. Procesijai judant miesto kryptimi, o tada toliau einant link šventyklos, Motiejų apėmė ekstazė; jis buvo tikras, jog atsitiks kažkas nepaprasta, kada Mokytojas nueis į šventyklą šitos šaukiančios minios priešakyje. Kai vienas iš fariziejų pasišaipė iš Jėzaus, sakydamas, "Žiūrėkit, visi, matot, kas čia atvyksta, žydų karalius, jojantis ant asilo!" Motiejus tikrai didžiulių pastangų dėka susilaikė, kad nepultų jo. Nė vienas iš šio dvyliktuko nebuvo prislėgtas labiau, tą vakarą grįžtant atgal į Betanę. Po Simono Petro ir Simono Uoliojo, jis patyrė aukščiausią nervinę įtampą, ir iki vakaro išseko visiškai. Bet ryte Motiejus buvo daug linksmesnis; jis, galų gale, mokėjo pralaimėti.

[1886]▼

Tomas buvo labiausiai pasimetęs ir suglumęs vyras iš viso šio dvyliktuko. Didžiąją laiko dalį jis tiesiog žingsniavo, žiūrėdamas į šį reginį ir nuoširdžiai stebėdamasis, koks galėtų būti Mokytojo motyvas dalyvauti tokioje keistoje demonstracijoje. Giliai širdyje jis visą šį vaidinimą laikė šiek tiek vaikišku, jeigu iš viso ne kvailu. Jis niekada nebuvo matęs Jėzaus darančio ką nors panašaus, ir buvo pasimetęs, kad galėtų kaip nors paaiškinti jo keistą elgesį šita sekmadienio popietę. Iki to meto, kada jie pasiekė šventyklą, Tomas išmąstė, jog šitos masinės demonstracijos tikslas buvo taip išgąsdinti Sanhedriną, kad jis neišdrįstų Mokytojo suimti tuoj pat. Grįžtant į Betanę, Tomas galvojo daug, bet nieko nešnekėjo. Iki to meto, kada reikėjo eiti miegoti, Mokytojo protingumas surengti šurmulingą įžengimą į Jeruzalę, ėmė atrodyti kaip kažkoks humoristinis kreipimasis, ir šitoks požiūris jam labai pakėlė nuotaiką.

Simonui Uoliajam šitas sekmadienis prasidėjo kaip puiki diena. Jis įsivaizdavo, kokie nuostabūs dalykai vyks Jeruzalėje per keletą kitų dienų, ir tuo jis buvo teisus, bet Simonas svajotojo apie naujo žydų nacionalinio valdymo įkūrimą, su Jėzumi Dovydo soste. Simonas įsivaizdavo, kaip nacionalistai griebsis veiksmų, vos tik bus paskelbta karalystė, o jis pats bus naujosios karalystės besirenkančių karinių pajėgų vyriausiasis vadas. Leidžiantis nuo Alyvų Kalno, jis net įsivaizdavo, kad Sanhedrino nariai ir visi jiems prijaučiantys bus nebegyvi iki tos dienos saulėlydžio. Jis iš tikrųjų tikėjo, jog turi atsitikti kažkas didinga. Jis buvo triukšmingiausias vyras visoje minioje. Iki tos popietės penktos valandos jis buvo tylus, sugniuždytas, ir praradęs viltį apaštalas. Jis niekada iki galo neatsigavo iš šios depresijos, kuri jį apėmė dėl šitą dieną patirto šoko; bent jau tol, kol nepraėjo daug laiko po Mokytojo prisikėlimo.

Alfiejų dvyniams tai buvo puiki diena. Jie iš tikrųjų ja džiaugėsi visą laiką, ir nedalyvavę tuo metu, kada buvo ramiai vaikštinėjama prie šventyklos, jie didele dalimi nepajuto masinio entuziazmo atoslūgio. Jie akivaizdžiai negalėjo suprasti apaštalų prislėgto elgesio, kada tą vakarą jie sugrįžo į Betanę. Dvynių atmintyje šitoji diena visada išliko tokia, kada jie žemėje buvo arčiausia dangaus. Šita diena jiems suteikė aukščiausiąjį pasitenkinimą per visą jų kaip apaštalų karjerą. Ir prisiminimai apie šito sekmadienio popietės entuziazmą padėjo jiems pereiti per šitos kupinos įvykių savaitės, iki pat nukryžiuojimo valandos, visą tragediją. Tai buvo pats tinkamiausias karaliaus įžengimas, kokį tik galėjo dvyniai suvokti; jiems patiko viso skambaus reginio kiekviena akimirka. Jie visiškai

pritarė viskam, ką matė, ir tą ilgai išlaikė savo atmintyje.

Iš visų apaštalų, Judui Iskarijotui šitas procesinis įžengimas į Jeruzalę turėjo labiausiai neigiamos įtakos. Jo protas buvo nepritariančiai sukilęs dėl Mokytojo priekaišto aną dieną, sąsajoje su Marijos patepimu banketo metu Simono namuose. Judas visu šiuo spektakliu bjaurėjosi. Jam jis atrodė vaikiškas, jeigu iš tikrųjų ne juokingas. Kada šitas kerštingas apaštalas žvelgė į šito sekmadienio popietės įvykius, tada Jėzus jam atrodė panašesnis į klouną, o ne į karalių. Iš visos širdies jis jautė pasipiktinimą dėl viso šito vaidinimo. Jis pritarė graikų ir romėnų pažiūroms, kurie niekino bet ką, kas sutikdavo joti ant asilo ar asiliuko. Iki to laiko, kada ši triumfuojanti procesija įžengė į miestą, Judas beveik apsisprendė apleisti tokios karalystės visą idėją; jis beveik pasiryžo atsisakyti visų tokių absurdiškų mėginimų, kad būtų įkurta dangaus karalystė. Ir tada jis pagalvojo apie Lozorius prisikėlimą, ir apie daugelį kitų dalykų, ir nusprendė toliau pasilikti su šiais dvylika, bent jau dar vieną dieną. Be to, jis nešiojo tą kapšą, o jis nenorėjo pabėgti turėdamas apaštališkuosius pinigus. Tą vakarą

[1887]▼

grįžtant į Betanę jo elgesys neatrodė keistas, kadangi visi apaštalai buvo lygiai taip prislėgti ir tylūs.

Judą nepaprastai paveikė tai, kad iš jo pasišaipė jo draugai sedukėjai. Nė vienas kitas faktorius, atskirai paimtas, neturėjo jam tokio stipraus poveikio, jam priimant galutinį sprendimą apleisti Jėzų ir savo bičiulius apaštalus, kaip vienas toks epizodas, atsitikęs kaip tik tuomet, kada Jėzus pasiekė miesto vartus: Žymus sedukėjas (Judo šeimos draugas) pribėgo prie jo su piktdžiugiška pašaipos dvasia ir, plekštelėjęs jam per nugarą, tarė: "Kodėl gi tokia sunerimusi veido išraiška, mano gerasis drauge; pralinksmėk ir prisijunk prie mūsų visų, tuo metu, kada mes audringai sveikiname šitą Jėzų iš Nazareto, žydų karalių, kada jis joja per Jeruzalės vartus sėdėdamas ant asilo." Judas niekada nebijojo persekiojimo, bet jis negalėjo pakęsti tokio pobūdžio pajuokos. Su tuo ilgai puoselėtu keršto jausmu dabar susimaišė šita fatališka pajuokos baimė, tas siaubingas ir baimę keliantis jausmas gėdytis savojo Mokytojo ir savo bičiulių apaštalų. Širdyje, šitas išventintas karalystės ambasadorius jau buvo dezertyras; jam tiktai beliko surasti kokį nors tinkamą pretekstą ryšius su Mokytoju nutraukti atvirai.

[1888]▼

173 DOKUMENTAS

PIRMADIENIS JERUZALĖJE

ANKSTI šito pirmadienio rytą, iš anksto susitarus, Jėzus ir apaštalai susirinko Simono namuose Betanėje, ir po trumpo pasitarimo išėjo į Jeruzalę. Šie dvylika buvo keistai tylūs eidami link šventyklos; jie nebuvo atsigavę po praėjusios dienos patyrimo. Jie laukė, bijojo, ir juos giliai veikė kažkoks išsiskyrimo jausmas, kylantis dėl netikėto Mokytojo taktikos pasikeitimo ir dėl jo nurodymo neužsiimti jokių viešu mokymu per visą šitą Perėjimo savaitę.

Šitai grupei leidžiantis nuo Alyvų Kalno, Jėzus ėjo pirmas, apaštalai sekė arti

už jo, mąstydami tyloje. Visų, išskyrus Judo Iskarijoto, protą užvaldė vienintelė mintis, ir ji buvo tokia: Ką Mokytojas padarys šiandien? Vienintelė mintis, persmelkusi Judą, buvo: Ką man daryti? Ar eiti su Jėzumi ir savo draugais, ar pasitraukti? Ir jeigu aš ketinu pasitraukti, tai kaip su jais ryšius nutraukti?

Buvo maždaug devinta valanda, kada šitą puikų rytą šitie vyrai atėjo į šventyklą. Jie iš karto nuėjo į didžiąją galeriją, kur taip dažnai Jėzus mokė, ir pasisveikinęs su tikinčiais, kurie jo laukė, Jėzus užlipo ant vieno iš mokymui skirtų paaukštinimų ir kreipėsi į besirenkančią minią. Apaštalai truputį atsitraukė ir laukė įvykių.

1. ŠVENTYKLOS IŠVALYMAS

Buvo išaugęs didžiulis komercinis judėjimas, susijęs su garbinimo šventykloje pamaldomis ir ritualais. Tai buvo verslas, parūpinantis tinkamų gyvūnų įvairiems paaukojimams. Nors garbinančiajam ir buvo leidžiama atsivesti savo paties auką, bet buvo reikalaujama, kad šitas gyvulys neturėtų jokio "defekto" levitų įstatymo prasme ir kaip tą aiškino oficialūs inspektoriai. Ne vienas garbinantysis buvo patyręs tą pažeminimą, kada jo tariamai tobulą gyvulį šventyklos inspektoriai atmesdavo. Dėl to tapo labiau įprasta aukojamų gyvūnų nusipirkti šventykloje, ir nors keli punktai buvo ant netoli esančio Alyvų Kalno, kur buvo galima jų nusipirkti, bet buvo įsigalėjusi mada šitų gyvūnų nusipirkti tiesiai iš šventyklos gyvulių aptvarų. Palaipsniui šitas paprotys išsivystė į tai, jog šventyklos galerijose buvo pardavinėjami visų rūšių aukojimui skirti gyvūnai. Šitokiu būdu buvo sukurtas platus verslas, iš kurio buvo gaunamas didžiulis pelnas. Dalis šitų pajamų būdavo paliekama šventyklos išdui, bet didesnioji dalis netiesiogiai patekdavo į valdančių aukštųjų šventikų šeimų rankas.

Šitas gyvulių pardavinėjimas šventykloje klestėjo, nes, kada garbinantysis nusipirkdavo tokį gyvulį, nors kaina kažkuria prasme galėjo būti ir aukšta, bet daugiau

[1889]▼

neberekėjo mokėti jokių papildomų rinkliavų, ir jis galėjo būti tikras, jog numatyta auka nebus atmesta dėl to, kad ji turi tikrą ar formalių defektų. Vienu ar kitu metu paprastiesiems žmonėms būdavo taikomos be saiko padidintų kainų sistemos, ypač didžiųjų nacionalinių švenčių metu. Vienu metu godūs šventikai nuėjo tiek toli, jog už porą balandžių, kuriuos vargšams parduoti derėjo už kelis skatikus, reikalavo tokios sumos, kuri prilygo savaitės darbo užmokesčiui. "Anaso sūnūs" jau buvo pradėję savo turgus steigti šventyklos teritorijoje, tas pačias prekybines muges, kurios išsilaukė iki to laiko, kada minia jas galutinai nusiaubė likus trejiems metams iki pačios šventyklos sugriovimo.

Bet šventyklos galerijas išniekino ne vien tikrai prekyba aukojimui skirtais gyvūnais ir įvairiomis prekėmis. Šituo metu buvo skatinama plati bankinė ir komercinė pinigų keitimo sistema, kuri buvo organizuota tiesiog pačioje šventyklos teritorijoje. Ir visa tai atsirado tokiu būdu: Asmonėjų dinastijos metais žydai kaldino savo pačių sidabrinus pinigus, ir tapo įprasta reikalauti,

jog pusės šekelio šventyklos mokestis ir kitos šventyklos rinkliavos būtų mokama šitą žydų moneta. Dėl šito nurodymo iškilo būtinybė suteikti pinigų keitėjams leidimą tuos įvairius pinigus, kurie cirkuliavo visoje Palestinoje ir Romos imperijos kitose provincijose, pakeisti į šitą žydų nukaldintą tradicinį šekelį. Pagrindinis šventyklos mokestis, kurį turėjo mokėti visi, išskyrus moteris, vergus, ir nepilnamečius, buvo pusė šekelio, tai buvo tokia moneta, kuri savo dydžiu prilygo maždaug dešimties centų monetai, bet buvo dvigubai storesnė. Iki Jėzaus laikų šventikai taip pat buvo atleisti nuo šventyklos rinkliavos mokėjimo. Dėl to, prieš Perėjimo šventę einantį mėnesį, nuo 15-os iki 25-os dienos, akredituoti pinigų keitėjai savo būdeles įsirengdavo pagrindiniuose Palestinos miestuose tam, jog aprūpintų žydų tautą tinkamais pinigais susimokėti šventyklos rinkliavas po to, kada bus pasiekę Jeruzalę. Po šio dešimties dienų laikotarpio šitie pinigų keitėjai persikeldavo į Jeruzalę ir savo keitimo stalus imdavo statyti šventyklos kiemuose. Už maždaug dešimčiai centų prilygstančios monetos pakeitimą jiems buvo leidžiama imti tokį komisinį mokestį, kuris prilygo nuo trijų iki keturių centų vertei, o jeigu keitimui būdavo pasiūloma didesnės vertės moneta, tuomet jiems buvo leidžiama paimiti dvigubą užmokestį. Lygiai taip šitie šventyklos bankininkai pelnydavosi keisdami visus pinigus, kurie buvo skiriami aukojamų gyvulių pirkimui ir mokesčiui už pasižadėjimus ir paaukojimui.

Šitie šventyklos pinigų keitėjai ne tik vykdė įprastą bankinį verslą siekdami pelno, kada keisdavo daugiau negu dvidešimties rūšių pinigus, kuriuos atvykstantys piligrimai periodiškai atsiveždavo į Jeruzalę, bet taip pat jie atlikdavo ir visas kitokias operacijas, susijusias su bankiniu verslu. Tiek šventyklos išdui, tiek šventyklos valdytojams šita komercinė veikla atnešdavo milžinišką pelną. Neretai šventyklos išde būdavo daugiau kaip dešimt milijonų dolerių, tuo metu, kada paprasti žmonės skendėjo skurde ir toliau mokėjo šiuos neteisings mokesčius.

Šitoje triukšmingoje pinigų keitėjų, prekeivių, ir gyvulių pardavėjų sancaupoje, Jėzus, šitą pirmadienio rytą, pamėgino mokyti dangiškosios karalystės evangelijos. Jis nebuvo vienintelis, kuris pasipiktino šitokiu šventyklos išniekinimu; paprasti žmonės, ypač žydai atvykėliai iš kitų provincijų, taip pat iš visos širdies piktinosi šitokiu savo nacionalinių garbinimo namų spekuliaciniu suteršimu. Šituo metu pats Sanhedrinas buvo surengęs eilinį susirinkimą tokioje patalpoje, kurią gaubė visas šitas prekybinis ir daiktų keitimo klegesys ir sąmyšis.

[1890]▼

Kai Jėzus buvo bepradedęs savo kreipimąsi, atsitiko du dalykai, kurie patraukė jo dėmesį. Prie netoli stovėjusio pinigų keitėjo stalo kilo energingas ir karštas ginčas dėl tariamai per didelio užmokesčio, paimito iš vieno žydo iš Aleksandrijos, tuo tarpu lygiai tuo pačiu metu orą šaižiai draskė maždaug vieno šimto veršiukų bandos, varomos iš gyvulių aptvaro vienos sekcijos į kitą, bliovimas. Kada Jėzus laukė, tyliai, bet giliai apmąstydamas šitą komercijos ir sąmyšio sceną, tada netoli savęs pastebėjo naivų galilėjietį, vyrą, su kuriuo jis vieną kartą šnekėjosi Irone, iš kurio tyčiojosi ir kurį stumdė niekinantys ir tariamai pranašesni judėjiečiai; ir dėl viso šito Jėzaus sieloje kilo viena iš tų keistų ir periodišku pasipiktinimo jausmo bangų.

Jo apaštalų, stovėjusių greta, kurie susilaikė nuo dalyvavimo tame, kas visiškai netrukus įvyko, nuostabai, Jėzus nulipo nuo pakylos, skirtos mokymui, ir priėjęs prie vaikino, kuris gynė gyvulius per galeriją, paėmė iš jo virvinių bizūną ir greitai išgynė gyvulius iš šventyklos. Bet tai buvo dar ne viskas; stebint į šventyklos galeriją susirinkusiųjų tūkstančiams nustebusių žvilgsnių jis didingai nužingsniavo į tolimiausią gyvulių aptvarą ir ėmė atidarinėti kiekvieno gardo vartus ir varyti įkalintus gyvulius lauk. Iki šito meto susirinkę piligrimai įsiaudrino, ir garsiausiai šaukdami jie pajudėjo link prekyviečių ir pradėjo versti pinigų keitėjų stalus. Per mažiau kaip penkias minutes visa komercija iš šventyklos buvo iššluota. Iki to meto, kada arenoje pasirodė netoli buvę romėnų sargybiniai, viskas nurimo, minioje buvo tvarka; Jėzus, sugrįžęs ant kalbėtojo pakylos, miniai sakė: “Jūs šiandien pamatėte tai, kas yra parašyta Raštuose: ‘Manieji namai iš tikrųjų bus vadinami maldos namais visoms nacijoms, bet jūs pavertėte juos plėšikų lindyne.’”

Bet prieš jam ištariant kitus žodžius, didžioji asamblėja pratrūko šlovinimo hosanomis, ir netrukus iš minios išėjo jaunuolių būrys, kad pagiedotų dėkingus pripažinimo himnus už tai, kad iš šventosios šventyklos buvo išvyti teršiantys ir spekuliuojantys prekeiviai. Iki šito laiko jau buvo pasirodę kai kurie šventikai, ir vienas iš jų tarė Jėzui, “Argi tu negirdi, ką sako levitų vaikai?” Ir Mokytojas atsakė, “Argi tu niekada neskaitei, ‘Iš kūdikių ir krūtimi žindomų vaikų lūpų sklinda išstobulintas garbinimas?’” Ir tos dienos visą likusiąją dalį tuo metu, kada mokė Jėzus, sargybiniai, pastatyti žmonių, stebėjo kiekvieną praejimą po arkomis, ir jie niekam neleido nešiotis po šventyklos galerijas net ir tuščio indo.

Kada vyriausieji šventikai ir raštininkai išgirdo apie šiuos įvykius, tada jie neteko žado. Jie Mokytojo vis labiau bijojo, ir vis labiau rodė pasiryžimą jį sunaikinti. Bet jie buvo sutrikę. Jie nežinojo, kaip pasiekti tai, kad jis mirtų, nes jie labai bijojo minios, kuri dabar taip atvirai išreiškė savo pritarimą tam, kad jis išvijo tuos teršiančius spekuliantus. Ir visą šitą dieną, tylos ir ramybės dieną šventyklos galerijose, žmonės klausėsi Jėzaus mokymo ir tiesiogine prasme jo žodžius gėrė.

Šito nuostabą sukėlusio Jėzaus veiksmo jo apaštalai negalėjo suprasti. Juos tiek pritrenkė jų Mokytojo šitas staigus ir netikėtas žingsnis, kad per visą šį epizodą jie išbuvo susispietę netoli kalbėtojo pakylos; jie ir piršto nepajudino, kad padėtų šventyklą išvalyti. Jeigu šitas įspūdingas įvykis būtų įvykęs prieš dieną, Jėzaus triumfuojančio atvykimo į šventyklą metu, užbaigiant jo triukšmingą procesiją įžengus per miesto vartus, kada visą laiką jį audringai sveikino minia, tada jie būtų

[1891]▼

tam pasirengę, bet dalyvauti tokioje įvykių tėkmėje, kuri vystėsi dabar, jie buvo visiškai nepasirengę.

Šitas šventyklos išvalymas atskleidžia Mokytojo požiūrį į religijos papročių komercializavimą, o taip pat ir jo pasibjaurėjimą bet kokio pobūdžio nedorumu ir pasipelnymu vargšų ir nemokytų sąskaita. Šitas epizodas taip pat parodo, kad Jėzus nepritarė ir tam, jog būtų atsisakoma pavartoti jėgą, kad būtų apginta bet kokios konkrečios žmogiškosios grupės dauguma nuo neteisingų

mažumą, kurios gali sugebėti užsiimti geras pozicijas politinėje, ekonominėje, ar bažnytinėje valdžioje, nedorų ir pavergiančių papročių. Negalima leisti, jog gudrūs, nedori, ir klastingi žmonės organizuotųsi tam, kad išnaudotų ir engtų tuos, kurie, dėl savojo idealizmo, nėra linkę griebtis jėgos saviginos tikslu ar savo pagirtinų gyvenimo projektų parėmimo tikslu.

2. IŠŠŪKIS MOKYTOJO ĮGALIOJIMAMS

Sekmadienį tas triumfuojantis įžengimas į Jeruzalę žydų lyderiams sukėlė tokią baimę, kad jie ir nemėgimo Jėzaus suimti. Šiandien šitas išpūdingas šventyklos išvalymas lygiai taip veiksmingai atitolino Mokytojo suėmimą. Diena po dienos žydų valdovai vis labiau ir labiau buvo pasiryžę jį sunaikinti, bet iš baimės jie buvo pametę galvą dėl dviejų dalykų, kurie juos privertė smūgio valandą uždelsti. Vyriausieji šventikai ir raštininkai nenorėjo suimti Jėzaus viešai, bijodami, jog minios, apimtos pasipiktinimo itūžio, gali prieš juos sukilti; jie taip pat labai bijojo ir tokios padėties, kada liaudies sukilimo numalšinimui gali būti pakviesti romėnų sargybiniai.

Sanhedrino vidurdienio sesijos metu buvo vienbalsiai sutarta, kad Jėzų privalu sunaikinti greitai, kadangi šitame susirinkime nedalyvavo nė vienas Mokytojo draugas. Bet jie negalėjo susitarti dėl to, kada ir kaip jis turėtų būti nuvestas į areštinę. Galiausiai jie susitarė paskirti penkias grupes, kad jos įsimaišytų tarp žmonių ir siektų jį supainioti savo paties mokyme ar kitokiu būdu stengtųsi jį diskredituoti jo mokymo besiklausančiųjų akyse. Dėl to, maždaug antrą valandą, kada Jėzus ką tik buvo pradėjęs savo pasisakymą apie "Sūnystės laisvę," viena grupė iš šitų Izraelio vyresniųjų prasisakė kelią iki Jėzaus ir, pertraukdama jį įprastu būdu, paklausė šitą klausimą: "Kieno įgaliojimu tu darai šiuos dalykus? Kas tau suteikė šiuos įgaliojimus?"

Šventyklos valdytojams ir žydų Sanhedrino pareigūnams tikrai visiškai derėjo šitą klausimą pateikti bet kam, kas išdrįso mokyti ir veikti tokiu nepaprastu būdu, kuris buvo būdingas Jėzui, ypač kiek tai buvo susiję su jo nesenu elgesiu išvalant šventyklą nuo bet kokios komercijos. Šitie prekeiviai ir pinigų keitėjai visi veikė turėdami tiesioginį leidimą iš aukščiausiųjų valdytojų, ir jų gaunamų pajamų procentas turėjo patekti tiesiai į šventyklos išdą. Neužmirškite, jog *įgaliojimai* buvo visos žydijos slaptažodis. Pranašai visada pridarydavo nemalonumų, nes jie taip drąsiai išdrįsdavo mokyti be įgaliojimų, negavę tinkamo mokymo rabinų akademijose ir vėliau, kaip buvo įprasta, Sanhedrino neišventinti. Kai pretenzingas viešas mokymas šitų įgaliojimų neturi, buvo laikoma, jog tai reiškia neišmanelišką perdėtą pasitikėjimą savimi arba atvirą maištą. Šituo metu vyresniųjų mokytoją arba mokytoją galėjo išventinti tiktai Sanhedrinas, ir šitokia ceremonija turėjo vykti mažiausiai trijų asmenų, kurie šitokiu būdu buvo išventinti anksčiau, akivaizdoje. Toks išventinimas mokytojui suteikdavo "rabino" titulą, o taip pat jam leisdavo atlikti teisėjo funkcijas, "sprendžiant tokius reikalus, kokie galėtų būti pateikti jo svarstymui."

[1892]▼

Šventyklos valdytojai šitą popiečio valandą atėjo į Jėzaus akivaizdą, mesdami iššūkį ne tik jo mokymui, bet ir jo veiksams. Jėzus gerai žinojo, kad šitie patys vyrai ilgą laiką viešai mokė, kad jo įgaliojimai mokyti buvo šėtoniški, ir kad visi jo stebuklai buvo padaryti velnių princo galia. Dėl to savo atsakymą į jų klausimą Mokytojas iš tikrųjų pradėjo savo ruožtu pateikdamas klausimą jiems. Tarė Jėzus: "Aš taip pat norėčiau jums pateikti vieną klausimą, į kurį, jeigu jūs tikrai man atsakysite, tai aš lygiai taip atsakysiu ir jums, kieno įgaliojimu darau šiuos darbus. Jono krikštijimas, iš kur tai atėjo? Ar Jonas savo įgaliojimus gavo iš dangaus ar iš žmonių?"

Ir kada jo klausėjai išgirdo tai, tada jie pasitraukė į vieną pusę, kad tarpusavyje pasitartų dėl to, kokį atsakymą jie galėtų pateikti. Jie buvo sumanę sutrikdyti Jėzų prieš minią, bet dabar didele dalimi jie patys buvo pasimetę visų tų, kurie tuo metu buvo susirinkę šventyklos galerijoje, akivaizdoje. Ir jų sumišimas buvo dar akivaizdesnis, kada jie sugrįžo prie Jėzaus, sakydami: "Kai dėl Jono krikštijimo, tai mes negalime atsakyti; mes nežinome." Ir Mokytojui jie atsakė šitaip, nes tarpusavyje prieš tai jie samprotavo taip: Jeigu mes pasakysime, iš dangaus, tuomet jis tikrai pasakys, Kodėl gi jūs netikėjote juo, ir galbūt pridurs, kad savuosius įgaliojimus jis gavo iš Jono; o jeigu pasakysime, iš žmonių, tada minia gali užsipulti mus, nes didžioji jos dauguma mano, kad Jonas buvo pranašas; ir šitaip jie buvo priversti ateiti prieš Jėzų ir tuos žmones, prisipažindami, kad jie, Izraelio religiniai mokytojai ir lyderiai, negali (ar nenori) pareikšti nuomonės apie Jono misiją. Ir kada jie pasakė, tada Jėzus, žvelgdamas žemyn į juos, tarė, "Taip pat ir aš tikrai jums nepasakysiu, kieno įgaliojimu darau visus šiuos dalykus."

Jėzus niekada ir minties neturėjo dėl savo įgaliojimų apeliuoti į Joną; Jono niekada nebuvo išventinės Sanhedrinas. Jėzaus įgaliojimai buvo jo paties viduje ir jo Tėvo amžinojoje aukštybėje.

Pasinaudodamas šitokiu būdu bendrauti su savo priešais, Jėzus nesistengė išvengti šito klausimo. Iš pirmo žvilgsnio gali pasirodyti, kad jis meistriškai išsisuko, bet šitaip nebuvo. Jėzus niekada nenorėjo pasinaudoti nedoru pranašumu net ir savo priešų atžvilgiu. Šituo tariamu išsisukimu jis iš tiesų savo visiems klausytojams atsakė į fariziejų klausimą dėl tų įgaliojimų, kuriais rėmėsi jo misija. Jie tvirtino, kad jis veikia remdamasis velnių princo įgaliojimu. Jėzus daug kartų buvo pareiškęs, kad visas jo mokymas ir visi jo darbai remiasi jo Tėvo danguje galia ir valdžia. Šitą žydų lyderiai atsisakė pripažinti ir stengėsi jį įvartyti į kampa, kad jis pripažintų, jog yra neteisėtas mokytojas, nes jam niekada nebuvo suteikęs leidimo Sanhedrinas. Atsakydamas jiems taip, kaip atsakė, jis, nors ir nepatvirtino to, kad įgaliojimus buvo gavęs iš Jono, bet tiek suteikė pasitenkinimo žmonėms, kad jie galėjo padaryti išvadą, kad jo priešų pastangos jam paspėsti žabangas veiksmingai atsisuko prieš juos pačius ir didele dalimi juos diskreditavo visų susirinkusiųjų akyse.

Ir būtent šitas Mokytojo talentas bendrauti su savo priešais juos vertė taip jo bijoti. Tą dieną jie nemėgino daugiau klausti jokių klausimų; jie pasišalino, kad toliau pasitartų tarpusavyje. Bet žmonės šituose klausimuose, kuriuos paklausė žydų valdytojai, netruko pastebėti nedorumą ir nenuoširdumą. Net ir paprasti žmonės negalėjo nematyti skirtumo tarp Mokytojo moralinio didingumo ir jo

priešų klastingos apgaulės. Bet šventyklos išvalymas sedukiečius buvo pastūmėjęs į fariziejų pusę, kada buvo rengiamas galutinis Jėzaus sunaikinimo planas. O sedukiečiai dabar sudarė Sanhedrino daugumą.

[1893]▼

3. PARABOLĖ APIE DU SŪNUS

Kada priekabiaujujantys fariziejai stovėjo prieš Jėzų tylėdami, tada jis pažvelgė į juos apačioje ir tarė: "Kadangi jūs abejojate Jono misija ir esate priešiška nusistatę prieš Žmogaus Sūnaus mokymą ir darbus, tai atidžiai klausykitės, kai aš jums pasakosiu vieną parabolę: Vienas didis ir gerbiamas žemvaldys turėjo du sūnus, ir norėdamas, kad sūnūs jam padėtų valdyti jo didžiulius dvarus, atėjo pas vieną iš jų ir sako, 'Sūnau, eik šiandien dirbti į mano vynuogyną.' Ir šitas nemažstantis sūnus atsakė savo tėvui, tardamas, 'Aš tikrai neisiu!'; bet vėliau jis atgailavo ir nuėjo. Kada surado savo vyresnįjį sūnų, lygiai taip jam pasakė, 'Sūnau, eik dirbti į mano vynuogyną.' Ir šitas apgavikas ir neištikimas sūnus jam atsakė, 'Gerai, mano tėve, aš tikrai nueisiu.' Tačiau, kada jo tėvas išėjo, tada šis sūnus nenuėjo dirbti. Leiskite man jūsų paklausti, kuris iš šitų sūnų iš tikrųjų įvykdė savojo tėvo valią?"

Ir žmonės vieningai atsakė, tardami, "Pirmasis sūnus." Ir tada tarė Jėzus: "Būtent taip; ir dabar iš tiesų aš pareiškiu, kad publikanai ir paleistuvės, nors ir atrodo, jog atstumia raginimą atgailauti, bet tikrai pamatys savo elgesio klaidingumą ir toliau eis į Dievo karalystę pirma jūsų tų, kurie labai pretenduojate tarnauti Tėvui danguje, tuo tarpu patys jūs Tėvo darbus atlikti atsisakote. Būtent ne jūs, fariziejai ir raštininkai, patikėjote Jonu, bet publikanai ir nusidėjėliai; taip pat jūs netikite ir manuoju mokymu, bet paprasti žmonės mano žodžių klausosi su džiaugsmu."

Jėzus neniekino fariziejų ir sedukėjų asmeniškai. Jis stengėsi diskredituoti būtent jų mokymo ir praktinio elgesio sistemas. Jis nebuvo priešiška nusiteikęs nė prieš vieną žmogų, bet čia vyko tas neišvengiamas susikirtimas tarp naujos ir gyvos dvasios religijos ir senesniosios ritualo, tradicijos, ir valdžios religijos.

Visą šitą laiką dvylika apaštalų stovėjo netoli Mokytojo, bet šitose transakcijose jie visiškai nedalyvavo. Kiekvienas iš šių dvylikos savaip reagavo į Jėzaus tarnystės materialiam kūne baigiamųjų dienų įvykius, ir kiekvienas lygiai taip liko paklusnus Mokytojo paliepimui susilaikyti nuo bet kokio viešojo mokymo ir pamokslavimo per šitą Perėjimo šventės savaitę.

4. PARABOLĖ APIE IŠVYKUSĮ ŽEMVALDĮ

Kada vyriausieji fariziejai ir raštininkai, kurie savo klausimais stengėsi Jėzų sugauti į spąstus, išklausė pasakojimą apie du sūnus, tada jie pasitraukė, kad toliau pasitartų, o Mokytojas, savo dėmesį nukreipęs į minią, papasakojo kitą parabolę.

"Gyveno vienas geras žmogus, kuris buvo namų savininkas, ir jis pasodino vynuogyną. Jį apsodino gyvatvore, iškasė duobę vynui spausti, ir sargybiniams pastatė stebėjimo bokštą. Tada jis šitą vynuogyną išnuomojo gyventojams, tuo tarpu pats išvyko į ilgą kelionę į kitą šalį. Ir kada priartėjo metas derlių nuimti,

tada pas nuomininkus jis nusiuntė tarnus, kad už nuomą gautų savąją dalį. Bet jie tarpusavyje pasitarė ir atsisakė atiduoti šiems tarnams tuos vaisius, kurie priklausė pastarųjų šeimininkui; vietoje šito, jo tarnus jie užpuolė, vieną primušė, kitą apmėtė akmenimis, o likusius išsiuntė tuščiomis rankomis. Ir kada namų savininkas išgirdo apie visa tai, tada jis pasiuntė kitus ir patikimesnius tarnus, kad sutvarkytų reikalus su šitais nedorais nuomininkais, ir šiuos jie sužeidė ir taip pat su jais pasielgė gėdingai. Ir tada namų savininkas pasiuntė savo mėgstamiausią tarną, savo prievaizdą, o jį jie nužudė. Ir vis vien, jis kantriai ir atkakliai

[1894]▼

siuntė daug kitų tarnų, bet jie nepriėmė nė vieno. Vienus jie primušė, kitus nužudė, ir kada šitaip su namų savininku buvo pasielgta, tada jis nusprendė pasiųsti savo sūnų, kad sutvarkytų reikalus su šitais nedėkingais nuomininkais, sau pačiam tardamas, 'Jie gali blogai elgtis su mano tarnais, bet jie tikrai parodys pagarbą mano mylimam sūnui.' Tačiau kada šitie neatgailaujantys ir nedori nuomininkai pamatė sūnų, tada tarpusavyje jie samprotavo: 'Jis yra paveldėtojas; imkime ir užmuškime jį ir tuomet šis palikimas bus mūsų.' Taigi jie sučiupo jį, ir išmetė iš vynuogyno, nužudė. Kada to vynuogyno šeimininkas tikrai sužinos, kaip jie atstūmė ir nužudė jo sūnų, ką jis padarys šitiems nedėkingiems ir nedoriams nuomininkams?"

Ir kada žmonės išgirdo šią parabolę ir šį klausimą, kurį paklausė Jėzus, tada jie atsakė, "Jis tuos niekingus žmones sunaikins ir savo vynuogyną išnuomos kitiems ir sąžiningiems žmonėms, kurie jam atduos jo dalį, kada ateis derliaus nuėmimo metas." Ir kada kai kurie iš tų, kurie girdėjo, suvokė, jog šita parabolė kalba apie žydų naciją ir jos elgesį su pranašais ir apie artėjantį Jėzaus ir karalystės evangelijos atstūmimą, tada jie sakė nusiminę, "Dieve, neleisk, jog tokius dalykus mes darytume ir toliau."

Jėzus pamatė sedukėjų ir fariziejų grupę, kuri skynėsi kelią per minią, ir jis akimirkai nutilo, kol jie priėjo prie jo, tada jis tarė: "Jūs žinote, kaip jūsų tėvai pranašus atstūmė, ir jūs gerai žinote, kad savo širdyje jūs esate pasirengę atstumti Žmogaus Sūnų." Ir tada, tiriančiu žvilgsniu nužvelgdamas tuos šventikus ir senolius, kurie stovėjo netoli jo, Jėzus tarė: "Argi jūs niekada neskaitėte Raštuose apie tą akmenį, kurio atsisakė statybininkai, ir kurį, kada žmonės surado, pavertė kertiniu akmeniu? Ir šitaip aš jus dar kartą iš tikrųjų perspėju, kad, jeigu jūs ir toliau atstumsite šitąją evangeliją, tai Dievo karalystė iš jūsų tikrai netrukus bus atimta ir bus atiduota tokiai tautai, kuri šitas gerąsias naujienas nori priimti ir nori duoti dvasios vaisius. Ir su šituo akmeniu yra susieta paslaptis, nes kad ir kas nukristų ant jo, nors jis dėl to ir užsimušų, bet jis tikrai bus išgelbėtas; bet ant ko benukristų šitas akmuo, tas bus sutrintas į dulkes, o jo pelenai bus išbarstyti į visas keturias puses."

Kada fariziejai išgirdo šiuos žodžius, tada jie suprato, kad Jėzus kalba apie juos pačius ir apie kitus žydų lyderius. Jie labai troško sučiupti jį tuoj pat, bet bijojo minios. Tačiau, jie buvo tiek itūžę dėl Mokytojo žodžių, kad pasišalino ir toliau tarėsi tarpusavyje, kaip jie galėtų jį nužudyti. Ir tą vakarą tiek sedukėjai, tiek fariziejai ėmė drauge kurti planą, kaip jį kitą dieną pagauti į spąstus.

5. PARABOLĖ APIE VESTUVIŲ PUOTĄ

Po to, kada raštininkai ir valdytojai pasišalino, tada Jėzus vėl kreipėsi į susirinkusią minią ir papasakojo parabolę apie vestuvių puotą. Jis pasakė:

“Dangaus karalystę galima palyginti su tokiu karaliumi, kuris iškėlė vestuvių puotą savo sūnui ir išsiuntė pasiuntinius, kad pakviestų atvykti tuos, kurie į šią puotą buvo anksčiau kviešti, sakydamas, ‘Karaliaus rūmuose vestuvių vakarienei viskas yra paruošta.’ Dabar didelė dalis iš tų, kurie kažkada buvo pažadėję dalyvauti, šią kartą atvykti atsisakė. Kada karalius išgirdo apie tai, kad jo pakvietimas buvo atmestas, tada jis pasiuntė kitus tarnus ir pasiuntinius, sakydamas: ‘Pasakykite visiems tiems, kurie buvo kviešti, kad atvyktų, nes, žiūrėkit, mano vakarienė yra suruošta. Manieji jaučiai ir atpenėti veršiukai

[1895]▼

yra paskersti ir viskas yra paruošta mano sūnaus artėjančių vestuvių šventei.’ Bet ir vėl šie nemąstantieji tikrai lengvabūdiškai pasižiūrėjo į šią karaliaus kvietimą, ir nuėjo savais keliais, vieni į savo ūkį, kiti į puodų žiedyklą, o kiti pardavinėti savo prekių. Dar kiti nepasitenkino tuo, kad šitaip ignoruotų karaliaus kvietimą, bet sukėlę atvirą maištą karaliaus pasiuntinius sučiupo ir pasityčiojo iš jų, kai kuriuos net ir nužudė. Ir kada karalius suvokė, kad jo pasirinktieji svečiai, net ir tie, kurie jo išankstinį pakvietimą buvo priėmę ir pažadėję dalyvauti vestuvių puotoje, šį pakvietimą galutinai atmetė ir maištaudami užpuolė ir nužudė jo pasirinktus pasiuntinius, jis labai smarkiai įtūžo. Ir tada šitas įžeistas karalius įsakė žygiuoti savo armijai ir savo sąjungininkų armijoms ir joms nurodė šiuos maištaujančius žmogžudžius sunaikinti ir jų miestą sudeginti iki pamatų.

"Ir kada jis nubaudė tuos, kurie pakvietimą paniekinančiai atmetė, tada vis tiek vestuvių puotai paskyrė kitą dieną, o savo pasiuntiniams tarė: 'Tie, kurie buvo iš pradžių pakviesti į šias vestuves, nebuvo to verti; taigi dabar eikite į kelių sankryžas ir į vieškelius, ir net už miesto sienų, ir tiek, kiek iš tikrųjų surasite, pakvieskite net ir tuos nepažįstamuosius ateiti ir dalyvauti šitoje vestuvių puotoje.' Ir tada šitie tarnai išėjo į vieškelius ir į tokias vietas, kurios buvo toli nuo kelių, ir jie surinko draugėn žmonių tiek, kiek surado, gerų ir blogų, turtingų ir vargšų, taip, kad pagaliau vestuvių salė prisipildė tokių svečių, kurie panorėjo ateiti. Kada viskas buvo parengta, tada įėjo karalius, kad pasižiūrėtų į savo svečius, ir didelei savo nuostabai jis ten pamatė vieną vyrą be vestuvinių drabužių. Karalius, kadangi jis buvo veltui davęs vestuvinius drabužius visiems savo svečiams, kreipdamasis į šią vyrą, tarė: 'Drauge, kaip čia yra, jog tu atėjai į mano svečių salę šita proga be vestuvinių apsirengimo?' Ir šitas nepasiruošęs vyras nepratarė nė žodelio. Tada karalius savo tarnams paliepė: 'Išmeskite šią nemąstantį svečią iš mano namų, kad patirtų visų kitų, kurie paniekino mano svetingumą ir atstūmė mano kvietimą, dalią. Tikrai čia bus tikrai tie, kurie jaučia malonumą priėmę mano pakvietimą, ir kurie pagerbia mane vilkėdami tuos svečių drabužius, kurie šitaip veltui buvo parūpinti visiems.'"

Papasakojęs šią parabolę, Jėzus buvo bepaleidžiąs minią, kada vienas palankiai nusiteikęs tikintysis, prasibrovęs per minią prie jo, paklausė: "Bet, Mokytojau, kaip mes sužinosime apie šiuos dalykus? kaip mes pasiruošime šitam karaliaus pakvietimui? kokį ženklą tu mums duosi, pagal kurį mes pažinsime, jog tu esi Dievo Sūnus?" Ir kada Mokytojas tai išgirdo, tada jis tarė, "Jums iš tikrųjų bus duotas tikrai vienas ženklas." Ir tuomet, rodydamas į savo paties kūną, jis tęsė, "Sugriaukite šią šventovę, ir po trijų dienų aš tikrai ją atstatysiu." Bet jie nesuprato jo, ir skirstydamiesi šnekėjosi tarpusavyje, sakydami, "Šitoji šventykla buvo statoma beveik penkiasdešimt metų, ir vis tik jis sako, kad jis ją sugriaus ir ją atstatys po trijų dienų." Net ir jo paties apaštalai šito pasakymo reikšmės nesuvokė, bet vėliau, po jo prisikėlimo, jie prisiminė, ką jis buvo sakęs.

Apie ketvirtą valandą šią popietę Jėzus pasikvietė savo apaštalus ir pranešė, kad jis nori palikti šventyklą ir eiti į Betanę, kad jie pavakarieniautų ir eitų nakties poilsio. Kylant Alyvų Kalnu, Jėzus nurodė Andriejui, Pilypui, ir Tomui, kad, iš ryto, arčiau miesto jie turėtų įkurti stovyklą, kurioje jie būtų per likusią Perėjimo šventės savaitės dalį. Sutinkamai su šituo nurodymu kitą rytą jie savo palapines pastatė kalno šlaito siaurame slėnyje, iš viršaus žvelgiančiame į viešų iškylų Getsemanės parką, žemės sklype, kuris priklausė Simonui iš Betanės.

[1896]▼

Vėl tai buvo tyli žydų grupė, kuri į viršų kopė Alyvų Kalno vakariniu šlaitu šią pirmadienio vakarą. Šitie dvylika vyrų, kaip niekada anksčiau, ėmė jausti, jog netrukus turi atsitikti kažkas tragiška. Nors stulbinantis šventyklos išvalymas anksti ryte jiems buvo suteikęs vilčių, kad jie pamatys Mokytoją drašiai pareiškiantį apie save ir pademonstruojantį savo galingas galias, bet visos popietės įvykiai rutuliojosi tikrai kaip atoslūgis, nes visi jie rodė tik tai, jog žydų valdžia Jėzaus mokymą neabejotinai atmeta. Apaštalus apėmė įtemptas laukimas ir juos užvaldė siaubingas netikrumas. Jie suvokė, jog tikrai kelios trumpos dienos gali įsiterpti tarp ką tik praėjusios dienos įvykių ir to smūgio, kurį neišvengiamai suduos likimas. Jie visi jautė, jog netrukus turi atsitikti kažkas ypatinga, bet jie nežinojo, ko tikėtis. Jie nuėjo į savo skirtingas poilsio vietas, bet miegojo labai nedaug. Net ir Alfėjaus dvyniai pagaliau ėmė suvokti, jog Mokytojo gyvenimo įvykiai greitai judėjo link savo baigiamosios kulminacijos.

[1897]▼

174 DOKUMENTAS

ANTRADIENIO RYTAS ŠVENTYKLOJE

APIE septintą valandą šią antradienio rytą Simono namuose Jėzus susitiko su apaštalais, moterų korpusu, ir maždaug dviem tuziniais kitų pažengusių į priekį mokinių. Šito susitikimo metu jis atsisveikino su Lozoriumi, davęs jam tą nurodymą, kuriuo vadovaudamasis šis netrukus pabėgo į Filadelfiją Perėjoje, kur vėliau užmezgė ryšius su misionierišku judėjimu, turėjusiu tame mieste savo būstinę. Jėzus taip pat atsisveikino su pagyvenusiu Simonu, ir išsiskyrimo

patarimą davė moterų korpusui, kadangi oficialiai jis daugiau į jas niekada nebesikreipė.

Šią rytą jis kiekvieną iš šių dvylikos pasveikino kreipdamasis asmeniškai. Andriejui jis pasakė: "Nenusimink dėl tų įvykių, kurie yra kaip tik priešakyje. Tvirtai laikyk savo sielos brolius ir žiūrėk, kad jie tavęs nepamatytų sugniuždyto." Petruį jis tarė: "Nepasitikėk nei materialiu kūnu, nei plieno ginklais. Įsitvirtink ant dvasinių amžinųjų uolų pamatų." Jokūbui jis pasakė: "Nesuklupk dėl išorinės išvaizdos. Išlik tvirtas savo įtikėjimu, ir tikrai greitai pažinsi tą tikrovę, kuria tu tiki." Jonui jis sakė: "Būk švelnus; mylėk net ir savo priešus; būk pakantus. Ir prisimink, jog aš patikėjau tau daug dalykų." Natanieliui jis tarė: "Nespręsk pagal išvaizdą; lik tvirtas savo įtikėjimu, kada atrodo, jog viskas žlunga; būk ištikimas savajam įgaliojimui kaip karalystės ambasadorius." Pilypui jis tarė: "Tegul tavęs nejaudina tie įvykiai, kurie dabar neišvengiamai artėja. Išlik tvirtas net ir tada, kada negalėsi matyti išėjimo. Būk ištikimas savajai išventinimo priesaikai." Motiejui jis pasakė: "Neužmiršk to gailestingumo, kuris tave priėmė į karalystę. Neleisk nė vienam žmogui, kad apgaule iš tavęs atimtų tavo amžinąjį atlygį. Kadangi tu atsilaikėi prieš mirtingosios prigimties potraukius, tai norėk būti atkaklus." Tomui jis sakė: "Kad ir kaip būtų sunku, tiesiog dabar tu turi eiti remdamasis įtikėjimu, o ne tuo, ką matai. Neabejok, kad aš sugebu užbaigti tą darbą, kurį esu pradėjęs, ir kad galiausiai aš iš tiesų pamatysiu visus savo ištikimus ambasadorius karalystėje anapus." Alfiejaus dvyniams jis pasakė: "Neleiskite, jog tie dalykai, kurių suprasti negalite, jus sugniuždytų. Būkite ištikimi savo širdies meilei ir nepasikliaukite nei didingais žmonėmis, nei kintančiu žmonių požiūriu. Būkite šalia savo sielos brolių." O Simonui Uoliajam jis pasakė: "Simonai, tave gali sugniuždyti nusivylimas, bet tavoji dvasia tikrai iškils aukščiau už visa tai, kas tau gali atsitikti. Ko tu nesupratai iš manęs, to tave išmokys manoji dvasia. Siek tikrųjų dvasios realybių ir tegul nustoja tave traukti nerealiūs ir materialūs šešėliai." Ir Judui Iskarijotui jis tarė: "Judai, aš mylėjau tave ir meldžiausi, jog ir tu mylėtum savo sielos brolius. Nepavark daryti gera; ir aš norėčiau įspėti tave, jog pasisaugotum slidžių pataikavimo kelių ir užnuodytų pajuokos strėlių."

Ir kada jis užbaigė šiuos pasveikinimus, tada išvyko į Jeruzalę su Andriejumi, Petru, Jokūbu, ir Jonu, kai kiti apaštalai ėmėsi įrenginėti Getsemanės stovyklą, kur jie turėjo eiti šią vakarą, ir kur jie įsirengė savo būstinę Mokytojo gyvenimo materialiam kūne likusiam laikotarpiui. Maždaug pusiaukelėje

[1898]▼

leidžiantis šlaitu nuo Alyvų Kalno Jėzus sustojo ir daugiau negu valandą bendravo su šiais keturiais apaštalais.

1. DIEVIŠKASIS ATLEIDIMAS

Kelias dienas Petras ir Jokūbas aptarinėjo savo skirtingas nuomones apie Mokytojo mokymą, susijusį su nuodėmės atleidimu. Jie abu susitarė, kad šią reikalą pateiks Jėzui, ir Petras pasinaudojo šita proga, kaip tinkama galimybė, kad gautų Mokytojo patarimą. Dėl to, Simonas Petras įsiterpė į pokalbį, per kurį

buvo aptariami skirtumai tarp gyriaus ir garbinimo, paklausdamas: “Mokytojau, Jokūbas ir aš nesutariame dėl tavo mokymų, susijusių su nuodėmės atleidimu. Jokūbas tvirtina, jog tu mokai, kad Tėvas atleidžia mums net ir prieš tai, kada mes jo paprašome, o aš manau, jog anksčiau negu atleidimas turi eiti atgaila ir išpažintis. Kuris iš mūsų yra teisus? ką sakai tu?”

Po trumpos tylos Jėzus reikšmingai pažvelgė į visus keturis ir atsakė: “Mano sielos broliai, jūsų nuomonės yra klaidingos, nes jūs nesuvokiate tų artimų ir kupinų meilės ryšių tarp tvarinio ir Kūrėjo, tarp žmogaus ir Dievo, prigimties. Jums nepasiseka suvokti tos supratingos užuojautos, kurią rodo išmintingas tėvas savo nesubrendusiam ir kartais klystančiam vaikui. Iš tikrųjų yra abejotina, ar išmintingi ir mylintys tėvai yra kada nors raginami atleisti savo paprastam ir normaliam vaikui. Supratingas ryšys, susietas su kupinu meilės požiūriu, veiksmingai užkerta kelią bet kokiam tokiam susvetimėjimui, dėl kurio vėliau prie tėvo atleidimo būtina derintis vaiko atgailai.

“Kiekvieno tėvo dalis gyvena vaike. Tėvas turi supratimo prioritetą ir viršenybę visuose reikaluose, susijusiuose su vaiko-tėvo santykiais. Vaiko nesubrendimą tėvas sugeba pamatyti labiau išsivysčiusios tėviškos brandos, brandesnio vyresniojo partnerio patyrimo šviesoje. Santykiuose tarp žemiškojo vaiko ir dangiškojo Tėvo, dieviškasis gimdytojas turi užuojautos begalumą ir dieviškumą ir sugebėjimą kupinam meilės supratimui. Dieviškasis atleidimas yra neišvengiamas; jis yra neatskiriamas ir neatsiejamas nuo Dievo begalinio supratimo, nuo jo tobulo žinojimo apie viską, kas siejasi su vaiko neteisingu mąstymu ir klaidingu pasirinkimu. Dieviškasis teisingumas yra toks amžinai teisingas, kad jis būtinai įkūnija kupiną supratimo gailestingumą.

“Kada išmintingas žmogus supras savo bičiulių vidinius impulsus, tada jis juos pamils. O kada savo brolių jūs mylite, tada jūs esate jam jau atleidę. Šitas sugebėjimas žmogaus prigimtį suprasti ir akivaizdų skriaudimą jam atleisti yra panašus į Dievą. Jeigu jūs esate išmintingi tėvai, tai būtent tokiu būdu jūs mylėsite ir suprasite savo vaikus, net atleisite jiems, kada laikinas nesusipratimas akivaizdžiai jus yra išskyręs. Vaikas, būdamas nesubrendęs ir neturėdamas išsamesnio supratimo apie vaiko-tėvo ryšio gelmę, dažnai turi patirti kaltės jausmą, kad nutolsta nuo to, kam visiškai pritaria tėvas, bet tikras tėvas kokio nors tokio nutolimo niekada sąmoningai nesuvokia. Nuodėmė yra tvarinio sąmonės patyrimas; ji nėra Dievo sąmonės dalis.

“Jūsų nesugebėjimas arba nenoras savo bičiuliams atleisti yra jūsų nesubrendimo matas, jūsų nesugebėjimas pasiekti suaugusiojo užuojautą, supratingumą, ir meilę. Jūs nešiojate pyktį užantyje ir puoselėjate kerštą tiesiog proporcingai savo nežinojimui apie savo vaikų ir savo bičiulių būtybių vidinę prigimtį ir tikruosius troškimus. Meilė yra gyvenimo dieviškojo ir vidinio akstino padarinys. Jos pagrindas yra supratimas, ją ugdo nesavanaudiška tarnystė, ir ją tobulina išmintis.”

[1899]▼

2. ŽYDŲ VALDOVŲ KLAUSIMAI

Pirmadienio vakarą buvo surengtas pasitarimas tarp Sanhedrino ir maždaug penkiasdešimties papildomų lyderių, atrinktų iš raštininkų, fariziejų, ir sedukėjų. Būtent šitas susirinkimas vieningai sutarė, kad Jėzų suimti viešai būtų pavojinga

dėl to, kad jį labai myli paprasti žmonės. Taip pat būtent didžiosios daugumos nuomonė buvo tokia, jog prieš jį suimant ir atiduodant teismui, reikėtų imtis ryžtingų pastangų jį diskredituoti minios akyse. Dėl to, buvo paskirtos kelios grupės mokytų vyrų tam, jog kitą rytą šventykloje būtų pasirengusios jį pagauti ir spąstus sunkiais klausimais ir kitokiais būdais stengtųsi pastatyti jį į nepatogią padėtį žmonių akivaizdoje. Pagaliau, fariziejai, sedukėjai, ir net erodiečiai visi susivienijo stengdamiesi diskredituoti Jėzų Perėjimo šventėje dalyvaujančių minių akyse.

Antradienio rytą, kada Jėzus atvyko į šventyklos galeriją ir ėmė mokyti, jis tebuvo pasakęs vos keletą žodžių, kai grupė jaunesniųjų studentų iš akademijų, kurie šitam tikslui buvo perengti, išėjo į priekį ir per savo atstovą kreipėsi į Jėzų: "Mokytojau, mes žinome, jog tu esi doras mokytojas, ir mes žinome, jog tu skelbi tiesos kelius, ir, jog tu tarnauji tikrai Dievui, nes tu nebijai nė vieno žmogaus, ir, jog tu nesi asmenų gerbėjas. Mes esame tikrai studentai, ir norėtume sužinoti tiesą apie tokį dalyką, kuris mums neduoda ramybės; mūsų sunkumas yra toks: Ar tai yra teisėta, jog mes mokėtume duoklę Cezariui? Ar mums mokėti ar nemokėti?" Jėzus, suvokdamas jų apgaulę ir klastą, jiems tarė: "Kodėl gi jūs šitokiu būdu ateinate, kad mane gundytumėte? Parodykite man tuos duoklės pinigus, ir aš jums atsakysiu." Ir kada jie padavė jam dinarą, tada jis pažvelgė į jį ir paklausė, "Kieno atvaizdas ir vardas yra ant šitos monetos?" Ir kada jie atsakė jam, "Cezario," tada Jėzus tarė, "Atiduokite Cezariui tai, kas yra Cezario, o Dievui atiduokite tai, kas yra Dievo."

Kada jis šitaip atsakė šitiems jauniems raštininkams ir jų erodiečiams bendrininkams, tada iš jo akivaizdos jie pasišalino, ir žmonės, net ir sedukėjai, džiaugėsi dėl jų visiško pralaimėjimo. Net ir tie jaunuoliai, kurie stengėsi spąstus paspėsti jam, labai žavėjosi Mokytojo atsakymo netikėtu įžvalgumu.

Prieš dieną šie valdovai minios akivaizdoje stengėsi jį sutrikdyti dėl bažnytinės valdžios reikalų, ir kada jiems nepasisėkė, tai dabar jie stengėsi įtraukti jį į prazūtingą diskusiją apie pilietinę valdžią. Tiek Pilotas, tiek Erodas šituo metu buvo Jeruzalėje, ir Jėzus priešai priėjo tokios nuomonės, jeigu jis tikrai išdrįs patarti duoklės Cezariui nemokėti, tai jie iš karto galėtų vykti pas romėnų valdžią ir apkaltinti jį maišto kurstymu. Iš kitos pusės, jeigu jis tikrai patartų duoklę mokėti, tą pasakydamas tokia daugybe žodžių, tai, jie teisingai apskaičiavo, toks viešas pareiškimas labai smarkiai užgautų jo žydų klausytojų nacionalinę savigarbą, šituo atstumdamas minios gerą valią ir meilę.

Čia visur Jėzus priešai buvo nugalėti, kadangi gerai buvo žinomas Sanhedrino nurodymas, kuris buvo skirtas tam, kad juo vadovautųsi tarp pagoniškujų nacijų pasklidę žydai, jog "kas turi teisę kaldinti monetas, tas taip pat turi teisę ir mokesčius rinkti." Šitokiu būdu Jėzus jų spąstų išvengė. Jeigu į jų klausimą būtų atsakęs "Ne," tai būtų prilygę maišto kurstymui; jeigu būtų atsakęs "Taip," tuomet būtų sukrėtes giliai įsišaknijusius to laikmečio nacionalistinius jausmus. Mokytojas nevensė atsakyti į šį klausimą; jis tiesiog pasinaudojo išmintimi, kad pateiktų dvigubą atsakymą. Jėzus niekada neišsisukinėjo, bet turėdamas reikalo su tais, kurie stengėsi jam trukdyti ir jį sunaikinti, jis visada buvo išmintingas.

3. SEDUKĖJAI IR PRISIKĖLIMAS

Prieš tai, kada Jėzus galėjo pradėti mokymą, jo paklausinėti į priekį išėjo kita grupė, šitą kartą mokytų ir klastingų sedukėjų būrys. Jų atstovas, prisiartinęs prie jo, tarė: "Mokytojau, Mozė sakė, jeigu vedęs vyras mirtų, nepalikęs vaikų, tai jo brolis turėtų paimti jo žmoną ir paskleisti sėklą vietoje velionio brolio. Dabar buvo toks atvejis, kada vienas vyras, kuris turėjo šešis brolius, numirė bevaikis; kitas po jo likęs vyriausias brolis paėmė jo žmoną, bet taip pat greitai numirė, nepalikęs vaikų. Lygiai taip ir antrasis brolis paėmė jo žmoną, bet jis taip pat numirė, nepalikęs palikuonių. Ir taip toliau, kol visi iš šešių brolių buvo ją turėję, ir visi šeši numirė, nepalikę vaikų. Ir tada, po jų visų, numirė ir pati moteris. Dabar, ko mes norėtume tavęs paklausti yra štai kas: Kieno ji bus žmona prisikėlusi, nes visi septyni iš šitų brolių ją turėjo?"

Jėzus žinojo, o taip pat tą žinojo ir žmonės, jog šitie sedukėjai nebuvo nuoširdūs paklausdami šitą klausimą, kadangi nebuvo panašu, jog toks atvejis iš tikrųjų galėtų būti; o be to, tokio papročio, kada mirusio vyro brolis stengdavosi turėti vaikų su jo žmona vietoje jo, tuo metu žydai iš esmės nebesilaikė. Nepaisant šito, Jėzus nuolankiai sutiko atsakyti į jų piktybišką klausimą. Jis pasakė: "Jūs visi klystate, klausdami tokius klausimus, nes nežinote nei Raštų, nei gyvosios Dievo galios. Jūs žinote, jog šito pasaulio vaikai gali vesti ir ištekėti, bet neatrodo, kad jūs suprastumėte, jog tie, kurie yra pripažįstami verti to, kad pasiektų būsimuosius pasaulius, teisiųjų prisikėlimo dėka, nei veda, nei išteka. Tie, kurie prisikelia iš mirusiųjų, yra labiau panašūs į dangiškuosius angelus, ir jie niekada nemiršta. Tie prisikėlusieji amžinai yra Dievo sūnūs; jie yra šviesos vaikai, prikelti į amžinojo gyvenimo žengimą į priekį. Ir net jūsų Tėvas Mozė suprato tai, kadangi, ryšium su savo patyrimu prie degančio krūmo, jis išgirdo Tėvą sakant, 'Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas, ir Jokūbo Dievas.' Ir tokiu būdu, kaip ir Mozė, aš iš tikrųjų pareiškiu, jog manasis Tėvas yra ne mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas. Jame jūs iš tiesų visi gyvenate, dauginatės, ir turite savo mirtingojo egzistenciją."

Kada Jėzus pabaigė atsakinėti į šiuos klausimus, tada sedukėjai pasišalino, o kai kurie fariziejai tiek užsimiršo, kad ėmė šaukti, "Teisingai, teisingai, Mokytojau, tu gerai atsakei šitiems netikintiems sedukėjams." Sedukėjai daugiau nebedrįso jo klausti jokių klausimų, o paprasti žmonės žavėjosi jo mokymo išmintimi.

Susidūrime su sedukėjais, Jėzus pasirėmė tiktai Moze, kadangi šita religinė-politinė sekta pripažino tiktai penkių vadinamųjų Mozės Knygų teisėtumą; jie nesutiko, kad pranašų mokymus būtų galima pripažinti doktrininių mokymų pagrindu. Mokytojas savo atsakyme, nors aiškiai patvirtinęs mirtingųjų tvarinių išlikimo faktą prisikėlimo metodo dėka, visiškai nekalbėjo taip, kad pritartų fariziejų tikėjimui į materialaus žmogiškojo kūno prisikėlimą. Jėzus norėjo pabrėžti būtent štai ką: Kad Tėvas buvo sakęs, "Aš esu Abraomo, Izaoko, ir Jokūbo Dievas," o ne aš *buvau* jų Dievas.

Sedukėjai buvo sugalvoję Jėzų paversti pražūtingos pajuokos objektu, puikiai žinodami, jog viešas persekiojimas tikrų tikriausiai minios akyse sukeltų jam didesnę užuojautą.

4. DIDYSIS ĮSAKYMAS

Kita sedukėjų grupė buvo pamokyta užduoti Jėzui supainiojančių klausimų apie angelus, bet kada jie pamatė, kokią dalį patyrė jų draugai, pamėginę pagauti jį į spąstus su klausimais apie prisikėlimą, tai jie labai išmintingai nusprendė laikytis ramiai; jie pasišalino, nepaklausę nė vieno klausimo. Tai buvo susijungusių fariziejų, raštininkų, sedukėjų, ir erodiečių iš anksto parengtas planas per visą dieną pateikinti šiuos painiojančius klausimus, tikintis šitokiu būdu diskredituoti Jėzų žmonių akyse ir tuo pačiu metu veiksmingai užkirsti kelią tam, kad jis neturėtų laiko savo nerimą keliančių mokymų skelbimui.

Tada į priekį išėjo viena iš fariziejų grupių, kad pateiktų priekabiaujančių klausimų, ir jų atstovas, duodamas ženklą Jėzui, tarė: "Mokytojau, aš esu įstatymo žinovas, ir norėčiau tavęs paklausti, kuris, tavo nuomone, yra didžiausias įsakymas?" Jėzus atsakė: "Yra tikrai vienas vienintelis įsakymas, ir jis yra didžiausias iš visų, o šitas įsakymas yra toks: "Klausyk, O Izraeli, Viešpats mūsų Dievas, Viešpats yra vienas; ir tu tikrai mylėsi Viešpatį savo Dievą iš visos širdies ir visa savo siela, visu savo protu ir iš visų jėgų." Tai yra pirmasis ir didysis įsakymas. O antrasis įsakymas yra toks, kaip šitas pirmasis; iš tikrųjų jis tiesiogiai iškyla iš jo, ir yra toks: "Tu tikrai mylėsi savo artimą kaip save patį." Nėra nė vieno kito įsakymo, kuris būtų didesnis už šiuos; šitais dviem įsakymais remiasi visi įstatymai ir pranašai."

Kada įstatymo žinovas suvokė, kad Jėzus ne tikrai atsakė pagal žydų religijos aukščiausią sampratą, bet taip pat, kad jis susirinkusios minios akivaizdoje atsakė išmintingai, tada jis pamanė, jog bus derama drąsa Mokytojo atsakymą atvirai pakomentuoti. Dėl to, jis pasakė: "Apie tokią tiesą, Mokytojau, tu gerai pasakei, jog Dievas yra vienas ir be jo nėra jokio kito; ir jog mylėti jį iš visos širdies, su visu supratingumu, ir iš visų jėgų, o taip pat ir mylėti savo artimą kaip save patį, yra pirmasis ir didysis įsakymas; ir mes sutinkame, jog šito didžiojo įsakymo reikia laikytis daug labiau negu visų sudegintų paaukojimų ir aukų." Kada įstatymo žinovas atsakė šitaip apdairiai, tada Jėzus pažvelgė žemyn į jį ir tarė, "Mano drauge, aš matau, jog tu esi netoli Dievo karalystės."

Jėzus sakė teisybę, kada jis užsiminė šitam įstatymo žinovui, kad jis yra "netoli karalystės," nes tą pačią naktį jis išėjo į Mokytojo stovyklą netoli Getsemanės, išpažino karalystės evangelijos tikėjimą, ir buvo Josijo, vieno iš Abnerio mokinių, pakrikštytas.

Kitos dvi ar trys žydų raštininkų ir fariziejų grupės irgi dalyvavo ir ketino paklausti klausimų, bet juos arba nuginklavo Jėzaus atsakymas įstatymo žinovui, arba išgąsdino visiškai pralaimėjimas visų tų, kurie stengėsi pagauti jį į spąstus. Po šito niekas nebedrįso jam viešai pateikti kito klausimo.

Kada daugiau klausimų nebebuvo, ir kadangi vidurdienio valanda buvo arti, tai Jėzus savojo mokymo nebetęsė, bet pasitenkino tiesiog tuo, kad fariziejams ir jų partneriams pateikė vieną klausimą. Tarė Jėzus: "Kadangi jūs daugiau jokių klausimų nebeklausiote, tai aš norėčiau vieną klausimą pateikti jums. Ką apie Išvaduotoją galvojate jūs? Tai yra, kieno jis yra sūnus?" Po trumpos pauzės

vienas iš žydų raštininkų atsakė, “Mesijas yra Dovydo sūnus.” Ir kadangi Jėzus žinojo, jog buvo daug ginčų, net ir tarp jo mokinių, ar jis yra ar nėra Dovydo sūnus, tai jis paklausė kitą klausimą: “Jeigu Išvaduotojas iš tikrųjų yra Dovydo sūnus, kaip čia išeina,

[1902]▼

jog toje Psalmėje, kurią jūs priskiriate Dovydui, jis pats, kalbėdamas dvasioje, sako, ‘Viešpats tarė mano ponui, sėdėk man iš dešinės tol, kol aš iš tavo priešų padarysiu pakoją tavosioms kojoms.’ Jeigu Dovydas jį vadina Viešpačiu, tai kaip tada jis gali būti jo sūnus?” Nors valdovai, raštininkai, ir vyriausieji šventikai į šitą klausimą neatsakė, bet jie taip pat susilaikė ir nuo bet kokių klausimų jam, kad mėgintų jį pagauti į spąstus. Jie į šitą klausimą, kuriį jiems pateikė Jėzus, neatsakė niekada, bet po Mokytojo mirties jie pamėgino išvengti šios sunkios padėties pakeitę šitos Psalmės aiškinimą taip, kad ji užsimintų apie Abraomą, o ne apie Mesiją. Kiti šios dilemos stengėsi išvengti tuo, jog nepripažino, kad šitos vadinamosios mesijiškos Psalmės autorius yra Dovydas.

Vos prieš kelias minutes fariziejai džiaugėsi, kad Mokytojas sedukėjus nutildė; dabar sedukėjai jautė malonumą dėl fariziejų nesėkmės; bet tokios varžytuvės buvo tikrai trumpalaikės; jie greitai pamiršo apie savo ilgalaikius skirtumus vieningai stengdamiesi nutraukti Jėzaus mokymus ir darbus. Bet per visus šiuos nutikimus paprasti žmonės jo klausėsi su džiaugsmu.

5. BESITEIRAUJANTYS GRAIKAI

Maždaug pusiaudienį, kada Pilypas naujajai stovyklai, kuri tą dieną buvo įrenginėjama netoli Getsemanės, pirkto maisto, jį užšnekino atvykėlių delegacija, grupė tikinčiųjų graikų iš Aleksandrijos, Atėnų, ir Romos, kurių atstovas apaštalui tarė: “Tave mums nurodė tie, kurie tave pažįsta; taigi mes atėjome pas tave, pone, su prašymu susitikti su Jėzumi, tavuoju Mokytoju.” Pilypas buvo nustebintas, kad šitaip turgavietėje susitiko su šitais žymiais ir besiteiraujančiais pagonimis graikais, ir kadangi Jėzus visiems dvylikai buvo taip aiškiai nurodęs neužsiminėti jokiai viešu mokymu per Perėjimo šventės savaitę, tai jis truputėlį buvo pasimetęs dėl to, kad su šiuo reikalu susitvarkytų teisingai. Jis taip pat buvo ir sunerimęs, kadangi šitie vyrai buvo svetimšaliai pagonys. Jeigu jie būtų buvę žydai arba netolimi ir pažįstami pagonys, tai jis nebūtų taip aiškiai dvejojęs. Jis pasielgė šitaip: Šiuos graikus paprašė pasilikti ten ir niekur neiti. Kada jis nuskubėjo tolyn, tai jie manė, kad jis nuėjo ieškoti Jėzaus, bet iš tikrųjų jis nulėkė į Juozapo namus, kur jis žinojo, jog Andriejus ir kiti apaštalai pietauja; ir pasikvietęs Andriejų į lauką, paaiškino jam savojo atėjimo tikslą, o tada, lydimas Andriejaus, jis sugrįžo prie laukiančiųjų graikų.

Kadangi maisto atsargų Pilypas buvo beveik baigęs pripirkti, tai jis ir Andriejus sugrįžo su graikais į Juozapo namus, kur juos priėmė Jėzus; ir jie sėdėjo šalia tuo metu, kada jis kalbėjo savo apaštalams ir kai kuriems savo geriausiems mokiniams, susirinkusiems į šiuos pietus. Sakė Jėzus:

“Manasis Tėvas pasiuntė mane į šitą pasaulį, kad žmonių vaikams atskleisčiau kupiną meilės jo gerumą, bet tie, pas kuriuos aš atėjau iš pradžių,

mane priimti atsisakė. Tas tiesa, iš tikrųjų, daugelis iš jūsų tikėjote manąja evangelija patys vieni, bet Abraomo vaikai ir jų lyderiai netrukus mane atstums, o šitaip pasielgdami, jie atstums ir Tą, kuris pasiuntė mane. Aš dosniai skelbiau išgelbėjimo evangeliją šitai tautai; aš jiems pasakojau apie sūnystę su džiaugsmu, laisve, ir daug pilnesniu gyvenimu dvasioje. Manasis Tėvas padarė daug stebuklų tarp šitų baimės apimtų žmonių sūnų. Bet teisingai Pranašas Isajas užsiminė apie šitą tautą, kada jis rašė: “Viešpatie, kas mūsų mokymais patikėjo? Ir kam gi buvo apreikštas Viešpats?” Tikrai manosios tautos lyderiai jų akis sąmoningai apakino, kad jie nematytų,

[1903]▼

ir jų širdis sukietino, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti. Visus šiuos metų metus aš tikrai stengiausi juos išgydyti nuo jų netikėjimo, kad jie galėtų priimti Tėvo amžinąjį išgelbėjimą. Aš žinau, jog mane nuvyllė nevisi; kai kurie iš jūsų manąja žinia iš tikrųjų patikėjo. Dabar šitame kambaryje bus dvi dešimtys vyrų, kurie kažkada buvo Sanhedrino nariai arba kurie užėmė aukštas pareigas nacijos tarybose, nors kai kurie iš jūsų vis dar ir bijote tiesą išpažinti atvirai, kad jie neišmestų jūsų iš sinagogos. Kai kurie iš jūsų esate gundomi žmonių šlovę mylėti labiau už Dievo šlovę. Bet aš esu priverstas būti pakantus, kadangi aš bijau dėl saugumo ir ištikimybės net ir kai kurių tų, kurie taip ilgai buvo arti manęs ir kurie gyveno visiškai šalia manęs.

“Šitame banketų kambaryje aš matau, jog yra susirinkę maždaug po lygiai žydų ir pagonių, ir aš norėčiau kreiptis į jus, kaip į tokią pirmąją ir paskutiniąją grupę, kad galėčiau pamokyti karalystės reikalų prieš išvykdamas pas savąjį Tėvą.”

Šitie graikai uoliai lankė Jėzaus mokymus šventykloje. Pirmadienio vakarą jie buvo surengę pasitarimą Nikodemo namuose, kuris tęsėsi iki išaušo diena, ir trisdešimt iš jų nusprendė įeiti į karalystę.

Šiuo metu Jėzus stovėdamas prieš juos, suvokė, kad viena dieviškoji tvarka baigiasi ir prasideda kita. Nukreipdamas savo dėmesį į graikus, Mokytojas tarė:

“Tas, kuris tiki šita evangelija, tiki ne tik tai į mane, bet ir į Tą, kuris pasiuntė mane. Kada jūs žvelgiate į mane, tada jūs matote ne tik tai Žmogaus Sūnų, bet taip pat ir Tą, kuris pasiuntė mane. Aš esu pasaulio šviesa, ir kas tik patikės manuoju mokymu, tas tikrai daugiau nebegyvens tamsoje. Jeigu jūs, pagonys, tikrai išgirsite mane, tai jūs tikrai gausite gyvenimo žodžius ir su jais įeisite į sūnystės su Dievu tiesos džiaugsmingą laisvę. Jeigu mano bičiuliai tėvynainiai, žydai, nuspręš mane atstumti ir manusius mokymus atsisakys priimti, tai aš jų neteisiu, kadangi aš atėjau ne tam, kad pasaulį teisčiau, bet tam, kad pasiūlyčiau jam išgelbėjimą. Nežiūrint šito, tie, kurie mane atstums ir priimti mano mokymą atsisakys, deramu laiku tikrai bus pristatyti, kad juos teistų manasis Tėvas ir tie, kuriuos jis paskyrė, kad priimtų nuosprendį dėl tų, kurie gailingumo dovaną ir išgelbėjimo tiesas atmetė. Prisiminkite, jūs visi, jog aš kalbu ne savo paties vardu, tačiau, kad aš ištikimai pareiščiau jums tai, ką Tėvas man paliepė atskleisti žmonių vaikams. Ir šitie žodžiai, kuriuos Tėvas man nurodė pasakyti pasauliui, yra dieviškosios tiesos, nuolatinio gailingumo, ir amžinojo gyvenimo žodžiai.

“Bet tiek žydams, tiek pagonims aš pareiškiu, jog toji valanda beveik atėjo, kada Žmogaus Sūnus bus pašlovintas. Jūs gerai žinote, jeigu kviečio grūdas nenukrenta į žemę ir neįsminga, tai jis ir lieka vienas; bet jeigu jis įsminga į gerą dirvą, tai jis vėl pakyla gyvenimui ir duoda gerą derlių. Tas, kuris savo gyvenimą myli savanaudiškai, yra patekęs į pavojų, kad gali jį prarasti; bet tas, kuris savąjį gyvenimą nori paaukoti mano labui ir evangelijos labui, tas tikrai džiaugsis gausne egzistencija ant žemės ir danguje, amžinuoju gyvenimu. Jeigu jūs tikrai eisite paskui mane, net ir po to, kada aš jau būsiu išėjęs pas savąjį Tėvą, tada tikrai jūs tapsite mano mokiniais ir savo bičiulių mirtingųjų nuoširdžiais tarnais.

“Aš žinau, manoji valanda artėja, ir aš esu susirūpinęs. Aš suvokiu, jog manoji tauta yra pasiryžusi karalystę su panieka atstumti, bet aš džiaugiuosi priimdamas šiuos tiesos ieškančius pagonis, kurie šiandien atėjo čia, teiraudamiesi šviesos kelio. Nepaisant šito, man maudžia širdį dėl manosios tautos, o mano sielą drasko tai, kas manęs laukia. Ką man sakyti, kada aš žiūri į priekį ir matau, kas mane užgrius? Ar man sakyti, Tėve, išgelbėk mane nuo šitos siaubingos valandos? Ne! Būtent šituo

[1904]▼

tikslu aš iš tikrųjų ir esu atėjęs į šitą pasaulį ir net iki šitos valandos. Geriau aš tikrai pasakysiu ir melsiu, kad ir jūs prisijungtumėte prie manęs: Tėve, tebūnie pašlovintas tavasis vardas; tebūnie tavoji valia.”

Kada Jėzus šitaip pakalbėjo, tada tas Personalizuotas Derintojas, kuris gyveno jo viduje iki jo krikšto akimirkos, pasirodė prieš jį, ir kada jis padarė pastebimą pauzę, šitoji, dabar galinga atstovaujanti Tėvui dvasia prašneko Jėzui iš Nazareto, sakydama: “Per tavo savęs padovanojimus aš daug kartų šlovinau savąjį vardą, ir aš jį tikrai pašlovinsiu dar kartą.”

Nors čia susirinkę žydai ir pagonys jokio balse negirdėjo, bet jie negalėjo nepamatyti, kad Mokytojas savo kalboje padarė pauzę, tuo metu, kai ši žinia jį pasiekė iš kažkokio viršžmogiškojo šaltinio. Jie visi tarė, kiekvienas vyras greta buvusiam, “Angelas kalbėjo jam.”

Tada Jėzus toliau sakė: “Visa tai įvyko ne mano labui, bet jūsų labui. Aš tvirtai žinau, jog Tėvas mane sutiks ir priims manąją misiją, skirtą jūsų labui, bet reikia, kad jūs būtumėte padrašinti ir būtumėte paruošti aršiam išbandymui, kuris laukia kaip tik ateityje. Leiskite man jus užtikrinti, jog mūsų suvienytas pastangas apšviesti pasaulį ir išvaduoti žmoniją galiausiai apvainikuos pergalė. Senoji tvarka nuosprendį pasirašo pati sau; šito pasaulio Prinčą aš nutrenkiaus žemyn; ir visi žmonės tikrai taps laisvi dėka šviesos iš tos dvasios, kurią aš tikrai išliesiu visiems materialiams kūnams po to, kai būsiu pakilęs pas savąjį Tėvą danguje.

“Ir dabar aš jums pareiškiu, kad aš, jeigu būsiu išaukštintas žemėje ir jūsų gyvenime, tikrai visus žmones pritrauksiu prie savęs ir į savojo Tėvo bičiulystę. Jūs manėte, jog Išvaduotojas gyvens žemėje amžinai, bet aš pareiškiu, kad Žmogaus Sūnų žmonės atstums, ir kad jis sugrįš pas Tėvą. Su jumis iš tiesų aš būsiu nebeilgai; tiktai trumpą laiką gyvoji šviesa bus šitoje tamsioje kartoje. Vaikščiokite, kol šitą šviesą turite, kad ateinanti tamsa ir pasimetimas jūsų negalėtų apimti. Tas, kuris vaikšto tamsoje, nežino, kur jis eina; bet jeigu jūs tikrai nuspręsite eiti šviesoje, tai jūs iš tiesų visi tapsite išlaisvintais Dievo

sūnumis. O dabar, jūs visi, eikite su manimi, kada mes einame atgal į šventyklą, ir aš pasakysiu atsisveikinimo žodžius vyriausiesiems šventikams, raštininkams, fariziejams, sedukėjams, erodiečiams ir tamsiems Izraelio valdovams.”

Šitaip pasakęs, Jėzus visą kelią ėjo pirmas siauromis Jeruzalės gatvelėmis atgal į šventyklą. Jie ką tik girdėjo, kaip Mokytojas pasakė, jog tai turi būti jo atsisveikinimo kalba šventykloje, ir jie paskui jį ėjo tylėdami ir giliai susimąstę.

[1905]▼

175 DOKUMENTAS

PASKUTINIOJI KALBA ŠVENTYKLOJE

TUOJ po antros valandos šito antradienio popietę, Jėzus, lydimas vienuolikos apaštalų, Juozapo iš Arimatėjos, tų trisdešimties graikų, ir kai kurių kitų mokinių, atėjo į šventyklą ir pradėjo savo paskutinįjį kreipimąsi švento pastato galerijose. Šitoji kalba buvo sumanyta, kad būtų jo paskutinis apeliavimas į žydų tautą ir baigiamasis kaltinimas jo aršioms priešams ir būsimesiems sunaikintojams – raštininkams, fariziejams, sedukėjams, ir vyriausiesiems Izraelio valdovams. Iki pusiaudienio tos įvairios grupės turėjo galimybę Jėzų klausinėti; šitą popietę niekas jam nepateikė nė vieno klausimo.

Kada Mokytojas pradėjo kalbėti, tada šventyklos galerija buvo rami ir tvarkinga. Pinigų keitėjai ir prekeiviai nebedrįso vėl įeiti į šventyklą nuo to laiko, kada prieš dieną Jėzus ir pasipiktinusi minia juos išsvijo į lauką. Prieš pradėdamas kalbą, Jėzus švelniai pažvelgė žemyn į žmones, kurie taip greitai turėjo išgirsti jo atsisveikinimo viešą gailėstingumo kreipimąsi į žmoniją, drauge su jo paskutiniu žydų veidmainių mokytojų ir fanatiškų valdovų pasmerkimu.

1. KALBA

“Šitą ilgą laiką, kada aš buvau su jumis, keliaudamas skersai išilgai šiame krašte skelbdamas Tėvo meilę žmonių vaikams, ir daugelis šią šviesą pamatė, ir įtikėjimo dėka, įėjo į dangaus karalystę. Dėl šito mokymo ir pamokslavimo Tėvas padarė daug stebuklų, net ir tokių, kad prikėlė iš mirusiųjų. Buvo išgydyta daug sergančiųjų ir kenčiančiųjų, nes jie tikėjo; bet visas šitas tiesos skelbimas ir ligų išgydymas neatmerkė akių tiems, kurie pamatyti šviesą atsisako, tiems, kurie šitą karalystės evangeliją yra pasiryžę atstumti.

“Visais būdais, kurie derinasi su manojo Tėvo valios vykdymu, aš ir manieji apaštalai padarėme viską, kas tik įmanoma, kad su savo sielos broliais gyventume ramybėje, kad paklustume protingiems Mozės įstatymo ir Izraelio tradicijų reikalavimams. Mes atkakliai siekėme ramybės, bet Izraelio lyderiai jos neturės. Atstumdami Dievo tiesą ir dangaus šviesą, jie atsistojo melo ir tamsos pusėje. Negali būti ramybės tarp šviesos ir tamsos, tarp gyvenimo ir mirties, tarp tiesos ir melo.

“Daugelis iš jūsų mano mokymais išdrįsote tikėti ir jau įėjote į sūnystės su Dievu sąmonės džiaugsmą ir laisvę. Ir jūs būsite mano liudininkai, kad šitą pačią sūnystę su Dievu aš siūliau visai žydų nacijai, net ir tiems patiems žmonėms, kurie dabar stengiasi mane sunaikinti. Ir net dabar šiuos aklius mokytojus ir šiuos veidmainius lyderius manasis Tėvas priimtų, jeigu tiktai jie

atsigręžtų į jį ir priimtų jo gailestingumą. Net ir dabar šitai tautai nėra per daug vėlu dangiškąjį žodį priimti ir Žmogaus Sūnų pasveikinti.

[1906]▼

“Manasis Tėvas su šita tauta gailestingai elgėsi ilgą laiką. Kartą po kartos mes tikrai siuntėme savuosius pranašus, kad jas mokytų ir perspėtų, ir kartą po kartos šiuos dangaus atsiųstus mokytojus jos nužudydavo. Ir dabar iš tikrųjų jūsų savavaliai aukštieji šventikai ir užsispyrę valdovai toliau daro lygiai tokį patį dalyką. Kaip Erodas nužudė Joną, lygiai taip jūs dabar rengiatės sunaikinti Žmogaus Sūnų.

“Tol, kol yra galimybė, jog žydai į manąjį Tėvą atsigręš ir išgelbėjimo ieškos, tol Abraomo, Izaoko, ir Jokūbo Dievas savo gailestingumo rankas laikys į jus ištiestas; tačiau, kada jūs kartą neatgailavimo taure būsite pripildę ir kada kartą manojo Tėvo gailestingumą jūs būsite galutinai atstūmę, tada šitoji nacija bus palikta su savo pačios ketinimais, ir ji tikrai greitai prieis prie gėdingos pabaigos. Šitoji tauta buvo pašaukta, kad taptų pasaulio šviesa, kad skleistų dvasinę Dievą-pažįstančios rasės šlovę, bet nuo savo dieviškųjų privilegijų įgyvendinimo jūs atsitraukėte tiek toli, kad netrukus jūsų lyderiai padarys aukščiausio laipsnio beprotystę per visus amžius tuos, kad Dievo dovaną visiems žmonėms ir visiems amžiams – Tėvo danguje meilės apreiškimą visiems jo tvariniams ant žemės – jie yra pasirengę atstumti galutinai.

“Ir kada šitą Dievo apreiškimą žmogui jūs iš tiesų atstumsite, tada dangaus karalystė tikrai bus suteikta kitoms tautoms, toms, kurios ją priims su džiaugsmu ir malonumu. Mane pasiuntusio Tėvo vardu, aš jus rimtai perspėju, kad pasaulyje savąją padėtį kaip amžinosios tiesos normos nešėjai ir dieviškojo įstatymo saugotojai netrukus jūs prarasite. Aš kaip tik dabar jums siūlau paskutiniąją galimybę eiti pirmyn ir atgailauti, parodyti savo ketinimą ieškoti Dievo iš visos širdies ir įeiti, kaip maži vaikai ir nuoširdaus įtikėjimo dėka, į dangaus karalystės saugumą ir išgelbėjimą.

“Manasis Tėvas jau ilgą laiką dirba, kad jūs būtumėte išgelbėti, ir aš atėjau žemyn, kad gyvenčiau tarp jūsų ir jums asmeniškai parodyčiau šį kelią. Didelė dalis tiek žydų, tiek samariečių, ir net daug pagonių, karalystės evangelija patikėjo, bet tie, kurie turėtų būti pirmieji, kad išeitų į priekį ir dangaus šviesą priimtų, atkakliai atsisako patikėti Dievo tiesos apreiškimu – Dievu, apreiškstu žmoguje, ir žmogumi, išaukštintu iki Dievo.

“Šitą popietę manieji apaštalai stovi čia prieš jus tylėdami, bet jūs tikrai greitai išgirsite jų balsus, kaip jie skamba kviesdami į išgelbėjimą ir ragindami susivienyti su dangaus karalyste kaip gyvojo Dievo sūnums. Ir dabar aš kviečiu šiuos mano mokinius ir tikinčiuosius į dangaus karalystę, o taip pat ir nematomus pasiuntinius, esančius prie jų, paliudyti, jog Izraeliui ir jo valdovams aš dar kartą pasiūliau išlaisvinimą ir išgelbėjimą. Bet jūs visi žiūrėkite, kaip Tėvo gailestingumas yra paniekiamas ir kaip tiesos žinianešiai yra atstumiami. Nepaisant šito, aš įspėju jus, jog šitie raštininkai ir fariziejai vis dar sėdi Mozės vietoje, ir dėl to, kol Patys Aukštieji, kurie valdo žmonių karalystėse, šitos nacijos iš tiesų galutinai nenuvers ir šitų valdovų vietos nesunaikins, tol aš kviečiu jus su šitais Izraelio vadovais bendradarbiauti. Jums nereikia su jais susivienyti jų sumanymuose Žmogaus Sūnų sunaikinti, bet visur, kas tik yra susiję su Izraelio ramybe, tai jūs turite jiems paklusti. Visuose

šituose reikaluose darykite viską, ką jums daryti jie palieptų, ir laikykitės įstatymo pagrindų, bet nekartokite jų blogų darbų. Prisiminkite, šitų valdovų nuodėmė yra tokia: Jie kalba apie tai, kas yra gera, bet patys sutinkamai su šitais žodžiais nesielgia. Jūs puikiai žinote, kaip šitie vadovai ant jūsų pečių užkrauna sunkią našta, našta, kurią sunku nešti, ir kad jie ir piršto nepajudins dėl to, jog šitą sunkią našta jums nešti padėtų. Jie prispaudė jus ritualais ir pavergė tradicijomis.

[1907]▼

“Dar daugiau, šitie egoistai valdovai mėgaujasi tuo, jog savo gerus darbus daro taip, kad juos pamatytų žmonės. Jie praplatina savo filakterijas ir pailgina savo oficialius drabužius. Jie trokšta garbingiausių vietų puotų metu ir reikalauja svarbiausių vietų sinagogoje. Jie geidžia pagiriamųjų pasveikinimų turgavietėse ir trokšta, kad visi žmonės juos vadintų rabinais. Ir nors iš žmonių jie siekia visos šitos garbės, bet slapčiomis jie pasiglemžia našlių namus ir pasiima pelną iš šventos šventyklos pamaldų. Kaip pretekstą tam, kad atkreiptų žmonių dėmesį, šitie apgavikai viešai kalba ilgas maldas ir duoda išmaldą.

“Nors savo valdovus jūs ir turėtumėte gerbti ir savo mokytojams turėtumėte rodyti gilią pagarbą, bet nė vieno žmogaus neturėtumėte vadinti Tėvu dvasine prasme, nes yra tikrai vienintelis, kuris yra jūsų Tėvas, net pats Dievas. Taip pat ir į savo sielos brolius karalystėje jūs neturėtumėte žiūrėti iš aukšto. Prisiminkite, aš jus mokiau, jog tas, kuris nori būti didžiausias tarp jūsų, turėtų tapti visų tarnu. Jeigu jūs drįstate aukštinti save prieš Dievą, tai jūs tikrai būsite pažeminti; tačiau kas tik iš tiesų nusizemina, tas tikrai bus išaukštintas. Savo kasdiniame gyvenime siekite ne savo paties šlovinimo, bet Dievo šlovės. Protingai pažabokite savo paties norus, kad atsiduotumėte Tėvo danguje valiai.

“Supraskite mano žodžius teisingai. Aš nejaučiu pykčio šitiems vyriausiesiems šventikams ir valdovams, kurie net ir dabar stengiasi mane sunaikinti; aš neturiu piktos valios šitų raštininkų ir fariziejų atžvilgiu, kurie mano mokymus atstumia. Aš žinau, kad daugelis iš jūsų slapta tiki, ir aš žinau, kad savo ištikimybę karalystei jūs išpažinsite atvirai tada, kada ateis manoji valanda. Bet kaip pasiteisins jūsų rabinai, kadangi jie atvirai pareiškia, kad kalbasi su Dievu, o tada išdrįsta atstumti ir sunaikinti tą, kuris ateina pasauliams apreikšti Tėvą?

“Vargas jums, raštininkai ir fariziejai, veidmainiai! Jūs norite dangaus karalystės duris užtrenkti prieš nuoširdžius žmones tikrai dėl to, kad jie yra neišmokyti to, ko mokote jūs. Jūs į dangaus karalystę įeiti atsisakote ir tuo pačiu metu darote viską, kas yra jūsų galioje, kad užkirstumėte kelią į ją patekti ir visiems kitiems. Jūs stovite nosisukę nuo išgelbėjimo durų ir kovojate prieš visus tuos, kurie į ją patekti nori.

“Vargas jums, raštininkai ir fariziejai, veidmainiai, kokie jūs esate! nes jūs iš tikrųjų keliaujate žeme ir jūra, kad priverstumėte žmogų tikėjimą pakeisti, ir kada jums tai pavyksta, tada jūs nepasitenkinate tol, kol nepadarote jo dvigubai blogesnio už tą, kai jis buvo kaip pagonio vaikas.

“Vargas jums, vyriausieji šventikai ir valdovai, kurie pasiglemžiate vargšų nuosavybę ir reikalaujate didelių mokesčių iš tų, kurie nori tarnauti Dievui taip, kaip jų manymu liepė Mozė! Jūs tie, kurie atsisakote parodyti gailėstingumą, ar galite jūs tikėtis gailėstingumo būsimuosiuose pasauliuose?

“Vargas jums, veidmainiai mokytojai, akli vadovai! Ko galima tikėtis iš tokios nacijos, kada aklas veda aklą? Jie abu įkris į sunaikinimo duobę.

“Vargas jums tiems, kurie veidmainiaujate, kada duodate priesaiką! Jūs esate apgavikai, kadangi mokote, jog žmogus gali prisiekti šventykla ir savo priesaiką gali sulaužyti, bet tas, kuris šventykloje šitaip prisiekia auksu, tai turi likti susaistytas ir toliau. Jūs visi esate kvailiai ir akli. Jūs net ir savojo nesąžiningumo atžvilgiu nesate nuoseklūs, nes kas gi yra didesnis, tas auksas ar toji šventykla, kuri tariamai tą auksą pašventino? Jūs taip pat mokote, kad jeigu žmogus prisiekia altoriumi, tai nieko nereiškia; bet, jeigu jis prisiekia ta dovana, kuri yra ant šio altoriaus, tada jis tikrai bus laikomas skolininku. Vėl, argi jūs esate akli tiesai, nes kas gi yra didesnis, toji dovana ar tas altorius, kuris pašventina tą dovana? Kaip gi jūs galite pateisinti tokią veidmainystę ir nesąžiningumą dangaus Dievo akivaizdoje?

[1908]▼

“Vargas jums, raštininkai ir fariziejai ir visi kiti veidmainiai, kurie pasirūpinate, kad dešimtinę sumokėtumėte mėtomis, anyžiais, ir kmynais ir tuo pačiu metu ignoruojate įstatymo svaresnius dalykus – įtikėjimą, gailestingumą, ir teisingumą! Protingu mastu, jūs turėjote daryti viena, bet turėjote nepalikti ir taip, kad būtų nedaroma ir kita. Jūs iš tiesų esate akli vedliai ir kvaili mokytojai; jūs išspjaunate uodą, o prarijate kupranugarį.

“Vargas jums, raštininkai, fariziejai, ir veidmainiai! kadangi jūs skrupulingai šveičiate taurės ir lėkštės išorę, bet viduje tebelieka lupikavimo, piktnaudžiavimo, ir apgaulės purvas. Jūs esate dvasiškai akli. Argi jūs nesuvokiate, kaip būtų daug geriau iš pradžių išvalyti taurės vidų, o tada tai, kas teka per viršų, pats nuplautų ir išorę? Jūs, piktybiškai paskendę nuodėmėje! savuosius religijos išorinius vaidinimus jūs paverčiate tokiais, kad jie atitiktų jūsų aiškinamą Mozės įstatymo raidę, tuo tarpu jūsų pačių sielos yra nugrimzdusios į sąmoningą piktybinį blogį ir pilnos žmogžudysčių.

“Vargas jums visiems tiems, kurie atstumiate tiesą ir paniekinate gailestingumą! Daugelis iš jūsų yra kaip išbaltintos kapavietės, kurios iš išorės atrodo gražios, bet viduje yra pilnos negyvų žmonių kaulų ir visokiausių nešvarumų. Taip ir jūs tie, kurie sąmoningai atstumiate Dievo patarimą, iš išorės žmonėms atrodote šventi ir teisingi, bet iš vidaus jūsų širdys yra pripildytos apgaulės ir piktybinio blogio.

“Vargas jums, veidmainiai nacijos vedliai! Štai ten jūs pastatėte paminklą nukankintiems senovės pranašams, nors patys rezgate sąmokslą, kaip sunaikinti tą, apie kurį kalbėjo jie. Jūs išpuošiate teisingųjų kapus ir patys save liaupsinate, kad, jeigu jūs būtumėte gyvenę savo tėvų dienomis, tai tų pranašų nebūtumėte nužudę; ir tada tokio teisuoliško mąstymo akivaizdoje jūs rengiatės nužudyti tą, apie kurį kalbėjo tie pranašai, Žmogaus Sūnų. Kadangi jūs patys darote šiuos dalykus, tai jūs esate liudininkai patys sau, kad esate nedori sūnūs tų, kurie nužudė tuos pranašus. Eikite, tuomet, ir pripilkite savo pasmerkimo taurę iki kraštų!

“Vargas jums, blogio vaikai! Jonas iš tiesų jus teisingai vadino angių palikuonimis, o aš gi klausiu, kaip gi jūs galite išvengti to nuosprendžio, kurį Jonas paskelbė jums?

“Bet net ir dabar aš jums siūlau savojo Tėvo vardu gailestingumą ir

atleidimą; net ir dabar aš siūlau amžinosios bičiulystės mylinčią ranką. Manasis Tėvas pasiuntė jums tuos išminčius ir tuos pranašus; vienus jūs persekiojote, o kitus nužudėte. Tada pasirodė Jonas, skelbiantis apie Žmogaus Sūnaus atėjimą, ir jį jūs sunaikinote po to, kada daugelis jo mokymu patikėjo. O dabar gi jūs rengiatės pralieti daugiau nekalto kraujo. Argi jūs nesuvokiate, jog siaubingoji atsiskaitymo diena ateis, kada visos žemės Teisėjas iš šitos tautos pareikalauts atsiskaitymo už tai, kaip jie atstūmė, persekiojo, ir sunaikino šiuos dangaus pasiuntinius? Argi jūs nesuprantate, kad jūs turite atsiskaityti už visą šitų teisingųjų kraują, pradedant pirmuoju nužudytu pranašu ir baigiant tarp šventyklos ir altoriaus nužudyto Zakarijo laikais? Ir jeigu jūs ir toliau eisite blogio keliais, tai šito atsiskaitymo gali būti pareikalauta būtent iš šitos pačios kartos.

“O Jeruzale ir Abraomo vaikai, jūs tie, kurie negyvai akmenimis užmėtėte tuos pranašus ir nužudėte tuos mokytojus, kurie buvo atsiųsti jums, net ir dabar aš norėčiau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po savuoju sparnu, bet šito nenorite jūs!

“Ir dabar aš jus palieku. Jūs išgirdote manąją žinią ir priėmėte savąjį sprendimą. Tie, kurie patikėjo manąja evangelija, net ir dabar yra saugūs Dievo karalystėje. Jums tiems, kurie nusprendėte Dievo dovaną atstumti, aš sakau, kad daugiau jūs manęs nebepamatysite mokačio šventykloje. Manasis darbas jums yra padarytas. Žiūrėkite, dabar aš išeinu su savo vaikais, o jūsų namai lieka jums apleisti!”

Ir tada Mokytojas linktelėjo savo pasekėjams, kad iš šventyklos išeitų.

[1909]▼

2. INDIVIDUALIŲ ŽYDŲ STATUSAS

Tas faktas, jog žydų nacijos dvasiniai lyderiai ir religiniai mokytojai kažkada Jėzaus mokymus atstūmė ir slapta suplanavo jį žiauriai nužudyti, jokiū būdu neturi įtakos nė vieno individualaus žydo statusui, kaip jis stovi prieš Dievą. Ir tie, kurie išpažįsta, kad yra Kristaus pasekėjai, neturėtų būti priešišškai nusistatę prieš žydą kaip savo bičiulį mirtingąjį. Žydai, kaip nacija, kaip sociopolitinė grupė, sumokėjo visą tą siaubingą kainą, kad Ramybės Prinčą atstūmė. Jau seniai jie nebėra dieviškosios tiesos dvasinio deglo nešėjai žmonijos rasėms, bet tai nėra rimta priežastis, dėl kurios šitie senovės žydų atskiri palikuonys būtų verčiami patirti tuos kankinančius persekiojimus, kuriuos prieš juos vykdė nepakantūs, nedori, ir fanatiški Jėzaus iš Nazareto, kuris, ir pats, buvo žydas natūraliu gimimu, tariami pasekėjai.

Dažnai šita neprotinga ir nepanaši-į-Kristų neapykanta šiuolaikiniams žydams ir jų persekiojimas baigdavosi tuo, kad kentėdavo ir mirdavo kai kurie nekalti ir nenusidėję atskiri žydai, kurių tie patys protėviai, Jėzaus laikais, iš širdies priėmė jo evangeliją ir neužilgo bebaimiškai mirė už tą tiesą, kuria jie taip iš visos širdies tikėjo. Siaubo drebulys pereina per stebinčias dangiškašias būtybes, kada jos mato, kaip tariami Jėzaus pasekėjai įsitraukia į Petro, Pilypo, Motiejaus, ir kitų Palestinos žydų, kurie taip šlovingai paaukojo savo gyvybes kaip dangaus karalystės pirmieji kankiniai, vėlesniųjų laikų palikuonių persekiojimus, užpuldinėjimus, ir net žudymus!

Kaip žiauru ir neprotinga versti nekaltus vaikus kentėti už savo protėvių

nuodėmes, klaidingus poelgius, apie kuriuos jie visiškai nieko nežino ir už kuriuos jokių būdu jie negali būti atsakingi! Ir daryti tokius nedorus darbus vardu to, kuris savo mokinius mokė mylėti net ir savo priešus! Šitame pasakojime apie Jėzaus gyvenimą, tapo būtina pavaizduoti tą būdą, kuriuo pasinaudodami kai kurie jo bičiuliai žydai jį atstūmė ir slapta suplanavo, kad jis mirtų gėdinga mirtimi; bet mes norime įspėti visus tuos, kurie skaito šitą pasakojimą, jog tokio istorinio pasakojimo pateikimas jokių būdu nepateisina šios neteisingos neapykantos, o taip pat neatleidžia ir tokiam nedoram proto požiūriui, kurio jau daug amžių laikosi individualių žydų atžvilgiu tokia didelė dalis tariamų krikščionių. Karalystės tikintieji, tie, kurie laikosi Jėzaus mokymų, turi nustoti blogai elgtis su individualiu žydu, kaip su tokio žydu, kuris yra atsakingas dėl to, kad Jėzus buvo atstumtas ir nukryžiuotas. Tėvas ir jo Sūnus Kūrėjas niekada nenustojė mylėti žydų. Dievas nėra asmenų gerbėjas, ir išgelbėjimas yra tiek žydui, tiek ir nežydui.

3. LEMTINGASIS SANHEDRINO SUSIRINKIMAS

Šitą antradienį aštuntą valandą vakare prasidėjo Sanhedrino lemtingasis pasitarimas. Daugeliu ankstesniųjų atvejų šitas žydų nacijos aukščiausiasis teismas buvo neoficialiai priėmęs sprendimą dėl to, kad Jėzus turi mirti. Daug kartų iš tikrųjų šitas imponantiškas valdymo organas buvo pasiryžęs jo darbą sustabdyti, bet niekada anksčiau jis nesiryžo jo suimti ir pasiekti tai, kad jis mirtų bet kokia kaina. Tai įvyko būtent prieš pat pusiaunaktį šitą antradienį, balandžio 4-ąją, 30 m. po Kr. gim., kada Sanhedrinai, savo tuometinės sudėties, oficialiai ir *vienbalsiai* nubalsavo už mirties nuosprendį tiek Jėzui, tiek ir Lozoriui. Tai buvo atsakymas į Mokytojo paskutinįjį kreipimąsi į žydų lyderius, kurių šventykloje jis buvo padaręs vos prieš kelias valandas,

[1910]▼

ir tai parodė, kokia yra arši jų pasipiktinimo reakcija į Jėzaus paskutinįjį ir ryžtingą kaltinimą tiems patiems vyriausiesiems šventikams ir neatgailaujantiems sedukėjams ir fariziejams. Mirties nuosprendžio paskelbimas (net iki jo teismo) Dievo Sūnui buvo Sanhedrino atsakymas į paskutinįjį dangiškojo gailėstingumo pasiūlymą, kuris kada nors buvo pateiktas žydų nacijai, kaip tokiai.

Nuo šito momento žydai buvo palikti, kad užbaigtų savo glaustą ir trumpą nacionalinio gyvenimo nuomą visiškai sutinkamai su savo grynai žmogiškuoju statusu tarp Urantijos nacijų. Izraelis su panieka atstūmė Dievo Sūnų, kuris sudarė sutartį su Abraomu, ir tas planas, jog Abraomo vaikai taptų tiesos šviesos nešėjais pasauliui, buvo sužlugdytas. Dieviškasis susitarimas buvo panaikintas, ir labai greitai artinosi hebrajų nacijos pabaiga.

Sanhedrino pareigūnams buvo duotas įsakymas Jėzų suimti anksti kitą rytą, bet davus nurodymus, kad nereikia jo suimti prie žmonių. Jiems buvo pasakyta, kad parengtą planą, kaip jį suimti slapta, geriau netikėtai ir naktį. Suprasdami, kad jis gali negrįžti tą dieną (trečiadienį), kad mokytų šventykloje, jie nurodė šitiems Sanhedrino pareigūnams "atvesti jį prieš aukštąjį žydų teismą kuriuo nors metu ketvirtadienį prieš pusiaunaktį."

4. PADĒTIS JERUZALĒJE

Pasibaigus Jēzaus paskutinajai kalbai šventykloje, apaštalai ir vēl buvo pasimeteņi ir nustēreņi. Prieš tai, kada Mokytojas pradējo savo siaubingā žydu valdovu pasmerkimā, Judas buvo sugrižējis ī šventyklā, taip, kad visi dvylika girdējo Jēzaus paskutiniosios kalbos šventykloje antrajā daļī. Gaila, kad Judas Iskarijotas negalējo īsgirsti šito atsisveikinimo kreipimosi pirmosios ir gailestingumā siūlančios dalies. Jis negirdējo šito paskutiniojo gailestingumo pasiūlymo žydu valdovams, kadangi jis vis dar tarēsi su viena grupe sedukēju giminiu ir draugu, su kuriais drauge jis pietavo ir su kuriais jis tarēsi dēl tinkamiausio būdo, kaip jam pasitraukti nuo Jēzaus ir savo bičiuliu apaštalu. Būtent tuo metu, kada jis klausēsi Mokytojo paskutiniojo kaltinimo žydu lyderiams ir valdovams, Judas galutinai ir visiškai apsisprendē apleisti evangelijas judējimą ir nusiplauti savo rankas nuo viso šito reikalo. Neziūrint šito, īš šventyklos jis īšējo drauge su šiais dvylika, su jais nuējo ī Alyvu Kalnā, kur, su savo bičiuliais apaštalais, jis klausēsi tos lemtingos kalbos apie Jeruzalēs sugriovimą ir žydu nacijas pabaigā, ir pasiliko su jais tā antradienio naktī naujojoje stovykloje netoli Getsemanēs.

Minia, kuri klausēsi, kaip Jēzus perējo nuo gailestingo apeliavimo ī žydu lyderius prie tū netikētū ir žiauriais griežtū priekaištū, kurie ribojosi su negailestingu pasmerkimu, buvo pritrēnkta ir pasimetusi. Tā naktī, kada Sanhedrinās svarstē mirties nuosprendī Jēzui, ir tuo metu, kada Mokytojas sēdējo su savo apaštalais ir kai kuriais mokiniiais lauke ant Alyvu Kalno, pranašaudamas žydu nacijas mirtī, tai visa Jeruzalē rimtai ir pusbalsiu aptarinējo tiktai vienā klausimą: "Kā jie darys su Jēzumi?"

Daugiau kaip trīsdešimt žymiu žydu, kurie slapta tikējo ī karalystē, susitiko Nikodemamamose ir aptarinējo, kaip jiems elgtis, jeigu īvyktū atviras konflikts su Sanhedrinu. Visi dalyvavusieji sutarē, kad jie atvirai pareikš savo īstikimybē Mokytojui, būtent tā pačią valandā, kai tik īsgirs apie jo suēmimą. Ir būtent kaip tik tā jie ir padarē.

[1911]▼

Tie sedukējai, kurie dabar valdē ir viespatavo Sanhedrine, labai troško atsikratyti Jēzumi dēl tokiu priežasčiu:

1. Jie bijojo, kad padidējis liaudies palankumas, su kuriuo minia žiūrējo ī jī, kēlia pavojū žydu nacijas egzistavimui dēl to, kad gali īsikišti romēnu valdžia.

2. Jo atkaklus siekims reformuoti šventyklas tiesiogiai sudavē smūgī jū pajamoms; šventyklos īšvalymas atsīliepē jū piniginēms.

3. Jie jautēsī atsakingi uż visuomeninēs tvarkos īšsaugojimą, ir jie bijojo tū pasekmiu, kada toliau plis keistoji ir naujoji Jēzaus doktrina apie žmogaus brolystē.

Fariziejai turėjo skirtingų motyvų, dėl kurių norėjo, kad Jėzus mirtų. Jo jie bijojo, nes:

1. Jis buvo pasirengęs išsakyti prieštaravimą jų tradiciniam žmonių valdymui. Fariziejai buvo ultrakonservatyvūs, ir jie labai aršiai piktinosi dėl šitų tariamai radikalių užsipuolimų prieš jų kaip religinių mokytojų teisėtą prestižą.

2. Jų manymu, Jėzus buvo įstatymo pažeidėjas; jis visiškai nekreipė dėmesio į Sabatą ir į daugelį kitų įstatymo ir ritualų reikalavimų.

3. Jie kaltino jį šventvagyste, kadangi jis užsiminė apie Dievą kaip apie savo Tėvą.

4. Ir dabar jie buvo nepaprastai ant jo supykę už jo paskutinę aštraus pasmerkimo kalbą, kurią jis šitą dieną pasakė šventykloje kaip savo atsisveikinimo kreipimosi baigiamąją dalį.

Sanhedrinai, oficialiai priėmęs dekretą dėl Jėzaus mirties ir davęs nurodymus jį suimti, išsiskirstė šitą antradienį netoli pusiaunakčio, po to, kada buvo nuspręsta susirinkti kitą rytą dešimtą valandą Kajafo, aukštojo šventiko, namuose tam, kad būtų suformuluoti kaltinimai, kuriais remiantis Jėzus turėtų būti patrauktas į teismą.

Maža sedukėjų grupė iš tikrųjų buvo pasiūliusi atsikratyti Jėzaus jį nužudant, bet fariziejai visiškai atsisakė pritari tokiam žingsniui.

Ir tokia padėtis buvo Jeruzalėje ir tarp žmonių šitą gausią įvykiais dieną, tuo tarpu virš šitos svarbios scenos ant žemės sklandė didžiulė gausybė dangiškujų būtybių, kurios nepaprastai troško, ką nors padaryti, kad padėtų savo mylimam Valdovui, bet buvo bejėgės veikti, nes jas veiksmingai sulaikė joms vadovaujantys vadovai.

[1912]▼

176 DOKUMENTAS

ANTRADIENIO VAKARĄ ANT ALYVŲ KALNO

ŠITĄ antradienio vakarą, kada Jėzus ir apaštalai iš šventyklos išėjo, pakeliui į Getsemanės stovyklą, Motiejus, atkreipdamas dėmesį į šventyklos statinį pasakė: “Mokytojau, pažiūrėk, kokie yra šitie pastatai. Matai tuos masyvius akmenis ir gražų papuošimą; ar gali būti taip, jog šitie pastatai turi būti sugriauti?” Jiems einant tolyn link Alyvų Kalno, Jėzus tarė: “Jūs matote šiuos akmenis ir šitą masyvią šventyklą; tikrai, tikrai aš sakau jums: Tomis dienomis, kurios netrukus ateis, iš tikrųjų nebus palikta akmens ant akmens. Tikrai bus viskas sugriauta.” Šitos pastabos apie šventos šventyklos sugriovimą sukėlė apaštalų smalsumą jiems žygiuojant tolyn paskui Mokytoją; jie negalėjo suvokti jokio kito įvykio be pasaulio pabaigos, kuris šventyklą galėtų sugriauti.

Kad išvengtų minių, einančių Kidrono slėniu link Getsemanės, Jėzus ir jo pagalbininkai nusprendė nedidelį atstumą užlipti Alyvų Kalno vakariniu šlaitu,

o tada eiti taku į savo nuošalią stovyklą netoli Getsemanės, įrengtą nedideliu atstumu virš viešosios stovyklavietės. Jiems pasukus iš kelio, vedančio į Betanę, jie pamatė šią šventyklą, pašlovintą besileidžiančios saulės spindulių; ir tuo metu, kada jie buvo ant kalno, jie matė, kaip užsidega miesto šviesos, ir stebėjo apšviestos šventyklos grožį; ir ten, mėnulio pilnaties švelnioje šviesoje, Jėzus ir šie dvylika atsisėdo. Mokytojas šnekėjosi su jais ir netrukus Natanielius paklausė šitą klausimą: “Pasakyk mums, Mokytojau, kaip mes iš tikrųjų sužinosime, jog tie įvykiai, kurie netrukus įvyks, prasideda?”

1. JERUZALĖS SUNAIKINIMAS

Atsakydamas į Natanieliaus klausimą, Jėzus pasakė: “Taip, aš tikrai jums papasakosiu apie šiuos laikus, kada šitoji tauta bus pripildžiusi piktybinio blogio taurę; kada teisingumas tikrai sparčiai nusileis ant šito mūsų tėvų miesto. Netrukus aš jus paliksiu; aš vyksiu pas Tėvą. Po to, kai aš jus paliksiu, žiūrėkite, kad joks žmogus jūsų neapgautų, kadangi daug tokių ateis kaip išvaduotojai ir daugelį išves iš tikrojo kelio. Kada jūs išgirsite apie karus ir karo gandus, tada nesijaudinkite, ir nors visi šitie dalykai atsitiks, bet tuomet Jeruzalės pabaigos dar nebus. Jums nereikia nerimauti dėl bado ir žemės drebėjimų; taip pat jums nereikia jaudintis ir tada, kada jus atves pas pilietinę valdžią ir kada jūs būsite persekiojami evangelijos labui. Jus išmes iš sinagogos ir uždarys į kalėjimą mano labui, o kai kuriuos iš jūsų ir nužudys. Kada jus atves pas valdytojus ir valdovus, tai tikrai bus jūsų įtikėjimo paliudijimas ir tai pademonstruos jūsų tvirtumą karalystės evangelijoje. Ir kada jūs stovėsite prieš teisėjus, tada iš anksto nepergyvenkite dėl to, ką jums reikės sakyti, nes dvasia jus išmokys būtent tą pačią

[1913]▼

valandą, ką jūs turėtumėte atsakyti savo priešams. Šitomis kančių dienomis, net ir jūsų pačių giminaičiai, vadovaujami tų, kurie Žmogaus Sūnų atstūmė, atves jus į kalėjimą ir mirtį. Kažkurį laiką dėl manęs jūsų galės nekęsti visi žmonės, bet net ir užgriuvus tiems persekiojimams tikrai aš jūsų neapleisiu; manoji dvasia jūsų nepaliks. Būkite kantrūs! neabejokite, jog šitoji karalystės evangelija nugalės visus priešus ir, galiausiai, bus skelbiama visoms nacijoms.”

Jėzus nutilo tuo metu, kada žvelgė žemyn į miestą. Mokytojas suvokė, kad Mesijo dvasinės sampratos atmetimas, pasiryžimas užsispyrusiai ir akiai laikytis lauktojo išvaduotojo materialios misijos, netrukus žydus atves į tiesioginį konfliktą su galingomis romėnų armijomis ir kad dėl tokio varžymosi žydų nacija gali būti tikrai galutinai ir visiškai nugalėta. Kada jo tauta atstūmė jo dvasinį savęs padovanojimą ir atsisakė priimti dangaus šviesą, kai ji taip gailėstingai jiems švietė, tada šituo jie galutinai nulėmė savo kaip nepriklausomos tautos su ypatinga dvasine užduotimi žemėje dalią. Net ir žydų lyderiai vėliau pripažino, jog būtent šitoji Mesijo pasaulietinė idėja tiesiogiai atvedė į tuos neramumus, dėl kurių galiausiai jie ir buvo sunaikinti.

Kadangi Jeruzalė turėjo tapti ankstyvojo evangelijos judėjimo lopšiu, tai Jėzus nenorėjo, kad judėjimo mokytojai ir pamokslininkai žūtų žydų tautai patiriant siaubingą pralaimėjimą, sąsajoje su Jeruzalės sugriovimu; dėl to savo

pasekėjams jis iš tiesų davė šiuos nurodymus. Jėzus buvo labai susirūpinęs, kad kai kurie iš jo mokinių neįsitrauktų į šiuos greitai įvyksiančius maištus ir kad šitaip nežūtų žlungant Jeruzalei.

Tada Andriejus pasiteiravo: "Bet, Mokytojau, jeigu Šventasis Miestas ir šventykla turi būti sugriauti, ir jeigu tavęs nebebus, kad vadovautum mums, tai kada mums reikėtų Jeruzalę palikti?" Tarė Jėzus: "Mieste jūs galite pasilikti po to, kada aš būsiu išėjęs, net ir per šiuos kančių ir žiaurių persekiojimų laikus, tačiau, kada jūs galų gale pamatysite, kad Jeruzalę yra apsupusios romėnų armijos po veidmainių pranašų maišto, tada jūs iš tikrųjų žinosite, kad neužilgo ji bus sugriauta; tuomet jūs turite bėgti į kalnus. Tegul niekas iš miesto ir apylinkių gyventojų nelaukia, kad ką nors išgelbėtų, ir taip pat tegul tie, kurie yra už miesto, nedrįsta įeiti į jį. Ten bus didžiulis sielvartas, nes tada tikrai bus pagonių keršto dienos. Ir po to, kada jūs būsite miestą palikę, tada šita nepaklusnioji tauta kris nuo kardo ašmenų ir pateks kaip belaisvė į visas tautas; ir šitokiu būdu tikrai Jeruzalė bus pagonių sutrypta. Tuo tarpu, aš išpėju jus, nebūkite apgauti. Jeigu koks nors žmogus ateis pas jus, sakydamas, 'Žiūrėkit, štai Išvaduotojas,' arba 'Žiūrėkit, štai jis,' netikėkite tuo, nes iškils daug veidmainių mokytojų ir daug bus išvesta iš tikrojo kelio; bet jūs neturėtumėte būti apgauti, nes aš jums apie visa tai pasakiau iš anksto."

Apaštalai mėnesienoje ilgai sėdėjo tylėdami, tuo metu, kada šitie pritrekiantys Mokytojo pranašavimai grimzdo į jų pasimetusį protą. Ir būtent dėl šito paties perspėjimo iš esmės ištisa tikinčiųjų ir mokinių grupė iš Jeruzalės pabėgo šiaurės kryptimi, suradusi saugų prieglobstį Peloje, kada pirmą kartą pasirodė romėnų kariuomenė.

Net ir po šito aiškiai suformuluoto perspėjimo, daug Jėzaus pasekėjų šiuos pranašavimus aiškino kaip užsimenančius apie tokius pasikeitimus, kurie akivaizdžiai įvyks Jeruzalėje, kada dėl Mesijo naujo pasirodymo bus įkurta Naujoji Jeruzalė ir tas miestas išsiplės, kad taptų pasaulio sostine. Savo mintyse šitie žydai buvo pasiryžę šventyklos sugriovimą susieti su "pasaulio pabaiga." Jie tikėjo, kad šita Naujoji Jeruzalė apims visą Palestiną; kad po pasaulio pabaigos nedelsiant

[1914]▼

pasirodys "naujieji dangūs ir naujoji žemė." Ir dėl to nebuvo keista, jog Petras galėjo pasakyti: "Mokytojau, mes žinome, jog viskas baigsis, kada pasirodys naujieji dangūs ir naujoji žemė, bet, kaip mes žinosime, kada tu tikrai sugrįši, kad šitą viską įgyvendintum?"

Kada Jėzus tai išgirdo, jis kurį laiką mąstė ir tada tarė: "Jūs visą laiką klystate, kadangi visada mėginatė naująjį mokymą pritaikyti prie senojo; jūs esate pasiryžę klaidingai suprasti visą mano mokymą; jūs evangeliją atkakliai aiškinatė pagal savo nusistovėjusius tikėjimus. Nežiūrint šito, aš tikrai pamėginsiu jus apšviesti."

2. MOKYTOJO ANTRASIS ATĖJIMAS

Keliomis progomis Jėzus buvo pareiškęs taip, kad jo klausytojai linko į tokią nuomonę, jog, nors jis ir ketina netrukus šitą pasaulį palikti, bet jis tikrai sugrįš

tam, kad dangaus karalystės darbą užbaigtų. Jo pasekėjų įsitikinimui augant, kad jis ketina juos palikti, ir po to, kada jis šitą pasaulį paliko, tai buvo tiesiog natūralu, jog visi tikintieji greitai ėmė remtis šiais pažadais sugrįžti. Šitokiu būdu doktrina apie Kristaus antrąjį atėjimą buvo anksti įtraukta į krikščionių mokymus, ir beveik kiekviena vėlesnioji mokinių karta atsidavusiai tikėjo šita tiesa ir su įsitikinimu laukė jo atėjimo kada nors ateityje.

Jeigu su savo Mokytoju ir Auklėtoju jie turėjo išsiskirti, tai kaip gi daugiau šitiems pirmiesiems mokiniams ir apaštalams iš tiesų suvokti šitą pažadą sugrįžti, ir jie tuoj pat pranašaujama Jeruzalės sugriovimą susiejo su šituo pažadėtu antruoju atėjimu. Ir jo žodžius toliau jie šitaip aiškino, nežiūrint to, kad per šito vakaro visą mokymą ant Alyvų Kalno, Mokytojas ypač stengėsi užkirsti kelią kaip tik tokiai klaidai.

Toliau atsakydamas į Petro klausimą, Jėzus pasakė: "Kodėl gi jūs vis dar laukiate, kad Žmogaus Sūnus atsisės į Dovydo sostą, ir tikitės, jog išsipildys materialios žydų svajonės? Argi per visus tuos metus aš jums nesakiau, jog manoji karalystė nėra iš šito pasaulio? Tai, ką jūs dabar matote tenai apačioje, artėja prie pabaigos, bet tai bus naujoji pradžia, iš kurios karalystės evangelija eis į visą pasaulį, ir šitas išgelbėjimas pasklis visoms tautoms. Ir kada karalystė bus visiškai išsipildžiusi, tada neabejokite, kad Tėvas danguje jus tikrai aplankys su didesniu tiesos apreiškimu ir padidintu teisumo pademonstravimu, net ir taip, kaip šitam pasauliui jis jau padovanojo tą, kuris tapo tamsos princu, o tada padovanojo Adomą, ir po jo davė Melkizedeką, o šitomis dienomis, padovanojo Žmogaus Sūnų. Ir šitaip manasis Tėvas iš tiesų ir toliau išreišk savo gailestingumą ir skleis savo meilę, net ir šitam tamsiam ir blogio pasauliui. Tokiu būdu aš irgi, po to, kada manasis Tėvas suteiks man visą galią ir valdžią, tikrai toliau stebėsiu jūsų likimus ir vadovausiu karalystės reikalams savosios dvasios, kuri netrukus iš tiesų bus išlieta visiems materialiams kūnams, buvimo dėka. Nors šitokiu būdu aš iš tikrųjų būsiu su jumis dvasioje, bet taip pat prižadau, jog kada nors aš tikrai sugrįšiu į šitą pasaulį, kur gyvenau šitą gyvenimą materialaus kūno pavidalu ir įgijau tokį patyrimą, kai vienu ir tuo pačiu metu Dievas yra atskleidžiamas žmogui ir žmogus yra vedamas į Dievą. Labai greitai aš tikrai turėsiu jus palikti ir imtis to darbo, kurį Tėvas patikėjo man, bet būkite drąsūs, nes aš iš tiesų kada nors sugrįšiu. Tuo tarpu iki tol, visatos manoji Tiesos Dvasia iš tikrųjų jus guos ir ves.

[1915]▼

"Jūs dabar mane matote silpną ir materialaus kūno pavidalu, tačiau, kada aš sugrįšiu, tai bus su galia ir dvasioje. Materialaus kūno akys Žmogaus Sūnų mato materialaus kūno pavidalu, bet tiktai dvasios akys matys šį Žmogaus Sūnų, pašlovintą Tėvo ir žemėje pasirodantį savo paties vardu.

"Tačiau šio Žmogaus Sūnaus kito pasirodymo laikai yra žinomi tiktai Rojaus tarybose; net ir dangaus angelai nežino, kada šitai įvyks. Tačiau, jūs turėtumėte suprasti, jog, kai šitoji karalystės evangelija bus tikrai paskelbta visam pasauliui, kad išgelbėtų visas tautas, ir kai amžiaus pilnatvė pasibaigs, tada Tėvas jums atsiųs kitą dieviškosios tvarkos padovanojimą, arba Žmogaus Sūnus sugrįš, kad teistų šitą amžių.

"O dabar kas susiję su Jeruzalės kančiomis, apie kurias aš jums šnekėjau, tai

net ir šitoji karta dar nebus išmirusi, kada manieji žodžiai išsipildys; bet kai dėl to laiko, kada Žmogaus Sūnus ateis vėl, tai šito nedrįstų pasakyti niekas nei danguje, nei žemėje. Bet jūs turėtumėte būti išmintingi sprendami apie amžiaus brendimą; jūs turėtumėte būti budrūs, kad šitų laikų ženklus išžiūrėtumėte. Jūs žinote, kada figos medžio šakos suminkštėja ir atsiranda lapeliai, tada nebetoli vasara. Lygiai taip, ir kada pasaulis bus perėjęs per ilgą materialaus mąstymo žiemą ir kada jūs pastebėsite naujosios dieviškosios tvarkos dvasinio pavasario atėjimą, tada jūs tikrai turėtumėte žinoti, kad naujojo apsilankymo vasaros metas artėja.

“Tačiau kokia gi yra šito mokymo, susijusio su Dievo Sūnų atėjimu, reikšmė? Argi jūs nesuvokiate, jog, kada kiekvienas iš jūsų esate kviečiamas atsisakyti savojo gyvenimo kovos ir pereiti per mirties vartus, tada jūs nedelsiant stojate prieš teismą, ir kad jūs akis į akį susiduriate su naujosios dieviškosios tvarkos tarnystės faktais begalinio Tėvo amžinajame plane? Su kuo visas pasaulis tiesiogine prasme turi susidurti amžiaus pabaigoje, su tuo jūs, kaip individai, turite kiekvienas būtinai susidurti savo asmeniniame patyrimo, kada pasiekiate savo natūralaus gyvenimo pabaigą, ir šito dėka einate tolyn, kad susidurtumėte su tomis sąlygomis ir tais reikalavimais, kurie yra neatskiriami nuo kito apreiškimo apie Tėvo karalystės amžinąjį žengimą į priekį.”

Iš visų pasisakymų, kuriuos Mokytojas perteikė savo apaštalamis, nė vienas jų galvose niekada nesusipainiojo tiek, kiek susipainiojo šitas, perteiktas šį antradienio vakarą ant Alyvų Kalno ir susijęs su dviem dalykais, Jeruzalės sugriovimu ir jo paties antruoju atėjimu. Dėl to, vėlesnieji rašytiniai paaiškinimai, paremti atsiminimais apie tai, ką Mokytojas pasakė ta nepaprasta proga, mažai kuo sutapo vienas su kitu. Dėl to, kai į šiuos įrašus nebuvo įtraukta daug to, kas buvo pasakyta tą antradienio vakarą, atsirado daug legendų; ir labai anksti antrajame amžiuje viena žydų apokalipsė apie Mesiją, užrašyta kažkokio Selto, kuris priklausė imperatoriaus Kaligulos rūmams, buvo drąsiai įtraukta į Motiejaus Evangeliją, o vėliau papildė (iš dalies) Morkaus ir Luko užrašus. Būtent šituose Selto užrašuose atsirado parabolė apie dešimt nekaltų mergelių. Nė viena kita evangelijos užrašų dalis niekada nebuvo taip gluminančiai klaidingai aiškinama, kaip šito vakaro mokymas. Bet Apaštalas Jonas šitaip supainiotas nebuvo niekada.

Kada šitie trylika vyrų vėl tęsė savo kelionę į stovyklą, tada jie nesikalbėjo ir jautė didžiulę emocinę įtampą. Judas buvo galutinai patvirtinęs savo sprendimą apleisti savo bičiulius. Buvo vėlyvas metas, kada Dovydas Zabediejus, Jonas Morkus, ir nemažas skaičius geriausių mokinių pasveikino Jėzų ir šiuos dvylika naujojoje stovykloje, bet apaštalai miego nenorėjo; jie norėjo daugiau sužinoti apie Jeruzalės sunaikinimą, Mokytojo išvykimą, ir pasaulio pabaigą.

[1916]▼

3. VĒLESNĒ DISKUSIJA STOVYKLOJE

Kada jie susėdo prie laužo, maždaug dvidešimt jų, tada Tomas paklausė: "Kadangi tu turi sugrįžti tam, jog užbaigtum karalystės darbą, tai koks turėtu būti mūsų požiūris į Tėvo reikalą tuo metu, kai tavęs nebus?" Kada Jėzus apžvelgė juos prie laužo, tada jis atsakė:

"Ir net tu, Tomai, nesuvoki, ką aš esu sakęs. Argi aš visą šitą laiką jūsų nemokiau, kad jūsų ryšys su karalyste yra dvasinis ir individualus, visiškai asmeninio patyrimo reikalas dvasioje, įtikėjimo dėka suvokiant, kad tu esi Dievo sūnus? Ką gi aš daugiau pasakysiu? Nacijų nuopuolis, imperijų žlugimas, netikinčiųjų žydų sunaikinimas, amžiaus pabaiga, net ir šio pasaulio pabaiga, ką gi šitie dalykai turi bendro su tuo, kuris tiki šita evangelija ir kuris savąjį gyvenimą yra paslėpęs amžinosios karalystės garantijoje? Jūs tie, kurie esate Dievą pažįstantys ir tikintys į evangeliją, jau tvirtai tikite į amžinąjį gyvenimą. Kadangi jūsų gyvenimas buvo gyvenamas dvasioje ir Tėvo labui, tai jums niekas negali sukelti rimto nerimo. Karalystės statytojų, dangiškųjų pasaulių akredituotų piliečių, neturi trikdyti laikini sukrėtimai arba kelti nerimo žemiškieji kataklizmai. Kokią tai turi reikšmę jums tiems, kurie tikite šita karalystės evangelija, jeigu nacijos žlunga, amžius pasibaigia, ar visi matomi dalykai griūna, kadangi jūs žinote, kad jūsų gyvybė yra šio Sūnaus dovana, ir kad ji yra amžinai saugi Tėve? Nugyvenę žemiškąjį gyvenimą tikėdami ir davę dvasios vaisių kaip kupino meilės tarnavimo savo bičiuliams teisumą, jūs galite drąsiai laukti kito žingsnio amžinojoje karjeroje su tokiu pačiu įtikėjimu į išlikimą, kuris jus pernešė per pirmąjį ir žemiškąjį jaudinantį patyrimą sūnystėje su Dievu.

"Kiekviena tikinčiųjų karta savo darbą turėtų tęsti, atsižvelgdama į galimą Žmogaus Sūnaus sugrįžimą, lygiai taip, kaip ir kiekvienas atskiras tikintysis savo gyvenimo darbą toliau atlieka, atsižvelgdamas į neišvengiamą ir nuolat gresiančią natūralią mirtį. Kada kartą įtikėjimo dėka save sukuriate kaip Dievo sūnų, tada daugiau niekas nebėra svarbu, kiek tai yra susiję su išlikimo garantija. Bet nepadarykite klaidos! Šitas išlikimo įtikėjimas yra gyvas įtikėjimas, ir jis vis didesniu laipsniu pademonstruos tos dieviškosios dvasios, kuri jį iš pradžių įkvėpė žmogaus širdyje, vaisius. Tai, kad jūs kartą priėmėte sūnystę dieviškojoje karalystėje, jūsų neišgelbės, jeigu jūs sąmoningai ir atkakliai atmesite tas tiesas, kurios yra susijusios su Dievo sūnų materialiam kūne vis gausesnių dvasinių vaisių vedimu. Jūs tie, kurie buvote su manimi rūpinantis Tėvo reikalais žemėje, galite net ir dabar karalystę apleisti, jeigu matote, kad Tėvo tarnystės žmonijai kelias jums nepatinka.

"Kaip individai, ir kaip tikinčiųjų karta, išgirskite mane, kada aš pasakosiu parabolę: Gyveno toks didis žmogus, kuris, prieš išvykdamas į ilgą kelionę į kitą šalį, pasikvietė savo visus patikimus tarnus ir atidavė į jų rankas visus savo turtus. Vienam jis davė penkis talentus, kitam davė du, o dar kitam davė vieną. Ir šitaip jis pasiėmė su visa garbingų prievaizdų grupe, kiekvienam jis savo turto patikėjo sutinkamai su jų individualiais sugebėjimais; ir tada jis išvyko į tą kelionę. Kada jų šeimininkas išvyko, tada jo tarnai ėmė dirbti, kad iš jiemis patikėto turto gautų pelno. Tuoj pat tas, kuris buvo gavęs penkis talentus, juos investavo, ir labai greitai gavo kitų penkių talentų pelną. Panašiu būdu tas, kuris buvo gavęs du talentus, netrukus gavo dar du. Ir taip visi tie tarnai iš tiesų gavo pelno savo šeimininkui,

[1917]▼

išskyrus tiktai tą vieną, kuris gavo vienintelį talentą. Jis nuėjo pats sau vienas atskirai ir žemėje iškasė duobę, kurioje savo pono pinigą paslėpė. Netrukus tu tarnų šeimininkas netikėtai sugrįžo ir pasišaukė savo prievaizdus ataskaitai. Ir

kada jie visi buvo sukviesti prieš savo šeimininką, tas, kuris buvo gavęs penkis talentus, išėjo į priekį su tais pinigais, kurie buvo jam patikėti, ir atnešė penkis papildomus talentus, sakydamas: 'Šeimininke, tu man davei penkis talentus, kad investuočiau, ir man džiugu atiduoti kitus penkis talentus kaip mano pelną.' Ir tada jo šeimininkas jam tarė: 'Gerai padaryta, geras ir ištikimas tarne, tu buvai ištikimas dėl daugelio dalykų; dabar aš tave paskirsiu prievaizdu, kuris prižiūrės daug ką; dabar pasidžiauk su savo šeimininku.' Ir tuomet tas, kuris buvo gavęs du talentus, išėjo į priekį, sakydamas: 'Pone, tu į mano rankas įdavei du talentus; žiūrėk, aš uždirbau šiuos kitus du talentus.' Ir tada jo ponas jam tarė: 'Gerai padaryta, esi geras ir ištikimas prievaizdas; tu irgi buvai ištikimas dėl daugelio dalykų, ir aš tikrai tave paskirsiu, kad prižiūrėtum daug ką; pasidžiauk su savo šeimininku.' Ir tada atsiskaityti išėjo tas, kuriam buvo duotas tas vienas talentas. Šitas tarnas išėjo į priekį, sakydamas: 'Pone, aš pažinau tave ir suvokiau, jog tu esi gudrus vyras tuo, kad tikėjaisi pelno ten, kur tu asmeniškai nedirbai; dėl to aš tikrai bijojau rizikuoti bet kokia dalimi to, kas buvo patikėta man. Aš tavąjį talentą saugiai paslėpiau žemėje; štai jis; dabar tu turi tai, kas priklauso tau.' Bet jo ponas atsakė: 'Tu esi nerangus ir tingus prievaizdas. Savo paties žodžiais tu prisipažįsti, jog žinojai, kad aš pareikalausiu iš tavęs ataskaitos su protingu pelnu, tokios, kokią šiandien pateikė tavo uolūs bičiuliai tarnai. Žinodamas tai, tu turėjai, dėl to, mano pinigus bent jau atiduoti į bankininkų rankas, jog man sugrįžus, galėčiau gauti savo paties pinigus su palūkanomis.' Ir tada vyriausiajam prievaizdui šitas šeimininkas tarė: "Atimkite šitą vieną talentą iš šito tarno, kuris pelno negavo, ir atiduokite jį tam, kuris turi dešimt talentų."

"Kiekvienam, kuris turi, tikrai bus duota daugiau, ir tas tikrai turės su kaupu; bet iš to, kuris neturi, net ir tai, ką jis turi, tikrai bus atimta. Jūs negalite stovėti sustingę amžinosios karalystės reikaluose. Manasis Tėvas reikalauja, kad visi jo vaikai augtų gailėstingumu ir tiesos pažinimu. Jūs tie, kurie žinote šitas tiesas, turite duoti daugiau dvasios vaisių ir demonstruoti augantį atsidavimą nesavanaudiškam tarnavimui savo bičiuliams tarnams. Ir prisiminkite, jog tiek, kiek jūs tarnaujate mažiausiajam iš mano sielos brolių, tiek jūs šitaip tarnaujate man.

"Ir šitaip jūs tikrai turėtumėte rūpintis Tėvo reikalais, dabar ir nuo šiol, net ir amžinai. Dirbkite tol, kol aš ateisiu. Pareigingai padarykite tai, kas patikėta jums, ir šitokiu būdu jūs tikrai būsite pasiruošę atsiskaityti, kada pašauks mirtis. Ir šitaip gyvenę Tėvo šlovės labui ir šio Sūnaus pasitenkinimui, jūs tikrai su džiaugsmu ir nepaprastai dideliu malonumu įeisite į amžinai trunkančios karalystės amžinąją tarnystę."

Tiesa yra gyva; Tiesos Dvasia šviesos vaikus visą laiką veda į dvasinės tikrovės ir dieviškosios tarnystės naujas sferas. Tiesa jums yra suteikiama ne tam, kad ją kristalizuotumėte į nusistovėjusias, saugias, ir gerbiamas formas. Pereidamas per jūsų asmeninį patyrimą jūsų tiesos atskleidimas turi būti padidintas tiek, jog naujasis grožis ir realūs dvasiniai laimėjimai bus atskleisti visiems tiems, kurie mato jūsų dvasinius vaisius ir kaip tik dėl šito jie yra vedami į tai, kad šlovintų Tėvą, kuris yra danguje. Tikrai tie ištikimi tarnai, kurie šitokiu būdu auga tiesos pažinimu, ir kurie šituo išsiugdo sugebėjimą dvasines realybes suvokti dieviškai, gali kada nors tikėtis "visiškai patirti savo Viešpaties džiaugsmą." Koks yra apgailėtinas vaizdas

[1918]▼

kada viena po kitos einančios tariamų Jėzaus pasekėjų kartos apie savo globojamą dieviškąją tiesą sako: "Štai čia, Mokytojau, yra toji tiesa, kurią tu mums patikėjai prieš vieną šimtą ar tūkstantį metų. Mes nieko nepraradome; mes ištikimai išsaugojome viską, ką tu mums įdavei; mes neleidome padaryti jokių pakeitimų tame, ko tu mus mokei; štai toji tiesa, kurią tu mums įdavei." Bet toks pasiteisinimas dėl dvasinio tingumo nepateisins neveiklaus tiesos prižiūrėtojo Mokytojo akivaizdoje. Sutinkamai su ta tiesa, kuri yra atiduota į jūsų rankas, tiesos Mokytojas iš tikrųjų pareikalaus ir ataskaitos.

Kitame pasaulyje iš jūsų bus paprašyta atsiskaityti už šito pasaulio dovanas ir jų priežiūrą. Nesvarbu, ar įgimtų gabumų yra mažai ar daug, bet jums bus privalu stoti prieš teisingą ir gailętiną teismą. Jeigu sugebėjimai yra naudojami tiktai savanaudiškiems siekiams ir nė viena mintis nėra skiriama aukštesnei pareigai, kad būtų gauta daugiau dvasios vaisių, kaip jie pasireiškia visą laiką besiplečiančioje žmonių tarnystėje ir garbinant Dievą, tai tokie savanaudiški prižiūrėtojai turi būti pasirengę sulaukti savo sąmoningo pasirinkimo pasekmių.

Ir kokia didele dalimi į visus savanaudiškus mirtinguosius buvo panašus šitas neištikimas tarnas su vienu talentu, nes dėl savojo tingumo tiesiogiai apkaltino savo šeimininką. Kaip žmogus, kada dėl savo kaltės patiria nesėkmę, yra linkęs kaltinti kitus, dažnai tuos, kurie šito nusipelno mažiausia!

Sakė Jėzus tą naktį, kada jie ėjo poilsio: "Jūs iš tiesų esate gavę dosniai; dėl to jūs iš tikrųjų turėtumėte dangaus tiesą dosniai ir atiduoti, ir atiduodant tikrai šitoji tiesa dauginsis ir skleis gelbstinčio gailęstingumo augančią šviesą, net ir taip, kaip ir jūs padedate jai."

4. MYKOLO SUGRIŽIMAS

Iš visų Mokytojo mokymų nė viena fazė nebuvo taip klaidingai suprasta, kaip jo pažadas, kada nors asmeniškai sugrižti į šitą pasaulį. Nėra nieko keisto, jog Mykolas turėtų būti susidomėjęs tuo, kad kada nors sugrižtų į šią planetą, kurioje jis patyrė savo septintąjį ir paskutinįjį savęs padovanojimą kaip šios sferos mirtingasis. Tiesiog natūralu manyti, kad Jėzus iš Nazareto, dabar milžiniškos visatos suverenų valdovas, norėtų sugrižti, ne tiktai vieną kartą, bet daug kartų, į šį pasaulį, kuriame jis gyveno tokį unikalų gyvenimą ir galiausiai sau laimėjo tai, kad Tėvas be apribojimų padovanojo visatos galią ir valdžią. Urantija amžinai bus viena iš tų septynių Mykolo gimtųjų sferų jam laimint aukščiausiąją visatos valdžią.

Jėzus tikrai, daugeliu atvejų ir didelei daliai individų, pareiškė, jog ketina į šitą pasaulį sugrižti. Kada jo pasekėjai suvokė tai, kad jų Mokytojas neketina veikti kaip žemiškasis išvaduotojas, ir kada jie klausėsi jo pranašavimų apie Jeruzalės sugriovimą ir žydų nacijos žlugimą, tada jie kuo natūraliausiai jo pažadėtą sugrižimą ėmė sieti su šitais katastrofiškais įvykiais. Tačiau, kada romėnų armijos Jeruzalės sienas sulygino su žeme, sugriovė šventyklą, ir išsklaidė Judėjos žydus, ir vis tiek Mokytojas neapsireiškė su galia ir šlovėje, tada jo pasekėjai ėmė formuluoti tokį tikėjimą, kuris galiausiai antrąjį Kristaus atėjimą susiejo su amžiaus pabaiga, net ir su pasaulio pabaiga.

Jėzus pažadėjo padaryti du dalykus po to, kada jis bus pakilęs pas Tėvą, ir po

to, kada visa valdžia danguje ir ant žemės bus atiduota į jo rankas. Jis pažadėjo, pirma, atsiųsti į šį pasaulį, ir vietoje savęs, kitą mokytoją, Tiesos Dvasią; ir šitą jis padarė Pentakosto dieną. Antra, savo pasekėjams jis kuo tvirčiausiai pažadėjo, kad jis kada nors asmeniškai sugrįš į šitą pasaulį. Bet jis

[1919]▼

nepasakė, kaip, kur, ar kada jis vėl aplankys šitą planetą, kurioje jis patyrė savęs padovanojimą materialaus kūno pavidalu. Viena proga jis užsiminė, jog, tuo tarpu, kai materialaus kūno akys jį matė tuo metu, kada jis čia gyveno materialaus kūno pavidalu, tai jam sugrįžus (bent jau per vieną iš įmanomų jo apsilankymų), jis bus matomas tikrai dvasinio įtikėjimo akimis.

Daugelis iš mūsų yra linkę tikėti, kad per ateinančius amžius Jėzus sugrįš į Urantiją daug kartų. Konkretaus jo pažado, kad jis apsilankys daug kartų, mes neturime, bet atrodo, jog yra visiškai tikėtina, kad tas, kuris tarp savo visatinių titulų turi Urantijos Planetos Princo titulą, lankysis daug kartų tame pasaulyje, kurį nugalėjus jam ir buvo suteiktas toks unikalus titulas.

Mes kuo tikriausiai tikime, jog Mykolas vėl asmeniškai atvyks į Urantiją, bet mes neturime nė mažiausio supratimo, kada arba koku būdu jis galėtų pasirinkti savo atėjimą. Ar jo antrasis atėjimas į žemę bus pagal laiką priderintas prie to, jog vyktų ryšium su paskutiniu nuosprendžiu šitam dabartiniam amžiui, arba drauge su Sūnaus Arbitro pasirodymu arba be jo pasirodymo? Ar jis ateis ryšium su kokio nors vėlesniojo Urantijos amžiaus užbaigimu? Ar jis ateis nepranešęs, ir ar tai bus kaip atskiras nesusietas įvykis? Mes nežinome. Tikrai dėl vieno dalyko mes esame tikri, tai yra, kada jis tikrai sugrįš, tada visas pasaulis panašus, kad sužinos apie tai, nes jis turi ateiti kaip visatos aukščiausiasis valdovas, o ne kaip nežinomas Betliejaus kūdikis. Bet, jeigu jį matyti turi kiekviena akis, ir jeigu jo buvimą bus galima matyti tikrai dvasinėmis akimis, tai jo atėjimas turi būti atidėtas ilgam.

Jūs, dėl to, gerai padarytumėte, jeigu Mokytojo asmeninio sugrįžimo į žemę nesietumėte nei su kokiu nors atskiru įvykiu, nei su kokia nors ištisa įvykių grandine ar su kokiomis nors konkrečiomis epochomis. Mes esame tikri tikrai dėl vieno dalyko: Jis pažadėjo sugrįžti. Mes neturimo jokio supratimo, kada šitą pažadą jis įgyvendins arba su kuo tai bus susiję. Kiek mums yra žinoma, tai žemėje jis gali pasirodyti bet kurią dieną, o gali jis ir neateiti iki to meto, kada amžius bus keitęs amžių ir jiems nuosprendžius bus priėmę su juo susieti Sūnūs iš Rojaus korpuso.

Mykolo antrasis atėjimas į žemę yra nuostabios emocinės reikšmės įvykis tiek tarpinėms būtybėms, tiek ir žmonėms; bet kitais požiūriais jis neturi tiesioginės svarbos tarpinėms būtybėms, o žmogiškosioms būtybėms neturi didesnės praktinės reikšmės negu natūralios mirties įprastas įvykis, kuris mirtingąjį žmogų taip staiga įmeta į visatos įvykių tos sekos tiesioginį grybšnį, kuris veda tiesiai pas tą patį Jėzų, mūsų visatos aukščiausiąjį valdovą. Visiems šviesos vaikams jį pamatyti yra lemta, ir tai nesudaro didelės reikšmės, ar mes einame pas jį, ar jam kartais reikėtų iš pradžių ateiti pas mus. Dėl to visada būkite pasiruošę jį pasveikinti žemėje, kaip ir jis yra pasiruošęs jus pasveikinti danguje. Mes su tvirtu įsitikinimu laukiame jo šlovingo pasirodymo, net ir daugkartinio atėjimo, bet visiškai nežinome, kaip, kada, ir su kuo tą susiejus, jam yra lemta pasirodyti.

177 DOKUMENTAS

TREČIADIENIS, POILSIO DIENA

KADA žmonių mokymo darbas jų nespaudė, būtent tada Jėzus ir jo apaštalai buvo įpratę nuo savo darbų ilsėtis kiekvieną trečiadienį. Šitą konkretų trečiadienį jie pusryčiavo šiek tiek vėliau negu įprasta, o stovykloje vyravo kažką negera lemianti tyla; per šito rytinio valgymo pirmąją pusę buvo šnekama mažai. Pagaliau Jėzus tarė: "Aš noriu, kad šiandien jūs pailsėtumėte. Neskubėdami apgalvokite viską, kas atsitiko nuo to laiko, kada mes atėjome į Jeruzalę, ir pamąstykite apie tai, kas laukia ateityje, apie ką aš jums aiškiai šnekėjau. Pasirūpinkite, kad tiesa išliktų jūsų gyvenime, ir, kad kasdien jūs augtumėte gailestingumu."

Po pusryčių Mokytojas pranešė Andriejui, kad jis ketina dienai išvykti, ir patarė, jog apaštalams būtų leista šį laiką praleisti savo pačių nuožiūra, išskyrus tai, kad jokiais aplinkybėmis jie neturėtų eiti į Jeruzalę už jos sienų.

Kada Jėzus susirengė eiti į kalnus vienas, tada Dovydas Zabediejus kreipėsi į jį, sakydamas, "Tu gerai žinai, Mokytojau, jog fariziejai ir valdovai stengiasi tave sunaikinti, ir vis tiek tu rengiesi į kalnus eiti vienas. Šitą daryti yra kvailystė; dėl to aš su tavimi tikrai siunčiu tris vyrus, gerai pasirengusius, kad pasirūpintu tuo, jog tau neatsitiktų nieko blogo." Jėzus nužvelgė šiuos tris gerai ginkluotus ir tvirtus galilėjiečius ir tarė Dovydui: "Tavo noras yra geras, bet tu klysti dėl to, nes nesupranti, jog Žmogaus Sūnui nereikia nė vieno gynėjo. Joks žmogus nepalies manęs iki tos valandos, kada aš būsiu pasirengęs savąją gyvybę atiduoti sutinkamai su savojo Tėvo valia. Šitie vyrai manęs gali ir nelydėti. Aš noriu eiti vienas, kad galėčiau pabendrauti su Tėvu."

Išgirdę šiuos žodžius, Dovydas ir jo ginkluoti sargybiniai pasišalino; bet, kada Jėzus ėmė eiti vienas, tada prie jo priėjo Jonas Morkus su mažu krepšeliu, kuriame buvo maisto ir vandens, ir pareiškė, jeigu jis ketina nebūti visą dieną, tai gali išalkti. Mokytojas nusišypsojo Jonui ir pasilenkė, kad pasiimtų krepšelį.

1. VIENĄ DIENĄ VIENAS SU DIEVU

Kada Jėzus buvo bejaimas iš Jono rankų krepšį su maistu, tada jaunas vyras išdrįso tarti: "Bet, Mokytojau, tu gali pasidėti krepšelį tuo metu, kai pasitrauksi į šalį, kad pasimelstum, ir toliau nueiti be jo. Be to, jeigu aš eičiau drauge, kad paneščiau šiuos pietus, tai tu būtum laisvesnis tam, kad garbintum, o aš tikrai tylėsiu. Aš tikrai neklausiu jokių klausimų, ir pasiliksiu prie krepšio, kai tu nueisi atskirai vienas melstis."

Sakydamas šitą kalbą, kurios nutrūktgalviškas drąsumas nustebino ir kai kuriuos netoli buvusius klausytojus, Jonas išdrįso įsitverti į krepšį. Taip jie ir stovėjo, tiek Jonas, tiek Jėzus, laikydami krepšį abu. Netrukus Mokytojas jį paleido ir, žvelgdamas

[1921]▼

žemyn į vaikina, tarė: "Kadangi tu iš visos širdies trokšti eiti su manimi, tikrai iš tavęs nebus šitas atimta. Mes išeisime vieni atskirai ir gerai pabendrausime. Tu gali man pateikti bet kokį klausimą, kuris kyla tavo širdyje, ir mes paguosime ir nuraminsime vienas kitą. Tu gali pirmas nešti šiuos pietus, o kada pavargsi, tai aš tau padėsiu. Eime drauge su manimi."

Jėzus tą vakarą į stovyklą sugrįžo tiktai po saulėlydžio. Mokytojas šią paskutiniąją ramybės dieną žemėje praleido bendraudamas su šituo tiesos išalkusiu jaunuoliu ir šnekėdamasis su savo Rojaus Tėvu. Danguje šitas įvykis tapo žinomas, kaip "toji diena, kurią jaunuolis kalnuose praleido su Dievu." Šitas atvejis amžiams yra tas pavyzdys, kuris rodo Kūrėjo norą bičiuliautis su tvariniu. Net ir jaunuolis, jeigu širdies troškimas yra iš tikrųjų aukščiausio laipsnio, gali atkreipti visatos Dievo dėmesį ir džiaugtis kupinu meilės bendravimu su juo, realiai patirti tą neužmirštamą ekstazę, jog yra kalnuose vienas su Dievu, ir ištisą dieną. Ir būtent toks buvo Jono Morkaus unikalus patyrimas šią trečiadienį Judėjos kalnuose.

Jėzus daug bendravo su Jonu, jam atvirai pasakojo apie šito pasaulio ir būsimą pasaulio reikalus. Jėzui Jonas pasisakė, kaip jam labai gaila, jog neturi pakankamai metų, kad būtų vienas iš apaštalų, ir išreiškė savo didelį dėkingumą, kad jam buvo leista eiti kartu su jais nuo to laiko, kada jie pirmą kartą pamokslavo prie Jordano upės brastos netoli Jericho, išskyrus kelionę į Finikėją. Jėzus įspėjo jaunuolį, jog dėl besiantinančių įvykių jis neprarastų drąsos, ir užtikrino jį, kad jis gyvens tam, jog taptų galingu karalystės žinianešiu.

Jonas Morkus su jauduliu prisimindavo šią dieną, praleistą su Jėzumi kalnuose, bet jis niekada neužmiršo Mokytojo paskutiniojo perspėjimo, išsakyto tiesiog prieš pat ruošiantis jiems jau grįžti į Getsemanės stovyklą, kada jis tarė: "Na, Jonai, mes gerai pabendravome, buvo tikra poilsio diena, bet žiūrėk, kad nepasakotum nė vienam žmogui apie tuos dalykus, apie kuriuos aš kalbėjau tau." Ir Jonas Morkus niekada iš tikrųjų neatskleidė nieko, kas vyko šią dieną, kurią jis praleido su Jėzumi kalnuose.

Per tas keletą likusių Jėzaus žemiškojo gyvenimo valandų Jonas Morkus neleido, kad Mokytojas ilgam išnyktų iš jo akiračio. Šis vaikinys visada iš tiesų slėpėsi netoli jo; jis miegojo tiktai tada, kada miegojo Jėzus.

2. VAIKYSTĖ ŠEIMOJE

Per šitos dienos bendravimą su Jonu Morkumi, Jėzus žymią laiko dalį praleido lygindamas jų ankstyvosios vaikystės ir paauglystės patyrimus. Nors Jono tėvai šito pasaulio turto turėjo daugiau už Jėzaus tėvus, bet paauglystės metais jų patyrimas didele dalimi buvo labai panašus. Jėzus papasakojo daug dalykų, kurie Jonui padėjo geriau suprasti savo tėvus ir kitus savo šeimos narius. Kada berniukas Mokytojo paklausė, kaip jis gali žinoti, kad jis taps "galingu karalystės žinianešiu," tada Jėzus atsakė:

"Aš žinau, tu liksi ištikimas karalystės evangelijai, nes galiu pasikliauti tavo dabartiniu įtikėjimu ir meile, kada šitos savybės remiasi tokiu ankstyvu lavinimu, kokį tu gavai savo šeimoje. Tu esi padarinys tokios šeimos, kurioje tėvai vienas kitam jaučia nuoširdžią meilę, ir dėl to tu nebuvai per daug išlepintas, kad žalingai išaukštintum savo sampratą apie savojo aš

reikšmingumą. Taip pat ir tavoji asmenybė nebuvo iškreipta tuo, kad tavo tėvai tam, jog įgytų tavo pasitikėjimą ir atsidavimą, būtų be meilės pynę intrigas vienas prieš kitą. Tu patyrei tokią tėvų meilę, kuri užtikrina pagirtiną pasitikėjimą savimi ir kuri puoselėja normalius saugumo jausmus. Bet

[1922]▼

tau taip pat pasisekė ir tuo, jog tavo tėvai buvo ir išmintingi, ir mylėjo; ir būtent išmintis vedė juos į tai, kad atsispirtų didžiajai daliai pataikavimo formų ir daugeliui prabangos dalykų, kuriuos gali nupirkti turtas, tuo tarpu jie tave pasiuntė į sinagogos mokyklą kartu su kaimynystėje gyvenusiais tavo draugais, o taip pat jie tave skatino mokytis, kaip gyventi šitame pasaulyje, leisdami tau įgyti savo paties patyrimą. Tu, su savo jaunuoju draugu Amosu, atvykai prie Jordano upės, kur mes pamokslavome, o Jono mokiniai krikštijo. Jūs abu norėjote eiti drauge su mumis. Kada tu sugrįžai į Jeruzalę, tavo tėvai sutiko; Amoso tėvai nesutiko; savo sūnų jie taip mylėjo, jog atėmė iš jo šitą palaimintą patyrimą, kurį tu esi įgijęs, net ir tokį patyrimą, kokį tu gauni šitą dieną. Pabėgdamas iš namų, Amosas galėjo prie mūsų prisijungti, bet šitaip pasielgdamas, jis būtų sužeidęs meilę ir paaukojęs ištikimybę. Net jeigu toks poelgis ir būtų buvęs išmintingas, bet tai būtų buvusi siaubinga kaina, kurią būtų tekę mokėti už patyrimą, savarankiškumą, ir laisvę. Išmintingi tėvai, tokie, kaip tavo, pasirūpina, kad jų vaikams nereikėtų sužeisti meilės ar pažaboti ištikimybės tam, kad pasiektų savarankiškumą ir patirtų gyvybingą laisvę, kada jie yra sulaukę tavojo amžiaus.

“Meilė, Jonai, yra aukščiausioji visatos tikrovė, kada yra padovanota visaišminčių būtybių, bet ji yra pavojinga ir dažnai pusiau savanaudiška savybė, kaip ji pasireiškia mirtingųjų tėvų patirtyje. Kada tu vesi ir turėsi savų vaikų, kuriuos auginsi, žiūrėk, kad tavo meilei patarinėtų išmintis ir vadovautų intelektas.

“Tavo jaunasis draugas Amosas tiki šita karalystės evangelija lygiai tiek, kiek ir tu, bet juo pasikliauti visiškai aš negaliu; aš nesu tikras dėl to, ką jis padarys ateityje. Jo vaikystė šeimoje nebuvo tokia, kad sukurtų visiškai patikimą asmenį. Amosas yra per daug panašus į vieną iš apaštalų, kuriam nepasisekė patirti normalaus, kupino meilės, ir išmintingo lavinimo šeimoje. Tavo visas tolimesnis gyvenimas bus laimingesnis ir patikimesnis, nes tu savo pirmuosius aštuonerius metus praleidai normalioje ir gerai suderintoje šeimoje. Tu turi stiprų ir gerai išugdytą charakterį, nes išaugai tokioje šeimoje, kur vyravo meilė ir valdė išmintis. Toks lavinimas vaikystės metais sukuria tokį ištikimybės tipą, kuris man leidžia būti tvirtai įsitikinusiam, jog tu užbaigsi tą reikalą, kurį esi pradėjęs.”

Daugiau negu valandą Jėzus ir Jonas tęsė šitą diskusiją apie šeimyninį gyvenimą. Mokytojas toliau aiškino Jonui, kaip vaikas yra visiškai priklausomas nuo savo tėvų ir nuo su šeima susieto gyvenimo, kas susiję su jo visomis pirmosiomis intelektualiomis, visuomeninėmis, moralinėmis, ir netgi dvasinėmis sampratomis, kadangi mažam vaikui šeima reiškia viską, ką jis iš pradžių gali sužinoti apie žmogiškuosius arba dieviškuosius ryšius. Vaikas savo pirmuosius įspūdžius apie visatą turi gauti iš motinos globos; jis yra visiškai priklausomas nuo savo žemiškojo tėvo, kas susiję su jo pirmosiomis sampratomis apie dangiškąjį Tėvą. Vėlesnis vaiko gyvenimas tampa laimingas

arba nelaimingas, lengvas arba sunkus, sutinkamai su jo ankstyvuoju protiniu ir emociniu gyvenimu, kurį sąlygoja šitie visuomeniniai ir dvasiniai šeimos ryšiai. Visą vėlesnį žmogiškosios būtybės gyvenimą milžinišku laipsniu veikia tai, kas vyksta per pirmuosius kelerius egzistencijos metus.

Mes nuoširdžiai tikime, kad Jėzaus mokymo evangelija, grindžiama tėvo-vaiko ryšiais, vargu ar galės patirti pasaulinio masto pritarimą, kol neateis toks laikas, kai šiuolaikinių civilizuočių tautų šeimyniniame gyvenime bus daugiau meilės ir daugiau išminties. Nežiūrint to, jog dvidešimtojo amžiaus tėvai turi didžiulį žinių ir išplėstą tiesą tam, kad šeimą pagerintų ir šeimyninį gyvenimą sukilnintų, bet vis tiek tebelieka toks faktas, kad labai mažai šiuolaikinių šeimų yra tokios

[1923]▼

geros vietos, kuriose berniukus ir mergaites būtų galima auklėti taip, kaip Jėzaus šeimoje Galilėjoje ir Jono Morkaus šeimoje Judėjoje, nors dėl Jėzaus evangelijos priėmimo šeimyninis gyvenimas tuoj pat pagerės. Kupinas meilės išmintingos šeimos gyvenimas ir ištikimas tikrosios religijos atsidavimas sukuria giluminį vienas kitą veikiančių tarpusavio poveikį. Toks šeimyninis gyvenimas religiją sustiprina, o tikroji religija šeimą visada šlovina.

Tas tiesa, didelė dalis geriau suderintų šiuolaikinių šeimų iš tikrųjų atsisakė daugelio nepageidaujamų, stabdančių augimą, poveikių ir kitų suvaržančių faktorių, kurie buvo būdingi senovės žydų šeimoms. Iš tikrųjų, yra daugiau spontaniškos nepriklausomybės ir nepalyginamai daugiau asmeninės laisvės, bet šitos laisvės nežaboja meilė, nemotyvuoja ištikimybės, taip pat jos nevaldo ir išminties protinga drausmė. Kol mes mokysime vaiką melstis, "Mūsų Tėve, kuris esi danguje," tol milžiniška atsakomybė tenka visiems žemiškiesiems tėvams gyventi ir tvarkyti savo namus taip, kad žodis tėvas būtų deramai laikomas šventu visų augančių vaikų prote ir širdyje.

3. DIENA STOVYKLOJE

Šitos dienos didžiąją dalį apaštalai praleido vaikštinėdami po Alyvų Kalną ir bendraudami su tais mokiniais, kurie stovykloje gyveno kartu su jais, bet jau tuoj po pusiaudienio labai norėjo pamatyti sugrįžtantį Jėzų. Dienai baigiantis, jie vis labiau ėmė nerimauti dėl jo saugumo; be jo jie jautėsi neapsakomai vieniši. Per visą dieną buvo daug diskutuojama dėl to, ar reikėjo leisti Mokytojui išeiti vienam į kalnus, lydimum tikrai pasiuntinuko. Nors nė vienas vyras savo minčių atvirai šitaip neišreiškė, bet kiekvienas iš jų, išskyrus Judą Iskarijotą, norėjo pats būti Jono Morkaus vietoje.

Buvo apie popietės vidurį, kada Natanielius sakė savo kalbą apie "Aukščiausią troškimą" maždaug pusei tuzino apaštalų ir tokiam pačiam skaičiui mokinių, kurios pabaiga buvo tokia: "Su mūsų didžiąja dauguma yra negerai tai, kad mes esame neryžtingi. Mes nemylime Mokytojo taip, kaip jis myli mus. Jeigu mes visi su juo eiti būtume norėję tiek, kiek norėjo Jonas Morkus, tada jis tikrai būtų pasiėmęs mus visus. Mes stovėjome šalia, tuo tarpu

tas vaikinai priėjo prie Mokytojo ir pasiūlė jam krepšį, tačiau kada Mokytojas krepšį paėmė, tada vaikinai jo nepaleido. Ir šitaip Mokytojas paliko mus čia, tuo tarpu jis išėjo į kalnus su krepšiu, berniuku, ir viskas."

Apie ketvirtą valandą, pas Dovydą Zabediejų atvyko bėgikai, atnešę jam žinią nuo jo motinos Betsaidoje ir nuo Jėzaus motinos. Prieš keletą dienų Dovydas buvo nusprendęs, jog vyriausieji šventikai ir valdovai rengiasi Jėzų nužudyti. Dovydas žinojo, kad jie yra pasiryžę Mokytoją sunaikinti, ir jis buvo beveik įsitikinęs, kad Jėzus nei pasinaudos savo dieviškąja galia, kad išsigelbėtų, nei leis savo pasekėjams pavartoti jėgą, kad jį apgintų. Priėjęs tokių išvadų, jis negaišo laiko ir nusiuntė pasiuntinį pas savo motiną, ragindamas ją iš karto atvykti į Jeruzalę ir atsivesti Mariją, Jėzaus motiną, ir visus jo šeimos narius.

Dovydo motina padarė taip, kaip jos sūnus prašė, ir dabar bėgikai sugrižo pas Dovydą, atnešę žinią, kad jo motina ir visa Jėzaus šeima yra pakeliui į Jeruzalę ir turėtų atvykti kažkuriuo vėlyvu metu kitą dieną arba labai ankstu dar kitos dienos rytą. Kadangi Dovydas šitą padarė savo paties iniciatyva, tai jis manė, jog bus išmintinga apie šį reikalą nepasakoti niekam. Dėl to, jis niekam ir nesakė, kad Jėzaus šeima yra pakeliui į Jeruzalę.

[1924]▼

Tuoj po vidurdienio daugiau kaip dvidešimt žmonių iš tos grupės graikų, kurie buvo susitikę su Jėzumi ir šiais dvylika Juozapo iš Arimatėjos namuose, atvyko į stovyklą, ir Petras ir Jonas keletą valandų praleido tardamiesi su jais. Šitie graikai, bent jau kai kurie iš jų, savo žiniomis apie karalystę buvo labai pažengę į priekį, gavę mokymą iš Rodano iš Aleksandrijos.

Tą vakarą, sugrįžęs į stovyklą, Jėzus bendravo su šiais graikais, ir jeigu toks posūkis jo apaštalų ir didelės dalies jo geriausių mokinių nebūtų sutrikdęs, tai jis šiuos dvidešimt graikų būtų išventinęs, net ir taip, kaip anksčiau jis buvo išventinęs tuos septyniasdešimt.

Tuo metu, kai stovykloje vyko visa tai, Jeruzalėje vyriausieji šventikai ir senoliai stebėjosi, kad Jėzus nesugrįžta tam, jog kreiptųsi į minias. Tas tiesa, prieš dieną, kada jis ėjo iš šventyklos, tada pasakė, "Jūsų namus aš jums palieku apleistus." Bet jie negalėjo suprasti, kodėl gi jis turėtų atsisakyti to didžiulio pranašumo, kurį jis buvo įgijęs suformuodamas draugišką minios požiūrį. Nors jie ir baiminosi, kad jis sukels sujudimą tautoje, bet Mokytojo paskutiniai žodžiai miniai buvo raginimas prisiderinti visais protingais būdais prie valdžios tų, "kurie sėdi Mozės vietoje." Bet mieste diena buvo įtempta, kada jie vienu ir tuo pačiu metu rengėsi Perėjimo šventei ir tobulino savo planus, kaip sunaikinti Jėzų.

Stovykloje žmonių buvo nedaug, nes jos įkūrimą laikė didelėje paslapyje visi tie, kurie žinojo, kad Jėzus ketina ten gyventi vietoje to, jog kiekvieną vakarą eitų į Betanę.

4. JUDAS IR VYRIAUSIEJI ŠVENTIKAI

Netrukus po to, kada Jėzus ir Jonas Morkus išėjo iš stovyklos, Judas Iskarijotas iš savo sielos brolių būrio dingo, sugrįžo tiktai vėlyvą popietę. Šitas pasimetęs ir nepatenkintas apaštalas, nepaisant savo Mokytojo ypatingo prašymo susilaikyti nuo ėjimo į Jeruzalę, skubėjo į sutartą susitikimą su Jėzaus priešais aukštojo šventiko Kajafo namuose. Tai buvo neoficialus Sanhedrino susirinkimas, ir jis turėjo prasidėti šitą rytą šiek tiek po 10 valandos. Šitas susitikimas buvo sukviestas tam, kad jo metu būtų apsvarstytas kaltinimų, kurie turėtų būti pateikti Jėzui, pobūdis ir, kad būtų nuspręsta, kokia gi turėtų būti panaudota procedūra tam, kad jis būtų atvestas prieš romėnų valdžią, turint tikslą užsitikrinti reikalingą mirties nuosprendžio, kurį jam jie jau buvo paskyrę, pilietinį patvirtinimą.

Viena diena anksčiau Judas kai kuriems savo giminėms ir savo tėvo šeimos kai kuriems sedukėjams draugams buvo atskleidęs tai, jog priėjo tokios išvados, kad nors Jėzus ir yra gero norintis svajotojas ir idealistas, bet jis nėra tas laukiamas Izraelio išvaduotojas. Judas pareiškė, kad jis labai norėtų surasti, kokią nors būdą iš viso šio judėjimo tinkamai pasitraukti. Jo draugai pataikaujančiai jį užtikrino, kad tokį jo pasitraukimą žydų valdovai sveikins kaip didžiulį įvykį, ir kad už tai jam nieko nebūtų per daug. Jie privertė jį patikėti, kad Sanhedrinai iš karto jam pareiškė ypatingą garbę, ir kad pagaliau jis bus tokioje padėtyje, jog galės panaikinti savo kupino gerų norų, bet "nevykusio bendravimo su nemokytais galilėjiečiais" stigmą.

Judas negalėjo iki galo patikėti, jog Mokytojas stebuklus padarė velnių princo galia, bet dabar jis buvo visiškai įsitikinęs,

[1925]▼

kad Jėzus savąja galia nepasinaudos tam, kad išaukštintų savąjį aš; pagaliau jis buvo įsitikinęs, kad Jėzus leisis žydų valdovų sunaikinamas, o jis negalėjo ištvirti tos žeminančios minties, kad jis būtų tapatinamas su kokiu nors pralaimėjimo judėjimu. Jis nenorėjo puoselėti jokios minties apie menamą pralaimėjimą. Jis gerai suprato savo Mokytojo tvirtą charakterį ir to didingo ir gailestingo proto skvarbumą, ir vis tik jis jautė pasitenkinimą dėl to, kad bent jau iš dalies jis laikosi tokios pat minties, kokią išsakė vienas iš jo giminaičių, kad Jėzus, nors ir yra gero norintis fanatikas, bet galbūt yra nevisiškai sveiko proto; kad jis visada atrodė keistas ir nesuprantamas asmuo.

Ir dabar, kaip niekada anksčiau, Judas pajuto, jog ima jausti apmaudą dėl to, kad Jėzus niekada jam nebuvo skyręs garbingesnių pareigų. Visą laiką jis vertino tą garbę, kad jis yra apaštališkasis išdininkas, bet dabar jis ėmė jausti, kad yra neįvertintas; kad jo sugebėjimai yra nepripažinti. Jį netikėtai apėmė pasipiktinimas dėl to, kad Petras, Jokūbas, ir Jonas turėjo būti pagerbti tuo, kad su Jėzumi bendravo artimai, ir šiuo metu, kada jis buvo pakeliui į aukštojo šventiko namus, jis buvo labiau linkęs atsiskaityti su Petru, Jokūbu, ir Jonu negu ką nors galvoti apie Jėzaus išdavimą. Bet be visų kitų minčių, kaip tik tuo metu, nauja ir įsiviešpataujanti mintis ėmė skverbtis į jo sąmoningo proto svarbiausiąją vietą: Jis rengėsi pasiekti garbę sau, ir jeigu tą būtų galima užsitikrinti tuo pačiu metu atsiskaitant ir su tais, kurie buvo prisidėję prie jo gyvenime didžiausio nusivylimo, tai būtų dar geriau. Jį apėmė siaubingas

pasimetimo, puikybės, nevilties, ir pasiryžimo suokalbis. Ir dėl to turi būti aišku, jog visiškai ne dėl pinigų tuo metu Judas ėjo į Kajafo namus, kad susitartų dėl Jėzaus išdavimo.

Artindamasis prie Kajafo namų, Judas galutinai apsisprendė Jėzų ir savo bičiulius apaštalus apleisti; ir šitokiu būdu apsisprendęs pasitraukti iš dangiškosios karalystės reikalo, jis buvo pasiryžęs užsitikrinti sau kiek tik įmanoma daugiau tos garbės ir šlovės, kurią, kaip jis manė anksčiau, kada nors jis turės, kada jis iš pradžių susiejo save su Jėzumi ir naująja karalystės evangelija. Kažkada visi apaštalai puoselėjo šitokių troškimų drauge su Judu, bet laikui einant, jie išmoko žavėtis tiesa ir mylėti Jėzų, bent jau išmoko daugiau už Judą.

Kajafui ir žydų valdovams išdaviką pristatė pusbrolis, kuris paaiškino, kad Judas, supratęs savo klaidą, jog leidosi suklaidinamas subtilaus Jėzaus mokymo, atvyko į šią vietą, kur jis nori viešai ir oficialiai atsižadėti savo bendravimo su šiuo galilėjiečiu, ir tuo pačiu metu prašyti savo sielos brolių Judėjoje, kad jie vėl pasitikėtų juo ir vėl jį priimtų į savo draugiją. Šitas Judo atstovas toliau aiškino, kad Judas suvokia, jog Izraelio ramybei būtų geriausia, jeigu Jėzus tikrai būtų suimtas, ir, patvirtindamas savo apgailestavimą, jog dalyvavo tokiame klaidingame judėjime, ir įrodydamas savo nuoširdumą, jog dabar sugrįžta prie Mozės mokymų, jis atėjo tam, jog pasisiūlytų Sanhedrinui kaip tas, kuris drauge su tuo kapitonu, kuris turi įsakymą Jėzų suimti, gali taip pasirūpinti, kad jį būtų galima suimti tyliai, šitokiu būdu išvengiant bet kokio pavojaus sukelti žmonių neramumus ar būtinybės jo suėmimą atidėti iki Perėjimo šventės pabaigos.

Kada jo pusbrolis baigė kalbėti, tada jis pristatė Judą, kuris, išėjęs į priekį netoli aukštojo šventiko, tarė: "Viską, ką mano pusbrolis pažadėjo, aš tikrai padarysiu, tačiau ką jūs norite man duoti už šitą tarnystę?" Neatrodė, kad Judas pastebėjo paniekos ir net pasibjaurėjimo išraišką, kuri šmėkštelėjo kietaširdžio

[1926]▼

ir tuščiagarbio Kajafo veide; jo širdis buvo per daug susikoncentravusi ties savojo aš šlove ir ties troškimu patirti pasitenkinimą dėl savojo aš išaukštinimo.

Ir tada Kajafas nužvelgė išdaviką, sakydamas: "Judai, tu nueisi pas sargybos kapitoną ir pasirūpinsi drauge su tuo karininku, kad tavasis Mokytojas pas mus būtų atvestas arba šiandakt, arba rytojaus naktį, o kada tu būsi jį atidavęs į mūsų rankas, tada už šitą tarnystę savąjį atlygį tu tikrai gausi." Kada Judas išklausė tai, tada jis pasitraukė iš vyriausiųjų šventikų ir valdovų akivaizdos ir tarėsi su šventyklos sargybinių kapitonu dėl to, kokių būdu Jėzus turi būti suimtas. Judas žinojo, kad tuo metu Jėzaus stovykloje nebuvo, ir neturėjo jokio supratimo, kada tą vakarą jis sugriš, ir tokiu būdu jie tarpusavyje susitarė Jėzų suimti kitą vakarą (ketvirtadienį) po to, kada Jeruzalės gyventojai ir visi atvykę piligrimai bus pasišalinę nakčiai.

Judas pas savo draugus stovykloje sugrįžo apsvaigęs nuo tokių minčių apie didybę ir šlovę, kokių nebuvo puoselėjęs daugelį dienų. Jis prisijungė prie Jėzaus tikėdamasis kažkurią dieną tapti didžiu vyru naujojoje karalystėje. Jis pagaliau suvokė, kad jokios naujosios karalystės, kokios jis laukė, neturi būti. Bet jis džiūgavo dėl to, jog buvo toks įžvalgus, kad savo nusivylimą dėl negalėjimo pasiekti šlovės lauktoje naujojoje karalystėje išsikeitė į tai, kad tuoj

pat sulauktų garbės ir atlygio esant senesnei tvarkai, kuri, dabar jis manė, jog išsilaikys, ir kuri, jis buvo dėl to tikras, sunaikins Jėzų ir visa tai, ką jis išreiškia. Išdavystės sąmoningo ketinimo paskutinis motyvas rodo, jog tai, kad Judas išdavė Jėzų, buvo bailus veiksma savanaudžio dezertyro, kurio vienintelė mintis buvo jo paties saugumas ir šlovinimas, nesvarbu, kokios būtų jo elgesio pasekmės jo Mokytojui ir jo buvusiems bičiuliams.

Bet visą laiką kaip tik taip ir buvo. Judas ilgą laiką buvo pasinėręs į šitą tyčinę, atkaklią, savanaudišką, ir kerštingą sąmonę, kuri jo prote ėmė vis labiau įtvirtinti, o jo širdyje vis daugiau puoselėti, šiuos keršto ir neištikimybės, kupinus neapykantos ir blogio troškimus. Jėzus mylėjo Judą ir juo pasitikėjo net ir taip, kaip jis mylėjo ir kitus apaštalus ir kaip jais pasitikėjo, bet Judui nepavyko išsiugdyti atsakomojo lojalaus pasitikėjimo kitu ir pajusti atsakomąją meilę iš visos širdies. Ir koks pavojingas gali tapti garbės troškimas, kada jis visiškai tvirtai susijungia su egoizmu ir kada aukščiausiu laipsniu jį motyvuoja piktas ir ilgai slopintas kerštas! Koks triuškinantis dalykas yra nusivylimas gyvenime tų kvailių, kurie, savo žvilgsnį nukreipę į šešėlines ir greitai pamirštas laiko pagundas, tampa akli dieviškųjų vertybių ir tikrųjų dvasinių realybių amžinųjų pasaulių nesiliaujančių pasiekimų aukštesniems ir realesniems laimėjimams. Judas mintyse troško žemiškosios garbės ir šitą troškimą pamilo iš visos širdies; kiti apaštalai savo protu lygiai taip troško šitos pačios žemiškosios garbės, bet širdyje jie mylėjo Jėzų, ir darė viską, kas tik įmanoma, kad išmuktų mylėti ir tas tiesas, kurių jis mokė juos.

Judas šiuo metu šito nesuvokė, bet sąmonėje jis buvo Jėzaus kritikas visą laiką nuo to momento, kada Erodas nukirto galvą Jonui Krikštytojui. Giliai širdyje Judas visada piktinosi dėl to, kad Jėzus neišgelbėjo Jono. Jūs neturėtumėte užmiršti to, kad Judas prieš tapdamas Jėzaus pasekėju, buvo Jono mokinys. Ir visos šitos žmogiškojo pasipiktinimo ir kartaus nusivylimo sankaupos, kurias savo sieloje Judas įvilko į neapykantos apdarus, dabar buvo gerai organizuotos jo sąmoniniame prote ir buvo pasiruošusios išsiveržti, kad nugramzdintų jį, kada jis kartą išdrįs nuo savo sielos brolių paremiančios įtakos atsiriboti, tuo pačiu metu apnuogindamas save Jėzaus priešų protingiems įžeidinėjimams ir rafinuotai pajuokai. Kiekvieną kartą, kada tik Judas leisdavo savo viltims pakilti aukštai, o Jėzus padarydavo arba pasakydavo ką nors tokio, kas jas sudaužydavo į šukes,

[1927]▼

Judo širdyje visada likdavo kartaus apmaudo randas; ir kada šitų randų daugėjo, tada greitai toji širdis, taip dažnai sužeidžiama, prarado visą tikrą meilę tam, kuris buvo užkrėtęs šitą nemalonų patyrimą gero norinčiai, bet bailiai ir savanaudiškai asmenybei. Judas to nesuvokė, bet jis buvo bailys. Dėl to jis visada buvo tikrai linkęs bailumą priskirti Jėzui kaip tą motyvą, dėl kurio jis taip dažnai atsisakydavo siekti valdžios ir šlovės, kada jam tai buvo akivaizdžiai lengvai pasiekama. Ir kiekvienas mirtingasis žmogus visiškai gerai žino, kaip meilė, net kažkada ir buvusi tikra, gali, per nusivylimą, pavydą, ir ilgai trunkantį apmaudą, galiausiai pavirsti į tikrą neapykantą.

Pagaliau vyriausieji šventikai ir senoliai galėjo keletą valandų lengviau atsikvėpti. Jiems nebereikės Jėzaus suimti viešai, o Judo kaip išdavikiško

sajungininko užsitikrinimas garantavo, kad Jėzus iš jų jurisdikcijos nebebėgs, kaip praecityje jis tą buvo padaręs tiek daug kartų.

5. PASKUTINIOJI VISUOMENINĖ VALANDA

Kadangi tai buvo trečiadienis, tai šitas vakaras stovykloje buvo skirtas bendravimui. Mokytojas savo prislėgtiems apaštalams stengėsi nuotaiką pakelti, bet šitą padaryti buvo beveik neįmanoma. Jie visi pradėjo suvokti, kad neramūs ir gniuždantys įvykiai neišvengiamai artėja. Jie nebegalėjo pralinksmedėti net ir tada, kada jų Mokytojas smulkiai prisiminė apie jų kupino įvykių ir meilės bendravimo metus. Jėzus rūpestingai teiravosi apie kiekvieno iš apaštalų šeimą ir, žiūrėdamas į Dovydą Zabediejų, paklausė, ar kas nors nebuvo neseniai gavęs kokių nors žinių nuo jo motinos, jo jauniausios sesers, ar kitų jo šeimos narių. Dovydas žvelgė žemyn į savo kojas; jis bijojo atsakyti.

Tai buvo tas atvejis, kada Jėzus išpejo savo pasekėjus nepasikliauti minios parama. Jis smulkiai prisiminė apie jų patyrimą Galilėjoje, kada ne kartą didžiulės žmonių minios entuziastingai sekė paskui juos visur ir tada lygiai taip su entuziazmu nuo jų nusisukdavo ir sugrįždavo prie savo ankstesniojo tikėjimo ir gyvenimo. Ir tada jis tarė: “Ir dėl to jūs neturite sau leisti, kad tos didžiulės minios, kurios mūsų klausėsi šventykloje ir kurios atrodė, kad mūsų mokymais tiki, jus apgautų. Šitos minios tiesos klausosi ir ja tiki paviršutiniškai savo protu, bet nedaugelis leidžia tiesos žodžiui įsiskverbti į širdį gyvomis šaknimis. Tais, kurie pažįsta evangeliją tikai protu, ir kurie jos nepatyrė širdimi, negalima pasikliauti, jog sulauksi iš jų paramos, kada ateis tikras vargas. Kada žydų valdovai susitarš Žmogaus Sūnų sunaikinti, ir kada jie smogs sutartinai, tada jūs pamatysite, kaip šitos minios arba pabėgs iš baimės, arba tylėdamos stovės nuošalyje nustebusios, tuo metu, kada šitie išprotėję ir apakę valdovai evangelijos tiesos mokytojus ves į mirtį. Ir tada, kada jus užgrius priešiškus ir persekiojimai, dar kiti, kurie jūs manote, jog myli tiesą, bus išsklaidyti, o kai kurie evangelijos atsižadės ir jus apleis. Kai kurie mums buvę labai artimi jau yra apsisprendę pabėgti. Šiandien jūs ilsėjotės, kad pasiruoštumėte tiems laikams, kurie dabar artėja. Dėl to, budėkite ir melskitės, kad rytoj būtumėte sustiprinti toms dienoms, kurios kaip tik mūsų ir laukia.”

Stovykloje viešpatavo nepaaiškinamos įtampos atmosfera. Tylūs pasiuntiniai ateidavo ir išeidavo, bendraudami tiktai su Dovydu Zabediejumi. Vakarui nepasibaigus, kai kurie žinojo, kad Lozorius skubiai pabėgo iš Betanės. Jono Morkaus tylėjimas po sugrįžimo į stovyklą, nežiūrint to, kad jis buvo praleidęs visą dieną Mokytojo draugijoje, kėlė nerimą. Visos pastangos

[1928]▼

itikinti jį prabilti tiktai aiškiai rodė, kad Jėzus jam buvo sakeš nekalbėti.

Net ir Mokytojo gera nuotaika ir neįprastas bendravimas juos gąsdino. Jie visi jautė, kad link jų tikrai artinasi siaubinga izoliacija ir jie suvokė, kad ji netrukus užgrius juos su triuškinančiu netikėtumu ir neišvengiamu siaubu. Jie neaiškiai jautė, kas jų laukia, ir nė vienas nesijautė, kad būtų pasirengęs su šiuo išbandymu susidurti. Mokytojo nebuvo visą dieną; jiems jo labai smarkiai trūko.

Jų dvasinė būseną niekada iki pat tikrosios Mokytojo mirties valandos

nebuvo smukusi tiek, kiek šitą trečiadienio vakarą. Nors kita diena buvo dar viena diena arčiau to tragiškojo penktadienio, vis tik, jis buvo drauge su jais, ir šios dienos neramias valandas jie praleido geriau.

Buvo kaip tik prieš pusiaunaktį, kada Jėzus, žinodamas, jog tai bus paskutinioji naktis, kada jis kada nors daugiau miegos su savo pasirinkta šeima žemėje, tarė, paleisdamas juos nakčiai: “Eikite miegoti, mano sielos broliai, ir tegul ramybė bus su jumis, kol mes atsikelsime ryte, kad dar vieną dieną vykdytume Tėvo valią ir patirtume tą džiaugsmą, žinodami, jog esame jo sūnūs.”

[1929]▼

178 DOKUMENTAS

PASKUTINIOJI DIENA STOVYKLOJE

JĖZUS šitą ketvirtadienį, savo paskutiniąją laisvą dieną žemėje kaip įsikūnijęs materialaus kūno pavidalu dieviškasis Sūnus, planavo praleisti su savo apaštalais ir keliais ištikimais ir atsidavusiais mokiniais. Tuoj po pusryčių valandos šitą gražų rytą, Mokytojas juos nusivedė į nuošalią vietą nedideliu atstumu virš jų stovyklos ir ten juos mokė daugelio naujų tiesų. Nors Jėzus apaštalams pateikė ir kitų pasakojimų tos dienos ankstyvaus vakaro valandomis, bet šitas pokalbis ketvirtadienio rytą buvo jo atsisveikinimo kreipimasis į apaštalų ir pasirinktų mokinių, tiek žydų, tiek pagonių, mišrią grupę. Šie dvylika dalyvavo visi, išskyrus Judą. Petras ir keli kiti apaštalai pareiškė pastabų dėl jo nedalyvavimo, o kai kurie iš jų manė, kad Jėzus jį pasiuntė į miestą atlikti kokį nors reikalą, galbūt pasirūpinti Perėjimo šventės jų būsimo šventimo smulkmenomis. Judas į stovyklą sugrįžo tiktai apie popietės vidurį, likus nedaug laiko iki to meto, kada šiuos dvylika Jėzus išsivedė į Jeruzalę valgyti Paskutiniosios Vakarienės.

1. KALBA APIE SŪNYSTĘ IR PILIETYBĘ

Jėzus kalbėjo maždaug penkiasdešimčiai savo ištikimų pasekėjų beveik dvi valandas ir atsakė į dvi dešimtis klausimų apie dangaus karalystės ryšį su šito pasaulio karalystėmis, apie sūnystės su Dievu ryšį su žemiškųjų vyriausybių pilietybėmis. Šitas pokalbis, kartu su jo atsakymais į klausimus, gali būti apibendrintas ir perteiktas šiuolaikine kalba šitaip:

Šito pasaulio karalystėms, kadangi jos yra materialios, gali dažnai prireikti pavartoti fizinę jėgą tam, kad įgyvendintų savo įstatymus ir palaikytų tvarką. Tikri tikintieji dangaus karalystėje fizinės jėgos panaudojimo nesigriebs. Danguos karalystė, kuri yra iš dvasios gimusiųjų Dievo sūnų dvasinė brolystė, galima skelbti tiktai dvasios galios dėka. Šitas procedūros skirtumas nurodo tikinčiųjų karalystės ryšius su pasaulietinės vyriausybės karalystėmis ir iš visuomeninių tikinčiųjų grupių neatima teisės palaikyti tvarką savo gretose ir drausminti maištingus ir netinkamus narius.

Nėra nieko nesuderinamo tarp dvasinės karalystės sūnystės ir pasaulietinės arba pilietinės vyriausybės pilietybės. Būtent tai ir yra tikinčiojo pareiga Cezariui atiduoti tai, kas priklauso Cezariui, o Dievui atiduoti tai, kas priklauso

Dievui. Negali būti jokio nesutarimo tarp šitų dviejų reikalavimų, vienas iš jų yra materialus, o kitas yra dvasinis, nebent atsitiktų taip, jog koks nors Cezaris išdrįstų uzurpuoti išskirtines Dievo teises ir reikalauti, jog dvasinė pagarba ir aukščiausiasis garbinimas būtų reiškiamas jam. Tokiu atveju garbinkite

[1930]▼

tiktai Dievą, tuo tarpu tokius suklaidentus žemiškuosius valdovus stenkitės apšviesti ir šitokiu būdu juos taip pat vesti į Tėvo danguje pripažinimą. Nesuteikite dvasinio garbinimo žemiškiesiems valdovams; taip pat ir jums nereikėtų naudotis žemiškųjų vyriausybių, kurių valdovai gali kada nors tapti tikinčiais, fizinėmis jėgomis tam, kad paremtumėte dvasinės karalystės misijos darbą.

Sūnystė karalystėje, besivystančios civilizacijos požūriu, turėtų jums padėti tapti šito pasaulio karalysčių idealiais piliečiais, kadangi brolystė ir tarnavimas yra karalystės evangelijos kertiniai akmenys. Dvasinės karalystės meilės šauksmas turėtų būti žemiškųjų karalysčių netikinčių ir karingai mąstančių piliečių neapykantos akstino veiksmingas sunaikintojas. Bet šitie materialiai mąstantys sūnūs tamsoje niekada nepažins jūsų dvasinės tiesos šviesos, jeigu jūs nepriartėsite prie pat jų tąja nesavanaudiška visuomenine tarnyste, kuri yra dvasinių vaisių vedimo padarinys kiekvieno atskiro tikinčiojo gyvenimo patyrimo.

Kaip mirtingieji ir materialūs žmonės, jūs iš tikrųjų esate žemiškųjų karalysčių piliečiai, ir jūs turėtumėte būti geri piliečiai, tuo labiau, kadangi esate iš naujo gimę dangaus karalystės dvasiniai sūnūs. Kaip įtikėjimo apšviesti ir dvasios išlaisvinti dangaus karalystės sūnūs, jūs turite dvigubą pareigą žmogui ir Dievui tuo metu, kada jūs savanoriškai prisiimate trečią ir šventą įsipareigojimą: tarnauti Dievą-pažįstančių tikinčiųjų brolijai.

Jums nereikia garbinti savo žemiškųjų valdovų ir jūs neturėtumėte vartoti žemiškosios galios tam, kad paremtumėte dvasinę karalystę; bet jūs turėtumėte demonstruoti kupinos meilės tarnystės teisingą pagalbą tikintiesiems ir netikintiesiems vienodai. Karalystės evangelijoje gyvena toji galinga Tiesos Dvasia, ir netrukus aš tikrai išliesiu šitą pačią dvasią visiems materialiams kūnams. Šios dvasios vaisiai, jūsų nuoširdi ir kupina meilės tarnystė, ir yra ta stipri visuomeninė svirtis, kad pakeltų tas tamsos rases, ir šitoji Tiesos Dvasia taps ta priemone, kuri didins ir jūsų galią.

Parodykite išmintį ir pademonstruokite išvalgumą bendraudami su netikinčiais pilietiniais valdovais. Protingumu pasirodykite, jog esate sumanūs tam, kad nereikšmingus nesutarimus pašalintumėte ir neesminius nesusipratimus suderintumėte. Visais įmanomais būdais – visose srityse, nesusijusiose su jūsų dvasine ištikimybe visatos valdovams – stenkitės gyventi taikiai su visais žmonėmis. Visada būkite išmintingi kaip gyvatės, bet taikūs kaip balandžiai.

Jūs turėtumėte tapti dar geresniais pasaulietinės vyriausybės piliečiais dėl to, kad tampate apšviestais karalystės sūnumis; lygiai taip ir žemiškųjų vyriausybių valdovai tampa dar geresniais valdovais pasaulietiniuose reikaluose dėl to, kad tiki šita dangaus karalystės evangelija. Nesavanaudiškos žmogaus tarnystės ir išmintingo Dievo garbinimo požūris turėtų visus karalystės tikinčiuosius paversti geresniais pasaulio piliečiais, tuo tarpu sąžiningos pilietybės ir nuoširdaus atsidavimo savo žemiškajai pareigai požūris tikrai padėtų toki pilieti

paversti lengviau pasiekiamu dvasios raginimui tapti sūnumi dangaus karalystėje.

Kol žemiškųjų vyriausybių valdovai stengsis pasinaudoti religinių diktatorių valdžia, tol jūs tie, kurie tikite šita evangelija, galite tikėtis tikrai nemalonumų, persekiojimų, ir net mirties. Bet pati ta šviesa, kurią jūs nešate pasauliui, ir net tai, koku būdu jūs kentėsite ir mirsite už šitą karalystės evangeliją, galiausiai, irgi, apšvies visą pasaulį ir dėl to palaipsniui politika atsiskirs nuo religijos. Šitos karalystės evangelijos atkaklus skelbimas kurią nors dieną atneš visoms nacijoms naują ir neįtikėtiną išsivadavimą, intelektualią nepriklausomybę, ir religinę laisvę.

[1931]▼

Per netrukus prasidėsiančius persekiojimus, kuriuos vykdys tie, kurie neapkenčia šitos džiaugsmo ir laisvės evangelijos, jūs klestėsite ir karalystė vešės. Bet jūs atsidursite didžiuliame pavojuje vėlesniaisiais laikais, kada didžioji dauguma žmonių apie karalystės tikinčiuosius šnekės gražiai ir daugelis aukštų pareigūnų formaliai dangaus karalystės evangeliją priims. Išmokite būti ištikimi karalystei net ramybės ir klestėjimo laikais. Negundykite jus prižiūrinių angelų, kad jūsų nevestų nerimą sukeliančiais keliais, nes kupina meilės drausmė yra skirta tam, kad išgelbėtų lengvai pasroviui plaukiančias jūsų sielas.

Prisiminkite, kad jūs esate įgalioti skelbti šitą karalystės evangeliją – aukščiausiojo laipsnio troškimą vykdyti Tėvo valią drauge su tuo aukščiausiojo laipsnio džiaugsmu, kada jūs įtikėjimo dėka suvokiate sūnybę su Dievu – ir jūs neturite leisti, kad kas nors jūsų atsidavimą šitai vienintelei pareigai nukreiptų į šalį. Tegul jūsų kupino meilės tarnavimo, apšviečiančios intelektualios komunijos, ir išaukštinančios visuomeninės tarnystės perteklius būna naudingas visai žmonijai; bet neleistina yra tai, kad nors vienas iš šitų humanistinių darbų, arba jie visi drauge, užimtų evangelijos skelbimo vietą. Šitas galingas tarnavimas yra šalutinis produktas dar galingesnio ir didingesnio tarnavimo ir transformavimo, kuriuos karalystės tikinčiojo širdyje pagimdo Tiesos Dvasia ir asmeninis suvokimas, jog iš dvasios gimusiojo žmogaus įtikėjimas suteikia įsitikinimą dėl gyvos bičiulystės su amžinuoju Dievu.

Jūs neturite stengtis skelbti tiesą ir įtvirtinti teisumą pilietinių vyriausybių galios arba pasaulietinių įstatymų įgyvendinimo dėka. Jūs turite visada įtemptai dirbti, kad žmonių protą įtikintumėte, bet niekada nedirškite šito daryti prievarta. Jūs turite neužmiršti žmogiškojo teisingumo didžiojo įstatymo, kurio aš jus mokiau teigiama forma: Visada su žmonėmis elkitės taip, kaip jūs norėtumėte, kad jie elgtųsi su jumis.

Kada karalystės tikintysis yra pakviečiamas tarnauti pilietinei vyriausybei, tada tegul jis tarnauja kaip tokios vyriausybės žemiškasis pilietis, nors savo pilietinėje tarnystėje toks tikintysis turėtų demonstruoti visas įprastas piliečio savybes, pagerintas to dvasinio apšvietimo, kai mirtingojo žmogaus protas patiria kilninančią bendravimą su savo viduje gyvenančia amžinojo Dievo dvasia. Jeigu netikintis yra geresnis pilietinis tarnas už jus, tai jūs turėtumėte rimtai pasvarstyti, ar tiesos šaknys jūsų širdyje nenunyko dėl to, kad trūksta bendros dvasinės komunijos ir visuomeninės tarnystės gyvojo vandens. Sūnystės su Dievu sąmonė turėtų pagyvinti kiekvieno vyro, moters, ir vaiko, kuris įgavo tokią

galingą akstiną visoms įgimtoms žmogiškosios asmenybės galioms, viso gyvenimo tarnystę.

Jūs neturite būti pasyvūs mistikai ar neišraiškingi asketai; jums nereikia būti svajotojais ir plaukiančiais pasroviui, pasyviai pasikliaujančiais įsivaizduojama Apvaizda, kuri pasirūpintų net ir pačiais būtiniausiais dalykais. Jūs iš tiesų turite būti gailestingi, turėdami reikalo su klystančiais mirtingaisiais, kantrūs savo santykiuose su neišmanančiais žmonėmis, ir tvirti provokacijų atvejais; bet jūs taip pat turite būti drąsūs gindami teisingumą, galingi viešai skelbdami tiesą, ir energingi pamokslaudami šitą karalystės evangeliją, net iki pačių žemės pakraščių.

Šita karalystės evangelija yra gyvoji tiesa. Aš jums sakiau, kad ji, kaip tos mielės tešloje, kaip tie garstyčių sėklų grūdėliai; o dabar aš pareiškiu, kad ji yra kaip gyvos būtybės sėkla, kuri, iš kartos į kartą, nors ir išlieka tokia pati gyva sėkla, bet būtinai atsiskleidžia naujais pasireiškimais ir palankiai auga tokiuose kanaluose, kurie naujai prisitaiko prie kiekvienos vėlesniosios kartos konkrečių poreikių ir sąlygų. Tas apreiškimas, kurį aš pateikiau jums yra *gyvas apreiškimas*, ir aš noriu, kad jis tikrai duotų tinkamų vaisių kiekviename individe ir kiekvienoje kartoje sutinkamai su dvasinio augimo, didėjimo,

[1932]▼

ir adaptacinio vystymosi dėsniais, Iš kartos į kartą šitoji evangelija turi rodyti didėjančią gyvybingumą ir demonstruoti didesnę dvasinės galios gelmę. Negalima leisti, kad ji taptų vien tik šventu prisiminimu, tik pasakojimu apie mane ir tuos laikus, kuriais mes dabar gyvename.

Ir nepamirškite: Mes tiesiogiai neužsipuolėme nei tų asmenų, nei valdžios tų, kurie sėdi Mozės vietoje; mes tikrai siūlėme jiems naująją šviesą, kurią jie taip kategoriškai atstūmė. Mes juos užsipuolėme tikrai tuo, kad pasmerkėme jų dvasinę neištikimybę toms pačioms tiesoms, kurių, kaip jie atvirai pareiškia, jie moko ir kurias jie saugo. Su šitais įtvirtintais lyderiais ir pripažintais valdovais mes susirėmėme tikrai tada, kada jie patys stojo tiesiai skersai kelio tam, kad žmonių sūnams būtų skelbiama karalystės evangelija. Ir net dabar, ne mes užsipuolame juos, bet būtent jie stengiasi sunaikinti mus. Neužmirškite, kad jūs esate įgalioti eiti pirmyn skelbdami tikrai gerąją naujieną. Jūs neturite užsipulti senųjų metodų; jūs turite sumaniai įdėti naujosios tiesos mielių į senuosius tikėjimus. Tegul Tiesos Dvasia daro savo darbą. Tegul ginčai kyla tikrai tada, kada tie, kurie tiesą niekina, stengsis jėga jums primesti savąją. Tačiau, kada netikintis užsipuls jus tyčia, tada nedvejodami ryžtingai ginkite tą tiesą, kuri jus išgelbėjo ir pašventino.

Per visus gyvenimo vingius, visada prisiminkite mylėti vienas kitą. Nesipykite su žmonėmis, net ir su netikinčiais. Rodykite gailestingumą net ir tiems, kurie niekindami jus įžeidinėja. Pasirodykite, kad jūs esate ištikimi piliečiai, moralūs darbininkai, pagyrimo verti kaimynai, atsidavę giminaičiai, supratingi tėvai, ir nuoširdūs tikintieji į Tėvo karalystės brolystę. O manoji dvasia tikrai bus su jumis, dabar ir net iki pasaulio pabaigos.

Kada Jėzus savąjį mokymą pabaigė, tada buvo jau beveik pirma valanda, ir jie tuoj pat sugrįžo į stovyklą, kur Dovydas ir jo pagalbininkai jiems buvo paruošę vidurdienio valgį.

2. PO VIDURDIENIO VALGIO

Nedaug Mokytojo klausytojų jo rytinį kreipimąsi galėjo suvokti nors iš dalies. Iš visų tų, kurie jo klausėsi, daugiausia suvokė graikai. Net ir šiuos vienuolika apaštalų suglumino jo užuominos apie ateities politines karalystes ir viena po kitos gyvensiančias karalystės tikinčiųjų kartas. Jėzui labiausiai atsidavę pasekėjai negalėjo suderinti neišvengiamai artėjančios jo žemiškosios tarnystės pabaigos su šitomis užuominomis apie evangelinės veiklos tolimesnę ateitį. Kai kurie iš šitų žydų tikinčiųjų ėmė jausti, jog netrukus įvyks didžiausia tragedija žemėje, bet su tokia neišvengiamai besiantinančia katastrofa jiems visiškai nesiderino nei Mokytojo linksmai abejingas asmeninis požiūris, nei jo rytinė kalba, kurioje jis daug kartų užsiminė apie dangaus karalystės ateities transakcijas, nusidriekiančias per milžinišką laiko tarpsnį ir apimančias ryšius su daugeliu žemės karalysčių, kurios egzistuos viena po kitos.

Iki šitos dienos vidurdienio visi apaštalai ir mokiniai sužinojo apie skubų Lozoriaus pabėgimą iš Betanės. Jie ėmė jausti žydų valdovų nuožmų pasiryžimą sunaikinti Jėzų ir jo mokymus.

Dovydas Zabediejus, per savo slaptus agentus Jeruzalėje, buvo iki galo informuotas apie tai, kaip vystėsi planas Jėzų suimti ir nužudyti. Jis žinojo viską apie Judo vaidmenį šitame sąmoksle, bet šių žinių jis niekada neatskleidė nei kitiems apaštalams, nei kuriam nors iš mokinių. Iškart po pietų jis iš tikrųjų

[1933]▼

pasivedė Jėzų į šalį ir, sukaupęs drąsą, jo paklausė, ar jis žino – bet toliau savo klausimo jis taip ir nebeužbaigė. Mokytojas, pakėlęs ranką, sustabdė jį, sakdamas: “Taip, Dovydai, apie tai aš žinau viską, ir aš žinau ir tai, kad ir tu žinai, bet žiūrėk, kad to nepasakotum nė vienam žmogui. Tiktai savo širdyje neabejok, jog galiausiai triumfuos Dievo valia.”

Šią pašnekesį su Dovydu nutraukė pasiuntinio iš Filadelfijos atvykimas, atnešusio žinią, jog Abneris sužinojo apie sąmokslą nužudyti Jėzų ir klausia, ar jam reikėtų vykti į Jeruzalę. Šitas bėgikas į Filadelfiją išskubėjo su šitokia žinia Abneriui: “Tęsk savo darbą. Jeigu aš paliksiu jus materialiam kūne, tai tiktai dėl to, jog galėčiau sugrįžti dvasioje. Aš jūsų tikrai neapleisiu. Aš tikrai su jumis būsiu iki galo.”

Maždaug šiuo metu Pilypas priėjo prie Mokytojo ir paklausė: “Mokytojau, kadangi Perėjimo šventimas artėja, tai kur tu norėtum, kad mes paruoštume šventinį valgymą?” Ir kada Jėzus išgirdo Pilypo klausimą, tada jis atsakė: “Eik ir atvesk Petrą ir Joną, ir aš jums duosiu nurodymus dėl vakarienės, kurią mes valgysime drauge šią naktį. Kai dėl Perėjimo šventės, tai jūs turėsite tą apsvarstyti po to, kai iš pradžių mes būsime padarę šitą.”

Kada Judas išgirdo, kaip apie šiuos reikalus Mokytojas kalbėjosi su Pilypu, tada jis prislinko arčiau, kad nugirstų jų pašnekesį. Bet Dovydas Zabediejus, kuris stovėjo netoli, priėjo ir įtraukė Judą į pokalbį tuo metu, kada Pilypas, Petras, ir Jonas nuėjo į šalį, kad pasišnekėtų su Mokytoju.

Jėzus tarė šitiems trims: “Eikite nedelsiant į Jeruzalę, ir kai eisite per vartus, tuomet sutiksime vyrą, nešantį vandens ąsotį. Jis užkalbins jus, ir tada jūs iš

tikrųjų nueikite drauge su juo. Kada jis palydės jus iki vieno namo, tada drauge įeikite į jį ir paklauskite tų namų šeimininko, ‘Kur yra tas svečių kambarys, kuriame Mokytojas su savo apaštalais turi valgyti vakarienę?’ Ir kada jūs šitaip pasiteirausite, tai šitas namų šeimininkas parodys jums didžiulį viršutinį kambarį, visą sutvarkytą ir paruoštą mums.”

Kada apaštalai pasiekė miestą, tada netoli vartų jie sutiko vyrą su vandens ąsočiu ir nusekė paskui jį iki Jono Morkaus namo, kur šio vaikinio tėvas sutiko juos ir parodė jiems viršutinį kambarį, paruoštą vakariniam valgymui.

Ir visa tai įvyko dėl to, kad Mokytojas buvo susitaręs su Jonu Morkumi per ankstesniosios dienos popietę, kada jie buvo vieni kalnuose. Jėzus norėjo būti tikras, kad tuo metu, kada jis paskutinį kartą valgys drauge su savo apaštalais, niekas netrukdytų, ir turėdamas omenyje, jeigu apie jų susirinkimo vietą Judas sužinotų iš anksto, tai jis galėtų susitarti su jo priešais jį suimti, dėl to su Jonu Morkumi jis sudarė šitą slaptą susitarimą. Šitokiu būdu Judas nieko nesužinojo apie jų susirinkimo vietą tol, kol į ten neatėjo drauge su Jėzumi ir kitais apaštalais.

Dovydas Zabediejus turėjo sutvarkyti daug reikalų su Judu, taip, kad jam buvo lengvai užkirstas kelias sekti paskui Petrą, Joną, ir Pilypą, ką jis taip troško padaryti. Kada Judas padavė Dovydui tam tikrą sumą pinigų maistui, tada Dovydas jam tarė: “Judai, ar nebūtų geriau, esant tokioms aplinkybėms, kad tu man iš anksto duotum šiek tiek pinigų visiems mano realioms poreikiams?” Ir po to, kada Judas minutėlę pasvarstė, jis atsakė: “Taip, Dovydai, aš manau tai būtų išmintinga. Iš esmės, turint omenyje neramią padėtį Jeruzalėje, manau, kad man geriausia būtų tau perduoti visus pinigus. Prieš Mokytoją jie rengia sąmokslą, ir jeigu kas nors atsitiktų man, tai jūs nebūsite suvaržyti.”

[1934]▼

Ir šitaip Dovydas gavo visus apaštališkus grynuosius pinigus ir kvitus už visus piniginius indėlius. Apaštalai apie šitą perdavimą sužinojo tik kitos dienos vakare.

Buvo maždaug pusė penkių, kada sugrįžo šie trys apaštalai ir informavo Jėzų, jog vakarienei viskas parengta. Mokytojas iškart pasiruošė savo dvylika apaštalų vestis taku iki Betanės kelio, o toliau į Jeruzalę. Ir tai buvo paskutinioji kelionė, kurią jis kada nors atliko drauge su visais dvylika.

3. EINANT VALGYTI VAKARIENĖS

Stengdamiesi vėl išvengti tų minių, kurios per Kidrono slėnį vaikščiojo pirmyn ir atgal tarp Getsemanės Parko ir Jeruzalės, Jėzus ir šie dvylika ėjo Alyvų Kalno vakarine ketera, kad pasiektų kelią iš Betanės besileidžiantį į miestą. Jiems artinantis prie tos vietos, kur praėjusį vakarą Jėzus sustojo, kad papasakotų apie Jeruzalės sugriovimą, jie nesąmoningai stabtelėjo, tuo metu jie tylėdami stovėjo ir žvelgė žemyn į miestą. Kadangi jiems buvo truputį per anksti ir kadangi Jėzus nenorėjo eiti per miestą tol, kol nenusileido saulė, tai savo draugams jis tarė:

“Sėskitės ir ilsėkitės tuo metu, kada aš jums pasakosiu apie tai, kas netrukus turi įvykti. Visus tuos metus, kada aš gyvenau su jumis kaip su sielos broliais, aš jus mokiau tiesos, susijusios su dangaus karalyste ir jums atskleidžiau jos paslaptis. Ir manasis Tėvas iš tikrųjų padarė daug stebuklų, sąsajoje su manąja misija žemėje. Jūs buvote viso šito liudininkai ir drauge dalyvavote tame patyrimo, nes dirbote kartu su Dievu. Ir jūs būsite man liudininkai, jog aš kelis kartus jus išpėjau, kad netrukus turiu sugrįžti prie to darbo, kurį dirbti man pavadė Tėvas; aš jums aiškiai pasakiau, jog šitame pasaulyje turiu jus palikti tam, kad toliau dirbčiau karalystės darbą. Būtent šituo tikslu aš jus atskyriau, Kapernaumo kalnuose. Ta patirtimi, kurią jūs patyrėte drauge su manimi, dabar jūs turite pasiruošti dalintis su kitais. Kaip į šitą pasaulį Tėvas pasiuntė mane, taip neužilgo aš pasiūsiu jus, kad atstovautumėte man ir tą darbą, kurį pradėjau aš, užbaigtumėte.

“Jūs žvelgiate žemyn į štai ten esantį miestą liūdni, nes jūs girdėjote manuosius žodžius apie Jeruzalės pabaigą. Aš jus iš anksto išpėjau, kad nežūtumėte per jos sunaikinimą ir šitaip neuždelstumėte karalystės evangelijos skelbimo. Lygiai taip aš tikrai perspėjau jus atkreipti dėmesį į tai, kad be reikalo nestatytumėte savęs į pavojų, kada jie ateis suimti Žmogaus Sūnaus. Aš turiu išvykti, bet jūs turite pasilikti, kad paliudytumėte šitą evangeliją, kada aš būsiu išvykęs, net ir taip, kaip aš nurodžiau Lozoriui bėgti nuo žmogaus įtūžio, kad jis galėtų gyventi tam, jog Dievo šlovę padarytų žinomą. Jeigu tokia yra Tėvo valia, kad aš išvykčiau, tai niekas, kad ir ką jūs galėtumėte padaryti, negali sutrukdyti dieviškajam planui. Pasirūpinkite savimi, kad jie tai pat nenužudytų ir jūsų. Tegul jūsų sielos būna drąsios gindamos evangeliją dvasios galia, bet nebūkite suklaidinti, kad imtumėtės kokio nors kvailo mėginimo ginti Žmogaus Sūną. Man nereikia to, kad mane gintų žmogaus ranka; dangaus armijos net ir dabar yra šalia; bet aš esu pasiryžęs įvykdyti savojo Tėvo danguje valią, ir dėl to mes tikrai turime atsiduoti visam tam, kas taip greitai mus užgrius.

“Kada jūs pamatysite šitą miestą sugriautą, tada neužmirškite, kad jūs jau įžengėte į begalinės tarnystės amžinąjį gyvenimą visą laiką besivystančioje dangaus, net dangų dangaus, karalystėje. Jūs turėtumėte žinoti, jog manojo Tėvo visatoje ir manojoje visatoje yra daug gyvenamųjų buveinių, ir kad ten šviesos vaikų laukia

[1935]▼

pažinimas tokių miestų, kurių statytojas yra Dievas, ir tokių pasaulių, kurių gyvenimo įprotis yra teisumas ir džiaugsmas tiesoje. Dangaus karalystę aš jums atnešiau čia, į žemę, bet aš pareiškiu, kad jūs visi tie, kurie į ją įeinatė įtikėjimo dėka ir joje pasiliekatė gyva tiesos tarnyste, tikrai pakilsitė į tuos pasaulius danguje ir sėdėsitė su manimi mūsų Tėvo dvasinėje karalystėje. Bet iš pradžių jūs turitė pasirengti ir užbaigti tą darbą, kurį jūs pradėjote su manimi. Iš pradžių jūs turitė pereiti per didžiulį sukrėtimą ir iškęsti daug vargo – ir šitie išbandymai net ir dabar yra pakibę virš mūsų – ir kada jūs būsitė užbaigę savąjį darbą žemėje, tada tikrai mano džiaugsmui ateisitė pas mane, net ir taip, kaip ir aš esu užbaigęs savojo Tėvo darbą žemėje ir netrukus sugrįšiu į jo glėbį.”

Kada Mokytojas baigė kalbėti, tada atsistojo, ir jie visi nuėjo paskui jį žemyn nuo Alyvų Kalno ir į šitą miestą. Nė vienas iš apaštalu, išskyrus tuos tris, nežinojo, kur jie eina, kada jie žengė siauromis gatvelėmis besiartinančioje

tamsoje. Jie yrėsi per minią, bet niekas jų neatpažino ir nežinojo, kad pro šalį eina Dievo Sūnus pakeliui į paskutinįjį mirtingojo pavidalu susitikimą su savo pasirinktais karalystės ambasadoriais. Ir apaštalai iš tikrųjų nieko nežinojo, kad vienas iš jų įžengė į sąmokslą, kad Mokytoją išduotų į jo priešų rankas.

Jonas Morkus sekė paskui juos visą kelią iki miesto, ir kada jie įėjo per vartus, tada jis nuskubėjo pirmyn kita gatve, taip, kad jis laukė, kada jie atėjo, jog pasveikintų juos savo tėvo namuose.

[1936]▼

179 DOKUMENTAS

PASKUTINIOJI VAKARIENĖ

PER šito ketvirtadienio popietę, kada Pilypas priminė Mokytojui apie artėjančią Perėjimo šventę ir pasiteiravo, kaip jis rengiasi ją švęsti, tada jis omenyje turėjo Perėjimo šventės vakarienę, kuri turėjo būti valgoma kitos dienos, penktadienio, vakarą. Buvo toks paprotys pasiruošimą Perėjimo šventimui pradėti ne vėliau kaip per pusiaudienį išvakarėse. Ir kadangi žydų nuomone diena prasideda saulėlydžiu, tai reiškė, jog šeštadieninė Perėjimo vakarienė turėtų būti valgoma penktadienio naktį, kažkuriuo metu prieš pusiaunakčio valandą.

Dėl to, apaštalai visiškai susipainiojo stengdamiesi suprasti Mokytojo pareiškimą, kad Perėjimo šventę jie pažymės viena diena anksčiau. Jie galvojo, bent jau kai kurie iš jų galvojo, kad jis žino, jog bus suimtas iki Perėjimo šventės vakarienės penktadienio naktį ir dėl to juos visus drauge kviečia ypatingai vakarienei šitą ketvirtadienio vakarą. Kiti manė, jog tai bus tiesiog ypatinga proga, kuri turi eiti prieš įprastą Perėjimo šventimą.

Apaštalai žinojo, kad Jėzus ankstesnes Perėjimo šventes buvo šventęs be ėriuko; jie žinojo, kad jis asmeniškai nedalyvavo jokiose žydų sistemos aukojimo apeigose. Jis daug kartų velykinį ėriuką valgė kaip svečias, bet niekuomet, kada šeimininkas buvo jis, nebuvo patiekama į stalą jokio ėriuko. Apaštalams tai nebūtų sukėlę didžiulės nuostabos, jeigu ėriuko nebūtų buvę Perėjimo naktį, o kadangi šitoji vakarienė buvo viena diena anksčiau, tai jie nieko ir nepagalvojo, kad ėriuko ir nebuvo.

Išklausę sutikimo pasveikinimus, kuriuos išsakė Jono Morkaus tėvas ir motina, apaštalai iškart nuėjo į viršutinį kambarį, tuo tarpu Jėzus pasiliko pasišnekėti su Morkaus šeima.

Iš anksto buvo sutarta, jog šita proga Mokytojas turi švęsti vienas su savo dvylika apaštalų; dėl to buvo pasirūpinta, kad nė vienas tarnas jų nelauktų.

1. TROŠKIMAS PIRMENYBĖS

Kada Jonas Morkus apaštalus palydėjo laiptais į viršų, tada jie pamatė didžiulį ir erdvų kambarį, kuriame viskas buvo suruošta vakarienei, ir pastebėjo, jog duona, vynas, vanduo, ir žalumynai visi buvo padėti viename stalo gale. Išskyrus tą galą, kuriame buvo duona ir vynas, aplink šitą ilgą stalą stovėjo trylika kušėčių, lygiai tokių, kokios būtų, švenčiant Perėjimo šventę turtinguose žydų namuose.

Kada šie dvylika įėjo į šitą viršutinį kambarį, tada jie pastebėjo, tiesiai už

durų, ąsočius su vandeniu, dubenis, ir rankšluosčius tam, kad galėtų nusimazgoti savo sudulkėjusias kojas; ir kadangi

[1937]▼

nebuvo palikta nė vieno tarno tam, kad atliktų šitą patarnavimą, tai apaštalai ėmė žvilgčioti vienas į kitą, vos tik išėjo Jonas Morkus, ir kiekvienas ėmė pats sau galvoti, Kas iš tikrųjų mums numazgos kojas? Ir lygiai taip kiekvienas mąstė, jog būtent ne jis turėtų būti šitas tarnas visiems kitiems.

Kada jie ten stovėjo, svarstydami mintyse, tada jie nužvelgė, kokia tvarka bus sodinama prie stalo, atkreipdami dėmesį į šeimininko aukštesniąją kušetę ir jam iš dešinės stovinčią vieną kušetę, o vienuolika kitų, sustatytų aplink stalą iki tos vietos tiesiai prieš šitą antrąją garbės vietą šeimininkui iš dešinės.

Jie laukė, kad Mokytojas pasirodys bet kurią akimirką, bet nežinojo, ką daryti toliau, ar jiems reikėtų atsisėsti ar laukti tol, kol ateis jis, ir pasikliauti juo, kad jiems paskirtų vietas. Jiems dvejojant, Judas priėjo prie garbės vietos, šeimininkui iš kairės, ir leido suprasti, kad jis ketina įsitaisyti kaip privilegijuotas svečias. Šitas Judo veiksmas iškart sukėlė karštą ginčą tarp kitų apaštalų. Nespėjo Judas užgrobti šitos garbės vietos, kai Jonas Zabediejus pareiškė savo teises į kitą privilegijuotą vietą, į tą, kuri buvo šeimininkui iš dešinės. Simoną Petrą tiek įsiutino toks Judo ir Jono akiplėšiškas šiems pasirenkant vietas, jog tuo metu, kada kiti supykę apaštalai tebežiūrėjo, jis demonstratyviai nužingsniavo aplink stalą ir atsisėdo ant žemiausios kušetės, susodinimo tvarkos pabaigoje, kaip tik priešais tą, kurią pasirinko Jonas Zabediejus. Kadangi kiti buvo užgrobę aukštas vietas, tai Petras sąmoningai nusprendė pasirinkti žemiausiąją, ir jis šitaip pasielgė ne vien tik protestuodamas prieš savo sielos brolių netinkamą išdidumą, bet ir vildamasis, kad Jėzus, kada ateis ir pamatys jį mažiausiai garbingoje vietoje, tada jį pakvies į aukštesnę vietą, šitaip iš savo vietos pakeldamas tą, kuris išdrįso pagerbti save pats.

Kada šitaip buvo užimtos aukščiausios ir žemiausioji vietos, tada sau vietas pasirinko likusieji apaštalai, vieni atsisėdo netoli Judo, o kiti pasirinko vietas arčiau Petro, kol susėdo visi. Aplink U-formos stalą ant kušečių jie susėdo tokia tvarka: į dešinę nuo Mokytojo, Jonas; į kairę, Judas, Simonas Uolusis, Motiejus, Jokūbas Zabediejus, Andriejus, Alfiejaus dvyniai, Pilypas, Natanielius, Tomas, ir Simonas Petras.

Kartu jie buvo surinkti tam, kad pažymėtų, bent jau dvasioje, tokį paprotį, kuris buvo net ir iki Mozės, ir užsiminė apie tuos laikus, kada jų tėvai buvo vergai Egipte. Šitoji vakarienė yra jų paskutinis pasimatymas su Jėzumi, ir net tokioje rimtoje aplinkoje, pradėjus Judui, apaštalai ir vėl pasiduoda savo seniems polinkiams siekti garbės, privilegijų, ir asmeninio išaukštinimo.

Jie vis dar vienas kitam garsiai tebereiškė piktus kaltinimus, kai Mokytojas pasirodė tarpduryje, kur jis akimirką svyravo, kada jo veidu pamažu nuslinko nusivylimo išraiška. Nieko nesakydamas jis nuėjo į savąją vietą, ir jų susėdimo tvarkos nepakeitė.

Dabar jie buvo pasiruošę vakarienę pradėti, išskyrus tai, kad jų kojos vis dar

buvo nenumazgotos, o ir jų pačių nuotaika visiškai nebuvo maloni. Kada įėjo Mokytojas, tuo metu jie vis dar vienas kitam tebereiškė nemalonias pastabas, jau nekalbant apie mintis tų, kurie turėjo pakankamai emocinės kontrolės tam, kad savo jausmų nereikštų viešai.

2. PRADEDANT VAKARIENĘ

Mokytojui nuėjus į savąją vietą, kažkurį laiką įsivyravo tylą. Jėzus apžvelgė juos visus ir, šią įtampą ištirpdęs šypsena, tarė: "Aš labai troškau valgyti šią Perėjimo vakarienę su jumis. Aš norėjau su jumis pavalgyti

[1938]▼

dar vieną kartą prieš savo kančias, ir, suvokdamas, jog manoji valanda atėjo, susitariau, kad šitoji vakarienė su jumis būtų šiandakt, kadangi, kas susiję su rytojumi, tai visi mes esame Tėvo, kurio valią aš esu atėjęs vykdyti, rankose. Aš daugiau su jumis nebevalgysiu iki to meto, kada jūs sėdėsite su manimi karalystėje, kurią man suteiks Tėvas, kai būsiu užbaigęs tai, dėl ko į šią pasaulį jis mane ir pasiuntė."

Po to, kada vynas ir vanduo buvo sumaišyti, tada jie taure atnešė Jėzui, kuris, ją paėmęs iš Tadėjaus rankų, laikė savo rankoje tuo metu, kada kalbėjo padėkos maldą. Ir užbaigęs padėkos maldą, jis tarė: "Paimkite šią taure ir pasidalinkite ja tarpusavyje ir, kada iš jos gersite, tada pamąstykite, jog vynuogmedžių vaisiaus aš tikrai daugiau su jumis nebegersiu, nes dabar yra mūsų paskutinioji vakarienė. Kada tokiu pačiu būdu mes susėsime vėl, tai šitas bus būsimojoje karalystėje."

Jėzus su savo apaštalais ėmė kalbėti šitokiu būdu, nes jis žinojo, kad jo valanda atėjo. Jis suprato, jog tas metas, kada jis turi sugrižti pas Tėvą, atėjo, ir kad jo darbas žemėje yra beveik užbaigtas. Mokytojas žinojo, kad jis yra apreiškęs Tėvo meilę žemėje ir parodęs jo gailestingumą žmonijai, ir kad jis yra užbaigęs tai, dėl ko atėjo į šią pasaulį, net ir tiek, jog gautų visą galią ir valdžią danguje ir ant žemės. Lygiai taip, jis žinojo, kad Judas Iskarijotas yra visiškai apsisprendęs dėl to, jog tą naktį jį atiduos į jo priešų rankas. Jis iki galo suvokė, kad šita niekinga išdavystė yra Judo darbas, bet taip pat suvokė ir tai, kad ji teikia malonumo Liuciferiui, Šetonui, ir tamsos princui Kaligastijai. Bet nė vieno iš tų, kurie siekė jo dvasinio nuvertimo, jis nė kiek nebijojo daugiau už bet kurį kitą iš tų, kurie siekė užbaigti jo fizinį sunaikinimą. Mokytojui buvo neramu tikrai dėl vieno dalyko, ir jis nerimavo dėl jo pasirinktų pasekėjų saugumo ir išgelbėjimo. Ir dėl to, visiškai suvokdamas, kad Tėvas visą valdžią yra atidavęs jam, dabar Mokytojas pasirengė įgyvendinti broliškosios meilės parabolę.

3. APAŠTALŲ KOJŲ MAZGOJIMAS

Išgėrus Perėjimo šventės pirmąją taure, pagal žydų paprotį šeiminkas pakildavo nuo stalo ir nusiplaudavo rankas. Vėliau per valgymą ir po antrosios taurės, visi svečiai lygiai taip pakildavo ir nusiplaudavo rankas. Kadangi apaštalai žinojo, jog Mokytojas niekada nesilaikė šitų ritualinių rankų plovimosi

apeigų, tai jiems buvo labai smalsu sužinoti, ką gi jis rengiasi daryti, kada, jiems išgėrus šitą pirmąją taurę, jis pakilo nuo stalo ir tyliai nuėjo beveik iki durų, kur buvo padėti vandens ąsočiai, dubenys, ir rankšluosčiai. Ir jų smalsumas peraugo į nuostabą, kada jie pamatė Mokytoją nusivelkantį viršutinius drabužius, apsijuosiantį rankšluosčiu, ir pradedantį pilti vandenį į vieną iš dubenių kojoms. Įsivaizduokite, kaip buvo nustebę šitie dvylika vyrų, kurie taip neseniai buvo atsisakę mazgoti kojas vienas kitam ir kurie buvo išitraukę į nederamus ginčus dėl garbės vietų prie stalo, kada jie pamatė, kaip jis eina aplink stalą prie žemiausiosios šventinės vietos, kur buvo įsitaisęs Simonas Petras, ir, atsiklaupia tarno poza, pasiruošdamas numazgoti Simonos kojas. Kada Mokytojas atsiklaupė, tada visi dvylika kaip vienas pašoko ant kojų; net ir išdavikas Judas šituo metu akimirkai savo niekšybę užmiršo, kad pakiltų drauge su savo bičiuliais apaštalais išreiškiančiais šitą netikėtumą, pagarbą, ir visišką nusistebėjimą.

Simonas Petras stovėjo, žvelgdamas žemyn į savo Mokytojo atsuktą į viršų veidą. Jėzus nepasakė nieko; nebuvo reikalo, kad jis šnekėtų. Jo nuostata aiškiai rodė, kad jis ruošiasi Simonos Petro kojas numazgoti. Nežiūrint

[1939]▼

savo žmogiškųjų silpnybių, Petras Mokytoją mylėjo. Šitas galilėjietis žvejys buvo pirmoji žmogiškoji būtybė, kuri iš visos širdies patikėjo Jėzaus dieviškumu ir visiškai ir viešai pareiškė apie šitą tikėjimą. Ir nuo to laiko Petras tikrai niekada neabejojo Mokytojo dieviškąja prigimtimi. Kadangi Petras širdyje taip garbino ir gerbė Jėzų, tai nebuvo nieko keisto, kad jo siela negalėjo ir pagalvoti, kad Jėzus klūpėtų prieš jį vergiška tarno poza ir siūlytų numazgoti jam kojas, kaip tą siūlytų vergas. Kada netrukus Petras pakankamai atsitokėjo, kad galėtų į Mokytoją kreiptis, tada jis išreiškė savo visų bičiulių apaštalų širdies jausmus.

Po kelių šito didžiulio nejaukumo akimirkų, Petras tarė, "Mokytojau, ar tu iš tikrųjų ruošiesi mano kojas mazgoti?" Ir tada, žvelgdamas į viršų Petrai į akis, Jėzus pasakė: "Tu gali ne iki galo suprasti tai, ką aš netrukus padarysiu, bet po šito visų šitų dalykų prasmę sužinosi." Tada Simonas Petras, giliai įkvėpęs, tarė: "Mokytojau, tu tikrai mano kojų nemazgosi niekada!" Ir kiekvienas iš apaštalų linksėdamas pritarė Petro ryžtingam pareiškimui neleisti Jėzui šitokiu būdu prieš juos nusižeminti.

Šitos neįprastos scenos dramatiškas apeliavimas iš pradžių sujaukino net ir Judo Iskarijoto širdį; tačiau kada jo tuščiągarbis intelektas šitą reginį apsvarstė, tada jis priėjo išvados, kad šitas nusižeminimo ženklas yra kaip tik dar vienas epizodas, kuris įtikinamai įrodo, kad Jėzus niekada nebus Izraelio išvaduotojas, ir kad jis nepadarė jokios klaidos nusprendęs Mokytojo reikalą apleisti.

Jiems visiems stovint kvapą užėmusios nuostabos būsenoje, Jėzus tarė: "Petrai, aš pareiškiu, jeigu tavo kojų aš nenumazgosiu, tai tu visai nedalyvausi su manimi tame, ką aš netrukus padarysiu." Kada Petras išgirdo šitą pareiškimą, o taip pat ir dėl to, kad Jėzus ir toliau klūpėjo prie jo kojų, tada jis priėmė vieną iš tų aklo tylaus paklusimo sprendimų, atitinkantį pageidavimą to, kurį jis gerbia ir myli. Kada Simonui Petrai ėmė atrodyti, kad šitam pasiūlytam patarnavimo įgyvendinimui yra suteikiama kažkokia reikšmė, kuri lemia kiekvieno ryšį su Mokytojo darbu ateityje, tada jis ne tik susitaikė su ta mintimi leisti Jėzui

numazgoti jo kojas, bet, jam būdinga ir impulsyvia maniera, pasakė: "Tada, Mokytojau, ne tik numazgok mano kojas, bet nuplauk ir mano rankas ir nuprausk mano veidą."

Kada Mokytojas ruošėsi pradėti mazgoti Petro kojas, tada jis tarė: "Tam, kuris jau yra švarus, tereikia numazgoti tiktai kojas. Jūs tie, kurie šį vakarą sėdite su manimi, esate švarūs – bet nevisi. Tačiau dulkes nuo jūsų kojų reikėjo numazgoti prieš tai, kada jūs susėdote su manimi valgyti. Ir be to, aš norėčiau šitą patarnavimą jums atlikti kaip parabolę tam, kad pailustruočiau naujojo įsakymo, kurį aš jums tikrai netrukus pateiksiu, prasmę."

Lygiai tokiu pačiu būdu Mokytojas ėjo aplink stalą, tylėdamas, mazgodamas savo dvylikos apaštalų kojas, nepraeidamas net ir pro Judą. Kada Jėzus šių dvylikos kojas baigė mazgoti, tada jis apsirengė savo drabužius, sugrįžo į savo vietą kaip šeimininkas, ir apžvelgęs savo sutrikusius apaštalus, tarė:

"Argi jūs iš tiesų suprantate, ką aš jums padariau? Jūs mane vadinatė Mokytoju, ir teisingai vadinatė, nes aš toks ir esu. Tuomet, jeigu jūsų kojas numazgojo Mokytojas, tai kodėl gi jūs nenorėjote mazgoti kojų vienas kitam? Kokią pamoką turėtumėte gauti iš šitos parabolės, kurioje Mokytojas su tokiu noru šitai patarnauja, kaip patarnauti vienas kitam nenorėjo jo sielos broliai? Tikrai, tikrai aš jums sakau: Tarnas nėra didingesnis už savo šeimininką; taip pat ir tas, kuris yra atsiųstas, nėra didingesnis už tą, kuris jį siunčia. Jūs matėte, kaip aš tarnavau gyvendamas tarp jūsų, ir palaiminti esate jūs tie, kurie turėsite tos maloningos drąsos šitai patarnauti. Bet kodėl gi jūs

[1940]▼

taip lėtai mokotės, jog dvasinėje karalystėje didingumo paslaptis nėra panaši į galios metodus materialiaame pasaulyje?

"Kada šį vakarą aš įėjau į šitą kambarį, tada jūs nepasitenkinote tuo, kad išdidžiai atsisakėte numazgoti kojas vienas kitam, bet jūs taip pat turėjote įsivelti ir į tarpusavio ginčą dėl to, kas turėtų užimti garbės vietas prie manojų stalo. Tokių garbės ženklų siekia fariziejai ir šito pasaulio vaikai, bet šitai neturėtų būti tarp dangiškosios karalystės ambasadorių. Argi jūs nežinote, jog prie manojų stalo negali būti nė vienos vietos, kuri turėtų privilegijų? Argi jūs nesuprantate, kad kiekvieną iš jūsų aš myliu taip, kaip myliu ir visus kitus? Argi jūs nežinote, jog arčiausia vieta prie manęs, taip, kaip ją garbinga supranta žmonės, gali visiškai nieko nereikšti, kiek tai yra susiję su jūsų padėtimi dangaus karalystėje? Jūs žinote, jog pagonių karaliai turi valdžią savo pavaldiniams, tuo tarpu tie, kurie šitą valdžią panaudoja, kartais yra vadinami geradariais. Bet tikrai šitai nebus dangaus karalystėje. Tas, kuris tarp jūsų norėtų būti didis, tegul tampa toks, kaip jaunesnysis; tuo tarpu tas, kuris valdo, tegul tampa toks, kuris patarnauja. Kuris gi yra didingesnis, ar tas, kuris sėdi prie stalo, ar tas, kuris patarnauja? Argi neįprasta laikyti, jog tas, kuris sėdi prie stalo, yra didingesnis? Bet jūs pamatysite, jog aš esu tarp jūsų kaip tas, kuris patarnauja. Jeigu vykdančias Tėvo valią jūs norite su manimi būti bičiuliai tarnai, tada būsimojoje karalystėje jūs tikrai sėdėsite su manimi galioje, ir ateities šlovėje toliau vykdydami Tėvo valią."

Kada Jėzus baigė kalbėti, tada Alfiejaus dvyniai atnešė duoną ir vyną, su

karčiomis žolėmis ir džiovintų vaisių pasta, kaip Paskutiniosios Vakarienės kitą patiekalą.

4. PASKUTINIEJI ŽODŽIAI IŠDAVIKUI

Keletą minučių apaštalai valgė tyloje, bet veikiami Mokytojo linksmo elgesio, netrukus jie įsitraukė į pokalbį, ir neužilgo valgymas tęsėsi tarsi ir nebūtų atsitikę nieko ypatingo, kas jų gerą nuotaiką ir visuomeninę santarvę šita nepaprasta proga būtų sudrumstę. Po to, kada praėjo šiek tiek laiko, maždaug įpusėjus valgyti antrąjį patiekalą, Jėzus, apžvelgdamas juos, tarė: "Aš jums sakiau, kaip aš trokštu su jumis valgyti šitą vakarienę, ir, žinodamas, kad blogosios tamsos jėgos paslapčiomis suplanavo Žmogaus Sūnų nužudyti, tai aš nusprendžiau šitą vakarienę valgyti su jumis šitame slaptame kambaryje, ir viena diena anksčiau iki Perėjimo šventės, kadangi aš nebebūsiu kartu su jumis šituo laiku rytojaus naktį. Aš jums daug kartų esu sakęs, jog turiu sugrįžti pas Tėvą. Dabar manoji valanda tikrai atėjo, bet nebuvo būtina, jog vienas iš jūsų mane išduotų į mano priešų rankas."

Kada šie dvylika išgirdo šitą, jau didele dalimi nebetekę perdaug geros nuomonės apie save ir per didelio pasitikėjimo savimi dėl to, jog buvo išsakyta parabolė apie kojų mazgojimą ir dėl vėlesnės Mokytojo kalbos, tada jie ėmė žvilgčioti vienas į kitą nerimastingu tonu neryžtingai klausdami, "Ar tai aš?" Ir kada jo šitai pasiteiravo visi, tada Jėzus tarė: "Nors pas Tėvą aš turiu vykti būtinai, bet nebuvo būtina vienam iš jūsų tapti išdaviku tam, kad būtų įvykdyta Tėvo valia. Toks yra vaisius, kurį davė užslėptas blogis širdyje to, kuris visa savo siela tiesos nepamilo. Koks apgaulingas yra intelektualus išpuikimas, kuris eina prieš pat dvasinį nuopuolį! Tas, kuris buvo mano draugas daugelį metų ir kuris net ir dabar valgo mano duoną, norės mane išduoti, nors dabar jis savo ranką su manimi padažo į dubenį."

Ir kada Jėzus baigė šitą sakyti, tada jie visi vėl ėmė klausinėti, "Ar tai aš?" Ir kai Judas, sėdintis savo Mokytojui iš kairės, vėl paklausė, "Ar tai aš?" Jėzus, padažydamas duoną į dubenį su žolėmis, padavė ją Judui, tardamas, "Tu

[1941]▼

pasakei." Bet kiti negirdėjo, ką Jėzus pasakė Judui. Jonas, kuris sėdėjo Jėzui iš dešinės, pasilenkė ir Mokytojo paklausė: "Kas jis? Mes turėtume žinoti, kas yra tas, kuris pasirodė, jog yra neištikimas jam parodytam pasitikėjimui." Jėzus atsakė: "Jau iš tiesų aš jums pasakiau, kaip tūk tas, kuriam aš padaviau pamirkytą duonos gabalėlį." Bet buvo taip natūralu, kad pamirkytą duonos gabalėlį šeiminkas paduotų šalia sėdinčiam iš kairės, jog niekas iš jų į tai dėmesio neatkreipė, nors Mokytojas pasakė taip aiškiai. Bet Judas iki skausmo sąmoningai suvokė Mokytojo žodžių, susietų su jo veiksmu, prasmę, ir jis išsigando, kad jo sielos broliai lygiai taip nesužinotų, jog šis išdavikas yra jis.

Petras labai susijaudino dėl to, kas buvo pasakyta, ir pasilenkęs į priekį per stalą, jis kreipėsi į Joną, "Paklausk jo, kas jis, arba jeigu jis pasakė tau, tai pasakyk man, kas yra šis išdavikas."

Jėzus nutraukė jų šnibždėjimą, sakydamas: "Man liūdna dėl to, jog šitas blogis turėjo įvykti, ir aš tikėjausi net iki pat šios valandos, jog tiesos galia

galėtų triumfuoti prieš blogio apgaules, bet šitokių pergalių nelaimima neturint tokio įtikėjimo, kuriam yra būdinga nuoširdi meilė tiesai. Aš nebūčiau sakęs šitų dalykų per šitą, mūsų paskutiniąją vakarienę, bet aš noriu jus įspėti apie šitą liūdesį ir šitai jus parengti tam, kas yra pakibę virš mūsų. Aš jums pasakiau tai, nes noriu, kad jūs prisimintumėte, kai aš būsiu išėjęs, jog aš žinojau apie visus šiuos slaptus blogio suokalbius, ir apie tai, jog mane išduos, aš jus perspėjau iš anksto. Ir visa tai aš darau tikrai dėl to, kad jūs būtumėte sustiprinti prieš tas pagundas ir išbandymus, kurie kaip tik ir laukia ateityje.”

Kada Jėzus šitai pakalbėjo, tada pasilenkęs prie Judo, tarė: “Tą, ką tu nusprendei padaryti, daryk greičiau.” Ir kada Judas išgirdo šiuos žodžius, tada jis pakilo nuo stalo ir skubiai išėjo iš kambario, išėjo į naktį, kad įvykdytų tai, ką įvykdyti buvo nusprendęs jo protas. Kada kiti apaštalai pamatė, kaip Judas skubiai išėjo, po to, kai Jėzus jam pasakė, tada jie pamanė, kad jis išėjo dar kuo nors papildomai pasirūpinti vakarienei arba atlikti kokį nors kitą pavedimą Mokytojui, kadangi jie manė, kad jis vis dar tebenešioja tą maišelį.

Jėzus dabar žinojo, jog dėl to, kad Judas netaptų išdaviku, nieko padaryti nebegalima. Jis pradėjo su dvylika – dabar jis turi vienuolika. Iš šitų apaštalų jis pasirinko šešis, ir nors Judas buvo tarp tų, kuriuos pasirinko tie jo apaštalai, kuriuos jis buvo pasirinkęs pats, bet vis tiek Mokytojas jį priėmė ir darė, iki pat šitos pačios valandos, viską, kas tikrai įmanoma, kad jį atitrauktų nuo nuodėmės ir išgelbėtų, net ir taip, kaip jis dirbo ir kitų ramybės ir išgelbėjimo labui.

Šitoji vakarienė, su jos jautriais epizodais ir sušvelninančiomis smulkmenomis, buvo Jėzaus paskutinytis kreipimasis į dezertyruojantį Judą, bet tai buvo bergždžia. Įspėjimas, net ir tada, kada yra perteikiamas pačiu taktiškiausiu būdu ir išsakomas pačia geranoriškiausią dvasia, paprastai, neapykantą tikrai sustiprina ir uždega nusikalstamą pasiryžimą, kad iki pat pat galo būtų įvykdyti savo paties savanaudiški ketinimai, kuomet meilė iš tiesų yra nebegyva.

5. ATMINIMO VAKARIENĖS SUKŪRIMAS

Kada Jėzui jie atnešė trečiąją taurę vyno, “palaiminimo taurę,” tada jis pakilo nuo kušetės, ir paėmęs taurę į rankas, ją palaimino, tardamas: “Paimkite šitą taurę, jūs visi, ir išgerkite iš jos. Ji iš tikrųjų bus mano atminimo taurė. Tai yra gailėstingumo ir tiesos naujosios dieviškosios tvarkos palaiminimo taurė. Ji iš tikrųjų jums bus Tiesos Dvasios padovanojimo ir tarnavimo simbolis. Ir tikrai aš daugiau nebegersiu šios taurės su jumis iki to meto, kada ją gersiu su jumis naujuoju pavidalu Tėvo amžinojoje karalystėje.”

[1942]▼

Apaštalai visi pajuto, kad jiems geriant iš šitos palaiminimo taurės gilaus pagarbumo ir tobulos tylos aplinkoje, vyksta kažkas nepaprasta. Senoji Perėjimo šventė buvo skirta pažymėti jų tėvų išsivadavimą iš rasinės vergovės ir individualios laisvės pasiekimą; dabar Mokytojas įveda naują atminimo vakarienę kaip naujosios dieviškosios tvarkos simbolį, kada pavergtas individas išsilaisvina iš rituališkumo ir savanaudiškumo vergovės ir įtikėjimo dėka pasiekia gyvojo Dievo išsilaisvintųjų sūnų brolystės ir bičiulystės dvasinį

džiaugsmą.

Kada jie pabaigė gerti šitą naują atminimo taure, tada Mokytojas paėmė duoną ir, sukalbėjęs padėkos maldą, ėmė ją laužyti į gabalus ir, liepęs jiems šiuos gabalus perduoti kitiems, tarė: “Imkite šitą atminimo duoną ir valgykite ją. Aš jums sakiau, jog aš esu gyvenimo duona. Ir šitoji gyvenimo duona yra Tėvo ir šio Sūnaus suvienytas gyvenimas vienoje dovanoje. Tėvo žodis, kaip yra apreikštas šiame Sūnuje, iš tiesų yra gyvenimo duona.” Kada jie suvalgė šitą atminimo duoną, tiesos, išikūnijusios mirtingojo materialaus kūno pavidalu, gyvojo žodžio simbolį, tada jie visi atsisėdo.

Įvesdamas šitą atminimo vakarienę, Mokytojas, koks visada buvo jo įprotis, pasinaudojo parabolėmis ir simboliais. Jis pasinaudojo simboliais, kadangi norėjo pamokyti kai kurių dvasinių tiesų tokiu būdu, kad jo pasekėjams būtų sunku jo žodžiams suteikti tikslius aiškinimus ir konkrečias prasmes. Šitaip jis stengėsi užkirsti kelią tam, kad viena po kitos einančios kartos jo mokymo nepaverstų į sustabarėjusį ir jo dvasinių prasmų nesupančiotų tradicijos ir dogmos negyvomis grandinėmis. Sukurdamas vienintelį ritualą arba sakramentą, susietą su jo viso gyvenimo misija, Jėzus iš visų jėgų stengėsi pasiūlyti savo prasmes, o ne susaistyti save su tiksliais apibrėžimais. Jis nenorėjo sugriauti individo sampratos apie dieviškąją komuniją nustatydamas tikslią formą; jis taip pat nenorėjo apriboti tikinčiojo dvasinės vaizduotės formaliai ją suvaržydamas. Vietoje šito jis stengėsi iš naujo gimusią žmogaus sielą išlaisvinti, kad ji skrietų ant naujos ir gyvos dvasinės laisvės džiaugsmo sparnų.

Nežiūrint Mokytojo pastangų šitokiu būdu sukurti atminimo šitą naująjį sakramentą, tie, kurie buvo jo pasekėjai per vėlesnius amžius, pasirūpino, kad jo aiškiai išreikštam norui būtų sėkmingai pasipriešinta tuo, jog tos paskutiniosios nakties, kada jis buvo materialaus kūno pavidalu, jo paprastas dvasinis simboliškumas buvo išsprautas į tikslius aiškinimus ir buvo veikiamas nustatytos formulės, turinčios beveik matematinį tikslumą. Iš visų Jėzaus mokymų nė vienas netapo toks, kurį tradicija būtų labiau sustandartinusi.

Šitos atminimo vakarienės, kada ją valgo tie, kurie yra tikintys į šį Sūnų ir pažįstantys Dievą, simboliškumo nėra reikalo sieti su kokiu nors iš žmogaus kvailokų klaidingų aiškinimų apie dieviškojo buvimo prasmę, nes visomis tokiomis progomis Mokytojas iš tikrųjų dalyvauja. Atminimo vakarienė yra to tikinčiojo simbolinis susitikimas su Mykolu. Kada jūs tampate šitokie dvasiškai sąmoningi, tada šis Sūnus realiai dalyvauja, ir jo dvasia broliaujasi su viduje gyvenančiu savojo Tėvo fragmentu.

Po to, kada keletą akimirkų jie buvo susimąstę, Jėzus toliau kalbėjo: “Kada jūs darysite šiuos dalykus, tada prisiminkite tą gyvenimą, kurį aš gyvenau žemėje tarp jūsų, ir džiaukitės, jog aš turiu ir toliau gyventi žemėje su jumis ir tarnauti per jus. Kaip individai, tarpusavyje nesiginčykite dėl to, kas iš tiesų bus didžiausias. Visi būkite kaip sielos broliai. O kada karalystė išaugs tiek, kad ją sudarys didelės tikinčiųjų grupės, tada lygiai taip jūs neturėtumėte varžytis dėl didingumo ir tarp tokių grupių nesiekti privilegijų.”

[1943]▼

Ir šitas didingas įvykis vyko vieno draugo viršutiniame kambaryje. Nei ši vakarienė, nei šis pastatas nebuvo niekuo susiję su kokia nors šventa forma ar koku nors ritualiniu pašventinimu. Atminimo vakarienė buvo sukurta be kokio nors bažnytinio leidimo.

Kada Jėzus šitokiu būdu sukūrė atminimo vakarienę, tada apaštalams tarė: "Ir kiekvieną kartą, kada jūs šitą darysite, darykite tai manajam atminimui. Ir kada jūs iš tiesų mane prisiminsite, tada iš pradžių prisiminkite mano gyvenimą materialaus kūno pavidalu, prisiminkite, jog aš kažkada buvau drauge su jumis, o tada, įtikėjimo dėka, suvokite, kad jūs iš tikrųjų visi kada nors vakarieniausite su manimi Tėvo amžinojoje karalystėje. Tai yra naujoji Perėjimo šventė, kurią aš palieku jums, net ir atminimą apie manąjį savęs padovanojimo gyvenimą, amžinosios tiesos žodį; ir apie manąją meilę jums, manosios Tiesos Dvasios išliejimą visiems materialiams kūnams."

Ir jie užbaigė šitą senosios, bet bekraujės Perėjimo šventės pažymėjimą, ryšium su naujosios atminimo vakarienės pradžia, sugiedodami, visi drauge, vienas šimtas aštuonioliktąją Psalmę.

[1944]▼

180 DOKUMENTAS

ATSISVEIKINIMO KALBA

PO TO, kada buvo sugiedota Psalmė, užbaigiant Paskutinąją Vakarienę, apaštalai manė, kad Jėzus ruošiasi tuoj pat sugrįžti į stovyklą, bet jis ženklų parodė, kad jie atsisėstų. Tarė Mokytojas:

"Jūs gerai prisimenate, kada aš jus siunčiau be piniginių ir kapšo ir net patariau, kad su savimi neimtumėte jokių papildomų drabužių. Ir jūs visi prisiminsite, kad jums nieko nestigo. Bet dabar jūsų tikrai laukia neramūs laikai. Daugiau jūs nebegalite pasikliauti minių gera valia. Nuo šiol, tas, kuris turi piniginę, tegul ją pasiima su savimi. Kada skelbti šitos evangelijos jūs išeisite į pasaulį, tada pasirūpinkite savojo pragyvenimo tokiomis lėšomis, kokios atrodys, jog yra geriausios. Aš atėjau tam, kad atneščiau ramybę, bet kažkurį laiką jos nebus.

"Dabar atėjo tas metas, kad būtų šlovinamas Žmogaus Sūnus, ir manyje bus iš tikrųjų šlovinamas Tėvas. Mano draugai, su jumis aš turiu pabūti tik šiek tiek ilgiau. Netrukus jūs manęs ieškosite, bet nebesurasite, nes aš vykstu į tokią vietą, į kurią, šiuo metu, jūs atvykti negalite. Tačiau, kada jūs savo darbą žemėje būsite užbaigę taip, kaip ir aš dabar esu užbaigęs savąjį, tada jūs tikrai ateisite pas mane net ir taip, kaip aš dabar rengiuosi vykti pas savąjį Tėvą. Visiškai neužilgo aš ruošiuosi jus palikti, žemėje manęs daugiau nebematysite, bet jūs iš tiesų visi mane pamatysite būsimajame amžiuje, kada pakilsite į tą karalystę, kurią manasis Tėvas yra davęs man."

1. NAUJASIS ĮSAKYMAS

Po kelias akimirkas trukusio nesuvaržyto pašnekesio, Jėzus atsistojo ir tarė: "Kada aš jums perteikiau parabolę, rodančią, kaip jūs tikrai turėtumėte norėti tarnauti vienas kitam, tada sakiau, jog noriu jums duoti naują įsakymą; ir tai aš tikrai padarysiu dabar, kadangi netrukus aš jus paliksiu. Jūs gerai žinote tą įsakymą, kuris nurodo, kad jūs mylėtumėte vienas kitą; kad savo artimą mylėtumėte net ir taip, kaip save patį. Bet aš nesu iki galo patenkintas net ir tokiu nuoširdžiu savo vaikų atsidavimu. Aš norėčiau, kad jūs atliktumėte dar didingesnius meilės veiksmus tikinčios brolijos karalystėje. Ir todėl aš jums duodu šitą naująjį įsakymą: Kad jūs mylėtumėte vienas kitą net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Ir pagal tai visi žmonės iš tikrųjų žinos, kad jūs esate mano mokiniai, jeigu šitaip jūs mylėsite vienas kitą.

"Kada aš jums suteikiu šitą naująjį įsakymą, tada jūsų sieloms aš neužkraunu jokios naujos naštos; vietoje šito aš iš tiesų jums atnešu naują džiaugsmą ir padarau įmanoma tai, kad jūs patirtumėte naują malonumą pažindami tą palaimą, kai savo širdies meilę dovanojate savo bičiuliams žmonėms. Neužilgo aš patirsiu didžiausią džiaugsmą, nors ir kentėdamas išorinį skausmą, padovanodamas savąją meilę jums ir jūsų bičiuliams mirtingiesiems.

"Kada aš kviečiu jus mylėti vienas kitą, net ir taip, kaip jus mylėjau aš, tada aš jums siūlau tikros meilės aukščiausiojo laipsnio matą, nes didesnės meilės už šitą negali turėti nė vienas žmogus: kad savąją gyvybę jis atiduos už savo draugus. O jūs esate mano

[1945]▼

draugai; jūs ir toliau liksite mano draugais, jeigu tikrai norėsite daryti tą, ko aš jus mokiau. Mane jūs vadinote Mokytoju, bet aš nevadinu jūsų tarnais. Jeigu tikrai jūs tikrai mylėsite vienas kitą taip, kaip jus myliu aš, tai jūs iš tiesų būsite mano draugai, ir aš visada tikrai pasakysiu jums tą, ką Tėvas apreiškia man.

"Ne vien tik jūs pasirinkote mane, bet taip pat ir aš pasirinkau jus, ir aš jums liepiu eiti į pasaulį, kad vestumėte kupino meilės tarnavimo savo bičiuliams vaisius, net ir taip, kaip tarp jūsų gyvenau aš ir kaip jums apreiškiau Tėvą. Tėvas ir aš tikrai abu dirbsime drauge su jumis, ir jūs iš tikrųjų patirsite dieviškąją džiaugsmo pilnatvę, jeigu tikrai jūs iš tikrųjų paklusite mano įsakymui mylėti vienas kitą net ir taip, kaip jus mylėjau aš."

Jeigu jūs norite dalintis Mokytojo džiaugsmu, tai jūs turite dalintis ir jo meile. O dalintis jo meile reiškia, kad jūs esate pasidalinę ir jo tarnystę. Tokia meilės patirtis jūsų neišvaduoja iš šito pasaulio sunkumų; ji nesukuria naujo pasaulio, bet kuo tikriausiai senąjį pasaulį ji paverčia nauju.

Turėkite omenyje: Jėzus reikalauja būtent ištikimybės, o ne pasiaukojimo. Aukojimosi sąmonė reiškia, kad tos iš visos širdies meilės, kuri tokį kupiną meilės tarnavimą būtų pavertusi didžiausiu džiaugsmu, nėra. Pareigos idėja rodo, kad jūs turite tarno mąstymą, ir dėl to nepatiriate to galingo jaudulio, kurį patirtumėte tarnaudamas kaip draugas ir draugui. Draugystės akstinas pranoksta visus įsitikinimus apie pareigą, ir draugo tarnystė draugui niekada negali būti vadinama auka. Mokytojas apaštalus mokė, kad jie yra Dievo sūnūs. Juos jis

vadino sielos broliais, ir dabar, prieš jam išvykstant, jis juos vadina savo draugais.

2. VYNMEDIS IR ŠAKOS

Tada Jėzus vėl atsistojo ir savo apaštalus mokė toliau: "Aš esu tas tikrasis vynmedis, o manasis Tėvas yra tas žemdirbys. Aš esu tas vynmedis, o jūs esate šakos. Ir Tėvas iš manęs reikalauja tiktai to, kad jūs iš tiesų duotumėte daug vaisių. Vynmedį apkarpo tiktai tam, kad padidėtų jo šakų vaisingumas. Kiekvieną šaką, išaugančią iš manęs, kuri neveda vaisių, Tėvas pašalins. Kiekvieną šaką, kuri duoda vaisių, Tėvas nuvalys tam, kad ji galėtų duoti daugiau vaisių. Jūs jau tikrai apsisivalėte mano pasakyto žodžio dėka, bet jūs turite ir toliau likti švarūs. Jūs turite gyventi manyje, o aš turiu gyventi jumoje; šaka nudžius, jeigu ji bus atskirta nuo vynmedžio. Kaip šaka negali duoti vaisių, jeigu ji negyvena vynuogmedyje, lygiai taip ir jūs negalite duoti kupino meilės tarnavimo vaisių, jeigu negyvenate manyje. Prisiminkite: aš esu tas tikrasis vynmedis, o jūs esate tos gyvosios šakos. Tas, kuris gyvena manyje, ir kurio viduje gyvenu aš, duos daug dvasios vaisių ir patirs didžiausią džiaugsmą veddamas šiuos dvasinius vaisius. Jeigu jūs norite palaikyti šitą gyvą dvasinį ryšį su manimi, tai jūs duosite gausų derlių. Jeigu jūs gyvensite manyje, o manieji žodžiai bus gyvi jumoje, tuomet jūs galėsite su manimi bendrauti laisvai, ir tada manoji gyva dvasia galės į jus įsilieti tiek, kad jūs galėsite paprašyti bet ko, ko tik nori manoji dvasia, ir padaryti viską, būdami garantuoti, jog manasis Tėvas mūsų prašymą patenkins. Šitaip iš tiesų yra šlovinamas Tėvas: kad vynmedis turi daug gyvų šakų, ir kad kiekviena šaka duoda daug vaisių. Ir kada pasaulis pamatys šitas vaisius vedančias šakas – manusius draugus, kurie vienas kitą myli, net ir taip, kaip juos mylėjau aš – tada visi žmonės žinos, kad jūs iš tikrųjų esate mano mokiniai.

“Taip, kaip Tėvas mylėjo mane, taip iš tikrųjų jus mylėjau aš. Gyvenkite manojėje meilėje net ir taip, kaip aš gyvenu Tėvo meilėje. Jeigu jūs darysite taip, kaip jus mokiau aš, tuomet jūs tikrai gyvensite manojėje meilėje, net ir taip, kaip ir aš laikiausi Tėvo žodžio ir visą laiką gyvenu jo meilėje.”

[1946]▼

Žydai nuo seno mokė, jog Mesijas bus Dovydo protėvių “stiebas, išaugantis iš vynmedžio,” ir šito senojo mokymo atminimui didžiulis ženklas su vynuogėmis ir vynmedžiu puošė įėjimą į Erodo šventyklą. Visi apaštalai šiuos dalykus prisiminė tuo metu, kada Mokytojas kalbėjosi su jais šitą naktį viršutiniame kambaryje.

Bet vėliau klaidingus aiškinimus, susijusius su Mokytojo išvadomis apie malda, lydėjo didžiulė širdgėla. Dėl šitų mokymų būtų kilę nedaug sunkumų, jeigu jo tikslūs žodžius būtų prisiminę ir vėliau teisingai užrašę. Tačiau, kada tai buvo užrašyta, tada tikintieji malda Jėzaus vardu laikė tam tikros rūšies aukščiausia magija, manydami, kad iš Tėvo jie gaus bet ką, ko tik paprašys. Per amžius sąžiningos sielos savo įtikėjimą griovė toliau, užkliūdamos už šitos koją pakišančios užtvaros. Kiek tikinčiųjų pasauliui dar prireiks laiko, kad suprastų, jog malda tai nėra toks procesas, kada pasiekama tai, ko norite jūs, bet vietoje

šito, tai yra tokia programa, kada pasirenkamas Dievo kelias, toks patyrimas, kada mokomasi suvokti ir vykdyti Tėvo valią? Tai yra visiškai teisinga, jog, kada jūsų valia iš tiesų yra susieta su jo valia, tada jūs galite prašyti bet ko, ką suvokia šitoji valios sąjunga, ir prašymas bus patenkintas. Ir tokia valios sąjunga yra įgyvendinama Jėzaus ir per Jėzų, net ir taip, kaip ir vynmedžio gyvybė teką į gyvas šakas ir per šitas šakas.

Kada yra šitas gyvas ryšys tarp dieviškumo ir žmonijos, jeigu žmonija tikrai nemąstydamą ir nemokėiškai meldžia savanaudiško lengvumo ir tuėčiagarbiėkų laimėjimų, tada gali būti tikrai vienintelis toks atsakymas: daugiau ir gausnio dvasios vaisių derliaus ant gyvųjų šakų stiebo. Kada vynmedžio šaka yra gyva, tada gali būti tikrai vienintelis atsakymas į jos visus praėšymus: gausnio vynuogių derliaus. Iš esmės, toji šaka egzistuoja tikrai tam, kad vestų vynuoges, duotų vynuogių derlių, ir negali daryti nieko kito. Šitaip iš tiesų ir tikras tikintysis egzistuoja tikrai tam, kad duotų dvasios vaisius: mylėtų žmogų taip, kaip ir jį patį myli Dievas – kad mes mylėtume vienas kitą, net ir taip, kaip mus mylėjo Jėzus.

Ir kada Tėvo drausminanti ranka paliečia vynmedį, tada tai yra daroma su meile tam, kad šakos galėtų duoti gausų vaisių. Ir išmintingas žemdirbys išpjauna tikrai negyvas ir bevaisės šakas.

Jėzui buvo labai sunku net ir apaėštalams išaiėškinti tai, kad jie suvoktų, jog malda yra iš dvasios gimusiųjų tikinčiųjų veikimas šioje karalystėje, kurioje vieėpatauja dvasia.

3. PASAULIO PRIEŠIŠKUMAS

Šie vienuolika nespėjo užbaigti diskusijų dėl pasisakymo apie vynmedį ir šakas, kada Mokytojas, parodė, kad jis nori kalbėti jiems toliau ir žinodamas, jog turi nedaug laiko, pasakė: “Kada aė būsiu jus palikęs, tada nepraraskite draėšos dėl to, jog pasaulis bus priešiškas. Nenusiminkite net ir tada, kada bailūs tikintieji atsigręėš prieš jus ir susikabins rankomis su karalystės priešais. Jeigu pasaulis tikrai neapkė, jūsų, tuomet jūs turėtumėte prisiminti, kad jis ėmė nekėsti manęs net ir anksčiau negu jis ėmė neapkėsti jūsų. Jeigu jūs būtumėte iš šito pasaulio, tuomet iš tiesų pasaulis saviėskius mylėtų, bet kadangi jūs nesate tokie, tai pasaulis jus mylėti atsisako. Jūs esate šitame pasaulyje, bet jūsų gyvenimas neturi būti panaėsus į šio pasaulio gyvenimą. Aė jus pasirinkau iš šio pasaulio tam, kad jūs atstovautumėte kito pasaulio dvasiai net ir šitame pasaulyje, iš kurio jūs buvote pasirinkti. Bet visada prisiminkite tuos žodžius, kuriuos aė jums sakiau: Tarnas nėra didingesnis už savo šeimininką. Jeigu jie drįėsta persekioti mane, tai jie taip pat persekios ir jus. Jeigu mano žodžiai įžeidžia netikinčiuosius, lygiai taip ir jūsų žodžiai iš tikrųjų įžeis tuos nuodėminguosius. Ir visa tai jie iš tikrųjų darys jums dėl to, nes jie netiki nei į

[1947]▼

mane, nei į Tą, kuris atsiuntė mane; todėl, iš tikrųjų jūs daug kentėsite manosios evangelijos vardan. Tačiau, kada jums reikės šiuos sukrėtimus išverti, tada turėtumėte prisiminti, jog anksčiau negu jūs aė taip pat kentėjau šitos dangiėskosios karalystės evangelijos labui.

"Didelė dalis iš tų, kurie užsipuls jus, apie dangaus šviesą nieko neišmano, bet šito nepasakysi apie kai kuriuos iš tų, kurie mus persekioja dabar. Jeigu mes nebūtume jų mokę tiesos, tai jie galėtų padaryti daug keistų dalykų, už kuriuos jų nesmerktų, bet dabar, kadangi šitą šviesą jie pažino ir išdrįso ją atmesti, tai savajam požiūriui jie nebeturi jokio pateisinimo. Tas, kuris neapkenčia manęs, tas neapkenčia ir manojo Tėvo. Negali būti kitaip; toji šviesa, kuri jus išgelbėtų, jeigu būtų priimta, gali jus pasmerkti tikrai tuomet, jeigu ji būtų sąmoningai atstumta. Ir ką gi aš padariau šitiems žmonėms, kad jie turėtų manęs neapkęsti tokia siaubinga neapykanta? Nieko, išskyrus tai, kad jiems siūlau bičiulystę žemėje ir išgelbėjimą danguje. Bet argi jūs neskaitėte Rašto tos vietos, kur pasakytą: 'Ir jie neapkentė manęs be jokios priežasties'?"

"Bet aš tikrai jūsų nepaliksiu pasaulyje vienu. Labai greitai, po to, kai būsiu išėjęs, aš tikrai atsiųsiu dvasinį pagalbininką. Jūs iš tikrųjų turėsite su savimi tą, kuris užims mano vietą tarp jūsų, tą, kuris jus toliau mokys tiesos kelio, kuris net ir guos jus.

"Tegul jūsų širdys nebūna sunerimusios. Jūs tikite į Dievą; taip pat toliau tikėkite ir į mane. Nors aš ir turiu jus palikti, bet tikrai nuo jūsų nebūsiu toli. Aš jau sakiau jums, kad manojo Tėvo visatoje yra daug laukimo vietų. Jeigu tai nebūtų tiesa, tai apie jas aš jums nebūčiau ir kalbėjęs nuolat. Aš rengiuosi sugrįžti į šiuos šviesos pasaulius, Tėvo danguje buveines, į kurias jūs tikrai kažkuriuo metu pakilsite. Į šitą pasaulį aš atėjau iš tokių vietų, o dabar netoli yra toji valanda, kada turėsiu sugrįžti į savojo Tėvo darbą tose sferose danguje.

"Toku būdu, jeigu jau aš anksčiau už jus einu į Tėvo dangiškąją karalystę, tai būtinai pasirūpinsiu, kad jus atgabentų tam, jog su manimi galėtumėte būti tose vietose, kurios mirtingiesiems Dievo sūnums buvo parengtos anksčiau negu buvo šitas pasaulis. Nors ir turiu jus palikti, bet aš tikrai būsiu su jumis dvasioje, ir galiausiai jūs tikrai būsite su manimi asmeniškai, kada būsite pakilę pas mane manojoje visatoje net ir taip, kaip aš netrukus pakilsiu pas savąjį Tėvą didesnėje jo visatoje. Ir tai, ką aš jums esu sakęs, yra tikra ir egzistuoja amžinai, nors jūs šito suvokti iki galo ir negalite. Aš vykstu pas Tėvą, ir nors jūs dabar paskui mane sekti ir negalite, bet jūs tikrai paskui mane seksite per ateinančius amžius."

Kada Jėzus atsisėdo, tada atsistojo Tomas ir tarė: "Mokytojau, mes nežinome, kur tu eini; todėl, aišku, mes nežinome ir to kelio. Bet mes tikrai paskui tave seksime šitą pačią naktį, jeigu tu mums tą kelią parodysi."

Kada Jėzus išklausė Tomą, tada jis atsakė: "Tomai, aš esu tas kelias, toji tiesa, ir tas gyvenimas. Nė vienas žmogus nepatenka pas Tėvą kaip nors kitaip, kaip tik per mane. Visi tie, kurie suranda Tėvą, iš pradžių suranda mane. Jeigu jūs pažįstate mane, tai tą kelią pas Tėvą jūs žinote. O jūs iš tikrųjų mane pažįstate, nes su manimi gyvenote ir dabar mane matote."

Bet daugeliui apaštalų šitas mokymas buvo per daug gilus, ypač Pilypui, kuris, persimetęs keliais žodžiais su Natanieliumi, atsistojo ir tarė: "Mokytojau, parodyk mums Tėvą, ir viskas, ką tu pasakei, bus aišku."

Ir kada Pilypas šitaip pasakė, tada Jėzus tarė: "Pilypai, nors su jumis aš buvau taip ilgai, ir vis tiek tu net ir manęs nepažįsti? Vėl aš tikrai pareiškiu: Tas, kuris matė mane, tas matė Tėvą. Kaip gi tuomet tu gali sakyti, Parodyk mums Tėvą? Argi tu netiki, jog aš esu Tėvo viduje, o Tėvas yra manyje? Argi aš nemokiau jūsų, jog tie žodžiai, kuriuos aš sakau, nėra mano žodžiai, bet jie yra Tėvo žodžiai? Aš kalbu Tėvo vardu, o ne savo vardu. Šitame pasaulyje aš esu tam, kad vykdyčiau

[1948]▼

Tėvo valią, ir tą aš padariau. Manasis Tėvas gyvena manyje ir dirba per mane. Tikėkite manimi, kada aš sakau, jog Tėvas yra manyje, ir kad aš esu Tėvo viduje, arba tiesiog tikėkite manimi paties to gyvenimo, kurį aš gyvenau, labai - šio darbo labai."

Kai Mokytojas nuėjo į šalį, kad atsigavintų vandeniui, tada šie vienuolika įsitraukė į dvasinę diskusiją apie šiuos mokymus, o Petras buvo pradėjęs išsilieti išplėsta kalba, kada sugrįžo Jėzus ir ženklų parodė jiems sėstis.

4. PAŽADĖTASIS PAGALBININKAS

Jėzus toliau mokė, sakydamas: "Kada aš būsiu išėjęs pas Tėvą, ir po to, kai jis bus visiškai priėmęs šį darbą, kurį aš jums dariau žemėje, ir po to, kai būsiu gavęs savo paties sferos visišką suverenumą, tada savajam Tėvui pasakysiu: Palikęs savo vaikus žemėje vienus, aš turiu ištesėti savo pažadą ir pasiųsti jiems kitą mokytoją. Ir kada Tėvas iš tiesų pritaris, tada aš tikrai išliesiu Tiesos Dvasią visiems materialiams kūnams. Manojo Tėvo dvasia jau yra jūsų širdyse, ir kada šitoji diena iš tiesų ateis, tada jūs taip pat su savimi turėsite ir mane, net ir taip, kaip jūs dabar turite Tėvą. Šita naujoji dovana yra gyvosios tiesos dovana. Netikintieji iš pradžių neklausys šitos dvasios mokymų, bet šviesos sūnūs ją visi priims su džiaugsmu ir iš visos širdies. Ir jūs tikrai pažinsite šitą dvasią, kada ji ateis, net ir taip, kaip jūs pažinote mane, ir jūs priimsite šitą dovaną į savo širdis, ir ji gyvens su jumis. Štai taip jūs suvokiate, jog aš nesirengiu jus palikti be pagalbos ir vadovavimo. Aš tikrai nepaliksiu jūsų vienu aplėstų. Šiandien aš galiu būti su jumis tiktai kaip asmuo. Ateityje aš tikrai būsiu su jumis ir su visais kitais žmonėmis, kurie trokšta manojo buvimo, kad ir kur jūs būtumėte, ir vienu ir tuo pačiu metu su kiekvienu iš jūsų. Argi jūs nematote, jog man geriau išeiti; kad aš jus palieku materialiam kūne tam, kad galėčiau geriau ir labiau iki galo būti su jumis dvasioje?"

"Vos kelioms valandoms praėjus pasaulis manęs daugiau nebematys; bet jūs ir toliau pažinsite mane savo širdyse net ir iki to laiko, kada aš jums atsiųsiu šitą naująjį mokytoją, Tiesos Dvasią. Taip, kaip aš gyvenau su jumis asmeniškai, taip tada aš tikrai gyvensiu jūsų viduje; aš būsiu vienovė su jūsų asmeniniu patyrimu dvasios karalystėje. Ir kada tai įvyks, tada jūs tvirtai žinosite, kad aš esu Tėvo viduje, ir, kad tuo metu, kai jūsų gyvenimas su Tėvu ir yra paslėptas manyje, bet taip pat ir aš esu jūsų viduje. Aš mylėjau Tėvą ir laikiausi jo žodžio; jūs mylėjote mane, ir jūs laikysitės manojo žodžio. Kaip mano Tėvas savo dvasią yra davęs man, taip ir aš iš tikrųjų savo dvasią duosiu jums. Ir šitoji Tiesos Dvasia, kurią iš tiesų aš jums padovanosiu, tikrai jus ves ir ramins, ir galiausiai jus tikrai nuves į visą tiesą.

"Aš jums sakau šiuos dalykus tuo metu, kada vis dar esu su jumis, dėl to, kad jūs galėtumėte geriau pasirengti išverti tuos išbandymus, kurie net ir dabar yra pakibę virš mūsų. Ir kada šita naujoji diena ateis, tada jūsų viduje gyvens šis Sūnus, o taip pat ir Tėvas. Ir šitos dangiškosios dovanos visą laiką dirbs viena drauge su kita net ir taip, kaip Tėvas ir aš dirbome žemėje prieš jūsų pačių akis kaip vienas asmuo, Žmogaus Sūnus. Ir šitas dvasinis draugas primins jums viską, ko aš jus mokiau."

Kada Mokytojas akimirksniu padarė pauzę, tada Judas Alfiejus įsidrąsino

paklausti vieną iš tų nedaugelio klausimų, kuriuos arba jis, arba jo brolis per visą laiką buvo paklauses Jėzaus viešai. Tarė Judas: "Mokytojau, tu visada gyvenai tarp mūsų kaip draugas; kaip iš tikrųjų mes tave pažinsime, kada daugiau tu nebeapsireikši mums pats, o tikrai per šitą dvasią? Jeigu pasaulis tavęs nebematys, tai kaip mes iš tikrųjų būsime tikri dėl tavęs? Kaip tu pasirodysi mums?"

[1949]▼

Jėzus pažvelgė žemyn į juos visus, nusišypsojo, ir tarė: "Mano mažieji vaikai, aš išeinu, grįžtu pas savąjį Tėvą. Neužilgo jūs nebematysite manęs tokio, kokį matote čia, kaip materialų kūną ir kraują. Labai greitai aš jums atsiųsiu savo dvasią, lygiai tokią pačią kaip aš, tikrai be šito materialaus kūno. Šitas naujas mokytojas yra Tiesos Dvasia, kuri gyvens su kiekvienu iš jūsų, jūsų širdyse, ir šitaip iš tiesų visi šviesos vaikai taps kaip vienas ir juos trauks vieną prie kito. Lygiai tokiu pačiu būdu iš tiesų mano Tėvas ir aš galėsime gyventi kiekvieno iš jūsų sieloje, o taip pat ir širdyse visų kitų žmonių, kurie myli mus ir savo patyrimu tą meilę padaro realią, mylėdami vienas kitą, net ir taip, kaip dabar jus myliu aš."

Judas Alfiejus iki galo nesuprato, ką sakė Mokytojas, bet jis suvokė šį pažadą dėl naujojo mokytojo, o iš Andriejaus veido išraiškos pajuto, kad į jo klausimą buvo atsakyta pakankamai.

5. TIESOS DVASIA

Šis naujasis pagalbininkas, kurį Jėzus pažadėjo atsiųsti į tikinčiųjų širdis, išlieti visiems materialiams kūnams, yra *Tiesos Dvasia*. Šita dieviškoji dovana nėra tiesos raidė ar įstatymas, taip pat ji nėra ir tokia, kad veiktų kaip tiesos forma ar išraiška. Naujasis mokytojas yra *įsitikinimas tiesa*, tikrųjų prasmių suvokimas ir užtikrinimas realiuose dvasiniuose lygiuose. Ir šitas naujasis mokytojas yra gyvos ir augančios tiesos, besiplečiančios, atsiskleidžiančios, ir prisitaikančios tiesos dvasia.

Dieviškoji tiesa yra suvokiama dvasia ir yra gyva tikrovė. Tiesa egzistuoja tikrai dieviškumo suvokimo ir bendravimo su Dievu sąmonės aukščiausiuose dvasiniuose lygiuose. Jūs galite pažinti tiesą ir galite gyventi tiesa; jūs galite patirti tiesos augimą sieloje ir džiaugtis jos apšvietimo prote laisve, bet tiesos jūs negalite įkalinti formulėse, kodeksuose, tikėjimuose, ar intelektualiuose žmogaus elgesio modeliuose. Kada jūs pradėsite žmogiškai formuluoti dieviškąją tiesą, tada netrukus ji miršta. Įkalintos tiesos pomirtinis išgelbėjimas, net ir geriausiu atveju, gali duoti tikrai tai, jog bus įgyvendinta kokia nors ypatinga pašlovintos išminties intelektualizuota forma. Statiška tiesa yra negyva tiesa, ir tikrai negyva tiesa gali būti laikoma teorija. Gyva tiesa yra dinamiška, ir žmogiškajame prote ji gali egzistuoti tikrai patirtiškai.

Intelektas išauga iš materialios egzistencijos, kurią apšviečia kosminio proto buvimas. Išmintį sudaro pažinimo sąmonė, pakylėta į naujus prasmės lygius ir sužadinta pagalbinės išminties dvasios visatos dovanos buvimas. Tiesa yra dvasinės tikrovės vertybė, kurią patiria tikrai dvasia apdovanotos būtybės, kurios veikia viršmaterialiuose visatos sąmonės lygiuose, ir kurios, suvokusios

tiesą, leidžia jos sužadavimo dvasiai gyventi ir valdyti savo sielų viduje.

Tikrasis visatos įžvalgos vaikas gyvos Tiesos Dvasios ieško kiekviename išmintingame pasakyme. Dievą-pažįstantis individas išmintį nuolat iškelia į dieviškojo pasiekimo gyvos tiesos lygius; dvasiškai nesivystanti siela gyvą tiesą visą laiką tempia žemyn į išminties negyvus lygius ir tiesiog į išaukštintų žinių sferą.

Auksinė taisyklė, kada joje nėra Tiesos Dvasios viršžmogiškosios įžvalgos, tampa ne kuo nors daugiau, kaip tiktai labai etiško elgesio taisykle. Auksinė taisyklė, kada yra aiškinama tiesiogine prasme, gali tapti tuo instrumentu, kuris bičiulius gali smarkiai ižeisti. Į auksinę išminties taisyklę nežiūrėdami dvasiniu požiūriu jūs galėtumėte samprotauti taip, kadangi jūs norite, kad visi žmonės jums sakytų visą tiesą ir atvirai, ką jie galvoja, dėl to ir jūs savo bičiuliams turėtumėte iki galo ir

[1950]▼

atvirai išsakyti absoliučiai viską, ką galvojate. Toks nedvasinis auksinės taisyklės aiškinimas galėtų sukelti neapsakomą nelaimę ir begalinį skausmą.

Vieni žmonės auksinę taisyklę supranta ir aiškina kaip grynai intelektualų žmogiškosios brolybės patvirtinimą. Kiti žmonės šitą žmogiškojo ryšio išraišką patiria kaip žmogiškosios asmenybės švelnių jausmų emocinį patenkinimą. Dar kiti mirtingieji šitą pačią auksinę taisyklę suvokia kaip tą matą, kuriuo yra matuojami visi visuomeniniai santykiai, kaip visuomeninio elgesio norma. O dar kiti į ją žiūri kaip į konkretų įsakymą, pateiktą kokio nors didingo moralės mokytojo, kuris šitame teiginyje ikūnijo aukščiausią sampratą apie moralinį įsipareigojimą visų brolišku santykių atžvilgiu. Tokių mirtingųjų būtybių gyvenime auksinė taisyklė tampa visos jų filosofijos išmintingu centru ir išorine riba.

Dievą-pažįstančių tiesos mylėtojų tikinčios brolystės karalystėje šitoji auksinė taisyklė įgauna gyvų dvasinio suvokimo savybių tuose aukštesniuose aiškinimo lygiuose, kurie sužadina mirtinguosius Dievo sūnus tam, kad į šitą Mokytojo įsakymą žvelgtų kaip į tokį, kuris reikalauja, kad su savo bičiuliais jie save susietų taip, kad dėl šito jų ryšio su tikinčiuoju šie gautų kiek tik įmanoma didžiausią gėrį. Tikrosios religijos esmė yra tokia: kad savo artimą jūs mylėtumėte kaip save patį.

Bet auksinės taisyklės aukščiausią suvokimą ir teisingiausią aiškinimą sudaro tokio dieviškojo pareiškimo nuolatinės ir gyvos tikrovės tiesos dvasios sąmonė. Šitos visuotinio ryšio taisyklės tikrąją kosminę prasmę atskleidžia tiktai jos dvasinis suvokimas, tai, kaip elgesio įstatymą aiškina Sūnaus dvasia Tėvo dvasiai, kuri gyvena mirtingojo žmogaus sieloje. Ir kada tokie dvasios vadovaujami mirtingieji suvokia šitos auksinės taisyklės tikrąją prasmę, tada draugiškoje visatoje juos iki pat kraštų pripildo pilietybės garantijos, ir jų dvasinės tikrovės idealai yra patenkinami tiktai tada, kada jie myli savo bičiulius taip, kaip ir mus visus mylėjo Jėzus, ir tokia yra Dievo meilės suvokimo tikrovė.

Dieviškosios tiesos gyvo lankstumo ir kosminio prisitaikymo prie kiekvieno Dievo sūnaus individualių reikalavimų ir sugebėjimo tą pačią filosofiją reikia suvokti anksčiau negu jūs galite tikėtis tinkamai suprasti Mokytojo nesipriešinimo blogiui mokymą ir praktiką. Mokytojo mokymas yra iš pagrindų

dvasinis pareiškimas. Net ir jo materialių filosofijos poteksčių negalima sėkmingai nagrinėti nuošalyje palikus jų dvasinius tarpusavio ryšius. Mokytojo įsakymo dvasią sudaro bet kokios savanaudiškos reakcijos nesipriešinimas visatai, drauge su tikrų dvasinių vertybių: dieviškojo grožio, begalinio gėrio, ir amžinosios tiesos – energingu ir vis augančiu teisingų lygių pasiekimu, kad pažintumėte Dievą ir kad vis labiau panašėtumėte į jį.

Meilė, nesavanaudiškumas, turi patirti tokį nuolatinį ir gyvą vis naujai ir naujai prisitaikantį santykių aiškinimą sutinkamai su Tiesos Dvasios vedimu. Šituo meilė turi suvokti to individo, kuris yra mylimas, visą laiką besikeičiančias ir besiplečiančias sampratas apie aukščiausią kosminį gėrį. Ir tuomet meilė sukelia tokį patį požiūrį visų kitų individų atžvilgiu, kuriuos galbūt galėtų paveikti vieno mirtingojo, kurį veda dvasia, meilės kitiems visatos piliečiams augantis ir gyvas ryšys. Ir šitas ištaisai gyvas meilės prisitaikymas turi būti įgyvendinamas atsižvelgiant tiek į dabartinio blogio aplinkybes, tiek į dieviškojo likimo tobulumo amžiną tikslą.

Ir šitokiu būdu tikrai mes turime suvokti, jog tiek auksinės taisyklės, tiek mokymo apie nesipriešinimą niekada nebus galima teisingai suprasti kaip dogmų ar priesakų. Juos galima suprasti tiktai gyvenant jais, suvokiant jų prasmes taip,

[1951]▼

kaip jas gyvai aiškina Tiesos Dvasia, kuri reguliuoja kupiną meilės vienos žmogiškosios būtybės ryšį su kita.

Ir visa tai aiškiai rodo, koks yra skirtumas tarp senosios religijos ir naujosios. Senoji religija mokė savo paties pasiaukojimo; naujoji religija moko tiktai savojo aš užmiršimo, padidintos saviraiškos, kada tuo pačiu metu ir tarnaujama visuomenei, ir pažįstama visata. Senąją religiją motyvavo baimės sąmonė; naujojoje karalystės evangelijoje viešpatauja įsitikinimas tiesa, amžinosios ir visuotinės tiesos dvasia. Ir kad ir koks būtų pamaldumas ar atsidavimas savo tikėjimams, bet tai negali kompensuoti to, kad karalystės tikinčiųjų gyvenimo patyrimė nėra to spontaniško, kilnaus, ir nuoširdaus draugiškumo, kuris yra būdingas gyvojo Dievo iš dvasios gimusiems sūnums. Nei tradicija, nei ritualinė formalus garbinimo sistema negali atitaisyti to, kad nėra tikros užuojautos savo bičiuliams.

6. BŪTINYBĖ IŠVYKTI

Po to, kada Petras, Jokūbas, ir Motiejus pateikė Mokytojui daug klausimų, jis tęsė savo atsiveikinimo kalbą, sakydamas: "Ir aš jums visa tai pasakoju prieš palikdamas jus, kad galėtumėte tam, kas netrukus jus užgrius, pasirengti tiek, kad nepadarytumėte rimtos klaidos. Valdžia nepasitenkins vien tik tuo, kad jus išvarys iš sinagogų; aš jus išpėju, toji valanda artinasi, kai tie, kurie jus žudys, galvos, kad jie iš tikrųjų tarnauja Dievui. Ir visus šiuos dalykus jie darys jums ir tiems, kuriuos jūs atvesite į dangaus karalystę, kadangi Tėvo jie nepažįsta. Jie atsisakė pažinti Tėvą atsisakydami priimti mane; ir jie atsisako priimti mane, kada atstumia jus, su sąlyga, jeigu jūs laikėtės mano naujojo įsakymo, jog mylėtumėte vienas kitą, net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Apie šiuos dalykus aš

jums sakau iš anksto tam, jog kada ateis jūsų valanda, kaip dabar yra atėjusi manoji, jus galėtų sustiprinti tas žinojimas, kad man viskas buvo žinoma, ir kad manoji dvasia tikrai bus su jumis visose jūsų kančiose mano labai ir evangelijos labai. Būtent šituo tikslu nuo pat pradžios aš su jumis kalbėjausi taip aiškiai. Aš net įspėjau jus, kad žmogaus priešais gali būti ir jo paties šeimos nariai. Nors šitoji karalystės evangelija visada atneša didžiulę ramybę atskiros tikinčiojo sielai, bet į žemę ramybę ji atneš tik tai, kada manuoju mokymu žmogus norės tikėti iš visos širdies ir kada sukurs tokį realų įprotį, kad gyvenant mirtingąjį gyvenimą pagrindinis tikslas bus Tėvo valios vykdymas.

“Dabar, kai aš jus palieku, matydamas, jog yra atėjusi toji valanda, kada aš netrukus vyksiu pas Tėvą, aš esu nustebęs, jog nė vienas iš jūsų nepaklausėte, Kodėl gi tu mus palieki? Nežiūrint šito, aš žinau, kad tokius klausimus jūs klausiate savo širdyje. Aš jums pasakysiu atvirai, kaip atvirai vienas draugas sako kitam. Tai, kad aš išeinu, yra tikrai naudinga būtent jums. Jeigu aš neišeisiu, tai naujasis mokytojas negalės ateiti į jūsų širdis. Aš turiu atsikratyti šito mirtingojo kūno ir sugrįžti į savo vietą danguje prieš tai, kada atsiųsiu šitą dvasinį mokytoją, kad gyventų jūsų sieloje ir vestų jūsų dvasią į tiesą. Ir kada manoji dvasia ateis, kad apsigyventų jūsų viduje, tada ji apšvies tą skirtumą tarp nuodėmės ir teisumo ir jus įgalins išmintingai apie tai spręsti savo širdyje.

“Aš vis dar turiu jums daug ką pasakyti, bet kaip tik dabar jūs negalite kiek nors daugiau suvokti. Nors, kada ji, Tiesos Dvasia, ateis, tada ji galiausiai jus atves į visą tiesą, kai jūs eisite per daugelį gyvenamųjų buveinių mano Tėvo visatoje.

“Šitoji dvasia nekalbės savo vardu, bet ji pareikš jums tai, ką Tėvas atskleidė šiam Sūnui, ir ji net parodys būsimuosius dalykus;

[1952]▼

ji šlovins mane net ir taip, kaip savąjį Tėvą šlovinau aš. Šitoji dvasia pasklinda iš manęs ir ji apreikš mano tiesą jums. Viskas, ką Tėvas turi šitose valdose, dabar yra mano; štai kodėl aš iš tiesų pareiškiu, jog šitas naujasis mokytojas paims tai, kas yra mano, ir tą atskleis jums.

“Visiškai netrukus aš paliksiu jus trumpam. Po šito, kada jūs vėl mane pamatysite, tada aš jau būsiu pakeliui pas Tėvą, taip, kad net ir tada jūs mane matysite neilgai.”

Tuo metu, kai jis trumpam nutilo, apaštalai ėmė šnekėtis vienas su kitu: “Ką čia jis mums sako? ‘Visiškai netrukus aš paliksiu jus,’ ir ‘Kada jūs vėl mane pamatysite, tada jūs mane matysite neilgai, nes aš jau būsiu pakeliui pas Tėvą.’ Ką jis turi omenyje šituo ‘visiškai netrukus’ ir ‘neilgai’? Mes negalime suprasti, ką jis mums sako.”

Ir kadangi Jėzus žinojo, kad jie pateikia tokius klausimus, tai jis tarė: “Ar jūs teiraujatės tarp savęs, ką aš turėjau omenyje, kada sakiau, jog visiškai netrukus aš nebebūsiu su jumis, ir, kada jūs vėl pamatysite mane, tada aš būsiu pakeliui pas Tėvą? Aš jums aiškiai esu pasakęs, jog Žmogaus Sūnus turi mirti, bet, kad jis ir vėl prisikels. Argi jūs tuomet negalite suprasti mano žodžių prasmės? Iš pradžių jūs patirsite skausmą, bet vėliau džiūgausite su daugeliu iš tų, kurie šiuos dalykus supras po to, kada jie įvyks. Moteris iš tikrųjų jaučia skausmą gimdymo kančių valandą, tačiau, kada ji galų gale išsivaduoja iš savojo vaikelio, tada ji nedelsiant užmiršta apie savo skausmą patirdama žinojimo

džiaugsmą, jog pasaulyje gimė žmogus. Ir šitaip jūs iš tiesų netrukus patirsite skausmą dėl mano išėjimo, bet greitai aš jus tikrai vėl pamatysiu, ir tada iš tikrųjų skausmas pavirs į džiūgavimą, ir iš tikrųjų jums ateis naujas apreiškimas apie Dievo išgelbėjimą, kurio nė vienas žmogus niekada negalės iš jūsų atimti. Ir visi pasauliai bus palaiminti šituo pačiu gyvenimo apreiškimu, kurio dėka bus nugalėta mirtis. Iki šiol jūs iš tikrųjų visus prašymus reiškėte mano Tėvo vardu. Po to, kada jūs pamatysite mane vėl, tada jūs taip galėsite prašyti mano vardu, ir aš iš tikrųjų jus išgirsiu.

“Čia apačioje aš jus mokiau patarlėmis ir kalbėjau jums parabolėmis. Aš taip dariau, nes jūs buvote tikrai vaikai dvasioje; bet ateina tas metas, kada aš iš tiesų jums kalbėsiu apie Tėvą ir jo karalystę atvirai. Ir aš tą padarysiu, nes pats Tėvas myli jus ir nori, kad būtų pilniau apreiktas jums. Mirtingasis žmogus dvasios Tėvo matyti negali; dėl to iš tikrųjų aš ir atėjau į pasaulį, kad Tėvą parodyčiau jūsų tvarinio akims. Bet tuomet, kai jūs būsite ištobulinti dvasios augime, tada jūs tikrai pamatysite ir patį Tėvą.”

Kada šie vienuolika išklaušė Jėzų, tada vienas kitam sakė: “Žiūrėk, jis iš tiesų mums kalba atvirai. Tikrai Mokytojas yra atėjęs nuo Dievo. Bet kodėl gi jis sako, kad jis turi sugrįžti pas Tėvą?” Ir Jėzus matė, kad jie taip ir nesuvokė jo. Šitie vienuolika vyrų negalėjo skirtis su savo ilgą laiką puoselėtomis idėjomis, kurioms buvo būdingos žydų sampratos apie Mesiją. Kuo labiau jie tikėjo į Jėzų kaip į Mesiją, tuo daugiau nerimo kėlė šitos giliai įsišaknijusios sampratos apie karalystės žemėje šlovingą materialų triumfą.

[1953]▼

181 DOKUMENTAS

PASKUTINIEJI PAMOKYMAI IR PERSPĖJIMAI

UŽBAIGĘS atsisveikinimo kalbą šiems vienuolikai, Jėzus ėmė su jais bendrauti laisvai ir prisiminė daugelį epizodų iš jų kaip grupės ir kaip individualių narių patyrimo. Pagaliau šitie galilėjiečiai ėmė suvokti, kad jų draugas ir mokytojas ruošiasi juos palikti, ir dėl to jų viltis pasigriebė tą pažadą, kad, neužilgo, jis ir vėl bus su jais, bet jie buvo linę užmiršti tai, jog šitas apsilankymas sugrįžus taip pat truks neilgai. Didelė dalis apaštalų ir geriausių mokinių iš tikrųjų manė, jog šitas pažadas sugrįžti trumpam laikui (tas neilgas tarpsnis tarp prisikėlimo ir pakilimo) rodė tai, kad Jėzus tiesiog trumpam išvyksta pabendrauti su Tėvu, po šito jis sugrįš tam, kad įkurtų karalystę. Ir toks jo mokymo aiškinimas derinosi tiek su jų pačių anksčiau suvoktais tikėjimais, tiek ir su jų aistringomis viltimis. Kadangi šitokiu būdu buvo suderinti jų visą gyvenimą puoselėti tikėjimai ir viltys, siejamos su jų norų išsipildymu, tai jiems nebuvo sunku Mokytojo žodžiams surasti tokį aiškinimą, kuris pateisintų jų karštus troškimus.

Po to, kada atsisveikinimo kalba buvo aptarta ir ėmė nusėsti jų sąmonėje, Jėzus vėl paragino apaštalus laikytis tvarkos ir pradėjo paskutiniųjų pamokymų ir perspėjimų perteikimą.

1. PASKUTINIEJI PAGUODOS ŽODŽIAI

Kada šie vienuolika užėmė savo vietas, tada Jėzus atsistojo ir kreipėsi į juos: “Kol aš esu su jumis materialaus kūno pavidalu, tol aš negaliu būti kas nors kitas, kaip tik vienas individas tarp jūsų arba visame pasaulyje. Tačiau kada iš šito mirtingosios prigimties apdaro aš būsiu išlaisvintas, tada aš tikrai galėsiu sugrįžti kaip dvasinis gyventojas kiekvieno iš jūsų viduje ir visų kitų tikinčiųjų į šitą karalystės evangeliją viduje. Šitokiu būdu Žmogaus Sūnus taps dvasiniu įsikūnijimu visų tikrų tikinčiųjų sielose.

“Kada aš būsiu sugrįžęs tam, kad gyvenčiau jūsų viduje ir dirbčiau per jus, tada galėsiu dar geriau jus vesti per šitą gyvenimą ir vadovauti jums, kai jūs eisite per daugelį gyvenamųjų buveinių būsimajame gyvenime dangų danguje. Gyvenimas amžinojoje Tėvo kūrinijoje nėra begalinio dykinėjimo poilsis ir savanaudiškas lengvumas, bet vietoje šito jis yra nenutrūkstantis vystymasis gailestingume, tiesoje, ir šlovėje. Kiekviena iš daugelio, daugelio buveinių manojo Tėvo namuose yra toks sustojimas, toks gyvenimas, kuris yra numatytas tam, kad jus parengtų kitam sustojimui, kuris yra priešakyje. Ir šitokiu būdu šviesos vaikai ir toliau žengs iš šlovės į šlovę tol, kol jie pasieks tokią dieviškąją būseną, kurioje jie yra dvasiškai ištobulinti net ir taip, koks tobulas visais atžvilgiais yra Tėvas.

“Jeigu jūs norėtumėte sekti paskui mane, kada aš jus paliksiu, tuomet atkakliai stenkitės gyventi sutinkamai su manųjų mokymų dvasia ir manojo gyvenimo idealu – vykdydami manojo Tėvo valią. Elkitės šitaip vietoje to, kad mėgintumėte imituoti mano žemiškąjį gyvenimą materialaus kūno pavidalu, kurį, būtinai, man reikėjo nugyventi šitame pasaulyje.

[1954]▼

“Tėvas mane atsiuntė į šitą pasaulį, bet tiktai nedaugelis iš jūsų nusprendėte mane priimti iki galo. Aš tikrai išliesiu savąją dvasią visiems materialiems kūnams, bet nevisi žmonės šitą naująjį mokytoją nuspręs priimti kaip sielos vedlį ir patarėją. Bet visi tie, kurie iš tikrųjų ją priims, tikrai bus apšviesti, apvalyti, ir paguosti. Ir šitoji Tiesos Dvasia taps jų viduje gyvojo vandens šaltiniu, ištrykstančiu į amžinąjį gyvenimą.

“Ir dabar, kada netrukus aš jus paliksiu, aš tikrai norėčiau pasakyti paguodos žodžius. Ramybę aš palieku jums; savąją ramybę aš suteikiu jums. Aš dovanuju šitas dovanas ne taip, kaip dovanoja šis pasaulis – pagal matą – aš kiekvienam iš jūsų duodu viską, kiek tik jūs norite priimti. Tegul jūsų širdis nepergyvena, o taip pat tegul ji ir nebijo. Aš nugalėjau šį pasaulį, ir mano viduje jūs tikrai visi triumfuosite per įtikėjimą. Aš esu jus išpėjęs, kad Žmogaus Sūnus bus nužudytas, bet aš užtikrinu jus, aš tikrai sugrįšiu prieš išvykdamas pas Tėvą, nors tai bus tik trumpam. O kada aš būsiu pakilęs pas Tėvą, tada tikrai atsiųsiu naująjį mokytoją, kad būtų su jumis ir gyventų pačioje jūsų širdyje. Ir kada jūs pamatysite, jog visa tai įvyko, tada nepraraskite drąsos, bet vietoje šito tikėkite, kadangi jūs apie visa tai žinojote iš anksto. Aš jus mylėjau didžiule meile ir aš tikrai nenorėčiau jūsų palikti, bet tokia yra Tėvo valia. Manoji valanda atėjo.

“Nesuabejokite nė viena iš šitų tiesų net ir po to, kada persekiojimai jus išsklaidys po pasaulį ir kada būsite prislėgti didžiulio skausmo. Kada jausite, jog esate vieniši pasaulyje, tada aš tikrai žinosiu apie jūsų izoliaciją net ir taip, kaip

ir jūs žinosite apie manąjį vienišumą, kada būsite išsklaidyti kiekvienas žmogus kas sau, palikdami Žmogaus Sūnų priešų rankose. Bet aš niekada nesu vienišas, visada iš tiesų Tėvas yra su manimi. Net ir tokiu laiku aš tikrai melsiuosi už jus. Ir apie visus šiuos dalykus aš iš tikrųjų pasakojau tam, kad jūs galėtumėte turėti ramybę, ir turėtumėte jos daug daugiau. Šitame pasaulyje jūs patirsite sukrėtimų, bet būkite geros nuotaikos; šiame pasaulyje aš pasiekiau pergalę ir jums parodžiau kelią į amžinąjį džiaugsmą ir amžinai trunkančią tarnystę.”

Jėzus savo bičiuliams Dievo valios vykdytojams suteikia ramybę, bet ne tokios kategorijos, kaip šito materialaus pasaulio džiaugsmams ir pasitenkinimams. Netikintieji materialistai ir fatalistai gali tikėtis patirti tikrai dviejų rūšių ramybę ir sielos paguodą: Arba jie turi būti stoikai, atkakliai pasiryžę susidurti su tuo, kas yra neišvengiama, ir išverti tai, kas gali būti blogiausia; arba jie turi būti optimistai, visą laiką pasiduodantys tai vilčiai, kuri amžinai išskyla žmogaus krūtinėje, tuščiai ilgėdamiesi tokios ramybės, kuri niekada realiai neateina.

Gyvenant žemėje tam tikras laipsnis tiek optimizmo, tiek stoicizmo praverčia, bet nė vienas iš jų neturi nieko bendro su ta nuostabią ramybę, kurią šis Dievo Sūnus padovanoja savo sielos broliams, turintiems materialų kūną. Ramybė, kurią Mykolas suteikia savo vaikams žemėje, yra būtent toji pati ramybė, kuri pripildė jo sielą tada, kada jis ir pats gyveno mirtingojo gyvenimą materialaus kūno pavidalu ir šitame pačiame pasaulyje. Jėzaus ramybė yra tas džiaugsmas ir pasitenkinimas tokio Dievą-pažįstančio individo, kuris pasiekė tokią pergalę, jog iki galo išmoko, kaip vykdyti Dievo valią gyvenant mirtingąjį gyvenimą materialiam kūne. Jėzaus proto ramybė buvo grindžiama absoliučiu žmogiškuoju įtikėjimu į tai, kad realiai egzistuoja dieviškojo Tėvo išmintinga ir užjaučianti viršgloba. Žemėje Jėzus susidūrė su sunkumais, jis netgi buvo klaidingai vadinamas "kančių žmogumi," bet visuose šituose patyrimuose ir per visus šiuos patyrimus jis jautė tą paguodą, kurią suteikia toks įsitikinimas, kuris visą laiką jam teikė galios eiti į priekį į savo gyvenimo tikslą būnant visiškai įsitikinusiam, kad jis įgyvendina Tėvo valią.

Jėzus buvo ryžtingas, atkaklus, ir visiškai pasišventęs savosios misijos įgyvendinimui, bet jis nebuvo bejausmis ir sudiržęs stoikas; savo gyvenimo patyrimuose jis visą laiką

[1955]▼

ieškojo džiaugsmingų aspektų, bet jis nebuvo aklas ir save apgaudinėjantis optimistas. Mokytojas žinojo viską, kas jį turėjo ištikti, ir jis nebijojo. Po to, kada jis šitą ramybę padovanojo kiekvienam iš savo pasekėjų, tada jis galėjo nuolat sakyti, "Tegul tavoji širdis nebūna sunerimusi, taip pat tegul ji ir nebijo."

Jėzaus ramybė, tada, yra ramybė ir užtikrintumas tokio sūnaus, kuris visiškai tiki, kad jo karjerą laikui ir amžinybei saugiai ir visiškai globoja ir saugo visažinis, visus mylintis, ir visagalis dvasinis Tėvas. Ir tai, iš tikrųjų, yra tokia ramybė, kuri pranoksta mirtingojo proto supratimą, bet kurią iki pat pilnatvės gali patirti tikinti žmogiškoji širdis.

2. ATISISVEIKINIMO ASMENINIAI PATARIMAI

Mokytojas savo atsisveikinimo pamokymų ir paskutiniųjų patarimų perteikimą apaštalams kaip grupei užbaigė. Tada atsisveikindamas jis kreipėsi individualiai ir kiekvienam duodamas asmeninį patarimą, kartu su savo išsiskyrimo palaiminimu. Apaštalai vis dar tebesėdėjo prie stalo taip, kaip iš pradžių buvo susėdę valgyti Paskutiniosios Vakarienės, ir kada Mokytojas ėjo aplink stalą, kalbėdamas jiems, tada kiekvienas vyras atsistodavo, kai Jėzus kreipdavosi į jį.

Jonui, Jėzus tarė: "Tu, Jonai, esi jauniausias iš mano sielos brolių. Tu buvai labai arti manęs, ir nors aš myliu jus visus ta pačia meile, kurią bet kuris tėvas padovanoja savo sūnams, bet Andriejus tave buvo paskyręs vienu iš tų trijų, kurie visada turėjo būti arti manęs. Be šito, tu veikei mano vardu ir turi toliau taip veikti daugelyje reikalų, susijusių su mano žemiškąja šeima. Ir aš išeinu pas Tėvą, Jonai, būdamas visiškai įsitikinęs, jog tu ir toliau prižiūrėsi tuos, kurie yra maniškiai materialaus kūno pavidalu. Žiūrėk, kad jų dabartinis pasimetimas, kas susiję su manąja misija, jokių būdu neužkirstų tau kelio suteikti jiems visišką užjautimą, patarimą, ir pagalbą net ir taip, kaip tu žinai, tą suteikčiau aš, jeigu turėčiau likti materialiaame kūne. Ir kada jie visi ateis, kad pamatytų tą šviesą, ir iki galo įeitų į šią karalystę, tuo metu, kai jūs visi juos sveikinsite su džiaugsmu, aš pasikliauju tavimi, Jonai, kad juos pasveikintum manuoju vardu.

"Ir dabar, kada prasideda mano žemiškosios karjeros paskutinės valandos, pasilik šalia manęs, kad aš galėčiau tau perduoti bet kokią žinią, skirtą manajai šeimai. Kai dėl darbo, kurį padaryti man patikėjo Tėvas, tai dabar jis yra užbaigtas, išskyrus manąją mirtį materialaus kūno pavidalu, ir aš esu pasirengęs išgerti šitą paskutiniąją taurę. Bet kas susiję su mano pareigomis, kurias man paliko mano žemiškasis tėvas, Juozapas, tai nors jas aš vykdžiau per savo gyvenimą, bet dabar turiu pasikliauti tavimi, kad visuose šituose reikaluose tu veiktum vietoje manęs. Ir tave pasirinkau, kad šitą darytum vietoje manęs, nes tu esi jauniausias, ir dėl to labai panašu, kad pergyvensi visus kitus apaštalus.

"Kažkada mes vadinome tave ir tavo brolių perkūno sūnumis. Tu išėjai su mumis būdamas užsispyręs ir nepakantus, bet tu labai pasikeitei nuo to momento, kada norėjai, jog aš pakviesčiau žemyn ugnį ant neišmanančių ir nemažančių netikinčiųjų galvų. Ir tu turi pasikeisti dar daugiau. Tu turėtumei tapti naujojo įsakymo, kurį aš jums daviau šiąnakt, apaštalu. Pašvėsk savo gyvenimą tam, kad savo sielos brolius mokytum, kaip mylėti vienam kitą, net ir taip, kaip jus mylėjau aš."

Kada Jonas Zabediejus stovėjo ten, viršutiniame kambaryje, ašaroms riedant per skruostus, tada jis pažvelgė Mokytojui į akis ir tarė: "Ir aš šito tikrai noriu, mano Mokytojau, bet kaip aš galiu išmokti savo sielos brolius mylėti labiau?" Ir tada atsakė Jėzus: "Tu išmoksi savo sielos brolius mylėti labiau, kada iš pradžių išmoksi labiau mylėti jų Tėvą danguje, ir po to, kai tu iš tikrųjų imsi labiau domėtis

[1956]▼

jų gerove laike ir amžinybėje. Ir bet koki toki žmogišką susidomėjimą skatina supratinga užuojauta, nesavanaudiška tarnystė, ir beribis atleidimas. Nė vienas žmogus neturėtų smerkti tavo jaunumo, bet aš tave išpėju, jog visada deramai

atsižvelgtum į tą faktą, kad amžius dažnai išreiškia patyrimą, ir kad žmogiškuosiuose reikaluose realaus patyrimo pakeisti negali niekas. Stenkis taikiai sugyventi su visais žmonėmis, ypač su savo draugais dangiškosios karalystės brolijoje. Ir, Jonai, visada prisimink, nekovok su tomis sielomis, kurias tu norėtum laimėti karalystei."

Ir tada Mokytojas, praeidamas pro savo paties vietą, minutėlei stabtelėjo prie Judo Iskarijoto vietos krašto. Apaštalai buvo gana nustebę, kad Judas iki šiol nebuvo sugrižęs, ir jiems labai knietėjo sužinoti Jėzaus liūdno veido išraiškos prasmę, kada jis stovėjo prie tuščios išdaviko vietos. Bet nė vienas iš jų, išskyrus galbūt Andriejų, neturėjo nė menkiausios minties, kad jų iždininkas išėjo savo Mokytoją išduoti, kaip Jėzus šitą buvo jiems atvirai pasakęs anksčiau tą vakarą ir per vakarienę. Tiek daug visko atsitiko, kad jie, laikinai, buvo visiškai užmiršę Mokytojo pareiškimą, jog vienas iš jų išduos jį.

Jėzus dabar priėjo prie Simono Uoliojo, kuris atsistojo ir klausėsi pamokymo: "Tu esi tikras Abraomo sūnus, bet koks tai buvo man laikas, kada aš mėginau tave paversti šitos dangiškosios karalystės sūnumi. Aš myliu tave, o taip pat aš myliu ir visus tavo sielos brolius. Aš žinau, jog ir tu myli mane, Simonai, ir, jog tu myli šią karalystę, bet tu vis dar stengiesi daryti taip, kad priverstum karalystę ateiti tokią, kokia ji patinka tau. Aš visiškai gerai žinau, jog galiausiai tu suvoksi manosios evangelijos dvasinę prigimtį ir prasmę, ir kad tu padarysi drąsų darbą ją skelbdamas, bet man neramu dėl to, kas tau gali atsitikti, kada aš išvyksiu. Aš tikrai džiaugčiausi žinodamas, jog tu nesuklups; aš tikrai būčiau laimingas, jeigu galėčiau žinoti, kad po to, kada aš išvyksiu pas Tėvą, tu nenustosi būti mano apaštalas, ir jog deramai elgsiesi kaip dangiškosios karalystės ambasadorius."

Nespėjo Jėzus baigti kalbėti Simonui Uoliajam, kai šis karštas patriotas, nusišluostęs akis, atsakė: "Mokytojau, nesibaimink dėl manosios ištikimybės. Aš nusisukau nuo visko, kad savąjį gyvenimą galėčiau pašvęsti tavosios karalystės sukūrimui žemėje, ir aš tikrai nesuklupsiu. Kol kas aš ištvėriau visus nusivylimus, ir aš tikrai tavęs neapleisiu."

Ir tuomet, uždėjęs savo ranką Simonui ant peties, Jėzus tarė: "Iš tikrųjų malonu girdėti, kai tu kalbi šitaip, ypač tokiu laikmečiu, koks yra dabar, bet, mano mielas drauge, tu vis tiek dar nesupranti, apie ką tu kalbi. Nė vienai akimirkai aš nenorėčiau suabejoti tavąja ištikimybe, tavuoju atsidavimu; aš žinau, jog tu nedvejodamas eitum į mūšį ir už mane žūtum, kaip ir visi kiti tą padarytų" (ir jie visi linksėjo galvas energingai pritardami), "bet šito iš tavęs nebus reikalaujama. Aš jums nuolat kartodavau, jog manoji karalystė nėra iš šito pasaulio, ir kad manieji mokiniai nekovos dėl to, kad ją įkurtų. Aš tą esu jums sakęs daug kartų, Simonai, bet tu atsisakai pažvelgti tiesai į akis. Aš nesijaudinu dėl tavosios ištikimybės man ir karalystei, tačiau, ką tu darysi tada, kada aš išeisiu ir kada tu pagaliau imsi suprasti, jog tu nesuvokei manojų mokymo prasmės, ir jog tu turi savo klaidingas sampratas priderinti prie kitokios ir dvasinės reikalų tvarkos karalystėje?"

Simonas norėjo kalbėti toliau, bet Jėzus iškėlė savo ranką ir, jį sustabdęs, tęsė toliau: "Nė vienas iš mano apaštalų širdyje nėra nuoširdesnis ir sąžiningesnis už tave, bet iš jų nė vienas nebus nusiminęs ir besisielojantis tiek, kiek tu, po to, kada aš

[1957]▼

išvyksiu. Per visą tą laikotarpį, kada tu būsi netekęs drašos, manoji dvasia iš tiesų gyvens drauge su tavimi, ir šitie, tavieji sielos broliai, tavęs neapleis. Nepamiršk to, ko aš jus esu mokęs apie pilietybės žemėje ryšį su sūnyste Tėvo dvasinėje karalystėje. Gerai apmąstyk viską, ką aš jums esu sakęs, jog Cezariui atiduotumėte tai, kas yra Cezario, o Dievui atiduotumėte tai, kas yra Dievo. Pašvęsk savąjį gyvenimą, Simonai, tam, kad parodytum, kaip deramai mirtingasis žmogus gali įgyvendinti mano įsakymą dėl to, kad vienu ir tuo pačiu metu pripažintų žemiškąją pareigą pilietinei valdžiai ir dvasinę tarnystę karalystės brolijoje. Jeigu tu tikrai mokysiesi iš Tiesos Dvasios, tuomet niekada nebus konflikto tarp tų reikalavimų, kuriuos kelia pilietybė žemėje ir sūnystė danguje, nebent žemiškieji valdovai išdrįstų reikalauti iš jūsų tokios pagarbos ir garbinimo, kokie priklauso tikrai Dievui.

“Ir dabar, Simonai, kada tu pagaliau viską suprasi, ir po to, kada tu būsi atsikratęs depresijos ir būsi išėjęs skelbti šitos evangelijos su didžiule galia, niekada neužmiršk, jog aš su tavimi buvau net ir per visą tą laikotarpį, kada tu drašos buvai netekęs, ir jog aš tikrai eisiu su tavimi iki pačios pabaigos. Tu visada iš tiesų būsi mano apaštalas, ir po to, kada tu pradėsi norėti žvelgti dvasios akimis ir didesniu laipsniu savąją valią užleisti Tėvo danguje valiai, tada tu iš tiesų sugrįši, kad dirbtum manuoju ambasadoriumi, ir, dėl tavojo lėtumo suvokti tas tiesas, kurių aš jus mokiau, tikrai niekas neatims iš tavęs to įgaliojimo, kurį aš tau suteikiau. Ir šitokiu būdu, Simonai, aš dar kartą įspėju tave, kad tie, kurie kovoja su kardu, nuo kardo ir žūsta, tuo tarpu tie, kurie dirba dvasioje, pasiekia amžinai trunkantį gyvenimą būsimojoje karalystėje, patirdami džiaugsmą ir ramybę šioje karalystėje, kuri yra dabar. Ir kada šis darbas, patikėtas tau, bus užbaigtas žemėje, tada tu, Simonai, su manimi tikrai sėdėsi manojoje karalystėje štai ten. Tu iš tikrųjų pamatysi šią karalystę, kurios tu taip ilgėjaisi, bet ne šitame gyvenime. Toliau tikėk į mane ir į tai, ką aš jums apreiškiau, ir tu tikrai gausi amžinojo gyvenimo dovaną.”

Kada Jėzus baigė kalbėti Simonui Uoliajam, tada jis priėjo prie Motiejaus Levio ir tarė: “Daugiau tau nebereikės rūpintis, kaip papildyti apaštališkosios grupės išdą. Greitai, labai greitai, jūs visi būsite išsklaidyti; jums nebeleis patirti raminančio ir palaikančio bendravimo bent su vienu iš savo sielos brolių. Kada jūs eisite ir toliau skelbsite šitą karalystės evangeliją, tada jūs turėsite susirasti sau naujų draugų. Aš jus esu siuntęs po du tais laikais, kai jūs mokėtės, bet dabar, kada aš jus palieku, po to, kada jūs atsitokėsite po šoko, tada jūs išeisite po vieną, ir eisite iki pat žemės pakraščiu, skelbdami šitą gerąją naujieną: Kad įtikėjimo dėka sužadinti mirtingieji yra Dievo sūnūs.”

Tada tarė Motiejus: “Bet, Mokytojau, kas mus išsiųs, ir kaip mes iš tiesų žinosime, kur eiti? Ar tą kelią mums parodys Andriejus? Ir Jėzus atsakė: “Ne, Levi, jums Andriejus daugiau nebevadovaus skelbiant evangeliją. Jis, iš tikrųjų, ir toliau bus jūsų draugas ir patarėjas iki tos dienos, kada atvyks naujasis mokytojas, ir tuomet Tiesos Dvasia tikrai ves kiekvieną iš jūsų į tolimuosius kraštus, kad dirbtumėte tam, jog karalystė išsiplėstų. Tu daug kuo pasikeitėi nuo tos dienos prie muitinės, kada pirmą kartą išėjai, kad sektum paskui mane; bet daug daugiau dar turėsi pasikeisti prieš tai, kada tu galėsi įsivaizduoti tokią

broliją, kurioje pagonis sėdi kartu su žydu broliška bendraudami. Bet ir toliau taip stenkis laimėti savo sielos brolius žydus, kol būsi iki galo patenkintas, o tada su galia atsigręžk į pagonis. Dėl vieno dalyko gali būti tikras, Levi: Tu laimėjai

[1958]▼

savo sielos brolių pasitikėjimą ir meilę; jie visi tave myli.” (Ir visi dešimt iš jų parodė, jog su Mokytojo žodžiais sutinka.)

“Levi, apie tavo susirūpinimą, pasiaukojimą, ir darbus, kad išdas būtų nuolat papildomas, aš žinau daug to, ko tavieji sielos broliai nežino, ir džiaugiuosi, dėl to, kad, nors to, kuris nešiojo maišelį ir nėra, bet publikanas ambasadorius yra čia per mano atsisveikinimo susibūrimą su karalystės pasiuntiniais. Aš meldžiuosi, kad manojų mokymo prasmę tu galėtum pamatyti dvasios akimis. Ir kada naujasis mokytojas įeis į tavo širdį, tada sek paskui, kai jis tave ves ir tavo sielos broliams – net ir visam pasauliui – leis pamatyti, ką Tėvas gali padaryti su neapkenčiamu mokesčių rinkėju, kuris išdrįso sekti paskui Žmogaus Sūnų ir tikėti karalystės evangelija. Net ir iš pat pradžių, Levi, aš tave mylėjau, kaip mylėjau ir šiuos kitus galilėjiečius. Tuomet taip gerai žinodamas, jog nei Tėvas, nei šis Sūnus nėra asmenų gerbėjai, žiūrėk, kad nedarytum jokių skirtumų tarp tų, kurie tampa tikinčiaisiais į evangeliją tavojo tarnavimo dėka. Ir šitokiu būdu, Motiejau, pašvėsk visą savo ateities gyvenimo tarnystę tam, kad visiems žmonėms rodytum, jog Dievas nėra asmenų gerbėjas; jog, Dievo požiūriu ir karalystės bičiulystėje, visi žmonės yra lygūs, visi tikintieji yra Dievo sūnūs.”

Jėzus tuomet priėjo prie Jokūbo Zabediejaus, kuris stovėjo tylėdamas, kai Mokytojas kreipėsi į jį, tardamas: "Jokūbai, kada tu ir tavo jaunesnysis brolis kartą atėjote pas mane, siekdami privilegijų karalystės garbėje, ir kada aš jums pasakiau, jog tokią garbę turi dovanoti Tėvas, tada aš paklausiau, ar pajėgsite išgerti manąją taurę, ir jūs abu atsakėte, kad pajėgsite. Net jeigu tuomet jūs ir nepajėgėte, ir jeigu nepajėgiate ir dabar, bet netrukus jūs būsite parengti tokiai tarnystei tuo patyrimu, kurį jūs netrukus patirsite. Tokiu elgesiu jūs tuo metu supykdėte savo sielos brolius. Jeigu jie dar ne iki galo jums atleido, tai atleis, kada pamatys, kaip jūs išgeriate manąją taurę. Nesvarbu, ar tavoji tarnystė bus ilga ar trumpa, tegul tavo siela būna kantri. Kada ateis naujasis mokytojas, tada tegul jis tave moko užuojautos stabilumo ir to užjaučiančio pakantumo, kuris gimsta iš aukščiausiojo laipsnio pasitikėjimo manimi ir iš tobulo atsidavimo Tėvo valiai. Savo gyvenimą pašvėsk tam, kad rodytum Dievą-pažįstančio ir Sūnumi-tikinčio mokinio tą sujungtą žmogiškąją meilę ir dieviškąją orumą. Ir visi tie, kurie gyvena šitaip, evangeliją apreikš net ir tuo, koku būdu jie mirs. Tu ir tavo brolis Jonas nueisite skirtingais keliais, ir vienas iš jūsų galės su manimi sėdėti amžinojoje karalystėje daug anksčiau už kitą. Tau didele dalimi padėtų tai, jeigu žinotum, jog tikrąją išmintį sudaro sprendimo laisvė, o taip pat ir draša. Tu turėtum išmokti išvalgumo, kaip sutarti su savo agresyvumu. Ateis tokios nuostabiosios akimirkos, kada už šitą evangeliją mano mokiniai nedvejojami paaukos savąją gyvybę, bet visomis įprastomis aplinkybėmis būtų nepalyginamai geriau netikinčiųjų įniršį nuraminti tam, kad galėtumėte gyventi ir gerąsias naujienas toliau skelbti. Kiek tai priklauso nuo tavo galios, gyvenk

žemėje ilgai, kad tavo ilgametis gyvenimas galėtų būti vaisingas sielomis, laimėtomis dangiškajai karalystei."

Kada Mokytojas pabaigė kalbėti Jokūbui Zabediejui, tada jis apėjo aplink stalo galą, kur sėdėjo Andriejus ir, žiūrėdamas savo ištikimam padėjėjui į akis, tarė: "Andriejau, tu man ištikimai atstovavai kaip laikinai einantis dangiškosios karalystės ambasadorių vadovo pareigas. Nors kartais tu ir dvejojai, o kartais rodei pavojingą drovumą, ir vis tik, tu visada buvai nuoširdžiai teisingas ir išskirtinai doras bendraudamas su savo bičiuliais. Visą laiką nuo tos akimirkos, kada tu ir tavo sielos broliai buvote išventinti į karalystės pasiuntinius, jūs turėjote

[1959]▼

savivaldą visuose administraciniuose grupės reikaluose, išskyrus tai, jog aš tave paskyriau į laikinojo vadovo šitiems pasirinktiesiems pareigas. Nė vienoje kitoje žemiškojo pobūdžio sferoje aš tikrai nesielgiau taip, kad nurodinėčiau tau ar paveikčiau tavo sprendimus. Ir šitaip aš dariau dėl to, jog suteikčiau vadovą, kuris vadovautų visoms vėlesnėms jūsų grupės diskusijoms. Manojoje visatoje ir manojo Tėvo visatų visatoje, su mūsų sielos broliais-sūnumis yra bendraujama kaip su individualiais visuose jų dvasiniuose ryšiuose, bet visuose grupiniuose ryšiuose mes būtinai suteikiame konkrečią vadovybę. Mūsų karalystė yra tvarkos valda, ir ten, kur bendradarbiaudami veikia du valiniai tvariniai arba daugiau valinių tvarinių, ten vadovavimui visada yra suteikiamas vadovas.

"Ir dabar, Andriejau, kadangi tu esi savo sielos brolių vadovas, paskirtas mano įgaliojimu, ir kadangi tu šitaip tarnavai kaip mano asmeninis atstovas, ir dėl to, jog aš netrukus jus paliksiu ir vyksiu pas savąjį Tėvą, tai aš tave atleidžiu nuo bet kokios atsakomybės, kas susiję su šitais žemiškaisiais ir administraciniais reikalais. Nuo šiol savo sielos broliams tu turėsi tiktai tokią valdžią, kokią užsitarnavai savo poste kaip dvasinis lyderis, ir kurią, dėl to, tavo sielos broliai laisvai pripažįsta. Nuo šios valandos savo sielos broliams tu nebegali naudoti jokios valdžios, nebent tokią valdžią jie tau sugrąžintų konkrečiu įstatymišku veiksniu po to, kada aš būsiu išvykęs pas Tėvą. Bet šitas išlaisvinimas nuo administracinio grupės vadovo pareigų jokia būdu nesumažina tavo moralinės atsakomybės daryti viską, kas yra tavojoje galioje, kad tvirtai ir su meile tavo sielos broliai būtų išlaikyti drauge per tuos išmėginimų laikus, kurie yra kaip tik priešakyje, per tas dienas, kurios turi įsiterpti tarp mano išvykimo materialaus kūno pavidalu ir naujojo mokytojo, kuris gyvens jūsų širdyse ir kuris galiausiai atves jus į visą tiesą, pasiuntimo. Kada aš rengiuosi jus palikti, tada aš tikrai norėčiau iki galo tave išlaisvinti nuo bet kokių administracinių pareigų, kurios prasidėjo ir turėjo galią tuomet, kai aš buvai vienas iš jūsų. Nuo šiol jums ir tarp jūsų aš naudosisi tiktai dvasinę galią.

"Jeigu tavo sielos broliai nori tave tebeturėti kaip savo patarėją, tai aš nurodau, jog visuose reikaluose, žemiškuosiuose ir dvasiniuose, tu darytum viską, kas tik įmanoma, kad tarp nuoširdžių evangelijos tikinčiųjų įvairių grupių skatintum ramybę ir santarvę. Savo likusį gyvenimą pašvęsk tam, jog tarp savo sielos brolių skatintum broliškosios meilės praktinius aspektus. Būk geras mano broliams materialiam kūne, kada jie ims iki galo tikėti šita evangelija; rodyk

kupiną meilės ir nešališką atsidavimą graikams Vakaruose ir Abneriui Rytuose. Nors šitie, mano apaštalai, netrukus bus išsklaidyti į visas keturias žemės puses, kad ten skelbtų sūnystės su Dievu išgelbėjimo gerąją naujieną, bet tu turi juos išlaikyti draugėje per tą išbandymų metą, kuris jūsų kaip tik dabar ir laukia, per tą didžiulio išmėginimo laikotarpį, per kurį jūs turite išmokti tikėti šita evangelija, kada manęs nebebus asmeniškai, tuo metu, kai jūs kantriai lauksite naujojo mokytojo, Tiesos Dvasios, atvykimo. Ir tokiu būdu, Andriejau, nors tau gali netekti atlikti tokių didelių darbų, kaip juos supranta žmonės, bet pasitenkink tuo, kad būtum mokytojas ir patarėjas tiems, kurie tokius darbus daro. Tęsk savąjį darbą žemėje iki galo, ir tuomet tu tikrai tęsi šitą tarnavimą amžinojoje karalystėje, nes argi aš nesu daug kartų sakęs, jog turiu ir kitų avių ne iš šitos bandos?"

Tada Jėzus priėjo prie Alfiejaus dvynių ir, atsistojęs tarp jų, tarė: "Mano mažieji vaikai, jūs esate viena iš tų trijų brolių grupių, nusprendusių eiti paskui mane. Jūs visi šeši gerai pasielgėte, kad dirbote sutardami su savo pačių kūnu ir krauju, bet nė vienas nepadarė šito geriau už jus. Sunkūs laikai mūsų kaip tik dabar ir laukia. Jūs galite ne viską suprasti, kas jus ir jūsų sielos brolius užgrius, bet niekada neabejokite, jog kažkada jūs buvote pakviesti į karalystės darbą. Kažkurį laiką nebus minių, kurias reikėtų tvarkyti, bet nepraraskite drašos; kada

[1960]▼

jūsų gyvenimo darbas bus užbaigtas, tada aš tikrai priimsiu jus danguje, kur šlovėje jūs iš tikrųjų apie savo išgelbėjimą pasakosite serafinėms gausybėms ir aukštų Dievo Sūnų minioms. Pašvęskite savo gyvenimą tam, jog išaukštintumėte kasdienį sunkų darbą. Parodykite visiems žmonėms žemėje ir dangaus angelams, kaip linksmai ir drąsiai mirtingasis žmogus gali sugrįžti prie ankstesniųjų dienų sunkių darbų po to, kada buvo pakviestas laikinai dirbti Dievo ypatingoje tarnystėje. Jeigu, kol kas, jūsų darbas karalystės išoriniuose reikaluose tikrai turėtų ir pasibaigti, tai jūs turėtumėte sugrįžti prie savo ankstesniųjų darbų būdami naujai apšviesti sūnystės su Dievu patyrimo ir turėdami tokį išaukštintą suvokimą, jog tam, kuris pažįsta Dievą, nėra tokio dalyko, kaip kasdienis sunkus darbas arba pasaulietinis alinantis darbas. Jums, kurie dirbote su manimi, visi dalykai tapo šventi, ir visas žemiškasis darbas tapo tarnavimu net ir Dievui Tėvui. Ir kada jūs išgirsite naujienas apie savo buvusių apaštališkųjų bičiulių darbus, tada džiaukitės su jais ir toliau tęskite savo kasdienį darbą, kaip ir tie, kurie laukia Dievo, ir tarnauja tuo metu, kada laukia. Jūs buvote mano apaštalai, ir visada iš tikrųjų būsite, ir aš tikrai jus prisiminsiu ateities karalystėje."

Ir tuomet Jėzus priėjo prie Pilypo, kuris, stovėdamas, išklausė tokią Mokytojo žinią: "Pilypai, tu man esi pateikęs daug neprotingų klausimų, bet aš dariau viską, kas tik įmanoma, kad atsakyčiau į kiekvieną klausimą, o dabar aš tikrai norėčiau atsakyti į paskutinį iš tokių paklausimų, kuris kilo tavo kuo nuoširdžiausiame, bet nedvasingame prote. Visą tą laiką, kada ašėjau aplinkui stalą, artėdamas prie tavęs, tu pats savęs klausei, 'Ką man reikės daryti, jeigu Mokytojas išvyks ir paliks mus vienus šitame pasaulyje?' O, tu, turintis mažą įtikėjimą! Ir vis tik tu jo turi beveik tiek pat, kiek ir daugelis iš tavo sielos brolių. Tu buvai geras ekonomas, Pilypai. Tu mus apvylei tik keletą kartų, ir

vieną iš tokių nepasisekimų mes panaudojome tam, jog pademonstruotume Tėvo šlovę. Tavasis ekonomo darbas yra beveik užbaigtas. Netrukus tu daug daugiau dirbsi tą darbą, kurį dirbti ir buvai pašauktas – skelbsi šios karalystės evangeliją. Pilypai, tu visą laiką norėjai, kad tau būtų parodyta, ir labai greitai tu iš tikrųjų pamatysi didingus dalykus. Būtų buvę nepalyginamai geriau, jeigu visa tai būtų pamatęs įtikėjimu, bet kadangi tu buvai nuoširdus net ir savo materialiu matymu, tai tu gyvensi, kad pamatytum, kaip išsipildo manieji žodžiai. Ir tada, kada tu būsi palaimintas dvasios matymu, eik prie savojo darbo, pašvėsk savąjį gyvenimą tam, kad vestum žmoniją ieškoti Dievo ir siekti amžinųjų realybių dvasinio įtikėjimo akimis, o ne materialaus proto akimis. Prisimink, Pilypai, kad žemėje tu turi didžią misiją, nes pasaulyje yra pilna tokių, kurie į gyvenimą žvelgia lygiai taip, kaip ir tu turėjai polinkį į jį žvelgti. Tu turi nuveikti didžiulį darbą, ir kada jis bus užbaigtas su įtikėjimu, tada tu tikrai ateisi į manąją karalystę, ir man tikrai bus didžiulis malonumas parodyti tau tai, ko akis nematė, ausis negirdėjo, ir mirtingojo protas nesuvokė. Tuo tarpu dabar, tapk toks, kaip mažas vaikas dvasios karalystėje ir leisk man, kaip naujojo mokytojo dvasiai, vesti tave į priekį dvasios karalystėje. Iš šitokiu būdu aš tikrai galėsiu padaryti tau daug to, ko negalėjau pasiekti tada, kada gyvenau su jumis kaip šios sferos mirtingasis. Ir visada prisimink, Pilypai, tas, kuris matė mane, tas matė Tėvą.”

Tada Mokytojas priėjo prie Natanieliaus. Kada Natanielius atsistojo, tada Jėzus paliepė jam sėstis ir, atsisėdęs greta jo, tarė: “Natanieli, nuo to laiko, kada tapai mano apaštalu, tu išmokai gyventi aukščiau prietarų ir rodyti didesnę pakantumą. Bet tau dar reikės daug daugiau ko išmokti. Savo bičiuliams tu buvai palaima tuo, kad juos visada perspėdavo tavo nuolatinis nuoširdumas. Kada aš būsiu išėjęs, gali atsitikti taip, jog tavo atvirumas galės tau trukdyti sutarti su savo sielos broliais, tiek su senaisiais, tiek ir su naujaisiais. Tu turėtum išmokti, kad net ir geros minties

[1961]▼

išreiškimas turi būti moduluojamas pagal klausytojo intelektualų statusą ir dvasinį išsivystymą. Nuoširdumas karalystės darbe pasitarnauja labiausiai tada, kada jis yra glaudžiai susietas su apdairumu.

“Jeigu tu tikai išmoktum dirbti su savo sielos broliais, tai galėtum pasiekti tvirtesnių rezultatų, bet jeigu atsitiks taip, kad tau teks išeiti ieškoti bendraminčių, tai ir šitokiu atveju savo gyvenimą pašvėsk tam, kad įrodytum, jog karalystės statytoju Dievą-pažįstantis mokinys gali tapti net ir būdamas pasaulyje vienas ir visiškai izoliuotas nuo savo tikinčiųjų bičiulių. Aš žinau, tu liksi ištikimas iki galo, ir kada nors aš tikrai tave pasveikinsiu savosios karalystės danguje didesnėje tarnystėje.”

Tada prašneko Natanielius, Jėzui pateikdamas šitokią klausimą: “Tavojo mokymo aš klausiausi visą laiką nuo tada, kada pirmą kartą tu mane pašaukei į šitos karalystės tarnystę, bet aš nuoširdžiai turiu pasakyti, kad negaliu iki galo suprasti viso to, apie ką tu mums pasakoji, prasmės. Aš nežinau, ko tikėtis toliau, ir manau, jog didžioji dalis mano sielos brolių yra lygiai taip susipainioję, bet jie nesiryžta prisipažinti, jog yra pasimetę? Ar tu gali man padėti?” Jėzus, uždėjęs savo ranką ant Natanieliaus peties, tarė: “Mano drauge, nieko čia nėra

keisto, kad tu susipainioji stengdamasis suvokti manojo dvasinio mokymo prasmę, kadangi tave tiek suvaržo tavo išankstinės žydų tradicijos nuostatos ir tiek supainioja tavo nuolatinis polinkis mano evangeliją aiškinti sutinkamai su raštininkų ir fariziejų mokymais.

“Aš jus daug ko mokiau žodžiu, pasakytu lūpomis, ir aš gyvenau savo gyvenimą tarp jūsų. Aš padariau viską, ką galima padaryti, kad apšviesčiau jūsų protus ir išlaisvinčiau jūsų sielas, ir ko jūs negalėjote gauti iš mano mokymų ir iš mano gyvenimo, tą dabar jūs turite pasiruošti gauti iš to visų mokytojų mokytojo – realaus patyrimo. Ir visoje šitoje patirtyje, kuri dabar jūsų laukia, aš eisiu pirma jūsų, o Tiesos Dvasia tikrai bus su jumis. Nebijokite; tą, ko dabar nesuprantate, naujasis mokytojas, kada bus atėjęs, apreikš jums per likusį jūsų gyvenimą žemėje ir tuo metu, kada jūs toliau būsite lavinami amžinųjų amžių tėkmėje.”

Ir tada Mokytojas, pasisukdamas į juos visus, tarė: “Nebūkite nusivylę dėl to, kad jums nepavyksta iki galo suvokti evangelijos prasmės. Jūs esate tikrai ribiniai, mirtingieji žmonės, o tai, ko aš jus mokiau, yra be galo, dieviška, ir amžina. Būkite kantrūs ir drąsūs, kadangi prieš jus nusidriekia amžinieji amžiai, per kuriuos galima tęsti savo vis labiau augantį pasiekimą to patyrimo, kai tampama tobulu, net ir tokiu, koks tobulas yra jūsų Tėvas Rojuje.”

Ir tuomet Jėzus priėjo prie Tomo, kuris, stovėdamas, klausėsi, ką sakė jam: “Tomai, tau dažnai stigdavo įtikėjimo; tačiau, kada tau užeidavo abejojimų laikotarpiai, tada tau niekada nepritrūkdavo drąsos. Aš gerai žinau, jog veidmainiai pranašai ir netikri mokytojai tavęs neapgaus. Po to, kada aš būsiu išėjęs, tada tavo sielos broliai iš tiesų daugiau įvertins tavo kritišką požiūrį į naujus mokymus. Ir kuomet jūs visi būsite išsklaidyti iki pat žemės pakraščiu per tuos laikus, kurie ateis, tada prisimink, kad tu vis dar esi mano ambasadorius. Savąjį gyvenimą pašvėsk tam didžiam darbui, kad parodytum, kaip žmogaus kritiškas materialus protas gali nugalėti intelektualaus abejojimo inerciją, kada susiduria su gyvos tiesos pasireiškimo demonstravimu jai veikiant iš dvasios gimusių vyrų ir moterų patyrimo, kurie savo gyvenime veda dvasios vaisius ir vienas kitą myli, net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Tomai, aš džiaugiuosi, kad tu prisijungei prie mūsų, ir aš žinau, jog po trumpo pasimetimo laikotarpio, tu toliau tęsi karalystės tarnystę. Tavo dvejojimai suglumindavo tavo sielos brolius, bet jie niekada nesukėlė nerimo man. Aš tavimi pasitikiu, ir aš tikrai eisiu pirma tavęs net iki pačių tolimiausių žemės pakraščiu.”

[1962]▼

Tada Mokytojas priėjo prie Simono Petro, kuris atsistojo, kai Jėzus kreipėsi į jį: “Petrai, aš žinau, jog tu mane myli ir jog tu savo gyvenimą pašvėsi tam, kad viešai skelbtum šitą karalystės evangeliją žydams ir pagonims, bet man skaudu dėl to, jog tokio artimo bendravimo su manimi metai tau nepadarė didesnės įtakos, kad prieš sakydamas tu pagalvotum. Kokius išbandymus tu turi patirti prieš tai, kada tu išmoksi pastatyti sargą prie savo lūpų? Kiek tu mums sukėlei daug nerimo savo neapgalvotu kalbėjimu, savo nepagrįstai drąsiu pasitikėjimu savimi! Ir tu tikrai prisidarysi sau daug daugiau vargo, jeigu šitos savo silpnybės neįveiksi. Tu žinai, jog tavo sielos broliai tave myli, nežiūrind šitos tavo silpnybės, ir tu turėtum suprasti, kad šitoji yda jokia būdu nesumažina mano meilės tau, bet ji sumažina tavo naudingumą ir visada sukelia problemų tau

pačiam. Bet tau neabejotinai bus naudingi tie išmėginimai, kuriuos patirsi dar šiąnakt. Ir tai, ką dabar aš sakau tau, Simonai Petrai, lygiai tą patį sakau ir visiems čia susirinkusiems tavo sielos broliams: Šitą naktį jums visiems iškils didžiulis pavojus suabejoti manimi. Jūs žinote, jog yra parašyta, 'Piemuo bus nužudytas, ir avys bus išblaškytos.' Kada manęs nebebus, tada kils didžiulis pavojus dėl to, jog kai kurie iš jūsų pasiduos abejonėms ir suklyps dėl to, kas užgrius mane. Bet aš prižadu jums dabar, jog tikrai sugrįšiu pas jus trumpam, ir tuomet aš tikrai eisiu pirma jūsų į Galilėją."

Tada tarė Petras, uždėjęs savo ranką ant Jėzaus peties: "Net jeigu ir visi mano sielos broliai pasiduos abejonėms dėl tavęs, bet aš prižadu, jog tikrai nesuabejosiu dėl to, ką tu bepadarytum. Aš tikrai eisiu su tavimi ir, jeigu iškils būtinybė, tai dėl tavęs ir mirsiu."

Kada Petras stovėjo prieš savo Mokytoją, visas virpantis iš gilaus susijaudinimo ir per kraštus plūstančios meilės jam, tada Jėzus, žvelgdamas jam tiesiai į sudrėkusias akis, tarė: "Petrai, tikrai, tikrai aš tau sakau, šiąnakt dar iki pirmųjų gaidžių tu būsi manęs atsisakęs tris ar keturis kartus. Ir šitokiu būdu, ko tau nepavyko išmokti iš ramaus bendravimo su manimi, to tu išmoksi per didelį vargą ir daugybę kančių. Ir po to, kada tu iš tikrųjų būsi įsisavinęs šitą reikalingą pamoką, tada tu turėtum sustiprinti savo sielos brolius ir toliau gyventi tokį gyvenimą, kuris būtų pašvęstas šitos evangelijos skelbimui, nors tu gali patekti į kalėjimą ir, galbūt, eiti paskui mane, sumokėdamas kupinos meilės tarnystės aukščiausiąją kainą kuriant Tėvo karalystę.

"Bet prisimink mano pažadą: Kada aš prisikelsiu, tada kažkiek laiko aš pabūsiu su jumis prieš išeidamas pas Tėvą. Ir net šiąnakt aš tikrai nuolankiai melsiu Tėvą, kad jis sustiprintų kiekvieną iš jūsų tam, ką jūs taip greitai turėsite patirti. Aš jus visus myliu tokia meile, kokia meile mane myli Tėvas, ir dėl to nuo šiol jūs turėtumėte mylėti vienas kitą net ir taip, kaip jus mylėjau aš."

Ir tada, sugiedoję giesmę, jie išėjo į stovyklą ant Alyvų Kalno.

[1963]▼

182 DOKUMENTAS

GETSEMANĖJE

BUVO maždaug dešimta valanda šito ketvirtadienio naktį, kada Jėzus vienuolika apaštalų vedė iš Elijo ir Marijos Morkaus namų atgal į Getsemanės stovyklą. Visą laiką nuo tos dienos kalnuose, Jonas Morkus tai pavertė savuoju reikalu budria akimi stebėti Jėzų. Jonas, kuriam labai trūko miego, gavo keletą valandų poilsio tuo metu, kada Mokytojas su savo apaštalais buvo viršutiniame kambaryje, bet išgirdęs, kaip jie lipa laiptais žemyn, jis atsistojo ir, greitai užsimetęs lininį apsiaustą, nusekė paskui juos per miestą, per Kidrono upelį, ir toliau iki jų nuošalios stovyklavietės, kuri buvo šalia Getsemanės Parko. Ir Jonas Morkus pasiliko per visą šitą naktį ir kitą dieną taip arti Mokytojo, kad jis matė viską ir nugirdo didelę dalį to, ką Mokytojas sakė nuo šio meto iki nukryžiuojimo valandos.

Kada Jėzus ir šie vienuolika buvo pakeliui į stovyklą, tada apaštalai pradėjo stebėtis, ką galėtų reikšti tai, kad taip ilgai nėra Judo, ir vienas su kitu jie šnekėjosi apie Mokytojo išankstinį numatymą, jog vienas iš jų išduos jį, ir pirmą

kartą jie įtarė, jog su Judu Iskarijotu ne viskas yra gerai. Bet atvirai apie Judą jie ėmė diskutuoti tik tai tada, kada pasiekė stovyklą ir pamatė, kad ir ten jo nėra, kad jis nelaukia ir nepasitinka jų. Kada jie visi apgulė Andriejų, kad sužinotų, kas gi nutiko Judui, tada jų vadovas tik tai pastebėjo, "Aš nežinau, kur yra Judas, bet bijau, kad jis mus apleido."

1. PASKUTINIOJI GRUPINĖ MALDA

Netrukus po to, kada jie atvyko į stovyklą, Jėzus jiems tarė: "Mano draugai ir sielos broliai, dabar su jumis aš būsiu labai trumpai, ir aš noriu, jog mes pasitrauktume nuošaliau vieni ir pasimelstume mūsų Tėvui danguje prašydami stiprybės, kad palaikytų mus šitą valandą ir vėliau visuose darbuose, kuriuos mes turime dirbti jo vardu."

Šitą pasakęs, Jėzus nuvedė juos šiek tiek į Alyvų Kalno viršų, ir kada visiškai atsivėrė Jeruzalės vaizdas, tada paliepė jiems atsiklausti ant didžiulės plokščios uolos ratu aplink jį, kaip tą jie buvo padarę savo išventinimo dieną; ir tuomet, kai jis stovėjo ten tarp jų, pašlovintas švelnios mėnulio šviesos, jis pakėlė akis į dangų ir meldėsi:

"Tėve, manoji valanda atėjo; dabar pašlovink savo Sūnų, kad šis Sūnus galėtų pašlovinti tave. Aš žinau, jog manojoje valdoje tu man suteikei visišką valdžią visų gyvųjų tvarinių atžvilgiu, ir amžinąjį gyvenimą aš tikrai suteiksiu visiems tiems, kurie taps įtikėjusiais Dievo sūnumis. Ir amžinasis gyvenimas yra toks, jog mano tvariniai turėtų pažinti tave kaip vienintelį tikrą Dievą ir visų Tėvą, ir kad jie turėtų tikėti į tą, kuri tu atsiuntei į šį pasaulį. Tėve, aš tave išaukštinau žemėje ir užbaigiau tą darbą, kuri tu man patikejai, kad aš padaryčiau. Aš beveik užbaigiau savęs padovanojimą mūsų pačių kūrinijos vaikams; man belieka tik tai atiduoti savąją gyvybę materialiam kūne. Ir dabar,

[1964]▼

O mano Tėve, pašlovink mane ta šlove, kurią aš turėjau su tavimi, kai dar nebuvo šito pasaulio, ir dar kartą mane priimk sau iš dešinės.

"Aš tave parodžiau šitiems žmonėms, kuriuos iš šio pasaulio tu pasirinkai ir davei man. Jie yra tavo – kaip ir visa gyvastis yra tavo rankose – tu davei juos man, ir aš gyvenau tarp jų, mokydamas juos gyvenimo būdo, ir jie patikėjo. Šitie žmonės ima suprasti, jog viskas, ką aš turiu, kyla iš tavęs, ir jog šis gyvenimas, kuri aš gyvenu materialiam kūne, yra skirtas tam, kad manasis Tėvas būtų žinomas šiems pasauliams. Tą tiesą, kurią tu suteikei man, aš apreiškiau jiems. Jie, mano draugai ir ambasadoriai, nuoširdžiai norėjo priimti tavo žodį. Aš jiems pasakojau, jog esu atėjęs nuo tavęs, jog tu mane atsiuntei į šitą pasaulį, ir jog netrukus aš sugrįšiu pas tave. Tėve, aš iš tikrųjų meldžiuosi už šiuos pasirinktus vyrus. Ir aš meldžiuosi už juos ne taip, kaip melsčiausi už šį pasaulį, bet kaip už tuos, kuriuos iš šio pasaulio aš išsirinkau tam, kad po to, kada būsiu sugrįžęs prie tavo darbo, šiame pasaulyje atstovautų man, net ir taip, kaip šitame pasaulyje per savo gyvenimą materialaus kūno pavidalu tau atstovavau aš. Šitie vyrai yra mano; juos davei man tu; bet viskas, kas yra mano, amžinai yra ir tavo, ir viskas, kas buvo tavo, dabar tu esi padaręs taip, kad būtų ir mano. Tu buvai išaukštintas manyje, o dabar aš meldžiu, jog aš būčiau

pagerbtas ir šituose vyruose. Šiame pasaulyje aš nebegaliu būti ilgiau; netrukus aš sugrįšiu prie to darbo, kurį tu man esi davęs dirbti. Šiuos vyrus aš turiu palikti čia, kad mums ir mūsų karalystei atstovautų tarp žmonių. Tėve, išlaikyk šiuos vyrus ištikimus, kai aš rengiuosi atiduoti savąją gyvybę materialiam kūne. Padėk jiems, mano draugams, dvasioje būti kaip vienam, net ir taip, kaip vienas esame mes. Kol aš galėjau būti su jais, tol galėjau juos prižiūrėti ir jiems vadovauti, bet dabar aš netrukus išvyksiu. Būk arti jų, Tėve, tol, kol mes galėsime atsiųsti naująjį mokytoją, kad juos guostų ir stiprintų.

“Tu man davei dvylika vyrų, ir aš juos išlaikiau visus, išskyrus vieną, keršto sūnų, kuris nepanoro toliau likti mūsų bičiuliu. Šitie vyrai yra silpni ir pažeidžiami, bet aš žinau, mes galime jais pasikliauti; aš juos išmėginau; mane jie myli, net ir taip, kaip jie rodo gilų pagarbumą ir tau. Nors jie turi daug iškentėti dėl manęs, bet aš noriu, kad juos taip pat užlietų sūnystės dangiškojoje karalystėje užtikrintumo džiaugsmas. Šitiems vyrams aš perdaviau tavo žodį ir mokiau juos tiesos. Pasaulis gali jų neapkęsti, net ir taip, kaip jis neapkentė ir manęs, bet aš neprašau, jog tu juos iš šio pasaulio paimtum, prašau, kad tiktai tu juos apsaugotum nuo to blogio, kuris yra šiame pasaulyje. Pašventink juos tiesa; tavasis žodis yra tiesa. Ir kaip tu mane išsiuntei į šitą pasaulį, aš net lygiai taip netrukus į šį pasaulį išsiųsiu ir šiuos vyrus. Tarp žmonių aš gyvenau jų labui ir savąjį gyvenimą pašvenčiau tavo tarnystei, kad galėčiau įkvėpti juos, kad jie būtų apvalyti per tą tiesą, kurios aš juos mokiau, ir per tą meilę, kurią aš jiems apreiškiau. Aš gerai žinau, mano Tėve, jog man nėra jokio reikalo prašyti tavęs, jog šiuos sielos brolius prižiūrėtum po to, kada aš būsiu išėjęs; aš žinau, tu juos myli net ir taip, kaip ir aš, bet aš šitą darau, kad jie galėtų geriau suvokti, jog Tėvas myli mirtinguosius žmones net ir taip, kaip juos myli ir šis Sūnus.

“Ir dabar, mano Tėve, aš iš tiesų norėčiau pasimelsti ne tiktai už šiuos vienuolika vyrų, bet taip pat ir už visus kitus, kurie dabar tiki arba kurie gali vėliau tikėti karalystės evangelija jų būsimosios tarnystės žodžio dėka. Aš noriu, kad jie visi būtų kaip vienas, net ir taip, kaip tu ir aš esame vienas. Tu esi manyje, o aš esu tavyje, ir aš trokštu, jog ir šitie tikintieji lygiai taip būtų mumyse; jog mūsų abiejų dvasios gyventų jų viduje. Jeigu mano vaikai yra kaip vienas, taip, kaip vienas esame mes, ir jeigu jie myli vienas kitą taip, kaip juos mylėjau aš, tuomet visi žmonės tikės, jog aš atėjau nuo tavęs ir norės priimti tiesos ir šlovės apreiškimą, kurį aš pateikiau. Tą šlovę, kurią man davei tu, aš apreiškiau šitiems tikintiesiems. Kaip su manimi tu gyvenai dvasioje, taip iš tiesų ir aš su jais gyvenau materialiam kūne. Kaip su manimi tu buvai vienas, taip iš tiesų ir aš su jais buvau vienas, ir lygiai taip ir naujasis mokytojas iš tikrųjų visą laiką bus su jais ir juose vienas. Ir visa tai

[1965]▼

aš iš tiesų padariau tam, jog mano sielos broliai materialiam kūne galėtų žinoti, jog Tėvas juos myli net ir taip, kaip juos myli ir šis Sūnus, ir jog tu juos myli net ir taip, kaip myli ir mane. Tėve, dirbk su manimi, kad būtų išgelbėti šitie tikintieji, jog netrukus jie galėtų ateiti tam, kad būtų su manimi šlovėje, o tada eitų tolyn, kad prisijungtų prie tavęs Rojaus glėbyje. Tie, kurie su manimi tarnauja nuolankiai, aš tikrai norėčiau, kad jie būtų su manimi šlovėje, taip, kad jie galėtų pamatyti viską, ką tu atidavei į manąsias rankas kaip tos sėklos, kuri yra sėjama mirtingojo kūno pavidalu laike, amžinąjį derlių. Aš laikiu, kad savo

žemiškiesiems sielos broliams parodyčiau tą šlovę, kurią aš turėjau iki šito pasaulio sukūrimo. Šitas pasaulis apie tave, teisingasis Tėve, žino labai mažai, bet tave pažįstu aš, ir aš padariau taip, kad tu būtum žinomas šitiems tikintiesiems, o jie padarys taip, kad tavo vardą žinotų ir kitos kartos. Ir dabar aš prižadu jiems, jog šiame pasaulyje su jais būsi tu net ir taip, kaip buvai ir su manimi – netgi ir šitaip.”

Šie vienuolika ratu aplink Jėzų dar tebeklūpėjo keletą minučių, o tada pakilo ir tylėdami sugrižo į netoli buvusią stovyklą.

Jėzus meldėsi, kad tarp tikinčiųjų būtų vienybė, bet jis nenorėjo, kad jie būtų vienodi. Nuodėmė sukuria negyvą blogio inercijos lygį, bet teisumas ugdo kūrybinę individualaus patyrimo dvasią amžinosios tiesos gyvose realybėse ir vis didesniu laipsniu bendraujant su Tėvo ir šio Sūnaus dieviškosiomis dvasiomis. Tikinčiojo sūnaus dvasinėje bičiulystėje su dieviškuoju Tėvu niekada negali būti doktrininio užbaigtumo ir sektantiškos grupinės sąmonės viršenybės.

Mokytojas, šitos paskutiniosios maldos su savo apaštalais metu, užsiminė apie tą faktą, kad jis buvo apreiškęs Tėvo vardą šiam pasauliui. Ir iš tikrųjų būtent tą jis ir darė apreiškdamas Dievą savo ištobulintu gyvenimu materialaus kūno pavidalu. Tėvas stengėsi save apreiškšti Mozei, bet jis negalėjo žengti kiek nors toliau, jog būtų pasakyta, “AŠ ESU.” Ir kada labai reikėjo, kad jis toliau save apreiškštų, tada tebuvo atskleista, “AŠ ESU tai, kas AŠ ESU.” Tačiau kada savo žemiškąjį gyvenimą užbaigė Jėzus, tada šitas Tėvo vardas buvo atskleistas taip, jog Mokytojas, kuris buvo Tėvo įsikūnijimas, galėjo iš tiesų pasakyti:

Aš esu toji gyvenimo duona.

Aš esu tas gyvasis vanduo.

Aš esu toji pasaulio šviesa.

Aš esu tas visų amžių troškimas.

Aš esu tos atviros durys į amžinąjį išgelbėjimą.

Aš esu toji begalinio gyvenimo tikrovė.

Aš esu tas gerasis piemuo.

Aš esu tas kelias į begalinį tobulumą.

Aš esu tas prisikėlimas ir tas gyvenimas.

Aš esu toji amžinojo išlikimo paslaptis.

Aš esu tas kelias, toji tiesa, ir tas gyvenimas.

Aš esu tas begalinis savo ribinių vaikų Tėvas.

Aš esu tas tikrasis vynmedis; jūs esate tos šakos.

Aš esu toji viltis visų tų, kurie pažįsta gyvąją tiesą.

Aš esu tas gyvasis tiltas iš vieno pasaulio į kitą.

Aš esu ta gyvoji grandis tarp laiko ir amžinybės.

Šitokiu būdu Jėzus iš tikrųjų išplėtė gyvąjį Dievo vardo apreiškimą visoms kartoms. Kaip dieviškoji meilė apreiškia Dievo prigimtį, taip ir amžinoji tiesa jo vardą atskleidžia visą laiką augančiomis proporcijomis.

2. PASKUTINIOJI VALANDA PRIEŠ IŠDAVYSTĘ

Apaštalai buvo nepaprastai sukrėsti, kada sugrižo į savo stovyklą ir pamatė, kad Judo nėra. Tuo metu, kada šie vienuolika buvo išitraukę į karštus ginčus apie savo bičiulį apaštalą išdaviką, Dovydas Zabediejus ir Jonas Morkus pasivedė Jėzų į šoną ir jam atskleidė tai, kad Judą jie stebėjo keletą dienų ir kad jie žino, jog šis ruošiasi jį išduoti į priešų rankas. Jėzus juos išklaušė, bet tepasakė tiek: “Mano draugai, Žmogaus Sūnui negali atsitikti nieko, nebent šito nori Tėvas danguje. Tegul jūsų širdys nebūna sunerimusios; viskas vyksta Dievo šlovės ir žmonių išgelbėjimo labui.”

Jėzaus linksmas požiūris ėmė blankti. Laikui einant, jis darėsi vis rimtesnis, net liūdnas. Apaštalai, būdami labai susijaudinę, nenorėjo sugrižti į savo palapines, net ir tada, kada šitą padaryti paprašė pats Mokytojas. Sugrižęs po pasikalbėjimo su Dovydu ir Jonu, jis ištarė savo paskutiniuosius žodžius, skirtus visiems vienuolikai, sakdamas: “Mano draugai, eikite ilsėtis. Ruoškitės rytojaus darbui. Prisiminkite, mes visi turime atsiduoti Tėvo danguje valiai. Savąją ramybę aš palieku jums.” Ir šitaip taręs, jis nurodė jiems eiti į savo palapines, bet kada jie ėjo, tada jis šūktelėjo Petru, Jokūbui, ir Jonui, sakdamas: “Aš noriu, kad jūs minutėlę pasiliktumėte su manimi.”

Apaštalai užmigo tikrai dėl to, jog tiesiogine prasme buvo išsekę; jiems visą laiką trūko miego nuo to meto, kada atvyko iš Jeruzalės. Prieš tai, kai jie išsiskirstė į savo atskiras miegojimo vietas, Simonas Uolusis juos nusivedė į savąją palapinę, kur jis laikė kardus ir kitus ginklus, ir kiekvieną aprūpino šitokia kovos įranga. Jie visi gavo šiuos ginklus ir juos prisijusė prie savęs, išskyrus Natanielių. Natanielius, atsisakęs apsiginkluoti, tarė: “Mano sielos broliai, Mokytojas daug kartų mums yra sakęs, kad jo karalystė yra ne iš šito pasaulio, ir, kad jo mokiniai neturėtų kavoti su kardu tam, kad ją įkurtų. Aš tikiu šituo; aš nemanau, jog Mokytojui reikia, kad mes pavartotume kardą gindami jį. Mes visi matėme jo galingą jėgą ir žinome, kad nuo savo priešų jis galėtų apsiginti, jeigu tikrai jis šito panorėtų. Jeigu savo priešams jis tikrai nesipriešins, tai reikš, jog tokia įvykių tėkmė atitinka jo mėginimą vykdyti savojo Tėvo valią. Aš tikrai melsiuosi, bet kardo jokiū būdu nekelsiu.” Kada Andriejus išklaušė Natanieliaus kalbą, tada savo kardą atidavė Simonui Uoliajam. Ir šitokiu būdu devyni iš jų buvo ginkluoti, kada jie išsiskyrė nakčiai.

Apmaudas dėl to, kad Judas yra išdavikas, šią akimirką apaštalu prote užtemdė visa kita. Mokytojo pastaba dėl Judo, pasakyta paskutiniosios maldos metu, atmerkė jų akis prieš tą faktą, kad jis juos apleido.

Po to, kada šie aštuoni apaštalai pagaliau nuėjo į savo palapines, ir tuo metu, kada Petras, Jokūbas, ir Jonas stovėjo greta, kad gautų Mokytojo nurodymus, tada Jėzus šūktelėjo Dovydui Zabediejui, “Atsiųsk pas mane savo greičiausią ir patikimiausią pasiuntinį.” Kada Dovydas pas Mokytoją atvedė kažkokį Jokūbą, kuris vienu metu buvo bėgikas naktinių pasiuntinių tarnystėje tarp Jeruzalės ir Betsaidos, tada Jėzus, kreipdamasis į jį, tarė: “Iš visų jėgų skubėk pas Abnerį į Filadelfiją ir pasakyk: ‘Mokytojas tau siūnčia ramybės linkėjimus ir sako, jog atėjo toji valanda, kada jis tikrai bus atiduotas į savo priešų rankas, kurie jį nužudys, bet iš mirusiųjų jis vėl prisikels ir netrukus pasirodys tau, prieš jam

išvykstant pas Tėvą, ir kad tada jis tau duos nurodymus, jog vadovautumeisi iki to laiko, kada iš tikrųjų atvyks naujasis mokytojas, kad gyventų jūs širdyse.” Ir kada Jokūbas šitą pranešimą Mokytojo

[1967]▼

pasitenkinimui pakartojo, tada Jėzus išsiuntė jį į kelią, tardamas: “Nebijok nieko, kad tau ką nors galėtų padaryti koks nors žmogus, Jokūbai, nes šitą naktį nematomas žinianešys bėgs šalia tavęs.”

Tada Jėzus atsisuko į atvykėlių graikų, kurie drauge su jais gyveno stovykloje, vadovą ir tarė: “Mano broli, nesijaudink dėl to, kas netrukus įvyks, nes aš jus iš anksto jau išpėjau, kad Žmogaus Sūnus bus nužudytas sukursčius jo priešams, vyriausiesiems šventikams, ir žydų valdovams, bet aš tikrai prisikelsiu, kad trumpai pabūčiau su jumis prieš išvykdamas pas Tėvą. Ir kada tu pamatysi, jog visa tai įvyko, tada šlovink Dievą ir stiprink savo sielos brolius.”

Įprastomis aplinkybėmis Mokytojui apaštalai būtų palinkėję geros nakties asmeniškai, bet šitą naktį juos buvo užvaldęs visiškai netikėtas suvokimas apie Judo dezertyravimą ir tiek persmelkęs tas neįprastas Mokytojo atsisveikinimo maldos pobūdis, kad jie išklaušė jo paskutinįjį palinkėjimą ir tylėdami išsiskirstė.

Jėzus iš tikrųjų šitą pasakė Andriejui, kada su juo atsisveikino tą naktį: “Andriejau, padaryk, ką gali, kad savo sielos brolius išlaikytum drauge tol, kol aš vėl ateisiu pas jus, kada būsiu šitą taure išgėręs. Sustiprink savo sielos brolius, suprasdamas tai, kad jums aš visa tai jau esu sakęs. Tebūnie ramybė su jumis.”

Nė vienas iš apaštalų nesitikėjo, jog kas nors nepaprasta įvyks tą naktį, kadangi buvo jau taip vėlu. Jie nuėjo miegoti, kad galėtų atsikelti anksti ryte ir pasiruošti tam, kas gali atsitikti blogiausia. Jie manė, kad jų Mokytoją vyriausieji šventikai tikrai stengsis suimti anksti ryte, kadangi niekada joks pasaulietinis darbas nebuvo atliekamas po pusiaudienio tą dieną, per kurią būdavo ruošiamasi Perėjimo šventei. Tiktai Dovydas Zabediejus ir Jonas Morkus suprato, kad Jėzaus priešai ateis su Judu šitą pačią naktį.

Dovydas susitarė, kad tą naktį stovės sargyboje prie viršutinio tako, kuris veda į Betanės-Jeruzalės kelią, tuo tarpu Jonas Morkus turi stebėti palei kelią, einantį šalia Kidrono į Getsemanę. Prieš išeidamas į sau pačiam pasiskirtą užduotį budėti priešakiniame poste, Dovydas atsisveikino su Jėzumi, sakdamas: “Mokytojau, aš patyriau didžiulį džiaugsmą savo tarnystėje su tavimi. Mano broliai yra tavo apaštalai, bet man malonumo teikė daryti mažesnius darbus, nes ir juos reikia padaryti, ir man tavęs trūks iš visos širdies, kada tu išeisi.” Ir tada Jėzus tarė Dovydui: “Dovydai, mano sūnau, kiti darė tą, ką daryti jiems buvo nurodyta, bet šitą tarnystę tu iš tikrųjų atlikai vedamas savo paties širdies, ir nebuvo taip, kad aš būčiau neatkreipęs dėmesio į tavo atsidavimą. Tu taip pat kažkurį dieną su manimi tarnausi amžinojoje karalystėje.”

Ir tada, kada jis ruošėsi eiti budėti prie viršutinio tako, Dovydas tarė Jėzui: “Tu žinai, Mokytojau, aš pakviečiau tavo šeimą, ir iš pasiuntinio gavau žinią, kad šiandakt jie yra Jeriche. Čia jie bus rytoj anksti pirmoje dienos pusėje, kadangi jiems būtų pavojinga šituo siaubingu keliu į viršų eiti naktį.” Ir Jėzus, pažvelgęs žemyn į Dovydą, tepasakė: “Tebūnie šitaip, Dovydai.”

Kada Dovydas kopė į Alyvų Kalną, tada Jonas Morkus ėmė budėti netoli kelio, vedančio palei upelį žemyn į Jeruzalę. Ir Jonas būtų pasilikęs šitame poste, jeigu ne didžiulis jo troškimas būti netoli Jėzaus ir žinoti, kas vyksta. Netrukus po to, kada su juo išsiskyrė Dovydas ir kada Jonas Morkus pamatė Jėzų pasišalinantį su Petru, Jokūbu, ir Jonu į netoliese buvusią įdubą, tada jį tiek apėmė bendras atsidavimo ir smalsumo jausmas, kad jis apleido savo sargybos postą ir nusekė paskui juos, slėpdamasis krūmuose, iš kur jis matė ir nugirdo viską, kas tomis paskutiniuosiomis akimirkomis vyko šiame sode ir prieš pat pasirodant Judui ir ginkluotiems sargybiniams suimti Jėzaus.

[1968]▼

Tuo metu, kada visa tai vyko Mokytojo stovykloje, Judas Iskarijotas tarėsi su šventyklos sargybinių kapitonu, kuris buvo surinkęs savo vyrus ruošdamasis išeiti, vadovaujant išdavikui, suimti Jėzaus.

3. VIENAS GETSEMANĖJE

Po to, kada viskas nurimo ir stovykloje buvo ramu, Jėzus pasiėmęs Petrą, Jokūbą, ir Joną, truputėlį paėjo į viršų į netoli esančią siaurą daubą, į kurią anksčiau jis dažnai ateidavo pasimelsti ir atvirai pabendrauti. Šie trys apaštalai negalėjo nepastebėti, kad jis yra labai smarkiai prislėgtas; niekada anksčiau savo Mokytojo jie nebuvo matę taip smarkiai kenčiančio ir nusiminusio. Kada jie atėjo į jo maldų vietą, tada jis paliepė šiems trims atsisėsti ir budėti su juo, tuo tarpu jis nuėjo maždaug per sviedžiamo akmens atstumą pasimelsti. Ir kada jis parkrito veidu ant žemės, tada jis meldėsi: “Mano Tėve, aš atėjau į šitą pasaulį, kad įvykdyčiau tavąją valią, ir šitą aš iš tikrųjų padariau. Aš žinau, jog atėjo toji valanda, kad būtų atiduota šitoji gyvybė materialiam kūne, ir šito aš nevengiu iš baimės, bet aš tikrai noriu žinoti, jog tavoji valia yra būtent tokia, kad aš išgerčiau šitą taurę. Atsiųsk man užtikrinimą, jog savąja mirtimi aš tave patenkinsiu net ir taip, kaip aš patenkinau savuoju gyvenimu.”

Keletą akimirkų Mokytojas liko tokioje pozoje, kokioje ir meldėsi, o tada, priėjęs prie šių trijų apaštalų, rado juos giliai užmigusius, nes jų akys buvo sunkios ir jie nebepajėgė nemiegoti. Kada Jėzus juos pažadino, tada tarė: “Ka! argi jūs nebepajėgiate pabudėti su manimi net ir vienos valandos? Argi jūs nematote, jog manoji siela nepaprastai kenčia, net ir mirtinai, ir jog aš noriu jūsų draugijos?” Po to, kai šie trys išsibudino, Mokytojas vėl nuėjo atskirai vienas ir, parkritęs ant žemės, vėl meldėsi: “Tėve, aš žinau, jog šitos taurės įmanoma išvengti – visi dalykai yra įmanomi su tavimi – bet aš atėjau tam, kad vykdyčiau tavąją valią, ir nors tai yra karti taurė, bet aš ją išgersiu, jeigu tokia yra tavoji valia.” Ir kada jis šitaip pasimeldė, tada galingas angelas nusileido prie jo šono ir, pakalbėjęs su juo, palietė jį ir sustiprino jį.

Kada Jėzus sugrįžo pasikalbėti su šiais trimis apaštalais, tada jis vėl juos surado greitai užmigusius. Jis pažadino juos sakydamas: “Tokią valandą man reikia, kad jūs budėtumėte ir melstumėtės su manimi – tuo labiau melstis tikrai reikia jums, kad nebūtumėte sugundyti – dėl kokios priežasties jūs iš tiesų užmigate, kada aš jus palieku?”

Ir tada trečią kartą Mokytojas pasišalino ir meldėsi: “Tėve, tu matai mano

miegančius apaštalus; būk jiems gailestingas. Dvasia iš tikrųjų nori, bet materialus kūnas yra silpnas. Ir dabar, O Tėve, jeigu šitos taurės išvengti negalima, tuomet aš ją tikrai išgersiu. Ne manoji valia, bet tavoji, tebūnie." Ir kada jis pabaigė melstis, tada kurį laiką dar gulėjo kniūbsčias ant žemės. Kada jis atsikėlė ir sugrįžo pas savo apaštalus, tada dar kartą jis rado juos bemiegančius. Jis apžvelgė juos, ir užjaučiančiai mostelėjęs ranka, švelniai tarė: "Miegokite toliau ir ilsėkitės; sprendimo metas praėjo. Atėjo valanda, kada Žmogaus Sūnus bus išduotas į savo priešų rankas." Kada jis pasilenkė papurtyti jų, kad galėtų juos pažadinti, tada jis tarė: "Pabuskite, grįžkime atgal į stovyklą, nes, žiūrėkite, tas, kuris mane išduoda, yra netoli, ir atėjo toji valanda, kada manoji banda iš tiesų bus išsklaidyta. Bet apie šiuos dalykus aš jums jau esu pasakojęs."

Per tuos metus, kada Jėzus gyveno tarp savo bičiulių, jie iš tikrųjų turėjo daug jo dieviškosios prigimties įrodymų, bet kaip tik dabar jie netrukus pamatys naujų jo žmogiškumo įrodymų. Tiesiog prieš didingiausią iš visų jo dieviškumo atskleidimų, jo prisikėlimą, dabar iš tikrųjų turi būti jo mirtingojo prigimties didžiausias įrodymas, jo pažeminimas ir nukryžiavimas.

[1969]▼

Kiekvieną kartą, kada tik jis meldavosi sode, jo žmogiškumas įtikėjimo dėka vis tvirčiau įvaldydavo jo dieviškumą; jo žmogiškoji valia vis labiau susiliedavo su jo Tėvo dieviškąja valia. Tarp kitų žodžių, kuriuos jam pasakė šis galingas angelas, buvo ir tokia žinia, jog Tėvas nori, kad jo Sūnus savo žemiškąjį savęs padovanojimą užbaigtų, patirdamas tvarinio mirtį, tiesiog taip, kaip ir visi mirtingieji tvariniai turi patirti materialų suirimą, pereidami iš laiko egzistencijos į žengimą pirmyn amžinybėje.

Anksčiau tą vakarą neatrodė, jog šią taurę išgerti būtų buvę taip sunku, tačiau, kada žmogiškasis Jėzus atsisveikino su savo apaštalais ir pasiuntė juos ilsėtis, tada šis išmėginimas ėmė atrodyti siaubingesnis. Jėzus patyrė tą natūralią jausmų kaitą, kuri yra bendra visam žmogiškajam patyrimui, ir kaip tik dabar jis buvo išvargęs ir nuo darbo, jį išsekino ilgos įtempto darbo valandos ir skausmingas nerimas dėl savo apaštalų saugumo. Nors nė vienas mirtingasis negali imtis tokios užduoties, kad suprastų įsikūnijusio Dievo Sūnaus mintis ir jausmus tokią akimirką, kaip šitoji, bet mes žinome, kad jis patyrė didžiulę vidinę kančią ir jį draskė neapsakomas skausmas, nes nuo jo veido prakaitas varvėjo dideliais lašais. Jis pagaliau įsitikino, jog Tėvas rengiasi leisti įvykiams vystytis natūralia tėkme; jis buvo iki galo apsisprendęs dėl to, kad nepasinaudos jokiomis savo kaip aukščiausiojo visatos valdovo galiomis tam, jog save išgelbėtų.

Dabar virš šitos arenos sklandė milžiniškos kūrinijos susirinkusios gausybės, kurioms laikinai drauge vadovavo Gabrielis ir Jėzaus Personalizuotas Derintojas. Šitų dangiškųjų armijų skyrių vadai buvo nuolat įspėjami, kad į šiuos įvykius žemėje nesikištų, nebent jiems įsikišti tikrai įsakytų pats Jėzus.

Išsiskyrimo su apaštalais patyrimas Jėzaus žmogiškąją širdį užgulė kaip didžiulis akmuo; jį prislėgė šitas meilės skausmas ir dar labiau ap sunkino jo

susitikimą su tokia mirtimi, kokia, kaip jis gerai žinojo, jo laukia. Jis suvokė, kokie silpni ir kokie neišmanantys yra jo apaštalai, ir jis bijojo juos palikti. Jis gerai žinojo, kad jo išvykimo laikas atėjo, bet jo žmogiškoji širdis troško išsiaiškinti, ar negalėtų būti, kokio nors įmanomo teisėto kelio, kaip šitos siaubingos kančios ir skausmo situacijos išvengti. Ir kada šitokiu būdu jo širdis stengėsi surasti išeitį iš šios padėties, ir nesurado, tada ji buvo pasirengusi šią taurę išgerti. Dieviškasis Mykolo protas žinojo, kad dvylikai apaštalų jis buvo padaręs viską, ką tik buvo įmanoma padaryti; bet žmogiškoji Jėzaus širdis norėjo, kad jiems būtų buvę padaryta daugiau iki to meto, kada šiame pasaulyje jie bus palikti vieni. Jėzaus širdis buvo draskoma; savo sielos brolius jis iš tikrųjų mylėjo. Jis buvo izoliuotas nuo savosios šeimos materialiam kūne; vienas iš jo pagalbininkų dabar jį išduoda. Jo tėvo Juozapo tauta jį atstūmė ir šituo visiškai ir iki galo užkirto kelią savo daliai, kad būtų tokia tauta, kuri turi ypatingą misiją žemėje. Jo sielą kankino gluminanti meilė ir atstumtas gailėstingumas. Tai buvo kaip tik viena iš tų siaubingų žmogiškųjų akimirku, kada viskas atrodo, jog ritasi žemyn su naikinančiu žiaurumu ir siaubinga agonija.

Jėzaus žmogiškumas nebuvo toks, kad liktų nejautrus šitai asmeninio vienišumo, viešos gėdos, ir savojo reikalo išorinio žlugimo situacijai. Visi šitie jausmai jį neapsakomai prislėgė. Esant šitam didžiuliam skausmui jo protas sugrižo į vaikystės Nazarete ir į ankstyvojo darbo Galilėjoje dienas. Šito didžiojo išbandymo metu jo prote iškilo didelė dalis tų malonių scenų iš jo žemiškosios tarnystės. Ir būtent šitais senais prisiminimais apie Nazaretą, Kapernaumą, Hermono Kalną, ir apie saulėtekį ir saulėlydį prie raibuliuojančios Galilėjos Jūros, jis ramino save, kada savo žmogiškąją širdį stiprino ir rengė susitikti su tuo išdaviku, kuris taip greitai turi jį išduoti.

[1970]▼

Iki to laiko, kada atėjo Judas ir kareiviai, Mokytojas buvo visiškai atgavęs savo įprastą pusiausvyrą; dvasia nugalėjo materialų kūną; įtikėjimas nugalėjo visus žmogiškuosius polinkius į baimę ar dvejonų puoselėjimą. Aukščiausiasis išbandymas, kada buvo visiškai suvokta žmogiškoji prigimtis, buvo išvertas ir tinkamai išlaikytas. Dar kartą Žmogaus Sūnus buvo pasiruošęs su savo priešais susitikti kaip be galo atsidavęs savo Tėvo valios vykdymui mirtingasis žmogus su savo protiniu ir emociniu stabilumu ir visišku užtikrintumu dėl savo nenugalimumo.

[1971]▼

183 DOKUMENTAS

JĖZAUS IŠDAVIMAS IR SUĖMIMAS

KADA Jėzus pagaliau Petrą, Jokūbą, ir Joną pažadino, tada jis patarė jiems eiti į savo palapines ir pasistengti pamiegoti, kad pasirengtų rytojaus pareigoms. Bet iki šito meto šie trys apaštalai buvo visiškai išsiblaivę iš miegų; jie buvo atsigaivinę trumpais snūstelėjimais, o be to, juos paveikė ir jiems sukėlė nerimo pasirodę du susijaudinę pasiuntiniai, kurie teiravosi Dovydo Zabediejaus ir

greitai išėjo jo ieškoti, kada Petras jiems pasakė, kur jis budi.

Nors aštuoni apaštalai ir miegojo giliai, bet tie graikai, kurie kartu su jais gyveno stovykloje, nelaimės bijojo labiau, tiek bijojo, kad buvo išstatę sargybinių, jog duotų pavojaus signalą, jeigu iškiltų grėsmė. Kada šitie du pasiuntiniai įskubėjo į stovyklą, tada graikų sargybinis nubėgo žadinti savo visų bičiulių tėvynainių, kurie išlėkė iš savo palapinių, visiškai apsirengę ir pilnutinai apsiginklavę. Dabar buvo sukelta visa stovykla, išskyrus šiuos aštuonis apaštalus. Petras norėjo savo bičiulius pakviesti, bet Jėzus tą daryti jam kategoriškai uždraudė. Mokytojas jiems visiems švelniai patarė sugrįžti į savo palapines, bet jo patarimui jie nenorėjo paklusti.

Negalėdamas priversti savo pasekėjų išsiskirstyti, Mokytojas juos paliko ir nuėjo žemyn prie alyvų preso, esančio netoli įėjimo į Getsemanės Parką. Nors šie trys apaštalai, graikai, ir kiti stovyklos nariai nesiryžo tuoj pat eiti paskui jį, tuo tarpu Jonas Morkus nuskubėjo aplinkui pro alyvų medžius ir pasislėpė mažoje pašiūrėje netoli alyvų preso. Jėzus pasišalino iš stovyklos ir nuo savo draugų tam, kad tie, kurie ėjo jo suimti, kada ateis, galėtų jį suimti netrikdydami jo apaštalų. Mokytojas bijojo, kad jo apaštalai gali atsibusti ir būti jo suėmimo metu, o tas reginys, kai Judas jį išduoda, galėtų sukelti jų priešišumą, kad jie imtų kareiviams priešintis ir dėl to būtų suimti drauge su juo. Jis baiminosi ir dėl to, jeigu juos suimtų drauge su juo, tai jie taip pat galėtų žūti su juo.

Nors Jėzus žinojo, kad jo mirties planas buvo kilęs žydų valdovų tarybose, bet jis taip pat žinojo, kad visiems tokiems niekšiškiems suokalbiams visiškai pritaria Liuciferis, Šėtonas, ir Kaligastija. Ir jis gerai žinojo, kad šitie valdų maištininkai būtų taip pat patenkinti, matydami, jog visi apaštalai yra nužudyti drauge su juo.

Jėzus atsisėdo, vienas, ant alyvų preso, kur jis ėmė laukti, kada ateis išdavikas, ir šituo metu jį matė tikrai Jonas Morkus ir nesuskaičiuojamos dangiškųjų stebėtojų gausybės.

1. TĖVO VALIA

Egzistuoja didžiulis pavojus dėl to, kad daugelio posakių ir daugelio įvykių, susijusių su Mokytojo karjeros

[1972]▼

materialiame kūne užbaigimu, prasmę galima suprasti klaidingai. To, kaip su Jėzumi žiauriai elgėsi nemokšos tarnai ir nejautrūs kareiviai, kaip nesąžiningai vyko jo teismas, ir koks buvo bejausmis tariamų religinių vadovų požiūris, nereikia painioti su tuo faktu, kad Jėzus, kantriai atsiduodamas visam šitam kentėjimui ir pažeminimui, tikrai vykdė Tėvo Rojuje valią. Iš tikrųjų ir tai yra tiesa, jog būtent tokia ir buvo Tėvo valia, kad jo Sūnus išgertų sklidiną mirtingosios egzistencijos taurę, nuo gimimo iki mirties, bet Tėvas danguje visiškai neturėjo nieko bendro su tuo, kad sukurstytų tą barbarišką elgesį tų tariamai civilizuotų žmogiškųjų būtybių, kurios Mokytoją taip žiauriai kankino ir taip siaubingai tyčiojosi nuolat pažemindamos jo nesipriešinantį asmenį. Šitie nežmoniški ir pritrenkiantys patyrimai, kuriuos Jėzus buvo pašauktas išverti paskutinėmis savojo mirtingojo gyvenimo valandomis, jokiū būdu nebuvo dalis

Tėvo dieviškosios valios, kurią jo žmogiškoji prigimtis taip triumfuojančiai buvo pasižadėjusi įvykdyti, kada žmogus galutinai atsiduoda Dievui, kaip tą išreiškė jo trikartė malda, kurią jis sukalbėjo sode tuo metu, kai jo išvargę apaštalai miegojo fizinio išsekimo miegu.

Tėvas danguje norėjo, kad save padovanojantis Sūnus savo žemiškąją karjerą užbaigtų *natūraliai*, lygiai taip, kaip savąjį gyvenimą žemėje ir materialiam kūne turi užbaigti ir visi mirtingieji. Eiliniai vyrai ir moterys negali tikėtis to, kad jų paskutines valandas žemėje ir būsimą mirties epizodą palengvins ypatinga dieviškoji tvarka. Dėl to, Jėzus nusprendė su savąja gyvybe materialiam kūne išsiskirti tokiu būdu, kuris atitiko natūralią įvykių tėkmę, ir jis atkakliai atsisakinėjo save ištraukti iš nežmoniškų įvykių, kurie su siaubingu tikrumu skriejo link jo neįtikėtino pažeminimo ir gėdingos mirties, niekšingo suokalbčio žiaurių gniaužtų. Ir viso šito pritrenkiančio neapykantos pasireiškimo ir šito neturinio precedento žiaurumo demonstravimo kiekvienas trupinėlis buvo blogų žmonių ir nuodėmingų mirtingųjų darbas. Dievas danguje nenorėjo šito, taip pat šito daryti tikrai neliepė ir pagrindiniai Jėzaus priešai, nors jie daug padarė dėl to, jog užtikrintų tai, kad nemažantys ir blogi mirtingieji norėtų šitokiu būdu atstumti save padovanojantį Sūnų. Net ir nuodėmės tėvas nususuko nuo neapsakomą siaubą keliančios nukryžiuojimo scenos.

2. JUDAS MIESTE

Kada Judas taip netikėtai pakilo nuo stalo tuo metu, kai buvo valgoma Paskutinioji Vakarienė, tada jis nuėjo tiesiai į savo pusbrolio namus, ir tuomet iš tikrųjų tie du nuėjo tiesiai pas šventyklos sargybinių kapitoną. Judas paprašė, kad kapitonas surinktų sargybinius ir jam pranešė, kad jis yra pasirengęs juos nuvesti pas Jėzų. Judas pasirodė truputėlį anksčiau negu buvo jo laukiama, bet šiek tiek buvo uždelsta išeiti į Morkaus namus, kur Judas tikėjosi surasti Jėzų tebebendruojantį su apaštalais. Mokytojas ir šie vienuolika Elijo Morkaus namus paliko penkiolika minučių anksčiau negu pasirodė išdavikas ir kareiviai. Iki to laiko, kada tie, ėję suimti, pasiekė Morkaus namus, Jėzus ir šie vienuolika buvo gerokai už miesto sienų ir pakeliui į Alyvų Kalno stovyklą.

Judas labai sunerimo dėl to, kad Jėzaus nepasisekė surasti Morkaus namuose ir vienuolikos vyrų draugijoje, iš kurių tiktai du buvo apsiginklavę tam, kad pasipriešintų. Jam atsitiktinai buvo pavykę sužinoti, jog tą popietę, kada jie išėjo iš stovyklos, tiktai Simonas Petras ir Simonas Uolusis buvo užsijuosę kardus; Judas tikėjosi suimti Jėzų tuo metu, kada miestas bus nurimęs ir kada bus maža galimybė pasipriešinti. Išdavikas bijojo, jeigu jis lauks tol, kol jie sugrįš į stovyklą, tuomet reikės susidurti su daugiau negu trimis dvidešimtimis atsidavusių mokinių, ir jis taip pat žinojo, jog Simonas Uolusis turi didžiules ginklų atsargas. Judas

[1973]▼

ėmė vis labiau nervintis, kada mąstė, kaip šie vienuolika ištikimų apaštalų juo pasibjaurės, ir jis bijojo, kad jie visi stengsis jį sunaikinti. Jis buvo ne tik neištikimas, bet širdyje ir tikras bailys.

Kada jie nesurado Jėzaus viršutiniame kambaryje, tada Judas paprašė

gvardijos kapitono grįžti atgal į šventyklą. Iki šito meto tie valdovai buvo pradėję rinktis aukštojo šventiko namuose, ruošdamiesi susitikti su Jėzumi, žinodami, kad jų sandėris su išdaviku reikalavo, kad Jėzus būtų suimtas iki tos dienos vidurnakčio. Judas savo partneriams paaiškino, kad Morkaus namuose Jėzaus jie neberado, ir kad jo suimti reikės eiti į Getsemanę. Tada išdavikas toliau aiškino, kad daugiau kaip trys dvidešimtys atsidavusių pasekėjų stovykloje gyvena kartu su juo, ir kad jie visi yra gerai ginkluoti. Žydų valdovai Judui priminė, kad Jėzus visada skelbė nesipriešinimą, bet Judas atsakė, jog negali jie pasikliauti tuo, kad visi Jėzaus pasekėjai tokiam mokymui paklus. Jis iš tikrųjų bijojo dėl savęs, ir todėl išdrįso paprašyti keturiasdešimties ginkluotų kareivių būrio. Kadangi žydų valdžia savo jurisdikcijoje tokios ginkluotų vyrų jėgos neturėjo, tai jie iš karto nuėjo į Antonijo tvirtovę ir paprašė romėnų vado suteikti jiems šitą apsaugą; tačiau, kada jis sužinojo, kad jie rengiasi suimti Jėzų, tada iškart atsisakė jų prašymą patenkinti ir juos nusiuntė pas savo vadą. Šitokiu būdu vaikstant nuo vienos valdžios pas kitą buvo praleista daugiau kaip viena valanda, kol galiausiai tam, kad gautų leidimą pasinaudoti ginkluotais romėnų sargybiniais, jie buvo priversti eiti pas patį Pilotą. Kada jie atėjo prie Piloto namo, buvo jau vėlu, ir jis buvo nuėjęs su žmona į savo miegamąjį. Jis dvejojo, ar turėti, ką nors bendra su šita užmačia, tuo labiau, kad jo žmona buvo jo prašiusi šito prašymo nepatenkinti. Bet kadangi čia buvo žydų Sanhedrino vadovas ir šitos pagalbos prašė asmeniškai, tai gubernatoriui atrodė, jog būtų išmintinga šį prašymą patenkinti, manydamas, kad vėliau jis galės ištaisyti bet kokį neteisingą veiksma, kurį jie galėtų padaryti.

Todėl, kada Judas Iskarijotas išėjo iš šventyklos, apie pusę dvyliktos, tada jį lydėjo daugiau negu šešiasdešimt asmenų – šventyklos sargybiniai, romėnų kareiviai, ir vyriausiųjų šventikų ir valdovų smalsūs tarnai.

3. MOKYTOJO SUĖMIMAS

Kada šitas ginkluotų kareivių ir sargybinių būrys, nešinas deglais ir lanternomis, prisartino prie sodo, tada Judas išėjo gerokai į priekį prieš būrį, kad galėtų pasiruošti greitai parodyti Jėzų taip, kad tie, kurie turi suimti, galėtų jį lengvai sučiupti iki tos akimirkos, kai jo padėjėjai galės susitelkti jo gynimui. Ir buvo dar kita priežastis, dėl ko Judas nusprendė būti Mokytojo priešų priekyje: Jis mąstė, jog tai atrodys, kad į įvykio vietą jis buvo atvykęs anksčiau už kareivius, taip, kad apaštalai ir kiti susirinkusieji aplink Jėzų negalėtų jo tiesiogiai susieti su ginkluotais sargybiniais, taip arti jam lipančiais ant kulnų. Judas net buvo sugalvojęs vaizduoti, jog atskubėjo juos perspėti apie besiantinimą tų, kurie ateina suimti, bet šitam sumanymui sutrukdė sužlugdantis Jėzaus pasisveikinimas su išdaviku. Nors Mokytojas ir prašneko Judui maloniai, bet su juo pasisveikino kaip su išdaviku.

Kai tik Petras, Jokūbas, ir Jonas, maždaug su trisdešimčia savo bičiulių stovyklautojų, pamatė ginkluotą būrį su deglais, judantį per kalno aukščiausią keterą, tuomet jie suprato, jog šitie kareiviai eina suimti Jėzaus, ir jie visi nuskubėjo žemyn netoli alyvų preso, kur vienvėje apšviestas mėnulio sėdėjo Mokytojas. Kada kareivių būrys prisartino iš vienos pusės, tada iš kitos pusės priėjo šie trys apaštalai ir

[1974]▼

jų draugai. Kada Judas išėjo į priekį, kad kreiptųsi į Mokytoją, tada šios dvi grupės stovėjo nejudėdamos, Mokytojas buvo tarp jų ir Judo, besirengiančio pabučiuoti jį į kaktą tuo išdavikišku bučiniu.

Išdavikas anksčiau turėjo vilties, kad, atvedęs sargybinius į Getsemanę, galėtų šitiems kareiviams Jėzų tiesiog parodyti, arba vykdydamas tą pažadą, ką galėtų padaryti daugiausia, tai pasveikinti jį bučiniu, o tada iš tos vietos greitai pasišalinti. Judas labai bijojo, kad bus visi apaštalai, ir kad jie savo puolimą nukreips į jį, keršydami už tai, kad jis išdrįso jų mylimą mokytoją išduoti. Tačiau, kada Mokytojas su juo pasisveikino kaip su išdaviku, tada jis buvo tiek pasimetęs, jog nebemėgino ir pabėgti.

Jėzus pabandė Judą paskutinį kartą gelbėti nuo to, kad jo neišduotų realiai, tuo, kad anksčiau negu išdavikas galėjo jį pasiekti, jis vieną žingsnį žengė į šalį ir, kreipdamasis į toliausia kairėje stovintį kareivį, romėnų kapitoną, tarė, "Ko jūs ieškote?" Kapitonas atsakė, "Jėzaus iš Nazareto." Tada Jėzus nedelsiant priėjo prie karininko ir, ten stovėdamas su visos šitos kūrinių Dievo ramiu didingumu, tarė, "Aš esu jis." Didelė dalis šito ginkluoto būrio kareivių buvo girdėję Jėzų, kada jis mokė šventykloje, kiti žinojo apie jo stebuklus, o kada jie išgirdo, kaip jis šitaip drąsiai pagarsino savąją tapatybę, tai tie, kurie buvo pirmose gretose, netikėtai žengtelėjo atgal. Juos apėmė nuostaba dėl to, kad jis taip ramiai ir didingai paskelbė savąją tapatybę. Todėl, Judui nebebuvo jokio reikalo toliau tęsti savo išdavystės planą. Mokytojas savo priešams atsiskleidė drąsiai, ir jie būtų galėję jį suimti be Judo pagalbos. Bet išdavikas turėjo kažką padaryti, kad pateisintų savo buvimą su šituo ginkluotu būriu, o, be to, jis norėjo padaryti reginį iš to, jog šiame išdavikiškame sandėryje su žydų valdovais savo vaidmenį jis atliko, kad turėtų teisę gauti didesnę atlygį ir garbę, kuo, jis tikėjo, bus apipiltas kaip kompensacija už savąją pažadą atiduoti Jėzų į jų rankas.

Kada sargybiniai atsitokėjo po savo pirmojo pasimetimo, pamačius Jėzų ir išgirdus jo neįprastą balsą, ir kada apaštalai ir mokiniai prisislinko arčiau, tada Judas priėjo prie Jėzaus ir, pabučiavęs jį į kaktą, tarė, "Labas, Mokytojau ir Auklėtojau." Ir kada Judas šitaip apkabino savo Mokytoją, tada Jėzus tarė, "Drauge, argi nepakaks šito daryti! Argi tu nori Žmogaus Sūnų išduoti net ir bučiniu?"

Apaštalus ir mokinius tiesiogine prasme pritrenkė tai, ką jie matė. Akimirka niekas nepajudėjo. Tada Jėzus, išsivadavęs iš Judo išdavikiško glėbio, priėjo prie sargybinių ir kareivių ir vėl paklausė, "Ko jūs ieškote?" Ir vėl kapitonas tarė, "Jėzaus iš Nazareto." Ir Jėzus vėl atsakė: "Aš sakiau tau, jog aš esu jis. Todėl, jeigu jūs ieškote manęs, tai tegul šitie kiti eina savo keliu. Aš esu pasirengęs eiti su jumis."

Jėzus buvo pasirengęs eiti atgal į Jeruzalę su sargybiniais, ir kareivių kapitonas tikrai norėjo leisti šiems trims apaštalams ir jų partneriams eiti savo keliu ramybėje. Bet prieš tai, kada jie galėjo pradėti eiti, Jėzui stovint ir laukiant kapitono nurodymų, kažkoks Malkus, aukštojo šventiko srietis asmens sargybinis, priėjo prie Jėzaus ir ruošėsi jo rankas surišti už nugaros, nors romėnų kapitonas ir nebuvo liepęs, kad Jėzus būtų šitaip surištas. Kada Petras ir jo bičiuliai pamatė, kaip su jų Mokytoju yra šitaip žeminančiai elgiamasi, tada jie nebegalėjo ilgiau tvardyti. Petras išsitraukė savo kardą ir su kitais puolė į priekį, kad kirstų Malkui. Bet anksčiau negu kareiviai galėjo ateiti į pagalbą,

kad apgintų aukštojo šventiko tarną, Jėzus savo iškeltos rankos gestu Petrą sustabdė ir, griežtu balsu, tarė: “Petrui, kišk kardą atgal į makštį. Tie, kurie pakels kardą, tie tikrai ir žus nuo kardo. Argi tu nesupranti,

[1975]▼

jog būtent tokia yra Tėvo valia, kad aš išgerčiau šitą taurę? Ir argi tu taip pat nežinai ir šito, jog net ir dabar aš vadovauju daugiau negu dvylikai legionų angelų ir jų bičiuliams, kurie mane išlaisvintų iš šitų kelių vyrų rankų?”

Nors Jėzus šitaip veiksmingai nutraukė šitą savo pasekėjų fizinio pasipriešinimo demonstravimą, tačiau to užteko, kad įvartytų baimės sargybinių kapitonui, kuris dabar, padedamas savo kareivių, tvirtomis rankomis sugriebė Jėzų ir greitai jį surišo. Ir tuo metu, kada jie rišo jo rankas storomis virvėmis, Jėzus jiems tarė: “Kodėl ateinate prieš mane su kardais ir su lazdomis tarsi sučiupti plėšiko? Aš kasdien buvau su jumis šventykloje, viešai mokydamas žmones, ir jūs nesistengėte manęs suimti.”

Kada Jėzus buvo surištas, tada kapitonas, bijodamas, kad Mokytojo pasekėjai gali pamėginti jį išvaduoti, davė įsakymą sučiupti ir juos; bet kareiviai nebuvo pakankamai greiti, kadangi, nugirdę kapitono įsakymą juos suimti, Jėzaus pasekėjai greitai pabėgo atgal į įdubą. Visą šitą laiką Jonas Morkus slėpėsi netoliese esančioje pašiūrėje. Kada sargybiniai patraukė atgal į Jeruzalę su Jėzumi, tada Jonas Morkus pamėgino slapčiomis iš pašiūrės išsėlinti tam, kad bėgančius apaštalus ir mokinius pasivyti; bet kai tik jis išlindo, tada vienas iš paskutiniųjų sugrižtančių kareivių, kurie persekiojo bėgančius mokinius, ėjo visai netoli ir, pamatęs šitą jauną vyrą lininiu apdaru, ėmė jį persekioti, ir beveik prisivijo jį. Iš tikrųjų kareivis Joną prisivijo tiek arti, kad sugriebė jį už apdaro, bet jaunasis vyras iš savo drabužio išsilaisvino, pabėgdamas nuogas, tuo tarpu kareivio rankoje liko tuščias apdaras. Jonas Morkus iš visų jėgų nulėkė pas Dovydą Zabediejų ant viršutinio tako. Kada jis papasakojo Dovydui, kas atsitiko, tada jie abu nuskubėjo atgal prie miegančių apaštalų palapinių ir visiems aštuoniems pranešė apie Mokytojo išdavimą ir suėmimą.

Maždaug tuo metu, kada šie aštuoni apaštalai buvo pažadinti, tai tie, kurie buvo pabėgę viršun į įdubą, ėmė grįžti atgal, ir jie visi susirinko drauge netoli alyvų preso, kad aptartų, ką reikėtų daryti toliau. Tuo laiku, Simonas Petras ir Jonas Zabediejus, kurie slapstėsi už alyvų medžių, jau buvo nuėję paskui kareivių, sargybinių, ir tarnų minią, kuri Jėzų atgal į Jeruzalę dabar vedė taip, kaip jie būtų vedę siaubingą nusikaltėlį. Jonas paskui minią sekė visiškai arti jos, bet Petras iš paskos sekė toliau nuo minios. Po to, kada Jonas Morkus paspruko iš kareivio gnaužtų, tada jis pasirūpino apdaru, kurį susirado Simono Petro ir Jono Zabediejaus palapinėje. Jis įtarė, kad sargybiniai Jėzų ruošiasi vesti į Anaso, pasitraukusio iš aktyvios veiklos, bet išlaikiusio aukštojo šventiko rangą, namus; taigi, jis lėkė pirmyn per alyvų sodus ir buvo ten anksčiau negu pasirodė minia, slėpdamasis netoli vartų į aukštojo šventiko rūmus.

4. DISKUSIJA PRIE ALYVŲ PRESO

Jokūbas Zabediejus pamatė, kad jis atsiskyrė nuo Simono Petro ir savo brolio Jono, ir todėl jis prie alyvų preso dabar prisijungė prie kitų apaštalų ir jų bičiulių

iš šios stovyklos, kad apsvarstyti, ką reikia daryti, atsižvelgiant į tai, kad Mokytojas yra suimtas.

Andriejus nuo savo bičiulių apaštalų grupės valdymo visų pareigų buvo atleistas; dėl to, šitoje per jų gyvenimą didžiausioje iš visų krizių, jis tylėjo. Po trumpo nevaržomo aptarinėjimo Simonas Uolusis užlipo ant alyvų preso akmeninės sienos ir, aistringai pareiškęs ištikimybę Mokytojui ir karalystės reikalui, paragino savo bičiulius apaštalus ir kitus mokinius skubėti paskui tą minią ir Jėzų išvaduoti. Didžioji šios grupės dauguma jo ryžtingam vadovavimui buvo linkusi paklusti, jeigu

[1976]▼

ne Natanieliaus patarimas, kuris atsistojo tą pačią akimirką, kada tik baigė kalbėti Simonas, ir jų dėmesį atkreipė į Jėzaus dažnai kartotus mokymus apie nesipriešinimą. Jis toliau jiems priminė, kad Jėzus šitą pačią naktį juos buvo mokęs, kad jie turėtų savo gyvybę išsaugoti tam laikui, kada jiems reikės išeiti į pasaulį skelbiant dangiškosios karalystės evangelijos gerąją naujieną. O Natanielių šitaip pasielgti paskatino Jokūbas Zabediejus, kuris dabar papasakojo, kaip Petras ir kiti buvo išsitraukę kardus ginti Mokytoją, kad jo nesuimtų, ir kad Jėzus Simonui Petru ir jo bičiuliams su kardais paliepė sukišti juos į makštis. Motiejus ir Pilypas taip pat pasisakė, bet iš šitos diskusijos nieko konkretaus neišėjo tol, kol Tomas, atkreipęs jų dėmesį į tą faktą, kad Jėzus buvo pataręs Lozoriui nelįsti tiesiai į mirtį, nurodė, kad jie negali padaryti nieko dėl to, jog savo Mokytoją išgelbėtų, kadangi savo draugams savęs ginti jis neleido, ir kadangi jis pats atkakliai nenaudojo savo dieviškųjų galių tam, kad nugalėtų savo žmogiškuosius priešus. Tomas juos įtikino išsiskirstyti, atskirai po vieną, turint omenyje, jog Dovydas Zabediejus liks šioje stovykloje tam, kad palaikytų informacinį centrą ir pasiuntinių būstinę šiai grupei. Iki pusės trijų tą rytą stovykla ištuštėjo; pasiliko tiktai Dovydas, turėdamas tris ar keturis pasiuntinius, kiti buvo išsiųsti, kad rinktų informaciją apie tai, kur buvo nuvestas Jėzus ir ką buvo ketinama su juo daryti.

Penki apaštalai, Natanielius, Motiejus, Pilypas, ir dvyniai, išėjo slėptis Betfage ir Betanėje. Tomas, Andriejus, Jokūbas, ir Simonas Uolusis slėpėsi mieste. Simonas Petras ir Jonas Zabediejus sekė visą kelią iki Anaso namų.

Iškart prašvitus, Simonas Petras klajodamas parėjo atgal į Getsemanės stovyklą, apverktinas gilaus nusivylimo vaizdas. Dovydas jį nusiuntė, prižiūrimą pasiuntinio, kad prisijungtų prie savo brolio Andriejaus, kuris buvo Nikodemo namuose Jeruzalėje.

Iki pat nukryžiuavimo pabaigos, Jonas Zabediejus pasiliko, kaip jam ir buvo nurodęs Jėzus, visą laiką šalia, ir būtent jis valanda po valandos Dovydo pasiuntiniams suteikdavo informaciją, kurią jie nunešdavo Dovydui, esančiam sodo stovykloje, ir kuri po to buvo perduodama besislapstantiems apaštalams ir Jėzaus šeimai.

Iš tikrųjų, piemeniui suduotas smūgis ir avys yra išsklaidytos! Tuo tarpu jie visi miglotai suvokia, kad Jėzus iš anksto juos buvo įspėjęs dėl šitos pačios situacijos, bet juos per daug žiauriai pritrenkė netikėtas Mokytojo išnykimas, kad jie galėtų protauti normaliai.

Kai tiktai išaušo diena, ir kaip tik kada Petras buvo išsiųstas prisijungti prie savojo brolio, tada Judas, Jėzaus materialaus kūno brolis, atvyko į stovyklą,

uždusęs ir anksčiau už visus kitus Jėzaus šeimos narius, tiktai tam, kad sužinotų, jog Mokytojas jau yra suimtas; ir jis išskubėjo žemyn į Jericho kelią, kad šitą informaciją nuneštų savo motinai ir savo broliams ir seserims. Dovydas Zabediejus, per Judą, pasiuntė žinią Jėzaus šeimai, kad susirinktų Mortos ir Marijos namuose Betanėje ir ten lauktų žinių, kurias jiems reguliariai atneš jo pasiuntiniai.

Tokia buvo Jėzaus apaštalu, svarbiausių mokinių, ir žemiškosios šeimos padėtis per ketvirtadienio nakties antrąją pusę ir ankstyvosiomis penktadienio ryto valandomis. Ir šitos visos grupės ir atskiri individai vieni su kitais ryši palaikė per pasiuntinių tarnybą, kuriai Dovydas Zabediejus ir toliau vadovavo iš savo būstinės Getsemanės stovykloje.

[1977]▼

5. PAKELIUI Į AUKŠTOJO ŠVENTIKO RŪMUS

Prieš jiems išsivedant Jėzų iš sodo, kilo ginčas tarp šventyklos sargybinių žydų kapitono ir kareivių būrio romėnų kapitono dėl to, kur jie turi Jėzų nuvesti. Šventyklos sargybinių kapitonas davė nurodymus, kad jį reikia nuvesti pas Kajafą, laikinai einantį aukštojo šventiko pareigas. Romėnų kareivių kapitonas nurodė, kad Jėzų reikia nuvesti į Anaso, buvusio aukštojo šventiko ir Kajafos uošvio, rūmus. Ir taip jis pasielgė dėl to, kad romėnai buvo įpratę visus reikalus, susijusius su žydų bažnytinių įstatymų vykdymu, spręsti tiesiogiai su Anasu. Ir romėnų kapitono įsakymams buvo paklūsta; jie nuvedė Jėzų į Anaso namus pirminei apklausai.

Judas žygiavo netoli kapitonų, girdėdamas viską, kas buvo sakoma, bet ginče nedalyvavo, nes nei žydų kapitonas, nei romėnų karininkas nenusileido tiek, kad imtų šnekėtis su išdaviku – į jį jie žvelgė su tokia panieka.

Maždaug šituo metu Jonas Zabediejus, prisimindamas savo Mokytojo nurodymus visą laiką būti šalia, nuskubėjo prie Jėzaus, kuris žingsniavo tarp abiejų kapitonų. Šventyklos sargybinių vadas, pamatęs Joną prieinantį artyn, savo padėjėjui paliepė: "Suimk šitą vyrą ir surišk jį. Jis yra vienas iš tų pasekėjų bičiulių." Tačiau, kada romėnų kapitonas tą išgirdo ir, apsidairęs aplink, pamatė Joną, tada jis davė komandą, kad apaštalas prie jo prieitų, ir kad nė vienas vyras jam netrukdytų. Tuomet romėnų kapitonas tarė žydų kapitonui: "Šitas vyras nėra nei išdavikas, nei bails. Aš jį mačiau sode, ir jis neišsitraukė kardo tam, jog mums pasipriešintų. Jis turi drąsos prieiti artyn, kad būtų su savo Mokytoju, ir nė vienas vyras tikrai jo nepalies. Romėnų įstatymas leidžia, kad bet koks kalinys gali turėti bent vieną draugą, kuris stovėtų su juo prieš teismą, ir šitam vyrui iš tikrųjų niekas nesutrukdytų, kad jis būtų šalia savo Mokytojo, šio kalinio." Ir kada Judas šitą išgirdo, tada jis buvo tiek sugėdytas ir pažemintas, kad nuo žygiuojančiųjų jis atsiliko, ir prie Anaso rūmų priėjo vienas.

Ir tai paaiškina, kodėl Jonui Zabediejui buvo leista pasilikti netoli Jėzaus visą laiką per jo nepaprastai sunkius išbandymus šitą naktį ir kitą dieną. Žydai bijojo, ką nors sakyti Jonui ar kokiu nors būdu jam trukdyti, nes jis turėjo kažką panašaus į statusą romėnų patarėjo, paskirto stebėti žydų bažnytinio teismo veiksmus. Jono privilegijuota padėtis buvo dar labiau sustiprinta, kada prie Anaso rūmų vartų romėnas, perduodamas Jėzų šventyklos sargybinių kapitonui,

kreipdamasis į savo padėjėją, pasakė: "Eik kartu su šituo kaliniu ir žiūrėk, kad šitie žydai jo neužmuštų be Piloto sutikimo. Stebėk, kad jie jo nenužudytų, ir žiūrėk, kad ir jo draugui, šitam galilėjiečiui, būtų leidžiama stovėti šalia ir stebėti viską, kas vyksta." Ir šitokiu būdu Jonas galėjo būti arti Jėzaus iki pat jo mirties ant kryžiaus meto, nors kiti dešimt apaštalų ir buvo priversti slapstyti. Jonas veikė saugomas romėnų, ir žydai nedrįso jam trukdyti iki Mokytojo mirties.

Ir visą kelią iki Anaso rūmų, Jėzus nepravėrė burnos. Nuo jo suėmimo akimirkos iki jo pasirodymo prieš Anasą momento, Žmogaus Sūnus neištarė nė žodžio.

[1978]▼

184 DOKUMENTAS

SANHEDRINO TEISME

ANASO atstovai romėnų kareivių kapitoną buvo slapta instruktavę dėl to, kad Jėzų į Anaso rūmus atvestų iškart po to, kada tik jis bus suimtas. Buvęs aukštasis šventikas troško išlaikyti savo kaip aukščiausiosios žydų bažnytinės valdžios prestižą. Jis taip pat turėjo ir kitą tikslą kelioms valandoms Jėzų sulaikyti savo namuose, ir tai buvo dėl to, jog užtektų laiko teisėtai sušaukti Sanhedrino teismą. Sanhedrino teismą sukviesti anksčiau negu šventykloje ryte yra aukojamos aukos, buvo neteisėta, o šitos aukos buvo aukojamos maždaug trečią valandą iš ryto.

Anasas žinojo, kad Sanhedrino teismas yra susirinkęs jo žento, Kajafo, rūmuose. Iki vidurnakčio to aukštojo šventiko namuose buvo susirinkę apie trisdešimt Sanhedrino narių, tokiu būdu jie būtų pasirengę Jėzų teisti, kada jį galėtų atvesti pas juos. Pakviesti buvo tik tie nariai, kurie Jėzui ir jo mokymui aršiai ir atvirai priešinosi, kadangi buvo reikalingi tikrai dvidešimt trys nariai tam, kad teismo posėdis būtų teisėtas.

Jėzus maždaug tris valandas praleido Anaso rūmuose ant Alyvų Kalno, netoli Getsemanės sodo, kur jie jį suėmė. Jonas Zabediejus Anaso rūmuose buvo laisvas ir saugus ne tik dėl romėnų kapitono žodžio, bet taip pat ir dėl to, kad jis ir jo brolis Jokūbas buvo gerai pažįstami senesniems tarnams, nes šituose rūmuose jie daug kartų buvo viešėję kaip svečiai, kadangi buvęs aukštasis šventikas buvo jų motinos, Salomėjos, tolimas giminaitis.

1. ANASAS APKLAUSIA

Anasas, praturtėjęs iš šventyklos įplaukų, jo žentui laikinai einant aukštojo šventiko pareigas, ir dėl savo ryšių su romėnų valdžia, iš tikrųjų buvo pats galingiausias atskiras individas visoje žydijoje. Jis buvo lipšnus ir gudrus intrigantas ir suokalbininkas. Jis troško vadovauti atsikratymo Jėzumi reikalui; jis bijojo tokią svarbią užduotį iki galo patikėti savo grubiam ir agresyviai žentui. Anasas norėjo įsitikinti, jog Mokytojo teismo kontrolė išliktų sedukėjų rankose; jis bijojo kai kurių fariziejų galimų simpatijų, matydamas, jog iš esmės visi tie Sanhedrino nariai, kurie Jėzaus reikalą palaikė, yra fariziejai.

Anasas nebuvo matęs Jėzaus keletą metų, nuo to laiko, kada Mokytojas buvo užsukęs į jo namus ir nedelsiant išėjo, pastebėjęs jo šaltumą ir santūrumą jį

priimant. Anasas manė leisti sau pasiremti šita ankstesniąja pažintimi ir pamėginti įtikinti Jėzų, kad šis savo teiginių atsisakytų ir Palestiną paliktų. Jis nenorėjo dalyvauti nužudant gerą žmogų ir samprotavo, kad Jėzus galėtų pasirinkti išvykimą iš šalies, o ne

[1979]▼

kankinančią mirtį. Tačiau, kada Anasas stovėjo prieš šį atkaklų ir ryžtingą galilėjietį, tada jis iš karto suvokė, jog tai būtų bergždžia tokius pasiūlymus pateikti. Jėzus buvo net ir dar didingesnis ir labiau išlaikantis pusiausvyrą, palyginus su tuo, kokį jį prisiminė Anasas.

Kada Jėzus buvo jaunas, tada Anasas rodė didžiulį susidomėjimą juo, bet dabar jo įplaukoms iškilo grėsmė dėl to, ką Jėzus taip neseniai padarė iš šventyklos išvaręs pinigų keitėjus ir kitus komercinius prekeivius. Šitas veiksmas buvusiam aukštajam šventikui sukėlė nepalyginamai didesnę priešišumą negu Jėzaus mokymai.

Anasas įėjo į savo erdvų kambarį, skirtą audiencijoms, atsisėdo ant didžiulės kėdės, ir įsakė pas jį atvesti Jėzų. Po kelių akimirku, trukusių tyloje nužvelgiant Mokytoją, jis tarė: "Tu suvoki, jog tavojo mokymo atžvilgiu privalu kažką daryti, kadangi tu trik dai mūsų šalies ramybę ir tvarką." Kada Anasas žvelgė į Jėzų klausiančiai, tada Mokytojas žiūrėjo jam tiesiai į akis, bet neatsakė nieko. Vėl prašneko Anasas, "Kokie yra tavo mokinių vardai, be Simono Uoliojo, to kurstytojo?" Vėl Jėzus žvelgė į jį žemyn, bet neatsakė.

Jėzaus atsisakymas atsakinėti į klausimus Anasui sukėlė didžiulį nerimą, tokį didžiulį, kad jis tarė jam: "Argi tau nerūpi, ar aš tavo atžvilgiu esu draugiškas, ar ne? Argi tu nekreipi dėmesio į tą valdžią, kurią aš turiu, galėdamas nulemti tavo būsimo teismo nuosprendį?" Kada Jėzus tai išgirdo, tada jis tarė: "Anasai, tu gi žinai, jog mano atžvilgiu tu negalėtum turėti jokios valdžios, jeigu šito neleistų manasis Tėvas. Kai kurie norėtų Žmogaus Sūnų sunaikinti, kadangi jie yra neišmanėliai; jie nežino, ką daro, bet tu gi, drauge, žinai, ką darai. Dėl to, kaip gi tu gali atstumti Dievo šviesą?"

Ta maloni maniera, kuria Jėzus šnekėjo su Anasu, jį beveik suglumino. Bet savo protu jis jau buvo apsisprendęs, kad Jėzus turi arba Palestiną palikti, arba mirti; todėl, jis sukaupė savo drąsą ir paklausė: "Tiesiog, kas gi tai yra, ko tu bandai mokyti tautą? Kas tu tvirtini esi?" Jėzus atsakė: "Tu visiškai gerai žinai, jog pasauliui aš kalbėjau atvirai. Aš mokiau sinagogose ir daug kartų šventykloje, kur manęs klausėsi visi žydai ir daug pagonių. Aš nieko nekalbėjau slapta; kodėl gi, tada, tu manęs klausai apie mano mokymą? Kodėl gi tu nepakvieti tų, kurie manęs klausėsi, ir kodėl gi nepasiteirauji jų? Žiūrėk, visa Jeruzalė girdėjo tą, ką aš kalbėjau, net jeigu tu pats ir negirdėjai šitų mokymų." Bet anksčiau negu Anasas galėjo atsakyti, rūmų vyriausiasis prievaizdas, kuris stovėjo greta, trenkė ranka Jėzui į veidą, tardamas, "Kaip tu drįsti aukštajam šventikui atsakyti tokiais žodžiais?" Anasas savo prievaizdui neištarė jokių priekaišto žodžių, bet Jėzus kreipėsi į jį, sakydamas, "Mano drauge, jeigu aš pasakiau, ką nors bloga, tai pasakyk, ką bloga aš pasakiau; bet jeigu aš pasakiau tiesą, tuomet, kodėl gi tu turėtum man smogti?"

Nors Anasas ir apgailėstavo, kad jo prievaizdas trenkė Jėzui, bet jis buvo per daug išdidus, kad atkreiptų dėmesį į šį reikalą. Pasimetęs jis išėjo į kitą kambarį, beveik valandai palikęs Jėzų vieną su namų patarnautojais ir

šventyklos sargybiniais.

Kada jis sugrižo, tada eidamas į Mokytojo pusę, tarė: "Ar tu tvirtini, jog esi Mesijas, Izraelio išvaduojojas?" Tarė Jėzus: "Anasai, tu mane pažinojai nuo mano jaunystės laikų. Tu žinai, kad aš tvirtinu, jog nesu kas nors kitas, bet tik tai tas, kurį paskyrė manasis Tėvas, ir kad aš esu atsiųstas pas visus žmones, pas pagonis, o taip pat ir pas žydus." Tada tarė Anasas: "Man sakė, jog tu tvirtinai, kad esi Mesijas; ar tai tiesa?" Jėzus pažvelgė į Anasą, bet tik tiek teatsakė, "Šitaip tu pasakei."

[1980]▼

Maždaug šituo metu pasiuntiniai atvyko iš Kajafo rūmų pasiteirauti, kuriuo metu Jėzus bus atvestas prieš Sanhedrino teisimą, ir kadangi artėjo aušra, tai Anasui atrodė, jog bus geriausia pas Kajafą pasiųsti Jėzų surištą ir saugomą šventyklos sargybinių. Netrukus jis ir pats išėjo jiems iš paskos.

2. PETRAS KIEME

Kada sargybinių ir kareivių būrys priėjo prie įėjimo į Anaso rūmus, tada Jonas Zabediejus žingsniavo šalia romėnų kareivių kapitono. Judas buvo kažkiek atsilikęs, o Simonas Petras sekė toli iš paskos. Kada Jonas su Jėzumi ir sargybiniais įėjo į rūmų kiemą, tada prie vartų priėjo Judas, bet, pamatęs Jėzų ir Joną, nuėjo tolyn prie Kajafo namo, kur jis žinojo vėliau vyks tikrasis Mokytojo teismas. Iškart kai tik Judas nuėjo, tada pasirodė Simonas Petras, ir kada jis stovėjo prieš vartus, tada Jonas jį pamatė kaip tik tuo metu, kai jie rengėsi Jėzų įvesti į rūmus. Vartininkė, kuri atidarinėjo vartus, Joną pažinojo, ir kada jis tarė jai, prašydamas, kad ši į vidų įleistų ir Petrą, tai ji mielai sutiko.

Petras, įėjęs į kiemą, nužingsniavo prie medžio anglių laužo ir stengėsi sušilti, kadangi naktis buvo šaltoka. Jis jautėsi labai nevietoje čia tarp Jėzaus priešų, ir iš tikrųjų jis buvo nevietoje. Mokytojas jam nebuvo nurodęs laikytis šalia, kaip buvo įspėjęs Joną. Petras turėjo elgtis kaip ir likusieji apaštalai, kurie buvo specialiai įspėti savąja gyvybe nerizikuoti per tą laikotarpį, kada jų Mokytojas bus teisiamas ir nukryžiuojamas.

Petras savo kardą išmetė prieš pat prieidamas prie rūmų vartų, šitokiu būdu į Anaso kiemą jis įėjo neginkluotas. Jo protas buvo patekęs į susipainiojimo verpetą; jis vargu ar galėjo suprasti, kad Jėzus yra suimtas. Jis negalėjo suvokti situacijos tikroviškumo – kad jis yra čia, Anaso kieme, šildosi kartu su šio aukštojo šventiko tarnais. Jam buvo įdomu, ką veikia kiti apaštalai, ir, perkratęs galvoje tai, kaip galėjo atsitikti, kad į rūmus buvo įleistas Jonas, jis priėjo išvados, jog taip buvo dėl to, kad tarnams jis yra pažįstamas, kadangi jis paprašė vartininkės, kad įleistų ir jį.

Iškart kai tik vartininkė Petrą įleido į vidų, ir jam besišildant prie laužo, ji priėjo prie jo ir šelmiškai tarė, "Argi taip pat ir tu nesi vienas iš šito vyro mokinių?" Dabar Petras nebūtų nustebeš dėl šito atpažinimo, nes būtent Jonas buvo paprašęs, jog ši mergina leistų jam įeiti per rūmų vartus; bet jo nervinė būseną buvo tokia įtempta, jog tai, kad jis buvo atpažintas kaip mokinys, jį išmušė iš pusiausvyros, ir tikrai turėdamas vienintelę mintį, apvaldžiusią jo protą – mintį, kad pabėgtų gyvas – jis greitai atsakė į merginos klausimą

ištardamas, “Ne, nesu.”

Labai greitai kitas tarnas priėjo prie Petro ir paklausė, “Argi ne tave aš mačiau sode, kada jie suėmė šitą vaikina? Argi taip pat ir tu nesi vienas iš jo pasekėjų?” Petras dabar visiškai rimtai sunerimo; jis nematė jokios galimybės, kaip saugiai pabėgti nuo šitų kaltintojų; taigi jis labai energingai paneigė bet kokį ryšį su Jėzumi, sakydamas, “Šito vyro aš nepažįstu, taip pat nesu ir vienas iš jo pasekėjų.”

Maždaug šituo metu vartininkė pasivedė Petra į šoną ir tarė: “Aš esu tikra, jog tu esi šito Jėzaus mokinys ne tikrai dėl to, kad vienas iš jo pasekėjų paprašė manęs įleisti tave į kiemą, bet mano sesuo čia tave matė šventykloje su šituo vyru. Kodėl gi tu šitą neigi?” Kada Petras išgirdo, kaip ši mergina jį kaltina, tada jis paneigė, kad apie Jėzų iš viso nežino nieko, smarkiai plūsdamasis ir keikdamasis, vėl pasakydamas,

[1981]▼

“Aš nesu šito vyro pasekėjas; Aš jo net ir nepažįstu; apie jį aš niekada anksčiau nebuvau girdėjęs.”

Petras kuriam laikui nuo laužo nuėjo tuo metu, kada vaikščiojo po kiemą. Jis būtų norėjęs pabėgti, bet bijojo atkreipti į save dėmesį. Kada sušalo, tada sugrižo prie laužo, ir vienas iš vyrų, stovėjęs netoli jo, pasakė: “Tikrai, tu esi vienas iš šito vyro mokinių. Šitas Jėzus yra galilėjietis, o tavoji kalba tave išduoda, nes tu irgi šneki kaip galilėjietis.” Ir vėl Petras paneigė bet kokį ryšį su savo Mokytoju.

Petras buvo tiek sutrikęs, kad su savo kaltintojais stengėsi išvengti bet kokio kontakto nueidamas nuo laužo ir likdamas vienas verandoje. Po daugiau kaip valandą trukusio šitokio atsiskyrimo, vartininkė ir jos sesuo atsitiktinai sutiko jį, ir abi jos erzindamos apkaltino jį esant Jėzaus pasekėju. Ir vėl jis šį kaltinimą paneigė. Kada tik jis dar kartą bet kokį ryšį su Jėzumi paneigė, tada užgiedojo gaidys, ir Petras prisiminė tuos perspėjimo žodžius, kuriuos anksčiau tą pačią naktį jam buvo pasakęs jo Mokytojas. Jam stovint ten, sunkumo užgulta širdimi ir prislėgtam kaltės jausmo, rūmų durys atsidarė, ir sargybiniai pravedė Jėzų tolyn pas Kajaforą. Kada Mokytojas ėjo pro Petra, tada jis pamatė, deglų apšviestą, savo anksčiau buvusio savimi pasitikinčio ir paviršutiniškai drąsaus apaštalo veide nevilties išraišką, ir jis atsisuko ir pasižiūrėjo į Petra. Petras niekada, kol gyvas buvo, to žvilgsnio nepamiršo. Tai buvo toks žvilgsnis, kuriame susimaišė užuojauta ir meilė, ir kokio mirtingasis žmogus Mokytojo veide niekada nebuvo matęs.

Po to, kada Jėzus ir sargybiniai išėjo per rūmų vartus, tada Petras sekė paskui juos, bet tikrai nedidelį atstumą. Toliau eiti jis nebepajėgė. Jis atsisėdo šalia kelio ir graudžiai pravirko. Ir kada jis šitas agonijos ašaras nubraukė, tada pasuko atgal į stovyklą, tikėdamasis surasti savo brolių, Andriejų. Atėjęs į stovyklą, jis surado tikrai Dovydą Zabediejų, kuris nusiuntė pasiuntinį, kad jį nuvestų į ten, kur Jeruzalėje slėptis buvo išėjęs jo brolis.

Viskas, ką patyrė Petras, atsitiko Anaso rūmų kieme ant Alyvų Kalno. Jis nesekė paskui Jėzų iki aukštojo šventiko, Kajafo, rūmų. Tai, kad dėl gaidžio giedojimo Petras ėmė suvokti, kad jis ne kartą atsižadėjo savojo Mokytojo,

rodo, jog visa tai vyko už Jeruzalės, kadangi tai buvo įstatymo pažeidimas naminius paukščius laikyti tikrojo miesto teritorijoje.

Kol gaidžio giedojimas nesugražino Petru tikrovės pojūčio, tol jis tiktai galvojo, vaikščiodamas po verandą pirmyn ir atgal, kad sušiltų, kaip jis protingai išvengė tarnų kaltinimų, ir kaip jis sužlugdė jų ketinimus susieti jį su Jėzumi. Kurį laiką, jis tiktai mąstė apie tai, kad šitie tarnai neturėjo jokios moralinės ir juridinės teisės šitaip jo klausinėti, ir jis iš tikrųjų pasveikino save dėl šitokio metodo, kurio dėka, jo nuomone, jis išvengė to, kad būtų atpažintas ir galbūt suimtas ir įkalintas. Tiktai tada, kada užgiedojo gaidys, iš tikrųjų Petru dingtelėjo, kad savojo Mokytojo jis atsižadėjo. Tiktai kada Jėzus pažvelgė į jį, tada jis iš tikrųjų suvokė, kad jam nepasisėkė gyventi laikantis savo kaip karalystės ambasadoriaus ypatingų privilegijų.

Žengęs pirmąjį žingsnį kompromiso ir mažiausio pasipriešinimo keliu, Petras nematė nieko aiškaus, išskyrus tai, kad ir toliau eitų iš anksto pasirinkto elgesio kryptimi. Reikalingas didis ir kilnus charakteris tam, jog žengus klaidingą žingsnį, galima būtų apsisukti ir eiti teisingai. Perdaug dažnai žmogaus protas yra linkęs pateisinti tai, kodėl ir toliau yra einama klaidingu keliu, kada jau kartą pradėta juo žengti.

[1982]▼

Petras niekada iki galo netikėjo, kad jam gali būti atleista, kol sutiko savo Mokytoją po prisikėlimo ir pamatė, kad nuomonė apie jį yra lygiai tokia pati, kaip ir prieš šitos tragiškos atsižadėjimų nakties patyrimus.

3. SANHEDRISTŲ TEISME

Buvo maždaug pusė keturių šito penktadienio rytą, kada vyriausiasis šventikas, Kajafas, paragino sanhedristų apklausiantį teismą laikytis tvarkos ir paprašė atvesti Jėzų, kad jis būtų teisiamas oficialiai. Trimis ankstesniais atvejais Sanhedrinas, didžiule balsų dauguma, Jėzui buvo paskelbęs mirties nuosprendį, buvo nusprendęs, kad jis nusipelno mirti, remiantis neoficialiais kaltinimais dėl įstatymo pažeidimo, šventvagystės, ir Izraelio tėvų tradicijų paniekimo.

Tai nebuvo sukviestas eilinis Sanhedrino posėdis ir nevyko jis įprastinėje vietoje, šventyklos salėje iš tašytų akmenų. Tai buvo specialus teismo posėdis, kuriame dalyvavo maždaug trisdešimt sanhedristų, ir jis buvo sušauktas aukštojo šventiko rūmuose. Jonas Zabediejus buvo su Jėzumi per visą šitą vadinamąjį teismą.

Kaip šitie vyriausieji šventikai, raštininkai, sedukėjai, ir kai kurie iš fariziejų gyrėsi, kad Jėzus, kėlęs grėsmę jų padėčiai ir metęs iššūkį jų valdžiai, dabar yra tvirtai laikomas jų rankose! Ir jie buvo nusprendę, kad jis daugiau nebeturi gyventi, kad nebeištrūktų iš jų kerštingų nagų.

Paprastai, žydai, kada teisdavo tokį žmogų, kuriam pareiškiami kaltinimai numatė mirties bausmės skyrimą, elgdavosi labai atsargiai ir suteikdavo visas garantijas, kad liudininkai būtų parenkami ir visas teismo procesas būtų vykdomas sąžiningai. Bet šiuo atveju Kajafas buvo greičiau prokuroras, o ne

nešališkas teisėjas.

Jėzus pasirodė prieš šitą teismą apsirengęs savo įprastais drabužiais ir surištomis už nugaros rankomis. Visas teismas buvo pritrenktas ir kažkiek pasimetęs dėl jo didingos išvaizdos. Niekada anksčiau jiems neteko žvelgti į tokį kalinį, o taip pat neteko matyti ir mirties bausmės teisiamo žmogaus tokio ramumo.

Žydų įstatymas reikalavo, kad bent jau du liudininkai turi duoti vienodus parodymus kokių nors klausimų prieš tai, kada kaliniui yra pateikiamas kaltinimas. Judo nebuvo galima prieš Jėzų panaudoti kaip liudininko, nes žydų įstatymas ypatingai draudė tai, kad parodymus duotų išdavikas. Daugiau negu dvi dešimtys veidmainių liudininkų buvo šalia, kad paliudytų prieš Jėzų, bet jų parodymai buvo tokie prieštaringi ir taip akivaizdžiai sufabrikuoti, jog dėl šio spektaklio ir patys sanhedristai labai susigėdo. Jėzus stovėjo ten, žvelgdamas geranoriškai į šiuos priesaiką laužančius liudytojus, ir šiems meluojantiems liudininkams pati jo veido išraiška kėlė nerimo. Per visą šitą veidmainišką liudijimą Mokytojas neištarė nė žodžio; jis nieko neatsakė ir į jų daugybę melagingų kaltinimų.

Pirmą kartą, kada kažkurie du iš liudininkų priartėjo bent jau prie panašaus paliudijimo buvo tuo metu, kai abu vyrai paliudijo, kad jie girdėjo, kaip šventykloje Jėzus viename iš savo pasisakymų pasakė, kad jis “sugriauts šitą šventyklą, pastatytą rankomis, ir po trijų dienų pastatys kitą šventyklą be rankų.” Tai, ką pasakė Jėzus, nebuvo visiškai taip, tuo labiau, kad pareikšdamas šitą pastabą, apie kurią dabar ir buvo užsiminta, jis rodė į savo paties kūną.

Nors aukštasis šventikas ir sušuko Jėzui, “Argi tu neatsakysi nė į vieną iš šitų kaltinimų?” Jėzus neištarė nė žodžio. Jis stovėjo ten tylėdamas, tuo metu, kada visi šitie veidmainiai liudininkai davė savo parodymus. Šitų melagingų liudytojų žodžiai buvo tokie kupini neapykantos, fanatizmo, ir besaikio sutirštino, kad jų parodymai

[1983]▼

sužlugo dėl savo pačių susipainiojimo. Jų veidmainiškus kaltinimus geriausiai paneigė Mokytojo ramus ir didingas tylėjimas.

Tik pradėjus liudyti veidmainiams liudininkams, įėjo Anasas ir užėmė savo vietą šalia Kajafo. Anasas dabar atsistojo ir pareiškė, jog Jėzaus šito grasinimo sugriauti šventyklą užtenka tam, kad jam būtų pateikti trys kaltinimai:

1. Kad jis yra pavojingas žmonių apgavikas. Kad jis mokė juos neįmanomų dalykų ir kitaip juos apgaudinėjo.
2. Kad jis yra revoliucionierius fanatikas dėl to, kad pasisako už tai, kad prieš šventyklą būtų panaudota prievarta, nes kaip gi kitaip jis galėtų ją sugriauti?
3. Kad jis mokė magijos, kadangi prižadėjo pastatyti naują šventovę, ir priedo be rankų.

Visas Sanhedrinas buvo jau sutaręs, kad Jėzus yra kaltas dėl žydų įstatymų tokių pažeidimų, už kuriuos yra baudžiama mirtimi, bet dabar jie buvo daugiau

susirūpinę dėl to, kaip dėl jo elgesio ir mokymų suformuluoti šiuos kaltinimus, kad Pilotas galėtų jų kaliniui paskelbti mirties nuosprendį. Jie žinojo, kad prieš tai, kada Jėzų būtų galima nubausti mirtimi, jie turi gauti romėnų gubernatoriaus sutikimą. Ir Anasas buvo nusprendęs toliau veikti tokiu būdu, kad padarytų taip, jog atrodytų, kad Jėzus yra pavojingas mokytojas, kad būtų laisvas tarp žmonių.

Bet Kajafas daugiau nebegalėjo išverti to vaizdo, kada Mokytojas stovėjo būdamas tobulai ramus ir visiškai tylėdamas. Jis manė, kad jis žino bent jau vieną būdą, kuriuo būtų galima priversti šį kalinį prabilti. Todėl, jis prišoko prie Jėzaus iš šono ir grasindamas pirštu Mokytojui į veidą, tarė: “Aš reikalauju, gyvojo Dievo vardu, kad mums pasakytum, ar tu esi tas Išvaduotojas, Dievo Sūnus.” Jėzus atsakė Kajafui: “Aš esu. Greitai aš vyksiu pas Tėvą, ir netrukus iš tikrųjų Žmogaus Sūnui bus suteikta galia ir jis vėl valdys dangiškas gausybes.”

Kada aukštasis šventikas išgirdo, kaip Jėzus sakė šiuos žodžius, tada jis nepaprastai įniršo, ir nervingai tampydamas savo viršutinį aprėdą, suriko: “Kodėl mums dar daugiau reikia iš liudininkų? Žiūrėkite, dabar iš tiesų jūs visi išgirdote iš šito vyro šventvagystę. Ką, jūsų nuomone, dabar reikėtų daryti su šiuo šventvagių ir įstatymo pažeidėju?” Ir jie visi atsakė vienbalsiai, “Jis nusipelno mirties; tegul jis bus nukryžiuotas.”

Jėzus nesusidomėjo nė vienu klausimu, kurie jam buvo pateikti, kada jis buvo prieš Anasą ar sanhedristus, išskyrus tą vienintelį klausimą, susijusį su jo savęs padovanojimo misija. Kada jo paklausė, ar jis yra Dievo Sūnus, tai jis iškart ir nedviprasmiškai atsakė teigiamai.

Anasas norėjo, jog teismas vyktų toliau, ir kad Jėzaus atžvilgiu būtų suformuluoti konkretaus pobūdžio kaltinimai, kiek tai yra susiję su romėnų teise ir romėnų institucijomis, kad vėliau juos būtų galima perduoti Pilotui. Tarybos nariai šiuos reikalus labai norėjo užbaigti greitai ne tik dėl to, jog tai buvo toji diena, kada yra ruošiamasi Perėjimo šventei ir kada po pusiaudienio nebeturi būti dirbama jokių pasaulietinių darbų, bet taip pat ir dėl to, kad jie bijojo, jog Pilotas gali bet kuriuo metu sugrįžti į Judėjos romėnų sostinę, Cezarėją, kadangi Jeruzalėje jis buvo tikrai tam, kad atšvęstų Perėjimo šventę.

Bet Anasui nepavyko išlaikyti kontrolės teismo atžvilgiu. Kada Jėzus taip netikėtai atsakė Kajafui, tada šis aukštasis šventikas žengė į priekį ir ranka jam smogė į veidą. Anasas buvo iš tikrųjų sukrėstas, kada ir kiti teismo nariai, išeidami iš kambario, spjaudė Jėzui į veidą, o daugelis iš jų tyčiodamiesi sušerdavo delnu. Ir šitokiu būdu netvarkingai ir

[1984]▼

neapsakomai susipainiojus pusę penkių baigėsi pirmasis Sanhedrino posėdis, kurio metu buvo teisiamas Jėzus.

Trisdešimt iš anksto nusistačiusių ir tradicijos apakintų veidmainių teisėjų, su savo melagingais liudytojais, drįsta teisti teisų visatos Kūrėją. Ir šiuos aistringus kaltintojus siutina šito Dievo-Žmogaus didingas tylėjimas ir nuostabi savitvarda. Jo tylėjimas yra toks, kad jį siaubingai sunku išverti; jo kalba yra bebaimiškai nepaklūstanti. Jis yra abejingas jų grasinimams ir jo negąsdina jų užsipuolimai. Žmogus teisia Dievą, bet net ir tuomet jis myli juos, ir juos išgelbėtų, jeigu galėtų.

4. PAŽEMINIMO VALANDA

Žydų teisė reikalavo, jog tais atvejais, kada reikėdavo priimti mirties nuosprendį, turėjo vykti du teismo posėdžiai. Šitas antrasis posėdis turėdavo vykti kitą dieną po pirmojo posėdžio, o tą laiką tarp šių posėdžių teismo nariai turėdavo praleisti pasninkaudami ir gedėdami. Bet šitie vyrai negalėjo laukti kitos dienos tam, jog patvirtintų savo sprendimą, kad Jėzus turi mirti. Jie tepalaukė tikrai vieną valandą. Tuo metu Jėzus buvo paliktas kambaryje, kuris buvo skirtas audiencijoms, saugomas šventyklos sargybinių, kurie, drauge su aukštojo šventiko tarnais, pasidarė sau pramogą visaip įžeidinėdami Žmogaus Sūnų. Jie tyčiojosi iš jo, spjaudė ant jo, ir jį žiauriai daužė. Jie rykšte sušerdavo jam per veidą ir tada sakydavo, “Tu, Išvaduotojau, išpranašauk mums, kuris tau sudavė.” Ir šitą jie darė ištisą valandą, įžeidinėdami ir žiauriai elgdamiesi su šiuo nesipriešinančiu vyru iš Galilėjos.

Per šitą tragišką kančių ir kupiną patyčių kamantinėjimo valandą, surengtą neišmanėlių ir bejausmių sargybinių ir tarnų, Jonas Zabediejus apimtas siaubo laukė vienas gretimame kambaryje. Kada šitie įžeidinėjimai tik prasidėjo, tada Jėzus galvos linktelėjimu parodė Jonui, kad šis turėtų pasišalinti. Mokytojas gerai žinojo, jeigu jis leis savo apaštalui pasilikti šiame kambaryje, kad matytų šiuos įžeidinėjimus, tai Jono pasipiktinimas bus toks, kad sukels įnirtingą protesto protrūkį, kuris galbūt pasibaigtų jo mirtimi.

Per visą šitą siaubingą valandą Jėzus nepratarė nė žodžio. Šitai švelniai ir jautriai žmogiškajai sielai, kuri asmenybės ryšiu buvo susieta su šitos visos visatos Dievu, iš jos pažeminimo taurės nebuvo kartesnio gurkšnio už šitą siaubingą valandą, kada ji buvo visiškai priklausomas nuo šitų nemokšų ir žiaurių sargybinių ir tarnų, kuriuos ją įžeidinėti paskatino šitas vadinamojo sanhedristų teismo narių pavyzdys.

Žmogiškoji širdis galbūt negali ir suvokti, koks buvo pasipiktinimo krūptelėjimas, nubangavęs per visą milžinišką visatą, kada dangiškosios protingos būtybės pamatė šitą reginį, kaip jų mylimas Valdovas visiškai atsiduoda savo neišmanėlių ir suklaidintų tvarinių valiai nuodėmės aptemdytoje nelaimingos Urantijos sferoje.

Kokia gi žmoguje glūdi gyvuliška savybė, vedanti jį į tai, kad jis nori įžeisti ir fiziškai užspulti tai, ko jis negali pasiekti dvasiškai arba suvokti intelektualiai? Pusiau civilizuotas žmogus vis dar tebeturi slypintį ydingą žiaurumą, kuris stengiasi išsilieti ant tų, kurių išmintis ir dvasinis išsivystymas yra aukštesnio lygio. Pasižiūrėkite į šitų tariamai civilizuotų žmonių ydingą grubumą ir brutalų žiaurumą, kada jie jautė tam tikrą gyvulinį pasitenkinimą šitaip fiziškai užsipoelę nesipriešinantį Žmogaus Sūnų. Kada šitie įžeidinėjimai, patyčios, ir smūgiai teko

[1985]▼

Jėzui, tada jis nesigynė, bet nebuvo bejėgis. Jėzus nebuvo nugalėtas, tiesiog nekovojo materialiaja prasme.

Šitie momentai yra Mokytojo didingiausių pergalių akimirkos per visą jo ilgą ir kupiną įvykių karjerą, kurios metu jis veikė kaip milžiniškos ir toli nusidriekiančios visatos sutvėrėjas, rėmėjas, ir išgelbėtojas. Iki pat galo

nugyvenęs visą gyvenimą, kuriuo Dievą atskleidė žmogui, Jėzus dabar yra išitraukęs į naują ir precedento neturintį žmogaus atskleidimą Dievui. Dabar Jėzus pasauliams atskleidžia galutinąją pergalę prieš bet kokią baimę, susijusią su tvarinio asmenybės izoliacija. Pagaliau Žmogaus Sūnus savąją tapatybę sąmoningai suvokė kaip Dievo Sūnaus tapatybę. Jėzus be dvejonų pareiškia, kad jis ir Tėvas yra vienas; ir remdamasis to aukščiausiojo ir dieviškojo patyrimo faktu ir tiesa, jis ragina kiekvieną karalystės tikintįjį tapti su juo vienu, net ir tokiu, koks vienas yra jis ir Tėvas. Šitokiu būdu Jėzaus religijoje gyvasis patyrimas tampa tikru ir tvirtu metodu, kurio dėka dvasiškai izoliuoti ir kosmiškai vieniši žemės mirtingieji yra įgalinami išvengti asmenybės izoliacijos, su visomis iš to kylančiomis pasekmėmis, kurias sudaro baimė ir su ja susiję bejėgiškumo jausmai. Dievo įtikėjimo sūnūs išsilaisvinimą iš savojo aš izoliacijos, tiek asmeninės, tiek planetinės, suranda dangaus karalystės broliškoje realybėje. Dievą-pažįstantis tikintysis vis didesniu laipsniu patiria dvasinio suvisuomenėjimo ekstazę ir didybę visatos mastu – dangaus pilietybę drauge su tuo, jog amžinai suvokia dieviškąjį tobulumo pasiekimo likimą.

5. ANTRASIS TEISMO POSĖDIS

Penktą trisdešimt teismas susirinko vėl, ir Jėzus buvo įvestas į gretimą kambarį, kur laukė Jonas. Čia romėnų kareivis ir šventyklos sargybiniai saugojo Jėzų tuo metu, kada teismas ėmė formuluoti tuos kaltinimus, kurie turėjo būti perduoti Pilotui. Anasas savo partneriams išaiškino, jog kaltinimas šventvagyste Pilotui neturės jokios reikšmės. Šitame antrajame posėdyje dalyvavo ir Judas, bet jokių parodymų jis nedavė.

Šitas teismo posėdis tetruko tiktai pusę valandos, ir kada jie padarė pertrauką, kad eitų pas Pilotą, tada Jėzui, kaip nusipelnančiam mirties bausmės, jie buvo parengę kaltinimą, susidedantį iš trijų pagrindinių punktų:

1. Kad jis yra žydų nacijos klaidintojas; jis apgaudinėjo žmones ir kurstė juos maištui.
2. Kad jis mokino žmones, jog atsisakytų mokėti mokesčius Cezariui.
3. Kad, tvirtindamas, jog yra naujos rūšies karalystė karalius ir įkūrėjas, jis kurstė išduoti imperatorių.

Visas procesas buvo neteisėtas ir visiškai prieštaravo žydų įstatymams. Nebuvo dviejų liudininkų, kurie būtų koku nors klausimu davę vienodus parodymus, išskyrus tuos du, kurie paliudijo Jėzaus teiginį apie šventyklos sugriovimą ir jos atstatymą iš naujo po trijų dienų. Ir net dėl šito punkto nebuvo nė vieno liudininko, atstovaujančio kaltinamajam, o taip pat ir Jėzaus nepaprašė paaiškinti, ką jis tuo norėjo pasakyti.

Vienintelis punktas, dėl kurio teismas galėjo jį nuosekliai teisti, buvo šventvagystės klausimas, bet ir šiuo atveju viskas būtų grindžiama vien tiktai jo paties parodymais. Net ir šventvagystės klausimu, jiems nepavyko surengti oficialaus slapto balsavimo dėl mirties bausmės nuosprendžio.

Ir dabar jie išdrįso suformuluoti tris kaltinimus, su kuriais jie rengėsi eiti pas Pilotą, dėl kurių nebuvo išklaustas nė vienas liudininkas, ir dėl kurių buvo

susitarta tuo metu, kada paties kaltinamojo nebuvo. Kada buvo pasielgta šitokiu būdu, tada trys fariziejai

[1986]▼

išėjo; jie norėjo matyti tai, kad Jėzus yra sunaikintas, bet jie nenorėjo formuluoti jam kaltinimų be liudininkų ir jam pačiam nedalyvaujant.

Jėzus prieš Sanhedrino teismą daugiau nebepasirodė. Jie nebenorėjo vėl žiūrėti jam į akis, kada teisė jo nekaltą gyvybę. Jėzus nieko nežinojo (kaip žmogus) apie jų formalius kaltinimus iki tos akimirkos, kada išgirdo, kaip juos išsakė Pilotas.

Tuo metu, kada Jėzus buvo kambaryje su Jonu ir sargybiniais, ir tuo metu, kada teismas buvo susirinkęs į antrąjį posėdį, tada kai kurios iš moterų aukštojo šventiko rūmuose, kartu su savo draugais, atėjo pasižiūrėti į šį keistą kalinį, ir viena iš jų paklausė jo, “Ar tu esi Mesijas, Dievo Sūnus?” Ir Jėzus atsakė: “Jeigu aš tau pasakysiu, tu manimi nepatikėsi; o jeigu aš paklausiu tavęs, tai tu man neatsakysi.”

Šeštą valandą tą rytą Jėzus iš Kajafos namų buvo išvestas, jog pasirodytų prieš Pilotą tam, kad jam būtų patvirtintas mirties nuosprendis, kurį šitas Sanhedrino teismas priėmė taip neteisusiai ir neteisėtai.

[1987]▼

185 DOKUMENTAS

TEISMAS PAS PILOTĄ

TUOJ po šeštos valandos šito penktadienio rytą, balandžio 7-ąją, 30 m. po Kr. gim., Jėzus buvo atvestas pas Pilotą, romėnų prokuratorių, kuris valdė Judėją, Samariją, ir Idumėją, būdamas betarpiškai pavaldus Sirijos legatui. Mokytoją romėnų gubernatoriaus akivaizdon atvedė, surištą, šventyklos sargybiniai, o jį atlydėjo apie penkiasdešimt jo kaltintojų, įskaitant sanhedristų teismą (iš esmės sedukėjus), Judą Iskarijotą, ir aukštąjį šventiką, Kajafą, ir apaštalą Joną. Anasas pas Pilotą nepasirodė.

Pilotas buvo atsikėlęs ir pasirengęs šitą ankstyvo rytmečio lankytojų grupę priimti, prieš tai informaciją gavęs iš tų, kurie užsitikrino jo sutikimą, ankstesniojo vakaro metu, jog suimant Žmogaus Sūnų būtų panaudoti romėnų kareiviai, kad pas jį Jėzus bus atvestas anksti. Buvo sutarta, kad šitas teismas turi vykti prieš pretorijų, Antonijo tvirtovės priestatą, kur Pilotas ir jo žmona apsistodavo tada, kada atvykdavo į Jeruzalę.

Nors Pilotas didelę dalį Jėzaus apklausos atliko pretorijoje salėse, bet viešas teismas buvo surengtas lauke ant laiptų, vedančių prie pagrindinio įėjimo. Tai buvo nuolaida tiems žydams, kurie atsisakydavo įeiti į bet kokio pagoniško pastato vidų, kur šitą Perėjimo šventei pasirengimo dieną gali būti vartojamos mielės. Toks elgesys ritualo požiūriu juos ne tik suteptų ir tuo jiems užkirstų kelią dalyvauti padėkos popietinėje šventėje, bet taip pat dėl to jiems iškiltų būtinybė po saulėlydžio atlikti apsivalymo ritualus, prieš tai, kada jie turėtų teisę valgyti Perėjimo šventės vakarienę.

Nors šitų žydų visiškai negraužė sąžinė, kada jie rezgė suokalbi, kad

įvykdytų juridinę Jėzaus žmogžudystę, bet nežiūrint šito, visų šitų ritualinės švaros ir tradicinio nuoseklumo dalykų jie laikėsi skrupulingai. Ir šitie žydai tokie buvo ne vieninteliai, kurie nepripažino dieviškosios prigimties aukščiausių ir šventų įsipareigojimų, tuo tarpu ypač rūpestingai kreipė dėmesį į tuos žmogiškajai gerovei menkos svarbos dalykus tiek laike, tiek ir amžinybėje.

1.PONTIJUS PILOTAS

Jeigu Pontijus Pilotas nebūtų buvęs pakankamai geras mažesniųjų provincijų gubernatorius, tai Tiberijus vargu ar būtų jam leidęs likti Judėjos prokuratoriumi dešimčiai metų. Nors jis ir buvo visiškai geras administratorius, bet jis buvo moralinis bailys. Jis nebuvo pakankamai plataus požiūrio žmogus, kad suvoktų savo kaip žydų gubernatoriaus užduoties pobūdį. Jis nesuvokė to fakto, jog šitie hebrajai turi *tikrą* religiją, tikėjimą, už kurį jie yra pasirengę mirti ir kad jų milijonų milijonai, išsklaidyti po visą imperiją, į Jeruzalę žiūri kaip į savo tikėjimo šventovę, o Sanhedriną gerbia kaip aukščiausiąjį tribunolą žemėje.

[1988]▼

Pilotas žydų nemylėjo, ir šita giliai išsisknijusi neapykanta ėmė anksti pasireikšti. Iš visų Romos provincijų, nė vienos nebuvo taip sunku valdyti, kaip Judėjos. Pilotas niekada iš tikrųjų nesuprato tų problemų, kurios kildavo valdant žydus, ir, dėl to, labai anksti savo patyrimu kaip gubernatorius padarė išsistą virtinę beveik fatališkų ir beveik savižudiškų klaidų. Ir būtent šitos klaidos žydams ir suteikė tokią valdžią jo atžvilgiu. Kada jie norėdavo įtakoti jo sprendimus, tada jiems užtekdavo tikrai pagrasinti sukilimu, ir Pilotas greitai kapituliuodavo. Ir šitoks akivaizdus prokuratoriaus neryžtingumas, arba moralinės drąsos stoka, buvo daugiausia dėl to, kad buvo prisimenama daug susidūrimų, kuriuos jis buvo patyręs su žydais, ir dėl to, jog kiekvienu iš šitų atvejų jie prieš jį buvo laimėję. Žydai žinojo, kad Pilotas jų bijo, kad jis jų bijo dėl savo prestižo Tiberijaus akyse, ir daugeliu atvejų šituo žinojimu jie pasinaudodavo didžiulei gubernatoriaus nenaudai.

Tai, kad Piloto žydai nemėgo, kilo dėl daugelio nevykusių susidūrimų. Pirmiausia, jis nežiūrėjo rimtai į jų giliai išsisknijusį prietarą, nukreiptą prieš bet kokius atvaizdus kaip stabų garbinimo simbolius. Dėl to savo kareiviams jis leido įeiti į Jeruzalę nuo savo vėliavų Cezario atvaizdo nepašalinus, kaip šitą romėnų kareiviai darydavo anksčiau vadovaujant jo pirmtakui. Penkias dienas Pilotą lydėjo didžiulė žydų delegacija, maldaudama jį, kad šitie atvaizdai nuo karinių vėliavų būtų pašalinti. Jis kategoriškai atsisakė jų prašymą patenkinti ir pagrasino, jog tuoj pat juos nubaus mirtimi. Pats Pilotas, būdamas skeptikas, nesuprato, jog žmonės, turintys stiprių religinių jausmų, už savo religinius įsitikinimus mirs nedvejodami; ir todėl jis iš tikrųjų pajuto nerimą, kada šitie žydai iššaukiančiai išsirikiavo prieš jo rūmus, nulenkę savo galvas iki žemės, ir pasiuntė žinią, kad mirti jie yra pasirengę. Tada Pilotas suvokė, kad buvo pagrasinęs tuo, ką įvykdyti jis nenori. Jis pasidavė, įsakė pašalinti atvaizdus nuo savo kareivių vėliavų Jeruzalėje, ir nuo tos dienos atsidūrė tokioje padėtyje, kad jį dideliu laipsniu galėjo įtakoti užgaidos žydų lyderių, kurie tokiu būdu atrado

jo silpnąją vietą, kad jis grasindavo tuo, ką įvykdyti bijodavo.

Vėliau Pilotas pasiryžo šitą prarastą prestižą atstatyti ir dėl to pasirūpino, kad imperatoriaus skydai, kokie paprastai būdavo naudojami garbinant Cezarį, būtų iškelti ant Erodo rūmų sienų Jeruzalėje. Kada žydai ėmė protestuoti, tada jis buvo nepalenkiamas. Kada jų protestus jis atsisakė išklaudyti, tada jie iškart kreipėsi į Romą, ir imperatorius lygiai taip greitai įsakė įžeidžiančius skydus nuimti. Ir tada pagarbos Pilotui buvo reiškama dar mažiau negu anksčiau.

Kitas dalykas, dėl kurio žydai jo labai nemėgo, buvo tai, kad norėdamas sumokėti už naujo vandentiekio pastatymą, kuris užtikrintų geresnį vandens aprūpinimą milijonams atvykstančiųjų į Jeruzalę didžiųjų religinių švenčių metu, jis išdrįso imti pinigų iš šventyklos išdo. Žydai manė, jog šventyklos pinigais gali naudotis tiktai Sanhedrinai, ir jie niekada nenustojo plūsti Pilotą už šitą per daug įžūlų valdymą. Dėl šito sprendimo kilo nemažiau kaip dvi dešimtys riausių ir buvo pralietas daug kraujo. Paskutinis iš šitų rimtų protrūkių buvo susijęs su didžiulio galilėjiečių būrio iššudymu, nors tuo metu prie altoriaus jie meldėsi.

Reikšminga yra tai, jog nors šitas neryžtingas romėnų valdovas iš baimės prieš žydus ir dėl to, kad išsaugotų savo asmeninę padėtį, ir paaukojo Jėzų, bet galiausiai jis buvo pašalintas iš pareigų dėl to, kad be reikalo buvo iššudyti samariečiai, ryšium su tokiais

[1989]▼

pretenzijomis, pareikštomis netikro Mesijo, kuris atvedė minias į Gerizimo kalną, kur, jis tvirtino, yra užkasti šventyklos indai; ir kilo žiaurios riaušės, kada jam nepavyko parodyti šventųjų indų paslėpimo vietos, ką padaryti jis buvo pažadėjęs. Dėl šito įvykio, Sirijos legatas įsakė Pilotui vykti į Romą. Tiberijus mirė tuo metu, kada Pilotas buvo pakeliui į Romą, ir Judėjos prokuratoriumi jo daugiau nebepaskyrė. Jis niekada iki galo ir neatsigavo iš to keliančio apgailėstą pasmerkimo, kad sutiko nukryžiuoti Jėzų. Neturėdamas jokio palankumo naujojo imperatoriaus akyse, jis pasitraukė į Loanos provinciją, kur vėliau nusižudė.

Klaudija Prokula, Piloto žmona, apie Jėzų buvo daug girdėjusi iš savo tarnaitės, kuri buvo finikietė tikinčioji į karalystės evangeliją. Po Piloto mirties, Klaudija pagarsėjo gerųjų naujienų skleidimu.

Ir visa tai dideliu laipsniu paaiškina, kas vyko šito tragiškojo penktadienio pirmojoje pusėje. Lengva suprasti, kodėl žydai išdrįso Pilotui diktuoti savo sąlygas– prikelti jį šeštą valandą ryto, kad teistų Jėzų – ir taip pat, kodėl jie nedvejodami pagrasino jam, kad jį apkaltins imperatoriaus išdavyste, jeigu jų reikalavimų nubausti Jėzų mirtimi jis išdrįstų nepatenkinti.

Save gerbiantis romėnų gubernatorius, kuris nebūtų patekęs į nepalankią padėtį dėl savo santykių su žydų valdovais, niekada nebūtų leidęs šitiems kraujo ištroškusiems religiniams fanatikams nužudyti tokį žmogų, kurį jis pats buvo paskelbęs nekaltu jų veidmainiškų kaltinimų atžvilgiu ir kuris nieko nebuvo

pažeidęs. Roma padarė didžiulę klaidą, tokią klaidą, kuri žemiškuosiuose reikaluose turėjo toli siekiančių pasekmių, kada valdyti Palestiną ji pasiuntė tokį antrarūšį valdytoją, kaip Pilotą. Geriau Tiberijui reikėjo pas žydus pasiųsti patį geriausią provincijos administratorių visoje imperijoje.

2. JĖZUS PASIRODO PRIEŠ PILOTĄ

Kada Jėzus ir jo kaltintojai susirinko prieš Piloto teismo salę, tada išėjo šis romėnų valdytojas ir, kreipdamasis į susirinkusių būrį, paklausė, “Kokius kaltinimus jūs pateikiate šitam žmogui?” Tie sedukėjai ir tarybos nariai, kurie ėmėsi pašalinti iš kelio Jėzų, buvo apsisprendę eiti pas Pilotą ir prašyti Jėzui paskelbti mirties nuosprendžio patvirtinimą, nepateikdami jokio konkretaus kaltinimo. Dėl to sanhedristų teismo atstovas iš tikrųjų atsakė Pilotui: “Jeigu šitas žmogus nebūtų nusikaltėlis, tai pas tave mes nebūtume jo atvedę.”

Kada Pilotas pamatė, kad savo kaltinimų Jėzui jie pateikti nenori, nors jis žinojo, kad visą naktį jie diskutavo apie jo kaltę, tada jis atsakė jiems: “Kadangi jūs nesuformulavote nė vieno konkretaus kaltinimo, tai kodėl gi jums šito vyro nepasiėmus ir jo nenuteisus remiantis savo pačių įstatymais?”

Tada Sanhedrino teismo pareigūnas tarė Pilotui: “Tai nėra teisėta, kad kokį nors žmogų mes nubaustume mirties bausme, o šitas mūsų nacijos ramybės trikdytojas nusipelno mirties bausmės už tai, ką jis yra sakęs ir daręs. Dėl to iš tikrųjų mes atėjome pas tave, kad šitą nuosprendį patvirtintum.”

Atėjimas pas romėnų valdytoją mėginant šitaip išsisukinėti atskleidžia sanhedristų tiek negeranoriškumą, tiek priešišką nusistatymą Jėzaus atžvilgiu, o taip pat ir jų pagarbos stoką Piloto dorumui, garbingumui, ir orumui. Koks begėdiškas išūlumas šitiems pavaldiems piliečiams pasirodyti pas savo provincijos valdytoją,

[1990]▼

prašant leidimo įvykdyti mirties bausmę tokiam žmogui, kuriam nebuvo surengtas teisingas teismas ir net nebuvo pateikti konkretūs kriminaliniai kaltinimai!

Pilotas apie Jėzaus darbą tarp žydų šį tą žinojo, ir jis įtarė, kad tie kaltinimai, kurie gali būti jam pateikti, yra susiję su žydų bažnytinių įstatymų pažeidimais; dėl to jis stengėsi sugrąžinti bylą atgal į jų pačių tribunolą. Pilotas vėl pajuto pasitenkinimą, privertęs juos viešai prisipažinti, kad jie yra bejėgiai paskelbti ir įvykdyti mirties nuosprendį net ir savosios rasės atstovui, kurį jie buvo pradėję niekinti reikšdami jam aršią ir kupiną pavydo neapykantą.

Būtent prieš kelias valandas, prieš pat pusiaunaktį ir kai tik jis buvo davęs sutikimą panaudoti romėnų kareivius tam, kad slapta būtų suimtas Jėzus, Pilotas daugiau išgirdo apie Jėzų ir jo mokymą iš savo žmonos, Klaudijos, kuri buvo iš dalies atsivertusi į judaizmą, ir kuri vėliau ėmė iki galo tikėti į Jėzaus evangeliją.

Pilotas šitą apklausą būtų norėjęs atidėti, bet jis matė, kad žydų lyderiai yra pasiryžę šią bylą svarstyti toliau. Jis žinojo, kad dabar yra ne tik rytas tos dienos, kada yra ruošiamasi Perėjimo šventei, bet ir tai, jog šitoji diena yra

penktadienis, o tuo pačiu tai yra pasiruošimo diena žydų poilsio ir garbinimo Sabatui.

Pilotas, labai jautriai reaguodamas į šitų žydų atėjimo nepagarbų būdą, su jų reikalavimais, kad Jėzui būtų paskirta mirties bausmė be teismo, nenorėjo sutikti. Dėl to, kada jis kelias akimirkas išlaukęs tam, kad šiam kaliniui pateikiamus savo kaltinimus jie išsakytų, pasisuko į juos ir tarė: “Aš tikrai neskirsiu šitam žmogui mirties bausmės be teismo; taip pat aš tikrai nesutiksiu jo apklausti tol, kol jam keliamų kaltinimų nebūsime pateikę raštiškai.”

Kada aukštasis šventikas ir kiti išgirdo šiuos Pilotos žodžius, tada jie davė ženklą teismo sekretoriui, kuris tuomet Pilotui įteikė užrašytus Jėzui reiškiamus kaltinimus. Ir šitie kaltinimai buvo tokie:

“Mes Sanhedrino teisme nustatėme, kad šitas žmogus yra nusikaltėlis ir mūsų nacijos ramybės drumstėjas, nes jis yra kaltas dėl to, kad:

“1. Klaidina mūsų naciją ir kursto mūsų žmones maištui.

“2. Draudžia žmonėms mokėti duoklę Cezariui.

“3. Save vadina žydų karaliumi ir moko apie naujos karalystės įkūrimą.”

Jėzus nebuvo nei teisėtai teisiamas, nei juridiskai nuteistas nė dėl vieno iš šitų kaltinimų. Šitų kaltinimų jis net ir negirdėjo, kada jie buvo pirmą kartą pareikšti, bet Pilotas paliepė jį atvesti iš pretorijo, kur jis buvo saugomas sargybinių, ir pareikalavo šiuos kaltinimus pakartoti girdint Jėzui.

Kada Jėzus šiuos kaltinimus išgirdo, tada jis puikiai žinojo, kad žydų teismas dėl šitų dalykų jo ir apklausęs nebuvo, ir šitą žinojo ir Jonas Zabediejus, o taip pat ir jo kaltintojai, bet į jų melagingus kaltinimus jis neatsakė nieko. Net ir tada, kada Pilotas paliepė jam atsakyti savo kaltintojams, jis nepravėrė burnos. Pilotą tiek pritrėkė viso proceso nesąžiningumas ir tiek paveikė Jėzaus tyli ir nuostabi laikysena, kad jis nusprendė įsivesti kalinį į vidų ir apklausti jį vieną.

Pilotos protas buvo pasimetęs, savo širdyje žydų jis bijojo, o dvasioje jį labai smarkiai sujaukino tas Jėzaus vaizdas, kada jis didingai stovi prieš kraujo ištroškčius savo kaltintojus ir žvelgia žemyn į juos ne tyliai neapkęsdamas, bet su nuoširdaus gailėsčio ir kenčiančios meilės išraiška.

[1991]▼

3. PILOTAS APLAUSIA VIENAS

Pilotas nusivedė Jėzų ir Joną Zabediejų į savo privačius apartamentus, sargybinius palikęs už durų salėje, ir paprašęs kalinio atsisėsti, jis atsisėdo šalia ir paklausė kelis klausimus. Pilotas savo pokalbį su Jėzumi pradėjo nuo to, jog užtikrino jį, kad jis netiki pirmuoju punktu jam pateikiamu kaltinimu: kad jis yra nacijos klaidintojas ir maišto kurstytojas. Tada jis paklausė, “Ar tu kada nors mokei, kad duoklės nereikėtų mokėti Cezariui?” Jėzus, rodydamas į Joną tarė, “Paklausk jo arba bet kurio kito žmogaus, kuris girdėjo mano mokymą.” Tada Pilotas paklausė Joną apie šitą duoklės reikalą, ir Jonas davė parodymus apie Mokytojo mokymą ir paaiškino, kad Jėzus ir apaštalai mokėjo mokesčius tiek Cezariui, tiek šventyklai. Kada Pilotas buvo apklausęs Joną, tada jis tarė, “Žiūrėk, kad nesakytum nė vienam žmogui, jog aš kalbėjau su tavimi.” Ir Jonas šito dalyko iš tikrųjų niekada neatskleidė.

Tada Pilotas pasisuko, kad toliau apklaustų Jėzų, sakydamas: “O dabar apie

trečiąją kaltinimą tau, ar tu esi žydų karalius?” Kadangi Piloto balse buvo galima jausti nuoširdaus smalsumo gaidelę, tai Jėzus nusišypsojo prokuratoriui ir tarė: “Pilote, ar tu šito klausai savo vardu, ar šitą klausimą paimi iš tų klausimų, kuriuos pateikia kiti, mano kaltintojai?” Į tai, iš dalies pasipiktinusi tonu, valdytojas atsakė: “Argi aš esu žydas? Tautos atstovai ir vyriausieji šventikai atvedė tave čia ir paprašė mane, kad paskirčiau tau mirties nuosprendį. Aš abejoju jų kaltinimų pagrįstumu ir tikrai mėginu pats sau išsiaiškinti, ką gi tu esi padaręs. Pasakyk man, ar tu sakei, jog esi žydų karalius, ir ar tu stengeisi įkurti naują karalystę?”

Tada tarė Jėzus Pilotui: “Argi tu nesuvoki, jog manoji karalystė yra ne iš šito pasaulio? Jeigu manoji karalystė būtų iš šito pasaulio, tai tikrai manieji mokiniai kovotų dėl to, jog į žydų rankas aš nebūčiau atiduotas. Mano buvimas čia prieš tave su šitais pančiais yra pakankamas įrodymas, kad būtų parodyta visiems žmonėms, jog manoji karalystė yra dvasinė viešpatija, net ir brolystė žmonių, kurie įtikėjimo ir meilės dėka tapo Dievo sūnumis. Ir šitas išgelbėjimas yra lygiai tiek pagoniui, kiek ir žydui.”

“Tada galų gale tu esi karalius?” pasakė Pilotas. Ir Jėzus atsakė: “Taip, aš esu toks karalius, ir manoji karalystė yra manojo Tėvo, kuris yra danguje, tokia šeima, kurią sudaro įtikėję sūnūs. Šituo tikslu aš ir gimiau šitame pasaulyje, net ir tam, kad parodyčiau savąjį Tėvą visiems žmonėms ir paliudyčiau Dievo tiesą. Ir net dabar aš iš tiesų pareiškiu tau, jog kiekvienas, kuris myli tiesą, mano balsą girdi.”

Tada tarė Pilotas, pusiau juokais ir pusiau nuoširdžiai, “Tiesa, kas yra tiesa – kas žino?”

Pilotas Jėzaus žodžių suvokti nesugebėjo, taip pat jis nesugebėjo suprasti ir jo dvasinės karalystės pobūdžio, bet dabar jis buvo tikras, kad kalnys nebuvo padaręs nieko tokio, už ką nusipelnytų mirties bausmės. Vieno žvilgsnio į Jėzų, akis į akį, pakako, kad įtikintų net ir Pilotą, jog šitas švelnus ir pavargęs, bet didingas ir sąžiningas vyras nėra beprotiškas ir pavojingas revoliucionierius, kuris stengtųsi įsitvirtinti Izraelio žemiškajame soste. Pilotas manė, kad jis kažką suprato iš to, ką omenyje turėjo Jėzus, kada save vadino karaliumi, nes jis buvo susipažinęs su stoikų mokymais, kurie skelbė, jog “išminčius yra karalius.” Pilotas visiškai įsitikino, jog vietoje to, kad būtų maišto kurstytojas, Jėzus yra nei daugiau nei mažiau kaip nekenksmingas svajotojas, nekaltas fanatikas.

Apklausęs Mokytoją, Pilotas sugrįžo pas vyriausiuosius šventikus ir Jėzaus kaltintojus ir tarė: “Aš apklausiau šitą vyrą ir nematau jokios jo

[1992]▼

kaltės. Aš nemanau, kad jis būtų kaltas dėl tų kaltinimų, kuriuos jūs pateikėte jam; aš manau, kad jį reikia paleisti.” Ir kada žydai išgirdo tai, juos apėmė didžiulis pyktis, toks didžiulis, kad jie laukiniais balsais ėmė šaukti, kad Jėzus turi mirti; o vienas iš sanhedristų drąsiai užlipo iki Piloto, sakydamas: “Šitas žmogus kursto žmones, pradedant Galilėja, ir toliau per visą Judėją. Jis yra nesantaikos sukėlėjas ir nusikaltėlis. Tu dar ilgai gailėsiesi, jeigu leisi šitam pavojingam žmogui išeiti į laisvę.”

Pilotas buvo smarkiai spaudžiamas, kad priimtų sprendimą dėl Jėzaus; todėl, kai tik jis išgirdo juos sakant, jog savo darbą jis pradėjo Galilėjoje, tada jis

pamanė, kad išvengs atsakomybės išsprendžiant šią bylą, bent jau laimės laiko pamąstymui, nusiūsdamas Jėzų pas Eroda, kuris atvykęs į Perėjimo šventę tuo metu buvo mieste. Pilotas taip pat manė, jog šitoks žingsnis padės sumažinti kai kuriuos nemalonius jausmus, kurie tarp jo ir Erodo kurį laiką egzistavo dėl daugelio nesusipratimų, susijusių su valdžios pasidalijimo klausimais.

Pilotas, pašaukęs sargybinius, tarė: “Šitas vyras yra galilėjietis. Nuveskite jį pas Eroda, ir kada jis apklaus jį, tada man praneškite jo išvadas.” Ir jie išvedė Jėzų pas Eroda.

4. JĖZUS PAS ERODA

Kada Erodas Antipas atvykdavo į Jeruzalę, tada jis apsigyvendavo Erodo Didžiojo senuosiuose makabėjų rūmuose, ir būtent į šiuos buvusio karaliaus namus šventyklos sargybiniai dabar vedė Jėzų, o paskui jį ėjo jo kaltintojai ir vis didėjanti minia. Erodas jau seniai buvo girdėjęs apie Jėzų, ir jis kėlė jam smalsumą. Kada Žmogaus Sūnus stovėjo prieš jį, šitą penktadienio rytą, tada šis nedoras idumėjietis nė akimirksniui neprisiminė to vaikino iš ankstesniųjų laikų, kuris buvo pasirodęs prieš jį Sefforyje, prašydamas teisingo sprendimo dėl tų pinigų, priklaususių jo tėvui, kuris nelaimingo atsitikimo metu žuvo dirbdamas prie vieno iš visuomeninių pastatų. Kiek buvo žinoma Erodui, tai jis niekada nebuvo matęs Jėzaus, nors šis ir buvo jam sukėlęs daug nerimo, kada savo darbą buvo sukoncentravęs Galilėjoje. Dabar, kada jis buvo Piloto ir judėjiečių rankose, Erodas troško jį pamatyti, jausdamasis saugus dėl to, kad ateityje jis daugiau nebepridarys jokių nemalonumų. Erodas buvo daug girdėjęs apie tuos stebuklus, kuriuos padarė Jėzus, ir jis tikrai tikėjosi pamatyti, kaip jis kokį nors stebuklą padarys.

Kada jie atvedė Jėzų pas Eroda, tada ši provincijos tetrarchą pritrenkė jo ori išvaizda ir rami veido išraiška. Maždaug penkiolika minučių Erodas klausinėjo Jėzų, bet Mokytojas į klausimus neatsakinėjo. Erodas iš jo tyčiojosi ir drįso versti jį, kad jis padarytų stebuklą, bet Jėzus neatsakinėjo į jo daugybę klausimų ir į jo patyčias nereagavo.

Tada Erodas pasisuko į vyriausiuosius šventikus ir sedukėjus ir, išklausęs jų kaltinimus, sužinojo viską ir daugiau negu buvo sužinojęs Pilotas apie Žmogaus Sūnaus tariamai blogus darbus. Pagaliau, įsitikinęs, kad Jėzus nei kalbės, nei padarys jam stebuklą, Erodas, po to, kada kurį laiką pasijuokė iš jo, tada jį aprenė senu purpurinės spalvos karališku drabužiu ir nusiuntė atgal pas Pilotą. Erodas žinojo, kad Jėzui jis neturėjo juridinės valdžios Judėjoje. Nors jis ir džiaugėsi manydamas, kad galų gale bus atsikratęs Jėzaus Galilėjoje, bet jis buvo dėkingas už tai, kad būtent Pilotas yra atsakingas už mirties nuosprendžio Jėzui priėmimą. Erodas niekada iki galo neatsigavo iš tos baimės, kuri prakeikė jį už Jono Krikštytojo nužudymą. Erodas kai kuriais momentais net imdavo baimintis, kad Jėzus yra iš mirusiųjų prisikėlęs Jonas. Dabar jis išsivadavo iš tos baimės, kadangi jis matė, kad Jėzus yra

[1993]▼

labai skirtingas asmuo palyginus su tiesmuku ir aršiu pranašu, kuris išdrįso demaskuoti ir pasmerkti jo privatų gyvenimą.

5. JĖZUS SUGRIŽTA PAS PILOTĄ

Kada sargybiniai atvedė Jėzų atgal pas Pilotą, tada jis išėjo į lauką ant pretorijo priekinių laiptų, kur buvo pastatytas jo kaip teisėjo krėslas, ir pasikvietęs vyriausiuosius šventikus ir sanhedristus, tarė jiems: “Jūs atvedėte šitą žmogų pas mane, kaltindami, kad jis klaidina žmones, draudžia mokėti mokesčius, ir tvirtina esąs žydų karalius. Aš apklausiau jį ir nematau jo kaltės šitų kaltinimų požiūriu. Iš esmės, aš nematau jokios jo kaltės. Tada aš nusiunčiau jį pas Eroda, ir šis tetrarchas galbūt priėjo tokios pačios išvados, kadangi jis atsiuntė jį atgal pas mus. Aišku, šitas žmogus nepadarė nieko tokio, už ką nusipelnytų mirties bausmės. Jeigu jūs vis dar manote, kad jis turi būti nubaustas, tai prieš paleisdamas aš esu pasirengęs jį nuplakti.”

Kaip tik tuo metu, kada žydai buvo bepradedę šaukti protestuodami prieš Jėzaus paleidimą, prie pretorijo atžygiavo didžiulė minia turėdama tikslą paprašyti Pilotą, kad šis paleistų vieną kalinį Perėjimo šventės proga. Kurį laiką romėnų valdytojai laikėsi tokio papročio, leisdavo liaudžiai pasirinkti kokį nors įkalintą arba pasmerktą žmogų, kad jam būtų suteikta malonė Perėjimo šventės metu. Ir dabar, kada šita minia atėjo pas jį, kad paprašytų paleisti vieną kalinį, ir kadangi visiškai neseniai ši minia buvo tokia nepaprastai palanki Jėzui, tai Pilotui dingtelėjo mintis, kad jis galbūt galėtų išsivaduoti iš tokios nemalonios padėties pasiūlydamas šitai grupei, kad jis pas juos išleistų šitą vyrą iš Galilėjos kaip geros valios ženklą Perėjimo šventės proga, kadangi Jėzus, dabar stovintis prieš jo kaip teisėjo krėslą, yra kalinys.

Kada minia plūstelėjo į viršų pastato laiptais, tada Pilotas girdėjo juos šaukiančius kažkokio Barabo vardą. Barabas buvo žinomas politinis agitatorius, žmogžudys, ir plėšikas, šventiko sūnus, kuris buvo neseniai suimtas apiplėšimo ir žmogžudystės metu Jericho kelyje. Šitas žmogus buvo nuteistas mirties bausme, kuri bus įvykdyta, kada tik pasibaigs Perėjimo šventė.

Pilotas atsistojo ir miniai paaiškino, kad Jėzų pas jį atvedė vyriausieji šventikai, kurie siekia, kad jis būtų nuteistas mirties bausme remiantis tam tikrais kaltinimais, ir, kad jis nemano, jog šis žmogus nusipelno mirties bausmės. Tarė Pilotas: “Todėl, kurį iš jų jūs norėtumėte, jog aš paleisčiau pas jus, šitą Barabą, žmogžudį, ar šitą Jėzų iš Galilėjos?” Ir kada Pilotas šitaip pašnekėjo, tada vyriausieji šventikai ir Sanhedrino tarybos nariai visa gerkle šaukė, “Barabą, Barabą!” Ir kada žmonės pamatė, jog vyriausieji šventikai yra nusiteikę taip, kad Jėzui būtų paskirta mirties bausmė, tada jie greitai prisijungė prie tų, kurie garsiai reikalavo iš jo gyvybę atimti, tuo tarpu jie garsiai šaukė, kad būtų paleistas Barabas.

Prieš keletą dienų šios gausybės rodė baimingą pagarbą Jėzui, bet minia nepakėlė akių į tą, kuris, pareiškęs, jog yra Dievo Sūnus, dabar buvo vyriausiųjų šventikų ir valdovų suimtas ir stojo prieš Pilotą teismą dėl savo gyvybės. Liaudies akyse Jėzus galėjo būti didvyris tuo metu, kada pinigų keitėjus ir prekeivius vijo iš šventyklos, bet ne tada, kada buvo nesipriešinantis kalinys savo priešų rankose ir teisme, kurio metu buvo sprendžiamas jo gyvybės klausimas.

Pilotas įniršo matydamas, kaip vyriausieji šventikai šaukia malonę suteikti niekingam žmogžudžiui ir tuo pačiu metu jie šaukia, kad būtų pralietas Jėzaus kraujas. Jis matė jų nusikalstamą ketinimą ir neapykantą ir jautė jų nusistatymą ir pavydą. Dėl to jis tarė jiems: “Kaip jūs galite pirmenybę teikti žmogžudžio gyvybei palyginus su šito žmogaus gyvybe,

[1994]▼

kurio didžiausias nusikaltimas yra tai, kad jis perkeltine prasme save vadina žydų karaliumi?” Bet tai nebuvo išmintingas pareiškimas, kokį vertėjo Pilotui išsakyti. Žydai buvo išdidi tauta, dabar pavergta romėnų politinio jungo, bet puoselėjanti viltį, kad ateis Mesijas, kuris juos išvaduos iš pagonių priespaudos, demonstruodamas didžiulę galią ir šlovę. Jie pasipiktino, daugiau negu Pilotas galėjo suprasti, ta užuomina, jog šitas mokantis keistų doktrinų nuolankaus būdo mokytojas, dabar suimtas ir kaltinamas nusikaltimais, už kuriuos galima skirti mirties bausmę, turėtų būti vadinamas “žydų karaliumi.” Jie manė, kad tokia pastaba įžeidžia viską, kas, jų nuomone, yra šventa ir garbinga jų nacionalinėje egzistencijoje, ir dėl to iš tiesų jie visi tiek, kiek tik išgalėjo, šaukė, kad būtų paleistas Barabas ir nužudytas Jėzus.

Pilotas žinojo, kad Jėzus yra nekaltas dėl tų kaltinimų, kurie jam buvo pareikšti, ir jeigu jis būtų buvęs teisingas ir drąsus teisėjas, tai jis būtų jį išteisinęs ir paleidęs. Bet atvirai pasipriešinti šitiems įtūžusiems žydams jis bijojo, ir tuo metu, kada jis nesiryžo atlikti savosios pareigos, tada priėjo pasiuntinys ir jam įteikė užantspauduotą laišką nuo jo žmonos, Klaudijos.

Pilotas ženkle parodė tiems, kurie buvo susirinkę prie jo, kad šį pranešimą, kurį ką tik buvo gavęs, jis nori perskaityti prieš tai, kada šita byla tęs toliau. Kada Pilotas atplėšė šitą laišką iš savo žmonos, tada jis perskaitė: “Aš meldžiu, kad tu neliestum šito nekalto ir teisingo žmogaus, kurį jie vadina Jėzumi. Aš dėl jo iškentėjau daug dalykų sapne šią naktį.” Šita žinia nuo Klaudijos ne tik smarkiai nuliūdino Pilotą ir tuo uždelsė šitos bylos nagrinėjimą, bet taip pat, nelaimei, suteikė ir nemažai laiko, per kurį žydų valdovai laisvai vaikščiojo po minią ir ragino žmones šaukti, kad būtų paleistas Barabas, ir triukšmingai reikalauti Jėzaus nukryžiuojimo.

Pagaliau, Pilotas vėl ėmė spręsti šitą problemą, su kuria buvo susidūręs, paklausdamas mišrų sambūrį, kurį sudarė žydų valdovai ir malonės siekianti minia, “Ką gi man daryti su tuo, kuris yra vadinamas žydų karaliumi?” Ir jie visi vienu balsu ėmė šaukti, “Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį!” Šito reikalavimo vieningumas, kurį rodė mišri minia, pritrenkė ir baugino Pilotą, šį neteisingą ir baimės apimtą teisėją.

Tada dar kartą Pilotas tarė: “Kodėl gi jūs norite nukryžiuoti šitą žmogų? Ką gi blogo jis padarė? Kas išeis į priekį, kad paliudytų prieš jį?” Tačiau kada jie išgirdo, kaip šneka Pilotas gindamas Jėzų, tada jie tiktai dar garsiau ėmė šaukti, “Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį!”

Tada Pilotas vėl kreipėsi į juos dėl Perėjimo šventės kalinio paleidimo, tardamas: “Dar kartą aš jūsų klausiu, kurį iš šitų kalinių man išleisti pas jus šitos jūsų Perėjimo šventės metu?” Ir vėl minia ėmė šaukti, “Duok mums Barabą!”

Tada Pilotas pasakė: “Jeigu aš paleisiu šį žmogžudį, Barabą, tai ką gi man daryti su Jėzumi?” Ir dar kartą gausybė šaukė vienu balsu, “Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį!”

Pilotas buvo terorizuojamas šios minios, kuriai tiesiogiai vadovavo vyriausieji šventikai ir Sanhedrino tarybos nariai, atkaklaus triukšmingo reikalavimo; nežiūrint šito, jis nusprendė bent jau dar kartą pamėginti kreiptis į minią ir išgelbėti Jėzų.

6. PILOTO PASKUTINIS KREIPIMASIS

Visame tame, kas šito penktadienio ankstų rytą vyksta pas Pilotą, dalyvauja tiktai Jėzaus priešai. Jo daugelis draugų arba dar nežino apie jo suėmimą naktį ir teismą ankstyvą rytmetį, arba slapstosi, kad ir jų pačių taip pat nesuimtų

[1995]▼

ir nenuteistų mirties bausme, nes jie tiki Jėzaus mokymais. Šioje minioje, kuri dabar triukšmingai reikalauja Jėzaus mirties, yra tiktai jo prisiekę priešai ir šitokia lengvai vedžiojama ir nemažanti prastuomenė.

Pilotas iš tiesų paskutinį kartą apeliuos į jų gailestingumą. Bijodamas atvirai pasipriešinti šitos sukklaidintos minios, kuri šaukėsi Jėzaus kraujo, triukšmingam reikalavimui, jis įsakė žydų sargybiniams ir romėnų kareiviams paimti Jėzų ir nuplakti. Šitas veiksmas buvo savaime neteisingas ir neteisėtas, nes romėnų teisė numatė, jog šitaip nuplakami turi būti tiktai tie, kurie yra pasmerkti mirti ant kryžiaus. Sargybiniai nuvedė Jėzų į atvirą pretorijo kiemą šitai žiauriai fizinei kančiai. Nors jo priešai šito plakimo nematė, bet Pilotas šitą matė, ir jiems dar nebaigus šito niekingo pasityčiojimo, jis įsakė plakėjams nustoti ir davė ženklą Jėzų atvesti prie jo. Prieš tai, kada plakėjai savo sumazgytais rimbais ėmė plakti Jėzų, kai jis buvo pririštas prie plakimo stulpo, jie vėl jam užvilko tą purpurinį rūbą, ir supynę erškėčių karūną, užmovė jam iki kaktos. Ir kada jie išspraudė jam į ranką nendrę, kaip pajuokos skeptrą, tada atsiklaupė prieš jį ir ėmė tyčiotis iš jo, sakydami, “Sveikas, žydų karaliau!” Ir jie spjaudė ant jo ir daužė rankomis jam į veidą. O vienas iš jų, prieš jiems jį vėl nuvedant pas Pilotą, paėmė nendrę iš jo rankos ir šėrė ja per galvą.

Tada Pilotas nuvedė šitą kraujuojantį ir su plėštinėmis žaizdomis kalinį ir, parodęs jį margai miniai, tarė: “Štai šis žmogus! Vėl aš jums pareiškiu, jog nematau, kad jis būtų kuo nors nusikaltęs, ir nuplakęs jį, aš noriu jį paleisti.”

Ten stovėjo Jėzus iš Nazareto, aprengtas senu purpuriniu karališku drabužiu su erškėčių karūna, persmeigiančia jo švelnią kaktą. Jo veidas buvo kraujuotas, o jo kūnas sulinkęs nuo kančios ir sielvarto. Bet niekas negali sujaudinti bejausmės širdies tų, kurie yra didžiulės emocinės neapykantos aukos ir religinių prietarų vergai. Šitas vaizdas privertė nepaprastai pašurpti milžiniškos visatos visas sferas, tačiau tų, kurie buvo pasiryžę Jėzų sunaikinti, širdies jis nesujaudino.

Kada jie atsigavo po pirmojo šoko, pamatę, kaip atrodo Mokytojas, tada jie tiktai dar garsiau ir ilgiau šaukė, “Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį!”

Ir dabar Pilotas tikrai suvokė, kad bergždžia apeliuoti į jų tariamos užuojautos jausmus. Jis išėjo į priekį ir tarė: “Aš matau, kad jūs esate įsitikinę, jog šitas žmogus tikrai turi mirti, bet ką gi jis padarė, kad nusipelno mirties? Kas pagarsins jo nusikaltimą?”

Tada pats aukštasis šventikas išėjo į priekį ir, priėjęs prie Pilotą, piktai pareiškė: “Mes turime šventą įstatymą, ir pagal šį įstatymą šitas žmogus turi mirti, kadangi jis pats tvirtina, jog yra Dievo Sūnus.” Kada Pilotas šitai išgirdo, tada dar labiau išsigando, ne tiktai žydų, bet prisiminęs savo žmonos žinutę ir graikų mitologiją apie nusileidžiančius į žemę dievus, jis dabar drebėjo nuo tos minties, kad Jėzus galbūt yra dieviškasis asmuo. Jis pamojo miniai, kad ji

laikytųsi ramybės, tuo tarpu jis paėmė Jėzų už rankos ir vėl įsivedė į pastato vidų, kad galėtų jį toliau apklausti. Pilotas dabar buvo susipainiojęs iš baimės, suglumintas prietarų, ir išvargintas užsispyrusio minios požiūrio.

7. PILOTO PASKUTINIS KLAUSINĖJIMAS

Kada Pilotas, drebantis iš baimės, atsisėdo šalia Jėzaus, tada jis pasiteiravo: “Iš kur tu esi kilęs? Iš tikrųjų, kas tu? Kas tai yra, kada jie sako, jog tu esi Dievo Sūnus?”

[1996]▼

Bet Jėzus vargu ar galėjo atsakyti į tokius klausimus, kada juos klausė išsigandęs žmogus, silpnas ir neryžtingas teisėjas, kuris buvo toks neteisingas, kad jį nuplakė net ir tada, kada pats buvo pareiškęs, kad jis yra visiškai nekaltas, ir anksčiau negu jis buvo deramai nuteistas mirties bausme. Jėzus žiūrėjo Pilotui tiesiai į akis, bet jam neatsakė. Tada tarė Pilotas: “Argi tu su manimi atsisakai kalbėtis? Argi tu nesuvoki, jog aš vis dar turiu valdžią tave paleisti arba nukryžiuoti?” Tuomet tarė Jėzus: “Tu negalėtum turėti man valdžios, jeigu to nebūtų leista iš viršaus. Tu negalėtum pademonstruoti jokios valdžios šiam Žmogaus Sūnui, jeigu Tėvas danguje šito neleistų. Bet tu nesi toks kaltas, kadangi evangelijos tu nežinai. Tas, kuris išdavė mane, ir tas, kuris atvedė mane pas tave, padarė didesnes nuodėmes.”

Šitas paskutinis pasikalbėjimas su Jėzumi visiškai išgąsdino Pilotą. Šią moralinį bailį ir silpnavalį teisėją dabar prislėgė prietaringos baimės Jėzui ir mirtinos žydų lyderių baimės dvigubas svoris.

Pilotas vėl pasirodė prieš minią, sakydamas: “Aš esu įsitikinęs, kad šitas žmogus yra tikrai religinis pažeidėjas. Jūs turėtumėte jį pasiimti ir nuteisti pagal savąjį įstatymą. Kodėl gi jūs turėtumėte tikėtis, jog aš tikrai sutiksiu su tuo, kad jis mirtų, kadangi jis sulaužė jūsų tradicijas?”

Pilotas jau buvo pasirengęs Jėzų paleisti, kada Kajafas, tas aukštasis šventikas, priėjo prie bailaus romėnų teisėjo ir, kerštingai grasindamas pirštu Pilotui į veidą, ištarė tuos piktus žodžius, kuriuos visa minia galėjo išgirsti: “Jeigu šitą žmogų tu paleisi, tai tu nesi Cezario draugas, ir aš tikrai pasirūpinsiu, kad imperatorius sužinotų viską.” Šito viešo grasinimo Pilotui buvo perdaug. Baimė dėl savo asmeninės gerovės dabar užtemdė visas kitas aplinkybes, ir šis bailus valdytojas įsakė atvesti Jėzų į lauką prie teisėjo krėslo. Kada Mokytojas stovėjo ten prieš juos, tada jis parodė į jį ir pašiepiančiai ištarė, “Štai jūsų karalius.” O žydai atsakė, “Šalin jį. Nukryžiuok jį!” Ir tada Pilotas pasakė, su didžiule ironija ir sarkazmu, “Ar man nukryžiuoti jūsų karalių?” Ir žydai atsakė, “Taip, nukryžiuok jį! Mes neturime jokio kito karaliaus, tik Cezarį.” Ir tada Pilotas suvokė, jog nėra jokios vilties Jėzų išgelbėti, kadangi šiems žydams atvirai priešintis jis nenorėjo.

8. PILOTO TRAGIŠKAS PASIDAVIMAS

Čia stovėjo Dievo Sūnus, įsikūnijęs kaip Žmogaus Sūnus. Jis buvo suimtas be oficialaus apkaltinimo; apkaltintas be įrodymų; nuteistas be liudininkų;

nubaustas be nuosprendžio; ir dabar neteisingas teisėjas, kuris prisipažino, kad jis nemato jokios jo kaltės, netrukus turi jį pasmerkti mirčiai. Jeigu Pilotas prieš tai manė apeliuoti į jų patriotiškumą, Jėzų pavadindamas “žydų karaliumi,” tai šitas jam visiškai nepavyko. Šie žydai nelaukė tokio karaliaus. Vyriausiųjų šventikų ir sedukėjų pareiškimas, “Mes neturime jokio kito karaliaus, tik Cezarį,” buvo šokas net ir nemažančiai prastuomenei, bet dabar Jėzų išgelbėti buvo per vėlu, net jeigu minia ir būtų išdrįsusi Mokytojo reikalą paremti.

Pilotas bijojo neramumų arba riaušių. Jis nedrįso rizikuoti, kad tokie neramumai kiltų Perėjimo šventės metu Jeruzalėje. Neseniai jis iš Cezario buvo gavęs papeikimą, ir jis nenorėjo rizikuoti, kad gautų kitą. Minia džiūgavo, kada jis įsakė paleisti Barabą. Tada jis paliepė atnešti dubenį ir šiek tiek vandens, ir ten prieš minią jis nusiplovė rankas, sakydamas: “Aš esu nekaltas dėl šito žmogaus kraujo. Jūs nusprendėte, kad jis iš tikrųjų turi mirtį, bet aš nematau jokios jo kaltės. Užsiimkite tuo patys. Kareiviai jį nuves.” Ir tada ši minia džiūgavo ir atsakė, “Jo kraujas kris ant mūsų ir ant mūsų vaikų.”

[1997]▼

186 DOKUMENTAS

PRIEŠ PAT NUKRYŽIAVIMĄ

KADA JĖZUS ir jo kaltintojai išėjo pas Erodą, tada Mokytojas pasisuko į Apaštalą Joną ir tarė: “Jonai, dėl manęs tu negali padaryti daugiau nieko. Eik pas mano motiną ir atvesk ją, kad pamatytų mane prieš man mirštant.” Kada Jonas išgirdo savo Mokytojo prašymą, nors ir nenorėdamas palikti jį vieną tarp priešų, išskubėjo į Betanę, kur visa Jėzaus šeima buvo susirinkusi laukdama žinių Lozorius, kuri Jėzus prikėlė iš mirusiųjų, seserų, Mortos ir Marijos, namuose.

Kelis kartus ryte pasiuntiniai Mortai ir Marijai buvo atnešę žinių apie Jėzaus teismo eigą. Bet Jėzaus šeima Betanę pasiekė likus vos kelioms minutėms iki to meto, kada atvyko Jonas, atnešęs Jėzaus prašymą pasimatyti su motina prieš savo mirtį. Kai tik Jonas Zabediejus jiems viską papasakojo, kas atsitiko nuo tos akimirkos, kai vidurnaktį buvo suimtas Jėzus, tada Marija, jo motina, tuoj pat išėjo lydima Jono, kad pasimatyti su savo vyriausiuoju sūnumi. Iki to meto, kada Marija ir Jonas pasiekė miestą, Jėzus, lydintas romėnų kareivių, kurie turėjo jį nukryžiuoti, jau buvo atėjęs į Golgotą.

Kada Marija, Jėzaus motina, su Jonu išėjo pas savo sūnų, tada jo sesuo Rūta atsisakė pasilikti su kitais šeimos nariais. Kadangi ji buvo pasiryžusi savo motiną lydėti, tai jos brolis Judas išėjo kartu su ja. Likusieji Mokytojo šeimos nariai pasiliko Betanėje Jokūbo priežiūroje, ir beveik kas valandą Dovydo Zabediejaus pasiuntiniai jiems atnešdavo žinių apie to siaubingo reikalo eigą, baudžiant jų vyriausiąjį brolių, Jėzų iš Nazareto, mirties bausme.

1. JUDO ISKARIJOTO GALAS

Buvo maždaug pusė devynių šitą penktadienio rytą, kada Jėzaus apklausa pas Pilotą buvo baigta ir Mokytojas buvo perduotas romėnų kareiviams, kurie turėjo jį nukryžiuoti. Kai tik tai šie romėnai Jėzų pasiėmė, tuomet žydų sargybinių

kapitonas su savo vyrais nužygiavo atgal į šventyklą. Vyriausiasis šventikas ir jo partneriai iš Sanhedrino sekė paskui šiuos sargybinius, nuėjo tiesiai į šventykloje savo įprastą susirinkimų vietą tašyto akmens salėje. Čia jie surado daug kitų Sanhedrino narių, laukiančių, kad sužinotų, kas gi buvo padaryta su Jėzumi. Tuo metu, kada Kajafas informavo Sanhedriną apie Jėzaus teismo eigą ir nuosprendžio paskelbimą, prieš juos pasirodė Judas, norėdamas pareikalauti savojo atlygio už tą vaidmenį, kurį jis suvaidino suimant ir nuteisiant mirties bausme savo Mokytoją.

Visi šitie žydai bjaurėjosi Judu; išdavikui jie jautė vien tikrai akivaizdžios paniekos jausmus. Per visą Jėzaus teismą pas Kajafą ir per visą tą laiką, kada jis buvo pas Pilotą, Judas jautė aštrius sąžinės priekaištus

[1998]▼

dėl savo išdavikiško elgesio. Ir jis taip pat pradėjo tam tikra prasme jausti nusivylimą ir dėl atlygio, kurį turėjo gauti kaip užmokestį už Jėzaus išdaviko paslaugas. Jam nepatiko žydų valdžios šaltumas ir abejingumas; nežiūrint šito, jis tikėjosi, kad jam bus gausiai atlyginta už jo bailų elgesį. Jis tikėjosi, kad jį pakvies prieš visą Sanhedrino susirinkimą, ir ten, mintyse girdėdamas jam sakomas pagyrų kalbas tuo metu, kada jie išreikš jam deramą pagarbą kaip pripažinimo ženklą už didžią tarnystę, kurią, jis su pasitenkinimu manė, kad atliko savo nacijai. Dėl to įsivaizduokite šito egoisto išdaviko tą didžiulę nuostabą, kada aukštojo šventiko vienas tarnas, paplekšnojęs jam per petį, pakvietė jį tiesiog išeiti iš salės ir tarė: “Judai, man liepta sumokėti tau už Jėzaus išdavimą. Štai tavo atlygis.” Ir šitaip pasakęs, Kajafo tarnas padavė Judui maišelį su trisdešimčia sidabrinių – tuometinę gero, sveiko vergo kainą.

Judas buvo pritrenktas, priblokštas. Jis puolė atgal mėgindamas įeiti į salę, bet durininkas kelią užtvėrė. Jis norėjo kreiptis į Sanhedriną, bet jie nenorėjo įleisti jo. Judas negalėjo patikėti, kad šitie žydų valdovai jam leido išduoti savuosius draugus ir savo Mokytoją, o tada siūlo jam kaip atlygį trisdešimt sidabrinių. Jis buvo pažemintas, nusivylęs, ir visiškai palaužtas. Jis išėjo iš šventyklos, tarsi, transo būsenoje. Jis nesąmoningai pinigų maišelį įsimitė į savo gilią kišenę, į tą pačią kišenę, kurioje jis ilgą laiką buvo nešiojęs maišelį su apaštalų pinigais. Ir jis klajojo po miestą paskui tas minias, kurios ėjo pasižiūrėti nukryžiuojimo.

Iš tolo Judas matė, kaip jie pakėlė kryžių su prikaltu ant jo Jėzumi, ir šitą pamatęs, jis nulėkė atgal į šventyklą, ir jėga prasibroves pro durininką, atsidūrė Sanhedrino, kuris vis dar posėdžiavo, akivaizdoje. Išdavikas beveik duso ir buvo labai smarkiai pakrikęs, bet jis įstengė išmikčioti šiuos žodžius: “Aš nusidėjau tuo, kad išdaviau nekaltą kraują. Jūs mane įžeidėte. Už mano paslaugą jūs man pasiūlėte atlygį, pinigus – vergo kainą. Aš gailiuosi dėl to, ką padariau; štai jūsų pinigai. Aš noriu atsikratyti šito poelgio kaltės.”

Kada žydų valdovai išklausė Judą, tada jie ėmė iš jo tyčiotis. Vienas iš jų, sėdintis netoli tos vietos, kur stovėjo Judas, gestu parodė, kad jis išėitų iš salės, ir tarė: “Tavo Mokytojui romėnai mirties bausmę jau įvykdė, o kai dėl tavosios kaltės, tai koks mūsų reikalas? Pats tu pasirūpink – ir eik lauk!”

Kada Judas išėjo iš Sanhedrino patalpos, tada jis išėmė iš maišelio tuos trisdešimt sidabrinių ir sviedė juos plačiai ant šventyklos grindų. Išdavikui einant iš šventyklos, jis buvo beveik pamišęs. Judas dabar žengė per tą

patyrimą, kada ėmė suvokti nuodėmės tikrąją prigimtį. Išnyko visi nusižengimo kerai, susižavėjimas, ir apsvaigimas. Dabar šis piktadarys stovėjo vienas ir betarpiškai prieš iliuzijas praradusios ir nusivylusios savosios sielos teismo nuosprendį. Nuodėmė buvo pakierinti ir rizikingai jaudinanti, kol buvo daroma, bet dabar reikia pažvelgti į nuogų ir neromantiškų faktų derlių.

Šitas vienu metu buvęs dangaus karalystės ambasadorius žemėje, dabar ėjo Jeruzalės gatvėmis, apleistas ir vienišas. Jo neviltis buvo desperatiška ir beveik absoliuti. Tolyne jis ėjo per miestą ir už jo sienų, toliau žemyn į siaubingą vienatvę Hinomo slėnyje, kur jis užkopė ant stačių uolų ir, pasiėmęs savo apsiausto juostą, jos vieną galą pritvirtino prie mažo medžio, kitą galą surišo aplink savo kaklą, ir pats šoko nuo bedugnės krašto. Jis dar buvo gyvas, kai tas mazgas, kurį buvo surišusios jo nervingos rankos, atsirišo, ir išdaviko kūnas tėškėsi į gabalus, kada nukrito ant aštrių uolų apačioje.

[1999]▼

2. MOKYTOJO POŽIŪRIS

Kada Jėzų suėmė, tada jis žinojo, kad jo darbas žemėje mirtingojo kūno pavidalu yra užbaigtas. Jis iki galo suprato, kokio pobūdžio mirtimi jis mirs, ir mažai pergyveno dėl savo vadinamųjų teismų smulkmenų.

Stojęs prieš sanhedristų teismą Jėzus atsisakė atsakinėti į tuos parodymus, kuriuos davė veidmainiai liudininkai. Buvo tiktai vienas vienintelis klausimas, į kurį jis visada atsakydavo, nesvarbu kas bepaklaustų, draugas ar priešas, ir tai buvo klausimas apie jo misijos žemėje pobūdį ir dieviškumą. Kada jo paklausdavo, ar jis yra Dievo Sūnus, tada jis būtinai atsakydavo. Jis atkakliai nekalbėjo, kada buvo smalsaus ir piktadario Erodo akivaizdoje. Pas Pilotą jis kalbėjo tiktai tada, kada manė, jog Pilotui ar kuriam nors kitam nuoširdžiam asmeniui savo atsakymais galėtų padėti geriau pažinti tiesą. Jėzus savo apaštalus buvo mokęs, jog neverta barstyti perlų prieš kiaules, ir dabar jis išdrįso praktiškai pritaikyti tai, ko buvo mokęs. Šiuo metu jo elgesys iliustravo tai, koks yra kantrus žmogiškosios prigimties nuolankumas drauge su dieviškosios prigimties didingu tylėjimu ir rimtu orumu. Jis iš viso norėjo su Pilotu aptarti bet kokį klausimą, susijusį su jam iškeltais politiniais kaltinimais – bet kokį klausimą, kuris, jo nuomone, priklauso šio valdytojo kompetencijai.

Jėzus buvo įsitikinęs, jog Tėvo valia yra būtent tokia, kad jis atsiduotų natūraliai ir įprastai žmogiškųjų įvykių tėkmei, lygiai taip, kaip tam turi atsiduoti ir kiekvienas kitas mirtingasis tvarinys, ir dėl to jis atsisakė pasinaudoti net ir grynai žmogiškosiomis įtaigios iškalbos galiomis, kad paveiktų savo visuomeniškai trumparegių ir dvasiškai apakintų bičiulių mirtingųjų intrigų baigtį. Nors Jėzus gyveno ir mirė Urantijoje, bet jo visa žmogiškoji karjera, nuo pat pradžių iki pat pabaigos, buvo toks reginys, numatytas tam, kad paveiktų ir mokytų jo sukurtą ir be perstojo remiamą visą visatą.

Šitie trumparegiai žydai neprideramai triukšmingai reikalavo Mokytojo mirties tuo metu, kada jis stovėjo ten siaubingoje tyloje, žvelgdamas į nacijos – savo žemiškojo tėvo tautos – mirties sceną.

Jėzus buvo įgavęs tokį žmogiškojo charakterio tipą, kuris galėjo išlaikyti pusiausvyrą ir patvirtinti savo orumą nuolatinio ir nepateisinamo įžeidinėjimo akivaizdoje. Jo įbauginti buvo neįmanoma. Kada iš pradžių jį užpuolė Anaso tarnas, tada jis tikrai buvo pataręs, kad derėtų pakviesti liudininkus, kurie galėtų tinkamai duoti parodymus prieš jį.

Nuo pat pradžių iki pat pabaigos, per vadinamąjį jo teismą pas Pilotą, stebinčios dangiškosios gausybės negalėjo susilaikyti nuo to, kad netransliuotų visatai scenos “Jėzus teisia Pilotą” pavaizdavimo.

Kada buvo pas Kajafą, ir kada žlugo visi melagingi parodymai, tada Jėzus nedvejojamas atsakė į vyriausiojo šventiko klausimą, šituo savo paties liudijimu pateikdamas tai, ką jie troško paversti pagrindu, kad jį nuteistų už šventvagystę.

Mokytojas nė akimirkai neparodė nė mažiausio susidomėjimo Piloto geranoriškomis, bet neryžtingomis pastangomis jį išlaisvinti. Jis iš tikrųjų gailėjosi Piloto ir nuoširdžiai stengėsi jo aptemdytą protą apšviesti. Jis visiškai nereagavo į romėnų valdytojo visus apeliavimus į žydus, kad jie atsisakytų savo kriminalinių kaltinimų, keliamų jam. Per visą šį kankinantį išmėginimą jo laikysena buvo natūraliai ori ir kukliai didinga. Jo atsakyme savo

[2000]▼

būsimiesiems žudikams, kada jie paklausė, ar jis yra “žydų karalius,” nebuvo nė menkiausio nenuoširdumo atspindžio. Tikrai su nedideliu patikslinančiu paaiškinimu jis priėmė šitokią pavadinimą, suvokdamas tai, jog, nors jie ir buvo nusprendę jį atstumti, bet jis yra visiškai ne tas, kuris leistųsi būti nacionalinis lyderis, net ir dvasine prasme.

Jėzus mažai kalbėjo šitų teismų metu, bet jis pasakė užtektinai, kad visiems mirtingiesiems parodytų, kokią žmogiškąją charakterį gali žmogus išstobulinti bendradarbiaudamas su Dievu, ir kad visai visatai atskleistų tą būdą, kuriuo Dievas gali pasireikšti tvarinio gyvenime, kada toks tvarinys tikrai nusprendžia vykdyti Tėvo valią, šitokiu būdu tapdamas aktyviu gyvojo Dievo sūnumi.

Jo meilę neišmanantiems mirtingiesiems iki galo atskleidžia jo kantrybė ir didžiulė savitvarda tuo metu, kada jis patyrė grubių kareivių ir nemąstančių tarnų patyčias, smūgius, ir daužymus. Jis ne tik nepyko, kada jie užrišo jam akis ir pasityčiodami daužė per veidą, sušukdami: “Išpranašauk mums, kuris tau trenkė.”

Pilotas pasakė daugiau tiesos negu jis suvokė, kada po Jėzaus nuplakimo, jis parodė jį miniai, sušukdamas, “Štai šis žmogus!” Iš tikrųjų, baimės apimtas romėnų gubernatorius net ir neišsivaizdavo, jog kaip tik tuo metu visata savo dėmesį buvo nukreipusį stebėdama šitą sceną, kaip jų mylimą valdovą pasityčiodami ir daužydami šitaip žemina jo tamsūs ir degradavę mirtingieji pavaldiniai. Ir kada Pilotas ištarė, tada aidu nuskriejo per visą Nabadoną, “Štai Dievas ir žmogus!” Per visą visatą, nuo tos dienos visą laiką nesuskaičiuojami milijonai toliau stebėjo tą žmogų, tuo tarpu Havonos Dievas, visatų visatos aukščiausiasis valdovas, priima šį žmogų iš Nazareto, kaip šitos laiko ir erdvės vietinės visatos mirtingųjų tvarinių idealo įgyvendinimą. Gyvendamas savo neprilygstamą gyvenimą jis visą laiką žmogui apreiškė Dievą. Dabar, per savo mirtingosios karjeros paskutiniuosius epizodus ir savo vėlesne mirtimi, jis naujai ir jaudinančiai atskleidė Dievui žmogų.

3. PATIKIMASIS DOVYDAS ZABEDIEJUS

Tuoju po to, kada Jėzus buvo perduotas romėnų kareiviams, užbaigus apklausą pas Pilotą, šventyklos sargybinių būrys išskubėjo į Getsemanę, kad išvaikytų arba suimtų Mokytojo pasekėjus. Bet likus daug laiko iki jų pasirodymo šitie pasekėjai buvo išsisklaidę. Apaštalai buvo pasitraukę į jiems nurodytas slapstymosi vietas; graikai buvo atsiskykę ir išsivaikščioję po įvairius namus Jeruzalėje; likusieji mokiniai lygiai taip buvo išnykę. Dovydas Zabediejus manė, kad Jėzaus priešai sugriš; todėl jis iš anksto perkėlė kokias penkias ar šešias palapines aukštyn į įdubą, netoli tos vietos, kur Mokytojas taip dažnai atsiskirdavo pasimelsti ir garbinti. Čia jis pasiūlė pasislėpti ir tuo pačiu turėti centrą, arba koordinavimo punktą, savo pasiuntinių tarnybai. Vos tik Dovydas stovyklą paliko, kai pasirodė šventyklos sargybiniai. Nieko nesuradę, jie pasitenkino tuo, kad sudegino stovyklą ir tada nuskubėjo atgal į šventyklą. Išklausęs jų ataskaitą, Sanhedrinas buvo patenkintas dėl to, kad Jėzaus pasekėjai buvo taip smarkiai įbauginti ir prislėgti, jog nebebus jokio pavojaus kilti sukilimui arba kokio nors mėginimo išgelbėti Jėzų iš jo budelių rankų. Pagaliau jie galėjo lengvai atsikvėpti, ir dėl to jie laikinai nutraukė posėdį, kiekvienas vyras išėjo savu keliu ruošti Perėjimo šventei.

Kada tiktai Pilotas Jėzų buvo perdavęs romėnų kareiviams, kad nukryžiuotų, tada vienas pasiuntinys nuskubėjo į Getsemanę informuoti Dovydą, ir po penkių minučių bėgikai buvo pakeliui į Betsaidą, Pelą, Filadelfiją, Sidoną,

[2001]▼

Šekemą, Hebroną, Damaską, ir Aleksandriją. Ir šitie pasiuntiniai nešė žinią, kad atkakliu žydų valdovų reikalavimu romėnai Jėzų netrukus nukryžiuos.

Per visą šitą tragišką dieną, kol galiausiai buvo pasiūsta žinia, kad Mokytojas paguldintas į kapavietę, Dovydas maždaug kas pusvalandį su pranešimais siuntė pasiuntinius pas apaštalus, graikus, ir Jėzaus žemiškąją šeimą, susirinkusią Lozoriaus namuose Betanėje. Kada pasiuntiniai išvyko su žinia, kad Jėzus yra palaidotas, tada Dovydas vietinių bėgikų korpusą paleido, kad atšvęstų Perėjimo šventę ir artėjančiam poilsio Sabatui, nurodęs jiems vėl pas jį pasirodyti, neatkreipus į save dėmesio, sekmadienio rytą Nikodemo namuose, kur jis ketino keletą dienų slėptis su Andriejumi ir Simonu Petru.

Šitas savitai mąstantis Dovydas Zabediejus buvo vienintelis iš Jėzaus geriausių mokinių, kuris buvo linkęs į Mokytojo tvirtinimą, kad jis mirs ir "trečiąją dieną vėl prisikels," pažvelgti tiesiogine ir aiškia dalykine prasme. Dovydas vieną kartą buvo girdėjęs, kaip jis išsakė šitą pranašystę ir, turėdamas tokį protą, kuris mąsto tiesiogine prasme, dabar savo pasiuntiniams pasiūlė susirinkti ankstyvą sekmadienio rytą Nikodemo namuose tokiu būdu, kad jie būtų pasirengę paskleisti žinią tuo atveju, jeigu Jėzus prisikeltų iš mirusiųjų. Dovydas netrukus suprato, jog nė vienas iš Jėzaus pasekėjų nesitiki, kad iš kapo jis sugrižtų taip greitai; dėl to iš tiesų jis mažai kalbėjo apie savo įsitikinimą ir nieko nekalbėjo apie tai, kad visus savo žinianešius, išskyrus tuos bėgikus, kurie penktadienį iki vidurdienio buvo išsiųsti į tolimus miestus ir tikinčiųjų centrus, kviečia susirinkti ankstų sekmadienio rytą.

Ir šitokiu būdu šitie Jėzaus pasekėjai, išsisklaidę po visą Jeruzalę ir jos

apylinkes, tą naktį valgė Perėjimo šventės vakarienę, ir kitą dieną liko atsiskyre.

4. PASIRUOŠIMAS NUKRYŽIAVIMUI

Po to, kada Pilotas prieš minią nusiplovė rankas, šitokiu būdu stengdamasis atsikratyti kaltės už tai, jog nekaltą žmogų atidavė nukryžiuoti vien tik dėl to, kad pabūgo pasipriešinti žydų valdovų triukšmingam reikalavimui, tada jis įsakė Mokytoją perduoti romėnų kareiviams ir jų kapitonui nurodė jį nukryžiuoti tuoj pat. Perdavus Jėzų kareiviams, šie jį nusivedė atgal į pretorijo kiemą, ir nurengę tą rūbą, kuriuo jį buvo apvilkęs Erodas, aprengė jį savo paties drabužiu. Šitie kareiviai tyčiojosi ir šaipėsi iš jo, bet fiziškai daugiau nebebaudė. Dabar Jėzus su šitais romėnų kareiviais buvo vienas. Jo draugai slapstėsi; jo priešai nuėjo savais keliais; net ir Jono Zabediejaus šalia jo daugiau nebebuvo.

Buvo šiek tiek po aštuonių, kada Pilotas perdavė Jėzų kareiviams, ir beveik devynios, kada jie išėjo į nukryžiovimo vietą. Per šitą ilgesnį negu pusės valandos laiką Jėzus nepratarė nė žodžio. Didžiulės visatos valdymo reikalai iš esmės apmirė. Gabrielis ir Nebadono vyriausieji valdovai buvo arba susirinkę čia Urantijoje, arba kitais būdais labai atidžiai sekė archangelų pranešimus erdvėje, stengdamiesi sužinoti, kas gi vyksta su Žmogaus Sūnumi Urantijoje.

Iki to laiko, kada kareiviai buvo pasirengę su Jėzumi išeiti į Galtotą, jiems ėmė daryti įspūdį jo neįprasta savitvarda ir nepaprastas orumas, jo kantrus tylėjimas.

Tai, kad išeiti su Jėzumi į nukryžiovimo vietą buvo delsiama, didele dalimi buvo dėl to, jog paskutinę akimirką kapitonas nusprendė kartu pasiimti ir du vagis, kurie

[2002]▼

buvo nuteisti mirties bausme; kadangi Jėzus turėjo būti nukryžiuotas tą rytą, tai romėnų kapitonas manė, jog šitie du lygiai taip pat galėtų mirti kartu su juo, o nelaukti iki Perėjimo šventės pabaigos.

Kai tiktai šie vagys buvo parengti, jie buvo įvesti į kiemą, kur jie pažvelgė į Jėzų, vienas iš jų pirmą kartą, bet kitas buvo dažnai girdėjęs, kada šis kalbėjo tiek šventykloje, tiek ir prieš daugelį mėnesių Pelos stovykloje.

5. JĖZAUS MIRTIS PERĖJIMO ŠVENTĖS ATŽVILGIU

Tiesioginio ryšio tarp Jėzaus mirties ir žydų Perėjimo šventės nėra. Tas tiesa, Mokytojas iš tikrųjų savo gyvybės materialiam kūne neteko šitą dieną, pasiruošimo žydų Perėjimo šventei dieną, ir maždaug tuo metu, kada šventykloje buvo aukojami Perėjimo šventės avinėliai. Bet šitas atsitiktinis sutapimas jokių būdu nerodo, jog Žmogaus Sūnaus mirtis žemėje turi kokį nors ryšį su žydų aukojimo sistema. Jėzus buvo žydas, bet kaip Žmogaus Sūnus jis buvo šių sferų mirtingasis. Tų įvykių, jau papasakotų ir vedančių į šitą grėsmingai besiartinantį Mokytojo nukryžiovimą, užtenka, jog būtų parodyta, kad jo mirtis maždaug šituo laiku buvo grynai natūralus ir žmogaus kontroliuojamas reikalas.

Būtent žmogus, o ne Dievas suplanavo ir įvykdė mirties bausmę Jėzui ant kryžiaus. Tas tiesa, Tėvas atsisakė kištis į žmogiškųjų įvykių tėkmę Urantijoje, bet Tėvas Rojuje nenurodė, neliepė, ir nereikalavo, kad jo Sūnus mirtų taip, kaip jis mirė žemėje. Tai yra faktas, jog tam tikru būdu, anksčiau ar vėliau, Jėzus būtų turėjęs atsikratyti savo paties mirtingojo kūno, savojo išikūnijimo materialaus kūno pavidalu, bet tokią užduotį jis būtų galėjęs įvykdyti begaline gausybe būdų, o ne mirdamas ant kryžiaus tarp dviejų vagių. Visa tai padarė žmogus, ne Dievas.

Mokytojo krikšto metu jis jau buvo tobulai įsisavinęs reikalaujamo patyrimo žemėje ir materialiam kūne metodą, kuris buvo reikalingas jo septintajam ir paskutiniajam savęs padovanojimui visatoje. Šituo pačiu laiku Jėzaus pareiga žemėje buvo įvykdyta. Visas jo gyvenimas, kurį jis gyveno po šito, ir net jo mirties pobūdis, iš jo pusės buvo grynai jo asmeninė tarnystė savo mirtingųjų tvarinių gerovei ir jų dvasiniam išaukštinimui šitame pasaulyje ir kituose pasauliuose.

Gerosios naujienos evangelija, jog mirtingasis žmogus gali, įtikėjimo dėka, tapti dvasiškai sąmoningai suvokiančiu tai, kad jis yra Dievo sūnus, nepriklauso nuo Jėzaus mirties. Tas tiesa, iš tikrųjų visą šitą karalystės evangeliją nepaprastai smarkiai apšvietė Mokytojo mirtis, bet jo gyvenimas ją apšvietė dar daugiau.

Visa, ką žemėje sakė arba darė Žmogaus Sūnus, nepaprastai papuošė doktrinas apie sūnybę su Dievu ir apie žmonių brolybę, bet šitie esminiai Dievo ir žmogaus ryšiai yra neatskiriami nuo Dievo meilės savo tvariniams ir dieviškųjų Sūnų įgimto gailėstingumo visatos faktų. Šitie jaudinantys ir dieviškai gražūs ryšiai tarp žmogaus ir jo Sutvėrėjo šitame pasaulyje ir kituose pasauliuose per visą visatą visatą egzistavo nuo amžinybės; ir jokių būdų jie nepriklauso nuo šitų periodiškų savęs padovanojimų, kuriuos įgyvendina Dievo Sūnūs Kūrėjai, kurie tokiu būdu įgauna savo sukurtų protingų būtybių prigimtį ir pavidalą, ir tai sudaro tos kainos dalį, kurią jie turi sumokėti už tai, kad galutinai įgyja beribę valdžią savo atitinkamoms vietinėms visatoms.

Tėvas danguje mirtingąjį žmogų žemėje mylėjo lygiai taip smarkiai iki Jėzaus gyvenimo ir mirties Urantijoje, kaip ir po šito žmogaus ir Dievo transcendentinio partnerystės pademonstravimo. Šita galinga Nebadono Dievo išikūnijimo transakcija kaip Urantijos žmogaus negalėjo padidinti

[2003]▼

amžino, begalinio, ir visuotinio Tėvo savybių, bet ji tikrai praturtino ir apšvietė Nebadono visatos visus kitus administratorius ir tvarinius. Nors dėl šito Mykolo savęs padovanojimo Tėvas danguje mus myli ne daugiau, bet visos kitos dangiškosios protingos būtybės mus myli labiau. Ir tai yra dėl to, kad Jėzus ne tik atskleidė Dievą žmogui, bet lygiai taip jis naujai atskleidė ir žmogų Dievams ir visatų visatos dangiškosioms protingoms būtybėms.

Jėzus netrukus nemirs kaip auka už nuodėmę. Jis nesiruošia išpirkti žmogiškosios rasės įgimtos moralinės kaltės. Prieš Dievą žmonija tokios rasinės kaltės neturi. Kaltė yra grynai asmeninės nuodėmės ir žinojimo dalykas, tyčinis maištas prieš Tėvo valią ir jo Sūnų valdymą.

Nuodėmė ir maištas neturi nieko bendro su Dievo Rojaus Sūnų savęs padovanojimų fundamentaliu planu, nors mums iš tikrųjų atrodo, kad šis

išgelbėjimo planas yra savęs padovanojimo plano laikinasis bruožas.

Dievo suteikiamas išgelbėjimas Urantijos mirtingiesiems būtų buvęs lygiai toks pat veiksmingas ir neklystamai užtikrintas, jeigu Jėzaus ir nebūtų nužudžiusios neišmanėlių mirtingųjų žiaurios rankos. Jeigu žemės mirtingieji Mokytoją ir būtų sutikę palankiai ir jeigu jis ir būtų išvykęs iš Urantijos jam savanoriškai atsisakius savosios gyvybės materialaus kūno pavidalu, visa tai nebūtų turėję jokios įtakos Dievo meilės ir šio Sūnaus gailestingumo faktui – sūnystės su Dievu faktui. Jūs mirtingieji esate Dievo sūnūs, ir yra reikalaujama tikrai vieno dalyko, kad tokia tiesa taptų reali jūsų asmeniniame patyrimo, ir tai yra jūsų iš dvasios gimęs įtikėjimas.

[2004]▼

187 DOKUMENTAS

NUKRYŽIAVIMAS

PO TO, kada du plėšikai buvo parengti, tada kareiviai, vadovaujami centuriono, išėjo į nukryžiovimo vietą. Šis centurionas, kuris vadovavo šitiems dvylikai kareivių, buvo tas pats kapitonas, kuris praėjusią naktį vedė romėnų kareivius, kad suimtų Jėzų Getsemanėje. Romėnai turėjo paprotį paskirti po keturis kareivius kiekvienam nuteistajam, kuris turi būti nukryžiuotas. Abu plėšikai buvo deramai nuplakti prieš tai, kada jie buvo išvesti, kad būtų nukryžiuoti, bet Jėzaus daugiau fiziškai nebebaudė; kapitonas be jokios abejonės manė, kad jis jau buvo pakankamai nuplaktas, net anksčiau negu buvo pasmerktas.

Šie du vagys, nukryžiuoti drauge su Jėzumi, buvo Barabo partneriai ir būtų buvę vėliau nubausti mirties bausme su savo lyderiu, jeigu jo nebūtų paleidęs Pilotas, suteikdamas jam malonę Perėjimo šventės proga. Tokiu būdu Jėzus buvo nukryžiuotas vietoje Barabo.

Tai, ką dabar Jėzus netrukus ketina padaryti, atsiduoti mirčiai ant kryžiaus, tą jis daro savo paties valia. Iš anksto numatydamas šitą patyrimą, jis sakė: “Tėvas myli ir palaiko mane, nes aš noriu atiduoti savąją gyvybę. Bet aš tikrai ją vėl atgausiu. Jos iš manęs atimti negali niekas – ją aš atiduodu savo paties valia. Mano galioje ją atiduoti ir mano galioje ją vėl atgauti. Tokį įsakymą aš esu gavęs iš savojo Tėvo.”

Buvo kaip tik prieš pat devynias valandas šitą rytą, kada iš pretorijo kareiviai išvedė Jėzų į Golgotą. Juos sekė daug tokių, kurie Jėzų paslapčiomis užjautė, bet didžioji dalis iš šitos grupės, kurią sudarė du šimtai ar daugiau asmenų, buvo arba jo priešai, arba nieko neveikiantys smalsuoliai, kurie tiesiog norėjo patirti šoką pamatydami nukryžiovimą. Tikrai keletas žydų lyderių išėjo pasižiūrėti, kaip Jėzus miršta ant kryžiaus. Žinodami, kad Pilotas jį perdavė romėnų kareiviams, ir kad jis buvo pasmerktas mirti, jie užsiėmė savo susirinkimu šventykloje, kuriame jie svarstė, ką reikėtų daryti su jo pasekėjais.

1. PAKELIUI Į GOLGOTĄ

Prieš išeidami iš pretorijo kiemo, kareiviai kryžiaus skersinį uždėjo ant Jėzaus pečių. Buvo toks paprotys priversti pasmerktąjį žmogų nusinešti kryžiaus skersinį į nukryžiovimo vietą. Toks pasmerktasis žmogus nenešdavo viso

kryžiaus, o tikrai šitą trumpesnę jo buomą. Ilgesni ir vertikalūs trijų kryžių buomai jau buvo nugabenti į Golgotą ir, iki kareivių ir kalinių atvykimo meto, jau gerai įtvirtinti žemėje.

Pagal paprotį, kapitonas ėjo procesijos priešakyje, nešdamas mažas baltas lenteles, ant kurių medžio anglimi buvo parašyta nusikaltėlių vardai ir

[2005]▼

jų nusikaltimų, už kuriuos jiems buvo paskirta mirties bausmė, pobūdis. Tiems dviems vagims centurionas laikė užrašus su jų vardais, po jais buvo parašytas vienas žodis, „Plėšikas.“ Buvo toks paprotys, kai tik auką prikaldavo prie kryžiaus skersinio ir pakeldavo į savo vietą ant vertikalaus buomo, tada šitą užrašą prikaldavo ant kryžiaus viršaus, tiesiog virš nusikaltėlio galvos, kad visi liudininkai galėtų sužinoti, už kokį nusikaltimą pasmerktasis žmogus buvo nukryžiuotas. Tą užrašą, kurį centurionas nešė tam, kad uždėtų ant Jėzaus kryžiaus, pats Pilotas užrašė lotyniškai, graikiškai, ir aramėjiškai, ir tas užrašas buvo toks: „Jėzus iš Nazareto – žydų karalius.“

Kai kurie iš žydų valdžios atstovų, kurie vis dar buvo tada, kada Pilotas šį užrašą rašė, labai smarkiai protestavo dėl to, kad Jėzus būtų vadinamas „žydų karaliumi.“ Bet Pilotas jiems priminė, jog toks kaltinimas sudaro dalį to apkaltinimo, dėl kurio jis ir buvo pasmerktas. Kada žydai pamatė, kad jie neprivers Piloto pakeisti savo nuostatos, tada jie prašė, kad bent jau jis būtų pakeistas į tokį, „Jis sakė, ‘Aš esu žydų karalius.’“ Bet Pilotas buvo neperkalbamas; jis nenorėjo pakeisti užrašo. Į visus tolimesnius pareiškimus jis tikrai atsakydavo, „Ką parašiau, tą parašiau.“

Paprastai, į Golgotą buvo einama ilgiausiu keliu dėl to, kad pasmerktąjį nusikaltėlį galėtų pamatyti didžiulis skaičius žmonių, bet šitą dieną jie ėjo pačiu tiesiausiu maršrutu prie Damasko vartų, kurie vedė iš miesto į šiaurę, ir eidami šituo keliu, jie netrukus pasiekė Golgotą, oficialią nukryžiuojamųjų vietą Jeruzalėje. Už Golgotos buvo turtuolių vilos, o kitoje kelio pusėje buvo daugelio turtingų žydų kapavietės.

Nukryžiuojimas nebuvo žydiškas bausmės metodas. Tiek graikai, tiek romėnai šito nukryžiuojimo metodo išmoko iš finikiečių. Net Erodas, kad ir koks buvo žiaurus, nesigriebė nukryžiuojimo. Romėnai niekada nenukryžiuodavo romėnų piliečio; tikrai vergai ir jiems pavaldžios tautos buvo baudžiami tokiu negarbingu mirties būdu. Jeruzalės apgulties metu, praėjus tikrai keturiasdešimčiai metų po Jėzaus nukryžiuojimo, visa Golgota buvo nusėta tūkstančių tūkstančiais kryžių, ant kurių diena iš dienos žūdavo žydų rasės žiedas. Iš tikrųjų šitą dieną sėjamos sėklos davė siaubingą derlių.

Kada mirties procesija judėjo siauromis Jeruzalės gatvelėmis, tada daug geraširdžių žydžių, kurios buvo girdėjusios Jėzaus paramos ir paguodos žodžius ir kurios buvo girdėjusios apie jo kupiną meilės tarnavimą, negalėjo susilaikyti neraudojusios, kai jos pamatė, kaip jį veda į tokią negarbingą mirtį. Kada jis ėjo pro šalį, daugelis iš šitų moterų balsu kūkčiojo ir raudėjo. O kada kai kurios iš jų išdrįsdavo eiti šalia jo, tada Mokytojas pasukdavo galvą į jas ir pasakydavo: „Jeruzalės dukros, neverkite dėl manęs, bet geriau verkite dėl savęs ir dėl savo

vaikų. Manasis darbas yra beveik padarytas – netrukus aš vyksiu pas savąjį Tėvą – bet kaip tik dabar prasideda siaubingų vargų metai Jeruzalei. Žiūrėkite, ateina tos dienos, kada jūs tikrai pasakysite: Palaimintos yra tos, kurios yra nevaisingos, ir tos, kurių krūtų niekada nežindė jų mažyliai. Tomis dienomis jūs tikrai melsite, jog kalnų akmenys kristų ant jūsų tam, kad jus išlaisvintų iš jūsų nelaimių siaubo.”

Šitos Jeruzalės moterys iš tiesų buvo drąsios atvirai pareikšdamos Jėzui užuojautą, nes įstatymas griežtai draudė rodyti draugiškus jausmus tam, kuris yra vedamas į nukryžiovimą. Prastuomenei buvo leidžiama iš pasmerktojo tyčiotis, jį erzinti ir pašiepti, bet nebuvo leidžiama jam reikšti jokios

[2006]▼

užuojautos. Nors Jėzus buvo dėkingas už jam reiškiamą užuojautą šitą juodą valandą, kada jo draugai slapstėsi, bet jis nenorėjo, jog šitos geraširdės moterys užsitrauktų valdžios nemalonę už tai, jog išdrįso jam parodyti užuojautą. Net ir šitokiu metu Jėzus mažai galvojo apie save, jis galvojo vien tiktai apie tos tragedijos siaubingas dienas, kurios laukė Jeruzalės ir visos žydų nacijos ateityje.

Kada Mokytojas sunkiai judėjo į nukryžiovimo vietą, tada jis buvo labai pavargęs; jis buvo beveik visiškai išsekęs. Jis nebuvo nei valgęs, nei vandens gėręs nuo Paskutiniosios Vakarienės Elijo Morkaus namuose; taip pat jam nebuvo leista nė valandėlės ir nusenūsti. Priedo, apklausos vyko viena po kitos iki pat pasmerkimo valandos, jau neminint neteisingo nuplakimo, kuris sukėlė fizinę kančią ir nukraujavimą. Ir šalia viso šito jis jautė didžiausią protinę kančią, didžiulę dvasinę įtampa, ir siaubingą žmogiškojo vienišumo pojūtį.

Tuoį pat išėjus pro vartus, kur baigėsi miestas, kai Jėzus svirduliavo nešdamas kryžiaus skersinį, tada akimirksniui jo fizinės jėgos jį apleido ir nuo savo sunkios naštos svorio jis susmuko. Kareiviai rėkė ant jo ir spardė jį, bet jis nepajėgė atsikelti. Kada kapitonas šitą pamatė, žinodamas, ką Jėzus jau buvo ištvėręs, įsakė kareiviams liautis. Tada jis paliepė vienam praeiviui, kažkokiam Simonui iš Sirenės, nuimti kryžiaus skersinį nuo Jėzaus pečių ir jį patį privertė nunešti šį skersinį likusį kelią iki Golgotos.

Šitas vyras, Simonas, nuėjo visą kelią iš Sirenės, šiaurės Afrikoje, kad dalyvautų Perėjimo šventėje. Drauge su kitais samariečiais jis buvo apsistojęs iškart už miesto sienų ir ėjo į pamaldas šventykloje mieste, kada romėnų kapitonas įsakė jam nešti Jėzaus kryžiaus skersinį. Simonas buvo per visas Mokytojo mirties ant kryžiaus valandas, kalbėjosi su didele dalimi jo draugų ir su jo priešais. Po prisikėlimo ir prieš išeidamas iš Jeruzalės, jis tapo narsiu tikinčiuoju į karalystės evangeliją, o kada sugrįžo į namus, tada savąją šeimą jis vedė į dangiškąją karalystę. Jo du sūnūs, Aleksandras ir Rufas, tapo labai sumaniais naujosios evangelijos mokytojais Afrikoje. Bet Simonas niekada nesužinojo, kad Jėzus, kurio naštą jis nešė, ir tas žydų mokytojas, kuris kažkada padėjo jo sužeistam sūnui, buvo tas pats asmuo.

Buvo šiek tiek po devynių, kada šitoji mirties procesija atėjo į Golgotą, ir romėnų kareiviai ėmėsi užduoties kalti vinimis du plėšikus ir Žmogaus Sūnų prie kryžių.

2. NUKRYŽIAVIMAS

Iš pradžių kareiviai storomis virvėmis prie skersinio pririšo Mokytojo rankas, o tada prie medžio rankas jie prikėlė. Kada šitą skersinį buomą jie iškėlė ant stulpo ir po to, kada skersinį tvirtai prikėlė prie kryžiaus vertikalaus buomo, tada prie medžio jie pririšo ir prikėlė jo kojas, paėmę vieną ilgą vinį, kad perkaltų per abi kojas. Ant vertikalaus buomo buvo pritaisytas didžiulis kaištis, įtvirtintas tinkamame aukštyje tam, kad tarsi balnas laikytų kūno svorį. Kryžius nebuvo aukštas, Mokytojo pėdos buvo maždaug per tris pėdas nuo žemės. Dėl to jis galėjo girdėti viską, kas su panieka buvo kalbama apie jį, ir galėjo aiškiai matyti veidų išraišką tų, kurie šitaip nemažančiai iš jo tyčiojosi. O taip pat ir tie, kurie buvo susirinkę, galėjo lengvai girdėti viską, ką Jėzus sakė per šitas ilgai trunkančio kankinimo ir lėtos mirties valandas.

[2007]▼

Buvo toks paprotys nurengti visus drabužius nuo tų, kurie turėjo būti nukryžiuoti, bet kadangi žydai labai griežtai protestavo prieš žmogaus nuogo kūno viešą demonstravimą, tai romėnai visada parūpindavo tinkamą strėnų juostą visiems asmenims, kurie būdavo nukryžiuojami Jeruzalėje. Dėl to, kada Jėzui nurengė drabužius, tada jam buvo uždėta ši juosta prieš tai, kada jį užkėlė ant kryžiaus.

Nukryžiovimas buvo taikomas tam, kad būtų užtikrinama žiauri ir ilgai trunkanti bausmė, kartais aukos nenumirdavo kelias dienas. Jeruzalėje buvo ir tokia nuomonė, kuri aiškiai pasisakė prieš nukryžiovimą, ir čia veikė žydų moterų draugija, kuri visada į nukryžiovimo vietą pasiūsdavo savo atstovę, turėdama tikslą aukai pasiūlyti narkotizuoto vyno, kad jos kančia būtų sumažinta. Tačiau, kada šito narkotizuoto vyno paskanavo Jėzus, tada, nors ir kaip jis buvo ištroškęs, jį gerti atsisakė. Mokytojas nusprendė išlaikyti žmogiškąją sąmonę iki pat galo. Jis troško pasitikti mirtį, net ir šitokią žiaurią ir nežmoniškos formos, ir ją nugalėti savanoriškai atsiduodamas žmogiškojo patyrimo visiškai pilnatvei.

Prieš tai, kada Jėzus buvo užkeltas ant kryžiaus, abu plėšikai jau kabėjo ant kryžių, visą laiką keikdami savo budelius ir spjaudydami ant jų. Vieninteliai Jėzaus žodžiai, kada jie kalė jį prie skersinio buomo, buvo, “Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.” Jis nebūtų galėjęs savo budelių taip su gailėsčiu ir meile užtarti, jeigu tokios mintys apie kupiną meilės atsidavimą nebūtų buvusios viso jo nesavanaudiškos tarnystės gyvenimo pagrindinis akstinas. Viso gyvenimo mintys, motyvai, ir troškimai atsiskleidžia iki galo krizės metu.

Kai tik Mokytoją pakėlė ant kryžiaus, kapitonas virš jo galvos prikėlė užrašą, o ten trimis kalbomis buvo parašyta, “Jėzus iš Nazareto – žydų karalius.” Žydai įsiuto dėl tokio, jų nuomone, įžeidimo. Bet Pilotą sunervino jų nepagarbus elgesys; jis jautė, kad buvo bauginamas ir žeminamas, ir jis pasirinko šitą smulkaus atsikeršijimo būdą. Jis galėjo užrašyti “Jėzus, maištininkas.” Bet jis

gerai žinojo, kaip šitie Jeruzalės žydai niekino net ir patį Nazareto pavadinimą, ir jis pasiryžo šitokiu būdu juos pažeminti. Jis žinojo, kad jie taip pat bus iki gelmių ižėisti, pamatę, jog šitas mirties bausmė nubaustas galilėjietis yra vadinamas “Žydų karaliumi.”

Daugelis žydų lyderių, kada sužinojo, kaip Pilotas nusprendė iš jų pasityčioti, pakabinęs šitą užrašą ant Jėzaus kryžiaus, išlėkė į Golgotą, bet pamėginti užrašą nuimti jie neišdrįso, nes romėnų kareiviai stovėjo sargyboje. Negalėdami šio užrašo nukabinti, šitie lyderiai įsimaišė į minią ir darė viską, kas tiktai įmanoma, jog kurstytų panieką ir pašaipas tam, kad niekas šio užrašo nelaikytų rimtu.

Apaštalas Jonas, su Marija, Jėzaus motina, Rūta, ir Judu atėjo į šią vietą kaip tik po to, kada Jėzus buvo iškeltas ant kryžiaus, ir kaip tik tuo metu, kada kapitonas virš Mokytojo galvos kalė užrašą. Jonas buvo vienintelis iš vienuolikos apaštalų, kuris matė nukryžiovimą, ir net ir jis čia buvo ne visą laiką, kadangi jis bėgo į Jeruzalę, kad atsivestų savo motiną ir jos drauges iškart po to, kada į šią vietą jis atvedė Jėzaus motiną.

Kada Jėzus pamatė savo motiną, su Jonu ir su savo broliu ir seserimi, tada jis nusišypsojo, bet nepasakė nieko. Tuo tarpu tie keturi kareiviai, kuriems buvo paskirta nukryžiuoti Jėzų, sutinkamai su papročiu, jo drabužius pasidalino tarpusavyje, vienas pasiėmė sandalus, kitas turbaną, trečias juosmens juostą, o ketvirtasis apsiaustą. Po šito liko tunika, arba be siūlių drabužis, siekiantis beveik iki kelių, kad būtų suplėšytas į keturis gabalus, tačiau kada kareiviai pamatė, koks tai yra neįprastas viršutinis drabužis, tada jie nusprendė dėl jo mesti burtus. Jėzus žvelgė į juos žemyn tuo metu, kada šie dalinosi jo drabužius, o nemąstanti minia tyčiojosi iš jo.

[2008]▼

Gerai, kad romėnų kareiviai Mokytojo drabužius pasiėmė. Priešingu atveju, jeigu šiuos jo aprėdus būtų gavę jo pasekėjai, tai jie būtų galėję susigundyti dėl to, kad imtų prietaringai garbinti relikvijas. Mokytojas troško, kad jo pasekėjai neturėtų nieko materialaus, ką būtų galima susieti su jo gyvenimu žemėje. Žmonijai jis norėjo palikti tiktai prisiminimą apie tokį žmogiškąjį gyvenimą, kuris buvo gyvenamas atsidavus aukštajam dvasiniam idealui būti pasišventusiam vykdyti Tėvo valią.

3. TIE, KURIE MATĖ NUKRYŽIAVIMĄ

Maždaug pusę dešimtos tą penktadienio rytą, Jėzus buvo pakabintas ant kryžiaus. Iki vienuoliktos valandos, susirinko daugiau kaip vienas tūkstantis žmonių, kad pamatytų šitą Žmogaus Sūnaus nukryžiovimo reginį. Per visas šitas siaubingas valandas visatos nematomos gausybės laukė tylėdamos tuo metu, kada jos stebėjo šitą nepaprastą Kūrėjo reiškinį, jam mirštant tvarinio mirtimi, net pačia gėdingiausia pasmerkto nusikaltėlio mirtimi.

Vienu arba kitu momentu nukryžiovimo metu šalia kryžiaus stovėjo Marija, Rūta, Judas, Jonas, Salomėja (Jono motina), ir nuoširdžių tikinčiųjų moterų grupė, įskaitant Mariją, Kleopo žmoną ir Jėzaus motinos seserį, Mariją Magdaleną, ir Rebeką, kažkada gyvenusią Sepforyje. Šitie ir kiti Jėzaus draugai laikėsi ramiai tuo metu, kada matė jo didžiulę kantrybę ir tvirtybę ir stebėjo jo didžiules kančias.

Didelė dalis tų, kurie praeidavo, kraipydavo galvas ir, plūsdami jį, sakė: “Ei, tu, kuris norėjai sugriauti šventyklą ir ją vėl atstatyti per tris dienas, išsigelbėk pats. Jeigu tu esi Dievo Sūnus, tai kodėl gi nenulipi nuo kryžiaus?” Kai kurie žydų lyderiai panašiu būdu irgi šaipėsi iš jo, sakydami, “Jis gelbėjo kitus, bet pats išsigelbėti nebesugeba.” Kiti sakė, “Jeigu tu esi žydų karalius, tai nulipk nuo kryžiaus, ir mes įtikėsime į tave.” O vėliau iš jo jie dar labiau tyčiojosi, sakydami, “Jis pasitikėjo Dievu, kad jį išvaduos. Jis net tvirtino, jog yra Dievo Sūnus – pažiūrėkite į jį dabar – nukryžiuotas tarp dviejų vagių.” Net ir šie du vagys jį koneveikė ir svaidė jam priekaištus.

Kadangi Jėzus į jų patyčias niekaip neatsakinėjo, ir kadangi artinosi šitos ypatingos pasiruošimo dienos pusiaudienis, tai pusę dvyliktos didžioji dalis besityčiojančios ir besišaipančios minios buvo išėjusi savais keliais; šioje vietoje buvo likę mažiau negu penkiasdešimt žmonių. Kareiviai dabar ruošėsi valgyti ir gerti pigų, rūgštų vyną, pasirenkę stebėti ilgą mirtį. Kada jie gėrė vyną, tada paniekinančiai pasiūlė tostą už Jėzų, sakydami, “Būk sveikas ir geros kloties! už žydų karalių.” Ir juos nustebino Mokytojo pakantus požiūris į jų pašaipas ir patyčias.

Kada Jėzus pamatė, kaip jie valgo ir geria, tada jis pažvelgė į juos žemyn ir tarė: “Aš ištroškęs.” Kai sargybinių kapitonas išgirdo Jėzų sakant, “Aš ištroškęs,” tuomet iš savojo butelio šiek tiek vyno užpylė ant plaušinio kamščio ir, jį permirkusį užmovęs ant ieties galo, pakėlė Jėzui, kad šis galėtų sudrėkinti savo sukepusias lūpas.

Jėzus turėjo tikslą gyventi nesinaudojant savo viršgamtinėmis galiomis, ir lygiai taip pat jis nusprendė ir mirti kaip paprastas mirtingasis ant kryžiaus. Jis gyveno kaip žmogus, ir jis mirs kaip žmogus – vykdydamas Tėvo valią.

4. VAGIS ANT KRYŽIAUS

Vienas iš plėšikų plūdo Jėzų, sakydamas, “Jeigu tu esi Dievo Sūnus, kodėl gi pats neišsigelbsti ir neišgelbsti mūsų?” Tačiau kada šis Jėzui priekaištavo,

[2009]▼

tada kitas vagis, kuris buvo daug kartų girdėjęs, kaip Mokytojas mokė, tarė: “Argi tu nebijai net Dievo? Argi tu nematai, jog mes kančių nusipelnėme už savo poelgius, bet šitas žmogus kenčia nepelnytai? Geriau būtų, kad mes stengtumėmės gauti atleidimą už savo nuodėmes ir išgelbėjimą savo sieloms.” Kada Jėzus išgirdo, kaip šis vagis šitaip pasakė, tada jis pasuko veidą į jį ir pritariamai nusišypsojo. Kada šis nusikaltėlis pamatė Jėzaus veidą, atsuktą į jį, tada sukaupe savo drąsą, įpūtė savojo įtikėjimo silpnai degančią liepsną, ir tarė: “Viešpatie, prisimink ir mane, kada tu ateisi į savąją karalystę.” Ir tada pasakė Jėzus, “Tikrai, tikrai, aš sakau tau šiandien, tu tikrai kada nors būsi su manimi Rojuje.”

Kešdamas mirtingojo mirties skausmus Mokytojas turėjo laiko išklausti įtikėjusio plėšiko įtikėjimo išpažintį. Kada šitas vagis siekė išgelbėjimo, tada jis surado išsilaisvinimą. Daug kartų iki tol jis jautė poreikį tikėti į Jėzų, bet tikrai šitomis paskutiniomis sąmonės valandomis jis iš tiesų iš visos širdies atsigrėžė į Mokytojo mokymą. Kada jis pamatė, kaip Jėzus sutinka mirtį ant

kryžiaus, tada šitas vagis nebegalėjo ilgiau priešintis tam įsitikinimui, jog Žmogaus Sūnus iš tikrųjų yra Dievo Sūnus.

Šito epizodo metu, kada Jėzus kalbėjosi su šiuo vagimi ir priėmė jį į karalystę, Apaštalo Jono nebuvo, nes buvo išėjęs į miestą atsivesti savo motinos ir jos draugių į nukryžiovimo vietą. Lukas šitą pasakojimą vėliau išgirdo iš atsivertusio romėnų sargybos kapitono.

Apaštalas Jonas apie nukryžiovimą pasakojo taip, kaip šitą įvykį jis prisiminė praėjus dviems trečdaliams amžiaus po šio atsitikimo. Kiti pasakojimai rėmėsi tuo, ką papasakojo budėjęs romėnų centurionas, kuris dėl to, ką pamatė ir išgirdo, vėliau įtikėjo į Jėzų ir tapo dangaus karalystės žemėje bičiulystės pilnateisiu nariu.

Šitą jauną vyrą, atgailaujantį plėšiką, į prievartos ir nusikaltimų gyvenimą įtraukė tie, kurie tokią plėšikavimo karjerą išliaupsino kaip veiksmingą patriotinį protestą prieš politinę priespaudą ir visuomeninį neteisingumą. Ir šitokios rūšies mokymas, plius nuotykių akstinas, didelę dalį šiaip jau geranoriškų jaunuolių atvedė į tai, kad jie ėmė dalyvauti šitose išūliose plėšikavimo ekspedicijose. Šitas jaunas vyras į Barabą anksčiau žiūrėjo kaip į didvyrį. Dabar jis pamatė, kad klydo. Čia ant kryžiaus šalia savęs jis matė iš tikrųjų didį vyrą, tikrą didvyrį. Čia buvo didvyris, kuris uždegė jo aistrą ir įkvėpė aukščiausias moralinės savigarbos idėjas ir atgaivino visus drąsos, vyriškumo, ir narsumo idealus. Žiūrint į Jėzų, jo širdyje kilo didžiulis meilės, ištikimybės, ir tikrojo didingumo jausmas.

Ir jeigu bet koks žmogus iš besityčiojančios minios būtų patyręs tai, kad jo sieloje gimė įtikėjimas, ir būtų meldęs, kad Jėzus jo pasigailėtų, tai jis būtų buvęs sutiktas su tokiu pačiu kupinu meilės dėmesiu, koks buvo parodytas ir įtikėjusiam plėšikui.

Iškart kai tik atgailaujantis vagis išgirdo Mokytojo pažadą, kad jie kada nors turėtų susitikti Rojuje, sugrižo iš miesto Jonas, atsivedęs savo motiną ir maždaug tuziną tikinčiųjų moterų. Jonas atsistojo šalia Marijos, Jėzaus motinos, palaikydamas ją. Jos sūnus Judas stovėjo iš kitos pusės. Kada Jėzus pažvelgė žemyn į šitą vaizdą, buvo pusiaudienis, ir jis tarė savo motinai, “Moterie, štai tavo sūnus!” O kreipdamasis į Joną, jis tarė, “Mano sūnau, štai tavo motina!” Ir tuomet jis kreipėsi į juos abu, sakydamas, “Aš noriu, kad iš šitos vietos jūs išeitumėte.” Ir tokiu būdu Jonas ir Judas Mariją išvedė

[2010]▼

iš Golgotos. Jonas nuvedė Jėzaus motiną į tą vietą, kur jis apsisusto Jeruzalėje ir tuomet nuskubėjo atgal į nukryžiovimo vietą. Po Perėjimo šventės Marija sugrižo į Betsaidą, kur savo natūralaus gyvenimo likusią dalį ji gyveno Jono namuose. Po Jėzaus mirties Marija neišgyveno ir vienerių metų.

Kai tik Marija išėjo, tada kitos moterys pasitraukė šiek tiek atokiau ir pasiliko prie Jėzaus tol, kol jis užgeso ant kryžiaus, ir jos vis dar tebestovėjo šalia, kada Mokytojo kūnas buvo nuimtas, kad būtų palaidotas.

5. PASKUTINIOJI VALANDA ANT KRYŽIAUS

Nors tokiam reiškiniui tai buvo ankstyvas metų laikas, bet netrukus po dvyliktos valandos dangus aptemo dėl smulkaus smėlio audros ore. Jeruzalės gyventojai žinojo, jog tai reiškia, kad ateina viena iš tų karšto vėjo nešamų iš Arabijos dykumos smėlio audrų. Prieš pirmą valandą dangus buvo toks tamsus, kad saulė buvo paslėpta, ir minios likučiai nuskubėjo atgal į miestą. Kada Mokytojas atidavė savąją gyvybę iškart po šitos valandos, šalia tebuvo mažiau negu trisdešimt žmonių, tikrai tie trylika romėnų kareivių ir maždaug penkiolikos tikinčiųjų grupė. Šią grupę sudarė vien tikrai moterys, išskyrus du vyrus, Judą, Jėzaus brolių, ir Joną Zabediejų, kuris sugrįžo į šią vietą prieš pat tą akimirka, kada Mokytojo gyvybė užgeso.

Tuoju po pirmos valandos, vis labiau temstant dėl didžiulės smėlio audros, Jėzus ėmė prarasti žmogiškąją sąmonę. Paskutiniai jo gailėstingumo, atleidimo, ir perspėjimo žodžiai buvo pasakyti. Jo paskutinis noras – susijęs su savo motinos globa – buvo išreikštas. Per šią besiantinančios mirties valandą Jėzaus žmogiškasis protas ėmė kartoti daugelį pastraipų iš Hebrajų raštų, ypač Psalmes. Žmogiškojo Jėzaus paskutinioji sąmoninga mintis buvo susijusi su kartojimu mintyse tos Psalmių Knygos dalies, kuri dabar yra žinoma kaip dvidešimtoji, dvidešimt pirmoji, ir dvidešimt antroji Psalmės. Nors jo lūpos dažnai sujudėdavo, bet jis buvo per silpnas, kad žodžius ištartų, kai šitos pastraipos, kurias jis taip gerai žinojo atmintinai, pasiekdavo jo protą. Tikrai keletą kartų tie, kurie stovėjo greta, tikrai nugirdo atskiras frazes, tokias kaip, “Aš žinau, Viešpats išgelbės savo pateptąjį,” “Tavoji ranka tikrai išsiaiškina visus mano priešus,” ir “Dieve mano, Dieve mano, kodėl gi tu mane apleidai?” Jėzus nė vienai akimirkai neturėjo nė menkiausios abejonės, kad jis gyveno sutinkamai su Tėvo valia; ir jis niekada neabejojo, kad dabar jis savąją gyvybę materialiam kūne atiduoda sutinkamai su savojo Tėvo valia. Jis nejautė to, kad Tėvas jį būtų apleidęs; tiesiog jis kartojė savo blėstančioje sąmonėje daug ištraukų iš Raštų, tarp jų ir šią dvidešimt antrąją Psalmę, kuri prasideda “Dieve mano, Dieve mano, kodėl gi tu mane apleidai?” Ir atsitiko taip, jog vieną iš tų trijų pastraipų, kurios buvo išstartos pakankamai aiškiai, išgirdo tie, kurie stovėjo šalia.

Paskutinis pageidavimas, kurį mirtingasis Jėzus išreiškė savo bičiuliams, buvo maždaug pusę antros, kada jis antrą kartą pasakė: “Aš ištroškęs,” ir tas pats sargybos kapitonas vėl jam suvilgė lūpas tuo pačiu kamščiu, sudrėkintu rūgščiam vaine, tomis dienomis paprastai vadintu actu.

Smėlio audra stiprėjo ir dangūs vis labiau temo. Kareiviai ir šita maža tikinčiųjų grupelė vis tiek tebestovėjo greta. Kareiviai gūžėsi netoli kryžiaus, susispietė draugėn, kad apsisaugotų nuo čaižančio smėlio. Jono motina ir kitos moterys stebėjo iš toliau, kur jas šiek tiek pridengė iš viršaus nukarusi uola. Kada Mokytojas pagaliau iškvėpė paskutinį

[2011]▼

kartą, tada prie jo kryžiaus buvo Jonas Zabediejus, Jėzaus brolis Judas, jo sesuo Rūta, Marija Magdalena, ir Rebeka, kažkada gyvenusi Sepforyje.

Buvo prieš pat tris, kada Jėzus, garsiu balsu, sušuko, “Baigta! Tėve, į tavą ranką aš atiduodu savo dvasią.” Ir kada jis šitai pasakė, tada nulenkė galvą ir užbaigė gyvybės kovą. Kada romėnų centurionas pamatė, kaip mirė Jėzus, tada jis sudavė sau į krūtinę ir pasakė: “Iš tikrųjų tai buvo teisingas žmogus; tikrai jis turėjo būti Dievo Sūnus.” Ir nuo tos valandos jis ėmė tikėti į Jėzų.

Jėzus mirė karališkai – kaip ir gyveno. Jis atvirai pripažino savo karališkąjį orumą ir išliko padėties šeimininkas per visą tą tragišką dieną. Jis savo valia ėjo į savo nešlovingą mirtį, kai tik pasirūpino savo pasirinktų apaštalų saugumu. Jis išmintingai pažabojė daug vargo sukeliančią Petro jėgą ir pasirūpino, kad Jonas galėtų būti šalia jo iki pat jo mirtingosios egzistencijos pabaigos. Jis atskleidė savo tikrąją prigimtį žmogžudiškam Sanhedrinui ir priminė Pilotui apie savo kaip Dievo Sūnaus aukščiausiosios valdžios šaltinį. Jis išėjo į Golgotą, nešdamas savo kryžiaus skersinį buomą, o mirtingojo įgytą savo dvasią atiduodamas Rojaus Tėvui meilės kupiną savęs padovanojimą užbaigė. Po tokio gyvenimo – ir tokios mirties akimirka – Mokytojas iš tikrųjų galėjo pasakyti, “Baigta.”

Kadangi tai buvo pasiruošimo diena tiek Perėjimo šventei, tiek ir Sabatui, tai žydai nenorėjo, kad šitie kūnai būtų palikti Golgotoje. Dėl to jie nuėjo pas Pilotą paprašyti, kad šitų trijų vyrų kojos būtų sulaužytos, kad jie būtų pribaigti, tokiu būdu, jog prieš saulėlydį būtų galima juos nuimti nuo kryžių ir įmesti į nusikaltėlių laidojimo duobes. Kada Pilotas šitą pageidavimą iš klausė, tada iš karto pasiuntė tris kareivius, kad sulaužytų kojas ir pribaigtų Jėzų ir tuos du plėšikus.

Kada šitie kareiviai atėjo į Golgotą, tada tą jie padarė tiems dviems vagims, bet jie pamatė, didžiulei savo nuostabai, kad Jėzus jau yra nebegyvas. Tačiau tam, jog būtų tikri, kad jis tikrai yra nebegyvas, vienas iš kareivių savo ietimi persmeigė jo kairįjį šoną. Nors buvo įprasta, jog nukryžiuojamųjų aukos ant kryžiaus būtų gyvos net dvi ar tris dienas, bet Jėzaus didžiulis emocinis sielvartas ir aštrus dvasinis skausmas jo mirtingąjį gyvenimą materialiam kūne užbaigė šiek tiek greičiau negu per penkias su puse valandos.

6. PO NUKRYŽIAVIMO

Smėlio audros tamsoje, maždaug apie pusę keturių, Dovydas Zabediejus išsiuntė savo paskutinius pasiuntinius, nešančius žinią apie Mokytojo mirtį. Paskutinį savo žinianešį jis nusiuntė į Mortos ir Marijos namus Betanėje, kur jis manė yra apsistojusi Marija su likusiais šeimos nariais.

Po Mokytojo mirties Jonas išsiuntė moteris, Judo priežiūroje, į Elijo Morkaus namus, kur jos išbuvo per šio Sabato dieną. Pats Jonas, iki šito laiko jau gerai pažįstamas romėnų centurionui, pasiliko Golgotoje tol, kol čia atvyko Juozapas ir Nikodemus su Pilotu įsakymu, leidžiančiu jiems Jėzaus kūną pasiimti.

Šitaip pasibaigė tragedijos ir sielvarto diena milžiniškai visatai, kurios nesuskaičiuojamas protingų būtybių gausybes pribloškė tas kraupus vaizdas, kada buvo nukryžiuotas jų mylimo Valdovo žmogiškasis įsikūnijimas; juos pritrenkė šitas mirtingojo negailestingumo ir žmogiškojo iškrypimo pademonstravimas.

[2012]▼

188 DOKUMENTAS

LAIKAS KAPAVIETĖJE

TOJI viena su puse dienos, kada Jėzaus mirtingas kūnas gulėjo Juozapo kapavietėje, tas laikotarpis tarp jo mirties ant kryžiaus ir jo prisikėlimo, yra Mykolo žemės karjeroje toks skyrius, apie kurį mes labai mažai ką žinome. Mes galime papasakoti apie Žmogaus Sūnaus palaidojimą ir į šį dokumentą įtraukti tuos įvykius, kurie yra susiję su jo prisikėlimu, bet mes neturime daug autentiško pobūdžio informacijos apie tai, kas gi iš tikrųjų vyko per šitą maždaug trisdešimt šešių valandų laikmetį, nuo penktadienio trečios valandos po pietų iki sekmadienio trečios valandos iš ryto. Šitas laikotarpis Mokytojo karjeroje prasidėjo prieš pat tą momentą, kada romėnų kareiviai jį nuėmė nuo kryžiaus. Po savo mirties jis kabėjo ant kryžiaus maždaug vieną valandą. Jį būtų nukabinę anksčiau, jeigu ne ta gaisatis priblaigiant šiuos du plėšikus.

Žydų valdovai buvo suplanavę, kad Jėzaus kūnas būtų įmestas į Gehenos atviras laidojimo duobes, į pietus nuo miesto; toks buvo paprotys šitokiu būdu atsikratyti nukryžiuavimo aukų. Jeigu šitas planas būtų pavykęs, tai Mokytojo kūną būtų suėdę laukiniai žvėrys.

Tuo metu, Juozapas iš Arimatėjos, lydimas Nikodemo, nuėjo pas Pilotą ir paprašė, kad Jėzaus kūnas būtų perduotas jiems tam, kad būtų deramai palaidotas. Neretai nukryžiuotųjų draugai romėnų valdžiai pasiūlydavo kyšių už leidimą tokius kūnus pasiimti. Juozapas nuėjo pas Pilotą su didžiule suma pinigų, jeigu iškiltų reikalas sumokėti už leidimą perkelti Jėzaus kūną į privačią kapavietę. Bet Pilotas už tai pinigų nepaėmė. Kada jis išklausė šį prašymą, tada jis greitai pasirašė tokį įsakymą, kuris leido Juozapui vykti į Golgotą ir tuoj pat ir visiškai pasiimti Mokytojo kūną. Tuo tarpu, smėlio audrai smarkiai aprimus, grupė žydų, atstovaujančių Sanhedrinui, buvo išėjusi į Golgotą turėdama tikslą įsitikinti, kad Jėzaus kūnas kartu su plėšikų kūnais būtų išmestas į atviras viešas laidojimo duobes.

1. JĖZAUS PALAIDOJIMAS

Kada Juozapas ir Nikodemas atėjo į Golgotą, tada jie pamatė, jog kareiviai Jėzų nuima nuo kryžiaus, o Sanhedrino atstovai stovi šalia, kad nė vienas iš Jėzaus pasekėjų nesutrukdytų tam, kad jo kūnas patektų į nusikaltėlių laidojimo duobes. Kada Juozapas centurionui padavė Piloto įsakymą dėl Mokytojo kūno, tada šie žydai pakėlė triukšmą ir šaukdami reikalavo jo kūno. Įtūžę jie stengėsi kūną pasiimti jėga, ir kada jie tą padarė, tada centurionas įsakė keturiems kareiviams atsistoti greta jo, ir išsitraukę iš makščių kardus jie apžergė Mokytojo kūną, gulintį ant žemės.

[2013]▼

Likusiems kareiviams centurionas įsakė palikti tuos du vagis ir šitą įniršusių žydu piktą minią patraukti atgal. Kada tvarka buvo atstatyta, tada centurionas žydams perskaitė Piloto leidimą ir, pasitraukęs į šalį, tarė Juozapui: “Šitas kūnas yra jūsų, galite su juo daryti, kas jums atrodo yra tinkama. Aš ir mano kareiviai būsime greta, kad stebėtume, jog nė vienas žmogus jums nesutrukdytų.”

Nukryžiuotasis asmuo negalėjo būti palaidotas žydu kapinėse; buvo griežtas įstatymas, kuris tokią procedūrą draudė. Juozapas ir Nikodemas žinojo šį įstatymą, ir eidami į Golgotą jie nusprendė Jėzų palaidoti Juozapo šeimos naujojoje kapavietėje, kuri buvo ištašyta didelėje uoloje, esančioje nedideliu atstumu į šiaurę nuo Golgotos ir kelio, vedančio į Samariją, kitoje pusėje. Niekas dar niekada nebuvo palaidotas šitame kape, ir jie manė, kad bus tinkama, jog Mokytojas turėtų ilsėtis ten. Juozapas iš tiesų tikėjo, kad Jėzus iš numirusiųjų prisikels, bet Nikodemas tuo labai abejojo. Šitie buvusieji Sanhedrino nariai savo įtikėjimą į Jėzų buvo išlaikę daugiau ar mažiau paslapyje, nors jų bičiuliai iš Sanhedrino ilgą laiką juos įtarinėjo net ir iki to meto, kada jie iš tarybos pasitraukė. Nuo šiol jie buvo labiausiai atvirai pasisakantys Jėzaus mokiniai visoje Jeruzalėje.

Maždaug pusę penkių Jėzaus iš Nazareto laidojimo procesija pajudėjo iš Golgotos į Juozapo kapavietę kitoje kelio pusėje. Kūnas buvo suvyniotas į drobulę, kai jį nešė keturi vyrai, už jų ėjo ištikimos moterys stebėtojos iš Galilėjos. Tie mirtingieji, kurie nešė Jėzaus materialų kūną, buvo Juozapas, Nikodemas, Jonas, ir romėnų centurionas.

Jie įnešė kūną į kapavietę, maždaug dešimties pėdų ploto patalpą, kur skubiai jį parengė palaidojimui. Savo mirusiuosius žydai nevisiškai laidojo; iš esmės jie juos balzamuodavo. Juozapas ir Nikodemas su savimi atsinešė didelį kiekį miros ir alavijo sulčių, ir dabar jie apvyniojo kūną tvarsčiais, sumirkytais šituose tirpaluose. Kada balzamavimas buvo užbaigtas, tada jie aplink veidą apvyniojo rankšluostį, kūną įvyniojo į drobulę, ir labai pagarbiai uždėjo jį ant lentynos kapavietėje.

Kai tik kūnas buvo patalpintas į kapavietę, centurionas davė ženklą savo kareiviams, kad šie padėtų užridenti durų akmenį prie įėjimo į kapavietę. Tada šie kareiviai išėjo į Geheną su vagių kūnais, tuo tarpu visi kiti sugrįžo į Jeruzalę, sielvartaudami, kad pažymėtų Perėjimo šventę sutinkamai su Mozės įsakymais.

Laidojant Jėzų buvo labai skubama ir dirbama sparčiai, nes tai buvo pasirengimo diena ir greitai artėjo Sabatas. Vyrai nuskubėjo atgal į miestą, bet moterys pasiliko prie kapavietės tol, kol buvo visiškai tamsu.

Tuo metu, kada visa tai vyko, moterys slėpėsi netoliese, šitokiu būdu jos stebėjo viską ir matė, kur buvo paguldytas Mokytojas. Jos šitaip slėpėsi, kadangi tokiu metu moterims nebuvo leidžiama bendrauti su vyrais. Šitos moterys nemanė, kad Jėzus buvo tinkamai paruoštas palaidojimui, ir jos tarpusavyje susitarė sugrįžti atgal į Juozapo namus, per Sabatą pailsėti, pasiruošti įvairių rūšių aromatų ir aliejų, o sekmadienio rytą sugrįžti, kad Mokytojo kūną deramai paruoštų mirties poilsui. Tos moterys, kurios šitaip laukė šito penktadienio vakarą buvo: Marija Magdalena, Marija, Kleopo žmona, Morta, kita Jėzaus motinos sesuo, ir Rebeka iš Sepforio.

Be Dovydo Zabediejaus ir Juozapo iš Arimatėjos labai mažai kas iš Jėzaus mokinių iš tikrųjų tikėjo arba suprato, kad jis turi prisikelti iš kapo trečiąją dieną.

[2014]▼

2. SAUGANT KAPAVIETĘ

Jeigu Jėzaus pasekėjai neatkreipė dėmesio į jo pažadą prisikelti iš kapo trečiąją dieną, tai jo priešai atkreipė. Vyriausieji šventikai, fariziejai, ir sedukėjai prisiminė, kad jie buvo gavę pranešimų apie tai, kad jis buvo sakęs, jog iš mirusiųjų jis prisikels.

Šią penktadienio naktį, po Perėjimo šventinės vakarienės, maždaug apie vidurnaktį žydų lyderių grupė susirinko Kajafo namuose, kur jie aptarė savo nuogaštavimus, susijusius su Mokytojo tvirtinimais, kad iš mirusiųjų jis prisikels trečiąją dieną. Šitas susirinkimas pasibaigė tuo, jog buvo paskirtas sanhedristų komitetas, kuris turėjo anksti kitą dieną nueiti pas Pilotą, ir jam perduoti oficialų Sanhedrino prašymą, jog prie Jėzaus kapo būtų pastatyta romėnų sargyba, kad jo draugams užkirstų kelią, ką nors su juo padaryti slapčiomis. Šito komiteto atstovas Pilotui tarė: “Pone, mes prisimename, jog šitas apgavikas, Jėzus iš Nazareto, dar tuomet, kai buvo gyvas, sakė, ‘Po trijų dienų aš vėl prisikelsiu.’ Dėl to, mes atėjome pas tave paprašyti, jog tu duotum tokius nurodymus, kad kapavietė būtų apsaugota nuo jo pasekėjų, bent jau tol, kol baigsis trečioji diena. Mes labai bijome, kad jo mokiniai neateitų ir neišvogtų jo naktį, o tada paskelbtų žmonėms, kad jis prisikėlė iš mirusiųjų. Jeigu mes tikrai leistume, kad šitai atsitiktų, tai šitoji klaida būtų nepalyginamai blogiau negu tai, kad mes būtume jam leidę gyventi.”

Kada Pilotas išklausė šią Sanhedrino prašymą, tada jis tarė: “Aš jums tikrai duosiu dešimties kareivių sargybą. Eikite ir pasirūpinkite kapo saugumu.” Jie sugrįžo į šventyklą, pasiėmė savo pačių dešimt sargybinių, ir tuomet iškeliavo, net ir šią Sabato rytą, prie Juozapo kapavietės su šitais dešimt žydų sargybinių ir dešimt romėnų kareivių, kad prie kapavietės pastatytų juos į sargybą. Šitie vyrai užrideno dar vieną akmenį prie įėjimo į kapavietę ir uždėjo Piloto antspaudus ant akmenų ir aplink juos, kad jų niekas nepajudintų be jų žinios. Ir šitie dvidešimt vyrų pasiliko saugoti iki prisikėlimo valandos, žydai atnešdavo jiems maisto ir gėrimo.

3. SABATO DIENĄ

Per visą šią Sabato dieną mokiniai ir apaštalai slėpėsi, tuo tarpu visa Jeruzalė aptarinėjo Jėzaus mirtį ant kryžiaus. Šituo metu Jeruzalėje buvo apie vieną su puse milijono žydų, suplūdusių iš visų Romos imperijos dalių ir iš Mesopotamijos. Tai buvo Perėjimo šventinės savaitės pradžia, ir visi šitie piligrimai bus mieste, kad sužinotų apie Jėzaus prisikėlimą ir šią žinią nusineštų atgal į savo namus.

Vėlyvą šeštadienio naktį Jonas Morkus sukviėtė vienuolika apaštalų, kad slapta ateitų į jo tėvo namus, kur prieš pat pusiaunaktį jie visi susirinko tame pačiame viršutiniame kambaryje, kur prieš dvi naktis su savo Mokytoju jie valgė Paskutiniąją Vakarienę.

Marija, Jėzaus motina, su Rūta ir Judu, sugrižo į Betanę, kad prisijungtų prie savosios šeimos šitą šeštadienio vakarą prieš pat saulėlydį. Dovydas Zabediejus pasiliko Nikodemo namuose, kur jis buvo sutaręs su savo pasiuntiniais, kad jie susirinktų anksti sekmadienio ryte. Tos moterys iš Galilėjos, kurios paruošė aromatus tolimesniam Jėzaus kūno balzamavimui, laukė Juozapo iš Arimatėjos namuose.

Mes nepajėgiame iki galo paaiškinti, kas atsitiko Jėzui iš Nazareto per šitą pusantrų dienų laikotarpį, kada jis turėjo gulėti miręs

[2015]▼

Juozapo naujojoje kapavietėje. Akivaizdu, kad jis mirė tokia pačia natūralia mirtimi ant kryžiaus, kaip mirtų ir bet koks kitas mirtingasis tokiomis pat aplinkybėmis. Mes girdėjome, kaip jis pasakė, “Tėve, į tavo rankas aš atiduodu savąją dvasią.” Mes ne iki galo suprantame tokio pareiškimo prasmę, kadangi jo Minties Derintojas jau seniai buvo personalizuotas ir todėl savo egzistenciją palaikė nepriklausomai nuo Jėzaus mirtingosios būtybės. Mokytojo Personalizuoto Derintojo jokių būdų negalėjo įtakoti jo fizinė mirtis ant kryžiaus. Tai, ką Jėzus kažkuriam laikui atidavė į Tėvo rankas, turėjo būti Derintojo ankstesniojo darbo dvasinant mirtingojo protą dvasinė kopija dėl to, kad būtų pasirūpinta žmogiškojo patyrimo kopijos perkėlimu į gyvenamuosius pasaulius. Jėzaus patyrimo turėjo būti kažkokia dvasinė realybė, kuri būtų analogiška dvasinei prigimčiai, arba sielai, kokią turi šių sferų įtikėjimu augantys mirtingieji. Bet tai yra vien tikrai mūsų nuomonė – mes nežinome iš tiesų, ką Jėzus atidavė savojo Tėvo globai.

Mes žinome, jog Mokytojo fizinis kūnas Juozapo kapavietėje gulėjo maždaug iki sekmadienio ryto trečios valandos, bet mes visiškai nesame tikri dėl Jėzaus asmenybės statuso per tą trisdešimt šešių valandų laikotarpį. Kartais šiuos dalykus mes sau patiems drįsdavome aiškinti maždaug šitaip:

1. Mykolo Kūrėjo sąmonė turėjo būti laisva ir visiškai nepriklausoma nuo su ja susieto mirtingojo proto, kuris buvo fizinio įsikūnijimo metu.

2. Mes žinome, jog buvęs Jėzaus Minties Derintojas šituo laikotarpiu buvo žemėje ir asmeniškai vadovavo susirinkusioms dangiškosioms gausybėms.

3. Žmogaus iš Nazareto įgyta dvasinė tapatybė, kuri susiformavo per savo gyvenimą materialiam kūne, pirma, dėl betarpiškų jo Minties Derintojo pastangų, o vėliau dėl to, kad jis pats tobulai suderino idealios mirtingojo egzistencijos fizinius poreikius ir dvasinius reikalavimus, kaip tai buvo įgyvendinta niekada nenutrūkstamu pasirinkimu vykdyti Tėvo valią, turėjo būti atiduota Rojaus Tėvo globai. Ar šitoji dvasinė realybė sugrižo, kad taptų prisikėlusios asmenybės dalimi, ar nesugrižo, tai šito mes nežinome, bet mes manome, kad ji sugrižo. Bet visatoje yra ir tokių, kurie laikosi tokios nuomonės, jog šitoji Jėzaus sielos tapatybė dabar ilsisi “Tėvo krūtinėje,” kad vėliau būtų paleista tam, jog vadovautų Nebadono Užbaigtumo Korpusams jų

neatskleistame likime ryšium su išorinės erdvės neorganizuotų sferų nesukurtomis visatomis.

4. Mes manome, kad Jėzaus žmogiškoji arba mirtingoji sąmonė per šitas trisdešimt šešias valandas miegojo. Mes turime pagrindo manyti, kad žmogiškasis Jėzus nieko nežinojo, kas vyko visatoje per šią laikotarpį. Mirtingojo sąmonei nebebuvo laiko tėkmės; gyvybės prisikėlimas ėjo po mirties miego tarsi tą patį akimirksnį.

Ir tai yra maždaug viskas, ką mes galime pasakyti apie Jėzaus statusą per šią laikotarpį kapavietėje. Yra daug tarpusavyje susijusių faktų, į kuriuos mes galime daryti nuorodą, nors vargu ar mes esame kompetentingi tam, kad imtumėmės jų aiškinimo.

Satanijos pirmojo gyvenamojo pasaulio prisikėlimo salių milžiniškame kieme dabar galima matyti nuostabų materialų-morontinų statinį, žinomą kaip "Mykolo Memorialas," ant kurio dabar yra uždėtas Gabrielio antspaudas. Šitas memorialas buvo sukurtas netrukus, kai tik Mykolas iš šito pasaulio išvyko, ir ant jo

[2016]▼

yra užrašas: "Prisimenant Jėzaus iš Nazareto mirtingąją perėjimą Urantijoje."

Tebėra išlikę dokumentai, kurie rodo, jog per šią laikotarpį Salvingtono aukščiausioji taryba, susidedanti iš šimto narių, Urantijoje buvo surengusi administracinį susirinkimą, kuriam vadovavo Gabrielis. Taip pat yra dokumentai, rodantys, jog Uversos Dienų Senieji per šį laikotarpį buvo susisiekę su Mykolu, kad aptartų Nebadono visatos statusą.

Mes žinome, jog bent jau vieną pranešimą Mykolas perdavė Emanueliui Salvingtone tuo metu, kada Mokytojo kūnas gulėjo kapavietėje.

Yra rimta priežastis tikėti, jog kažkokia asmenybė sėdėjo Kaligastijos vietoje sistemos Planetų Princų taryboje Jeruseme, kada buvo posėdžiaujama tuo metu, kada Jėzaus miręs kūnas gulėjo kapavietėje.

Edentijos dokumentai pažymi, jog Žvaigždyno Tėvas iš Norlatiadeko buvo Urantijoje, ir kad jis gavo nurodymus iš Mykolo per šį laikotarpį, kada Jėzaus kūnas buvo kapavietėje.

O taip pat yra daug ir kitų duomenų, kurie liudija, jog nevisa Jėzaus asmenybė miegojo ir buvo be sąmonės šituo akivaizdžios fizinės mirties laikotarpiu.

4. MIRTIES ANT KRYŽIAUS PRASMĖ

Nors Jėzus šita mirtimi ant kryžiaus mirė ne dėl to, kad atpirktų mirtingojo žmogaus rasinę kalnę, o taip pat ir ne dėl to, kad suteiktų tam tikros rūšies veiksmingą priėjimą prie Dievo, kuris priešingu atveju būtų įsižeidęs ir neatlaidus; nors Žmogaus Sūnus nepasiūlė savęs kaip aukos, kad nuramintų Dievo įniršį ir kad nuodėmingam žmogui atvertų kelią į išgelbėjimą; nežiūrint to, jog šitos idėjos apie atpirkimą ir nuraminimą yra klaidingos, ir vis tik, Jėzaus mirtis ant kryžiaus turi didžiulės svarbos, kurios nereikėtų išleisti iš

akiračio. Tai yra faktas, jog Urantija tapo žinoma tarp kitų apgyvendintų planetų kaip “Kryžiaus Pasaulis.”

Urantijoje Jėzus troško gyventi pilnavertį mirtingojo gyvenimą materialiam kūne. Mirtis, paprastai, yra gyvenimo dalis. Mirtis yra paskutinis veiksmas mirtingojo dramoje. Geranoriškai stengdamiesi išvengti prietarinių klaidų, susijusių su mirties ant kryžiaus prasmės klaidingu aiškinimu, jūs turėtumėte būti atsargūs, kad nepadarytumėte didžiosios klaidos nesuvokdami Mokytojo mirties teisingos reikšmės ir tikrosios svarbos.

Mirtingasis žmogus niekada nebuvo aršiausių apgavikų nuosavybė. Jėzus nemirė tam, kad žmogų išpirktų iš šių sferų apleidusių tikėjimą valdovų ir puolusių princų gniaužtų. Tėvas danguje niekada neturėjo mintyje tokio didžiulio neteisingumo, kad mirtingojo sielą prakeiktų už jo protėvių piktadarybes. Mokytojo mirtis ant kryžiaus taip pat nebuvo ir tokia auka, kurios dėka buvo stengiamasi sumokėti Dievui skolą, kurią jam buvo skolinga žmonijos rasė.

Iki Jėzaus gyvenimo žemėje, būtų buvę galima jus pateisinti, kad tikite į tokį Dievą, bet ne po to, kada Mokytojas gyveno ir mirė tarp jūsų bičiulių mirtingųjų. Mozė mokė Kūrėjo Dievo orumo ir teisingumo; bet Jėzus pavaizdavo dangiškojo Tėvo meilę ir gailestingumą.

Gyvulinė prigimtis – polinkis į piktadarybę – gali būti paveldima, bet nuodėmė nėra perduodama vaikui iš tėvo. Nuodėmė yra toks veiksmas, kada atskiras tvarinys sąmoningai ir tyčia maištauja prieš Dievo valią ir šio Sūnaus įstatymus.

[2017]▼

Jėzus gyveno ir mirė visos visatos labui, o ne vien tik tai šito pasaulio rasių labui. Nors šios sferos mirtingieji turėjo išgelbėjimą net ir prieš tai, kada Urantijoje gyveno ir numirė Jėzus, nežiūrint šito, tai yra faktas, kad jo savęs padovanojimas šitame pasaulyje išgelbėjimo kelią labai smarkiai apšvietė; jo mirtis daug prisidėjo prie to, kad amžiams būtų aišku, jog po mirties materialiam kūne mirtingojo išlikimas tikrai yra.

Nors vargu ar tinka apie Jėzų kalbėti kaip apie pasiaukotoją, išpirkėją, ir atpirkėją, bet visiškai teisinga jį vadinti *išgelbėtoju*. Jis išgelbėjimo (išlikimo) kelią amžiams padarė aiškesnį ir tikresnį; jis tą išgelbėjimo kelią Nebadono visatos visų pasaulių visiems mirtingiesiems iš tiesų parodė geriau ir tikriau.

Kada tik Dievo idėją jūs imate suvokti kaip teisingą ir mylintį Tėvą, tokios vienintelės sampratos visą laiką mokė Jėzus, tada nedelsiant, visiškai nuosekliai, jūs turite iš viso atsisakyti visų primityvių sampratų apie Dievą, kad jis yra kaip įsižeidęs monarchas, griežtas ir visagalis valdovas, kuriam didžiausias malonumas yra išsiaiškinti, kurie iš jo pavaldinių daro piktadarybes, ir pasirūpinti, kad jie būtų tinkamai nubausti, nebent kokia nors būtybė beveik prilygstanti jam pačiam pati pasisiūlytų kentėti už juos, mirti kaip pakaitalas ir vietoje jų. Visa idėja apie išpirkimą ir atpirkimą yra nesuderinama su tokia Dievo samprata, kokios mokė ir kokią pademonstravo Jėzus iš Nazareto. Dievo begalinė meilė nėra antrinė, kad dieviškojoje prigimtyje eitų po ko nors kito.

Visa šitoji samprata apie atpirkimą ir išgelbėjimą aukos dėka savo šaknimis kyla iš savanaudiškumo ir remiasi savanaudiškumu. Jėzus mokė, jog *tarnavimas*

savo bičiuliams yra dvasinės tikinčiųjų brolystės aukščiausioji samprata. Išgelbėjimas yra savaimė suprantamas dalykas tiems, kurie tiki į Dievo tėvystę. Tikinčiojo pagrindiniu rūpesčiu neturėtų būti savanaudiškas troškimas siekti asmeninio išsigelbėjimo, o vietoje šito tai turėtų būti nesavanaudiškas akstinas mylėti ir, dėl to, savo bičiuliams tarnauti, net ir taip, kaip mirtinguosius žmones mylėjo ir kaip jiems tarnavo Jėzus.

Tikri tikintieji taip pat tiek daug nepergyvena ir dėl bausmės už nuodėmę ateityje. Tikras tikintysis yra susirūpinęs tiktai dėl dabartinio atsiskyrimo nuo Dievo. Tas tiesa, išmintingi tėvai savo sūnus gali nubausti, bet visa tai jie daro iš meilės ir siekdami auklėjimo tikslų. Jie nebaudžia iš pykčio, taip pat jie nebaudžia ir iš keršto.

Net jeigu Dievas ir būtų griežtas ir teisėtas monarchas tokioje visatoje, kur aukščiausiuoju laipsniu valdo teisingumas, tai jis tikrai nebūtų patenkintas dėl tokio vaikiško plano, kada vietoje kalto nusikaltėlio yra pakeičiamas nekaltas kankinys.

Jėzus mirties, kaip ji yra susijusi su žmogiškojo patyrimo praturtinimu ir išgelbėjimo kelio praplėtimu, didingumas yra ne jo mirties *faktas*, bet toji nuostabi maniera ir neprilygstama dvasia, kaip jis mirtį pasitiko.

Šita visa idėja apie atleidimo išpirką perkelia išgelbėjimą į nerealybės lygį; tokia samprata yra grynai filosofinė. Žmogiškasis išgelbėjimas yra *realus*; jis remiasi dviem realybėmis, kurias gali suvokti tvarinio įtikėjimas ir šitokiu būdu jos gali būti įtrauktos į individualų žmogiškąjį patyrimą: Dievo tėvystės faktas ir su tuo susieta tiesa, žmogaus brolyste. Galų gale, tas yra tiesa, kad jums turi būti “atleidžiamos jūsų kaltės taip, kaip jūs atleidžiate savo skolininkams.”

5. KRYŽIAUS PAMOKOS

Jėzus kryžius visu dydžiu atskleidžia tikrojo piemens aukščiausiojo laipsnio atsidavimą net ir nevertiems savo bandos nariams. Jis amžiams visus

[2018]▼

ryšius tarp Dievo ir žmogaus perkelia ant šeimos pagrindo. Dievas yra Tėvas; žmogus yra jo sūnus. Meilė, tėvo meilė savo sūnui, visatos ryšiuose tarp Kūrėjo ir tvarinio tampa centrine tiesa – ne tokio karaliaus teisingumas, kuris siekia pasitenkinimo dėl to, kad prasižengiantis pavaldinys kenčia ir kad šitą pavaldinį nubaudžia.

Šis kryžius amžiams rodo tai, kad Jėzus požiūris į nusidėjėlius nebuvo nei pasmerkimas, nei atleidimas, bet vietoje šito amžinas ir kupinas meilės išgelbėjimas. Jėzus iš tikrųjų yra išgelbėtojas ta prasme, kad jo gyvenimas ir mirtis tikrai laimi žmones gėrio ir teismo išlikimui. Jėzus žmones myli taip smarkiai, kad jo meilė žmogiškojoje širdyje pažadina atsakomąją meilę. Meilė iš tikrųjų yra užkrečianti ir amžinai kurianti. Jėzus mirtis ant kryžiaus demonstruoja tokią meilę, kuri yra pakankamai stipri ir dieviška, kad atleistų nuodėmę ir nuleistų negirdomis visas piktadarybes. Šitam pasauliui Jėzus atskleidė aukštesnę už teisingumą teismo kokybę – tiesiog formalų gėrį ir blogį. Dieviškoji meilė ne vien tik atleidžia prasižengimus; ji juos sugeria ir iš

esmės sunaikina. Meilės atleidimas visiškai pranoksta gailestingumo atleidimą. Gailestingumas piktadarystės kaltę nustumia į šoną; bet meilė amžiams sunaikina tą nuodėmę ir visą silpnumą, kuris kyla iš jos. Jėzus į Urantiją atnešė naują gyvenimo metodą. Jis mus mokė blogiui ne priešintis, bet per jį, Jėzų, surasti tokį gėrį, kuris blogį veiksmingai sunaikina. Jėzaus atleidimas nėra dovanojimas; tai yra išgelbėjimas iš pasmerkimo. Išgelbėjimas blogio nemažina; jis *paverčia jį gėriu*. Tikroji meilė neina į kompromisą su neapykanta, taip pat ji ir neatleidžia už neapykantą; ji sunaikina ją. Jėzaus meilė niekada nepasitenkina tiesiog vien tikta atleidimu. Mokytojo meilė reiškia perauklėjimą, amžiną išlikimą. Visiškai tinka apie išgelbėjimą kalbėti kaip apie atpirkimą, jeigu jūs turite omenyje šitą amžiną perauklėjimą.

Jėzus savo asmeninės meilės žmonėms galios dėka sugebėjo sulaužyti nuodėmės ir blogio gniaužtus. Šituo jis išlaisvino žmones tam, kad jie pasirinktų geresnius gyvenimo kelius. Jėzus pavaizdavo išsivadavimą iš praeities, kas savaime žadėjo pergalę ateities labui. Šitokiu būdu atleidimas užtikrina išgelbėjimą. Dieviškosios meilės grožis, kada tikta patenka į žmogaus širdį, amžiams sunaikina nuodėmės kerus ir blogio galią.

Jėzaus kančios neapsiriboja nukryžiuavimu. Tikrovėje, Jėzus iš Nazareto praleido daugiau negu dvidešimt penkerius metus ant realaus ir įtempto mirtingojo egzistavimo kryžiaus. Tikrąją kryžiaus vertę sudaro tas faktas, jog tai buvo aukščiausia ir galutinė jo meilės išraiška, jo gailestingumo užbaigtas atskleidimas.

Milijonuose apgyvendintų pasaulių dešimtys trilijonų besivystančių tvarinių, kurie galėjo susigundyti tuo, jog atsisakytų moralinės kovos ir apleistų gėrio kovą, į kurią veda įtikėjimas, dar kartą pažvelgė į Jėzų ant kryžiaus ir tuomet, įkvėpti to vaizdo, kaip Dievas atiduoda savo įsikūnijusią gyvybę, būdamas atsidavęs nesavanaudiškai žmogaus tarnystei, su sunkumais grūmėsi toliau.

Mirties ant kryžiaus triumfą apibendrina Jėzaus požiūrio į savo kankintojus dvasia. Jis kryžių pavertė meilės triumfo prieš neapykantą ir tiesos pergalės prieš blogį amžinuoju simboliu, kada meldėsi, “Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.” Tas meilės atsidavimas užkrėtė visą milžinišką visatą; mokiniai ja užsikrėtė nuo savo Mokytojo. Pats pirmasis jo evangelijos mokytojas, kuris buvo pašauktas atiduoti savąją gyvybę šitoje tarnystėje, sakė, kada jie mirtinai užmėtė jį akmenimis, “Nekaltink jų dėl šitos nuodėmės.”

Kryžius aukščiausiu laipsniu apeliuoja į tai, kas žmoguje yra geriausia, kadangi jis atskleidžia tą, kuris buvo pasirengęs atiduoti savąją gyvybę tarnaudamas savo bičiuliams žmonėms. Nė vienas žmogus

[2019]▼

negali turėti tokios meilės, kuri būtų didesnė už šitą: kad savąją gyvybę jis norėtų atiduoti už savo draugus – o Jėzus turėjo tokią meilę, kad savąją gyvybę jis norėjo atiduoti už savo priešus, tokią meilę, kuri buvo didesnė už bet kokią meilę iki tol žinomą žemėje.

Kituose pasauliuose, taip pat ir Urantijoje, šitas didingas vaizdinys, kaip ant Golgotos kryžiaus mirė žmogiškasis Jėzus, sužadino mirtingųjų jausmus, tuo tarpu angelams jis sukėlė aukščiausią atsidavimą.

Kryžius yra šventos tarnystės, gyvenimo, kuris yra pašvenčiamas savo bichiulių gerovei ir išgelbėjimui, tas aukštasis simbolis. Kryžius nėra simbolis to, kad nekaltas Dievo Sūnus buvo paaukotas vietoje kaltų nusidėjėlių, ir tam, kad būtų nuramintas įžeisto Dievo itūžis, bet, žemėje ir per visą milžinišką visatą, amžiams jis yra šventas simbolis to, kaip teisieji save padovanoja piktadariams ir juos išgelbsti šitos pačios meilės atsidavimo dėka. Kryžius iš tiesų yra nesavanaudiškos tarnystės aukščiausios formos simbolis, bet kokio teisingo gyvenimo visiškas padovanojimas, kada aukščiausiu laipsniu yra atsiduodama tarnystei iš visos širdies, net mirčiai, mirčiai ant kryžiaus. Ir Jėzaus savęs padovanojimo gyvenimo šito didingo simbolio pats tas vaizdas mus visus tikrai įkvepia, kad mes norėtume eiti ir padaryti lygiai tą patį.

Kada mąstantys vyrai ir moterys žvelgs į Jėzų, kaip jis savąją gyvybę atiduoda ant kryžiaus, tada vargu ar jie galės vėl sau leisti skųstis net ir dėl žiauriausių gyvenimo sunkumų, tuo labiau dėl smulkių rūpesčių ir dėl daugelio grynai įsivaizduojamų skriaudų. Jo gyvenimas buvo toks šlovingas, o mirtis tokia pergalinga, jog mes visi esame suvilioti tokio noro, kad patirtume tiek vieną, tiek ir kitą. Visas Mykolo savęs padovanojimas, pradedant jo jaunystės dienomis ir baigiant jo mirties ant kryžiaus šituo sukrečiančiu reginiu, turi tikrai traukiamąją galią.

Tada, žvelgdami į kryžių kaip į Dievo apreiškimą, įsitinkite, kad į jį nežiūrite primityvaus žmogaus akimis, o taip pat ir vėlesniojo barbaro požiūriu, nes ir vienas, ir kitas Dievą laikė negailestingu Valdovu, kuris remiasi rūšiu teisingumu ir griežtu įstatymo įgyvendinimu. Vietoje šito, įsitinkite, kad šiame kryžiuje jūs matote Jėzaus meilės ir atsidavimo savo gyvenimo misijai save padovanoti savo milžiniškos visatos mirtingųjų rasėms baigiamąjį pasireiškimą. Žmogaus Sūnaus mirtyje pamatykite aukščiausiąją viršūnę to, kaip atsiskleidžia Tėvo dieviškoji meilė savo sūnams mirtingosiose sferose. Šitokiu būdu kryžius išreiškia atsidavimą savanoriškai meilei ir savanoriško išgelbėjimo padovanojimą visiems tiems, kurie tokias dovanas ir atsidavimą nori priimti. Kryžius nebuvo susijęs su kokiais nors Tėvo reikalavimais – tikrai su tuo, ką Jėzus taip noriai davė ir ko išvengti jis atsisakė.

Jeigu žmogus negali deramai įvertinti Jėzaus ir suprasti jo savęs padovanojimo žemėje reikšmės, tai jam bent jau gali būti suprantamos ir artimos jo fizinės kančios. Nė vienam žmogui daugiau niekada nebereikės baimintis, jog Kūrėjas nežino jo žemiškųjų kančių pobūdžio ir laipsnio.

Mes žinome, jog mirtis ant kryžiaus nebuvo tam, kad būtų pasiektas žmogaus susitaikymas su Dievu, bet ji buvo tam, kad stimuliuotų žmogaus *suvokimą* apie Tėvo amžinąją meilę ir jo Sūnaus nesibaigiantį gailestingumą, ir kad šitas visuotines tiesas praneštų visai visatai.

[2020]▼

189 DOKUMENTAS

PRISIKĖLIMAS

NETRUKUS, kai tik Jėzus penktadienio popietę buvo palaidotas, Neadono archangelų vadovas, tuo metu buvęs Urantijoje, sukviėtė miegančiųjų valinių tvarinių prikėlimo tarybą ir ėmė svarstyti, koku metodu būtų galima prikelti

Jėzų. Šitie susirinkę vietinės visatos sūnūs, Mykolo tvariniai, šitaip padarė savo pačių iniciatyva; Gabrielis jų nebuvo sukviets. Iki vidurnakčio jie buvo priėję tokios išvados, jog tvarinys negali nieko padaryti, kad Kūrėjo prisikėlimą palengvintų. Jie nusprendė išiklausyti į tą patarimą, kurį jiems pateikė Gabrielis, jiems paaiškinęs, kadangi Mykolas “savąją gyvybę atidavė savo laisva valia, tai jis taip pat turi ir tą galią ją susigražinti sutinkamai su savo apsisprendimu.” Iškart kai tik šitoji archangelų, Gyvybės Nešėjų, ir jų įvairių partnerių, kurie jiems padeda tame darbe, kai tvariniai atstatomi ir sukuriami morontijoje, taryba savo pasitarimą baigė, tada Jėzaus Personalizuotas Derintojas, kuris asmeniškai vadovavo susirinkusioms dangiškosioms gausybėms tuo metu buvusioms Urantijoje, nerimastingai laukiantiems stebėtojams pasakė šiuos žodžius:

“Nė vienas iš jūsų negali nieko padaryti, kad padėtų savo Kūrėjui-tėvui sugrįžti į gyvenimą. Kaip šios sferos mirtingasis jis patyrė mirtingojo mirtį; kaip visatos Valdovas jis vis tiek gyvena. Tai, ką jūs stebite, yra Jėzaus iš Nazareto mirtingas perėjimas iš gyvenimo materialiam kūne į gyvenimą morontijoje. Šito Jėzaus dvasinis perėjimas buvo užbaigtas tuo metu, kada aš atsiskyriau nuo jo asmenybės ir tapau jūsų laikinuoju valdytoju. Jūsų Kūrėjas-tėvas nusprendė pereiti per visą savo mirtingųjų tvarinių patyrimą, nuo gimimo materialiuose pasauliuose, toliau per natūralią mirtį ir prisikėlimą morontijoje, į tikrosios dvasinės egzistencijos statusą. Tam tikrą šito patyrimo fazę jūs netrukus pamatysite, bet joje dalyvauti jūs negalite. Tų dalykų, kuriuos jūs paprastai darote tvariniui, negalite padaryti Kūrėjui. Sūnus Kūrėjas pats savyje turi tą galią, kad save padovanotų bet kurio iš savo sukurtų sūnų pavidalu; jis pats savyje turi tą galią, kad atiduotų savo matomą gyvybę ir ją vėl susigražintų; ir šitą galią jis turi Rojaus Tėvo tiesioginiu įsakymu, ir aš žinau, ką sakau.”

Kada jie išgirdo šiuos Personalizuoto Derintojo žodžius, tada visi ėmė nerimastingai laukti, pradedant Gabrieliumi ir baigiant pačiu nuolankiausiu cherubimu. Jie matė Jėzaus mirtingą kūną kape; jie pastebėjo jų mylimo Valdovo veiklos visatoje įrodymų; ir tokių reiškinių nesuprasdami, jie kantriai laukė naujų įvykių.

1. MORONTINIS PERĖJIMAS

Sekmadienio rytą antrą keturiasdešimt penkios, Rojaus įsikūnijimų komisija, susidedanti iš septynių nenustatytų Rojaus asmenybių, atvyko į vietą ir

[2021]▼

nedelsiant išsidėstė prie kapavietės. Be dešimties minučių trečią, iš Juozapo naujosios kapavietės ėmė skliti sumaišytos materialios ir morontinės veiklos intensyvios vibracijos, o dvi minutės po trijų, šitą sekmadienio rytą, balandžio 9-ąją, 30 m. po Kr. gim., prisikėlusį Jėzaus iš Nazareto morontinė forma ir asmenybė išėjo iš kapavietės.

Kai tik prisikėlęs Jėzus laidojimo kapavietę paliko, tai materialus kūnas, kuriame jis gyveno ir dirbo žemėje beveik trisdešimt šešerius metus, vis dar tebegulėjo kapavietės nišoje, nepajudintas ir suvyniotas į drobulę, lygiai taip, kaip penktadienio popietę jį ilsėtis ramybėje buvo paguldę Juozapas ir jo pagalbininkai. Taip pat ir akmuo prieš įėjimą į kapavietę buvo visiškai nepajudintas; Piloto antspaudas buvo vis dar nesulaužytas; kareiviai vis dar

tebebuvo sargyboje. Šventyklos sargybiniai budėjo visą laiką; romėnų sargyba buvo pakeista vidurnaktį. Nė vienas iš šitų sargų neįtarė, kad tas objektas, dėl kurio jie budi, prisikėlė nauja ir aukštesnė egzistencijos forma, ir kad jo kūnas, kurį jie saugo, dabar yra nebereikalingas išorinis apvalkalas, kuris nebeturi jokio tolimesnio ryšio su išlaisvinta ir prikelta Jėzaus morontine asmenybe.

Žmonija neskuba suvokti, jog, viso to, kas yra asmenis, materija yra morontijos griaučiai, ir jog ir vienas, ir kitas yra besitęsiančios dvasinės tikrovės atspindėtas šešėlis. Kiek dar praeis laiko iki to meto, kada jūs žiūrėsite į laiką kaip į amžinybės ir erdvės judantį atvaizdą, kaip į Rojaus realybių pralekiantį šešėlį?

Tiek, kiek mes galime spręsti, nė vienas tvarinys iš šitos visatos, o taip pat ir jokia kita asmenybė iš kitos visatos visiškai nebuvo susijusi su Jėzaus iš Nazareto šituo morontiniu prisikėlimu. Penktadienį savąją gyvybę jis atidavė kaip šios sferos mirtingasis; sekmadienio rytą jis vėl ją susigražino kaip Norlatiadeko žvaigždyno Satanijos sistemos morontinė būtybė. Daug ko, kas yra susiję su Jėzaus prisikėlimu, mes nesuprantame. Bet mes žinome, jog tai atsitiko taip, kaip mes papasakojome ir maždaug mūsų nurodytu laiku. Mes taip pat galime pastebėti, jog visi žinomi reiškiniai, susiję su morontiniu perėjimu, arba morontiniu prisikėlimu, įvyko tiesiog Juozapo naujojoje kapavietėje, kur mirtingi materialūs Jėzaus palaikai gulėjo įvynioti į laidojimo drobulę.

Mes žinome, kad nė vienas vietinės visatos tvarinys šitame morontiniame pažadinime nedalyvavo. Mes pastebėjome, kaip tos septynios Rojaus asmenybės kapavietę apsupo, bet nematėme nieko, kad jos ką nors darytų, kas būtų susiję su Mokytojo pažadinimu. Kai tikrai Jėzus pasirodė greta Gabrielio, tiesiog virš kapavietės, tada tos septynios asmenybės iš Rojaus davė ženklą, rodantį, kad jos ketina nedelsiant išvykti į Uversą.

Imkime ir amžiams paaiškinkime Jėzaus prisikėlimo sampratą pateikdami tokius teiginius:

1. Jo materialus arba fizinis kūnas nebuvo prisikėlusios asmenybės dalis. Kada Jėzus išėjo iš kapo, tada jo materialus kūnas liko kapavietėje nepalietas. Jis paliko kapavietę nepajudinęs tų akmenų, kurie buvo užtvėrę įėjimą, ir nepažeidęs Piloto antspaudo.

2. Iš kapavietės jis nepasirodė kaip dvasia, o taip pat ir kaip Nebadono Mykolas; jis nepasirodė Kūrėjo Valdovo pavidalu, kokį jis buvo turėjęs iki savojo išikūnijimo mirtingojo materialaus kūno pavidalu Urantijoje.

3. Iš šitos Juozapo kapavietės jis neišėjo turėdamas tokį morontinių asmenybių pavidalą, kokį turi tie, kurie, kaip prikeltos morontinės kylančiosios būtybės, išeina iš Satanijos vietinės sistemos pirmojo gyvenamojo pasaulio

[2022]▼

prisikėlimo salių. Ir Mykolo memorialo egzistavimas mansonijos pirmojo gyvenamojo pasaulio prisikėlimo salių milžiniško kiemo centre leidžia mums

daryti išvadą, jog Mokytojo prisikėlimui Urantijoje buvo kažkoku būdu padedama šitame, pirmajame iš sistemos gyvenamųjų pasaulių.

Jėzaus pirmasis veiksmas prisikėlus iš kapo buvo pasisveikinimas su Gabrieliu ir nurodymas jam toliau likti atsakingu už vykdomosios valdžios reikalus visatoje vadovaujant Emanueliui, o tada Melkizedekų vadovui jis nurodė perduoti jo broliškus linkėjimus Emanueliui. Po šito jis paprašė Edentijos Patį Aukštąjį, kad jo mirtingąjį perėjimą patvirtintų Dienų Senieji; ir atsisukęs į susirinkusias morontines grupes iš šių septynių gyvenamųjų pasaulių, čia atvykusias pasveikinti savo Kūrėjo kaip savosios kategorijos tvarinio, Jėzus ištarė pirmuosius savo pomirtinės karjeros žodžius. Morontinis Jėzus pasakė: “Užbaigęs savo gyvenimą materialame kūne, aš norėčiau trumpą laiką iš tikrųjų pabūti čia laikinojoje formoje, kad galėčiau geriau pažinti savo kylančiųjų tvarinių gyvenimą ir toliau apreikšti savo Tėvo Rojuje valią.”

Baigęs kalbėti, Jėzus davė ženklą Personalizuotam Derintojui, ir tuomet visos protingos visatos būtybės, kurios buvo surinktos į Urantiją, kad pamatytų prisikėlimą, nedelsiant buvo išsiųstos su atitinkamomis savo užduotimis visatoje.

Dabar Jėzus užmezgė morontinio lygio ryšius, jį supažindino, kaip tvarinį, su gyvenimo, kurį jis buvo apsisprendęs trumpą laiką gyventi Urantijoje, reikalavimais. Šitam įvadui į morontinį pasaulį prireikė daugiau negu vienos valandos žemės laiku, ir du kartus reikėjo padaryti pertrauką dėl jo troškimo pabendrauti su savo buvusiais bičiuliais materialiam kūne, kada jie išėjo iš Jeruzalės, kad stebėdamiesi idėmiai apžiūrėtų tuščią kapavietę tam, jog surastų tai, ką jie laikė jo prisikėlimo įrodymu.

Dabar Jėzaus mirtingas perėjimas – morontinis Žmogaus Sūnaus prisikėlimas – yra užbaigtas. Mokytojo, kaip tokios asmenybės, kuri yra tarpinė tarp to, kas yra materialus ir kas yra dvasinis, pereinamoji patirtis prasidėjo. Ir jis visa tai atliko dėka tos galios, kuri neatskiriamai yra jo paties viduje; nė viena asmenybė jokios pagalbos jam nesuteikė. Dabar jis gyvena kaip morontijos Jėzus, ir tuo metu, kada jis pradeda šitą morontinį gyvenimą, jo materialus kūnas nepalietas guli tenai kapavietėje. Kareiviai vis dar tebesaugo, o gubernatoriaus antspaudas ant akmenų dar nesulaužytas.

2. JĖZAUS MATERIALUS KŪNAS

Dešimt minučių po trijų, kada prisikėlęs Jėzus bendravo su susirinkusiomis morontinėmis asmenybėmis iš Satanijos septynių gyvenamųjų pasaulių, archangelų – prisikėlimo angelų – vadovas kreipėsi į Gabrielį ir paprašė Jėzaus mirtingojo kūno. Tarė archangelų vadovas: “Mes negalime dalyvauti Mykolo, mūsų valdovo, savęs padovanojimo patyrimo morontiniame prisikėlime, bet mes norėtume jo mirtingus palaikus paimti į savąją globą, kad jie nedelsiant būtų sunaikinti. Mes nesiūlome panaudoti savojo dematerializavimo metodo; mes tiesiog norėtume sukelti pagreitinto laiko procesą. Užtenka to, kad mes matėme, kaip Valdovas gyvena ir miršta Urantijoje; dangiškujų gausybių bus pasigailėta tuo, kad jų atmintyje nebus to vaizdo, kaip ilgai irsta visatos Kūrėjo ir Rėmėjo žmogiškoji forma. Viso Neadono protingų būtybių vardu, aš prašau mandato, kad į mano globą būtų atiduotas Jėzaus iš Nazareto mirtingas kūnas ir kad mes būtume įgalinti jį nedelsiant sunaikinti.”

[2023]▼

Ir kada Gabrielis pasitarė su vyresniuoju Pačiu Aukštuoju iš Edentijos, tada dangiškujų gausybių atstovui archangelui buvo duotas leidimas atlikti tokį Jėzaus fizinių palaikų sunaikinimą, koks jam atrodys tinkamas.

Kai tik šitas archangelų vadovo prašymas buvo patenkintas, tada jis pasikvietė sau į pagalbą daug savo bičiulių, drauge su didžiuliu kiekiu atstovų iš visų dangiškujų asmenybių kategorijų, ir tuomet, padedant Urantijos tarpinėms būtybėms, pradėjo Jėzaus fizinio kūno pasiėmimo procesą. Šitas miręs kūnas buvo grynai materialus kūrinys; jis buvo fizinis ir materialus tikraja šio žodžio prasme; iš kapavietės jo nebuvo galima pašalinti taip, kaip iš užantspauduoto kapo galėjo išeiti prisikėlusį morontinę formą. Padedant tam tikroms morontinėms pagalbinėms asmenybėms, morontinę formą galima padaryti tokia, kad vienu metu, ji būtų tarsi dvasinė, taip, kad ji nereaguotų į įprastą materiją, tuo tarpu kitu metu, ji gali tapti matoma materialioms būtybėms ir su ja gali bendrauti materialios būtybės, tokios, kaip ir šių sferų mirtingieji.

Ruošiantis Jėzaus kūną iš kapavietės pašalinti prieš tai, kada jie oriai ir pagarbiai jį sunaikins beveik tik akimirksnį trunkančio suirimo dėka, Urantijos antrinės tarpinės būtybės gavo užduotį nuo įėjimo į kapavietę nuridenti į šalį akmenis. Didesnis iš šitų dviejų akmenų buvo masyvus apskritas luitas, didele dalimi panašus į malūno girnas, ir jis judėjo grioveliu, iškaltu uoloje, tokiu būdu, kad jį buvo galima ridinti pirmyn ir atgal, atidarant arba uždarant kapavietę. Kada saugantys žydų sargybiniai ir romėnų kareiviai, blankioje ryto šviesoje, pamatė, kaip šitas didžiulis akmuo ima risti į šalį nuo įėjimo į kapavietę, akivaizdžiai pats savaime – be kokių nors matomų priemonių, kurios tokį judėjimą paaiškintų – tada juos apėmė baimė ir panika, ir jie lėkte nulėkė iš tos vietos. Žydai parbėgo į namus, po to sugrįžo, kad apie šiuos dalykus praneštų savo kapitonui šventykloje. Romėnai nulėkė į Antonijo tvirtovę ir pranešė, ką buvo matę, centurionui, kai tik tai šis atvyko į budėjimą.

Žydų lyderiai pradėjo tą nešvarų reikalą, kad tariamai atsikratytų nuo Jėzaus pasiūlydami kyšį išdavikui Judui, o dabar, kada susidūrė su šita gluminančia padėtimi, vietoje to, kad galvotų, kaip nubausti tuos sargybinius, kurie pabėgo iš savo posto, jie griebėsi to, kad šiuos sargybinius ir romėnų kareivius ėmė papirkinėti. Jie kiekvienam iš šitų dvidešimties vyrų sumokėjo tam tikrą sumą pinigų ir paliepė jiems, kad visiems sakytų: “Tuo metu, kada mes naktį miegojome, jo mokiniai užpuolė mus ir jo kūną išsinešė.” Ir žydų lyderiai kareiviams tvirtai pažadėjo, kad juos gins prieš Pilotą, jeigu kada nors gubernatorius sužinotų, kad jie paėmė kyšį.

Krikščioniškas tikėjimas į Jėzaus prisikėlimą buvo grindžiamas “tuščios kapavietės” faktu. Iš tikrųjų tai buvo faktas, jog kapavietė buvo tuščia, bet kai dėl prisikėlimo, tai nėra tiesa. Kapavietė iš tiesų buvo tuščia, kada atėjo pirmieji tikintieji, ir šitas faktas, susietas su neabejotinu Mokytojo prisikėlimo faktu, atvedė į tai, kad buvo suformuluotas toks tikėjimas, kuris buvo neteisingas: mokymas, kad iš kapo prisikėlė Jėzaus materialus ir mirtingas kūnas. Tiesa, turinti reikalo su dvasinėmis realybėmis ir amžinosiomis vertybėmis, nevisada gali būti sukuriama akivaizdžių faktų suderinimu. Nors atskiri faktai gali būti materialiai ir teisingi, bet tai nereiškia, jog faktų grupės sujungimas turi būtinai vesti į teisingas dvasines išvadas.

Juozapo kapavietė buvo tuščia ne dėl to, kad Jėzaus kūnas buvo atstatytas arba prikeltas, bet dėl to, kad buvo patenkintas dangiškųjų gausybių prašymas ypatingai ir unikaliai jį sunaikinti, kad būtų “dulkės į dulkę”

[2024]▼

sugrįžimas, neišterpiančiant laiko uždelsimui ir nevykstant mirtingo irimo ir materialaus gedimo įprastiems ir matomiems procesams.

Mirtingi Jėzaus palaikai patyrė tą patį natūralų elementų suirimo procesą, koks yra būdingas visiems žmogiškiesiems kūnams žemėje, išskyrus tai, kad laiko atžvilgiu, šitas natūralus suirimo būdas buvo nepaprastai paspartintas, pagreitintas iki tokio laipsnio, kad įvyko beveik akimirksniu.

Mykolo prisikėlimo tikrieji įrodymai savo prigimtimi yra dvasiniai, nors šitą mokymą ir sustiprina šios sferos daugelio mirtingųjų, kurie su prisikėlusiu morontiniu Mokytoju susitiko, jį atpažino, ir su juo bendravo, parodymai. Jis tapo beveik vieno tūkstančio žmogiškųjų būtybių asmeninio patyrimo dalimi iki to laiko, kada su Urantija atsisveikino galutinai.

3. PRISIKĖLIMAS DĖL NAUJOS DIEVIŠKOSIOS TVARKOS

Šiek tiek po pusės penkių šitą sekmadienio rytą Gabrielis sukviėtė archangelus ir pasirengė paskelbti bendrą prisikėlimą, susijusį su Adominės dieviškosios tvarkos užbaigimu Urantijoje. Kada milžiniška serafimų ir cherubimų gausybė, susijusi su šituo didžiu įvykiu, buvo išdėstyta tinkama tvarka, tada morontinis Mykolas pasirodė prieš Gabrielį, sakydamas: “Kaip manasis Tėvas gyvybę turi savyje, lygiai taip jis iš tikrųjų davė ją šiam Sūnui, kad turėtų gyvybę savyje. Nors aš dar ne iki galo naudojuosi visatos valdžia, bet šitas savo paties nustatytas apribojimas jokia būdu neapriboja gyvybės padovanojimo mano miegantiesiems sūnums; tegul prasideda planetinio prisikėlimo kvietimas pagal sąrašą.”

Tada archangelų grandinė pirmą kartą veikė iš Urantijos. Gabrielis ir archangelų gausybės nuvyko į planetos dvasinio poliariškumo vietą, ir kada Gabrielis davė ženklą, tada į sistemos pirmąjį gyvenamąjį pasaulį akimirksniu nuskriejo Gabrielio balsas, sakantis: “Mykolo nurodymu, Urantijos naujosios dieviškosios tvarkos mirusieji teprisikelia!” Tada visi Urantijos žmogiškųjų rasių išlikusieji, kurie buvo užmigę nuo Adomo laikų, ir kuriems dar nebuvo paskelbtas nuosprendis, atsirado mansonijos prisikėlimo salėse, parengti tam, kad gautų morontinį pavidalą. Ir akimirksniu serafimai ir jų pagalbininkai pasirengė išvykti į gyvenamuosius pasaulius. Paprastai šitie serafiniai sargybiniai, kažkada paskirti į šitų išliekančiųjų mirtingųjų grupinę apsaugą, būtų dalyvavę jų pažadinimo metu mansonijos prisikėlimo salėse, bet šituo laiku jie buvo šitame pačiame pasaulyje, kadangi čia būtinai turėjo dalyvauti Gabrielis, sąsajoje su Jėzaus morontiniu prisikėlimu.

Nežiūrint to, kad nesuskaičiuojamas kiekis individų, turėjusių asmeninius serafinius sargus, ir tų, kurie buvo pasiekę reikalingą dvasinės asmenybės išsivystymą, buvo patekęs į mansoniją vėlesniaisiais amžiais po Adomo ir Ievos laikų, ir nors buvo daug specialiųjų ir tūkstantmečių Urantijos sūnų prisikėlimų, bet šitas buvo trečiasis iš planetinių kvietimų pagal sąrašą, arba prisikėlimų dėl

užbaigtos naujosios dieviškosios tvarkos. Pirmasis įvyko Planetos Princo atvykimo metu, antrasis buvo Adomo laikais, o šitas, trečiasis, pažymėjo Jėzaus iš Nazareto morontinį prisikėlimą, mirtingojo perėjimą.

Kada archangelų vadovas gavo planetinio prisikėlimo ženklą, tada Žmogaus Sūnaus Personalizuotas Derintojas savosios valdžios dangiškosioms gausybėms, suburtoms Urantijoje, atsisakė, sugražindamas visus šiuos vietinės visatos sūnus atgal į jų atitinkamų vadovų jurisdikciją. Ir

[2025]▼

kada jis tą padarė, tada išvyko į Salvingtoną, kad pas Emanuelį užregistruotų tai, jog Mykolas mirtingąjį perėjimą užbaigė. Ir nedelsiant juo pasekė visos dangiškosios gausybės, kurių paslaugos nebebuvo reikalingos Urantijoje. Bet Gabrielis pasiliko Urantijoje su morontiniu Jėzumi.

Ir tai yra pasakojimas apie Jėzaus prisikėlimo įvykius, kaip į juos žvelgė tie, kurie matė juos tokiais, kokie jie tikrųjų buvo, be šališko ir suvaržyto žmogiškojo požiūrio apribojimų.

4. TUŠČIOS KAPAVIETĖS SURADIMAS

Kada mes artėjame prie Jėzaus prisikėlimo laiko šitą ankstyvą sekmadienio rytą, tada reikėtų prisiminti, jog šie dešimt apaštalų buvo Elijo ir Marijos Morkaus namuose, kur jie miegojo viršutiniame kambaryje, ilsėdamiesi ant tų pačių kušėčių, ant kurių jie buvo patogiai įsitaisę per paskutiniąją vakarienę su savo Mokytoju. Šitą sekmadienio rytą jie buvo susirinkę visi, išskyrus Tomą. Tomas su jais pabuvo keletą minučių vėlyvą šeštadienio vakarą, kada jie pirmą kartą susirinko drauge, bet matyti apaštalus, o taip pat galvoti apie tai, kas atsitiko Jėzui, jam buvo perdaug. Jis nužvelgė savo bičiulius ir tuoj pat iš kambario išėjo, nukeliavo į Simono namus Betfage, kur jis nusprendė sielvartauti vienatvėje. Visi apaštalai kentėjo, ne tiek dėl to, kad juos būtų apėmusios abejonės ir neviltis, kiek iš baimės, sielvarto, ir gėdos.

Nikodemo namuose buvo drauge susirinkę, su Dovydu Zabediejumi ir Juozapu iš Arimatėjos, maždaug dvylika ar penkiolika žymesnių Jėzaus mokinių iš Jeruzalės. Juozapo iš Arimatėjos namuose buvo apie penkiolika ar dvidešimt geriausių moterų tikinčiųjų. Juozapo namuose gyveno tiktai šitos moterys, ir jos buvo drauge, iš namų neišėjo niekur, Sabato dienos valandomis ir vakare po Sabato, tokiu būdu jos nieko nežinojo ir apie karinę sargybą, kuri saugojo kapavietę; jos taip pat tikrai nieko nežinojo ir apie tai, kad prie įėjimo į kapavietę buvo atridentas antrasis akmuo, ir kad ant šitų abiejų akmenų buvo uždėti Piloto antspaudai.

Šiek tiek prieš tris šitą sekmadienio rytą, kada rytuose ėmė rodytis pirmieji dienos požymiai, penkios iš šių moterų išėjo prie Jėzaus kapavietės. Jos buvo gausiai pasiruošusios specialių balzamavimo losjonų, ir su savimi nešėsi daug lininių tvarsčių. Jos turėjo tikslą Jėzaus kūnui suteikti kruopštesnį mirusiojo

patepimą ir jį rūpestingiau apvynioti naujais tvarsčiais.

Šios moterys, kurios ėjo atlikti šitos Jėzaus kūno patepimo misijos buvo: Marija Magdalena, Marija, Alfiejaus dvynių motina, Salomėja, Zabediejų brolių motina, Joana, Kuzo žmona, ir Suzana, Ezro iš Aleksandrijos dukra.

Buvo maždaug pusė keturių, kada šios penkios moterys, apsikrovusios savo aliejais, atėjo prie tuščios kapavietės. Kada jos ėjo iš miesto per Damasko vartus, tada sutiko būrį kareivių, lekiančių į miestą, daugiau ar mažiau apimtų panikos, ir tai jas privertė kelioms minutėlėms stabtelėti; bet, kai nieko daugiau neatsitiko, tai savo kelionę jos tęsė toliau.

Jos labai nustebo, kada pamatė nuo įėjimo į kapavietę į šalį nuridentus akmenis, kadangi išeidamos jos tarpusavyje šnekėjosi, "Kas gi mums padės nuridenti į šalį tą akmenį?" Jos pasidėjo savo nešulius ir ėmė su baimė ir dideliu nusistebėjimu dairytis viena į kitą. Tuo metu, kada jos stovėjo ten,

[2026]▼

drebėdamos iš baimės, Marija Magdalena surizikavo apeiti aplink mažesnį akmenį ir išdrįso įeiti į tuščią kapavietę. Šita Juozapo kapavietė buvo jo sode ant kalno šlaito rytinėje kelio pusėje, ir įėjimas į ją taip pat buvo rytų pusėje. Iki šitos valandos nauja diena buvo pakankamai išaušusi, jog Marija galėtų pažvelgti gilyn į tą vietą, kur buvo paguldytas Mokytojo kūnas ir, jog pamatyti, kad jo nebėra. Akmens nišoje, kur jie buvo paguldę Jėzų, Marija matė tiktai tą sulankstytą rankšluostį, ant kurio buvo paguldyta jo galva, ir tuos tvarsčius, į kuriuos jis buvo įvyniotas, kurie gulėjo nepaliesiti, ir taip, kaip jie buvo padėti iki to laiko, kada dangiškosios gausybės kūną pašalino. Drobulė gulėjo ant grindų prie laidojimo nišos.

Kai tik Marija keletą akimirku pastovėjo kapavietės tarpduryje (iš pradžių įėjusi į kapavietę, ji nematė aiškiai), ji pamatė, kad Jėzaus kūno nebėra, o jo vietoje buvo tiktai šitos įkapės, ir tada ji sušuko tokiu balsu, kuriame buvo nerimas ir kančia. Visos moterys buvo nepaprastai susijaudinusios; jos buvo nervingai įsitempusios visą laiką nuo tos akimirkos, kada prie miesto vartų sutiko panikos apimtus kareivius, o kada Marija šitaip skausmingai surėkė, tada jas apėmė siaubas, ir jos tekinomis pabėgo. Ir nesustojo tol, kol nenubėgo viso kelio iki Damasko vartų. Iki šito laiko Joana suvokė, kad jos paliko Mariją; ji padėjo savo kompanionėms atsipeikėti, ir jos vėl pasuko link kapavietės.

Joms artinantis prie kapavietės, išsigandusi Magdalena, kurią dar labiau apėmė siaubas, kada išėjusi iš kapavietės, nebesurado laukiančių savo seserų, dabar bėgo pas jas, iš susijaudinimo šaukdama: "Jo ten nebėra – jie išsinešė jį!" Ir ji nuvedė jas atgal prie kapavietės, ir jos visos įėjo į vidų ir pamatė, kad ji yra tuščia.

Tada visos penkios moterys atsisėdo ant akmens netoli įėjimo ir aptarė padėtį. Joms dar nebuvo atėjusi mintis, kad Jėzus buvo prikeltas. Per Sabatą jos buvo pačios atskirai vienos, ir jos priėjo nuomonės, jog kūnas buvo perneštas į kitą kapavietę. Tačiau, kada jos aptarinėjo šitokį dilemos sprendimą, tada jos niekaip negalėjo paaiškinti, kodėl įkapės buvo sudėtos tvarkingai; kaip buvo galima pašalinti kūną, kadangi patys tie tvarsčiai, į kuriuos jis buvo įvyniotas, yra palikti toje pačioje padėtyje ir akivaizdžiai nepaliesiti ant laidojimo lentynos?

Ten šitoms moterims besėdint šitos naujos dienos ankstyvomis aušros valandomis, jos pažvelgė į vieną pusę ir pastebėjo tylintį ir nejudantį nepažįstamąjį. Akimirkai jos ir vėl išsigando, bet Marija Magdalena, pribėgusi ir kreipdamasi į jį, tarsi ji būtų pamaniusi, kad jis galėtų būti šito sodo prižiūrėtojas, paklausė: "Kur jūs nunešėte Mokytoją? Kur jūs jį paguldėte? Pasakyk mums, kad mes galėtume nueiti ir paimti jį." Kada nepažįstamasis Marijai neatsakė, tada ji ėmė verkti. Tuomet joms prašneko Jėzus, tardamas, "Ko jūs ieškote?" Marija atsakė: "Mes ieškome Jėzaus, kuris buvo palaidotas, kad ilsėtųsi Juozapo kapavietėje, bet jo nebėra. Ar tu žinai, kur jie nunešė jį?" Tuomet tarė Jėzus: "Argi šitas Jėzus nesakė jums, dar Galilėjoje, kad jis mirs, bet ir vėl prisikels?" Šitie žodžiai moteris pritrėkė, bet Mokytojas buvo taip pasikeitęs, kad jos vis dar neatpažino jo, nugarą atsukusio į blyšką šviesą. Ir joms apmaštant jo žodžius, jis kreipėsi į Magdalėną pažįstamu balsu, ištardamas, "Marija." Ir kada ji išgirdo tą gerai pažįstamos užuojautos ir kupino meilės pasveikinimo žodį, tada ji suprato, jog tai buvo Mokytojo balsas, ir ji greitai parklupo ant kelių prie jo kojų, tuo pačiu metu sušukdama, "Mano Viešpatie, ir mano Mokytojau!" Ir visos kitos moterys suvokė, jog būtent Mokytojas ir stovi prieš jas pašlovintoje formoje, ir jos tuoj pat puolė prieš jį ant kelių.

[2027]▼

Šitos žmogiškosios akys galėjo pamatyti morontinę Jėzaus formą dėka specialios tarnystės, kurią atliko transformuotojai ir tarpinės būtybės, drauge su tam tikromis morontinėmis asmenybėmis tuo metu lydėjusiomis Jėzų.

Kada Marija siekė jo kojas apkabinti, tada Jėzus tarė: "Neliesk manęs, Marija, nes aš nebesu toks, kokį tu mane pažinojai materialaus kūno pavidalu. Šitoje formoje kažkurį laiką aš tikrai pabūsiu su jumis, prieš tai, kada pakilsiu pas Tėvą. Bet dabar eikite, jūs visos, ir pasakykite mano apaštalams – ir Petriui – kad aš prisikėliau ir kad su manimi jūs šnekėjotės."

Kai tik šitos moterys atsigavo iš nuostabos šoko, jos nuskubėjo atgal į miestą ir į Elijo Morkaus namus, kur šiems dešimčiai apaštalų papasakojo viską, kas joms buvo atsitikę; bet apaštalai nebuvo linkę jomis patikėti. Iš pradžių jie manė, kad jos buvo mačiusios viziją, tačiau, kada Marija Magdalena pakartojo tuos žodžius, kuriuos joms buvo sakęs Jėzus, ir kada Petras išgirdo savo vardą, tada jis išlėkė iš viršutinio kambario, tuoj pat juo pasekė ir Jonas, ir bėgo greitai, kad pasiektų kapavietę ir visa tai pamatytų pats.

Moterys pakartojo pasakojimą apie pašnekesį su Jėzumi likusiems apaštalams, bet jie nepatikėjo; ir patys išsiaiškinti jie neišėjo, kaip tą padarė Petras ir Jonas.

5. PETRAS IR JONAS PRIE KAPAVIETĖS

Šiems dviems apaštalams bėgant į Golgotą ir prie Juozapo kapavietės, Petro mintyse baimė ir viltis keitė viena kitą; jis bijojo sutikti Mokytoją, bet jo viltį sužadino tas pasakojimas, kad Jėzus pasiuntė žodį specialiai jam. Jis buvo pusiau įtikintas, kad Jėzus iš tikrųjų yra gyvas; jis prisiminė tą pažadą prisikelti

trečiąją dieną. Keista tą sakyti, bet šitas pažadas jam ir į galvą neatėjo nuo nukryžiuavimo iki šitos akimirkos, kada dabar jis lekia į šiaurę per Jeruzalę. Kada Jonas išbėgo iš miesto, tada jo sieloje ėmė trykšti keista džiaugsmo ir vilties ekstazė. Jis buvo pusiau įsitikinęs, jog moterys tikrai matė prisikėlusį Mokytoją.

Jonas, būdamas jaunesnis už Petrą, jį pralenkė ir prie kapavietės atbėgo pirmas. Jonas laukė prie įėjimo, apžiūrinėdamas kapavietę, o ji buvo tokia, kaip ją ir buvo pavaizdavusi Marija. Labai greitai atbėgo ir Simonas Petras ir, įėjęs, pamatė tą patį tuščią kapą su įkapėmis taip ypatingai sudėtomis. Ir kada Petras išėjo į lauką, tada Jonas taip pat įėjo į vidų ir visa tai pamatė pats, ir tuomet jie atsisėdo ant akmens, kad apmąstytytų prasmę to, ką pamatė ir išgirdo. Ir tuo metu, kada jie ten sėdėjo, mintyse permąstė visa tai, kas jiems buvo pasakyta apie Jėzų, bet jie negalėjo suvokti aiškiai to, kas buvo atsitikę.

Petras iš pradžių padarė prielaidą, jog kapas buvo apiplėštas, jog priešai kūną pavogė, galbūt sargybą papirko. Bet Jonas samprotavo, kad vargu ar kapas būtų buvęs paliktas toks tvarkingas, jeigu kūnas būtų išvogtas, ir jis taip pat pateikė klausimą, kaip galėjo atsitikti, jog tvarsčiai buvo palikti, ir taip akivaizdžiai nepaliesiti. Ir vėl jie abu įėjo į kapavietę antrą kartą, kad įkapes apžiūrėtų atidžiau. Kada iš kapavietės jie išėjo antrą kartą, tada pamatė, jog Marija Magdalena buvo sugrįžusi ir prie įėjimo verkė. Marija nuėjo pas apaštalus tikėdama, kad Jėzus buvo prisikėlęs iš kapo, tačiau kada jie visi jos pasakojimu patikėti atsisakė, tada ji buvo prislėgta ir apimta nevilties. Ji norėjo sugrįžti prie kapavietės, kur ji manė, jog buvo girdėjusi pažįstamą Jėzaus balsą.

Kada Marija laukė po to, kai Petras ir Jonas buvo nuėję, tada Mokytojas jai vėl pasirodė, sakydamas: "Neabejok; turėk drąsos tikėti tuo, ką tu matei ir girdėjai. Sugrįžk pas mano apaštalus ir vėl jiems pasakyk, kad aš prisikėliau,

[2028]▼

kad aš tikrai apsireikšiu ir jiems, ir kad netrukus aš tikrai eisiu pirma jų į Galilėją kaip ir prižadėjau."

Marija nulėkė atgal į Morkaus namus ir papasakojo apaštalam, kad ji vėl kalbėjosi su Jėzumi, bet ja jie nepatikėjo. Tačiau kada sugrįžo Petras ir Jonas, tada šaipytis jie nustojo ir juos apėmė baimė ir nuogąstavimas.

[2029]▼

190 DOKUMENTAS

MORONTINIAI JĖZAUS APSIREIŠKIMAI

PRISIKĖLĖS Jėzus dabar ruošiasi praleisti trumpą laikotarpį Urantijoje, turėdamas tikslą patirti šios sferos kylančiąją mirtingojo morontinę karjerą. Nors šitą morontinio gyvenimo laiką jam reikia praleisti savo mirtingojo išikūnijimo pasaulyje, bet visais atžvilgiais tai bus Satanijos mirtingųjų, kurie pereina per Jerusemo septynių gyvenamųjų pasaulių besivystantį morontinį gyvenimą, patyrimo ekvivalentas.

Visa šitoji galia, kuri yra neatskiriama nuo Jėzaus – gyvybės padovanojimas – ir kuri įgalino jį prisikelti iš mirusiųjų, yra būtent ta amžinojo gyvenimo dovana, kurią jis padovanoja karalystės tikintiesiems, ir kuri net ir dabar

garantuoja, kad jie prisikels iš natūralios mirties pančių.

Šios sferos mirtingieji prisikėlimo rytą prisikels su tokios pačios rūšies pereinamuoju arba morontiniu kūnu, kokį turėjo Jėzus tada, kada prisikėlė iš kapo šitą sekmadienio rytą. Šitie kūnai neturi kraujo apytakos, ir tokios būtybės nevalgo įprasto materialaus maisto; ir vis tik, šitos morontinės formos yra realios. Kada tie įvairūs tikintieji pamatė Jėzų po jo prisikėlimo, tada jie iš tikrųjų jį matė; jie nebuvo vizijomis ar haliucinacijomis save apgavusios aukos.

Tvirtas įtikėjimas į Jėzaus prisikėlimą buvo tas kardinalus bruožas, kurį turėjo ankstyvojo evangelijos mokymo visų atšakų tikėjimas. Jeruzalėje, Aleksandrijoje, Antioke, ir Filadelfijoje visus evangelijos mokytojus vienijo šitas neabejotinas įtikėjimas į Mokytojo prisikėlimą.

Žvelgiant į tą svarbų vaidmenį, kurį atliko Marija Magdalena, skelbdama Mokytojo prisikėlimą, reikėtų pastebėti, jog Marija buvo pagrindinė moterų korpuso atstovė, koks buvo Petras apaštalams. Marija nebuvo moterų darbininkių vadovė, bet ji buvo pagrindinė jų mokytoja ir atstovė visuomenei. Marija buvo tapusi labai atsargia moterimi, tokiu būdu jos drąsumas užkalbinant kažkokį vyrą, kurį ji palaikė Juozapo sodo prižiūrėtoju, tiktai parodo, koks ją buvo apėmęs siaubas, kada kapavietę rado tuščią. Būtent jos meilės gilumas ir agonija, jos visiškas atsidavimas, privertė ją, akimirkai, užmiršti tuos įprastinius suvaržymus, keliamus žydų moteriai kreipiantis į nepažįstamą vyrą.

1. PRISIKĖLIMO ŠAUKLIAI

Apaštalai nenorėjo, kad Jėzus paliktų juos; dėl to iš tikrųjų jie visus jo teiginius apie mirtį, kartu su jo pažadais vėl prisikelti, laikė nereikšmingais. Jie nelaukė šio prisikėlimo tokio, koks jis įvyko, ir jie atsisakė tuo patikėti tol, kol tą padaryti buvo priversti, kada susidūrė su neabejotiniais faktais ir absoliučiais įrodymais savo pačių patyrimė.

[2030]▼

Kada apaštalai atsisakė patikėti šių penkių moterų, kurios pareiškė, kad matė Jėzų ir šnekėjosi su juo, žinia, tada Marija Magdalena sugrįžo prie kapavietės, o likusios moterys nuėjo atgal į Juozapo namus, kur apie savo patyrimus papasakojo jo dukrai ir kitoms moterims. Ir šios moterys jų pasakojimu patikėjo. Šiek tiek po šeštos valandos Juozapo iš Arimatėjos duktė ir tos keturios moterys, kurios buvo mačiusios Jėzų, nuėjo į Nikodemo namus, kur viską, kas buvo atsitikę, papasakojo Juozapui, Nikodemui, Dovydui Zabediejui, ir kitiems ten susirinkusiems vyrams. Nikodemas ir kiti suabejojo jų pasakojimu, suabejojo tuo, kad Jėzus yra prisikėlęs iš mirusiųjų; jie manė, jog kūną buvo paėmę žydai. Juozapas ir Dovydas šita žinia buvo linkę tikėti, ir tiek smarkiai, kad jie išskubėjo patikrinti kapavietės, ir jie viską atrado taip, kaip moterys buvo nupasakojusios. Ir jie buvo paskutiniai šitaip apžiūrėję kapavietę, nes pusę aštuonių aukštasis šventikas pasiuntė į kapavietę šventyklos sargybinių kapitoną, kad paimtų įkapes. Kapitonas jas visas suvyniojo į drobulę ir nuo greta buvusios stačios uolos numetė žemyn.

Iš kapavietės Dovydas ir Juozapas tuoj pat pasuko į Elijo Morkaus namus,

kur viršutiniame kambaryje jie surengė pasitarimą su šiais dešimčia apaštalų. Tiktai Jonas Zabediejus buvo linkęs tikėti, nors ir silpnai, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė. Petras iš pradžių patikėjo, tačiau, kada Mokytojo nesurado, tada ėmė labai smarkiai abejoti. Jie visi buvo linkę tikėti, kad kūną paėmė žydai. Dovydas su jais nepradėjo ginčytis, bet išeidamas tarė: "Jūs esate tie apaštalai, ir jūs turėtumėte šiuos dalykus suprasti. Su jumis aš nesiginčysiu; vis tik, dabar aš einu atgal į Nikodemo namus, kur esu sutaręs susitikti su savo pasiuntiniais šita rytą, ir kada jie bus susirinkę draugėn, tada aš tikrai juos pasiūsiu į jų paskutiniąją misiją kaip Mokytojo prisikėlimo šauklius. Aš girdėjau, kaip Mokytojas sakė, jog po to, kai jis turėtų mirti, jis prisikels trečiąją dieną, ir aš juo tikiu." Ir šitaip taręs prislėgtiems ir nuliūdusiems karalystės ambasadoriams, šitas pats save pasiskyręs ryšio ir informacijos rinkimo vadovas su apaštalais išsiskyrė. Eidamas iš viršutinio kambario jis numetė Motiejui Leviui ant kelių Judo kapšą, kuriame buvo visi apaštališkieji pinigai.

Buvo maždaug pusė dešimtos, kada paskutinysis iš dvidešimt šešių Dovydo pasiuntinių atvyko į Nikodemo namus. Dovydas juos iškart pakvietė į erdvų kiemą ir kreipėsi į juos:

"Vyrai ir sielos broliai, visą šitą laiką jūs tarnavote man sutinkamai su savo priesaika man ir vienas kitam, ir aš kviečiu jus paliudyti, jog aš dar niekada nepasiunčiau klaidingos informacijos iš jūsų rankų. Netrukus kaip savanorius karalystės pasiuntinius aš jus pasiūsiu į paskutiniąją užduotį, ir šitą darydamas aš jus atleidžiu nuo jūsų priesaikos ir šituo pasiuntinių korpusą išformuoju. Vyrai, aš jums pareiškiu, jog savąjį darbą mes užbaigėme. Daugiau Mokytojui mirtingųjų pasiuntinių tikrai nebereikia; jis prisikėlė iš mirusiųjų. Jis mums sakė anksčiau negu jį suėmė, kad jis mirs ir vėl prisikels trečiąją dieną. Aš mačiau kapavietę – ji yra tuščia. Aš šnekėjausi su Marija Magdalena ir kitomis keturiomis moterimis, kurios kalbėjosi su Jėzumi. Dabar aš jus išformuoju, su jumis atsisveikinu, ir siunčiu jus su atitinkama užduotimi, ir toji žinia, kurią jūs tikrai nunešite tikintiesiems yra tokia: 'Jėzus prisikėlė iš mirusiųjų; kapavietė yra tuščia.'"

Didžioji dauguma susirinkusiųjų stengėsi įtikinti Dovydą šito nedaryti. Bet jie negalėjo jo paveikti. Tuomet jie siekė įtikinti šiuos pasiuntinius, kad šito nedarytų,

[2031]▼

bet šie nekreipė dėmesio į dvejonų žodžius. Ir tokiu būdu, šiek tiek prieš dešimtą valandą šitą sekmadienio rytą, šitie dvidešimt šeši bėgikai išskubėjo kaip pirmieji šaukliai, pranešantys galingą tiesą-faktą apie prisikėlusį Jėzų. Ir jie išvyko į šitą misiją, kaip ir į daugybę kitų, vykdydami savo priesaiką Dovydui ir vienas kitam. Šitie vyrai jautė didžiulį pasitikėjimą Dovydu. Jie išvyko su šita užduotimi net ir nelaukdami, kad pasišnekėtų su tais, kurie Jėzų buvo matę; jie patikėjo Dovydo žodžiu. Didžioji jų dauguma tikėjo tuo, ką jiems pasakė Dovydas, ir net tie, kurie kažkuria prasme abejojo, šitą žinią nunešė lygiai taip užtikrintai ir lygiai taip greitai.

Apaštalai, tas karalystės dvasinis korpusas, šitą dieną yra susirinkę viršutiniame kambaryje, išsigandę ir abejojantys, tuo tarpu šitie mėgėjai, išreiškiantys pirmąjį bandymą socializuotis su žmogaus brolystės Mokytojo evangelija, vykdydami savo bebaimio ir sumanaus vadovo nurodymus, vyksta tolyn, kad skelbtų prisikėlusį pasaulio ir visatos Išgelbėtoją. Ir į šitą reikšmingą tarnystę jie įsitraukia anksčiau negu jo pasirinktieji atstovai nori patikėti jo žodžiu arba pritarti savo akimis mačiusiųjų liudininkų parodymams.

Šitie dvidešimt šeši buvo pasiūsti į Lozoriaus namus Betanėje ir į visus tikinčiųjų centrus, pradėdant Beršeba pietuose ir baigiant Damasku ir Sidonu šiaurėje; ir nuo Filadelfijos rytuose iki Aleksandrijos vakaruose.

Kada Dovydas su savo sielos broliais išsiskyrė, tada jis nuėjo į Juozapo namus pasiimti savo motinos, ir jie išėjo į Betanę, kad prisijungtų prie laukiančios Jėzaus šeimos. Dovydas gyveno ten Betanėje su Morta ir Marija iki to laiko, kada jos savo žemiškąją nuosavybę pardavė, ir jis lydėjo jas kelionėje pas jų brolių, Lozorių, į Filadelfiją.

Maždaug po vienos savaitės nuo šito laiko Jonas Zabediejus pasiėmė Mariją, Jėzaus motiną, į savo namus Betsaidoje. Jokūbas, Jėzaus vyriausiasis brolis, su savo šeima pasiliko Jeruzalėje. Rūta liko Betanėje su Lozoriaus seserimis. Likusieji Jėzaus šeimos nariai sugrižo į Galilėją. Dovydas Zabediejus išvyko iš Betanės su Morta ir Marija į Filadelfiją, birželio pradžioje, kitą dieną po savo vedybų su Rūta, Jėzaus jauniausiąja seserimi.

2. JĖZAUS APSIREIŠKIMAS BETANĖJE

Nuo morontinio prisikėlimo laiko iki savo dvasios pakilimo į dangų valandos, Jėzus atskirai žemėje savo tikintiesiems matoma forma apsireiškė devyniolika kartų. Jis neapsireiškė savo priešams arba tiems, kurie iš jo pasirodymo matoma forma negalėjo gauti dvasinės naudos. Jo pirmasis apsireiškimas buvo toms penkioms moterims prie kapavietės; antrasis apsireiškimas buvo Marijai Magdalenai, taip pat prie kapavietės.

Trečiasis apsireiškimas įvyko Betanėje šitą sekmadienį maždaug apie pusiaudienį. Iškart po vidurdienio Jėzaus vyriausiasis brolis, Jokūbas, stovėjo Lozoriaus sode prieš Mortos ir Marijos prikeltos brolio tuščią kapavietę, galvoje perkratydamas tas naujienas, kurias prieš vieną valandą jiems buvo atnešę Dovydo pasiuntiniai. Jokūbas visada buvo linkęs tikėti į savo vyriausiojo brolio misiją žemėje, bet su Jėzaus darbu ryšį jis buvo praradęs jau seniai ir buvo pradėjęs giliai abejoti apaštalų vėlesniaisiais tvirtinimais, kad Jėzus yra Mesijas. Visą šeimą pritrenkė ir suglumino tos žinios, kurias atnešė pasiuntiniai. Kol Jokūbas stovėjo prieš Lozoriaus tuščią kapavietę, pasirodė Marija Magdalena ir susijaudinusi

[2032]▼

pasakojo šiai šeimai apie savo patyrimus ankstyvo ryto valandomis ties Juozapo kapaviete. Prieš jai užbaigiant, atėjo Dovydas Zabediejus ir jo motina. Rūta, aišku, šita žinia patikėjo, Judas tuo irgi patikėjo po to, kada pasišnekėjo su Dovydu ir Salomėja.

Tuo metu, kada jie ieškojo Jokūbo ir prieš tai, kada surado jį stovintį ten sode prie kapavietės, jis pajuto kažkieno buvimą šalia, tarsi kažkas būtų palietęs jo petį; ir kada jis atsisuko pasižiūrėti, tada greta savęs pamatė vis labiau apsireiškiančią keistą formą. Jis buvo per daug nustebęs, kad prašnektų, ir per daug išsigandęs, kad pabėgtų. Ir tuomet keistoji forma prašneko, tardama: "Jokūbai, aš ateinu pakviesti tavęs į karalystės tarnystę. Susikabink nuoširdžiai rankomis su savo sielos broliais ir eikite paskui mane." Kada Jokūbas išgirdo pasakytą savo vardą, tada jis suprato, kad į jį kreipėsi būtent jo vyriausiasis brolis, Jėzus. Jiems visiems daugiau ar mažiau buvo sunku atpažinti Mokytojo morontinę formą, bet nedaugelis iš jų turėjo vargo dėl to, kad atpažintų jo balsą, ar kaip nors kitaip identifikuotų jo žavingą asmenybę, kai tik jis imdavo su jais bendrauti.

Kada Jokūbas suvokė, kad Jėzus kreipiasi į jį, tada jis ėmė klauptis, šaukdamas: "Mano tėve ir mano broli," bet Jėzus paliepė jam stovėti tuo metu, kada jis šnekėsis su juo. Ir jie ėjo per sodą ir kalbėjosi beveik tris minutes; kalbėjosi apie praėjusių dienų patyrimus ir prognozavo artimos ateities įvykius. Jiems artėjant prie namo, Jėzus tarė, "Iki pasimatymo, Jokūbai, kada aš pasveikinsiu jus visus drauge."

Jokūbas įlėkė į vidų, nors jie tuo metu jo ieškojo Betfage, šaukdamas: "Aš ką tik mačiau Jėzų ir šnekėjausi su juo, bendravau su juo. Jis nėra miręs; jis prisikėlė! Jis išnyko prieš mane, sakydamas, 'Iki pasimatymo, kada aš pasveikinsiu jus visus drauge.'" Vos tik jis spėjo baigti pasakojimą, kai sugrįžo Judas, ir Judui jis vėl papasakojo apie susitikimą su Jėzumi sode. Ir jie visi pradėjo tikėti į Jėzaus prisikėlimą. Jokūbas dabar pareiškė, kad jis nebegrįš į Galilėją, o Dovydas sušuko: "Jį mato ne tik susijaudinusios moterys; net ir tvirtaširdžiai vyrai pradėjo jį matyti. Aš tikiuosi jį pamatyti ir pats."

Ir Dovydui nereikėjo ilgai laukti, nes Jėzaus ketvirtasis apsireiškimas, kad jį atpažintų mirtingieji, įvyko šiek tiek prieš antrą valandą šituose pačiuose Mortos ir Marijos namuose, kada jis matomas apsireiškė savo žemiškajai šeimai ir jos draugams, iš viso dvidešimčiai asmenų. Mokytojas apsireiškė užpakalinių durų tarpduryje, sakydamas: "Tebūna jums ramybė. Sveikinimai tiems, kurie kažkada buvo šalia manęs materialiam kūne, ir bičiulystė mano broliams ir seserims dangaus karalystėje. Kaip gi jūs galėjote suabejoti? Kodėl gi jūs taip ilgai delstėte, kol nusprendėte iš visos širdies sekti tiesos šviesa? Dėl to, visi ateikite į Tiesos Dvasios bičiulystę Tėvo karalystėje." Kada jie ėmė atsigauti iš pirminio nuostabos šoko ir judėti link jo tarsi mėgindami jį apkabinti, tada iš jų akiračio jis išnyko.

Jie visi norėjo lėkti į miestą papasakoti abejojantiems apaštalams apie tai, kas tik ką atsitiko, bet Jokūbas juos sulaikė. Tiktai, Marijai Magdalenai buvo leista sugrįžti į Juozapo namus. Jokūbas uždraudė toli platinti šį faktą apie šią morontinį apsilankymą dėl tam tikrų dalykų, kuriuos Jėzus buvo jam sakęs, kada jie šnekėjosi sode. Bet apie savo bendravimą šią dieną prie Lozoriaus namų Betanėje su prisikėlusiu Mokytoju Jokūbas niekada nieko daugiau nepasakojo.

3. JUOZAPO NAMUOSE

Penktasis morontinis Jėzaus apsireiškimas, kad jį pamatytų mirtingųjų akys, įvyko gal kokių dvidešimt penkių tikinčiųjų moterų akivaizdoje, susirinkusių Juozapo iš Arimatėjos namuose, maždaug penkiolika minučių po keturių šitą pačią sekmadienio popietę. Marija Magdalena į Juozapo namus buvo sugrįžusi likus tik kelioms minutėms iki šito apsireiškimo. Jokūbas, Jėzaus brolis, buvo paprašęs, jog apaštalams nieko nebūtų sakoma apie Mokytojo apsireiškimą Betanėje. Jis nebuvo prašęs Marijos susilaikyti nuo to, kad apie šitą atsitikimą nieko nepasakotų savo seserims tikinčiosioms. Todėl, kada Marija visas moteris prisaikdino niekam neprasitarti, tada ji ėmė pasakoti apie tai, kas taip neseniai buvo atsitikę tuo metu, kai ji buvo su Jėzaus šeima Betanėje. Ir ji buvo pačiame šito jaudinančio pasakojimo įkarštyje, kada tarp jų įsivyravo netikėta ir rimta tyla; jos pamatė tarp jų pačių visiškai matomą prisikėlusio Jėzaus formą. Jis pasveikino jas, tardamas: "Tebus jums ramybė. Karalystės bičiulystėje tikrai nebus nei žydo, nei pagonio, nei turtuolio, nei vargšo, nei laisvo, nei supančioto, nei vyro, nei moters. Jūs taip pat esate pakviestos skelbti gerąją naujieną apie žmonijos laisvę, pasiekiamą sūnystės su Dievu dangiškojoje karalystėje evangelijos dėka. Eikite per visą pasaulį, skelbdamos šitą evangeliją ir sustiprindamos tikinčiuosius, kad jie labiau tikėtų į ją. Ir šitą darydamos, neužmirškite tarnauti sergantiesiems ir sustiprinti tuos, kurie yra palūžę širdyje ir apimti baimės. Ir aš tikrai visada būsiu su jumis, net iki žemės pakraščių." Ir kada jis šitą pasakė, tada išnyko joms iš akiračio, tuo tarpu moterys parkrito ant kelių veidu į žemę ir tyloje garbino.

Iš penkių morontinių Jėzaus apsireiškimų, įvykusių iki šito laiko, Marija Magdalena buvo mačiusi keturis.

Dėl to, kad buvo išsiųsti tie pasiuntiniai iki vidurdienio ir dėl to, kad pasakojimai apie šitą Jėzaus apsireiškimą Juozapo namuose netyčia pasklido, žydų valdovus ankstyvą vakarą ėmė pasiekti žinios, jog mieste kalbama, kad Jėzus prisikėlė ir kad daug žmonių tvirtina, jog matė jį. Dėl šitų gandų sanhedristai nepaprastai sunerimo. Po skubių konsultacijų su Anasu, Kajafas sušaukė Sanhedrino susirinkimą tą vakarą aštuntą valandą. Būtent šito susirinkimo metu buvo imtasi veiksmų iš sinagogų išmesti bet kokį asmenį, kuris užsimins apie Jėzaus prisikėlimą. Buvo net pasiūlyta, jog bet kas, tvirtinantis, jog matė jį, turėtų būti nubaustas mirties bausme; tačiau, dėl šito pasiūlymo nebuvo balsuota, kadangi susirinkimas pasibaigė įsivyravus pasimetimui, kuris pasiekė beveik tikros panikos ribą. Jie išdrįso galvoti, jog su Jėzumi susidorojo. Netrukus jie turėjo pamatyti, kad tikrosios jų problemos su vyru iš Nazareto tikrai prasideda.

4. APSIREIŠKIMAS GRAIKAMS

Maždaug pusę penkių, Flavijaus namuose, įvyko Mokytojo šeštasis morontinis apsireiškimas gal kokiems keturiasdešimčiai graikų tikinčiųjų, kurie buvo ten susirinkę. Tuo metu, kada jie buvo įsitraukę į pranešimų apie

Mokytojo prisikėlimą aptarinėjimą, jis pasirodė tarp jų, nežiūrint to, kad durys buvo tvirtai užremtos, ir kreipdamasis į juos, tarė: "Tebus jums ramybė. Nors Žmogaus Sūnus ir pasirodė žemėje tarp žydų, bet jis atėjo tarnauti visiems žmonėms.

[2034]▼

Manojo Tėvo karalystėje tikrai nebus nei žydo, nei pagonio; jūs visi būsite sielos broliai – Dievo sūnūs. Dėl to, eikite po visą pasaulį, skelbdami šitą išgelbėjimo evangeliją, kokią esate gavę iš karalystės ambasadorių, ir aš iš tikrųjų priimsiu jus į įtikėjimo ir tiesos Tėvo sūnų bičiulystę." Ir kada jis šitaip juos įpareigojo, tada jis išnyko, ir jie daugiau jo nebematė. Visą vakarą jie niekur neišėjo iš namų; jie buvo per daug apimti baimingos pagarbos ir išsigandę, kad surizikuotų išeiti į lauką. Ir nė vienas iš šitų graikų tikrai nemiegojo tą naktį; jie nėjo miegoti, nes aptarinėjo šiuos reikalus ir tikėjosi, gal Mokytojas gali juos vėl aplankyti. Šitoje grupėje buvo didelė dalis iš tų graikų, kurie buvo Getsemanėje tuo metu, kada kareiviai suėmė Jėzų ir kada Judas jį išdavė bučiniu.

Greitai sklinda gandai apie Jėzaus prisikėlimą ir pranešimai apie daugelį apsireiškimų jo pasekėjams, ir visą miestą apima didžiulis susijaudinimas. Mokytojas jau apsireiškė savo šeimai, moterims, ir šiems graikams, ir neužilgo jis apsireiškė tarp savo apaštalų. Sanhedrinai netrukus turi pradėti svarstyti šitas naujas problemas, kurios taip netikėtai užgriuvo žydų valdovus. Jėzus daug galvoja apie savo apaštalus, bet nori, kad jie būtų palikti vieni dar kelioms rimto apmąstymo ir gilaus svarstymo valandoms prieš tai, kada jis aplankys ir juos.

5. EINANT SU DVIEM BROLIAIS

Emause, esančiame maždaug už septynių mylių į vakarus nuo Jeruzalės, gyveno du broliai, piemenys, kurie Perėjimo šventės savaitę praleido Jeruzalėje, dalyvavo aukojimuose, ritualuose, ir šventime. Kleopas, vyresnysis, iš dalies tikėjo į Jėzų; bent jau jis buvo išmestas iš sinagogos. Jo brolis, Jokūbas, nebuvo tikintis, nors jį labai suintrigavo tai, ką jis buvo girdėjęs apie Mokytojo mokymus ir darbus.

Šitą sekmadienio popietę, maždaug už trijų mylių nuo Jeruzalės ir be kelių minučių penktą, kada šitie du broliai pavargę sunkiai ėjo keliu į Emausą, tada jie labai rimtai kalbėjosi apie Jėzų, jo mokymus, darbą, ir ypač apie tuos gandus, kad jo kapavietė yra tuščia, ir kad kai kurios moterys su juo šnekėjosi. Kleopas šitais pranešimais buvo linkęs pusiau patikėti, bet Jokūbas atkakliai tvirtino, jog visas šis reikalas galbūt yra apgaulė. Kada jie šitaip ginčijosi ir diskutavo eidami link savo namų, tada morontinis Jėzaus pavidalas, jo septintasis apsireiškimas, prisiartinio prie jų jiems keliaujant toliau. Kleopas dažnai klausydavosi Jėzaus mokymų ir kelis kartus su juo valgė Jeruzalės tikinčiųjų namuose. Bet jis Mokytojo neatpažino, net ir tada, kada šis laisvai prašneko jiems.

Nuėjęs neilgą kelią kartu su jais, Jėzus tarė: "Ką jūs taip rimtai aptarinėjote, kai aš priėjau prie jūsų?" Ir kai Jėzus šito paklausė, tada jie sustojo ir pažvelgė į

jį su liūdnu nustebimu. Tarė Kleopas: "Argi gali būti taip, kad tu gyveni Jeruzalėje ir nežinai apie tuos dalykus, kurie neseniai atsitiko?" Tada paklausė Mokytojas: "Apie kokius dalykus?" Kleopas atsakė: "Jeigu tu nieko nežinai apie tuos dalykus, tai Jeruzalėje tu esi vienintelis toks, kuris negirdėjo šitų gandų apie Jėzų iš Nazareto, kuris buvo pranašas, galingas žodžiu ir veiksniu Dievo ir visų žmonių akivaizdoje. Vyriausieji šventikai ir mūsų valdovai atidavė jį romėnams ir pareikalavo, kad jie nukryžiuotų jį. Dabar daugelis iš mūsų tikėjosi, jog būtent jis išlaisvins Izraelį iš

[2035]▼

pagonių jungo. Bet tai neviskas. Dabar yra trečioji diena po jo nukryžiuavimo, ir kažkokios moterys šitą dieną iš tikrųjų mus nustebino pareikšdamos, kad labai anksti šitą rytą jos nuėjo į jo kapavietę ir ją surado tuščią. Ir šitos pačios moterys atkakliai tvirtina, kad su šiuo vyru jos šnekėjosi; jos mano, kad jis prisikėlė iš mirusiųjų. Ir kada šios moterys apie tai papasakojo vyrams, tada du iš jo apaštalų nubėgo į kapavietę ir lygiai taip surado ją tuščią" – ir čia Jokūbas nutraukė savo brolių, kad pasakytų, "bet jie Jėzaus nematė."

Jiems einant toliau, Jėzus tarė: "Kaip lėtai jūs suvokiate tiesą! Kada jūs man sakote, jog būtent apie šito vyro mokymus ir darbą jūs diskutuojate, tai gal aš galiu jus apšviesti, kadangi su šitais mokymais aš esu daugiau negu susipažinęs. Argi jūs neprisimenate, kad šitas Jėzus visada mokė, kad jo karalystė yra ne iš šito pasaulio, ir kad visi žmonės, būdami Dievo sūnūs, turėtų surasti laisvę ir nepriklausomybę tame dvasiniame džiaugsme, kurį suteikia kupino meilės brolijos tarnavimo bičiulystė šitoje naujojoje dangiškojo Tėvo meilės tiesos karalystėje? Argi jūs neprisimenate, kaip šitas Žmogaus Sūnus skelbė Dievo išgelbėjimą visiems žmonėms, kurie tarnauja sergantiesiems ir kenčiantiesiems ir kurie išlaisvina tuos, kurie yra supančioti baimės ir pavergti blogio? Argi jūs nežinote, jog šitas vyras iš Nazareto savo mokiniam sakė, kad jis turi eiti į Jeruzalę, turi būti atvestas pas savo priešus, kurie jį nužudys, ir kad jis prisikels trečiąją dieną? Argi viso šito jums nepasakojo? Ir argi jūs niekada neskaitėte Raštuose apie šitą išgelbėjimo dieną žydui ir pagoniui, kur yra pasakyta, kad iš tiesų per jį bus palaimintos žemės visos šeimos; kad jis išgirs verksmą tų, kurie yra varge, ir išgelbės vargšų, kurie jo ieško, sielas; kad visos nacijos tikrai jį vadins palaimintuoju? Kad toks Išlaisvintojas tikrai bus kaip didžiulės uolos šešėlis nualintoje žemėje. Kad jis pamaitins bandą kaip tikras piemuo, paėmęs šiuos ėriukus ant rankų ir neš juos švelniai priglaudęs prie krūtinės. Kad jis atvers akis tiems, kurie yra dvasiškai akli, ir nevirties kalinius išves laukan į visišką laisvę ir šviesą; kad visi tie, kurie sėdi tamsoje, tikrai pamatys didingą amžinojo išgelbėjimo šviesą. Kad jis sutvirtins palūžusiuosius, skelbs laisvę tiems, kurie yra nuodėmės belaisviai, ir atvers kalėjimo duris, kad jį paliktų tie, kuriuos pavergė baimė ir supančiojo blogis. Kad jis paguos tuos, kurie gedi, ir padovanos jiems išgelbėjimo džiaugsimą vietoje liūdesio ir skausmo. Kad jis iš tiesų bus visų nacijų troškimas ir amžinas džiaugsmas tiems, kurie siekia teisumo. Kad šitas tiesos ir teisumo Sūnus iš tikrųjų pakils virš šito pasaulio su gydančia šviesa ir gelbstinčia galia; net ir tai, kad jis išgelbės savo žmones iš nuodėmių; kad jis iš tikrųjų ieškos ir išgelbės tuos, kurie yra pasiklydę. Kad jis nesunaikins silpnųjų, bet suteiks išgelbėjimą visiems tiems, kurie yra išalkę ir ištroškę teisumo. Kad tie, kurie tiki į jį, tikrai turės amžinąjį gyvenimą. Kad jis

išlies savąją dvasią visiems materialiams kūnams, ir kad šitoji Tiesos Dvasia kiekvieno tikinčiojo viduje tikrai bus vandens šaltinis, trykštantis į amžinai trunkantį gyvenimą. Argi jūs nesupratote, kokia didi yra karalystės evangelija, kurią šitas vyras atnešė jums? Argi jūs nesuvokiate, koks didis išgelbėjimas atėjo pas jus?"

Iki šito laiko jie buvo atėję netoli to kaimo, kur šitie broliai gyveno. Šitie du vyrai nepratarė nė vieno žodžio nuo to laiko, kada Jėzus ėmė juos mokyti jiems einant keliu. Netrukus jie priėjo prie jų kuklios gyvenamosios buveinės, ir Jėzus jau rengėsi su jais išsiskirti, kad keliu eitų tolyn, bet jie privertė jį įeiti į vidų ir apsistoti pas juos. Jie atkakliai tvirtino, kad naktis arti ir kad jis pernaktotų pas juos. Galų gale Jėzus nusileido, ir labai greitai po to, kada įėjo į vidų, jie sėdo valgyti. Jie padavė jam duonos, kad palaimintų ir, kada jis ėmė laužyti ir duoti jiems, tada jų akys buvo atsimerkusios ir

[2036]▼

Kleopas atpažino, kad jų svečias yra pats Mokytojas. Ir kada jis ištarė, "Tai yra Mokytojas –," tada morontinis Jėzus iš jų akiračio išnyko.

Ir tada jie tarė vienas kitam, "Nieko nuostabaus, jog mūsų širdys degė, kada jis kalbėjo mums, kaiėjome keliu! ir kai Raštų mokymus jis atvėrė mums, kad juos suprastume!"

Jie nenorėjo gaišti laiko, kad pavalgytų. Jie pamatė morontinį Mokytoją, ir jie išlėkė iš namų, skubėdami atgal į Jeruzalę, kad paskleistų gerąsias naujienas apie prisikėlusį Išgelbėtoją.

Tą vakarą apie devintą valandą ir kaip tik prieš tai, kada Mokytojas apsireiškė šiems dešimčiai, šitie du įsiveržė pas apaštalus, buvusius viršutiniame kambaryje, pareikšdami, kad jie matė Jėzų ir su juo šnekėjosi. Ir jie papasakojo viską, ką jiems buvo sakęs Jėzus ir kaip jie nepažino jo tol, kol jis nepradėjo laužyti duonos.

[2037]▼

191 DOKUMENTAS

APSIREIŠKIMAI APAŠTALAMS IR KITIEMS LYDERIAMS

PRISIKĖLIMO sekmadienis apaštalų gyvenime buvo siaubinga diena; dešimt iš jų didesnę dienos dalį praleido viršutiniame kambaryje už užremtų durų. Jie būtų galėję iš Jeruzalės pabėgti, bet bijojo, kad juos gali suimti Sanhedrino agentai, jeigu surastų išėjusius į lauką. Tomas apie savo vargus visą laiką mąstė vienas Betfage. Jam būtų buvę daug geriau, jeigu jis būtų pasilikęs su savo bičiuliais apaštalais, ir jis būtų padėjęs jiems diskusijas nukreipti naudingesne kryptimi.

Visą dieną Jonas laikėsi tos minties, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė. Jis prisiminė ne mažiau kaip penkis atskirus atvejus, kada Mokytojas buvo pareiškęs, kad jis prisikels vėl, ir bent tris kartus, kada jis užsiminė apie trečiąją dieną. Jono požiūris turėjo jiems didelės įtakos, ypač jo broliui Jokūbui ir Natanieliui. Jonas būtų juos įtakojęs dar daugiau, jeigu nebūtų buvęs jauniausias grupės narys.

Jų problemos didele dalimi kilo dėl to, kad jie buvo izoliuoti. Jonas Morkus jiems pranešinėjo, kas vyksta prie šventyklos, ir informuodavo apie tuos daugelį gandų, vis labiau sklindančių mieste, bet jam neatėjo į galvą mintis surinkti visas tas naujienas iš įvairių tikinčiųjų grupių, kurioms Jėzus jau buvo apsireiškęs. Tai buvo tos rūšies tarnyba, kurią iki tol vykdė Dovydo pasiuntiniai, bet dabar jie visi buvo išvykę su savo paskutinąją užduotimi kaip šio prisikėlimo šaukliai toms tikinčiųjų grupėms, kurios gyveno toli nuo Jeruzalės. Pirmą kartą per visus šiuos metus apaštalai suvokė, kaip daug jie priklausė nuo Dovydo pasiuntinių kasdien gaudami informaciją apie karalystės reikalus.

Visą šitą dieną Petras, kaip jam ir būdinga, emocionaliai svyravo tarp įtikėjimo ir dvejonų, susijusių su Mokytojo prisikėlimu. Petras negalėjo užmiršti gulinčių kapavietėje įkapių vaizdo, tarsi Jėzaus kūnas būtų ką tik išgaravęs iš vidaus. “Bet,” samprotavo Petras, “jeigu jis yra prisikėlęs ir gali pasirodyti šioms moterims, tai kodėl gi jis nepasirodo mums, savo apaštalams?” Petras nusimindavo, kai pagalvodavo, jog galbūt pas juos Jėzus neateina dėl to, kad tarp apaštalų yra jis, kadangi Jėzaus jis buvo išsižadėjęs tą naktį Anaso kieme. Ir tada jis save padrašindavo ta žinia, kurią buvo atnešusios moterys, “Eikite pasakyti mano apaštalams – ir Petru.” Bet pasidrašinti šitokia žinia reiškė, kad jis turi patikėti, jog šios moterys iš tikrųjų matė ir girdėjo prisikėlusį Mokytoją. Šitaip Petras svyravo tarp įtikėjimo ir abejonių per visą dieną, iki to meto, kai buvo šiek tiek po aštuonių, kada surizikavo išeiti laukan į kiemą. Petras galvojo pasišalinti nuo apaštalų, taip, kad negalėtų trukdyti Jėzui ateiti pas juos dėl to, kad Mokytojo buvo išsižadėjęs.

Jokūbas Zabediejus iš pradžių pasisakė už tai, kad jie visi eitų prie kapavietės; jis buvo labai nusiteikęs daryti ką nors tam, jog šią paslaptį išsiaiškintų iki galo. Būtent Natanielius

[2038]▼

juos sulaukė nuo to, kad jie pasirodytų viešai atsiliepdami į Jokūbo raginimą, ir šitą jis padarė primindamas jiems Jėzaus išpėjimą, kad šituo metu nerizikuotų savąja gyvybe be reikalo. Iki vidurdienio Jokūbas kartu su kitais nusiramino, kad toliau budriai lauktų. Jis kalbėjo mažai; jis buvo nepaprastai nusivylęs, kadangi Jėzus jiems neapsireiškė, o apie Mokytojo daugelį apsireiškimų kitoms grupėms ir kitiems individams jis nieko nežinojo.

Andriejus šitą dieną daug klausėsi. Ši situacija jį nepaprastai glumino ir jis daugiau negu įprasta dvejojo, bet jis bent jau jautė tam tikrą laisvės pojūtį dėl to, kad nebeturėjo pareigos vadovauti savo bičiuliams apaštalams. Jis iš tikrųjų buvo dėkingas, kad Mokytojas jį buvo išlaisvinęs nuo vadovavimo naštos prieš tai, kada juos užgriuvo šitie sunkūs laikai.

Ne kartą per šitos tragiškos dienos ilgas ir sekinančias valandas vienintelė paguoda grupei buvo Natanieliui būdingos filosofinio pobūdžio pastabos. Per visą dieną jis iš tiesų turėjo tą kontroliuojantį poveikį šitiems dešimčiai. Jis iš tikrųjų nė karto neišsakė savo nuomonės, tiki ar netiki Mokytojo prisikėlimu. Bet dienai slenkant, jis vis labiau linko tikėti tuo, kad Jėzus savo pažadą vėl prisikelti buvo įvykdęs.

Simonas Uolusis buvo per daug prislėgtas, jog dalyvautų diskusijose. Didžiąją laiko dalį jis praleido įsitaisęs ant krėslo kambario kampe žiūrėdamas į sieną; per išsistą dieną jis nekalbėjo ir pusės tuzino kartų. Jo samprata apie

karalystę sudužo, ir jis negalėjo suprasti to, jog Mokytojo prisikėlimas galėtų šitą padėtį iš esmės pakeisti. Jo nusivylimas buvo labai asmeniškasis ir iš viso per daug gilus, kad po jo būtų galima greitai laiku atsigauti, net ir tokio nepaprasto fakto, kaip šis prisikėlimas, akivaizdoje.

Keista, bet paprastai nešnekus Pilypas per šitos dienos visą popietę šnekėjo daug. Iki vidurdienio jis mažai ką turėjo pasakyti, bet visą popietę jis klausinėjo kitų apaštalų. Pilypo klausimai Petrą dažnai suerzindavo, bet kiti į jo klausinėjimus žiūrėjo geranoriškai. Pilypas ypač norėjo sužinoti, jeigu Jėzus yra prisikėles iš kapo, tai ar ant jo kūno liko nukryžiuavimo fizinės žymės.

Motiejus buvo labai sutrikęs; jis savo bičiulių diskusijų klausėsi, bet didžiausią laiko dalį skyrė tam, kad mintyse apmąstytų finansų problemą, kuri jiems iškilė ateityje. Nežiūrint tariamo Jėzaus prisikėlimo, Judo nebebuvo, Dovydas be jokių ceremonijų pinigus perdavė jam, ir jie nebeturėjo autoritetingo vadovo. Prieš Motiejui pradėdant rimtai svarstyti jų argumentus, susijusius su prisikėlimu, jis jau pats betarpiškai išvydo Mokytoją.

Alfiejaus dvyniai šitose rimtose diskusijose beveik nedalyvavo; jie buvo visiškai įsitraukę į savo įprastus užsiėmimus. Vienas iš jų išreiškė jų abiejų požiūrį, kada pasakė, atsakydamas į Pilypo klausimą: “Apie prisikėlimą mes nieko nesuprantame, bet mūsų motina sako, kad ji šnekėjosi su Mokytoju, o ja mes tikime.”

Tomą buvo apėmusi jam būdinga depresinė nevilties būseną. Dalį dienos jis pramiegojo, o likusį laiką vaikščiojo po kalnus. Jis jautė akstiną sugrįžti pas savo bičiulius apaštalus, bet vienatvės troškimas buvo didesnis.

Mokytojas pirmąją morontinį apsiėmimą apaštalams atidėliojo dėl daugelio priežasčių. Pirmą, jis norėjo, kad jie turėtų laiko, kada išgirs apie jo prisikėlimą, gerai apmąstyti tai, ką jis jiems buvo sakęs apie savo mirtį ir

[2039]▼

prisikėlimą, kai jis vis dar buvo su jais materialiam kūne. Mokytojas norėjo, kad Petras įveiktų kai kuriuos iš jam būdingų sunkumų prieš tai, kada jis pats apsiėmė jiems visiems. Antroje vietoje, jis norėjo, kad Tomas būtų su jais tuo metu, kada jiems apsiėmė pirmą kartą. Jonas Morkus surado Tomą Simono namuose Betfage ankstyvą šito sekmadienio rytą, apaštalams apie tai jis pranešė maždaug vienuoliktą valandą. Šitą dieną bet kurią akimirka Tomas būtų sugrįžęs pas juos, jeigu Natanielius arba bet kurie du iš likusių apaštalų būtų atėję jo pakviesti. Jis iš tikrųjų sugrįžti norėjo, bet išėjęs taip, kaip jis išėjo praėjusį vakarą, jis buvo per daug išdidus, kad taip greitai sugrįžtų savo noru. Kitą dieną jis buvo tiek prislėgtas, kad jam prireikė beveik savaitės tam, kad apsispręstų sugrįžti. Apaštalai jo laukė, o jis laukė, kad jo sielos broliai surastų jį ir paprašytų jį sugrįžti pas juos. Šitokiu būdu Tomas išbuvo atsiskyres nuo savo draugų iki kito šeštadienio vakaro, kada sutemus, Petras ir Jonas nuėjo į Betfagą ir parsivedė jį atgal. Ir tai taip pat buvo priežastis, kodėl jie neišėjo į Galilėją iš karto po to, kada Jėzus jiems apsiėmė pirmą kartą; jie nenorėjo eiti be Tomo.

1. APSIREIŠKIMAS PETRUI

Buvo beveik pusė devynių šito sekmadienio vakarą, kada Jėzus apsireiškė Simonui Petriui Morkaus namo kieme. Tai buvo jo aštuntasis morontinis pasirodymas. Petras visą laiką nuo tada, kai savojo Mokytojo išsižadėjo, gyveno su sunkia dvejonės ir kaltės našta. Visą šeštadienio dieną ir šitą sekmadienį jis kovojo su baime, jog, galbūt, jis daugiau nebėra apaštalas. Jis sudrebėdavo nuo Judo dalios ir net nuo minties, kad jis, taip pat, savo Mokytoją išdavė. Visą šitą popietę jis mąstė, jog galbūt būtent jo buvimas su apaštalais ir trukdo Jėzui apsireikšti jiems, aišku, su sąlyga, jeigu jis iš tikrųjų yra prisikėles iš mirusiųjų. Ir būtent Petriui, kai jis šitaip mąstė ir kai jo sielos būseną buvo tokia, Jėzus apsireiškė tuo metu, kada prislėgtas apaštalas vaikščiojo tarp gėlių ir krūmų.

Kada Petras pagalvojo apie tą kupiną meilės Mokytojo žvilgsnį, tada jam praeinant pro Anaso portiką, ir kada mintyse jis susimąstė apie tą puikią žinią, kurią jam buvo anksti tą rytą atnešusios tos moterys, kurios atėjo iš tuščios kapavietės, “Eikite pasakyti mano apaštalams – ir Petriui” – kada jis mąstė apie šiuos gailestingumo ženklus, tada jo įtikėjimas ėmė nustelbti abejones, ir, sugniaužęs kumščius, jis stabtelėjo tuo metu, kai garsiai ištarė: “Aš tikiu, kad iš mirusiųjų jis prisikėlė; aš tikrai eisiu ir pasakysiu savo sielos broliams.” Ir kai tik jis šitaip pasakė, tada netikėtai prieš jį apsireiškė vyro forma, kuri prašneko jam pažįstamu balsu, sakydama: “Petrai, priešai norėjo turėti tave, bet aš nenorėjau tavęs atsisakyti. Aš žinojau, jog tai nebuvo iš širdies, kada tu atsižadėjai manęs; dėl to aš tau atleidau net ir anksčiau negu tu paprašei; bet dabar tu turi nustoti galvojęs apie save ir šios valandos vargus ir ruoštis evangelijos gerąsias naujienas nešti tiems, kurie sėdi tamsoje. Daugiau tu nebeturėtum jaudintis dėl to, ką gali gauti iš karalystės, o vietoje šito rūpinkis tuo, ką tu gali duoti tiems, kurie gyvena siaubingame dvasiniame skurde. Pasiruošk, Simonai, naujos dienos mūšiui, kovai su dvasine tamsybe ir natūralaus žmonių proto blogomis abejonėmis.”

Petras ir morontinis Jėzus ėjo per sodą ir šnekėjosi apie praeities, dabarties, ir ateities reikalus maždaug penketą minučių. Tada Mokytojas iš jo akiračio išnyko, taręs, “Iki pasimatymo, Petrai, kada aš pamatysiu tave su tavaisiais sielos broliais.”

Akimirkai, Petrą apėmė tas suvokimas, kad jis šnekėjosi su prisikėlusiu Mokytoju, ir kad jis gali būti tikras, jog vis dar yra karalystės

[2040]▼

ambasadorius. Jis ką tik buvo girdėjęs, kaip pašlovintas Mokytojas nuoširdžiai paragino jį tęsti evangelijos skelbimą. Ir apimtas visų šitų trykstančių jausmų širdyje, jis užlėkė į viršutinį kambarį ir pas savo draugus, šaukdamas ir dusdamas iš susijaudinimo: “Aš mačiau Mokytoją; jis buvo sode. Aš kalbėjausi su juo; ir jis man atleido.”

Petro pareiškimas, kad jis matė Jėzų sode, padarė gilų poveikį jo bičiuliams apaštalams, ir jie buvo beveik pasirengę savo abejonių atsisakyti, kada atsistojo Andriejus ir perspėjo juos, kad jie nebūtų per daug paveikti jo brolio pranešimo. Nors Andriejus tiesiogiai ir neužsiminė apie tos nakties Galilėjos jūroje sapną, kuriame Petras tvirtino matęs Mokytoją, ateinantį pas juos per vandenį, bet jis pasakė užtektinai, kad išduotų visiems dalyvaujantiems, jog mintyse jis turėjo

šitą epizodą. Simoną Petrą labai įskaudino jo brolio insinuacijos ir jis tuoj pat nuolankiai nutilo. Dvyniams labai pagailo Petro, ir jie abu pradėjo reikšti savo užuojautą ir sakyti, kad jie tiki juo ir vėl tvirtinti, kad jų motina taip pat Mokytoją buvo mačiusi.

2. PIRMASIS APSIREIŠKIMAS APAŠTALAMS

Tą vakarą šiek tiek po devynių, išėjus Kleopui ir Jokūbui, tuo metu, kada Alfiejaus dvyniai ramino Petrą, ir tuo metu, kada Natanielius ginčijosi su Andriejumi, ir kada tie dešimt apaštalų buvo susirinkę viršutiniame kambaryje, visas duris užsklendę bijodami suėmimo, tada Mokytojas, morontinės formos pavidalu, netikėtai apsireiškė tarp jų, sakydamas: “Ramybė tebūnie jums. Kodėl gi jūs tokie išsigandę, kada aš apsireiškiu, tarsi jūs būtumėte pamatę dvasią? Argi apie šiuos dalykus aš jums nepasakojau, kada buvau su jumis materialiam kūne? Argi aš jums nesakiau, jog vyriausieji šventikai ir valdovai atiduos mane, kad būčiau nužudytas, jog vienas iš jūsų pačių mane išduos, ir jog trečiąją dieną aš iš tikrųjų prisikelsiu? Tai iš kur gi visos jūsų abejonės ir visi šitie ginčai dėl tų moterų, dėl Kleopo ir Jokūbo, ir net dėl Petro pranešimų? Kiek gi dar jūs abejosite mano žodžiais ir atsisakysite tikėti mano pažadais? Ir dabar, kada jūs tikrai mane matote, ar patikėsite? Net ir dabar vieno iš jūsų nėra. Kada jūs susirinksite drauge dar kartą ir po to, kada jūs visi tikrai žinosite, kad Žmogaus Sūnus prisikėlė iš kapo, tada iš karto eikite į Galilėją. Tikėkite į Dievą; tikėkite vienas kitu; ir šitaip jūs tikrai įžengsite į dangaus karalystės naująją tarnystę. Aš tikrai pabūsiu su jumis Jeruzalėje tol, kol jūs būsite pasirengę išvykti į Galilėją. Savo ramybę aš palieku su jumis.”

Kada morontinis Jėzus jiems baigė kalbėti, tada iš jų akiračio akimirksniu išnyko. Ir jie visi parpuolė ant kelių, girdami Dievą ir garbindami savo išnykusį Mokytoją. Tai buvo devintasis Mokytojo morontinis apsireiškimas.

3. SU MORONTINIAIS TVARINIAIS

Visa kita diena, pirmadienis, buvo praleista su morontiniais tvariniais, tuo metu buvusiais Urantijoje. Kaip dalyviai Mokytojo morontiniame perėjimo patyrimo, į Urantiją buvo atvykę daugiau negu vienas milijonas morontinių reguliuotojų ir padėjėjų, drauge su įvairių kategorijų pereinamaisiais mirtingaisiais iš Satanijos septynių gyvenamųjų pasaulių. Morontinis Jėzus su šitomis nuostabiomis protingomis būtybėmis gyveno keturiasdešimt dienų. Jis mokė jas, o iš jų reguliuotojų

[2041]▼

jis sužinojo apie morontinio perėjimo gyvenimą, kaip per jį keliauja Satanijos apgyvendintų pasaulių mirtingieji, kada jie pereina per sistemos morontines sferas.

Šitą pirmadienį maždaug vidurnaktį Mokytojo morontinė forma buvo suderinta tam, kad pereitų į morontinio vystymosi antrąjį etapą. Kada jis kitą kartą apsireiškė savo mirtingiesiems vaikams žemėje, tada tai buvo antrosios pakopos morontinė būtybė. Morontinėje karjeroje Mokytojui žengiant į priekį,

morantinėms būtybėms ir transformuojantiems jų padėjėjams buvo, techniškai, vis sunkiau ir sunkiau padaryti taip, kad Mokytoją matytų mirtingos ir materialios akys.

Jėzus perėjo į morontijos trečiąjį etapą penktadienį, balandžio 14-ąją; į ketvirtąjį etapą, pirmadienį, 17-ąją; į penktąjį etapą, šeštadienį, 22-ąją; į šeštąjį etapą, ketvirtadienį, 27-ąją; į septintąjį etapą, antradienį, gegužės 2-ąją; į Jeruzalės pilietybę, sekmadienį, 7-ąją; ir jis buvo apkabintas Edentijos Pačių Aukštųjų sekmadienį, 14-ąją.

Šitokiu būdu Neadono Mykolas iš tikrųjų užbaigė savo empirinį tarnavimą visatoje, kadangi jis jau anksčiau buvo iki galo patyręs, ryšium su savo ankstesniaisiais savęs padovanojimais, laiko ir erdvės kylančiųjų mirtingųjų gyvenimą, pradedant žvaigždyno būstine ir net toliau iki tarnavimo, ir tarnaujant, supervisatos būstinės tarnystėje. Ir būtent šito paties morontinio patyrimo dėka Neadono Sūnus Kūrėjas iš tiesų užbaigė ir tinkamai įvykdė savo septintąjį ir paskutinįjį savęs padovanojimą visatoje.

4. DEŠIMTASIS APSIREIŠKIMAS (FILADELFIJOJE)

Dešimtasis Jėzaus apsireiškimas, kurį galėjo pamatyti mirtingasis, įvyko šiek tiek po aštuonių, antradienį, balandžio 11-ąją, Filadelfijoje, kur jis apsireiškė Abneriui ir Lozorui ir maždaug vienam šimtui penkiasdešimčiai jų pagalbininkų, įskaitant daugiau negu penkiasdešimt narių iš tų septyniasdešimties evangelininkų korpuso. Šitas apsireiškimas įvyko kaip tik tuo metu, kada sinagogoje prasidėjo specialus susirinkimas, kurį Abneris sušaukė tam, kad apsvarstytų Jėzaus nukryžiovimą ir labai neseną pranešimą apie prisikėlimą, kurį buvo atnešę Dovydo pasiuntiniai. Kadangi prisikėlęs Lozorius dabar buvo šitos tikinčiųjų grupės narys, tai jiems nebuvo sunku patikėti tuo pranešimu, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė.

Susirinkimą sinagogoje kaip tik pradėjo Abneris ir Lozorius, kurie sakykloje stovėjo drauge, kada visa tikinčiųjų auditorija pamatė netikėtai apsireiškusį Mokytojo pavidalą. Jis išėjo į priekį iš ten, kur buvo apsireiškęs tarp Abnerio ir Lozorius, nė vienas iš jų nebuvo jo pastebėjęs, ir sveikindamas susirinkusiuosius, tarė:

“Ramybė tebūnie jums. Jūs visi žinote, kad mes turime vienintelį Tėvą danguje, ir kad nėra jokios kitos, išskyrus vienintelę karalystės evangeliją – gerųjų naujienų apie amžinojo gyvenimo dovaną, kurią žmonės gauna įtikėjimo dėka. Kada jūs džiūgaujate dėl savosios ištikimybės evangelijai, tada melskite tiesos Tėvą, kad savo širdies naująją ir didesnę meilę toli išspinduliuotumėte savo sielos broliams. Jūs turite mylėti visus žmones taip, kaip jus mylėjau aš; jūs turite tarnauti visiems žmonėms taip, kaip jums tarnavau aš. Supratingos užuojautos ir broliškos meilės dėka, būkite draugiški su visais savo sielos broliais, kurie yra atsidavę gerųjų naujienų skelbimui, nesvarbu, ar jie būtų žydai, ar pagonys, graikai ar romėnai, persai ar etiopai. Jonas paskelbė karalystę iš anksto; jūs paskelbėte tą evangeliją, kuri yra valdžioje; graikai jau moko gerųjų naujienų; o aš netrukus turėsiu pasiųsti Tiesos Dvasią į sielas visų tų, mano sielos broliai,

kurie taip nesavanaudiškai savo gyvenimą pašventė tam, kad apšviestų savo bičiulius, kurie sėdi dvasiniame patamsyje. Jūs esate šviesos vaikai; dėl to neužkliūkite už mirtingojo įtarumo ir žmogiškojo nepakantumo nesutarimų užtvary. Jeigu jūs esate sukilninti, įtikėjimo malonės dėka, kad mylėtumėte netikinčius, tai argi tuomet neturėtumėte lygiai taip mylėti ir tų, kurie yra jūsų bičiuliai tikintieji toli išsiplėtusioje įtikėjimo šeimynoje? Prisiminkite, taip, kaip jūs mylite vienas kitą, visi žmonės žinos, kad jūs esate mano mokiniai.

"Eikite, tuomet, po visą pasaulį skelbdami šitą Dievo tėvystės ir žmonių brolystės evangeliją visoms nacijoms ir rasėms, ir visą laiką būkite išmintingi rinkdamiesi savo metodus, kaip pateikti tą gerąją naujieną žmonijos skirtingoms rasėms ir gentims. Veltui jūs gavote šitą karalystės evangeliją, ir jūs veltui suteikite šią gerąją naujieną visoms nacijoms. Nebijokite blogio pasipriešinimo, nes su jumis aš esu visada, net iki amžių pabaigos. Ir savąją ramybę aš palieku su jumis."

Kada jis ištarė, "Savąją ramybę aš palieku su jumis," tada iš jų akiračio jis išnyko. Išskyrus vieną iš savo apsireiškimų Galilėjoje, kada jį vienu metu matė daugiau negu penki šimtai tikinčiųjų, šitą grupę Filadelfijoje sudarė didžiausias skaičius mirtingųjų, kurie jį matė vienu atskiru atveju.

Anksti kitą rytą, tuo metu, kada apaštalai vis dar tebebuvo Jeruzalėje laukdami, kol emociškai atsigaus Tomas, šitie tikintieji iš Filadelfijos išėjo tolyn skelbdami, kad Jėzus iš Nazareto prisikėlė iš mirusiųjų.

Kitą dieną, trečiadienį, Jėzus be pertraukos praleido savo morontinių padėjėjų draugijoje, o popietinėmis valandomis priėmė atvykusius morontinius delegatus iš gyvenamųjų pasaulių, priklausančių Norlatiadeko žvaigždyno visų apgyvendintų sferų vietinėms sistemoms. Ir jie visi džiūgavo dėl to, kad savo Kūrėją pažino kaip visatos protingą būtybę, priklausančią jų pačių kategorijai.

5. ANTRASIS APSIREIŠKIMAS APAŠTALAMS

Keliančią liūdesį savaitę Tomas praleido visiškai vienas klajodamas po kalvas Alyvų Kalno apylinkėse. Per šitą laiką jis matėsi tik su tais, kurie buvo Simono namuose, ir su Jonu Morku. Buvo maždaug devinta valanda šeštadienį, balandžio 15-ąją, kada šie du apaštalai jį susirado ir nusivedė atgal į savo susitikimų vietą Morkaus namuose. Kitą dieną Tomas išklausė pasakojimą apie Mokytojo įvairių apsireiškimų istorijas, bet jis atkakliai nenorėjo tuo patikėti. Jis tvirtino, jog Petro entuziazmas privertė juos galvoti, kad jie buvo matę Mokytoją. Natanielius įtikinėjo jį, bet tai nieko gero nedavė. Tai buvo emocinis užsispyrimas, kartu su jam būdingu abejojimu, ir šitokia proto būseną, drauge su ta graužatimi, kad nuo jų pabėgo, sujungė viską taip, kad sukurtų tokią izoliacijos padėtį, kurią net ir pats Tomas ne iki galo suprato. Jis buvo pasišalinęs nuo savo bičiulių, jis buvo nuėjęs savo keliu, ir dabar, net ir sugrįžęs atgal pas juos, jis nesąmoningai linko į tai, kad laikytųsi prieštaraujančio požiūrio. Jis nemokėjo nusileisti greitai; jam nepatiko pasiduoti. Sąmoningai to nesuvokdamas, jis iš tikrųjų džiaugėsi tuo dėmesiu, kuris buvo rodomas jam; jis

jautė nesąmoningą pasitenkinimą dėl to, kad jo visi bičiuliai stengėsi įtikinti ir atversti jį. Jam trūko jų visą savaitę, ir jis jautė didžiulį malonumą dėl to, kad jie rodė jam nuolatinį dėmesį.

Jie valgė vakarienę šiek tiek po šešių, Petras sėdėjo vienoje Tomo pusėje, o Natanielius kitoje, kai šis abejojantis apaštalas tarė "Aš tikrai nepatikėsiu, jeigu Mokytojo nepamatysiu savo paties akimis ir savo pirštu nepaliesiu vinių paliktos žymės." Jiems šitaip bevakarieniaujant, ir nors

[2043]▼

durys buvo tvirtai uždarytos ir užremtos, netikėtai morontinis Mokytojas apsiereiškė pasagos formos stalo viduje, ir stovėdamas tiesiai prieš Tomą, tarė: "Ramybė tebūnie jums. Visą savaitę aš laukiau, kad galėčiau vėl apsiereikšti, kada jūs būsite visi, kad dar kartą išgirstumėte įgaliojimą eiti į visą pasaulį ir skelbti šią karalystės evangeliją. Vėl aš jums sakau: Kaip į šią pasaulį mane pasiuntė Tėvas, taip ir aš siunčiu jus. Kaip Tėvą apreiškiau aš, taip ir jūs iš tikrųjų apreikšite šią dieviškąją meilę ne vien tiktais žodžiais, bet ir savo kasdieniu gyvenimu. Aš jus išsiunčiu į pasaulį ne tam, kad mylėtumėte žmonių sielas, bet vietoje šito, kad *mylėtumėte žmones*. Jūs turite ne vien tiktais skelbti dieviškuosius džiaugsmus, bet taip pat ir rodyti šitas dieviškojo gyvenimo dvasines realybes savo kasdieniame patyrimu, nes jūs jau turite amžinąjį gyvenimą, kaip Dievo dovaną, įtikėjimo dėka. Kada jūs esate įtikėję, kada galia iš dangaus, Tiesos Dvasia, bus nusileidusi pas jus, tada savo šviesos jūs neslėpsite čia už uždarytų durų; jūs padarysite taip, kad Dievo meilė ir gailėstingumas būtų žinomi visai žmonijai. Dabar iš baimės jūs bėgate nuo nepriimtino patyrimo faktų, tačiau, kada jūs tikrai būsite pakrikštyti Tiesos Dvasia, tada jūs drąsiai ir džiaugsmingai eisite pirmyn, kad pasitiktumėte naujus patyrimus skelbiant gerąsias naujienas apie amžinąjį gyvenimą Dievo karalystėje. Jūs galite šiek tiek palaukti čia ir Galilėjoje, kol atsigausite iš sukrėtimo pereidami nuo tradicionalizmo valdžios netikro saugumo į naująją tvarką, kurią sudaro faktų, tiesos, ir įtikėjimo į gyvojo patyrimo aukščiausias realybes, valdžia. Jūsų misija pasauliui remiasi tuo faktu, jog aš tarp jūsų gyvenau Dievą atskleidžiantį gyvenimą; remiasi ta tiesa, kad jūs ir visi kiti žmonės esate Dievo sūnūs; ir ją tikrai sudarys toks gyvenimas, kokį jūs gyvensite tarp žmonių – realus ir gyvas patyrimas to, kaip žmonės jūs mylite ir kaip jiems tarnaujate, net ir taip, kaip jus mylėjau ir jums tarnavau aš. Tegul įtikėjimas atskleidžia pasauliui jūsų šviesą; tegul tiesos apreiškimo dėka praregi tos akys, kurias yra apakinusį tradicija; tegul jūsų kupina meilės tarnystė veiksmingai sunaikina tuos prietarus, kuriuos sukėlė neišprusimas. Šitaip suartėję su savo bičiuliais žmonėmis supratingos užuojautos ir nesavanaudiško atsidavimo dėka, jūs atvesite juos į Tėvo meilės išgelbstintį pažinimą. Žydai išliaupsino gėrį; graikai išaukštino grožį; indusai skelbia pasišventimą; toli esantys asketai moko didžiulės pagarbos; romėnai reikalauja ištikimybės; bet aš iš savo mokinių reikalauju gyvenimo, net ir tokio gyvenimo, kada su meile jūs tarnaujate savo sielos broliams materialiam kūne."

Kada Mokytojas šitaip pakalbėjo, tada jis pažvelgė žemyn Tomui į akis ir tarė: "O tu, Tomai, kuris sakei, jog nepatikėsi, nebent galėtum mane pamatyti ir uždėti pirštą ant vinių paliktų žymių ant mano rankų, dabar tikrai mane pamatei ir girdėjai mano žodžius; ir nors tu ant mano rankų nematai jokių žymių nuo

vinių, kadangi aš esu prisikėlęs tokiu pavidalu, kokį jūs tikrai turėsite, kada šitą pasaulį paliksite, ką tu pasakysi savo sielos broliams? Tu pripažinsi tą tiesą, nes širdyje tu jau pradėjai tikėti net ir tada, kada tu taip tvirtai gynei savo netikėjimą. Tavo abejonės, Tomai, visada su didžiausiu užsispyrimu pasireiškia kaip tik tada, kada jos neužilgo subliūkšta. Tomai, aš prašau tave, nebūk neįtikėjęs, bet būk tikintis – ir aš žinau, tu tikėsi, net ir iš visos širdies.”

Kada Tomas išgirdo šiuos žodžius, tada jis puolė ant kelių prieš morontinį Mokytoją ir sušuko, “Aš tikiu! Mano Viešpatie ir mano Mokytojau!” Tada Jėzus tarė Tomui: “Tu patikėjai, Tomai, nes tu iš tikrųjų mane pamatei ir išgirdai. Palaiminti yra tie, kurie per ateities amžius tikės, nors jie ir nebus pamatę savo materialaus kūno akimis arba išgirdę mirtingomis ausimis.”

Ir tada, kai Mokytojo pavidalas judėdamas pasiekė beveik stalo pradžią, jis kreipėsi į juos visus, sakydamas: “O dabar jūs visi eikite į Galilėją, kur aš tikrai netrukus jums apsireikšiu.” Tai pasakęs, iš jų akiračio jis išnyko.

[2044]▼

Šie vienuolika apaštalų dabar buvo visiškai įtikinti, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė, ir labai anksti kitą rytą, prieš aušrą, jie išėjo į Galilėją.

6. APSIREIŠKIMAS ALEKSANDRIJOJE

Tuo metu, kada šie vienuolika apaštalų buvo pakeliui į Galilėją, artėdami prie kelionės pabaigos, antradienio vakarą, balandžio 18-ąją, apie pusę devynių, Jėzus apsireiškė Rodanui ir maždaug aštuoniasdešimčiai kitų tikinčiųjų Aleksandrijoje. Tai buvo Mokytojo dvyliktasis apsireiškimas morontiniu pavidalu. Jėzus apsireiškė šitiems graikams ir žydams tuo metu, kada Dovydo pasiuntinys užbaigė pranešimą apie nukryžiovimą. Šitas pasiuntinys, kuris Jeruzalės-Aleksandrijos estafetėje buvo penktasis bėgikas, į Aleksandriją atbėgo vėlyvą popietę, ir kada savo pranešimą jis perdavė Rodanui, tada buvo nuspręsta sukviesti tikinčiuosius draugėn, kad šitą tragišką žinią jie išgirstų iš paties pasiuntinio. Apie aštuntą valandą šis pasiuntinys, Natanas iš Busirio, išėjo prieš šitą grupę ir išsamiai papasakojo jiems viską, ką jam buvo perdavęs iki jo bėgęs bėgikas. Natanas savo jaudinantį pasakojimą baigė tokiais žodžiais: “Bet Dovydas, kuris siunčia mums šitą žinią, praneša, jog Mokytojas, iš anksto numatęs savo mirtį, pareiškė, kad jis prisikels vėl.” Natanui dar tebekalbant, morontinis Mokytojas apsireiškė toks, kad jį galėjo matyti visi. Ir kada Natanas atsisėdo, tada Jėzus tarė:

“Ramybė tebūnie jums. Tai, ką manasis Tėvas pasiuntė mane įkurti šiame pasaulyje, nepriklauso vienai rasei, nacijai, ar ypatingai mokytojų ar pamokslininkų grupei. Šitoji karalystės evangelija priklauso tiek žydui, tiek pagoniui, tiek turtingam, tiek vargšui, tiek laisvam, tiek pavergtam, tiek vyrui, tiek moteriai, net ir mažiems vaikams. Ir jūs visi turite skelbti šitą meilės ir tiesos evangeliją tuo gyvenimu, kurį jūs gyvenate materialiam kūne. Jūs iš tikrųjų mylėsite vienas kitą nauja ir pritenkiančia meile, net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Jūs tarnausite žmonijai su nauju ir stebinančiu pasišventimu, net ir taip, kaip jums tarnavau aš. Ir kada žmonės matys, kad jūs taip juos mylite, ir kada jie pastebės, kaip nuoširdžiai jūs tarnaujate jiems, tada jie suvoks, kad jūs

tapote dangaus karalystės įtikėjimo bičiuliais, ir jie eis paskui Tiesos Dvasią, kurią jie pamatys jūsų gyvenime, kad surastų amžinąjį išgelbėjimą.

“Kaip Tėvas pasiuntė mane į šitą pasaulį, lygiai taip aš dabar siunčiu jus. Jūs visi esate pašaukti, kad neštumėte gerąsias naujienas tiems, kurie sėdi tamsoje. Šitoji karalystės evangelija priklauso visiems tiems, kurie ja tiki; ji neturi būti perduota vien tikrai į šventikų globą. Netrukus pas jus ateis Tiesos Dvasia, ir ji tikrai ves jus į visą tiesą. Dėl to, eikite po visą pasaulį skelbdami šitą evangeliją, ir pamatysite, jog aš su jumis būsiu visada, net iki amžių pabaigos.”

Kada Mokytojas šitaip pakalbėjo, tada iš jų akiračio jis išnyko. Visą tą naktį šitie tikintieji pasiliko ten drauge aptarinėdami savo patyrimus kaip karalystės tikintieji ir klausydamiesi Rodano ir jo draugų daugybės pasakojimų. Ir jie visi tikėjo, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė. Įsivaizduokite, kaip nustebo Dovydo šauklis, atnešęs žinią apie prisikėlimą, kuris atvyko antrą dieną po šito, kada jie atsakė į jo pareiškimą, tardami: “Taip, mes žinome, nes jį matėme. Jis mums apsireiškė užvakar.”

[2045]▼

192 DOKUMENTAS

APSIREIŠKIMAI GALILĖJOJE

IKI TO laiko, kada apaštalai iš Jeruzalės išėjo į Galilėją, žydų lyderiai žymia dalimi buvo apsiraminę. Kadangi Jėzus apsireiškė tikrai savo karalystės tikinčiųjų šeimai, ir kadangi apaštalai slapstėsi ir viešai nepamokslavo, tai žydų valdovai priėjo išvados, jog evangelinis judėjimas, galų gale, yra veiksmingai numalšintas. Aišku, jiems buvo neramu dėl vis augančių gandų, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė, bet jie pasitikėjo papirktais sargybiniais, kad tokius pranešimus šie sumaniai paneigs nuolat kartodami savo pasakojimą, jog kūną išsinešė būrys jo pasekėjų.

Nuo šito momento, iki to meto, kada apaštalai buvo išsklaidyti kylančios persekiojimų bangos, Petras buvo bendrai pripažintas apaštališkojo korpuso vadovas. Jėzus tokios valdžios jam niekada nesuteikė, o jo bičiuliai apaštalai į tokį atsakingą postą jo oficialiai niekada neišrinko; jis natūraliai užėmė jį ir išlaikė jį bendru sutarimu, o taip pat ir dėl to, kad jis buvo jų pagrindinis pamokslininkas. Nuo šiol viešas pamokslavimas tapo pagrindine apaštalų veikla. Po savo sugrįžimo iš Galilėjos, Motiejų jie pasirinko savo įždininku vietoje Judo.

Tą savaitę, kada jie laukė Jeruzalėje, Marija, Jėzaus motina, didelę laiko dalį praleido su tomis tikinčiomis moterimis, kurios buvo apsistojusios Juozapo iš Arimatėjos namuose.

Anksti šitą pirmadienio rytą, kada apaštalai išėjo į Galilėją, Jonas Morkus ėjo kartu. Jis ėjo paskui juos, kol išėjo iš miesto, o kada jie buvo tolokai už Betanės, tada jis drąsiai priėjo prie jų, būdamas tikras, kad jo neišsiųs atgal.

Apaštalai pakeliui į Galilėją keletą kartų buvo sustoję, kad papasakotų istoriją apie prisikėlusį savo Mokytoją ir dėl to į Betsaidą atėjo tikrai vėlai trečiadienio naktį. Buvo ketvirtadienio vidurdienis, kada jie visi atsikėlė ir susirengė valgyti pusryčius.

1. APSIREIŠKIMAS PRIE EŽERO

Apie šeštą valandą penktadienio rytą, balandžio 21-ąją, morontinis Jėzus apsireiškė tryliktajį kartą, pirmąjį Galilėjoje, dešimčiai apaštalų, kada jų valtis priartėjo prie kranto netoli įprastinės prieplaukos prie Betsaidos.

Po to, kada apaštalai ketvirtadienio popietę ir ankstyvą vakarą buvo praleidę laukdami Zabediejaus namuose, Simonas Petras pasiūlė jiems plaukti žvejoti. Kada Petras pasiūlė žvejybinę išvyką, tada visi apaštalai nusprendė vykti kartu. Visą naktį jie be pertrūkio metė tinklus, bet žuvų nesugavo. Jie daug nepergyveno, kad nepavyko sugauti žuvų, nes jie buvo patyrę daug įdomių dalykų, kuriuos reikėjo aptarti, tokių dalykų.

[2046]▼

kurie taip neseniai jiems buvo nutikę Jeruzalėje. Tačiau kada išaušo, tada jie nusprendė sugrįžti į Betsaidą. Jiems artėjant prie kranto, jie pamatė kažką krante, netoli valčių prieplaukos, stovintį prie laužo. Iš pradžių jie pamanė, jog tai yra Jonas Morkus, kuris atėjo pasveikinti jų, sugrįžusių su laimikiu, bet jiems plaukiant artyn prie kranto, jie pamatė, kad klydo – tas vyras buvo per daug aukštas, kad būtų Jonas. Nė vienam iš jų ir minties nekilo, kad tas asmuo ant kranto, yra Mokytojas. Jie iš viso nesuprato, kodėl Jėzus su jais nori susitikti tose vietose, kur jie anksčiau bendravo ir atvirame ore, kad būtų ryšys su gamta, toli nuo Jeruzalės uždaros aplinkos, su jos baimės, išdavystės, ir mirties tragiškomis asociacijomis. Jis buvo jiems sakęs, jeigu jie eis į Galilėją, tai jis tikrai juos sutiks ten, ir netrukus šitą pažadą turi įvykdyti.

Kada jie išmetė inkarą ir rengėsi lipti į mažą valtelę, kad plauktų į krantą, tada tas vyras ant kranto jiems sušuko, "Vaikiniai, ar jūs ką nors pagavote?" Ir kada jie atsakė, "Ne," tada jis šūktelėjo vėl. "Meskite tinklą dešinėje laivo pusėje ir jūs surasite žuvų." Nors jie nežinojo, kad tas, kuris jiems nurodė, buvo Jėzus, bet jie vienu sutarimu išmetė tinklą kaip buvo pamokyti ir jis nedelsiant prisipildė, tiek daug, kad jie vos begalėjo jį ištraukti. Dabar, Jonas Zabediejus ėmė greitai suvokti, ir kada jis pamatė perpildytą tinklą, tada jis suvokė, jog būtent Mokytojas ir šnekėjosi su jais. Kada šitoji mintis jam šovė į galvą, tada jis pasilenkė ir pašnibždėjo Petrai, "Tai yra Mokytojas." Petras visą laiką buvo toks žmogus, kuris veiktavo neapgalvotai ir pasiduodamas impulsui; todėl, kada Jonas sušnibždėjo šitai jam į ausį, tada jis greitai atsistojo ir šoko į vandenį, kad galėtų greičiau pasiekti Mokytoją. Jo sielos broliai plaukė paskui jį, krantą pasiekė maža valtele, paskui save vilkdami žuvų tinklą.

Iki šito laiko Jonas Morkus buvo atsikėlęs ir, matydamas atplaukiančius į krantą apaštalus su pilnu žuvų tinklu, nubėgo į pakrantę jų pasveikinti; ir kada jis pamatė vienuolika vyrų vietoje dešimties, tada pamanė, jog tas neatpažintasis yra prisikėlęs Jėzus, ir kada tie nustebę dešimt, stovėjo tylėdami, tai jaunuolis pribėgo prie Mokytojo ir, parpuolęs ant kelių prie jo kojų, tarė: "Mano Viešpatie ir mano Mokytojau." Ir tada prašneko Jėzus, ne taip, kaip jis kalbėjo Jeruzalėje, kada juos pasveikino, tardamas "Ramybė tebūnie jums," bet įprastu tonu jis kreipėsi į Joną Morkų: "Na, Jonai, aš džiaugiuosi tave vėl matydamas ir nerūpestingoje Galilėjoje, kur mes galime gerai pabendrauti. Pasilik su mumis, Jonai, ir papusryčiauk."

Kada Jėzus šnekėjosi su jaunuoju vyru, tada šie dešimt buvo taip pritrenkti ir

nustebę, kad nebekreipė dėmesio į tai, jog tinklą su žuvimis ištrauktų ant kranto. Dabar tarė Jėzus: "Atsineškite savo laimikį ir kelias žuvis paruoškite pusryčiams. Mes jau įkūrėme laužą ir turime daug duonos."

Tuo metu, kada Morkus reiškė pagarbą Mokytojui, Petras akimirką buvo pritrenktas, matydamas ten ant kranto raudonuojančias laužo anglis; šitoji scena jam taip vaizdžiai priminė degančias vidurnakčio laužo anglis Anaso kieme, kur jis Mokytojo išsižadėjo, bet jis pasipurtė ir, atsiklaupęs prie Mokytojo kojų, sušuko, "Mano Viešpatie ir mano Mokytojau!"

Tada Petras prisijungė prie savo draugų, traukiančių tinklą. Kada laimikį jie ištraukė į krantą, tada šias žuvis suskaičiavo, ir ten buvo 153 didelės žuvis. Ir vėl iš tiesų buvo padaryta klaida, pavadinant tai dar vienu stebuklingu žuvų sugavimu. Šitas epizodas nebuvo susijęs su koku nors stebuklu. Tai buvo vien tiktai Mokytojo išankstinių žinių pademonstravimas. Jis žinojo, kad ten žuvų buvo ir dėl to apaštalams nurodė, kur tinklą išmesti.

[2047]▼

Jėzus prašneko jiems, sakydamas: "Dabar ateikite, visi, papusryčiauti. Net ir dvyniai turėtų atsisėsti, kada aš bendrausiu su jumis; Jonas Morkus paruoš žuvį." Jonas Morkus atnešė septynias stambias žuvis, kurias Mokytojas uždėjo ant laužo, ir kada jos iškepė, tuomet vaikinai jas patiekė šiems dešimčiai. Tada Jėzus sulaužė duoną ir ją padavė Jonui, kuris savo ruožtu ją išdalino išalkusiems apaštalams. Kada jiems visiems buvo patarnauta, tada Jėzus paliepė Jonui Morkui sėstis, tuo tarpu žuvį ir duoną šitam vaikinui jis padavė pats. Ir jiems bevalgant, Jėzus bendravo su jais ir prisiminė apie jų daugelį patyrimų Galilėjoje ir prie šito paties ežero.

Tai buvo trečias kartas, kada Jėzus apsireiškė apaštalams kaip grupei. Kada Jėzus iš pradžių kreipėsi į juos, klausdamas, ar jie pagavo nors kiek žuvų, tada jie neįtarė, kas klausia, nes šitiems žvejams prie Galilėjos jūros buvo įprasta, kada jie parplaukdavo į krantą, kad į juos šitaip kreiptųsi Tarikėjos žuvų pirkliai, kurie paprastai būdavo netoli, kad šviežią laimikį nupirktų džiovinimo įmonėms.

Jėzus su dešimčia apaštalų ir Jonu Morkumi bendravo daugiau negu valandą, o tada vaikščiojo pakrante pirmyn ir atgal, kalbėdamasis su jais po du – bet ne su tomis pačiomis poromis, kurias jis iš pradžių buvo išsiuntęs, kad mokytų. Visi vienuolika apaštalų iš Jeruzalės išėjo drauge, bet jiems artinantis prie Galilėjos Simonas Uolusis ėmė vis labiau ir labiau nusiminti, tokiu būdu, jiems pasiekus Betsaidą, jis savo sielos brolius apleido ir sugrįžo namo.

Prieš išsiskirdamas su jais šitą rytą, Jėzus nurodė, jog du savanoriai apaštalai turėtų nueiti pas Simoną Uolujį ir tą pačią dieną parsivesti jį atgal. Ir šitą padarė Petras ir Andriejus.

2. BENDRAVIMAS SU APAŠTALAIS PO DU

Kada jie baigė pusryčiauti ir tuo metu, kai kiti sėdėjo prie laužo, Jėzus linktelėjo Petru ir Jonui, kad jie eitų su juo pasivaikščioti pakrante. Jiems

einant, Jėzus tarė Jonui, "Jonai, ar tu myli mane?" Ir kada Jonas atsakė, "Taip, Mokytojau, iš visos širdies," tada Mokytojas tarė: "Tuomet, Jonai, atsisakyk savo nepakantumo ir išmok mylėti žmones taip, kaip jus mylėjau aš. Savąjį gyvenimą pašvęsk tam, kad įrodytum, jog pasaulyje didžiausias dalykas yra meilė. Būtent Dievo meilė žmogų verčia siekti išgelbėjimo. Meilė yra viso dvasinio gėrio protėvis, viso to, kas yra teisinga ir kas yra gražu, pagrindas."

Tada Jėzus atsisuko į Petrą ir paklausė, "Petrui, ar tu myli mane?" Petras atsakė, "Viešpatie, tu gi žinai, kad aš myliu tave visa savo siela." Tuomet tarė Jėzus: "Jeigu, Petrai, tu mane myli, tai ganyk manusius avinėlius. Neignoruok patarnauti silpniems, vargšams, ir jauniems. Skelbk evangeliją be baimės ar šališkumo; visada prisimink, jog Dievas nėra asmenų gerbėjas. Tarnauk savo bičiuliams žmonėms net ir taip, kaip jums tarnavau aš; atleisk savo bičiuliams mirtingiesiems, net ir taip, kaip tau atleidau aš. Tegul patyrimas tave moko meditavimo vertybės ir išmintingo apmąstymo galios."

Po to, kada jie drauge nuėjo šiek tiek toliau, tada Mokytojas pasisuko į Petrą ir paklausė, "Petrui, ar tu tikrai myli mane?" Ir tuomet tarė Simonas, "Taip, Viešpatie, tu gi žinai, kad aš myliu tave." Ir vėl tarė Jėzus: "Tuomet pasirūpink mano avelėmis. Būk bandai geras ir teisingas piemuo. Neišduok jų pasitikėjimo tavimi. Tegul tavęs neužklumpa netikėtai prieš ranka. Visą laiką būk budrus – stebėk ir melskis."

Kada jie nuėjo keletą žingsnių toliau, tada Jėzus pasisuko į Petrą ir, trečią kartą, paklausė, "Petrui, ar tu tikrai myli mane?" Ir tuomet Petras, šiek tiek

[2048]▼

nuliūdęs dėl to, kad jam pasirodė, jog Mokytojas juo nepasitiki, tarė su ryškiai išreikštu jausmu, "Viešpatie, tu žinai viską, ir dėl to tu iš tiesų žinai, jog aš realiai ir tikrai myliu tave." Tada tarė Jėzus: "Ganyk manąsias avis. Neapleisk bandos. Būk pavyzdys ir įkvėpimas visiems savo bičiuliams piemenims. Mylėk šią bandą taip, kaip jus mylėjau aš, ir pasišvęsk jų gerovei net ir taip, kaip savo gyvenimą jūsų gerovei pašvenčiau aš. Ir eikite paskui mane net ir iki pačios pabaigos."

Petras šitą paskutinį teiginį – kad jis turėtų ir toliau eiti paskui jį – suprato tiesiogine prasme, ir pasisukęs į Jėzų, jis parodė į Joną, klausdamas, "Jeigu aš toliau eisiu paskui tave, tai ką iš tiesų darys šitas vyras?" Ir tuomet, suvokęs, jog Petras klaidingai suprato jo žodžius, Jėzus tarė: "Petrui, nesirūpink dėl to, ką iš tikrųjų darys tavo sielos broliai. Jeigu aš noriu, kad Jonas palauktų, kai tavęs nebebus, net ir tol, kol aš sugrįšiu atgal, ką tai reiškia tau? Tu tikrai žiūrėk, jog paskui mane eitum pats."

Šitoji pastaba pasklido tarp sielos brolių ir buvo suprasta, kaip Jėzaus teigimas, kad Jonas nemirs tol, kol sugrįš Mokytojas tam, kaip daugelis manė ir tikėjosi, jog sukurtą šitą karalystę valdžioje ir šlovėje. Būtent šitoks aiškinimas to, ką sakė Jėzus, didele dalimi prisidėjo prie to, kad Simonas Uolusis sugrįžo atgal į tarnystę, ir dirbo toliau.

Kada jie sugrįžo pas kitus, tada Jėzus išėjo pasivaikščioti ir pasišnekėti su Andriejumi ir Jokūbu. Jiems nuėjus nedidelį atstumą, Jėzus tarė Andriejui:

"Andriejau, ar tu manimi pasitiki?" Ir kada buvęs apaštalų vadovas išgirdo Jėzų, klausiantį tokį klausimą, tada jis sustojo ir atsakė: "Taip, Mokytojau, tikrai aš tavimi pasitikiu, ir tu žinai, kad tavimi aš pasitikiu." Tuomet tarė Jėzus: "Andriejau, jeigu tu manimi pasitiki, tuomet daugiau pasitikėk ir savo sielos broliais – net ir Petru. Aš kažkada tau patikėjau vadovavimą tavo sielos broliams. Dabar pasitikėti kitais turi tu, kadangi aš jus palieku, kad vykčiau pas Tėvą. Kada tavo sielos broliai pradės pasklisti po kitas šalis dėl aršių persekiojimų, tada būk rūpestingas ir išmintingas patarėjas Jokūbui, manajam broliui materialiam kūne, kada jie užkraus jam sunkią našta, kurios nešti savo patyrimu jis nėra pasirengęs. Ir tada toliau pasitikėk, nes aš tikrai tavęs nepaliksiu. Kada tu užbaigsi reikalus žemėje, tada tu tikrai ateisi pas mane."

Tuomet Jėzus atsigręžė į Jokūbą, klausdamas, "Jokūbai, ar tu pasitiki manimi?" Ir, žinoma, Jokūbas atsakė, "Taip, Mokytojau, aš pasitikiu tavimi iš visos širdies." Tada tarė Jėzus: "Jokūbai, jeigu tu pasitikėsi manimi dar daugiau, tai su savo sielos broliais nebūsi toks nekantrus. Jeigu tu tikrai pasitikėsi manimi, tai šitai tau padės būti geram tikinčiųjų brolijai. Mokykis įvertinti savo pasisakymų ir savo poelgių pasekmes. Prisimink, kokia sėja, tokia ir pjūtis. Melsk dvasios ramybės ir puoselėk kantrybę. Šitos dovanos, drauge su gyvuoju įtikėjimu, tikrai tave parems, kada ateis toji valanda išgerti pasiaukojimo taurę. Bet niekada nenusimink; kada užbaigsi reikalus žemėje, tu taip pat tikrai ateisi, kad būtum su manimi."

Po šito Jėzus kalbėjosi su Tomu ir Natanieliumi. Tarė jis Tomui, "Tomai, ar tu man tarnauji?" Tomas atsakė, "Taip, Viešpatie, aš tau tarnauju dabar ir visada." Tada tarė Jėzus: "Jeigu tu nori tarnauti man, tai tarnauk ir mano sielos broliams materialiam kūne net ir taip, kaip jums tarnavau aš. Ir nepavark darydamas tai, kas yra gera, bet būk atkaklus, kaip tas, kurį į šitą meilės tarnystę iššventino Dievas. Kada tu būsi užbaigęs savo tarnystę su manimi žemėje, tada tu tikrai tarnausi su manimi šlovėje. Tomai, tu turi nustoti abejojęs; tavo įtikėjimas ir tavo žinios apie tiesą turi augti. Tikėk į Dievą kaip vaikas, bet nustok elgtis taip vaikiškai. Būk drąsus; būk stiprus įtikėjimu ir galingas Dievo karalystėje."

[2049]▼

Tada Mokytojas tarė Natanieliui, "Natanieli, ar tu tarnauji man?" Ir šitas apaštalas atsakė, "Taip, Mokytojau, ir jausdamas didžiulę meilę." Tuomet tarė Jėzus: "Todėl, jeigu tu man tarnauji iš visos širdies, tai, žiūrėk, kad būtum atsidavęs mano sielos brolių žemėje gerovei jausdamas nepailstančią meilę. Į savo filosofiją įmaišyk draugystę su savo patarimu ir pridėk meilės. Tarnauk savo bičiuliams žmonėms net ir taip, kaip jums tarnavau aš. Būk ištikimas žmonėms taip, kaip jumis rūpinausi aš. Būk ne toks kritiškas; iš kai kurių žmonių tikėkis mažiau, ir šituo sumažink savojo nusivylimo laipsnį. Ir kada šis žemiškasis darbas bus užbaigtas, tada tu tikrai tarnausi su manimi danguje."

Po šito Mokytojas šnekėjosi su Motiejumi ir Pilypu. Pilypui jis tarė, "Pilypai, ar tu paklūsti man?" Pilypas atsakė, "Taip, Viešpatie, aš tikrai paklūsiu tau net ir savąja gyvybe." Tada sakė Jėzus: "Jeigu tu tikrai man paklūsti, tai tuomet eik į pagonių kraštus ir skelbk šitą evangeliją. Pranašai tau pasakė, jog paklūsti yra geriau negu pasiaukoti. Įtikėjimo dėka tu tapai Dievą-pažįstančiu karalystės sūnumi. Reikia paklūsti tiktai vieninteliam įstatymui – tai yra, tokiam įsakymui,

eik į pasaulį skelbdamas karalystės evangeliją. Nustok bijoti žmonių; nebijok skelbti gerųjų naujienų apie amžinąjį gyvenimą savo bičiuliams, kurie skęsta tamsybėje ir kurie jaučia alkį tiesos šviesai. Pilypai, tu tikrai daugiau nebesirūpinsi pinigais ir prekėmis. Tu dabar esi laisvas, kad skelbtum gerąją naujieną lygiai taip, kaip ir tavo sielos broliai. Ir aš tikrai eisiu pirma tavęs ir būsiu su tavimi net ir iki pačios pabaigos."

Ir tuomet, kreipdamasis į Motiejų, Mokytojas paklausė, "Motiejau, ar tu jauti širdyje, kad paklustum man?" Motiejus atsakė, "Taip, Viešpatie, aš esu iki galo atsidavęs tam, kad vykdyčiau tavąją valią." Tada tarė Mokytojas: "Motiejau, jeigu tu esi pasirengęs paklusti man, tai eik į pasaulį, kad šitos karalystės evangelijos mokytum visas tautas. Daugiau tu tikrai nebetarnausi savo sielos broliams taip, kad aprūpintum juos gyvenimo materialiais daiktais; nuo šiol tu taip pat turi skelbti dvasinio išgelbėjimo gerąją naujieną. Nuo šiol rūpinkis vien tik tai tuo, kad paklustum savo pavedimui skelbti šią Tėvo karalystės evangeliją. Taip, kaip aš vykdžiau Tėvo valią žemėje, taip ir tu tikrai vykdysi šį dieviškąjį pavedimą. Prisimink, tiek žydai, tiek pagonys yra tavo sielos broliai. Nebijok nė vieno žmogaus, kada tu skelbsi dangaus karalystės evangelijos išgelbstinčias tiesas. Ir ten, kur aš einu, tu tikrai netrukus irgi ateisi."

Tada jis vaikštinėjo ir šnekėjosi su Alfiejaus dvyniais, Jokūbu ir Judu, ir kreipdamasis į juos abu, jis paklausė, "Jokūbai ir Judai, ar jūs tikite į mane?" Ir kada jie abu atsakė, "Taip, Mokytojau, mes tikrai tikime," tuomet jis tarė: "Aš iš tiesų greitai jus paliksiu. Jūs dabar matote, kad aš jus jau palikau materialiam kūne. Aš tikrai neilgai pabūsiu šitokiu pavidalu prieš vykdamas pas savąjį Tėvą. Jūs tikite į mane – jūs esate mano apaštalai, ir visada jais būsite. Toliau tikėkite ir prisiminkite savo bendravimą su manimi, kada manęs nebebus, ir kada jūs, galbūt, būsite sugrižę prie to darbo, kurį dirbote iki to meto, kai atėjote gyventi su manimi. Niekada neleiskite, kad pasikeitimas jūsų išoriniame darbe turėtų įtakos jūsų ištikimybei. Išlaikykite įtikėjimą į Dievą iki savo paskutiniųjų dienų žemėje. Niekada neužmirškite, jog kada esi įtikėjęs Dievo sūnus, tada bet koks doras šios sferos darbas yra šventas. Ką daro Dievo sūnus, tas negali būti kasdieniška. Dėl to, nuo šiol dirbkite savo darbą taip, kaip dirbtumėte Dievui. Ir kai savo darbus pabaigsite šitame pasaulyje, tai aš turiu kitų ir geresnių pasaulių, kuriuose jūs lygiai taip iš tiesų dirbsite man. Ir jums dirbant visus šiuos darbus, šitame pasaulyje ir kituose pasauliuose, aš tikrai dirbsiu su jumis, o manoji dvasia iš tikrųjų gyvens jūsų viduje."

Buvo beveik dešimta valanda, kada Jėzus sugrižo po savo pabendravimo su Alfiejaus dvyniais, ir palikdamas apaštalus, tarė: "Iki pasimatymo, kada aš susitiksiu su jumis visais ant

[2050]▼

jūsų iššventinimo kalno rytoj vidurdienį." Kada jis šią pasakė, tada iš jų akiračio išnyko.

3. ANT IŠŠVENTINIMO KALNO

Sekmadienio pusiaudienį, balandžio 22-ąją, vienuolika apaštalu susirinko pagal susitarimą ant kalno netoli Kapernaumo, ir Jėzus apsireiškė tarp jų. Šitas

susitikimas įvyko ant to paties kalno, kur Mokytojas juos buvo išskyres kaip savo apaštalus ir Tėvo karalystės žemėje ambasadorius. Ir tai buvo keturioliktasis Mokytojo morontinis apsišventimas.

Šituo metu vienuolika apaštalų klūpėjo ratu aplink Mokytoją ir klausėsi, kaip jis pakartojo užduotis ir matė, kaip jis vėl iš naujo pakartojo iššventinimo sceną net ir taip, kaip jie pirmą kartą buvo išskirti ypatingam karalystės darbui. Ir visa tai jiems buvo prisiminimas apie jų ankstesnįjį iššventinimą į Tėvo tarnystę, išskyrus Mokytojo maldą. Kada Mokytojas – morontinis Jėzus – meldėsi dabar, tą jis darė didingu tonu ir tokiais galingais žodžiais, kokių apaštalai niekada anksčiau nebuvo girdėję. Jų Mokytojas dabar kalbėjosi su visatų valdovais kaip tas, į kurio rankas, savo paties visatoje, buvo perduota visiška galia ir valdžia. Ir šitie vienuolika vyrų niekada neužmiršo šito morontinio patyrimo, kada iš naujo buvo pakartotas pasišventimas ankstesniems ambasadorystės įžadams. Mokytojas ant šito kalno su ambasadoriais praleido tikrai vieną valandą, ir kada jis su meile atsisveikino su jais, tada iš jų akiračio išnyko.

Ir dabar niekas nematė Jėzaus ištisą savaitę. Apaštalai iš tiesų neturėjo jokio supratimo, ką daryti, nes nežinojo, ar Mokytojas išvyko pas Tėvą ar ne. Šitoje netikrumo būsenoje jie laukė Betsaidoje. Jie bijojo plaukti žvejoti, nes jeigu jis ateitų aplankyti jų, tai jie nepamatytų jo. Per visą šitą savaitę Jėzus buvo užsiėmęs morontiniais tvariniais žemėje ir morontinio perėjimo, kurį jis dabar patiria šitame pasaulyje, reikalais.

4. SUSIBŪRIMAS EŽERO PAKRANTĖJE

Žinia apie Jėzaus apsišventimus sklido po visą Galilėją, ir kiekvieną dieną vis didesnis skaičius tikinčiųjų atvykdavo prie Zabediejaus namų, kad pasiteirautų apie Mokytojo prisikėlimą ir kad išsiaiškintų tiesą apie šiuos išgarsėjusius apsišventimus. Petras, savaitės pradžioje, pasiuntė žinią, jog viešas susirinkimas bus surengtas jūros pakrantėje kitą Sabatą trečią valandą po pusiaudienio.

Dėl to, šeštadienį, balandžio 29-ąją, trečią valandą, daugiau negu penki šimtai tikinčiųjų iš Kapernaumo apylinkių susirinko Betsaidoje pasiklausti Petro, sakančio pirmąjį viešą pamokslą po prisikėlimo. Apaštalas kalbėjo kuo puikiausiai, ir po to, kada jis savo nuostabią kalbą pabaigė, mažai kas iš besiklausančiųjų abejojo, kad Mokytojas iš mirusiųjų prisikėlė.

Petras užbaigė savo pamokslą, sakydamas: "Mes patvirtiname, kad Jėzus iš Nazareto nėra miręs; mes pareiškiame, kad iš kapo jis prisikėlė; mes skelbiame, jog mes jį matėme ir su juo šnekėjomės." Kai tik jis pabaigė šitą įtikėjimo pareiškimą, tada šalia jo, visiems šitiems žmonėms matant, Mokytojas apsišventė morontiniu pavidalu ir, kreipdamasis į juos pažįstama maniera, tarė, "Ramybė tebūnie jums, ir savąją ramybę aš palieku su jumis." Šitaip apsišventęs ir taip jiems pasakęs, iš jų akiračio jis išnyko. Tai buvo prisikėlusio Jėzaus penkioliktasis morontinis apsišventimas.

[2051]▼

Dėl tam tikrų dalykų, pasakytų šiems vienuolikai tuo metu, kada jie tarėsi su Mokytoju ant iššventinimo kalno, apaštalams susidarė įspūdis, kad jų Mokytojas

netrukus viešai apsireikš galilėjiečių tikinčiųjų grupei ir, kad vėliau, kai jis bus tą padaręs, jie turės sugrįžti į Jeruzalę. Dėl to, anksti kitą dieną, sekmadienį, balandžio 30-ąją, šie vienuolika išėjo iš Betsaidos į Jeruzalę. Jie daug mokė ir pamokslavo pakeliui palei Jordano upę, tokiu būdu Morkaus namus Jeruzalėje jie pasiekė tikrai trečiadienio, gegužės 3-osios, vėlų vakarą.

Jonui Morkui tai buvo liūdnas sugrįžimas namo. Vos prieš kelias valandas iki jam pasiekiant namus, jo tėvas, Elijas Morkus, netikėtai mirė nuo kraujo išsiliejimo į smegenis. Nors mintis apie mirusiųjų prisikėlimo tikrumą labai guodė sielvartaujančius apaštalus, bet tuo pačiu metu jie tikrai gedėjo netekę savo gero draugo, kuris buvo nepalaužiamas šalininkas net didžiųjų vargų ir nusivylimo laikais. Jonas Morkus darė viską, ką tik galėjo, kad paguostų savo motiną ir, kreipdamasis jos vardu, pakvietė apaštalus ir toliau apsistoti jų namuose. Ir šie vienuolika šitame viršutiniame kambaryje apsistojo iki pasibaigė Pentakosto diena.

Apaštalai sąmoningai įėjo į Jeruzalę jau visiškai sutemus, kad jų negalėtų pamatyti žydų valdžiai. Jie taip pat viešai nepasirodė ir Elijo Morkaus laidotuvėse. Visą kitą dieną jie praleido ramiai užsidarę šitame viršutiniame kambaryje, kuriame buvo įvykę daug svarbių įvykių.

Ketvirtadienio naktį šitame viršutiniame kambaryje apaštalai surengė nuostabų susirinkimą, ir visi, išskyrus Tomą, Simoną Uolujį, ir Alfiejaus dvynius, pasižadėjo eiti ir viešai skelbti naująją evangeliją apie prisikėlusį Viešpatį. Jau buvo žengti pirmieji žingsniai į tai, kad karalystės evangelija – sūnystė su Dievu ir brolystė su žmogumi – būtų keičiama į skelbimą apie Jėzaus prisikėlimą. Natanielius prieštaravo tam, jog šitaip būtų perkeliama jų viešos žinios pagrindiniai akcentai, bet jis negalėjo atsilaikyti prieš Petro iškalbą, taip pat jis nepajėgė įveikti ir mokinių entuziazmo, ypač moterų tikinčiųjų.

Ir šitokiu būdu, energingai vadovaujant Petru ir anksčiau negu Mokytojas pakilo pas Tėvą, pilni gerų norų jo atstovai pradėjo šitą subtilų procesą palaipsniui ir užtikrintai pakeisdami *Jėzaus* religiją į religijos *apie* Jėzų naują ir modifikuotą formą.

[2052]▼

193 DOKUMENTAS

PASKUTINIEJI APSIREIŠKIMAI IR PAKILIMAS

JĖZAUS šešioliktasis morontinis apsireiškimas įvyko penktadienį, gegužės 5-ąją, Nikodemo kieme, apie devintą valandą vakare. Šitą vakarą Jeruzalės tikintieji pamėgino po prisikėlimo pirmą kartą susirinkti drauge. Šiuo metu čia buvo susirinkę vienuolika apaštalų, moterų korpusas ir jų padėjėjos, ir apie penkiasdešimt kitų geriausiųjų Mokytojo mokinių, įskaitant ir didelę dalį graikų. Šita tikinčiųjų draugija betarpiškai bendravo ilgiau negu pusę valandos, kada, netikėtai, morontinis Mokytojas apsireiškė visiškai matomas ir tuoj pat pradėjo juos mokyti. Sakė Jėzus:

"Ramybė tebūnie jums. Tai yra pati autoritetingiausia tikinčiųjų grupė – apaštalai ir mokiniai, tiek vyrai, tiek moterys – kuriai aš apsireiškiau nuo to

laiko, kada išsilaisvinau iš materialaus kūno. Aš dabar jus kviečiu paliudyti, kad aš iš anksto jums sakiau, jog mano gyvenimas tarp jūsų turi pasibaigti; aš jums sakiau, jog netrukus turėsiu grįžti pas Tėvą. Ir tada aš jums aiškiai sakiau, kaip vyriausieji šventikai ir žydų valdovai perduos mane, kad būčiau nužudytas ir, kad aš tikrai iš kapo prisikelsiu. Kodėl gi, tuomet, jūs leidote sau taip sunerimti dėl viso šito, kada visa tai įvyko? ir kodėl gi jūs taip nustebote, kada trečiąją dieną aš iš kapo prisikėliau? Jūs netikėjote manimi, nes mano žodžių jūs klausėtės nesuvokdami jų prasmės.

"Ir dabar jūs turėtumėte išklaudyti į manuosius žodžius, kad ir vėl nepadarytumėte tos klaidos, kai manojų mokymo klausotės protu, tuo tarpu prasmės nesuvokiate savo širdyje. Nuo savo gyvenimo, kurį gyvenau kaip vienas iš jūsų, pradžios aš jus mokiau, jog mano tikslas yra savąjį Tėvą danguje atskleisti jo vaikams žemėje. Aš gyvenau Dievą atskleidžiantį savęs padovanojimą tam, kad jūs galėtumėte patirti Dievo pažinimo karjerą. Aš atskleidžiau Dievą kaip jūsų Tėvą danguje; jus aš atskleidžiau kaip Dievo sūnus žemėje. Tai yra faktas, jog Dievas myli jus, savo sūnus. Įtikėjimo į mano žodžius dėka šitas faktas tampa amžiną ir gyvą tiesą jūsų širdyse. Kada, gyvojo įtikėjimo dėka, jūs įgaunate Dievo sąmonę, tada jūs gimstate iš dvasios kaip šviesos ir gyvenimo vaikai, net ir kaip vaikai iš amžinojo gyvenimo, kuriame jūs tikrai pakilsite į visatą visatą ir pasieksite tokį patyrimą, kada yra surandamas Dievas Tėvas Rojuje.

"Aš patariu jums visą laiką prisiminti, kad jūsų misija tarp žmonių turi būti karalystės evangelijos – Dievo tėvystės tikrovės ir žmogaus sūnystės tiesos – skelbimas. Skelbkite gerųjų naujienų visą tiesą, o ne vien tik šios gelbstinčios evangelijos vieną dalį. Mano prisikėlimo patyrimas jūsų žinios nekeičia. Sūnystė su Dievu, įtikėjimo dėka, vis vien yra karalystės evangelijos toji gelbstinti tiesa. Jūs turite eiti į pasaulį skelbdami Dievo meilę ir žmogaus tarnystę. Tai, ką pasauliui reikia žinoti labiausia, yra: Žmonės yra Dievo sūnūs, ir įtikėjimo dėka jie gali realiai įgyvendinti, ir kasdien patirti, šitą kilninančią tiesą.

[2053]▼

Manasis savęs padovanojimas turėtų padėti visiems žmonėms sužinoti, kad jie yra Dievo vaikai, tačiau tokių žinių neužteks, jeigu jie asmeniškai įtikėjimo dėka nesuvoks šios išgelbstinčios tiesos, kad jie yra gyvi dvasiniai amžinojo Tėvo sūnūs. Karalystės evangelija yra susijusi su Tėvo meile ir jo vaikų tarnyste žemėje.

"Jūs visi, čia, žinote, jog aš prisikėliau iš mirusiųjų, bet šitai nėra keista. Aš turiu galią savąją gyvybę atiduoti ir susigrąžinti ją atgal; Tėvas tokią galią suteikia savo Rojaus Sūnums. Vietoje šito jus širdyje turėtų sujaudinti toks žinojimas, jog amžiaus mirusieji pradėjo amžinąjį kilimą netrukus po to, kada aš palikau Juozapo naująją kapavietę. Aš savąjį gyvenimą materialiam kūnui gyvenau tam, kad jums parodyčiau, jog ir jūs galite, kupinos meilės tarnystės dėka, tapti tokie, jog Dievą atskleistumėte savo bičiuliams žmonėms net ir taip, kaip aš, mylėdamas jus ir tarnaudamas jums, tapau toks, kad Dievą atskleidžiau jums. Aš gyvenau tarp jūsų kaip Žmogaus Sūnus tam, kad jūs, ir visi kiti žmonės, galėtumėte sužinoti, kad iš tikrųjų jūs visi esate Dievo sūnūs. Dėl to, dabar eikite po visą pasaulį skelbdami šitą dangaus karalystės evangeliją visiems

žmonėms. Mylėkite visus žmones taip, kaip jus mylėjau aš; tarnaukite savo bičiuliams mirtingiesiems taip, kaip jums tarnavau aš. Veltui jūs gavote, veltui ir atiduokite. Tikrai palaukite čia Jeruzalėje tol, kol aš išvyksiu pas Tėvą, ir kol jums atsiųsiu Tiesos Dvasią. Ji tikrai jus ves į išplėstą tiesą, ir aš tikrai eisiu su jumis po visą pasaulį. Aš esu su jumis visada, ir savąją ramybę aš palieku su jumis."

Kada Mokytojas šitą jiems pasakė, tada iš jų akiračio jis išnyko. Buvo jau netoli aušros, kada šitie tikintieji išsiskirstė; visą naktį jie praleido drauge, karštai aptarinėdami Mokytojo patarimus ir apmąstydami visa tai, kas jiems atsitiko. Jokūbas Zabediejus ir kai kurie kiti apaštalai taip pat pasidalino su jais savuoju patyrimu, kaip jie bendravo su morontiniu Mokytoju Galilėjoje, ir papasakojo, kaip jiems jis buvo apsireiškęs tris kartus.

1. APSIREIŠKIMAS SAIKARE

Sabato popietę maždaug ketvirtą valandą, gegužės 13-ąją, Mokytojas apsireiškė Naldai ir maždaug septyniadešimt penkiems samariečiams tikintiesiems prie Jokūbo šulinio, Saikare. Tikintieji turėjo įprotį susirinkti šitoje vietoje, netoli tos vietos, kur Jėzus kalbėjosi su Nalda apie gyvenimo vandenį. Šitą dieną, kai tik jie užbaigė savo diskusiją apie praneštą prisikėlimą, Jėzus netikėtai apsireiškė prieš juos, sakydamas:

"Ramybė tebūnie jums. Jūs džiūgaujate, žinodami, jog aš esu tas prisikėlimas ir tas gyvenimas, bet tai neduos jums jokios naudos, jeigu jūs iš pradžių nebūsime gimę iš amžinosios dvasios, šituo įgydami savo nuosavybėn, įtikėjimo dėka, amžinojo gyvenimo dovaną. Jeigu jūs esate manojų Tėvo įtikėję sūnūs, tai jūs tikrai niekada nežūsite. Karalystės evangelija jus išmokė, jog visi žmonės yra Dievo sūnūs. Ir šitos gerosios naujienos apie dangiškojo Tėvo meilę savo vaikams žemėje turi būti nešamos po visą pasaulį. Atėjo laikas, kada Dievą jūs turite garbinti ne ant Gerizimo kalno, ir ne Jeruzalėje, bet ten, kur jūs esate, tokie, kokie esate, dvasioje ir tiesoje. Būtent jūsų įtikėjimas gelbsti jūsų sielas. Išgelbėjimas yra Dievo dovana visiems tiems, kurie tiki, kad jie yra jo sūnūs. Bet neapsigaukite; nors išgelbėjimas yra nemokama Dievo dovana ir yra padovanojama visiems tiems, kurie ją priima įtikėjimo dėka, bet po to eina toks patyrimas, kada būna vedami šito dvasinio gyvenimo, kaip jis yra gyvenamas materialiam kūne, vaisiai. Dievo tėvystės doktrinos priėmimas reiškia, kad jūs taip pat laisvai priimate ir su ja susijusią tiesą apie žmogaus brolystę. Ir jeigu žmogus yra jūsų brolis, tai jis yra

[2054]▼

net ir daugiau negu jūsų artimas, kurį Tėvas reikalauja mylėti kaip save patį. Savo brolių, kuris yra jūsų šeimos narys, jūs ne tik mylėsite šeimyniška meile, bet taip pat ir tarnausite jam taip, kaip tarnautumėte ir sau pačiam. Ir jūs šitokiu būdu mylėsite savo brolių ir tarnausite jam, nes jus, savo sielos brolius, šitai mylėjau ir šitai jums tarnavau aš. Eikite, tuomet, po visą pasaulį pranešdami šitą gerąją naujieną kiekvienos rasės, genties, ir nacijos visiems tvariniams. Manoji dvasia eis pirmą jūsų, o aš tikrai su jumis būsiu visada."

Šiuos samariečius nepaprastai nustebino šitas Mokytojo apsiireiškimas, ir jie išskubėjo į gretimus miestus ir kaimus, kur paskleidė tolyn tą žinią, kad jie matė Jėzų, ir kad jis kalbėjosi su jais. Ir tai buvo Mokytojo septynioliktasis morontinis apsiireiškimas.

2. APSIREIŠKIMAS FINIKIJOJE

Mokytojo aštuonioliktasis morontinis apsiireiškimas buvo Tyre, antradienį, gegužės 16-ąją, šiek tiek prieš devynias vakare. Vėl jis apsiireiškė pasibaigus tikinčiųjų susiejimui, kada jie ruošėsi skirstytis, sakydamas:

“Ramybė tebūnie jums. Jūs džiaugiatės sužinoję, jog Žmogaus Sūnus prisikėlė iš mirusiųjų, kadangi šito dėka jūs žinote, kad jūs ir jūsų sielos broliai taip pat tikrai išliks po mirtingojo mirties. Bet kiekvienas toks išlikimas priklauso nuo to, ar jūs prieš tai užgimėte iš dvasios, kuri siekia tiesos ir ieško Dievo. Gyvenimo duona ir gyvenimo vanduo yra duodami tiktai tiems, kurie yra išalkę tiesos ir ištroškę teismo – ištroškę Dievo. Tas faktas, kad mirusieji prisikelia, nėra karalystės evangelija. Šitos didžios tiesos ir šitie visatos faktai yra visi susieti su šita evangelija tuo, jog jie yra tikėjimo gerąja naujiena pasekmės dalis, ir visa tai sudaro vėlesnį patyrimą tų, kurie, įtikėjimo dėka, tampa, realiai ir tikrai, amžinojo Dievo amžiniais sūnumis. Manasis Tėvas atsiuntė mane į šį pasaulį, kad paskelbčiau šitą sūnystės išgelbėjimą visiems žmonėms. O aš lygiai taip siunčiu į kitus kraštus jus, kad skelbtumėte šitą sūnystės išgelbėjimą. Išgelbėjimas yra Dievo nemokama dovana, bet tie, kurie yra gimę iš dvasios, nedelsiant pradės duoti šios dvasios vaisius su meile tarnaudami savo bičiuliams tvariniams. O šios dieviškosios dvasios vaisiai, kuriuos duoda iš dvasios gimusiųjų ir Dievą pažįstančiųjų gyvenimas, yra tokie: kupina meilės tarnystė, nesavanaudiškas pasišventimas, drąsi ištikimybė, nuoširdus dorumas, apšviestas sąžiningumas, nemirštanti viltis, pasikliaujantis pasitikėjimas kitu, gailestingas tarnavimas, nepaliaujamas gerumas, atleidžiantis pakantumas, ir nuolatinė ramybė. Jeigu išpažįstantys tikintieji savo gyvenime neveda tokių dieviškosios dvasios vaisių, tai jie yra negyvi; Tiesos Dvasios juose nėra; jie yra gyvo vynuogmedžio nenaudingos šakos ir greitai jos bus nugenėtos. Manasis Tėvas iš įtikėjusių vaikų reikalauja, kad jie vestų daug dvasios vaisių. Dėl to, jeigu jūs esate nevaisingi, tai jis apkas aplink jūsų šaknis ir nugenės jūsų nevaisingas šakas. Vis daugiau, jūs turite vesti dvasios vaisių, kada Dievo karalystėje jūs žengiate į priekį link dangaus. Į karalystę jūs galite įeiti kaip vaikas, bet Tėvas reikalauja, kad jūs, gailestingumo dėka, išaugtumėte dvasinio suaugimo visu ūgiu. Ir kada jūs eisite į kitus kraštus pranešdami visoms nacijoms šitos evangelijos gerąją naujieną, tada aš tikrai eisiu pirma jūsų, o manoji Tiesos Dvasia tikrai apsigyvens jūsų širdyse. Savąją ramybę aš palieku su jumis.”

Ir tada Mokytojas iš jų akiračio išnyko. Kitą dieną iš Tyro išėjo tie, kurie šitą pasakojimą nunešė į Sidoną ir net į Antioką ir Damaską. Jėzus su šitais tikinčiaisiais buvo susitikęs turėdamas materialų kūrą, ir jie

greitai jį atpažino, kada jis pradėjo juos mokyti. Nors jo draugai ir negalėjo iš karto atpažinti jo morontinės formos, kada ji buvo paversta matoma, bet jie visada greitai nustatydavo jo asmenybę, kai tik jis prašnekdamas jiems.

3. PASKUTINYSIS APSIREIŠKIMAS JERUZALĖJE

Ankstų ketvirtadienio rytą, gegužės 18-ąją, Jėzus paskutinįjį kartą žemėje apsireiškė kaip morontinė asmenybė. Kada vienuolika apaštalų ruošėsi sėstis pusryčių Marijos Morkaus namų viršutiniame kambaryje, tada Jėzus apsireiškė jiems ir tarė:

“Ramybė tebūnie jums. Aš jūsų paprasčiau palaukti čia Jeruzalėje tol, kol išvyksiu pas Tėvą, net ir tol, kol aš atsiųsiu jums Tiesos Dvasią, kuri tikrai greitai bus išlieta visiems materialiams kūnams ir kuri jus apdovanos galia iš dangaus.” Simonas Uolusis pertraukė Jėzų, paklausdamas, “Tuomet, Mokytojau, ar tu atstatysi tą karalystę, ir ar mes tikrai pamatysime Dievo šlovę pasireiškiančią žemėje?” Kada Jėzus iš klausė Simono klausimą, tada jis atsakė: “Simonai, tu vis dar kabiniesi už savo senųjų idėjų apie žydų Mesiją ir materialią karalystę. Bet jūs gausite dvasinę galią, po to, kada šitoji dvasia bus nusileidusi ant jūsų, ir jūs netrukus išeisite po visą pasaulį skelbdami šitą karalystės evangeliją. Kaip Tėvas pasiuntė mane į šitą pasaulį, taip iš tiesų ir aš siunčiu jus. Ir aš linkiu, kad jūs mylėtumėte vienas kitą ir pasitikėtumėte vienas kitu. Judo su jumis daugiau nebėra dėl to, kad jo meilė atšalo, ir dėl to, kad jis atsisakė pasitikėti jumis, savo ištikimais sielos broliais. Argi jūs neskaitėte Rašte, kur yra parašyta: ‘Negerai žmogui būti vienam. Nė vienas žmogus negyvena vienas sau’? O taip pat ir tos vietos, kur yra sakoma: ‘Tas, kuris nori turėti draugų, turi ir pats elgtis draugiškai’? O argi aš jūsų nesiuočiau mokyti poromis, kad jūs nesijaustumėte vieniši ir neipultumėte į izoliacijos nelaimę ir vargą? Jūs taip pat gerai žinote, jog kada aš buvau materialiam kūne, tada aš neleidau sau ilgą laiką būti vienam. Nuo pat mūsų bendravimo pradžios, visada su manimi arba bent jau visiškai netoli manęs būdavo vienas arba du iš jūsų, net ir tada, kada aš bendraudavau su Tėvu. Todėl, pasitikėkite ir tikėkite vienas kitu. O viso šito tuo labiau reikia ir dėl to, kadangi šitą dieną aš rengiuosi jus palikti vienus pasaulyje. Šitoji valanda atėjo; netrukus aš vyksiu pas Tėvą.”

Kada jis šitą pasakė, tada davė jiems ženklą eiti drauge su juo, ir jis juos išsivedė ant Alyvų Kalno, kur su jais atsisveikino rengdamasis išvykti iš Urantijos. Tai buvo rimta kelionė į Alyvų Kalną. Nė vienas iš jų nepratarė nė žodžio nuo to laiko, kada jie išėjo iš viršutinio kambario iki tos akimirkos, kada Jėzus su jais sustojo ant Alyvų Kalno.

4. JUDO NUOPUOLIO PRIEŽASTYS

Mokytojo atsisveikinimo kalbos savo apaštalams kaip tik pirmojoje dalyje jis užsiminė apie Judo praradimą ir jų dėmesį atkreipė į tai, jog kartu dirbusio bičiulio išdaviko tragiškas likimas yra rimtas perspėjimas dėl visuomeninės ir

broliškos izoliacijos pavojų. Tikintiesiems, šitame ir ateities amžiais, gali praversti pateikta Judo nuopuolio priežasčių trumpa apžvalga Mokytojo pastabų šviesoje ir atsižvelgiant į sukaupą apšvietimą per vėliauėjusius amžius.

Kada mes žvelgiame atgal į šitą tragediją, tada suvokiame, kad Judas nuklydo, pirmiausia, dėl to, kad jis buvo labai aiškiai izoliuota asmenybė, tokia asmenybė,

[2056]▼

kuri buvo užsisklendusi ir atsiribojusi nuo įprastų visuomeninių kontaktų. Jis atkakliai nenorėjo pasikliauti savo bičiuliais apaštalais, arba būti su jais atviras. Dėl to, kad jis buvo atsiribojusio tipo asmenybė, tai nebūtų, savaime, Judo atvedę į tokia piktadarybę, bet jam taip pat nepavyko išsiugdyti didesnės meilės ir išvystyti didesnio dvasinio gailestingumo. Ir priedo, tarsi tam, kad dar labiau pablogintų ir taip jau blogus reikalus, jis nuolat užantyje laikė pyktį ir puoselėjo tokius psichologinius priešus, kaip kerštą ir apskritai troškimą dėl visų savo nusivylimų su kažkuo "atsiskaityti."

Šita nevykusi individualių savybių ir protinių polinkių kombinacija slapta sukurstė tai, kad sunaikintų geranorių žmogų, kuris šito blogio nesugebėjo pažaboti meilės, įtikėjimo, ir pasitikėjimo kitu dėka. Tai, kad Judui nebuvo būtina nuklysti, gerai įrodo Tomo ir Natanieliaus atvejai, juos abu graužė lygiai tos pačios rūšies įtarimas ir per daug išvystytas individualistinis polinkis. Net Andriejus ir Motiejus turėjo daug šitokio pobūdžio polinkių; bet, laikui einant, visų šitų vyrų meilė Jėzui ir savo bičiuliams apaštalams augo, o ne silpnėjo. Jų gailestingumas ir tiesos pažinimas augo. Jie ėmė vis daugiau pasitikėti savo sielos broliais ir palengva išsiugdė tą atsivėrimą savo sielos broliams. Judas atkakliai atsakinėjo atsiverti savo sielos broliams. Kada jis buvo priverstas, dėl susikaupusių emocijų prieštaravimų, palengvėjimo ieškoti saviraiškoje, tada patarimo jis nuolat ieškodavo ir sulaukdavo neišmintingos paguodos iš savo nedvasingų giminaičių arba iš tų atsitiktinių pažįstamų, kurie dangiškosios karalystės, kurios vienas iš šių dvylikos išventintų ambasadorių žemėje buvo ir jis pats, dvasinių realybių gerovei ir žengimui į priekį buvo arba abejingi, arba iš tiesų priešiški.

Judas žemiškosios kovo mūšius pralaimėjo dėl tokių asmeninių savybių ir charakterio silpnumo faktorių:

1. Jis buvo izoliuotas žmogiškosios būtybės tipas. Jis buvo labai didelis individualistas ir pasirinko tai, kad išaugtų į tvirtą "užsisklendusios" ir nebendraujančios rūšies asmenį.

2. Kada buvo vaikas, tada gyvenimas jam buvo padarytas per daug lengvas. Jis nepaprastai pykdavo dėl trukdymų. Jis visada tikėdavosi laimėti; jis visiškai nemokėjo pralaimėti.

3. Jis niekada neįsisavino filosofinio metodo, kaip žvelgti į nusivylimą. Vietoje to, kad nusivylimus laikytų žmogiškosios egzistencijos įprastu ir kasdieniu bruožu, jis būtinai kaltindavo ką nors konkrečiai, arba savo partnerius kaip grupę, dėl visų savo asmeninių sunkumų ir nusivylimų.

4. Jis turėjo polinkį užantyje laikyti pyktį; jis visą laiką puoselėjo keršto mintį.

5. Jis nemėgo atvirai pažvelgti į faktus; savo požiūriu į gyvenimo situacijas jis buvo nesąžiningas.

6. Jis nemėgo aptarinėti savo asmeninių problemų su savo artimiausiais bičiuliais; jis atsisakydavo pasikalbėti apie savo sunkumus su savo tikraisiais draugais arba su tais, kurie jį iš tiesų mylėjo. Per visus jų bendravimo metus, jis nė karto nenuėjo pas Mokytoją grynai su asmenine problema.

7. Jis niekada neišmoko to, jog tikrasis atlygis už kilnų gyvenimą, galų gale, yra dvasiniai prizai, kurie nevisada būna padalinami per šią trumpą gyvenimą materialiam kūne.

Dėl šitos nuolatinės asmenybės izoliacijos jo sielvartas didėjo, jo kančia augo, jo nerimas plėtėsi, ir jo neviltis gilėjo beveik neištveriamai.

[2057]▼

Nors šitas savanaudis ir ultraindividualistas apaštalas turėjo daug psichinių, emocinių, ir dvasinių problemų, bet jo pagrindiniai sunkumai buvo tokie: Asmenybės sferoje, jis buvo izoliuotas. Proto srityje, jis buvo įtarus ir kerštingas. Temperamento sferoje, jis buvo irzlus ir kerštaujantis. Jausmų srityje, jis buvo be meilės ir neatlaidus. Visuomeninėje srityje, jis nepasitikėjo kitais ir buvo beveik visiškai užsisklendęs. Dvasinėje sferoje, jis tapo įžūlus ir savanaudiškai ambicingas. Gyvenime, jis ignoravo tuos, kurie jį mylėjo, o mirtyje, jis liko be draugų.

Tokie, tuomet, yra proto faktoriai ir blogio poveikiai, kurie, paimti drauge, paaiškina, kodėl geranoris ir šiaip jau kažkada buvęs nuoširdus tikintysis į Jėzų, net po kelerių metų artimo bendravimo su transformuojančia jo asmenybe, savo bičiulius apleido, šventą reikalą su panieka atstūmė, savo šventojo pašaukimo atsižadėjo, ir savo dieviškąjį Mokytoją išdavė.

5. MOKYTOJO PAKILIMAS

Buvo beveik pusė aštuonių šią ketvirtadienio rytą, gegužės 18-ąją, kada Jėzus atvyko ant vakarinio Alyvų Kalno šlaito su savo vienuolika tylinčių ir tam tikra prasme suglumusių apaštalu. Iš šitos vietos, užkopus apie du trečdalius kelio link kalno viršūnės, jie galėjo pažvelgti tolyn į Jeruzalę ir žemyn į Getsemanę. Dabar Jėzus pasiruošė apaštalams pasakyti savo paskutinįjį atsisveikinimo palinkėjimą prieš jam išvykstant iš Urantijos. Jam ten stovint prieš juos, be jokio paliepimo jie atsiklaupė aplink jį ratu, ir Mokytojas tarė:

“Aš liepiu jums laukti Jeruzalėje tol, kol jūs būsite apdovanoti galia iš dangaus. Netrukus su jumis aš išsiskirsiu; aš ruošiuosi pakilti pas savo Tėvą, ir greitai, labai greitai mes iš tikrųjų pasiūsime į šią pasaulį, kuriame aš gyvenau, Tiesos Dvasią; ir kada ji bus atvykusi, tada jūs iš tiesų pradėsite naują karalystės

evangelijos skelbimą, iš pradžių Jeruzalėje, o tada iki tolimiausių pasaulio kraštų. Mylėkite žmones tokia meile, kokia meile jus mylėjau aš, ir tarnaukite savo bičiuliams mirtingiesiems net ir taip, kaip jums tarnavau aš. Savo gyvenimo dvasiniais vaisiais priverskite sielas tikėti ta tiesa, kad žmogus yra Dievo sūnus, ir kad visi žmonės yra sielos broliai. Prisiminkite viską, ko aš jus mokiau ir tą gyvenimą, kurį aš gyvenau tarp jūsų. Manoji meilė suteikia jums gaivą, manoji dvasia apsigyvens su jumis, ir manoji ramybė tikrai apims jus. Sudie.”

Kada morontinis Mokytojas šitą pasakė, tada iš jų akiračio jis išnyko. Šitas vadinamasis Jėzaus pakilimas niekuo nesiskyrė nuo jo kitų išnykimų iš mirtingojo akiračio per savo morontinę keturiasdešimties dienų karjerą Urantijoje.

Mokytojas per Jerusėną nuvyko į Edentiją, kur Patys Aukštieji, stebint Rojaus Sūnui, išlaisvino Jėzų iš Nazareto iš morontinio statuso ir, dvasiniais pakilimo kanalais, jį sugrąžino į Rojaus sūnystės ir aukščiausiosios valdžios Salvingtonė statusą.

Buvo maždaug septynios keturiasdešimt penkios šitą rytą, kada morontinis Jėzus išnyko iš savo vienuolikos apaštalų akiračio, kad pradėtų kilimą į vietą Tėvui iš dešinės, kad ten gautų oficialų patvirtinimą apie savo pilnutinę aukščiausiąją valdžią Neadono visatai.

6. PETRAS KVIEČIA SUSIRINKIMĄ

Veikdamas Petro nurodymu, Jonas Morkus ir kiti išėjo kviesti geriausius mokinius susirinkti Marijos Morkaus namuose. Iki pusės vienuoliktos, vienas

[2058]▼

šimtas dvidešimt pačių geriausių Jėzaus mokinių, gyvenančių Jeruzalėje, buvo susirinkę, kad išgirstų pranešimą apie Mokytojo atsisveikinimo žinią ir kad sužinotų apie jo pakilimą. Šitoje draugijoje buvo ir Marija, Jėzaus motina. Ji buvo sugrįžusi į Jeruzalę su Jonu Zabediejumi, kada apaštalai sugrįžo iš savo nesenos viešnagės Galilėjoje. Tuoj po Pentakosto ji sugrįžo į Salomėjos namus Betsaidoje. Jokūbas, Jėzaus brolis, taip pat dalyvavo šitame susirinkime, pirmajame Mokytojo mokinių pasitarime, sušauktame po jo planetinės karjeros užbaigimo.

Simonas Petras ėmėsi pats kalbėti savo bičiuliams apaštalams ir pateikė jaudinantį pasakojimą apie šių vienuolikos paskutinį susitikimą su savo Mokytoju ir labai jausmingai pavaizdavo Mokytojo baigiamąjį atsisveikinimą ir jo išnykimą, kada jis pakilo. Tai buvo toks susirinkimas, kokio šitame pasaulyje anksčiau niekada nebuvo. Šitoji susirinkimo dalis užtruko mažiau negu vieną valandą. Tada Petras paaiškino, kad jie buvo nutarę pasirinkti Judo Iskarijoto perėmėją, ir kad bus padaryta pertrauka tam, jog apaštalai galėtų tarpusavyje apsispręsti, kurį iš šių dviejų vyrų, Matijaus ir Justo, pasiūlytų į šitą vietą pasirinkti.

Tada vienuolika apaštalų nulipo laiptais, kur jie sutarė mesti burtus tam, kad nuspręstų, kuris iš šitų vyrų turėtų tapti apaštalu, jog tarnautų vietoje Judo.

Burtai iškrito Matijui, ir jis buvo paskelbtas naujuoju apaštalu. Jis buvo tinkamai priimtas į savo pareigas, o tada paskirtas įždininku. Bet Matijus atliko mažą vaidmenį apaštalu vėlesnėje veikloje.

Tuoju po Pentakosto dvyniai sugrįžo į savo namus Galilėjoje. Simonas Uolusis kurį laiką buvo atsiskyres prieš tai, kada jis išėjo skelbti evangelijos. Tomas buvo sunerimęs trumpesnį laikotarpį, o tada savo mokymą atnaujino. Natanielius vis labiau nesutarė su Petru, kad būtų pamokslaujama apie Jėzų, o ne skelbiama pirmesnė karalystės evangelija. Šitas nesutarimas iki kito mėnesio vidurio tiek paaštrėjo, kad Natanielius pasitraukė, nuvyko į Filadelfiją, kad aplankyti Abnerį ir Lozorių; ir ten praleidęs daugiau negu metus laiko, išvyko į tuos kraštus, kurie buvo už Mesopotamijos, skelbdamas evangeliją taip, kaip ją suprato jis.

Po viso šito iš pirmųjų apaštalu liko šeši tam, kad taptų atlikėjais ankstyvojo evangelijos skelbimo arenoje Jeruzalėje: Petras, Andriejus, Jokūbas, Jonas, Pilypas, ir Motiejus.

Kaip tik apie pusiaudienį apaštalai sugrįžo pas savo sielos brolius viršutiniame kambaryje ir paskelbė, jog Matijus yra pasirinktas naujuoju apaštalu. O tada Petras paragino visus tikinčiuosius pasimelsti, pasimelsti, kad jie galėtų pasirengti tam, jog priimtų dvasios dovaną, kurią Mokytojas buvo pažadėjęs atsiųsti.

[2059]▼

194 DOKUMENTAS

TIESOS DVASIOS PADOVANOJIMAS

MAŽDAUG pirmą valandą, kada tas vienas šimtas dvidešimt tikinčiųjų buvo įsitraukę į malda, tada jie visi pajuto kažkokį keistą buvimą kambaryje. Tuo pačiu metu šitie visi tikintieji ėmė sąmoningai suvokti naują ir giluminį dvasinio džiaugsmo, saugumo, ir tikėjimo jausmą. Po šito dvasinės stiprybės naujos sąmonės pajutimo tuoj pat kilo stiprus akstinas išeiti į pasaulį ir viešai skelbti karalystės evangeliją ir gerąją žinią, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė.

Petras atsistojo ir pareiškė, jog tai turėtų būti Tiesos Dvasios atėjimas, kurį jiems buvo pažadėjęs Mokytojas, ir pasiūlė, kad jie eitų į šventyklą ir pradėtų skelbti gerąsias naujienas, patikėtas į jų rankas. Ir jie padarė kaip tik tą, ką jiems patarė Petras.

Šitie vyrai buvo mokomi ir instruktuojami, jog toji evangelija, kurią jie turėtų skelbti, yra Dievo tėvystė ir žmogaus sūnystė, bet kaip tik šitą dvasinės ekstazės ir asmeninio triumfo akimirka, geriausios naujienos, didžiausios žinios, apie kurias šitie vyrai galėjo galvoti, buvo tas prisikėlusio Mokytojo *faktas*. Ir šitokiu būdu jie ėjo pirmyn, apdovanoti galia iš dangaus, skelbdami gerąsias naujienas žmonėms – net ir išgelbėjimą per Jėzų – bet nesąmoningai jie suklypo, padarę klaidą, kada pačios evangelijos žinią pakeitė kai kuriais faktais, susijusiais su evangelija. Petras nesąmoningai pirmasis padarė šitą klaidą, o kiti ją pakartojo iki pat Pauliaus, kuris sukūrė naują religiją iš gerųjų naujienų naujosios versijos.

Karalystės evangelija yra tokia: Dievo tėvystės faktas, drauge su dėl to atsirandančia žmonių sūnystės-brolystės tiesa. Krikščionybė, kaip ji išsivystė

nuo to laiko, yra tokia: Dievo kaip Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvo faktas, susietas su tikinčiojo-bičiulystės su prisikėlusiu ir pašlovintu Kristumi patyrimu.

Nėra nieko keisto, jog šitiems žmonėms, į kurių vidų įėjo dvasia, reikėjo pasinaudoti šita proga, kad išreikštų savo pergalės jausmus prieš tas jėgas, kurios stengėsi sunaikinti jų Mokytoją ir padaryti galą jo mokymų įtakai. Tokią akimirką, kokia buvo dabar, jie galėjo lengviau prisiminti savo asmeninį bendravimą su Jėzumi ir pajusti jaudulį dėl to tikrumo, kad Mokytojas vis tik yra gyvas, kad jų draugystė nepasibaigė, ir kad toji dvasia iš tiesų atėjo pas juos net ir taip, kaip jis ir buvo pažadėjęs.

Šitie tikintieji patys pajuto, jog netikėtai buvo pervesti į kitą pasaulį, naują džiaugsmo, galios, ir šlovės egzistenciją. Mokytojas jiems buvo pasakojęs, jog toji karalystė ateis su galia, ir kai kurie iš jų manė, kad jie pradeda suprasti, ką jis turėjo omenyje.

Ir kada į visa tai atsižvelgiama, tada nesunku suprasti, kaip šitie vyrai ėmė skelbti *naująją evangeliją apie Jėzų* vietoje jų ankstesniosios žinios apie Dievo tėvystę ir žmonių brolystę.

[2060]▼

1. PENTAKOSTO PAMOKSLAS

Apaštalai slapstėsi keturiasdešimt dienų. Šitoji diena sutapo su žydų Pentakosto švente, ir Jeruzalėje buvo tūkstančiai atvykėlių iš visų pasaulio kraštų. Didelė dalis atvyko į šią šventę, bet dauguma laukė mieste nuo Perėjimo šventės. Dabar šitie išsigandę apaštalai pasirodė po savo atsiskyrimo savaitę, kad drąsiai ateitų į šventyklą, kur jie pradėjo skelbti naująją žinią apie prisikėlusį Mesiją. Ir visi mokiniai lygiai taip pat sąmoningai pajuto, jog yra gavę kažkokią naują dvasinę išvalgos ir galios dovaną.

Buvo maždaug antra valanda, kada Petras atsistojo į tą pačią vietą, kur jo Mokytojas šitoje šventykloje mokė paskutinįjį kartą, ir pateikė tą ugningą kreipimąsi, kurio dėka buvo laimėta daugiau kaip du tūkstančiai sielų. Mokytojo nebebuvo, bet jie netikėtai pamatė, kad šitas pasakojimas apie jį žmonėms daro didžiulę įtaką. Nieko nuostabaus, kad jie ėmė toliau skelbti tai, kas pateisino jų ankstesnį atsidavimą Jėzui ir tuo pačiu metu šitaip vertė žmones tikėti į jį. Šitame susibūrimo dalyvavo šeši apaštalai: Petras, Andriejus, Jokūbas, Jonas, Pilypas, ir Motiejus. Jie kalbėjo daugiau kaip pusantros valandos ir pateikė žinią graikų, hebrajų, ir aramėjų kalbomis, o taip pat keletą žodžių pasakė net ir kitomis kalbomis, su kuriomis jie buvo susipažinę tiek, kad galėjo šnekėti.

Apaštalų drąsumas žydų lyderius pritrenkė, bet jie bijojo jiems trukdyti dėl didelio skaičiaus tikinčiųjų, kurie jų pasakojimu tikėjo.

Iki pusės penkių daugiau negu du tūkstančiai naujų tikinčiųjų ėjo paskui apaštalus iki Siloamo tvenkinio, kur Petras, Andriejus, Jokūbas, ir Jonas pakrikštijo juos Mokytojo vardu. Buvo jau sutemę, kada šią minią jie baigė krikštyti.

Pentakostas buvo didžiulė krikštijimo šventė, toks metas, kada į draugiją priimdavo vartų prozelytus, tuos pagonis, kurie troško tarnauti Jahvei. Dėl to, šią dieną didžiuliam skaičiui tiek žydų, tiek tikinčiųjų pagonių pasikrikštyti

buvo lengviau. Šitaip pasielgę, jie jokiū būdu neatsiribojo nuo žydų tikėjimo. Net ir kurį laiką po šito tikintieji į Jėzų buvo sekta judaizmo viduje. Visi jie, įskaitant ir apaštalus, vis dar ištikimai laikėsi žydų ritualinės sistemos pagrindinių reikalavimų.

2. PENTAKOSTO REIKŠMĖ

Jėzus gyveno žemėje ir mokė tokios evangelijos, kuri atperka žmogų iš to prietaro, kad jis yra velnio vaikas ir išaukština jį iki turinčio įtikėjimą Dievo sūnaus orumo. Jėzaus žinia, kaip savo laiku jis skelbė ją ir kaip jis gyveno ja, buvo žmogaus dvasinių sunkumų veiksmingas tirpiklis jos skelbimo laikotarpiu. Ir dabar, kada asmeniškai iš šito pasaulio jis yra išvykęs, vietoje savęs atsiunčia Tiesos Dvasią, kuri yra sumanyta tam, kad gyventų žmoguje ir, kiekvienai naujai kartai, kad iš naujo perteiktų Jėzaus žinią taip, jog kiekviena nauja mirtingųjų grupė, kuri pasirodo ant žemės paviršiaus, tikrai turėtų naują ir šiuolaikinę evangelijos versiją, tiesiog tokį asmeninį apšvietimą ir grupinį vedimą, kuris pasirodys, jog yra veiksmingas visą laiką naujų ir skirtingų žmogaus dvasinių sunkumų tirpiklis.

Aišku, šitos dvasios pirmoji misija yra puoselėti ir įsmeninti tiesą, nes būtent tiesos suvokimas ir sudaro aukščiausiąją žmogiškosios laisvės

[2061]▼

formą. Antra, būtent šitos dvasios tikslas yra sunaikinti tikinčiojo tokį jausmą, kad jis yra našlaitis. Jėzui pabuvus tarp žmonių, visi tikintieji patirtų vienišumo jausmą, jeigu Tiesos Dvasia nebūtų atėjusi gyventi žmonių širdyse.

Šio Sūnaus dvasios padovanojimas veiksmingai parengė visų normalių žmonių protą tam, kad vėliau visai žmonijai būtų visuotinai padovanota Tėvo dvasia (Derintojas). Tam tikra prasme šitoji Tiesos Dvasia yra tiek Visuotinio Tėvo, tiek šio Sūnaus Kūrėjo dvasia.

Nepadarykite klaidos tikėdamiesi šią išlietą Tiesos Dvasią sąmoningai stipriai pajusti intelektualiai. Ši dvasia niekada nesukuria tokio jausmo, kad pajustumėte ją sąmoningai, ji sukuria tikrai tokį jausmą, kad sąmoningai pajustumėte Mykolą, šį Sūnų. Iš pat pradžių Jėzus mokė, jog ši dvasia nekalbės savo vardu. Dėl to jūsų bičiulystės su Tiesos Dvasia įrodymas nebus tai, kad šią dvasią jūs imtumėte suvokti sąmoningai, bet vietoje šito toks įrodymas bus tai, kad jūs imsite patirti padidintą bičiulystę su Mykolu.

Ši dvasia taip pat atėjo ir dėl to, kad padėtų žmonėms prisiminti ir suprasti Mokytojo žodžius, o taip pat, kad apšviestų ir iš naujo paaiškintų jo gyvenimą žemėje.

Be to, Tiesos Dvasia atėjo ir tam, kad padėtų tikinčiajam paliudyti Jėzaus mokymų ir jo gyvenimo, kokį jis gyveno materialiam kūne, ir kokį jis iš naujo ir naujai dabar vėl gyvena Dievo dvasia-pripildytų sūnų kiekvienos praeinančios kartos individualiame tikinčiajame, realybes.

Šitokiu būdu pasirodo, jog Tiesos Dvasia ateina, kad iš tikrųjų visus tikinčiuosius vestų į visą tiesą, į besiplečiantį žinojimą apie tą patyrimą, kurį sudaro amžinos ir kylančios sūnystės su Dievu dvasinės tikrovės gyvenimas ir

auganti sąmonė.

Jėzus gyveno tokį gyvenimą, kuris yra atsidavusio Tėvo valiai žmogaus atskleidimas, o ne pavyzdys, kad juo tiesiogine prasme mėgintų sekti bet koks žmogus. Šitas gyvenimas materialiam kūne, kartu su jo mirtimi ant kryžiaus ir vėlesniu prisikėlimu, netrukus tapo naująja evangelija apie išpirką, kuri šitokiu būdu buvo sumokėta dėl to, kad žmogus būtų išpirktas iš to nelabojo gniaužtų – nuo įsižeidusio Dievo pasmerkimo. Nežiūrint šito, nors evangelija iš tikrųjų ir buvo labai iškraipyta, bet tebelieka ir toks faktas, kad šita naujoji žinia apie Jėzų taip pat turėjo ir daug fundamentalių tiesų ir mokymų iš jo ankstesniosios karalystės evangelijos. Ir, anksčiau ar vėliau, šitos paslėptos tiesos apie Dievo tėvystę ir žmonių brolystę išskils, kad veiksmingai transformuotų visos žmonijos civilizaciją.

Bet šitos intelekto klaidos jokių būdu nesutrukdė tikinčiojo dideliame žengime į priekį jam augant dvasioje. Mažiau kaip per mėnesį po Tiesos Dvasios padovanojimo, apaštalai padarė didesnę individualią dvasinę pažangą negu per savo asmeninį ir kupino meilės bendravimą su Mokytoju beveik ketverių metų laikotarpį. Taip pat ir tai, kad sūnystės su Dievu gelbstinčios evangelijos tiesa buvo pakeista Jėzaus prisikėlimo *faktu*, jokių būdu nesutrukdė tam, kad jų mokymai sparčiai plistų; priešingai, tai, kad šitą Jėzaus žinią nustelbė nauji mokymai apie jo asmenį ir prisikėlimą, atrodė, jog labai padeda skelbti gerąsias naujienas.

Terminas “dvasios krikštas,” kuris buvo pradėtas taip plačiai vartoti maždaug tuo metu, tiesiog reiškė tai, jog šitoji Tiesos Dvasios dovana yra sąmoningai priimama ir šitoji nauja dvasinė galia yra asmeniškai pripažįstama kaip tokia, kuri Dievą-pažįstančių sielų visus anksčiau patirtus dvasinius poveikius padidina.

Nuo to momento, kada buvo padovanota Tiesos Dvasia, žmogų veikia trigubos dvasinės dvanos mokymas ir vadovavimas: Tėvo dvasia, Minties

[2062]▼

Derintojas; Sūnaus dvasia, Tiesos Dvasia; Dvasios dvasia, Šventoji Dvasia.

Tam tikra prasme, žmoniją veikia visatos dvasinių poveikių septinkarčio kreipimosi dviguba įtaka. Ankstyvasias evoliucines mirtingųjų rases veikia vietinės visatos Motinos Dvasios septynių pagalbinių proto dvasių progresinis ryšys. Žmogui vystantis aukštyn protingumo ir dvasinio suvokimo skalėje, galiausiai pradeda virš jo sklandyti ir gyventi jo viduje septynios aukščiausiosios dvasinės įtakos. Ir šitos septynios besivystančių pasaulių dvasios yra tokios:

1. Padovanotoji Visuotinio Tėvo dvasia – Minties Derintojai.

2. Amžinojo Sūnaus dvasinis buvimas – visatų visatos dvasinė gravitacija ir bet kokio dvasinio bendravimo patikimas kanalas.

3. Begalinės Dvasios dvasinis buvimas – visos kūrinijos visuotinė dvasia-protas, visų progresuojančių protingų būtybių intelektualaus giminingumo dvasinis šaltinis.

4. Visuotinio Tėvo ir Sūnaus Kūrėjo dvasia – Tiesos Dvasia, apskritai laikoma Visatos Sūnaus dvasia.

5. Begalinės Dvasios ir Visatos Motinos Dvasios dvasia – Šventoji Dvasia, apskritai laikoma Visatos Dvasios dvasia.

6. Visatos Motinos Dvasios protas-dvasia – vietinės visatos pagalbines proto dvasios.

7. Tėvo, Sūnų, ir Dvasių dvasia – šių sferų kylančiųjų mirtingųjų naujo vardo dvasia po to, kada mirtingojo, gimusio iš dvasios, siela susilieja su Rojaus Minties Derintoju ir po to, kada vėliau pasiekia Užbaigtumo Rojaus Korpuso statuso dieviškumą ir pašlovinimą.

Ir šitaip iš tiesų Tiesos Dvasios padovanojimas pasauliui ir jo tautoms atneša paskutiniąją iš dvasinių dovanų, sumanytų tam, kad būtų suteikiama pagalba, kada kylant ieškoma Dievo.

3. KAS ATSTITIKO PENTAKOSTO METU

Daug abejotinių ir keistų mokymų buvo susieta su ankstyvaisiais pasakojimais apie Pentakosto dieną. Vėlesniaisiais laikais šitos dienos, kada Tiesos Dvasia, šis naujasis mokytojas, atėjo, kad gyventų su žmonija, įvykiai buvo supainioti su kvailokais nesuvaldomo jausmingumo protrūkiais. Šitos išlietos Tėvo ir šio Sūnaus dvasios pagrindinė misija yra mokyti žmones tiesų apie Tėvo meilę ir šio Sūnaus gailėstingumą. Šitos yra dieviškumo tiesos, kurias žmonės gali suvokti geriau negu visus kitus dieviškuosius charakterio bruožus. Tiesos Dvasia pirmiausia rūpinasi tuo, kad būtų atskleista Tėvo dvasios prigimtis ir šio Sūnaus moralinis charakteris. Šis Sūnus Kūrėjas, būdamas materialiam kūne, žmonėms atskleidė Dievą; Tiesos Dvasia, širdyje, žmonėms atskleidžia šį Sūnų Kūrėją. Kada savo gyvenime žmogus duoda “dvasios vaisių,” tada jis tiesiog demonstruoja tuos bruožus, kuriuos Mokytojas demonstravo savo paties žemiškajame gyvenime. Kada Jėzus buvo žemėje, tada jis savo gyvenimą gyveno kaip viena asmenybė – Jėzus iš Nazareto. Kaip ši viduje gyvenanti “naujojo mokytojo” dvasia, Mokytojas, nuo Pentakosto, gali iš naujo gyventi savo gyvenimą kiekvieno tiesa-mokomo tikinčiojo patyrimė.

Daugelį dalykų, kurie atsitinka žmogiškojo gyvenimo metu, sunku suprasti, jie sunkiai derinasi su ta mintimi, jog yra tokia visata, kurioje vyrauja

[2063]▼

tiesa ir kurioje triumfuoja teisumas. Taip dažnai atrodo, jog vyrauja šmeižtas, melas, nesąžiningumas, ir neteisumas – nuodėmė. Galų gale, ar įtikėjimas nugali blogį, nuodėmę, ir piktybinį blogį? Taip, nugali. Ir Jėzaus gyvenimas ir mirtis

yra amžinas įrodymas, jog gėrio tiesa ir dvasios vadovaujamo tvarinio įtikėjimas visada bus pateisinami. Jie tyčiojosi iš Jėzaus ant kryžiaus, sakydami, “Pažiūrėkime, ar Dievas tikrai ateis ir išvaduos jį.” Tą nukryžiuavimo dieną aplinkui vyravo tamsybė, bet prisikėlimo rytą buvo šlovingai šviesu; dar šviesiau ir džiugiau buvo Pentakosto dieną. Pesimistinės nevilties religijos stengiasi pasiekti išsivadavimą nuo gyvenimo naštos; jos geidžia išnykimo pasineriant į begalinį miegą ir poilsį. Šitos religijos remiasi primityvia baime ir siaubu. Jėzaus religija yra naujoji įtikėjimo evangelija, kuri turi būti skelbiama kovojančiai žmonijai. Šita naujoji religija yra grindžiama įtikėjimu, viltimi, ir meile.

Jėzui, mirtingojo gyvenimas sudavė sunkiausių, žiauriausių, ir karčiausių savo smūgius; ir šitas žmogus šiuos nevilties pasireiškimus sutiko su įtikėjimu, drąsa, ir nepalaužiamu pasiryžimu vykdyti savojo Tėvo valią. Jėzus pasitiko gyvenimą su jo visa žiauria tikrove ir jį nugalėjo – net ir mirtyje. Jis nesinaudojo religija kaip išsilaisvinimu iš gyvenimo. Jėzaus religija nesiekia pabėgti iš šito gyvenimo tam, kad būtų patiriama kitos egzistencijos laukimo palaima. Jėzaus religija suteikia kitos ir dvasinės egzistencijos džiaugsmą ir ramybę tam, kad padidintų ir sukilintų tą gyvenimą, kurį žmonės dabar gyvena materialiam kūne.

Jeigu religija yra opiumas liaudžiai, tai ji nėra Jėzaus religija. Ant kryžiaus jis atsisakė gerti nuskausminančius narkotikus, ir jo dvasia, išlieta visiems materialiams kūnams, yra galingas pasaulinis poveikis, kuris veda žmogų į viršų ir ragina jį žengti pirmyn. Dvasinis raginimas žengti pirmyn yra pati galingiausia varomoji jėga, esanti šitame pasaulyje; tiesą sužinantis tikintysis yra toji siela, kuri žemėje žengia į priekį ir yra aktyvi.

Pentakosto dieną Jėzaus religija sutraukė visus nacionalinius suvaržymus ir rasines grandines. Amžiams tai yra tiesa, “Ten, kur yra Viešpaties dvasia, ten yra laisvė.” Šią dieną Tiesos Dvasia tapo asmenine dovana nuo Mokytojo kiekvienam mirtingajam. Šita dvasia buvo padovanota turint tikslą tikinčiuosius veiksmingiau parengti tam, kad jie skelbtų karalystės evangeliją, bet priimdami tą patyrimą šią išlietą dvasią jie klaidingai palaikė naujosios evangelijos, kurią jie nesąmoningai ėmė formuluoti, dalimi.

Neišleiskite iš akiračio ir to fakto, kad Tiesos Dvasia buvo padovanota visiems nuoširdiems tikintiesiems; šitoji dovana neatėjo vien tik pas apaštalus. Tie vienas šimtas dvidešimt vyrų ir moterų, susirinkusių viršutiniame kambaryje, visi gavo naująjį mokytoją, kaip ir visi nuoširdžiai sąžiningi žmonės visame pasaulyje. Šitas naujasis mokytojas buvo padovanotas žmonijai, ir kiekviena siela jį gavo sutinkamai su meile tiesai ir sugebėjimu suprasti ir suvokti dvasines realybes. Pagaliau, tikroji religija yra išlaisvinta iš šventikų ir visų šventųjų klasių globos ir realiai pasireiškia individualiose žmonių sielose.

Jėzaus religija skatina aukščiausios rūšies žmogiškąją civilizaciją tuo, kad ji sukuria aukščiausią dvasinės asmenybės tipą ir skelbia to asmens šventumą.

Tiesos Dvasios atėjimas Pentakosto dieną atvėrė kelią tokiai religijai, kuri nėra nei radikali, nei konservatyvi; ji nėra nei nauja, nei sena; joje neviešpatauja nei seni, nei jauni. Jėzaus žemiškojo gyvenimo faktas suteikia fiksuotą tašką sustabdant laiką, tuo tarpu Tiesos Dvasios

padovanojimas užtikrina tos religijos, kuria jis gyveno, ir tos evangelijos, kuria jis skelbė, visą laiką trunkantį plėtimąsi ir begalinį augimą. Ši dvasia veda į visą tiesą; ji yra begalinės pažangos ir dieviškojo vystymosi besiplečiančios ir visada augančios religijos mokytojas. Šitas naujasis mokytojas tiesos siekiančiam tikinčiajam amžinai vis daugiau atskleis to, kas buvo taip dieviškai sudėta į Žmogaus Sūnaus asmenį ir prigimtį.

Tie pasireiškimai, susiję su “naujojo mokytojo” padovanojimu, ir tai, kad įvairių rasių ir nacijų žmonės, susirinkę draugėn Jeruzalėje, priėmė apaštalų pamokslavimą, rodo Jėzaus religijos universalumą. Karalystės evangelija neturėjo būti sutapatinama nė su viena konkrečia rase, kultūra, ar kalba. Šita Pentakosto diena paliudijo šios dvasios didžiules pastangas Jėzaus religiją išlaisvinti iš jos paveldėtų žydų pančių. Net ir po šito dvasios išliejimo visiems materialiams kūnams pademonstravimo apaštalai savo atsivertėliams iš pradžių stengėsi primesti judaizmo reikalavimus. Net ir Paulius turėjo vargo bendraudamas su savo sielos broliais Jeruzalėje, kadangi jis atsisakė primesti pagonims žydų papročius. Jokia apreikštoji religija negali pasklisti po pasaulį, kada ji padaro rimtą klaidą prisigerdama kurios nors nacionalinės kultūros ar save susiedama su nusistovėjusiais rasiniais, visuomeniniais, ar ekonominiais papročiais.

Tiesos Dvasios padovanojimas buvo nepriklausomas nuo kokių nors formų, ritualų, šventų vietų, ir ypatingo elgesio tų, kurie priėmė jos apsiereikimo pilnatvę. Kada šitoji dvasia atėjo pas tuos, kurie buvo susirinkę viršutiniame kambaryje, tada jie tiesiog sėdėjo ten, ką tik pradėję tyliai melstis. Ši dvasia buvo padovanota tiek kaime, tiek ir mieste. Apaštalai nebūtinai turėjo eiti atsiskyrę į nuošalią vietą, kad vienatvėje metų metais medituotų tam, kad gautų šią dvasią. Visiems laikams, Pentakostas dvasinio patyrimo idėją atskyrė nuo sampratos apie ypatingai palankią aplinką.

Pentakostas, su savo dvasine dovana, buvo sumanytas tam, kad visiems laikams Mokytojo religiją išlaisvintų iš bet kokios priklausomybės nuo fizinės jėgos; šitos naujos religijos mokytojai dabar yra aprūpinti dvasiniais ginklais. Jie turi eiti užkariauti pasaulio su nepaliojamu atleidimu, neprilygstama gera valia, ir nesibaigiančia meile. Jie yra aprūpinti tuo, kad blogį nugalėtų gėriu, neapykantą įveiktų meile, baimę sunaikintų drąsiu ir gyvu įtikėjimu į tiesą. Jėzus savo pasekėjus jau buvo mokęs, kad jo religija niekada nebūna pasyvi; jo mokiniai iš tiesų visada turėjo būti aktyvūs ir pozityvūs patys gailestingai tarnaudami ir reikšdami savo meilę. Iš tikrųjų šitie tikintieji daugiau nebežiūrėjo į Jahvę kaip į “Gausybių Viešpatį.” Jie dabar amžiną Dievybę laikė “Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievą ir Tėvą.” Jie padarė, bent jau, tą pažangą, net jeigu tam tikru laipsniu ir nesuvokė iki galo tos tiesos, kad Dievas taip pat yra ir kiekvieno individo dvasinis Tėvas.

Pentakostas mirtingąjį žmogų apdovanojo galia atleisti už asmenines nuoskaudas, toliau būti geram net ir esant didžiausiam neteislingumui, išlikti ramiam siaubingo pavojaus akivaizdoje, ir mesti iššūkį neapykantos ir pykčio blogiui meilės ir ištvermės bebaimiais veiksmais. Savo istorijoje Urantija patyrė didelių ir griauinančių karų nuniokojimų. Šitose siaubingose kovose pralaimėjo visi dalyviai. Nugalėtojas buvo vienintelis; po šitų nuožmių mūšių liko

vienintelis toks, kurio reputacija buvo išaukštinta – tai buvo Jėzus iš Nazareto ir jo evangelija, nugalinti blogi gėriu. Geresnės civilizacijos paslaptis glūdi Mokytojo mokymuose apie žmogaus brolystę, meilės gerą valią, ir abipusį pasitikėjimą.

[2065]▼

Iki Pentakosto, religija buvo atskleidusi tiktai žmogų, ieškančių Dievo; po Pentakosto, žmogus vis vien ieško Dievo, bet pasauliui spinduliuoja Dievo, taip pat ieškančio žmogaus ir pasiunčiančio savo dvasią, kad apsigyventų žmogaus viduje, kada šis yra jį suradęs, vaizdas.

Iki Jėzaus mokymų, kurie kulminaciją pasiekė Pentakostu, senųjų religijų dogmos moterims skyrė labai menką dvasinį svorį arba iš viso neskyrė jokie. Po Pentakosto, karalystės brolijoje moterys Dievo akivaizdoje atsistojo į vienodą padėtį su vyrais. Tarp to vieno šimto dvidešimties dalyvių, kurie gavo šią ypatingą dvasios apsireiškimą, buvo daug mokinių moterų, ir jos buvo palaimintos vienodai su tais tikinčiaisiais vyrais. Vyras daugiau nebegali drįsti toliau monopolizuoti religinės tarnystės darbą. Fariziejus galėjo ir toliau dėkoti Dievui, kad jis “negimė moterimi, raupsuotuoju, ar pagonimi,” bet tarp Jėzaus pasekėjų moteris buvo amžiams išlaisvinta iš bet kokio religinio diskriminavimo lyties pagrindu. Pentakostas ištrynė bet koki religinį diskriminavimą, paremtą rasiniu išskirtinumu, kultūros skirtumais, visuomenine kasta, ar prietarais lyties pagrindu. Nieko nuostabaus, kad šitie tikintieji į naująją religiją sušukdavo, “Ten, kur yra Viešpaties dvasia, ten yra laisvė.”

Jėzaus tiek motina, tiek brolis buvo tarp tų vieno šimto dvidešimties tikinčiųjų, ir kaip šitos bendros tikinčiųjų mokinių grupės nariai, jie taip pat gavo šią išlietą dvasią. Jie negavo šitos gerosios dovanos daugiau už savo bičiulius. Jėzaus žemiškajai šeimai nebuvo padovanota jokios ypatingos dovanos. Pentakostas pažymėjo pabaigą šventikų išskirtinumui ir bet kokiam tikėjimui į šventąsias šeimas.

Iki Pentakosto apaštalai buvo daug ko atsisakę dėl Jėzaus. Jie buvo paaukoję savo namus, šeimas, draugus, pasaulietiškas gėrybes, ir padėtį. Pentakosto metu jie Dievui atidavė save, o Tėvas ir šis Sūnus atsakė atiduodami save žmogui – pasiūsdami savo dvasias, kad gyventų žmonių viduje. Šitas patyrimas prarandant savąjį aš ir surandant šią dvasią nebuvo emocinis patyrimas; tai buvo savojo aš išmintingo atsisakymo ir begalinio pasišventimo veiksmas.

Pentakostas buvo raginimas į dvasinę vienybę tarp evangelijos tikinčiųjų. Kada ši dvasia nusileido ant šių mokinių Jeruzalėje, tas pats atsitiko Filadelfijoje, Aleksandrijoje, ir visose kitose vietose, kur gyveno tikri tikintieji. Tiesiogine prasme tai buvo teisinga, kad “tikinčiųjų gausybės turėjo vieną širdį ir sielą.” Jėzaus religija yra pats galingiausias vienijantis veiksnys, kurį kada nors pažino šis pasaulis.

Pentakostas buvo sumanytas tam, kad sumažintų individų, grupių, nacijų, ir rasių perdėtą pasitikėjimą savimi. Būtent šitoji perdėto pasitikėjimo savimi dvasia tiek padidina įtampą, jog periodiškai ji ištrūksta į laisvę naikinančiais

karais. Žmoniją gali suvienyti tikrai dvasinis požiūris, o Tiesos Dvasia ir yra toks pasaulinis veiksnys, kuris yra visuotinis.

Tiesos Dvasios atėjimas žmogaus širdį apvalo ir tą, kuris ją priėmė, veda į tai, kad jis suformuluotų gyvenimo tikslą, kuris būtų paskirtas vien tikrai Dievo valios vykdymui ir žmonių gerovei. Materialią savanaudiškumo dvasią pasiglemžia šita naujoji dvasinė nesavanaudiškumo dovana. Pentakostas tada reiškė, ir dabar reiškia, kad tas istorinis Jėzus tapo dieviškuoju gyvojo patyrimo Sūnumi. Šitos išlietos dvasios sukeliama džiaugsmas, kada žmogiškajame gyvenime ji yra sąmoningai patiriama, tonizuoja sveikatą, stimuliuoja protą, ir suteikia sielai neišsemiamos energijos.

Pentakosto dieną šios dvasios neatnešė malda, bet ji iš tiesų buvo didelė dalimi susijusi su tuo, kad nulėmė imlumo sugebėjimą, kuris buvo būdingas

[2066]▼

atskiriems tikintiesiems. Malda dieviškosios širdies nesujaudino, kad ši imtų dosniai dalyti dovanas, bet ji iš tikrųjų taip dažnai iškasa platesnius ir gilesnius kanalus, kuriais gali tekėti dieviškosios dovanos į širdis ir sielas tų, kurie šitokiu būdu prisimena palaikyti nenutrūkstamą komuniją su savo Sutvėrėju per nuoširdžią maldą ir tikrąjį garbinimą.

4. KRIKŠČIONIŠKOSIOS BAŽNYČIOS PRADŽIA

Kada Jėzų taip netikėtai sučiupo jo priešai ir taip greitai nukryžiavo tarp dviejų vagių, tada jo apaštalai ir mokiniai buvo visiškai demoralizuoti. Mintis apie Mokytoją, suimtą, surištą, nuplaktą, ir nukryžiuotą, buvo per daug skausminga net ir apaštalams. Jie užmiršo jo mokymus ir jo perspėjimus. Jis iš tikrųjų galėjo būti “pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visų žmonių akyse,” bet vargu ar jis galėjo būti tas Mesijas, kuris, kaip jie tikėjosi, atstatys Izraelio karalystę.

Tada įvyksta prisikėlimas, kuris juos išlaisvina iš nevilties ir sugražina jų įtikėjimą į Mokytojo dieviškumą. Vėl ir vėl jie mato jį ir kalba su juo, ir jis juos išsiveda ant Alyvų Kalno, kur su jais atsisveikina ir jiems praneša, kad išvyksta atgal pas Tėvą. Jis pasakė jiems laukti Jeruzalėje tol, kol jie bus apdovanoti galia – kol tikrai ateis Tiesos Dvasia. Ir Pentakosto dieną šitas naujasis mokytojas ateina, ir jie iš karto išsineša skelbti savo evangelijos su nauja galia. Jie yra gyvojo Viešpaties, o ne mirusio ir nugalėto lyderio, drąsūs ir bebaimiai pasekėjai. Mokytojas gyvena šitų evangelininkų širdyse; Dievas nėra kokios nors doktrina jų protuose; jis yra tapęs gyvoju buvimu jų sielose.

“Diena iš dienos jie toliau atkakliai ir vieningai mokė šventykloje ir lauzė duoną namuose. Savo maistą jie valgė su džiaugsmu ir nuoširdžiu vieningumu, girdami Dievą ir jausdami palankumą visiems žmonėms. Jie visi buvo pripildyti šios dvasios, ir žodį apie Dievą jie sakė drąsiai. Ir minios tų, kurie tikėjo, buvo vieningos širdyje ir sieloje; ir nė vienas iš jų nesakė, kad bet kokie daiktai, kuriuos jis turi, yra jo, ir jie visais daiktais naudojosi bendrai.”

Kas atsitiko šitiems vyrams, kuriems Jėzus buvo įsakeęs eiti skelbti karalystės evangeliją, Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę? Jie turi naują evangeliją; jie dega nauju patyrimu; juos yra užliejusi nauja dvasinė energija. Jų žinia netikėtai pasisuko į tai, kad būtų skelbiamas prisikėlęs Kristus: “Jėzus iš Nazareto, toks žmogus, kurį Dievas patvirtino galingais darbais ir stebuklais; jį, atsiųstą remiantis Dievo lemiamu patarimu ir išankstiniu numatymu, jūs iš tikrųjų nukryžiuavote ir nužudėte. Tie dalykai, kuriuos Dievas iš anksto perdavė visų pranašų lūpomis, buvo šitaip įgyvendinti. Šitą Jėzų Dievas iš tikrųjų prikėlė. Dievas jį padarė tiek Viešpačiu, tiek Kristumi. Dievo dešinėje, išaukštintas ir gavęs iš Tėvo dvasios pažadą, jis išliejo tai, ką jūs galite matyti ir girdėti. Atgailaukite, kad jūsų nuodėmės būtų sunaikintos; kad Tėvas galėtų atsiųsti Kristų, kuris buvo jums paskirtas, net ir Jėzų, kuris danguje turi likti iki visų daiktų atstatymo laikų.”

Karalystės evangelija, Jėzaus žinia, netikėtai buvo pakeista į evangeliją apie Viešpatį Jėzų Kristų. Jie dabar skelbė faktus apie jo gyvenimą, mirtį, ir prisikėlimą ir pamokslavo viltį apie jo greitą sugrįžimą į šitą

[2067]▼

pasaulį, kad užbaigtų savo pradėtus darbus. Šitokiu būdu ankstyvųjų tikinčiųjų žinia buvo susijusi su tuo, kad buvo skelbiami faktai apie jo pirmąjį atėjimą, ir su tuo, kad buvo mokoma turėti vilties dėl jo antrojo atėjimo, dėl tokio įvykio, kuris, jie manė, turi atsitikti netrukus.

Greitai Kristus turėjo tapti sparčiai besiformuojančios bažnyčios tikėjimu. Jėzus gyvena; jis mirė dėl žmonių; jis davė šią dvasią; jis ateina vėl. Jėzus buvo visose jų mintyse ir nulėmė jų visą naują sampratą apie Dievą ir apie viską kitą. Juos per daug užliejo entuziazmas, susijęs su naująja doktrina, jog “Dievas yra Viešpaties Jėzaus Tėvas,” kad jie atkreiptų dėmesį į senąją žinią, jog “Dievas yra mylintis visų žmonių Tėvas,” net ir kiekvieno atskiro individo. Tas tiesa, broliškos meilės ir precedento neturinčios geros valios nuostabūs pasireiškimai iš tiesų atsirado šitose ankstyvosiose tikinčiųjų bendruomenėse. Bet tai buvo tikinčiųjų į Jėzų bičiulystė, o ne brolių bičiulystė Tėvo danguje šeimos karalystėje. Jų gera valia kilo iš meilės, kurią pagimdė samprata apie Jėzaus savęs padovanojimą, o ne mirtingojo žmogaus brolystės suvokimas. Nežiūrint šito, jie buvo kupini džiaugsmo, ir jie gyveno tokį naują ir unikalų gyvenimą, kad visus žmones patraukė jų mokymai apie Jėzų. Jie padarė didžiulę klaidą dėl to, kad pasinaudojo karalystės evangelijos gyvuoju ir iliustratyviu komentaru vietoje tos evangelijos, bet net ir tai išreiškė didžiausią religiją, kokią tik žmonija kada nors buvo pažinusi.

Be jokios abejonės, pasaulyje ėmė atsirasti nauja brolija. “Tos minios, kurias tikėjo, toliau atkakliai laikėsi apaštalu mokymo ir brolijos, duonos laužymo, ir maldų.” Šie žmonės vienas kitą vadino broliu ir sese; jie vienas kitą sveikindavo šventu bučiniu; jie patarnaudavo vargšams. Tai buvo gyvenimo brolija, o taip pat ir garbinimo brolija. Jų bendruomeniškumas rėmėsi ne dekretu, bet troškimu pasidalinti savo materialiomis gėrybėmis su savo bičiuliais tikinčiaisiais. Jie buvo įsitikinę, kad Jėzus sugrįš tam, jog užbaigtų Tėvo karalystės sukūrimą jų kartos gyvenimo laikotarpiu. Šitas spontaniškas dalinimasis žemiškuoju turtu nebuvo tiesioginis Jėzaus mokymo bruožas; jis atsirado dėl to, kad šitie vyrai ir moterys taip nuoširdžiai ir taip pasitikinčiai tikėjo, kad jis turi sugrįžti bet kuria

dieną, jog savo darbą padarytų iki galo ir karalystę užbaigtų. Bet šito geranoriško eksperimento su beatodairiška broliška meile galutinės pasekmės buvo katastrofiškos ir atnešė sielvartą. Tūkstančiai nuoširdžių tikinčiųjų savo nuosavybę pardavė ir atsikratė visos savo nekilnojamosios nuosavybės ir bet kokio kito duodančio pajamas turto. Einant laikui, nykstantys krikščioniškojo “lygaus pasidalinimo” resursai atėjo prie *pabaigos* – bet pasaulis ne. Neužilgo tikintieji Antioke ėmė rinkti pinigus, kad savo bičiulius tikinčiuosius Jeruzalėje apsaugotų nuo bado.

Šitomis dienomis jie švęsdavo Viešpaties Vakarienę tokiu pačiu būdu, kaip ji ir vyko pirmą kartą; tai yra, jie susirinkdavo tam, kad valgytų bendrai geroje brolijoje ir valgymo pabaigoje duodavo priesaiką.

Iš pradžių jie krikštijo Jėzaus vardu; tik praėjus beveik dvidešimčiai metų, jie ėmė krikštyti “Tėvo, Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu.” Priėmimui į tikinčiųjų broliją buvo reikalaujama tiktai krikšto. Dar jie neturėjo jokios organizacijos; tai buvo tiesiog Jėzaus brolija.

Šita išpažįstanti Jėzų sekta sparčiai augo, ir vėl sedukėjai atkreipė į juos dėmesį. Fariziejai mažai jaudinosi dėl šios padėties, matydami, kad nė vienas iš šių mokymų netrukdo laikytis žydų įstatymų. Bet sedukėjai šios Jėzų išpažįstančios sektos lyderius ėmė sodinti į kalėjimą, ir tą darė tol, kol juos įtikino pasinaudoti vieno iš vadovaujančių rabinų, Gamalilio, patarimu: “Nuo šitų žmonių laikykitės atokiau ir palikite juos ramybėje, nes

[2068]▼

jeigu šis planas arba šitas darbas yra nuo žmonių, tai jis sužlugs; bet jeigu jis yra nuo Dievo, tai jūs nepajėgsite jų sužlugdyti, kad ir jūsų pačių nepalaikytų net ir tokiais, kurie kovoja prieš Dievą.” Jie nusprendė Gamalilio patarimu pasinaudoti, ir Jeruzalėje įsivyravo taikos ir ramybės laikotarpis, per kurį naujoji evangelija apie Jėzų sparčiai plito.

Ir šitokiu būdu Jeruzalėje reikalai klostėsi gerai iki to meto, kada iš Aleksandrijos atvyko gausus kiekis graikų. Į Jeruzalę atvyko du iš Rodano mokinių ir atvertė didžiulį skaičių heleniečių. Tarp jų ankstyvųjų atsivertėlių buvo Steponas ir Barnabas. Šitie gabūs graikai didele dalimi turėjo ne žydišką požiūrį, ir jie žydiškų garbinimo ir kitų ritualinių papročių laikėsi ne taip skrupulingai. Ir būtent šitų graikų tikinčiųjų veiksmas ir nutraukė taikius ryšius tarp Jėzaus brolijos ir fariziejų ir sedukėjų. Steponas ir jo graikas bičiulis ėmė pamokslauti didesniu laipsniu taip, kaip mokė Jėzus, ir dėl to nedelsiant kilo konfliktas su žydų valdovais. Steponui sakant vieną iš viešų pamokslų, kada jis priėjo prie nepageidaujamos pasisakymo dalies, tada jie be jokių teismo formalumų čia pat negyvai jį užmėtė akmenimis.

Steponas, tikinčiųjų į Jėzų graikų kolonijos vadovas Jeruzalėje, šitokiu būdu tapo pirmuoju kankiniu už naują tikėjimą ir ypatinga priežastimi tam, kad būtų formaliai organizuota ankstyvoji krikščioniška bažnyčia. Šita nauja krizė atvedė į tai, jog buvo pripažinta, kad tikintieji toliau nebegali veikti kaip sekta žydų tikėjimo viduje. Jie visi sutiko, kad nuo netikinčiųjų turi atsiskirti; ir per vieną

mėnesį nuo Stepono mirties Jeruzalėje vadovaujant Petruui buvo organizuota bažnyčia, o Jėzaus brolis Jokūbas buvo paskirtas jos oficialiu vadovu.

Ir tada žydai pradėjo naujus ir negailestingus persekiojimus, tokiu būdu naujosios religijos apie Jėzų, kuri vėliau Antioke buvo pavadinta krikščionyste, aktyvūs mokytojai išėjo į pačius atokiausius imperijos pakraščius skelbdami Jėzų. Nešant šitą žinią, iki Pauliaus pasirodymo vadovavimas buvo graikų rankose; ir šitie pirmieji misionieriai, kaip ir vėlesnieji, ėjo tuo keliu, kuriuo ankstesniaisiais laikais žygiavo Aleksandras, ėjo Gazos ir Tyro keliu iki Antioko, o tada per Mažąją Aziją į Makedoniją, tada tolyn į Romą ir iki pačių tolimiausių imperijos kampelių.

[2069]▼

195 DOKUMENTAS

PO PENTAKOSTO

PETRO pamokslavimo Pentakosto dieną pasekmė buvo tokia, kad apsprendė ateities politiką, ir nulėmė planus, kurių siekė didžioji apaštalų dauguma jiems stengiantis skelbti karalystės evangeliją. Petras buvo tikrasis krikščioniškosios bažnyčios įkūrėjas; Paulius krikščioniškąją žinią nunešė pagonims, o graikai tikintieji ją nunešė visai Romos imperijai.

Nors tradicijų supančioti ir šventikų valdomi hebrajai, kaip tauta, atsakė priimti tiek Dievo tėvystės ir žmogaus brolystės evangeliją, tiek Petro ir Pauliaus skelbimą apie Kristaus prisikėlimą ir pakilimą (vėliau pagimdžiusį krikščionybę), bet likusioji Romos imperijos dalis pasirodė, kad atsirandančios krikščionybės mokymus priima. Šituo metu Vakarų civilizacija buvo intelektualiai, išsekinta karų, ir visiškai skeptiškai žiūrinti į visas egzistuojančias religijas ir visatos filosofijas. Vakarų pasaulio tautos, patyrusios graikų kultūros teigiamą įtaką, puoselėjo tokią tradiciją, kuri rodė gilią pagarbą didingai praeičiai. Jos galėjo apmąstyti palikimą tų didžiulių laimėjimų, kurie buvo filosofijoje, mene, literatūroje, ir politinės pažangos sferoje. Bet net ir pasiekę visų šitų laimėjimų jie neturėjo sielą patenkinančios religijos. Jų dvasiniai troškimai tebeliko nepatenkinti.

Būtent tokioje žmogiškosios visuomenės aplinkoje Jėzaus mokymai, įtraukti į krikščioniškąją žinią, netikėtai tapo varomąja jėga. Šitokiu būdu Vakarų tautų išalkusioms širdims buvo pateikta naujoji gyvenimo tvarka. Tokia padėtis iškart sukėlė konfliktą tarp senesniųjų religinių papročių ir Jėzaus žinios naujos sukrikščionintos versijos pasauliui. Toks konfliktas turi baigtis arba aiškia pergale to, kas yra nauja, arba to, kas yra sena, arba tam tikro laipsnio *kompromisu*. Istorija rodo, kad ši kova baigėsi kompromisu. Krikščionybė išdrįso aprėpti per daug to, ką bet kuri viena tauta, galėtų įsisavinti per vieną kartą ar per dvi kartas. Ji nebuvo paprastas dvasinis apeliavimas, toks, kokį žmonių sieloms buvo pateikęs Jėzus; ji anksti išreiškė ryžtingą požiūrį į religinius ritualus, švietimą, magiją, kerėjimus, meną, literatūrą, įstatymus, valdymą, moralę, lytinį reguliavimą, poligamiją, ir, ribotu laipsniu, net vergovę. Krikščionybė kilo ne tiesiog kaip nauja religija – kaip kažkas, ko laukė visa Romos imperija ir visi Rytai – bet kaip nauja *žmogiškosios visuomenės tvarka*. Ir turėdama tokią pretenziją ji greitai atvedė į visuomeninį-moralinį amžių susirėmimą. Jėzaus idealai, kaip juos iš naujo aiškino graikų filosofija ir kaip

suvisuomenino krikščionybė, dabar drąsiai metė iššūkį žmogiškosios rasės tradicijoms, kurias įkūnijo etika, moralė, ir Vakarų civilizacijos religijos.

Iš pradžių, krikščionybė atsivertėlių laimėjo tikrai iš žemiausių visuomeninių ir ekonominių sluoksnių. Bet iki antrojo amžiaus pradžios visa tai, kas buvo geriausia graikų-romėnų kultūroje, vis didesniu laipsniu grėžėsi į šitą krikščioniškojo tikėjimo naująją tvarką, į šitą naująją sampratą apie gyvenimo prasmę ir egzistavimo tikslą.

[2070]▼

Kaip šita žydiškos kilmės naujoji žinia, kuri savo atsiradimo krašte buvo beveik žlugusi, taip greitai ir veiksmingai užvaldė pačius geriausius Romos imperijos protus? Krikščionybės pergalę prieš filosofines religijas ir misterinius kultus apsprendė tokie faktoriai:

1. Organizacija. Paulius buvo didis organizatorius, o jo perėmėjai nustatytą jo tempą išlaikė.

2. Krikščionybė buvo visiškai helenizuota. Joje buvo visa, kas yra geriausia graikų filosofijoje, o taip pat ir hebrajų teologijos puikiausi dalykai.

3. Bet geriausia yra tai, kad ji turėjo naują ir didingą idealą, Jėzaus savęs padovanojimo gyvenimo aidą ir jo žinios apie išgelbėjimą, skirtos visai žmonijai, atspindį.

4. Krikščioniškieji lyderiai norėjo padaryti tokių kompromisų su mitraizmu, kad didesnė pusė jo pasekėjų perėjo į Antioko kultą.

5. Lygiai taip krikščioniškųjų lyderių kita karta, o taip pat ir šių lyderių vėlesniosios kartos pagonybei iš tiesų toliau padarė tokių nuolaidų, kad net ir Romos imperatorius Konstantinas išpažino naująją religiją.

Bet krikščionys su pagonimis sudarė gudrą sandėrį tuo, kad jie pasiėmė pagonio ritualinį iškilmingumą, tuo pačiu metu priversdami pagonį priimti Pauliaus krikščionybės helenizuotą versiją. Jie su pagonimis sudarė geresnį sandėrį negu su mitros kultu, bet net ir po šito ankstesniojo kompromiso jie buvo daugiau negu nugalėtojai tuo, kad jiems pasisekė pašalinti didžiulį amoralumą, o taip pat ir daug kitų peiktinų persų misterijos papročių.

Išmintingai ar neišmintingai, šitie krikščionybės ankstyvieji lyderiai sąmoningai aukojo Jėzaus *idealus*, stengdamiesi išsaugoti ir paremti didelę dalį jo *idėjų*. Ir tą jiems pavyko padaryti nuostabiai. Bet nesuklyskite! šitie kompromisiniai Mokytojo idealai jo evangelijoje vis dar yra paslėpti, ir galiausiai jie visą savo jėgą pasauliui parodys.

Šitokiu krikščionybės pagonizavimu senesnioji tvarka laimėjo daug nereikšmingų ritualinio pobūdžio pergalių, bet krikščionys laimėjo viršų tuo, kad:

1. Žmogaus moralėje suskambo nauja ir nepaprastai aukšta gaida.
2. Pasauliui buvo pateikta nauja ir labai išplėsta Dievo samprata.
3. Viltis dėl nemirtingumo tapo pripažintos religijos garantijos dalimi.
4. Žmogaus išalkusi siela gavo Jėzų iš Nazareto.

Didelė dalis iš tų didžiųjų tiesų, kurių mokė Jėzus, buvo beveik prarastos padarius ankstyvuosius kompromisus, bet vis vien jos glūdi šitoje pagonizuotos krikščionybės religijoje, kuri savo ruožtu buvo Žmogaus Sūnaus gyvenimo ir mokymų Pauliaus versija. Ir krikščionybė, net prieš savo pagonizavimą, iš pradžių buvo visapusiškai helenizuota. Krikščionybė daug, labai daug yra skolinga graikams. Būtent vienas graikas, iš Egipto, taip drąsiai atsistojo Nikėjoje ir taip bebaimiškai metė iššūkį šitai asamblėjai, kad ji neišdrįso sampratos apie Jėzaus prigimtį padaryti tokią neaiškią, kad tikroji tiesa apie jo savęs padovanojimą galėjo patekti į tokį pavojų, jog pasauliui būtų buvusi iš viso prarasta. Šito graiko vardas buvo Atanasijus, ir jeigu ne šito tikinčiojo iškalba ir logika, tai Arijaus įtikinėjimai būtų nugalėję.

[2071]▼

1. GRAIKŲ ĮTAKA

Krikščionybės helenizavimas uoliai prasidėjo tą kupiną įvykių dieną, kada Apaštalas Paulius stovėjo prieš Areopago susirinkimą Atėnuose ir atėniečiams pasakojo apie “Nežinomąjį Dievą.” Ten, po Akropolio šešėliu, šitas Romos pilietis paskelbė šitiems graikams naujosios religijos savąją versiją, kuri buvo kilusi Galilėjos žydų krašte. Ir buvo kažkas keistai panašu graikų filosofijoje ir didelėje dalyje Jėzaus mokymų. Jie turėjo bendrą tikslą – abu siekė *individuo iškilimo*. Graikai, visuomeninio ir politinio iškilimo; Jėzus, moralinio ir dvasinio iškilimo. Graikai mokė intelektualaus liberalizmo, vedančio į politinę laisvę; Jėzus mokė dvasinio liberalizmo, vedančio į religinę laisvę. Šitos abi idėjos, sudėtos drauge, sudarė naują ir galingą žmogiškosios laisvės chartiją; jos pranašavo žmogaus visuomeninę, politinę, ir dvasinę laisvę.

Krikščionybė atsirado ir nugalėjo visas kitas besivaržančias religijas pirmiausia dėl dviejų dalykų:

1. Graikų protas naujų ir gerų idėjų buvo pasirengęs skolintis net ir iš žydų.
2. Paulius ir jo perėmėjai buvo ne kas kita, kaip gudrūs ir išvalgūs kompromiso įgyvendintojai; jie buvo sumanūs teologiniai prekyautojai.

Tuo metu, kada Paulius atsistojo Atėnuose skelbdamas “Kristų ir Jo Nukryžiavimą,” graikai buvo dvasiškai išalkę; jie klausinėjo apie dvasinę tiesą, domėjosi ja, ir tikrai jos ieškojo. Niekada neužmirškite, kad iš pradžių romėnai prieš krikščionybę kovojo, tuo tarpu graikai ją priėmė, ir būtent graikai

tiesiogine prasme vėliau privertė romėnus šitą naująją religiją priimti, kaip ji tuo metu buvo modifikuota, kaip graikų kultūros dalį.

Graikai giliai gerbė grožį, žydai giliai gerbė šventumą, bet abi tautos mylėjo tiesą. Per amžius graikai rimtai mąstė ir nuoširdžiai diskutavo apie visas žmogiškąsias problemas – visuomenines, ekonomines, politines, ir filosofines – išskyrus religiją. Nedaug kas iš graikų didžiulį dėmesį kreipė į religiją; jie net ir į savo pačių religiją nežiūrėjo rimtai. Žydai per amžius šitas kitas minties sritis ignoravo, tuo tarpu savo protą jie pašventė religijai. Jie labai rimtai žiūrėjo į savo religiją, per daug rimtai. Apšviestas Jėzaus žinios turinio, šitų dviejų tautų per amžius trukusios minties suvienytas produktas dabar tapo žmogiškosios visuomenės naujosios tvarkos ir, tam tikru laipsniu, žmogiškojo religinio tikėjimo ir religinės praktikos naujosios tvarkos varomąja jėga.

Graikų kultūros įtaka jau buvo įsiskverbusi į tuos kraštus, kurie buvo Viduržemio jūros vakarinėje pakrantėje, kada Aleksandras helenistinę civilizaciją paskleidė po visą Artimųjų Rytų pasaulį. Graikams savo religijos ir savo politikos užteko tol, kol jie gyveno mažuose miestuose-valstybėse, tačiau kada Makedonijos karalius išdrįso išplėsti Graikiją iki imperijos, nusidriekusios nuo Adrijos jūros iki Indo upės, tada prasidėjo problemos. Graikijos menas ir filosofija visiškai prilygo imperinio plėtimosi užduočiai, bet šito nebuvo galima pasakyti apie graikų politinį administravimą arba religiją. Kai tik Graikijos miestai-valstybės išsiplėtė į imperiją, tada jų gana siauro vietinio pobūdžio dievai atrodė truputį keisti. Graikai iš tikrųjų ieškojo vieno Dievo, didingesnio ir geresnio Dievo, kada juos pasiekė senesniosios žydų religijos sukrikščioninta versija.

[2072]▼

Helenistinė imperija, kaip tokia, išsilaikyti negalėjo. Jos kultūrinė įtaka tęsėsi, bet ji išliko tikrai po to, kada imperijos administravimui iš Vakarų užsigarantavo romėnų politinį talentą, ir po to, kada iš Rytų gavo tokią religiją, kurios vienas Dievas turėjo imperinį orumą.

Pirmajame amžiuje po Kristaus, helenistinė kultūra savo aukščiausiuosius lygius jau buvo pasiekusi; buvo prasidėjęs jos smukimas; nors išsimokymas ir kilo, bet talentas nyko. Būtent šituo pačiu metu Jėzaus idėjos ir idealai, kuriuos iš dalies įkūnijo krikščionybė, tapo graikų kultūros ir mokslo išgelbėjimo dalimi.

Aleksandras suteikė Rytams graikų civilizacijos kultūros dovaną; Paulius energingai šurmavo Vakarus su Jėzaus evangelijos krikščioniškąja versija. Ir kur tik graikų kultūra įsivyravė Vakaruose, ten šaknis įleisdavo ir helenizuota krikščionybė.

Jėzaus žinios rytietiškoji versija, nežiūrint to, kad ji išliko ištikimesnė jo mokymams, ir toliau laikėsi Abnerio požiūrio, kuris kompromisų nepripažino. Ji niekada neišplito, kaip išplito helenistinis variantas, ir galiausiai ji ištirpo islamo judėjime.

2. ROMĖNŲ ĮTAKA

Romėnai drąsiai pasiėmė graikų kultūrą, įvesdami atstovaujamąjį valdymą vietoje valdymo burtų keliu. Ir netrukus šitas pasikeitimas sukūrė palankias sąlygas krikščionybei tuo, kad Roma į visą Vakarų pasaulį atnešė naują pakantumą keistoms kalboms, tautoms, ir net religijoms.

Didele dalimi krikščionių ankstyvasis persekiojimas Romoje buvo daugiausia dėl to, kad jie savo pamoksluose nevykusiai vartojo terminą “karalystė.” Romėnai buvo pakantūs bet kokiai religijai ir visoms religijoms, bet juos labai įžeisdavo tai, kas turėjo nors kokį politinio varžymosi prieskonį. Ir dėl to, kada šitie ankstyvieji persekiojimai, tokia didele dalimi kilę dėl nesusipratimo, pasibaigė, tada religinei propagandai atsivėrė plati arena. Romėnas domėjosi politiniu administravimu; jam mažai rūpėjo menas ar religija, bet jis buvo neįprastai pakantus tiek vienam, tiek ir kitam.

Rytų įstatymas buvo griežtas ir diktatoriškas; graikų įstatymas buvo nestabilus ir meninis; romėnų įstatymas buvo orus ir ugdantis pagarbą. Romėnų švietimas ugdė negirdėtą ir bejausmę ištikimybę. Ankstyvieji romėnai buvo politiškai atsidavę ir nuostabiai pasišventę individai. Jie buvo sąžiningi, uolūs, ir atsidavę savo idealams, bet neturėjo tokios religijos, kuri būtų verta vadintis šituo vardu. Nieko nuostabaus, kad jų mokytojai graikai galėjo juos įtikinti, kad jie priimtų Pauliaus krikščionybę.

Ir šitie romėnai buvo didi tauta. Jie galėjo Vakarų valdyti, nes jie iš tiesų valdė save. Toks neprilygstamas sąžiningumas, atsidavimas, ir nepalaužiama savikontrolė buvo ideali dirva krikščionybės priėmimui ir augimui.

Šitiems graikams-romėnams buvo lengva tapti tokiems, kad jie dvasiškai atsiduotų suinstitutintai bažnyčiai lygiai tiek, kiek politiškai jie buvo atsidavę valstybei. Romėnai prieš bažnyčią kovojo tik tada, kada jos bijojo kaip valstybės varžovo. Roma, turėjusi nedaug nacionalinės filosofijos arba gimtosios kultūros, perėmė graikų kultūrą ir drąsiai priėmė Kristų kaip jos moralinę filosofiją. Krikščionybė tapo Romos moraline kultūra, bet vargu ar ji tapo jos religija ta prasme, kad dvasiškai augant tiems, kurie naująją religiją apkabino tokiu masiniu būdu, būtų individualiu patyrimu. Tas tiesa, daug individų, iš tikrųjų, įsiskverbė giliau už visos šitos valstybinės religijos paviršių ir savo sieloms

[2073]▼

pamaitinti surado paslėptų prasmių tikrąsias vertybes, laikomas tarp paslėptų helenizuotos ir supagonintos krikščionybės tiesų.

Stoikai ir jų ryžtingas apeliavimas į “prigimtį ir sąmonę” buvo dar geriau parengę visą Romą tam, kad priimtų Kristų, bent jau intelektualia prasme. Romėnas prigimtimi ir išlaviniu buvo įstatymų šalininkas; jis giliai gerbė net ir gamtos dėsnius. Ir dabar, krikščionybėje, tarp gamtos dėsnių jis pamatė Dievo dėsnius. Tokia tauta, kuri galėjo duoti Ciceroną ir Vergilijų, buvo pribrendusi Pauliaus helenizuotai krikščionybei.

Ir šitaip iš tikrųjų šitie suromėninti graikai privertė tiek žydus, tiek krikščionis į savo religiją įtraukti filosofinį turinį, suderinti jos idėjas, ir

susisteminti jos idealus, religinius papročius pritaikyti prie egzistuojančios gyvenimo tėkmės. Ir visam tam milžinišką pagalbą suteikė hebrajų Raštų išvertimas į graikų kalbą, o taip pat ir vėliau Naujojo Testamento užrašymas graikų kalba.

Graikai, priešingai negu žydai ir daugelis kitų tautų, ilgą laiką ir iki to meto su tam tikra išlyga tikėjo į nemirtingumą, į tam tikros rūšies išlikimą po mirties, o kadangi šitai buvo Jėzaus mokymo pati šerdis, tai buvo aišku, kad krikščionybė labai smarkiai juos patrauks.

Viena po kitos ėjusios graikų kultūros ir romėnų politikos pergalės Viduržemio jūros pakrantės kraštus buvo sutelkusios į vieną imperiją, su viena kalba ir viena kultūra, ir Vakarų pasaulį buvo parengusios vieno Dievo sampratai. Judaizmas šitą Dievą suteikė, bet kaip religija judaizmas nebuvo priimtinas šitiems suromėnintiems graikams. Filonas kai kuriems iš jų savo prieštaravimus padėjo sušvelninti, bet krikščionybė jiems atskleidė net ir geresnę vieno Dievo sampratą, ir jie priėmė ją be jokių dvejonų.

3. ROMOS IMPERIJOS PRIESPAUDOJE

Po to, kada buvo įtvirtintas romėnų politinis valdymas, ir po to, kada krikščionybė išplito, krikščionys pamatė, kad jie turi vieną Dievą, didžią religinę sampratą, bet nebeturi imperijos. Graikai-romėnai pamatė, kad turi didžiulę imperiją, bet neturi tokio Dievo, kuris būtų tinkama religinė koncepcija, kad ją būtų galima garbinti imperijoje ir kad ji dvasiškai vienytų. Krikščionys šią imperiją priėmė; imperija priėmė krikščionybę. Romėnas suteikė politinio valdymo vienybę; graikas suteikė kultūros ir mokymo vienybę; krikščionybė suteikė religinės minties ir praktikos vienybę.

Roma nacionalizmo tradiciją nugalėjo imperiniu universalumu ir pirmą kartą istorijoje padarė tai, kad skirtingoms rasėms ir nacijoms būtų įmanoma bent jau formaliai priimti vieną religiją.

Romoje palankumas krikščionybei pasireiškė tokiu metu, kada vyko didžiulis varžymasis tarp stoikų energingų mokymų ir misterinių kultų išgelbėjimo pažadų. Krikščionybė atėjo su gaivinančia paguoda ir išlaisvinančia galia pas dvasiškai išalkusią tautą, kurios kalboje nebuvo žodžio “nesavanaudiškumas.”

Krikščionybei didžiausią galią suteikė tai, kaip jos tikintieji gyveno savo tarnystės gyvenimą ir net tai, kaip jie mirdavo už savo tikėjimą ankstyvaisiais žiaurių persekiojimų laikais.

Mokymas apie Kristaus meilę vaikams netrukus padarė galą plačiai paplitusiai praktikai atiduoti vaikus tikrai mirčiai į nagus, kada jų nebuvo norima, ypač kūdikius mergaites.

[2074]▼

Ankstyvoji krikščioniškojo garbinimo tvarka didele dalimi buvo perimta iš žydų sinagogos, modifikuota mitrų ritualo; vėliau buvo pridėta didelė dalis pagonių iškilmingumo. Ankstyvosios krikščioniškosios bažnyčios stuburą

sudarė į judaizmą atversti sukrikščioninti prozelitai graikai.

Antrasis amžius po Kristaus gimimo buvo geriausias laikas per visą pasaulio istoriją gerai religijai žengti į priekį Vakarų pasaulyje. Pirmajame amžiuje, kovodama ir padarydama kompromisų, krikščionybė pati pasirengė tam, kad įleistų šaknis ir greitai išplistų. Krikščionybė priėmė imperatorių; vėliau, jis priėmė krikščionybę. tai buvo didis amžius naujosios religijos pasklidimui. Egzistavo religinė laisvė; keliavimas buvo visuotinis, ir mintis buvo nežabojama.

Formaliai priimamos helenizuotos krikščionybės dvasinis postūmis Romai buvo per daug vėlyvas tam, kad užkirstų kelią giliai išsisknijusiam moraliniam nuosmukiui arba kad kompensuotų jau plačiai išplitusį ir didėjančią rasinį gedimą. Imperinei Romai šita naujoji religija buvo kultūrinė būtinybė, ir nepaprastai gaila, kad ji netapo dvasinio išgelbėjimo priemone platesniaja prasme.

Net ir gera religija negalėjo išgelbėti didingos imperijos nuo neišvengiamų pasekmių, kada individas valdymo reikaluose nedalyvavo, kada buvo per didelis paternalizmas, per dideli mokesčiai ir piktnaudžiavimas visomis rinkliavomis, kada buvo nesubalansuota prekyba su Levantu, kuri išsunkė auksą, kada buvo pasilinksminimų beprotybė, romėnų standartizacija, moterų degradavimas, vergovės ir rasės smukimas į menkesnį lygį, fizinės nelaimės, ir valstybinės bažnyčios, kuri buvo suinstitutinta beveik iki dvasinio nevaisingumo lygio.

Tačiau, sąlygos nebuvo tokios blogos Aleksandrijoje. Ankstyvosios mokyklos išsaugojo didelę dalį Jėzaus mokymų, nepadariusios kompromisų. Pantenas mokė Klementą, o vėliau išėjo paskui Natanielių skelbdamas Kristų Indijoje. Nors kai kurie iš Jėzaus idealų ir buvo paaukoti kuriant krikščionybę, bet vertėtų visiškai dorai pažymėti, jog antrojo amžiaus pabaigoje, iš esmės visi didieji graikų-romėnų pasaulio protai buvo tapę krikščionimis. Triumfas artėjo prie užbaigimo.

Ir šitoji Romos imperija išsilaikė užtektinai ilgai, kad užtikrintų krikščionybės išlikimą net ir po to, kada imperija žlugo. Bet mes dažnai pamąstome, kas būtų atsitikę Romoje ir pasaulyje, jeigu būtų buvusi priimta būtent karalystės evangelija, o ne graikų krikščionybė.

4. EUROPOS VIDURAMŽIAI

Bažnyčia, būdama visuomenės priedėlis ir politikos sąjungininkė, buvo pasmerkta patirti vadinamųjų Europos “viduramžių” intelektualų ir dvasinį nuosmukį. Per šitą laikotarpį, religija buvo vis labiau ir labiau suvienuolinta, suasketinta, ir suįstatyminta. Dvasine prasme, krikščionybė miegojo žiemos miegu. Per visą šitą laikotarpį, kartu su šita miegančia ir sekuliarizuota religija, egzistavo nenutrūkstanti misticismo srovė, fantastinis dvasinis patyrimas, besiribojantis su nerealybe ir filosofškai giminingas panteizmui.

Per šiuos tamsos ir nevilties amžius religija iš esmės vėl tapo antraeile. Individas beveik pradingo valdžios, tradicijos, ir bažnyčios diktato šešėlyje. Naujas dvasinis pavojus iškilo sukūrus galaktiką “šventųjų,” kurie, kaip buvo nepagrįstai tvirtinama, esą turi ypatingos įtakos dieviškuosiuose teismuose, ir kurie, dėl to, jeigu į juos yra veiksmingai kreipiamasi, galės žmogų užtarti prieš Dievą.

Bet krikščionybė buvo pakankamai suvisuomeninta ir supagoninta, kad, nors ji ir buvo nepajėgi sulaikyti ateinančių tamsiujų amžių, bet ji buvo geriau pasiruošusi išgyventi per šitą ilgą moralinės tamsos ir dvasinės stagnacijos periodą. Ir ji iš tikrųjų išsilaikė per ilgą Vakarų civilizacijos naktį ir vis dar tebeveikė kaip moralinis poveikis pasaulyje, kada išaušo renesansas. Dėl krikščionybės atstatymo, praėjus tamsos amžiams, atsirado daug krikščioniškojo mokymo sektų, tikėjimų, pritaikytų žmogiškosios asmenybės ypatingiems intelektualiams, emociniams, ir dvasiniams tipams. Ir didelė dalis iš šitų ypatingų krikščioniškųjų grupių, arba religinių šeimų, vis dar egzistuoja ir šiuo metu, kada yra pateikiami šitie dokumentai.

Krikščionybės istorija yra tokia, kad ji atsirado nesąmoningai transformavus Jėzaus religiją į religiją apie Jėzų. Toliau ji patyrė helenizavimą, supagoninimą, sekuliarizavimą, suinstitutinimą, intelektualų nuosmukį, dvasinį išsigimimą, moralinį žiemos miegą, gresiantį išnykimą, vėlesnį atsinaujinimą, fragmentavimąsi, ir visai neseniai, santykinį atgimimą. Tokia genealogija rodo įgimtą gyvybingumą ir milžiniškus atstatomuosius resursus. Ir šita pati krikščionybė dabar yra civilizuotame Vakarų tautų pasaulyje ir dėl savosios egzistencijos turi akivaizdžiai stoti į kovą, kuri yra net dar grėsmingesnė negu tos įsimintinos krizės, kurios apibūdino jos praeities mūšius dėl viešpatavimo.

Dabar religija susiduria su mokslinių protų ir materialistinių polinkių naujo amžiaus iššūkiu. Šitoje gigantiškoje kovoje tarp to, kas yra pasaulietiška ir kas yra dvasiška, galų gale triumfuos Jėzaus religija.

5. ŠIUOLAIKINĖ PROBLEMA

Dvidešimtas amžius atnešė naujų problemų krikščionybei ir visoms kitoms religijoms, kad jas spręstų. Kuo civilizacija kyla aukščiau, tuo reikalingesnė visose žmogaus pastangose stengiantis stabilizuoti visuomenę ir palengvinti jos materialų problemų sprendimą tampa pareiga “pirmiausia siekti dangaus realybių.”

Dažnai tiesa tampa gluminančia ir net klaidinančia, kada būna padalinta, atskirta, izoliuota, ir per daug analizuojama. Gyvoji tiesa teisingo kelio tiesos ieškotoją moko tikrai tada, kada ji yra aprėpiama visa ir kaip gyva dvasinė tikrovė, o ne kaip materialaus mokslo faktas ar įsiterpiančio meno įkvėpimas.

Religija žmogui yra jo dieviškojo ir amžinojo likimo atskleidimas. Religija yra grynai asmeninis ir dvasinis patyrimas ir amžinai turi būti atskirtas nuo žmogaus kitų aukštų minties formų, tokių kaip:

1. Žmogaus loginis požiūris į materialios tikrovės dalykus.
2. Žmogaus estetinio grožio kaip kontrasto bjaurumui suvokimas.
3. Žmogaus visuomeninių įsipareigojimų ir politinės pareigos etinis suvokimas.

4. Net žmogui būdingas žmogiškosios moralės jausmas nėra, pats savaime, religinis.

Religija yra skirta tam, kad visatoje būtų surastos tos vertybės, kurios sukelia įtikėjimą, pasitikėjimą kitu, ir užtikrintumą; religijos aukščiausioji viršūnė yra garbinimas. Religija sielai atranda tas aukščiausias vertybes, kurios kontrastuoja su santykinėmis vertybėmis, kurias atranda protas. Tokią viršžmogiškąją išvalgą galima igyti tiktai nuoširdaus religinio patyrimo dėka.

Tvirtos visuomeninės sistemos negali būti be moralės, kuri remiasi dvasinėmis realybėmis, lygiai taip, kaip ir saulės sistemos negali būti be gravitacijos.

[2076]▼

Nemėginkite patenkinti smalsumo ar paslėpto potraukio nuotykiams augančios sielos viduje per vieną trumpą gyvenimą materialiam kūne. Būkite kantrūs! nesusigundykite pasiduoti troškimui nežabotai pasinerti į pigų ir purviną nuotyki. Pažabokite savo energijas ir suvaldykite savo aistras; būkite ramūs tuo metu, kada laukiate, kaip didingai atsiskleis vis neįprastesnio patyrimo ir jaudinančio atradimo begalinė karjera.

Painiodamiesi dėl žmogaus kilmės, iš akiračio neišleiskite jo amžinojo likimo. Neužmirškite, kad Jėzus mylėjo net ir mažus vaikus, ir kad jis amžiams išaiškino didingą žmogiškosios asmenybės vertę.

Kada jūs žvelgiate į pasaulį, tada prisiminkite, kad blogio juodosios dėmės, kurias jūs matote, yra parodomos galutiniojo gėrio baltame fone. Jūs tiesiog nematote baltų gėrio dėmių, kurios atrodo menkos juodame blogio fone.

Kada yra tiek daug geros tiesos tam, kad ji būtų skleidžiama ir skelbiama, tai kodėl gi žmonės turėtų taip daug mąstyti apie blogį pasaulyje vien tik dėl to, kad jis pasirodo yra faktas? Tiesos dvasinių vertybių grožybės yra malonesnės ir labiau pakeliančios dvasią negu blogio reiškiny.

Religijoje, Jėzus gynė ir naudojo patyrimo metodą, net ir taip, kaip šiuolaikinis mokslas naudoja eksperimento metodą. Mes Dievą surandame dvasinės išvalgos vedimo dėka, bet prie sielos šitos išvalgos mes priartėjame meilės tam, kas yra gražu, dėka, siekdami tiesos, būdami ištikimi pareigai, ir garbindami dieviškąjį gėrį. Bet iš visų šitų vertybių, teisingas vedlys į tikrąją išvalgą yra meilė.

6. MATERIALIZMAS

Mokslininkai žmoniją nesąmoningai įstūmė į materialistinę paniką; jie pradėjo neapmąstytą moralinio amžių banko apgultį, bet šitas žmogiškojo patyrimo bankas turi milžiniškus dvasinius resursus; jis gali patenkinti visus reikalavimus, kurie yra jam pateikiami. Tiktai nemažančius žmones apima panika dėl žmogiškosios rasės dvasinių aktyvų. Kada materialistinė-sekuliarinė panika pasibaigs, tada Jėzaus religija nebus bankrutavusi. Dangiškosios karalystės dvasinis bankas išmokės įtikėjimu, viltimi, ir moraliniu saugumu visiems tiems, kurie iš indėlio sąskaitos ims "Jo vardu."

Nesvarbu, koks bebūtų akivaizdus konfliktas tarp materializmo ir Jėzaus mokymų, bet jūs galite būti visiškai ramūs, kad, per ateinančius amžius, Mokytojo mokymai visiškai triumfuos. Tikrovėje, tikros religijos negalima ištraukti į koki nors ginčą su mokslu; ji visiškai nesirūpina materialiais dalykais. Religija yra tiesiog abejinga, bet geranoriška, mokslui, tuo tarpu ji aukščiausiu laipsniu yra susirūpinusi mokslininku.

Vien tik žinių siekimas, kada jo nelydi religinio patyrimo išminties ir dvasinės išvalgos paaiškinimas, galų gale veda į pesimizmą ir į žmogiškąją neviltį. Menkos žinios tikrai sukelia nerimą.

Šitų dokumentų užrašymo metu tai, kas materialistiniame amžiuje yra blogiausia, pasibaigė; geresnio supratimo diena jau pradeda aušti. Mokslinio pasaulio geriausieji protai savo filosofijoje daugiau nebėra vien tiktai materialistai, bet eiliniai žmonės dėl ankstesniųjų mokymų tokių polinkių vis dar tebeturi. Bet šitas fizinio realizmo amžius yra tiktai trumpalaikis epizodas žmogaus gyvenime žemėje. Šiuolaikinis mokslas tikrąją religiją – Jėzaus mokymus, kokie buvo perkelti į tikinčiųjų gyvenimą – paliko nepalietą. Mokslui pavyko sugriauti tiktai gyvenimo klaidingų aiškinimų vaikiškas iliuzijas.

[2077]▼

Mokslas yra kiekybinis patyrimas, religija yra kokybinis patyrimas, kas susiję su žmogaus gyvenimu žemėje. Mokslas turi reikalo su reiškiniiais; religija yra susijusi su kilmėmis, vertybėmis, ir tikslais. Pateikti priežastis kaip fizinių reiškinių paaiškinimą, reiškia prisipažinti apie galutinybių nežinojimą, ir galų gale mokslininką tai atveda tiesiai atgal prie pirmosios didžiosios priežasties – Rojaus Visuotinio Tėvo.

Energingas šuolis iš stebuklų amžiaus į mašinų amžių pasirodė, jog žmogui yra iš viso apverktinas. Apgaulingų mechanistinių filosofijų gudrumas ir miklumumas neteisingai nušviečia savo pačių mechanistinius tvirtinimus. Materialisto proto fatališkas judrumas visam laikui paneigia jo tvirtinimus, jog visata yra akla ir neturintis tikslo energetinis reiškinys.

Kai kurių tariamai išsilavinusių žmonių mechanistinis natūralizmas ir žmogaus iš gatvės beatodairiškas sekuliarizmas rūpinasi išimtinai tik daiktai; jie neturi kokių nors tikrųjų vertybių, moralinių principų, ir dvasinio pobūdžio pasitenkinimų, o taip pat jiems stinga įtikėjimo, vilties, ir amžinųjų garantijų. Viena iš didžiausių šiuolaikinio gyvenimo problemų yra ta, jog žmogus mano, kad jis yra per daug užimtas, jog surastų laiko dvasiniam meditavimui ir religiniam atsidavimui.

Materializmas žmogų sumažina iki besielio automato ir padaro jį vien tiktai aritmetiniu simboliu, kuris užima bejėgišką vietą neromantiškos ir mechanistinės visatos matematinėje formulėje. Bet iš kur gi atsiranda visa šita milžiniška matematikos visata be Pagrindinio Matematiko? Mokslas gali smulkiai aiškinti apie materijos apsaugą, bet religija patvirtina žmonių sielų apsaugą – ji susieja jų patyrimą su dvasinėmis realybėmis ir amžinosiomis vertybėmis.

Šiandieninis materialistas sociologas stebi visuomenę, pateikia apie ją pranešimą, ir žmones palieka tokius, kokius surado. Prieš tūkstantį devynis šimtus metų, nemokyti galilėjiečiai stebėjo Jėzų žmogaus vidiniam patyrimui

suteikiantį savąjį gyvenimą kaip dvasinį indėlį ir tuomet išėjo į pasaulį ir visą Romos imperiją apvertė aukštyn kojom.

Bet religiniai lyderiai daro didžiulę klaidą, kada jie mėgina šiuolaikinių žmogų kviesti į dvasinę kovą Viduriniųjų Amžių trimitų garsais. Religija turi apsirūpinti naujais ir šiuolaikiniais šūkais. Nei demokratija, nei bet kokia kitokia politinė panacėja neužims dvasinio vystymosi vietos. Veidmainiškos religijos gali atstovauti bėgimui nuo tikrovės, bet Jėzus savo evangelijos dėka mirtingąjį žmogų atvedė prie paties įėjimo į dvasinio vystymosi amžinąją tikrovę.

Pasakyti, jog protas “atsirado” iš materijos, tai reiškia nepaaiškinti nieko. Jeigu ši visata būtų vien tik mechanizmas, o protas būtų neatskiriamas nuo materijos, tai mes niekada neturėtume bet kokio stebimo reiškinio dviejų skirtingų aiškinimų. Tiesos, grožio, ir gėrio sampratos nėra būdingos fizikai ar chemijai. Mašina negali pažinti, tuo labiau ji negali *pažinti* tiesos, trokšti teisingumo, ir puoselėti gėrio.

Mokslas gali būti fizinio pobūdžio, bet tiesą pastebinčio mokslininko protas iš karto yra viršmaterialus. Materija nepažįsta tiesos, taip pat ji negali mylėti gailingumo ar mėgautis dvasinėmis realybėmis. Moraliniai įsitikinimai, grindžiami dvasiniu švietimu ir įleidę šaknis į žmogiškąjį patyrimą, yra lygiai taip realūs ir tikri, kaip ir matematiniai apskaičiavimai, paremti fiziniais stebėjimais, bet tiktai kitokiu ir aukštesniu lygiu.

Jeigu žmonės būtų vien tiktai mašinos, tai į materialią visatą jie reaguotų daugiau ar mažiau vienodai. Individualybė, tuo labiau asmenybė, neegzistotų.

Tai, kad yra absoliutus Rojaus mechanizmas visatų visatos centre, Antrojo Šaltinio ir Centro besąlyginės valios akivaizdoje, amžiams užtikrina tai, jog determinantai nėra išimtinis kosmoso

[2078]▼

įstatymas. Materializmas egzistuoja, bet jis nėra išimtinis; mechanizmas egzistuoja, bet jis nėra besąlyginis; determinizmas egzistuoja, bet jis nėra vienintelis.

Ribinė materijos visata galų gale taptų vienoda ir deterministinė, jeigu ne apjungtas dvasios ir proto buvimas. Kosminio proto poveikis nuolat išsvirkščia spontaniškumo net ir į materialius pasaulius.

Laisvė arba iniciatyva bet kurioje egzistencijos sferoje yra tiesiog proporcinga dvasinio poveikio ir kosminio proto kontrolės laipsniui; tai yra, žmogiškajame patyrimo, kiek realiai yra vykdoma “Tėvo valia.” Ir šitokiu būdu, kada jūs kartą išėjote ieškoti Dievo, tai yra įtikinamas įrodymas, jog Dievas jus jau surado.

Nuoširdus siekimas gėrio, grožio, ir tiesos veda pas Dievą. Ir kiekvienas mokslinis atradimas demonstruoja, kad visatoje egzistuoja tiek laisvė, tiek pastovumas. Atradėjas buvo laisvas, kad atrastų. Atrastas dalykas yra realus ir akivaizdžiai pastovus, kitaip nebūtų tapęs žinomas kaip toks dalykas.

7. MATERIALIZMO PAŽEIDŽIAMUMAS

Kaip kvaila, jog materialiai maštantis žmogus leidžia tokioms pažeidžiamoms teorijoms, kaip mechanistinės visatos teorijos, iš jo atimti tikrosios religijos asmeninio patyrimo milžiniškus dvasinius resursus. Faktai niekada nesiginčija su tikru dvasiniu įtikėjimu; ginčytis gali teorijos. Geriau jau mokslas atsiduotų prietarų naikinimui, o ne mėgintų nugalėti religinį įtikėjimą – žmogiškąjį tikėjimą į dvasines realybes ir dieviškąsias vertybes.

Mokslas žmogui turėtų padaryti materialiai tą, ką religija jam padaro dvasiškai: gyvenimo horizontą praplėsti ir jo asmenybę padidinti. Tikrasis mokslas negali ilgą laiką ginčytis su tikrąja religija. "Mokslinis metodas" yra tiktai intelektualus matas, kuriuo yra matuojami materialūs pasiekimai ir fiziniai laimėjimai. Bet būdamas materialus ir visiškai intelektualus, jis yra visiškai bevertis vertinant dvasines realybes ir religinius patyrimus.

Šiuolaikinio mechanisto nenuoseklumas yra toks: Jeigu tai būtų tiesiog materiali visata, o žmogus būtų tiktai mašina, tai toks žmogus visiškai nepajėgtų suvokti paties savęs, kaip tokios mašinos, ir lygiai taip tokia mašina-žmogus iš tiesų sąmoningai visiškai nesuvoktų tokios materialios visatos egzistavimo fakto. Mechanistinio mokslo materialistinė baimė ir neviltis nepripažino to fakto, kad dvasia gyvena to mokslininko proto viduje, kurio pati ta viršmateriali išvalga ir formuluoja šitas klaidingas ir viena kitai prieštaraujančias materialistinės visatos *sampratas*.

Amžinybės ir begalybės, tiesos, grožio, ir gėrio Rojaus vertybės yra paslėptos laiko ir erdvės visatų reiškiniai faktuose. Bet tam, kad šitos dvasinės vertybės būtų pastebėtos ir matomos, iš dvasios gimusiam mirtingajam reikalinga įtikėjimo akis.

Dvasinio vystymosi realybės ir vertybės nėra "psichologinė projekcija" – tiesiog pašlovinta materialaus proto išsivaizduojama vizija. Tokie dalykai yra viduje gyvenančio Derintojo, Dievo dvasios, gyvenančios žmogaus prote, dvasinės prognozės. Ir neleiskite, kad jūsų paviršutiniškas domėjimasis su menkai ištyrinėtais "santykiškais" įrodymais sugriautų jūsų sampratas apie Dievo amžinybę ir begalybę. Ir visuose savo prašymuose, susijusiuose su būtinybe *saviraiškai*, nepadarykite tokios klaidos, jog nepasirūpintumėte *Derintojo išraiška*, savo tikrojo ir geresniojo aš pasireiškimu.

[2079]▼

Jeigu tai būtų vien tiktai materiali visata, tuomet materialus žmogus niekada negalėtų prieiti prie mechanistinio pobūdžio sampratos apie tokią išskirtinai materialią egzistenciją. Pati šita visatos *mechanistinė samprata* pati savaime yra nematerialus proto reiškinys, ir visas protas yra nematerialios kilmės, nesvarbu, kaip visapusiškai jis gali atrodyti, jog yra materialiai sąlygojamas ir mechanistiškai kontroliuojamas.

Mirtingojo žmogaus iš dalies išsivystęs protinis mechanizmas nėra per daug apdovanotas nuoseklumu ir išmintimi. Žmogaus išpuikimas dažnai pranoksta jo protą ir prasilenkia su jo logika.

Pesimistiškiausio materialisto pats tas pesimizmas, savaime, yra pakankamas įrodymas, jog šio pesimisto visata nėra vien tiktai materialu. Tiek optimizmas, tiek pesimizmas yra koncepcinės reakcijos tokiame prote, kuris sąmoningai

suvokia *vertybes*, o taip pat ir *faktus*. Jeigu visata iš tiesų būtų tokia, kokią ją laiko šis materialistas, tada žmogus kaip žmogiškoji mašina visiškai negalėtų sąmoningai suvokti šito paties *fakto*. Sąmoningai nesuvokęs *vertybių* koncepcijos iš dvasios kilusio proto viduje, žmogus iš viso nesuvoktų visatos materializmo fakto ir visatos veikimo mechanistinių reiškinių. Viena mašina negali sąmoningai suvokti kitos mašinos prigimties ar vertės.

Gyvybės ir visatos mechanistinė filosofija negali būti mokslinė, kadangi mokslas pripažįsta medžiagas ir faktus ir turi reikalo su medžiagomis ir faktais. Filosofija yra neišvengiamai viršmokslinė. Žmogus yra materialus gamtos faktas, bet jo gyvybė yra toks reiškinys, kuris pranoksta materialius gamtos lygius tuo, kad joje pasireiškia proto kontrolės požymiai ir kūrybinės dvasios savybės.

Nuoširdus žmogaus siekimas tapti mechanistu išreiškia tragišką reiškinį, kaip tas žmogus bergždžiai stengiasi įvykdyti intelektualią ir moralinę savižudybę. Bet šito padaryti jis negali.

Jeigu visata būtų vien tikrai materialinė, o žmogus būtų vien tikrai mašina, tai nebūtų ir jokio mokslo, kuris padrasintų šį mokslininką postuluoti šią visatos mechanizavimą. Mašinos negali matuoti, klasifikuoti, o taip pat ir įvertinti pačios save. Tokį mokslinį darbą gali padaryti tikrai tam tikra esybė, turinti aukštesnę negu mašinos statusą.

Jeigu visatos tikrovė yra tikrai viena milžiniška mašina, tada žmogus turi būti už šios visatos ribų ir atskirai nuo jos tam, kad suvoktų tokį *faktą* ir imtų sąmoningai suvokti tokio *įvertinimo supratimą*.

Jeigu žmogus yra tikrai mašina, tai kokių būdu šitas žmogus ima tikėti ar tvirtinti, kad jis žino, jog jis yra vien tikrai mašina? Savojo aš savimoningo įvertinimo patyrimas niekada nebūna vien tikrai mašinos savybė. Save sąmoningai suvokiantis ir pripažįstantis mechanistas yra pats geriausias, koks tikrai yra įmanoma, atsakymas mechanizmui. Jeigu materializmas būtų faktas, tai nebūtų jokio savimoningo mechanisto. Tai taip pat yra tiesa, jog kiekvienas iš pradžių turi būti moralus asmuo prieš tai, kada jis gali atlikti amoralius veiksmus.

Materializmo pats tas tvirtinimas reiškia viršmaterialią sąmonę to proto, kuris išdrįsta drąsiai teigti tokias dogmas. Mechanizmas gali prastėti, bet jis niekada negali vystytis į priekį. Mašinos nemažsto, nekuria, nesvajuoja, netrokšta, neidealizuoja, neišalksta tiesos, ir neištrokšta teisingumo. Jų gyvenimo nemotyvuoja aistra tarnauti kitoms mašinoms ir savo amžinojo žengimo į priekį tikslu pasirinkti išaukštintą užduotį surasti Dievą ir stengtis būti panašiam į jį. Mašinos niekada nebūna intelektualios, emocingos, estetiškos, etinės, moralios, ar dvasinės.

Menas įrodo, jog žmogus nėra mechanistinis, bet neįrodo, kad jis yra dvasiškai nemirtingas. Menas yra mirtingojo morontija, įsiterpanti sritis tarp žmogaus,

[2080]▼

kuris yra materialus, ir žmogaus, kuris yra dvasinis. Poezija yra mėginimas pabėgti iš materialių realybių į dvasines vertybes.

Aukštai išvystytoje civilizacijoje, menas humanizuoja mokslą, tuo tarpu jį savo ruožtu sudvasina tikroji religija – išvalga į dvasines ir amžinąsias vertybes.

Menas išreiškia žmogiškąjį ir laiko-erdvės tikrovės įvertinimą. Religija yra kosminių vertybių dieviškasis apkabinimas ir pažymi amžinąjį žengimą į priekį dvasiškai kylant ir augant. Laiko menas yra pavojingas tikrai tada, kada jis tampa aklas dvasiniams standartams tų dieviškųjų modelių, kuriuos amžinybė atspindi kaip laiko tikrovės šešėlius. Tikrasis menas yra materialių gyvenimo dalykų veiksmingas manipuliavimas; religija yra materialių gyvenimo faktų kilninantis transformavimas, ir ji niekada nenustoja meno vertinti dvasiškai.

Kaip kvaila drįsti tvirtinti, jog automatas galėtų suvokti automatizmo filosofiją, ir kaip juokinga, kad jis turėtų išdrįsti formuoti tokią sampratą apie kitus ir tokius pačius automatus!

Bet koks materialios visatos mokslinis aiškinimas yra bevertis, jeigu jis deramai nepripažįsta *mokslininko*. Meno suvokimas yra tikras tikrai tada, kada jis pripažįsta *menininką*. Moralės įvertinimas yra vertingas tikrai tada, kada jis apima ir *moralistą*. Joks filosofijos suvokimas nėra tobulinantis, jeigu jis ignoruoja *filosofą*, o religija negali egzistuoti be tikrojo patyrimo to religininko, kuris, šitame pačiame patyrimo ir šituo pačiu patyrimu, stengiasi surasti Dievą ir pažinti jį. Lygiai taip ir visatų visata tikrai neturi prasmės atskirai nuo šio AŠ ESU, šio begalinio Dievo, kuris ją sutvėrė ir be perstojo ją valdo.

Mechanistai – humanistai – turi polinkį plaukti pasroviui materialioje tėkmėje. Idealistai ir dvasistai išdrįsta išmintingai ir energingai pasinaudoti savo irklais tam, kad keistų akivaizdžiai grynai materialų energijos srovių kursą.

Mokslas gyvena proto matematika; muzika išreiškia emocijų tempą. Religija yra dvasinis sielos ritmas laiko-erdvės harmonijoje su Begalybės aukščiausiosios ir amžinosios melodijos matmenimis. Žmogaus gyvenime religinis patyrimas yra kažkas toks, kas tikrai yra viršmatematiška.

Kalboje, abėcėlė yra materializmo mechanizmas, tuo tarpu žodžiai, pateikiantys tūkstančio minčių, didingų idėjų, ir kilnių idealų – meilės ir neapykantos, drąsos ir bailumo – prasmes, yra proto veikimas tokiu diapazonu, kurį apibrėžia tiek materialus, tiek dvasinis įstatymas, kurį reguliuoja asmenybės valios pareiškimas, ir riboja įgimti situaciniai sugebėjimai.

Visata nėra tokia, kaip tie dėsniai, mechanizmai, ir vienodumai, kuriuos atranda mokslininkas, ir kuriuos jis ima laikyti mokslu, bet vietoje šito ji yra kaip tas žingeidus, maštantis, pasirenkantis, kuriantis, derinantis, ir nešališkas *mokslininkas*, kuris šitokiu būdu stebi visatos reiškinius ir klasifikuoja matematinius faktus, kurie yra neatskiriami nuo kūrinijos materialiosios pusės mechanistinių aspektų. Visata taip pat nėra panaši ir į menininko meną, bet vietoje šito ji yra kaip tas siekiantis, svajojantis, trokštantis, ir žengiantis į priekį *menininkas*, kuris stengiasi pranokti materialių daiktų pasaulį tam, kad pasiektų dvasinį tikslą.

Mokslininkas, ne mokslas, suvokia besivystančios ir žengiančios į priekį energijos ir materijos visatos tikrovę. Menininkas, ne menas, demonstruoja pereinamojo morontinio pasaulio, įsiterpiančio tarp materialiosios egzistencijos ir dvasinės laisvės, egzistavimą. Religininkas, ne religija, įrodo tai, kad egzistuoja dvasinės realybės ir dieviškosios vertybės, kurios turi būti sutinkamos amžinybės žengime į priekį.

8. PASAULIETINIS TOTALITARIZMAS

Bet net ir po to, kada materializmas ir mechanizmas daugiau ar mažiau bus nugalėti, griauantis dvidešimtojo amžiaus pasaulietiško poveikis vis dar kenks milijonų naivių sielų dvasiniam patyrimui.

Šiuolaikinį pasaulietišumą puoselėjo du pasaulinio masto poveikiai. Pasaulietiško tėvas buvo devynioliktojo ir dvidešimtojo amžių vadinamojo mokslo – ateistinio mokslo – siauro mąstymo ir bedievis požiūris. Šiuolaikinio sekuliarizmo motina buvo totalitarinė viduramžių krikščioniškoji bažnyčia. Sekuliarizmas savo pradžia gavo kaip kylantis protestas prieš beveik visišką suinstitutintos krikščioniškosios bažnyčios viešpatavimą Vakarų civilizacijoje.

Šito apreiškimo metu, vyraujantis intelektualus ir filosofinis klimatas tiek Europos, tiek Amerikos gyvenime yra aiškiai pasaulietinis – humanistinis. Tris šimtus metų vakarietiškas mąstymas buvo vis labiau pasaulietinamas. Religija vis labiau ir labiau ėmė tapti formaliu poveikiu, didele dalimi ritualo atlikimu. Dauguma tų, kurie Vakarų civilizacijoje save laiko krikščionimis, šito patys nežinodami, yra tikri pasauliečiai.

Reikėjo didžiulės jėgos, galingo poveikio, kad mąstančios ir gyvos Vakarų tautos būtų išvaduotos iš pražūtingo totalitarinio ekleziastinio viešpatavimo glėbio. Sekuliarizmas iš tikrųjų sutraukė bažnyčios kontrolės pančius, o dabar savo ruožtu jis grasina įvesti naują ir bedievišką šiuolaikinio žmogaus širdies ir proto valdymo tipą. Tironiška ir diktatoriška politinė valstybė yra mokslinio materializmo ir filosofinio sekuliarizmo tiesioginis palikuonis. Sekuliarizmas, vos tik išvadavęs žmogų iš suinstitutintos bažnyčios viešpatavimo, tuoj pat jį parduoda į totalitarinės valstybės vergovę. Sekuliarizmas žmogų išlaisvina iš ekleziastinės vergijos tikrai tam, kad jį išduotų į politinės ir ekonominės vergovės tironiją.

Materializmas Dievą neigia, sekuliarizmas jį tiesiog ignoruoja; bent jau toks buvo ankstesnis požiūris. Pastaruoju metu, sekuliarizmas įgavo karingesnį požiūrį, išdrįsdamas užimti vietą tos religijos, kurios totalitariniams pančiams jis kažkada ir priešinosi. Dvidešimtojo amžiaus sekuliarizmas turi polinkį tvirtinti, jog žmogui Dievo nereikia. Bet žinokite! Šitoji bedievė žmogiškosios visuomenės filosofija ves vien tikrai į bruzdėjimus, priešišką, nelaimę, karą, ir pasaulinio masto katastrofą.

Sekuliarizmas niekada negali atnešti žmonijai ramybės. Žmogiškojoje visuomenėje Dievo vietos užimti negali niekas. Bet jūs gerai įsidėmėkite! neskubėkite atsisakyti pasaulietinio maišto naudingų iškovojoimų iš ekleziastinio totalitarizmo. Dėl pasaulietinio maišto Vakarų civilizacija šiandien naudojasi daugybe laisvių ir patiria daugybę pasitenkinimų. Sekuliarizmo didžioji klaida buvo tokia: Sukilę prieš tai, kad religinė valdžia beveik visiškai kontroliavo gyvenimą, ir išsivadavę iš tokios ekleziastinės tironijos, pasauliečiai žengė toliau, kad sukeltų maištą ir prieš patį Dievą, kartais paslapčiomis ir kartais atvirai.

Pasaulietiškam maištui jūs turite būti dėkingi už Amerikos industrializmo stebinantį kūrybingumą ir už Vakarų civilizacijos precedento neturinčią materialią pažangą. Ir kadangi pasaulietinis maištas nuėjo per daug toli ir iš akiračio prarado Dievą ir *tikrąją* religiją, dėl to taip pat buvo pasaulio karų ir tarptautinių neramumų nelauktas derlius.

Nebūtina paaukoti įtikėjimą į Dievą tam, kad būtų galima pasidžiaugti šiuolaikinio sekuliaristinio maišto palaima: pakantumu, visuomenine tarnyste, demokratiniau

[2082]▼

valdymu, ir pilietinėmis laisvėmis. Pasauliečiams nebuvo būtina priešpastatyti tikrąją religiją tam, kad būtų skatinamas mokslas ir vystomas švietimas.

Bet sekuliarizmas nėra visų šitų nesenuų laimėjimų išplečiant gyvenimą vienintelis šaltinis. Už dvidešimtojo amžiaus laimėjimų stovi ne tik mokslas ir sekuliarizmas, bet taip pat ir Jėzaus iš Nazareto gyvenimo ir mokymo nepripažinti ir neįvertinti dvasiniai poveikiai.

Be Dievo, be religijos, mokslinis sekuliarizmas niekada negali koordinuoti savo jėgų, suderinti savo skirtingų ir besivaržančių interesų, rasių, ir nacionalizmų. Šita pasaulietinė žmogiškoji visuomenė, nežiūrint savo nematytų materialistinių pasiekimų, iš lėto byra. Pagrindinė išlaikanti jėga, kuri priešinasi šitam antagonizmo byrėjimui, yra nacionalizmas. O nacionalizmas yra pagrindinis barjeras pasaulinei taikai.

Sekuliarizmo neatskiriama silpnoji vieta yra tai, kad jis atmeta etiką ir religiją dėl politikos ir valdžios. Jūs tiesiog negalite sukurti žmonių brolystės ignoruodami arba atstumdami Dievo tėvystę.

Sekuliarinis visuomeninis ir politinis optimizmas yra iliuzija. Be Dievo, nei laisvė ir nepriklausomybė, nei nuosavybė ir turtas į ramybę neatves.

Mokslo, švietimo, pramonės, ir visuomenės visiškas sekuliarizavimas gali vesti vien tik į katastrofą. Per dvidešimtojo amžiaus pirmąjį trečdalį urantijiečiai žmogiškųjų būtybių nužudė daugiau negu iki to meto jų buvo nužudyta per visą krikščioniškosios tvarkos laiką. Ir tai yra materializmo ir sekuliarizmo siaubingo derliaus tikrai pradžia; dar siaubingesnis sunaikinimas laukia ateityje.

9. KRIKŠČIONYBĖS PROBLEMA

Neignoraukite savo dvasinio palikimo vertybės, tiesos upės, atitekančios artyn per šimtmečius, net iki materialistinio ir sekuliaristinio amžiaus bevaisių laikų. Visose savo vertingose pastangose, kada stengiatės atsikratyti prietarinių praeities amžių tikėjimų, žiūrėkite, kad tvirtai laikytumėtės amžinosios tiesos. Bet būkite kantrūs! kada dabartinis prietarų maištas pasibaigs, tada Jėzaus evangelijos tiesos šlovingai išliks tam, kad apšviestų naują ir geresnį kelią.

Bet supagonintai ir suvisuomenintai krikščionybei reikia naujo ryšio su neiškreiptais Jėzaus mokymais; ji vysta, nes jai trūksta Mokytojo gyvenimo žemėje naujo matymo. Naujam ir pilnesniam Jėzaus religijos apreiškimui yra lemta nugalėti materialistinio sekuliarizmo imperiją ir nuversti mechanistinio natūralizmo pasaulinį viešpatavimą. Dabar Urantija virpėdama stovi ties pačia

bedugne vienos iš tų labiausiai stebinančių ir jaudinančių visuomeninio persitvarkymo, moralinio sužadino, ir dvasinio apšvietimo epochų.

Jėzaus mokymai, nors ir labai smarkiai pakeisti, išgyveno ilgiau už misterinius kultus, kurie egzistavo mokymų atsiradimo metu, už viduramžių nemokšišumą ir prietarus, ir net dabar palaipsniui ima nugalėti dvidešimtojo amžiaus materializmą, mechanizmą, ir sekuliarizmą. Ir tokie didelių išbandymų ir grasinančių pralaimėjimų laikai visada būna didingo apreiškimo laikai.

Religijai tikrai reikia naujų lyderių, dvasingų vyrų ir moterų, kurie išdrįs pasikliauti vien tik Jėzumi ir jo neprilygstamais mokymais. Jeigu krikščionybė toliau ignoruos savo dvasinę misiją, tuo tarpu ir toliau užsiims visuomeninėmis ir materialiomis problemomis, tuomet dvasinis renesansas turi laukti, kada ateis šitie naujieji Jėzaus religijos mokytojai, kurie bus išimtinai atsidavę žmonių dvasiniam atgimimui. Ir tuomet iš tiesų šitos iš dvasios gimusios sielos greitai suteiks tą

[2083]▼

vadovavimą ir įkvėpimą, reikalingą visuomeniniam, moraliniam, ekonominiam, ir politiniam pasaulio pertvarkymui.

Šiuolaikinis amžius atsisakys priimti tokią religiją, kuri neatitinka faktų ir nesiderina su tiesos, grožio, ir gėrio aukščiausiomis sampratomis. Išmuša toji valanda, kada reikia iš naujo atrasti šiandien iškraipytos ir kompromisinės krikščionybės tikruosius ir pirminius pamatus – Jėzaus tikrąjį gyvenimą ir mokymus.

Primityvusis žmogus gyveno tokį gyvenimą, kuris buvo prietaringą vergovę religinei baimei. Šiuolaikiniai, civilizuoti žmonės bijo ir minties, kad galėtų patekti į stiprių religinių įsitikinimų viešpatavimą. Mąstantis žmogus visada bijojo to, kad jį *kontroliuotų* religija. Kada stipri ir jaudinanti religija grasina, kad jį valdys, tada jis nuolat mėgina ją racionalizuoti, sutradicinti, ir suinstitutiinti, šituo tikėdamasis pasiekti tai, jog kontroliuotų ją. Esant tokiam veikimo būdui, net ir apreišktoji religija tampa tokia, kad ją ima kurti žmogus ir joje ima viešpatauti žmogus. Šiuolaikiniai protingi vyrai ir moterys Jėzaus religijos vengia bijodami to, ką ji padarys *jiems* – ir *su* jais. Ir šitoji baimė yra visiškai pagrįsta. Jėzaus religija savo tikinčiuosius, tikrai, valdo ir transformuoja, reikalaudama, jog žmonės savo gyvenimą paskirtų tam, kad stengtųsi pažinti Tėvo danguje valią, ir nurodydama, kad gyvenimo energijos būtų pašvęstos nesavanaudiškai tarnystei žmogaus brolijai.

Savanaudiški vyrai ir moterys tokios kainos tiesiog nemokės net ir už didžiausius kada nors mirtingajam žmogui pasiūlytus dvasinius turtus. Tikrai tada, kada žmogų pakankamai nuvils kankinantis nepasitenkinimas, kuris lydi savanaudiškumo kvailus ir apgaulingus siekius, ir vėliau, kada jis pamatys formalizuotos religijos nevaisingumą, tada tikrai jis bus linkęs iš visos širdies atsigręžti į karalystės evangeliją, Jėzaus iš Nazareto religiją.

Pasauliui labiau reikalinga pirminio šaltinio religija. Net ir krikščionybė – geriausia iš dvidešimtojo amžiaus religijų – yra ne vien tik religija *apie* Jėzų, bet didele dalimi ji yra tokia religija, kurią žmonės patiria iš antrinio šaltinio. Jie savo religiją priima visiškai tokią, kokią jiems perteikia jų pripažinti religiniai mokytojai. Kaip prabustų pasaulis, jeigu tikrai jis galėtų pamatyti Jėzų tokį, kaip

jis iš tikrųjų gyveno žemėje, ir pažinti, iš pirminio šaltinio, jo mokymus, suteikiančius gyvenimą! Gražius daiktus apibūdinantys žodžiai negali jaudinti taip, kaip pačių tų daiktų vaizdas, taip pat ir tikėjimo žodžiai negali įkvėpti žmonių sielų taip, kaip tas patyrimas, kada yra pažįstamas Dievo buvimas. Bet būsimasis įtikėjimas visą laiką laikys žmogaus sielos vilties duris atvertas, kad įeitų dangiškųjų pasaulių dieviškųjų vertybių amžinosios dvasinės realybės.

Krikščionybė savo idealus išdrįso sumažinti dėl to, kad iššūkį metė žmogiškasis godumas, karo beprotybė, ir valdžios geidimas; bet Jėzaus religija stovi kaip nesuteptas ir transcendentinis raginimas, kviečiantis tą, kas žmoguje yra geriausia, iškilti virš visų šitų gyvulinės evoliucijos paveldėjimų ir, gailestingumu, pasiekti tikrojo žmogiškojo likimo moralines aukštumas.

Krikščionybei gresia lėta mirtis dėl formalizmo, biurokratizmo, intelektualizmo, ir kitų nedvasinių tendencijų. Šiuolaikinė krikščioniškoji bažnyčia nėra tokia aktyvių tikinčiųjų brolija, kaip Jėzus buvo įpareigojęs vienai kartai keičiant kitą nuolat įgyvendinti žmonijos dvasinį transformavimą.

Vadinamoji krikščionybė tapo visuomeniniu ir kultūriniu judėjimu, o taip pat religiniu tikėjimu ir praktika. Šiuolaikinės krikščionybės srovė nusašina ne vieną senovinę pagonišką pelkę ir ne vieną barbarišką kemsyną; daug senųjų kultūrinių drenažo upelių suteka į šiandieninės kultūros upę, o taip pat į aukštas Galilėjos plokštikalnes, kurios turi būti jos išskirtinis šaltinis.

[2084]▼

10. ATEITIS

Krikščionybė šitam pasauliui iš tikrųjų padarė didžiulę paslaugą, bet tai, ko dabar reikia labiausia, yra Jėzus. Pasauliui reikia pamatyti Jėzų vėl gyvenantį žemėje matant patyrimą tų iš dvasios gimusių mirtingųjų, kurie Mokytoją veiksmingai apreiškia visiems žmonėms. Bergždžia kalbėti apie primityviosios krikščionybės atgimimą; jūs turite eiti į priekį nuo ten, kur esate. Šiuolaikinę kultūrą reikia dvasiškai pakrikštyti Jėzaus gyvenimo nauju atskleidimu ir apšviesti jo amžinojo išgelbėjimo evangelijos nauju supratimu. Ir kada Jėzus bus šitaip išaukštintas, tada į save jis patrauks visus žmones. Jėzaus mokiniai turi būti daugiau negu užkariautojai, net gausūs įkvėpimo ir geresnio gyvenimo šaltiniai visiems žmonėms. Religija yra vien tikrai išaukštintas humanizmas tol, kol ji yra paverčiama į dievišką asmeniniame patyrimo atradus Dievo buvimo tikrovę.

Jėzaus gyvenimo žemėje grožis ir didingumas, humaniškumas ir dieviškumas, paprastumas ir unikalumas, sudaro tokį pritrenkiantį ir dėmesį patraukiantį žmogaus išgelbėjimo ir Dievo atskleidimo vaizdą, jog visų laikų teologai ir filosofai turėtų veiksmingai susilaikyti nuo to, kad išdrįstų formuoti tikėjimus arba kurti dvasinių pančių teologines sistemas iš Dievo tokio transcendentinio savęs padovanojimo žmogaus forma. Jėzaus pavidalu visata sukūrė mirtingąjį žmogų, kuriame meilės dvasia triumfavo prieš laiko materialias kliūtis ir nugalėjo fizinės kilmės faktą.

Visą laiką prisiminkite – Dievui ir žmogui vienam kito reikia. Jie vienas kitam yra reikalingi tam, jog visiškai ir galutinai pasiektų amžinąjį asmenybės

patyrimą dieviškajame visatos užbaigtumo likime.

"Dievo karalystė yra jūsų viduje," galbūt tai buvo didingiausias pareiškimas, kokį Jėzus kada nors buvo pateikęs po savo pareiškimo, kad jo Tėvas yra gyva ir mylinti dvasia.

Laimint sielas Mokytojui, žmogų ir jo pasaulį keis būtent ne pirmoji priverstinė, pareigos, arba susitarimo mylia, bet vietoje šito laisvanoriškos tarnystės ir laivę mylinčio atsidavimo antroji mylia parodys, kad Jėzujietis ištiesia rankas tam, jog su meile apkabintų savo brolių ir toliau jį vestų dvasinio vadovavimo dėka į aukščiausiąjį ir dieviškąjį mirtingojo egzistencijos tikslą. Krikščionybė net ir dabar noriai žengia pirmąją mylią, bet žmonija kankinasi ir klupinėja moralinėje tamsybėje, nes tiek nedaug yra tikrų antramylinių – tiek nedaug yra prisiekusių Jėzaus pasekėjų, kurie iš tikrųjų gyvena ir myli taip, kaip jis savo mokinius mokė gyventi ir mylėti ir tarnauti.

Kvietimas į jaudinantį patyrimą, kad būtų sukurta nauja ir transformuota žmogiškoji visuomenė, dvasiškai atgaivinant Jėzaus brolystės karalystę, turėtų sujaudinti visus tuos, kurie tiki į jį, nes žmonės nebuvo sujaudinti nuo tų dienų, kada jie vaikščiojo žeme kaip jo palydovai materialiam kūne.

Nė viena visuomeninė sistema ar politinis režimas, paneigiantis Dievo tikrovę, negali kaip nors konstruktyviai ir tvirtai prisidėti prie žmogiškosios civilizacijos vystymo. Bet krikščionybė, kaip ji yra susiskaldžiusi ir sekuliarizuota šiandien, sudaro didžiausią atskirą kliūtį savo tolimesniam vystymuisi; ypač tą tinka pasakyti, kas susiję su Rytai.

Ekleziasticizmas yra visiškai nesuderinamas su Jėzaus draugų, tikinčių į žmogaus brolystę dangaus karalystės dvasinėje bendrijoje,

[2085]▼

gyvu įtikėjimu, augančia dvasia, ir pirminio šaltinio patyrimu. Pagirtinas bruožas išsaugoti praeities laimėjimų tradicijas dažnai veda į peraugtą garbinimo sistemų gynimą. Geranoriškas troškimas puoselėti senovės minties sistemas veiksmingai užkerta kelią tam, kad būtų paremtos naujos ir adekvačios priemonės ir metodai, sumanyti tam, jog būtų patenkinti šiuolaikinių žmonių besiplečiančio ir besivystančio proto dvasiniai troškimai. Lygiai taip, ir dvidešimtojo amžiaus krikščioniškos bažnyčios yra didžiulės, bet visiškai sąmoningai nesuvoktos kliūtys tam, kad betarpiškai į priekį žengtų tikroji evangelija – Jėzaus iš Nazareto mokymai.

Daugeliui nuoširdžių žmonių, kurie mielai būtų ištikimi evangelijos Kristui, buvo labai sunku su entuziazmu remti tokią bažnyčią, kuri demonstruoja tiek mažai jo gyvenimo ir mokymų dvasios, ir kurią, kaip jie buvo klaidingai mokomi, jis įkūrė. Jėzus vadinamosios krikščioniškosios bažnyčios neįkūrė, bet visais įmanomais būdais, atitinkančiais savo prigimtį, skatino ją kaip geriausią egzistuojantį jo gyvenimo darbo žemėje aiškintoją.

Jeigu tikrai krikščioniškoji bažnyčia tikrai išdrįstų palaikyti Mokytojo programą, tuomet tūkstančiai akivaizdžiai abejingų jaunuolių lėktų pirmyn dalyvauti tokioje dvasinėje užduotyje, ir jie nedvejodami nueitų visą kelią per šitą didingą jaudinantį patyrimą.

Krikščionybei rimtai gresia tokia lemtis, kurią įkūnija vienas iš jos pačios šūkių: "Tarpusavyje susiskaldžiusi šeima išsilaikyti negali." Nekrikščioniškas pasaulis vargu ar kapituliuos prieš į sektas susiskaldžiusią krikščionybę. Gyvasis Jėzus yra vienintelė viltis įmanomam krikščionybės susivienijimui. Tikroji bažnyčia – Jėzaus brolystė – yra nematoma, dvasinė, ir ją apibūdina *vienybė*, nebūtinai *vienodumas*. Vienodumas yra mechanistinės prigimties fizinio pasaulio skiriamoji žymė. Dvasinė vienybė yra įtikėjimo sąjungos su gyvuoju Jėzumi vaisius. Matoma bažnyčia turėtų nustoti trukdyti Dievo karalystės nematomos ir dvasinės brolijos žengimui į priekį. Ir šitoji brolija turi lemtį tapti *gyvu organizmu*, kaip kontrastas suinstitutintai visuomeninei organizacijai. Ji gali dažnai panaudoti tokias visuomenines organizacijas, bet jos neturi užimti šios brolijos vietos.

Bet net ir dvidešimtojo amžiaus krikščionybės nereikia niekinti. Ji yra daugelio rasių Dievą-pažįstančių žmonių bendro moralinio didžiulio talento produktas per daugelį amžių, ir iš tikrųjų gėriui ji buvo viena iš didžiausių jėgų žemėje, ir dėl to nė vienas žmogus neturėtų į ją žiūrėti nerimtai, nežiūrint jos įgimtų ir įgytų trūkumų. Krikščionybė vis dar sugeba sujaudinti mąstančių žmonių protą stipriomis moralinėmis emocijomis.

Bet nėra jokio pateisinimo tam, kad bažnyčia įsitraukia į komerciją ir politiką; tokios nešventos sąjungos yra siaubingas Mokytojo išdavimas. Ir tikrieji tiesos mylėtojai negreit užmirš tai, jog šita galinga suinstitutinta bažnyčia dažnai išdrįsdavo smaugti ką tik gimusį naują tikėjimą ir persekioti tiesos skleidėjus, kuriems tekdavo pasirodyti netradiciniais apdais.

Visiškai akivaizdu, jog tokia bažnyčia nebūtų išsilaikiusi, jeigu nebūtų buvę tokių žmonių, kurie teikė pirmenybę tokiam garbinimo stiliui. Daug dvasiškai aptingusių sielų trokšta senovinės ir įsakmios religijos, kuri remiasi ritualais ir šventomis tradicijomis. Vargu ar žmogiškosios evoliucijos ir dvasinio vystymosi pakanka tam, kad žmonės galėtų apsieiti be religinės valdžios. Ir nematomoje karalystės brolijoje tikrai gali būti šitos šeimyninės grupės, priklausančios įvairioms visuomeninėms ir temperamentinėms klasėms, jeigu tiktai jos iš tiesų nori tapti dvasios vedamais Dievo sūnumis. Bet šitoje Jėzaus brolystėje nėra vietos sektantiškam varžymuisi, priešiškam tarp grupių, o taip pat ir tvirtinimams apie moralinį pranašumą ir dvasinį neklystumą.

[2086]▼

Šitos įvairios krikščionių grupuotės gali pasitarnauti tam, kad suderintų didžiulį skaičių skirtingų būsimųjų tikinčiųjų tipų, kurie yra Vakarų civilizacijos įvairiose tautose, bet toks krikščionybės susiskaldymas yra rimta silpnoji vieta, kada Jėzaus evangeliją ji mėgina nešti Rytų tautoms. Šitos rasės dar nesupranta, kad *Jėzaus religija* yra atskira nuo, ir kažkuria prasme greta, krikščionybės, kuri vis labiau ir labiau tampa *religija apie Jėzų*.

Urantijos didžioji viltis yra toji galimybė, kad vėl iš naujo būtų apreikštas Jėzus ir išplėstai pateikta jo gelbstinti žinia, kuri šiandieninių prisiekusių jo pasekėjų didžiules šeimas dvasiškai suvienytų kupinoje meilės tarnystėje.

Net ir pasaulietinis švietimas galėtų padėti šitam didingam dvasiniam renesansui, jeigu tiktai jis tikrai daugiau dėmesio kreiptų į jaunimo mokymą, kaip įsitraukti į gyvenimo planavimą ir charakterio ugdymą. Bet kokio švietimo tikslas turėtų būti gyvenimo aukščiausiojo tikslo, didingos ir gerai subalansuotos

asmenybės vystymo, puoselėjimas ir skatinimas. Egzistuoja didžiulis poreikis tam, kad būtų mokoma moralinės drausmės, o ne tokio didžiulio savęs patenkinimo. Remdamasi tokiais pagrindais religija savo dvasiniu paskatinimu gali įnešti indėlį į mirtingojo gyvenimo išplėtimą ir praturtinimą, net ir į amžinojo gyvenimo saugumą ir sustiprinimą.

Krikščionybė yra improvizuota religija, ir dėl to ji iš tiesų turi veikti mažu greičiu. Tam, kad dvasiniai procesai vyktų didžiuliu greičiu, reikia laukti naujo apreiškimo ir kad tikroji Jėzaus religija būtų priimta didesniu mastu. Bet krikščionybė yra galinga religija, matant, kaip nukryžiuoto dailidės paprasti mokiniai išjudino tuos mokymus, kurie per tris šimtus metų užkariavo romėnų pasaulį ir tuomet toliau tęsė triumfą prieš tuos barbarus, kurie nuvertė Romą. Šita pati krikščionybė nugalėjo – absorbavo ir išaukštino – visą hebrajų teologijos ir graikų filosofijos srovę. Ir tada, kada šita krikščioniškoji religija komos būsenoje praleido daugiau negu tūkstantį metų dėl per didelės dozės misterijų ir pagoniškumo, ji prisikėlė ir iš esmės užkariavo visą Vakarų pasaulį. Krikščionybė Jėzaus mokymų turi pakankami, kad taptų nemirtinga.

Jeigu tikrai krikščionybė suvoktų didesnę dalį Jėzaus mokymų, tai ji galėtų padaryti nepalyginamai daugiau padėdama šiuolaikiniam žmogui spręsti savo naujas ir vis sudėtingesnes problemas.

Krikščionybė kenčia dėl didžiulio kliuvinio, nes ji viso pasaulio mintyse yra sutapatinama su Vakarų civilizacijos visuomeninės sistemos, industrinio gyvenimo, ir moralinių normų dalimi; ir šitokiu būdu iš tiesų atrodė, jog krikščionybė nesąmoningai remia tokią visuomenę, kuri svirduliuoja nuo tos kaltės, kad toleruoja mokslą be idealizmo, politiką be principų, turtą be darbo, malonumus be suvaržymų, žinias be ugdymo, valdžią be sąžinės, ir gamybą be moralės.

Šiuolaikinės krikščionybės viltis yra ta, kad jai reikėtų nustoti remti Vakarų civilizacijos visuomenines sistemas ir gamybinę politiką, tuo pačiu nuolankiai nusilenkti prieš tą kryžių, kurį ji taip drąsiai liaupsina, kad iš naujo sužinotų iš Nazareto Jėzaus tas didingiausias tiesas, kurias mirtingasis žmogus kada nors gali išgirsti – gyvąją evangeliją apie Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę.

[2087]▼

196 DOKUMENTAS

JĖZAUS ĮTIKĖJIMAS

JĖZAUS įtikėjimas į Dievą buvo didingas ir iš visos širdies. Jis patyrė įprastus mirtingosios egzistencijos pakilimus ir nuosmukius, bet religiniu požiūriu jis niekada neabejojo Dievo globos ir vadovavimo tikrumu. Jo įtikėjimas išsivystė iš įžvalgos, gimusios iš to dieviškojo buvimo veiklos, iš jo viduje gyvenančio Derintojo. Jo įtikėjimas nebuvo nei tradicinis, nei vien tiksliai intelektualus, jis buvo visiškai asmeninis ir grynai dvasinis.

Žmogiškasis Jėzus Dievą matė tokį, kuris yra šventas, teisingas, ir didis, o taip pat ištikimas, gražus, ir geras. Visus šiuos dieviškumo požymius jis sutelkė į savo protą kaip “Tėvo danguje valią.” Jėzaus Dievas vienu ir tuo pačiu metu buvo “Izraelio Šventasis” ir “Gyvas ir mylintis Tėvas danguje.” Dievo kaip Tėvo sampratą pirmasis pateikė ne Jėzus, bet šią idėją jis iškėlė ir išaukštino iki didingo patyrimo, pateikdamas naują Dievo atskleidimą ir paskelbdamas, jog

kiekvienas mirtingasis tvarinys yra šito meilės Tėvo vaikas, Dievo sūnus.

Jėzus nesikabino į įtikėjimą į Dievą taip, kaip kabintūsi tokia kovojanti siela, kuri kariauja su visata ir mirtinoje kovoje susikabina su priešišku ir nuodėmingu pasauliu; jis nesigriebė įtikėjimo vien tik kaip paguodos, kada iškildavo sunkumai, ar kaip nusiramino, kada grėsdavo neviltis; įtikėjimas nebuvo tiesiog iliuzinė kompensacija už gyvenimo nemalonias realybes ir skausmus. Visų natūralių sunkumų ir mirtingojo egzistencijos laikinųjų prieštaravimų akivaizdoje, jis patyrė aukščiausio laipsnio ir neabejotino pasitikėjimo Dievu ramybę ir, įtikėjimo dėka, pačioje dangiškojo Tėvo akivaizdoje jautė nuostabų gyvenimo jaudulį. Ir šitas triumfuojantis įtikėjimas buvo realaus dvasinio pasiekimo gyvas patyrimas. Jėzaus milžiniškas indėlis į žmogiškojo patyrimo vertybes buvo ne tai, kad jis atskleidė tiek daug naujų idėjų apie Tėvą danguje, o tai, kad jis taip nuostabiai ir žmogiškai pademonstravo naują ir aukštesnę *gyvojo įtikėjimo į Dievą* tipą. Niekada šitos visatos nėra viename pasaulyje, nėra vieno mirtingojo gyvenime, Dievas tikrai niekada nebuvo tapęs tokia *gyva realybe*, kaip tai buvo Jėzaus iš Nazareto žmogiškajame patyrimo.

Mokytojo gyvenime Urantijoje, šios vietinės kūrinių šitas pasaulis ir kiti pasauliai atranda naują ir aukštesnę religijos tipą, religiją, kuri remiasi grynai asmeniniais dvasiniais ryšiais su Visuotiniu Tėvu ir kurią visiškai patvirtina tikro asmeninio patyrimo aukščiausias autoritetas. Šitas gyvas Jėzaus įtikėjimas buvo daugiau negu intelektualus atspindys, ir jis nebuvo mistinis meditavimas.

Teologija gali nustatyti, formuluoti, apibrėžti, ir dogmatizuoti įtikėjimą, bet Jėzaus žmogiškajame gyvenime įtikėjimas buvo asmeninis, gyvas, savitas, savaiminis, ir grynai dvasinis. Šitas įtikėjimas nebuvo gili pagarba tradicijai, o taip pat nebuvo ir vien tiktai intelektualus tikėjimas, už kurio jis laikėsi kaip už švento tikėjimo, bet vietoje šito tai buvo didingas patyrimas ir gilus įsitikinimas, kuris *tvirtai laikė jį*. Jo įtikėjimas buvo toks realus ir visaapimantis, kad

[2088]▼

į šalį nušlavė absoliučiai bet kokias abejones ir veiksmingai sunaikino bet kokią šiam įtikėjimui prieštaraujantį troškimą. Niekas negalėjo jo atplėšti nuo šios patikimos atramos, kuria buvo šitas aistringas, didingas, ir nepalaužiamas įtikėjimas. Net ir akivaizdaus pralaimėjimo akivaizdoje arba patirdamas nusivylimo ir grėsmingos nevilties kančias, jis ramiai stovėdavo dieviškoje būsenoje nejausdamas baimės ir sąmoningai suvokdamas savo dvasinį nenugalimumą. Jėzus turėjo tą gaivinantį įsitikinimą, kurį suteikia nepalaužiamas įtikėjimas, ir kiekvienoje sunkioje gyvenimo situacijoje jis būtinai demonstruodavo neabejotiną ištikimybę Tėvo valiai. Ir šito nuostabaus įtikėjimo neatėmė net ir žiauri ir nepakeliama gėdingos mirties grėsmė.

Religinį genijų, stiprus dvasinis įtikėjimas taip dažnai nuveda tiesiai į pragaištingą fanatizmą, į religinio ego pervertinimą, bet šito neatsitiko Jėzui. Jo nepaprastas įtikėjimas ir dvasinis pasiekimas praktiniame gyvenime neturėjo jam neigiamo poveikio, nes šitas dvasinis išaukštinimas buvo jo asmeninio patyrimo su Dievu visiškai nesąmoninga ir spontaniška sielos išraiška.

Jėzaus viską sugeriantis ir nepalenkiamas įtikėjimas niekada netapo fanatiškas, nes šis įtikėjimas niekada nemėgino atsiskirti nuo jo gerai subalansuotų intelektualių samprotavimų, susijusių su praktinių ir kasdienių visuomeninių, ekonominių, ir moralinių gyvenimo situacijų proporcingomis

vertybėmis. Žmogaus Sūnus buvo nuostabiai suvienyta žmogiškoji asmenybė; jis buvo tobulai apdovanota žmogiškoji būtybė; jis taip pat buvo didingai suderintas kaip apjungta žmogiškoji ir dieviškoji būtybė, veikianti žemėje kaip atskira asmenybė. Visada Mokytojas sielos įtikėjimą tikrai suderindavo su užgrūdinto patyrimo išmintimi-įvertinimais. Asmeninis įtikėjimas, dvasinė viltis, ir moralinis atsidavimas visada buvo tarpusavyje susieti į harmoningo bendravimo neprilygstamą religinę vienybę giliai suvokiant bet kokios rūšies žmogiškosios ištikimybės – asmeninės garbės, šeimos meilės, religinio įsipareigojimo, visuomeninės pareigos, ir ekonominės būtinybės – tikrovę ir šventumą.

Jėzaus įtikėjimas visas dvasines vertybes įsivaizdavo tokias, kurios yra surandamos Dievo karalystėje; dėl to jis ir sakė: “Pirmiausia ieškokite dangaus karalystės.” Jėzus išsivysčiusioje ir idealioje karalystės bičiulystėje matė “Dievo valios” pasiekimą ir įgyvendinimą. Maldos, kurios jis mokė savo mokinius, pati ta šerdis yra tokia: “Teateinie tavoji karalystė; tebūnie tavoji valia.” Šitokiu būdu suvokęs karalystę kaip apimančią Dievo valią, jis pasišventė jos įgyvendinimo reikalui su stebinančiu nesavanaudiškumu ir beribiu entuziazmu. Bet per visą savo intensyvią misiją ir nepaprastą gyvenimą niekada nepasireiškė fanatiko įniršis arba paviršutiniško religinio egoisto putojimas.

Visą Mokytojo gyvenimą nuosekliai sąlygojo šitas gyvasis įtikėjimas, šitas kilnus religinis patyrimas. Šitas dvasinis požiūris visiškai viešpatavo jo mąstyme ir jausmuose, jo tikėjime ir maldose, jo mokymuose ir pamoksluose. Šitas asmeninis sūnaus įtikėjimas į dangiškojo Tėvo vadovavimo ir saugojimo tikrumą ir saugumą jo unikaliam gyvenimui suteikė giluminį sugebėjimą pajusti dvasinę tikrovę. Ir vis tik, nežiūrint būtent šito gilaus artimų ryšių su dieviškumu suvokimo, šitas Galilėjietis, Dievo Galilėjietis, kada į jį kreipėsi žodžiais Gerasis Mokytojau, tuoj pat atsakė, “Kodėl gi tu mane vadini gerasis?” Kada mes susiduriame su tokiu nuostabiu nesavanaudiškumu, tada pradedame suprasti, kaip Visuotiniam Tėvui buvo įmanoma taip iki galo pasireikšti jam ir per jį save atskleisti šios sferos mirtingiesiems.

Jėzus atnešė Dievui, kaip šios sferos žmogus, didingiausią iš visų aukų: savo paties valios pašventimą ir atsidavimą dieviškosios valios vykdymo didingai tarnystei. Jėzus visada ir nuosekliai religiją aiškino vien tiktai Tėvo valios požiūriu. Studijuodami Mokytojo karjerą, kiek ji yra susijusi su malda

[2089]▼

ar su bet kuriuo kitu religinio gyvenimo aspektu, dėmesį kreipkite ne tiek į tai, ko jis mokė, kiek į tai, ką jis darė. Jėzui malda niekada nebuvo religinė pareiga. Jam malda buvo nuoširdi dvasinio požiūrio išraiška, sielos ištikimybės pareiškimas, asmeninio pasišventimo išsakymas, padėkos pareiškimas, emocinės įtampos išvengimas, kelio užkirtimas konfliktui, mąstymo išaukštinimas, troškimo sukilninimas, moralinio sprendimo įrodymas, minties praturtinimas, aukščiausiųjų polinkių pagyvinimas, impulso pašventinimas, požiūrio išsiaiškinimas, įtikėjimo deklaravimas, transcendentinis valios atidavimas, didingas pasitikėjimo patvirtinimas, drąsos atskleidimas, atradimo paskelbimas, prisipažinimas apie aukščiausią atsidavimą, pasišventimo patvirtinimas, metodas, kaip suderinti sunkumus, ir galingas apjungtų sielos galių mobilizavimas, kad pasipriešintų visiems žmogiškiesiems polinkiams į

savanaudiškumą, blogį, ir nuodėmę. Jis gyveno kaip tik tokį maldingo pasišventimo vykdyti Tėvo valią gyvenimą ir pabaigė savo gyvenimą triumfuodamas kaip tik su tokia malda. Jo neprilygstamo religinio gyvenimo paslaptis buvo šitas sąmoningas Dievo buvimo suvokimas; ir jis šį suvokimą pasiekė išmintinga malda ir nuoširdžiu garbinimu – nenutraukiama komunija su Dievu – o ne nurodymais, balsais, vizijomis, ar nepaprastais religiniais ritualais.

Jėzaus žemiškajame gyvenime, religija buvo gyvasis patyrimas, tiesioginis ir asmeninis judėjimas nuo dvasinio gilaus gerbimo į praktinį teisumą. Jėzaus įtikėjimas davė dieviškosios dvasios transcendentinius vaisius. Jo įtikėjimas nebuvo nesubrendęs ir per daug patiklus, koks būna vaiko tikėjimas, bet daugeliu aspektų jis iš tikrųjų buvo panašus į vaiko proto neįtarų pasitikėjimą kitu. Jėzus pasitikėjo Dievu didele dalimi taip, kaip vaikas pasitiki savo tėvu ar motina. Jis turėjo giluminį pasitikėjimą visata – tiesiog pasitikėjo ja taip, kaip vaikas pasitiki tėvų aplinka. Jėzaus iš visos širdies įtikėjimas į visatos fundamentalų gėrį buvo labai panašus į vaiko pasitikėjimą savo žemiškosios aplinkos saugumu. Jis atsirėmė į dangiškąjį Tėvą taip, kaip vaikas atsiremia į vieną iš savo žemiškųjų tėvų, o jo karštas įtikėjimas niekada nė vienai akimirkai nesuabejojo dangiškojo Tėvo globos iš viršaus tikrumu. Jo niekada rimtai nesutrikdė baimė, abejonės, ir skepticizmas. Jis neturėjo netikėjimo, kuris būtų trukdęs jo gyvenimui reikštis laisvai ir savitai. Jis visiškai suaugusio žmogaus nepalaužiamą ir išmintingą drąsą sujungė su tikinčio vaiko tokiu optimizmu, kuris yra nuoširdus ir pasitiki kitu. Jo įtikėjimas išaugo į tokias pasitikėjimo kitu aukštumas, kad šis pasitikėjimas nebeturėjo baimės.

Jėzaus įtikėjimas pasiekė vaiko pasitikėjimo kitu tyrumą. Jo įtikėjimas buvo toks absoliutus ir nedvejojantis, kad reagavo į bendravimo su bičiuliais tvariniais žavesį ir į visatos stebuklus. Tuo, kas yra dieviška, jo pasitikėjimo jausmas buvo toks visiškai ir toks tvirtas, kad suteikė absoliutaus asmeninio saugumo džiaugsmą ir garantiją. Jo religiniame patyrimo nebuvo jokio abejojančio apsimitimo. Šitą visiškai suaugusio žmogaus milžinišką intelektą aukščiausiu laipsniu valdė vaiko įtikėjimas sprendžiant visus reikalus, susijusius su religine sąmone. Nėra nieko keisto, jog kartą jis pasakė: "Jeigu jūs netapsite tokie, koks yra mažas vaikas, tai į karalystę tikrai nepateksite." Nežiūrint to, kad Jėzaus įtikėjimas buvo *kaip vaiko*, bet jis visiškai nebuvo *vaikiškas*.

Jėzus reikalauja, kad jo mokiniai tikėtų ne į jį, bet su juo, tikėtų į Dievo meilės tikrovę ir visiškai pasitikėdami priimtų sūnystės su dangiškuoju Tėvu garantijos saugumą. Mokytojas trokšta, kad jo visi pasekėjai turėtų visišką jo transcendentinį įtikėjimą. Jėzus savo pasekėjams metė nepaprastai jaudinantį iššūkį, kad jie ne tik tai tikėtų *tuo, kuo* tiki jis, bet ir tikėtų *taip, kaip* tiki jis. Tokia yra jo vieno aukščiausiojo reikalavimo, "Eik su manimi" giluminė reikšmė.

[2090]▼

Jėzaus žemiškasis gyvenimas buvo pašvęstas vienam didingam tikslui – Tėvo valios vykdymui, gyvenant žmogiškąjį gyvenimą religingai ir įtikėjimu. Jėzaus įtikėjimas buvo pasitikintis kitais, toks, kaip vaiko įtikėjimas, bet jam visiškai nebuvo būdingas perdėtas pasitikėjimas savimi. Jis priimdavo energingus ir vyriškus sprendimus, drąsiai žvelgdavo į daugkartinius nuvylimus, ryžtingai įveikdavo nepaprastus sunkumus, ir nesigūždamas vykdė griežtus

pareigos reikalavimus. Reikėjo stiprios valios ir neabejojančio pasitikėjimo, kad būtų tikima tuo, kuo tikėjo Jėzus ir taip, kaip tikėjo jis.

1. JĖZUS – ŽMOGUS

Jėzaus atsidavimas Tėvo valiai ir žmogaus tarnystei buvo net ir daugiau negu mirtingojo sprendimas ir žmogiškasis pasiryžimas; tai buvo iš visos širdies savo paties pasišventimas šitokiam beribiam meilės padovanojimui. Nesvarbu, koks bebūtų didis Mykolo aukščiausiosios valdžios faktas, bet iš žmonių jūs neturėtumėte atimti žmogiškojo Jėzaus. Mokytojas pakilo į dangų tiek kaip žmogus, tiek ir kaip Dievas; jis priklauso žmonėms; žmonės priklauso jam. Kaip gaila, jog pati religija turėtų būti aiškinama šitai klaidingai, kad žmogiškasis Jėzus būtų atimtas iš kovojančių mirtingųjų! Tegul diskusijos apie Kristaus žmogiškumą ar dieviškumą neužtemdo šios gelbstinčios tiesos, kad Jėzus iš Nazareto buvo religingas žmogus, kuris, įtikėjimo dėka, pasiekė Dievo valios pažinimą ir vykdymą; jis buvo iš tikrųjų pats religingiausias žmogus, kuris kada nors buvo gyvenęs Urantijoje.

Pribrendo laikas paliudyti žmogiškojo Jėzaus simbolinį prisikėlimą iš kapavietės tarp devyniolikos amžių teologinių tradicijų ir religinių dogmų. Jėzus iš Nazareto daugiau nebereikia aukoti net ir dėl nuostabios pašlovintojo Kristaus sampratos. Kokia tai būtų transcendentinė tarnystė, jeigu šito apreiškimo dėka, Žmogaus Sūnus būtų prikeltas iš tradicinės teologijos kapo ir būtų pateiktas kaip gyvasis Jėzus tai bažnyčiai, kuri vadinasi jo vardu, ir visoms kitoms religijoms! Iš tikrųjų krikščioniškoji tikinčiųjų bičiulija nesudvejos dėl to, jog padarytų tokius įtikėjimo ir gyvenosenos pakeitimus, kurie ją įgalintų "eiti kartu" su Mokytoju, kad pademonstruotų jo religinio atsidavimo vykdyti Tėvo valią ir pasišventimo nesavanaudiškai žmogaus tarnystei tikrąjį gyvenimą. Ar prisiekę krikščionys bijo, kad bus demaskuota per daug savimi pasitikinti ir nepasišventusi bičiulija, siekianti visuomeninio respektabilumo ir savanaudiško netinkamo ekonominio prisitaikymo? Ar institucinė krikščionybė bijo galimo pavojaus tradicinei bažnytinei valdžiai, ar net jos nuvertimo, jeigu į mirtingųjų žmonių protą ir sielas Galilėjos Jėzus bus iš naujo sugražintas kaip asmeninio religinio gyvenimo idealas? Iš tikrųjų, krikščioniškosios civilizacijos visuomeniniai pertvarkymai, ekonominės transformacijos, moralinis atsinaujinimas, ir religinės revizijos būtų drastiškos ir revoliucinės, jeigu Jėzaus gyvoji religija staiga pakeistų teologinę religiją apie Jėzų.

"Eiti su Jėzumi" reiškia asmeniškai turėti jo religinį įtikėjimą ir pasinerti į Mokytojo gyvenimo dvasią nesavanaudiškai tarnaujant žmogui. Žmogiškajame gyvenime vienas iš svarbiausių dalykų yra išsiaiškinti, kuo tikėjo Jėzus, atrasti jo idealus, ir stengtis pasiekti jo išaukštinto gyvenimo tikslą. Iš viso žmogiškojo pažinimo, kuris turi didžiausios vertės, yra Jėzaus religinio gyvenimo pažinimas ir kaip jis jį nugalėjo.

Paprasti žmonės Jėzaus klausėsi su džiaugsmu, ir jie vėl sureaguotų į pasakojimą apie jo pasišventusios religinės motyvacijos nuoširdų žmogiškąjį gyvenimą, jeigu tokios tiesos iš tikrųjų vėl būtų skelbiamos pasauliui. Žmonės jo klausėsi su džiaugsmu,

nes jis buvo vienas iš jų, kuklus pasaulietis; pasaulio didingiausias religinis mokytojas iš tikrųjų buvo pasaulietis.

Karalystės tikinčiųjų tikslas turėtų būti ne tiesiogine prasme imituoti Jėzaus išorinį gyvenimą materialaus kūno pavidalu, bet turėti jo įtikėjimą; Dievu pasitikėti taip, kaip jis pasitikėjo Dievu, ir žmonėmis tikėti taip, kaip jis tikėjo žmonėmis. Jėzus niekada neįrodinėjo nei Dievo tėvystės, nei žmonių brolystės; jis buvo gyva iliustracija vieno ir giluminis pademonstravimas kito.

Lygiai taip, kaip žmonės turi žengti pirmyn iš žmogiškosios sąmonės į dieviškąjį suvokimą, taip ir Jėzus tikrai pakilo iš žmogiškosios prigimties į Dievo prigimties sąmonę. Ir Mokytojas įgyvendino šią didį pakilimą nuo to, kas yra žmogiška, į tai, kas yra dieviška, savo mirtingojo intelekto įtikėjimo ir savo viduje gyvenančio Derintojo veiksmų bendru pasiekimu. To fakto, kad pasiekta dieviškumo visuma, suvokimą (visą laiką visiškai sąmoningai suvokiant žmogiškąją tikrovę) lydėjo septyni etapai, per kuriuos buvo pasiekta vis didesnio sudievinimo įtikėjimo sąmonė. Šiuos savojo aš vis didesnio suvokimo etapus Mokytojo savęs padovanojimo patyrimė žymėjo tokie nepaprasti įvykiai:

1. Minties Derintojo atvykimas.
2. Emanuelio žinianešys, kuris jam pasirodė Jeruzalėje, kada jis buvo maždaug dvylikos metų amžiaus.
3. Apsireiškimai, lydėję jo krikštą.
4. Patyrimai ant Transfigūracijos Kalno.
5. Morontinis prisikėlimas.
6. Dvasinis pakilimas.
7. Baigiamasis Rojaus Tėvo apkabinimas, suteikiantis beribį jo visatos suverenumą.

2. JĖZAUS RELIGIJA

Kada nors krikščioniškosios bažnyčios reformavimas bus pakankamai gilus, kad būtų sugrįžta prie grynujų Jėzaus, mūsų įtikėjimo autoriaus ir užbaigėjo, religinių mokymų. Jūs galite skelbti religiją apie Jėzų, bet, būtinai, turite gyventi Jėzaus religija. Pentakosto entuziazmo metu, Petras nesąmoningai pradėjo naują religiją, religiją apie prisikėlusį ir pašlovintą Kristų. Vėliau Apaštalas Paulius šią naują evangeliją transformavo į krikščionybę, į tokią religiją, kuri įkūnija jo paties teologines pažiūras ir vaizduoja jo paties *asmeninį patyrimą* su Jėzumi Damasko kelyje. Karalystės evangelija remiasi Jėzaus iš Galilėjos asmeniniu religiniu patyrimu; krikščionybė remiasi beveik išimtinai Apaštalo Pauliaus asmeniniu religiniu patyrimu. Beveik visas Naujasis

Testamentas yra skirtas ne Jėzaus reikšmingo ir įkvepiančio religinio gyvenimo pavaizdavimui, bet diskusijai apie Pauliaus religinį patyrimą ir jo asmeninių religinių įsitikinimų pavaizdavimui. Vienintelės reikšmingos išimtytys ir šito teiginio, be kai kurių vietų iš Motiejaus, Morkaus, ir Luko, yra Hebrajų Knyga ir Jokūbo Laiškas. Net ir Petras, savo rašinyje, tiktai vieną kartą užsiminė apie Mokytojo asmeninį religinį gyvenimą. Naujasis Testamentas yra nuostabus krikščioniškas dokumentas, bet jis tiktai menku laipsniu yra Jėzujetiškas.

Jėzaus gyvenimas materialiam kūne pavaizduoja transcendentinį religinį augimą nuo primityvaus garbinimo iš baimės ir žmogiškosios gilos pagarbos ankstyvųjų idėjų, vystantis aukštyn per asmeninės dvasinės

[2092]▼

komunijos metus iki to, kol galų gale jis pasiekė tą išvystytą ir išaukštintą statusą, kad sąmoningai suvokė savo vienovę su Tėvu. Ir šitokiu būdu, per vieną trumpą gyvenimą, Jėzus iš tiesų sukaupė visą tą religinio dvasinio vystymosi patyrimą, kurį žmogus pradeda žemėje ir paprastai pasiekia tiktai užbaigdamas ilgą mokymąsi dvasinio lavinimo mokyklose per savo ikirojinės karjeros vienas po kito einančius lygius. Jėzus vystėsi nuo grynai žmogiškosios sąmonės, suvokdamas įtikėjimo tikrumą savo asmeniniame religiniame patyrimo, iki didingų dvasinių aukštumų, kada aiškiai suvokė savo dieviškąją prigimtį, ir iki sąmoningo suvokimo, kad jis artimai bendrauja su Visuotiniu Tėvu valdant visatą. Jis vystėsi iš nuolankaus mirtingojo priklausomybės statuso, kuris jam pasuflerudavo spontaniškai atsakyti tam, kuris jį pavadindavo Geruoju Mokytoju, "Kodėl gi tu mane vadini geruoju? Nė vienas, išskyrus Dievą, nėra geras," iki tos didingos pasiekto dieviškumo sąmonės, kuri privertė jį sušukti, "Kuris gi iš jūsų teisia mane už nuodėmę?" Ir šitas palaipsnis kilimas nuo to, kas yra žmogiška, į tai, kas yra dieviška, buvo išskirtinai mirtingojo laimėjimas. Ir kada jis šitokiu būdu buvo pasiekęs dieviškumą, tada jis vis vien buvo tas pats žmogiškasis Jėzus, Žmogaus Sūnus, o taip pat ir Dievo Sūnus.

Morkus, Motiejus, ir Lukas kai ką išsaugojo iš žmogiškojo Jėzaus paveikslo, kada jis išitraukė į nuostabią kovą tam, kad išsiaiškintų dieviškąją valią ir kad vykdytų šitą valią. Jonas pateikia triumfuojančio Jėzaus vaizdą, kada jis eina žeme visiškai sąmoningai suvokdamas savo dieviškumą. Didelė klaida, kurią padarė tie, kurie studijavo Mokytojo gyvenimą, yra ta, jog kai kurie jį suvokė kaip visiškai žmogišką, tuo tarpu kiti manė, kad jis yra vien tiktai dieviškas. Per visą savo patyrimą jis iš tiesų buvo tiek žmogiškas, tiek ir dieviškas, net ir dabar jis yra toks.

Bet didžiausia klaida buvo ta, jog tuo metu, kada žmogiškasis Jėzus buvo suvokiamas kaip turintis religiją, tai dieviškasis Jėzus (Kristus) religija tapo beveik per vieną naktį. Pauliaus krikščionybė pasirūpino, kad būtų garbinamas dieviškasis Kristus, bet ji beveik visiškai iš savo akiračio išleido kovojantį ir drąsų žmogiškąjį Jėzų iš Galilėjos, kuris, savo asmeninio religinio įtikėjimo drąsos ir jo viduje gyvenančio Derintojo didvyriškumo dėka, pakilo iš žemų žmogiškųjų lygių, kad taptų vienove su dieviškumu, šitokiu būdu tapdamas naujuoju ir gyvuoju keliu, kuriuo visi mirtingieji šitai gali pakilti iš žmogiškumo į dieviškumą. Mirtingieji visuose dvasingumo etapuose ir visuose pasauliuose Jėzaus asmeniniame gyvenime gali surasti tai, kas juos sustiprins ir įkvėps, kada jie žengs į priekį iš žemiausių dvasinių lygių į aukščiausias

dieviškąsias vertybes, nuo viso asmeninio religinio patyrimo pradžios iki pabaigos.

Tuo metu, kada buvo rašomas Naujasis Testamentas, autoriai ne tik kuo giliausiai tikėjo į prisikėlusiojo Kristaus dieviškumą, bet taip pat jie atsidavusiai ir nuoširdžiai tikėjo į jo nedelsiamą sugrįžimą į žemę tam, kad dangiškąją karalystę užbaigtų. Didele dalimi dėl šito stipraus tikėjimo į Viešpaties nedelsiamą sugrįžimą buvo polinkis iš užrašų praleisti tas užuominas, kurios vaizdavo Mokytojo grynai žmogiškuosius patyrimus ir savybes. Visas krikščioniškasis judėjimas atsitraukė nuo Jėzaus iš Nazareto žmogiškojo paveikslo link prisikėlusiojo Kristaus, pašlovinto ir netrukus sugrįšiančio Viešpaties Jėzaus Kristaus, išaukštinimo.

Jėzus sukūrė asmeninio patyrimo religiją, kada yra vykdoma Dievo valia ir tarnaujama žmogiškai brolijai; Paulius sukūrė tokią religiją, kurioje pašlovintasis Jėzus tapo garbinimo objektu, o broliją sudarė bičiuliai tikintieji į dieviškąjį Kristų. Jėzaus savęs padovanojime šitos dvi koncepcijos buvo potencialios jo dieviškajame-žmogiškajame gyvenime, ir iš tikrųjų gaila, kad jo pasekėjai nepajėgė sukurti suvienytos religijos, kuri būtų galėjusi deramai suvokti

[2093]▼

Mokytojo tiek žmogiškąją, tiek dieviškąją prigimtį, kaip jos buvo neatskiriamai susietos jo žemiškajame gyvenime ir taip šlovingai išreikštos karalystės pirminėje evangelijoje.

Jūsų nei pritrenktų, nei jums sukeltų nerimo kai kurie iš Jėzaus griežtų pareiškimų, jeigu tikrai jūs iš tikrųjų prisimintumėte, kad jis buvo, kuo nuoširdžiausias ir labiausiai atsidavęs pasaulio religininkas. Jis buvo visiškai pasišventęs mirtingasis, be galo atsidavęs savo Tėvo valios vykdymui. Didelė dalis iš jo akivaizdžiai griežtų pasakymų buvo daugiau asmeninė įtikėjimo išpažintis ir atsidavimo pasižadėjimas, o ne įsakymai savo pasekėjams. Ir būtent šitas vieno tikslo siekimas ir nesavanaudiškas atsidavimas leido jam pasiekti tokios nepaprastos pažangos nugalint žmogiškąją protą per vieną trumpą gyvenimą. Į didelę dalį jo pareiškimų reiktų žiūrėti kaip į išpažintį, ko jis reikalavo iš savęs, o ne iš visų savo pasekėjų. Būdamas pasišventęs karalystės reikalui, Jėzus už savęs sudegino visus tiltus; jis paaukojo viską, kas trukdė jo Tėvo valios vykdymui.

Jėzus laimino neturtinguosius, nes jie paprastai būdavo nuoširdūs ir religingi; jis smerkė turtinguosius, nes jie paprastai būdavo pasileidę ir nereligingi. Jis vienodai pasmerkėdavo nereliginą elgetą ir pagirdavo pasišventusį ir garbinantį Dievą turtuolį.

Jėzus padėdavo žmonėms šiame pasaulyje jaustis patogiai; jis išvadavo juos iš tabu vergystės ir mokė juos, kad pasaulis nėra iš pagrindų blogas. Jis netroško pabėgti iš savo žemiškojo gyvenimo; jis įsisavino tą metodą, kaip tinkamai atlikti Tėvo valią būnant materialaus kūno pavidalu. Jis pasiekė idealistinį religinį gyvenimą esant realistinio pasaulio sąlygoms. Jėzus neturėjo Pauliaus pesimistinio požiūrio į žmoniją. Mokytojas žiūrėjo į žmones kaip į Dievo sūnus ir numatė nuostabią ir amžiną ateitį tiems, kurie pasirenka išlikimą. Jis nebuvo moralus skeptikas; jis žvelgė į žmogų iš teigiamos, o ne iš neigiamos pusės. Jis

matė, jog didžioji dauguma žmonių yra silpni, o ne blogi, daugiau intelektualiai susipainioję, o ne moraliai smukę. Bet nežiūrint jų statuso, jie visi buvo Dievo vaikai ir jo sielos broliai.

Jis mokė žmones vertinti save aukštai laike ir amžinybėje. Dėl to, kad Jėzus šitaip aukštai vertino žmones, jis buvo pasirengęs visas atsiduoti nepertraukiamai tarnystei žmonijai. Ir būtent šito ribinio beribis vertingumas auksinę taisyklę jo religijoje pavertė esminiu faktoriumi. Kokio gi mirtingojo negali išaukštinti tas nepaprastas tikėjimas mirtinguoju, kokį tikėjimą juo turi Jėzus?

Jėzus nesiūlė jokių taisyklių visuomeniniam vystymuisi; jo misija buvo religinė, o religija yra išimtinai individualus patyrimas. Labiausiai išsivysčiusios visuomenės tobuliausias tikslas niekada negali tikėtis, kad pranoks Jėzaus žmonių brolystę, grindžiamą Dievo tėvystės pripažinimu. Jokio visuomeninio išsivystymo idealo negalima įgyvendinti neatėjus šitai dieviškajai karalystei.

3. RELIGIJOS VIRŠENYBĖ

Asmeninis, dvasinis religinis patyrimas veiksmingai palengvina didžiąją dalį mirtingojo sunkumų; jis yra visų žmogiškųjų problemų veiksmingas rūšiuotojas, įvertintojas, ir suderintojas. Religija žmogiškųjų vargų nepašalina ir nesunaikina, bet ji iš tikrųjų ištirpdo, sugeria, apšviečia, ir pranoksta juos. Tikroji religija asmenybę suvienija veiksmingam prisiderinimui prie visų mirtingojo reikalavimų. Religinis įtikėjimas – viduje gyvenančio dieviškojo buvimo teigiamas vedimas – Dievą-pažįstantį žmogų neabejotinai įgalina pastatyti tiltą virš tos bedugnės, kuri egzistuoja tarp intelektualios logikos, pripažįstančios Visuotinę Pirmąją Priežastį kaip Tai, ir tų sielos teigiamų tvirtinimų, kurie

[2094]▼

įrodinėja, kad šitoji Pirmoji Priežastis yra Jis, Jėzaus evangelijos dangiškasis Tėvas, žmogiškojo išgelbėjimo asmeninis Dievas.

Visuotinėje tikrovėje yra tik tai trys elementai: faktas, idėja, ir ryšys. Religinė sąmonė šitas realybes identifikuoja kaip mokslą, filosofiją, ir tiesą. Filosofija būtų linkusi į šitas veiklas žiūrėti kaip į priežastį, išmintį, ir įtikėjimą – fizinę tikrovę, intelektualią tikrovę, ir dvasinę tikrovę. Mes esame įpratę šitas realybes įvardinti kaip dalyką, prasmę, ir vertybę.

Besivystantis tikrovės suvokimas yra ekvivalentiškas artėjimui prie Dievo. Dievo suradimas, susitapatinimo su tikrove sąmonė, yra ekvivalentiška savojo aš užbaigtumo – savojo aš pilnatvės, savojo aš visumos – patyrimui. Visuminės tikrovės patyrimas yra visiškas Dievo suvokimas, Dievo pažinimo patyrimo užbaigtumas.

Visą žmogiškojo gyvenimo apibendrinimą sudaro žinojimas, kad žmogų lavina faktas, sukilnina išmintis, ir išgelbsti – pateisina – religinis įtikėjimas.

Fizinį tikrumą sudaro mokslo logika; moralinį tikrumą sudaro filosofijos išmintis; dvasinį tikrumą sudaro tikro religinio patyrimo tiesa.

Žmogaus protas gali pasiekti dvasinės išvalgos aukštus lygius ir atitinkamas vertybių dieviškumo sferas, kadangi jis nėra vien tik tai materialus. Žmogaus

prote yra dvasinis branduolys – dieviškojo buvimo Derintojas. Tai, kad šitoji dvasia gyvena žmogiškajame prote, įrodo trys atskiri dalykai:

1. Humanistinė bičiulystė – meilė. Grynai gyvulinis protas gali gyventi bandoje dėl savisaugos, bet tik tai toks intelektas, kuriame gyvena dvasia, yra nesavanaudiškai altruistinis ir besąlygiškai mylintis.

2. Visatos aiškinimas – išmintis. Tik tai toks protas, kuriame gyvena dvasia, gali suvokti, kad visata individui yra draugiška.

3. Dvasinis gyvenimo įvertinimas – garbinimas. Tik tai toks žmogus, kuriame gyvena dvasia, gali suvokti dieviškąjį buvimą ir stengtis pasiekti visapusiškesnį patyrimą šitame išankstiniame dieviškumo pajutime ir su šituo išankstiniu dieviškumo pajutimu.

Žmogiškasis protas realių vertybių nesukuria; žmogiškasis patyrimas visatos išvalgos nesuteikia. Kai dėl išvalgos, moralinių vertybių suvokimo ir dvasinių prasmų supratimo, tai viskas, ką gali padaryti žmogiškasis protas, yra atrasti, suvokti, paaiškinti, ir *pasirinkti*.

Moralinės visatos vertybės tampa intelektualia nuosavybe mirtingojo protui pareiškus tris pagrindines nuomones, arba pasirinkimus:

1. Nuomonę apie savąjį aš – moralinis pasirinkimas.
2. Nuomonę apie visuomenę – etinis pasirinkimas.
3. Nuomonę apie Dievą – religinis pasirinkimas.

Šitokiu būdu pasirodo, kad visas žmogiškasis vystymasis yra įgyvendinamas bendros *apreikštinės evoliucijos* metodu.

Jeigu toks dieviškasis mylėtojas negyventų žmogaus viduje, tai šis negalėtų nesavanaudiškai ir dvasingai mylėti. Jeigu toks aiškintojas negyventų prote, tai žmogus negalėtų teisingai suvokti visatos vienybės. Jeigu toks įvertintojas negyventų su žmogumi, tai jis iš tiesų negalėtų įvertinti moralinių vertybių ir suvokti dvasinių prasmų. Ir šitas mylėtojas yra kilęs iš paties begalinės meilės šaltinio; šitas aiškintojas yra Visuotinės Vienybės dalis; šitas įvertintojas yra dieviškosios ir amžinosios tikrovės visų absoliučių vertybių Centro ir Šaltinio vaikas.

[2095]▼

Moralinis įvertinimas, turintis religinės prasmės – dvasinę išvalgą – pažymi individo pasirinkimą tarp gėrio ir blogio, tiesos ir suklydimo, materialaus ir dvasinio, žmogiškojo ir dieviškojo, laiko ir amžinybės. Žmogiškasis išlikimas dideliu laipsniu priklauso nuo žmogiškosios valios pašventimo pasirinkti tas vertybes, kurias parinko šitas dvasinių vertybių rūšiuotojas – viduje gyvenantis aiškintojas ir vienytojas. Asmeninį religinį patyrimą sudaro dvi fazės: atradimas žmogiškajame prote ir viduje gyvenančios dieviškosios dvasios apreikšimas.

Dėl per didelio sudėtingumo arba dėl prisiekusių religininkų nereliginio elgesio, žmogus, arba net ir žmonių karta, gali pasirinkti tai, jog nutrauktų savo pastangas surasti Dievą, kuris gyvena jų viduje; jis gali dieviškajame atskleidime į priekį nebežengti ir dieviškojo atskleidimo nebesiekti. Bet tokios dvasinio nesivystymo nuostatos ilgai išsilaikyti negali dėl viduje gyvenančių Minties Derintojų buvimo ir poveikio.

Šitas giluminis patyrimas suvokiant, jog viduje tikrai gyvena dieviškasis gyventojas, visiems laikams pranoksta fizinių mokslų primityvų materialistinių metodą. Jūs negalite po mikroskopu padėti dvasinio džiaugsmo; jūs negalite meilės pasverti svarstyklėmis; jūs negalite išmatuoti moralinių vertybių; taip pat jūs negalite ir įvertinti dvasinio garbinimo kokybės.

Hebrajai turėjo moralinio didingumo religiją; graikai išvystė grožio religiją; Paulius ir jo pasekėjai įkūrė įtikėjimo, vilties, ir užuojautos religiją. Jėzus apreiškė ir pademonstravo meilės religiją: saugumą Tėvo meilėje, su džiaugsmu ir pasitenkinimu, kurie atsiranda dėl to, kad šita meile yra dalijamasi žmogiškosios brolystės tarnystėje.

Kiekvieną kartą, kada žmogus apmąstęs priima moralinį sprendimą, tada jis nedelsiant savo sieloje patiria naują dieviškąjį antplūdį. Moralinis pasirinkimas sudaro religiją kaip tą motyvą, kada viduje reaguojama į išorines sąlygas. Bet tokia reali religija nėra grynai subjektyvus patyrimas. Ji rodo to individo, kuris prasmingai ir išmintingai reaguoja į visuminį objektyvumą – visatą ir jos Sutvėrėją – subjektyvumo visumą.

Rinktinis ir transcendentinis patyrimas mylėti ir būti mylimam nėra tiesiog psichinė iliuzija, kadangi jis yra toks grynai subjektyvus. Vienintelė iš tikrųjų dieviška ir objektyvi tikrovė, kuri yra susieta su mirtingosiomis būtybėmis, Minties Derintojai, kad ją galėtų stebėti žmogus, veikia akivaizdžiai kaip išskirtinai subjektyvus reiškinys. Žmogaus ryšys su aukščiausiaja objektyvia tikrove, Dievu, yra tiktai per grynai subjektyvų patyrimą, kaip jis yra pažįstamas, kaip jis yra garbinamas, kaip yra suvokiama sūnystė su juo.

Tikrasis religinis garbinimas nėra tuščias saviapgaulės monologas. Garbinimas yra asmeninė komunikacija su tuo, kas yra dieviškai tikras, su tuo, kas yra pats tas tikrovės šaltinis. Garbinimo dėka žmogus trokšta tapti geresnis, ir šito dėka galų gale pasiekia tai, kas yra *geriausia*.

Tiesos, grožio, ir gėrio idealizavimas ir mėginimas tarnauti tiesai, grožiui, ir gėriui nėra tikrojo religinio patyrimo – dvasinės tikrovės – pakaitalas. Psichologija ir idealizmas nėra religinės tikrovės ekvivalentas. Žmogiškojo intelekto projekcijos iš tikrųjų gali sukurti netikrus dievus – dievus, sukurtus pagal žmogaus atvaizdą – bet tikroji Dievo-sąmonė nėra tokios kilmės. Dievo-sąmonė yra viduje gyvenančioje dvasioje. Daugelis žmogaus religinių sistemų atsiranda iš žmogiškojo intelekto formulavimų, bet Dievo-sąmonė nebūtinai yra religinės vergovės šitų groteskiškų sistemų dalis.

Dievas nėra tiesiog žmogaus idealizmo išradimas; jis yra visų tokių viršgyvulinių išvalgų ir vertybių pats tas šaltinis. Dievas nėra hipotezė, suformuluota tam, kad suvienytų tiesos, grožio, ir gėrio žmogiškąsias sampratas; jis yra meilės asmenybė, iš kurios atsiranda visi šitie pasireiškimai visatoje. Žmogaus pasaulio tiesą, grožį,

ir gėrį suvienija mirtingųjų, kylančių link Rojaus realybių, augantis patyrimo dvasingumas. Tiesos, grožio, ir gėrio vienybę galima įgyvendinti tikrai Dievą-pažįstančios asmenybės dvasiniame patyrimo.

Moralė yra pagrindinė dirva, kurioje vėliau atsiras asmeninė Dievo-sąmonė, asmeninis suvokimas apie Derintojo buvimą viduje, bet tokia moralė nėra religinio patyrimo ir iš jo atsirandančios dvasinės išvalgos šaltinis. Mirtingojo prigimtis yra viršgyvulinė, bet ikidvasinė. Moralė yra ekvivalentiška pareigos suvokimui, gėrio ir blogio supratimui. Moralinė zona įsiterpia tarp gyvulinio ir žmogiškojo proto tipų taip, kaip morontija veikia tarp materialių ir dvasinių asmenybės pasiekimo sferų.

Evoliucinis protas sugeba atrasti įstatymą, moralę, ir etiką; bet padovanotoji dvasia, viduje gyvenantis Derintojas, besivystančiam žmogiškajam protui apreiškia įstatymo suteikėją, viso to, kas yra teisinga, gražu, ir gera Tėvą-šaltinį; ir toks apšviestas žmogus turi religiją ir yra dvasiškai aprūpintas tam, kad pradėtų ilgą ir jaudinantį Dievo ieškojimą.

Moralė nebūtinai yra dvasinė; ji gali būti visiškai ir grynai žmogiška, nors tikroji religija pakelia visas moralines vertybes, jas paverčia prasmingesnėmis. Moralė be religijos neatskleidžia galutinio gėrio, o taip pat ji neužtikrina išlikimo net ir savo pačios moralinėms vertybėms. Religija pasirūpina, kad būtų pakeliama, šlovinama, ir garantuotai išliktų viskas, ką moralė pripažįsta ir kam pritaria.

Religija yra iškilusi virš mokslo, meno, filosofijos, etikos, ir moralės, bet nėra nuo jų nepriklausoma. Visa tai tarpusavyje yra neatskiriama susieta žmogiškajame patyrimo, asmeniniame ir visuomeniniame. Religija yra žmogaus aukščiausias patyrimas mirtingojo prigimtyje, bet ribinė kalba padaro amžiams neįmanoma tai, jog teologija kada nors deramai pavaizduotų tikrąjį religinį patyrimą.

Religinė išvalga turi tą galią, jog pralaimėjimą paverstų aukštesniais troškimais ir nauju pasiryžimu. Meilė yra aukščiausias motyvavimas, kurį žmogus gali panaudoti savo kilime visatoje. Bet meilė, neturinti tiesos, grožio, ir gėrio, yra tikrai sentimentas, filosofinis iškraipymas, psichinė iliuzija, dvasinė apgaulė. Meilė visada turi būti iš naujo apibrėžiama morontinio ir dvasinio vystymosi vienas po kito einančiuose lygiuose.

Menas kyla iš žmogaus mėginimo pabėgti iš grožio stygiaus savo materialioje aplinkoje; tai yra žingsnis link morontinio lygio. Mokslas yra žmogaus pastangos išspręsti akivaizdžias materialios visatos mįsles. Filosofija yra žmogaus mėginimas suvienyti žmogiškąjį patyrimą. Religija yra žmogaus aukščiausias gestas, jo nuostabus galutinės tikrovės siekis, jo pasiryžimas surasti Dievą ir būti panašiam į jį.

Religinio patyrimo sferoje, dvasinė galimybė yra potenciali tikrovė. Žmogaus dvasinis akstinas žengti pirmyn nėra psichinė iliuzija. To, kaip žmogus suromantina visatą, tikrovėje gali ir nebūti, bet didelė, tikrai didelė to dalis yra tiesa.

Kai kurių žmonių gyvenimas yra per daug didingas ir kilnus, kad nusileistų į tokį žemą lygį, jog būtų tiesiog tik sėkmingas. Gyvulys turi prisitaikyti prie aplinkos, bet religingas žmogus savo aplinką pranoksta ir šitokiu būdu

išsivaduoja iš dabartinio materialaus pasaulio apribojimų šitos dieviškosios meilės įžvalgos dėka. Šita meilės samprata žmogaus sieloje pagimdo tą viršgyvulinį siekį surasti tiesą, grožį, ir gėrį; ir kada jis iš tikrųjų juos suranda, tada būna pašlovintas jų glėbyje; jis būna prisigėręs to troškimo, kad gyventų jais, kad kurtų gėrį.

[2097]▼

Nepraraskite drąsos: žmogiškoji evoliucija vis dar žengia į priekį, ir Dievo apreiškimas šiam pasauliui, Jėzuje ir per jį, tikrai bus įgyvendintas.

Šiuolaikiniam žmogui yra didžiulis iššūkis pasiekti geresnį ryšį su dieviškuoju Pagalbininku, kuris gyvena žmogiškojo proto viduje. Žmogaus didingiausią jaudinantį patyrimą materialiam kūne sudaro gerai subalansuotos ir protingos pastangos išplėsti į išorę savimonės ribas per embrioninės sielos-sąmonės neryškias sferas iš visos širdies stengiantis pasiekti dvasios-sąmonės ribas – ryšį su dieviškuoju buvimu. Toks patyrimas sudaro Dievo-sąmonę, tokį patyrimą, kuris galingai patvirtina anksčiau egzistavusią tiesą apie Dievo pažinimo religinį patyrimą. Tokia dvasios-sąmonė yra ekvivalentiška žinojimui apie sūnystės su Dievu aktualybę. Kitaip sakant, sūnystės garantija yra įtikėjimo patyrimas.

Ir Dievo-sąmonė yra ekvivalentiška savojo aš integracijai į visatą, ir jos aukščiausiuose dvasinės tikrovės lygiuose. Bet kokios vertybės nesunaikinamas yra tikrai dvasinis turinys. Net ir tai, kas yra teisinga, gražu, ir gera negali žūti ir žmogiškajame patyrimo. Jeigu žmogus išlikimo nepasirenka, tuomet išliekantis Derintojas tikrai išsaugo tas realybes, kurios buvo gimusios iš meilės ir buvo subrandintos tarnaujant. Ir visi šitie dalykai yra Visuotinio Tėvo dalis. Tėvas yra gyvoji meilė, ir šitas Tėvo gyvenimas yra jo Sūnuose. O Tėvo dvasia yra jo Sūnų sūnuose – mirtinguosiuose žmonėse. Kada viskas yra pasakyta ir padaryta, tada Tėvo idėja vis tiek yra aukščiausioji žmogiškoji Dievo samprata.